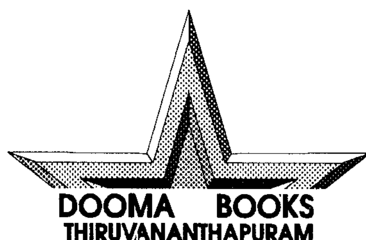
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ: ജീവിതവും കൃതികളും

ഡോ. കെ. മഹേശ്വരൻ നായർ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ: ജീവിതവും കൃതികളും

ഡോ. കെ. മഹേശ്വരൻ നായർ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ: ജീവിതവും കൃതികളും

DOOMA SCHOLARLY SERIES M1

CAṬṬAMPI SVAMIKAL: JIVITAVUM KRTIKALUM
(Malayalam)

Dr K Maheswaran Nair

First Published Aug: 1995

Publishers
DOOMA BOOKS
KILASAM
MANGALAM LANE
SASTHAMANGALAM
THIRUVANANTHAPURAM
INDIA 695 010

TYPE SETTING LAY OUT AND COVER BY
UMS Computer Centre,
Nemom, Tvpm 20

Price Rs 350/-

Printed and produced in India

---

d/s/s/m/1/25/8/95/20

സമർപ്പണം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഒരുക്കിയ പാതയിൽ
അടിക്കടി പിന്നോട്ടടികൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന
ഇക്കാലത്തും പതറാതെ പാതമാറാതെ ഉചിതമായ വികാസം വരുത്തി
മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും

പ്രകാശകക്കുറിപ്പ്

കേരളീയനവോത്ഥാനത്തിന് മഹത്തായ സംഭാവന ചെയ്ത ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ എല്ലാം ഇനിയും സമാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിലപ്പെട്ട കൃതികൾ പലതും നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനകം കിട്ടിയിട്ടുള്ള കൃതികൾ എല്ലാം കൂടി സ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രത്തോടൊപ്പം ഒറ്റവാള്യമായി ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണ്. അച്ചടിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ ധാരാളം പിശകുകൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. അവ കഴിയുന്നത്ര പരിഹരിക്കാൻ ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഈ പുസ്തകം കുറ്റമറ്റതാണ് എന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. പോരായ്മകൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചാൽ അടുത്ത പതിപ്പിൽ തിരുത്താൻ കഴിയും. ഇവിടെ ചേർത്തിട്ടുള്ള ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികളിൽപ്പെടാത്ത ഏതെങ്കിലും കൈവശമുള്ളവർ അറിയിച്ചാൽ ഉപകാരമായിരിക്കും. അവ അടുത്ത വാള്യമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ കഴിയും.

ഈ പുസ്തകം ഈ രൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന് തയ്യാറാക്കിത്തന്ന ഡോ.കെ. മഹേശ്വരൻനായർക്ക് നന്ദി പറയുന്നു. ടൈപ്പ് സെറ്റിങ് നിർവഹിച്ച യു.എം.എസ് കമ്പ്യൂട്ടർ സെന്ററിന് വിശേഷിച്ച് ഉദയ, ശ്രീകല, മിനി, മുഹമ്മദ് റാസി, ബിനു ജോൺ എന്നിവർക്ക് നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

പി. അജയൻ
മാനേജിങ് പാർട്ണർ
ദൂമ ബുക്സ്

തിരുവനന്തപുരം
15 – 8– 1995

ഉള്ളടക്കം

ഭാഗം ഒന്നു്

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം

ഭാഗം രണ്ട്

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ

I

II

III

IV

V

VI

XVI

XVII

ചട്ടമ്പിസ്വാമിഗ്രന്ഥസൂചി

[illegible]

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീ. റ്റി. ആർ. അനന്തക്കുറുപ്പിനയച്ച കത്തിലെ ഒരു ഭാഗം

മുഖവുര

കളങ്കമില്ലാത്ത ജീവിതം നയിക്കുന്ന വ്യക്തികൾ ഇല്ലാതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണല്ലോ ഇതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെപ്പോലെയുള്ള മഹാത്മാരുടെ ജീവിതം പഠിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതു കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമാകുന്നു. തികച്ചും നിഷ്കളങ്കമായ ജീവിതമാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നയിച്ചതു്. ഒരു തെളിഞ്ഞ കണ്ണാടിപോലെ ആ ജീവിതം സത്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെ സത്യം ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്നതിനും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുമല്ല, മറിച്ചു്, സ്വാമികൾ എന്തിനൊക്കെവേണ്ടി നിലകൊണ്ടുവോ അവയുടെ നേരേ വിപരീതമായ ഒരു ധാരണ സ്വാമികളെക്കുറിച്ചു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനാണു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ യഥാർഥ ഭക്തന്മാരെന്നും ആരാധകരെന്നും അഭിമാനിക്കുന്നവർ പോലും ഇന്നു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല ഗൗതമബുദ്ധൻ മുതൽ ശ്രീനാരായണഗുരുവരെയുള്ള മഹാത്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ സംഭവിച്ചതും ഇതുതന്നെ. തികഞ്ഞ നാസ്തികനായിരുന്ന ഗൗതമബുദ്ധനെ ആസ്തികനാക്കിയാൽപോലും പൊറുക്കാമായിരുന്നു. അത്രമാത്രമല്ല സംഭവിച്ചതു്. ബുദ്ധനെ ദൈവമാക്കി ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകളഞ്ഞു. ജാതി ചോദിക്കരുതു്, പറയരുതു്, ചിന്തിക്കരുതു് എന്നുദ്ഘോഷിച്ച ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെ ഒരു ജാതിയുടെ മാത്രം കുത്തകയാക്കി കണ്ണാടിക്കൂട്ടിലൊതുക്കിക്കളഞ്ഞു. കേരളത്തിൽ വഴിനീളെ കണ്ണാടിക്കൂടുകളിലിരുന്നു ശ്വാസം മുട്ടുകയല്ലേ ശ്രീനാരായണഗുരു? ജാതീയമായ സങ്കുചിതവലയങ്ങളിൽ നിന്നെല്ലാം സ്വയം വിടു

തൽവാങ്ങി മഹത്തായ മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ പൂർണതയിലേയ്ക്കുയർന്നപ്പോഴും കൂടെ നില്ക്കുന്നവരിൽ പലർക്കും അതു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാത്ത ദയനീയാവസ്ഥ കണ്ടിട്ട് ''നാം ജാതിമതഭേദം വിട്ടിട്ട് ഇപ്പോൾ ഏതാനും സംവത്സരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു'' എന്നു പരസ്യം ചെയ്യേണ്ടിവന്ന ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ പേരിൽ, ഇപ്പോഴും, പിഎച്ച്. ഡി.യും ഡി. ലിറ്റും മറ്റുമുള്ള സർവകലാശാലാ പ്രൊഫസർമാർ ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഉന്നതോന്നതോന്നത വിദ്യാസമ്പന്നന്മാർപോലും ജാതിസംഘടനകളുണ്ടാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു യാതൊരു ഉളുപ്പും കാണിക്കുന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽപരം ഒരു കൃതഘ്നത ഗുരുവിനോടു കാണിക്കാനുണ്ടോ? ഏറ്റവും ദയനീയം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അവസ്ഥയാണെന്നു തോന്നുന്നു. ''പൗണ്ഡരീകയാഗത്തിൽ വിധവയും ബ്രഹ്മചാരിയും ചേർന്നുനടത്തുന്ന സംഭോഗത്തെയും, 'അശ്വസ്യ ശിശ്നം പത്ന്യാ ഉപസ്ഥേ നിധത്തേ' എന്ന് അശ്വമേധപ്രകരണം പറയുന്നതിനെയും, 'മഹാവ്രതാഖ്യയജ്ഞേ, ബ്രഹ്മചാരീത്വര്യോരതമഭിമതം' എന്നതിലെ ബ്രഹ്മചാരിയും കുലടയും തമ്മിലുള്ള സംയോഗത്തിന്റെ സമ്മതിയെയും ആയിരം വേദങ്ങൾ ആദരിച്ചു എന്നു വരികിലും പരിശുദ്ധന്മാർ ആദരിക്കയില്ല'' എന്നു പച്ചയായി പറഞ്ഞ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അനുയായികളെന്നഭിമാനിക്കുന്നവർ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പേരിൽ പതിച്ചെടുത്ത പൊതുസ്ഥലത്ത്, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പേരിൽ പണിതീർത്ത വലിയ പന്തലിൽ, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പൂർണകായ ചിത്രത്തിനു മുൻപിൽവെച്ച് യാഗങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പൈശാചികമായ സോമയാഗം നടത്തി സ്വാമികളെ ആദരിച്ചുകളഞ്ഞതിൽ കവിഞ്ഞ അനൗചിത്യമുണ്ടോ? പൂജ്യപൂജാവ്യതിക്രമത്തിനും ഇല്ലേ ഒരതിര്?

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ആരായിരുന്നു? അദ്ദേഹത്തെ അദ്ദേഹമാക്കിത്തീർത്ത സാഹചര്യമെന്തായിരുന്നു? ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്തായിരുന്നു? കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിനു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നല്കിയ സംഭാവന എന്താണ്? ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതം എങ്ങനെയായിരുന്നു? അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ഏതൊക്കെയാണ്? ഇങ്ങനെ ഒട്ടേറെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ

ആധുനിക കേരളത്തിലെ ഓരോ വ്യക്തിക്കും കടമയുണ്ടു്. പൂർവികരുടെ അശ്രാന്ത പരിശ്രമ ഫലമായി ഉണ്ടായി വന്ന അനുകൂലമായ പരിതോവസ്ഥ കാലും നീട്ടിയിരുന്നു് അനുഭവിച്ചാൽ മാത്രം പോരാ. ആ പൂർവികരെ ആദരിക്കാൻ കൂടി നാം പഠിക്കണം. സാക്ഷരതയുടെ കാര്യത്തിൽ ഏറ്റവും മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നു കേരളം. നാം ഏതാണ്ടു സമ്പൂർണ സാക്ഷരത കൈവരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അതൊക്കെ നേരാണു്. എന്നാൽ മഹാന്മാരെ ആദരിക്കാൻ നാം ഇനിയും വേണ്ടത്ര പഠിച്ചിട്ടില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല അപകടം. മറ്റൊരപകടംകൂടി പറ്റിയിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീനാരായണഗുരുവുമായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ കൂട്ടിക്കെട്ടുന്നതാണു് ആ അപകടം. അങ്ങനെ കൂട്ടിക്കെട്ടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനും ശ്രീനാരായണനെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കും തീർച്ചയായും പ്രസക്തിയുണ്ടു്. അതല്ല സംഗതി. തനതായ വ്യക്തിത്വമുള്ള മഹാനാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിനു അദ്ദേഹം തനതായ സംഭാവനയും നല്കിയിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിനുചിതമായ രീതിയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ അറിയണം, ആദരിക്കണം. അതിനു പ്രയോജനപ്പെടണം എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയാണു ഈ പുസ്തകം സംവിധാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതം മലർക്കെ തുറന്നിട്ട ഒരു പുസ്തകമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും സ്വയം സംസാരിക്കുന്നവയാണു്. അതുകൊണ്ടു രണ്ടുംകൂടി ഒറ്റ പുസ്തകമായി പുറത്തുകൊണ്ടുവരണം എന്ന എന്റെ ചിരകാലാഭിലാഷമാണു് ഇവിടെ നിറവേറുന്നതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതവും കൃതികളും ഒട്ടും വ്യാഖ്യാനാപേക്ഷങ്ങളല്ല എന്നു് ഇപ്പറഞ്ഞതിനു് അർഥമില്ല. ഇതിനകം പലേ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ വന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് അതുകൊണ്ടാണു്. എന്നാൽ ഒരു കാര്യം ഇവിടെ തറപ്പിച്ചു പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുള്ളതൊക്കെ സാമ്പ്രദായിക രീതിയിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളാണു്. അതാണു് അവയുടെ പരിമിതി. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശരിയായി മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ സാമ്പ്ര

ദായികരീതി മതിയാവുകയില്ല. സാമ്പ്രദായികതയെ ചോദ്യം ചെയ്ത മഹാനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഇവിടെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു രീതിയാണു സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സാമ്പ്രദായികർക്ക് ഇതു രുചിച്ചില്ലെന്നു വരാം. എനിക്കതിൽ പരിഭവമില്ല. എന്നാൽ ഇതൊന്നു വായിക്കാൻ അവരും തയ്യാറാകണമെന്നാണ് എന്റെ എളിയ അഭ്യർഥന.

എന്താണ് സാമ്പ്രദായികരീതിയിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള രീതി എന്നു വിശദമായി പറയേണ്ടതില്ല. കാരണം വരും പുറങ്ങളിൽ അതു നേരിട്ടറിയാം. എങ്കിലും ഒന്നു രണ്ടു സൂചനകൾ ഇവിടെ ആവശ്യമാണെന്നു കരുതുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഒരു അവതാരമായി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ഇവിടെ യത്നിച്ചിട്ടില്ല. അവതാരമല്ലെന്നു വന്നാൽ സ്വാമികളുടെ യശസ്സും പ്രാധാന്യവും കുറഞ്ഞുപോകും എന്ന ചിലരുടെ ധരണ മിഥ്യാധാരണയാണ്. യഥാർഥത്തിൽ അവതാരമല്ലെന്നതിലാണു സ്വാമികളുടെ യശസ്സും പ്രാധാന്യവും കുടികൊള്ളുന്നത്. അവതാരം എന്നതു ഒരുതരം തരംതാഴലാണ്. അവതരിക്കുക എന്നു പറഞ്ഞാൽ താഴേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിവരിക എന്നാണർഥം എന്നോർമ്മിക്കുക. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതു് താഴെ നിന്നും മുകളിലേക്കുള്ള കയറ്റമായിരുന്നു. വട്ടഭൂജ്യത്തിൽനിന്ന് അണ്ഡകടാഹം പണിഞ്ഞ കരവിരുതും അന്തഃകരണവിരുതുമായിരുന്നു സ്വാമികളുടേതു്. സ്വാമികളെ അവതാരമാക്കി ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രഭാവം കുറയ്ക്കാൻ ഞാനില്ല.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സമാധിയായി എന്നു പറഞ്ഞു കാണുന്നുണ്ട് ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ. ഇവിടെയും അങ്ങനെ തന്നെയാണു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ സമാധിയെക്കുറിച്ചും നല്ല പങ്ക് ആളുകൾക്കും മിഥ്യാധാരണയാണുള്ളത്. അടുത്തകാലത്ത് അന്തരിച്ച ഒരു ഗീതാജ്ഞാനയജ്ഞസ്വാമികളെ ചിലർ മരണശേഷം എടുത്തു ബലംപ്രയോഗിച്ചു പദ്മാസനസ്ഥനാക്കി സമാധിയായതായി ഉദ്ഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. അതൊരു രഹസ്യമായി നടന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ ആരും അറിയുമായിരുന്നില്ല. ഇതങ്ങനെയല്ല. ആ പദ്മാസനസ്ഥജഡത്തെ ഒരു കസേരയിലിരുത്തി ചിലർ പൊക്കിയെടു

ത്തതു ടെലിവിഷനിൽ കാണിക്കുകകൂടി ചെയ്തു. അപ്പോഴാണു ശരിക്കും അതിന്റെ വൈകൃതം ബോധ്യമായത്.

സമാധി എന്നതു അഷ്ടാംഗയോഗത്തിലെ എട്ടാമത്തെ അംഗമാണ്. യമം, നിയമം, ആസനം, പ്രാണായാമം, പ്രത്യാഹാരം, ധാരണ, ധ്യാനം, സമാധി എന്നിവയത്രേ അഷ്ടാംഗങ്ങൾ. യോഗത്തിന്റെ അന്തിമാവസ്ഥയാണു സമാധി. ജീവൻ ബ്രഹ്മത്തിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുന്ന അവസ്ഥ. അതു് ഇരുന്നേ ആകാവൂ എന്നു യാതൊരു നിയമവുമില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു ആസനത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്തുകൊണ്ടു സമാധിയാകാം. ആസനങ്ങൾ എത്രയോ ഉണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നത്രേ ശവാസനം. ശവംപോലെ കിടക്കുന്നതാണു ശവാസനം. ഒരാൾക്കു ശവാസനത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു സമാധിയാകുന്നതിനു് എന്താണു വിരോധം? ജീവൻ ബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിക്കുക എന്നൊക്കെ പറയുന്നതു് ആർക്കും ശരിയോ തെറ്റോ എന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാവുന്ന സംഗതിയല്ല. സമാധിയായവർ തിരിച്ചുവരാറില്ലല്ലോ. സമാധിയിലെ നിജസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി മറ്റാരെങ്കിലും പറയുന്നതു് പ്രമാണമാക്കാൻ കഴിയുകയുമില്ലല്ലോ. പറഞ്ഞുവന്നതിൽനിന്നു് ഒരാൾക്കു പദ്മാസനത്തിൽ ഇരുന്നു സമാധിയായിക്കൂടാ എന്നല്ല ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്. പക്ഷേ അങ്ങനെയേ ആകാവൂ എന്നില്ല എന്നതിനാണു പ്രാധാന്യം.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തെയും കൃതികളെയും കുറിച്ചു് പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നയാളിന്റെ സമീപനം പ്രസക്തമാണു്. അക്കാര്യത്തിൽ ഞാൻ പരമ്പരാഗത രീതിയല്ല സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നുചുരുക്കം. സമീപനത്തെക്കുറിച്ചു് ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ ഉപോദ്ഘാതത്തിലും പ്രാരംഭത്തിലും മറ്റും കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ഇവിടെ വിശദീകരിക്കുന്നില്ല. വ്യാഖ്യാനമേ വേണ്ട എന്നു് എനിക്കു പക്ഷമില്ല. പക്ഷേ, വ്യാഖ്യാനം എപ്പോഴും മൂലത്തിനു താഴെ നില്ക്കണം. മൂലത്തെ കീഴടക്കിക്കളയരുതു്. സംഗീതത്തിൽ വായ്പ്പാട്ടിനു വാദ്യോപകരണങ്ങൾ എന്നപോലെ ആയിരിക്കണം മൂലത്തിനു വ്യാഖ്യാനം. അതുകൊണ്ടു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതവും കൃതികളും യഥാതഥമായി അവതരിപ്പിക്കാനാണു് ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഇതിൽ പോരായ്മകളുണ്ടായിരിക്കാം തീർച്ച. അവ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തരുവാൻ വായനക്കാരോടപേക്ഷിക്കുന്നു. സർഗാത്മകങ്ങളായ എല്ലാ വിമർശനങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുകയും അടുത്ത പതിപ്പ് ഇറക്കേണ്ടിവരുമെങ്കിൽ അപ്പോൾ അവ അനുസരിച്ചു പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തുകയും ചെയ്യുമെന്ന് ഉറപ്പുതരുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ അവിടവിടെ സാമാന്യന്മാർക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള പലതും കാണാനുണ്ട്. അവയിൽ സാധ്യമായവയ്ക്കൊക്കെ ഉചിതമായ കുറിപ്പുകൾ നല്കാൻ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബൃഹത്തായ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസാധനത്തിന് എന്നെ സഹായിച്ചവർ പലരുണ്ട്. എല്ലാവരുടെയും പേരു പറയാൻ ഇവിടെ ഇടമില്ല. ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ എഴുതിയതുപോലെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചും ഒരു പുസ്തകമെഴുതണമെന്ന് എന്നോട് നിരന്തരമായി പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നത് ശ്രീ. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയാണ്. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം എനിക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു അന്ത്യശാസനം തന്നെ നൽകുകയും ഉണ്ടായി. വൈകിയെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശം പാലിക്കാനുള്ള തുടക്കമാണിത്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു ഞാൻ നടത്താനുദ്ദേശിക്കുന്ന സമഗ്രമായ ഒരു പഠനത്തിന്റെ തുടക്കമായിമാത്രം ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ കണക്കാക്കിയാൽമതി. ആ പഠനം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിൽ ഒതുങ്ങുന്നതല്ല. അതിനാൽ അത് മറ്റൊരു പുസ്തകമായി താമസിയാതെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികളും സ്വാമികളെക്കുറിച്ചുള്ള കൃതികളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുക എന്നതു ജീവിത വ്രതമായി സ്വീകരിച്ച ശ്രീ. കെ. ആർ. സി. പിള്ളയെ ഇത്തരുണത്തിൽ ഹൃദയംഗമമായി അഭിനന്ദിക്കുന്നു. പുസ്തകങ്ങൾ തന്നും വിലപ്പെട്ട പല വിവരങ്ങളും തന്നും സഹായിച്ച ശ്രീ. വട്ടിയൂർക്കാവു വേലായുധൻ നായർ, ശ്രീ. കണ്ണമ്മൂല ഗോപിനാഥൻ നായർ എന്നിവരോടുള്ള കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഒരുവിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നെ സഹായിച്ച കുമ്പളത്തു വിജയകൃഷ്ണപിള്ള, പി. എൻ. വാസന്തിഅമ്മ, എസ്. സരസ്വതിയമ്മ എന്നിവരോ

ടുമുള്ള നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഞാൻ പ്രവൃത്തിയെടുക്കുന്ന കേരളസർവകലാശാലയിലെ സംസ്കൃതവിഭാഗത്തിന്റെ തലവനായ ഡോ. എൻ.പി. ഉണ്ണിയെ ഇവിടെ നന്ദിപൂർവം സ്മരിക്കട്ടെ. അദ്ദേഹം എനിക്കുതന്ന ഉത്തേജനം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണച്ചുമതല ഏറ്റെടുത്ത ദ്രുമ ബുക്സ്, തിരുവനന്തപുരത്തോടുള്ള നിസ്സീമമായ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

കെ. മഹേശ്വരൻ നായർ

ഭാഗം ഒന്നു്

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം

ഉപോദ്ഘാതം

'ചോര തിളയ്ക്കണം' എന്ന പേരിലുള്ള മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ കവിത പ്രസിദ്ധമാണ്.

ഭാരതമെന്ന പേർകേട്ടാലഭിമാന

പൂരിതമാകണമന്തരംഗം;

കേരളമെന്നുകേട്ടാലോ തിളയ്ക്കണം

ചോരനമുക്കു ഞരമ്പുകളിൽ' ഇങ്ങനെ ഉദ്ഘോഷിച്ചു കൊണ്ടാണു കവിത അവസാനിക്കുന്നത്. കൂടെക്കൂടെ ഇതെന്റെ മന സ്സിൽ തികട്ടിവരാറുണ്ട്. മഹാകവി മൺമറഞ്ഞുപോയില്ലേ. അദ്ദേഹം ഉണ്ടോ അറിയുന്നു ഭാരതത്തിന്റെയും കേരളത്തിന്റെയും ഇന്നത്തെ അവ സ്ഥ. ഭാരതവും കേരളവുമൊക്കെ ലോകകമ്പോളത്തിൽ ലേലം വിളിക്കപ്പെ ട്ടാലും വിസ്മയിക്കാനില്ല. എങ്കിലും ഇന്നു് ചോരതിളപ്പു കുറച്ചു കൂടുതലാ ണെന്ന കാര്യത്തിൽ ആർക്കെങ്കിലും തർക്കമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. എന്തിന്റെ പേരിലാണു ചോരതിളയ്ക്കുന്നതെന്നതാണു പ്രശ്നം. കുറച്ചു നാൾ മുൻപു് കൊലുന്നനെ ഉള്ള ഒരു കാഷായവസ്ത്രധാരിക്കു ചോരതിള ച്ചതിന്റെ അനുഭവമാണു് എനിക്കു് ഓർമ്മവരുന്നതു്.

എന്റെ വീടിനടുത്തു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സ്മാരകമായി ഒരു വായനാശാലയുണ്ടു്. അതായതു തിരുവനന്തപുരത്തു് ഇടപ്പഴിഞ്ഞിയിലു ള്ള ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി സ്മാരക വായനശാല. ആ വായനശാലയുടെ ആഭിമു ഖ്യത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഒരു അനുസ്മരണ സമ്മേളനം നടന്നു. അവിടെ ഞാൻ ഒരു പ്രഭാഷകനായിരുന്നു. അധ്യക്ഷസ്ഥാനമലങ്കരിച്ചതു സമീപവാസിനിയും എഴുത്തുകാരിയുമായ ഒരധ്യാപികയായിരുന്നു. സമ്മേ ളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യാൻ എത്തിയതു് അധ്യാപകനും കാഷായ വസ്ത്ര ധാരിയുമായ കൊലുന്നനെയുള്ള മറ്റൊരാളും.

സമ്മേളനം ആരംഭിക്കുകയായി. ആദ്യം ഉദ്ഘാടനം. കാഷായവസ്ത്രധാരി എഴുന്നേറ്റ് മറ്റുള്ളവരെ എല്ലാം എഴുന്നേല്പിച്ചു നിർത്തി ഒരു നെടുനീളൻ ദേവീസ്തോത്രമങ്ങു ചൊല്ലി. എന്നിട്ട് കുറെ നേരം സ്വയം ധ്യാനിച്ചുനിന്നു. പിന്നെ ഭദ്രദീപം കൊളുത്തി ഉദ്ഘാടനം നിർവഹിച്ചു. അതിൽപിന്നെ നെടുനീളൻ ഉദ്ഘാടനപ്രഭാഷണം. ആകെക്കൂടി, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയെയും അച്ഛനെയും കുറിച്ചുപോലും വളരെ ദിവ്യമായ ഒരു പരിവേഷം സൃഷ്ടിക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം. അധ്യക്ഷയും ഏതാണ്ടതുതന്നെ ചെയ്തു തന്റെ ഉപക്രമ പ്രഭാഷണത്തിൽ. പിന്നീടു സംസാരിച്ച ഞാൻ ആ ദിവ്യപരിവേഷം എടുത്തു മാറ്റുന്നതിനാണു ശ്രമിച്ചതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അമ്മ നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയെന്ന സ്ത്രീയെ കാഷായവസ്ത്രധാരി വിശേഷിപ്പിച്ചതു നങ്ങാദേവി എന്നായിരുന്നു. അതിനെ പരാമർശിച്ചു ഞാൻ പറഞ്ഞു ആർക്കും ആരെയും ദൈവമാക്കാനെളുപ്പമാണു്; എന്നാൽ യഥാർത്ഥമാനുഷ്യകം കണ്ടെത്താനും വെളിപ്പെടുത്താനും വേണം പരിശ്രമിക്കാൻ എന്നു്. നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയുടെ അന്നത്തെ യാഥാർത്ഥ്യം അവർക്കു് അന്നു നിലവിലിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരുടെ സംബന്ധം എന്ന ഏർപ്പാടിൽ നിന്നു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഉണ്ടായി എന്നതാണെന്നു ഞാൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു 'വേദാധികാരനിരൂപണം' പോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥമെഴുതാൻ പില്ക്കാലത്തു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തുനിഞ്ഞതു് എന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഇതു് ഉദ്ഘാടകനെയും അധ്യക്ഷയെയും ചൊടിപ്പിച്ചു. അധ്യക്ഷ അധിക പ്രസംഗം തന്നെ നടത്തി. അവർ ഉപസംഹാരമെന്ന മട്ടിൽ സംസാരിച്ചു കൊണ്ടു് എന്നെ കളിയാക്കി. അവർ

ക്ഷീരമുള്ളൊരകിടിൻ ചുവട്ടിലും
ചോരതന്നെ കൊതുകിന്നു കൗതുകം

എന്ന വരികൾ ചൊല്ലി എന്നെ 'കൊതുകാക്കി'. അതായതു നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയുടെ യാഥാർത്ഥ്യം അവതരിപ്പിച്ച എന്റെ കൗതുകം കൊതുകിന്റെ കൗതുകമായി.

ഉദ്ഘാടകൻ പിന്നെ തനിക്കു പ്രസംഗിക്കാൻ അവസരമില്ലാത്തതു

കൊണ്ടു കൃതജ്ഞതയ്ക്കുശേഷം യോഗം അവസാനിച്ചപ്പോൾ എന്നെ കയ്യേറ്റം ചെയ്യാനായി ശ്രമം. ഒടുവിൽ ആളുകളിടപെട്ടു രംഗം ശാന്തമാക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

ഈ അനുഭവം ഇവിടെ വിവരിച്ചതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോടു കേവലം വൈകാരികമായ കാഴ്ചപ്പാടുവെച്ചു പുലർത്തുന്നതിന്റെ അപകടത്തിലേയ്ക്കു വിരൽചൂണ്ടുവാനാണു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശരിയായ രീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിൽ വഹിച്ച പങ്കു് എന്തെന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിനും കേവലം വൈകാരികമായ ഒരു സമീപനം പോരാ. യാഥാർഥ്യബോധത്തോടെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതം പഠിക്കുന്നതു ക്ഷീരമുള്ള അകിടിൻ ചുവട്ടിലെ കൊതുകിന്റെ ചോരക്കൗതുകമാണെങ്കിൽ എനിക്കതു പഥ്യം തന്നെ.

മഹാകവി പാടിയതുപോലെ കേരളം എന്ന പേർ കേട്ടാൽ എനിക്കു ഞരമ്പുകളിൽ ചോരതിളയ്ക്കും. ആ കേരളത്തെ കുട്ടിച്ചോറാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ചു് ഓർത്തു് എനിക്കു് അരിശം തോന്നും. ആ കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിന്നു വഴിതെളിച്ച മഹാന്മാരെക്കുറിച്ചോർമിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു് അഭിമാനംതോന്നും. അവരെ ആദരപൂർവം സ്മരിക്കാൻ ആരുടെയും സൗജന്യം വേണ്ട. അതുകൊണ്ടു് അവരെ ആദരപൂർവം സ്മരിക്കും.

കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ, തദ്വാരാ ഭാരതത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലും, ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വഹിച്ച പങ്കു് വേണ്ടപോലെ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നതാണു സത്യം. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ കാര്യത്തിലെന്നപോലെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാര്യത്തിലും സങ്കുചിതമായ ചില ചിന്താഗതികൾ ഇന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നതു ഖേദകരമാണു്. ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെ കേവലമൊരു 'ചോവസാമി'യായും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ കേവലമൊരു' ചൂത്തരുസാമി'യായും കാണുകയും കൊണ്ടാടുകയും ചെയ്യുന്ന ചിന്താഗതിയെയാണു സങ്കുചിതചിന്താഗതികൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചതു്. ഈ വീക്ഷണം പൊതിഞ്ഞുവെയ്ക്കാനായി പുറമേ മറ്റൊരു രീതിയാണു ബന്ധപ്പെട്ടവർ സ്വീകരിക്കുന്നതു്. നാരായണഗുരു എന്നോ ശ്രീനാരായണൻ എന്നോ ഒന്നും പറഞ്ഞാൽ ഇക്കൂട്ടർ പൊറുക്കുകയില്ല. 'ശ്രീനാരായണഗുരുദേവൻ'

എന്നു തന്നെ പറയണം. ഇല്ലെങ്കിൽ താഴ്ത്തിക്കെട്ടിയതായി ഗണിക്കപ്പെടും. അതുപോലെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ മറ്റു ചിലർക്കു് വിദ്യാധിരാജ പരമഭട്ടാരക ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികൾ' എന്നു തന്നെ പറയണം. ഇല്ലെങ്കിൽ ആക്ഷേപിക്കലായി. ഇമ്മാതിരി ഏർപ്പാടു് എന്നേ കാലഹരണപ്പെട്ടു. പക്ഷേ അതുണ്ടോ അക്കൂട്ടർ ചിന്തിക്കുന്നു. സ്വാതിതിരുനാളിനെ അറിയാത്ത കേരളീയനുണ്ടോ? എന്നാൽ 'ശ്രീപദ്മനാഭദാസ വഞ്ചിപാല രാമവർമകുലശേഖര കിരീടപതി സ്വാതി രാമരാജ മന്നെ സുൽത്താൻ മഹാരാജ, രാജ രാജ ബഹദൂർ ഷംഷേർജങ് മഹാരാജ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരറിയും? ആരറിഞ്ഞാലും ശരി അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ശരി.സ്വാതിതിരുനാളിനെ തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രത്തിൽ പി. ശങ്കുണ്ണി മേനോൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതങ്ങനെ തന്നെ.[2] അന്നങ്ങനെയൊക്കെത്തന്നെ വേണമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇന്നും അങ്ങനെയൊക്കെത്തന്നെ വേണം എന്നു പറയുന്നതു കുറച്ചു കടുപ്പമാണു്. നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയെ നങ്ങാദേവിയാക്കുന്ന അതേ രീതിതന്നെ.

പ്രാരംഭം

പേരുകൊണ്ടും ആകാരംകൊണ്ടും ഇപ്പോഴും വഞ്ചിക്കപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കേരളീയ മഹാനത്രേ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. കേരളീയർ അദ്ദേഹത്തോടുകാണിച്ച കൃതഘ്നതയ്ക്കാണെങ്കിൽ കണക്കുമില്ല. അതിന്റെ പേരിൽ പരിതപിക്കുന്ന ഒട്ടേറെ ആളുകളുണ്ടു്. ആ പോരായ്മകൾ പരിഹരിക്കാനുദ്ദേശിച്ചു പലരും പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; ഇപ്പോഴും ചെയ്യുന്നുമുണ്ടു്. എന്നാൽ, അവരിൽ നല്ലപങ്കു് ആളുകളെയും നയിക്കുന്നതു് എന്തുവികാരമാണെന്നാലോചിക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ മനോവിഷമമാണുണ്ടാകുന്നതു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ യഥാർഥവ്യക്തിത്വത്തെ പുത്തൻ തലമുറകൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാൻ അവരുടെ വികാര പ്രചോദിതമായ കർമ്മപരിപാടികൾക്കു ഒട്ടുമേ കഴിയുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല സ്വാമികളെക്കുറിച്ചു് ഒട്ടേറെ മിഥ്യാധാരണകൾ പരത്തുന്നതിനു് അവ പ്രയോജകീഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായിട്ടു

ള്ളതു പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള എഴുതിയ 'പരമ ഭട്ടാരശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ ജീവചരിത്രം' ആകുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ തന്നെ പ്രകടമായ ഒരു നാസ്തികനിന്ദ ഉണ്ടു്. "ജീവിതത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം ധനസമ്പാദനവും ധനം കൊണ്ടുസാധിക്കുന്നതു സുഖസാമഗ്രികളുടെ സംഭരണവും ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം ജനങ്ങൾ അധ്യാത്മ വിദ്യയെ അപലപിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. ആർഷഭൂമിയിൽ ജനിച്ചു് ആര്യപരിസരങ്ങളിൽ വളർന്നു്, ജനനിയുടെ സ്തന്യപാനത്തോടൊപ്പം സനാതന ധർമ്മ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അനുഭവിച്ചു് അതിനെ സാത്മ്യമാക്കിത്തീർത്ത ചില ഭാരതീയർ ദൈവദൂഷണം ചെയ്തും 'നാസ്തികയുക്തി'യാകുന്ന ഖൾഗവും ഏന്തി ഇന്ത്യയുടെ നട്ടെല്ലിനെ വെട്ടിപ്പൊട്ടിക്കുന്നതും മറ്റും ഇക്കാലങ്ങളിൽ സാധാരണയായിരിക്കുന്നതാണു അദ്ഭുതാവഹമായിരിക്കുന്നതു്."[3] ഇതെഴുതിയ ആൾ ഇന്നു ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഇതു തിരുത്തിപ്പറയുമായിരുന്നു, തീർച്ച. ആരാണു് ഇന്ത്യയുടെ നട്ടെല്ലിനെ വെട്ടിപ്പൊട്ടിക്കുന്നതെന്നു ഇന്നു് മിക്കവർക്കും അറിയാം. അതിരിക്കട്ടെ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ മഹത്ത്വം ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു നാസ്തികനിന്ദ ഭൂഷണമോ ദൂഷണമോ? ദൂഷണം തന്നെയാണെന്നാണു് എനിക്കുതോന്നുന്നതു്. നാസ്തികനിന്ദ ഭാരതത്തിൽ ഇന്നോ ഇന്നലെയോ തുടങ്ങിയതല്ല. ചാതുർവർണ്ണ്യ വ്യവസ്ഥയെ പിന്തുണച്ച മനുസ്മൃതിയുൾപ്പെടെയുള്ള പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അതുചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഒരു ജീവചരിത്രകാരൻ അതുചെയ്യരുതായിരുന്നു. കാരണം, ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അങ്ങനെയൊരു സങ്കുചിത വീക്ഷണം വെച്ചുപുലർത്തിയിരുന്നില്ല. നാസ്തികന്മാരെ നീതിമത്ക്കരിക്കാൻപോലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്റെ കൃതികളിൽ ഒന്നായ വേദാധികാരനിരൂപണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തു ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ ചിലർ അദ്ഭുതം കൂറിയേക്കും, മറ്റുചിലർ ചൊടിച്ചേയ്ക്കും. എങ്കിലും അതു നേരാണു്.

ബൃഹസ്പതിയാകുന്നു ഭാരതത്തിലെ നാസ്തികവാദത്തിന്റെ പരമാചാര്യൻ. ബൃഹസ്പതി വേദങ്ങളെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ ശകാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്- "ത്രയോ വേദസ്യ കർത്താരോ ഭണ്ഡധൂർത്തനിശാചരാഃ". വേദങ്ങൾ രചിച്ചവർ ഭണ്ഡൻ, ധൂർത്തൻ, നിശാചരൻ എന്നിവരാകുന്നു എന്നു് അർത്ഥം.

ഇക്കാര്യം ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തശേഷം ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അതിനെ നീതിമത്ക്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു് വേദാധികാരനിരൂപണത്തിൽ. അതിപ്രകാരമാണു്-" വേദങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചവർ ഭണ്ഡധൂർത്ത നിശാചരന്മാരാണെന്നു ബൃഹസ്പതി ശകാരിച്ചിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ

യുഗംപ്രതി ധിയാം പുംസാം
ന്യൂനാധികതയാമുനേ
ക്രിയാംഗപാഠവൈചിത്ര്യ
യുക്താൻ വേദാൻ സ്മരാമ്യഹം

(വാസിഷ്ഠം)

കാലങ്ങൾ മാറുന്തോറും മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്കുണ്ടാകുന്ന ഭേദഗതികളെ അനുസരിച്ചു് വേദക്രിയാംഗപാഠങ്ങളും പലമാതിരി ഭേദപ്പെട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ദുഷ്ടപണ്ഡിതപ്രഭുക്കൾ നിമിത്തം വന്നു ചേർന്നിട്ടുള്ള അസത്യമയങ്ങളും കഠോരഹിംസാപ്രചുരങ്ങളും നിന്ദ്യങ്ങളും ആയുള്ള സകലസംഗതികളെയും തക്കതായ യഥാർഥ കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയാതെ വിധികളുടെ ശേഖരത്തിൽ ചേർത്തു് അനുഷ്ഠിക്കുമാറു വച്ചിരിക്കുന്നതിനെക്കൊണ്ടു് അങ്ങനെ ശകാരിച്ചുപോയതാണു്; അതു കുറ്റമല്ല."[4] ഇവിടെ നാസ്തികമതത്തെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾനീതിമത്ക്കരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതു് ഈ ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമ്പോൾ അതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ വാക്യങ്ങൾക്കു കൊടുക്കുന്ന മാർക്സിസ്റ്റു ഭാഷ്യമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചേക്കാം. അതുകൊണ്ടു് വേദാധികാരനിരൂപണത്തിനു് നരേന്ദ്രഭൂഷൺ എഴുതിയ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ നിന്നു പ്രസക്തമായ ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം- "അവസാന ഖണ്ഡികയിൽ സ്വാമികൾ ഇവരുടെ ശകാരത്തെ നീതിമത്ക്കരിക്കുന്നു.[5] കാലം മാറുമ്പോൾ സ്വാർത്ഥികൾ നിമിത്തം ജ്ഞാനത്തിനു് മറവുവരും. അവർ തിന്മകളെ തള്ളിക്കളയാതെ ന്യായവാദവും പ്രയോജനവാദവും ഉന്നയിച്ചു് സംരക്ഷിക്കും. ജാതിവ്യവസ്ഥയും ഉച്ചനീചത്വവും ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നു് ഇക്കാലത്തു് എല്ലാവരും പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ആരും ഇതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നില്ല. സംരക്ഷിക്കുന്നതേയുള്ളു. സംരക്ഷിക്കാൻ പല കാരണവും ഉണ്ടു്. ചിലർക്കു് സാമ്പത്തിക നേട്ടം. ചിലർക്കു് അധികാരമോഹം. ഇതുപോലെ പണ്ടും ദുഷ്ടപണ്ഡിത

പ്രഭുക്കൾ കള്ളം ഹിംസ തുടങ്ങിയ നിന്ദ്യകർമ്മങ്ങൾ വിധിയുള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞു് നിലനിർത്തി. ഇതു കാണുന്ന നല്ല മനുഷ്യർ അവയേയും അവയുടെ കാരണക്കാരെയും അവയുടെ ഉപകർത്താക്കളെയും അനുകർത്താക്കളെയും തീർത്തും നിഷേധിക്കും. ചീഞ്ഞതു് അറ്റുപോകട്ടെ എന്നവർ തീർപ്പു കല്പിക്കും. അങ്ങനെ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇതൊന്നും കുറ്റമല്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം സ്വാമികൾ ഇവിടെ അംഗീകരിക്കുന്നു.

വേദദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നവരെ ശകാരിച്ച നാസ്തികന്മാരുടെ ശകാരത്തെ നീതിമത്ക്കരിച്ച ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ നാസ്തികനിന്ദയ്ക്കു ഗ്രന്ഥകാരൻ തുനിഞ്ഞതു ഒട്ടുമേ ഉചിതമായില്ല.

അന്നത്തെ പശ്ചാത്തലം

ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിന്റെ സംവിധാനത്തിൽ സംവിധായകൻ വഹിക്കുന്ന പങ്കു് ചിത്രത്തിന്റെ വിജയത്തിനു് എപ്രകാരം പ്രധാനമാണോ അപ്രകാരം പ്രധാനമാണു് ഒരു ജീവചരിത്രരചനയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു വഹിക്കുന്ന പങ്കും. സംവിധായകന്റെ മനോധർമ്മമില്ലായ്മ ഒരുപാടു പൊരുത്തകേടുകൾക്കു കാരണമാവും. അതു ചിത്രത്തിനു് ഭൂഷണമല്ല, ദൂഷണമാണു്. അതുപോലെ ജീവചരിത്രകാരനും വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ വേണം രചനയിൽ ഏർപ്പെടാൻ. ഇല്ലെങ്കിൽ ജീവചരിത്രം പൊരുത്തംകെട്ടതായിപ്പോവും.

ആദാമും ഹവ്വായും ഏദൻതോട്ടത്തിൽ വിഹരിക്കുന്ന രംഗം ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു എന്നു വെയ്ക്കുക. അതിനു സംവിധായകൻ ഒരുക്കുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിൽ വൈദ്യുത ദീപാലംകൃതങ്ങളായ ആധുനിക മഹാസൗധങ്ങൾ കണ്ടാൽ നമുക്കു് അതു് അരോചകവുമാവും എന്നതിനു തർക്കമുണ്ടോ? ചിലർക്കു് അതും ഇഷ്ടമായേക്കാം എങ്കിലും അതിൽ വസ്തുതാപരമായ ഒരു പിശകുണ്ടു്. തന്മൂലം ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഏദൻ തോട്ടത്തെയോ ആദാമിനെയോ ഹവ്വായെയോ കുറിച്ചു് ഉണ്ടാകുന്ന ധാരണ പൂർണമായി ശരിയായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഏതാണ്ടതുപോലെയാണു മഹാന്മാരെ അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പശ്ചാത്തല

ത്തിൽനിന്നു് അടർത്തിയെടുത്തു് ആധുനികമായ മറ്റൊരു പശ്ചാത്തല ത്തിൽ നിർത്തി വീക്ഷിച്ചാലുള്ള അപകടവും. അവരുടെ വാക്കുകളുടെയോ പ്രവൃത്തികളുടെയോ ശരിയായ പൊരുൾ മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ അവർ ജീവിച്ച പശ്ചാത്തലം എന്തെന്നു മനസ്സിലാക്കിയേ മതിയാവൂ.

മാനവരാശിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഒന്നുരണ്ടു നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രം വിട്ടുകളഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതു് എത്ര ചുരുങ്ങിപ്പോവും എന്നു് ഊഹിക്കാം. അത്രയ്ക്കു സംഭവബഹുലമാണു് കഴിഞ്ഞ ഒന്നുരണ്ടു നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും സംസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചും അതു് അങ്ങനെ തന്നെ. സാമൂഹികരംഗത്തു കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തിനിടയ്ക്കു കേരളത്തിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾ എത്രയോ വലുതാണ്. കേവലം ഒരു നൂറുവർഷങ്ങൾക്കുമുൻപു് ഇവിടെ നിലവിലിരുന്ന ചില ഏർപ്പാടുകളെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ നമുക്കു വിശ്വസിക്കാൻതന്നെ പ്രയാസംവരും. അത്രകണ്ടു് അന്നും ഇന്നും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം.

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധാരംഭത്തിൽ പിറന്നു് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദാവസാനംവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാനാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. അദ്ദേഹം പിറന്നുവീണ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളത്തിന്റെ അവസ്ഥ അറിയുന്നതിനു് ഇന്നു നമുക്കു യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ല. കാരണം പി. ഭാസ്കരനുണ്ണി എന്ന ഒരു ചരിത്രപണ്ഡിതൻ ഗംഭീരമായ ഒരു പുസ്തകം നിർമ്മിച്ചു നമുക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ടു്.[6] ഗംഭീരം എന്നു പൊതുവെ നാം പലതിനെയും വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെയാണു് ഇവിടെയും ഗംഭീരമെന്നു പറഞ്ഞതെന്നു ധരിക്കരുതു്. അഗാധം അഥവാ ആഴത്തിന്നർഥം. ഗഹനമെന്നും പറയാം ഈ അർഥത്തിൽ മാത്രമാണു പി. ഭാസ്കരനുണ്ണിയുടെ 'പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം' എന്ന പുസ്തകത്തെ ഇവിടെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതു്. ചരിത്രപഠനഗ്രന്ഥമാണെങ്കിൽ അതിങ്ങനെയിരിക്കണം.

വാസ്തവത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാലത്തു കേരളമെന്നൊരു രാഷ്ട്രീയഖണ്ഡം പിറവിയെടുത്തിരുന്നില്ല. അന്നു തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുനാട്ടുരാജ്യങ്ങളും ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിലിരുന്ന

മദ്രാസ് റസിഡൻസിയുടെ ഭാഗമായ മലബാറുമാണ് ഉണ്ടായിരുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും രാജഭരണവും മലബാറിൽ ബ്രിട്ടീഷു കാരുടെ നേരിട്ടുള്ള ഭരണവുമായിരുന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്.

തിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രജയായിരുന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു കാരനായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. നാലു മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തെ വ്യാപിക്കുന്നതായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതം. ഉത്രം തിരുനാൾ (1847-1860), ആയില്യം തിരുനാൾ (1860-1880), വിശാഖം തിരുനാൾ (1880 -1885), ശ്രീ മൂലംതിരുനാൾ (1885-1924) എന്നിവരായിരുന്നു ആ മഹാരാജാ ക്കന്മാർ. രാജഭരണം എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രമായില്ല. ബ്രിട്ടീഷുകാ രുടെ പ്രതിനിധിയായി ഒരു റസിഡന്റ് ഇവിടെ താമസിക്കുകയും അദ്ദേഹം രാജ്യഭരണത്തിൽ പങ്കുവഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങ് ഇംഗ്ലണ്ടിലിരുന്നു വിക്ടോറിയാ മഹാറാണി ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്തും ഇവിടെ നടപ്പാവുമായിരുന്നു എന്നതാണു വസ്തുത. ബ്രിട്ടീഷുകാരെ വെറുപ്പിച്ചാൽ മലബാർ പോലെ തിരുവിതാംകൂറും ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യക്കോളനിയുടെ ഭാഗമായ ഒരു പ്രവിശ്യയാകുമെന്ന ഭീതി എല്ലാ യ്പ്പോഴും രാജഭരണത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ജനിക്കുമ്പോൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ അടിമസമ്പ്ര ദായം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ജനിച്ച വർഷമാണു അന്ന ത്തെ സർക്കാരിന്റെ ഉടമയിലുള്ള എല്ലാ അടിമകളുടെയും സന്താനങ്ങളെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വിളംബരം പുറപ്പെടു വിച്ചതു്. അടിമത്തം അവസാനിക്കുന്നതിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു അതു്.

ജനങ്ങൾ ഹിന്ദുക്കൾ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, മുസ്ലീങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ മുഖ്യമായി മൂന്നു മതവിഭാഗക്കാരായിരുന്നു ഇന്നത്തെപ്പോലെ അന്നും. ഹിന്ദുക്കളിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കും ക്ഷത്രിയർക്കുമായിരുന്നു എല്ലാ രംഗങ്ങ ളിലും പ്രാമുഖ്യം. നായന്മാരെ സവർണരായി പരിഗണിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ഈഴവരെ അവർണരായിട്ടാണു പരിഗണിച്ചിരുന്നതു്.

മഹാരാജാവു രാജ്യം ഭരിച്ചിരുന്നതു ബ്രാഹ്മണഹിതത്തിന്നു വഴ ങ്ങിമാത്രമായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ പട്ടിണി കിടക്കുന്ന രാജ്യം മുടിഞ്ഞു പോകുമെന്ന പഴയ സങ്കല്പം മഹാരാജാക്കന്മാർ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരുന്നു.

അതുകൊണ്ടുതന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തെ പദ്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തോടനുബന്ധിച്ച ഊട്ടുപുരയിൽ എല്ലാ ദിവസവും ബ്രാഹ്മണർക്കു സൗജന്യമായി സദ്യനല്കിയിരുന്നു.

ചാതുർവർണ്യം അപ്പാടെ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായ എല്ലാ വിവേചനങ്ങളും ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. നായന്മാരെ ചാതുർവർണ്യത്തിലെ ശൂദ്രന്മാരായിട്ടാണു പരിഗണിച്ചിരുന്നതു്. തീണ്ടൽ, തൊടീൽ തുടങ്ങിയ ആചാരങ്ങൾ പാലിച്ചിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണനിൽ നിന്നു പതിനാറടി അകലെയേ നായർ നില്ക്കാവൂ. നായരിൽനിന്നു പതിനാറടി അകലെയേ ഈഴവർ നില്ക്കാവൂ. ഈഴവനിൽനിന്നു മുപ്പത്തിരണ്ടടി അകലെയേ പുലയൻ നില്ക്കാവൂ. പുലയനിൽനിന്നു മുപ്പത്തിരണ്ടടി അകലെയേ നായാടി നില്ക്കാവൂ. ഇങ്ങനെ പോകുന്നു വ്യവസ്ഥകൾ. ഏറ്റവും രസകരമായ ഒരു വസ്തുത താൻ മേൽ ജാതിക്കാരിൽനിന്നു ഇത്രയടി അകലെ നില്ക്കണമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ പരിഭവമുള്ള കീഴ്ജാതിക്കാരൻ തന്നെക്കാൾ കീഴ്ജാതിയിൽപ്പെട്ടവനെ തന്നിൽനിന്നു വിധിയനുസരിച്ചുള്ള അകലത്തിൽ നിർത്തുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു എന്നതാണു്.

വേദവും വേദാന്തവും സംസ്കൃതവുമെല്ലാം ബ്രാഹ്മണന്നേ പഠിക്കാൻ പാടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈഴവർക്കും മറ്റുമാണെങ്കിൽ വഴിനടക്കാൻപോലും വിലക്കു്. പുലയർ, കുറവർ തുടങ്ങിയവരുടെ കാര്യം പറയേണ്ടതില്ല. അവർ അധ്വാനിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന സമ്പത്താണു എല്ലാവരും അനുഭവിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും അവർക്കു ആരുടെയും കൺമുമ്പിൽ വരാൻ അവകാശമില്ലായിരുന്നു. അവയൊക്കെ വിശദമായി വിവരിക്കുവാൻ ഇവിടെ ഇടമില്ല. എന്നാലതൊക്കെ അറിയുകയും വേണം. അതിനാൽ മുൻപു പരാമർശിച്ച പി. ഭാസ്കരനുണ്ണിയുടെ 'പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം' വായിച്ചശേഷം ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അന്നത്തെ പശ്ചാത്തലത്തെക്കുറിച്ചു വിശദമായി ഇവിടെ ഉപപാദനം ചെയ്യുന്നില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു് പറഞ്ഞുവരുന്ന മുറയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമുള്ള പശ്ചാത്തലവിവരണങ്ങൾ അവിടവിടെ കൊടുക്കാമെന്നു കരുതുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഞാൻ

മുഖ്യാവലംബമാക്കിയിട്ടുള്ളതു് പി. ഭാസ്കരനുണ്ണിയുടെ പുസ്തകത്തെയാണു് എന്നു എടുത്തുപറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ജനനം

തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നു കാട്ടാക്കടയ്ക്കു പോകും വഴി മലയിൻകീഴു് എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ടു്. മലയിൻകീഴു് മലയാള സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും തദ്വാരാ കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രത്തിലും പ്രസക്തമായ ഒരു ദേശനാമമാണു്. പ്രസിദ്ധരായ കണ്ണശ്ശന്മാർ എന്ന കവികളിൽ ഒരാളാണു മാധവപ്പണിക്കർ. 'ഭാഷാ ഭഗവദ്ഗീത'യുടെ കർത്താവാണു് അദ്ദേഹം. മാധവപ്പണിക്കർക്കു മലയിൻകീഴുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

മലയിൻകീഴിൽ മച്ചേൽ എന്നൊരു സ്ഥലമുണ്ടു്. ഇപ്പോഴും നല്ല ഗ്രാമപ്രദേശമാണതു്. അവിടെ പോനിയത്തു് എന്ന വീടാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അമ്മയുടെയും വലിയമ്മയുടെയും മറ്റും വീടെന്നാണു് ജീവചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഇന്നു് അവിടെ പോനിയത്തു് എന്നൊരു വീടില്ല. ഇന്നുള്ളതു വേണിയത്തു വീടാകുന്നു. വേണിയത്തു വീട്ടിലെ നാലഞ്ചു തലമുറ മുൻപു ജീവിച്ചരുന്ന ഈശ്വരപിള്ള, നാരായണമൗനി, ഉമ്മിണി നായനാചാര്യൻ തുടങ്ങിയവരെപ്പറ്റി കേട്ടറിവുമാത്രമേ ഉള്ളു. ആ കുടുംബത്തിന്റെ പൂർവകാല സ്ഥിതി എന്തുതന്നെ ആയിരുന്നാലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അമ്മയുടെയും അമ്മൂമ്മയുടെയും കാലത്തു് അങ്ങേയറ്റം ശോഷിച്ച ഒന്നായിരുന്നു അതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അമ്മ മച്ചേൽ നിന്നു് ഇന്നത്തെ തിരുവനന്തപുരം മെഡിക്കൽ കോളേജുനടുത്തുള്ള കണ്ണമ്മൂലയിൽ എത്തിച്ചേർന്ന സാഹചര്യവും അതുതന്നെയായിരുന്നു.

മച്ചേൽ പോനിയതതു (വേണിയത്തു) വീട്ടിലെ കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണു് എന്നൊരു സ്ത്രീ ജീവിതവൃത്തി അന്വേഷിച്ചു് തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തുള്ള കണ്ണമ്മൂലയിലെ കൊല്ലൂർ മഠം എന്ന ബ്രാഹ്മണ ഭവനത്തിലെത്തി. അവർ അവിടെ അടിച്ചുതളിക്കാരിയായി കൂടി.

സ്ഥലത്തെ ജന്മിമാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഭവനമായിരുന്നു കൊല്ലൂർ മഠം. മാവേലിക്കര നിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നു താമസ

മാക്കിയവരാണു കൊല്ലൂർ മഠക്കാർ എന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. അവർ കണ്ണമ്മൂല ദേശത്തിന്റെ ആധിപത്യം വഹിച്ച തന്ത്രിമുഖ്യന്മാരായിരുന്നു.

മനുഷ്യരുടെ പൂർവികന്മാർ കുരങ്ങന്മാരായിരുന്നു എന്നതിൽ നാണം തോന്നാൻ ഒന്നുമില്ലാത്തതുപോലെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാലത്തെ നായന്മാരിൽ പലരും ബ്രാഹ്മണഭവനങ്ങളിൽ വീട്ടുവേലക്കാരായിരുന്നു എന്നതിലും നാണം തോന്നേണ്ട കാര്യമില്ല. അതു തിരുവിതാംകൂറിലെ മാത്രം കാര്യമായിരുന്നില്ലതാനും. കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ്മാനുവലിൽ സി. അച്ചുത മേനോൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:

"നായന്മാരും നമ്പൂതിരിമാരും അമ്പലവാസികളും ആണു കൊച്ചി രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനികളായിട്ടുള്ളവർ.... അവരിൽ വസ്തു ഉടമസ്ഥന്മാരും വലിയ കൃഷിക്കാരുമായിട്ടു ചിലരുണ്ടെങ്കിലും അധികംപേരും ചില്ലറ കൃഷിക്കാരും കൃഷിപ്പണിക്കാരും ആകുന്നു. ഓരോ ഭവനങ്ങളിൽ ചെന്നു പാർത്തു് വീട്ടുവേല ചെയ്യുക എന്നതു് നായന്മാർ ധാരാളമായി ഏർപ്പെട്ടുവരുന്ന മറ്റൊരു തൊഴിലാകുന്നു. മേൽജാതിയിൽപ്പെട്ടഭേദമായ ഹിന്ദു കുടുംബങ്ങളിൽ വാലിയക്കാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതെല്ലാം ഈ ജാതിയിൽനിന്നാകുന്നു."[7]

അടിച്ചുതളിക്കാരിയായ കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണിന്റെ വീട്ടിൽ ദാരിദ്ര്യമാണു മുതൽക്കൂട്ടായി ഉണ്ടായിരുന്നതു് എന്നതു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവർ മഠത്തിൽ ജോലിക്കുപോകുമ്പോൾ പലപ്പോഴും തന്റെ അനുജത്തി നങ്ങമ്മയെയും കൊണ്ടുപോവുമായിരുന്നു.

കൊല്ലൂർ മഠത്തിനു സമീപത്തായിട്ടാണു ഉള്ളൂർക്കോട്ടു വീട്. കൊല്ലൂർ മഠക്കാരുടെ ദേവീക്ഷേത്രം രണ്ടിനുമിടയ്ക്കു്. ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ ശാന്തിക്കാരനായി വാസുദേവശർമ്മ എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ശാന്തി ജോലിക്കായി മാവേലിക്കരനിന്നും എത്തിയ ആളായിരുന്നുവെന്നാണു പറയപ്പെടുന്നതു്. താമരശ്ശേരി അനന്തശർമ്മ എന്നും അദ്ദേഹത്തിനു പേരുണ്ടായിരുന്നതായി പറവൂർ ഗോപാലപിള്ള രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

വാസുദേവശർമ്മ ഉള്ളൂർക്കോടുവീട്ടിലെ നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയെ സംബന്ധം ചെയ്തു. സംബന്ധം വിവാഹമല്ല. വിവാഹം വിധിയനുസരിച്ചു് അക്കാലത്തു

ത്രൈവർണികർക്കേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ത്രൈവർണികരെന്നാൽ ബ്രാഹ്മണർ, ക്ഷത്രിയർ, വൈശ്യർ എന്നിവർ. നായന്മാരെ ശൂദ്രന്മാരായിക്കണക്കാക്കി വരികയായിരുന്നു പതിവു്. ഉയർന്ന ജാതിക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരിലാവട്ടെ കുടുംബത്തിലെ മൂത്ത മകൻ മാത്രമേ വിവാഹം കഴിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. അതായതു വേളി. അതു് അന്തർജനത്തെയായിരുന്നു. മറ്റു് ആൺമക്കൾ നായർസ്ത്രീകളെ സംബന്ധം ചെയ്യും. 'ഊഴം പൊറുക്കൽ', 'ഗുണദോഷം തുടങ്ങൽ', പുടവകൊട' എന്നൊക്കെ സംബന്ധത്തിനു പേർ പറഞ്ഞിരുന്നു. ആ പേരുകളൊക്കെത്തന്നെ ആ ഏർപ്പാടിന്റെ സ്വഭാവം വെളിവാക്കുന്നുണ്ടു്. അതിനു വിവാഹാനുബന്ധ കർമ്മങ്ങളൊന്നുമില്ല. ദേശമംഗലത്തു വലിയനാരായണൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക:

''നമ്പൂതിരിമാർ ബ്രാഹ്മണരും നായന്മാർ ശൂദ്രരുമാണു്.... ദ്വിജാതികളായ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാർക്കു് ധർമ്മാർഥം ആദ്യം സവർണവിവാഹം ചെയ്യണം. അതിനുശേഷം വേണമെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണന്നു തന്റെ ജാതി ഉൾപ്പെടെ നാലു ജാതികളിലും, ക്ഷത്രീയന്നു മൂന്നുജാതികളിലും, വൈശ്യന്നു രണ്ടുജാതികളിലും ക്രമേണ വിവാഹമാകാം. എന്നാൽക്ഷത്രിയന്നു ബ്രാഹ്മണജാതിയിലും, വൈശ്യന്നു ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയജാതികളിലും വിവാഹം പാടില്ല. ശൂദ്രനു തന്റെ ജാതിയിലല്ലാതെ താണ ജാതികളിലും ഉയർന്ന ജാതികളിലും വിവാഹമരുതു്. ശൂദ്രസ്ത്രീയുടെ അധരരസത്തെ അനുഭവിച്ച ബ്രാഹ്മണനും അവളുടെ ശ്വാസവായുവിനെ തന്റെ ദേഹത്തിൽ ഏല്പിച്ച ബ്രാഹ്മണനും അവളിൽ പുത്രോൽപാദനം ചെയ്യുന്ന ബ്രാഹ്മണനും ശുദ്ധിയില്ല.''[8]

ഇതൊക്കെ ഇവിടെ എന്തിനു വിസ്തരിക്കുന്നു എന്നു ചിലർക്കു തോന്നിയേക്കാം. സമീപനത്തിന്റെ വ്യത്യാസം കൊണ്ടാണങ്ങനെ തോന്നുന്നതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എങ്ങനെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളായി, എന്തുകൊണ്ടു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളായി, എന്തിനുവേണ്ടി വേദാധികാരനിരൂപണം, പ്രാചീന മലയാളം തുടങ്ങിയ കൃതികൾ രചിച്ചു എന്നെല്ലാം വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഈ വിശദാംശങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കണം. സ്വാമികളുടെ ജനനത്തെപ്പറ്റി ഇതാ ഒരു വിവരണം - ''തിരുവനന്തപുരം പട്ടണത്തിൽ നിന്നു് മൂന്നു നാഴിക വടക്കുമാറിയാണു് കൊല്ലൂർ എന്ന ഗ്രാമം. അവിടെ

ഉള്ളൂർക്കോടു് എന്ന ഒരു പുരാതന നായർ ഗൃഹമുണ്ടു്. ആ ഗൃഹത്തിലാണു നമ്മുടെ കഥാനായകനായ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികളുടെ അവതാരം. കൊ. വ. 1029 ചിങ്ങമാസം 11-ാം തീയതി ഭരണി നക്ഷത്രത്തിൽ സ്വാമിതിരുവടികൾ ജനിച്ചു. (കൊല്ലത്തിൽ തരളാംഗത്തെ കൂട്ടുമ്പോൾ ശരജം കൂട്ടി ക്രിസ്തബ്ദം കണ്ടു കൊള്ളണം' എന്നു പ്രമാണം. തരളാംഗം 3926. ശരജം 825) മാതാവു നങ്ങാദേവി (തിരുനങ്ക) എന്ന സൗഭാഗ്യവതിയും, പിതാവു് വാസുദേവശർമ്മാവു് എന്ന മലയാള ബ്രാഹ്മണനും ആയിരുന്നു."[9] ഇതിൽ ചില വസ്തുതകൾ തീർച്ചയായും ഉണ്ടു്. എന്നാൽ സമീപനത്തിന്റെ വ്യത്യാസംകൊണ്ടു വസ്തുതകളെല്ലാം വെളിപ്പെട്ടു കിട്ടുന്നില്ല. ചില പദപ്രയോഗങ്ങൾ കൊണ്ടു മിഥ്യാധാരണകൾ പലതും സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെയാണു ശാസ്ത്രീയ സമീപനത്തിന്റെ പ്രസക്തി. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാക്കിയ സാഹചര്യം പ്രധാനമാണു്. അതു വിശദീകരിച്ചേ മതിയാവൂ.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഒരു അവതാരമായി കൊണ്ടാടാൻമാത്രം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു ചരിത്രപരമായ സമീപനത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവർക്കു് നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയെ നങ്ങാദേവിയാക്കാം, പിന്നെ തിരുനങ്കയാക്കാം. അവർ കൈകൂപ്പി നങ്ങാദേവിയെ തൊഴുതെന്നതും നമുക്കു പൊറുക്കാം എന്നാൽ അതാണു ശരിയായ സമീപനം എന്നു മാത്രം ശഠിക്കരുതു്.

ഇവിടെ നടമാടിയിരുന്ന വൃത്തികെട്ട ചില ഏർപ്പാടുകൾ ഇന്നു നമുക്കു് ഓർമ്മിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അറപ്പുളവാക്കുന്നവയാണു്. അതുകൊണ്ടു് അവയെ വെള്ളപൂശുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അമ്മയുടെ ദരിദ്രാവസ്ഥയും അന്നത്തെ സംബന്ധമെന്ന ഏർപ്പാടിന്റെ നിജസ്ഥിതിയും വ്യക്തമായി പറയുന്നതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ സത്യസന്ധമായി മനസ്സിലാക്കാൻവേണ്ടി മാത്രമാണു്.

വാസുദേവശർമ്മയ്ക്കു് നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയിൽ 1853 ആഗസ്റ്റുമാസം 25-ാം തീയതി (1029 ചിങ്ങം 11-ാം തീയതി) ഞായറാഴ്ച പിറന്ന സന്തതിയത്രേ പില്ക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. ആദ്യത്തെ സന്താനമായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു പേരിട്ടതു് അയ്യപ്പൻ എന്നായിരുന്നു.

എന്നാൽ വിളിച്ചുവന്നതു് കുഞ്ഞൻ എന്നായിരുന്നു. ജാതിപ്പേരും ചേർത്തു് കുഞ്ഞൻപിള്ള എന്നു് അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചുപോന്നു.

കുഞ്ഞനെക്കൂടാതെ വേലുക്കുട്ടി എന്ന മറ്റൊരാൺകുട്ടിയും നാണി എന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയും നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയ്ക്കു പിറന്നു. വേലുക്കുട്ടി ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മരിച്ചുപോയി. നാണിയും മരിച്ചുപോവുകയാണുണ്ടായതു്. അങ്ങനെ കുഞ്ഞൻ ഫലത്തിൽ ഏകസന്തതിയായിട്ടാണു കുട്ടിക്കാലം മുതൽ വളർന്നതു്.

ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം പലരും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ മഹാനായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ ജീവചരിത്രകാരന്മാർക്കു് ആർക്കും തർക്കമില്ല. എന്നാൽ മഹത്ത്വത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം ഓരോ ആളിനും ഓരോവിധമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ മഹത്ത്വം ഓരോ ആളും ആവിഷ്കരിച്ചുവന്നപ്പോൾ ഓരോവിധമായി.

താരതമ്യേന വളരെ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മാനദണ്ഡമാണു് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് മറ്റു മാനദണ്ഡങ്ങൾവെച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പലതും ഇവിടെ പുനഃപരിശോധിക്കേണ്ടി വരുന്നു.

ആധുനികമലയാളസാഹിത്യചരിത്രമെഴുതിയ പി.കെ പരമേശ്വരൻ നായർ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഒരു ജീവചരിത്രസംഗ്രഹം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ബാല്യകാലസാഹചര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചു തുടങ്ങുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്: "ഉള്ളൂർക്കോടുവീടിനു് അടുത്താണു കൊല്ലൂർ മഠം. അവിടം പഴയകാലം മുതല്ക്കേ ഒരു വിദ്യാസങ്കേതമാണു്. പരദേശ ബ്രാഹ്മണനായ ഒരു ശാസ്ത്രികൾ അവിടെ ചില കുട്ടികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞൻ ആ മഠത്തിലെ അന്തർജ്ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നതിനാൽ പകൽ മിക്ക സമയവും അവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുവന്നു. അതിനിടയ്ക്കു പ്രഭാതത്തിൽ ശാസ്ത്രികളുടെ സംസ്കൃതാധ്യാപനത്തിന്റെ തരംഗങ്ങൾ ബാലനെ ആകർഷിച്ചു. ശാസ്ത്രി

കൾ മറ്റു കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഭാഷയിലും വിഷയങ്ങളിലും ബാലനു് എന്തോ പൂർവജന്മവാസനകൊണ്ടെന്നപോലെ അതിയായ താത്പര്യം തോന്നി. അവൻ ദൂരെ മാറിയിരുന്നു് അതൊക്കെ കേട്ടുവന്നു. ക്രമേണ നേരിട്ടു പഠിച്ചിരുന്ന കുട്ടികളോടൊപ്പമോ അതിൽ കൂടുതലോ സംസ്കൃതം കുഞ്ഞൻ മനസ്സിലാക്കി. ഏകദേശം ഒരു സംവത്സരം ഇങ്ങനെ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മാത്രമേ ശാസ്ത്രികൾ തനിക്കു് ഇപ്രകാരമൊരു പരോക്ഷ ശിഷ്യൻ ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കിയുള്ളൂ. ബാലനെ പരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ, താൻ മുഖദാവിൽ പഠിപ്പിച്ചുവന്ന ശിഷ്യന്മാരിൽ തെളിഞ്ഞതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ വിദ്യ ഈ അജ്ഞാതശിഷ്യനിൽ പ്രകാശിച്ചതായിക്കണ്ടു് അദ്ദേഹം അദ്ഭുതപ്പെട്ടു. പിന്നെ അദ്ദേഹം സസന്തോഷം ആ ബാലനെക്കൂടി തന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി."[10]

ഈ അവതരണം വസ്തുനിഷ്ഠമോ ചരിത്രപരമോ അല്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ബാല്യകാല സാഹചര്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനു പകരം യാഥാർഥ്യം മറയ്ക്കപ്പെടുകയാണു് ഇവിടെ സംഭവിക്കുന്നതു്. ആദ്യത്തെ വാക്യം തന്നെ നോക്കുക. ഉള്ളൂർക്കോടു വീടിനു് അടുത്താണു കൊല്ലൂർമഠം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രതീതിയിൽ നിന്നു് വ്യത്യസ്തമാണല്ലോ കൊല്ലൂർമഠത്തിന്നടുത്താണു് ഉള്ളൂർക്കോടു വീടു് എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രതീതി.

പ്രാധാന്യം കൊല്ലൂർമഠത്തിന്നാണു് വസ്തുതാപരമായി നോക്കുമ്പോൾ. എന്നാൽ ഉള്ളൂർക്കോടു വീടിനു് അടുത്താണു കൊല്ലൂർമഠം എന്നുപറയുമ്പോൾ കൊല്ലൂർമഠത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറയുന്നു. അതിനാൽ കൊല്ലൂർമഠത്തിന്നടുത്താണു ഉള്ളൂർക്കോടു വീടു് എന്നുവേണം പറയാൻ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ആദരിക്കുന്ന ഒരാൾ കൊല്ലൂർ മഠത്തെയും ഉള്ളൂർക്കോടു വീടിനെയും താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഉള്ളൂർക്കോടുവീടു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതാകയാൽ അതിനായിരിക്കും പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുക. എന്നാൽ അതു് ആത്മനിഷ്ഠമായ സമീപനമാകുന്നു. വസ്തുനിഷ്ഠമായി നോക്കുമ്പോൾ, അതുപോലെ ചരിത്രപരമായി നോക്കുമ്പോഴും, കൊല്ലൂർ മഠത്തിന്നായിരുന്നു പ്രാധാന്യം എന്നുകാണാം.

അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിലെ രാജാവിന്റെ ഭരണാധികാര

ത്തെയും ശക്തിയെയും പോലും നിയന്ത്രിച്ചു നിർത്തിയ പ്രമാണിമാരുടെ ഒരു സഭയായിരുന്നു; എട്ടരയോഗം. ആ എട്ടരയോഗത്തിൽപ്പെട്ട എട്ടു പോറ്റിമഠങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു കൊല്ലൂർ മഠം. കൊല്ലൂർ അത്തിയറമഠം എന്നാണറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. മഠത്തിലെ പോറ്റിമാർ ജന്മിമാരായിരുന്നു. ജന്മിക്കരംപോലും കൊടുക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരായ കുടിയാന്മാരായിരുന്നു അക്കാലത്തു നായന്മാർ. നായർ ഭവനമായ ഉള്ളൂർക്കോടു് പ്രാധാന്യം കൊണ്ടു കൊല്ലൂർ മഠത്തിനും താഴെത്തന്നെയായിരുന്നു എന്നു് ഇപ്പറഞ്ഞതിൽനിന്നു വ്യക്തമാണല്ലോ.

കുഞ്ഞൻ കൊല്ലൂർമഠത്തിലെ അന്തർജ്ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നതിനാൽ പകൽ മിക്കസമയവും അവിടെത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുവന്നു എന്ന പരാമർശവും യാഥാർഥ്യത്തെ മറയ്ക്കാൻ പോന്നതാണു്. വാക്യം കേട്ടാൽ തോന്നുക കുഞ്ഞൻ മഠത്തിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി എന്നതാണു്. എന്നാൽ കുഞ്ഞനു് മഠത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനാവുമായിരുന്നില്ലെന്നതാണു വസ്തുത. ശൂദ്രൻ എന്നു മുദ്രകുത്തിയ നായർ ജാതിയിൽപ്പെട്ട കുഞ്ഞൻ എങ്ങനെയാണു് അന്തർജ്ജനങ്ങളുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയാവുക?

മൊത്തത്തിൽ, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ബാല്യകാലസാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മുകളിൽ കൊടുത്ത പ്രതിപാദനം ഒരു 'ഏകലവ്യവിദ്യയിലൂടെ', സംസ്കൃതം പഠിച്ച ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അക്കാലത്തെ ദുരവസ്ഥയുടെ പ്രാധാന്യം കുറച്ചുകളയുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

സംബന്ധത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കുട്ടികൾക്കു ചെലവുചെയ്യുവാൻ അക്കാലത്തു ബ്രാഹ്മണപിതാക്കന്മാർ കടപ്പെട്ടവരായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ ബാല്യകാലസ്ഥിതി വളരെ പരിതാപകരമായിരുന്നു. അമ്മയെ സംരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതലകൂടി കൊച്ചുകുട്ടിയായ കുഞ്ഞൻപിള്ളയിൽ വന്നു ചേർന്നു. എന്നാൽ നിസ്തന്ദ്രമായ അധ്വാനശീലം കൈമുതലായി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള പതറിയില്ല. സമീപത്തുള്ള കാടുകളിൽപോയി പൂ പറിച്ചു മാലകെട്ടി ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊടുക്കുക, കൊല്ലൂർ മഠത്തിലെ ജോലിക്കാരായ സ്ത്രീകളെ ചില്ലറ ജോലികളിൽ സഹായിക്കുക തുടങ്ങിയവ അയാൾ ഏറ്റെടുത്തു. അന്നത്തെ കൂലിയാണു മറ്റൊരു കാര്യം. നാഴി ഉണക്കലരിച്ചോറും പിന്നെ

ഉപ്പും മുളകും. ഉണക്കലരിച്ചോറു ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നു്. ഉപ്പും മുളകും കൊല്ലൂർ മഠത്തിൽനിന്നു്. അതൊക്കെക്കൊണ്ടാണു് ഉള്ളൂർക്കോടു വീട്ടിലെ നങ്ങമ്മപ്പിള്ളയും കുഞ്ഞനും കഴിഞ്ഞുപോന്നതു്. ഇങ്ങനെ അന്നന്നത്തെ അന്നത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന ബാലന്നു് പഠിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി എങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ കഴിയും? പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോകുന്നതിനു കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

കൊല്ലൂർ മഠത്തിൽ 'ഉണ്ണി'കളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ നിയുക്തനായിരുന്നു. ഉണ്ണികളുടെ സംസ്കൃത പഠനത്തിന്റെ അലകൾ അടുക്കളപ്പെണ്ണുങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ പോയ കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ ചെവിയിൽ എത്തി. അദ്ദേഹം ഒളിഞ്ഞുനിന്നു് അതു ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ക്രമേണ പണ്ടു് ഏകലവ്യൻ അസ്ത്രവിദ്യയുടെ കാര്യത്തിൽ ചെയ്തതുപോലെ അദ്ദേഹം ഒളിഞ്ഞുനിന്നു സംസ്കൃതം പഠിച്ചു.

'ന സ്ത്രീശൂദ്രൗ വേദമധീയാതാം'= സ്ത്രീയും ശൂദ്രനും വേദം അധ്യയനം ചെയ്യാൻ പാടില്ല എന്നതു ചാതുർവർണ്യ വ്യവസ്ഥയുടെ ഭാഗമായ നിയമമായിരുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കുട്ടിക്കാലത്തു് ഇവിടെ നിലവിലിരുന്നതു ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയെ ആധാരമാക്കിയുള്ള നിയമങ്ങളായിരുന്നു. മനുസ്മൃതിയാണല്ലോ ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയെ അപ്പാടെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിയമങ്ങൾ എഴുതിവെച്ചിട്ടുള്ള പ്രസിദ്ധമായ സ്മൃതിഗ്രന്ഥം. മറ്റു സ്മൃതികളിലും ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥതന്നെ ആധാരം. മനുസ്മൃതി ഉൾപ്പെടെയുള്ള സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു പ്രസക്തമായ ഭാഗങ്ങൾ ക്രോഡീകരിച്ചു് എഴുതിത്തയ്യാറാക്കിയ ഒരു ഗ്രന്ഥമുണ്ടു്. അതത്രേ 'വ്യവഹാരമാല'. ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക: "തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പുതിയമാതിരിയിലുള്ള കോടതികളും ചട്ടങ്ങളും നടപ്പായതു് ഏകദേശമായി കർണ്ണൽ മൺറോസായ്പിന്റെ കാലത്താണല്ലോ. അതിനു മുൻപു കേരളമൊട്ടുക്കു വ്യവഹാരവിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രമാണഗ്രന്ഥമായി വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു നിലനിന്നുപോന്നതു...... വ്യവഹാരമാലയാകുന്നു."[11]

സ്ത്രീയും ശൂദ്രനും വേദം പഠിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ കേവലം ഋഗ്വേദാദികളിലെ മന്ത്രങ്ങൾ പഠിക്കാൻ പാടില്ല എന്നല്ല അർത്ഥം.

വിദ്യാഭ്യാസമേ അവർക്കു പാടില്ല എന്നാണു്. വേദവിദ്യ എന്നും ശില്പവിദ്യ എന്നും രണ്ടു വിദ്യയേ ഉള്ളൂ വ്യവഹാരമാലയനുസരിച്ചു്. വേദവിദ്യാഭ്യാസം ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ എന്നീ ജാതിക്കാർക്കു മാത്രമേ വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ശില്പവിദ്യാഭ്യാസമാകട്ടെ കമ്മാളന്മാർ തുടങ്ങിയവർക്കും. ശൂദ്രനു ദാസ്യവൃത്തിയേ വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അവനു സംസ്കൃത വാക്കുച്ചരിക്കാൻ അവകാശമില്ലെന്നു 'ശാംകരസ്മൃതി' എന്നറിയപ്പെടുന്ന 'ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക' യിലും വിധിയുണ്ടു്.[12]

സംസ്കൃതം പഠിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ വേദമന്ത്രവും ചിലപ്പോൾ ചൊല്ലി എന്നും കേട്ടു എന്നും ഒക്കെവരും സംസ്കൃതമേ പഠിച്ചുകൂടാ എന്നു വന്നാൽ പിന്നെ കുഴപ്പമില്ലല്ലോ. വ്യവഹാരമാലയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക- " ബ്രാഹ്മണൻ വേദാധ്യയനം ചെയ്തുവരുമ്പോൾ അടുക്കൽനിന്നു കേട്ടുവരുന്ന ശൂദ്രന്റെ ചെവിയിൽ ഇത്തനാകവും അരക്കും ഈയവും ഉരുക്കി ഒഴിക്കണം"[13] ഇത്ര ഭീകരമായ ഒരു ശിക്ഷാവിധി നിലവിലിരുന്ന കാലത്താണു് കുഞ്ഞൻപിള്ളയെന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഒളിഞ്ഞുനിന്നു സംസ്കൃതം പഠിച്ചതു് എന്നു് വിശേഷിച്ചോർമ്മിക്കണം.

അന്യായമായ വിധികളെ നിഷേധിക്കുന്ന നല്ല നിഷേധികളാണു് ഉൽപതിഷ്ണുക്കൾ. കുഞ്ഞൻപിള്ളയിൽ നന്നേ ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഉൽപതിഷ്ണുത കത്തി ജ്വലിച്ചുനിന്നിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം പഠിച്ച രീതിയിൽ നിന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ പില്ക്കാല രചനകളിൽ നിന്നും നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം.

കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ തൊഴിലെടുത്തു ജീവിക്കേണ്ടിവന്ന ദയനീയാവസ്ഥയെ അവതാരമഹിമയായി ചിത്രീകരിക്കാൻ എളുപ്പമാണു്. പക്ഷേ അതു സത്യസന്ധമായ വിവരണമല്ല. വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യാൻ കൊതിച്ച ഒരു കുരുന്നു മനസ്സിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ള. സ്വന്തമായി പഠിക്കാൻ ഇന്നത്തെപ്പോലെ എന്തെങ്കിലും സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്ന കാലവുമല്ല അതു്. കുഞ്ഞൻപിള്ള ചെയ്തതെന്തെന്നോ? പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോയി വരുന്ന സമപ്രായക്കാരായ മറ്റുകുട്ടികളുടെ പാഠങ്ങൾ കടംവാങ്ങി വായിക്കും. എഴുത്തും വായനയും അങ്ങനെയാണദ്ദേഹം പഠിച്ചതു്.

കൊല്ലൂർ മഠത്തിന്റെ പര്യമ്പുറത്തെ കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ ഏകലവ്യ

വിദ്യാഭ്യാസം അധികനാൾ തുടരേണ്ടിവന്നില്ല. സംസ്കൃതം പഠിച്ചിരുന്ന ഉണ്ണികൾ, കുഞ്ഞൻപിള്ള ഒളിഞ്ഞുനിന്നു തങ്ങളുടെ പാഠങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു കണ്ടുപിടിച്ചു. അവർ അതു ഗുരുനാഥനെ ധരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഗുരുനാഥൻ ദയാനിധിയായിരുന്നു എന്നുവേണം കരുതാൻ. അദ്ദേഹം കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ വിളിച്ചു ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. അപ്പോഴുണ്ടു് കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ പഠനകൗശലം വെളിപ്പെടുന്നു. തന്റെ മുൻപിലിരുന്നു പഠിച്ച ഉണ്ണികൾ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ളതിനെക്കാൾ ഭംഗിയായി കുഞ്ഞൻ കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു കുട്ടിയെക്കുറിച്ചു നല്ല മതിപ്പുതോന്നി. പാഠശാലയുടെ ഒരറ്റത്തിരുന്നു പഠിച്ചുകൊള്ളാൻ അദ്ദേഹം കുഞ്ഞനെയും അനുവദിച്ചു. അങ്ങനെയാണു കുഞ്ഞൻ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തതു്.

കണക്കും മലയാളവും തമിഴും സംസ്കൃതവും സാമാന്യമായി പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോഴേയ്ക്കും പ്രായവും കുറച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. തുടർന്നും പഠിക്കാനുള്ള മോഹവും കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു കലശലായി. പക്ഷേ ആരോടു പറയും? എന്തുചെയ്യും?

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയുടെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ മകൻ കൃഷ്ണപിള്ള എന്നൊരാളുണ്ടായിരുന്നു. ആധാരമെഴുത്തായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജോലി. കൃഷ്ണപിള്ള കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ തുടർന്നു പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു സന്മനസ്സുകാണിച്ചു.

അന്നു വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്നത്തെപ്പോലെ ആധുനികമോ സാർവത്രികമോ ആയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഉള്ളടക്കം വളരെ പഴയതു്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള അവകാശമോ മേൽജാതിക്കാർക്കു മാത്രവും. മഹാപണ്ഡിതന്മാരുടെ ഭവനങ്ങൾ അക്കാലത്തു ഗുരുകുലങ്ങളായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ കാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, അലങ്കാരശാസ്ത്രം, വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം, ന്യായം, വേദാന്തം തുടങ്ങിയ ദർശനങ്ങൾ എന്നിവയും ആയുർവേദവും ഗുരുകുലങ്ങളിൽ പഠിപ്പിച്ചു പോന്നു.

കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ ജന്മസ്ഥലമായ കണ്ണമ്മൂലയ്ക്കടുത്തു് പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ എന്നൊരു ഗുരുനാഥൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്താണു കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായി

ജ്യേഷ്ഠൻ കൃഷ്ണപിള്ള കൊണ്ടുചെന്നാക്കിയതു്. അന്നത്തെ കേരളത്തിലെ അറിയപ്പെടുന്ന ആശാനായിരുന്നു പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള. ഇലത്തൂർ രാമശാസ്ത്രികൾ, ചവറ കൃഷ്ണപിള്ള, ആലപ്രത്തു കൊച്ചുരാമൻ പിള്ള, മണർകാട്ടു ശങ്കുവാര്യർ, വയക്കര ശങ്കരൻ മൂസ്സതു്, അനന്തപുരത്തു രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ തമ്പുരാൻ, തലശ്ശേരി എം. കെ. കുരുക്കൾ, കുമ്മമ്പള്ളിൽ രാമൻപിള്ള തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു അക്കാലത്തെ ഗുരുകുലാധിപതികൾ. പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെയും കുമ്മമ്പള്ളിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ ശ്രീ നാരായണഗുരുവിന്റെയും ഗുരുനാഥന്മാരെന്ന നിലയിൽ പില്ക്കാലത്തു വളരെ അറിയപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ചട്ടമ്പിആയതു്

ചട്ടമ്പി എന്ന പദം മലയാളത്തിൽ മുട്ടാളൻ എന്ന അർഥത്തിൽ വളരെ പ്രചാരത്തിലുള്ള ഒന്നാണു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ പേരുകൊണ്ടു് ഏറെ തെറ്റായി ധരിക്കുന്നതിനു ഇടയാക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണിതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ പേരു് എങ്ങനെവന്നു എന്നു നോക്കാം.

ചട്ടം അൻപുന്നവനാണു ചട്ടമ്പി. ചട്ടം പാലിക്കുന്നതിനു് മറ്റുള്ളവർ മടികാണിക്കുന്നുണ്ടോ മുടക്കം വരുത്തുന്നുണ്ടോ എന്നൊക്കെ പരിശോധിക്കുവാനുള്ള അധികാരമുള്ളയാൾ എന്നർഥം. ഇങ്ങനെ അധികാരപ്പെട്ട ആളിനു ചട്ടംപിള്ള എന്നായിരുന്നു പേർ എന്നും അതു ചുരുങ്ങിയാണു ചട്ടമ്പിയായതെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ടു്. ക്ലാസിലെ 'മോണിട്ടർ'ക്കു തുല്യമായി ഗുരുകുല വിദ്യാഭ്യാസ കാലത്തു് ഗുരുകുലത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു ചട്ടമ്പിയായിരുന്നു. ചട്ടമ്പിക്കു പില്ക്കാലത്തെ മോണിട്ടറുടേതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു അന്നു്. ഗുരുനാഥനില്ലാത്തപ്പോൾ ഗുരുനാഥന്റെ അധികാരങ്ങൾകൂടി ചട്ടമ്പിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ ഗുരുകുലത്തിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള പഠിക്കാനെത്തിയതു് കുറച്ചു വളർന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടാണു്. ഗുരുകുലത്തിലെ ഏറ്റവും മുതിർന്ന കുട്ടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആശാൻ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ ചട്ടമ്പിയായി നിയോഗിച്ചു. കുഞ്ഞൻപിള്ള

ചട്ടമ്പി എന്ന പേരിൽ കൂട്ടുകാരുടെയിടയിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനാകാൻ അങ്ങനെയാണു് ഇടയായതു്. പില്ക്കാലത്തു സംന്യാസം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചട്ടമ്പിസ്വാമി എന്നറിയപ്പെടാനിടയായ സാഹചര്യം ഇതാണു്.

രാമൻപിള്ള ആശാനു കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ നന്നേ ഇഷ്ടമായിരുന്നു; മതിപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ അസാന്നിധ്യത്തിൽ ഗുരുകുലത്തിന്റെ ചുമതല അദ്ദേഹം കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ ഉത്തമവിശ്വാസത്തോടെ ഏല്പിച്ചിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി അതു ഉത്തരവാദിത്തത്തോടെ നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

രാമൻപിള്ളയാശാന്റെ ഗുരുകുലത്തിൽ പഠിച്ചു കുഞ്ഞൻപിള്ള മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും കണക്കിലും കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ അറിവുനേടി. സംഗീതാദികലകളിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ താൽപര്യവും അവിടെവെച്ചു വളരുകയും അദ്ദേഹം അവ അഭ്യസിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഗുരുകുലത്തിലെ ചിട്ട എങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നറിയാൻ ഈ വിവരണം മതിയാവും. "ഗുരു എഴുത്തുപള്ളിയിൽ കടക്കുമ്പോൾ കുട്ടികൾ എത്രയും വന്ദനത്തോടും ബഹുമതിയോടും ചെന്നു് അദ്ദേഹത്തെ എതിരേല്ക്കുന്നു. വിദ്യാർഥികൾ അദ്ദേഹത്തെ നമസ്കരിച്ചിട്ടു വലത്തുകൈകൊണ്ടു വാപൊത്തി സംസാരിക്കുന്നതിനു് അനുവദിക്കുന്നതുവരെ മിണ്ടാതെ നില്ക്കും. ഗുരുവിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു വിപരീതമായി വൃഥാവിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടും പിറുപിറുത്തുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്ന കുട്ടികളെ ശാസ്ത്രാഭ്യാസത്തിനു പ്രാപ്തിയുള്ളവരല്ലെന്നുവെച്ചു പുറത്താക്കിക്കളയും.

ഈ സമ്പ്രദായത്താൽ ശിഷ്യരിൽ നിന്നു ഗുരുവിനുണ്ടാകേണ്ടുന്ന ബഹുമതി എല്ലായ്പ്പോഴും സിദ്ധിക്കുന്നു. ശിഷ്യർ എത്രയും വണക്കത്തോടെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള നിയമങ്ങളെ അല്പംപോലും ലംഘിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നു. ഗുരു ശിഷ്യരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന മുഖ്യഭാഗങ്ങൾ ഒന്നാമതു് എഴുത്തും കണക്കും, രണ്ടാമതു സിദ്ധരൂപം, മൂന്നാമതു വ്യാകരണം, നാലാമതു് അമരകോശം, ശ്ലോകങ്ങൾ, ശ്ലോകാർഥം, നീതികളടങ്ങിയ ശ്ലോകങ്ങൾ ഇവ ആയിരിക്കും"[14] "മറ്റു വിശേഷാൽ അഭ്യസിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾ: കാവ്യം,

വൈദ്യശാസ്ത്രം, സസ്യശാസ്ത്രം, നൗശാസ്ത്രം, (navigation), കപ്പലോട്ടം, തർക്കശാസ്ത്രം, ജ്യോതിഷശാസ്ത്രം, ധർമ്മശാസ്ത്രം, മൗനം, കായികാഭ്യാസങ്ങൾ, ഹസ്തിലുദിയം അതായതു നിലത്തുനിന്നും കൊണ്ടുള്ള കുന്തം ഏറ്, പന്തുകളി, കോലടി, ചതുരംഗം."[15] എല്ലാ ഗുരുകുലത്തിലും എല്ലാം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നല്ല. ഇതൊക്കെയായിരുന്നു രീതി എന്നേ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളൂ.

മുതിർന്ന വിദ്യാർഥിയായിരുന്നതിനാൽ കുഞ്ഞൻ പിള്ള ചട്ടമ്പിക്കു് ഇവിടെ പറഞ്ഞ വിഷയങ്ങളിൽ പലതും മുൻപേ വശമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കേവലമൊരു പുസ്തകപ്പുഴു ആയിരുന്നില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൗതുകമാവട്ടെ വിചിത്രങ്ങളുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാവാം രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ ഗുരുകുലത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസം കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പിക്കു് വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പേട്ടയിൽ നിന്നു ശംഖുമുഖം കടപ്പുറത്തേയ്ക്കു വലിയ അകലമില്ല. വയൽവഴി നടന്നു നീങ്ങിയാൽ കടലോരത്തെത്താൻ വളരെ എളുപ്പമായിരുന്നു. ഇടവേളകളിൽ കൂട്ടുകാരുമൊത്തു വയലേലകളിലൂടെ നടന്നു കടപ്പുറത്തു പോവുക കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു വിനോദമായിരുന്നു.

എല്ലായ്പ്പോഴും കൂട്ടുകാരുമൊത്തു മാത്രമായിരുന്നില്ല കഥാനായകന്റെ പോക്കു്. ചില ഏകാന്തയാത്രകൾ അദ്ദേഹം നടത്തിയിരുന്നു. ഗുരുകുലത്തിലെ ചട്ടമ്പി എന്ന നിലയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തിനു മറ്റുശിഷ്യന്മാരുടേതിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അവസ്ഥയും അതിനുണ്ടായിരുന്നു.

ഏകാന്തവേളകളിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പിയുടെ ചിന്തയും ഭാവനയും ചിറകുവിടർത്തി. ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകാന്തയത്രകൾ രാത്രികാലങ്ങളിലും സംഭവിക്കുകയായി. അതു ഗുരുവിനു ചില്ലറ തലവേദന സൃഷ്ടിച്ചു. രാത്രികാലത്തെ കുഞ്ഞൻ പിള്ളയുടെ സഞ്ചാരം അദ്ദേഹത്തിനു സംശയത്തിനു വക നല്കി. ഒരിക്കൽ ശിഷ്യന്റെ രാത്രികാലസഞ്ചാരത്തിന്റെ രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഗുരു തീരുമാനിച്ചു. കുഞ്ഞൻ പിള്ള രാത്രിയിൽ പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗുരു മറ്റുചില ശിഷ്യന്മാരുമൊത്തു് ചട്ടമ്പിയെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. അവർ ചുറ്റുവട്ടത്തിലെ വീടുകളിലും മറ്റും അന്വേഷണം നടത്തി. പക്ഷേ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ കണ്ടില്ല. ആശാന്റെ വീട്ടിനടുത്തുതന്നെ ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞ ഒരു ഭദ്രകാളിക്ഷേത്രം

ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ പരിസരത്തൊക്കെ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ പല പ്പോഴും ചില കൂട്ടുകാർ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ ലക്ഷ്യം വെച്ചു് രാമൻപിള്ള ആശാനും ശിഷ്യന്മാരും അവിടെ ചെന്നുനോക്കി. കുഞ്ഞൻപിള്ള അവിടെ ധ്യാനനിമഗ്നനായി ഇരിക്കുന്നതാണു് അവർ കണ്ടതു്. പിന്നീടു ഗുരു ശിഷ്യനെ അഭിനന്ദിച്ചു. ഭക്തിമാർഗത്തിലൂടെയാണു ശിഷ്യന്റെ സഞ്ചാരം എന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയതു മുതൽ കുടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ചട്ടമ്പി ക്കു് അനുവദിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ആശാന്റെ ചട്ടമ്പിയോടുള്ള സമീപനം മറ്റു ശിഷ്യന്മാരിലും ഭാവഭേദം വരുത്തി. അങ്ങനെ നന്നേ ചെറുപ്പത്തിൽ ത്തന്നെ ഇരുത്തം വന്ന ഒരു മനുഷ്യന്നു് ലഭ്യമായേക്കാവുന്ന എല്ലാ ആദര ങ്ങളും മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നു് ആർജ്ജിക്കുവാൻ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു കഴി ഞ്ഞു. കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി എന്ന പേർ രാമൻ പിള്ള ആശാന്റെ ഗുരുകുല ത്തിൽ സമാദരണീയമായ ഒന്നായി.

മനുഷ്യത്വം വളരുന്നു

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ കേവലമൊരു അവതാരമായി വാഴ്ത്തിപ്പാടി യാൽ മറയ്ക്കപ്പെട്ടുപോവുന്ന ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ടു്. അതത്രേ അദ്ദേഹ ത്തിലെ മനുഷ്യത്വം. ജാതിയുടെ കരാളഹസ്തങ്ങൾക്കടിപ്പെട്ടു മനുഷ്യത്വം ഞെരിഞ്ഞുനശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു് എന്നോർമ്മിക്കണം. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ജനിച്ചിട്ടു അരനൂറ്റാണ്ടോളം കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടുപോലും അന്നത്തെ കേരളത്തെ സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ വിശേ ഷിപ്പിച്ചതു ഭ്രാന്താലയമെന്നായിരുന്നു. അപ്പോൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കുട്ടി ക്കാലത്തെ ജാതിവാഴ്ചയെക്കുറിച്ചു് ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ജാതിയെന്ന ഏർപ്പാടിനെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ സാധാരണ നമ്പൂതിരി, നായർ, ഈഴവർ എന്നിങ്ങനെയേ പരിഗണിക്കാറുള്ളൂ. എന്നാൽ അവ മുഖ്യജാതികൾ മാത്രമാകുന്നു. ജാതിക്കകത്തു പിന്നെയു മുണ്ടു് ഉപജാതികൾ. അവ തമ്മിൽപ്പോലും നിലനിന്നിരുന്ന അന്തരം അത്യന്തം നിന്ദ്യമായ തരത്തിലായിരുന്നു. ജാതിവിവേചനം കൈകട ത്താത്ത ജീവിത മണ്ഡലമുണ്ടായിരുന്നില്ല അക്കാലത്തു്. ആഹാരം,

വസ്ത്രം, പാർപ്പിടം എന്നീ അടിസ്ഥാന ജീവിതാവശ്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല എല്ലാ സാമൂഹികരംഗങ്ങളിലും ആധിപത്യം ചലുത്തി ജാതി.

1 പാദമംഗലക്കാർ 2 തമിഴ് പാദക്കാർ 3 മാരാൻ 4 ചെമ്പുകൊട്ടി 5 കുശവൻ 6 ചാലിയൻ 7 കിരിയത്തു നായർ 8 ഇല്ലത്തുനായർ 9 സ്വരൂപത്തിൽ നായർ 10 ഇടച്ചേരി നായർ 11 പള്ളിച്ചാൻ നായർ 12 അസ്തിക്കുറിച്ചി നായർ 13 വട്ടക്കാടൻ നായർ 14 ആത്തൂർ നായർ 15 വ്യാപാരി നായർ 16വിളക്കിത്തല നായർ 17 വെളുത്തേടത്തു നായർ 18 പുളിക്കൽനായർ എന്നിങ്ങനെ നായന്മാർ തന്നെ എത്ര വക. ഈ വകക്കാരൊന്നും തമ്മിൽ തമ്മിൽ തൊട്ടുണ്ണുകയില്ല, ഒരു പന്തിക്കിരിക്കയില്ല, വിവാഹവുമില്ല.[16] ഈഴവരിലും മറ്റു ജാതിക്കാരിലുമുണ്ടു് അവാന്തര വിഭാഗങ്ങൾ. അവർ തമ്മിലും തൊട്ടുണ്ണലും പന്തിഭോജനവും വിവാഹവുമില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരുകാലത്തു് കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി എന്ന നായർ, അതും ബ്രാഹ്മണന്നു പിറന്ന സന്തതി, ഈഴവരെ തൊട്ടുണ്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

പേട്ടയിൽ ഈഴവകുടുംബങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ പലരും ആ സമുദായക്കാരുമായിരുന്നു. കൂട്ടുകാരുമൊത്തു നടക്കാനും കളിതമാശകൾ പറയാനും ഒന്നും മടിക്കാത്ത കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു് അവരിൽ ജാതീയമായ എന്തെങ്കിലും ഭേദം കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ മനുഷ്യത്വത്തിൽക്കവിഞ്ഞ എന്തെങ്കിലും വകഭേദമുള്ളതായി അദ്ദേഹം കരുതിയില്ല. ഫലമോ? അദ്ദേഹത്തിനു് ജാത്യാദി പരിഗണനയൊന്നുമേ ചിന്തിക്കാനായില്ല. കൂട്ടുകാരുടെ വീട്ടിൽപോവും. ആഹാരം കഴിക്കും. സ്വന്തം വീടുപോലെ പെരുമാറുകയും ചെയ്യും. ഈഴവഭവനങ്ങളിൽ പലതും കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ സ്വന്തം വീടുപോലെയായിരുന്നു. ആഹാരത്തിൽ ഒരു നിബന്ധന മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മത്സ്യം, മാംസം, മദ്യം ഇവ കഴിക്കില്ല.

പ്രസിദ്ധനായ ഡോക്ടർ പല്പുവിന്റെ വീടു് പേട്ടയിലായിരുന്നു. അന്നു ഡോ. പല്പു പ്രസിദ്ധനായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂത്ത സഹോദരൻ പരമേശ്വരൻ കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ അടുത്ത സുഹൃത്തും സന്തത

സഹചാരിയുമായിരുന്നു. പരമേശ്വരന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നു ആഹാരം കഴിക്കുക പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഒരിക്കൽ ഈ ഈഴവരെത്തൊട്ടുണ്ണുന്ന ഏർപ്പാടിന്റെ പേരിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെക്കുറിച്ചു നായന്മാർക്കു പരാതിയായി. പരാതി രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ അടുക്കലെത്തി. എന്തോ അരുതാത്തഒരു കർമം ചെയ്തതിനെപ്പറ്റി ചോദിക്കാനെന്നമട്ടിൽ ആശാൻ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ വിളിച്ചു. 'പരമേശ്വരന്റെ വീട്ടിൽപോയി തൊട്ടുണ്ണാറുണ്ടു് എന്നു കേട്ടല്ലോ' എന്നു് ആശാൻ ചട്ടമ്പിയോടുചോദിച്ചു. 'അതേ' എന്നു യതൊരു സങ്കോചവുമില്ലാതെ ചട്ടമ്പിയുടെ മറുപടി. എന്നുമാത്രമല്ല രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ വീട്ടിൽനിന്നു തനിക്കു ഭക്ഷണം കഴിക്കാമെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തു കൊണ്ടു പരമേശ്വരന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നായിക്കൂടാ എന്നൊരു യുക്തവാദവും ഉന്നയിച്ചു. ആശാൻ അക്ഷരാർഥത്തിൽ പരുങ്ങിപ്പോയി. മറുയുക്തി ഒന്നും ഉന്നയിക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല എന്നുമാത്രമല്ല കുഞ്ഞൻപിള്ള ഉന്നയിച്ച യുക്തി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു രാമൻപിള്ള ആശാനു്. അതായിരുന്നു രാമൻപിള്ള ആശാൻ; അത്രകണ്ടു് ഉൽപതിഷ്ണുത്വം അദ്ദേഹത്തിന്നുമുണ്ടായിരുന്നു.

കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ മനുഷ്യത്വത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ വിശാലവീക്ഷണം പരസ്യമായതോടുകൂടി നായർ പ്രമാണിമാരിൽ അതു് വല്ലാത്ത വികാരവിക്ഷോഭം ഉണ്ടാക്കി. അവർ അദ്ദേഹത്തിനെതിരെ അതുമിതും പറയുവാൻ തുടങ്ങി തൊട്ടുതിന്നുക എന്നതു് അന്നത്തെ ഒരു വലിയ കുറ്റം തന്നെയായിരുന്നു. 'തൊട്ടുതിന്നു നടക്കുന്ന തെണ്ടി' എന്നു് കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ പലരും ആക്ഷേപിച്ചു. എന്നാൽ ആഴവും പരപ്പുമുള്ള ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ഊന്നിനിന്ന കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ അതൊന്നും തെല്ലും കുലുക്കിയില്ല. മറിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വം ദൃഢതരമാകുന്നതിനാണു് അതൊക്കെ സഹായിച്ചതു്.

വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വികാസത്തിനു് ഉതകുന്നതാകണമല്ലോ വിദ്യാഭ്യാസം. അക്കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം പില്ക്കാലത്തു് പ്രസിദ്ധനായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതുപോലെ ഒരു മഹാത്മാവിന്റെ രൂപവത്കരണത്തിനു് ഉതകി എന്നതു് നിസ്സാരകാര്യമല്ല. പതിനഞ്ചു്- പതിനാറുവയസ്സുവരെ കുഞ്ഞൻപിള്ള ആശാന്റെ ശിക്ഷണത്തിൽ തുടർന്നു. മുഖ്യമായി അന്നു് അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധവെച്ചതു് സംഗീതത്തിലായിരുന്നു. രാമായണം, ഭാരതം തുടങ്ങിയ എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികൾ ശ്രുതിമധുരമായി ആലപിക്കുന്ന

തിനു് അദ്ദേഹം വശമാക്കി. ഗുരുമുഖത്തുനിന്നു് എന്നതിനേക്കാൾ സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടു് ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം അധികം വിദ്യകളും ആർജ്ജിച്ചതു്. 'കൈവല്യനവനീതം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം അഭ്യസിച്ചു.

ജോലിതേടി

വളരെ കുട്ടിക്കാലം മുതൽതന്നെ അമ്മയെ പരിരക്ഷിക്കേണ്ട ചുമതല സ്വന്തം ചുമലിൽ പേറേണ്ടിവന്നയാളായിരുന്നുവല്ലോ കുഞ്ഞൻപിള്ള. താളും തകരയുമൊടിച്ചു കൊല്ലൂർമഠത്തിൽ എത്തിച്ചും പൂ പറിച്ചു മാല കെട്ടി കൊല്ലൂർ ദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ നല്കിയും പരിചയിച്ച കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ കൈകൾ കൂടുതൽ കഠിനപ്രയത്നത്തിനും തയ്യാറായി.

കേരള തലസ്ഥാനമായ തിരുവനന്തപുരത്തിനു് ഇന്നും അഴകുപകരുന്ന ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരി (സെക്രട്ടേറിയറ്റ്)യുടെ പണിനടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. ഇപ്പോൾ ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരിയെ നോക്കി നില്ക്കുന്ന സർ. ടി. മാധവറാവുവിന്റെ പ്രതിമയുടെ പേരിലാണു 'സ്റ്റാറ്റ്യൂ' എന്ന പേർ ആ സ്ഥലത്തിനു കൈവന്നതു്. ആ മാധവറാവു ആയിരുന്നു അന്നു തിരുവിതാംകൂറിലെ ദിവാൻ. ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരിയുടെ പണിക്കു് ചുടുകട്ട നിർമിച്ച സ്ഥലമാണു് അതിന്റെ പിറകുവശത്തുള്ള ഇന്നത്തെ ചെങ്കൽച്ചൂള. ചെങ്കൽച്ചൂളയിൽനിന്നു് കട്ടയും മണ്ണും മറ്റും ചുമന്നുകൊണ്ടുവരുന്നതിനു് ധാരാളം ചെറുപ്പക്കാർ പണിയെടുത്തിരുന്നു. അമ്മയെ പോറ്റാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടിൽ തൊഴിലന്വേഷിച്ച കുഞ്ഞൻപിള്ളയും കച്ചേരിപ്പണിക്കു ചെന്നുകൂടി. ദൃഢഗാത്രനായ അദ്ദേഹം കട്ടയും മണ്ണും ചുമന്നു് തൽക്കാല ജീവിതവൃത്തിക്കു വഴിതേടി.

ഇന്നു തലയുയർത്തിനില്ക്കുന്ന തിരുവനന്തപുരത്തെ സെക്രട്ടേറിയറ്റു കെട്ടിടത്തിന്റെ പണിക്കു്, പില്ക്കാലത്തു കേരളീയനവോത്ഥാനത്തിന്നു വമ്പിച്ച സംഭാവന ചെയ്ത ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, അതായതു് അന്നത്തെ കുഞ്ഞൻപിള്ള കല്ലും കട്ടയും ചുമന്നകാര്യം ആർക്കറിയാം! ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു കൃതഘ്നതയുടെകാര്യം ഇവിടെ എടുത്തുപറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അതേ സെക്രട്ടേറിയറ്റുകെട്ടിടമാണല്ലോ ഇന്നു കേരളത്തിന്റെ ഭരണസിരാകേന്ദ്രം. പ്രസ്തുത കേന്ദ്രത്തിലെ 'പബ്ളിക്' റിലേ

ഷൻസ് ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയെ സംബന്ധിച്ച ഒരു കൈപ്പുസ്തകമുണ്ടു് (ഹാൻഡ് ബുക്).[17] ആ പുസ്തകത്തിൽ ഞാൻ തലങ്ങും വിലങ്ങും പരതി ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു വല്ല പരാമർശവും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കാൻ. പക്ഷേ കണ്ടില്ല. സെക്രട്ടേറിയറ്റു കെട്ടിടത്തിന്റെ കല്ലും കട്ടയും ചുമന്ന ആളെന്ന നിലയ്ക്കല്ല, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പരാമർശം പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ ഉണ്ടാകണമെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു്. അജ്ഞാതനാമാക്കളായ എത്രയോ പേർ അങ്ങനെയുണ്ടു്. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ അങ്ങനെ കണ്ടാൽമതിയാവില്ലല്ലോ. ഇതു് ആരെയങ്കിലും കുറ്റപ്പെടുത്താൻവേണ്ടി പറയുന്നതല്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു കേരളീയർക്കാകമാനമുള്ള പൊതുവായ അജ്ഞതയ്ക്കുദാഹരണമായി ഇതു് ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു എന്നേ ഉള്ളൂ. വ്യക്തികൾ മൺമറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ ഓർമ നിലനിർത്തുന്നതു് അവർ ചെയ്ത സംഭാവനകളാണു്. സംഭാവനകളെ സ്മരിക്കുക എന്നതു സംസ്കാരമുള്ള ഏതൊരാളുടെയും കടമയാണു്. ആ കടമ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാര്യത്തിൽ അല്പംപോലും നിറവേറ്റപ്പെടുന്നില്ല എന്ന യാഥാർഥ്യത്തിലേയ്ക്കു് ഇവിടെ ഒന്നു വിരൽ ചൂണ്ടി എന്നുമാത്രം.

ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരിയെ നോക്കി പില്ക്കാലത്തു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടത്രേ 'ഈ കച്ചേരിയുടെ പണിക്കു് ഞാനും മണ്ണു കുറെ ചുമന്നിട്ടുള്ളവനാണു്' എന്നു്. അതൊരു നിസ്സാരകാര്യമല്ല. മൺമറഞ്ഞുപോയ കേരളീയ മഹാന്മാരിൽ മറ്റാർക്കെങ്കിലും സാധിച്ച കാര്യമാണോ ഇതു്?

കൂലിപ്പണി ആശാസ്യമായി കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു തോന്നിയില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അധികനാൾ അദ്ദേഹം ആ ജോലിക്കു പോയില്ല. അമ്മയ്ക്കും ആ പണി അത്ര ഇഷ്ടമായിരുന്നില്ല. മകനെക്കുറിച്ചുള്ള അമ്മയുടെ പരാതി അവൻ ഗുസ്തിയും വേദാന്തവുമായി നടക്കുന്നു സ്വന്തംകാര്യമോ വീട്ടുകാര്യമോ നോക്കുന്നില്ല എന്നതായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും ഒരു സ്ഥിരമായ തൊഴിൽ നേടണമെന്നു അവർ മകനെ ഉപദേശിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി നിരന്തരം പ്രാർഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ജ്യേഷ്ഠൻ കൃഷ്ണപിള്ള സാഹായ്യത്തിനെത്തി. അദ്ദേഹം അക്കാലത്തു നെയ്യാറ്റിൻകര രജിസ്റ്റർ കച്ചേരിയിൽ ആധാരമെഴു

തുകയായിരുന്നു. കുഞ്ഞനെക്കൂടി ആധാരമെഴുതാൻ കൊണ്ടുപോകണ മെന്നു് അമ്മ കൃഷ്ണപിള്ളയോടപേക്ഷിച്ചു. അങ്ങനെ കൃഷ്ണപിള്ള കുഞ്ഞനെയുംകൂട്ടി പുറപ്പെട്ടു. ആധാരമെഴുത്തുകാരനായി കുഞ്ഞൻ പിള്ള. നെയ്യാറ്റിൻകരയിലും ഭൂതപ്പാണ്ടിയലും കൃഷ്ണപിള്ളയോടൊപ്പം ആധാരമെഴുത്തു ജോലിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു് കുഞ്ഞൻപിള്ള.

കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ കൈപ്പട മനോഹരമായിരുന്നു. ഒരു ആധാര മെഴുതുന്നതിനു് അന്നത്തെ പ്രതിഫലം ഒരു പണമായിരുന്നു. ആധാരമെ ഴുത്തു ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച ആദ്യദിവസം തന്നെ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു് എട്ടുപണം കിട്ടി. അക്കാലത്തെ നല്ല ഒരു വരുമാനമായിരുന്നു അതു്. കിട്ടി യതിൽ നല്ലപങ്കും വീട്ടിൽ അയച്ചുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ള യുടെ പതിവു്.

1870-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് നെയ്യാറ്റിൻകരയിൽ ഷണ്മുഖസുന്ദരംപിള്ള എന്നൊരാൾ രജിസ്ട്രേഷൻ ഇൻസ്പെക്ടറായിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ള യുടെ കൈപ്പടകണ്ടു് അദ്ദേഹം സന്തോഷിക്കുകയും ആളെ വിളിപ്പിച്ചു് അഭിനന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. മറ്റൊരു വലിയ സൗജന്യംകൂടി ആ സൗമന സ്യത്തിന്റെ ഫലമായി ഷണ്മുഖസുന്ദരം പിള്ളയിൽനിന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ള യ്ക്കുകിട്ടി. ആധാരം എഴുത്തു് അന്നും സർക്കാർ ജോലി ആയിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഷണ്മുഖസുന്ദരംപിള്ള രജിസ്ട്രാർ ഓഫീസിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. കുഞ്ഞൻപിള്ള ആധാരം എഴുതിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും എല്ലാ ദിവ സവും എട്ടുചക്രം ഓഫീസിൽനിന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു കൊടുക്കണം. എല്ലാദിവസവും എല്ലാ എഴുത്തുകാർക്കും ആധാരം എഴുതാൻ കിട്ടിക്കൊ ള്ളണമെന്നില്ലല്ലോ. കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് ഇങ്ങ നെ ഒരു തലവേദന അല്ലാതായി. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിലെ വളർന്നുകഴിഞ്ഞി രുന്ന മനുഷ്യത്വം അവിടെയും പ്രകടമായി. കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു് എട്ടുചക്രം കിട്ടിയാൽ അന്നു് ഒരു ആധാരവും എഴുതാൻ കിട്ടാത്ത എഴുത്തുകാർക്കു് ഒന്നും രണ്ടും ചക്രം വീതിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായി. ചില പ്പോഴെങ്കിലും ജ്യേഷ്ഠൻ കൃഷ്ണപിള്ള ഇക്കാര്യത്തെച്ചൊല്ലി അനുജനോടു ദേഷ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അനുജന്റെ മറുപടി ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. 'അവ രുടെ പട്ടിണി നമ്മുടെ പട്ടിണിപോലെതന്നെയല്ലേ?' ആ ചോദ്യം കൃഷ്ണ പിള്ളയെയും സാന്ത്വനപ്പെടുത്തിക്കളഞ്ഞിരുന്നു.

ഭൂതപ്പാണ്ടിയിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള അധികനാൾ ജോലി ചെയ്തില്ല. അവിടുത്തെക്കാലാവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനു് അത്ര അനുകൂലമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഭൂതപ്പാണ്ടിയിലായിരുന്ന കാലത്തു തമിഴിലെ തന്റെ അറിവു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും അപൂർവങ്ങളായ ചില കൃതികളുടെ കൈയെഴുത്തുപ്രതികൾ തേടിപ്പിടിക്കാനും കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു് അവസരം ലഭിച്ചു.

ഭൂതപ്പാണ്ടിയിൽനിന്നു് കുഞ്ഞൻപിള്ള നെയ്യാറ്റിൻകരയ്ക്കു തിരിച്ചുപോന്നു. ആധാരം എഴുത്തു ജോലിയും തന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്ന ഒന്നായി കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു തോന്നിയില്ല. അദ്ദേഹം അതുപേക്ഷിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോന്നു. എന്നാൽ വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോൾ പട്ടിണി എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും തുറിച്ചുനോക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ജോലിചെയ്യാതെ ജീവിതം മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോവാനാവില്ലെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായി.

അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു മാസക്കാലം കണക്കപ്പിള്ളയായി സർക്കാർ ജോലി നോക്കുവാനും കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു് അവസരമുണ്ടായി. ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരിയിൽ കുറെ കണക്കപ്പിള്ളമാരെ നിയമിക്കാൻ ദിവാൻ മാധവറാവു തീരുമാനിച്ചു. അക്കാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യതവെച്ചു കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കും അപേക്ഷിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ അദ്ദേഹവും കണക്കപ്പിള്ള ജോലിക്കു് അപേക്ഷിച്ചു. ഒരു പരീക്ഷ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. ദിവാൻ തന്നെ കുറെ ചോദ്യങ്ങൾ തയ്യാറാക്കി. പരീക്ഷയ്ക്കു ധാരാളം ചെറുപ്പക്കാർ എത്തിയിരുന്നു. എല്ലാവരും ശരിയായ ഉത്തരങ്ങളുമായി പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞിറങ്ങി. തെരഞ്ഞെടുപ്പു് അസാധ്യമായി. അതിനാൽ അടുത്ത ദിവസം വീണ്ടും കുറച്ചുകൂടി കഠിനമായ ചോദ്യങ്ങളുമായി പരീക്ഷനടത്തി.

അന്നും ഉത്തരങ്ങൾ എല്ലാവരുടെയും സമാനവും ശരിയും ആയിരുന്നു. ഇതിന്റെ പിന്നിൽ ആരുടെയോ കൗശലമുണ്ടെന്നു ദിവാൻ ഊഹിച്ചു. അതിനാൽ അപേക്ഷകരെ ഓരോരുത്തരായി വിളിച്ചു ചോദ്യം ചെയ്തു. സംഗതി പിടികിട്ടി. കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി എന്നൊരു യുവാവിന്റെ പണിയാണിതെന്നു ദിവാൻ മനസ്സിലാക്കി. ചട്ടമ്പിയെ ദിവാൻ നേരിട്ടു

വിളിച്ചു പരിശോധന നടത്തി. ഇട്ടകണക്കുകൾക്കെല്ലാം വെറും കൈവിരൽമടക്കി കുഞ്ഞൻപിള്ള ഉത്തരം പറഞ്ഞു. കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു് എന്തായാലും സർക്കാർ ഉദ്യോഗം തരപ്പെട്ടു. നാലു സർക്കാർ രൂപാ ശമ്പളത്തിൽ കണക്കപ്പിള്ളയായി കുഞ്ഞൻപിള്ള നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരിയിലെ കോവണിപ്പടികൾക്കു് എന്തെല്ലാം രഹസ്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ടാവും. കുഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പിക്കു കണക്കപ്പിള്ളയായി തുടരാൻ തീരെ ആഗ്രഹം തോന്നിയില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ത്രിവിക്രമൻതമ്പി എന്ന ഒരു വീരശൂരപരാക്രമിയായിരുന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി എന്ന കണക്കപ്പിള്ളയുടെ മേലധികാരി. അവധി എന്നതു ഓരോതുറയിലും ജോലിചെയ്യുന്നവരുടെ അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരാവശ്യമാണെന്നു് അംഗീകരിക്കാത്ത ശുംഭന്മാർ അക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു് കുറച്ചുദിവസത്തെ അവധിവേണം. അദ്ദേഹം മേലധികാരിയായ ത്രിവിക്രമൻതമ്പിയോടു ആവശ്യം അറിയിച്ചു. അവധി അനുവദിക്കാനാവില്ലെന്നു തമ്പി ശഠിച്ചു. തനിക്കു് അവധി കൂടിയേ തീരൂ എന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ളയും ശഠിച്ചു. 'ശഠേ ശാഠ്യമാചരേൽ' എന്ന ശീലക്കാരനായിരുന്നുവല്ലോ കുഞ്ഞൻപിള്ള. രണ്ടുപേർക്കും അവധിയുടെ പേരിൽ വാശി മുഴുത്തു. 'ഞാൻ നാളെ ഇവിടെ വന്നുനോക്കുമ്പോൾ തന്നെ തന്റെ സ്ഥാനത്തു കാണണം' എന്നു മേലധികാരി ത്രിവിക്രമൻതമ്പി മുഖദാവിൽ കർക്കശമായ താക്കീതുമാതിരി ഉത്തരവിട്ടു. കുഞ്ഞൻപിള്ളയെയുണ്ടോ ഇതൊക്കെ കുലുക്കുന്നു. 'ഇനി ഞാൻ എപ്പോൾ അവിടെ വന്നിരിക്കുമോ അപ്പോൾ നോക്കിക്കൊണ്ടാൽമതി' ഇതായിരുന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ മറുപടി. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം ഹജ്ജൂർക്കച്ചേരി വിട്ടു.

തന്റെ ജീവിതദൗത്യത്തെക്കുറിച്ചു് എന്തെങ്കിലും സംശയം ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടല്ല മറിച്ചു് ജീവിതവൈഷമ്യം കൊണ്ടാണു് കുഞ്ഞൻപിള്ള ജോലിക്കുപോയതു്. പാണ്ഡിത്യം ആർജ്ജിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എത്രവേണമെങ്കിലും പണിപ്പെടുന്നതിനു യാതൊരു വൈമനസ്യവും അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. കേവലം മാനത്തു കണ്ണും നട്ടുള്ള ഒരു ഗവേഷണ ചിന്തയായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. താൻ ജനിച്ചു വളർന്നതും അനുഭവിക്കുന്നതുമായ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളിൽ ഊന്നിനിന്നു എല്ലായ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത.

സത്സംഗം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രകാരന്മാരിൽ അധികംപേരും ഊന്നൽ നൽകിയിട്ടുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിനു് ദിവ്യമായ ആവരണം ചാർത്തി കൊടുക്കുന്നതിനാണു്. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സാധാരണക്കാരിലും സധാരണക്കാരനായി ജനിച്ചു് അസാധാരണമായ ബുദ്ധിവൈഭവംകൊണ്ടും അടങ്ങാത്ത ഉത്പതിഷ്ണുത്വംകൊണ്ടും പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെപോലും അനുകൂലമാക്കിമാറ്റി, വളർന്നുയർന്ന ഒരു മഹാ പ്രതിഭ ആയിരുന്നു. സംഘടന എന്നാൽ ഇന്നും പലർക്കും എന്തോ അനാവശ്യമായ ഏർപ്പാടാണു്. മനുഷ്യൻ പ്രാഥമികമായിതന്നെ ഒരു സാമൂഹിക ജീവിയാണു് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം പലരും മറക്കുകയും മറയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ വ്യക്തിത്വം വികസിപ്പിക്കുന്നതിൽ സമാജം വഹിച്ച പങ്കു് അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

നമ്മുടെ പൈതൃകത്തിൽ സമാജത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല എന്നതാണു് സത്യം. സത്സംഗം എന്ന ഏർപ്പാടു് അതിന്റെ ഉത്തമമായ നിദർശനമാണു്. നല്ല മനുഷ്യരുടെ അതായതു് സത്തുക്കളുടെ സംഗം അഥവാ സംബന്ധമാണല്ലോ സത്സംഗം. നല്ല സമാജങ്ങൾ തീർച്ചയായും സത്സംഗവേദികളായിരിക്കണം. 1876-ാം ആണ്ടിടയ്ക്കു് തിരുവനന്തപുരത്തു് പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാൻ മുൻകൈയെടുത്തു് 'ജ്ഞാനപ്രജാഗരം എന്നൊരു സമാജം ആരംഭിച്ചു. അക്കാലത്തെ ഒരു മഹാസംഭവമായിരുന്നു അതു് എന്നു പറയാം. രാജഭരണകാലമായിരുന്നുവല്ലോ അതു്. ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവു് നാടുവാണീടുന്ന കാലം. തിരുവനന്തപുരത്തു് ഇംഗ്ലീഷു് വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചാരത്തിൽ ആവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. യൂണിവേഴ്സിറ്റി കേളേജു് ആരംഭിച്ചിട്ടു് മൂന്നുവർഷം തികഞ്ഞിരുന്നില്ല. ജ്ഞാനപ്രജാഗരം അനൗപചാരികമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു വലിയ വേദിയായി മാറി. സംസ്കൃതം, മലയാളം, തമിഴു്, ഇംഗ്ലീഷു് എന്നീ ഭാഷകളിലും വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകളിലും പ്രവീ

ണന്മാരായ പലരും ജ്ഞാനപ്രജ്ഞാഗരത്തിൽ സജീവമായി പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു.

പില്ക്കാലത്തു് പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന പ്രൊഫസർ സുന്ദരൻപിള്ള ജ്ഞാനപ്രജ്ഞാഗരത്തിലെ ഒരു പ്രധാനിയായിരുന്നു. അന്നു് അദ്ദേഹം എഫ്.എ ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിൽ അന്നു തന്നെ അഗാധപണ്ഡിതനായിരുന്ന സുന്ദരൻപിള്ളയുമായി കുഞ്ഞൻ പിള്ള പരിചയപ്പെടുന്നതിനു് ഇടയാക്കിയതു് ജ്ഞാനപ്രജ്ഞാഗരം എന്ന ആ അമൂല്യ സംഘം ആയിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ളയും സുന്ദരൻ പിള്ളയുമായുള്ള ബന്ധം സുദൃഢവും ജ്ഞാനസമ്പന്നവുമായിരുന്നു. കുഞ്ഞൻ പിള്ളയ്ക്കു് ആധുനികവിദ്യാകവാടം തുറന്നുകൊടുത്തതു് ആംഗലഭാഷാപണ്ഡിതൻകൂടിയായിരുന്ന സുന്ദരൻപിള്ളയായിരുന്നു. ചർച്ചകൾ, വേദാന്ത പ്രവചനങ്ങൾ, സംഗീതപാഠങ്ങൾ തുടങ്ങി ജ്ഞാനപ്രജ്ഞാഗരം ഒരുക്കിയ എല്ലാ പരിപാടികളിലും കുഞ്ഞൻപിള്ള പങ്കുകൊണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാനചക്രവാളം സത്സംഗത്തിലൂടെ അങ്ങനെ അടിക്കടി വികസിച്ചു.

ജടാധാരിയായ ഒരു സന്യാസിയുമായി കുഞ്ഞൻപിള്ള അക്കാലത്തു ബന്ധപ്പെട്ടതായും അദ്ദേഹം കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്ക് ഏതോ മന്ത്രം ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തതായും ഒരു കഥ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ നിജസ്ഥിതി എന്തായാലും ആധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള അതീവതത്പരനായിരുന്നു എന്നതു സത്യമാണ്. അക്കാലത്തു തിരുവനന്തപുരത്തു തൈക്കാട്ടു റസിഡൻസിയിലെ മാനേജരായിരുന്ന അയ്യാവ് എന്നൊരു പണ്ഡിതനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജ്ഞാനപ്രജ്ഞാഗരസമാജത്തിലെ മുഖ്യവേദാന്തപ്രഭാഷകനായിരുന്നു. വേദാന്തത്തിൽ മാത്രമല്ല യോഗത്തിലും അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്. നല്ല ഒരു ശിഷ്യസമ്പത്തും അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ള തൈക്കാട്ടയ്യാവിനു ശിഷ്യപ്പെട്ടു യോഗവിഷയത്തിൽ അഗാധപാണ്ഡിത്യം നേടി. ഹഠയോഗത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു വിശേഷിച്ചു താത്പര്യം. കുറച്ചുനാൾകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം യോഗാസനങ്ങൾ നല്ലതുപോലെ വശമാക്കി. കുട്ടിക്കാലം മുതൽ കായികാഭ്യാസങ്ങൾ പരിശീലിച്ചുപോന്ന കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്ക് യോഗാസനങ്ങൾ കൂടി ആയപ്പോൾ നല്ല മെയ്യഴകും വഴക്കവും കൈവന്നു. ദ്രാവിഡപൈതൃകത്തോടു

പൊതുവിലും തമിഴ്ഭാഷയോടു വിശേഷിച്ചും കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു വലിയ പ്രതിപത്തിയാണുണ്ടായിരുന്നത്. തമിഴ് കുറച്ചൊക്കെ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നെങ്കിലും പ്രാചീനതമിഴ്കൃതികൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തമിഴ്പരിജ്ഞാനം മതിയാകുമായിരുന്നില്ല. തമിഴിലെ പ്രാചീനകൃതികൾ കൊടുന്തമിഴിലാണല്ലോ. അതിനാൽ അവയൊക്കെ പഠിക്കാനുതകുന്നവിധത്തിൽ തമിഴ്ഭാഷ വശമാക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. അതിന്നാവട്ടെ ഒരു തമിഴുപണ്ഡിതന്റെ സാഹായ്യം ആവശ്യമായിരുന്നു. അക്കാര്യത്തിലും ജ്ഞാനപ്രജ്ഞാഗരസമാജത്തിന്റെ പ്രയോജനം കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു ലഭിച്ചു. അക്കാലത്തു തിരുവനന്തപുരം കോളേജിലെ തമിഴ് അധ്യാപകനായിരുന്ന സ്വാമിനാഥദേശികർ ജ്ഞാനപ്രജ്ഞാഗരത്തിന്റെ യോഗങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും പങ്കെടുത്തിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള തന്റെ ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. ജിജ്ഞാസുവായ ആ യുവാവിന്റെ അഭിലാഷം നിറവേറ്റാൻ ദേശികർ തയ്യാറായി. കുഞ്ഞൻപിള്ള ദേശികരുടെ വീട്ടിലെത്തി തമിഴ് പഠനം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. കുറച്ചുകാലംകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം തമിഴിൽ നല്ല പാണ്ഡിത്യം നേടി. ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന്റെ കലവറയാകെ സംസ്കൃതമാണെന്ന ഒരു മിഥ്യാധാരണയാണല്ലോ മിക്ക പണ്ഡിതന്മാർക്കും ഉള്ളത്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ധാരണ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തോടൊപ്പം തമിഴും പഠിച്ചതുകൊണ്ടാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരണ വ്യത്യസ്തമായത്. ദ്രാവിഡസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലേയ്ക്കു കടന്നുചെല്ലാൻ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു വളരെ കൗതുകമായി. തിരുക്കുറൾ, കമ്പരാമായണം തുടങ്ങിയ കൃതികൾ കൊണ്ടുമാത്രം അദ്ദേഹം തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. തമിഴ്നാട്ടിൽ പോയി തമിഴിൽ കൂടുതൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം നേടണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഉള്ളിൽ ഉറച്ചു. സ്വാമിനാഥദേശികരും കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ ഇംഗിതത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തത്. തിരുവനന്തപുരത്തെ നവരാത്രവിദ്വത്സദസ്സു വളരെ പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. അന്യനാടുകളിൽനിന്നു പണ്ഡിതന്മാർ നവരാത്രവിദ്വത്സദസ്സിൽ പങ്കെടുക്കാൻ എത്തിച്ചേരുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. സുബ്ബാജടാപാഠികൾ എന്നൊരു മഹാപണ്ഡിതൻ നവരാത്രവിദ്വത്സദസ്സിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനു തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിച്ചേർന്നു. വിദ്വത്സദസ്സിൽ പങ്കെടുത്തു പണ്ഡിതന്മാർ നട

ത്തുന്ന വാക്യാർഥവർണ്ണനം കേൾക്കാൻ ധാരാളം ആളുകൾ കൂടുമായിരുന്നു. സുബ്ബാജടാപാഠികളുടെ വാക്യാർഥവർണ്ണനം കേൾക്കുന്നതിനു സ്വാമിനാഥദേശികരുമൊത്തു കുഞ്ഞൻപിള്ളയും എത്തിച്ചേർന്നു. ജടാപാഠികളുടെ വാഗ്വിലാസവും മനോധർമ്മവും അസാമാന്യവും ആരെയും ആകർഷിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ള ജടാപാഠികളുടെ വ്യക്തിപ്രഭാവത്താൽ ആകൃഷ്ടനായി. ദേശികർ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ ജടാപാഠികൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. ജടാപാഠികളും കുഞ്ഞൻപിള്ളയും തമ്മിൽ സംസാരിച്ചു. അല്പനേരത്തെ സംഭാഷണം കൊണ്ടുതന്നെ ജടാപാഠികൾക്കു കുഞ്ഞൻപിള്ളയെക്കുറിച്ചു നല്ല മതിപ്പുണ്ടായി. തമിഴ്നാട്ടിലെ കല്ലടക്കുറിച്ചിയായിരുന്നു ജടാപാഠികളുടെ സ്വദേശം. ജടാപാഠികളുമായി ഉണ്ടായ കൂടിക്കാഴ്ച്ച കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ ജീവിതത്തിലെ ഒരു വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. ജടാപാഠികൾ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ കല്ലടക്കുറിച്ചിയിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു. താൻ ഏറെനാളായി കാത്തിരുന്ന സന്ദർഭം കൈവന്നതിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ള അങ്ങേയറ്റം സന്തോഷിച്ചു. ജടാപാഠികളുടെ ക്ഷണം കുഞ്ഞൻപിള്ള സർവാത്മനാ സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ കുഞ്ഞൻപിള്ള സുബ്ബാജടാപാഠികളോടൊപ്പം തമിഴ്നാട്ടിലേയ്ക്കു പോയി.

ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധി

കല്ലടക്കുറിച്ചി അക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധികേട്ട ഒരു വിദ്യാസങ്കേതമായിരുന്നു. പരദേശിബ്രാഹ്മണർ കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്ന ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നു അത്. സുബ്ബാജടാപാഠികളുടെ കുടുംബക്കാർ ആന്ധ്രദേശത്തുനിന്നു കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നവരായിരുന്നു. പൗരോഹിത്യമായിരുന്നു അവരുടെ മുഖ്യജോലി. കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽ കൂട്ടിക്കൽ തെരുവിലായിരുന്നു ആ കുടുംബത്തിന്റെ ആവാസം. സുബ്ബാജടാപാഠികൾ കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽ മാത്രമല്ല തെന്നിന്ത്യയിലാകെ അറിയപ്പെടുന്ന പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ജടാവല്ലഭൻ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. വേദം, വേദാന്തം, തർക്കശാസ്ത്രം, വ്യാകരണം എന്നിവയിൽ ജടാവല്ലഭനോടു കിടപിടിക്കുവാൻ പറ്റിയ പണ്ഡിതന്മാർ തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ വളരെ വിരളമായിരുന്നു. ജടാപാഠികൾക്കു ശിഷ്യപ്പെടാനും വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനുമായി നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നു പണ്ഡിതന്മാർ കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽ

എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കല്ലടക്കുറിച്ചിയിലെ താമസം കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ ജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിക്ക് ഏറ്റവുമധികം ഉതകിയ ഒന്നായിരുന്നു. സുബ്ബാജടാപാഠികളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട ശിഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്കു ഗുരുവിൽനിന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാമായിരുന്ന എല്ലാ വിദ്യകളും പകർന്നുകിട്ടി അവിടുത്തെ താമസത്തിനിടയിൽ ഏതെല്ലാം വിദ്വാന്മാരിൽ നിന്ന് എന്തെല്ലാം വിജ്ഞാനം പകർന്നുകിട്ടി എന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തി പറയുവാൻ ആർക്കു കഴിയും? ജടാപാഠികളുടെ മഠത്തിന്നടുത്തായി അജ്ഞാതനാമാവായ ഒരു യോഗീശ്വരൻ താമസിച്ചിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ള അദ്ദേഹത്തെ ചെന്നുകണ്ട് ആശീർവാദം വാങ്ങുകയും അദ്ദേഹത്തിനു ശിഷ്യപ്പെട്ട് തമിഴ് മുറയിലുള്ള യോഗാഭ്യാസം പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്തു. കുഞ്ഞൻപിള്ളയുടെ സംഗീതാഭിമുഖ്യം കുട്ടിക്കാലം മുതൽ തന്നെ തുടങ്ങിയതാണ്. കല്ലടക്കുറിച്ചിയിലെ താമസത്തിനിടയ്ക്ക് സംഗീതത്തിന്റെ വിവിധശാഖകളിൽ മാത്രമല്ല വിവിധസംഗീതോപകരണങ്ങളിലും വൈദഗ്ധ്യം നേടാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കഴിഞ്ഞു. തമിഴിലെ സിദ്ധന്മാർ പ്രസിദ്ധന്മാരാണ്. സിദ്ധവൈദ്യം മാത്രമല്ല സിദ്ധന്മാരുടെ സിദ്ധി. ദീർഘകാലത്തെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നു നേടിയ അവരുടെ സിദ്ധികൾ വിവിധവിജ്ഞാനശാഖകളുടെ പ്രായോഗികബീജങ്ങളായിരുന്നു. കുഞ്ഞൻപിള്ള അത്തരം ധാരാളം വദ്യാബീജങ്ങൾ വിവിധസിദ്ധന്മാരിൽനിന്നു സമ്പാദിക്കുകയും സ്വന്തം മാനസകേദാരത്തിൽ നട്ടുവളർത്തി ഫലം കൊയ്യുകയും ചെയ്തു. കുമാരവേലു എന്നൊരു സിദ്ധനിൽനിന്നു മർമ്മവിദ്യയും തായി അമ്മാൾ, ആമാംസ്വാമികൾ എന്നിവരിൽനിന്നു ചില യോഗരഹസ്യങ്ങളും ഏതോ ഒരു തങ്ങളിൽനിന്നു ഇസ്ളാംമതതത്ത്വങ്ങളും കുഞ്ഞൻപിള്ള ഗ്രഹിച്ചതായി ജീവചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ വയസ്സുകൊണ്ടു ചെറുപ്പമെങ്കിലും വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ആഴം കൊണ്ടും പരപ്പുകൊണ്ടും പടുവൃദ്ധനായിട്ടാണു കുഞ്ഞൻപിള്ള കല്ലടക്കുറിച്ചി വിട്ടത്.

അജ്ഞാതവാസം

ഈ പ്രപഞ്ചവും അതിലെ ജീവിതവും സർവകലാശാലകളാക്കിയ മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിലൊക്കെത്തന്നെ അജ്ഞാതങ്ങളായ ചില

ഏടുകൾ കാണാൻ കഴിയും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രത്തിലും അതു കാണാൻ കഴിയും. കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽനിന്നു തിരിച്ചുവരും വഴി കുഞ്ഞൻപിള്ള എവിടെയെല്ലാം പോയി , ആരെയെല്ലാം കണ്ടു , എന്തെല്ലാം ചെയ്തു എന്നൊന്നും കൃത്യമായി ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഋഷിവര്യന്മാരുടെ ജീവിതത്തിലെ അജ്ഞാതവാസം കേവലം യാദൃച്ഛികമോ അനാവശ്യമോ ആണെന്നുപറഞ്ഞുകൂടാ വേദാന്തദർശനത്തിൽ അടിയുറച്ചുവിശ്വസിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് അവരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന് അനുരോധമായ ഒരു പ്രക്രിയയുമാകുന്നു. തത്ത്വജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നതിന് ശ്രവണം, മനനം, നിദിധ്യാസനം എന്നിവ അനുപേക്ഷണീയങ്ങളായ പടവുകളാണെന്നാണ് അദ്വൈതവേദാന്തം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. ശ്രവണം പ്രധാനമായി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ഗുരുമുഖത്തുനിന്നും യുക്തിയുക്തമായി കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കലാകുന്നു. ഗ്രഹിച്ചവയെ മനസ്സിൽ ഉറപ്പിക്കുന്നതും അവയെക്കുറിച്ച് അടിയ്ക്കടി വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നതും ശിഷ്യൻ സ്വമേധയാ ചെയ്യേണ്ട പ്രവൃത്തികളാകുന്നു. അവയത്രേ യഥാക്രമം മനനവും നിദിധ്യാസനവും. അതിന്നാവട്ടെ ഏകാന്തവാസം ഏറ്റവും പ്രയോജനപ്രദവുമാകുന്നു. മഹാന്മാരുടെ ജീവിതത്തിലെ അജ്ഞാതങ്ങളായ ഏടുകളെ ആശ്രയിച്ചാണു പലപ്പോഴും ജീവചരിത്രകാരന്മാർ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വെച്ച് അദ്ഭുതകഥകൾ മെനയുന്നത്. കുഞ്ഞൻപിള്ള കല്ലടക്കുറിച്ചിയിൽനിന്നു വരുന്ന വഴി മരുത്വാമലയിൽ ഏകാന്തവാസം അനുഷ്ഠിച്ചതായി പറയപ്പെടുന്നു. അജ്ഞാതവാസമായതുകൊണ്ടുതന്നെ അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളെക്കുറിച്ചു നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ വടിവീശ്വരത്തുവെച്ച് ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് ജീവചരിത്രകാരന്മാർ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു വീട്ടിൽ എന്തോ വശേഷം പ്രമാണിച്ചു സദ്യ നടക്കുകയായിരുന്നു. ഊണുകഴിഞ്ഞവർ ഊണുകഴിഞ്ഞവർ പുറത്തുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. എച്ചിലിലകൾ കിടന്നിടത്തു മറ്റൊരു സദ്യ നടക്കുകയായിരുന്നു. അതാ ഒരു വൃദ്ധൻ. ഒപ്പം കുറെ പട്ടികളും. വൃദ്ധൻ എച്ചിലിലകളിൽനിന്നു ഉച്ഛിഷ്ടങ്ങൾ വടിച്ചെടുത്ത് പട്ടികൾക്കും കൊടുക്കും താനും തിന്നും. അവർ തമ്മിൽ യാതൊരു പിണക്കവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ചില കുസൃതിപ്പയ്യന്മാർ അതു കണ്ടിട്ട് കല്ലുകൾ വലിച്ച് എറിയാൻ തുടങ്ങി. എന്നിട്ടും ആ വൃദ്ധനു യാതൊരു ഭാവഭേദവുമില്ല. അതു കണ്ടുനിന്ന കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്ക് ആ

വൃദ്ധനോട് വല്ലാത്ത ഒരു അടുപ്പം തോന്നി. അയാൾ വൃദ്ധനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി ഏറെ നേരം നിന്നു. ഒടുവിൽ ആ വൃദ്ധനു മനസ്സിലായി അങ്ങനെ യൊരാൾ തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്ന വിവരം. ഉടനെ തന്നെ വൃദ്ധൻ എഴു ന്നേറ്റു നടകൊണ്ടു. കുഞ്ഞൻപിള്ളയും പുറകേ നടന്നു. തന്നെ ഒരാൾ അനുഗമിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ വൃദ്ധൻ തന്റെ ഗതി വളരെ വേഗത്തിലാക്കി കുഞ്ഞൻപിള്ളയും വിട്ടില്ല. അദ്ദേഹവും ഗതിവേഗം കൂട്ടി. ഒടുവിൽ പൊടുന്നനെ വൃദ്ധൻ അപ്രത്യക്ഷനായി. കുഞ്ഞൻപിള്ള ബോധ മറ്റു വീഴുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ബോധം വീണപ്പോൾ താൻ ആ വൃദ്ധന്റെ മടിയിൽ തലയും ചായ്ച്ചുകിടക്കുന്നതായിട്ടാണ് കുഞ്ഞൻപിള്ള കണ്ടത്. ആ വൃദ്ധൻ കുഞ്ഞൻപിള്ളയെ അനുഗ്രഹിച്ചുവത്രേ.

സാക്ഷാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

കുഞ്ഞൻപിള്ള തിരുവനന്തപുരത്തു തിരിച്ചെത്തിയതിൽപിന്നെ ഒരു സംന്യാസിയുടെ മട്ടിലായിരുന്നു. ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽനിന്നു ഗാർഹസ്ഥ്യ ത്തിൽ പ്രവേശിക്കാതെ വാനപ്രസ്ഥം വഴി സംന്യാസത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു പ്രവേശമായിരുന്നു അത്. മരുത്വാമലയിലെയും മറ്റും അജ്ഞാതവാസം വാനപ്രസ്ഥമായി കണക്കാക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ബ്രഹ്മചര്യത്തിൽനിന്നു നേരിട്ടു സംന്യാസത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുന്നതിനും വിധിയുണ്ടല്ലോ. ഉലകമേ തറവാട് എന്ന മട്ടിൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു യതിവര്യനായി അദ്ദേഹം വളരെ വേഗം മാറിപ്പോയി. വ്യാസൻ ഭഗവദ്ഗീതയിലും വിദ്യാര ണ്യസ്വാമികൾ ജീവന്മുക്തിവിവേകത്തിലും വിവരിക്കുന്ന സ്ഥിതപ്രജ്ഞന്റെ അഥവാ ജീവന്മുക്തന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പ്രകടമാക്കുന്ന ഒരു ജീവിതരീതിയാ യിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൈക്കൊണ്ടത്. തിരുവനന്തപുരത്ത് അന്ന് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അകന്ന വഴിയിൽ ഒരു ജ്യേഷ്ഠൻ താമസിച്ചിരുന്നു. കേശവപിള്ള എന്നു പേരായ അദ്ദേഹം സർക്കാരിന്റെ മരാമത്തുവകുപ്പിൽ ഓവർസിയർ ഉദ്യോഗം വഹിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ ഉദര രോഗവും അപസ്മാരരോഗവും പിടിപെട്ടു നന്നേ വിഷമിക്കുകയായി രുന്നു. വൈദ്യവിഷയകമായി തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നു നേടിയ അറിവു പ്രയോ

ഗിക്കുവാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്ക് അതൊരവസരമായിരുന്നു. തൊട്ടതിലെല്ലാം വൈദഗ്ധ്യം പുലർത്തിയ അദ്ദേഹം നിഷ്പ്രയാസം ആ സ്ത്രീയുടെ രോഗങ്ങൾ മാറ്റിക്കൊടുത്തു. അപ്രതീക്ഷിതമായി ഉണ്ടായ ആ രോഗവിമുക്തി കാരണമായി കേശവപിള്ളയും ഭാര്യയും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ആരാധകരായി മാറി. തിരുവനന്തപുരത്തു തമ്പാനൂരിലുള്ള കല്ലുവീട്ടിലെ അംഗങ്ങളായിരുന്നു അവർ. അതിനാൽ കല്ലുവീട് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു സ്വന്തം വീടുപോലെയായി. സ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ളപ്പോൾ കല്ലുവീട്ടിൽ തന്നെയായി താമസം. രോഗനിവൃത്തിപോലെയുള്ള സംഗതികൾക്ക് ഒരു സവിശേഷതയുണ്ടല്ലോ. അറിഞ്ഞവർ അറിഞ്ഞവർ താന്താങ്ങളുടെ രോഗനിവൃത്തിക്കായി അതു വരുത്തിയ ആളിനെ സമീപിക്കും. എന്തെങ്കിലും രോഗമില്ലാത്തവർ വളരെ ചുരുങ്ങുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വളരെ വേഗം ദിവ്യനായി ആളുകളുടെയിടയിൽ അറിയപ്പെടാനും തുടങ്ങി. പക്ഷേ അത്തരം പൊടിക്കൈകൾകൊണ്ട് ക്ഷിപ്രപ്രസിദ്ധി നേടുന്നതിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു കൗതുകമൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വാമികൾ എന്നും വലിയ സഞ്ചാരപ്രിയനായിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു കല്ലുവീട്ടിൽ തങ്ങുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലൊക്കെ ചുറ്റിക്കറങ്ങുക പതിവായിരുന്നു. നേമം, തിരുവല്ലം, ഉള്ളൂർ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ അങ്ങനെ കൂടെക്കൂടെ ചുറ്റിക്കറങ്ങുമായിരുന്നു. അതു വെറുതെ സമയം കളയുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള കറക്കമായിരുന്നില്ല. വിവിധലക്ഷ്യങ്ങൾ അതിന്റെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നു. പ്രകൃതിഭംഗി ആസ്വദിക്കുന്നതിൽ പണ്ടുമുതൽ സ്വാമികൾ തത്പരനായിരുന്നു. സ്ഥലനാമഗവേഷണം, പ്രാചീനഗ്രന്ഥശേഖരണം തുടങ്ങിയവയായിരുന്നു മറ്റു ലക്ഷ്യങ്ങൾ.

യാ നിശാസർവഭൂതാനാം
തസ്യാം ജാഗർത്തി സംയമീ
യസ്യാം ജാഗ്രതിഭൂതാനി
സാ നിശാ പശ്യതോ മുനേഃ [18]

എന്നു ഭഗവത്ഗീതയിൽ പറയുന്നതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശരിയായിരുന്നു. എല്ലാ ചരാചരങ്ങൾക്കും രാത്രിയായി

ട്ടുള്ള സമയത്തു യതി ഉണർന്നിരിക്കുന്നു. ചരാചരങ്ങളെല്ലാം ഉണർന്നിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ യാഥാർഥ്യമറിയുന്ന മുനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രാത്രിയാകുന്നു എന്നാണു ഗീതാപദ്യത്തിന്റെ അർഥം. പകൽ പൊതുവേ സ്വാമികൾ വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. വൈകിട്ടു സഞ്ചാരം തുടങ്ങും. ആ സഞ്ചാരം വെളുപ്പാൻകാലം വരെ തുടരും. എവിടെയൊക്കെ പോകുമെന്നോ എപ്പോൾ വരുമെന്നോ ആർക്കും ഒരു നിശ്ചയവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭയം എന്നതു് ഒരിക്കലം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ തൊട്ടുതീണ്ടിയിരുന്നില്ല.

സമഭാവന

സമഭാവനയെക്കുറിച്ചുള്ള പൊതുധാരണ മനുഷ്യരോടുള്ള സമഭാവനയിൽ ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഒന്നാണല്ലോ. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സമഭാവന അങ്ങനെ മനുഷ്യരിൽമാത്രം ഒതുങ്ങുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല. തികഞ്ഞ ഒരു അദ്വൈതവേദാന്തിയായിരുന്നുവല്ലോ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി'പോലെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ അക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്നു് അനുഗുണമായ സമ്പൂർണമായ ഒരു സമഭാവനയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്നതു്.

ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെപ്പറ്റി 'വേദാന്തസാര'മെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സദാനന്ദാചാര്യൻ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബ്രഹ്മാണ്ഡാന്തർഗതങ്ങളായ സകലചരാചരങ്ങളുടെയും ജീവശരീരങ്ങളെ നാലായിട്ടാണു വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ജരായുജം, അണ്ഡജം, സ്വേദജം, ഉദ്ഭിജ്ജം എന്നിങ്ങനെ നാലാണു സ്ഥൂലജീവശരീരങ്ങൾ. അതായതു ഗർഭത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നതു്, മുട്ടവിരിഞ്ഞുണ്ടാകുന്നതു്, വിയർപ്പിൽ നിന്നും മറ്റുമുണ്ടാകുന്നതു്, മണ്ണിൽ നിന്നും പൊട്ടിമുളച്ചു വരുന്നതു് എന്നിങ്ങനെ നാലുവിധമാണു ജീവജാലം. അദ്വൈതവേദാന്തമനുസരിച്ചുള്ള സമഭാവന എന്നാൽ ഈ നാലുവിധം ജീവജാലത്തോടും എന്നല്ല തൂണും ഇരുമ്പുമുൾപ്പെടെ സകല ജഡാജഡങ്ങളോടും തുല്യമായ സമീപനം എന്നാണർഥം. ഈ സമ്പൂർണസമഭാവനയായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതു്.

പട്ടിയെന്നു പറഞ്ഞാലുടനെ സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ അവജ്ഞയുടെ ഒരു ധാരണയാണുണ്ടാകുന്നതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു് അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. പട്ടിയും മനുഷ്യരും തമ്മിൽ അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു വ്യത്യാസവുമില്ല. രണ്ടും ജരായുജങ്ങൾ തന്നെ. അതുകൊണ്ടാണു ഭഗവദ്ഗീതയിൽ പറയുന്നതു്.

ശുനിചൈവ ശ്വപാകേച

പണ്ഡിതാഃ സമദർശിനഃ[19]

എന്നു്. പട്ടിയോടും ചണ്ഡാലനോടും സമഭാവനയാണു പണ്ഡിതന്മാർക്കുള്ളതു് എന്നർഥം.

പാമ്പെന്നു കേട്ടാൽ ആർക്കും പേടിയാണു്. സ്വാമികൾക്കതില്ലായിരുന്നു. എന്തുകൊണ്ടതില്ലാതെപോയി എന്നതിനും വേദാന്തദർശനത്തിൽ തന്നെ ഉത്തരം കണ്ടെത്താം. 'ദ്വിതീയാദ്വൈ ഭയം ഭവതി'[20] എന്നാണു ഉപനിഷദ്വാക്യം. രണ്ടാമതൊന്നുണ്ടെങ്കിലേ ഭയമുണ്ടാകൂ എന്നർഥം. എല്ലാം ഒന്നായിക്കാണുന്ന ഒരാൾക്കു സ്വാഭാവികമായി ഭയം അന്യമാണു്. തികഞ്ഞ അദ്വൈതിയായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു പാമ്പിനോടും മറ്റും യാതൊരു ഭയവുമില്ലാതിരുന്നതിൽ അദ്ഭുതമില്ല.

ജന്തുക്കളോടുള്ള ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാരുണ്യമനോഭാവം കേവലം യാദൃച്ഛികമായ ഒന്നായിരുന്നില്ല എന്നാണു പറഞ്ഞുവന്നതിന്റെ ചുരുക്കം. അതിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തനതായ ദർശനത്തിന്റെ പിൻബലമുണ്ടായിരുന്നു. ജന്തുകാരുണ്യനിരൂപണം' എന്നൊരു പുസ്തകം തന്നെ അദ്ദേഹം എഴുതിയതു് അതുകൊണ്ടാണു്.

സ്വാമികളുടെ സമഭാവനയുടെ പിൻബലത്തിലും ധാരാളം അദ്ഭുതകൃത്യങ്ങളുടെ കഥകൾ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവ എല്ലാം തികച്ചും അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അവയ്ക്കു ദിവ്യപരിവേഷം ചാർത്തുന്നതിൽ കഴമ്പില്ല. നിർഭയന്മാർക്കു് അതൊന്നും അസാധ്യമല്ല. മനുഷ്യരെക്കാൾ പലപ്പോഴും വിശ്വാസമർപ്പിക്കാവുന്ന ജന്തുക്കൾ മറ്റുള്ളവയാണെന്ന സത്യവും ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണു്.

ജ്ഞാനസമ്പാദനവും ദേശസഞ്ചാരവും

ആശയത്തോളം വലിയ ആയുധം ഇല്ലതന്നെ. ഒരു കല്ലെടുത്തെറിഞ്ഞാൽ അതുണ്ടാക്കിയേക്കാവുന്ന ക്ഷതം അല്ലെങ്കിൽ കത്തിവലിച്ചെറിഞ്ഞാൽ അതുണ്ടാക്കിയേക്കാവുന്ന ഛേദം നിയതമാണ്. എന്നാൽ ഒരു ആശയം എടുത്തെറിഞ്ഞാലുള്ള ഫലം അനിർവചനീയമാണ്. ഈ യാഥാർത്ഥ്യം പൂർവികർക്കും നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. വിദ്യയുടെ കാര്യത്തിൽ ഭാരതത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന വിലക്കുകളുടെ മൂലകാരണം ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. ആ വിലക്കുകൾ ലംഘിക്കുവാൻ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ പുറപ്പെട്ട ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നാലുപതിറ്റാണ്ടിലേറെക്കാലം കേരളത്തിലുടനീളം നടത്തിയ ആശയസമരം അതിന്റെ ആഴത്തിലും പരപ്പിലും അധികമാരും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ സമരത്തിന്റെ ഫലമായി കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒട്ടുമേ പഠനം നടന്നിട്ടില്ലെന്നു പറയാം.

യോജിപ്പില്ലാത്ത എന്തിനെയും കണ്ണുമടച്ച് എതിർക്കുക എന്ന തികച്ചും തെറ്റായ ഒന്നാണ് ഇന്ന് വൈജ്ഞാനികമുൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ മേഖലകളിലും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പടർന്നുകയറുന്ന ഒരു രീതി. ഈ രീതി അവലംബിക്കുന്നവർ സ്വന്തം തെറ്റുതിരുത്താൻ മാതൃകയാക്കേണ്ടതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെയാകുന്നു. കണ്ണുമടച്ചെതിർക്കുക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു ചിന്തിക്കാൻപോലും പറ്റുന്ന കാര്യമായിരുന്നില്ല. എതിർപ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു. പക്ഷേ അതൊരിക്കലും അന്ധമായ എതിർപ്പായിരുന്നില്ല. അന്ധന്മാരാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന അന്ധന്മാർ എന്ന് ഉപനിഷത്തുകൾ കളിയാക്കുന്ന[21] തരക്കാരെക്കുറിച്ച് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു ഒട്ടുമേ മതിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്ധമായി എതിർക്കുന്നവർ പണ്ഡിതമ്മന്യന്മാർ മാത്രമാണ്[22] എന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എന്തും കണ്ണുതുറന്നു പൂർണമായി കണ്ടശേഷം മാത്രമേ അദ്ദേഹം എതിർക്കുകയോ അനുകൂലിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നുള്ളൂ.

അകക്കണ്ണു തുറപ്പിക്കാൻ ആശാൻ ബാല്യത്തിൽ എത്താതിരുന്നിട്ടു

കൂടി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു് എങ്ങനെ അതു സാധിച്ചു എന്നതു് അദ്ഭുതാവഹമാണു്. ഒന്നും അകക്കണ്ണുതുറപ്പിക്കാൻ പറ്റിയ സാഹചര്യമായിരുന്നില്ല എന്നു നാം മുമ്പേ കണ്ടു. അതു മുറിച്ചുകടക്കുകയാണു് അദ്ദേഹം ആദ്യം ചെയ്തതു്. കുട്ടിക്കാലത്തു കൊല്ലൂർമഠത്തിന്റെ പറമ്പിൽ പരിശീലിച്ച ഏകലവ്യവിദ്യ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും ജീവിതത്തിൽ പിന്നെയും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പ്രയോഗിക്കുകയുണ്ടായി. എതിർക്കാൻ പുറപ്പെടുന്ന ആശയത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളും ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കുക എന്ന സദുദ്ദേശമായിരുന്നു അതിനദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്.

മുൻപു പരാമർശിച്ച എട്ടര യോഗത്തിലെ അംഗമായ കൂവക്കര പോറ്റിമഠം തന്ത്രിമുഖ്യന്മാരുടെ ആവാസമായിരുന്നു. കൂവക്കര മഠത്തിൽ ധാരാളം തന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ ശേഖരിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ശൂദ്രനെന്നു് എണ്ണപ്പെട്ട നായന്മാർക്കുണ്ടോ അവിടെ പ്രവേശം! ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു തന്ത്രവിഷയത്തിൽ ഒട്ടേറെ വിവരങ്ങൾ അറിയുകയും വേണം. അതുപരസ്യമായാൽ സംഗതി കുഴപ്പമാണു്. കാരണം ക്ഷേത്രാചാരങ്ങളുടെ സമാഹാരമായ 'തന്ത്രസമുച്ചയം' പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് എല്ലാ ജാതികൾക്കും ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങളിൽ ആചാര്യൻ ബ്രാഹ്മണൻ മാത്രമാണെന്നാണു്.[23] ക്ഷേത്രത്തിലെ ബിംബപ്രതിഷ്ഠ, നിത്യപൂജ, ശ്രീഭൂതബലി തുടങ്ങി ആണ്ടുത്സവം വരെയുള്ള സകലകാര്യങ്ങളിലും വിധികല്പിക്കേണ്ടതു തന്ത്രിയാണു്.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൂവക്കര മഠത്തിലെ ഗ്രന്ഥപ്പുര സൂക്ഷിപ്പുകാരനെ തക്കത്തിൽ പാട്ടിലാക്കി. സാധാരണ തന്ത്രിമാർ തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മറ്റു ജാതിക്കാരെ ആരെയും കാണിക്കാറില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാവട്ടെ കൂവക്കരമഠം വക ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലെ തന്ത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം തന്നെ രഹസ്യമായി വായിക്കുകയും ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു 'ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം' എന്ന കൃതി രചിക്കുന്നതിൽ അവയെല്ലാം അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം.

ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ സങ്കുചിത വിധികളെ ശക്തമായും യുക്തിയുക്തമായും എതിർക്കാൻ പുറപ്പെടും മുൻപു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഗഹനമായ പഠനം നടത്തിയിരുന്നു. 'വേദാധികാര നിരൂപണം' പരിശോധിച്ചാൽ

ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാവും ശങ്കരാചാര്യരെ ശക്തമായി അദ്ദേഹം എതിർക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ അതു കേവലം സ്വകപോലകല്പിതങ്ങളായ തെളിവുകളെ ആശ്രയിച്ചല്ല. വൈദികമായ തെളിവുകൾ പ്രകടമായി നിരത്തിവെച്ചു കൊണ്ടാണു്.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ വിജ്ഞാന ചക്രവാളത്തിനു സീമകളുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു വിഷയവും അദ്ദേഹത്തിനു് അന്യവുമായിരുന്നില്ല. സഞ്ചാരത്തിനിടയിൽ ചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം, ഭാഷ, പാട്ടുകൾ, ഐതീഹ്യങ്ങൾ, നാടൻ കലകൾ, സ്ഥലനാമങ്ങൾ തുടങ്ങി എല്ലാവിഷയങ്ങളിലും ഗവേഷണത്തിനു് അദ്ദേഹം മുതിർന്നിരുന്നു. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഗൃഹസ്ഥ ശിഷ്യന്മാരോടും സുഹൃത്തുക്കളോടും എപ്പോഴും അദ്ദേഹം ഒരേ ഒരു കാര്യമാണു് അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നതു്, പുസ്തകങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ. വാരാണസി, കൽക്കത്ത തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നു നിരവധി പുസ്തകങ്ങൾ വരുത്തി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വായിച്ചിരുന്നു.

ഓവർസിയർ കേശവപിള്ളയ്ക്കു വാമനപുരത്തേയ്ക്കു സ്ഥലംമാറ്റമായി. അവിടെ സർക്കാർവക കെട്ടിടംപണി നടക്കുകയായിരുന്നു. കേശവപിള്ളയും കുടുംബവും വാമനപുരത്തേയ്ക്കു താമസംമാറ്റി. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും അവരുടെ കൂടെ അങ്ങോട്ടുപോയി. അവിടെ എത്തിയശേഷവും സ്വാമികൾ തന്റെ ചിട്ടകൾ തുടർന്നു. വിദ്വാന്മാരുടെ കുടുംബങ്ങൾ തേടിപ്പിടിച്ചു ഗ്രന്ഥപരിശോധന നടത്തി. നാടോടിപ്പാട്ടുകളും ഐതിഹ്യങ്ങളും ശേഖരിച്ചു. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു. കിളിമാനൂർ, ആറ്റിങ്ങൽ, നെടുമങ്ങാടു്, വെഞ്ഞാറമൂടു് തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ധാരാളം സഞ്ചരിച്ചു. അക്കാലത്തു ദമയന്തി നാരായണപിള്ള എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു കഥകളി നടൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമികളുടെ സഹചാരിയായി കൂടി അദ്ദേഹം പല ദിക്കുകളിലും പോയി.

കിളിമാനൂർ അക്കാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉന്നതമായ ഒരു സാംസ്കാരിക കേന്ദ്രമായിരുന്നു. രാജാരവിവർമ്മ തിളങ്ങിനിന്ന കാലം. അമ്പുകൽ കേശവനാശാൻ എന്ന ഒരു പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതൻ കിളിമാനൂരിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അദ്ദേഹവുമായി അടുത്തു പരിചയപ്പെട്ടു. മന്ത്രവാദം, ജ്യോത്സ്യം, വൈദ്യം തുടങ്ങിയവയിൽ കേശവനാശാ

നിൽ നിന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൂടുതൽ അറിവുനേടി. കേശവനാശാന്റെ ഗൃഹം അക്കാലത്തു് പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഒരു യോഗരംഗമായിരുന്നു. ചിറയിൻകീഴു് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, കാവുങ്ങൽ കൊച്ചുരാമൻ വൈദ്യൻ തുടങ്ങിയവരുമായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പരിചയപ്പെട്ടതും ആശയവിനിമയം നടത്തിയതും അവിടെവെച്ചായിരുന്നു.

നാണുഗുരു പരിചയപ്പെടുന്നു

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവുമായി പരിചയപ്പെട്ടതാണു വാമനപുരത്തു താമസിക്കുന്ന കാലത്തുണ്ടായ ഒരു പ്രധാന സംഭവം.

1883-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണനും പരിചയപ്പെട്ടതു്. അണിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചാണു് അവർ തമ്മിൽ കണ്ടതു്. പ്രഥമ ദർശനത്തിൽത്തന്നെ ഇരുവരും അങ്ങേയറ്റം ആകൃഷ്ടരായി അവർ കൂടുതൽ അടുക്കാൻ കാലക്രമത്തിൽ സാഹചര്യവും ഉണ്ടായി. അതാണു് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സംഗതി.

ഇരുപത്തെട്ടോളം വയസുപ്രായമുള്ള നാണു അന്നു ശ്രീനാരായണഗുരു ആയിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കുമ്മൻപള്ളി രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ ഗുരുകുലത്തിൽനിന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു വന്നു നാട്ടിൽ കുടിപ്പള്ളിക്കുടം ആശാനായി നാണു. അങ്ങനെ നാണുവാശാനായി. നാണുവാശാനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു വിരുദ്ധമായിട്ടാണെങ്കിലും വീട്ടുകാർ നിർബന്ധിച്ചു വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചു. ആശാനാവട്ടെ ഗാർഹസ്ഥ്യം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. എല്ലാം ഇട്ടെറിഞ്ഞു് സംന്യാസത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. യോഗവേദാന്താദി ദർശനങ്ങളിൽ കൂടുതൽ അറിവുനേടാനും അദ്ദേഹം അവസരം പാർത്തു. ഈ സംഗതി ചെമ്പഴന്തി പൊടിപ്പറമ്പിൽ നാരായണപിള്ള എന്ന തന്റെ അഭ്യുദയകാംക്ഷിയെ നാണുവാശാൻ അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹമാണു നാണുവാശാനോടു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു്.

മുപ്പതോളം വയസുമാത്രം പ്രായമുള്ള ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഷണ്മുഖ ദാസൻ എന്ന പേരിലും അന്നു ചെറിയ വൃത്തങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി എന്ന പേരും അപ്രത്യക്ഷമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ചട്ടമ്പി സ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ കെ. ഭാസ്കരൻപിള്ള എഴുതിയിരിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധിക്കുക. "മരുത്വാമലയിൽവെച്ചു കഥാപുരുഷൻ കല്പസേവ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അതു പൂർത്തിയാക്കിയതു വാമനപുരത്തുവച്ചായിരുന്നു. സ്വാമികൾ രുചിച്ചുനോക്കാത്ത പച്ചില ഇല്ലാതായി. ഈ പ്രവണത കണ്ടു ഗ്രാമീണ സ്ത്രീകൾ 'ആടു കുഞ്ഞൻപിള്ള' എന്ന അഭിധാനം കൊണ്ടു സ്വാമികളെ വിശേഷിപ്പിച്ചുവന്നു."[24] ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്നുപരക്കെ പ്രസിദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു അദ്ദേഹം എങ്കിൽ പിന്നെ പെണ്ണുങ്ങൾ കുഞ്ഞൻപിള്ള വിളിക്കുമായിരുന്നില്ലല്ലോ.

അണിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിൽവെച്ചു കണ്ടപ്പോൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നാണുവാശാനെ വാമനപുരത്തേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചിരുന്നു. നാണുവാശാൻ പിന്നീടു വാമനപുരത്തെത്തി. അവർ തമ്മിൽ നിരന്തരമായ ആശയവിനിമയം നടന്നു. ആശാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഗുരുവായി സ്വീകരിച്ചു എന്നും സ്വാമികൾ ആശാനു ബാലസുബ്രഹ്മണ്യമന്ത്രം ഉപദേശിച്ചു എന്നുമാണു ആദ്യകാല ജീവചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്.

വാമനപുരത്തുവെച്ചു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണനും തമ്മിൽ തുടങ്ങിയ സംവാദം വേദാന്തം, യോഗം തുടങ്ങിയ നാനാവിഷയങ്ങളിൽ കടന്നു കയറി. യോഗവിഷയത്തിൽ കൂടുതൽ ചിട്ടയായ പഠനവും പരിശീലനവും ശ്രീനാരായണൻ ആഗ്രഹിച്ചു. സ്വാമികൾ ആ വിഷയത്തിൽ തന്റെ ഗുരുവായ തൈയ്ക്കാട്ടു് അയ്യാവിന്റെയടുക്കലേയ്ക്കു ശ്രീനാരായണനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ശ്രീനാരായണൻ അവിടെ യോഗപഠനം തുടർന്നു.

ശ്രീനാരായണനും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും തമ്മിലുള്ള സമ്പർക്കം തുടർന്നു. ഒരിക്കൽ രണ്ടുപേരുംകൂടി ഒരു തെക്കൻ പര്യടനം ആരംഭിച്ചു. നടപ്പുതന്നെ നടപ്പു്. സാക്ഷാൽ പരിവ്രാജകന്മാരായി അവർ നടന്നു. സിദ്ധന്മാരെ അന്വേഷിച്ചും കണ്ടെത്തിയും ആശയവിനിമയം ചെയ്തും അവർ ഏറെ യാത്ര ചെയ്തു. മരുത്വാമലയിൽ ഇരുവരും തപസ്സിരുന്നു.

ആ തെക്കൻയാത്ര രണ്ടുപേരുടെയും ജീവിതം കൂടുതൽ ധന്യമാക്കി. വൃക്ഷനിബിഡങ്ങളായ ഗിരിതടങ്ങളിൽ അവർ അഭൗമമായ ആഹ്ലാദം കണ്ടെത്തി. നീരുറവകളിൽനിന്നു നിർമ്മലജലം കോരിക്കുടിച്ചും ഫലമൂലങ്ങൾ ഭക്ഷിച്ചും അവർ അവിടെ സ്വച്ഛന്ദം നിവസിച്ചു. വ്രതാനുഷ്ഠാനംകൊണ്ടു ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവുമായ പരിപൂതി നേടിയിട്ടാണു രണ്ടു പേരും ആ യാത്രകഴിഞ്ഞു മടങ്ങിയതു്.

അവർ മടങ്ങുംവഴിയാണു പില്ക്കാലത്തു കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷ നാന്ദിയായി ഭവിച്ച അരുവിപ്പുറം ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠയുടെ സ്ഥലം ശ്രീ നാരായണഗുരു കണ്ടെത്തിയതു്. യാത്രാമധ്യേ അവർ നെയ്യാറിന്റെ പതനസ്ഥാനത്തെത്തി. നോക്കുമ്പോഴുണ്ടു നെയ്യാർ വറ്റിവരണ്ടുകിടക്കുന്നു. ഒരുതുള്ളി വെള്ളം കാണാനില്ല. മനോഹരമായ ആ നദീപഥത്തിലൂടെ അവർ കൗതുകസഞ്ചാരം നടത്തി. കുറച്ചുദൂരം പിന്നിട്ടപ്പോൾ അവർ അരുവിപ്പുറം എന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. വന്യ ഭംഗികൊണ്ടു് അതീവരമണീയമായിരുന്നു അരുവിപ്പുറം. ഇന്നും ആ സ്ഥലത്തിന്റെ മനോഹാരിത പൂർണമായി നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നു് അവിടം സന്ദർശിച്ചാലറിയാമല്ലോ. നദിയുടെ വളവുതിരിവുകളും പാറക്കൂട്ടങ്ങളും കൂടി തടഞ്ഞുനിർത്തിയ നിർമ്മല ജലം കുറച്ചൊക്കെ അപ്പോഴും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണനും ഏറെനേരം വിശ്രമിച്ചു. പിന്നെ അവിടെത്തന്നെ കുറച്ചുനാൾ ഇരുവരും കഴിഞ്ഞു. ശ്രീനാരായണൻ പിന്നീടൊരിക്കലും തന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്നൊഴിവാക്കാനാവാത്ത വിധത്തിൽ അരുവിപ്പുറവുമായി അന്നുതന്നെ ആത്മബന്ധം ഉറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാവട്ടെ ഇടയ്ക്കിടെ അവിടെ വീണ്ടും പോകുമായിരുന്നെങ്കിലും ഒരിടത്തും സ്ഥിരതാമസമാക്കാത്ത തന്റെ സ്വഭാവം തുടർന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തും നെടുമങ്ങാട്ടും ഒക്കെയായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ മാറിമാറി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

നീളുന്ന ജീവിതപഥം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധനായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയാൽ സ്വാമികളെ കാണാൻ പലരും തിരക്കുകൂട്ടുകയായി. എടുത്തുപറയേണ്ട ഒരു കാര്യം പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻ വൈദ്യരും

വെളുത്തേരി കേശവൻ വൈദ്യരും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഗുരുവായി വരിച്ച താണ്. രണ്ടുപേരും ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ സഹപാഠികളായിരുന്നു. ശ്രീനാരായണൻ മുഖേന ആയിരിക്കാം അവർ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ പരിചയ പ്പെട്ടതു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശിഷ്യന്മാരെ സുഹൃത്തുക്കളെപ്പോലെയേ എന്നും കരുതിയിരുന്നുള്ളൂ.

കേശവൻ വൈദ്യരെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഗുസ്തിമുറകൾ പഠിപ്പിച്ച തായി ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃത വ്യാകര ണവും കാവ്യങ്ങളും ആഴത്തിൽ പഠിക്കുന്നതിനു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൃഷ്ണൻ വൈദ്യരെ സഹായിച്ചു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു വെളുത്തേരിയും പെരുന്നെല്ലിയുമായുള്ള സൗഹൃദം വളർന്നു് സ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുര ത്തെത്തിയാൽ വെളുത്തേരിയിലോ പെരുന്നെല്ലിയിലോ ആവും താമസി ക്കുക എന്ന നിലയിലായി.

വെളുത്തേരിയും പെരുന്നെല്ലിയും പിന്നീടു പ്രസിദ്ധകവികളായി. അവരുടെ കവനകൗതുകം വളർത്തുന്നതിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു വലിയ പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. അവരും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും തമ്മിൽ കവിതയിൽ എഴു ത്തുകുത്തു നടത്തിയതായി ജീവചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. പെരുന്നെല്ലിക്കു മറുപടിയായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികളയച്ച ഒരു കവിതക്കത്തു താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

ലോലക്കണ്ണാം സുമത്തിൻ ചെറുമുന
യണുവോളം ചുളിച്ചൊന്നുനോക്കും
കാലത്തെല്ലാ പ്രപഞ്ചങ്ങളുമരനൊടിയിൽ
തോന്നിനിന്നങ്ങുമായും
കുലം കിട്ടാത്തശക്തിക്കുടയവളവളെൻ
ചിത്തരംഗത്തിലാടും
ബാലപ്പെൺ കല്പകപ്പൂക്കൊടിതവ
മനമാംദാരുവിൽചുറ്റിടട്ടെ![25]

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഈഴവരുമായുള്ള സൗഹൃദം നായർ പ്രമാണി മാരുടെയിടയിൽ വീണ്ടും കോളിളക്കമുണ്ടാക്കി. ഈഴവരുടെ വീടുകളിൽ

ഊണും ഉറക്കവും സ്വാമികൾക്കു ജീവിതശൈലിയായി. 'എറിഞ്ഞടി'യുടെ കാലം പോലും ആയിട്ടില്ല അന്നു് എന്നു വിശേഷിച്ചോർമ്മിക്കണം. എന്താണു് ഈ എറിഞ്ഞടി എന്നല്ലേ? 'ജീവിതസമരം' എന്ന ആത്മകഥയിൽ സി. കേശവൻ എഴുതിയിരിക്കുന്നു: "ഞങ്ങൾക്കു് ആ സാർ ഒരു പ്രശ്നമുണ്ടാക്കി, ചൂരൽ എറിഞ്ഞുള്ള ഒരുതരം അടി. ചൂരലിന്റെയോ വടിയുടെയോ ഒരറ്റം ഒരാൾ ഒരു കൈയിൽ മുറുക്കിപ്പിടിക്കുക. അനന്തരം കൈയിലെ മസിലുകളുടെ ശക്തി ചൂരലിൽ കടത്തി മറ്റേ അറ്റംകൊണ്ടു് വേറൊരാളുടെ കപ്പത്തിയിലോ ഭുജത്തോ പൃഷ്ഠത്തോ ഊക്കായി സംഘട്ടനം നടത്തുക. രണ്ടു ശരീരങ്ങൾ ചൂരൽവഴി ബന്ധപ്പെടുന്ന ഒരു നിമിഷമുണ്ടു്. അപ്പോഴാണു് അടി പൂർത്തിയാവുന്നതു്. കൃഷ്ണപിള്ള സാർ ഏകകാലത്തു് ഒരു ഈഴവശരീരത്തെയും തന്റെ നായർ ശരീരത്തെയും ഈ വടി കൊണ്ടു ബന്ധിക്കാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. വടിവഴിപോലും ഈഴവന്റെ അശുദ്ധം തന്റെ മേൽ ബാധിക്കരുതെന്നു് അത്ര നിർബന്ധമുള്ളയാളായിരുന്നു സാർ. അതിനാണു് ഈ വടി എറിച്ചിൽ. ഉദ്ദിഷ്ടഫലം ഉണ്ടാകയും ചെയ്യും അയിത്തമൊട്ടാവുകയുമില്ല."[26] അതുതന്നെ എറിഞ്ഞടി. അതുപോലും, ശക്തമായ ജനസമ്മർദത്താൽ ഈഴവർക്കു വിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശം കിട്ടിയശേഷമുള്ള കഥ. അതിനും മുൻപാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഈഴവ ഭവനങ്ങളിൽ ഊണും ഉറക്കവും നടത്താൻ മുതിർന്നതു്.

മുൻപു സൂചിപ്പിച്ച സംഘടനകളിലൂടെ ആശയരംഗത്തു ശക്തമാവുക എന്ന സമീപനം എന്നും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തുടർന്നു. പെരുന്നെല്ലിയുടെയും വെളുത്തേരിയുടെയും ഇടംവലം നിന്നുള്ള പ്രവർത്തനത്തെ സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പുതിയ ഒരു സഹൃദയ സമാജം രൂപം കൊണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തു്. കേവലം പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തിനുള്ള ഒരു വേദിയായി സമാജം തരം താണുകൂടാ എന്നു സ്വാമികൾക്കു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. സാംസ്കാരിക വിപ്ലവത്തിന്നു വിത്തൊരുക്കുന്ന ഒരു വേദിയായി സമാജം നിലകൊണ്ടു.

ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു കാര്യമുണ്ടു്. കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ചരിത്രമോ സാഹിത്യ ചരിത്രമോ പരിശോധിച്ചാൽ മുൻപു സൂചിപ്പിച്ച ജ്ഞാനപ്രജാഗരസമാജത്തിന്റെയോ ഇവിടെപ്പറഞ്ഞ സഹൃദയ സമാജ

ത്തിന്റെയോ പേരുപോലും കണ്ടില്ല എന്നു വരും. അതിനു കാരണമുണ്ട്. അക്കാലത്തെ വരേണ്യവർഗപാരമ്പര്യത്തിന്റെ (great tradition) ഭാഗമായിരുന്നില്ല മറിച്ച് അധഃസ്ഥിത വർഗപാരമ്പര്യത്തിന്റെ (little tradition) ഭാഗമായിരുന്നു അവ. സഹൃദയസമാജം പ്രവർത്തിച്ച കാലത്തിന്റെ കാര്യം തന്നെയെടുക്കുക. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സാഹിത്യസാംസ്കാരിക രംഗത്തെ തമ്പുരാനായി വാഴുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. ചട്ടമ്പി സ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രകാരനായ കെ. ഭാസ്കരൻ പിള്ള എഴുതിയിരിക്കുന്നതു പകർത്തട്ടെ. "മലയാളക്കരയിൽ ഒരു നവ്യപ്രഭാതം സൃഷ്ടിക്കുവാനായിരുന്നു ആ സംഘത്തിന്റെ ഉദ്യമം. വൈജ്ഞാനികമേഖലയുടെ അധീശത്വം ബലപ്രയോഗം കൂടാതെ അനർഹരെന്നു വിധികല്പിച്ചിരുന്ന ആളുകളിലേയ്ക്കു് കൈമാറ്റുവാനുള്ള ഒരു ധീരയത്നമാണു് അണിയറയിൽ അന്നു നടന്നതു്. ബുദ്ധി, ഹൃദയശുദ്ധി, കർമ്മകുശലത, ആത്മത്യാഗം എന്നിവയായിരുന്നു ആ നവോത്ഥാനത്തിനു് അടിത്തറയിട്ട വിശിഷ്ടോപാധികൾ. പ്രത്യേകം ഒരു സമുദായത്തിനും മേന്മയ്ക്കവകാശമില്ലെന്നു സ്വാമികൾ സമർത്ഥിച്ചതു് എല്ലാ ജാതികൾക്കുമുള്ള സമത്വസന്ദർഭങ്ങളെ പൊക്കിക്കാട്ടി ഒരു ഏകജാതിബോധത്തിന്റെ വിത്തുവിതച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ സംഘട്ടനാത്മകമായ ഒരു നവീന പ്രസ്ഥാനത്തെ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്വാനും കാലത്തിന്റെ കഠിനപരീക്ഷയെ നിർഭയം നേരിടാനും മേധാവിയായ ഒരു ധീരപുരുഷനേ സാധ്യമായിരുന്നുള്ളൂ. അല്ലെങ്കിൽ യാഥാസ്ഥിതികലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ സിദ്ധാന്തവുമായി നെട്ടോട്ടമോടുക തന്നെ വേണ്ടിവരും. ആ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോഴാണു സ്വാമികളുട ഉദാരമായ വിചാരരീതി സമുദായത്തിന്റെ ഇരുണ്ട മൂലകളിൽ പ്രകാശം വീശിയ വസ്തുത നമുക്കു മനസ്സിലാകുക. അബ്രാഹ്മണർക്കു പ്രവേശം നിരോധിച്ചിരുന്ന വേദം, വ്യാകരണം തുടങ്ങിയ സ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു് നടപ്പാതകൾ തുറന്നുകൊടുക്കുകയും അവയിലൂടെ സധൈര്യം കടന്നുപോകുവാൻ മറ്റുള്ളവർക്കുപ്രചോദനം നല്കുകയുമാണു സ്വാമികൾ ചെയ്തതു്."[27]

കേരളവർമ്മയുഗത്തിന്റെ രാജകീയപ്രൗഢികാരണമാണു ചട്ടമ്പി സ്വാമികളുടെ അക്കാലത്തെ സാംസ്കാരികസേവനം വേണ്ടവിധം ചരിത്രത്തിൽ അങ്കിതമാകാതെ പോയതു്.

വടക്കൻ ദിക്കുകളിലേയ്ക്കു്

ഓവർസിയർ കേശവപിള്ളയുടെ അകമഴിഞ്ഞ സാഹായ്യം എപ്പോഴും സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമികൾക്കു വടക്കൻ ദിക്കുകളിലേയ്ക്കു പോകുന്നതിനു് അവസരം കൈവന്നതും കേശവപിള്ള കാരണമായിട്ടായിരുന്നു. കേശവപിള്ളയ്ക്കു് മൂവാറ്റുപുഴയിലേയ്ക്കു സ്ഥലം മാറ്റമായി. സ്വാമികളും തന്റെ സഞ്ചാരപഥം വളർത്തുന്നതിനു് അതു് അവസരമായി കണ്ടു. അദ്ദേഹവും കേശവപിള്ളയോടൊപ്പം മൂവാറ്റുപുഴയ്ക്കു പോയി.

മൂവാറ്റുപുഴ താമസിച്ചുകൊണ്ടു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പരിസരദേശങ്ങളിലൊക്കെ യാത്രചെയ്തു. ഏറ്റുമാനൂർ, മീനച്ചൽ, വൈക്കം, പെരുമ്പാവൂർ, ഇടപ്പള്ളി, എറണാകുളം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം സ്വാമികൾ പോയി. ഏറ്റുമാനൂർ ക്ഷേത്രപരിസരം സ്വാമികൾക്കു് വളരെ ഇഷ്ടമായി.

സ്വാമികളുടെ യാത്ര ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ തനിയെ ആയിരുന്നില്ല എന്നു് ഓർമ്മിക്കണം. എപ്പോഴും ജനസമ്പർക്കം ആഴത്തിൽ പുലർത്തിയിരുന്നു സ്വാമികൾ. ഒരു യഥാർഥ നേതാവിന്റെ പാടവം സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഏറ്റുമാനൂരിൽ അതിന്റെ പ്രയോജനമുണ്ടായി. സ്വാമികളുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ചില വികസനപ്രവർത്തനങ്ങൾ അനായാസമായി നടന്നു. പടിഞ്ഞാറെ നടയിൽ ഒരു ഭജനമഠം നാട്ടുകാർ നിർമ്മിച്ചതു സ്വാമികളുടെ പ്രേരണയുടെ ഫലമായിരുന്നു. തനിക്കു് ഏറ്റവുമിഷ്ടപ്പെട്ട ക്ഷേത്രപരിസരത്തു ഭജനമഠം കൂടിയായപ്പോൾ സ്വാമികൾ അവിടെ കൂടുതൽ സമയം ചെലവഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. വേദാന്ത വിചാരവും പണ്ഡിത ചർച്ചയും അവിടെ അരങ്ങേറി. ഭജനയും പാട്ടും മേളവുമായി ക്ഷേത്രപരിസരം ഉറക്കത്തിൽ നിന്നുണർന്നതുപോലെയായി.

കുറ്റിയടിച്ചു കുറുക്കിക്കെട്ടിയതുപോലെയായിരുന്നില്ല മറിച്ചു വളരെ നീട്ടിക്കെട്ടിയപോലെയായിരുന്നു എപ്പോഴും സ്വാമികളുടെ വാസം. ചുറ്റുവട്ടത്തിൽ കറങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരിക്കും. ശിഷ്യന്മാരും കാണും കൂടെ.

ചിലപ്പോൾ തന്റെ പര്യടനത്തിന്റെ ഭാഗമായി ശ്രീനാരായണഗുരുവും എത്തിയിരുന്നു. ഗുരു അരുവിപ്പുറത്തെ ശിവക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠാവിപ്ലവം കഴിഞ്ഞു് പ്രസിദ്ധനായിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. ഗുരുവിനെ എവിടെ കണ്ടാലും ക്ഷേത്രം നിർമ്മിക്കാൻ ആളുകൾ ഒത്തുകൂടുന്ന കാലം. സ്വാമികളും ഗുരുവുമായുള്ള ബന്ധം ഒരിക്കലും അറ്റുപോയിരുന്നുമില്ല. ഏറ്റുമാനൂരിൽ വെച്ചു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവുമായി മേളിച്ചപ്പോൾ രണ്ടുപേരുംകൂടി മീനച്ചലിലേയ്ക്കു് യാത്രപോയി. അവിടെ ഇടപ്പാടിയിൽ ഗുരു ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു സ്ഥലം നോക്കിവെച്ചു. പിന്നീടു് അവിടെ ഒരു മയിൽവാഹനപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയും ചെയ്തു.

വടക്കൻ ദിക്കുകൾ കൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചതു മലബാർവിട്ടുള്ള കേരളത്തിന്റെ വടക്കൻദിക്കുകളുടെ കാര്യമാണു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ മലബാറിൽ പര്യടനം നടത്തിയിരുന്നില്ല. ഇരിങ്ങാലക്കുടയായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ വടക്കൻ സഞ്ചാരത്തിന്റെ വടക്കൻ അതിർത്തി.

അമ്മയുടെ മരണം

അന്നത്തെ ബന്ധത്തിന്റെ സവിശേഷതകൊണ്ടാവാം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അച്ഛനെക്കുറിച്ചു നാമമാത്രമായ പരാമർശമേ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. നായർ സ്ത്രീകളിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു സംബന്ധം മുഖേന ഉണ്ടാകുന്ന സന്തതികൾക്കു് അച്ഛന്റെ സ്വത്തിന്മേലും മറ്റും യാതൊരവകാശവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടുകൂടിയാവാം പിതൃപുത്രബന്ധം വളരെ ശിഥിലമായിരുന്നതു്. എന്നാൽ മാതൃപുത്രബന്ധം അങ്ങനെയാവാൻ തരമില്ലല്ലോ. അമ്മയോടു് എപ്പോഴും ഹൃദയബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. തന്റെ ജീവിതത്തിൽ, അല്ലെങ്കിൽ സ്വാമികൾ കടന്നുചെല്ലാൻ സാധ്യതയില്ലാത്ത പല ഏടുകളും ചമച്ചതു അമ്മയെ പുലർത്താൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഏറ്റുമാനൂരിൽ ആയിരിക്കുമ്പോഴാണു് അമ്മയ്ക്കു കലശലായ അസുഖം പിടിപെട്ടതു്. ഏതാണ്ടു അമ്മയുടെ അന്ത്യം അടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നു് ഊഹിച്ച ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുര

ത്തേയ്ക്കുപോന്നു. മാതാവിനെ സ്നേഹപൂർവം ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ സ്വാമി കൾക്കു് അവസരം കിട്ടി. പക്ഷേ അധികകാലം അസുഖമായി അവർ കിട ന്നില്ല. മരണം അവരുടെ ജീവൻ കവർന്നു. അമ്മയുടെ മരണത്തെ തുടർന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഐഹികം പൂർണമായി വെടിഞ്ഞ യതി വര്യനായി.

ഗതാസൂന്‌ഗതാസൂംശ്ച

നാനുശോചന്തി പണ്ഡിതാഃ[28] എന്ന ഗീതാവചനം പ്രസംഗിക്കാൻ മാത്രമുള്ള ഒരു ഈരടിയായിരുന്നില്ല ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു്. പണ്ഡിതന്മാർ മരിച്ചവരെയോ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെയോ കുറിച്ചു് അനുശോചിക്കാറില്ല എന്നാണല്ലോ ഭഗവദ്ഗീതാവചനത്തിന്റെ അർഥം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അമ്മയുടെ മരണം ക്ഷുദ്രവികാരങ്ങൾ ഇളക്കിവിട്ടു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ മന സ്സിനെ മഥിച്ചില്ല. തന്റെ ഭാവിപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് അതു ഏതെങ്കിലും വിധ ത്തിൽ ആലസ്യവും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. അമ്മയുടെ മരണത്തെത്തുടർന്നു വീടുവിട്ട ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പിന്നീടൊരിക്കലും വീട്ടിൽ കാലുകുത്തുകയും ഉണ്ടായില്ല.

പിന്നീടുള്ള ജീവിതകാലം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാ അർഥത്തിലും ഒരു മുക്തന്റേതായിരുന്നു. ഞാനെന്നോ എന്റേ തെന്നോ ചിന്തിക്കേണ്ടതില്ലാത്ത തികച്ചും അസാധാരണമായ ഒരു ജീവിതാ വസ്ഥ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു വന്നുകൂടി. ഭൗതികമായ അർഥത്തിൽത്തന്നെ അതു് അങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നതാണു് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ കാര്യം. സിദ്ധാർഥരാജകുമാരന്റെ പരിതോവസ്ഥയിൽനിന്നു് എത്രയോ വ്യത്യ സ്തമായ ഒരവസ്ഥ. അക്ഷരാർഥത്തിൽത്തന്നെ നിസ്സ്വനും നിസ്സ്വവർഗ്ഗ ത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയുമായ ഒരു സ്വാമിയായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ.

വീണ്ടും
വടക്കൻ യാത്ര

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൂടുതൽ പ്രസിദ്ധനാകുംതോറും അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തം ഉപജീവിയാക്കാൻ സമ്പന്നരായ ഗൃഹസ്ഥന്മാരും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗ സ്ഥന്മാരും മുന്നോട്ടുവന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെ സ്വയം പണയപ്പെടാൻ

സ്വാമികൾക്കു താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എവിടെയെങ്കിലും കഴിഞ്ഞുകൂട ണമെന്നല്ലാതെ ഇന്നയിന്ന സുഖസൗകര്യങ്ങൾ നിർബന്ധമായി ഉണ്ടായിരി ക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ആഗ്രഹിച്ചില്ല. സ്വാമികൾ തിരുവനന്ത പുരത്തുനിന്നു വീണ്ടും മൂവാറ്റുപുഴയ്ക്കു തന്നെ പോയി.

മൂവാറ്റുപുഴയിൽ മാരവാടി എന്നൊരു ഗ്രാമത്തിൽ സ്വാമികൾ കുറച്ചുനാൾ താമസിച്ചു. ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു സമ്പന്ന നായർ കുടുംബ ത്തിന്റെ വക ഒരു ഗൃഹത്തിലാണു സ്വാമികൾ പാർത്തിരുന്നത്. ആ കുടും ബത്തിൽ വിഷചികിത്സയും മന്ത്രചികിത്സയും പാരമ്പര്യമായി ഉണ്ടായി രുന്നു. സ്വാമികൾ ആ വിഷയത്തിൽ കൃതഹസ്തനായിരുന്നുവല്ലോ. അധികം താമസിയാതെ പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലെല്ലാം സ്വാമികളുടെ പേർ പ്രസിദ്ധമായി. വേദാന്തഭാഷണം കേൾക്കാൻ മാത്രമല്ല വിഷചികിത്സയ്ക്കും മറ്റുമായി എപ്പോഴും ആളുകൾ സ്വാമികളെ സന്ദർശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

സ്വാമികൾ വസിച്ചിരുന്ന ഗൃഹത്തിന്റെ ഉടമയുടെ മകനായ ഒരു ബാലൻ സ്വാമികളിൽ ആകൃഷ്ടനായി. വിഷവൈദ്യം പാരമ്പര്യമായിരുന്ന തിനാൽ ആ വിഷയത്തിൽ വിജ്ഞാനം ആർജ്ജിക്കുവാനാണു ബാലൻ സ്വാമികളോടു് അടുത്തുകൂടിയതു്. വിഷവൈദ്യം അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രം ആയില്ലെന്നും അവനവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള വിഷം ശമിപ്പിക്കാനാണു ശ്രമിക്കേണ്ടതെന്നും സ്വാമികൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ അതു വേണ്ടപോലെ ഗ്രഹി ക്കുവാൻ ബാലനു കഴിഞ്ഞു. അയാൾ സ്വാമികൾക്കു സർവാത്മനാ ശിഷ്യ പ്പെടാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു് ആ ബാലനോടും വലിയ പ്രതി പത്തിതോന്നി. സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു നാനാവിഷയങ്ങളിൽ അവഗാഹം നേടിയ ആ ബാലനാണു പില്ക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധനായ, സ്വാമി കളുടെ ശിഷ്യന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ, നീലകണ്ഠതീർഥപാദർ.

തിരുവനന്തപുരത്തെ പ്രസിദ്ധ നായർ തറവാടായ നന്ത്യാർ വീട്ടി ലെ പപ്പുപിള്ള അക്കാലത്തു് ആലുവായിൽ പോലീസു് സൂപ്രണ്ടായിരുന്നു. പൂർവ പരിചിതനായ പപ്പുപിള്ളയുടെ അഭ്യർഥനമാനിച്ചു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കുറച്ചുകാലം ആലുവായിൽ പോയി താമസിച്ചു. ചിന്താശീലരായ യുവജന ങ്ങളെ തന്റെ ചുറ്റും അണിനിരത്തുന്നതിനു് അവിടെയും ചട്ടമ്പിസ്വാമി കൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ആലുവാ മണൽപ്പുറത്തു് രാത്രികാലങ്ങളിൽ ആരാധക

രുടെ നടുവിൽ വേദാന്താദി വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുകയുണ്ടായി ചട്ടമ്പി സ്വാമികൾ. ആലുവാ മണൽപ്പുറത്തുവെച്ചു കിട്ടിയ ശിഷ്യന്മാരിൽ പ്രമുഖ നായിരുന്നു കലൂർ കണ്ടൻ വൈദ്യൻ.

സ്വാമികളുടെ പ്രസിദ്ധി അനുദിനം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കുടിൽ മുതൽ കൊട്ടാരം വരെ എത്തുന്നതായിരുന്നു അതു്. തൽഫല മായി ശിഷ്യഗണവും വർദ്ധിച്ചു. ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു അധികവും. എറണാകുളത്തെ ദിവാൻ സെക്രട്ടറി രാമയ്യൻ, രാജസ്ഥാൻകാരനായ എറ ണാകുളത്തെ പോലീസ് സൂപ്രണ്ടു ചന്തുലാൽ തുടങ്ങിയവർ അക്കാലത്തെ സ്വാമികളുടെ ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യന്മാരിൽ പ്രമുഖരായിരുന്നു.

സ്വാമി വിവേകാനന്ദനുമായി കൂടിക്കാഴ്ച.

1892 ലായിരുന്നു അതു്. സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ ചിക്കാഗോയിലെ മതങ്ങളുടെ പാർലമെണ്ടിൽ പങ്കെടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ദക്ഷിണേന്ത്യൻ പര്യടനത്തിനിടയിൽ വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ മൈസൂറിലെത്തി. മൈസൂ റിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹം കേരളത്തിലും എത്തി. തൃശൂർവഴി എറണാകുളത്തെ ത്തിയ വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ താമസിച്ചതു ദിവാൻ സെക്രട്ടറി രാമയ്യ യുടെ വസതിയിലായിരുന്നു. ചന്തുലാൽ തുടങ്ങിയ മിത്രങ്ങൾ സ്വാമി വിവേകാനന്ദനും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുമായുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്കു വഴിയൊ രുക്കി. പ്രസ്തുത കൂടിക്കാഴ്ചയെക്കുറിച്ചു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനായ ടി. ആർ. അനന്തക്കുറുപ്പു വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ഒരു സുപ്രഭാരത്തിൽ ഒരു കേവുവഞ്ചി എറണാകുളം വള്ളക്കടവിൽ അടുത്തു. അതിൽനിന്നും ഒരു യുവസന്യാസി വെളിയിൽ ഇറങ്ങിനിന്നു. ദിവാൻസെക്രട്ടറി രാമയ്യർ പോലീസു് സൂപ്രണ്ടു് ചന്തുലാലാ എന്നിവർ ഉഷസ്സിൽ ശീലിച്ചു വരാറുള്ള ലഘുവ്യായാമാർത്ഥം സഞ്ചരിച്ചു് ആ കടവിൽ എത്തി. സന്യാസിമാരെപ്പറ്റി പ്രത്യേകതാല്പര്യക്കാരായിരുന്ന ഇവർ ഈ വിദേശീയ സന്യാസിയുമായി സംഭാഷണം ചെയ്യാനൊരുങ്ങി. ആദ്യം മലയാളത്തിലും പിന്നെ രാമയ്യർ തമിഴിലും ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചിട്ടും സന്യാസി യാതൊരു മറുപടിയും പറയുന്നില്ല. അപ്പോൾ വള്ളക്കാരൻ- "യജമാനന്മാരെ ആ മനുഷ്യനു്

ചെവിയും നാവുമൊന്നുമില്ല. ഇന്നലെ ഈ വള്ളത്തിലുള്ളവർ അനവധി ചോദ്യം ചോദിച്ചിട്ടും, ഇതേവരെ ഒന്നും മിണ്ടിയിട്ടില്ല." വള്ളക്കാരന്റെ ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനാനന്തരം തന്റെ സ്വഭാഷയായ ഹിന്ദുസ്ഥാനിയിൽ ചന്തു ലാലാ ചോദ്യം ആരംഭിച്ചു. സന്യാസി മറുപടിയും പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. പ്രഥമ ദൃഷ്ടിയിൽതന്നെ സന്യാസിയെ അവർക്കു ബോധിച്ചു. തങ്ങളുടെ വസതിയിൽ അന്നത്തെ ഭിക്ഷകഴിക്കാമെന്നു് അവർ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു് ഇവർ മൂവരുംകൂടി രാമയ്യരുടെ ഗൃഹത്തിൽ ചെന്നെത്തി. അവിടെ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് രാമയ്യരും ചന്തുലാലുംകൂടി "സന്യാസിമാരിൽതന്നെ ഉദരംഭരണത്തിനായി വേഷംകെട്ടുന്നവർ ധാരാളമുണ്ടെന്നും, ഇക്കൂട്ടത്തിൽ അപൂർവം ചില വിശിഷ്ടന്മാരേയും കണ്ടുമുട്ടിയേക്കാമെന്നും സൂക്ഷ്മം അറിവാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ എല്ലാവരേയും മാനിക്കുന്നതുതന്നെ യുക്തമെന്നും" ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ആ സന്യാസിയുടെ മുഖത്തു ചില ഭാവഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായതു് ആ വക്താക്കൾക്കു് വ്യക്തമായി. "എന്താ! ഇംഗ്ലീഷു് അറിയാമോ?" എന്നായി പിന്നീടു് അവരുടെ ചോദ്യം. സ്വല്പമൊക്കെ അറിയാമെന്നു് ഇംഗ്ലീഷിൽതന്നെ സന്യാസി മറുപടി പറഞ്ഞു. അല്പനേരം ഇംഗ്ലീഷിൽ സംസാരിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും സെക്രട്ടറിക്കും സൂപ്രണ്ടിനും അത്ഭുതമായി. നല്ല ഇംഗ്ലീഷു കേൾക്കണമെങ്കിൽ ഇവിടത്തോളം വരുവാൻ ആളുകളെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടു് കാളേജിലേയ്ക്കും മറ്റും ദൂതരെ അയച്ചു.

സമീപം ഒരു ഗൃഹത്തിൽ വിശ്രമിച്ചിരുന്ന ഒരു കേരളീയസന്യാസി തൽഗൃഹനായകന്റെയും മറ്റും പ്രചോദനംമൂലം നവീന സന്യാസിയെ സന്ദർശിപ്പാൻ അവിടെ വന്നു. ചന്തുലാലും രാമയ്യനും ആഗതന്റെ മഹിമാതിശയത്തെ അതിഥിസന്യാസിയോടു പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. അതിഥി സന്യാസി ആർഷാചാരപുരസ്സരം ആഗതസന്യാസിയെ സ്വീകരിച്ചു സ്വാഗതം ചെയ്തു. പിന്നീടു് അവർ ഇരുപേരും കൂടി ആ പുരയിടത്തിൽതന്നെ ഒരു വിജനസ്ഥലത്തേക്കായി നടന്നു. വഴിക്കു മരക്കൊമ്പിൽ ഒരു ശാഖാമൃഗം ഇരിക്കുന്നു. അതിഥി സന്യാസി അതുകണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിൽ പറയുകയയാണു് "അതാ ആ മരത്തിന്റെ മുകളിൽ മാനുഷചിത്തം വിളയാടുന്നു."

അവർ അങ്ങിനെ ഒരു വിജനസ്ഥലത്തു എത്തി. അപ്പോൾ അതിഥിസന്യാസി ആഗത സന്യാസിയോടു് ചിന്മുദ്രയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു കേട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു. ആദ്യം "ചിന്മുദ്ര" ഇങ്ങനെയാണെന്നും പറഞ്ഞു് ആഗതസന്യാസി പിടിച്ചു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. "ഇതു എനിക്കുമറിയാം. ഇതു ആത്മജ്ഞാനത്തിനു് എങ്ങിനെ ഉതകുമെന്നാണു എനിക്കറിയേണ്ടതു്." ആഗതസന്യാസിയുടെ മധുനിഷ്യന്ദിയായ നിരർഗ്ഗള വാക് പ്രവാഹം നിർഗ്ഗമിച്ചുതുടങ്ങി. "അങ്ങിനെ പിടിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഞരമ്പിനു് സ്പന്ദനം ഉണ്ടായി ഒരു ശക്തി ഉൽഗമിച്ചു ശിരസ്സിൽ തട്ടുമെന്നും ബൃഹദാരണ്യോപനിഷത്തിന്റെ അപ്രസാധിതവും പ്രാചീനവുമായ ഒരു ഭാഷ്യഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചു് അതിഥിസന്യാസിയുടെ സന്ദേഹം സമുന്മൂലീകരിച്ചു. ഇതുകേട്ടു സന്തോഷിച്ചു് അതിഥിസന്യാസി ആഗതസന്യാസിയെ ഗാഢാശ്ലേഷം ചെയ്തു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ഞാൻ ബങ്കാളത്തുനിന്നും വളരെ ദൂരം - തെക്കെ അറ്റത്തു് -ഇവിടംവരെ എത്തി. പല സന്യാസിമാരേയും കണ്ടു. ഈ ചോദ്യം തന്നെ അവരോടെല്ലാം ഞാൻ ചോദിച്ചു. ഇത്ര തൃപ്തികരമായ ഒരു സമാധാനം പറവാൻ ഇന്നേവരെ ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല.

ഈ മഹൽസമ്മേളനം ഇങ്ങിനെ അവസാനിച്ചു. വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ ദക്ഷിണദിക്പര്യടനം കഴിഞ്ഞു് തിരിയെ വടക്കോട്ടു മടങ്ങി. ബങ്കാളിൽനിന്നും ആനന്ദജി എന്നു പേരായ ഒരു സന്യാസി കൂടി ദേശസഞ്ചാരാർത്ഥം പുറപ്പെട്ടിരുന്നു. പൂർവപരിചിതനായ അദ്ദേഹത്തെ വഴിക്കുവച്ചു വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ കണ്ടുമുട്ടി. എറണാകുളത്തു ഒരു വിശിഷ്ട പുരുഷൻ അധിവസിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു വന്ദിച്ചേ മടങ്ങാവൂ എന്നും ആ സഞ്ചാരിസന്യാസിയോടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞേല്പിച്ചു. ആനന്ദജി എറണാകുളത്തു് എത്തി. റോഡിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് 'ചട്ടമ്പി, ചട്ടമ്പി' എന്നു് ഉരുക്കഴിച്ചുതുടങ്ങി. ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ അക്കാലത്തു് "ഇടപ്പള്ളി"യിലേയ്ക്കു് മാറി താമസിച്ചിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആരോ വിവരം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഇടപ്പള്ളിയിൽചെന്നു് അദ്ദേഹം സ്വാമികളുമായുള്ള സഹവാസസൗഭാഗ്യം ഏതാനുംമാസക്കാലം അനുഭവിച്ചു."[29]

സഞ്ചാരം തുടരുന്നു

സ്വാമികൾ എറണാകുളം വിട്ടു. പിന്നീടു ചേർത്തല, വൈയ്ക്കം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലായി സഞ്ചാരം. വൈയ്ക്കത്തു സ്വാമികളുടെ ഇഷ്ട ന്മാരായി പതാരിവൈദ്യൻ, അകൻവൈദ്യൻ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുസഹോദര ന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. വൈയ്ക്കത്തു കുലശേഖരപുരത്തു് പുറ്റനാൽ എന്ന ഈഴവകുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളായിരുന്നു അവർ. അവിടെ അവരുടെ അതിഥിയായി സ്വാമികൾ കുറച്ചുകാലം താമസിച്ചു. സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ചു് സ്വാമികളെ സൽക്കരിച്ചു കൃതാർഥത കൈവരിക്കാൻ വൈദ്യ ന്മാർക്കു രണ്ടുപേർക്കും വളരെ കൗതുകമായിരുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരു വിന്റെ പേർ അക്കാലത്തു് അനുദിനം പ്രശസ്തമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗുരു വിന്റെ ഗുരു എന്ന നിലയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കും കൂടുതൽ പ്രശസ്തി ഉണ്ടാവാനിടവന്നു. ഈഴവ സമുദായത്തിൽപ്പെട്ടവർ ആ അംശത്തിനു കൂടുതൽ പ്രാധാന്യംകൊടുത്തുവന്നു. പുറ്റനാൽ താമസിക്കുമ്പോൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ കാണാൻ ശ്രീനാരായണഗുരുവും ചെന്നിട്ടുണ്ടു്. പാപി ചെല്ലുന്നിടം പാതാളം എന്നു പറയാറുണ്ടല്ലോ. സ്വാമി ചെല്ലുന്നിടമാകട്ടെ സമാജമായിരുന്നു. പുറ്റനാൽ ഗൃഹവും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സാന്നിധ്യ ത്തിൽ സമാജകേന്ദ്രമായി മാറി. വൈയ്ക്കത്തഷ്ടമി പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ അഷ്ടമിനാൾ പുറ്റനാൽ ഗൃഹം വിദ്വാന്മാരുടെ വിഹാരരംഗമായി മാറുമാ യിരുന്നു. പരവൂർ കേശവനാശാൻ, ഊരാളത്തു് അച്യുതൻ വൈദ്യർ, കൊളവേലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യർ തുടങ്ങിയവർ പുറ്റനാൽ സദസ്സിലെ പ്രമു ഖാംഗങ്ങളായിരുന്നു. നാനാവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ആഴമുള്ള ചർച്ചക ളാണു് അവിടെ നടന്നതു്. സ്വാമികൾക്കു സ്നേഹിതന്മാരുടെയും ശിഷ്യ ന്മാരുടെയും ക്ഷണം അടിക്കടി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചില സ്നേഹിത ന്മാരുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു സ്വാമികൾ ചേർത്തല, തുറവൂർ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കുപോയി. ആ യാത്രയിൽ സ്വാമികളുടെ കൂടെ കൂടിയ വിശ്വസ്തസേവകനാണു പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ. അദ്ദേഹം സ്വാമികളുടെ ആജ്ഞാനുവർത്തിയായി നിഴൽപോലെ സ്വാമികളെ പിന്തുടർന്നു. സ്വാമിക ളുടെകൂടെ അദ്ദേഹം എറണാകുളം, ആലുവാ, മൂവാറ്റുപുഴ തുടങ്ങിയ

സ്ഥലങ്ങളിൽ യാത്ര ചെയ്തു. വടക്കൻ പറവൂരും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ദീർഘ കാലം താമസിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊളവേലി കൃഷ്ണൻ വൈദ്യരായിരുന്നു ചട്ടമ്പി സ്വാമികളെ പറവൂരിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതു്. എങ്കിലും വൈദ്യ രുടെ വീട്ടിൽ മാത്രമല്ല സ്വാമികൾ താമസിച്ചതു്. പയ്യപ്പിള്ളി വീട്ടിലും കൊച്ചി വേലുപ്പിള്ള എന്ന പ്രശസ്ത അഭിഭാഷകന്റെ വീട്ടിലും സ്വാമികൾ താമസി ക്കുകയുണ്ടായി. പറവൂർ നിവാസകാലത്താണു തീർഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യത്വം സമ്പാദിച്ചതു്. പറവൂർ വടക്കേ ക്കര മഠത്തിൽ എന്ന നായർ പ്രഭുകുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു തീർഥ പാദപരമഹംസർ. 1900-ാമാണ്ടു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൊച്ചി വേലുപ്പിള്ളയുടെ അതിഥിയായി കഴിയുമ്പോഴാണു നാണുക്കുറുപ്പു് സ്വാമികളെ പരിചയപ്പെ ട്ടതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളിൽനിന്നു വേദാന്താദി വിജ്ഞാനമാർജ്ജിച്ചു നാണു ക്കുറുപ്പു് തീർഥപാദപരമഹംസരായി. പറവൂരിൽനിന്നു ചെറായിയിലെ ത്തിയ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു് അച്യുതൻ വൈദ്യരാണു് ആതിഥേയത്വമരുളി യതു്. അച്യുതൻവൈദ്യരുടെ വസതി സ്വാമികൾക്കു് എന്നും ഒരു ആശ്രമ ത്തിനു തുല്യമായിരുന്നു. സ്വാമികളുടെ ആഹാരാദികാര്യങ്ങളിൽ വൈദ്യർ സവിശേഷം ശ്രദ്ധവെച്ചിരുന്നു. പലപ്പോഴും വൈദ്യർ സ്വയം പാകം ചെയ്ത വിശിഷ്ടവിഭവങ്ങൾ നല്കിയാണു സ്വാമികളെ ആദരിച്ചതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമി കൾക്കു വൈദ്യരെന്നുവെച്ചാൽ ജീവനായിരുന്നു. 'എന്റെ അച്യുതൻ, സാക്ഷാൽ അച്യുതൻ തന്നെ' എന്നു പലപ്പോഴും സ്വാമികൾ പറയുമായിരു ന്നുവത്രേ. സംസാരചക്രം എന്നു വേദാന്തദർശനം പറയുന്നതു ചട്ടമ്പി സ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചു നൂറുശതമാനവും ശരിയായി രുന്നു. കറങ്ങിക്കൊണ്ടാണല്ലോ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചതു്. ലോകയാത്ര എന്നു പറയുന്നതും സ്വാമികളെ സംബന്ധിച്ചു് ഏറ്റവും ശരിയായിരുന്നു. പ്രതിദി നഭിന്നവിചിത്രമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്.

ഷഷ്ടിപൂർത്തി

1914-ൽ സ്വാമികളുടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിയായി. പക്ഷേ സ്വാമികളുണ്ടോ ആവക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നു! അക്കാലത്തു സ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുരത്തായിരുന്നു. ശിഷ്യന്മാരും ഭക്തന്മാരും ആരാധകരും

സ്വാമികളുടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി സമുചിതമായി ആചരിക്കാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടു. ആർഭാടപൂർണമായ ആഘോഷങ്ങളോടു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു യോജിപ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതറിയാവുന്നവരായിരുന്നു ആഘോഷപരിപാടികളുടെ സംഘാടകർ അതുകൊണ്ടു് അവർ മറ്റൊരു തീരുമാനമാണു് എടുത്തതു്. സ്വാമികളുടെ പേരിൽ ധർമോദ്ബോധനത്തിനുള്ള ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ചു് ഒരു സംന്യാസി പരമ്പര ഉദ്ഘാടനം ചെയ്യുക എന്നതായിരുന്നു പരിപാടി. സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ തീർഥപാദപരമഹംസരായിരുന്നു സംഘാടകനേതൃത്വം വഹിച്ചതു്. ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുവാൻ തിരുവല്ലയിലെ എഴുമറ്റൂരാണു് അവർ ഉചിതമായ സ്ഥാനമായി തെരഞ്ഞെടുത്തതു്. വിവരം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ അറിയിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിനെ എതിർത്തില്ല. തീർഥപാദപരമഹംസരയച്ച കത്തിനു മറുപടിയായി സ്വാമികൾ പറഞ്ഞതു് 'നിശ്ചയിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ല പ്രാരബ്ധപ്രകാരമാകട്ടെ' എന്നാണു്.

'പ്രാരബ്ധമുത്തമഗുണാഃ ന പരിത്യജന്തി' എന്നാണല്ലോ ആപ്തവാക്യം. പ്രാരംഭമിട്ടവരെ ഉത്തമഗുണന്മാരല്ലാതാക്കാൻ സ്വാമികൾ ആഗ്രഹിക്കാതെയിരുന്നതിൽ അദ്ഭുതമില്ല. 1089 ചിങ്ങം എട്ടാം തീയതിയായിരുന്നു ആഘോഷങ്ങൾക്കു തീയതിയായി നിശ്ചയിച്ചതു്. ഷഷ്ടിപൂർത്തി ആഘോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു നീലകണ്ഠതീർഥപാദസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു പറവൂർ ഗോപാലപിള്ള ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസക്തമായ ഭാഗം ഇവിടെ ചേർക്കാം.

"ചിങ്ങം 4-ാംനു പരമഗുരുപാദരും സ്വാമികളും മറ്റു ശിഷ്യഗണങ്ങളും ചേർന്നു് വള്ളംവഴി എഴുമറ്റൂർക്കു് യാത്രതിരിച്ചു. വർഷം സാമാന്യത്തിലധികം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ നദികളിൽ ഒഴുക്കു കലശലായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അയിരൂർ ചെന്നുചേരുന്നതിനു് ഉദ്ദേശിച്ചതിൽ കൂടുതൽ ദിവസം വേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യത്തിനു് വിഘ്നം കൂടാത്ത വിധം ആറാംതിയ്യതി അവിടെ എത്തി. പ്രാചീനകാലത്തെ പരിശുദ്ധന്മാരായ ഋഷികളുടെ ആന്തരബാഹുല്യ പ്രകൃതികളെ പ്രകൃതിരൂപേണ ദൃഷ്ടാന്തീകരിക്കുന്ന പ്രകൃതഗുരുശിഷ്യന്മാർ വള്ളത്തിൽനിന്നും വെളിയിലേയ്ക്കു ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ഉപഹാരദ്രവ്യങ്ങൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് കടവിൽ കൂടിയിരുന്ന ഭക്തജനങ്ങളുടെ സംഖ്യ അപരിമേയമായിരുന്നു. ദർശനമാത്രത്താൽ തങ്ങ

ളുടെ ദൃഷ്ടികളെ പരിപൂതമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതിനു് അവസരം പ്രതീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു് നമ്രശിരസ്സുകളായി കോരകിതകരാംബുരുഹങ്ങളായി ഉപവസ്ത്രത്തെ ആചാരപ്രകാരം അരയിൽ ചുറ്റി മാർഗ്ഗത്തിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും ഒതുങ്ങി രണ്ടു വരിയായി നിരന്നുനിന്ന ജനസമൂഹത്തെ ഒരു നോക്കു കാണുന്നതിൽ ഏതു രസികന്റെ നയനപുടങ്ങളും ഉഴറാതിരിക്കയില്ല. അവർ ജയജയ ശബ്ദഘോഷത്തോടും സ്തുതിവചസ്തോമങ്ങളോടുംകൂടി സ്വാമിപാദങ്ങളെ എതിരേറ്റു് തൊട്ടാവള്ളിൽ ആശാൻ അവർകളുടെ ഗൃഹത്തിൽകൊണ്ടുചെന്നാക്കി. അവിടെ ഒരു രാത്രി താമസിച്ച ശേഷം വടക്കോട്ടു് കരവഴിയായി എഴുമറ്റൂർക്കു് തിരിച്ചു. കൂടെ അനവധി ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയിരൂർനിന്നും ആറേഴു് നാഴിക ദൂരം ഉള്ളതു് വെറും വിജനമായ മലയിടുക്കുകളും ചരിവുകളും മറ്റുമാണു്. എന്നാൽ നടക്കുന്നതിനു വലിയ ശല്യം തോന്നാത്തതരം പുൽക്കെട്ടുള്ള പ്രദേശം. ഇടയ്ക്കിടെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെറിയ നദികളുടെ രീതിയിൽ ഊറ്റുകൾ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകളിലെ ജലത്തിനു് തണുപ്പു കൂടുമെങ്കിലും നഗരങ്ങളിലെ വെള്ളത്തെക്കാൾ തുലോം ഘനക്കുറവും നൈർമ്മല്യവും ഉള്ളതായിക്കാണപ്പെട്ടു. മലകൾ അത്യുന്നതങ്ങളോ ഘോരമൃഗങ്ങളെക്കൊണ്ടോ പാഷാണാദികളെക്കൊണ്ടോ ദുരാപങ്ങളോ ആയിരുന്നില്ല. വലിയ വൃക്ഷങ്ങളും വള്ളിക്കെട്ടുകളും സൂര്യകിരണങ്ങളെ നിവാരണം ചെയ്യുമാറു നിബിഡമായി ശൈലോപരിഭാഗത്തെ ആച്ഛാദനം ചെയ്തിട്ടില്ലായിരുന്നു. സാമാന്യം വണ്ണമുള്ള കുറ്റിച്ചമരങ്ങളും ചെടികളും ചിലയിടത്തു് അവയിൽ കെട്ടിപ്പിണഞ്ഞു നികുഞ്ജാകൃതിയായിക്കിടക്കുന്ന ലതാസമൂഹങ്ങളും തറയിൽ പരക്കെ പടർന്നു പിടിച്ചിരുന്ന ഹരിതതൃണപാളിയും മറ്റും കൊണ്ടു് മദ്ധ്യത്തു നിന്നും നാലുദിക്കിലേയ്ക്കും നോക്കിയാൽ നിമ്നോന്നതപ്രദേശങ്ങളിൽ പച്ച സൂര്യപടം വിരിച്ചാൽ എന്നപോലെ ആ പർവ്വതപ്രാന്തസ്ഥലികൾ നയനാനന്ദകരങ്ങളായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ മനോമോഹനങ്ങളായ കാഴ്ചകൾ പലതും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് കേറ്റിറക്കം നിമിത്തമുണ്ടായ ക്ലേശത്തേയോ ദൂരത്തേയോ സ്മരിക്കാതെ ഏഴാം തീയ്യതി എട്ടുമണിക്കു് എഴുമറ്റൂർ വടക്കേക്കോയിക്കൽ ചെന്നുചേർന്നു. പൂജ്യപാദന്മാരായ ഋഷീശ്വരന്മാരെ ദർശിച്ച മാത്രയിൽതന്നെ പരഗമിച്ചെതിരേറ്റു കൊണ്ടുപോയി ഭദ്രാസനങ്ങളിൽ വിശ്രമിപ്പിച്ചു. മാർഗ്ഗഖേദത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റും രണ്ടുപേരോടും

പ്രത്യേകം കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തു. ഷഷ്ടിപൂർത്ത്യുത്സവം സംബന്ധിച്ചു പലേദിക്കുകളിൽ നിന്നും സന്യാസിശ്രേഷ്ഠന്മാരും വിദ്വദഗ്രണികളും സാമാന്യന്മാരും അവിടെ പ്രതിനിമിഷം വന്നു ചേർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരെയെല്ലാം യഥായോഗ്യം സ്വീകരിച്ചു് വേണ്ട ഉപചാരാദി ചെയ്യുന്നതിൽ ഉദാരശീലരായ തമ്പുരാക്കന്മാർ ഒട്ടും ഉദാസീനത കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ഷഷ്ടിപൂർത്തി ദിവസമായ 8-ാംനു ഊണുകഴിഞ്ഞു് എല്ലാവരുംകൂടി സ്ഥലം പെൺപള്ളിക്കൂടത്തിലേയ്ക്കു ഘോഷയാത്ര പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ ചെന്നെത്തിയശേഷം "സ്വാമി" ദയാനന്ദന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ഒരു യോഗംകൂടി ചില പ്രസംഗങ്ങളും മറ്റും നടത്തിയതിൽ പിന്നീടു് നാഗസ്വരാദി വാദ്യഘോഷസമേതം "ആശ്രമ"ത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. കൃത്യം മൂന്നുമണിക്കു് ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽ പരമഗുരുപാദർ ആശ്രമോദ്ഘാടനക്രിയ നിർവ്വഹിച്ചു. അനന്തരം ബാലികാപാഠശാലയിൽ വീണ്ടും എത്തി. "പരമഹംസസ്വാമി" പരമഗുരുപാദരുടെ മഹിമാനുവർണ്ണനരൂപമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. അതിനെത്തുടർന്നു വേറെയും ചില പ്രസംഗങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അച്ചടിച്ചയയ്ക്കാനേർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്ന "ഷഷ്ടിപൂർത്തിപ്രശസ്തി" കൊല്ലത്തുനിന്നും വന്നുചേർന്നു. അതിൽ ഒരു പ്രതി അവിടെ വായിച്ചു. ചിലതു് യോഗ്യന്മാർക്കു സംഭാവന ചെയ്തു. ഉപസംഹാരപ്രസംഗാനന്തരം യോഗം പിരിഞ്ഞു. സ്വാമി അഞ്ചാറുദിവസം പരമഗുരുപാദരോടൊന്നിച്ചു ആശ്രമത്തിൽ താമസിച്ചശേഷം കാര്യാന്തരപാരതന്ത്ര്യത്താൽ റാന്നിക്കു പുറപ്പെട്ടു. തമ്പുരാക്കന്മാരും പരമഹംസസ്വാമിയും അവിടെ താമസിക്കണമെന്നു് അതിരറ്റു നിർബ്ബന്ധിച്ചു എങ്കിലും തല്ക്കാലം തിരിയെ ആശ്രമത്തിലേയ്ക്കു് പോകാൻ തരപ്പെടാതെ റാന്നിയിൽനിന്നും കരുനാഗപ്പള്ളിക്കുതന്നെ പോന്നു."[30]

സ്വാമികളുടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിസ്മാരകമായ എഴുമറ്റൂർ ആശ്രമത്തിനു 'പരമഭട്ടാരാശ്രമം' എന്നാണു പേരിട്ടതു്. പ്രസ്തുത ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവുമധികമുത്സാഹിച്ചതു് എഴുമറ്റൂർ വടക്കേ കോയിക്കൽ തമ്പുരാനായിരുന്നു. ആശ്രമത്തിൽനിന്നുപോയ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്റെ സഞ്ചാരം തുടർന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമദശകമായിരുന്നു അതു്. സ്വാമികൾ നൂറുകണക്കിനു ഗൃഹസദസ്സുകളിൽ പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തി. നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിനു തുടക്കവുമിട്ടു.

സ്വാമികൾക്കു കുറച്ചുനാളായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഉദരരോഗം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു താൽക്കാലികമായി കൂടുമായിരുന്നു. സ്വന്തം ചിട്ടകൾകൊണ്ടു് അതിനെ അതിജീവിക്കുകയായിരുന്നു സ്വാമികൾ ചെയ്തതു്. ഗുരുസ്വാമികൾ ജീവിച്ചിരിക്കേ ശിഷ്യസ്വാമികളുടെ നിര്യാണം വിശേഷസംഭവമാണല്ലോ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യൻ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴാണു സമാധിയായതു്. 1096 (1921) കർക്കടകമാസത്തിലായിരുന്നു അതു്. സമാധിവിവരം അറിയിച്ചു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാനായി കുതിരവണ്ടി പിടിച്ചു് ബന്ധപ്പെട്ടവർ അന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തങ്ങിയിരുന്ന മാവേലിക്കരയിൽ എത്തി. കുതിരവണ്ടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് 'നമുക്കിതിൽ കയറിപോകാം' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ സ്വാമികളുടെ പ്രതികരണം 'എന്തിനു് നടന്നൂടാം'[31] എന്നു തനി തിരുവനന്തപുരം ഭാഷയിലായിരുന്നു. എങ്കിലും പിന്നീടു കുതിരവണ്ടിയിൽത്തന്നെ അവർ യാത്രതിരിച്ചു.

നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ സമാധിസ്ഥലത്തെത്തി മൃതദേഹം ദർശിച്ചശേഷം പുറത്തിറങ്ങിയ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൂടിനിന്നവരോടായി പറഞ്ഞു- 'ഇന്നു് ഒരു വിശേഷമുണ്ടായി. മുമ്പൊക്കെ ഞാൻ ഒരിടത്തിരിക്കുമ്പോൾ അയാൾ എന്റെ അടുക്കൽ വന്നാൽ നില്ക്കുകയാണു പതിവു്. എന്നാൽ ഇന്നു് അയാൾ ഇരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ മുൻപിൽ ഞാൻ നില്ക്കാൻ ഇടയായി.'[32] ഏതു സങ്കടസന്ദർഭത്തെയും സ്വതസ്സിദ്ധമായ നർമ്മഭാഷണം കൊണ്ടു സാധാരണ നിലയിലാക്കാൻ സ്വാമികൾക്കു അസാധാരണമായ പാടവമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ രഹസ്യമറിഞ്ഞ മഹാമനസ്കന്റെ ലാഘവബുദ്ധിയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. തന്മൂലം ഉദരരോഗം ശല്യങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിലും ഏറ്റവും ഉന്മേഷവാനായിട്ടാണു സ്വാമികൾ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്തിമദശാബ്ദം കഴിച്ചതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കീർത്തി നാടാകെ പരന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരുടെ എണ്ണം ദിനംപ്രതി പെരുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പഴയ ശിഷ്യന്മാർ നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കത്തുമുഖേനയും ചിലപ്പോഴൊക്കെ നേരിട്ടും സ്വാമികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഭക്തന്മാരിൽ ചിലർ മലയാറ്റൂർ ഡിവിഷനിൽപ്പെട്ട കോടനാടുവനപ്രാന്തത്തിൽ സ്വാമികളുടെ പേരിൽ കുറെ സ്ഥലം പതിച്ചുനല്കി. അതിൽ

ഒരു വീടും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമികൾ ചിലപ്പോൾ അവിടെയെത്തി ഏകാന്ത വാസം അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നു. എങ്കിലും പലപ്പോഴും ശിഷ്യന്മാർ അവിടെയും എത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. ആരെങ്കിലും എത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ സ്വാമികളും എല്ലാം മറന്നു സൗഹൃദവ്യാപാരങ്ങളിൽ മുഴുകും. അതായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ രീതി.

തിരുവിതാംകൂർ ഫോറസ്റ്റ് ഡിപ്പാർട്മെന്റിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന കെ. നാണുപിള്ള സ്വാമികളെ കോടനാട്ടുവെച്ചു കാണാൻപോയ അനുഭവം അദ്ദേഹം തന്നെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു കേൾക്കുക. "ഒരുദിവസം ആരോ പറഞ്ഞുകേട്ടു സ്വാമികൾ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു്. ഈ പുണ്യാത്മാവിനെ അഭിമുഖദർശനംചെയ്യുവാൻ വളരെ ആശിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങളിൽ ചിലർക്കു് ഈ വാർത്ത ഒരു വലിയ അനുഗ്രഹമായിത്തീർന്നു. അടുത്ത ഒരു ഒഴിവുദിവസം ഞാനും ഡിപ്ടിറേഞ്ചർ ശ്രീ. ഗോപാലൻതമ്പിയുംകൂടി സ്വാമികളുടെ വസതിയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. പകൽ 3 മണിസമയത്താണു് ഞങ്ങൾ അവിടെ എത്തിയതു്. സ്വാമികൾ അകത്തുവിശ്രമിക്കയാണെന്നു പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പരിചാരകൻ പറഞ്ഞു. കാണുന്നതിൽ വിരോധമില്ലെന്നു പറകയാൽ ഞങ്ങൾ അങ്ങോട്ടു കടന്നുചെന്നു. തറയിൽ ഒരു പുതിയ പായിൽ മലർന്നുകിടന്നു കയ്യിൽ ഒരു കടലാസുതുണ്ടിൽ പെൻസിൽ കൊണ്ടു് എന്തോ എഴുതുകയായിരുന്നു. ഞങ്ങളെ കണ്ടയുടൻ പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി അകത്തേയ്ക്കു ക്ഷണിക്കയും അടുത്തിട്ടിരുന്ന ഒരു പായിൽ ഇരിക്കാൻ പറകയും ചെയ്തു! ഞങ്ങൾ നമസ്കരിച്ചശേഷം അവിടെയിരുന്നു. രണ്ടാളോടും പേരു മുതലായ വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറികയും കുശലങ്ങൾ ചെയ്തശേഷം പല ലൌകികവർത്തമാനങ്ങളും പറഞ്ഞു."[33]

സമാധി

സ്വാമികളുടെ ജീവിതസായാഹ്നത്തിൽ കുറച്ചുനാൾ ഇരിങ്ങാലക്കുട വാസകേന്ദ്രമായി. തത്തമ്പള്ളി കുഞ്ഞുണ്ണിമേനോനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യ മീനാക്ഷിയമ്മയും സ്വാമികളുടെ ഉത്തമശിഷ്യരായിരുന്നു. അവരുടെ വസതിയിലാണു സ്വാമികൾ തങ്ങിയിരുന്നതു്. തച്ചുടയകൈമൾ സ്വാമികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതു് അവിടെവെച്ചായിരുന്നു. ദേവപ്രതിനിധി

യായി അവരോധിക്കപ്പെട്ട നായർ പ്രഭുവായിരുന്നുവല്ലോ കൈമൾ. ചട്ടമ്പി സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനായ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ ഒരു ഉത്തമശിഷ്യനായിരുന്നു അന്നു കൈമൾ. തീർത്ഥപാദർ ആരംഭിച്ച 'സദ്ഗുരു' എന്നൊരു മാസിക ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു പിന്നീടു നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു കൈമളായിരുന്നു. ആ വിഷയത്തിൽ കൈമൾ സ്വാമികളെ ചെന്നു കണ്ടു നിർബന്ധിച്ചു് സാഹായ്യങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുപോന്നു. അഗസ്ത്യൻ എന്ന തൂലികാനാമത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അക്കാലത്തു പല ലേഖനങ്ങളും 'സദ്ഗുരു'മാസികയിൽ എഴുതുകയുണ്ടായി. ചുറ്റിക്കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുക എന്ന സ്വഭാവം സ്വാമികൾ അപ്പോഴും ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം ഇരിങ്ങാലക്കുട വിട്ടു. എറണാകുളം, പറവൂർ, ആലുവ, പെരുമ്പാവൂർ, വൈയ്ക്കം, ആലപ്പുഴ, മാവേലിക്കര എന്നിവിടങ്ങളിലെല്ലാം സഞ്ചരിച്ചശേഷം സ്വാമികൾ കരുനാഗപ്പള്ളിയിലെത്തി.

1923-ാമാണ്ടോടുകൂടി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു പുതിയ ഒരു ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യൻ ഉണ്ടായി. ഭക്തനോ വേദാന്തിയോ അല്ല. പില്ക്കാലത്തു കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെ അതികായനായിരുന്നു ആ ശിഷ്യൻ അദ്ദേഹമത്രേ കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്റേടവും ഊർജ്ജസ്വലതയും സ്വാമികളെ ആകർഷിച്ചു. സ്വാമികളുടെ വാത്സല്യാതിരേകം ശങ്കുപ്പിള്ളയെയും ആകർഷിച്ചു.

സ്വാമികൾ വാഴത്തോട്ടത്തു വേലുപ്പിള്ളയുടെ വീട്ടിലും കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയുടെ വീട്ടിലും താമസിക്കുകയുണ്ടായി. കുമ്പളത്തു വീടിനടുത്തുള്ള ഒരു ശീതളക്കാവു് സ്വാമികളെ ആകർഷിച്ചു. അവിടം സ്വാമികൾ തന്റെ വിശ്രമസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചു. കാവിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ശങ്കുപ്പിള്ളയോടു സ്വാമികൾ സ്വന്തം ജീവിതാവസാനത്തെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ കർമ്മകാണ്ഡിയാണെന്നും ഒരിക്കൽ അവനു കർമ്മങ്ങളിൽനിന്നു വിരമിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും തന്നെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ വിരാമകാലം ആസന്നമാണെന്നും സ്വാമികൾ പറഞ്ഞിരുന്നു.

ആ കാവിനടുത്തു മറ്റൊരുകാവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതൊരു പുരാതനമായ കാവായിരുന്നു. സ്വാമികൾ ആ കാവു തനിക്കു കാണണ

മെന്നു് ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. കുമ്പളം സ്വാമികളെ ആ കാവിലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. സ്വാമികൾ ഏറെനേരം അവിടം ചുറ്റിനടന്നു കണ്ടു. ആ കാവും സ്വാമികൾക്കു നന്നേ പിടിച്ചു. 'ഇവിടം സമാധിസ്ഥാനത്തിനു പറ്റിയതാണു്' എന്നു സ്വാമികൾ തമാശയായിട്ടെന്നപോലെ പറഞ്ഞു.

കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കാരണവർ എന്നു വിളിക്കുക പതിവായിരുന്നു. സ്വാമികൾ വീണ്ടും യാത്രയ്ക്കു തുനിഞ്ഞു. ഇക്കുറി തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കായിരുന്നു പുറപ്പാടു്. കുറെദിവസങ്ങൾകൂടി കഴിഞ്ഞിട്ടുപോയാൽ പോരേ എന്നു കുമ്പളം ചോദിച്ചു. 'കിഴവൻ ചാവാനിങ്ങുവരും കാരണവരേ' എന്നു സ്വാമികൾ പ്രതിവചിച്ചു. 'എല്ലാവരോടും യാത്രചോദിച്ചുവരട്ടെ' എന്നുകൂടിപ്പറഞ്ഞു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു യാത്രയായി.

തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിയെങ്കിലും സ്വാമികൾക്കു ശരീരസുഖം കുറവായിരുന്നു. പിന്നീടു് അതിസാരരോഗം കലശലായി. വൈദ്യന്മാരായ ശിഷ്യന്മാർ സ്വാമികളെ സശ്രദ്ധം ശുശ്രൂഷിച്ചു. എങ്കിലും അതുകൊണ്ടൊന്നും വലിയ കാര്യമില്ല എന്ന മട്ടിലാണു സ്വാമികൾ പ്രതികരിച്ചതു്. ഡോ. കെ.ജി. ഗോപാലപിള്ള, ആറന്മുള നാരായണവൈദ്യൻ തുടങ്ങിയ ഭിഷഗ്വരന്മാർ സ്വാമികളെ അടുത്തു പരിചരിക്കാൻ സദാസന്നദ്ധരായിരുന്നു. തന്റെ അന്ത്യം അടുത്തുതന്നെ സംഭവിക്കുമെന്നും അതുതടയാൻ സാധ്യമല്ലെന്നും സ്വാമികൾ അവരോടു തുറന്നുപറഞ്ഞു. ചികിത്സയെക്കാൾ വിശ്രമമാണു സ്വാമികൾ ആഗ്രഹിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചതും. സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്വാമികൾക്കു വിശ്രമംകൊണ്ടു വലിയ ആശ്വാസം കിട്ടി.

ഏതാനും ആഴ്ചകൾക്കു ശേഷം സ്വാമികൾക്കു നടക്കാൻ പ്രയാസമില്ലെന്ന അവസ്ഥയിലെത്തി. സ്വാമികൾ പന്മനയ്ക്കു പോകാൻ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയ്ക്കു കത്തയച്ചു. അദ്ദേഹം പരിവാരസമേതം വള്ളത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി. സ്വാമികൾ പന്മനയ്ക്കു തിരിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തെ ശിഷ്യന്മാരെല്ലാം സ്വാമികളെ യാത്രയയയ്ക്കാൻ എത്തിയിരുന്നു. ഒരു അന്ത്യയാത്രയുടെ എല്ലാ ഭാവപ്പകർച്ചയും ആ യാത്രയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. സ്വാമികൾ എല്ലാവരോടും യാത്ര ചോദി

ച്ചാണു പിരിഞ്ഞതു്. പത്മനാഭപ്പണിക്കരും തീർഥപാദപരമഹംസസ്വാമി കളും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ അനുഗമിച്ചു.

തിരുവനന്തപുരത്തു ചാക്കയിലെ കടവിൽനിന്നു വഞ്ചിയിൽ കയ റുമ്പോൾ സ്വാമികൾ ജന്മദേശത്തോടും അവിടുത്തെ അനുചരന്മാരോടും അന്തിമയാത്ര പറയുകയായിരുന്നു. അതു മേടമാസമായിരുന്നു. സ്വാമി കൾ വഞ്ചിയിൽ കയറിയശേഷം കേരനിരകൾ തിങ്ങുന്നതും തന്റെ പാദ സ്പർശം ധാരാളം അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ കരയെ നോക്കി പറഞ്ഞു വത്രേ. "ഇടവ സൂര്യൻ എനിക്കുകാണാൻ ഒക്കുകയില്ല. 'അ' പോയി, 'ഹം' മാത്രമേയുള്ളൂ." 'അഹം' എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്റെ കാര്യമാണു സ്വാമി കൾ സൂചിപ്പിച്ചതു്. അഹമെന്നാൽ ഞാനെന്നർഥം.

അവർ കൊല്ലത്തെത്തി. പന്മനയ്ക്കുപോകുംവഴി പ്രാക്കുളത്തുള്ള തോട്ടുവയൽ ബംഗ്ലാവിൽ സ്വാമികൾ കുറച്ചുദിവസം താമസിച്ചു. കുമ്പള ത്തിന്റെ നിർബന്ധപ്രകാരമായിരുന്നു അതു്. അതിനകം സ്വാമികളുടെ അസ്വാസ്ഥ്യവാർത്ത നാടാകെ അറിയാൻ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ശ്രീനാ രായണഗുരുസ്വാമികൾ ആ വാർത്ത അറിഞ്ഞു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. കൊറ്റിനാട്ടു നാരായണപിള്ള എഴുതി: "ശ്രീനാരാ യണഗുരുസ്വാമികൾ തോട്ടുവയലിൽ വന്നുചേർന്നു. അവിടെ ബംഗ്ലാ വിന്റെ മേൽനിലയിലുള്ള ഒരു മുറിയിൽ ഒരു സോഫായിലായിരുന്നു ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കിടന്നിരുന്നതു്. ഗുരുസ്വാമികൾ കയറിച്ചെന്നു സ്വാമി കളെ കണ്ടു. തീർത്ഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികളും മറ്റു പലരും അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളെ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി കൾ താൻ കിടന്നിരുന്ന സോഫായിൽത്തന്നെ നിർബന്ധിച്ചിരുത്തി. ഞങ്ങൾ അടുത്തുനിന്നു് ഈ മഹൽസമ്മേളനത്തെ സകൗതുകം വീക്ഷിച്ചു. ഈ ത്രിമൂർത്തികൾ (തീർത്ഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികൾ ഉൾപ്പെടെ) ഏകദേശം രണ്ടുമണിക്കൂർനേരം നടത്തിയ സരസവും സാരഗർഭവുമായ സംഭാഷണം അസ്മാദൃശന്മാരെ അത്യധികം രസിപ്പിച്ചു. അന്നവിടെ വിശ്രമിക്കണമെന്ന സ്വാമികളുടെ നിശ്ചയത്തെ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ സന്തോഷ പൂർവ്വം അംഗീകരിച്ചു. സന്ധ്യയ്ക്കുശേഷം ഞങ്ങൾ സ്വാമികളുടെ സ്വസ്ഥ തയെ പരിഗണിച്ചു് അദ്ദേഹം കിടക്കുന്ന മുറിക്കടുത്തുള്ള ഒരു മുറിയിൽ

പോയിരുന്നു പരസ്പരം സംഭാഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഈ അവസരത്തിൽ സ്വാമികൾ അവിടെ കിടന്നുകൊണ്ടു ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളോടായി കുമാരനാശാന്റെ 'കരുണ' നാണുപിള്ള ചൊല്ലിക്കേട്ടാൽ 'കരുണ' എന്ന പേരു് അതിനു് അന്വർത്ഥമാണെന്നു തോന്നും; ഒന്നു ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിക്കണം നാണുപിള്ളേ എന്നു് ശ്രീ പന്നിശ്ശേരിയോടു കല്പിച്ചു. ആജ്ഞാനുസരണം ശ്രീ. നാണുപിള്ള കരുണ മുഴുവൻ ഒരു പുതിയ മട്ടിൽ ചൊല്ലിയതു് അവിടെ കൂടിയിരുന്ന സകലരേയും വളരെ രസിപ്പിച്ചു. വേദവേദാംഗ പാരംഗതന്മാരും അവരുടെ അനുയായികളും ചേർന്നുള്ള അപൂർവ്വവും അസുലഭവുമായ ആ സമ്മേളനംകൊണ്ടു അന്നത്തെ രാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമത്തെ ഞങ്ങൾ സമീപിച്ചു."[34]

ശിഷ്ടകാര്യം കുമ്പളത്തിന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ: "അന്നു ശിഷ്യന്മാരുടേയും മറ്റും നിർബന്ധമനുസരിച്ചു സ്വാമികൾ ഒരു ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നതിനു സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി. ഫോട്ടോയ്ക്കു് ഇരുന്നുകൊടുക്കുക, പൊതുയോഗങ്ങളിൽ പ്രസംഗിക്കുക, പത്രങ്ങളിൽ എഴുതുക, ഏതിന്റെയെങ്കിലും നേതൃത്വം വഹിക്കുക, - ഇതൊന്നും സ്വാമികൾക്കു് ഇഷ്ടമുള്ളതല്ല. ജീവിതത്തിലിങ്ങനെ പരഹിതമനുസരിച്ചു ഷഷ്ടിപൂർത്തിക്കു് ഒരു ഫോട്ടോയെടുക്കുകയുണ്ടായി. പിന്നിപ്പോഴൊന്നു്. ഇങ്ങനെ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ രണ്ടുപ്രാവശ്യമേ അവിടുത്തെ ഫോട്ടോ എടുക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. സ്വാമികളുടെ ഇടംവലം ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളും തീർത്ഥപാദ പരമഹംസ സ്വാമികളും ഇരുന്നാണു പടമെടുത്തതു്."[35]

തോട്ടുവയലിൽ അധികനാൾ തങ്ങാൻ സ്വാമികൾ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. താൻ നേരത്തേ കണ്ടുവെച്ച പന്മനയിലെ കാവിൽതന്നെ പോയി വിശ്രമിക്കുവാൻ സ്വാമികൾ വെമ്പൽകൊണ്ടു. അങ്ങനെ സ്വാമികൾ വഞ്ചിയിൽ പന്മനയ്ക്കുതന്നെ പുറപ്പെട്ടു.

പന്മനയിൽ എത്തിയ സ്വാമികൾ സി.പി.പി. സ്മാരകവായനശാലയിൽ കുറച്ചുനേരം വിശ്രമിച്ചു. ജ്ഞാനാന്വേഷകനും ജ്ഞാനപ്രചോദകനും ജ്ഞാനപ്രചാരകനുമായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ജ്ഞാന ഭണ്ഡാരമായ ആ വായനശാലയിൽതന്നെ കഴിയാൻ തീരുമാനിച്ചു. അടുത്തു കുമ്പളത്തു വീടു് ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും വായനശാലതന്നെ തന്റെ അന്ത്യാവാസമാക്കാൻ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തീരുമാനിച്ചതു് അർത്ഥവത്താണു്. വായനശാലയിൽ കഴിയുകമാത്രമല്ല, വായനശാലയുടെ ശരിയായ ഉപയോഗം നിർവഹിക്കാനും കൂടി ആ അന്ത്യനാളുകളിൽപ്പോലും സ്വാമികൾ യത്നിച്ചു.

വൈയ്ക്കം സത്യാഗ്രഹം നടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. സത്യാഗ്രഹപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഗതിയെപ്പറ്റി ദിവസവും പത്രം വായിച്ചു കാര്യം ഗ്രഹിക്കാൻ സ്വാമികൾ താൽപര്യം കാണിച്ചു. വൈയ്ക്കം സത്യാഗ്രഹ സമരത്തോടു സ്വാമികൾക്കു പൂർണമായ അനുഭാവമുണ്ടായിരുന്നു. വൈയ്ക്കം സത്യാഗ്രഹ സമരത്തോടെന്നല്ല മഹാത്മജിയുടെ സത്യാഗ്രഹ പ്രസ്ഥാനത്തോടുതന്നെ സ്വാമികൾക്കു പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നു.

ക്ഷേത്രപരിസരത്തുള്ള നിരത്തുകളിൽക്കൂടി നടക്കാനുള്ള അവകാശം നേടിയെടുക്കാനായിരുന്നല്ലോ വൈയ്ക്കം സത്യാഗ്രഹം. അത്രമാത്രം പോരാ ഒരു ക്ഷേത്രപ്രവേശന സത്യാഗ്രഹമാണു ഉടനടി വേണ്ടതെന്ന കടന്ന അഭിപ്രായമായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. 1924 ലെ കാര്യമാണിതെന്നോർക്കണം. പിന്നെ ഒരു പന്തീരാണ്ടു കഴിഞ്ഞാണല്ലോ ക്ഷേത്രപ്രവേശന വിളംബരമുണ്ടായതു്. വൈയ്ക്കം സത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ പേരിൽ ടി.കെ. മാധവൻ, കെ.പി. കേശവമേനോൻ ജോർജ്ജ് ജോസഫ്, ഏ.കെ.പിള്ള, ചിറ്റേടത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള തുടങ്ങിയവർ അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ടു. ആ വാർത്ത ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഉൽക്കണ്ഠാകുലനാക്കി. സമരത്തെ പ്രശംസിച്ചും വിജയമാശംസിച്ചും എപ്പോഴും സ്വാമികൾ അനുയായികളോടു സംസാരിച്ചിരുന്നു.

സ്വാമികളെ താന്താങ്ങളുടെ സ്ഥലത്തേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു പലരും വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം അവരുടെയൊന്നും ഇംഗിതത്തിനു വഴങ്ങിയില്ല. കൊല്ലത്തുനിന്നു് കാടിമ്പേഴത്തു സി.ഐ. പരമേശ്വരൻ പിള്ളയും പി.കെ. നാരായണനുണ്ണിത്താനും സ്വാമികളെ കൊല്ലത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ വളരെ നിർബന്ധിച്ചു. 1099 മേടം 20-ാം തീയതി (1924 മേയ് 2) അവർ സ്വാമികളെ കൊണ്ടുപോകാൻ വാശിപിടിച്ചു എന്നുതന്നെ പറയാം. സ്വാമികൾ അവർക്കു് ഇങ്ങനെ മറുപടി കൊടുത്തുവത്രേ - "ഏതായാലും 23-ാംതീയതി കഴിയട്ടെ, തെക്കോട്ടുതന്നെ വന്നേയ്ക്കാം." അതൊരു പ്രവചനമാണെന്നു് അധികമാരും ഗ്രഹിച്ചില്ല.

വന്നവർ യാത്രയായപ്പോൾ സ്വാമികൾ കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയെ വിളിപ്പിച്ചു ചോദിച്ചു- "കാരണവരേ, ഈ കിഴവൻ ഇവിടെ കിടന്നു ചത്തുപോയാൽ എന്തുചെയ്യും?" "സ്വാമികളുടെ അനുഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ടതുപോലെ എല്ലാം നടക്കും" എന്നു അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞുവത്രേ.

വായനശാലയിൽ തന്നെ കഴിഞ്ഞിരുന്ന സ്വാമികളുടെ ആരോഗ്യനില അത്ര തൃപ്തികരമായിരുന്നില്ല. "അടുത്തദിവസം ഒരു പങ്ക ഉണ്ടാക്കിച്ചു വായനശാലയിൽ [illegible] അതിന്റെ കാറ്റു് എനിക്കൊന്നു കൊള്ളണം" എന്നു സ്വാമികൾ തന്റെ ആഗ്രഹമറിയിച്ചു. കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള അതിനുള്ള ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അതുണ്ടാക്കിക്കിട്ടാൻ താമസംവന്നു. സ്വാമികൾ കൂടെക്കൂടെ പങ്കയുടെ കാര്യം തിരക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 1099 മേടം 23-ാം തീയതി (1924 മേയ് 5) രാവിലെ സ്വാമികൾ പറഞ്ഞു: "ആ പങ്കയുടെ കാറ്റു കൊള്ളാൻ എനിക്കു യോഗമില്ല." സ്വാമികൾ 23-ാം തീയതി കഴിഞ്ഞു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു പോകുന്നതിനാൽ വായനശാലയിലെ പങ്കകൊണ്ടു തനിക്കു പ്രയോജനമില്ലെന്നാണു ഉദ്ദേശിച്ചതെന്നേ പലരും കരുതിയുള്ളൂ.

വായനശാലയിൽ 23-ാം തീയതി (മെയ് 5) പതിവിലധികം ആളുകൾ സ്വാമികളെ കാണാനെത്തി. വിളവൻകോടു്, തിരുവനന്തപുരം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും എത്തിയ സ്വാമികളുടെ പഴയ പരിചയക്കാരിൽ പലരും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഉച്ചയോടുകൂടി ആഗതരിൽ നല്ല പങ്കും യാത്രയായി. സ്വാമികൾ പതിവിലധികം ഉത്സാഹഭരിതനായിരുന്നു. സ്വാമികളെ കാണാനെത്തിയ ഒരു ഗഞ്ചിറവായനക്കാരനെക്കൊണ്ടു സ്വാമികൾ ഗഞ്ചിറ വായിപ്പിച്ചു. ഇടയ്ക്കു സ്വാമികൾ തന്നെത്താൻ ഗഞ്ചിറ വായിക്കുകയും ചെയ്തു.

വായനശാലയുടെ മുൻവശത്തായി ഒരു പന്തലിട്ടിരുന്നു. അതിൽ കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള, തയ്യിൽ കൃഷ്ണപിള്ള തുടങ്ങിയ ചിലരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മണി മൂന്നാവാറായി. സ്വാമികൾ എന്തോ വിളിച്ചു പറയുന്നതു കേട്ടു് അവർ അകത്തേയ്ക്കുചെന്നു. സ്വാമികൾ സമാധിക്കുള്ള ഒരുക്കമായിരുന്നു. ഒരുമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സമാധിയായി.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ചരമവാർത്തയറിഞ്ഞു് നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ജനങ്ങൾ പന്മനയിലേയ്ക്കു പ്രവഹിച്ചു. സാംസ്കാരിക

രംഗത്തെ പ്രമുഖന്മാരെല്ലാം സ്വാമികളുടെ വേർപാടിൽ അഗാധമായ അനുശോചനം രേഖപ്പെടുത്തി. കവികൾ പരേതന്റെ നിസ്തുലമായ നേട്ടങ്ങളെ വാഴ്ത്തിപ്പാടി. പത്രങ്ങൾ വിശദമായ റിപ്പോർട്ടുകൾ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു.

സ്വാമികൾ ആഗ്രഹിച്ച പ്രകാരം കാവിൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃതദേഹം ഇരുത്തി. മുക്കാൽ നൂറ്റാണ്ടു നീണ്ടുനിന്ന ആ ജീവിതയാത്ര അങ്ങനെ അവസാനിച്ചു. വള്ളത്തോൾ പാടി-

"ചിത്തമേ പോരും യത്നം നീയൊരു കുട്ടിയെറു-
മ്പാട്ടിവ്യപുരുഷന്റെ മാഹാത്മ്യമൊരർണവം
അപ്പുണ്യോത്തരതീർത്ഥചരണസ്മരണത്തേ-
നല്പാല്പം നുകർന്നു നീ തൃപ്തിപൂണ്ടാലും നിത്യം.

ഉള്ളൂർ പാടി-

പ്രത്യങ്മുഖർക്കു പരിചിൽപരിചിൽസ്വരൂപം
പ്രത്യക്ഷമാക്കിന വിഭോ പരിപക്വഹൃത്തേ
പ്രത്യഗ്രശങ്കരഭവാന്റെ ചരിത്രമെന്നും
പ്രത്യക്ഷരം പരമപാവനമായ് വിളങ്ങും.[37]

ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ഗുരുപൂജാശ്ലോകങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തു ഉദ്ധരിക്കുന്നുണ്ട്. സി.എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി, വരവൂർ ശാമുമേനവൻ, മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ തുടങ്ങിയവരുടെ കവനങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ചരമശ്ലോകങ്ങളുടെ സമാഹാരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

സിദ്ധികൾ

ഒരു സർവകലാവല്ലഭനായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അതിശയോക്തി ഇല്ല. ആരെയെങ്കിലുംകുറിച്ചു് അങ്ങനെ പറയാമെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചുതന്നെ. അസാധാരണങ്ങളായ ഒട്ടേറെസിദ്ധികൾ സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ശിഷ്യ

ന്മാരും ആരാധകരും അവയിൽ പലതിനെയും പെരുപ്പിച്ചു അത്യാശ്ചര്യകര ങ്ങളും അത്യന്തം ദിവ്യങ്ങളുമൊക്കെ ആക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ കാണാതിരുന്നുകൂടാ. സ്വാമികളുടെ മഹത്തായ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളായിരുന്നു അവ. അവയിൽ ചിലതുമാത്രമാണു് ഇവിടെ ഉപന്യസിക്കപ്പെടുന്നതു്.

ജന്തുസ്നേഹം

സ്വാമികളുടെ സമഭാവനയെപ്പറ്റി മുൻപു പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. യാതൊരു ജീവിക്കും യാതൊരുവിധ ഹിംസയും ഏല്ക്കാൻ പാടില്ല എന്ന സദുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ജൈനമതതത്ത്വംപോലും കേവലം ആചാരമായി കലാശിച്ചചരിത്രമുള്ള നാടാണു നമ്മുടേതു്. അരയിൽ ഒരു ചൂലും തിരുകി നടക്കുന്ന ജൈനമതത്തിലെ ചില വിഭാഗക്കാരെ ഓർമ്മിക്കുക. വഴിനടക്കുമ്പോൾ ജീവികൾ ചവിട്ടിക്കൊല്ലപ്പെടാതെയിരിക്കാൻ ചൂലുകൊണ്ടു തൂത്തുമാറ്റിവേണം നടക്കാൻ എന്ന തത്ത്വമാണു അരയിൽ ചൂലും തൂക്കി നടക്കുന്നതിൽ കലാശിച്ചതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാവട്ടെ സകല ജന്തുക്കളോടും അസാമാന്യമായ കാരുണ്യം കാണിച്ചു. അണ്ണാൻ, തവള, ചേര, ഉറുമ്പു് തുടങ്ങിയവ സ്വാമികൾക്കു പ്രിയപ്പെട്ട കൂട്ടുകാരായിരുന്നു. അവ സ്വാമികളുടെ പുറത്തു കയറിയിറങ്ങിക്കളിച്ചിരുന്നു എന്നതു് ഒട്ടും അതിശയോക്തിയല്ല. അവയുടെ കാര്യമിരിക്കട്ടെ. പാമ്പിനെയും പട്ടിയെയും പോലും അമ്മാതിരി കാണുക എന്നതു് അത്ര ക്ഷിപ്രസാധ്യമാണോ? പാമ്പിനെയും പട്ടിയെയും ഒക്കെ സഹോദരങ്ങളെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുവാൻ സ്വാമികൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഫലമോ? അവ അദ്ദേഹത്തെ അനുസരിക്കാൻ യാതൊരുമടിയും കാണിച്ചിരുന്നില്ല. കരിമ്പുവിളാകം ഗോവിന്ദപ്പിള്ള രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. "ഞാൻ ഒരിക്കൽ സ്വാമികളൊന്നിച്ചു മലയാറ്റൂർ പോയിരുന്നു. അവിടെ ആറ്റുവക്കത്തു് ഞങ്ങൾ നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു വലിയ ഇരപ്പുകേട്ടു. ഞങ്ങൾ നോക്കിയപ്പോൾ ഒരു വലിയ തവള വെള്ളത്തിലേയ്ക്കു ചാടിക്കളഞ്ഞു. അതിനെ പിൻതുടർന്നുവന്ന ഒരു ക്രൂരസർപ്പം പത്തിയുംവിടർത്തി ക്രുദ്ധിച്ചുനില്ക്കുന്നു. ആ ഭയങ്കരമായ കാഴ്ചയാൽ ഞാൻ സംഭ്രാന്തനായി. അതുപോലെ ഒരി

ക്കലും ഭയം എന്നെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. സ്വാമികൾ സർപ്പത്തോടായി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "ച്ഛീ! അതിനെ തൊടരുതു്-പോ". സ്വാമിയുടെ കാലടിയിൽ നിന്നും മൂന്നു ചവുട്ടടിയിലധികം അകലെയല്ലാതെ ഫണം വിടർത്തിനിന്ന ആ ക്രൂരസർപ്പം, ഈ ആജ്ഞകേൾക്കാത്തതാമസം, പത്തിചുരുക്കി വന്ന വഴി സാവധാനത്തിൽ ഇഴഞ്ഞു പോകയുണ്ടായി.[38]

വൈയ്ക്കത്തു് കുലശേഖരപുരം 'പുറ്റനാൽ' വീട്ടിൽ സ്വാമികൾ താമസിക്കുമ്പോൾ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. "ഒരിക്കൽ അവരുടെ സമീപത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ഒരു എക്സൈസ് ഇൻസ്പെക്ടർ പട്ടാണിയുടെ ഭയങ്കര നായ ഒരു ചെങ്കോട്ടപ്പട്ടി തുടൽപൊട്ടിച്ചു് അവിടെയെല്ലാം ഓടി നടന്നു് അനവധി ആളുകളെ കടിച്ചു പരുക്കേല്പിക്കയുണ്ടായി. ഒരുവിധത്തിലും ബന്ധിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവണ്ണം അത്ര അപ്രതിരോദ്ധ്യനായിത്തീർന്ന ആ വീരസാരമേയനെ ഇനി വെടിവയ്ക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളു എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ഇൻസ്പെക്ടർ തോക്കു നിറച്ചു കൈയിലെടുത്തു് ഒരു വലിയ വട വൃക്ഷത്തിന്റെ മുകളിൽ കയറി ലാക്കു നോക്കിത്തുടങ്ങി. അപ്പോൾ പട്ടി ഒരു മുട്ടനാടിനെ കടിച്ചുകീറി, അതിൽ ഏതാനും ഭാഗം ആഹാരമാക്കിക്കൊണ്ടു ഭീകരമായ മുഖഭാവത്തോടെ ചുറ്റും നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കയായിരുന്നു. ഈ സംഭവം നടന്നതു് സ്വാമികൾ താമസിച്ചിരുന്ന പുറ്റനാൽഗൃഹത്തിന്റെ ഒരു ഫർലോങ്ങോളം കിഴക്കുമാറിയുള്ള ഒരുയർന്ന പ്രദേശത്തുവച്ചാണു്. വെടിവെയ്ക്കാൻ തയ്യാറായി നില്ക്കുന്നു എന്നു കേട്ടമാത്രയിൽ സ്വാമികൾ പെട്ടെന്നെഴുന്നേറ്റു് 'നിങ്ങളും വരുവിൻ. നമുക്കു് ആ പട്ടിയെ ഒന്നു കാണാം. ഒരു പട്ടിയേക്കാൾ മനോബലം ഒരു മനുഷ്യനു് ഇല്ലെന്നു വരുമോ?' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആ വൈദ്യന്മാരോടു കൂടി ആ പുരയിടത്തിലേയ്ക്കു പോയി. അപ്പോൾ അതിനു ചുറ്റുപാടും അനേകം ആളുകൾ നിന്നു് ഓരോ വശം പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു; ഇൻസ്പെക്ടർ തോക്കും ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു മരത്തിന്റെ മുകളിലും. വൈദ്യന്മാരെ ഒരു സ്ഥലത്തു നിറുത്തിയുംവച്ചു സ്വാമികൾ നേരെ പട്ടിയുടെ സമീപത്തിൽ ചെന്നു് ഏകദേശം ഒരു നൂറടി അകലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു കൈകൊണ്ടു നൊടിച്ചപ്പോൾ, പട്ടി അതിഭയങ്കരമായി ഒരു ചാട്ടം ചാടി. സ്വാമികളുടെ കഴുത്തും കൂടി കടിച്ചുമുറിച്ചുകൊണ്ടുപോയി എന്നുകണ്ടു ജനങ്ങൾ 'അയ്യോ!' എന്നുറക്കെ നിലവിളിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ആ പട്ടിയുടെ ചെവിക്കു പിടിച്ചു

കൊണ്ടു് സ്വാമികൾ മന്ദഹാസത്തോടെ ഒരു മൂളിപ്പാട്ടുംപാടി അവിടെ തെക്കോട്ടും വടക്കോട്ടും ലാത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് അത്ഭുതത്തോടുകൂടി ജനങ്ങൾ കണ്ടു് ആർത്തു വിളിച്ചു."[39]

തന്റെ ജന്തുസ്നേഹം തനിക്കു നല്കിയ ജന്തുവിശ്വാസം ഉപയോഗപ്പെടുത്തി ഏറ്റവും വലിയ ഒരു സാമൂഹികവിമർശനം പ്രയോഗിക്കാൻ ഒരിക്കൽ സ്വാമികൾ മുതിർന്നു. "ഒരുദ്യോഗസ്ഥസ്നേഹിതൻ സ്വാമികളെ വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചു. ക്ഷണം സ്വാമികൾ സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും അതു നിരുപാധികമായിരുന്നില്ല. തന്റെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ചിലർ സദ്യയ്ക്കുണ്ടാകുമെന്നും അവർക്കും കൂടി വിഭവങ്ങൾ സജ്ജമായിരിക്കണമെന്നും സ്വാമികൾ ആതിഥേയനെ അറിയിച്ചു. സ്വപ്രൗഢിയെ കാണിപ്പാൻ ഒരു സന്ദർഭം ലഭിച്ചതിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ സന്തുഷ്ടനായി, ഒരു നല്ല സദ്യയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കവും ചെയ്തു. അഹങ്കാരത്തിന്റെയും അഴിമതിയുടെയും കൊടുമുടിയിൽ വിഹരിച്ചുവന്ന ആ ഉദ്യോഗസ്ഥനെ നിലത്തിറക്കി അയാളുടെ അന്തസ്സാരശൂന്യതയെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തണമെന്ന ഒരു ഉദ്ദേശ്യവും സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. സദ്യയ്ക്കു സമയമായി. സ്വാമികളോടുകൂടി ശിഷ്യന്മാരെ ആരെയും കണ്ടില്ല. ഗൃഹനാഥന്റെ അന്വേഷണത്തിനു്, ശിഷ്യന്മാർ പുറത്തു നിൽക്കുന്നു എന്നും ഇലവച്ചുവിളമ്പിക്കൊള്ളാമെന്നും സ്വാമികൾ നിർദ്ദേശം നൽകി. ഊണിനു കാലമായപ്പോൾ എന്തൊരത്ഭുതം! നഗരവീഥിയിൽ അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന കുറെ പട്ടികൾ സ്വാമികളുടെ ആജ്ഞാനുസാരികളായി കയറിവന്നു് ഇലയുടെ പിമ്പിൽ ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു; മുറയ്ക്കു ഭക്ഷണവും കഴിച്ചുതുടങ്ങി. ജന്മനാ കലഹപ്രിയരായപട്ടികൾ പൂർണ്ണമായും അച്ചടക്കം പാലിച്ചിരുന്നു. ഈ രംഗം സവിസ്മയം നോക്കിനിന്ന ആതിഥേയനോടു സ്വാമികൾ പറഞ്ഞു: "പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ഇവർ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരുന്നു. കൈക്കൂലി, ജനദ്രോഹം, കൊള്ള മുതലായ ദുരാചാരങ്ങൾക്കു വശപ്പെട്ടു പല പാപകർമ്മങ്ങളും ചെയ്യുക ഹേതുവായി ഇവർ ഈ ജന്മം പട്ടികളായി ജനിച്ചു. ദുഷ്കൃത്യങ്ങളുടെ ഫലം അടുത്ത ജന്മത്തിലെങ്കിലും മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കതന്നെ ചെയ്യും."[40]

സ്വാമികൾ എഴുമറ്റൂരിലെ ആശ്രമത്തിൽ കഴിയുന്ന കാലത്തു് ഉറുമ്പുകളെ താലോലിച്ചിരുന്നു. ആഹാരസമയമാകുമ്പോൾ ഉറുമ്പുകൾ കൂട്ടം

കൂട്ടമായി വന്നു സ്വാമികളുടെ ചുറ്റും കൂടും. സ്വാമികൾ ആഹാരത്തിൽ നിന്നു് അവയ്ക്കെല്ലാം ഓഹരികൊടുക്കുക പതിവായിരുന്നു. ആഹാരമെല്ലാം കഴിച്ചശേഷം ഉറുമ്പുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായിത്തന്നെ തിരിച്ചുപോകും. ഏതു ജീവിയെയും സ്നേഹിച്ചാൽ അതു് ഇണങ്ങുകയും മനുഷ്യരെ അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നു സ്വന്തം പ്രയോഗത്തിലൂടെ സ്വാമികൾ സിദ്ധാന്തവൽക്കരിച്ചു. ജന്തുസ്നേഹപരങ്ങളായ സംഭവങ്ങൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിൽ എത്രവേണമെങ്കിലുമുണ്ടു്. ശിഷ്യന്മാരും ആരാധകരും ദൃക്സാക്ഷികളും അവിടവിടെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത സംഭവങ്ങൾ സമാഹരിച്ചാൽത്തന്നെ വായിച്ചു രസിക്കാൻ പറ്റിയ ഒന്നാന്തരം പുസ്തകമാവും.

ഒരിക്കൽ ചിത്രമെഴുത്തു കെ.എം. വർഗീസും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുമായി നടന്ന ഈ സംഭാഷണം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഈ വിഷയത്തിലുള്ള അഭിമതം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

"സ്വാമീ, ഈ ഉറുമ്പുകളെല്ലാം എങ്ങനെയാണു് നമ്മുടെ വിചാരം അറിയു? നാം ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ അവ എങ്ങനെയാണു് നമ്മുടെ അടുക്കൽ ഒന്നായി വന്നുചേരുക?"[41] "അതൊരു നിസ്സാരസംഗതിയാണു്. നാം അവയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് ബോധ്യപ്പെട്ടാൽ അവയും നമ്മെ സ്നേഹപൂർവം ആശ്ലേഷിക്കും. അത്രതന്നെ. സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തി അത്രയധികം വ്യാപകമാണു്" "പക്ഷേ അവ നമ്മുടെ വിചാരം എങ്ങനെയാണു് ഗ്രഹിക്കുക? അവയ്ക്കു് അതിനു് ശക്തിയുണ്ടോ?" "ഉണ്ടു്; അവ നമ്മിൽനിന്നു് ഭിന്നമല്ല. അവയുടെ മനസ്സും നമ്മുടെ മനസ്സും അഭിന്നമാണു്. പ്രപഞ്ചമൊന്നാകെ ഒരൊറ്റ മനസ്സാണു്. മനസ്സിന്നും മനസ്സിന്നും ഇടയ്ക്കു് ശൂന്യാന്തരീക്ഷമില്ല."[42]

പാചകവിധികൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഒരു വലിയ പാചകവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ പലരും അദ്ഭുതംകൂറിയേക്കാം. എങ്കിലും അതു വാസ്തവമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില പാചകവിധികൾ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കാം.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം വിഷയമാക്കി 'സദ്ഗുരുചരണാഭരണം' എന്ന സംസ്കൃത കാവ്യം രചിച്ച കവിയുമായ ആറന്മുള നാരായണപിള്ള തിരുവനന്തപുരത്തു് ആയുർവേദ കോളേജിൽ അധ്യാപകനായിരുന്ന കാലത്തു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയായ ചാഞ്ഞാംവീട്ടിൽ പലപ്പോഴും പോകുമായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ സ്വാമികൾ നാരായണപിള്ളയുടെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ 'ഇന്നെനിക്കു് ഒരു കൊട്ടാരക്കരപ്പുളിംകറിവെച്ചു തരണം' എന്നു് പറയുകയുണ്ടായി. അതെങ്ങനെയാണുണ്ടാക്കുന്നതെന്നായി വീട്ടുകാർ. സ്വാമികൾ കൊട്ടാരക്കരപ്പുളിംകറി ഉണ്ടാക്കുന്നവിധം വിവരിച്ചുകൊടുത്തു.

തോട്ടിലും പറമ്പുകളിലും മറ്റും കാണുന്ന വെളിന്താളു പറിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് അതിന്റെ തണ്ടു് നാലുവിരലിട നീളത്തിൽ മുറിച്ചു കഴുകി വൃത്തിയാക്കി എടുക്കണം. അതു വെള്ളവും ഉപ്പും ചേർത്തു വേവിക്കണം. വെന്താൽ പഴംപുളി നല്ലവണ്ണം പിടിഞ്ഞു് ആവശ്യത്തിനു ചേർക്കണം. കറിവേപ്പിലയുമിട്ടു വീണ്ടും തിളപ്പിച്ചു പാകമാക്കി കടുകുവറുത്തെടുക്കണം. കൊട്ടാരക്കരപ്പുളിംകറിയായി.

ചാഞ്ഞാംവീട്ടിൽ താമസിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ തന്നെ മറ്റൊരിക്കൽ അടുത്തു താമസിക്കുന്ന റെയ്ഞ്ചർ ജി. വേലുപ്പിള്ളയുടെ വീട്ടിൽക്കയറി. കുട്ടികളോടു് 'ഇന്നു് അപ്പൂപ്പനു ഒരു പായസം വെച്ചുതരണം' എന്നു് സ്വാമികൾ പറഞ്ഞു. 'എങ്ങനെയാണു പായസമുണ്ടാക്കേണ്ടതു്?' അവർ ചോദിച്ചു. സ്വാമികൾ ആ പായസത്തിന്റെ നിർമ്മാണവിധി പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

ഒരു മൂടു നല്ല ഉഴിഞ്ഞ പറിച്ചെടുക്കുക. അതു രണ്ടുഗുടം വെള്ളം തളിച്ചു് ഇടിച്ചുപിഴിഞ്ഞെടുക്കുക. അതു നന്നായി അരിച്ചെടുക്കണം. ഒരു പിടി അരി പാകത്തിനു വെള്ളംവെച്ചു വേവിക്കുക. അരി മുക്കാൽ വേവാകുമ്പോൾ പിഴിഞ്ഞരിച്ചുവെച്ച ഉഴിഞ്ഞച്ചാറിൽ ഒരുണ്ട ശർക്കര ചീകി കലക്കി ചേർക്കുക. വീണ്ടും തിളച്ചു കഴിഞ്ഞു വാങ്ങാം. ചെറുചൂടോടെ കുടിക്കാൻ ഒന്നാന്തരം ഉഴിഞ്ഞപ്പായസമായി. ഇതു വെറും പായസമല്ല.

ഔഷധഗുണമുള്ള പായസമാണു്. വായു സംബന്ധമായ അസുഖങ്ങൾക്കു ഫലപ്രദമായ ഔഷധമാണത്രേ ഉഴിഞ്ഞപ്പായസം.

ഔഷധ സംബന്ധമായ ഒട്ടേറെ പൊടിക്കൈകൾ സ്വാമികൾക്കറിയാമായിരുന്നു. സ്വന്തം ആരോഗ്യം പരിപാലിക്കുന്നതിലും മറ്റുള്ളവർക്കു് അവശ്യം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉപദേശിച്ചുകൊടുത്തു സഹായിക്കുന്നതിലും അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ.

സംഗീത വൈദുഷ്യം

സ്വാമികളുടെ സംഗീതവൈദുഷ്യം അപാരമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ കൈവിരലിൽ ഒരു മോതിരം അണിഞ്ഞിരുന്നു. അതു് എപ്പോഴും ഒരു താളമേളക്കോപ്പായിട്ടാണു സ്വാമികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. കർണ്ണാടക സംഗീതത്തിൽ മാത്രമല്ല ഹിന്ദുസ്ഥാനി ദേശ്യസംഗീതങ്ങളിലും സ്വാമികൾക്കു പ്രാവീണ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാന്തരം സംഗീതാസ്വാദകനുമായിരുന്നു സ്വാമികൾ. ശ്രുതിയിലോ താളത്തിലോ അല്പം തെറ്റുവന്നാൽ ഉടൻ തനിക്കു മേലൊക്കെ ചുട്ടുനീറുംപോലെയാണെന്നു സ്വാമികൾ പറയാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ.

ഒരിക്കൽ യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ സ്വാമികൾ അടുത്തൊരു ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവബലിക്കു പാണികൊട്ടുന്നതുകേട്ടു. സ്വാമികൾ അമ്പലക്കുളത്തിൽ പോയി കുളിച്ചുവന്നു് തിമില വാങ്ങി കൊട്ടിത്തുടങ്ങി. ശ്രീഭൂതബലിക്കു തൂവിയിരുന്നതു വന്ദ്യവയോധികനായ ഒരു തന്ത്രിയായിരുന്നു. കൊട്ടുമാറിക്കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി, മുറയ്ക്കു തൂവാനും തുടങ്ങി. രണ്ടുപേർക്കും ബഹുരസമായി. എല്ലാവരെയും അദ്ഭുതപ്പെടുത്തിയ ആ തിമിലകൊട്ടവസാനിച്ചതു് സ്വാമികൾ മാരാർക്കു തിമിലതിരിച്ചുകൊടുത്തതോടുകൂടിയാണു്.

പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള എഴുതിയിരിക്കുന്നു. "ഒരുദിവസം ഞങ്ങളിൽ ചിലർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുണ്യകളേബരം ദർശിക്കുവാനായി ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി, വിശ്രമിക്കുന്ന ഭവനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വിശ്രമിക്കുന്ന ഭവനത്തിന്റെ സമീപത്തു ഞങ്ങൾ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെനിന്നും അഭ്യാസത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചതോ എന്നു തോന്നുമാറുള്ള ഒരു മൃദംഗവാദ്യം കേട്ടു. ഞങ്ങൾ ഉത്സാഹഭരിത

രായി ആർത്തിയോടെ അവിടെ ഓടിയെത്തി. അപ്പോൾ അവിടെക്കണ്ട കാഴ്ച ആരേയും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതായിരുന്നു. മിക്കവാറും "ഉറിക്കട്ടിൽ" എന്നു പറയാവുന്ന വിധം കയറുകൾ അയഞ്ഞുതൂടങ്ങിയ ഒരു കയറ്റുകട്ടിലിൽ സ്വാമി മലർന്നുകിടപ്പുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വയറ്റത്തു മുഖമടക്കിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ചെമ്പുകുടത്തിൽ കൈവിരലുകളെ മൃദംഗത്തിലെന്നവണ്ണം വിന്യസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചിലസമയത്തു വലത്തുകൈകൊണ്ടു് വീർത്തഭാഗത്തു തള്ളിയും ചിലപ്പോൾ അതിന്റെ വായ് വയറ്റിൽ ഇടുക്കിപ്പിടിച്ചു് പാർശ്വഭാഗത്തു വിരലുകളെ പ്രസരിപ്പിച്ചും സാധിച്ചിരുന്ന ആ വിദ്യ "യക്ഷകിന്നരഗന്ധർവ"ന്മാർക്കും അസാധ്യമായ ഒരു മൃദംഗപ്രയോഗം തന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശയനീയത്തിനു ചുറ്റുമായി ചരടുപൊട്ടിയ ഒരു പഴയ ചെണ്ടയും, തന്ത്രി അയഞ്ഞ ഒരു വീണയും, അതുപോലെ തൊഴിലാളികൾ ഉപയോഗശൂന്യങ്ങളെന്നു കണ്ടു തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ടുള്ള ഇതരസംഗീതോപകരണങ്ങളും വെച്ചിരിക്കുന്നതു ഞങ്ങൾ കണ്ടു. നേരംപോക്കു പറഞ്ഞും പാട്ടുപാടിയും ശാസ്ത്രദുർഘടവാദം ചെയ്തുവിഷമിച്ചും ഇരിക്കുമ്പോൾ സ്വാമി പെട്ടെന്നു് ഇവയിൽ ഒന്നു കരസ്ഥമാക്കും. അദ്ദേഹം ആവക ഉപകരണങ്ങളിൽ ചില ചില്ലറവിദ്യകൾ ചെയ്യുമ്പോൾ അതെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രയോഗസമർത്ഥങ്ങളായി എന്നു് ഞങ്ങൾക്കു തോന്നി. "സാധനദൂഷ്യമകൗശലലക്ഷണം" എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലും അയഥാർത്ഥമല്ലല്ലോ

ഏതിൽ പ്രയോഗിച്ചാലും അതു് അദ്വിതീയമായ കലാകൗശലമെന്നുള്ള പ്രതീതിയാണു് ഞങ്ങളിൽ ഉളവാക്കിയതു്. പുലയരുടെ തുടികൊട്ടു മുതൽ അതിപ്രാചീനങ്ങളും അപ്രസിദ്ധങ്ങളും ഇപ്പോൾ നാമാവശേഷങ്ങളും ആയ "നന്തുണി" മുതലായ വാദ്യവിശേഷങ്ങളും അദ്ദേഹം ഒരു പൊട്ടച്ചെണ്ടയിലോ ഒരു ഒടിഞ്ഞ വീണയിലോ പ്രയോഗിച്ചു കാണിക്കും. ഒരിക്കൽ, സംഗീതവിദ്യാധിരാജനായിരുന്ന ത്യാഗരാജനെപ്പോലും അദ്ഭുതപരതന്ത്രനാക്കിയ പുതിയേടത്തു ഗോവിന്ദമാരാരുടെ (പാണ്ടിയിൽ ഗോവിന്ദസ്വാമിയാർ) കഥപറയുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാനചാതുരിയെ വിശദപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. "അഷ്ടപദി" നിർദ്ദിഷ്ടരാഗങ്ങളിൽ ചൊല്ലുന്നതിനു് ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള മിടുക്കു് ഒന്നു പ്രത്യേകമായിരുന്നു. സംഗീതകലയിൽ മലയാളം എത്രമാത്രം ഉയർന്നിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില

പ്രതിപാദനങ്ങളിൽനിന്നും ഞങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിച്ചു. സാരംഗം, പുറനീർ, പാടി, പുന്നാഗവരാളി, സാരി മുതലായി അന്യദേശങ്ങളിൽ പ്രചാരമില്ലാത്തതും എന്നാൽ സ്തോഭത്തെ ജനിപ്പിക്കുവാൻ ഏറ്റവും ഉചിതങ്ങളുമായ അപൂർവരാഗങ്ങളെ അദ്ദേഹം വിസ്തരിച്ചു പാടുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പരമേശ്വരനൃത്തത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകാരായ നാരദനോ, തുംബുരുവോ എന്നു് ആർക്കും സംശയം ജനിക്കും."[43]

പരമാനന്ദതീർഥപാദസ്വാമികൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു കേൾക്കുക- "നമ്മുടെ അഗസ്ത്യന്റെ വർത്തമാനം ഈയിടെയെങ്ങും അറിയാറേ ഇല്ല. ഈ കിഴവനു് വളരെ ആഗ്രഹമുണ്ടു്, അയാളെ ഒന്നുകൂടിക്കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നു്". ഇതായിരുന്നു അവിടുത്തെ ഒടുവിലത്തെ സംസാരവിഷയം. ഈ അഗസ്ത്യനാരാണെന്നു് പ്രഥമശ്രവണത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കൊരു ലക്കുംകിട്ടിയില്ല. അനന്തരം അല്പം ചില സൂചനകൾകൂടി ലഭിച്ചപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കു പൂർവസ്മൃതിയുണ്ടായി, സ്വാമിതിരുവടികൾ മുമ്പു് ഈ (എഴുമറ്റൂർ) ആശ്രമത്തിൽവെച്ചു് സംഗീതസദസ്സുകളിൽ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മൃദംഗത്തിന്റെ പേരാണതെന്നു്. സാധാരണയിൽ നീളംകുറഞ്ഞു് വണ്ണംകൂടിയിരുന്നതിനാലാണു് അതിനു് "അഗസ്ത്യ"നെന്നുള്ള അന്വർത്ഥനാമം കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. സ്വാമികൾ ഇടയ്ക്കിടെ "ണക്കി, ധും, ധും, ത്ളാം, ത്ളാം" തുടങ്ങി ചില പ്രത്യേകശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ടു് അടുത്തുകിടന്നിരുന്ന മേശമേൽ താളങ്ങൾ പിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അഗസ്ത്യന്റെ വൈഭവങ്ങൾ പറഞ്ഞുധരിപ്പിക്കുവാനെടുത്ത ചില അടവുകളായിരുന്നിതെല്ലാം. ഇടയ്ക്കിടെ കൈകാലുകളിളക്കി ചില അഭിനയങ്ങളുംകൂടി തുടങ്ങിയപ്പോഴേയ്ക്കും ആ രംഗം പൂർവാധികം സജീവമായിത്തീർന്നു. അപ്രത്യക്ഷനായി നിന്നു് കണ്ടും കേട്ടും രസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പേഷ്കാരദ്ദേഹം ഇതാ പുറത്തുചാടി വന്നിരിക്കുന്നു. പാചകശാലയിലും മറ്റും ഓരോരോ ജോലികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവരെല്ലാംതന്നെ നിമിഷത്തിനുള്ളിൽ അവിടെ വന്നുകൂടി, ഇതുകൊണ്ടൊന്നും സ്വാമിതിരുവടികൾക്കു് ഒരു കൂസലുമുണ്ടായില്ല. ആ അന്തരീക്ഷം ഉച്ചത്തിലുള്ള ചിരികൊണ്ടു് മുഖരിതമായി. അവിടുത്തെ ഈ കലാപ്രകടനം ഏതാണ്ടൊരു പത്തുമിനിട്ടോളം സമയം നീണ്ടുനിന്നിട്ടുണ്ടു്."[44]

മതപാണ്ഡിത്യം

ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ആധികാരിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും വേദങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിലും സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യത്തിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'വേദാധികാരനിരൂപണം' പോലെയുള്ള കൃതികൾ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുമതത്തിലും സ്വാമികൾ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. 'ക്രിസ്തുമത നിരൂപണം' അതിന്റെ തെളിവാണു്. അതുപോലെതന്നെ ഇസ്ലാംമതത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും. അറബിഭാഷയും സ്വാമികൾക്കു വശമായിരുന്നുവത്രേ. സ്വാമികൾ 'കൊറാൻ' ഓതുന്നതു കേട്ടാൽ ഒരു മൗലവി അല്ലെന്നു് ആരും പറയുമായിരുന്നില്ല എന്നു് സാഹിത്യകുശലൻ ടി.കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.[45] മതപാണ്ഡിത്യം മതസൗഹാർദത്തിനുവേണ്ടിയാണു സ്വാമികൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതു്.

സൗഹൃദം

കുടിൽ മുതൽ കൊട്ടാരം വരെ വ്യാപിച്ചതും ഭേദബുദ്ധിയുടെ ലേശംപോലും തൊട്ടുതീണ്ടാത്തതുമായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ സൗഹൃദം. ആ സൗഹൃദഭാഗ്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞവർ അക്കാലത്തു ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചുകുട്ടികൾ മുതൽ മുതുമുത്തച്ഛന്മാർവരെ ആ സൗഹൃദവലയത്തിൽപെട്ടിരുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷഭേദവും സ്വാമികളുടെ സൗഹൃദത്തിന്റെ പാതയിൽ യാതൊരു തടസ്സവും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന സൗഹൃദമായിരുന്നു ഏറ്റവും സ്ഥായിയും അനുകരണീയവും. വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കോ ആരോപണപ്രത്യാരോപണങ്ങൾക്കോ ഒന്നും ആ സൗഹൃദത്തെ തകർക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പണ്ഡിതന്മാർ, കലാകാരന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ, ജ്യോത്സ്യന്മാർ, കവികൾ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, കർഷകർ, ധനാഢ്യന്മാർ, കൂലിപ്പണിക്കാർ തുടങ്ങി ജീവിതത്തിലെ നാനാമണ്ഡലങ്ങളിലും സ്വാമികൾക്കു സുഹൃത്തുക്കളുണ്ടായിരുന്നു.

ഓർമ്മശക്തി

സ്വാമികളുടെ ഓർമ്മശക്തി തികച്ചും അസാധാരണമായിരുന്നു.

പുത്തേഴത്തു നാരായണമേനോൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു കേൾക്കുക. "ഒരിക്കൽ ഞാൻ ടെനിസന്റെ ഒരു കവിത വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ സ്വാമികൾവന്നു. "എന്തോന്നാ" എന്നവിടുന്നു ചോദിച്ചു. ഞാൻ സംഗതിപറഞ്ഞു. അതു വായിച്ചു ചെറിയ ഒരു വിവരണവും പറഞ്ഞു. അങ്ങനെ അരമണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പുസ്തകം അടച്ചുവച്ചു വായിച്ചഭാഗം വഴിക്കുവഴി പറയാൻ പറഞ്ഞു. ഞാൻ കുഴങ്ങി. സ്വാമികൾ അതുവരെ വായിച്ചഭാഗം ക്രമമായി പറയുകയും അർത്ഥം വിവരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു."[46]

മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ 'കരുണ' എന്ന കാവ്യം മുഴുവൻ ഒറ്റത്തവണകേട്ടു സ്വാമികൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കിക്കളഞ്ഞതായി ഏറത്തു കൃഷ്ണനാശാൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.[47]

വ്യക്തികളെയും ജീവിതാനുഭവങ്ങളെയും ഒരിക്കലും മറക്കാത്തതരത്തിൽ ചിത്തഭിത്തിയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടിരുന്നു. സമാധിപര്യന്തം ബുദ്ധിക്ക് അത്യന്തം തെളിച്ചമായിരുന്നു സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. തന്റെ ദൗത്യം പൂർണമായതായി ബോധ്യപ്പെട്ട മട്ടിലാണല്ലോ അന്തിമകാലത്തു സ്വാമികൾ തന്റെ യാത്രയും മറ്റും ക്രമീകരിച്ചത്. അതിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മശക്തി തെളിഞ്ഞുകാണാം.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സിദ്ധികളെപ്പറ്റി ഉപന്യസിക്കുവാൻ ഇവിടെ സ്ഥലപരിമിതി അനുവദിക്കുന്നില്ല. ഒരു മനുഷ്യജന്മത്തിൽ ഇത്രമാത്രം സിദ്ധികൾ കൈവരിക്കാൻ ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനു് ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ല തന്നെ. സാഹിത്യരംഗത്തും ചരിത്രരംഗത്തും ഭാഷയുടെ രംഗത്തും എന്നുവേണ്ട വിവിധ വിജ്ഞാനശാഖകളുടെ രംഗങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അവഗാഹത്തിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. വാദമുഖങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ എത്ര കുശാഗ്രബുദ്ധിയോടുകൂടിയാണു സ്വാമികൾ അതു ചെയ്യുന്നതെന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഗൗരവമുള്ള വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോഴും സ്വതസ്സിദ്ധമായ സ്മിതം അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അതിന്റെ ചിഹ്നങ്ങളും കൃതികളിൽ കാണാം.

പ്രസ്ഥാനശ്രമങ്ങൾ

അരുവിപ്പുറത്തു ശ്രീനാരായണഗുരു ഉദ്ഘാടനം ചെയ്ത വമ്പിച്ച മാറ്റത്തിന്റെ പില്ക്കാലഗതി വളരെവേഗമായിരുന്നു. 1903 ൽ എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗം രൂപവൽകൃതമായി. 1905 ൽ അയ്യൻകാളിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 'സാധുജനപരിപാലനസംഘം രൂപവൽകൃതമായി. പുലയരുടെ മഹത്തായ സംരംഭമായിരുന്നു അതു്. 1910 ൽ കൊച്ചിയിൽ കെ. പി. കറുപ്പന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ 'വാലസമുദായ പരിഷ്കാരിണിസഭ' ഉണ്ടായി. സവർണസമുദായങ്ങളുടെയിടയിലും ഇവ ചലനങ്ങളുളവാക്കി. അവരും സംഘടനയുണ്ടാക്കി. 1909 ൽ നമ്പൂതിരിമാരുടെ 'യോഗക്ഷേമസഭ' ഉടലെടുത്തു. 1914 ൽ 'നായർ സമുദായ ഭൃത്യജനസംഘം' ഉണ്ടാവുകയും പിന്നീടു് അതു 'നായർ സർവീസ് സൊസൈറ്റി'യായി മാറുകയും ചെയ്തു. ഉത്തമമായ മാതൃക എസ്. എൻ. ഡി. പി. തന്നെയായിരുന്നു ഈ ശ്രമങ്ങൾക്കെല്ലാം. യോഗത്തിനു ശ്രീനാരായണഗുരു നല്കിയ ധാർമിക നേതൃത്വം എല്ലാവർക്കും അസൂയ ഉളവാക്കും മട്ടിലുള്ളതായിരുന്നു. അസൂയാലുക്കൾ അതു തുറന്നു പറഞ്ഞില്ലെന്നുമാത്രം. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ പ്രസ്ഥാനമായിട്ടാണു എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗം അറിയപ്പെട്ടതു്. എസ്. എൻ. ഡി. പി. ഈഴവരുടെ മാത്രം ഒരു സംഘടനയായിട്ടല്ല വിഭാവനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നതു് എങ്കിലും ഏറിയകൂറും അതു് അങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നു.

ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഈഴവ സമുദായത്തിന്നുണ്ടായ അഭിവൃദ്ധി നായന്മാരുടെയിടയിൽ അലയൊലികൾ ഇളക്കിവിട്ടു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ നായന്മാരുടെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആത്മീയാചാര്യനാക്കാൻ പല ശ്രമങ്ങളും നടന്നു. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അതിനു വഴങ്ങിയില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അതിനു വഴങ്ങിയിരുന്നുവെങ്കിൽ നായന്മാരുടെ സംഘടനയും പ്രവർത്തനങ്ങളും ശക്തമാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ജാതി തിരിഞ്ഞുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അനുകൂലമായിരുന്നില്ല.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരെ മുൻനിർത്തി നായന്മാരുടെ സംഘടനാപ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങി. ആചാര പരിഷ്കാരമായിരുന്നു അക്കാലത്തെ അടിയന്തിരാവശ്യം.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യന്മാരായ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികളും തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികളും നായർ സമുദായത്തിന്റെ ആചാരങ്ങളിൽ പരിഷ്കാരവും ഐകരൂപ്യവും വരുത്തുന്നതിനു യത്നിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദർ 'ആചാരപദ്ധതി', 'ദേവാർച്ചാ പദ്ധതി' മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതി. തീർത്ഥപാദപരമഹംസർ 'ലേഖനമാലിക' മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ഈ വിഷയത്തിൽ വിചാരം ചെയ്തു. രണ്ടു സ്വാമിമാരുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു അമ്പലപ്പാട്ടു രായിങ്ങൽ ശങ്കരനാശാൻ, താഴത്തോട്ടത്തു വേലുപ്പിള്ള, മന്നത്തു പദ്മനാഭപിള്ള തുടങ്ങിയ നായർ പ്രമാണിമാരുടെ പിന്തുണയും പ്രചാരണാദി സാഹായ്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ പലയിടങ്ങളിലും നായന്മാരുടെയിടയിൽ ഒരു ചലനം ഉളവാക്കുവാനും ആചാരങ്ങളിൽ ഒട്ടൊക്കെ ഐകരൂപ്യംവരുത്തുവാനും ആ ശ്രമങ്ങൾകൊണ്ടു് കഴിഞ്ഞു.

എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ശ്രീനാരായണ ഗുരു എന്നതുപോലെ ആചാര്യസ്ഥാനത്തിരുന്നു നേതൃത്വം കൊടുക്കാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തയ്യാറായില്ല എങ്കിലും കേരളത്തിലെ നായന്മാരുടെയിടയിൽ ആശയപരമായും സംഘടനാപരമായും പുതിയ ഉണർവുണ്ടാക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം നേതൃത്വപരമായ പങ്കാണു വഹിച്ചതു്. സംസ്കൃതവും വേദവും വേദാന്തവുമൊക്കെ ബ്രാഹ്മണരുടെ കുത്തകയാക്കിവെയ്ക്കുകയും അതിനു ശാസ്ത്രസമ്മതി ഉണ്ടെന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്ത ആദിശങ്കരാചാര്യരെപ്പോലും യുക്തിയുക്തം ചോദ്യം ചെയ്യാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു കഴിഞ്ഞതു നായന്മാരുടെ അവകാശബോധത്തെയും ആത്മാഭിമാനത്തെയും തട്ടിയുണർത്തി കേരളം പരശുരാമന്റെ സൃഷ്ടിയാണെന്നും ബ്രാഹ്മണർക്കു സംഭാവന കിട്ടിയതാണെന്നും മറ്റുമുള്ള കേവലം ഐതിഹ്യാധിഷ്ഠിതമായ അവകാശവാദത്തെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പൊളിച്ചുകളഞ്ഞതും നിസ്സാരകാര്യമായിരുന്നില്ല. പ്രത്യക്ഷമായിട്ടല്ലെങ്കിലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ആശയദാർഢ്യം കൊണ്ടാണു സവർണരിലെ ഏറ്റവും താഴെക്കിടയിൽ വെറും ഭൃത്യന്മാരായിക്കിടന്നിരുന്ന നായന്മാർക്കു് ഉണർന്നെഴുന്നേല്ക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്. പി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ എഴുതുന്നു- "ആധുനികകാല സ്ഥിതിക്കനുസരണമായി സാമൂഹ്യാചാരങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ആവേശം പൊതുവേ സംജാത

മായി. പാശ്ചാത്യ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രചാരം മാത്രമല്ല അതിനു കാരണമായി ത്തീർന്നതു്. നായന്മാരുടെ ആധ്യാത്മികവും മതപരവുമായ ചിന്താഗതികൾ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ചില ആത്മീയ ചിന്തകന്മാർ പ്രസ്തുത കാല ഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായതു് ഈ പരിഷ്കാരപ്രവണതയ്ക്കു സഹായകമായി. ഒരുപക്ഷേ കേവലം സമുദായപ്രവർത്തകരും നേതാക്കളും മാത്രം വിചാരി ച്ചാൽ സാധ്യമാകുമായിരുന്നില്ലാത്ത ചില കാര്യങ്ങൾ ഈ ആത്മീയ പുരുഷ ന്മാർ പ്രായോഗികമാക്കിത്തീർത്തു. അവരിൽ എല്ലാംകൊണ്ടും ഏറ്റവും മഹാനായ വ്യക്തി ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളായിരുന്നു. ശങ്കരാചാര്യർക്കുശേഷം കേരളം കണ്ടിട്ടുള്ള യോഗിവര്യന്മാരിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനത്തിന്നർഹനായ അദ്ദേഹം സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കൊന്നും മുന്നോട്ടുവന്നില്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മീയപ്രഭാവം സമുദായത്തിന്റെ ആചാരപരിഷ്കാര പരമായ ചിന്താഗതികൾക്കു് ഉറപ്പുള്ള ഒരു അടിസ്ഥാനം പടുത്തുകെട്ടി. കേര ളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണ മേധാവിത്വം നായന്മാരെ എത്രമാത്രം അധഃപതിപ്പിച്ചു എന്നതു് വ്യക്തവും ധീരവുമായ വിധം ആദ്യം വെളിപ്പെടുത്തിയതു ചട്ടമ്പി സ്വാമികളായിരുന്നു."[48]

അതേ, തികച്ചും ശരിയായ പ്രസ്താവമാണിതു്. താത്ത്വികമായ ഒരു അടിത്തറയിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ടു നായർസമുദായത്തിനു വരേ ണ്യാധിപത്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ തന്റേടമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതു ചട്ടമ്പി സ്വാമികളായിരുന്നു. നായർ സമുദായത്തിൽ നിലനിന്ന പാരതന്ത്ര്യം അദ്ദേ ഹത്തിനിഷ്ടമായിരുന്നില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്നെ തന്റെ ശിഷ്യനായ നീല കണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികളുടെ 'ദേവാർച്ചാ പദ്ധതി' എന്ന പുസ്തകത്തിന്നെ ഴുതിയ ഉപോദ്ഘാതത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. "മലയനായകപ്പെ രുമാക്കൾക്കു് യുഗാന്തരാരംഭകാലാവധി, നിഷ്പ്രതിഘമായി നിലനിന്നു പോന്നവയെങ്കിലും പ്രാകൃതവസ്തുനിയമപ്രകാരം കാലപര്യയംകൊണ്ടു് രജശ്ഛന്നമായ ദർശനപഥത്തിൽനിന്നും വിദൂരവർത്തികളും ആത്മാ നാത്മലോകങ്ങൾ രണ്ടിലും ഒന്നുപോലെ രൂഢമൂലങ്ങളുമായുള്ള വൈദ ഗ്ദ്ധീസത്താവാദികളെ ഉദ്ദേശ്യപ്രതിനിർദ്ദേശ്യരീതിയിൽ പടിപടിയാകെ സയുക്തിപ്രമാണവിന്യാസം വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായിട്ടു് നായക മൂർദ്ധാ ഭിഷിക്തരായ സമാജവിയന്മണികളുടെ ഹൃദയപൂർവ്വകസാടോപോത്സാ ഹത്തിന്റെ ഫലമായും പൂർവ്വപ്രത്യായിതപുരുഷധൌരേയരുടേയും മറ്റും

ഉപയോഗാർത്ഥം പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള "പ്രാചീനമലയാളാദി" വഴിയായും നായർ സമുദായത്തിനു് ഉച്ചൈസ്സായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഉണർവ്വിൽ എൻ-എസ്- 'സൊസൈറ്റി' - 'സമാജ'- സന്താനങ്ങൾക്കും മറ്റും ദേവാർച്ചനവിഷയത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുന്നയിക്കാൻവേണ്ടി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ മുദ്രണോപക്രമത്തെ ഞാൻ സശിരഃകമ്പമംഗീകരിക്കുന്നു."[49]

തന്റെ ശ്രമഫലമായുണ്ടായ ചലനങ്ങളുടെ പിന്തുടർച്ചയായി നായന്മാരുടെയിടയിൽ ശക്തമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനം രൂപപ്പെടുന്നു എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു കൂടി വ്യക്തമായിരുന്നു. അക്കാര്യം കൂടി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു മുകളിലുദ്ധരിച്ച സ്വാമികളുടെ വാക്യങ്ങൾ. അതിലദ്ദേഹം കടുത്ത എതിർപ്പുകൾ പ്രകടിപ്പിച്ചതായി കാണാനുമില്ല.

ശങ്കരാചാര്യരും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും

ലോകമറിയുന്ന ഏറ്റവും പ്രശസ്തനായ കേരളീയൻ ആദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രചാരകനായിരുന്ന ആദിശങ്കരാചാര്യരാണു്. ആദിശങ്കരന്റെ അദ്വൈത വേദാന്തത്തെത്തന്നെ അവലംബിച്ചു് ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ സൃഷ്ടിക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ച മഹാന്മാരാണു ശ്രീനാരായണഗുരുവും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും. മൂന്നുപേരും മുറുകെപ്പിടിച്ച ദർശനം ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നുവെങ്കിലും മൂന്നുപേരും ഊന്നൽകൊടുത്തതു ഒരേ അംശത്തിലായിരുന്നില്ല.

ഒരു ദർശനമെന്ന നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ അദ്വൈതവേദാന്ത ദർശനത്തോളം സാമ്യവാദസമീപനമുള്ള ഒരു ദർശനമില്ലെന്നു കാണാം. എന്നാൽ ശങ്കരാചാര്യർ ആ ദർശനത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ വക്താവായിരിക്കെത്തന്നെ ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ കൊള്ളരുതായ്മകളെ നീതിമത്ക്കരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല തെളിവാണു ബാദരായണന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ അപശൂദ്രാധികരണത്തിനു ശങ്കരാചാര്യർ എഴുതിയ ഭാഷ്യം. പ്രസ്തുത ഭാഷ്യം ഉദ്ധരിച്ചു് അതിന്റെ യുക്തിഹീനതയെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു

വിശദമായി ചർച്ചചെയ്തു തള്ളിക്കളയുകയാണു 'വേദാധികാര നിരൂപണ'ത്തിലും 'പ്രാചീനമലയാള'ത്തിലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ചെയ്തതു്.

ഒരു ദാർശനികനെന്ന നിലയിൽ ശങ്കരാചാര്യർക്കുള്ള ഔന്നത്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാനാവുകയില്ല. ദാർശനികരംഗത്തെ ശങ്കരന്റെ സംഭാവനയെ ഇടിച്ചുകാണിക്കുന്നതിലും അർഥമില്ല.

ശാങ്കരദർശനത്തെ ഇന്ന് നാംസമീപിക്കേണ്ടത് എങ്ങനെ എന്നതാണ് പ്രഥമപ്രശ്നം. സ്വന്തം അന്തർവിജ്ഞാനനേത്രംകൊണ്ട് പ്രപഞ്ചരഹസ്യം കണ്ടെത്തി വെളിപ്പെടുത്തിയ സർവജ്ഞനായ ജഗദ്ഗുരുവാണ് ശ്രീശങ്കരൻ എന്നാണല്ലോ പലരും പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ദർശനത്തിന്റെ ആകെത്തുകയാണ് ശാങ്കരദർശനമെന്നും അതിനപ്പുറമൊരു ദർശനം ഇനി ഉണ്ടാകാനില്ലെന്നും ചിലർ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. ഈ സമീപനം ദർശനമണ്ഡലത്തിൽ ശ്രീശങ്കരൻ ചെയ്ത സംഭാവന എന്തെന്നു് മനസിലാക്കാൻ ഉതകുന്നതല്ല. ശ്രീശങ്കരനു മുമ്പും ദർശനമുണ്ടായിരുന്നു. ശേഷവും ദർശനമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മറ്റെല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകളും പോലെ ദർശനവും വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കയാണു്. അതിനാൽ ദാർശനികരംഗത്തു് ശ്രീശങ്കരന്റെ സംഭാവനയെന്തെന്നു് വസ്തുനിഷ്ഠമായും ചരിത്രപരമായും വൈരുധ്യാത്മകരീതിയിൽ പരിശോധിക്കുകയാണു് വേണ്ടതു്. ഒന്നുകിൽ ശാങ്കരദർശനം പൂർണമായി ഇന്നു് സ്വീകരിക്കണം അല്ലെങ്കിൽ അപ്പാടെ തള്ളിക്കളയണം എന്ന സമീപനം ശരിയല്ല. മൊത്തം ദാർശനിക പൈതൃകത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിലല്ലാതെ ശാങ്കരദർശനത്തെ ഒറ്റപ്പെടുത്തി കാണുന്നതും ശരിയല്ല.

ശാങ്കരദർശനമെന്നുകേട്ടാൽ ഉടനെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വരുന്നതു് അദ്വൈതത്തിന്റെ കാര്യമാണു്. ശാങ്കരദർശനം = അദ്വൈതദർശനം എന്നൊരു ധാരണയാണു് പൊതുവെയുള്ളതു്. ശാങ്കരദർശനം അദ്വൈതദർശനം തന്നെ; എന്നാൽ അതുമാത്രമല്ല അദ്വൈതദർശനം. മുകളിൽസൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ അദ്വൈതമംഗീകരിക്കുന്ന ദർശനങ്ങൾ വേറെയുമുണ്ടു്. മാത്രമല്ല ദർശനത്തിൽ അദ്വൈതേതരങ്ങളായ സ്വീകാര്യാംശങ്ങളും പലതുണ്ടു്. അപ്പോൾ, നമുക്കു് പരിശോധിക്കാനുള്ളതു് ശാങ്കരദർശനത്തിലെ ശരിയും സ്വീകാര്യവുമായ അംശങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണെന്നാണു്. തികഞ്ഞ ആശയവാദമായ ശാങ്കരദർശനത്തിന്റെ ആത്യന്തികസത്യസംബ

ഡമായ സമീപനം വസ്തുനിഷ്ഠമാണ്. ബ്രഹ്മസിദ്ധാന്തം ഉദാഹരണം. സച്ചിദാനന്തസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മം വസ്തുനിഷ്ഠയാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നാണ് ശാങ്കരസിദ്ധാന്തം. വസ്തു, അവസ്തു എന്നാണ് മൊത്തത്തിൽ ശാങ്കര ദർശനം നടത്തുന്ന സംവർഗവിഭജനം. വസ്തുവിൽ അവസ്തുവിനെ ആരോപിക്കുന്നതിനെ അധ്യാസം എന്നു് ശങ്കരൻ വിളിക്കുന്നു. (ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം- ഉപോദ്ഘാതം). വസ്തു ബ്രഹ്മം മാത്രം. മറ്റെല്ലാം അവസ്തു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉള്ള ബ്രഹ്മത്തിൽ അധ്യസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ് അതായതു് ആരോപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാണ് സകലപ്രപഞ്ചവും. ഇതിൽ യാഥാർത്ഥ്യം വസ്തുവാണെന്ന അംശമാണ് സ്വീകാര്യമെന്നു് പറഞ്ഞതു്. യാഥാർത്ഥ്യം ഒന്നേ ഉള്ളു എന്ന ശാങ്കരദർശനസിദ്ധാന്തം അദ്വൈതവാദമാണ്. അതാണ് മറ്റൊരു സ്വീകാര്യമായ അംശം. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അദ്വൈതത്ത്വം സ്ഥാപിക്കാനാണ് ശാങ്കരദർശനത്തിന്റെ മുന്തിയപങ്കും വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിലെ സമന്വയാധ്യായത്തിൽ എല്ലാ ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങളെയും അദ്വൈത ബ്രഹ്മപരങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശങ്കരൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ ശാങ്കരദർശനത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠ സമീപനം, അദ്വൈതാത്മകത, വൈരുധ്യാത്മകതർകം - ഇതുമൂന്നും സ്വീകാര്യവും ശരിയുമായ ദാർശനികാംശങ്ങളാണ്. അവയുടെ ഉപജ്ഞാതാവ് ശ്രീശങ്കരനാണെന്നു പറയാനാവുകയില്ല എന്നതു് വേറൊരു കാര്യം. ശാങ്കരദർശനത്തെ വസ്തുനിഷ്ഠമായും ചരിത്രപരമായും വിലയിരുത്താൻ പുറപ്പെടുന്ന ഒരാൾ ഈ വസ്തുത അംഗീകരിക്കുന്നതന്നെ ചെയ്യും. ഇതിനപ്പുറം ശാങ്കരദർശനത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു് സമർത്ഥിക്കാനുള്ള ഏതൊരു ശ്രമത്തെയും അയാൾക്കു തള്ളിപറയേണ്ടതായും വരും.

ശ്രുതി, സ്മൃതി, പുരാണം തുടങ്ങിയവയുടെ പ്രാമാണ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു ശങ്കരാചാര്യർക്കുണ്ടായിരുന്നതിനെക്കാൾ യുക്തിപൂർവ്വകമായ നിലപാടും ധാരണയുമാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ ശ്രുതിയെ പ്രമാണരാജാവായി അഭിഷേകം ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. ശങ്കരാചാര്യർ ശ്രുതിരാജാവിന്റെ തിരുവായ്ക്കു് എതിരുപറയുവാൻ ഒരിക്കലും ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സ്ഥിതി അതായിരുന്നില്ല. പ്രാകൃതവും പൈശാചികവും അശ്ലീലാത്മകവു

മായ ആചാരങ്ങളെ യാഗത്തിന്റെ പേരിൽ നീതിമത്ക്കരിക്കാൻ ആയിരം വേദങ്ങൾ ശ്രമിച്ചാലും അതിനെ പരിശുദ്ധന്മാർ ആദരിക്കുകയില്ലെന്നു വെട്ടിത്തുറന്നു പറയുവാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും കഴി ഞ്ഞിട്ടില്ല.

ദാർശനികൻ ഋഷിയാണു്. ശ്രീശങ്കരൻ മഹർഷിയായിരുന്നു എന്ന തിൽ തർക്കമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തന്റെ വാദഗതി സാധൂകരിക്കാൻ സ്മൃതിയെ കൂട്ടുപിടിച്ചു എന്നതു് നിസ്സാരകാര്യമല്ല. ദാർശനികന്റെ അഥവാ മഹർഷിയുടെ അധഃപതനത്തിന്റെ നെല്ലിപ്പലകയായി മാത്രമേ അതിനെ കാണാനാവൂ. ബാദരായണന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന്റെ അപശൂദ്രാധികരണ ത്തിൽ ഭാഷ്യം വിരചിക്കവേ ശങ്കരാചാര്യർ ചെയ്തതു അധഃപതനത്തിന്റെ നെല്ലിപ്പലകയിൽ കാൽവയ്ക്കുകയാണു്. "ഇവൻ വേദത്തെ കേൾക്കുക യാൽ ഈയവും മെഴുകും ഉരുക്കി ഒഴിച്ചു് ഇവന്റെ ചെവികളെ നിറ യ്ക്കുക" എന്ന സ്മൃതിവാക്യം ഉദ്ധരിച്ചു ശൂദ്രനു വേദാധികാരമില്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ശങ്കരാചാര്യർ ശ്രമിക്കുന്നിടത്താണു് ആ നെല്ലിപ്പലക നാം കാണുന്നതു്.

അമ്മാതിരി ഒരു അധഃപതനത്തിൽനിന്നു ദർശനത്തേയും ദാർശനി കരെയും രക്ഷിക്കാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വമാണു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഏറ്റെടു ത്തതു്. ആനിലയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ മഹത്ത്വം ഉത്ത രോത്തരം വർദ്ധിക്കുന്നതായി കാണാം. സ്വാമികളെ വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ മഹർഷി എന്നപദം മതിയാവാതെ വരുന്നു. മഹാമഹർഷിയത്രേ ചട്ടമ്പി സ്വാമികൾ.

കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ ശങ്കരാചാര്യരെയും ചട്ടമ്പി സ്വാമികളെയും വിശദമായ താരതമ്യപഠനത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടതാ ണു്. സ്ഥലകാലപരിമിതികളാൽ ഇവിടെ അതിനു കഴിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ചില കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തെയും കൃതികളെയും ഒന്നിച്ചു് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥ ത്തിന്റെ ഒരു ന്യൂനതയായി കലാശിച്ചേയ്ക്കും എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ചിലതു മാത്രം പറയാം.

ദാർശനികരംഗത്തെ ശങ്കരന്റെ സംഭാവനയെ വിലമതിക്കുന്നതി

നോടൊപ്പംതന്നെ മതത്തിന്റെ രംഗത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻതിരിപ്പൻ സ്വഭാവത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻകൂടി സത്യസന്ധനായ ഒരാൾക്കു കഴി യേണ്ടതാണ്. ദാർശനികനായ ശങ്കരന്റെ സംഭാവനയാകെ നാടിനു ഗുണ മായിരുന്നുവെന്ന് ഇവിടെ പറഞ്ഞതിനർഥമില്ല. ശങ്കരനും ശങ്കരന്റെ ദർശ നവും കൂടി ഭാരതത്തിലെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ച മുരടിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തതെന്നു പി.സി. റേയെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരി പ്പാടു് പറയുന്നതു് ശരിയാണു്.[50] അതും ഇരിക്കട്ടെ. മതത്തിന്റെ രംഗത്തു ശങ്കരൻ ചെയ്തതെന്താണു്? പഴയ ബ്രാഹ്മണ മതത്തെ ചാതുർവർണ്യ ത്തിന്റെ എല്ലാ വിവേചനങ്ങളോടുംകൂടി പുനഃസ്ഥാപിക്കുകയാണു മതരം ഗത്തു ശങ്കരൻ ചെയ്തതു്. ജൈന ബൗദ്ധമതങ്ങളോടു യാതൊരു വിട്ടു വീഴ്ചയുമില്ലാതെ ശങ്കരൻ നടത്തിയ സമരം മറ്റൊന്നിനും വേണ്ടിയായിരു ന്നില്ല, ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വ പുനഃസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി തന്നെയാ യിരുന്നു.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശ്രീശങ്കരനോടു് തുലനംചെയ്യേണ്ടതു് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണു്. മതനവീകരണത്തിന്റേയും സാമൂഹിക നവോത്ഥാ നത്തിന്റെയും ഇരട്ട പ്രവാചകനായിവന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശങ്കരന്റെ അദ്വൈതദർശനം സ്വീകരിച്ചു എങ്കിലും കണ്ണടച്ചു ശങ്കരനെ അനുകൂലി ക്കാൻ മുതിർന്നില്ല. എന്നല്ല, ശങ്കരന്റെ തെറ്റുതിരുത്താൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമി കൾക്കു കരുത്തും കാരുണ്യവും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. അതാണു് കേരളത്തിന്റെ ഭാഗ്യം.

കേരളീയ നവോത്ഥാനവും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും

പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളത്തിലെ അവസ്ഥയെക്കു റിച്ചു് മുമ്പു് സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. അതു വാസ്തവത്തിൽ കേരള ത്തിന്റെ മാത്രം അവസ്ഥയായിരുന്നില്ല. അതിമഹത്തായ ഒരു സാംസ്കാ രികപൈതൃകം ഭാരതത്തിനുണ്ടെങ്കിലും ഇടക്കാലത്തുവച്ചു് ആ പൈതൃക ത്തിന്റെ നല്ലവശങ്ങളെയെല്ലാം കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് പുഴുക്കുത്തുകൾ

പടർന്നുപിടിച്ചു. ജാതീയവും മതപരവും സാമൂഹികവുമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങ ളുടെ അറപ്പും വെറുപ്പും ഉളവാക്കുന്ന ഒരു കേദാരഭൂമിയായി ഭാരതം അധഃപതിച്ചു. വിദേശാധിപത്യത്തിന്റെ കെടുതികൾകൂടിയായപ്പോൾ എരി തീയിൽ എണ്ണകണക്കെ ആയി അതു്. ആ അവസ്ഥയിൽനിന്നുള്ള മോചനം കാംക്ഷിച്ച മഹാന്മാർ നേതൃത്വം നൽകിയ ഒരു മഹത്തായ നവോത്ഥാനപ്ര സ്ഥാനം പതിനെട്ടു് പത്തൊൻപതു നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി ഭാരതത്തിൽ രൂപം കൊണ്ടു. ആ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ അലകൾ കേരളത്തിൽ എത്താൻ അല്പംവൈകി. എങ്കിലും അവ എത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ നവോത്ഥാനം ഭാരതീയ നവോത്ഥാന ത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു.

നവോത്ഥാനത്തിനു രണ്ടു മുഖ്യധാരകളുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു സാമൂഹിക പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനവും മറ്റേതു് മതനവീകരണപ്രസ്ഥാ നവും. ഈ രണ്ടു ധാരകളിലുംപെട്ട ഒട്ടേറെ മഹാസംരംഭങ്ങൾ ഭാരത ത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ ഉണ്ടായി. കേരളത്തിലാകട്ടെ സാമൂഹ്യ പരി ഷ്കരണപ്രസ്ഥാനവും മതനവീകരണപ്രസ്ഥാനവും സമ്മിശ്രമായിട്ടാണു് രൂപംകൊണ്ടതു്. കേരളീയനവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നായകൻ ശ്രീനാരായണഗുരു ആയിരുന്നു. 1888-ൽ ഗുരു അരുവിപ്പുറത്തുനടത്തിയ ശിവക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ അതിന്റെ തുടക്കമായിരുന്നു. പിന്നീടു് വളർച്ച ദ്രുതഗ തിയിലുമായിരുന്നു. ഇവിടെ എടുത്തുപറയേണ്ട ഒരു സംഗതിയുണ്ടു്.

കേരളീയനവോത്ഥാനത്തിനു വഴിയൊരുക്കിയ ഒട്ടേറെ ചെറിയ ചെറിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളും വലിയ വലിയ മനുഷ്യരും മുൻപും ഉണ്ടായിരുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ കാലത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാന ത്തിന്റെ വിത്തിറക്കാൻ പാകത്തിൽ നിലമൊരുക്കുന്നതിൽ പങ്കുവഹിച്ച മറ്റു മഹാന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളായി രുന്നു. നിലമൊരുക്കുക മാത്രമല്ല തനതായ രീതിയിൽ നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാ നത്തിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ചെയ്തു സ്വാമികൾ. നിർഭാഗ്യമെന്നുപറയട്ടെ, കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിനു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നൽകിയ സംഭാവന വേണ്ട വിധത്തിൽ വിലയിരുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ച ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ

ദിങ്മാത്രാവലോകനത്തിൽ നിന്നുതന്നെ വെളിവാകുന്നതുപോലെ ചാതുർവർണ്യവ്യവസ്ഥയും അതിന്റെ മനുഷ്യത്വരഹിതമായ നിയമങ്ങളും കൊണ്ടു് പൊറുതിമുട്ടുകയായിരുന്ന ഒരു ജീവിതാവസ്ഥയെ താത്ത്വിക മായും പ്രായോഗികമായും എതിർത്തു പരാജയപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു സ്വാമികളുടെ പരിപാടി. തനിക്കു വിലക്കിയ ഒരു വിദ്യയും പിടിച്ചെടു ക്കാതെ അദ്ദേഹം അടങ്ങിയില്ല. അതുവഴി അധഃസ്ഥിതരുടെ വിദ്യയ്ക്കു കല്പിച്ചിരുന്ന അധീശവർഗ്ഗത്തിന്റെ വിലക്കുകളെ ഉല്ലംഘിക്കുകയാണു സ്വാമികൾ ചെയ്തതു്. താത്ത്വികരംഗത്തു് 'വേദാധികാര നിരൂപണം' പോലെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വമ്പിച്ച സംഭാവനകളായിരുന്നു. ആ കൃതി അതു പോലെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതിനാൽ അതി നെക്കുറിച്ചു് കൂടുതൽ ഇവിടെ പറയുന്നില്ല.

തന്നോടു ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാവരോടും മനുഷ്യസമത്വത്തിനുവേണ്ടി എന്നല്ല ജീവിതസമത്വത്തിനുവേണ്ടി ഉദ്ബോധനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു ചട്ട മ്പിസ്വാമികൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രോതാക്കൾ മഹാസമ്മേളനങ്ങളിലെ ജന തതികളായിരുന്നില്ല. ചെറിയ ചെറിയ ഗൃഹസദസ്സുകളായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ സദസ്സുകളിൽ അക്കാലത്തെ സവർണ്ണരായ നായന്മാരുടെ സദസ്സുകളാ യിരുന്നു അധികവും. അതു് ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് നായന്മാരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും പിൻതുണനേടിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചു.

പി.കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ എഴുതുന്നു - "മതച്ഛായയോടുകൂടിയ ഈ പരിഷ്കരണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നായർ സമുദായത്തിലെ ഉൽപ തിഷ്ണു വിഭാഗങ്ങളുടെ സഹകരണം ശ്രീനാരായണഗുരുവിനു ലഭിച്ചി രുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാണു് ഈ അനുകൂലമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ച മഹാൻ. നായർ സമുദായത്തിൽ ജനിച്ച മഹാപണ്ഡിതനായ ചട്ടമ്പിസ്വാമി കൾ ജാതിവ്യത്യാസത്തിന്റെ നിരർത്ഥകതയെപ്പറ്റി സ്വസമുദായത്തിൽ പ്രച രണം നടത്തിവന്നു. സംഭാഷണങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം ജാതിവ്യത്യാസം അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിനു ചേർന്നതല്ലെന്നു സ്വജാതീയരോടു പറയുമാ യിരുന്നു".[51]

ഈഴവരെ മുഖ്യമായി സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണു് ശ്രീനാരായണ

ഗുരു തന്റെ പ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങിയതെങ്കിലും അതു കേവലം ഈഴവരുടെ ഉന്നമനത്തിനുള്ള ഒന്നായിട്ടല്ല അദ്ദേഹം വിഭാവനം ചെയ്തതു്. പൂർണ്ണ മായും മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ സാക്ഷാത്ക്കാരമായിരുന്നു ഗുരുവിന്റെ ലക്ഷ്യം. മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിൽ മനുഷ്യത്വമല്ലാതൊരു ബന്ധമില്ലെന്നദ്ദേഹം ഉദ്ഘോഷിച്ചു. മനുഷ്യരിൽ മനുഷ്യത്വമല്ലാതെ ബ്രാഹ്മണത്വമോ ഈഴവ ത്വമോ ഇല്ലെന്നു അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ പ്രസ്ഥാ നത്തിൽ നായന്മാരുൾപ്പെടെ മറ്റുജാതിക്കാരിൽ പലരും ഭാഗഭാക്കുകളായി. പ്രൊഫ: കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു നോക്കുക- "നായ ന്മാരിൽ അനേകം പേർ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിക്കു കയും ഗുരുവിന്റെ ആദർശത്തെ നടപ്പിൽവരുത്തുവാൻ അക്ഷീണം പരിശ്ര മിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടു്. ഈ ഒരു നില കൈവരുത്തിയതു് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്നെയായിരുന്നു. അതേ, കേരളത്തിൽ ഇത്രവേഗം ശ്രീനാരായണസിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കു പ്രചാരം വരുത്തുവാൻ ഈഴവരോടും ജാതികൃതങ്ങളായ അവശതകൾ അനുഭവിക്കുന്ന മറ്റു സമുദായക്കാരോടു മൊപ്പം നായന്മാരും സന്നദ്ധരാകുവാൻ കാരണം ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമിയായി രുന്നു എന്നതിൽ എനിക്കു് ലേശവും സംശയം തോന്നുന്നില്ല.

ശ്രീനാരായണസിദ്ധാന്തങ്ങൾ അവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല. ഗുരു സ്വാമികൾ അരുവിപ്പുറം മുതലായ അനേകം ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കു കയും സ്ഥാപിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തശേഷം അവിടെ എല്ലാവർക്കും ഭേദ ബുദ്ധി ഇല്ലാതെ കടന്നു ആരാധിക്കുവാൻ അവസരം നല്കി. അരുവിപ്പു റത്തും വർക്കലയിലും ആലുവായിലും പാഠശാലകളും മഠങ്ങളും ഏർപ്പെ ടുത്തി. അവിടെ സംസ്കൃതഭാഷയും വേദാദികളും പഠിക്കുവാനും പഠിപ്പി ക്കുവാനും സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കി. ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽനിന്നും മാറ്റൊലി ക്കൊണ്ട ആശയം "വേദങ്ങൾ പഠിക്കുക, പഠിപ്പിക്കുക, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രതി ഷ്ഠയും പൂജാദികളും നടത്തുക, നടത്തിക്കുക എന്നിങ്ങനെ ഒരു ഹിന്ദുമത സ്ഥനുള്ള എല്ലാ അധികാരാവകാശങ്ങളും ഹിന്ദുമതം വിശ്വസിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഉണ്ടായിരിക്കണം" എന്നായിരുന്നു. ക്ഷേത്രപ്രവേശനം കിട്ടിയിട്ടു് പതിനാറുവർഷവും, ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയിട്ടു് നാലു വർഷവും കഴിഞ്ഞിട്ടും ഈ ആശയം പൂർണ്ണമായി നടപ്പിൽവന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും

സാർവത്രികമായ അംഗീകാരം അതിനു് സംസിദ്ധമായിട്ടുണ്ടു് എന്നു നമു ക്കു് നിസ്സന്ദേഹം പറയാം. ശ്രീനാരായണസന്ദേശം അവിടെയും അവസാനി ക്കുന്നില്ല. ദുഃഖനിമഗ്നരായ ലോകരെ ഒന്നാകെ അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ഗംഭീരനിനദം പിന്നെയും ഉയരുകയാണു്- "ഒരു ജാതി ഒരു മതം ഒരു ദൈവം മനുഷ്യനു് ഒരുയോനി ഒരാകാരം ഒരുഭേദവുമില്ലതിൽ" എന്നു്. ആയിരമായിരം വിഭാഗങ്ങളിലും ഉപവിഭാഗങ്ങളിലുംപെട്ടു നട്ടംതിരിയുന്ന ബ്രാഹ്മണനും അബ്രാഹ്മണനും ഹിന്ദുവിനും അഹിന്ദുവിനും ഭാരതീയനും അഭാരതീയനും ഒരുപോലെ ആശ്വാസമരുളുവാൻ പോരുന്ന ഈ സാർവ ലൗകികസൗഭ്രാത്രമന്ത്രത്തിന്റെ പീഠികകളാണു് "വേദാധികാര നിരൂപണം" "സർവമതസാമരസ്യം" മുതലായ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികളെ ന്നാണു് എന്റെ പക്ഷം."[52]

ശ്രീനാരായണന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ശ്രമങ്ങളുടെ വിജയ ത്തിനു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വഹിച്ച പങ്കു് ഇങ്ങനെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ നായന്മാരുടെയിടയിലെ ഉണർവിനു ശ്രീനാരായണഗുരു വഹിച്ച പങ്കു് മറ ച്ചുവെച്ചിട്ടു കാര്യമില്ല. ചരിത്രപരമായ വസ്തുതകൾ വസ്തുതകളായി അംഗീകരിക്കാതെയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് താത്ക്കാലികമായി, ചില നേട്ടങ്ങ ളുണ്ടാക്കാനോ മിഥ്യാഭിമാനം നിലനിർത്താനോ സഹായിച്ചേക്കാമെങ്കിലും ദീർഘകാലാടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ അതു് ഗുണത്തേക്കാളേറെ ദോഷമേ ചെയ്യൂ എന്നുകാണാം. കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിനു നേതൃത്വംവ ഹിച്ച ശ്രീനാരായണഗുരുവിനേയും അദ്ദേഹം 1888-ൽ അരുവിപ്പുറത്തു തുടങ്ങിവെച്ച വിപ്ലവാത്മകമായ ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠാകർമ്മത്തിന്റെ പ്രാധാന്യ ത്തെയും എക്കാലത്തേയ്ക്കും ആർക്കും മറച്ചുപിടിക്കാനാവുമെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുത ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വസ്തു നിഷ്ഠമായ സമീപനമാണു് ഇക്കാര്യത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു് എന്ന താണു്. നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ 'ദേവാർച്ചാപദ്ധതി'യുടെ ഉപോദ്ഘാ തത്തിൽ സ്വാമികൾ എഴുതി "യോഗജ്ഞാന പാരംഗമതയ്ക്കു് - യോഗ ജ്ഞാനപ്രമേയങ്ങളെ സമ്പ്രദായരീത്യാ ഗ്രഹിക്കയും പരിശീലിക്കയും ചെയ്തു് ആരൂഢപദത്തിലെത്തുന്നതിനു് - അനേക സംവത്സരക്കാലം എന്നോടുകൂടി വസിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ പ്രഥമ ശിഷ്യൻ നാണുഗുരുവെന്നു

പറയുന്ന ആൾ ആ സമുദായത്തിന്റെ അഭ്യുത്ഥാനത്തിനായി അവരുടെയി ടയിൽ ദേവാർച്ചനാദിയെ പുരസ്കരിച്ചു ബഹുവിധകാര്യങ്ങളിൽ സ്വാത ന്ത്ര്യമുണ്ടാക്കിയതുപോലെ മറ്റൊരു സമുദായത്തിന് സ്വയംകൃതാനർത്ഥനി ലയിൽ വന്നുകൂടിയ അന്യേച്ഛാധീനബുദ്ധിയെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യുവാൻ ദ്വിതീയശിഷ്യൻ ഇങ്ങിനെ ഗ്രന്ഥകരണാദിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് ഗൗണാത്മതാധ്യാസദൃഷ്ട്യാ ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഫലവിഷയത്തിൽ വൈഷമ്യം കാണുന്നതു് ഭോക്തൃനിഷ്ഠമായ തപ്താത പ്താവസ്ഥാഭേദംമൂലമാണെന്നു വിചാരദൃഷ്ടിക്കു് കാണാവുന്ന താകുന്നു."[53]

ആശയസമരത്തിന്റെ മാതൃക

ഒരുപക്ഷേ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ എളിമ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ച്, അല്ലെങ്കിൽ ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ ഉണ്ടാകുമായി രുന്ന പ്രചാരം കുറയ്ക്കുന്നതിനു് ഇടവരുത്തിയിട്ടുണ്ടാവാം. കാഷായ വസ്ത്രം ധരിക്കാതെ, കമണ്ഡലുകൈയിലേന്താതെ, മഠങ്ങൾ സ്ഥാപി ക്കാൻ മെനക്കെടാതെ, സംഘടനകൾ കെട്ടിപ്പടുക്കാതെ ചെയ്യുന്ന പ്രവർത്ത നങ്ങൾക്കു ആളുകളെ ആകർഷിക്കുവാൻ ശക്തി കുറയും. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഇതൊന്നും ചെയ്തയാളായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഇതൊന്നുമില്ലാതെ ആശയ രംഗത്തു് അദ്ദേഹം നടത്തിയ പ്രവർത്തനം ഇന്നും ഉത്തമമാതൃകയായി നിലകൊള്ളുന്നു. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ പശ്ചാത്തല ത്തിൽ പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ ആശയരംഗത്തു സ്വാമികൾ ചെയ്ത സംഭാവനയുടെ സ്വരൂപം മനസ്സിലാവുകയുള്ളൂ. ഇന്നത്തെപ്പോലെ ബഹു ജനമാധ്യമങ്ങൾ അന്നു പ്രചുരപ്രചാരത്തിൽ വന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.വാഹ നസൗകര്യങ്ങളും തുലോം കുറവായിരുന്നു. എന്നിട്ടും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം എത്തിച്ചേർന്നു. കാടിളക്കുന്ന ഒരു തരം പ്രചാരണമുണ്ടല്ലോ, തെരഞ്ഞെടുപ്പുകളിലും മറ്റും സ്ഥാനാർത്ഥികൾ അണിനിരന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഉള്ളതു് അതുപോലെയായിരുന്നില്ല ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ആശയരംഗത്തെ പ്രവർത്തനം. സമ്മതിദാനാവകാശം

നിർവഹിക്കേണ്ട തിയതിയുടെ തൊട്ടുമുമ്പിലത്തെ രണ്ടുദിവസങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന, കോലാഹലമൊന്നുമില്ലാത്ത, വീടുവീടാന്തരം കയറിയിറങ്ങിയുള്ള ഒരുതരം പ്രചാരണമുണ്ടു്. അതിനെയാണു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ രീതി അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതു്. പി.കെ പരമേശ്വരൻനായർ പറയുന്നു''..... നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള വിവിധതരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളുമായി ജാതിഭേദചിന്തകൂടാതെ സമ്പർക്കം പുലർത്തിവന്ന സ്വാമികൾ പുരോഗമനാത്മകങ്ങളായ പല ചിന്താഗതികളും പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഓരോ സ്ഥലത്തെയും നായർ പ്രമാണികളുമായി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഗാഢപരിചയം നിമിത്തം ആശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും നാടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്തു.''[54]

ഒരുവിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ തികച്ചും അദ്വൈതവേദാന്തസിദ്ധാന്താനുരോധമായ ഒരു രീതിയായിരുന്നു സ്വാമികളുടേതു്. ഭഗവദ്ഗീത ഉപദേശിക്കുന്ന ഒരു സത്യമുണ്ടല്ലോ-

യദ്യദാചരതിശ്രേഷ്ഠസ്തത്തദേവേതരോജനഃ

സയത്പ്രമാണം കുരുതേ ലോകസ്തദനുവർത്തതേ.[55] ശ്രേഷ്ഠൻ എന്തൊക്കെ ചെയ്യുന്നുവോ അതൊക്കെത്തന്നെ മറ്റുജനവും ചെയ്യും. അയാൾ എന്തുപ്രമാണമാക്കിയാലും അതുതന്നെ ലോകരും പ്രമാണമാക്കും. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാര്യത്തിലും അതായിരുന്നു സ്ഥിതി.

സാംസ്കാരിക രംഗത്തെ വിശേഷിച്ച് ആശയരംഗത്തെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ പരിണിതഫലങ്ങൾ കൃത്യമായി അളക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്. കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിനു് വഴിയൊരുക്കിയ ആശയസമരത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വഹിച്ച പങ്ക് തിട്ടപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പക്ഷേ ഒന്നുണ്ടു്, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ആശയരംഗത്തെ പ്രവർത്തനവും ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ പ്രായോഗികരംഗത്തെ പ്രവർത്തനവും പരസ്പരപൂരകങ്ങളായിരുന്നു. സങ്കുചിതജാതിവികാരങ്ങൾക്കൊന്നും വ്രണപ്പെടുത്തുവാനോ തളർത്തുവാനോ കഴിയാതിരുന്ന അവരുടെ രീതി ഇന്നും ആശയരംഗത്ത് ഉത്തമമാതൃകയായി നിലകൊള്ളുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിന് ഇപ്പോൾ വിശേഷിച്ചു പ്രസക്തിയുണ്ടെന്നു് ഞാൻ കരുതുന്നു. കേരളത്തിൽ ജാതി

അതിന്റെ പ്രവർത്തനരീതി മാറ്റി പുതിയ വേഷം കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉൾവലിഞ്ഞിരിക്കുകയാണു ജാതിഎന്നു പറയാം. വിദ്യാസമ്പന്നരുടെയിട യിലാണ് അത് ഇന്നു കൂടുതൽ വിനാശകരമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരി ക്കുന്നത്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെയും ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെയും പാരമ്പ ര്യത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ഒരു സമന്വിത പ്രസ്ഥാനം ആശയരംഗത്ത് ഇന്നു കേരളത്തിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നു.

ദർശനത്തിലെ സംഭാവന

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ദർശനം എന്തു് എന്നതിനെപ്പറ്റി കാര്യമായ തർക്കമൊന്നും ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു് മൊത്ത ത്തിൽത്തന്നെവളരെ ചുരുക്കം പേരേ പഠിക്കാൻ മെനക്കെട്ടിട്ടുള്ളൂ എന്നതു മാത്രമല്ല അതിന്റെ കാരണം. സാധാരണ രീതിയിൽ 'അദ്വൈതചിന്താ പദ്ധതി' എഴുതിയ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ദർശനമെന്തെന്നു സംശയിക്കാൻ ന്യായമില്ല, അതാണു് കാരണം. അദ്വൈതവേദാന്തിയായിരുന്നു ചട്ടമ്പി സ്വാമികൾ. അദ്വൈതവേദാന്തത്തിനു മഹത്തായ സംഭാവന നല്കിയ ഒരു ദേശമത്രേ കേരളം.

ശ്രീശങ്കരനാണു് കേരളീയരായ അദ്വൈതവേദാന്തികളിൽ ഏറ്റവും അധികം വിശ്വവിഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചതു്. ശങ്കരശിഷ്യനായ പദ്മപാദൻ, സർവ്വജ്ഞാത്മമുനി, ദുർഗ്ഗാപ്രസാദയതി, നൃസിംഹാശ്രമമുനി, നൃസിംഹപ്ര ജ്ഞയതി, പൂർണ്ണവിദ്യാമുനി, രാഘവാനന്ദൻ, രാമാനന്ദൻ, വിനായകൻ, ശ്രീനാരായണഗുരു, അനന്തകൃഷ്ണശാസ്ത്രികൾ എന്നിങ്ങനെ ചട്ടമ്പി സ്വാമികൾക്കു പുറമേ അദ്വൈതവേദാന്തികൾ പലരുണ്ടായിരുന്നു കേരളീ യരായി. അദ്വൈതവേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും ഇവരെല്ലാം നല്കിയ സംഭാവനകൾ വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ വലിയ സംഭാവനയാണു കേരളം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം. എന്നാൽ ശ്രീനാരായണഗുരുവും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും അദ്വൈതവേദാന്തികളായിരിക്കെത്തന്നെ വ്യത്യസ്തത പുലർത്തിയ രണ്ടു ദാർശനികൻമാരായിരുന്നു.

അദ്വൈതവേദാന്തദർശനത്തിൽ വൈരുധ്യാത്മകതർക്കം വ്യാപകമായി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ശങ്കരാചാര്യരെപ്പോലെയുള്ളവർ യാന്ത്രികമായി വാദിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അദ്വൈതവേദാന്തികളുടെ ഈ യാന്ത്രികത ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഒട്ടുമേ തീണ്ടിയിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു കൃതി പരിശോധിച്ചാലും ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ വൈരുധ്യാത്മകവാദമില്ലെന്നു പറയുന്നവർ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ 'വേദാധികാര നിരൂപണം' മനസ്സിരുത്തിവായിക്കട്ടെ. അതിലദ്ദേഹം ശങ്കരന്റെ വാദഗതികൾ നിഷേധിച്ചു സകലമനുഷ്യർക്കും വേദാധികാരമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന രീതി വൈരുധ്യാത്മകതർക്കമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്താണ്? അതുതന്നെയാണു തത്ത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെ രംഗത്തു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവന. പ്രായോഗികരംഗത്താവട്ടെ ശ്രീനാരായണഗുരു ചെയ്തതുപോലെ അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ ഏറ്റവും വ്യാപകമായ സമത്വബുദ്ധി പ്രയോഗിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയുമാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ചെയ്തത്.

ശ്രീശങ്കരൻ 'മനീഷാ പഞ്ചകം' എഴുതി എന്നതു വാസ്തവമാണ്. അതെഴുതാനിടയായ സാഹചര്യം അധഃകൃതനെ ആട്ടിപ്പായിക്കുന്ന വരേണ്യ വർഗചിന്താഗതി നിലവിലിരുന്ന ഒന്നാണ്. ശങ്കരാചാര്യർ ആ സാഹചര്യത്തെ ഉല്ലംഘിക്കാൻ ആദ്യംകൂട്ടാക്കിയില്ലെന്നതാണു പിന്നീടു മനീഷാ പഞ്ചക'മെഴുതാൻ ഇടവരുത്തിയതു്. വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിൽ ശങ്കരാചാര്യരിൽ പലപ്പോഴും പൊരുത്തപ്പെട്ടില്ല. എന്നാൽ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. ഉന്നതങ്ങളായ തത്ത്വങ്ങൾ പ്രസംഗിക്കാൻ മാത്രമല്ല പ്രവർത്തിക്കാനുമുള്ളതാണെന്നു കരുതുന്നവർ വിരളമാണല്ലോ. ജാതീയമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെ ചോദ്യംചെയ്ത സ്വാമികളുടെ പ്രവർത്തനത്തിന് ഒരു പ്രത്യക്ഷോദാഹരണം കൊറ്റിനാട്ടു നാരായണപിള്ള നമുക്കു നല്കിയിട്ടുണ്ട്.

"ഒരിക്കൽ 'ശാസ്താംകോട്ട' പ്രദേശവും ക്ഷേത്രവും കാണണമെന്നുള്ള സ്വാമിജിയുടെ താത്പര്യം അനുസരിച്ച്, സ്വാമിജിയും ഞാനും മറ്റുചിലരുമായി എന്റെ വസതിയിൽനിന്നും യാത്രതിരിച്ചു. അന്നു് ബസ്

സർവീസ് നടപ്പുള്ള കാലമല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് നടന്നുപോകാനേ തരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കാൽനടയായി എത്രദൂരം നടക്കുന്നതിനും സ്വാമിജിക്കു് ഒരു വൈമനസ്യവും ഇല്ലായിരുന്നു. നടത്തയും വളരെ വേഗത്തിലാണു്. കൂടെ നടന്നുപറ്റാൻ സാമാന്യക്കാരെക്കൊണ്ടു് സാദ്ധ്യവുമല്ല. കുറേദൂരം നടന്നശേഷം സ്വാമിജി തിരിഞ്ഞുനിന്നു്, കൂടെയുള്ളവർ സമീപിക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും നടക്കും. ഇങ്ങനെയാണു് യാത്രയുടെ രീതി. 'ശാസ്താംകോട്ട' അടുക്കാറായപ്പോൾ ഒരു പുലയൻ എതിരെ വരുന്നതു കണ്ടു് ഞങ്ങളുടെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ "ഹോയി" എന്നു് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു. തീണ്ടൽ തൊടീൽ മുതലായ അനാചാരങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനം തുടർന്നുവന്നിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അന്നു് - പുലയർ, പറയർ മുതലായവർ നായന്മാരുടേയുംമറ്റും അടുത്തുവരാതെ പത്തുപന്ത്രണ്ടടി അകലെക്കൂടി ഒഴിഞ്ഞുപോകണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ അന്നു് അങ്ങിനെ ഒഴിഞ്ഞുപോകുന്നതിനുള്ള ഒരു അറിയിപ്പായിരുന്നു 'ഹോയി' എന്ന വിളി. സ്വാമിജി ഈ വിളി കേട്ടമാത്രയിൽ തിരിഞ്ഞുനിന്നു് 'എന്തോന്നാണു് ഈ കേട്ടതു്' എന്നു ചോദിക്കുകയും, ഞങ്ങളുടെ വിവരണത്തിൽ നിന്നു സംഗതി മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തശേഷം അല്പം ഈർഷ്യയോടെ, "എന്തോന്നു, മനുഷ്യനും മനുഷ്യനുംതമ്മിൽ വൈജാത്യഭാവനയോ? ഈവക അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെല്ലാം അറേബ്യൻകടലിൽകൊണ്ടുചെന്നു തള്ളേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു് കല്പിച്ചു. അനന്തരം, ആ പുലയനോടു് 'മാറിപ്പോകേണ്ടാ' എന്നും 'അടുത്തുകൂടിപ്പോകാം' എന്നും പറഞ്ഞിട്ടും സംശയിച്ചുനിന്ന അവനെ നിർബ്ബന്ധപൂർവം സമീപിച്ചു് അയയ്ക്കുകയും, അയിത്താചാരത്തിന്റെ അർത്ഥമില്ലായ്മയെപ്പറ്റി സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചു് ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട ഉദ്ബോധനം നൽകുകയും ചെയ്തു."[56]

അദ്വൈതദർശനം ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു കേവലം അധരവ്യായാമമായിരുന്നില്ല. ദർശനത്തിനല്ല കുഴപ്പം അതുകൊണ്ടുനടക്കുന്നവർക്കാണെന്നു ശങ്കരനെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ മാറ്റുരച്ചുകൊണ്ടു തന്റെ അഗാധമായ തത്ത്വശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ സ്ഥാപിക്കുകയായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും

കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ പലകാരണങ്ങൾകൊണ്ടും ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കപ്പെടാനാവാത്ത രണ്ടു നാമധേയങ്ങളാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതും ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റേതും. അവരുടെ ഏറ്റവും വലിയ സംഭാവനയായി കാണേണ്ടതു് കേരളത്തിന്റെ നവോത്ഥാനത്തിൽ രണ്ടുപേരും വഹിച്ച പങ്കാണു്. രണ്ടുപേരും വഹിച്ച പങ്കു് ഒരുപോലെയായിരുന്നു എന്നു് ഇപ്പറഞ്ഞതിനു് അർത്ഥമില്ല. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യത്തിനു് രണ്ടുപേരുടെയും സംഭാവനകളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായും ചരിത്രപരമായും കാണുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചേ നടന്നിട്ടുള്ളൂ. ഒട്ടേറെ സങ്കുചിതവികാരങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ പലപ്പോഴും വിലങ്ങുതടിയായി വർത്തിക്കുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമിഭക്തന്മാർ പലപ്പോഴും ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ യഥാർത്ഥസംഭാവന കാണാൻ കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. ശ്രീനാരായണഭക്തന്മാർ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ യഥാർത്ഥ സംഭാവന കാണാനും കൂട്ടാക്കുന്നില്ല. രണ്ടുപക്ഷത്തിലും പെടാത്ത പുരോഗമന ചിന്താഗതിക്കാരും പലപ്പോഴും അജ്ഞതമൂലം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ വിസ്മരിക്കുകയാണു പതിവു്.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെയും ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെയും അവരുടെ ജീവിതങ്ങളുടെയും സംഭാവനകളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമഗ്രമായ ഒരു പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടതാണു്. രണ്ടുപേരും കേരളീയനവോത്ഥാനത്തിനും തദ്വാരാ ഭാരതീയ നവോത്ഥാനത്തിനും നല്കിയ സംഭാവന കേരളീയർക്കുപോലും നേരാം വണ്ണം അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഭാരതീയരുടെ ആകെ കാര്യവും ലോകജനതയുടെ കാര്യവും പിന്നെ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇവിടെ അവരെസംബന്ധിച്ച സമഗ്രമായ ഒരു പഠനത്തിനു് ഇടമില്ല. അതു മറ്റൊരവസരത്തിലേയ്ക്കു മാറ്റിവെച്ചുകൊണ്ടു് വളരെ ചുരുക്കം ചില കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുള്ളൂ.

ഏറ്റവും പ്രധാനവും ശ്രദ്ധേയവുമായിട്ടുള്ളതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും തമ്മിൽ പുലർത്തിയിരുന്ന വ്യക്തിബന്ധമാണു്. കേരളത്തിലെ നായന്മാരും ഈഴവരും എക്കാലവും മനസ്സിൽ വെയ്ക്കേ

ണ്ടതും നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇന്നു് ഒട്ടുമേ മനസ്സിൽ വെയ്ക്കാത്തതുമായ സംഗതിയാണിതു്. രണ്ടുമഹാമതികൾ തമ്മിലുണ്ടായിരിക്കേണ്ട മനുഷ്യ ബന്ധത്തിന്റെ ഉത്തമമാതൃകയാണു ശ്രീനാരായണഗുരുവും ചട്ടമ്പിസ്വാമി കളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം. അനാവശ്യമായ വാദകോലാഹല ങ്ങൾക്കോ ജാതിക്കുശുമ്പിനോ ഉലയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞതായിരുന്നില്ല ആ ബന്ധം. അണിയൂർ ക്ഷേത്രപരിസരത്തുവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയതുമുതൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതാവസാനം വരെ ആ ബന്ധം ആത്മീയ തല ത്തിൽ അഭംഗുരം തുടർന്നു. ഭൗതികതലത്തിലാവട്ടെ, രണ്ടുപേരും വ്യാപരി ച്ചിരുന്ന മണ്ഡലങ്ങൾ രണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും രണ്ടുപേരുടെയും ശൈലികൾ രണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും രണ്ടുപേരും എന്നും കർമ്മവ്യഗ്ര രായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു ശ്രീനാരായണഗുരുവിനും ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെക്കുറിച്ചു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കും പൂർണമായി അറി യാമായിരുന്നു എന്നതാണു ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന ഒരുകാര്യം. കയ്യും മെയ്യും മറന്നു് ഒരൊറ്റ പ്രസ്ഥാനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെന്നഭിമാനിക്കു ന്നവർക്കിടയിൽപോലും ഇന്നു ദുർലഭമായിട്ടുള്ള സംഗതിയാണിതു്. അതു കൊണ്ടുതന്നെ അവർക്കെല്ലാം അനുകരണീയമായ സംഗതിയുമാണിതു്. പക്ഷേ ആശിച്ചതുകൊണ്ടെന്തുഫലം? മറിച്ചാണു് അനുഭവങ്ങൾ.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കേവലം ഒരു ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ കാര്യമായി ഒതുക്കി ജാതിസ്പർദ്ധ വളർത്തുന്നതിനുള്ള ഒന്നാക്കി തരംതാഴ്ത്തിക്കളഞ്ഞു നായന്മാരും ഈഴ വരും എന്നു സാമാന്യമായി പറയാം. ഈ നായന്മാരിലും ഈഴവരിലും മഹാന്മാരെന്നു ലോകം അംഗീകരിക്കുന്ന ചിലരും അന്തർഭവിക്കുന്നു എന്ന താണു ദുഃഖകരമായ സത്യം. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കാലത്തുതന്നെ ആരംഭിച്ചു ഈ നായന്മാരുടെയും ഈഴവ രുടെയും തൊഴുത്തിൽകുത്തു് എന്നതാണു മറ്റൊരു ദുഃഖകരമായ സത്യം.

പലർക്കും ഒരു ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരമേ വേണ്ടൂ. ശ്രീനാരായണ ഗുരുവോ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോ കൂടുതൽ കേമൻ? ഈ കേമത്തത്തിന്റെ മാന

ദണ്ഡം എന്താണെന്നു തിരിച്ചുചോദിച്ചാൽ പലപ്പോഴും അവർക്കുതന്നെ ഉത്തരമില്ല. എങ്കിലും താരതമ്യേന കൂടുതൽ മഹത്ത്വം ആർക്കാണെന്നറിയാൻ അവർക്കു നിർബന്ധമുണ്ടു്. ചുരുക്കത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അനാവശ്യമായി തലനാരിഴകീറി ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒന്നായി അധഃപതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതു് ദീർഘമായി ചർച്ചചെയ്യാൻ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ഈ ലേഖകന്റെ പേരുള്ള മറ്റൊരു ലേഖകൻ ഈ വിഷയത്തെ മാത്രം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു പുസ്തകംതന്നെ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്.[57] ഏറ്റവും ചെറിയ ഒരു കാര്യം പണ്ഡിതമ്മന്യന്മാർക്കു് എത്രത്തോളം ചർച്ച ചെയ്തു വഷളാക്കാം എന്നതിനു് ഉദാഹരണമാണു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ കാര്യം. ഈ വിഷയത്തിൽ എന്റെ അഭിപ്രായം ഞാൻ എന്റെ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.[58]

ഒന്നാമത്തെ കാര്യം ഇക്കാര്യത്തിൽ മാനാപമാനങ്ങളുടെ യാതൊരു വകയുമില്ല എന്നുള്ളതാണു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രീനാരായണന്റെ ഗുരുവാണു് എന്നതിൽ ഞെളിയാൻ യാതൊന്നും ഇല്ല. ശ്രീനാരായണൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യനാണെന്നതിൽ സങ്കോചം തോന്നാനും യാതൊന്നും ഇല്ലതന്നെ. ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ നിജസ്ഥിതി പരിശോധിച്ചാൽ അക്കാര്യം വ്യക്തമാവും. പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ആഭാണകമുണ്ടു്:

ആചാര്യാത് പാദമാദത്തേ
പാദം ശിഷ്യഃ സ്വമേധയാ
പാദം സബ്രഹ്മചാരിഭ്യഃ
പാദം കാലക്രമേണ ച.

ഒരാൾ ആർജ്ജിക്കുന്ന വിദ്യയുടെ കാൽപങ്കു ഗുരുവിൽനിന്നു കിട്ടുന്നു. കാൽപങ്കു ശിഷ്യൻ സ്വന്തം മേധാശക്തികൊണ്ടു പെരുക്കിയെടുക്കുന്നു. കാൽപങ്കു സഹപാഠികളിൽനിന്നു പഠിക്കുന്നു. കാൽപങ്കു് കാലക്രമം കൊണ്ടു കൈവരുന്നു. ഇങ്ങനെ നാലു കാൽ ചേർന്നതാണു് ഒരാളുടെ വിദ്യ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും ഇങ്ങനെ നാലു പാദവും ചേർന്ന മുഴുവിദ്യ ആർജ്ജിച്ചവരായിരുന്നു.

രണ്ടുപേരും തമ്മിലുള്ള പ്രായവ്യത്യാസം രണ്ടു വയസ്സില്ലായിരുന്നു. പിന്നെ എങ്ങനെ ഒരാൾ മറ്റൊരാളുടെ ഗുരുവാകാൻ? പില്ക്കാലത്തു അവർ തമ്മിലുള്ള ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാൻ ഇതും ഒരു കാരണമായിരുന്നിരിക്കാം. 'ന ധർമ്മവൃദ്ധേഷുവയഃ സമീക്ഷതേ' എന്ന കാളിദാസവചനമാണു് ഇവിടെ സ്മരിക്കേണ്ടതു്. പില്ക്കാലത്തു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ നിര്യാണത്തിൽ ശ്രീനാരായണഗുരു എഴുതിയ പൂജ്യാശ്ലോകങ്ങൾ അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഉത്തമനിദർശനമാണു്. അതി പ്രകാരമത്രേ.

സർവജ്ഞ ഋഷിരുത്ക്രാന്തഃ
സദ്ഗുരുഃ ശുകവർത്മനാ
ആഭാതി പരമവ്യോമ്നി
പരിപൂർണകലാനിധിഃ
ലീലയാ കാലമധികം
നീത്വാന്തേ സ മഹാപ്രഭുഃ
നിസ്സ്വം വപുസ്സമുത്സൃജ്യ
സ്വം ബ്രഹ്മവപുരാസ്ഥിതഃ

തികഞ്ഞ അദ്വൈതവേദാന്തികളും സാത്വികന്മാരുമായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ശ്രീനാരായണഗുരുവും തമ്മിൽ ഗുരുശിഷ്യബന്ധമാണുണ്ടായിരുന്നതെന്നതിനു് ഇതിൽക്കൂടുതൽ തെളിവു വേണ്ട. അദ്വൈതവേദാന്തദർശനത്തിന്റെ സാമാന്യജ്ഞാനമെങ്കിലും ഉള്ളവർക്കു് ഇക്കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവും ഉണ്ടാവുകയുമില്ല. കാരണം ഗുരുവിന്നു് ആ ദർശനം കല്പിക്കുന്ന പ്രാധാന്യവും സ്ഥാനവും അങ്ങനെയുള്ളതാണു്. 'ആചാര്യവാൻ പുരുഷോ വേദ'[59] എന്ന ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലെ വാക്യമോ 'തദ്വിജ്ഞാനാർഥം സ ഗുരുമേവാഭിഗച്ഛേത് സമിത്പാണിഃ ശ്രോത്രിയം ബ്രഹ്മനിഷ്ഠം'[60] എന്നു തുടങ്ങിയ മുണ്ഡകത്തിലെ വാക്യങ്ങളോ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് അതറിയാം. ശ്രുതികളും ശ്രുതിപ്രമാണകമായ അദ്വൈതവേദാന്തവും വിവരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമി

കളെന്നാണു ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ പൂജ്യാശ്ലോകങ്ങളുടെ കാതലായ അർത്ഥം.

തർക്കിക്കാൻ ഇതൊക്കെപ്പറഞ്ഞാലും ഇനിയും ന്യായങ്ങളുണ്ടു്. മുകളിലുദ്ധരിച്ച ശ്ലോകങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതിന്റെ രണ്ടാംപാദത്തിന്റെ ആദ്യ വാക്കുണ്ടല്ലോ 'സദ്ഗുരുഃ' എന്നു്. അതിനെ പിടിച്ചുപോലും ചിലർ തർക്കിച്ചുകളഞ്ഞു. സദ്ഗുരു ശബ്ദത്തിനു നല്ലഗുരു, ശരിയായ ഗുരു എന്നർത്ഥം. പക്ഷേ, അതുപോരാ, ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശ്രീനാരായണൻ ഗുരുവായി, അംഗീകരിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ 'മദ്ഗുരുഃ' = എന്റെ ഗുരു എന്നുതന്നെ പ്രയോഗിക്കുമായിരുന്നു എന്നത്രേ ചിലർ വാദിച്ചതു്. വിവരക്കേടു് എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്തു പറയാൻ! ഈ ന്യായം പറയുന്നവർക്കുവേണ്ടി മദ്ഗുരുഃ എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനു് അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുമായിരുന്ന ഇകവു് അവരുണ്ടോ കണക്കാക്കുന്നു. എഴുപതാം വയസ്സിലെത്തിയ കറകളഞ്ഞ അദ്വൈതവേദാന്തിയായ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനു് അന്നു 'ഞാൻ' 'എന്റേതു്' എന്ന ഭാവം എങ്ങനെയുണ്ടാവാൻ? 'മദ്ഗുരുഃ' എന്നുപയോഗിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ 'അഹം, മമ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള നൈസർഗിക ലോകവ്യവഹാരമെന്നു ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യത്തിന്റെ ഉപോദ്ഘാതത്തിൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ പറയുന്ന വ്യവഹാരംപോലും ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല അന്നു ശ്രീനാരായണഗുരു എന്നല്ലേ വന്നു കൂടുക? ശാന്തം പാപം!

ശ്രീനാരായണഗുരുതന്നെ തന്റെ 'നവമഞ്ജരി' എന്ന ആദ്യകാല കൃതിയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഗുരുവായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ശിശുനാമഗുരോരാജ്ഞാം
കരോമി ശിരസാവഹൻ
നവ മഞ്ജരികാം ശുദ്ധീ-
കർത്തുമർഹന്തികോവിദാഃ

ശിശുനാമഗുരു എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു കുഞ്ഞൻപിള്ളയെന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെയാണു്.

വാസ്തവത്തിൽ മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ ഒരു പരാമർശമാണു ശങ്കയ്ക്കിടയാക്കിയതു്. 'ബ്രഹ്മശ്രീ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ജീവചരിത്ര സംഗ്രഹം' എന്ന കൃതിയിൽ ആശാൻ 1060 (1885) നു ശേഷമുള്ള ഗുരു

വിന്റെ ജീവിതത്തെ പരാമർശിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറയുന്നു- "ഇക്കാലത്തു് സ്വാമി, 'പ്രാചീന മലയാളം' മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ കുഞ്ഞൻപിള്ള ചട്ടമ്പി എന്ന മഹാനുമായി പരിചയപ്പെടുകയും ആ വഴി തിരുവനന്തപുരത്തു "തൈക്കാട്ടു് അയ്യാവു്" എന്ന സുബ്രഹ്മണ്യഭക്തനും യോഗിയുമായ ഗുരുവിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു് യോഗാഭ്യാസസംബന്ധമായ ഉപദേശം കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. സ്വാമി സുബ്രഹ്മണ്യോപാസകനായതു് ഇതുമുതലാണു്. ഇങ്ങനെ രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലം സ്വദേശത്തുതന്നെ പല സ്ഥലങ്ങളിലുമായി യോഗം ശീലിച്ചുകൊണ്ടു് താമസിക്കുകയും സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്തു."[61]

ആശാൻ പറഞ്ഞതു വസ്തുതയല്ല എന്നാർക്കും പറയാനാവുകയില്ല. എന്നാൽ അത്രമാത്രമല്ല വസ്തുതയെന്നതാണു സത്യം. ആശാന്റെ പാതതന്നെയാണു് എല്ലാവരും പിന്തുടർന്നതു് എന്നുപറഞ്ഞുകൂടാ.

ഇക്കാര്യത്തിൽ സന്തുലിതമായ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിച്ചതു പ്രൊഫ. കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കരാണു്. അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു - "മുപ്പത്തിയൊന്നു വയസ്സു കഴിഞ്ഞിരുന്ന ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അന്നു് അധിഗതതത്ത്വനായിരുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രകാരന്മാർ ഒരുപോലെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്. അയ്യാവിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുക, ഉപദിഷ്ടങ്ങളായ യോഗമുറകളെ വിശദീകരിച്ചുകൊടുക്കുക മുതലായവ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനു് അക്കാലത്തു് അത്യന്തം അനുഗ്രഹകരങ്ങളും ഇഷ്ടങ്ങളുമായിരുന്നിരിക്കുമെന്നതിലും സംശയിക്കാനില്ല. ഇങ്ങനെ ഉപദേശപരനായിരുന്നു സഹായിച്ച ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ഗുരുവെന്നല്ലാതെ പിന്നെ എന്തു പേരിലാണു് വ്യവഹരിക്കേണ്ടതു് എന്നു് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല."[62]

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പിന്മുറക്കാർ

ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ പിന്മുറയവകാശപ്പെടുന്നവർ പലരും ഉണ്ടു് ഇന്നു കേരളത്തിൽ അവകാശവാദം ഉന്നയിക്കുന്നവർ

തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും നിലനിൽക്കുന്നു. ഏതു മഹാന്റെയും കാലശേഷം സംഭവിക്കുന്ന ഒരു ദുര്യോഗമാണതു്. ബുദ്ധന്റെ കാര്യത്തിൽ അതുസംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മഹാവീരന്റെ കാര്യത്തിൽ അതുസംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കാര്യത്തിലും അതുണ്ടെന്നതാണു വസ്തുത.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പിന്മുറ പ്രസ്ഥാനം എന്നവകാശപ്പെടുന്ന പലേ ആശ്രമങ്ങളും സംഘടനകളും ഇന്നുണ്ടു്. വാഴൂരെ തീർത്ഥപാദാശ്രമം, എഴുമറ്റൂരെ പരമഭട്ടാരാശ്രമം, കരുനാഗപ്പള്ളി പുന്നക്കുളത്തുള്ള ശ്രീ നീലകണ്ഠ തീർത്ഥപാദ സ്വാമി മഹാസമാധി പീഠം, പന്മന ശ്രീ ബാലഭട്ടാരകേശ്വര ക്ഷേത്രം, പത്തനംതിട്ട വാഴമുട്ടത്തുള്ള പാറത്തറ ഭജനമഠം തുടങ്ങിയവ ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണു്. തിരുവനന്തപുരത്തു തന്നെ ശ്രീ വിദ്യാധിരാജസഭ, ശ്രീവിദ്യാധിരാജ വിശ്വകേന്ദ്രം, ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി സ്മാരക ട്രസ്റ്റ് തുടങ്ങിയ സംഘടനകളുണ്ടു്. അവയെയെല്ലാം കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ ഒരു പഠനത്തിനു് ഇവിടെ തുനിയുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒന്നു പറയേണ്ടതുണ്ടു്. മതനവീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തെയും സാമൂഹിക പരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനത്തെയും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന തരത്തിലുണ്ടായ കേരളീയ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനത്തിനു് ആശയപരമായും പ്രായോഗിക തലത്തിലും മഹത്തായ സംഭാവനകൾ ചെയ്ത ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സിദ്ധാന്തത്തെയോ പ്രയോഗത്തെയോ കാലോചിതമായ തരത്തിൽ മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് അവയ്ക്കൊന്നും കഴിയുന്നില്ല. അവയെല്ലാം തന്നെ ഒരു തരത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു തരത്തിൽ കേവലം ഹിന്ദുമതപ്രസ്ഥാനങ്ങളായി പരിമിതി പൂണ്ടു നില്ക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. അവയൊന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ ആ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അകമഴിഞ്ഞു് അനുമോദിക്കുമെന്നുറപ്പിക്കാവുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണോ എന്നതാണു പ്രധാനം. അങ്ങനെയല്ല എന്നതാണു ദുഃഖകരമായ സത്യം. ബ്രാഹ്മണ്യത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും സ്വയം പൂജാക്രമങ്ങൾപോലും രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പേരിൽ ഒരു ക്ഷേത്രം സ്ഥാപിച്ചു് പൂണൂലിട്ട ബ്രാഹ്മണനെത്തന്നെ പൂജാരിയാക്കി പൂജിപ്പിച്ചിട്ടെന്തു കാര്യം? ആര്യാധീശത്വത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുക മാത്രമല്ല ദ്രാവിഡ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ മഹിമ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുകകൂടി ചെയ്തയാളാണല്ലോ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. മലയാളിക്കും മലയാളനാടിനും അഭിമാനിക്കാനു

തകുന്ന ഒരു പൈതൃകമാണു കേരളത്തിനുള്ളതെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പേരിൽ നാടെമ്പാടും ഇംഗ്ലീഷു് മീഡിയം സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ചു സ്വാമികളെ ആദരിക്കുന്നതിലും അർഥമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റേതുപോലെ അനുക്ഷണം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നതും പുതുമകളെല്ലാം യഥോചിതം ഉൾക്കൊള്ളാൻ കഴിഞ്ഞതുമായ ഒരു ഉത്തമവ്യക്തിത്വമായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതു്. ആ യാഥാർഥ്യം മനസ്സിലാക്കുകയും മനസ്സിലാക്കിക്കുകയുമാണു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പേരിൽ ഏതൊരു പ്രസ്ഥാനവും ഇന്നു നിർവഹിക്കേണ്ട മുഖ്യ കടമ. ഈ കടമ നിർവഹിക്കണമെങ്കിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എത്തിനിന്നിടത്തു നാം എത്തിച്ചേർന്നാൽ മാത്രം പോരാ. അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു് അവിടെനിന്നു തുടങ്ങി വളരെദൂരം മുന്നോട്ടു പോവുകകൂടിവേണം. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോഴാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പിന്മുറക്കാർ നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ഇടതുപക്ഷപുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളാണെന്നു കാണാൻ കഴിയുക.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു് താൻ ജാതിമതാദികൾ ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രസ്താവന ഇറക്കേണ്ടിവന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അദ്ദേഹം ജാതിമതാദികൾക്കു് ഒരിക്കലും വശംവദനായിരുന്നില്ല. ശ്രീനാരായണയുഗത്തിലെ മഹാപുരുഷനായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പില്ക്കാലത്തു സഹോദരനയ്യപ്പൻ തുടങ്ങിയ മിശ്രഭോജനപ്രസ്ഥാനം സ്വജീവിതത്തിൽ മുൻപേ പ്രാവർത്തികമാക്കിയയാളാണു്. ശ്രീനാരായണനിൽനിന്നു സഹോദരനിലൂടെ കമ്മ്യൂണിസത്തിലേയ്ക്കു വളർന്ന കേരളത്തിലെ പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനങ്ങളോടു നേരിട്ടടുത്തു നില്ക്കുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഒരിക്കലും ചട്ടപ്പടിസ്വാമികൾ ആയിരുന്നില്ല. സാധാരണ സ്വാമികൾ എന്ന വാക്കുകേട്ടാലുടനെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വരുന്നതു കാഷായ വസ്ത്രധാരിയായ ഒരാളുടെ രൂപമാണു്. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അങ്ങനെയായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം കാവി വസ്ത്രം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതേ ഇല്ല. നാലുമുഴം നീളമുള്ള രണ്ടു വെള്ളമുണ്ടാണു സ്വാമികൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. ഒന്നുകൊണ്ടു് ഉടുക്കും. മറ്റേതുകൊണ്ടു പുതയ്ക്കും. അത്രതന്നെ.

ശൗചകാര്യത്തിൽ സ്വാമികൾക്കു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ആഹാരം, കുളി, ഉറക്കം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം ആർക്കും അദ്ദേഹത്തെ സ്വവസതിയിൽ പൊറുപ്പിക്കാവുന്ന തരത്തിലുള്ള തായിരുന്നു. ഏതു വീടും സ്വന്തം വീടുപോലെ കാണാനും അവിടെ പാർക്കാനും സ്വാമികൾക്കുകഴിഞ്ഞതു് അതുകൊണ്ടാണു്. പില്ക്കാലത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും ഏതാണ്ടിതേ തരക്കാരായിരുന്നു.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പൈതൃകത്തിന്റെ അവകാശത്തിൽ നിന്നു തീർഥപാദസമ്പ്രദായത്തെയും വിവിധ ആശ്രമങ്ങളെയും സഭകളെയും സംഘടനകളെയും പിടിച്ചുതള്ളിക്കൊണ്ടു അതു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ കയ്യടക്കുന്നു എന്നു് ആരോപിക്കാതിരിക്കാൻ അഭ്യർഥിക്കുന്നു. അവയെല്ലാം അപ്പാടെ പിരിച്ചുവിട്ടു ചെങ്കൊടി ഏന്തണം എന്നു് ഇവിടെ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പിന്മുറസ്ഥാനം അവകാശപ്പെടുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രവർത്തനം മഹാനായ ആ യതിവര്യൻ ഇന്നു ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ സമ്മതം നല്കുമായിരുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണോ എന്നു് ബന്ധപ്പെട്ടവർ സൗമ്യമായി ആലോചിക്കണം. മതവിശ്വാസവും ഈശ്വരവിശ്വാസവും ഒക്കെ മഹാപാപംപോലെ കണക്കാക്കിയിരുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പിടിവാശികൾ അയഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു എന്ന യാഥാർഥ്യം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരും മനസ്സിലാക്കണം. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പിന്മുറ അവകാശപ്പെടുന്നവർക്കെല്ലാം ഒത്തുചേർന്നു പ്രവർത്തിക്കാവുന്ന മണ്ഡലങ്ങളുണ്ടു്. നമ്മുടെ നാടിന്റെ ഭാവിയിൽ താൽപര്യമുള്ളവരെയെല്ലാം അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എത്രയോ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടു്. മതത്തെയും ഈശ്വരനെയും എല്ലാം കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു മതമൗലികതാവാദവും വർഗീയതയും ഛിദ്രവാസനകളും നാടെമ്പാടും പടർന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ എല്ലാവരും കണ്ണുതുറന്നു കാണണം. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോടുള്ള ആദരവു് സമാധിപൂജയിലും ജയന്തിയാഘോഷത്തിലും ശോഭായാത്രയിലും ഒതുക്കുന്ന സമീപനം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഭക്തന്മാരെന്നവകാശപ്പെടുന്നവർക്കു തിരുത്തേണ്ടിവരും. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ ഭാഗത്തും വീഴ്ചപറ്റിയിട്ടുണ്ടു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ അവർ പരാജയപ്പെട്ടുപോയി. ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടുള്ളവർപോലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു കേട്ടിട്ടില്ലെന്ന സ്ഥിതി നില

നില്ക്കുന്നു. ചിലരെങ്കിലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ഏതോ കവലച്ചട്ടമ്പിയുടെ മട്ടിൽ കണ്ടു തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്ഥിതി മാറണം.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു് ഇന്നു വിശേഷിച്ചു പ്രസക്തിയുണ്ടു്. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെയാകെ കളഞ്ഞുകുളിച്ചുകൊണ്ടു കൂടുതൽ പിന്നോക്കാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു സാംസ്കാരികരംഗം മുതലക്കൂപ്പുകുത്തുന്ന ദയനീയാവസ്ഥയാണിന്നു നാം കാണുന്നതു്. ശബരിമല മേൽശാന്തി നിലയ്ക്കൽ പള്ളിയിൽ പോയി ഒന്നു പ്രാർഥിച്ചാൽ ഇടിഞ്ഞു വീഴുന്നതാണോ നമ്മുടെ മതസൗഹാർദം? എന്നിട്ടു മേൽശാന്തിയുടെ നടപടിയുടെ ശരിതെറ്റുകൾ തന്ത്രി തീരുമാനിക്കുന്നു. കഷ്ടാൽ കഷ്ടതരം എന്നല്ലാതെ മറ്റെന്താണു് പറയുക? ശബരിമല അയ്യപ്പന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പൂജയുടെയും പൂജാരിയുടെയും കാര്യത്തിൽ തീരുമാനമെടുക്കാൻ തന്ത്രിക്കെന്താണവകാശം? ബ്രഹ്മാവിഷ്ണു മഹേശ്വരന്മാരെയോ ഇന്ദ്രാദിദേവതകളെയോ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ അയ്യപ്പൻ എന്നൊരു ദൈവത്തെക്കുറിച്ചു തന്ത്രിയുടെ പ്രമാണഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? അയ്യപ്പനെ ആരാധിക്കുവാൻ മനുഷ്യർക്കാകമാനം അവകാശമുണ്ടെന്നിരിക്കേ അയ്യപ്പന്റെ ക്ഷേത്രത്തിൽ തന്ത്രിയുടെ ചാതുർവർണ്യാധിഷ്ഠിതമായ വിധിക്കോ നിഷേധത്തിനോ യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ല. പക്ഷേ ഇതൊന്നും ചോദിക്കാൻ ഒരു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നമുക്കില്ലാതെപോയി. അതേ, 'വേദാധികാരനിരൂപണ'വും 'ശ്രീചക്രപൂജാകല്പ'വും എഴുതിയ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ.

ഗ്രന്ഥരചന

ജീവിതമാകെത്തന്നെ പഠനത്തിനും ഗവേഷണത്തിനും ആശയപ്രചരണത്തിനുംവേണ്ടി വിനിയോഗിച്ച മഹാപ്രതിഭനായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളിൽനിന്നു മലയാളിക്കും മലയാളത്തിനും ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ കിട്ടേണ്ടതു കിട്ടി എന്നു് ഒരിക്കലും പറയാനാവുകയില്ല. ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു യാതൊരു താൽപര്യവും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നതാണു സത്യം. അച്ചടിയും മറ്റും ഇന്നത്തെപ്പോലെ പ്രചുരപ്രചാരത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാതിരുന്ന അക്കാലത്തു് അതിനുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ വലുതായിരുന്നു. എങ്കിലും സ്വാമികൾ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു

വെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു രചനയും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താൻ യാതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ നടത്തിക്കൊടുക്കാൻ സന്നദ്ധരായ എത്രയോ ശിഷ്യന്മാരുണ്ടായിരുന്നു.

സ്വാമികൾ രചിക്കാനുദ്ദേശിച്ച പല കൃതികളും രചിക്കപ്പെട്ടില്ല എന്നതു നമ്മെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയ നഷ്ടമാണു്. ചിട്ടയായ രചനാരീതി സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടവിടെ തങ്ങുമ്പോൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്കുന്നതു ശിഷ്യന്മാർ എഴുതിവെയ്ക്കും. അങ്ങനെയുള്ള എഴുത്തു പ്രതികൾ പലതും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്.

ഇതിനകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടിട്ടുള്ള കൃതികൾ എണ്ണത്തിൽ കുറവാണെങ്കിലും ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവ മഹത്തരവും ബൃഹത്തരവുമാണു്. അവയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സാമാന്യാവലോകനമാണു് ഇവിടെ നടത്തുന്നതു്. കൃതികൾ അതുപോലെതന്നെ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അവയുടെ ഉള്ളടക്കം കഴിവതും ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാതെ നോക്കും.

1. ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെഴുതിയ ആദ്യത്തെ പുസ്തകമാണു 'ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം. ഇതിൽ 'ക്രിസ്തുമതസാരവും' 'ക്രിസ്തുമതച്ഛേദനവും' ഉൾപ്പെടുന്നു. അടുത്തകാലത്തു ചില വർഗീയ ശക്തികൾ ഇതിൽ ക്രിസ്തുമതച്ഛേദനം മാത്രമെടുത്തു പ്രചരിപ്പിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. സ്വാമികളോടു ചെയ്യുന്ന അനീതിയാണതു്. മുൻപു പ്രതിപാദിച്ചതുപോലെ എതിർക്കുന്ന വിഷയത്തെയും ആഴത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുക എന്ന സ്വാമികളുടെ സ്വഭാവത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണമാണു ക്രിസ്തുമതസാരം. അതുവിട്ടിട്ടു ക്രിസ്തുമതച്ഛേദനം മാത്രം പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതു സ്വാമികളെക്കുറിച്ചു വിഭാഗീയധാരണ വളർത്താനേ ഉപകരിക്കൂ. തൽപരകക്ഷികളുടെ ആവശ്യം അതാണല്ലോ. എന്നാൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോടു് ആദരവിന്റെ കണികയെങ്കിലും ഉള്ളവർ അങ്ങനെ ചെയ്യുകയില്ല.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ആശയരംഗത്തുനടത്തിയ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഉദാഹരണം കൂടിയാണു് ഈ കൃതി. ഹിന്ദുമതത്തിലെ താഴ്ന്ന ജാതികളിൽപെട്ടവരെ ക്രിസ്തുമതത്തിലേയ്ക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനു

ഉപദേശിമാർ നാടെമ്പാടും നടന്നു പ്രസംഗിച്ചിരുന്നു. അതു ഹിന്ദുമതപ്രഭാഷകരെ ചൊടിപ്പിച്ചു. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങളെ യുക്തിയുക്തം എതിർക്കുന്നതിനു ഒരു ഗ്രന്ഥം ചമച്ചുതരണമെന്ന ഏറത്തു കൃഷ്ണ നാശാൻ, കാളിയാങ്കൽ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള തുടങ്ങിയവരുടെ അഭ്യർത്ഥന മാനിച്ചാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ക്രിസ്തുമത നിരൂപണം എഴുതിയതു്.

ആരെങ്കിലും ഒന്നു തുമ്മിയാൽ വ്രണപ്പെടാൻ വെച്ചിരിക്കുന്ന മത വികാരവുമായി നടക്കുന്ന ഇക്കാലത്തെ മാന്യന്മാർ ഈ പുസ്തകം വായിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. മറ്റുമതങ്ങളെ മാനിക്കുകയെന്നാൽ അവർ പറയുന്നതെന്തും അംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കലല്ലാ. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണമായ ബൈബിളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതെല്ലാം അപ്പാടെ ശരിവെയ്ക്കാൻ യുക്തിപൂർവം ചിന്തിക്കുന്ന ഒരാൾക്കും കഴിയില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാണെങ്കിൽ വേദങ്ങളിലും ഉപനിഷത്തുകളിലും മറ്റും അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം നേടിയ ആൾ. ഉപനിഷദ്പ്രതിപാദിതങ്ങളായ സമാന വിഷയങ്ങളിൽ പ്രകടമായി കാണുന്ന യുക്തിയെ മുൻനിർത്തിയാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം നടത്തിയതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അതു താത്ത്വികതലത്തിൽ വളരെ ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന ഒരു നിരൂപണവുമാണു്. കേവലം മതവിരോധംകൊണ്ടു പുറപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും വികാരാവേശമല്ല ക്രിസ്തുമതനിരൂപണത്തിൽ പ്രകടമാവുന്നതു്. ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസികൾക്കു സ്വാമികളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളോടു വിയോജിപ്പുണ്ടാകാം. അവർക്കും അതു പ്രകടിപ്പിക്കാൻ പുസ്തകമെഴുതാം. അല്ലാതെ ഇപ്പോൾ ലോകത്തു പലേടത്തും അരങ്ങേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ വിമർശിച്ചവന്റെ തലകൊയ്യുവാൻ തക്കം പാർക്കുകയല്ല വേണ്ടതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഈ പുസ്തകം ആരും നിരോധിച്ചതായോ തീയിട്ടതായോ കേട്ടിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ അതൊക്കെയാണല്ലോ രീതി. ആ നിലയ്ക്കും ഈ പുസ്തകം ഇപ്പോൾ പ്രസക്തമാണെന്നു കാണാം. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കുതന്നെ സ്വാമികളുടെ ഈ പുസ്തകം ആത്മപരിശോധനയ്ക്കു് അവസരം ഉണ്ടാക്കുക വഴി പ്രയോജനം ചെയ്തതായി അവരിൽ ചിലർ പറഞ്ഞതായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്നെ വെളിവാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

ക്രിസ്തുമതസാരവും ക്രിസ്തുമതഛേദനവും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നിരിക്കെ അവരണ്ടും ചേർത്തു് 'ക്രിസ്തുമതഛേദനം'

എന്നു പുസ്തകത്തിനു പേരുനൽകി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്നവർ വികാരാവിഷ്ടരായിട്ടാണു് അതു് ചെയ്യുന്നതു് എന്നതിൽ എനിക്കു സംശയമില്ല. മറ്റുള്ളവരെ വികാരംകൊള്ളിക്കാനും അവർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടാവാം. പക്ഷേ അതു് ആശാസ്യമായ രീതിയല്ല.

ഹിന്ദുമതാഭിമാനം എത്രത്തോളമാകാം എന്നതിന്റെ ഉദാഹരണം കൂടിയാണു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഹിന്ദുവായിരുന്നില്ലെന്നു് ആരും പറയുമെന്നുതോന്നുന്നില്ല. ആ നിലയ്ക്കു് ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ആളെ ചേർക്കാൻവേണ്ടി വഴിവക്കിൽനിന്നു ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ തത്ത്വങ്ങളെ ആരെങ്കിലും ഭർത്സിച്ചാൽ അതു വെറുതെ കേട്ടുകൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നു ആരും പറയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആ നിലയ്ക്കു തന്നെയാണു അന്നത്തെ അനുവാചകവൃന്ദം ആ പുസ്തകത്തെ വീക്ഷിച്ചതും. 'ക്രിസ്തുവിന്റെ ആറാം തിരുമുറിവു'പോലെയുള്ള കൃതികൾ പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാക്കിയ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ 'ക്രിസ്തുമതനിരൂപണ'ത്തിനു സവിശേഷം പ്രസക്തിയുണ്ടു്. ആശയസംഘർഷത്തിൽനിന്നു ആശയവ്യക്തതയാണുണ്ടാവുക അല്ലാതെ ആശയകാലുഷ്യമല്ല. പക്ഷേ ആശയസംഘർഷമുണ്ടാക്കാൻ ആശയദാരിദ്ര്യമുള്ളവർക്കാവുകയില്ല. അതിന്റെ ഉത്തമ നിദർശനമത്രേ ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം.

2. വേദാധികാരനിരൂപണം.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ 'മാസ്റ്റർപീസ്" ഏതെന്നുചോദിച്ചാൽ നിസ്സംശയം ഉത്തരം പറയാവുന്നതു് 'വേദാധികാരനിരൂപണം' എന്നത്രേ. വേദാധികാരനിരൂപണത്തിൽ കൈകാര്യംചെയ്തിരിക്കുന്ന വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യംകൊണ്ടുമാത്രമല്ല ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിൽ ആ വിഷയത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രസക്തികൊണ്ടുകൂടിയാണു് ഇതു് പറയുന്നതു്.

വേദസ്വരൂപം, വേദപ്രാമാണ്യം, അധികാരനിരൂപണം, പ്രമാണാന്തര വിചാരം, യുക്തിവിചാരം എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചുഖണ്ഡങ്ങളിലായി സമഗ്രമായ ഒരു വേദാധികാരനിരൂപണമാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നടത്തിയിട്ടുള്ളതു്. വേദം പൗരുഷേയമോ അപൗരുഷേയമോ എന്നതു ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളിലെ ഒരു മുഖ്യ ചർച്ചാവിഷയമാണു്. വേദം അപൗരുഷേയമാണെന്നാണു വൈദികദർശനങ്ങൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്. വേദം മനുഷ്യനിർമ്മിത

മല്ലെന്നാംനു് അപൗരുഷേയതാവാദം സമർത്ഥിക്കുന്നതു്. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ചോദ്യംചെയ്യാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു മുൻപു് ഒരു വേദാന്തിയും തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. വേദത്തിലെ ഓരോ മന്ത്രത്തിനും അതിന്റെ ദ്രഷ്ടാവായ ഒരു ഋഷിയുണ്ടു്. അതു് വേദങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. ആ ഋഷിതന്നെയാണു് വേദമന്ത്രത്തിന്റെ കർത്താവെന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സമർത്ഥിക്കുന്നു. വേദം പൗരുഷേയമാണെന്ന വാദം നൂതനമല്ല. താർക്കികന്മാർ അപൗരുഷേയതാവാദത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. 'വിധിരേവ താവത് ഗർഭ ഇവ ശ്രുതികുമാര്യാഃ പുംയോഗേ മാനം' എന്ന ആലങ്കാരികമായ താർക്കികോക്തി പ്രസിദ്ധമാണു്. ഗർഭത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ എന്നതുപോലെ വേദമാകുന്ന പെൺകൊടിക്കു് പുരുഷയോഗമുണ്ടു് എന്നതിനു് വേദത്തിലെ വിധിവാക്യങ്ങൾതന്നെ പ്രമാണമാകുന്നു എന്നർത്ഥം. വേദം പുരുഷസൃഷ്ടമാണെന്നു പറയുന്നതു വേദനിന്ദയ്ക്കു സമാനമായി എണ്ണപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നോർമ്മിക്കണം. പക്ഷേ സത്യം വെട്ടിത്തുറത്തുപറയുന്നതിനു നാസ്തികന്മാരെപ്പോലെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കും യാതൊരു മടിയും ഇല്ലായിരുന്നു.

വേദപ്രാമാണ്യത്തെപ്പറ്റിയും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു വസ്തുനിഷ്ഠമായ അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ വേദത്തെ പ്രമാണരാജാവായിട്ടാണു് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വേദാവിരുദ്ധമാണെങ്കിൽ മാത്രമേ മറ്റെന്തും പ്രമാണമാകൂ. പക്ഷേ അദ്വൈതിയായിരിക്കെത്തന്നെ കാലദേശാദികളെ കണക്കാക്കാതെ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന വേദവിധികളെ ആദരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു. വൈദികയജ്ഞത്തെ ഇത്രമാത്രം ഭർത്സിച്ച ഒരു ആധുനിക സന്യാസിവര്യൻ വേറെയില്ല. ലൈംഗികവൈകൃതങ്ങളും ഹിംസയും ഉൾപ്പെടുന്ന യാഗത്തെ ആയിരം വേദങ്ങൾ ആദരിച്ചാലും പരിശുദ്ധന്മാർ ആദരിക്കുകയില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം വെട്ടിത്തുറന്നുപറഞ്ഞു.

വേദാധികാരത്തെ സംബന്ധിച്ച ചർച്ചയാണു വേദാധികാര നിരൂപണത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ ഭാഗം. തികച്ചും യുക്തിപൂർവ്വവും വൈദികവുമായ തെളിവുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് സ്ത്രീകൾക്കും ശൂദ്രന്മാർക്കും വേദാധികാരമില്ലെന്ന വാദത്തെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തകർത്തുകളഞ്ഞു. മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവായ എഴുത്തച്ഛൻ പോലും രാമായണാദികളുടെ

തർജ്ജമയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടതു തന്റെ ഭാഗത്തുള്ള ഒരു അപരാധമാണെന്നും അതു മാപ്പാക്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണ്. എഴുത്തച്ഛനെപ്പോലെയുള്ള ഒരു പണ്ഡിതൻ കൂട്ടാക്കാത്തതോ ധൈര്യപ്പെടാത്തതോ ആയ ഒരു സംഗതിയിലാണ് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പ്രവേശിച്ചത്. അതിന് അദ്ദേഹത്തിന് എതിർക്കേണ്ടിവന്നതു ശങ്കരാചാര്യരെയായിരുന്നു എന്നതാണ് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയം. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന്റെ അപശൂദ്രാധികരണത്തിനു ശങ്കരാചാര്യരെഴുതിയ ഭാഷ്യം ഓരോ സൂത്രമായി അധികരണത്തിൽ നിന്നുദ്ധരിച്ചു ചർച്ചചെയ്തു തള്ളിക്കളയുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. വൈദികമായ പ്രമാണങ്ങളുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടാണു അതും എന്നതു് ശ്രദ്ധിക്കുക. വൈദികേതരമായ പ്രമാണങ്ങൾ കൊണ്ടും യുക്തികൊണ്ടും കൂടി തീരുമാനിക്കാവുന്ന കാര്യമാണു ശൂദ്രനു വേദാധികാരമുണ്ടെന്നതെന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വേദാധികാരനിരൂപണത്തിന്റെ അവസാനത്തെ രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളിലായി സ്ഥാപിക്കുന്നു. കടശിയിൽ ശൂദ്രൻ ഉണ്ണാൻ പാടില്ല എന്നുപറഞ്ഞാൽ അതും അംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടിവരില്ലേ എന്ന സ്വാമികളുടെ ചോദ്യം ആരെയും ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

സ്വാമികൾ വേദാധികാരനിരൂപണം ഉപസംഹരിക്കുന്നതാണ് അങ്ങേയറ്റം ശ്രദ്ധേയം. ശൂദ്രനും സ്ത്രീക്കും വേദാധികാരമില്ലെന്ന വാദഗതി നിഷേധിച്ച് അവർക്കുമാത്രം അധികാരമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയല്ല സ്വാമികൾ ചെയ്യുന്നത്. മർക്കടമുഷ്ടി പിടിക്കാതെ ഇച്ഛിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ജ്ഞാനത്തെ പ്രദാനംചെയ്യുന്നതുതന്നെ പരമധർമ്മമെന്നും പരമകരുണയെന്നും ഉറച്ചു അപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാവർക്കും വേദാധികാരമുണ്ടെന്ന വിശാലവീക്ഷണമാണിത്, വേദത്തിൽ മാത്രമല്ല എല്ലാ വിജ്ഞാനത്തിലും. ചിലരെങ്കിലും തെറ്റായി ധരിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വേദാധികാരനിരൂപണത്തിൽ നായന്മാരുടെ വേദാധികാരം സ്ഥാപിക്കുകയല്ല ചെയ്യുന്നത്. ശൂദ്രരെന്നു മുദ്രകുത്തി നായന്മാരെ വേദാധികാരത്തിൽനിന്നു പിടിച്ചുതള്ളിയ രീതിയെ സ്വാമികൾ നഖശിഖാന്തം എതിർക്കുന്നുണ്ടെന്നതു നേരാണ്. എന്നാൽ വേദാധികാരം നായന്മാർക്കായി പരിമിതപ്പെടുത്തണമെന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വാദിച്ചിരിക്കുന്നു പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ എന്നമട്ടിൽ ചിലർ നടത്തുന്ന പ്രചാരണം അടിസ്ഥാ

നരഹിതമാണ്. പരമോന്നതമായ മനുഷ്യത്വത്തിൽ മാത്രം മനസ്സും ശരീരവും അർപ്പിച്ചു പ്രവർത്തിച്ച ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ വീക്ഷണത്തെ ചിലരുടെ സങ്കുചിതവീക്ഷണത്തിൽ ഒതുക്കുന്നതുശരിയല്ല.

3. പ്രാചീനമലയാളം

അനവധി ഭാഗങ്ങളിലായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എഴുതാൻ ഉദ്ദേശിച്ച ഒരു പുസ്തകമാണത്രേ 'പ്രാചീനമലയാളം'. ആറു ഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം എഴുതിയതായി പറയപ്പെടുന്നു. രണ്ടാംഭാഗം അച്ചടിക്കാൻ പ്രസ്സിൽ കൊടുത്തതായിപോലും പറയപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ആകെക്കൂടി ഒന്നാംഭാഗം മാത്രമേ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി കണ്ടിട്ടുള്ളു. അത്രയെങ്കിലും കിട്ടി എന്നതു ഭാഗ്യമെന്നേ കരുതേണ്ടൂ.

കേരള ചരിത്രപ്രശ്നങ്ങളാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ 'പ്രാചീന മലയാള'ത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ബ്രിട്ടീഷു് ആധിപത്യത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ മാറ്റങ്ങളുടെ ഭാഗമായിട്ടാണു് ഭാരതത്തിലും കേരളത്തിലും ചരിത്രരചന ആരംഭിച്ചതു്. അതിനുമുൻപു് കേവലം ഐതിഹ്യങ്ങളേയും കെട്ടുകഥകളേയും ആശ്രയിച്ചാണു് കേരളചരിത്രം വിവരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ബ്രിട്ടീഷു് ആധിപത്യത്തിനു ശേഷമുള്ള ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ആ പതിവു ഒട്ടുമുക്കാലും തുടർന്നു.

പരശുരാമൻ മഴുവെറിഞ്ഞുനേടിയതാണു കേരളമെന്ന ഐതിഹ്യമാണു് ഏറ്റവും പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്നതു്. മഴുവെറിഞ്ഞു കടൽ നീക്കി കേരളം ഉണ്ടാക്കുക മാത്രമല്ല വിദേശത്തുനിന്നു ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി കേരളത്തെ അവർക്കു ദാനം ചെയ്യുകകൂടി ചെയ്തുവത്രേ പരശുരാമൻ. ഈ ഐതിഹ്യത്തെ അടിച്ചുപൊളിക്കാൻ ആദ്യം മുതിർന്നതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാണു്. ലഭ്യമായിട്ടുള്ള പ്രാചീനമലയാളം എന്ന കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതു് അതാണു്. അതുവഴി പിൽക്കാലത്തെ ശാസ്ത്രീയമായ ചരിത്രരചനാരീതികൾക്കു പാതയൊരുക്കുകയാണു സ്വാമികൾ ചെയ്തതു്.

ചാതുർവർണ്യത്തെപ്പറ്റി സാമാന്യമായും ശൂദ്രന്മാരെപ്പറ്റി വിശേഷിച്ചും വിചിന്തനം ചെയ്തു് നായന്മാർ ചാതുർവർണ്യത്തിലെ ശൂദ്രന്മാരല്ലെന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ഇതും പിൽക്കാലചരിത്രകാരന്മാർക്കു വഴികാട്ടിയായ അഭിപ്രായമാണു്. മാർക്സിസ്റ്റു ചരിത്രകാരന്മാർ

കൂടി അംഗീകരിക്കുന്ന വസ്തുതയാണിതു്. ഇ. എം. എസ്. നമ്പൂതിരി ഷാടു് എഴുതുന്നു:-

"കേരളത്തിലെ ചരിത്രകാരന്മാർ മുന്നോട്ടുവച്ച 'സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ' ഒന്നിനെ ആരും വെല്ലുവിളിച്ചിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. വടക്കേഇൻഡ്യ യിലെ വൈദികനാഗരികതയെ കേരളത്തിലേയ്ക്കു് കൊണ്ടുവന്നതു് ബ്രാഹ്മണരാണു്, അവരുടെ ഇന്നത്തെ പിൻഗാമികളാണു് നമ്പൂതിരിമാർ; വേദങ്ങളുടേയും മറ്റു് ശ്രുതികളുടേയും ആധികാരികത കേരളത്തിലെ ജന ങ്ങൾക്കിടയിൽ സ്ഥാപിക്കുക മാത്രമല്ല അവർ ചെയ്തതു്; വൈദിക സംസ്കാരത്തിന്റെ പിന്നീടുള്ള വികാസത്തിനു് തങ്ങളുടേതായ സംഭാവന കൾ അവർ നല്കുകയുമുണ്ടായി. ഇതിന്റെ മകുടോദാഹരണമായി ശങ്കരൻ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത വേദാന്തദർശനം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലേതുപോലെ സമൂഹത്തിന്റെ മൂല വിഭജനം നാലുവർണ്ണങ്ങളായുള്ളതു്- കേരളത്തിൽ അതേപടി ആവർത്തി ച്ചില്ലെന്നതു് ശ്രദ്ധേയമാണു്. വാസ്തവത്തിൽ നാലുവർണ്ണങ്ങളിലൊന്നു മാത്രമാണു്- ബ്രാഹ്മണർ- കേരളത്തിലെ ഹിന്ദു സമൂഹത്തിന്റെ ഭാഗമാ യതു്. അടുത്തതു് ക്ഷത്രിയർ- ഇവിടെയുമുണ്ടു്. പഴയ രാജകുടുംബങ്ങൾ മിക്കതും (ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു് കൊച്ചി രാജകുടുംബമാണു്) ഈ ജാതി ക്കാരാണു്. എന്നാൽ ക്ഷത്രിയധർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചവരിൽ മിക്കവരും ഈ ജാതിക്കു് വെളിയിലുള്ളവരായിരുന്നു.

പുരാതനകാലത്തു് കേരളത്തിലെ പരമ്പരാഗത യോദ്ധാക്കൾ നായന്മാരായിരുന്നു. തൊഴിലിൽ അവർ ക്ഷത്രിയരുടെയും വൈശ്യരു ടെയും ശൂദ്രരുടെയും ധർമ്മങ്ങൾ സംയോജിപ്പിച്ചു. ഒരേസമയം അവർ സൈനികവ്യൂഹത്തിന്റെ നട്ടെല്ലായിരുന്നു, കൃഷിക്കാരായിരുന്നു, ബ്രാഹ്മണ- രാജകുടുംബങ്ങളിൽ സേവനം ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു. ഇതോ ടൊപ്പം മറ്റുരണ്ടു വസ്തുതകൾ കൂടിയുണ്ടു്:

ഒന്നാമതു്, ബ്രിട്ടീഷുകാരും മറ്റു വിദേശ കമ്പനികളും വരുന്നകാല ത്തു് ഏറ്റവും ശക്തരായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടെ സാമൂതിരിയും തിരുവിതാം കൂർ മഹാരാജാവും അടക്കം പുരാതനകാലത്തെ കേരളത്തിലെ ഭരണാധി കാരികളിൽ പലരും ക്ഷത്രിയരായിരുന്നില്ല.

രണ്ടാമതു്, കേരളത്തിലെ ജാതിവ്യവസ്ഥയിൽ വൈശ്യരുടെ അഭാവം."[63]

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എതിരാളികളുടെ വാദമുഖങ്ങൾക്കു് അതേനാണയത്തിലാണു് മറുപടികൊടുക്കുന്നതു്. സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം, കേരളോല്പത്തി തുടങ്ങിയവയെ ആശ്രയിച്ചുള്ള വാദമുഖങ്ങൾക്കു് അതേ കൃതികളെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചു് സ്വാമികൾ മറുപടി നൽകുന്നു. മലയാള ബ്രാഹ്മണർക്കു കേരളത്തിന്റെ ജന്മാവകാശമില്ലെന്നും അവർക്കു യാതൊരു മേന്മയും അവകാശപ്പെടാനില്ലെന്നും അവ രണ്ടും കേരളത്തിലെ നായന്മാർക്കവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സമർഥിക്കുന്നു. ഇതിൽ മൂന്നാമത്തെ അഭിപ്രായത്തോടു് എല്ലാവരും യോജിച്ചില്ലെന്നുവരാം. എങ്കിലും ആ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയെ ആർക്കും ചോദ്യംചെയ്യുവാൻ ആവുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നായന്മാരെ ശൂദ്രരെന്നു മുദ്രയടിക്കുകയും ഭൂമിയിലെ ദേവനാണു ബ്രാഹ്മണനെന്ന അമിതാവകാശമുന്നയിച്ചു ശൂദ്രരെ ബ്രാഹ്മണരുടെ വിടുപണിക്കുമാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ടവരാക്കുകയും ചെയ്ത പൂർവ്വകാല ചരിത്രകാരന്മാരെ ശക്തമായി ചോദ്യംചെയ്യുന്ന സ്വാമികൾ നടത്തുന്ന അത്യുക്തിയായേ അതിനെ കണക്കാക്കേണ്ടതുള്ളു. ചിലരെങ്കിലും പ്രാചീനമലയാളം നായന്മാരുടെ കേരളാവകാശം സ്ഥാപിച്ചെടുക്കാനുള്ള ഒരു കൃതിയാണെന്നു താഴ്ത്തിപ്പറയുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഇതിവിടെ എടുത്തുപറയുന്നതു്. താൻ ജനിച്ചുവളർന്ന സമുദായത്തിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയിൽ അമർഷംകൊണ്ട ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നായന്മാർ ഭൃത്യജനങ്ങളെന്ന ഭിമാനിക്കുന്നതിനെ തെല്ലൊന്നു തളർത്താനും അവരെ ചൊടിപ്പിക്കാനും വേണ്ടിക്കൂടിയാവാം അങ്ങനെ ചെയ്തതു്. ആ ഒറ്റക്കാരണത്താൽ 'പ്രാചീനമലയാള'ത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നില്ല.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തനതായ രീതിയിലാണു് ഈ പുസ്തകത്തിലും വിഷയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയും ചർച്ചചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതു്. സംസ്കൃതത്തിന്റെയും ഭാരതത്തിന്റെയും പൈതൃകത്തെപ്പറ്റി സ്വാമികൾക്കു് എക്കാലവും നല്ല മതിപ്പാണുണ്ടായിരുന്നതു്. പക്ഷേ, സദുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയ വ്യവസ്ഥകളെ കാലാന്തരത്തിൽ ദുരുദ്ദേശ്യത്തോടെ മലീമസമാക്കിയതിനോടു സ്വാമികൾ വിയോജിക്കുന്നു. ചാതുർവർണ്യത്തിന്റെ കാര്യംതന്നെ എടുക്കുക. ചാതുർവർണ്യാഭാസത്തെയാണു സ്വാമികൾ

ചോദ്യംചെയ്യുന്നതു്. ബ്രാഹ്മണമതം അതിന്റെ സങ്കുചിതാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചാതുർവർണ്യത്തെ ആഭാസമാക്കുകയാണു ചെയ്തതെന്നു സ്വാമികൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

4. അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി

ഒരു ദാർശനികനെന്ന നിലയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ മഹിമ പ്രകാശിക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതിയാണു് 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി'. അതു് അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ ഒരു ഉപരിഗ്രന്ഥം മാത്രമല്ല ഒരു വാദഗ്രന്ഥവുമല്ല. ഒതുക്കവും തെളിച്ചവുമുള്ള ഒരു അദ്വൈതവേദാന്തപ്രകരണമാണു് 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി'. അദ്വൈതവേദാന്ത ദർശനത്തിന്റെ മൂലതത്ത്വങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്ന പലേ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അവയിൽനിന്നെല്ലാം വ്യത്യസ്തമാണു സ്വാമികളുടെ 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി'. ധർമ്മരാജാധ്വരീന്ദ്രന്റെ 'വേദാന്തപരിഭാഷ'പോലെ ഒരു 'കട്ടിഗ്രന്ഥ'മല്ല അതു്. സദാനന്ദാചാര്യന്റെ 'വേദാന്തസാരം' പോലെ ഒരു ലളിത ഗ്രന്ഥവുമല്ല അതു്. രണ്ടിന്റെയും ഉള്ളടക്കം സാമാന്യമായി ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും തനതായ ശൈലിയിലും മലയാളികളായ വായനക്കാർക്കു വിശേഷിച്ചു ഗ്രാഹ്യമായ പ്രകാരത്തിലും രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണു പ്രസ്തുത പുസ്തകം.

അധ്യാരോപാപവാദങ്ങൾ, ശരീരതത്ത്വസംഗ്രഹം, ജഗന്മിഥ്യാത്വവും ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരവും, തത്ത്വമസി മഹാവാക്യോപദേശം, ചതുർവേദ മഹാവാക്യങ്ങൾ, ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യപ്രകരണം എന്നിങ്ങനെ ആറുപ്രകരണങ്ങളാണു അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതിയിലുള്ളതു്. ആദ്യന്തപ്പൊരുത്തമുള്ള ഒരു പുസ്തകമായിട്ടാണു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി' എഴുതിയതെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഈ പുസ്തകത്തെ സംബന്ധിച്ചെന്നല്ല ഒരു പുസ്തകത്തെ സംബന്ധിച്ചും സ്വാമികൾക്കു് അങ്ങനെയൊരു ശീലം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. അതിന്റെ പേരിലുള്ള നഷ്ടം സ്വാമികൾക്കല്ല, കേരളീയർക്കാണു്, ലോകർക്കാണു്.

അദ്വൈതവേദാന്തദർശനത്തിന്റെ ഒരു ഒന്നാന്തരം കൈപ്പുസ്തകമാണു് അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി. എല്ലാ വേദങ്ങളും വേദാംഗങ്ങളോടുകൂടി ഭംഗിയായി അധ്യയനം ചെയ്ത ഒരാൾക്കുമാത്രമേ വേദാന്ത ദർശനത്തിൽ

പ്രവേശമുള്ളൂ എന്നാണ് വേദാന്തത്തിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുള്ളതു്. സാംഗവേദാധ്യയനം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വേദാന്തംകൊണ്ടെന്തു പ്രയോജനം എന്നുചോദിച്ചേക്കാം. അവിടെയാണു വാസ്തവത്തിൽ അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ 'വേദാന്തത്വം' കുടികൊള്ളുന്നതു്. വേദത്തിന്റെ അർത്ഥനിശ്ചയം വേദാന്തദർശനമാണുണ്ടാക്കിത്തരുന്നതെന്ന അർത്ഥത്തിലും വേദാന്തശബ്ദം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ അർത്ഥത്തിൽ അന്വർത്ഥമാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി.' അതു സാക്ഷാൽ വേദാന്തഗ്രന്ഥമത്രേ.

5. നിജാനന്ദവിലാസം

തമിഴിൽ കൊടകനല്ലൂർ സുന്ദരസ്വാമികൾ എഴുതിയ വേദാന്തഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മലയാള പരിഭാഷയാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ 'നിജാനന്ദവിലാസം'. നിത്യചൈതന്യയതിയുടെ ആമുഖത്തോടുകൂടി പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിന്റെ പുതിയ ഒരു പതിപ്പ് പതിനഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ആ ആമുഖത്തിൽ 'നിജാനന്ദവിസാസം' തമിഴിൽനിന്നുള്ള പരിഭാഷയാണെന്നകാര്യം സ്മരിച്ചുകാണുന്നില്ല. എങ്കിലും പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി യതി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ശരിയാണു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു-

"'നിജാനന്ദവിലാസം' വെറും ഒരു ചരിത്രാവശിഷ്ടമല്ല. വ്യാസതുല്യനായ ഒരു മഹർഷി അപരോക്ഷമായി ദർശനം ചെയ്ത നിർവൃതിദായകമായ ഒരു മഹത്കൃതിയാണിതു്. വേദാന്തത്തിലെ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഉപനിഷത് രഹസ്യം ഇതിൽ പുനഃപ്രവചനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ ഈ അസാധാരണ കൃതിയുടെ ഒരു ചെറുവിവരണംപോലും ആകുന്നില്ല. സർവ്വ സ്വതന്ത്രനായിരുന്ന ആ മഹാഗുരു കരതലാമലകം പോലെ തനിക്കു സുസ്പഷ്ടമായിരുന്ന പരമാർത്ഥത്തെ കാരുണ്യാതിരേകത്തോടുകൂടി എക്കാലത്തും സത്യാന്വേഷികൾക്കു പ്രയോജനപ്പെടട്ടെ എന്നു കരുതി മൊഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഈ വാക്കുകൾ ഓരോന്നും സ്ഫടികം പോലെ സ്വച്ഛമാണു്; ചിന്താമണിപോലെ അത്യത്ഭുതകരമായ പ്രകാശധോരണിയുള്ളതാണു്. ഈ ഒരൊറ്റകൃതി മനസ്സിലാക്കുന്നതുകൊണ്ടു തന്നെ അവിദ്യ ഒഴിഞ്ഞു പരമാർത്ഥത്തെ പകൽപോലെ കാണുവാനിട

വരും."[64] സംസ്കൃതത്തിലെ വേദാന്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുള്ള കാഠിന്യം ഈ കൃതിക്കില്ല. തമിഴിലെ വേദാന്തകൃതികളുടെ പൊതുസ്വഭാവം ലാളിത്യ മാണു്. അതു് അപ്പാടെ നിലനിർത്തുവാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു് നിജാനന്ദ വിലാസത്തിൽ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

6. ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം

സ്വതവേ സസ്യഭുക്കായിരുന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സമസ്തജീവ ജാലത്തോടും സമഭാവനയാണു പുലർത്തിയിരുന്നതെന്നു മുൻപു പറ ഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിന്റെ താത്വിക വിശദീകരണമാണു സ്വാമികൾ 'ജീവകാ രുണ്യനിരൂപണ'ത്തിൽ നല്കുന്നതു്. തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലുമുള്ള അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു പ്രമാണവാക്യങ്ങളുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് അഹിം സാസിദ്ധാന്തം പൂർണ്ണമായി പാലിക്കുവാൻ ഒരു ജീവി എന്നനിലയിൽ മനുഷ്യൻ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സ്വാമികൾ പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിൽ സമർഥിക്കുന്നു. ഇതും സ്വാമികൾ എഴുതാൻ ഉദ്ദേശിച്ച ബൃഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമാണെന്നുവേണം കരുതാൻ.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവകാരുണ്യം കേവലം സസ്യഭക്ഷണത്തിൽ ഒതുങ്ങുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല. തികച്ചും അദ്വൈതവേദാന്തദർശനാധിഷ്ഠി തമായ ഒരു സിദ്ധാന്തത്തിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാണു സ്വാമികൾ ജീവ കാരുണ്യത്തിനുവേണ്ടി മനുഷ്യരോടഭ്യർഥിക്കുന്നതു്. ജീവികളോടു കാണി ക്കുന്ന കാരുണ്യം മനുഷ്യന്റെ ഒരു സൗജന്യമായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കരുതി യില്ല. ജീവകാരുണ്യം മനുഷ്യർ പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതു ജീവികളുടെ ആവശ്യമാണു്. അതംഗീകരിച്ചുകൊടുക്കാൻ മനുഷ്യർക്കു ബാദ്ധ്യതയുണ്ടു്. മൃഗാദികളെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു മനുഷ്യരുടെ ഭക്ഷണത്തിനായിട്ടാ ണെന്നു മാംസഭുക്കുകൾ വാദിച്ചേക്കാം. അതിനു തക്കതായ ഒരു മറുപടി യാണു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നൽകുന്നതു്. സിംഹം തുടങ്ങിയ ഹിംസ്രജന്തു ക്കളുടെ കുക്ഷിപൂരണത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണോ മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കു ന്നതു് എന്ന ചോദ്യമാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ മറുപടിയായി ഉയർത്തുന്നതു്. മാംസഭക്ഷണവും സസ്യഭക്ഷണവും തമ്മിൽ താരതമ്യം ചെയ്തു് ഏതു സ്വീകരിക്കണം എന്നു തീരുമാനിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കാൾ സ്വാമികളുടെ കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന യുക്തിയാണു് നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നതു്.

7. ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെപ്പോലെ ഒരാൾ 'ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം' പോലെ ഒരു കൃതി എഴുതുക എന്നതു തെല്ലൊരദ്ഭുതമാണ്. ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ നടത്തുകയും പൂജിക്കുകയും ഒന്നും ചെയ്യാൻ അധികാരപ്പെട്ട ജാതിയിൽ പിറന്നയാൾ ആയിരുന്നില്ല ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ, ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ അരുവിപ്പുറത്തെ ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠാകർമ്മം പോലെ വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയത്രേ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ 'ശ്രീചക്രപൂജാകല്പ' രചന. ഇതു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾകൂടി ഇവിടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കേരളത്തിലെ ക്ഷേത്രകാര്യങ്ങൾ പ്രധാനമായും 'തന്ത്രസമുച്ചയം എന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നടന്നുവരുന്നത്. കേരളീയ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ആരാധിക്കപ്പെടുന്ന മിക്ക ദേവതകളേയും സംബന്ധിച്ച വിധികൾ തന്ത്രസമുച്ചയത്തിലുണ്ട്. ശേഷിച്ച ദേവതകളുടെ കാര്യം 'ശേഷസമുച്ചയം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. ചേന്നാസുമനയ്ക്കൽ എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ജയന്തമംഗലം എന്ന പുരാതന തന്ത്രികുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമായ നാരായണൻ നമ്പൂതിരി എന്ന പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതനാണ് തന്ത്രസമുച്ചയത്തിന്റെ കർത്താവ് അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുവർഷം പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ആളാണ്. സംസ്കൃതത്തിലുള്ള തന്ത്രസമുച്ചയത്തിന് മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ പ്രസിദ്ധ തന്ത്രിയും പണ്ഡിതനുമായിരുന്ന കുഴിക്കാട്ടു മഹേശ്വരൻഭട്ടതിരി മലയാളത്തിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വർണാശ്രമവ്യവസ്ഥയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ക്ഷേത്രവും ക്ഷേത്രാചാരങ്ങളുമെല്ലാം കെട്ടിപ്പടുത്തിരിക്കുന്നത്. ക്ഷേത്രത്തിലെ തന്ത്രിയും അയാളുടെ പരികർമ്മികളുമെല്ലാം ബ്രാഹ്മണരല്ലാതെ മറ്റാരും ആവാൻ പാടില്ല. ഒരു ക്ഷേത്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതുതുടങ്ങി ക്ഷേത്രോൽസവത്തോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ഏറ്റവുമൊടുവിലത്തെ ചടങ്ങായ ആറാട്ടുവരെ തന്ത്രസമുച്ചയത്തിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്നതു് ജാതിഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ്.

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോഴാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഈ ഗ്രന്ഥരചനയുടെ പ്രാധാന്യം വെളിവാകുന്നത്. ദേവപൂജ ചെയ്യുന്നതിനു മനുഷ്യർക്കെല്ലാം അധികാരമുണ്ട് എന്നു സ്വാമികൾ ഈ

ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിലൂടെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. അരുവിപ്പുറത്തു ശ്രീനാരായണഗുരു ശിവപ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയപ്പോൾ ഉയർന്ന ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വത്തിന്റെ ചോദ്യമുണ്ടല്ലോ ശിവനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ ഈഴവനെന്താണധികാരം എന്നു്. അമ്മാതിരി എത്രയോ ചോദ്യങ്ങൾക്കു വിത്തുവിതയ്ക്കുകയാണു ശ്രീചക്രപൂജാകല്പത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ക്ഷേത്രപൂജാവിധിക്രമങ്ങൾ പഠിച്ചു യോഗ്യത സമ്പാദിച്ചിട്ടും 'അധഃകൃതരായി' ജനിച്ചുപോയതുകൊണ്ടു പൂജചെയ്യാൻ തരപ്പെടാതെ ദേവസ്വം ബോർഡിൽ മറ്റുപണി നോക്കുന്ന പൂജാരിമാരുടെ അവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ചവർ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശ്രീചക്രപൂജാകല്പത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

8. പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കുള്ള സ്ഥാനം

സാഹിത്യകുശലൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഒരു ഗൃഹസ്ഥ ശിഷ്യനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി ടി. സി. കല്യാണിയമ്മയും സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യയായിരുന്നു. എറണാകുളത്തു അവർ താമസിച്ചിരുന്ന കുമാരാലയം എന്ന വീട്ടിൽ പലപ്പോഴും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ചെന്നു താമസിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

എറണാകുളത്തു് അക്കാലത്തു് ഒരു സ്ത്രീസമാജമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ കാര്യദർശിനി ടി.സി. കല്യാണിയമ്മയായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കുമാരാലയത്തിൽ തങ്ങുമ്പോൾ കല്യാണിയമ്മ സ്വാമികളെ സമീപിച്ചു് സ്ത്രീകൾക്കു പ്രയോജനപ്രദമായ ഒരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ഉപന്യസിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. അതനുസരിച്ചു് സ്വാമികൾ സ്ത്രീസമാജത്തിൽ ചെയ്ത പ്രഭാഷണമാണു് 'പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കുള്ള സ്ഥാനം' എന്ന ഈ പ്രബന്ധം.

മനുസ്മൃതിയെ വെള്ളപൂശാനല്ല സ്ത്രീക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം നിഷേധിക്കുന്ന മനുവിന്റെ സമീപനത്തെ എതിർക്കാനാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രമിച്ചതു്. ഈ ആർജവം സ്വാമികൾ ജീവിതത്തിലുടനീളം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. കൃതികളിലാകെയും അതുകാണാനും നമുക്കുകഴിയും. പ്രപഞ്ചത്തിൽ

സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കുള്ളസ്ഥാനം എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ സ്ത്രീസ്വാത ന്ത്ര്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന സമീപനത്തെ സ്വാമികൾ എതിർക്കുന്നു.

ഇതു സ്ത്രീവിമോചനപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ കാലംകൂടി ആണല്ലോ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ എത്രമാത്രം സന്തു ലിതവും വസ്തുനിഷ്ഠവും ചരിത്രപരവുമാണെന്നു് ഈ പ്രബന്ധം കാണിച്ചു തരുന്നു. അബലയെന്നു പണ്ടുമുതലേ പരിഹസിച്ചുവരുന്ന സ്ത്രീ പ്രബലയാണെന്ന സ്വാമികളുടെ അഭിപ്രായം നിത്യനൂതനമാണെന്നു പറയാം. സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമെന്നാൽ പെണ്ണുങ്ങൾക്കു് എന്തു താന്തോന്നി ത്തവുമാകാമെന്ന അവസ്ഥയല്ലെന്നും സ്വാമികൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

൯. പ്രണവവും സംഖ്യാദർശനവും

പ്രണവം അഥവാ ഓങ്കാരം അദ്വൈതവേദാന്ത ദർശനത്തിന്റെ ബീജമാകുന്നു. ഉപനിഷത്തുകളിൽ അതിനു കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രാധാന്യം വളരെവലുതാണു്. ഉദ്ഗീഥോപാസന എന്നു ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിൽ പറയുന്നതു് ഓങ്കാരോപാസനയെയാണു്. മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്താകട്ടെ ഓങ്കാരത്തിന്റെ മാത്രകളെ ദാർശനികമായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ മാത്രമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഉപനിഷത്താകുന്നു. എന്നാൽ പ്രണവത്തിന്റെ മാത്രകളോടു പൊരുത്തപ്പെടുത്തി തനതായ ഒരു സംഖ്യാദർശനത്തിനു രൂപം നല്കു വാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നു ന്നില്ല. മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തുപോലെ ആകാരംകൊണ്ടു ചെറുതെങ്കിലും ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ സൂത്രാത്മകതകൊണ്ടും ഗാംഭീര്യംകൊണ്ടും മഹത്തായ ഒരു കൃതിയത്രേ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ 'പ്രണവവും സംഖ്യാദർശനവും' എന്ന പ്രബന്ധം.

തച്ചുശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സംഗീതശാസ്ത്രത്തിന്റെയും എന്നല്ല എല്ലാശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും സംഖ്യാപരമായ രഹസ്യം ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ തന്റെ പ്രബന്ധത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ചലനത്തിന്റെ ഗണിതാത്മ കത ആധുനികമായ ഒരു കണ്ടുപിടുത്തമല്ല എന്നു സ്വാമികൾ ഇവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയാകെയും മനുഷ്യന്റെ വിശേഷിച്ചും

ചലനം കണക്കൊപ്പിച്ചുള്ളതാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ആ കണക്കു കണ്ടുപിടിക്കണം. ഏതു ചലനത്തിന്റെയും കണക്കു കണ്ടുപിടിച്ചാലേ അതിന്റെ താളാത്മകത മനസ്സിലാക്കാനും ആസ്വദിക്കാനും നമുക്കു കഴിയൂ. അവതാളത്തിൽപോലുമുണ്ട് ഒരു താളം എന്ന രഹസ്യം അപ്പോഴേ ബോധ്യമാവൂ. കലകളുടെയാകെ ബീജരൂപമായ ഈ സിദ്ധാന്തം കലകളിൽ പ്രയോഗക്ഷമമാക്കി പലരും കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അസ്തിത്വത്തിന്റെ മൊത്തം കാര്യത്തിൽ വല്ല കണക്കും ആരെങ്കിലും പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിവില്ല. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ചെയ്യുന്നതു് അതാണ്.

യാസ്ക പരിപഠിതങ്ങളായ ആറു ഭാവവികാരങ്ങൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. ഉൽപത്തി, സ്ഥിതി, വൃദ്ധി, വിപരിണാമം, അപക്ഷയം, വിനാശം എന്നിവയാണവ. അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ ഭാവവികാരങ്ങൾക്കു വിധേയമല്ല ജീവൻ എന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ വളരെയധികം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട് ആചാര്യന്മാർ. ഭഗവദ്ഗീതയിലെ 'ന ജായതേ മ്രിയതേ വാ കദാചിത്'[65] എന്നു തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ ഭാഷ്യത്തിൽ ശങ്കരാചാര്യർ അതാണു ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ ജീവന്റെ ജനനം മുതൽ മരണം വരെയുള്ള ആറവസ്ഥകളും ബന്ധിപ്പിച്ചു് ഒരു പരിമാണം പറയാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഈ ചെറുപ്രബന്ധത്തിൽ സ്വാമികൾ അതു പറയുന്നു.

'പ്രണവവും സംഖ്യാസിദ്ധാന്തവും' എന്ന പ്രബന്ധത്തിന്റെ വിശദമായ ഒരു പഠനത്തിനു ഞാൻ ആളല്ല. സമസ്തവിജ്ഞാനശാഖകളിലും പ്രാവീണ്യമുള്ള ഒരാൾക്കു മാത്രമേ ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ പൂർണമായ ഒരു പഠനം നടത്താൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇതുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി രണ്ടുകാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ പറയണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. രണ്ടും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ആർജ്ജവ മഹിമയാർന്ന വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മകുടോദാഹരണങ്ങളാണ്. ആ നിലയ്ക്കേ ഇതു കാണാവൂ, മറ്റാരെയും ആക്ഷേപിക്കാൻ ഇവിടെ കൗതുകമില്ല എന്നുകൂടി എടുത്തുപറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

ഒന്നു് വേദിക് മാത്തമാറ്റിക്സ് എന്ന പുരി ശങ്കരാചാര്യരുടെ പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയാണു്[66] ജഗദ്ഗുരു സ്വാമി ശ്രീ ഭാരതീ കൃഷ്ണ തീർഥജി മഹാരാജിന്റെ പ്രസ്തുത പുസ്തകം ഇതിനകം നമ്മുടെ രാജ്യത്തു ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ രചിച്ച ഈ പുസ്ത

കത്തിൽ വേദഗണിതത്തിന്റെ യഥാർഥരൂപം താൻ വെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നാണു സ്വാമികൾ അവകാശപ്പെടുന്നതു്. പതിനാറു സൂക്തങ്ങളും പതിമൂന്നു് ഉപസൂക്തങ്ങളും ചേർന്നതാണു് ഈ പുസ്തകം. ഉത്തർപ്രദേശിൽ ഈ പുസ്തകം സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കാൻ വെച്ചു. മലയാളത്തിലും പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തെ പരിപൂർണമായി ഉപജീവിച്ചു 'വേദങ്ങളും ഗണിതശാസ്ത്രവും' എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.[67] ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ വസ്തുത ഈ പുസ്തകത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സൂത്രവാക്യങ്ങൾ ഏതുവേദത്തിലെ ഏതുമന്ത്രത്തെ ആശ്രയിച്ചാണു രൂപപ്പെടുത്തിയതെന്നു സ്വാമികളോ അദ്ദേഹത്തെ പിന്താങ്ങുന്നവരോ ഇന്നേവരെ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഒരു വെല്ലുവിളി തന്നെ ഇവിടെ ഉയർത്തുകയാണു്. ഭാരതീ കൃഷ്ണസ്വാമികളുടെ 'വേദിക് മാത്തമാറ്റിക്സ്' യഥാർഥത്തിൽ വേദിക് മാത്തമാറ്റിക്സ് ആണെങ്കിൽ ഏതു വേദത്തിലെ ഏതു മന്ത്രമാണു് പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിലെ സൂക്തങ്ങൾക്കടിസ്ഥാനം എന്നു ബന്ധപ്പെട്ടവർ വെളിപ്പെടുത്തണം. അതു ചെയ്യാത്തിടത്തോളം കാലം ഇതു കൃത്രിമ പുസ്തകമാണു് എന്നല്ലാതെ കരുതാനാവുകയില്ല. ഇവിടെ പ്രസക്തമായ സംഗതി ഇങ്ങനെയൊരു കൃത്രിമ രീതിയല്ല ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതു് എന്നതാണു്. സ്വാമികളുടെ നിഗമനങ്ങളോടു വിയോജിപ്പുണ്ടാവാം. എന്നാൽ സ്വാമികളുടെ പാണ്ഡിത്യത്തോടോ ആർജ്ജവത്തോടോ ആർക്കും വിയോജിക്കാനാവുകയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള പ്രബന്ധമത്രേ 'പ്രണവവും സംഖ്യാദർശനവും.'

രണ്ടു്, ഫ്രിത്യോഫ് കാപ്രയുടെ 'താവോ ഓഫ് ഫിസിക്സ്'[68] എന്ന പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയാണു്. പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു പതിപ്പിൽ മുഖചിത്രമായി ചേർത്തിരിക്കുന്നതു നടരാജനായ ശിവന്റെ രൂപമാണു്. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ആ പുസ്തകത്തിൽ കടന്നു വായിച്ചു നോക്കുമ്പോഴാണു അതിന്റെ വ്യാമോഹാത്മകത മനസ്സിലാക്കുക. ഭൗതികത്തിന്റെ താവോ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ കാപ്ര നടത്തുന്നതു് ആധുനികഭൗതികത്തെയും പൗരസ്ത്യ മിസ്റ്റിസിസത്തെയും സമന്വയിപ്പിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമമാണു്. കാപ്രയുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ജയാപജയങ്ങളെക്കുറിച്ചു് വിലയിരുത്തുകയല്ല ഇവിടെ ഉദ്ദേശ്യം. പൗരസ്ത്യാധ്യാത്മികവാദത്തിൽ നിഷ്ണാതനെന്നു് മതമൗലികതാവാദികൾ കൊണ്ടാടുന്ന കാപ്രയുടെ വേദാന്തവി

ജ്ഞാനം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു് വെളിപ്പെടുത്തുകയാണു് എന്റെ ലക്ഷ്യം. പൗരസ്ത്യ ദർശനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് പൊതുവിലും വേദാന്തത്തെ സംബന്ധിച്ചു് വിശേഷിച്ചും കാപ്രയ്ക്കുള്ള വിജ്ഞാനം ഭാഗികവും അബദ്ധപൂർണവുമാണു്. എന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നതു് കാപ്രയുടെ ഭൗതികത്തിന്റെ താവോയുടെ പത്താം പതിപ്പാണു്. അതിൽ പതിനെട്ടധ്യായങ്ങളും പുറമേ ഒരു ആമുഖവും ഒരു ഉപസംഹാരവും ആധുനിക ഭൗതികത്തിന്റെ ഒരു പുനരവലോകനവും കുറിപ്പുകളും ഗ്രന്ഥസൂചിയും സൂചികയും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ നാലധ്യായങ്ങളിൽ 'ഭൗതികത്തിന്റെ മാർഗ'മാണു് പഠന വിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. പിന്നത്തെ അഞ്ചധ്യായങ്ങളിൽ 'പൗരസ്ത്യമിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ മാർഗ'മാണു് പഠനവിഷയം. പിന്നീടുള്ള ഒൻപതധ്യായങ്ങളിൽ രണ്ടിന്റെയും 'തുലന'ങ്ങളാണു്. പൗരസ്ത്യ മിസ്റ്റിസിസത്തിന്റെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുത്തി ഹിന്ദുമതത്തെ കാപ്ര പരിശോധിക്കുന്നു. അതിലാണു് വേദാന്തം വരുന്നതു്. മുകളിൽ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു് മറ്റൊരു കാര്യംകൂടി വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. വേദാന്തം എന്നാൽ ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളിൽ ഒന്നുമാത്രമാണു്. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റൊരു വസ്തുത വേദാന്തം ഒരു ഏകതാനമായ ദർശനമല്ല എന്നതാണു്. ഭാരതീയ ദാർശനിക പാരമ്പര്യത്തെയാകെയെന്നതുപോലെ വേദാന്ത ദർശനത്തെയും മുന്നോട്ടു് നയിച്ചതു് നിരന്തരമായ ആശയസംഘർഷമാണു്. അതിന്റെ ഫലമായി വേദാന്തത്തിൽതന്നെ പല ചിന്താപദ്ധതികൾ രൂപപ്പെടുകയുണ്ടായി. അദ്വൈതം, വിശിഷ്ടാദ്വൈതം, ദ്വൈതം എന്നിവയാണു് വേദാന്തത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ദാർശനികപദ്ധതികൾ. പക്ഷേ കാപ്രയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വേദാന്തമെന്നാൽ അദ്വൈതവേദാന്തം മാത്രമാണു്. വിശിഷ്ടാദ്വൈതത്തെയോ ദ്വൈതത്തെയോ സംബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹം ഒരക്ഷരം മിണ്ടുന്നില്ല. സത്യത്തിൽ അദ്വൈതവും ദ്വൈതവും തമ്മിൽ നടന്നമാതിരി രൂക്ഷവും സുദീർഘവുമായ ഒരു ആശയസമരം ലോകത്തിലെ മറ്റേതെങ്കിലും രണ്ടു് ആശയവാദങ്ങൾ തമ്മിൽ നടന്നിട്ടില്ല. ദ്വൈതികളും അദ്വൈതികളും തമ്മിൽ ഏഴു് നൂറ്റാണ്ടോളം നടന്ന താത്വികസമരം ബൃഹത്തായ ഒരു ഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തിനുതന്നെ ജൻമം നല്കുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ ആകെക്കൂടി നോക്കിയാൽ ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളുടെ സമഗ്രമായ ഒരു ചിത്രം മന

സിൽ കാണുവാൻപോലും "പൗരസ്ത്യമിസ്റ്റിസിസത്തിൽ അവഗാഹം നേടിയ ആൾ" എന്നു് ചില ആളുകൾ കൊണ്ടാടുന്ന കാപ്രയ്ക്കു് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു് കാണാം. സുരേന്ദ്രനാഥദാസ് ഗുപ്തയെപ്പോലുള്ള മഹാപണ്ഡിതന്മാർ നാലു് വാല്യങ്ങളിലായി രണ്ടായിരത്തിൽപരം പുറങ്ങൾകൊണ്ടു പോലും സംഗ്രഹിക്കാൻ പരശ്രമിച്ചിട്ടു് തീരാത്ത ഭാരതീയ ദർശനസാരം ഫ്രിത്യോഫ് കാപ്ര ഭൗതികത്തിന്റെ താവോയിൽ വെറും ഏഴു് പുറങ്ങൾകൊണ്ടു് 'ഹിന്ദുമതം' എന്ന പേരിൽ സംഗ്രഹിച്ചുകളഞ്ഞു- നിഗ്രഹിച്ചു എന്നു് പറയുന്നതാവും ശരി - എന്നു പറഞ്ഞാൽ മറ്റെല്ലാം ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു.

കാപ്രയുടെ പുസ്തകം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പ്രസ്തുത പ്രബന്ധവുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും. കാപ്ര വലിയ ഭൗതികജ്ഞനാണു തർക്കമില്ല. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ പിടിപാടില്ലാത്ത വേദാന്തത്തിന്റെയും മറ്റും മണ്ഡലത്തിൽ കടന്നു അന്തിമവിധി കല്പിക്കുന്നതു കടുപ്പമാണു്. അവിടെയാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ മഹത്ത്വം പ്രകടമാവുന്നതു്. ചെറിയ ഒരു പ്രബന്ധമാണെങ്കിൽ പോലും അതിൽ പ്രകടമാവുന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സമീപനമാണു് ഇവിടെ പ്രധാനം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യവും മറ്റെല്ലാ കൃതികളിലുമെന്നപോലെ ഈ ചെറിയ പ്രബന്ധത്തിലും വ്യക്തമാവുന്നു.

10. ഭാഷാപദ്മപുരാണാഭിപ്രായം

മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ പത്മപുരാണപരിഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ഹ്രസ്വമെങ്കിലും അർത്ഥഗംഭീരമായ ഒരു അഭിപ്രായക്കുറിപ്പാണു പ്രസ്തുത ലേഖനം. ശ്രുതി, സ്മൃതി, പുരാണങ്ങൾ എന്നിവ മൂന്നിന്റെയും സ്വരൂപവും സ്വഭാവവും താരതമ്യവും നടത്തിയിരിക്കുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഈ ലേഖനത്തിൽ ചെറുതായ ഈ ലേഖനത്തിൽപോലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ വ്യക്തിത്വം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടു്.

ശ്രുതിയും സ്മൃതിയുംപോലെയല്ല പുരാണം. അവ രണ്ടിനെയുംകാൾ ജനകീയമാണു പുരാണം. പണ്ഡിതന്മാരെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതും അവർക്കു കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യവുമാണു ശ്രുതിയും സ്മൃതിയും. പുരാണ

മാകട്ടെ പാമരന്മാർക്കു ശ്രുതിസ്മൃതിസാരങ്ങൾ എത്തിച്ചുകൊടുക്കാൻവേണ്ടി വിരചിതമാണു്. ചാതുർവർണ്യ വ്യവസ്ഥയാകുന്ന രാജകൊട്ടാരത്തിന്റെ പര്യമ്പുറത്തു് കിടന്ന ശൂദ്രൻമാർക്കും കുഗ്രാമങ്ങളിലെ വയൽവാരത്തും മറ്റും കിടന്ന പഞ്ചമൻമാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കു് പൊതുവെയും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വേദവിദ്യ വെള്ളംചേർത്തെങ്കിലും അവർക്കൊക്കെ എത്തിച്ചുകൊടുത്തതു് പുരാണങ്ങളാണെന്ന ചരിത്ര സത്യം വിസ്മരിക്കുവാൻ പാടില്ല. വേദേതിഹാസപുരാണങ്ങളെ അവയുടെ ശരിയായ പരസ്പര ബന്ധത്തിൽ കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ പുരാണങ്ങൾ എന്ന കവിതയിൽ പ്രസ്തുത വിഷയം കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.[69] പുരാണങ്ങളെ മഹാകവി ചിത്രീകരിക്കുന്നതു് നോക്കുക:

"ഭാസകാളിദാസാദ്യൻമാരെയും പുലർത്തിയ
ഭാസുര സാരസ്വത ഭണ്ഡാരപ്പുരകളേ,
ദുർഗ്രഹമാഹാത്മ്യമാമാമ്നായാദ്രിയിൽനിന്നു
നിർഗമിച്ചൊഴുകിയ നിർമല നദികളേ,
ഉച്ചകൈരുപനിഷദ്ദേവതാ ക്ഷേത്രങ്ങളേ,
പേർപെറുമാര്യൻമാർ തൻ വിജയസ്തംഭങ്ങളേ,
ശ്രീപുരാണാഗ്ര്യങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കു നമസ്കാരം.!"[70]

പുരാണങ്ങളുടെ ജനകീയത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ മറക്കുന്നില്ല എന്നതു് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു. അങ്ങേയറ്റം ജനകീയമായ ഒരുദാഹരണംകൊണ്ടു് വള്ളത്തോളിന്റെ പത്മപുരാണതർജ്ജമയുടെ സാർവജനീനമായ ആസ്വാദ്യത ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. മൂന്നുലക്കകൾ കൊണ്ടു തങ്ങളിൽ കൂട്ടിമുട്ടാതെ നെല്ലുകുത്തുന്ന മൂന്നു സ്ത്രീകൾ, തിളച്ചു തുടുതുടുത്ത കഞ്ഞിയോടുകൂടി അടുപ്പത്തു കിടക്കുന്ന ചോറ്റിനെ ആ അടുപ്പിൽവെച്ചു കൊണ്ടു തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുവാർക്കുന്ന സ്ത്രീ, മലയാളവർഗത്തിലുള്ള ഇവർക്കു പോലും ആ സമയത്തു് ഈ തർജ്ജമ വായിച്ചുകേട്ടാൽ ഒരുവിധം മനസ്സിലാകാതെയിരിക്കുകയില്ല. ഇതിൽക്കവിഞ്ഞ ഒരു പ്രശംസയുണ്ടോ? മലയാളത്തിന്റെ തനിമയുള്ള വാക്യങ്ങളുണ്ടോ?

11. കേരളത്തിലെ ദേശനാമങ്ങൾ

സ്ഥലനാമപഠനം ഇന്നു വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വിജ്ഞാന ശാഖയാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ഈ വിജ്ഞാനശാഖ ശൈശവദശയിലാണ്. കേരളത്തിലെയും സ്ഥിതി ഏതാണ്ടതുതന്നെ. കേരളത്തിലെ സ്ഥലനാമപഠനത്തിന്റെ ചരിത്രം പറയുന്നതിനു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരധികവും ഗുണ്ടർട്ടിനെയും കെ.പി. പദ്മനാഭ മേനോനെയും പരാമർശിച്ചശേഷം പി. രാമപിഷാരടിയിലേയ്ക്കുപോകുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുതന്നെ കിടക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ സ്ഥലനാമപഠനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ തീർച്ചയായും പരാമർശിക്കപ്പെടേണ്ട ഒരു നാമമാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതു്. നിർഭാഗ്യവശാൽ 'കേരളത്തിലെ ദേശനാമങ്ങൾ' എന്നൊരു ലേഖനമല്ലാതെ കാര്യമായ ഗ്രന്ഥമൊന്നും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതായി ഈ വിഷയത്തിൽ കിട്ടിയിട്ടില്ല.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തമാകുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ടു്. സ്ഥലനാമപഠനത്തിനു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു വമ്പിച്ച സംഭാവനകൾ നല്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. വിപുലമായ ദേശസഞ്ചാരവും അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യവുമുണ്ടായിരുന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്കു് അന്നു് അതിനു കഴിയുമായിരുന്നിടത്തോളം മറ്റാർക്കും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ഒരുപോലെയുണ്ടായിരുന്ന അവഗാഹമാണു് അതിന്റെ മുഖ്യകാരണം. എങ്കിലും സ്ഥലനാമവിഷയകമായി സ്വാമികളുടെ ഒരു ചെറിയ ലേഖനം കൊണ്ടു നാം തൃപ്തിപ്പെടേണ്ട ദുരവസ്ഥയാണു് ഇന്നുള്ളതു്.

12 മലയാളത്തിലെ സ്ഥാനനാമങ്ങൾ

മലയാളത്തിലെ ചില സ്ഥാനനാമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വാമികളുടെ പഠനവും ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഇത്തരത്തിൽ കാര്യമായ യാതൊരു പഠനവും പിന്നീടുണ്ടായില്ല എന്നതു ഖേദകരവുമാണു്. സ്ഥാനനാമങ്ങളുടെ പുറകിലുള്ള കള്ളക്കഥകൾ സ്വാമികൾ അനാവരണം ചെയ്യുന്നത് അങ്ങേയറ്റം രസകരമായിരിക്കുന്നു.

ശ്രീശങ്കരാചാര്യരുടേതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന ദേവീമാനസപൂജാ

സ്തോത്രത്തിനു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെഴുതിയ വ്യാഖ്യാനം വ്യഖ്യാനപദ്ധതിയുടെ ഉത്തമോദാഹരണമാണു്. നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ കൃതിയായ ദേവാർച്ചാപദ്ധതിക്കു സ്വാമികളെഴുതിയ അവതാരിക അദ്ദേഹത്തിന്റെ സവിശേഷമായ ശൈലിക്കുദാഹരണമാണു്. ചരിത്രപരമായും അതു പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരു തന്റെ പ്രഥമശിഷ്യനാണെന്ന വസ്തുത അർഥശങ്കയ്ക്കിടമില്ലാത്തവിധം സ്വാമികൾ ആ അവതാരികയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

13 കവിതാശകലങ്ങൾ

ജീവിതമാകെ ഒരു കാവ്യംപോലെ സരസമായി വിരചിച്ച ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സാക്ഷാൽ കവിതാവിഷയത്തിലും കൃതഹസ്തനായിരുന്നു. കാവ്യങ്ങൾ ഊണത്തിൽ വായിച്ചാസ്വദിച്ചതുപോലെ തന്നെ തരംപോലെ കവിതാശകലങ്ങൾ അനായാസമായി മെനയുന്നതിനും സ്വാമികൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും പൂർണമായ ഒരു കാവ്യം അദ്ദേഹം വിരചിച്ചില്ല. കവിതാശകലങ്ങൾ ധാരാളമായി അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നു. എഴുതിയിരുന്നു എന്നുപറയുന്നതിനെക്കാൾ ചൊല്ലിവിട്ടിരുന്നു എന്നുപറയുന്നതാവും ശരി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവയിൽ പലതും കിട്ടാനില്ല. ദ്രുതകവിയായിരുന്നു സ്വാമികൾ. കവിതക്കത്തുകളും എഴുതിയിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ. അക്കാര്യം മുൻപു പ്രതിപാദിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ.

14. കത്തുകൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കത്തുകൾ ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ സ്വാമികളുടെ സംഭാഷണങ്ങളോ കത്തുകളോ വേണ്ടവിധം രേഖപ്പെടുത്തി സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കത്തെഴുതേണ്ടതു് എങ്ങനെയെന്നതിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല മാതൃകയാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കത്തുകൾ. തികച്ചും അനൗപചാരികങ്ങളാണു് അവ. സ്വതവേ സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന നർമ്മവും ഗൗരവവും അവയിൽ തുളുമ്പിനില്ക്കുന്നതും കാണാം. ആ കത്തുകൾ നമുക്കുലഭ്യമാക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പന്നിശ്ശേരിൽ നാണുപിള്ളയും എൻ. കൃഷ്ണപിള്ളയും ചേർന്നു് എഴുതിയിട്ടുള്ള 'ശ്രീ നീലകണ്ഠ

തീർത്ഥപാദസ്വാമി ചരിത്രസമുച്ചയം' വലിയ സാഹായ്യമാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

15 മറ്റുകൃതികൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പേരിൽ വേറെയും പലേ കൃതികളും പറഞ്ഞു കേൾക്കുന്നുണ്ടു്. 'ആദിഭാഷ' എന്നൊരു പുസ്തകം സ്വാമികൾ തമിഴിൽ എഴുതിയിട്ടുണ്ടത്രേ. അതിന്റെ കുറെഭാഗം മലയാളത്തിലേയ്ക്കു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും കേൾക്കുന്നു. പക്ഷേ പുസ്തകം ഞാനിതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇനിയൊരടി നടന്നാൽ കിട്ടുമേ കയ്ക്കലെന്നും പറഞ്ഞു ഞാൻ കുറെ നടക്കുകയും ചെയ്തു. പലരെയും കണ്ടു. പ്രയോജനമുണ്ടായില്ല.

ചിദാകാശലയം, അദ്വൈതപഞ്ജരം, ബ്രഹ്മതത്ത്വനിർഭാസം, തുടങ്ങിയ വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതിക്കു പുറമേ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതായി ഉണ്ടെന്നും പറഞ്ഞുകേൾക്കുന്നു. അതുപോലെ സർവമതസാമരസ്യം' എന്നൊരു കൃതിയും ഉണ്ടത്രേ. ഇവയൊന്നും തന്നെ കാണുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇവയെക്കുറിച്ചൊക്കെ ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദ സ്മാരകഗ്രന്ഥത്തിലും മറ്റുമായി ചില ലേഖകർ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു മാത്രമേ അറിയൂ. ഇതുതന്നെ 'ഒഴുവിലൊടുക്ക'മെന്ന തമിഴ് കൃതിയുടെ തർജ്ജമയുടെയും മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനം' തുടങ്ങിയ കൃതികളുടെയും കഥ.

മൊത്തത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ഗ്രന്ഥരചനയെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ എഴുതിയതിനെക്കാൾക്കൂടുതൽ എഴുതാതെ വിട്ടതും എഴുതിയവ തന്നെ വായനക്കാർക്കു ലഭ്യമല്ലാത്തവിധം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതും ഒക്കെയാണു് പറയാനുള്ളതു്. പക്ഷേ, ഒന്നുണ്ടു്. ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ എപ്പോഴും തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉള്ളതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ വിജ്ഞാനമുള്ളയാളായിരിക്കും എന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു ചൊല്ലുണ്ടു്. ഇന്നു് അതുമറിച്ചായിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനു തന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉള്ളതിന്റെ ചെറിയ ഒരംശം പോലും വിജ്ഞാനം ഇല്ല എന്ന ദയനീയാവസ്ഥ. ഗവേഷണ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലാണു ഇതധികവും കാണുന്നതെന്നതാണു് പരമദയനീയം. ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നും ഒരു പ്രത്യുദാഹരണമായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നില കൊള്ളും. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ ആ മഹാന്റെ പാണ്ഡിത്യഗോപുരത്തിലേയ്ക്കുള്ള കേവലം കവാടങ്ങളാണു്.

ഉപസംഹാരം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു വസ്തുനിഷ്ഠമായി മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ധാരാളം മതി. എങ്കിലും ആ മഹാന്റെ ജീവിതത്തെയും അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തെയും ആ കാലഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രവർത്തനങ്ങളെയുംകുറിച്ചു് ഒരു സാമാന്യ ചിത്രംകൂടി ഉണ്ടെങ്കിൽ നന്നാവും. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ സമഗ്രമായ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു ധാരണ ഉണ്ടാക്കാൻ അങ്ങനെ ജീവിതവും കൃതികളും കൂടി ചേർന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം കൊണ്ടു സാധ്യമാവും. ഈ ലക്ഷ്യം വെച്ചുകൊണ്ടാണു് ഇവിടെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചതു്. ഈ ലക്ഷ്യം സാക്ഷാൽക്കരിക്കുന്നതിൽ എന്റെ വിജയം എത്രത്തോളമെന്നു വായനക്കാർ തീരുമാനിക്കട്ടെ. രണ്ടുഭാഗങ്ങളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം പരസ്പരപൂരകമായ ഒരു ഏകകമായിട്ടാണു് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വിലയിരുത്തലുകൾക്കു പുറപ്പെടുന്നവർ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളെയും പൊരുത്തപ്പെടുത്തിക്കാണണം എന്നാണു് എന്റെ എളിയ അഭ്യർഥന. പ്രകടമായ പൊരുത്തക്കേടുകളുണ്ടെങ്കിൽ അതു തീർച്ചയായും ഉന്നയിക്കണമെന്നും അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

കുറിപ്പുകൾ

1. വള്ളത്തോളിന്റെ പദ്യകൃതികൾ, രണ്ടാംഭാഗം, കോട്ടയം, 1975, പുറം 692.

2. പി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം, തർജ്ജമ ഡോ. സി.കെ.കരിം, തിരുവനന്തപുരം, 1988, പുറം 341.

3. പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള, പരമഭട്ടാരശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ ജീവചരിത്രം, തൃശ്ശിവപേരൂർ, 1110 (M.E), പുറങ്ങൾ 1–2.

4 വേദാധികാരനിരൂപണം, ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, വ്യാഖ്യാനം നരേന്ദ്രഭൂഷൺ, ചെങ്ങന്നൂർ, 1990, പുറം 96.

5 അവിടെത്തന്നെ പുറം 97.

6 പി. ഭാസ്കരനുണ്ണി, പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം, തൃശൂർ, 1988

7 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 210.

8 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 298.

9 കെ. ജി. നീലകണ്ഠൻനായർ, ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും നവോത്ഥാനവും, കോട്ടയം, 1984, പുറം 31.

10 പരമഭട്ടാരകശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, പി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ, എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ, തിരുവനന്തപുരം, 1987, പുറങ്ങൾ 8–9.

11 വ്യവഹാരമാല, ശ്രീമൂലം മലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥാവലി, നമ്പർ ഒൻപതു്, തിരുവനന്തപുരം, 1925, പുറം 1.

12 ലഘുധർമ്മ പ്രകാശിക, അധ്യായം 11, പാദം 2.

13 വ്യവഹാരമാല, പുറം 236.

14 പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളം, പുറം 668.

15 അവിടെത്തന്നെ.

16 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 8.

17 District Handbook– Trivandrum, Dept. of Public Relations, Trivandrum, 1988.

18 ഭഗവദ്ഗീത, II, 69.

19 അവിടെത്തന്നെ, V, 18.

20 ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു്, 1,4,2.

21 കഠം, 2,5 മുണ്ഡകം 1,2,8 മൈത്ര്യുപനിഷത്ത്, 7, 9.

22 മുണ്ഡകം, 1,2,8.

23 തന്ത്രസമുച്ചയം, പടലം ഒന്നു്, ശ്ലോകം 4.

24 കെ. ഭാസ്കരൻ പിള്ള, ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, കൊല്ലം, 1990, പുറം 40.

25 ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരകഗ്രന്ഥം, കൊല്ലം, 1953, പുറങ്ങൾ 278–279.

26 സി. കേശവൻ, ജീവിതസമരം, ഒന്നാംഭാഗം, പുറം 86.

27 കെ. ഭാസ്കരൻ പിള്ള, ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, പുറങ്ങൾ 48–49.

28 ഭഗവദ്ഗീത, II, 11.

29 ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരകഗ്രന്ഥം, പുറങ്ങൾ 36–37.

30 പരമഭട്ടാരശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ ജീവചരിത്രം, പുറങ്ങൾ 151– 153.

31 ശ്രീ നീലകണ്ഠതീർഥപാദസ്വാമി ചരിത്രസമുച്ചയം, രണ്ടാം ഭാഗം, തിരുവനന്തപുരം, 1965, പുറം 343.

32 ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിശതാബ്ദസ്മാരകഗ്രന്ഥം, പുറം 57.

33 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 131.

34 കെ. ഭാസ്കരൻ പിള്ള, ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, പുറങ്ങൾ 172–173.

35 അവിടെത്തന്നെ, 173–174.

36 പരമഭട്ടാരശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികൾ ജീവചരിത്രം, പുറം 171.

37 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 172.

38 ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരകഗ്രന്ഥം, പുറം 39.

39 കെ. ഭാസ്കരൻപിള്ള, ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, പുറങ്ങൾ 69–71.

40 അവിടെത്തന്നെ, പുറങ്ങൾ 50–51.

41 ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരകഗ്രന്ഥം, പുറം 107.

42 അവിടെത്തന്നെ.

43 അവിടെത്തന്നെ, പുറങ്ങൾ 51–52.

44 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 78

45 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 30.

46 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 46.

47 അവിടെത്തന്നെ, പുറം 47.

48 പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ, നായർ സർവീസ് സൊസൈറ്റി ചരിത്രം, ഒന്നാം ഭാഗം, പെരുന്ന, 1972, പുറങ്ങൾ 136–137.

49 നീലകണ്ഠതീർഥപാദസ്വാമികൾ, ദേവാർച്ചാപദ്ധതി, പെരുമൺ, 1989, പുറം 1.

50 ശാങ്കരദർശനം മാർക്സിസ്റ്റു വീക്ഷണത്തിൽ, പയ്യന്നൂർ, 1990, പുറം 42.

51 പി.കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രം, തിരുവനന്തപുരം, 1974, പുറം 510.

52 ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരകഗ്രന്ഥം, പുറങ്ങൾ 222–223.

53 ദേവാർച്ചാപദ്ധതി, പുറം 1.

54 നായർ സർവീസ് സൊസൈറ്റി ചരിത്രം, ഒന്നാംഭാഗം, പുറം 137.

55 ഭഗവദ്ഗീത, III, 21

56 ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരക ഗ്രന്ഥം, പുറം 54 .

57 കെ. മഹേശ്വരൻനായർ, ശ്രീനാരായണന്റെ ഗുരു, തിരുവനന്തപുരം, 1974.

58 കെ. മഹേശ്വരൻനായർ, ശ്രീനാരായണഗുരു, മതം, മാർക്സിസം, തിരുവനന്തപുരം, 1995.

59 ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത്, 6,14,2.

60 മുണ്ഡകോപനിഷത്ത്, 1,2,12.

61 എൻ. കുമാരനാശാൻ, ബ്രഹ്മശ്രീ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ജീവചരിത്ര സംഗ്രഹം, തിരുവനന്തപുരം, 1984, പുറം 5.

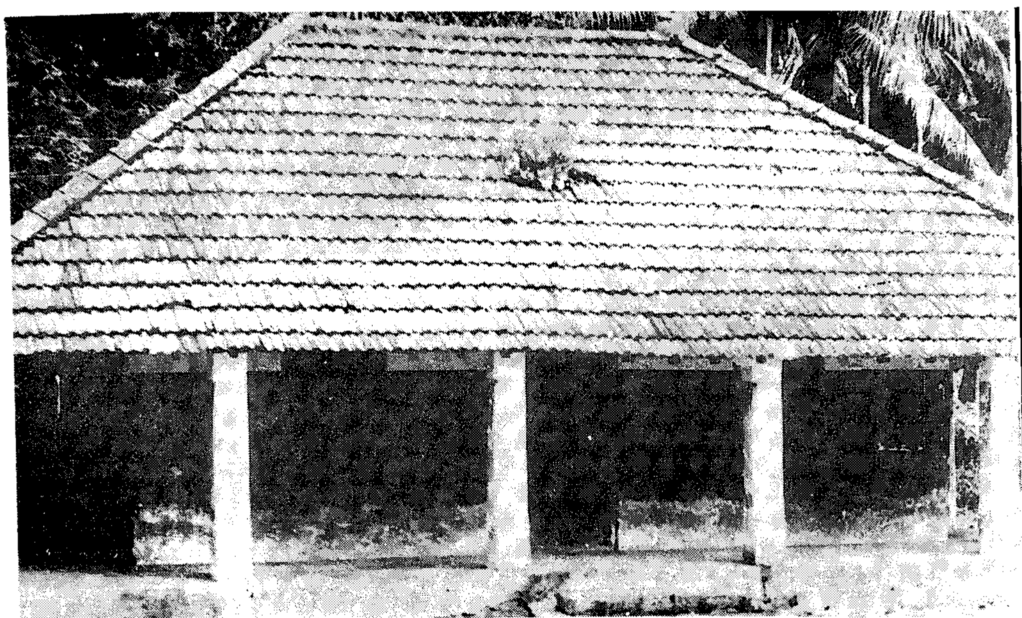
62 ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരകഗ്രന്ഥം, പുറം 225.

63 ഇ.എം.എസ്. നമ്പൂതിരിപ്പാട്, കേരളം: സമൂഹവും രാഷ്ട്രീയവും, തിരുവനന്തപുരം, 1984, പുറങ്ങൾ 29–30.

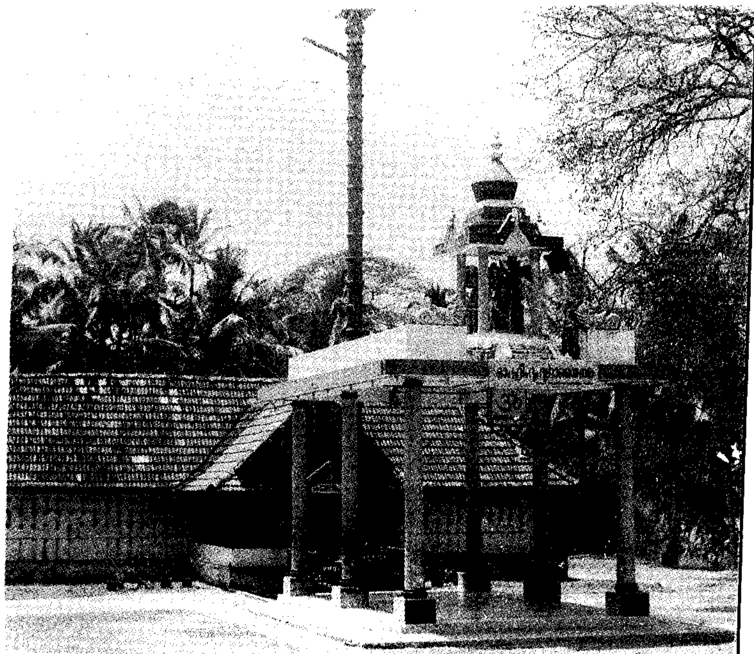
സമാധിക്ക് ഏതാനും ദിവസം മുമ്പിലത്തെ ചിത്രം

പന്മന സി. പി. പി. സ്മാരക വായനശാല.
ഇവിടെയാണ് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അന്ത്യവിശ്രമം കൊണ്ടത്.

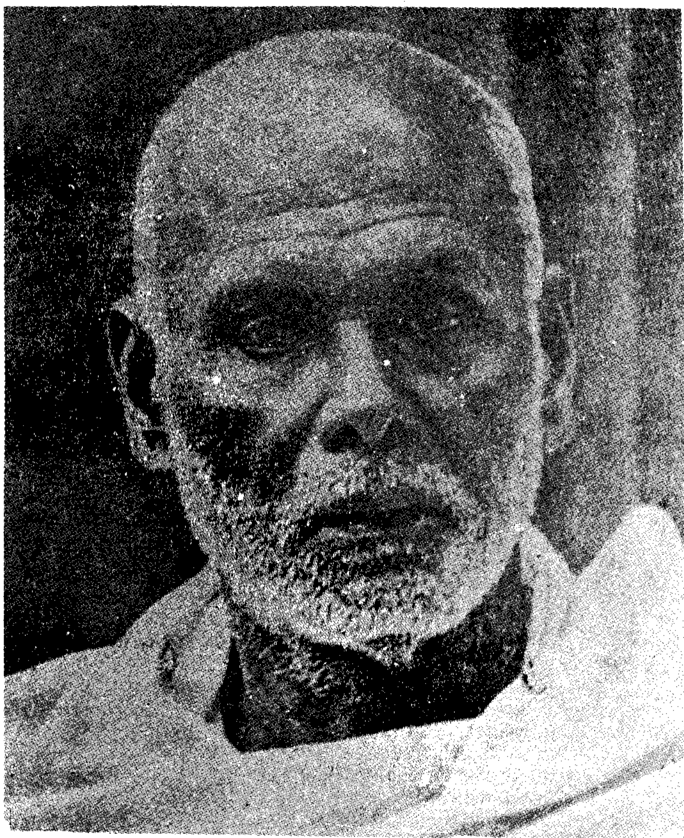
ഇത് ചെമ്പഴന്തിക്കടുത്തുള്ള അണിയൂർ ഭഗവതിക്ഷേത്രം.
ഇവിടെവച്ചാണ് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ശ്രീനാരായണഗുരു പരിചയപ്പെടുന്നത്.

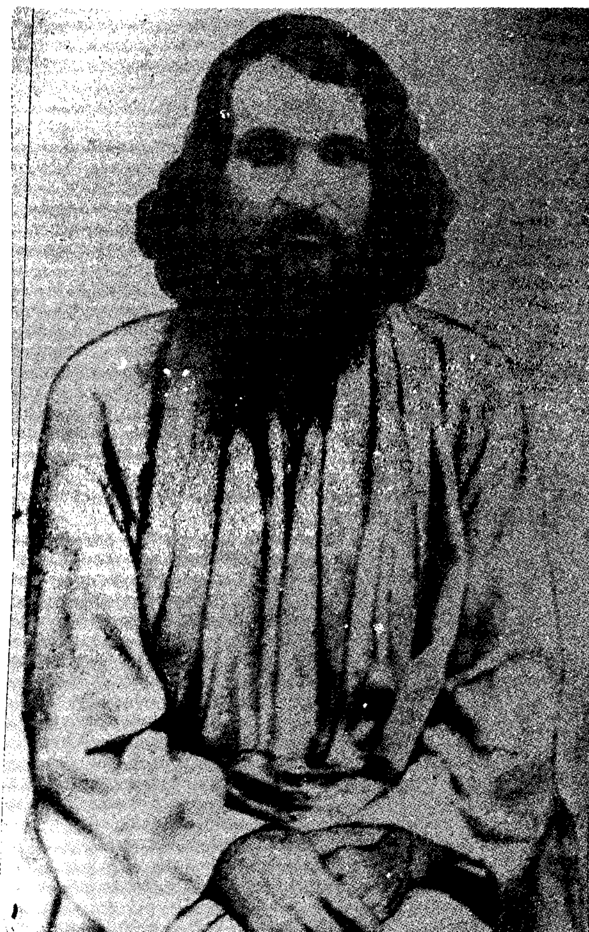
തിരുവനന്തപുരം ഹജൂർ കച്ചേരി (ഇന്നത്തെ സെക്രട്ടേറിയറ്റ് കെട്ടിടം)
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ കൂടി ചേർന്ന് പണിതുയർത്തിയ മഹാസൗധം.

കുറച്ചുനാൾ സ്വാമികൾ ഇവിടെ ഗുമസ്ഥനായും ജോലിനോക്കി.

ശ്രീനാരായണഗുരു:

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പ്രഥമ ശിഷ്യനും കേരളീയ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ

തീർഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികൾ

സന്യാസിശിഷ്യനും ഗൃഹസ്ഥശിഷ്യനും

ശ്രീ വിജയാനന്ദസ്വാമികളും ശ്രീ കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ളയും.

വിദ്യാനന്ദതീർഥപാദ സ്വാമികൾ

ഭാഗം രണ്ട്

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ

I

ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

1. ക്രിസ്തുമതസാരം[1]

പതിപ്രകരണം

ദൈവത്തിന്റെ രൂപം

അനാദ്യനന്തനിത്യനായി, വ്യാപകനായി, സ്വതന്ത്രനായി, അരൂപനായി, അവികാരിയായി, സത്യം, ജ്ഞാനം, അടക്കം, ന്യായം, കൃപ, നൻമ, മേൻമ, നിറവ് മുതലായ ദിവ്യഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവ നായി, പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് എന്നു മൂന്നു പേരായ ഒരുവ നാകുന്നു ദൈവം. അവരിൽ പിതാവിന്നു യഹോവാ എന്നും പുത്രന്നു ക്രിസ്തു എന്നും യേശു എന്നും പവിത്രാത്മാവിന്നു പരിശു ദ്ധആവി എന്നും കൂടി നാമങ്ങൾ ഉണ്ട്. (സങ്കീർത്തനം 90–അ. 2–വാ. യറമി 23–അ. 24–വാ. മർക്കോസ് 10–അ. 27–വാ. 1 തിമൊഥെയുസ് 6–അ. 15–വാ. സങ്കീർത്തനം 102–അ. 27–വാ. വെളിപാട് 1–അ.8–വാ. 1 നാളാഗമം 28–അ. 9–വാ. ആദി. 17–അ. 1–വാ. പുറപ്പാട് 15–അ. 12–വാ. സങ്കീർത്തനം 145–അ. 17–വാ. പുറപ്പാട് 34–അ. 6–വാ. മത്തായി 28–അ. 19–വാ. ആവർത്തനപുസ്തകം 32–അ. 4–വാ. ടി. 33–അ. 27–വാ.) സൃഷ്ടി, സ്ഥിതി, സംഹാരം, നിഗ്രഹം, അനുഗ്രഹം ഇവകളാകുന്നു ദൈവകൃത്യങ്ങൾ. അനാദ്യനായ ദൈവം ആദ്യംതന്നെ കൃത്യം ചെയ്യുവാൻ ഇച്ഛിച്ചു. പരമണ്ഡലത്തിങ്കൽ ദൈവദൂതൻമാരെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവരിൽ തനിക്ക് വിരോധികളായ ചിലരെ

പിശാചുക്കളാക്കി നരകത്തിൽ ഇരിക്കത്തക്കവണ്ണം നിയമിക്കയും ചെയ്തു. (യഹൂദാ. 6.വെളിപാട് 12–അ. 9–വാ.) പിന്നീട് ഭൂമിയെയും ആകാശത്തെയും ഒന്നാം ദിവസം ഒളിയെയും രണ്ടാംദിവസം വെളിയെയും ജലരൂപങ്ങളായ മേഘങ്ങളെയും മൂന്നാംദിവസം മണ്ണിൽനിന്നു സ്ഥാവരജീവൻമാരെയും നാലാം ദിവസം മഹാപ്രകാശകങ്ങളായ നക്ഷത്രങ്ങളെയും അഞ്ചാം ദിവസം ജലത്തിൽ ജലചരങ്ങളെയും ആറാം ദിവസം നാനാവിധ മൃഗങ്ങളെയും സൃഷ്ടിച്ചു. അനന്തരം ആ ദിവസം തന്നെ തന്റെ സ്വരൂപമായിട്ടു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിക്കണമെന്നു സങ്കൽപിച്ചുകൊണ്ട് മനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കി മൂക്കിന്റെ ദ്വാരംവഴിയായിട്ടു ജീവശ്വാസത്തെ ഊതിക്കയറ്റി അവനെ ജീവാത്മാവോടുകൂടിയവനാക്കി. പിന്നീട് ആ മനുഷ്യന്റെ ശരീരക്കൂറിൽ നിന്ന് ഒരു സ്ത്രീയെക്കൂടി ഉണ്ടാക്കുകയും ആ ആദിമനുഷ്യരെ ഏഷ്യാഖണ്ഡത്തിലെ തുലുക്ക ദേശത്തുള്ള ഏദനെന്ന സ്ഥലത്തു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട തോട്ടത്തിൽ ഇരുത്തി സൃഷ്ടികാലത്തുതന്നെ മനുഷ്യരോട് നിങ്ങൾ സന്തതിയോടുകൂടി പലവംശക്കാരായി ഭൂമിയിൽ നിറഞ്ഞ് അതിലുള്ള സകലവസ്തുക്കളെയും പരിപാലിപ്പിൻ എന്ന് ആശീർവ്വദിക്കുകയും മനുഷ്യർക്കു സ്ഥാവരജീവൻമാരെ ഭോജനമായിട്ടു നിയമിക്കുകയും ഏദനിലുള്ള തോട്ടത്തിൽ കാത്തുനിന്നു വേലചെയ്യുന്നതിനും തോട്ടത്തിലുള്ള സകലവിധ വൃക്ഷങ്ങളുടെ പഴങ്ങളെ ഭക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാനും ആജ്ഞാപിക്കയും തോട്ടത്തിന്റെ നടുക്കുള്ള ഗുണദോഷങ്ങളെ അറിവിക്കുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ കനിയെ ഭക്ഷിക്കരുതെന്നു വിലക്കുകയും ഭക്ഷിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ ദിവസത്തിൽ തന്നെ മരിക്കുമെന്ന ശിക്ഷ പറകയും ചെയ്തു. ദൈവത്തെ ഉപചരിക്ക, ശനിവാരനിയമം, സൃഷ്ടികൾക്കുപചരിക്ക, വിധിച്ചതിനെ ചെയ്യുക, വിലക്കിയ കനിയെ ത്യജിക്ക: ഇവ ഇത്രയുമാകുന്നു ആദിമനുഷ്യർക്കു നിയമിക്കപ്പെട്ട മതം. അവർ അവിടെ അപ്രകാരമിരിക്കുമ്പോൾ പിശാചാധിപതിയായ സർപ്പം വന്നു വിലക്കപ്പെട്ട വൃക്ഷത്തിന്റെ കനിയെ ഭക്ഷിച്ചാൽ മരിക്ക ഇല്ലാ എന്നും നയനപ്രകാശവും ഗുണദോഷജ്ഞാനവും ഉണ്ടാകുമെന്നും ആ സ്ത്രീയോടു പറഞ്ഞു. അനന്തരം ആ പഴം തീറ്റിക്കു രസവും കാഴ്ചയ്ക്ക് ഭംഗിയുമുള്ളതും ബുദ്ധിയെ തെളിയിക്കുന്നതുമാകുന്നു എന്നു കണ്ട ആ സ്ത്രീയും അവൾ കൊടുത്തിട്ട് ആ മനുഷ്യനും ഭക്ഷിച്ചു. അതുകൊണ്ട്

അവർക്ക് നയനശോഭ ഉണ്ടാകുകയും അപ്പോൾത്തന്നെ അവർ നഗ്ന രായിട്ട് ഇരിക്കുകയാണെന്നറിഞ്ഞ് അത്തി ഇലകളെ തച്ച് അരയിൽ കെട്ടിക്കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം പകൽ അവസാനിച്ച പ്പോൾ തോട്ടത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുവരുന്ന യഹോവയുടെ ശബ്ദത്തെ കേട്ട അവർ ദൈവസന്നിധാനത്തിൽനിന്നു മാറി മരങ്ങളുടെയിടയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുകയും അപ്പോൾ യഹോവ മനുഷ്യനെ വിളിച്ച് ''നീയെ വിടെ?'' എന്നുചോദിക്കയും അതിന്നവൻ ''ഞാൻ നഗ്നനാകകൊണ്ടു ഭയപ്പെട്ട് ഒളിച്ചിരിക്കുന്നു'' എന്ന് മറുപടി പറകയും അപ്പോൾ യഹോവ ''നിന്നെ നഗ്നനെന്ന് ആരറിയിച്ചു? നീ വിലക്കിയ കനിയെ തിന്നോ''യെന്നു ചോദിക്കയും ''എന്നോടു കൂടി ഇരുത്തിയ സ്ത്രീ തന്നു ഞാൻ അതിനെ ഭക്ഷിച്ചു'' എന്ന് അവൻ പറയുകയും യഹോവ സ്ത്രീയോട് ''നീ എന്താണ് ഇങ്ങനെ ചെയ്തത്'' എന്നു ചോദിക്കയും അവൾ ''സർപ്പത്തിന്റെ വഞ്ചന ഹേതുവായിട്ടു ഞാൻ തിന്നുപോയതാണ്'' എന്നു പറകയും യഹോവ സർപ്പത്തെ നോക്കി, ''നീ ഇപ്രകാരം ചെയ്തതുകൊണ്ട് എല്ലാ മൃഗജന്തുക്കളെക്കാളും ഏറ്റവും ശപിക്കപ്പെട്ട് ജീവപര്യന്തം വയറുകൊണ്ടിഴഞ്ഞ് മണ്ണുതിന്നു പോകും. അതുകൂടാതെയും നിനക്കും ഈ സ്ത്രീക്കും നിന്റെ സന്ത തിക്കും തമ്മിൽ ശത്രുതയുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ട് അതു നിന്റെ തലയെ ചതയ്ക്കും. നീ അതിന്റെ കുതികാലിനെ ചതയ്ക്കും'' എന്നും പിന്നീടു സ്ത്രീയെ നോക്കി ''നീ അധികവേദനയോടുകൂടി കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുകയും നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ കീഴിൽ ഇരിക്കു കയും അവൻ നിന്നെ പരിപാലിക്കയും ചെയ്യു'' മെന്നും പിന്നീട് മനു ഷ്യനെ നോക്കി ''നീ നിമിത്തം ഭൂമി ശപിക്കപ്പെട്ടു. അതു നിനക്ക് ഇനി മുള്ളുചെടികളെയും മുള്ളുമരങ്ങളെയും മുളപ്പിക്കു''മെന്നും ''നീ ജീവപര്യന്തം ക്ളേശപ്പെട്ടു ഭൂമിയിലുള്ള സസ്യങ്ങളെ വിയർപ്പുമുഖ ത്തോടുകൂടി തിന്നു മണ്ണായ നീ മണ്ണിൽത്തന്നെ ചേരുമെന്നും'' പറ കയും ചെയ്തു. (ആദ്യപുസ്തകം 2-ം 3- ം അ.)

യഹോവാ പിന്നെയും ആ ആദിമനുഷ്യരുടെ സന്താനരൂപമാ യിട്ടുതന്നെ ആത്മാക്കളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് വിലക്കപ്പെട്ട തിനെ ചെയ്ത ആ ആദിമനുഷ്യരും അവരുടെ ശുക്ളശോണിതത്തിൽ നിന്നും ജനിക്കുന്ന സകലമനുഷ്യരും പാപികളായി തീർന്നു. പാപം

ഹേതുവായിട്ടു ദുഃഖമുണ്ടായി. (റോമാ. 5– അ . 12– 19വാ. സങ്കീ. 51– അ. 5–വാ.)

യഹോവ ഇപ്രകാരം ആത്മാക്കളെ സൃഷ്ടിച്ച് താനാഗ്രഹിച്ച കാലംവരെയും ശരീരത്തോടുകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കത്തക്കവണ്ണം സ്ഥിതി ചെയ്ത് സ്ഥിതിയുടെ അവസാനത്ത് സംഹരിക്കുന്നു. അവരിൽ തനിക്കു വിരോധികളായ അശുദ്ധൻമാരെ നിഗ്രഹിക്കുകയും തന്നെ വിശ്വസിച്ചു വഴിപ്പെടുന്ന ഭക്തൻമാരായ ശുദ്ധൻമാരെ അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും. (സങ്കീ. 103അ. 19വാ., പത്രോസ് 3 അ. 10വാ. മത്തായി 25അ. 46 വാ.)

ജീവലക്ഷണം

ഉൽപത്തികാലത്ത് യഹോവയാൽ ശുദ്ധസ്വരൂപമായിട്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരായി ആദ്യനന്തനിത്യൻമാരായി അവ്യാപകൻമാരായി സ്വാവധിപര്യന്തം സ്വതന്ത്രൻമാരായി അരൂപൻമാരായി മനസ്സാകുന്ന സംബന്ധസാധനത്തോടുകൂടിയവരായി ചിന്ത, അറിവ്, സ്നേഹം, ദ്വേഷം, യത്നം, സുഖം, ദുഃഖം എന്നഗുണങ്ങൾ ഉള്ളവരായിരിക്കുന്ന ചേതനൻമാരത്രേ ജീവൻമാരാകുന്നത്. ആ ജീവൻമാരിൽ സൃഷ്ടിമുതൽ പാപംചെയ്യാതിരിക്കുന്നവരായ ദേവദൂതൻമാരും പാപത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടവരായ മുക്തൻമാരും ശുദ്ധ ജീവൻമാരെന്നും, തങ്ങളാലും തങ്ങളുടെ പൂർവ്വികൻമാരാലും സമ്പാദിക്കപ്പെട്ട പാപത്തോടുകൂടിയവർ അശുദ്ധജീവൻമാരെന്നും പറയപ്പെടും. (ആദ്യപുസ്തകം 27. യോബ് 33അ. 4വാ. 32അ. 8 വാ., മത്തായി 10അ. 28വാ., ലൂക്കോസ് 24അ. 39വാ., യോബ് 35 അ. 10 വാ., പ്രസംഗക്കാരൻ 12 അ. 7 വാ.)

ജീവൻമാർ തങ്ങളുടെ പാപകർമ്മം ഹേതുവായിട്ടു നിഗ്രഹഫലത്തെ പ്രാപിക്കകൊണ്ട് സ്വതന്ത്രൻമാരാകുന്നു എങ്കിലും സ്വകീയ പുണ്യകർമ്മംകൊണ്ട് അനുഗ്രഹഫലത്തെ പ്രാപിക്കാത്തതിനാൽ പരതന്ത്രൻമാരുമാകുന്നു.

പാശനിരൂപണം

ആദ്യന്തമുള്ളതായും അനിത്യമായും ദേവനിയമം ഉള്ളപ്പോൾ അനന്തനിത്യമാകുന്നതായും അവ്യാപകമായും പരതന്ത്ര

മായും ഇന്ദ്രിയവിഷയമായും വികാരിയായും അചേതനമായും ഇരിക്കുന്ന ജഡവസ്തുവാകുന്നു പാശം. അതു കാര്യപാശമെന്നും ദുഷ്കർമ്മപാശമെന്നും രണ്ടുവിധമായിരിക്കും. അവയിൽ ദൈവത്തിനാൽ ഉപാദാനകാരണം കൂടാതെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ജഡപദാർത്ഥം കാര്യപാശം. അതാകട്ടെ പൃഥിവി, ജലം, വായു, തേജസ്സ് എന്ന ഭൂതവാച്യങ്ങളാകുന്ന ദ്രവ്യങ്ങളും ഗുണങ്ങളും കർമ്മങ്ങളുമാകുന്നു. ആ കാര്യപാശം തന്നെ ശുദ്ധമെന്നും അശുദ്ധമെന്നും രണ്ട് വിധമായിരിക്കും. അവയിൽ ശുദ്ധപാശമെന്നത് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മാതിരിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗമണ്ഡലം മുതലായവയും, അശുദ്ധപാശമെന്നത് സൃഷ്ടിച്ചതിന്റെ ശേഷം ജീവൻമാരുടെ പാപം ഹേതുവായിട്ട് ദോഷപ്പെട്ട ഭൂമി മുതലായവയും ആകുന്നു. ഇനി ദുഷ്കർമ്മപാശമെന്നത് ജീവൻമാർക്കു വിധിക്കപ്പെട്ട കർമ്മത്തെ ചെയ്യായ്കകൊണ്ടും വിലക്കപ്പെട്ടതിനെ ചെയ്കകൊണ്ടും ഉണ്ടായ വാസനാരൂപവും ശുക്ളശോണിതവഴിയുടെ സന്തതിയിൽ ചെല്ലുന്നതും പരിശുദ്ധിയെ കെടുത്തുന്നതും മയക്കത്തെ ചെയ്യുന്നതും ഭയം, ക്ളേശം, വ്യാധി, മൂപ്പ്, മരണം എന്നിവകളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും ദുഃഖസാധനവും ബലിദാനത്താൽ പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നതും പരിഹരിക്കപ്പെടാത്ത സ്ഥിതിക്ക് നിത്യനരകവേദനയ്ക്ക് കാരണവും ജഡഗുണവും ആയിരിക്കുന്ന പാപകർമ്മമാകുന്നു. അതും ജൻമപാപമെന്നും കർമ്മപാപമെന്നും രണ്ടുവിധം. ഇനി പാപമാകുന്നത് ദേവവാക്യത്തെ വിശ്വസിക്കാത്തതാണെന്നും ദേവവിധിയെ ലംഘിക്കുന്നതാണെന്നും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന പക്ഷക്കാരും ഉണ്ട്. ബൈബിൾ ശാസ്ത്രത്തിൽ സ്പഷ്ടമായി പറയപ്പെടാത്ത വിഷയങ്ങൾക്കും വ്യാഖ്യാതാക്കൻമാർ ഓരോരോ സങ്കൽപപ്രകാരം അവനവന്റെ പോക്കിനുതക്കവണ്ണം അഭിപ്രായപ്പെട്ട് അന്യോന്യം മലയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ജീവകൃത്യം

ശരീരികളായി ജനിച്ച ആത്മാക്കൾ ജൻമപാപവാസനാഹേതുവായിട്ടു ദുരിച്ഛയോടുകൂടി മേൽക്കുമേൽ പാപങ്ങളെ ചെയ്യും. ചിലർ ചില പുണ്യത്തെയും ചെയ്തെന്ന് വന്നേയ്ക്കാം. എങ്കിലും ഈശ്വരേച്ഛാപ്രകാശനമായ ബൈബിൾബോധമുണ്ടായി ബന്ധമറ്റവർ മാത്രമേ മുക്തി സാധന സമ്പന്നൻമാരായും പുണ്യകൃത്തുക്കളായും ഭവിക്കൂ.

ജീവഭോഗം

ആത്മാക്കൾ ഇപ്പോൾ പ്രയത്നിച്ച് ദേവ ചിത്തപ്രകാരം സുഖ ദുഃഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കും. ഇഹത്തിൽ പാപം ചെയ്തവരും മുക്തി സാധനോപായസമ്പാദ്യം കൂടാതെ പുണ്യംചെയ്തവരും പരത്തിൽ നിത്യനരകത്തെ പ്രാപിച്ച് അവസാനമില്ലാത്ത ദുഃഖത്തെ അനുഭ വിക്കും.

സൃഷ്ടിക്ക് പിൻപ് 4005 വൽസരശേഷം, പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് എന്നവരിൽ പുത്രനായ ക്രിസ്തു ഭൂമിയിൽ ഏഷ്യാഖ ണ്ഡത്തിൽ തുലുക്കദേശത്ത് കാനാനെന്ന നാട്ടിൽ യോസേപ്പ് എന്ന വനു ഭാര്യയായിട്ടു നിയമിക്കപ്പെട്ട മര്യാൾ എന്നവളുടെ വയറ്റിൽ പവിത്രാത്മാവിനാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഗർഭപിണ്ഡത്തിൽ വന്നകപ്പെട്ട്, മനുഷ്യത്വവും ദൈവത്വവും ഉള്ളവനായി ജനിച്ചുവളർന്ന്, പണ്ഡി തൻമാരോട് പ്രസംഗിച്ചുനടന്ന്, 30 വയസ്സിൽ യോവാനോട് (യോഹ ന്നാനോട്) സ്നാനമേറ്റ്, പവിത്രാത്മാവിന്റെ ആവേശവും സിദ്ധിച്ച്, 40 ദിവസംവരെയും കാട്ടിൽ ഭക്ഷണം കൂടാതെ ഇരുന്ന്, പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട്, മനുഷ്യരെ വഞ്ചിച്ച പിശാചിനെ താൻ ജയിച്ച്, അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്ത് മനുഷ്യർ ലംഘിച്ച കൽപനകളെ താൻ അനു ഷ്ഠിച്ചുകാണിച്ച്, മതബോധകൻമാരായ അപ്പോസ്തോലൻമാരോ ആജ്ഞാപിച്ച് ഏർപ്പെടുത്തി, ജ്ഞാനജ്ഞാപക സംസ്കാരങ്ങളെ നിയമിച്ച്, മനുഷ്യരുടെ സകല പാപങ്ങളെയും താൻ ഏറ്റുകൊണ്ട്, അവരനുഭവിക്കേണ്ടതായ വേദനകളെ താൻതന്നെ അനുഭവിച്ചു കൊണ്ട്, കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടു സർവ്വപാപ ബലിയായി മരിച്ചു മൂന്നാം ദിവസം ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റ്, സ്വർഗ്ഗമണ്ഡലത്തിൽ കയറി പിതാവായ യഹോവയുടെ വലത്തുവശത്തിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുവിനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ബലിദാനമായ ദേവപുണ്യം മാത്രമേ മുക്തിസാധനമായും, ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരിപൂർണ്ണ വിശ്വാസം ഒന്നു മാത്രമേ ജീവൻമാർക്ക് ദേവപുണ്യഫലം സിദ്ധിക്കു ന്നതിലേയ്ക്ക് ഉപായമായും ഭവിക്കൂ. മുക്തിസാധനോപായമായ വിശ്വാസമുള്ളടത്തു സത്യം, നീതി, ദയ മുതലായ ജീവപുണ്യങ്ങൾ നിയതകാര്യം മാത്രമായിരിക്കും. അവകൾ കടമയാകകൊണ്ട് ബലി യാകയില്ലതാനും.

ദേവപുണ്യപ്രസാദ, ഫല, ജ്ഞാപകത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ക്രിസ്തുവിനാൽ രണ്ടുവക സംസ്ക്കാരങ്ങൾ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവ സ്നാനവും നല്കരുണയും ആകുന്നു. സ്നാനമെന്നത് മനസ്സിനെ തിരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കും പാപശുദ്ധിക്കും ഹേതുവായ ക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപയെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയ്ക്ക് അടയാളമിട്ട് ത്രിദേവനാമത്തോടുകൂടിയ ജലംകൊണ്ടുള്ള സ്നാനമാകുന്നു. ഇതിനെ അല്പം ഭേദപ്പെടുത്തി സ്വീകരിക്കുന്ന അഭിപ്രായക്കാരുമുണ്ട്. നൽകരുണയെന്നത് പാപബലിയായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മാംസരക്തങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയ്ക്കുവേണ്ടി അടയാളമിട്ടു ഭക്ഷിക്കുന്ന അപ്പവും ദ്രാക്ഷാരസവും ആകുന്നു. സ്നാനം ലിംഗാഗ്രചർമ്മച്ഛേദനത്തിനു പകരവും നൽകരുണ നിസ്കാരോൽസവത്തിനു പകരവുമായിട്ടത്രെ വച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം പറയപ്പെട്ട മതമാണ് യൂദമതത്തിന്റെ ജ്ഞാപ്യവസ്തുവായ ശുദ്ധ ക്രിസ്തുമതം. ഇതുണ്ടായപ്പോൾ ജ്ഞാപകങ്ങളായ യൂദമതക്രിയകൾ തള്ളപ്പെട്ടു.

മുക്തിസാധനം

ഇങ്ങനെ ന്യായപ്രകാരം യഹോവാ ശപിച്ചതുകൊണ്ട്, ആത്മാക്കൾക്ക് എല്ലാവർക്കും പാപകർമ്മം ഉണ്ടാക്കിയതിനെ കണ്ട്, അവരുടെ മേൽ തോന്നിയ ദയ ഹേതുവായിട്ട് അനുഗ്രഹം ചെയ്വാൻ ഇച്ഛിച്ചു മുക്തിസാധനോപായം ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് നിശ്ചയിച്ചു.

പാപപരിഹാരമായിട്ടു പരിശുദ്ധസ്ഥാനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനമാകുന്നു മുക്തിസാധനമാകുന്നത്. പാപനീക്കത്തിനനുകൂലമായ കർമ്മം ബലിദാനമാകുന്നു. ബലി എന്നത് ഉപഹാരപദാർത്ഥമാകുന്നു. ദോഷനിവൃത്തിക്കായിക്കൊണ്ട് ജീവൻമാരാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ടവയായ ആട്, മാട് മുതലായ ഉപഹാര പദാർത്ഥങ്ങൾ ദേവന്റെ ഉടമകളും, അവരാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന പുണ്യകർമ്മങ്ങളെല്ലാം ദേവനു ചെല്ലുവാനുള്ള കടമകളും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ജീവൻമാർ ബലിദാനത്തിനു സ്വതന്ത്രകർത്താക്കൻമാരല്ലാ. ആട്, മാട് മുതലായവ സ്വതന്ത്രബലികളുമല്ലാ. ജീവപുണ്യങ്ങൾ സ്വതന്ത്രപുണ്യകർമ്മങ്ങളുമല്ല. അതുകൊണ്ട് പരതന്ത്രങ്ങളായ ഇവകളെല്ലാം ദേവാനുഗ്രഹനിയമത്താലല്ലാതെ ഫലിക്കുന്നവയല്ലാ. ബലിദാനത്തിനു സ്വതന്ത്രകർത്താവു ദേവൻതന്നെയാകുന്നു. ദേവനായ ക്രിസ്തുവത്രേ അവ

താരദ്വാരാ സ്വതന്ത്രബലിയാകുന്നതിലേയ്ക്ക് സമ്മതിച്ചവൻ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരനിവേദനം, മരണം മുതലായ ദേവപുണ്യക്രിയകൾ മാത്രമേ സ്വതന്ത്രപുണ്യകർമ്മങ്ങളായിട്ടു ഭവിക്കൂ. അതുകൊണ്ട് യഹോവ തന്റെ പുത്രനായ ക്രിസ്തുവിനെ ആ മനുഷ്യരുടെ സന്തതിയിൽ ഒരു മനുഷ്യനായിട്ട് അവതരിച്ച്, പിശാചിനെ ജയിച്ച്, പരമാർത്ഥോപദേശം ചെയ്ത്, തന്നെ പാപബലിയായിട്ടു കൊടുത്ത് ജീവൻമാരെ അനുഗ്രഹിക്കത്തക്കവണ്ണം ഏർപ്പെടുത്തുകയും ക്രിസ്തു അതിലേയ്ക്ക് സമ്മതിച്ചു മദ്ധ്യസ്ഥനാകയും ചെയ്തു. ഇതിനെ സൂചിപ്പിച്ചാണ് സ്ത്രീയുടെ സന്തതി സർപ്പത്തിന്റെ തലയെ അറുക്കുമെന്ന് ദേവൻ ശാപകാലത്തിൽതന്നെ അടയാളമായി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. അതാണ് കൃപാനിയമം. അതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിദാനത്തിന്റെ ജ്ഞാപക ചിഹ്നമായിട്ടാകുന്നു ആട്ടിൻകുട്ടിയെ ബലിദാനത്തിലേയ്ക്കു നിയമിച്ചത്. പൂർവ്വീകൻമാരും അപ്രകാരം തന്നെ ക്രിസ്തുവിന്റെ ബലിദാനമായ ജ്ഞാപ്യത്തെക്കുറിച്ച് വിശ്വസിച്ച് മേഷബലിദാനമായ ജ്ഞാപകത്തെ ചെയ്തുവന്നു.

ആ സങ്കൽപവും വിശ്വാസവും നടപടിയും തന്നെ ആദിക്രിസ്തുമതം. സൃഷ്ടിക്കു പിൻപ് 1657 സംവത്സരം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ജലപ്രളയാവസാനകാലത്ത് മാംസഭോജനത്തെയും, സൃഷ്ടിയുടെ 2106- ാം സംവത്സരത്തിൽ അബ്രഹാമിൽ ലിംഗാഗ്രചർമ്മച്ഛേദനത്തെയും നിയമിച്ചു. സൃഷ്ടിയുടെ 2513-ാം സംവത്സരത്തിന്റെ ശേഷം യഹോവാ മോശ എന്നവനു പ്രത്യക്ഷനായിട്ടു പൂർവ്വനിയമത്തിന്റെ വിസ്താരമായ മൂന്നുവക വിധികളെ ഉപദേശിച്ചു. അവ സൻമാർഗ്ഗവിധി, ക്രിയാവിധി, നീതിവിധി എന്നു പറയപ്പെടും.

1. ഒരേ ദൈവത്തെത്തന്നെ വണങ്ങണം.

2. അന്യദൈവത്തെ വണങ്ങരുത്.

3. ദൈവനാമത്തെ വൃഥാ ഉച്ചരിക്കരുത്.

4. ശനിപുണ്യവാരനിയമം (എന്ന ഈ ദേവാർത്ഥ കാര്യങ്ങൾ നാലും)

5. അച്ഛനമ്മമാരെ ഉപചരിക്ക.

6. കൊല്ലായ്ക.

7. വ്യഭിചരിക്കായ്ക.

8. മോഷ്ടിക്കായ്ക.

9. കള്ളസ്സാക്ഷി പറയായ്ക.

10. അന്യമുതലിനെ ആഗ്രഹിക്കായ്ക.

(എന്ന മനുഷ്യാർത്ഥകാര്യം ആറുംകൂടി). ഇങ്ങനെ പത്തുവിധമായ നിയമം. പുണ്യങ്ങളെ വിധിക്കുന്ന 10 കല്പനകളാകുന്നു സൻമാർഗ്ഗ വിധികൾ. അതിന്നു ദേവന്യായ പ്രമാണമെന്നും പേരുണ്ട്.

ശരീരശുദ്ധി, ദ്രവ്യശുദ്ധി, ആശൗചം, ഉപവാസം, പുണ്യ സ്ഥലം, പുണ്യകാലം, പുണ്യദ്രവ്യം, ഗുരുത്വം, ആലയസേവ, പൂജ, നിസ്ക്കാരോത്സവം മുതലായ നിയമപുണ്യങ്ങളെ അറിവിക്കുന്നത് ക്രിയാവിധി.

നീതിവിധി

യുദ്ധം, സമാധാനം, മാതാവ്, കുട്ടികൾ. ഉടയവൻ, അടിയ വൻ, അന്നം, വസ്ത്രം, വീട്, നിലം, ധാന്യം, പ്രഭുത്വം, പണം, ആട്, മാട്, പക്ഷി, മൃഗം, കടിഞ്ഞൂൽ, ലേവ്യാജീവനം, മനുഷ്യശരീരം, ജീവൻ എന്നിവകളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒഴുക്കവഴക്കങ്ങളെയും ദണ്ഡ ത്തെയും അറിയിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഇവകളിൽ ക്രിയാവിധി എന്നത് ഇഷ്ടസിദ്ധിക്കും ഭക്തിക്കും കാരണമായും ഭക്തൻമാരെ വേർപെടുത്തുന്ന മുദ്രയായും ക്രിസ്തു കൃത്യജ്ഞാപകചിഹ്നമായും ഇരിക്കുന്നു. ഇത് ആദി ക്രിസ്തുമത ത്തിന്റെ പിരിവായ യൂദക്രിസ്തുമതം എന്നു പറയപ്പെടും

പവിത്രാത്മകൃത്യം

മൂന്നുപേരിൽ ഒരുവനായ പവിത്രാത്മാവ് സൃഷ്ടി മുതലാലയ കൃത്യങ്ങളിൽ സഹായിക്കുന്നു. (സങ്കീർത്തനം 104-അ.30.വാ.) പരി ശുദ്ധഭക്തൻമാരെ ഉണർത്തി അവരെക്കൊണ്ടു ബൈബിളിനെ ഉണ്ടാ ക്കിച്ചു. (തീമൊഥെയൂസ് 3-അ. 16-വാ., പത്രോസ് 1-അ 12-വാ.) ക്രിസ്തുവിനെ ദോഷരഹിതമനുഷ്യനായിട്ടു ജനിപ്പിച്ച് അദ്ദേഹ ത്തിനു പൂർണ്ണ ജ്ഞാനത്തെയും കൃപയെയും കൊടുത്തുപകരിച്ച്

ഏതു കാലത്തും ക്രിസ്തുവിനെ ഭജിക്കുന്ന ഭക്തൻമാർക്ക് ബൈബിൾ അറിയുന്നതിനായിട്ട് അവരുടെ മനസ്സിനെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കത്തക്കവണ്ണമാക്കി. ക്രിസ്തു ദേവപുത്രനാകുന്നു എന്നുള്ളതിനെ അവരിൽ കാണിച്ചു ദുഃഖത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു ബാഹ്യാന്തരങ്ങളായി സകല പാപങ്ങളെയും നീക്കി ശുദ്ധീകരിച്ച് ദേവനെ പരിപൂർണ്ണമായിട്ടു സേവിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു തക്കതായ ആർദ്രതയെയും കൊടുത്ത്, പിന്നെ വേണ്ടവയായ സകല സൽഗുണ പരമപുണ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു അവരേ അലങ്കരിച്ചുവരുന്നു.

പവിത്രാത്മാവിന്റെ സിദ്ധിക്കു പ്രാർത്ഥനയാകുന്നു മുഖ്യസാധനം. ഇങ്ങനെ പറയപ്പെട്ട ക്രിസ്തുമതത്തിനെ അറിഞ്ഞ് സകലമനുഷ്യരും തന്റെ പാപത്തെക്കുറിച്ച് ഉണർന്നു പശ്ചാത്താപപ്പെട്ട്, ബൈബിൾ വിധിപ്രകാരം യേശു ക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വാസമുണ്ടായി ക്രിസ്തുഭക്തസമൂഹമായ ശ്രീസഭയിൽ ചേർന്ന് സ്നാനം, നല്കരുണ എന്നീ സംസ്ക്കാരങ്ങളെ ചെയ്ത്, ദേവനെ പ്രാർത്ഥിച്ച് ദൃഢവിശ്വാസത്തോടുകൂടി ദൈവപുണ്യം സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ട്, ബൈബിളിനെ ഓതി ഉണർന്ന് എല്ലാവരോടും പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ട് നിലയിൽനിന്നും തെറ്റാതെ ഇരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

നിഗ്രഹാനുഗ്രഹം

ക്രിസ്തുനാഥൻ ലോകാവസാനകാലത്ത് വിചാരണ അല്ലെങ്കിൽ ന്യായതീർപ്പു ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കു മഹിമയോടുകൂടി വന്ന് അപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരെ മാത്രമല്ല മരിച്ചവരെയും ശരീരത്തോടുകൂടി എഴുന്നേൽപ്പിച്ച് എല്ലാവരെയും തന്റെ സന്നിധിയിൽ വരുത്തി സൻമാർഗ്ഗികളെ വലതുവശത്തും ദുർമ്മാർഗ്ഗികളെ ഇടതുവശത്തും ആയിട്ടു നിർത്തി അവരുടെ പുണ്യപാപങ്ങളെ വിചാരണചെയ്ത് അവരിൽ തന്നെ വിശ്വസിക്കാത്ത ദുർമ്മാർഗ്ഗികളെ ഗന്ധകവും അഗ്നിയുംകൂടി എരിയുന്ന നിത്യനരകത്തിൽ തള്ളി നിഗ്രഹിക്കുകയും തന്നെ വിശ്വസിച്ച സൻമാർഗ്ഗികളെ മാത്രം പാപവും ദുഃഖവും മരണവും അണയാത്ത ശുദ്ധസ്ഥലമായ സ്വർഗ്ഗമണ്ഡലത്തിൽ ഇരുത്തി അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്യും.

മുക്തി

പാപം നീങ്ങി പരിശുദ്ധസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് മുക്തിസ്ഥാനത്ത് ശുദ്ധശരീരികളായിരുന്ന് ദേവനെ സ്തുതിച്ചുപാടി ദേവമഹിമയെ വർദ്ധിപ്പിച്ച് ദേവസന്നിധാനസുഖത്തെ നിത്യവും അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും.

ഇങ്ങനെ ക്രിസ്തുമതസാരം സമാപ്തം.

2. ക്രിസ്തുമതച്ഛേദനം

കൃത്യനിമിത്തം

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയ പ്രസംഗികളേ!

യഹോവാ, ചിദചിദ്രൂപമായ ഈ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചുവല്ലോ. കാര്യം കാരണത്തോടുകൂടിയത് എന്നല്ലയോ ന്യായം. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഈ ലോകം കാര്യമാകയാൽ ഇതിന്നും നിമിത്തകാരണമായ പ്രയോജനം അപേക്ഷ്യമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തെ ഒരു നിമിത്തവും കൂടാതെ ചെയ്കയില്ല. ''പ്രയോജനമനുദ്ദിശ്യ ന മന്ദോപി പ്രവർത്തതേ''– പ്രയോജനത്തെ അപേക്ഷിക്കാതെ മന്ദനായുള്ളവൻപോലും ഒന്നുംതന്നെ പ്രവർത്തിക്കുകയില്ലാ. എന്നാൽ ആ പ്രയോജനം സ്വാർത്ഥമോ പരാർത്ഥമോ എന്നു നോക്കുമ്പോൾ യശായാ 43 അ. 7–വാ. ഞാൻ അവനെ എന്റെ മഹത്വത്തിനായിട്ടു സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു നിങ്ങളുടെ ബൈബിൾ പ്രമാണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് യഹോവായുടെ ഈ ലോകസൃഷ്ടി സ്വാർത്ഥമായിട്ടുതന്നെയെന്ന് തീർച്ചയാകുന്നു. അത്രയുമല്ല സൃഷ്ടിക്കുമുമ്പേ ജീവൻമാരില്ലായിരുന്നു എന്നുള്ളത് നിങ്ങളുടെ മതത്തിന്റെ പരമ സിദ്ധാന്തമാകയാൽ അന്യൻമാർ നിമിത്തമെന്ന് കാണിക്കുന്നതിനു വഴിയും കാണുന്നില്ല. പാരിശേഷ്യയുക്തിയാൽ[2] യഹോവാ തന്റെ നിമിത്തമായിട്ടുതന്നെ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

യഹോവാ ആദ്യം ശുദ്ധജ്ഞാനമില്ലാതെ അജ്ഞാന ബന്ധമുള്ളവരായിട്ടുതന്നെ രണ്ടു മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുകയും അവരുടെ

സമീപത്തിൽ ഉപയോഗമില്ലാത്ത ഒരു വൃക്ഷത്തെ വച്ചുണ്ടാക്കുകയും അതിന്റെ കനിയെ തിന്നുപോകരുതെന്നു ന്യായംകൂടാതെ ഒരു കല്പന അവർക്കു കൊടുക്കുകയും പിശാചിനെ നശിപ്പിച്ചുകളയുകയോ വിലക്കിനിർത്തുകയോ ചെയ്യാതെ ഭൂമിയിൽ ജീവൻമാരെ പരീക്ഷിക്കുന്നതിനായി ഏർപ്പെടുത്തി വിടുകയും ആ ആദിമമനുഷ്യർ ബുദ്ധിമോഹത്താലും വിഷയേച്ഛയാലും പിശാചിന്റെ ദുർബ്ബോധനയാലും കൽപനയെ ലംഘിച്ചു പാപികളായിപ്പോകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം വേറെ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും നോക്കാതെ ആ പാപികളുടെ സന്താനരൂപമായിട്ടുതന്നെ പിന്നെയും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് എല്ലാ ജീവൻമാരും പാപികളായി തീർന്നു. പാപികളുണ്ടായതുകൊണ്ട് അനുഗ്രഹവും അപേക്ഷിതമായി. അങ്ങനെ പാപികളുണ്ടായതിനു ഹേതുവാകയാൽ ഈ സൃഷ്ടി അനുഗ്രഹത്തിനു നിമിത്തമായും ഭവിച്ചു. പാപികൾക്കു പരീക്ഷാരൂപമായിട്ട് മുക്ത്യുപായങ്ങൾ അറിയിക്കപ്പെട്ടു. ആ ഉപായങ്ങളോടു ചേർന്നവരെ ദേവനെ അനുസരിക്കുകയെന്ന ഗുണമുള്ള ശുദ്ധൻമാരെന്നും അല്ലാത്തവരെ ദൈവവിരോധഗുണമുള്ള അശുദ്ധൻമാരെന്നും അറിയുന്നതിനും ശുദ്ധൻമാർക്ക് പരലോക കാര്യങ്ങളെ ഉണർത്തുന്നതിനുമാണ് അഴിവോടുകൂടിയ ഭൂമിയിൽ പാപികൾക്ക് അധിവാസം നിയമിക്കപ്പെട്ടത്. അതുകൊണ്ട് ഈ വിധമുള്ള സ്ഥിതി (രക്ഷയും സ്ഥിതിയുടെ അനന്തരം സംഹാരവും അനുഗ്രഹനിമിത്തങ്ങളാകും.) മുക്തിയിൽ ഇരിക്കുന്ന ശുദ്ധൻമാരെ ദേവോപചാരവൃത്തിയിൽ നിന്നും മാറിക്കളയാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം ദണ്ഡഭയം കൊടുക്കുന്നതിനാണ് അശുദ്ധൻമാരെ അഴിച്ചുവിടാതെ ദണ്ഡിപ്പിക്കുന്നതായ നിഗ്രഹം. അതുകൊണ്ട് നിഗ്രഹം അനുഗ്രഹം നിലനിൽക്കുന്നതിലേയ്ക്കു നിമിത്തമാകും. ഇപ്രകാരം സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരം നിഗ്രഹങ്ങൾ കൊണ്ട് നിറവേറപ്പെട്ട അനുഗ്രഹമാണ് പ്രധാന കൃത്യം, ആ അനുഗ്രഹവും ദേവോപചാരത്തിനു നിമിത്തമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ദേവമഹിമ പ്രകാശിക്കും. ആകപ്പാടെ എല്ലാ കൃത്യങ്ങൾകൊണ്ടും സംഭവിക്കുന്ന പരമപ്രയോജനം യഹോവായുടെ ആനന്ദാനുഭവം തന്നെ. ഇപ്രകാരം അനുഭവത്തെക്കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ സൃഷ്ടിയുടെ സ്വാർത്ഥകത്വം[3] സ്പഷ്ടതയെത്തന്നെ പ്രാപിക്കുന്നു.

ജീവൻമാർ തന്റെ മഹിമയെ അറിഞ്ഞു ഭയപ്പെട്ട് തന്നെ

സ്തുതിച്ചുവണങ്ങുന്നതിനും തന്നിമിത്തം തന്റെ മഹിമ സംപ്രകാശിക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് യഹോവാ ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ആകയാൽ സൃഷ്ടികാലത്തിന്നു മുമ്പേ തന്റെ മഹിമ പ്രകാശിക്കാതെയും അതു തനിക്ക് ഒരു കുറവായിട്ടും തന്നെയിരുന്നു എന്നും ആ കുറവിനെ നീക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് കാംക്ഷിച്ചാണു സൃഷ്ടിപ്പാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും നിശ്ചയമാകുന്നു.

അതല്ല, തന്റെ മഹിമ മുമ്പേതന്നെ കുറവുകൂടാതെ സ്വയം പ്രകാശിച്ചിരുന്നൂ എങ്കിൽ ആ മഹിമയെ വീണ്ടും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി നിഷ്ഫലമാകുന്നു. ആ മഹിമയെ ജീവൻമാരിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അതും തന്റെ നിമിത്തമാകയാൽ മുൻപറയപ്പെട്ട ദോഷം പറ്റും.

ജീവൻമാർ നിമിത്തം തന്നെ ജീവൻമാരിൽ പ്രകാശിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങി എങ്കിൽ സൃഷ്ടിക്കുമുമ്പേ ജീവൻമാരില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അതും വിരുദ്ധം തന്നെ.

തന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുവാൻ പോകുന്ന ജീവൻമാരിൽ തന്റെ മഹിമയെ പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു എങ്കിൽ സൃഷ്ടിപ്പു പ്രകാശിപ്പിന്നും പ്രകാശിപ്പു സൃഷ്ടിപ്പിന്നും നിമിത്തമെന്നുവരികയാൽ അന്യോന്യാശ്രയമെന്ന[4] ദോഷത്തിനു സംഗതിയാകും.

മുമ്പിനാലെ പ്രകാശിച്ചു തന്നെയിരുന്നു എങ്കിലും തന്നെയനുഭവിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ആരുമില്ലാതെയിരുന്നതുകൊണ്ട് ഉപയോഗപ്പെടാതെ വൃഥാ കിടന്ന ആ മഹിമയെ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ജീവൻമാരെ സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ തന്റെ മഹിമയ്ക്കു താൻതന്നെ ഭോക്താവായിരിക്കെ മേൽപ്രകാരം വൃഥാ കിടന്നു എന്നുള്ളത് യുക്തമാകുന്നില്ല. ജീവൻമാരില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് താൻ തന്റെ മഹിമയെ അവരെ അനുഭവിപ്പിക്കയും വേണ്ട. വേണമെങ്കിൽ അനുഭവിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളത് സൃഷ്ടിക്കണമെന്നുള്ളതിന്നും നിമിത്തമെന്നുവരികയാൽ ഇവിടെയും അന്യോന്യാശ്രയമെന്ന ദോഷം അനുവർത്തിക്കും. ആകയാൽ ഏതുപ്രകാരം പറഞ്ഞാലും മഹിമ പ്രകാശിക്കാതെ ഇരുന്നത് എങ്ങനെയും യഹോവായ്ക്ക് ഒരു കുറച്ചിൽ[5] തന്നെ ആയിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രയത്നിക്കണമെന്നില്ലായിരുന്നു. ആ കുറച്ചിൽ

മുമ്പില്ലാതിരുന്ന ജീവൻമാരെ അല്ലാ മുമ്പേ ഉണ്ടായിരുന്ന യഹോവ യെതന്നെ സംബന്ധിക്കും. ആകയാൽ യഹോവ തന്റെ മഹിമ പ്രകാ ശിക്കാതിരുന്നതിനെപ്പറ്റി കുറവുള്ളവനായി തീർന്നു എന്നു വന്നു പോയതിനാൽ കുറവോടുകൂടിയവനെന്നും അപ്പോൾ അതിന് എതി രായി നിറവില്ലാത്തവനെന്നും ആ കുറച്ചിൽകൊണ്ടും അതിനെ നിവർത്തിപ്പിക്കണമെന്നും പ്രയത്നിക്കകൊണ്ടും, വ്യാകുലപ്പെട്ടിരു ന്നവനാകയാൽ പരമാനന്ദം ഇല്ലാത്തവനെന്നും തനിക്ക് ആനന്ദപ്രാ പ്തിക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിപ്പാൻ തുടങ്ങി എന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട് സുഖത്തെ ചെയ്യുന്നവയെക്കുറിച്ച് കാമവും ദുഃഖത്തെ ചെയ്യുന്നവ യെക്കുറിച്ചു ക്രോധവും ആ രണ്ടിന്റെയും മൂലമായ മോഹവും ഉള്ള വനെന്നും അനാദിയായിട്ട് ഈ കുറവിനെ നീക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പായം അറിയാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അനാദിജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തവ നെന്നും അനാദിയായിട്ടു കൃത്യം ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് അനാദി കർതൃത്വം ഇല്ലാത്തവനെന്നും അനാദിയേ കർതൃത്വം ഇല്ലാതിരുന്ന ചില കാലങ്ങൾക്കു മുൻപെ കർതൃത്വത്തെ പ്രാപിച്ചു കൃത്യം തുടങ്ങി യതുകൊണ്ട് യഹോവ പ്രാപിച്ചകർത്തൃത്വം മുൻപേ ഇല്ലാതിരുന്നു പിന്നീടുണ്ടായതായി[6] കാര്യലക്ഷണത്തോടുകൂടിയതാകകൊണ്ടും അതിനു വേറെയൊരു കർത്താവ് അപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയാലും അതു നിമിത്തം യഹോവാ അതിനെ വേറൊരു കർത്താവിങ്കൽനിന്നു സമ്പാ ദിച്ചതാണെന്നും തെളിവാകകൊണ്ടും സ്വതന്ത്രത്വം ഇല്ലാത്തവ നെന്നും അനാദിയായിട്ടല്ലാതെ ഇടയിൽ കുറവോടുകൂടിയ കിഞ്ചിൽകർതൃത്വത്തെ പ്രാപിച്ചു സ്വഭാവം വേർപെടുകയാൽ അവി കാരിത്വം[7] ഇല്ലാത്തവനെന്നും വികാരത്തോടുകൂടിയതുകൊണ്ടും കുറവുള്ളതുകൊണ്ടും അനാദിനിത്യവ്യാപകത്വം[8] ഇല്ലാത്തവനെന്നും തന്റെ സുഖത്തിനായിട്ടു താൻതന്നെ പാപം വിളയുന്നതിലേയ്ക്ക് ഹേതു ഉണ്ടാക്കി പല ജീവൻമാരെയും നിത്യകാലം ദണ്ഡിപ്പാറാക്കി യതുകൊണ്ട് ന്യായവും, കൃപയും, നൻമയും ഇല്ലാത്തവനെന്നും ജീവൻമാരിൽ തന്നെ നിത്യവും ഉപചരിക്കത്തക്കവർ ഇന്നാരെല്ലാമാ കുന്നുയെന്നുള്ളതിനെ ജ്ഞാനംകൊണ്ട് അറിയാതെ അവരെ പാപിക ളാക്കി ഭൂമിയിലിരുത്തി വിധികളെ കൊടുത്ത് പരീക്ഷിച്ചിട്ടു മാത്രം അറിയുന്നതുകൊണ്ട് സർവ്വജ്ഞത്വം ഇല്ലാത്തവനെന്നും ജീവൻമാർക്കു പാപവും ദുഃഖവും വരുത്താതെ അവരെക്കൊണ്ടു

തന്നെ ഉപചരിപ്പിക്കയും തനിക്കു സുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുവാൻ കഴിയാതിരുന്നതുകൊണ്ട് സർവ്വശക്തിയില്ലാത്തവനെന്നും തെളിവാകുന്നു. പിന്നെയും പാപം ഉണ്ടാകുമെന്നതിനെ മുൻപേകൂട്ടിയറിയാത്തതുകൊണ്ടു പൂർണ്ണജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തവനെന്നും അറിഞ്ഞിട്ടും അതിനെ തടുപ്പാൻ കഴിയാതെ ഒഴിഞ്ഞു എന്നുവരുകിൽ പൂർണ്ണശക്തിയില്ലാത്തവനെന്നുംകൂടി സ്പഷ്ടമാകും. ജീവൻമാരുടെ സുഖാനുഭവത്തിനു ദുഃഖാനുഭവവും ദുഃഖാനുഭവത്തിനു പാപവും നിയത കാരണമെന്നറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു സുഖത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കാണ് പാപത്തെയുണ്ടാക്കിയതെന്നുവരികിൽ പാപം ഇല്ലാത്ത ദേവദൂതൻമാർക്കും സുഖം ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കയാൽ അവിടെ സുഖാനുഭവത്തിനു പാപം കാരണമാകാത്തതു കൊണ്ട് ആയതു തീരെ യോജിക്കുന്നില്ല. ഇപ്രകാരം, കുറവ്, വ്യാകുലത, കാമം, ക്രോധം, ആദിജ്ഞാനം,[9] മോഹം, ആദികൃത്യം,[10] പരതന്ത്രത്വം, വികാരത്വം, അവ്യാപകത്വം, അന്യായം, അതികഠിനത, ദുഷ്ടത, കിഞ്ചിജ്ഞത്വം, കിഞ്ചിച്ഛക്തി മുതലായ ദോഷങ്ങൾ ഉള്ളവനാകയാൽ യഹോവ ഈശ്വരത്വം ഉള്ളവനല്ല. പാപിഷ്ഠൻ എന്നുതന്നെ ന്യായംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ ദോഷങ്ങളെല്ലാം അഹന്ത, കർമ്മം, മായ എന്ന പാശങ്ങളാലുണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു എന്നു ദൈവശാസ്ത്രം ഘോഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് യഹോവയാകട്ടെ പാശബദ്ധൻതന്നെയാണ്. ആകയാൽ അനാദിയായിട്ട് അഹന്താപാശത്താൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ട തന്റെ പരിപാകയിച്ഛാശക്തിക്കു വ്യക്തി[11] ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് പരതന്ത്രനായിരുന്ന യഹോവാ അനാദിനിത്യവ്യാപകസ്വതന്ത്രസർവ്വജ്ഞനായും അനാദിസിദ്ധബദ്ധാത്മനിമിത്തം അനാദികൃത്യകർത്താവായും രക്ഷിതാവായും ഇരിക്കുന്ന പരമശിവന്റെ ദിവ്യപ്രസാദരൂപസത്യസങ്കൽപകാരണത്താൽ തന്റെ പൂർവ്വകാലീന കർമ്മാനുസരണമായിട്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട മായാകാര്യമായ ശരീരവും കാരണവും എടുത്ത് കിഞ്ചിജ്ഞത്വം അല്പകൃത്യം മുതലായ നിയതഭുവനത്തിലിരുന്ന് നിയതഭോഗങ്ങളെ അനുഭവിച്ചുതന്റെ അധികാരാവസാനത്തിൽ മരിച്ചു പോകുന്ന ഒരു പശുവാകുന്നു[12] എന്നു ശൈവസിദ്ധാന്തം.[13]

ഇനി ചില ക്രിസ്ത്യൻമാർ ഇന്നകാലത്തിൽ ഇന്ന സ്ഥലത്തിൽ ഇന്ന പ്രകാരം ഒരു നിമിത്തവും കൂടാതെ സൃഷ്ടികൃത്യം ചെയ്യണമെന്നു ഒരു സങ്കല്പം യഹോവായുടെ ഹൃദയത്തിൽ അനാദിയായിട്ട്

അടങ്ങിക്കിടന്നു എന്നും ആ അനാദി സിദ്ധസങ്കല്പപ്രകാരം നിയത കാലത്തിൽ വേറെ ഒരു നിമിത്തവും കൂടാതെ യഹോവാ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും പറയുന്നു. ആ വചനം ബൈബിളിൽ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും തനിക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചു എന്നറിയിക്കുന്ന ടി. പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ട് തടുക്കപ്പെടുകയാലും അപ്രമാണമാകുന്നു.

മേലും ഇന്നകാലത്തിൽ ഇന്ന സ്ഥലത്തിൽ ഇന്ന പ്രകാരം സൃഷ്ടി ചെയ്യണമെന്ന സങ്കല്പം യഹോവയുടെ ഹൃദയത്തിൽ അനാദിയായിട്ട് അടങ്ങിക്കിടന്നു എന്നുവരികിൽ അപ്രകാരംതന്നെ ഇന്നകാലത്ത് ഇന്നയിന്നപ്രകാരം സ്ഥിതി, സംഹാര, നിഗ്രഹങ്ങൾ എന്ന കൃത്യങ്ങളെയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നുള്ള സങ്കൽപവുംകൂടി സർവ്വജ്ഞനായ യഹോവയുടെ ഹൃദയത്തിൽ അനാദിയായിട്ട് അടങ്ങിക്കിടന്നു എന്നു പറയേണ്ടിവരും. ആകയാൽ സൃഷ്ടികൃത്യത്തിനു വേറെ ഒരു നിമിത്തവും അപേക്ഷിക്കപ്പെടാത്തതു പോലെ തന്നെ മറ്റുള്ള കൃത്യങ്ങൾക്കും വേറെ യാതൊരു നിമിത്തവും അപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയില്ല. ആയതുകൊണ്ടു യഹോവാ ജീവൻമാരുടെ പാപപുണ്യങ്ങളായ നിമിത്ത കാരണങ്ങളെ ആവശ്യപ്പെടുക ഇല്ലെന്നും അനാദിസിദ്ധസങ്കൽപപ്രകാരം അവരവർക്കു നരകമുക്തികളെ കൊടുക്കുമെന്നും ആ സ്ഥിതിക്കു ജീവൻമാർ മോക്ഷസിദ്ധിക്കായിട്ട് യാതൊരു കാര്യത്തെയും നിരൂപിക്കയും ചെയ്യുകയും വേണ്ടെന്നും അങ്ങനെ വേണ്ടെന്നിരിക്കുമ്പോൾ ജീവൻമാർ മോക്ഷത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി വിശ്വാസത്തെയും പ്രയത്നത്തെയും കൈക്കൊണ്ടുചെയ്യണമെന്നു നിയമിക്കുന്ന ബൈബിൾ വെറുതെയുള്ളതാണെന്നും ആ ബൈബിളിനെ കൽപിച്ച യഹോവാ അറിവില്ലാത്തവനെന്നും വന്നുപോകും. അതിനാൽ അനാദിസിദ്ധസങ്കൽപ നിമിത്തസ്വീകാരം സാധുവാകുന്നതല്ല.

ഇനി ദേവന്റെ കൃത്യനിമിത്തം എന്താകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുന്നത് ജീവൻമാർക്കു തക്കതല്ല എന്നും ദേവൻ തന്റെ ഇച്ഛാപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതല്ലാതെ ജീവൻമാരുടെ യുക്തിക്ക് ചേരത്തക്കവണ്ണം ചെയ്യുന്നവനല്ല എന്നും ചിലരു പറയുന്നതുണ്ട്. ആ വാക്കുകൊണ്ട് അനിഷ്ടപ്രസംഗം ഉണ്ടാകും. എന്തെന്നാൽ സകല മതവാദികളും അവനവന്റെ മതശാസ്ത്രത്തെതന്നെ ദേവവാക്യം എന്നു ഘോഷിക്കുമാറൊള്ളു. അവയിൽ അസത്തുക്കളായ മതശാസ്ത്രങ്ങളെ ദേവ

വാക്യങ്ങളല്ലായെന്നു ശോധന ചെയ്തു തള്ളുന്നതിലേയ്ക്ക് അതാതു ശാസ്ത്രങ്ങളിലുള്ള തെറ്റുകളെ കാണിച്ച് ആക്ഷേപം ചെയ്യുമ്പോൾ ദേവനിർമ്മിതശാസ്ത്രമാണെന്നും ആയതു കിഞ്ചിജ്ഞൻമാരായിരിക്കുന്ന ജീവൻമാരുടെ യുക്തിക്ക് അനുസാരിയായിരിക്കയില്ലെന്നും ദേവൻ സ്വേച്ഛപ്രകാരം ചെയ്യുമെന്നും അവകളെക്കുറിച്ചു ജീവൻമാർ വിചാരിച്ചുകൂടായെന്നും അതാത് മതക്കാരാൽ സമാധാനം പറയപ്പെടും. ആ സ്ഥിതിക്ക് സകല മതങ്ങളും സത്യമായിട്ടുള്ളവ തന്നെ എന്ന് വന്നുപോകയും അപ്പോൾ ക്രിസ്തുമതം ഒന്നുമാത്രമേ സത്യമായിട്ടുള്ളൂ എന്ന വാദം ദൂരെ തെറിച്ചുപോകയും ചെയ്യുമല്ലോ.

അല്ലാതെയും തനിക്കുവേണ്ടി സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു യഹോവായാൽ ബൈബിളിൽ പറയപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും, അറിവിന്നു വിഷയമാകാത്തതു പ്രമാണത്തിൽ പറയപ്പെടുകയില്ലാത്തതുകൊണ്ടും, സൃഷ്ടിയുടെ നിമിത്തം അവജ്ഞേയമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ[14] അതിന്റെ ബോധം ജീവൻമാർക്ക് അനർഹമെന്നു പറയുന്നത് ബൈബിളിനു വിരുദ്ധമാകുന്നു. ഇനിയും ദേവകൃത്യനിമിത്തം അവാച്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ ഭവബന്ധത്തോടുകൂടിയ[15] ജീവൻമാർക്ക് അഗ്രാഹ്യവും അതിനാൽ ശ്രുതിയിൽ[16] പറയപ്പെടാത്തതും ആയ പരമരഹസ്യമല്ലല്ലോ അവാച്യം. ഇവിടെ അങ്ങനെയല്ലല്ലോ. കൃത്യനിമിത്തം ദേവമഹിമപ്രകാശമെന്ന് യഹോവാ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നല്ലോ, എന്നിട്ടും അതിനെ അവാച്യമെന്നു പറയുന്നത് അമ്മ മച്ചി എന്നു പുത്രൻമാർ പറയുന്നതുപോലെതന്നെ വിചാരിക്കാം.

ഇങ്ങനെ ദൈവകൃത്യനിമിത്തത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും ദൈവലക്ഷണമില്ലെന്നു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉപാദാനം

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയ പ്രസംഗികളേ!

യഹോവാ ഉപാദാനകാരണം[17] കൂടാതെ ശൂന്യത്തിൽ നിന്നാണു ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ. എന്നാൽ സൽകാരണത്തിൽനിന്നു സൽകാര്യമേ ജനിക്കൂ. കാരണത്തിൽ ശക്തിരൂപമായിരുന്നതുതന്നെ പിന്നെ കാരകങ്ങളാൽ[18] വ്യക്തിരൂപമായിട്ടു കാര്യമാകും. വിത്തിൽനിന്നു മരം എങ്ങനെയോ അതുപോലെ കാരണം കൂടാതെ കാര്യോൽപത്തി ഒരിടത്തുമില്ല. അസൽ

കാരണത്തിൽ അസൽകാര്യം അല്ലാതെ സൽകാര്യം ജനിക്കുകയുമില്ല. മണലിൽനിന്ന് എണ്ണ ഉണ്ടാകയില്ല. പൊന്നിൽനിന്ന് ഇരുമ്പുണ്ടാകുന്നില്ല. അപ്രകാരംതന്നെ എല്ലാവറ്റിലും നിന്നും എല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. കുടത്തെ അപേക്ഷിച്ചു മണ്ണിനെയും തൈരിനെ അപേക്ഷിച്ചു പാലിനെയും സ്വീകരിക്കുന്നതുപോലെ അതാതു കാര്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു കാരണങ്ങളെ സ്വീകരിക്ക എന്നുള്ളതും കാര്യത്തിൽ കാരണത്വം ഇരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതും ന്യായസിദ്ധമാകയാൽ സൽക്കാര്യവാദം സാധിക്കപ്പെട്ടു, ആകയാൽ ഘടം മുതലായ കാര്യങ്ങൾക്ക് കുലാലൻ മുതലായ കർതൃകാരണവും മണ്ണു മുതലായ ഉപാദാനകാരണവും മാറ്റമില്ലാതെ നിയതമായിരിക്കയാൽ കാര്യമായ ലോകത്തിനു കർത്താവും ഉപാദാനകാരണവും, ആവശ്യകമായിട്ടുള്ളതെന്ന് അനുമിക്കപ്പെടും. ലോകമായ ഒരു പക്ഷ[19] ത്തിൽ കാര്യത്വമായ ഒരു അനുമാനത്താൽ അനുമിക്കപ്പെടുന്ന കർത്താവും ഉപദാനകാരണവും ആയ രണ്ടു സാദ്ധ്യങ്ങളിൽ ഒന്നു സിദ്ധമാകുമെന്നും മറ്റേത് അസിദ്ധമാകുമെന്നും കൽപിക്കുന്നത് ഒരു വിധത്തിലും യുക്തമാകുന്നില്ലല്ലോ.

അതല്ല അപ്രകാരം സമ്മതിക്ക എന്നുവന്നാൽ അനുമാനപ്രമാണങ്ങളെല്ലാം അഴിഞ്ഞുപോകുന്നതാണ്.[20]

അങ്ങനെ എങ്കിൽ കാര്യത്വഹേതുവിനാൽ ദൃഷ്ടാന്തസിദ്ധഘടാദി കർത്താക്കളിൽ എന്നപോലെ ദാഷ്ടാന്തിക സിദ്ധലോകകർത്താവിലും അൽപജ്ഞാനം, അൽപശക്തി, പരവശത മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുവന്നുപോകുമല്ലോ. എന്നാൽ ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ ഘടകർത്താവായ ജീവാത്മാവാകട്ടെ ഘടത്തെ നിവൃത്തിക്കുന്നതായ തന്റെ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു മുഴുവനും അറിയുന്നവനും മുഴുവനും ചെയ്യുന്നവനും സ്വതന്ത്രനും തന്റെ കാര്യനിവൃത്തിക്കു തക്കതായ ശരീരാവധി നിലയുള്ളവനും ആയിരിക്കും. അപ്രകാരംതന്നെ ഈശനും തന്റെ കാര്യത്തിൽ പൂർണ്ണജ്ഞാനം മുതലായവയോടു കൂടിയവനായിരിക്കുമെന്ന് തീർച്ചയാകും.

അങ്ങനെ എങ്കിൽ ഘടകർത്താവു[21] തന്റെ കാര്യമല്ലാത്ത പടം[22] മുതലായവയെ ചെയ്യാത്തതുപോലെ ഈശനും തന്റെ കാര്യമല്ലാത്ത വേറൊന്നിനെ ചെയ്യാത്തവനാകുമല്ലോ. എന്നാൽ, ഈശന്റെ കാര്യമല്ലാതെ അന്യകാര്യമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഈ സംശയ

ത്തിലേയ്ക്ക് അവസരമേ ഇല്ല, അതിനാൽ കാര്യത്വഹേതുവിനാൽ ഉപാദാനകാരണം സാധിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ദൈവം സർവസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് കാരണം കൂടാതെ കാര്യത്തെ ജനിപ്പിക്കും എന്നുവരികിൽ, അതു ചേരുകയില്ല. സർവ്വസാമർത്ഥ്യമെന്നത് ശരിയായി എല്ലാവറ്റെയും തടവുകൂടാതെ നടത്തുന്ന ശക്തിയാകുന്നു. ആ ശക്തി ഉണ്ടെന്നുംവച്ച് ശരിയായതിനെ അല്ലാതെ ശരിയല്ലാത്തതിനെ ചെയ്ക എന്നുള്ളത് ഒരു വിധത്തിലും സർവ്വസാമർത്ഥ്യത്തെ താങ്ങുന്നതല്ല. കൃശതയും സ്ഥൂലതയും മാറാതെ ഇരിക്കവേ കടുകിനകത്ത് മലയെ കടത്തുന്നത് തക്കതല്ല, അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് സർവ്വസാമർത്ഥ്യഭംഗം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ല. ഉണ്ടാകുമെന്നുവരികിൽ ദൈവം തനിക്കു തുല്യനായ വേറെ ഒരു അനാദി ദൈവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും തന്നെ ഇല്ലാതാക്കിക്കളയുന്നതിനും കഴിയാത്തവനാകയാൽ അസമർത്ഥനെന്നു വരേണ്ടതാണ്. അതു നിങ്ങൾക്കു സമ്മതമല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഉപാദാനകാരണത്തെ അപേക്ഷിക്കയാൽ സർവ്വസാമർത്ഥ്യഭംഗം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഇനിയും ദൈവം താൻതന്നെ ഉപാദാനകാരണവും നിമിത്തകാരണവുമായിട്ടു നിന്ന് ലോകത്തെ ജനിപ്പിച്ചു എന്നു നിശ്ചയിക്കാമല്ലോ. എങ്കിൽ,

അതു ചേരുകയില്ല. കാര്യം കാരണാത്മകം എന്നാണ് ന്യായം. ആകയാൽ വെളുത്ത വസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപാദാനകാരണമായ തന്തുവും വെളുത്ത നിറത്തോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നതുപോലെ ചേതനവും അചേതനവുമായ ലോകത്തിന് ഉപാദാനകാരണമായിരിക്കകൊണ്ട് ദൈവവും ചേതനത്വവും അചേതനത്വവും ഉള്ളവനെന്നു പറയേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ അന്യോന്യം വിരുദ്ധങ്ങളായ ചേതനത്വാചേതനത്വങ്ങളെന്ന രണ്ടു ധർമ്മങ്ങളുംകൂടി ഒരു ധർമ്മിയിൽ ഇരിക്കുകയുമില്ലല്ലോ.

ഒരംശംകൊണ്ടു ചേതനത്വവും ഒരംശംകൊണ്ടു അചേതനത്വവും ഉള്ളവനെന്നു വരികിൽ,

സാവയവത്വം ഉണ്ടായി ഘടപടാദികൾക്ക് എന്നപോലെ കാര്യത്വം വന്നു പരമകാരണത്വഭംഗം ഭവിക്കും. "യദ്യദ് സാവയവം തത്തൽ കാര്യം യഥാ ഘടപടാദി" ഏതെല്ലാം അവയവത്തോടു

കൂടിയതോ അതെല്ലാം കാര്യമാകുന്നു. ഘടം പടം മുതലായവ എങ്ങ നെയോ അപ്രകാരം ഇതല്ലയോ ന്യായം.

ഇനിയും ദൈവം സ്വതന്ത്രത്വമുള്ളവനാകയാൽ വേറൊ ന്നിനെ അപേക്ഷിക്കാതെ സ്വേച്ഛാപ്രകാരം ലോകത്തെ നിർമ്മിച്ചു വെന്നു അനുവദിക്കാമെങ്കിൽ,

അതു ചേരുകയില്ല. സ്വതന്ത്രത്വം ഉള്ളതുകൊണ്ട് ന്യായത്തെ നോക്കാതെയോ നോക്കിയോ കൃത്യത്തെ ചെയ്യുന്നത്?

നോക്കാതെ ചെയ്യുമെങ്കിൽ ജീവൻമാരുടെ പുണ്യപാപങ്ങളാ കുന്ന കാരണങ്ങൾ വേണ്ടെന്നും തോന്നിയപോലെ നിയമംകൂടാതെ സുഖദുഃഖങ്ങളെ കൊടുക്കുമെന്നും കാര്യത്തിനു തക്കതായ കാലം, ദേശം മുതലായ സാമാന്യകാരണങ്ങളെയും നോക്കാതെ യഥേഷ്ടം കൃത്യം ചെയ്യുമെന്നും ധർമ്മിധർമ്മഭാവസംബന്ധന്യായം[23] നോക്കാതെ കാഠിന്യമുള്ളതായ ഭൂമിയെ ദ്രവത്വമുള്ളതാക്കുകയും ദ്രവത്വമുള്ള ജലത്തെ കാഠിന്യവും ഗന്ധവും ഉള്ളതാക്കുകയും അഗ്നിയെ രസമുള്ളതാക്കുകയും വായുവിനെ രൂപമുള്ളതാക്കു കയും ഇനിയും തോന്നിയപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്യുമെന്നും ന്യായം നോക്കിത്തന്നെയാണെങ്കിൽ കാര്യകാരണസ്വഭാവസംബന്ധന്യായ ത്തെയും[24] സൽകാര്യവാദന്യായത്തെയും[25] അനുസരിച്ച് ഉപാദാന കാരണത്തെ അപേക്ഷിച്ച് കൃത്യം ചെയ്യും[26] എന്നല്ലയോ സമ്മതിക്കേ ണ്ടത്.

അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഉപാദാനകാരണം മുതലായവയെ അപേക്ഷിച്ച് കൃത്യം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവം സ്വതന്ത്രത്വം ഇല്ലാ ത്തവനാകുമല്ലോ. എന്നാൽ അങ്ങനെ അല്ല. ദൈവത്തിന്റെ സ്വാത ന്ത്ര്യമായത് സ്വതന്ത്രമായ വേറെ ഒന്നിനാൽ പ്രേര്യമാണമല്ലാതെ ഇരുന്ന് സാധനം മുതലായവയെ നിയമിച്ചു നടത്തുന്ന ശക്തിയാ കുന്നു. അല്ലാതെ ജീവകർമ്മം മുതലായവയെ അപേക്ഷിക്കാതെ ഇരി ക്കുന്നതല്ല. ഭണ്ഡാഗാരം മുതലായവയെ അപേക്ഷിച്ചു ദാനം മുത ലായ കൃത്യങ്ങളെ ചെയ്യുന്ന രാജാവിനു സ്വാവധി സ്വതന്ത്രത്വം കുറ യാത്തതുപോലെ നിമിത്തം, ഉപാദാനകാരണം, ജീവകർമ്മം മുത ലായവയെ അപേക്ഷിച്ചു കൃത്യം ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യ ത്തിനു യാതൊരു കുറവും ഇല്ല.

ഇങ്ങനെ ഉപാദാനകാരണത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും ദൈവലക്ഷണമില്ലെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആദിസൃഷ്ടി

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയപ്രസംഗികളേ!

യഹോവ ആദിമനുഷ്യരെ വിവേകമില്ലാത്തവരായിട്ടു സൃഷ്ടിച്ചത് എന്തിന്? അങ്ങനെ അല്ല അവർ വിവേകമുള്ളവർതന്നെ ആയിരുന്നു എങ്കിൽ വിലക്കപ്പെടുന്നതിനെ ചെയ്യുന്നതാണ് ചീത്ത, ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത് എന്നു തിരിച്ചറിയാതെ വിലക്കിയ കനിയ ഭക്ഷിച്ചത് എന്തുകൊണ്ട്? ആ കനിയെ ഭക്ഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഉണ്ടായ ഗുണദോഷജ്ഞാനം മുമ്പെ ഇല്ലാതിരുന്നതും എന്തു കൊണ്ട്? അപ്രകാരം സൃഷ്ടിച്ച യഹോവാ അവരെ ഇരുത്തിയ തോട്ട ത്തിൽ ഉപയോഗമില്ലാത്ത ഒരു വൃക്ഷത്തെയും കൂടി ഉണ്ടാക്കിവച്ചത് എന്തിന്? ഒരു പിതാവാകട്ടെ കാഴ്ചയ്ക്കു നല്ലതായ ഒരു വിഷക്ക നിയെ കൊണ്ടുചെന്നു വിവേകമില്ലാത്ത കുട്ടികൾ ഇരിക്കുന്ന തന്റെ വീട്ടിൽ വെച്ച് ഇതിനെ ഭക്ഷിക്കരുതെന്ന് വിലക്കിയേച്ചു പോയതിന്റെ ശേഷം അവർ അതിനെ ഭക്ഷിച്ചു അപജയപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ ആ കുറ്റം ആ പിതാവിന്റെ പേരിലല്ലാതെ കുട്ടികളുടെ പേരിലാകുമോ? അതു പോലെ ആദിമനുഷ്യർ പാപികളായ കുറ്റം ആ യഹോവാ എന്ന ദൈവത്തിലല്ലാതെ അവരിൽ ഇരിക്കുമോ?

ഇനിയും ആ ദൈവം താൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം വിലക്കിയ പഴത്തെ ഭക്ഷിച്ച ആളിനെ അന്നുതന്നെ മരണശിക്ഷകൊടുക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞത് നീതിയോ? അത് കൃപകൊണ്ടെന്നുവരികിൽ സർവ്വ ജ്ഞനായ താൻ പിന്നീടു വരുവാൻ പോകുന്ന എല്ലാവറ്റെയും അറി യുന്നവനായിരിക്കെ അതിനെ മുമ്പിൽകൂട്ടി നിരൂപിക്കാതെ വിട്ടുപോ യത് എന്തുകൊണ്ട്?

മേലും ആ കനിയെ തിന്നാൽ ഗുണദോഷജ്ഞാനം ഉണ്ടാകു മെന്നുള്ളത് വാസ്തവമാണല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്ക് അതിനെ വിലക്കിയ തുതന്നെ വഞ്ചകമല്ലയോ? എന്നാൽ അങ്ങനെ അല്ല, ആ വൃക്ഷ ത്തിനു സ്വയമേ ഗുണദോഷജ്ഞാനം അറിയിക്കുന്ന ഒരു ശക്തി ഇല്ലാ, യഹോവാ വിധിച്ച പ്രകാരം ചെയ്യുന്നതു നല്ലതെന്നും വിലക്കി യതിനെ ചെയ്യുന്നതാണ് ചീത്ത എന്നും അറിയുന്നതിലേയ്ക്ക് ഒരു

അറികുറിയായി നിൽക്കകൊണ്ട് അതിനെ ഗുണദോഷത്തെ ഉണർത്തുന്ന വൃക്ഷമെന്നു പറഞ്ഞു എന്നുവരികിൽ, ഈ അർത്ഥത്തെ സമ്മതിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പ്രമാണമൊന്നുമില്ലാതെയും ആ കനിയെ ഭക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവരുടെ കണ്ണുകൾ തുറക്കപ്പെട്ടു എന്നു പറഞ്ഞും ഇരിക്കകൊണ്ട് ആയത് തീരെ ചേരുകില്ല.

ഇനിയും എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, വൃക്ഷത്തെ അവിടെ വയ്ക്കുകയും ഇതിന്റെ പഴത്തെ ഭക്ഷിക്കരുതെന്നു വിലക്കുകയുംചെയ്തത് എന്തിനായിട്ട്? തന്റെ വിധിക്ക് അടങ്ങുന്നത് ഗുണം, അടങ്ങാത്തത് ദോഷം എന്നുള്ളതിനെ ആ മരം വഴിയായി അവർക്ക് അറിവുകൊടുക്കണമെന്നു നിരൂപിച്ചിട്ടാകുന്നു എങ്കിൽ തനിക്കും പരൻമാർക്കും ഉപകാരപ്പെടത്തക്കതായ വേറെ വല്ല കൽപനകളെയും കൽപിക്കാമായിരുന്നല്ലോ. ഒരു ഫലവും ഇല്ലാത്തതായ ഈ വൃഥാകൽപനയെ കൽപിച്ചത് എന്തിന്?

അതും ആത്മാക്കൾക്ക് വിവേകത്തെ കൊടുത്തതാണ് എങ്കിൽ ദൈവമാകുന്നു സർവകാരണനെന്നും അതുകൊണ്ട് അവന്റെ വിധിയെ അനുസരിക്കുന്നതാണു ഗുണമായിട്ടുള്ളതെന്നും അല്ലാത്തത് ദോഷമാണെന്നും അവർ നല്ലതിൻവണ്ണം അറിയുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ അതിലേയ്ക്കായിട്ട് ഈ വിഷവൃക്ഷംവേണമെന്നില്ലല്ലോ? വേണമെങ്കിൽ മുക്തൻമാരായവർക്കും ഇങ്ങനെയുള്ള കൽപന കൊടുക്കേണ്ടതാണ്.

അല്ലാതെയും തന്റെ ആജ്ഞയിൽ ഉൾപ്പെടുമോ ഇല്ലയോ എന്നു പരീക്ഷിക്കുന്നതിനു വിഷവൃക്ഷത്തെവച്ചു വിലക്കിനോക്കി എന്നുവരുമ്പോൾ മുമ്പിൽകൂട്ടി അറിയാത്തതുകൊണ്ട് സർവ്വജ്ഞനല്ലെന്നു വന്നുപോകുമല്ലോ.

ദൈവം മനുഷ്യർക്ക് സ്വാധീനത്വത്തെ കൊടുത്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ പേരിൽ അല്ലാതെ ദൈവത്തിന്റെ പേരിൽ കുറ്റമില്ല. എങ്കിൽ,

ഒരു പിതാവ് വിവേകമില്ലാത്ത കുട്ടികൾക്കു സ്വാധീനതയെ കൊടുക്കുകയും അതു ഹേതുവായിട്ട് അവർ വലിയ ദോഷങ്ങളെ ചെയ്യുകയും ചെയ്താൽ ആ ദോഷങ്ങൾ ആരുടെ പേരിൽ ഇരിക്കും? വിവേകമില്ലാത്തവർക്ക് സ്വാധീനതയെ കൊടുത്തതു നീതിയോ?

അതും ഇരിക്കട്ടെ. ദൈവം തന്റെ രൂപമായിട്ടു സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യരെ വഞ്ചിച്ചു കെടുതൽ ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു പിശാച് ശക്തനാകുമോ? അപ്രകാരം പിശാചു വന്നു ദോഷപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ദൈവം അവിടെ ഇല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ സർവ്വവ്യാപകനല്ലെന്നും അതിനെ അറിഞ്ഞി ല്ലെങ്കിൽ സർവ്വജ്ഞനല്ലെന്നും അറിഞ്ഞിട്ടും ആ പിശാചിനെ ഖണ്ഡി പ്പാൻ കഴിയാതെ ഇരുന്നുപോയി എങ്കിൽ അനന്തശക്തിയുള്ളവന ല്ലെന്നും അതിലേയ്ക്ക് സമ്മതിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ കരുണയില്ലാത്തവ നെന്നും തീർച്ചയാക്കാം.

ഒരു ദുഷ്ടമൃഗം വന്നു തന്റെ കുട്ടിയെ കൊല്ലുന്നതിനു തുട ങ്ങുമ്പോൾ അതിനെ വിലക്കുവാൻ കഴിയുന്നതും പ്രയാസപ്പെടാതെ വൃഥാ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവനെ പിതാവ് എന്നു പറയുമോ? ഒരിക്കലും പറഞ്ഞുകൂടാ. ആ സ്ഥിതിക്കു നിങ്ങളുടെ ദൈവത്തെ സർവ്വലോക പിതാവാണെന്നു നിരൂപിക്കുന്നതും പറയുന്നതും ശരി യാണോ?

പിശാചിനെ ശിക്ഷിക്കുകയും മനുഷ്യരെ മുക്തിയിൽ ചേർത്തുകൊള്ളുകയും ചെയ്യാം എന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി ആയിരുന്നു എങ്കിൽ വ്യാധിയേയും ഔഷധത്തേയും സമ്പാദിക്കു ന്നത് ബുദ്ധികേടാകയാൽ അത് ഒരു ഭ്രാന്തകൃത്യമായിട്ടായിരിക്കും എന്നുമാത്രം പറയേണ്ടിവരും.

ഇനിയും മനുഷ്യരുടെ ശുദ്ധിയെ നശിപ്പിച്ചത് പിശാചാ ണെന്നു പറയുന്നല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു മുമ്പേതന്നെ ദേവദൂതൻമാ രുടെ ശുദ്ധിയെ നശിപ്പിച്ച് ഈ പിശാചാകത്തക്കവണ്ണം ആക്കി ത്തീർത്തത് വേറെ ഒരു പിശാച് എന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്. അതി ലേയ്ക്ക് അന്ന് അവിടെ അപ്രകാരം ഒരു പിശാച് ഇല്ലായിരുന്നതു കൊണ്ട് യഹോവാതന്നെ എല്ലാവരെയും കെടുത്ത പിശാച് എന്നു പറയപ്പെടണം.

അതുകൂടാതെയും പിശാച് സർപ്പവേഷം കെട്ടി വന്നു മനു ഷ്യരെ ദോഷപ്പെടുത്തിയതുകൊണ്ട് ആ പിശാചിനെ ശപിക്കാതെ സർപ്പങ്ങളെ എല്ലാം ശപിച്ചത് എന്തിന്?

പാപം ഉണ്ടാകുന്നതിന് ഒരുവിധത്തിലും കാരണങ്ങളാകാത്ത സർപ്പങ്ങൾ എല്ലാം ശാപമേറ്റ സ്ഥിതിക്ക് ആ പാപോൽപത്തിക്കു

നേരേ കാരണമായിരുന്ന പിശാചും വൃക്ഷവും അതുകളെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവവും ശാപമേല്ക്കാതെ ഒഴിഞ്ഞതു നീതിയായിട്ടുള്ളതുതന്നെയോ?

ഇനിയും ആദിമനുഷ്യർ ദോഷം ചെയ്തതുകൊണ്ട് അവർക്കു കൊടുത്ത ശാപം അവരുടെ സന്തതിയിൽ ജനിക്കുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും പറ്റത്തക്കവണ്ണം നിശ്ചയിച്ചതിന്റെ കാരണമെന്താണ്?

ആദിപുസ്തകം 6 അ. 6–7 വാ. താൻ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് പരിതപിച്ചു. അത് യഹോവായുടെ ഹൃദയത്തിൽ വേദനയായിരുന്നു. നാം മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചത് നമുക്കു പരിതാപമായിരിക്കുന്നു.

യഹോവാ, ഇപ്രകാരം ഇച്ഛയോടുകൂടി മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് പിന്നെ പരിതപിച്ചത് എന്തിന്?

താൻ സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യർ ശുദ്ധൻമാരായിരിക്കാതെ പാപികളായിപോയതുകൊണ്ടു പരിതപിച്ചു എങ്കിൽ,

അതു ന്യായംതന്നെ. ആ മനുഷ്യർ പാപികളായെന്നു മാത്രമല്ലേ ഉള്ളു. വേറെ അന്യായമൊന്നും ചെയ്തില്ലല്ലോ. ആ അവരെ സൃഷ്ടിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് പരിതപിച്ച് യഹോവാ താൻ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവദൂതൻ പാപിയായും പിശാചായും തീർന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, തന്റെ അടിമകളായ മനുഷ്യരെയും ദോഷപ്പെടുത്തി തന്റെ പേരിൽ അപകീർത്തിയും ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു തന്റെ കൽപനയെയും ലംഘിച്ച് താൻ ജനിച്ച് കഷ്ടപ്പെട്ടു മരിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ഇടയാക്കി ജനനമരണമില്ലാത്തവനെന്നുള്ള പേരിനെയും അനർത്ഥവത്താക്കി. ഇങ്ങനെ എല്ലാം തനിക്കു മഹാനാശങ്ങളെ ചെയ്തതുകൊണ്ട് ആ, അവരെ സൃഷ്ടിച്ചതിനെ വിചാരിച്ച് അത്യന്തം പരിതപിക്കാനുള്ളതായിരിക്കെ അല്പംപോലും അതിനെപ്പറ്റി പരിതപിക്കാതെ ഇരുന്നത് എന്തുകൊണ്ടോ? സൃഷ്ടിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ദോഷങ്ങളെല്ലാം സംഭവിക്കുമെന്നുള്ളതിനെ മുമ്പിൽക്കൂട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിൽ സർവജ്ഞനല്ല എന്നും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ കൃപ ഇല്ലാത്തവനെന്നും പിന്നീടു പരിതപിച്ചതു കള്ളമെന്നും നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്.

അല്ലാതെയും ലോകത്ത് ഇന്നത് ഇന്നപോലെ ആകുമെന്ന് അറിഞ്ഞിരുന്നാൽ ഇന്നത് ഇന്നവണ്ണം നടത്തേണ്ടതാണെന്നുള്ള നിയതനിശ്ചയവുംകൂടി അപ്പോൾ ചെയ്തുകൊള്ളുകയില്ലയോ? ആ സ്ഥിതിക്കു യഹോവാ നിശ്ചയിച്ചപ്രകാരംതന്നെ എല്ലാം നടക്കും എന്നല്ലാതെ ഇടയ്ക്കു തെറ്റിപോകുമോ? തെറ്റിപോകുമെങ്കിൽ സർവജ്ഞത്വവും സർവകർത്തൃത്വവും ഇല്ലാതാകുമല്ലോ. അങ്ങനെ ഒന്നും തെറ്റിപ്പോയില്ലെങ്കിൽ സമസ്തവും യഹോവായുടെ നിയമപ്രകാരം തന്നെ സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടതാണ്. അതുകൊണ്ട് സകല പാപങ്ങളും വീഴ്ചകളും യഹോവായുടെ പേരിൽ അല്ലാതെ മനുഷ്യരുടെമേൽ ഇരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു തീരെ ന്യായം ഇല്ല.

ആദ്യമേതന്നെ സകലത്തെയും നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു പ്രമാണം എഫെസിയക്കാർ[27] 1–അ. 4–വാ. നാം ശുദ്ധിയുള്ളവരായും സ്നേഹത്തിൽ തന്റെ മുമ്പാകെ കുറ്റമില്ലാത്തവരായും ഇരിക്കേണ്ടുന്നതിന് അവൻ ലോകത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിനു മുമ്പെ നമ്മെ ഇവങ്കൽ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രകാരംതന്നെ ടി 11–വാ. തന്റെ മനസ്സിന്റെ ആലോചനപോലെതന്നെ സകലത്തെയും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ നിർണ്ണയപ്രകാരം നാം മുൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടിട്ട് ഇവങ്കൽ നമുക്ക് ഒരവകാശം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. റോമാക്കാർ 8–അ. 28–വാ. വിശേഷിച്ചും ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നവരും അവന്റെ മുൻ നിശ്ചയപ്രകാരം വിളിക്കപ്പെട്ടവരും ആയുള്ളവർക്ക് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും നൻമയ്ക്കായിട്ട് ഒരുമിച്ചു വ്യാപരിക്കുന്നു എന്നു നാം അറിയുന്നു.

റോമാ. 8–അ. 29–വാ. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അവൻ മുൻ അറിഞ്ഞവരെ തന്റെ പുത്രൻ അനേക സഹോദരൻമാരിൽ ആദ്യജാതനായിരിക്കേണ്ടുന്നതിന് അവന്റെ സ്വരൂപത്തോട് അനുരൂപപ്പെടുവാനായിട്ടു മുൻ നിശ്ചയിച്ചു. ടി. ടി. 30.വാ. അവൻ ഏവരെ മുൻ നിശ്ചയിച്ചുവോ അവരെത്തന്നെ അവൻ നീതീകരിച്ചു. ഏവരെ അവൻ നീതീകരിച്ചുവോ അവരെ അവൻ മഹത്വപ്പെടുത്തി. അപ്പൊസ്തോ: നടപ്പുകൾ 2 അ. 22 വാ. ദൈവത്തിന്റെ നിശ്ചയ ആലോചനയാലും മുൻ അറിവിനാലും ഏല്പ്പിക്കപ്പെടുകകൊണ്ടു നിങ്ങൾ അവനെ പിടിച്ച് ദുഷ്ട കൈകൾകൊണ്ട് അവനെ കുരിശിൽ തറച്ചുകൊന്നു. റോമാക്കാർ 9–അ. 22–33 വാ. പിന്നെ ദൈവം തന്റെ ക്രോധത്തെ

കാണിപ്പാനും തന്റെ ശക്തിയെ അറിയിപ്പാനും ഇഷ്ടപ്പെട്ട് നാശത്തിനു യോഗ്യമായുള്ള ക്രോധപാത്രങ്ങളെ വളരെ ദീർഘശാന്തതയോടു സഹിച്ചു എങ്കിൽ എന്ത്? താൻ മഹത്വത്തിനുമുമ്പിൽ ഒരുക്കിയ കാരുണ്യപാത്രങ്ങളിൽ തന്റെ മഹത്വത്തിന്റെ ഐശ്വര്യത്തെ അറിയിപ്പാനും ഇഷ്ടപ്പെട്ടുവെങ്കിൽ എന്ത്? 2. തെസ്സലോനിയക്കാർ 2 അ. 13 വാ. എന്നാൽ കർത്താവിനാൽ സേവിക്കപ്പെട്ട സഹോദരൻമാരെ, നിങ്ങളെ ദൈവം ആദി തുടങ്ങി ആത്മാവിനാലുള്ള ശുദ്ധീകരണത്താലും സത്യത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്താലും രക്ഷയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കകൊണ്ട്,

ഈ വാക്യങ്ങളാൽ ഇന്നത് ഇന്നവണ്ണം നടത്തണമെന്നു സൃഷ്ടികാലത്ത് ആദ്യംതന്നെ യഹോവാ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ട് യഹോവായുടെ നിയമപ്രകാരംതന്നെയാണ് സകല ദോഷങ്ങളും സംഭവിച്ചത് എന്നു തെളിവായിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ആ ദൈവം താൻ ചെയ്ത പാപത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ആത്മാക്കളെ ദണ്ഡിപ്പിക്കുന്നതു മഹാ അന്യായമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെ ആദിസൃഷ്ടി നിരൂപണംകൊണ്ട് ദൈവലക്ഷണമില്ലെന്ന് സാധിക്കപ്പെടുന്നു.

ദുർഗുണം

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയപ്രസംഗികളേ!

നിങ്ങളുടെ യഹോവാ എന്ന ദൈവത്തിൽ ഇല്ലാത്തവയായ സർവ്വജ്ഞത്വാദി ഗുണങ്ങൾ ആ ദൈവത്തിൽ ഉള്ളതായിട്ടു വലിയ കള്ളം പറഞ്ഞു എന്നുതന്നെയുമല്ല അദ്ദേഹത്തിനുള്ളവകളായ വൈരാഗ്യം, കോപം, അസൂയ, ജീവദ്രോഹം, സ്തുതിപ്രീതി, വ്യാകുലത്വം, ദുഷ്ടത്വം, അസത്യം മുതലായ വലിയ ദുർഗുണങ്ങളെ ഒന്നിനെയും വെളിക്കു പറയാതെ മറച്ചുവെച്ചുകളയുകയും ചെയ്തല്ലോ?

എന്നാൽ ഞങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ ദുർഗ്ഗുണങ്ങൾ എല്ലാം യഹോവായ്ക്കു ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനെ നിങ്ങൾ സത്യമെന്നു കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബൈബിൾ പ്രമാണംകൊണ്ടുതന്നെ സാധിക്കാം.

പുറപ്പാടുപുസ്തകം 20അ. 5 വാ. ഞാൻ വൈരാഗ്യമുള്ള ദൈവം. ടി–34 അ. 14–വാ. വൈരാഗ്യമെന്ന നാമമുള്ള യഹോവാ

വൈരാഗ്യമുള്ള ദൈവം; യോശുവാ 24–അ. 19–വാ. അവൻ വൈരാഗ്യമുള്ള ദൈവം എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു വൈരാഗ്യമുള്ളവനെന്നും, സംഖ്യാപുസ്തകം 16–അ. 46–വാ. അതികോപം യഹോവായുടെ സന്നിധിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടു ബാധ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പുറപ്പാട്, 32– അ. 10–വാ. എന്റെ കോപം അവർക്കു വിരോധമായി കത്തി ഞാൻ അവരെ നശിപ്പിക്കേണ്ടുന്നതിന് എന്നെ വിടുക. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് കോപമുള്ളവനെന്നും, ആദ്യപുസ്തകം[28] 3–അ. 22–23–വാ. അനന്തരം ദൈവം ഇതാ മനുഷ്യൻ ഗുണദോഷങ്ങളെ അറിയത്തക്കവനായി നമ്മിൽ ഒരുവനെപ്പോലെ ആയി ഇപ്പഴും അവൻ തന്റെ കയ്യു നീട്ടി ജീവ വൃക്ഷത്തിന്റെ കനിയെയും പറിച്ചു ഭക്ഷിച്ചു സദാകാലവും ജീവിച്ചിരിക്കാത്തവണ്ണം നിയമിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞ ഏദൻ എന്ന തോട്ടത്തിൽനിന്നും ഇറക്കിവിട്ടു. ആദ്യപുസ്തകം 11–അ. ജനങ്ങൾ ഒരു വലിയ ഉന്നതമായ കോവിൽ കെട്ടുവാൻതുടങ്ങിയതിനെ കണ്ട് അതിനാൽ അവർ മഹാകീർത്തി അടയാൻ പോകുന്നു എന്നു കരുതി യഹോവാ അവരെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞതിനാൽ അസൂയ ഉള്ളവനെന്നും, പുറപ്പാടുപുസ്തകം 12–അ. മിസ്രയിം ദേശത്തുള്ള എല്ലാ കടിഞ്ഞൂൽ കുട്ടികളെയും പാതിരാത്രിയിൽ കൊന്നു. പറവോവിന്റെ ഹൃദയത്തെ കഠിനപ്പെടുത്തി തന്റെ കൽപനയെ കൈക്കൊള്ളാതെ വിലക്കിക്കൊണ്ട് അവനെയും അവന്റെ സേനകളെയും തന്റെ മഹിമ പ്രകാശിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സമുദ്രത്തിൽ മുക്കിക്കൊന്നു. ലെവിയാപുസ്തകം 16–അ. 1–വാ. തന്റെ സന്നിധിയിൽ വന്ന അഹരോന്റെ പുത്രൻമാരെ രണ്ടുപേരെ കൊന്നു. ശമുയെൽ 1–പുസ്തകം, 25–അ. 38–വാ. നാബാൻ എന്നവനെ അടിച്ചുകൊന്നു. പിന്നും ഇസ്രയേൽ ജനങ്ങളുടെയും മറ്റു പലരുടെയും ഇടയിൽ അനേക കലഹങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി വളരെ കൊലചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് ജീവദ്രോഹി എന്നും, തന്റെ മഹിമ പ്രകാശിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രയത്നിച്ചു തിരിയുന്നവനെന്നും ബൈബിളിൽ പല സ്ഥലത്തും പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് സ്തുതിപ്രിയനെന്നും, സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾ സന്തോഷിക്കുകയും പിന്നീട് പരിതപിക്കുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ട് വ്യാകുലത്വമുള്ളവനെന്നും പുറപ്പാട് 1–അ. വയറ്റാട്ടികളായ സിപ്രായും പൂയായും കള്ളം പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു, 1–രാജാക്കൻമാർ 22–അ. ഒരു ആത്മാവിനെ

അയച്ചു കള്ളം പറയിച്ച ആഹാബ് എന്നവനെയും അവന്റെ സേനക ളെയും കൊന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് അസത്യവാനെന്നും, പുറപ്പാട് 11 അ. ഇസ്രയേലൻമാരെ അയൽക്കാരോട് ആഭരണങ്ങളെ ഇരവൽ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ഒളിച്ച് ഓടിപ്പോകത്തക്കവണ്ണം കൊളുത്തി വിട്ടു. 2 ശമുവേൽ 12–അ. ദാവീദ് എന്നവൻ ഉറിയാവിന്റെ ഭാര്യയെ അയൽക്കാരനോടു ശയിക്കാൻ കൽപിച്ചു. ആദ്യപുസ്തകം 20–അ. അബ്രഹാവും 26–അ. ഇസഹാക്കും കള്ളം പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം അവരെ ശിക്ഷിക്കാതെ അനുഗ്രഹിച്ചു. ഹൊശയാ 1അ. 2വാ നീ ചെന്നു നിനക്കു വേശ്യാവൃത്തിയുള്ള ഒരു ഭാര്യയേയും വേശ്യാവൃ ത്തികളിലെ പൈതങ്ങളെയും എടുത്തുകൊൾക എന്നിങ്ങനെയെല്ലാം പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു മഹാ ദുഷ്ടതയുള്ളവൻ എന്നും കാണുന്നു.

ഇനിയും ബൈബിൾപുസ്തകത്തിൽ കാണുന്ന യഹോവാ യുടെ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെയും ദുരാചാരങ്ങളെയും ദുർവാക്കുകളെയും പറക എന്നുവച്ചാൽ അധിക വിസ്താരമായി പോകുമെന്നും ഇത്ര യുംകൊണ്ട് മതിയാകുമെന്നും കരുതി ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

ഇനി ആദിപുസ്തകം 1–അ. 26,27 വാ. ദൈവം തന്റെ രൂപമാ യിട്ടു മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു കാണുന്നു. അപ്പോൾ യഹോവാ അരുപിയോ സ്വരൂപിയോ? ഒരിക്കലും സ്വരൂപിയല്ലാ. അരൂപിതന്നെ യാണ്. എങ്കിൽ അരൂപമായ സ്വരൂപത്തിലല്ലയോ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കൂ. ഇപ്പോൾ മനുഷ്യരെന്നു പറയപ്പെട്ടുവരുന്ന മനുഷ്യരെത്തന്നെയാണു സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നത് എന്നുവരുകിൽ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവം അരൂപിയല്ലാ സ്വരൂപി അത്രേ.

ഹെ! അങ്ങനെ അല്ല തന്റെ സ്വരൂപമെന്നു പറഞ്ഞതിനർത്ഥം ശരീരമെന്നല്ലാ ആത്മാവ് എന്നാണ് എങ്കിൽ യഹോവ സൃഷ്ടിച്ചതു ശരീരത്തെയോ ആത്മാവിനെയോ രണ്ടിനേയും കൂടിയോ? ആദിപു സ്തകം 2 അ. 7 വാ. യഹോവാ മനുഷ്യനെ മണ്ണുകൊണ്ടു സൃഷ്ടിച്ചു ജീവശ്വാസത്തെ മൂക്കിൽകൂടി ഊതി മനുഷ്യനെ ജീവാത്മാവാക്കി എന്നു കാണുകയാൽ സൃഷ്ടിച്ചത് തന്റെ രൂപത്തിലെന്നിരിക്ക കൊണ്ടും ആത്മാവ് ദൈവത്തിന്റെ ജീവശ്വാസമാകയാൽ അതു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതല്ലെന്ന് ഇരിക്കയാലും ആത്മാവിനെയല്ല ശരീരത്തെ യാണ് സൃഷ്ടിച്ചത്. ജ്ഞാനത്തിന്റെ വടിവിൽ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറ യുന്നതിനാൽ ഇനിയും വലിയ ദോഷം ഇരിക്കുന്നു. അതായത്

ആദിമനുഷ്യനെ ജ്ഞാനത്തിന്റെ രൂപമായിട്ടാണു സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ അവനു സ്വാഭാവികമായിട്ടു ജ്ഞാനം പ്രകാശിക്കാതെ ഇരിക്കുമോ? പ്രകാശിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഗുണദോഷങ്ങളെ തിരിച്ചറിയാതെ ഇരിക്കുമോ? അറിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ തന്റെ സ്ത്രീ പിശാചായ സർപ്പത്തിന്റെ കൈവശപ്പെട്ടുപോകുമോ? അവൾ വശപ്പെട്ടുപോയാലും അവളുടെ വാക്കിനെ ഇവൻ കേൾക്കുമായിരുന്നോ? ഇല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് സ്വരൂപമെന്നത് അറിവല്ല ശരീരംതന്നെ ആണ്.

ഇനിയും സ്വരൂപമെന്നുള്ളതിന് അർത്ഥം അറിവ് എന്നാണെങ്കിൽ മനുഷ്യനു കനി തിന്നുന്നതിന് മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ജ്ഞാനമേ ദൈവത്തിനുള്ളു എന്നും അപ്പോൾ കനി തിന്നതിന്റെ ശേഷം മനുഷ്യനുണ്ടായ ഗുണദോഷജ്ഞാനം പോലും ദൈവത്തിനില്ലെന്നും ഒരു വേള ഉണ്ടെന്നു പറയുന്നപക്ഷം യഹോവായും ഈ കനിയെ എപ്പൊഴോ ഒരിക്കൽ തിന്നിട്ടാണ് ഗുണദോഷജ്ഞാനം വന്നിട്ടുള്ളതെന്നും സ്വാഭാവികമായിട്ട് ഈ ജ്ഞാനം ഇല്ലെന്നും തീർച്ചയാകും എന്നാകുന്നു.

പിന്നെയും മണ്ണുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതെന്നും മൂക്കിൽ ഊതി എന്നും കൽപന കൊടുത്തു എന്നും കാണുന്നല്ലോ. ഇതിലേയ്ക്ക് കയ്യ്, വായ്, മൂക്ക് ഇവകളും ദൈവം വരുന്ന ശബ്ദത്തെ കേട്ടു എന്നു കാണുകയാൽ ശബ്ദം കേൾക്കുമാറു നടക്കുന്നതിലേക്ക് കാലുകളും കായൻ, നോവാ മുതലായവർക്കു കാണപ്പെട്ടു എന്നിരിക്കയാൽ രൂപവും കൂടാതെ എങ്ങനെ ആണ്? ഇനിയും ആദം നഗ്നനാകകൊണ്ട് ലജ്ജിച്ച് ഒളിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണുന്നു. അപ്പോൾ അരൂപിയെ കാണുന്നതിനോ കാണാതെ ലജ്ജിക്കുന്നതിനോ ആർക്കെങ്കിലും ഇടവരുമോ? ഇല്ലല്ലോ. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും നോക്കുമ്പോൾ യഹോവാ സ്വരൂപിയെന്നുതന്നെ നിശ്ചയപ്പെടുന്നു.

ആദിപുസ്തകം 3 അ. 8 വാ. പകൽ തണുപ്പുള്ള സമയത്തു തോട്ടത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന യഹോവാ എന്നിരിക്കയാൽ യഹോവാ ഉച്ചക്കാലത്തെ വെയിലിനെ ഭയപ്പെട്ട് എളവെയിലിൽ സുഖത്തിനു വേണ്ടി ലാത്തുന്നവനെന്നും അതുകൊണ്ടു ശീതോഷ്ണസുഖദുഃഖാദികളെല്ലാം ഉള്ളവനെന്നും ഉറപ്പാകുന്നു.

ഇനിയും പലതുമുണ്ട്. അവകളെല്ലാം ഇരിക്കട്ടെ.

ഇങ്ങനെ എല്ലാംകൊണ്ടും യഹോവായ്ക്കു ദൈവലക്ഷണമില്ലെന്നും ആയതിനാൽ വണങ്ങത്തക്കവനെന്നും മഹത്വമുള്ളവനെന്നും അർത്ഥമുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്ന 'എലോഹിം', സർവവല്ലഭനെന്നു അർത്ഥമുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്ന 'ഏലിയോൻ', തന്നാൽ താനായി ജീവനുള്ളവൻ, നിത്യൻ, യഥാവാൻ, ആദ്യന്തമില്ലാത്തവൻ, മാറ്റമില്ലാത്തവൻ ഈ അർത്ഥങ്ങളുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്ന 'യഹോവാ', എല്ലാവരുടെ മേലും ദൈവമായവൻ സകലതിനും ന്യായാധിപതി എന്ന് അർത്ഥങ്ങളുള്ളതായി പറയപ്പെടുന്ന 'ശദായി' എബ്രായഭാഷയിലുള്ള ഈ നാമങ്ങളും ദൈവമെന്നർത്ഥമുള്ള 'തെയൊസ്സി', കർത്താവെന്നർത്ഥമുള്ള 'കൂറിയോസ്സി' ഗ്രീക്കുഭാഷയിലുള്ള ഈ നാമങ്ങളും ഈ യഹോവാ ദൈവത്തിനു ചേരാത്തവയാകുന്നു എന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ക്രിസ്തുചരിതം

യേശുക്രിസ്തുവും അല്പംപോലും ദൈവത്വമില്ലാത്ത ആളാണെന്നു കാണിക്കാം.

യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിലുള്ള പൂർവ്വചരിത്രങ്ങളിൽ യേശുവിന്റെ കാലത്തു സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെ ഉള്ളപ്രകാരം കാലദേശങ്ങളെ നിർണ്ണയിച്ച് എഴുതിവച്ചത് യൊസിമോസ്സ് എന്ന ആളാകുന്നു. യേശുവാകട്ടെ യഥാർത്ഥമായിട്ട് അക്കാലത്തുണ്ടായിരിക്കയും മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിക്കൽ മുതലായ അത്ഭുതങ്ങൾകൊണ്ട് ജനങ്ങളെ ഭ്രമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ യൊസിമോസ്സ് എഴുതിയ ചരിത്രത്തിൽ പറയാതെ വിട്ടുകളയുമായിരുന്നോ? ഒരുവേള അവകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെവിയിൽ കടക്കാതെയിരുന്നായിരിക്കാം. എങ്കിലും യേശു കുരിശിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പകൽസമയം രാത്രിസമയംപോലെ അന്ധകാരമായിരുന്നു എന്നുള്ള വിശേഷസംഭവത്തെകൂടി അദ്ദേഹം അറിയാതിരുന്നുപോയോ? ഒരുസമയം അങ്ങനെയുമിരിക്കട്ടെ. അന്നുണ്ടായതായി പറയപ്പെട്ട ഭൂകമ്പത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽനിന്ന് തീരെ നീങ്ങിപ്പോയോ? അത്രയുമല്ല യേശു ജനിച്ച ആണ്ട്. മാസം, തീയതി ഇവകളെ ബൈബിളിൽ പറയാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞതെന്തുകൊണ്ട്? ജനിച്ച

ദിവസത്തെക്കാളും മരിച്ച ദിവസം അവശ്യം ഗണിക്കപ്പെടേണ്ടതായിരുന്നിട്ടും ആയതിനെയും പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ. നൂതനമായിട്ട് ഒരു നക്ഷത്രം ഉദിച്ച് അതിനെക്കൊണ്ടു ജനനനാളിനെ ഗണിക്കാമല്ലോ. എന്നാൽ 1890 സംവത്സരങ്ങൾക്കുമുമ്പേ അപ്രകാരം ഒരു നക്ഷത്രം ഉദിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഇന്ത്യ, ചീന, പേർഷ്യ, യൂറോപ്പ് ഈ സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള ആകാശ ഗണിത ശാസ്ത്രിമാർ ആരെങ്കിലും സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടോ? അതുമില്ല. ആകയാൽ യേശു എന്നൊരാളുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതുതന്നെ സന്ദേഹത്തിലായിരിക്കുന്നു.

അതിരിക്കട്ടെ. വാസ്തവമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നെന്നു വിചാരിക്കാം– എന്നാലും യേശുവിന്റെ ജനനം മുതൽക്കേ മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ അല്ലാതെ വേറെ എന്തെങ്കിലും വിശേഷമുണ്ടായിരുന്നോ? ഗർഭത്തിലകപ്പെടാതെയോ യോനീസംബന്ധം കൂടാതെയോ ജനിച്ചോ? ജനിച്ചപ്പോൾ തന്നെ ലോകപ്രസിദ്ധങ്ങളായ അത്ഭുതങ്ങൾ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായോ? സാധാരണ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ അത്ഭുതങ്ങൾ എന്തെങ്കിലുമുണ്ടായോ? സാധാരണ മനുഷ്യരൂപത്തെപ്പോലെയല്ലാതെ നാലുതല, എട്ടുകൈ ഇങ്ങനെ വല്ല വിധവുമുണ്ടായിരുന്നോ? ജനിച്ചപ്പോൾതന്നെ എണീറ്റ് നടന്ന് ഉപദേശിപ്പാൻ തുടങ്ങിയോ? വിശപ്പ്, ദാഹം, നിദ്ര, ജലം, മലം ഈ വക ഉപാധികളോടു കൂടാതെ വളർന്നോ? ഇല്ലല്ലോ. പിന്നെ അദ്ദേഹം ജനിച്ച മുഹൂർത്തവിശേഷം കൊണ്ട് ആദ്യം തന്നെ മാതാവിങ്കൽ പാതിവ്രത്യദോഷശങ്ക ആരോപിക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടാമത് ആ ദിക്കിൽ അന്നേ ദിവസം രണ്ടു വയസ്സിനകം പ്രായമുള്ള മൂവായിരം കുട്ടികൾ കൊല്ലപ്പെടുകയും തന്നിമിത്തം ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായ വ്യസനാധിക്യം ഹേതുവായിട്ട് ആ ദിക്കുമുഴുവനും ശൂന്യമടഞ്ഞുപോകുകയും ചെയ്തു. ദൈവപുത്രനാണ് ജനിച്ചതെങ്കിൽ അതുനിമിത്തം സന്തോഷപ്പെടുവാനുള്ള ദിക്കുമുഴുവനും ഇങ്ങനെ വ്യസനം കൊണ്ടാടുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. ആയതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുതന്നെ അനാദിയായിട്ടു ബന്ധിച്ച് മൂലമലകാരണത്താൽ പൂർവ്വകാലീനകർമ്മാനുസാരമായിട്ട് മായാകാര്യമായ ചർമ്മം, രക്തം, മാംസം, മേദസ്സ്, അസ്ഥി, മജ്ജ, ശുക്ളം എന്ന സപ്തധാതുക്കളെക്കൊണ്ടുണ്ടായ ശരീരത്തെ എടുത്തു ഗർഭോൽപത്തി ആയപ്പോൾ മാതാവിന്റെ മൂലാഗ്നികൊണ്ടു തപിച്ച ഗർഭസഞ്ചിയിൽ നിറഞ്ഞ നീരിൽ മുഴുകി വായുവിനാൽ നെരുങ്ങി[29] തത്തളിച്ച്[30] മാതാവി

നുണ്ടായ വിശപ്പ്, ദാഹം മുതലായ വേദനകളാൽ കഷ്ടപ്പെട്ടു യോനി ദ്വാരത്തിൽ ഞെരുങ്ങി ജനനവേദന മുഴുവനും അനുഭവിച്ചു ജനിച്ചു വളർന്ന് മന്ദ്രോഹം, ദൈവദൂഷണം മുതലായ കഠിനപാതകങ്ങളെ ചെയ്ത് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞ് 33-ാം വയസ്സിൽ താൻ ചെയ്ത മഹാദോഷങ്ങൾ നിമിത്തം കുരിശിൽ തറയ്ക്കപ്പെട്ടു നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത വേദനകളോടുകൂടി മരിച്ചതുകൊണ്ടും മറ്റു കാരണങ്ങളാലും അദ്ദേഹം സാധാരണ ജീവൻമാരെക്കാളും ദുഷ്ടജീവനാണെന്നുള്ളതു തെളിവായിരിക്കുന്നു.

മർക്കാസ് 13-അ. 32-വാ. എന്നാൽ ആ നാളിനെയും നാഴികയെയും കുറിച്ചു പിതാവല്ലാതെ ഒരുത്തനും അറിയുന്നില്ല. സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ള ദൂതൻമാരാകട്ടെ പുത്രൻ (യേശു) ആകട്ടെ അറിയുന്നില്ല. ഈ വാക്യംകൊണ്ട് സർവ്വജ്ഞനായ (എല്ലാമറിഞ്ഞ) ദൈവം (പിതാവ്) ഒരുത്തനിരിക്കുന്നെന്നും യേശുവിന് അപ്രകാരമുള്ള ശക്തി ഇല്ലെന്നും തെളിവാകയാൽ ക്രിസ്തു സർവ്വജ്ഞനല്ല.

യേശു തന്റെ ദൈവസ്വഭാവത്തോടുകൂടി നമ്മെപ്പോലെ പശി ദാഹങ്ങളും ബലഹീനതകളുമുള്ളതായ ഒരു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തേയും ധരിച്ചിരുന്നു എന്നും ക്രിസ്തുവിനെ ബൈബിളിൽ ദൈവപുത്രനെന്നും മനുഷ്യപുത്രനെന്നും പറയുന്നതായും സ്വർഗ്ഗത്തുള്ള ദൂതരും പുത്രനുംകൂടെ അറിയുന്നില്ലെന്നല്ലാതെ ദൈവപുത്രനുംകൂടെ എന്നു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യപുത്രനെന്നാണ് അതിന് അർത്ഥം ചേർക്കേണ്ടതെന്നും പറയുന്നു എങ്കിൽ ഇതിന്നു പ്രമാണമേ ഇല്ല. അതുകൂടാതെയും നിങ്ങൾ യേശുവിന് അറിഞ്ഞുകൂടെന്നും പൊതുവേയുള്ള ന്യായമായ അർത്ഥത്തെയല്ലാതെ ഇപ്രകാരം അസംബന്ധങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതു തീരെ അബദ്ധമായിട്ടു ഭവിക്കും. എങ്ങനെ എന്നാൽ,

ഇവിടെ ദൈവപുത്രനെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് (അറികയില്ലെ)ന്നുള്ള വാക്കിനെ ദൈവസ്വഭാവത്തോടുചേർത്തുകൂടാ എങ്കിൽ മനുഷ്യപുത്രനെന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തോടും ചേർത്തുകൂടാ എന്നും ദൈവ എന്നും മനുഷ്യ എന്നും കൂടാതെ വെറും പുത്രനെന്നുമാത്രം പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു വെറും സ്വഭാവത്തോടുകൂടെ തന്നെ ചേർക്കാവൂ എന്നും അപ്പോൾ യേശുവിന് ദൈവത്വം, മനുഷ്യത്വം ഇതുകൾ രണ്ടും അല്ലാത്ത ഒരു

വെറും–ത്വം–ഇങ്ങനെ മൂന്ന് 'ത്വ'ങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും ആയതു ബൈബി ളിനു വിരോധമെന്നും വന്നുപോകും.

മേൽപറഞ്ഞ നാളിനേയും നാഴികയേയും മനുഷ്യനാണ് അറിയാൻ പാടില്ലാത്തത്. അതുകൊണ്ട് അറികയില്ല എന്ന വാക്കിനെ മനുഷ്യത്വത്തോടുതന്നെ ചേർക്കേണ്ടതാണ് എങ്കിൽ മനുഷ്യരിൽ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര പണ്ഡിതൻമാർ ലോകാവസാനകാലം മുതലായ കാലങ്ങളെ നല്ലപോലെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നല്ലോ. ദൈവത്വത്തി നാൽ മാത്രമേ അറിയപ്പെടുള്ളു എന്നു നിങ്ങളാൽ പറയപ്പെട്ട ലോകാ വസാന സമയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ജ്ഞാനം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡി തൻമാരിലും ഇരിക്കകൊണ്ട് അവരിലും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ദൈവത്വം ഉണ്ടെന്നു പറയേണ്ടതായിട്ടു നേരിടും. പിന്നെ മൂഢൻമാർ ഇതിനെ അറികയില്ലെന്ന് ആക്ഷേപംകൂടാതെ പറയാം. അതുകൊണ്ട് അറികയില്ല എന്നുള്ള വാക്കിനെ മനുഷ്യത്വത്തോടും ചേർക്കാൻ പാടില്ല– മൂഢത്വത്തോടു ചേർക്കേണ്ടതായിട്ടേ ഇരിക്കൂ. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഈ വാക്കിനെ യേശുവിന്റെ മൂഢത്വത്തോടു ചേർക്കേണ്ട തായിട്ടും അപ്പോൾ യേശുവിനു മൂഢത്വം എന്നൊരു ത്വം–കൂടെ ചേർക്കണമെന്നും നിശ്ചയിക്കേണ്ടിവരും. ഒരുവേള യേശു വരുംകാ ര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി നിശ്ചയിച്ചുകൊ ണ്ടാലും ഇപ്പോൾ സാധാരണ കണിയാൻമാരും ചില കർണ്ണയക്ഷി സേവകൻമാരും ചില കോടങ്കികളും അതുപോലെതന്നെ വരുംകാര്യ ങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു വരുന്നത് പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കകൊണ്ട് ആയത് ഒരു വിശേഷമായി കരുതിക്കൂടാ.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം അസത്യവും ജോൽസ്യൻമാർ മുതലായ വർ കള്ളൻമാരും ആകുന്നു എങ്കിൽ ഗ്രഹണം മുതലായവയെ ഇന്ന പ്പോൾ എല്ലാമെന്ന് മുൻകൂട്ടി കണ്ടുപിടിക്കകൊണ്ടും മനുഷ്യർക്ക് വരാൻ പോകുന്ന സകല അനുഭവങ്ങളെയുംകുറിച്ചു ജാതകം നിർമ്മിക്കൽ തുടങ്ങിയുള്ളവ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കകൊണ്ടും ആ വാക്ക് അൽപംപോലും സാധുവാകയില്ല.

ജ്യോൽസ്യൻമാരാൽ ഇന്നപ്പോൾ എന്നു അറിയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സമയത്തുതന്നെയാണ് ലോകം അവസാനിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നു ള്ളതു പ്രത്യക്ഷാനുഭവം അല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആയതിനെ വിശ്വസിക്ക യില്ലാ എങ്കിൽ ഗ്രഹപ്പിഴ സമയങ്ങൾ, മരണനാൾ, ക്ഷാമകാലം,

ഗ്രഹണങ്ങൾ മുതലായവ ജ്യോൽസ്യൻമാർ ഇന്നപ്പോഴെല്ലാമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിൻവണ്ണം ഒത്തുവരുന്നതുകൊണ്ട് ലോകാവസാന സമയവും അവരുടെ കണക്കും പ്രകാരം ഒക്കുന്നതാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ മാർഗ്ഗമിരിക്കെ ആയതിനെ വിശ്വസിക്കയില്ലെന്നും ബൈബിളിൽ പറയുന്ന ലോകാവസാന കാലത്തേയും ന്യായവിചാരണയേയും കുറിച്ചു പലവിധമായ തർക്കങ്ങളും തകരാറുകളും നേരിട്ടും വിശ്വസിക്കത്തക്കതായ യാതൊരു കാരണവും പ്രത്യക്ഷാനുഭവവും ഇല്ലാതെയും ഇരുന്നിട്ടും ആയതിനെ വിശ്വസിക്കുന്നൂ എന്നു പറയുന്നത് എന്ത് അന്യായമാണ്? അല്ലാതെയും ദേവദൂതൻമാരും പുത്രനുംകൂടെ അറികയില്ലെന്നു- തുല്യമായിട്ടു പറഞ്ഞിരിക്കെ നിങ്ങൾ പുത്രനെമാത്രം വിശേഷപ്പെടുത്തി എടുത്തുപറയുന്നത് ആ വാക്യത്തിനുംകൂടി വിരുദ്ധമാകുന്നു. ഇനിയും അറികയില്ലെന്നുള്ളതിന് അറിയിക്ക ഇല്ലെന്നുംകൂടി അർത്ഥമിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാലും അതും നിശ്ചയമായിട്ട് ദേവദൂതർക്കുംകൂടി പറ്റും. പിന്നെയും കുഴക്കായിട്ടുതീരും. എങ്ങനെയെല്ലാം ഉപായംനോക്കിയാലും സർവ്വജ്ഞത്വം ഇല്ലെന്നുള്ളതിന് ഉറപ്പല്ലാതെ ഇളക്കം അൽപംപോലും വരുന്നതല്ലാ. ഇതിലേയ്ക്കു ഇതാ ഒന്നുകൂടി കാണിച്ചുപോകുന്നു: മർക്കോസ് 11അ. 13 വാ, (ഇലകളുള്ള ഒരു അത്തിമരത്തെ ദൂരത്തു നിന്ന് അതിനരികെ എത്തിയപ്പോൾ ഇലകൾ അല്ലാതെ ഒന്നും കണ്ടില്ലാ, അത്തിപ്പഴങ്ങളുടെ സമയം അപ്പോഴല്ലാഞ്ഞു.) ഈ വാക്യംകൊണ്ടും സാധാരണ മനുഷ്യനെപ്പോലെതന്നെ യേശുവിനും അടുത്തുചെന്നു നോക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതിനുള്ള സർവ്വജ്ഞാനം ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നു.

ഹേ അങ്ങനെയല്ലാ; യേശു ഇതൊരുപമയായിട്ടു പറഞ്ഞതാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഇലകളുള്ള ഒരു അത്തിമരത്തെ ദൂരത്തു നിന്നു കണ്ടത് ദൂരമാകുന്നു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും പുഷ്ടിയായിരിക്കുന്ന ജറുസലമിനെ കണ്ടതിനും അതിൽ വല്ലതും കണ്ടുകിട്ടും എന്നുവച്ച് അതിനരികെ ചെന്നതു ജറുസാലമ്യരിൽ ന്യായം, കനിവ്, വിശ്വാസം മുതലായ നല്ല ഫലങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ എന്ന് അടുത്തന്വേഷിച്ചതിനും ഇലകൾ അല്ലാതെ ഒന്നും കാണാഞ്ഞത് ഇസ്രായേല്യരിൽ മാർഗ്ഗത്തിന്റെ പുറമെയുള്ള ആചാരങ്ങളായ വെറും വേഷമല്ലാതെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ യാതൊന്നും ഇല്ലാ

ത്തതിനും അത്തിപ്പഴങ്ങളുടെ കാലം അപ്പൊളല്ലാഞ്ഞു എന്നത് ജറൂസലേം, തന്റെ സന്ദർശനകാലത്തെ അറിയാതിരുന്നതിനും ഇനി നിങ്കൽനിന്ന് എന്നേക്കും ആരും ഫലം തിന്നരുതെന്ന് യേശു ശപിച്ചതു നിന്നിൽ കല്ലിൻമേൽ കല്ലു ശേഷിക്കാതിരിക്കും നാളുകൾ വരുമെന്നതിനും ഉടനെ അത്തി ഉണങ്ങിപ്പോയതു ജറൂസലേമിന്റെ നാശത്തിനും അടയാളമാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാലും സർവ്വജ്ഞാനമില്ലെന്നുള്ളതിന് അധികസ്ഥിരതയല്ലാതെ കുറവ് അല്പംപോലും കാണുന്നില്ല. എങ്ങനെ എന്നാൽ വെറും വേഷമല്ലാതെ കനിവ്, വിശ്വാസം മുതലായവ ഇല്ലാത്ത ജറൂസലേമ്യരെ സ്വർഗ്ഗത്തുനിന്നും കാണുന്നതിനു മുമ്പിൽത്തന്നെ അവരുടെ വാസ്തവത്തെ അറിയുന്നതാണ് സർവ്വജ്ഞാനത്തിന്റെ ലക്ഷണം. അതുപോയിട്ട് സ്വർഗ്ഗത്തുനിന്നും കണ്ടപ്പോഴെങ്കിലുമറിഞ്ഞോ? അതും ഇല്ല. അടുത്തുചെന്ന് അന്വേഷിച്ചതിന്റെ ശേഷമല്ലേ അറിഞ്ഞൊള്ളു. ആയതുകൊണ്ട് ഇത് സർവ്വജ്ഞാനലക്ഷണമാണെങ്കിൽ എല്ലാവരേയും സർവ്വജ്ഞൻമാരെന്നു തന്നെ പറയാം. അല്ലാതെയും ജറൂസലേമിനെ ശപിച്ചതു വലിയ അന്യായമല്ലയോ? വിശ്വാസം മുതലായവയെ ഉണ്ടാക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ചുമതലയായ തൊഴിലായിരിക്കെ അപ്രകാരം ചെയ്തു നന്നാക്കാതിരുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെ അല്ലയോ ശപിക്കാനുള്ളത്? അത്രയുമല്ല, അത്തിമരത്തെ ശപിച്ചതാണ് അതിലും വിശേഷമായിട്ടുള്ളത്. ഇതെന്തൊരു ഭ്രാന്ത്? കഷ്ടം! കഷ്ടം! സാക്ഷാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിലിരുന്നപ്പോൾ ഇല്ലാത്ത സർവ്വജ്ഞാനവും വകതിരിവുമാണോ യേശുവിനു ഭൂമിയിൽ വന്നിരുന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നത്? ഇനിയും,

(ലൂക്കോസ് 22. അ. 43–വാ.) ആകാശത്തുനിന്ന് ഒരു ദേവദൂതൻ വന്ന് അവനെ ബലപ്പെടുത്തി (യോഹന്നാൻ 11–അ. 58–വാ.) യേശു യഹൂദൻമാരെ ഭയപ്പെട്ടു ഒളിച്ചുനടന്നു എന്നു കാണുകകൊണ്ട് സർവ്വകർതൃത്വവും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവനല്ലാ (ഭയന്നവനാകുന്നു.)

മത്തായി 26–അ. 37–വാ. യേശുനാഥൻ ദുഃഖപ്പെട്ട് അതിവ്യസനപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. എന്റെ ആത്മാവുമരണംവരെയും മഹാദുഃഖപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നുകാണുകയാൽ യേശു സമബുദ്ധിയുള്ളവനല്ലെന്നും

ദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചു പേടിയും സുഖത്തെക്കുറിച്ച് കാമവും ഉള്ളവനാണെന്നും വന്നുപോകയാൽ നിത്യാനന്ദനല്ലാ, മത്തായി 12 അ. 17–വാ. കണ്ടാലും, ഞാൻ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള എന്റെ ഭൃത്യൻ, എന്റെ സ്നേഹിതൻ, എന്റെ ആത്മാവ് അവങ്കൽ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു. എന്നു യേശുവിനെക്കുറിച്ച് യഹോവാ പറഞ്ഞതായിട്ടും ലൂക്കോസ് 13–അ. 35–വ. കർത്താവിന്റെ നാമത്തിൽ വരുന്നവൻ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവൻ എന്നും കാണുകയാൽ യേശു ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടവും അനുഗ്രഹവും സിദ്ധിച്ച ഒരു ഭൃത്യനെന്നുമാത്രം തെളിവാകുന്നു.

മത്തായി 23–അ. 46–വാ. വിശേഷിച്ചും യേശു, പിതാവേ! നിന്റെ കൈകളിൽ ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ ഏൽപിക്കുന്നു. മത്തായി 26–അ. 39–വാ. എന്റെ പിതാവേ! ഞാനിച്ഛിക്കുംപോലെയല്ല നീ ഇച്ഛിക്കുമ്പോലെയത്രെ, എന്നു യേശുപറഞ്ഞതായി കാണുക കൊണ്ടു തന്റെ ആത്മാവിന് ഉടയവനും രക്ഷിതാവുമായിട്ട് പിതാവ് (ദൈവം) ഒരുത്തനുണ്ടെന്നും താൻ ദൈവമല്ലെന്നും തന്റെ ഇച്ഛ പോലെ ഒന്നും ഫലിക്കയില്ലെന്നും ഫലിക്കണമെങ്കിൽ ദൈവത്തോട പേക്ഷിക്കണമെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം തനിച്ച് ജപധ്യാനം ചെയ്‌വാൻ ഒരു മലയുടെ മുകളിൽ കയറി എന്നും മത്തായി 27–അ. 46–വാ. ''ഏലി ഏലീലാമാശബക്താനി'' (അർത്ഥം: എന്റെ ദൈവമേ! എന്റെ ദൈവമേ! എന്തുകൊണ്ടു നീ എന്നെ കൈവിട്ടത്?) എന്നു യേശു ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞതായും കാണുന്നു. ഇതിനാൽ യേശു സാധാരണ മനുഷ്യനെപ്പോലെതന്നെ മരണത്തെക്കുറിച്ചു ഭയവും ഭ്രമവും ഉള്ളവനായും നിലവിളിച്ചതുകൊണ്ട് വേദനയെ സഹിപ്പാൻ ധൈര്യവും ശക്തിയും ഇല്ലാത്തവനായും സർവ്വശക്തനല്ലാത്ത അൽപദേവതയെ സേവിച്ചതുകൊണ്ട് അവസാനകാലത്തു നിരാധാരനായും തന്റെ വിശ്വാസവും ആഗ്രഹവും വിഫലങ്ങളായും ഭവിച്ചു എന്നുസ്പഷ്ടമാകുന്നു.

മത്തായി 20–അ. 20–23–വാ. സെബതിപുത്രൻമാരുടെ അമ്മ അവളുടെ പുത്രൻമാരെ അനുഗ്രഹിക്കണമെന്ന് യേശുവിനോടു യാചിച്ചതിന്റെ ശേഷം അത് എന്റെ പിതാവിനാൽ ആർക്ക് ഒരുക്കപ്പെടുന്നുവോ അവർക്കല്ലാതെ തരുവാൻ എനിക്കുള്ളതല്ല എന്നു പറഞ്ഞതായിട്ടു കാണുന്നു. ഇതിനാൽ ആർക്കും ഒന്നും കൊടുക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് യേശുവിനു കഴികയില്ലെന്ന് തന്നത്താൻ സമ്മതിച്ചിരി

ക്കുന്നു. ഈ സംഗതികളെ കൊണ്ടുനോക്കുമ്പോൾ യേശുവാകട്ടെ അൽപവും സ്വാതന്ത്ര്യം കൂടാതെ മറ്റൊരു ദൈവത്തെ സേവിച്ച് അവന്റെ നാമംകൊണ്ടു മഹിമ സിദ്ധിച്ച് അവനായിട്ട് തന്റെ പ്രാണങ്ങളെകൊടുത്ത് അവനാൽ പ്രേരിക്കപ്പെട്ടു അവന്റെ ഇച്ഛപോലെ എല്ലാം ചെയ്തു പ്രാർത്ഥിച്ച് അവന്റെ കൽപനപ്രകാരം നില്ക്കുന്ന അടിമയാകുന്നു എന്നു നിശ്ചയം.

യേശു മനുഷ്യത്വവും ദൈവത്വവും ഉള്ളവനാകകൊണ്ട് മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിനു ചേർന്നവയാകുന്നു എങ്കിൽ ആയതു തീരെ ചേർച്ചയാകുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യേശുവിൽ വെറും മനുഷ്യത്വം മാത്രമല്ലാതെ ദൈവത്വവും കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അദ്ദേഹം സ്നാനം ചെയ്തപ്പോൾ പവിത്രാത്മാവ് ആകാശത്തിൽനിന്നു പ്രാവിന്റെ രൂപമായിട്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ പ്രവേശിക്കുകയും അദ്ദേഹം വ്യാപകനായി ഭവിക്കുകയും ദേവദൂതനാൽ ബലപ്പെടുത്തപ്പെടുകയും മരിക്കുമ്പോൾ ദൈവമേ എന്നെ എന്തുകൊണ്ടു കൈവിട്ടു എന്നു പറഞ്ഞു നിലവിളിക്കുകയും ദൈവത്തിനാൽ സേവകനെന്നു പറയപ്പെടുകയും ചെയ്യണമെന്നില്ലായിരുന്നു. അല്ലാതെയും സാധാരണ ജനിച്ചുവളർന്നു എന്തൊക്കെ അൽപം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടുനടന്നതായ ഒരു മനുഷ്യനിൽ ദൈവത്വംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അൽപംപോലും മതിയായ കാരണം കൂടാതെ പറഞ്ഞു സാധിപ്പാൻ ഉൽസാഹിച്ചുനോക്കുന്നതു ചേരുന്നില്ല. ചേരുകയുമില്ല.

മതിയായ കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. എങ്ങനെയെന്നാൽ ദൈവം യേശുവിനെ തന്റെ പുത്രനെന്നും താൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് യേശുവിനു ദൈവത്വമുണ്ടെന്നു സാധിക്കാമല്ലോയെങ്കിൽ,

യോഹന്നാൻ 10–അ. –33 മുതൽ 36–വരെ വാ. യെഹൂദൻമാർ യേശുവിനോട് മനുഷ്യനായിരിക്കുന്ന നീ നിന്നെത്തന്നെ ദേവനെന്നു പറയുകയും ദേവനെ ദുഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു എന്നു കടന്നുചോദിച്ചപ്പോൾ അവരോട് ഉത്തരമായിട്ട് നിങ്ങൾ ദൈവങ്ങളാകുന്നു എന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു എന്നു നിങ്ങളുടെ വേദത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നില്ലയോ? ദൈവത്തിന്റെ വചനം ആർക്കുണ്ടായോ അവർ ദൈവങ്ങൾ എന്ന് അവൻ ചൊല്ലുന്നു എങ്കിൽ വേദവാക്യമോ ലംഘിക്ക

പ്പെടുവാൻ കഴികയില്ലല്ലോ. പിതാവ് ശുദ്ധമാക്കി ലോകത്തിൽ അയച്ചിട്ടുള്ളവനെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനാകുന്നു എന്നു നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് നീ ദൈവദൂഷണം പറയുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവോ? യോഹന്നാൻ 20–അ. 17–വാ. എന്നെ തൊടരുത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്ക് ഇതുവരെയും കരേറിപ്പോയില്ല. എന്നാൽ നീ എന്റെ സഹോദരൻമാരുടെ അടുക്കൽ പോയിട്ട് ഞാൻ എന്റെ പിതാവിന്റെയും നിങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെയും എന്റെ ദൈവത്തിന്റെയും നിങ്ങളുടെ ദൈവത്തിന്റെ അടുക്കൽ കരേറി പോകുന്നു എന്നുപറക. ഇതാ യേശുവിന്റെ ഈ ഒരു വാക്യവും പോരെയോ? ഇതിൽ സംശയമറ്റു പറഞ്ഞുകളഞ്ഞല്ലോ. ഇതുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവർക്ക് ഏതാണോ ദൈവം അതുതന്നെ യേശുവിനും ദൈവമെന്നും യേശുവിന് ആരാണോ പിതാവ് അവൻതന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കും പിതാവ് എന്നും നിശ്ചയമാകുന്നു. യറമിയ 31–അ. 9–വാ. ഞാൻ ഇസ്രയിലിന് പിതാവും എബ്രാഹിം എന്റെ കടിഞ്ഞൂലും ആകുന്നു; എന്ന് യഹോവാ പറഞ്ഞതായിട്ടും ഉണ്ട്. ഇനിയും ബൈബിളിൽ പലേടത്തും ഇതുപോലെ കാണാം. അതുകൊണ്ട് മറ്റുപലരേയും പുത്രൻമാരെന്നു പറഞ്ഞതുപോലെതന്നെ യേശുവിനേയും പുത്രനെന്ന് ഒരുപചാരമായിട്ടു പറഞ്ഞുവെന്നല്ലാതെ ഇതിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിനുമാത്രം പ്രത്യേകിച്ചു യാതൊരു വിശേഷതയും കാണുന്നില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്കു ദൈവപുത്രനെന്നു പറഞ്ഞതിനെ കാരണമാക്കിക്കൊണ്ടു ദൈവംതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു എങ്കിൽ മേല്പറയപ്പെട്ട ദൈവപുത്രൻമാരുംകൂടി ദൈവങ്ങളാണെന്നും എബ്രഹാം മൂത്തപുത്രനാകയാൽ മൂത്ത ദൈവമെന്നും ആ മുറയ്ക്ക് കടശിയിലുള്ളവനാകകൊണ്ട് യേശു എല്ലാപേരിലും ഇളയപുത്രനും ഇളയദൈവവുമാകുന്നു എന്നും അപ്പോൾ അനേകദൈവങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു വന്നുപോകും. ആയതു പരിഹാസത്തിനിടയായിട്ടു ഭവിക്കും.

ഇനിയും മറിയമെന്ന കന്യകയിൽ ഭർത്തൃസംയോഗം കൂടാതെ ജനിച്ചതുകൊണ്ട് യേശുവിനു ദേവത്വം ഉണ്ടെന്നുവരാം. എങ്കിൽ,

ആ സ്ത്രീയെ യോസപ്പിനു ഭാര്യയായിട്ടു നിയമിക്കപ്പെട്ടതിനുശേഷം ഗർഭം ധരിച്ചതുകൊണ്ട് അവനാൽ ആകട്ടെ വേറെ ആകട്ടെ

ചേരപ്പെട്ടുതന്നെ ഗർഭം ധരിക്കണമെന്നല്ലാതെ ചേരാതെയാണെന്നു പറയുന്നതെങ്ങനെ?

യോസേപ്പും മറിയവും ലൗകിക ആശയെ തീരെ ത്യജിച്ചു മരണംവരെ ചേരാതെതന്നെ മനഃപൂർവ്വമായിട്ടു തപോവൃത്തിയിലിരുന്നു എങ്കിൽ അവർ വിവാഹ നിയമത്തിൽ ഉൾപ്പെടണമെന്നില്ലായിരുന്നല്ലോ, അല്ലാതെയും മത്തായി 1-അ. 25-വാ. അവൾ അവളുടെ പ്രഥമപുത്രനെ പ്രസവിക്കുവോളം അവൻ അവളെ അറിയാതെയിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് മൂത്തമകനെ പെറ്റതിന്റെ ശേഷം ചേർന്നു എന്നും യോഹന്നാൻ 2-അ. 12-വാ. അതിന്റേശേഷം അവനും അവന്റെ സഹോദരൻമാരും എന്നതുകൊണ്ട് അവർ രണ്ടുപേരും ആഗ്രഹമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നല്ലാതെ ആഗ്രഹത്തെ ത്യജിച്ചവരല്ലെന്നും തെളിവായിരിക്കകൊണ്ട് പിന്നെ ചേർന്നതുപോലെതന്നെ മുൻപിലും ചേർന്നിരിക്കും. എന്നുതന്നെയുമല്ലാ വിവാഹം നിയമിക്കപ്പെട്ട ദിവസം മുതൽ അവർ രണ്ടുപേരും ഒരു സ്ഥലത്തുതന്നെയാണ് താമസിച്ചിരുന്നതും. അങ്ങനെയിരുന്നിട്ടും അവർ ചേർന്നിട്ടില്ലെന്നു നിങ്ങൾക്കെങ്ങനെ അറിയാം? അവർതന്നെ അപ്രകാരം പറഞ്ഞു എങ്കിൽ അത് അവരുടെ അഭിമാനത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനോ വേറെ എന്തെങ്കിലും കാര്യത്തിനോവേണ്ടി അപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കാം. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾ ഇപ്രകാരം സിദ്ധാന്തിച്ചു പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

യേശുവിന്റെ ശിഷ്യൻമാർ തങ്ങളുടെ ഗുരുവിനെ സ്തുതിക്കുന്നതിനായിട്ട് യേശു മരിച്ചു എത്രയോ സംവൽസരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം എഴുതിയ കള്ളക്കഥകളെ എങ്ങനെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്?

ആകയാൽ മറിയം പുരുഷനോടു ചേരാതെ പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു എന്നുള്ളത് ശുദ്ധമേ കള്ളമാകകൊണ്ട് അതു ഹേതുവായിട്ട് യേശുവിന് ദൈവത്വം സാധിച്ചുകൂടാ. അതൊരുവേള സത്യമെന്നു കരുതികൊണ്ടാലും മനുഷ്യരിൽവച്ച് ഒരു വിശേഷമനുഷ്യൻ എന്നല്ലാതെ ജനിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനെ മഹാദൈവമെന്നു പറയുന്നത് ചേരാത്തതാകുന്നു.

ഇനി യേശുനാഥൻ ജൻമപാപസംബന്ധം കൂടാതെ ജനിച്ചു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ. ആദി മനുഷ്യൻ ചെയ്ത പാപം വിട്ടു

പോകാതെകണ്ട് അവന്റെ സന്തതികളിൽ ചേരുമെന്ന ദൈവനിയമം ഇരിക്കകൊണ്ടും യേശു എന്ന ആളും ആ ആദിമനുഷ്യന്റെ സന്തതിയിൽനിന്നുണ്ടായ മറിയത്തിന്റെ ഉദരത്തിൽ അവളുടെ ശോണിതകാര്യശരീരിയായി ജനിച്ചവനാകകൊണ്ട് ജന്മപാപം സംബന്ധിക്കുമെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു സന്ദേഹമില്ല. അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധനാകയാൽ പാപം സംബന്ധിക്കയില്ലായെങ്കിൽ ജനിക്കുന്നതിനുമുൻപേ പരിശുദ്ധൻമാരായിരിക്കുന്ന ജീവൻമാരെ എല്ലാവരെയും ജനിക്കുമ്പോൾ ജന്മപാപം പിടികൂടുമെന്നതുകൊണ്ടും, ദൈവം പക്ഷപാതി അല്ലാത്തവനാകകൊണ്ടും ജൻമപാപം സംബന്ധിക്കയില്ലാ എന്നുപറയുന്നതു തീരെ യുക്തമാകുന്നില്ല. ''ദൈവമേ എന്നെകൈവിട്ടോ'' എന്നു നിലവിളിച്ചും ''എന്റെ ജീവനെ നിന്റെ കൈകളിൽ ഏല്പിക്കുന്നു'' എന്നുപറഞ്ഞും മരിച്ചതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ കൃപയെ അപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവനാകുന്നു. താൻ ദൈവമാകുന്നു എന്ന് യേശു തന്നത്താനെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നറിയുന്നതിനു ബൈബിളിനെ ആയിരം പ്രാവശ്യം മറിച്ചും തിരിച്ചും നോക്കിയാലും ഒരിടത്തും ഒരു മരുന്നിനെങ്കിലും അല്പം കാണുകയില്ല. അങ്ങനെയിരിക്കെ എങ്ങനെയാണ് ഏതു പ്രമാണത്തെ അനുസരിച്ചാണു യേശുവിനെ ദൈവമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നത്?

താൻ ദൈവമാണെന്നു തന്നത്താനേ പറയുന്നതിലേയ്ക്കു യേശുവിനു പ്രിയമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അപ്രകാരം പറയാതിരുന്നു എങ്കിൽ യേശുവിനു പ്രിയമില്ലാത്തതും വിരോധവും താൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തതുമായ ഈ വിഡ്ഢിത്തം എന്തിനാണ് മറ്റുള്ളവർ ഉണ്ടാക്കി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കുന്നത്?

യേശു തന്നത്താനെ മനുഷ്യപുത്രനെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സഞ്ചരിച്ചല്ലോ. അത് എന്താണ്? മനുഷ്യനായവൻ താൻ മനുഷ്യനാണെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടക്കാറില്ലല്ലോ, അതുകൊണ്ടു യേശു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതുതന്നെ ഒരു വിശേഷമുണ്ടായിട്ടാണ് എന്ന് നിങ്ങളിൽ ചിലർ പറയുന്നുണ്ട്.

ശരിതന്നെ അതിൽ വിശേഷമിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ തച്ചനായ യേശു സാധാരണ അൽപതൊഴിലാളികളും പഠിപ്പില്ലാത്തവരുമായ ജനങ്ങളിൽ ചിലരെ കൈവശപ്പെടുത്തി, അവരോടു താൻ ദൈവപുത്രനാണെന്നും ദൈവത്താൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ടവനാണെന്നും

പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടന്നതിന് വിരോധികളായ യഹൂദൻമാർ എവിടെ വച്ചാണു കണ്ടുപിടിച്ചു തൊന്തരവു ചെയ്യുന്നതെന്നറിഞ്ഞില്ലാ എന്നി ങ്ങനെ ഭയപ്പെട്ടു അതിലേയ്ക്കുപായമായിട്ടത്രെ മനുഷ്യപുത്രനെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇതുതന്നെയാണ് അതിൽ ഇരിക്കുന്ന വിശേഷം. യേശു ചില സമയങ്ങളിൽ യഹൂദൻമാരെ കണ്ട് ഒളിച്ചുകളഞ്ഞതുത ന്നെയാണ് ഇതിലേയ്ക്കു ദൃഷ്ടാന്തവും.

മത്തായി 16–അ. 27, 28 വാ. മനുഷ്യപുത്രൻ തന്റെ പിതാവിന്റെ മഹത്വത്തിൽ തന്റെ ദൂതൻമാരുമായി വരും. അപ്പോൾ അവൻ ഏവനും അവനവന്റെ പ്രവൃത്തിക്കു തക്ക പകരം നല്കും. മനുഷ്യ പുത്രൻ തന്റെ രാജ്യത്തിൽ വരുന്നതു കാണുവോളം മരണത്തെ ആസ്വദിക്കാത്തവർ ചിലർ ഈ നില്ക്കുന്നവരിൽ ഉണ്ട് എന്ന് യേശു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇതെന്തെന്നാൽ ബൈബിൾപ്രകാരം (1850) സംവൽസര ത്തിനു മുമ്പിൽ യേശുക്രിസ്തു ഈ ലോകത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്ന പ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങളോട് നിങ്ങളിൽ ചിലർ ജീവ നോടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ലോകത്തിന്റെ അവസാനകാലം വരു മെന്നും അപ്പോൾ ന്യായവിചാരണ ചെയ്യപ്പെടുമെന്നും അതിനെ അവർ കാണുമെന്നും അർത്ഥമാകുന്നു.

യേശു അപ്രകാരം പറഞ്ഞ സ്ഥിതിക്ക് അക്കാലത്തിരുന്നവ രിൽ ചിലർ ഇപ്പോഴിരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആയവർക്ക് കുറ ഞ്ഞപക്ഷം 1850 വയസ് കാണണം. അത്രത്തോളം വയോധികൻമാർ ഇപ്പോഴില്ലാത്തതുകൊണ്ടും അവർ മരിച്ച് ഏകദേശം 1750 സംവൽസ രമായിരിക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും ലോകാവസാനവും ന്യായവിചാ രണകാലവും ഇനിയും ആയിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ടും യേശു വെറും നുണയാണ് പറഞ്ഞതെന്നുകൂടി നിശ്ചയിക്കാം.

യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൽ ഈ വാക്യത്തെ സത്യമെന്ന് വിശ്വ സിച്ച് ക്രിസ്ത്യൻമാരിൽ അനേകം പേർ ക്രിസ്തു ജനിച്ച് 1000–ാം സംവൽസരത്തിൽ ലോകാവസാനകാലം വന്നുപോയെന്നു ഭയപ്പെട്ട് പത്രങ്ങളെഴുതി എങ്ങും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവന്നതിൽ ഏറെക്കുറെ ടി. ഖണ്ഡം മുഴുവനും അക്കാലത്ത് ഇതു തന്നെ ഒരു വലിയ ഘോഷമാ യിരുന്നു. ഇതിനെ കേട്ടവരെല്ലാം ബന്ധപ്പെട്ട പാതിരിമാരുടെ അടു ക്കൽ ചെന്ന് അഭയംവീണ് ശുശ്രൂഷചെയ്തുവന്നു. അക്കാലത്ത്

സൈന്യത്തോടുകൂടി പോയിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരാൾ സൂര്യഗ്രഹണമു ണ്ടായതിനെക്കണ്ട് "ഓഹോ ലോകാവസാനം ആരംഭിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് സൂര്യൻ മറയുന്നത്. ഇനി ചെറുതു ചെറു തായിട്ട് സമസ്തവും മറഞ്ഞുപോകും" എന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഏറ്റവും ഭയപ്പെട്ട് ആ മനുഷ്യനും സൈന്യവും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കണ്ട കണ്ട ദിക്കുകളിലേയ്ക്ക് ഓടി. ആ സമയത്ത് അനേക ജനങ്ങൾ അവ രവരുടെ ബന്ധുക്കളെയും സ്വത്തുക്കളേയും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് പാല സ്തീനിൽ ക്രിസ്തുവന്നു രക്ഷിക്കുമെന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് അവി ടേയ്ക്ക് ഓടിപ്പോയി. ആയിടയിൽ സൂര്യഗ്രഹണമോ ചന്ദ്രഗ്രഹ ണമോ ഉണ്ടായാൽ ലോകാവസാനം വന്നുപോയെന്നും ചൊല്ലി ദിക്കുവിട്ടോടി ഗുഹകളിലും മറ്റും ഒളിച്ചിരിക്ക വഴക്കമായിരുന്നു. ഭൂഗോളഖഗോളശാസ്ത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവില്ലാതിരുന്നതു കൊണ്ടും ക്രിസ്തുവിനെ ദൈവമെന്നു വിചാരിച്ച് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞ മൊഴികളെ സത്യമെന്നു വിശ്വസിച്ചതുകൊണ്ടും ആകുന്നു ഈ അനർത്ഥം വന്നത്. അതെല്ലാം എന്തിനുപറയുന്നു! നാഗരികമുള്ള ഇക്കാലങ്ങളിലും ചില ക്രിസ്ത്യൻമാർ 1881-ാം വർഷം ആ വാക്യത്തെ വിശ്വസിച്ച് ഭയപ്പെട്ടതിനെ എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിപ്പാനിട യുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോഴും ചില ചെറിയ പത്രികകളിൽ ക്രിസ്തു ഇതാവ രുന്നു! അതാവരുന്നു! മേഘത്തിൻ നടുവേ വരുന്നു! കള്ളനെപ്പോലെ വരുന്നു! ഇതാവന്നുപോയി! എന്നിങ്ങനെ എഴുതി ഭയപ്പെടുത്തു ന്നുണ്ട്. വിശ്വസിപ്പാൻ ആരുമില്ലെങ്കിലും അവർ അൽപവും ലജ്ജകൂ ടാതെ എഴുതുന്നതിൽനിന്നും പിൻമാറുന്നില്ല. അതുമിരിക്കട്ടെ. മേല്കാണിച്ച ന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ട് യേശുക്രിസ്തു ദൈവമല്ലെന്നും അദ്ദേഹം മുഖാന്തിരം മനുഷ്യർക്ക് ഇഹപരസുഖങ്ങൾ യാതൊന്നും സിദ്ധിപ്പാൻ ഇടയില്ലെന്നും നിശ്ചയമായിരിക്കുന്നു.

ഇനി ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി യേശുവിന്റെ അഭിപ്രായം എങ്ങ നെയാണെന്നുകൂടി ഒന്നു നോക്കിക്കളയാം.

മത്തായി 7-അ. 21-വാ എന്നോടു കർത്താവേ, കർത്താവേ എന്നുപറയുന്നവർ എല്ലാം സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിൽ കടക്കയില്ല. സ്വർഗ്ഗസ്ഥ നായ എന്റെ പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടം ചെയ്യുന്നവനത്രെ. ഇതിനാൽ താൻ ദൈവമല്ലെന്നും തന്നെ കർത്താവ് എന്നു പറയുന്ന ഒരുവനും സ്വർഗ്ഗത്തു എത്തുകയില്ലെന്നും യേശു തന്നെത്താനെ സമ്മതിച്ചു കൊണ്ടതായി തെളിയിക്കുന്നു.

ഒരുവൻ യേശുവിനെ നല്ലവനെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ യേശു അവനോട്, മത്തായി 19–അ. 17–വാ. എന്നെ നല്ലവനെന്നു പറയുന്നത് എന്ത്? ദൈവം ഒരുവനൊഴികെ നല്ലവൻ ഒരുത്തനും ഇല്ല. ഇതാ, ഇനി എന്തുവേണം? ഇതിലേയ്ക്ക് ഇത്രയും പോരെങ്കിൽ ത്രൈ്യകത്വത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന പ്രകരണത്തിൽ കണ്ടുകൊൾക. ഹെ! അങ്ങനെയല്ല യേശുവിനെ നല്ലവനെന്നു വിളിച്ചവൻ യേശുവിനെ സാക്ഷാൽ ദൈവമെന്നുള്ള വിശ്വാസംകൂടാതെ ഇരുന്നതുകൊണ്ടും യേശു എല്ലാവരുടെയും ഉള്ളിലിരിപ്പിനേയും വരുവാൻപോകുന്നതിനേയും എല്ലാം അറിയുന്നവനാകകൊണ്ടും അവനെ അവിശ്വാസവിളിയെ താൻ കൈക്കൊള്ളാതെ നിഷേധിച്ചതാകുന്നു എങ്കിൽ ഈ സമാധാനത്തിനു വാക്യപ്രമാണമേ ഇല്ല. ഒരുവേള ഉണ്ടെന്നു നിരൂപിച്ചുകൊണ്ടാലും യേശുവിന് അന്യഹൃദയവിചാരത്തെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞുകൂടെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. എന്തെന്നാൽ പണവും വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് യേശുവിനെ കൊല്ലുന്നതിലേയ്ക്ക് കാണിച്ചുകൊടുത്തവനായ യൂദാവിന്റെ അവിശ്വാസത്തെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളാതെ അവന്റെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവനാക്കിവച്ചുകൊള്ളുകയും അവന്റെ ചതിവിനെ അറിഞ്ഞ തൽക്ഷണംതന്നെ മനസ്സെരിഞ്ഞ് പെട്ടെന്ന് അവനെ ശപിക്കയും ചെയ്തതുകൊണ്ടത്രെ. ഇനിയും അനേകമുണ്ട്. അവിടവിടെ കണ്ടുകൊള്ളാം.

ഇനിയും യേശുനാഥൻ പലപ്രകാരത്തിലും അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ദൈവം എന്നു വിചാരിക്കാമല്ലോ. എങ്കിൽ യേശുവിനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട അത്ഭുതങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും അതുകളെ യേശു ചെയ്തു എന്നു പറയുന്നതു സത്യം തന്നെയോ എന്നും ആലോചിച്ചുനോക്കാം.

യേശു പിശാചിനെ ജയിച്ച് ഓടിച്ചു. പിശാച് എന്നുള്ളത് എന്താണ്? അത് ആരാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്? എന്നറിയുന്നതിലേയ്ക്കു ബൈബിളിനോട് അന്വേഷിച്ചാൽ ആയത് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാതെ മൗനവ്രതം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പിന്നെ ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാതാക്കൻമാരും മറ്റുള്ള ക്രിസ്ത്യൻമാരും ലോകസൃഷ്ടിസമയത്തു ദൈവം അനേകായിരം ദേവദൂതൻമാരെയും സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും ആ അവർ ദൈവത്തിന്റെ കീഴടങ്ങായ്കയാൽ ദൈവം ശപിച്ചു എന്നും അങ്ങനെ ശപിക്കപ്പെട്ടവനാകുന്നു

പിശാചെന്നും പറയുന്നു. ബൈബിളിൽ അരിച്ചെടുത്താലും കടുക ളവും അകപ്പെടാത്തടി. വിഷയം വ്യാഖ്യാതാക്കൻമാർക്കും മറ്റുള്ള ക്രിസ്ത്യൻമാർക്കും എങ്ങനെ അറിവു കിട്ടിയോ ആവോ. ഹോ! ഹോ! ദേവദൂതൻ യോസഫിനു സ്വപ്നത്തിൽവന്നു പറഞ്ഞതു പോലെ ഇവരോടും വന്നു പറഞ്ഞതായിരിക്കാം. ഒരുവേള ആ പിശാ ചിന്റെ കഥ സത്യമെന്നുവച്ചു കൊണ്ടാലും യേശു ദൈവമാകയില്ല നിശ്ചയം.

എങ്ങനെ എന്നാൽ പിശാച് ഉന്നതസ്ഥാനത്തിൽ നിന്നും താണ സ്ഥിതിയിൽ വന്നത് ആരാൽ? ദൈവത്തിനാലല്ലയോ? യേശു ദൈവമാണെന്നുവരികിൽ അടുക്കൽ പിശാചു വരുമോ? കണ്ട ഉടനെ ഓട്ടം പിടിക്കുകയോ കാൽക്കൽ വന്നു നമസ്ക്കരിക്കുകയോ ചെയ്യു മായിരുന്നല്ലോ? മാടൻ, കാളി, അയ്യനാർ, ശങ്കിലി, ഭൂതത്താൻ മുത ലായ ചെറിയ ദേവതകളുടെ സന്നിധി മുമ്പാകെ തന്നെ പിശാച് ഉപദ്ര വമുള്ളവർ ചെന്നാൽ 'അയ്യോ! ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാമെ! ഇതാ പോകുന്നേ' എന്ന് നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ബാധിക്കപ്പെട്ടവനെ വിട്ടുംക ളഞ്ഞ് പായുന്ന അടയാളവും കാണിച്ച് നെടും കമ്പി നീട്ടുന്നല്ലോ. അതുപോയിട്ട് ഈ യേശുനാഥനെ വന്നുപിടിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് പിശാച് അല്പം സംശയിക്കപോലും ചെയ്തില്ലെന്നുള്ളതിലേയ്ക്ക് പ്രമാണം ഇതാ നോക്കുവിൻ.

മത്തായി 4-അ. 1-4വാ. ലൂക്കോസ് 4-അ. 1 മുതൽ 13 വരെ വാ. ക്രിസ്തുവിനെ പിശാചു പിടിച്ചെന്നും കുറ്റം ചെയ്‌വാൻ നിശ്ചയി ച്ചെന്നും പട്ടിണി ഇട്ടെന്നും കാട്, നാട് മുതലായ പലേ സ്ഥലങ്ങ ളിലും കൊണ്ടുനടന്നു എന്നും ഉയർന്ന പർവ്വതത്തിൽ കരേറ്റി എന്നും തന്നെ വന്ദിപ്പാൻ പറഞ്ഞു എന്നും കാണുന്നതുകൊണ്ട് യേശുവിനു പിശാചിനെ തന്റെ അടുക്കൽ വരാതെയാക്കുവാനോ വന്നു പിടിച്ചതിന്റെ ശേഷം തന്നെ ഉപദ്രവിക്കാത്തവിധത്തിൽ അടക്കി നിറുത്തുവാനോ തൽക്ഷണം മാറ്റി ദൂരത്തുകളയുന്നതിനോ ഒന്നിനും തന്നെ ശക്തിയില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുന്നു.

അങ്ങനെയല്ലാ മത്തായി 4-അ.1-വാ. യേശുനാഥൻ യോഹ ന്നാനിൽനിന്നു സ്നാനം ഏറ്റ ഉടനെ പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടവ നായി ആത്മാവിനാൽ മരുഭൂമിയിലേയ്ക്കു മേൽപോട്ടു നടത്തപ്പെട്ടു. എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് ആത്മാവിന്റെ അനുവാദപ്രകാരം

പരീക്ഷിപ്പാനായിട്ടാണ് യേശുവിനെ പിശാചു പിടിച്ചത് അല്ലാതെ പിശാചിനു തോന്നിയതുപോലെ അക്രമമായിട്ടു വന്നുപിടിച്ചതല്ല എങ്കിൽ ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചും അൽപം പര്യാലോചിക്കാം. ആത്മാവ് യേശുവിനെ വനാന്തരത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നു പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെടത്തക്കവണ്ണം ആക്കിയത് എന്തിനായിട്ട്? യേശു പരീക്ഷകളിൽ ജയിച്ച് പിശാചിന്റെ പക്കൽനിന്നു ഇദ്ദേഹം ദൈവപുത്രൻ തന്നെയാണ് എന്നു യോഗ്യതാപത്രം (സർട്ടിഫിക്കറ്റ്) സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടാൽ ലോകര് അപ്രകാരം വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുമെന്ന് ആത്മാവ് നിരൂപിച്ചായിരിക്കുമോ? പിതാവ്, പവിത്രാത്മാവ്, പുത്രൻ ഇവർ മൂന്നു പേരും ത്രൈ്യകത്വപ്രകാരം ഒരുത്തനല്ലോ ആകുന്നത്. ആ സ്ഥിതിക്ക് പുത്രൻ പവിത്രാത്മാവിൽ നിന്നും പവിത്രാത്മാവ് പിതാവിൽ (ദൈവത്തിൽ അതായത് യഹോവായിൽ) നിന്നും വേറല്ലെയെന്നും വരുമല്ലോ. പുത്രൻ പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് പവിത്രാത്മാവും പിതാവുംകൂടി പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടവരായിത്തന്നെ ഭവിച്ചു.

ഇനിയും ദൈവംതന്നെ അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ അംശമായ യേശുവിനെ ലോകർ അംഗീകരിക്കത്തക്കവണ്ണം പിശാചിന്റെ പരീക്ഷയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചാൽ ആ ദൈവം ഒരുവേള പിശാചിനുതന്നെ അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ അംശമായ യേശുവിനെക്കാളും ശക്തി ഉണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയമുള്ളവനായും പിശാചിനു തന്നോളം അല്ലെങ്കിൽ അംശമായ യേശുവിനോളം ശക്തി ഇല്ലെന്നുള്ള നിശ്ചയം ഇല്ലാത്തവനായും ജീവകോടികൾ യേശുവിനെ വിശ്വസിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ഇതുതന്നെ നല്ല മാർഗ്ഗമെന്നു നിരൂപിച്ചും ഇരുന്നിരിക്കുമെന്ന് അനുമാനിക്കുന്നതിനേ വഴി കാണുന്നൊള്ളു. ഹാ! ഹാ! അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വജ്ഞത്വമോ അദ്ദേഹം ദൈവത്തിന്റെ ഒരംശമായിരിക്കുന്ന വിധമോ അദ്ദേഹം ലോകത്തിന്റെ രക്ഷാമാർഗ്ഗത്തെ കണ്ടുപിടിച്ചു നിയമിച്ച യോഗ്യതയോ? അമ്മമ്മാ! ഇതുകളെല്ലാം ഏറ്റവും അതിശയിക്കത്തക്കവകളായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ആകട്ടെ ഇനി യേശു പിശാചിന്റെ പരീക്ഷകളിൽ ജയിച്ചോ എന്നും പരീക്ഷകൾതന്നെ എന്തെല്ലാമായിരുന്നൂ എന്നും നോക്കാം. പിശാച് യേശുവിനു വിശപ്പുണ്ടെന്നു കണ്ടിട്ട് അല്പവും കൂസൽ കൂടാതെ നീ ദൈവപുത്രനാണെങ്കിൽ ഈ കല്ലുകളോട് അപ്പമാകാൻ ചൊല്ലുക എന്നുപറഞ്ഞു. എന്നിട്ടോ യേശു അപ്രകാരം ചെയ്തില്ലാ. ഭേഷ്!

ബലെ! ഇതാണോ ജയം? യേശു പിന്നെ എന്തുചെയ്തു? മനുഷ്യൻ അപ്പംകൊണ്ടു മാത്രമല്ലാ ജീവിക്കുന്നത്. ദൈവവായൂടെ വരുന്ന സകല വചനത്താലത്രെ എന്നു പറകമാത്രമേ ചെയ്തുള്ളു. ഹാ! ഹാ! ഈ അസംബന്ധം പറഞ്ഞതും കല്ലുകളെ അപ്പമാക്കാതിരുന്നതും എന്തുകൊണ്ട്? മത്തായി 4–അ. 2–വാ. ''യേശു 40 ദിവസം ഉപവസിച്ച തിന്റെ ശേഷം വിശന്നു,'' എന്നു മത്തായിതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് വിശപ്പില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു എന്നു നിശ്ചയിപ്പാനും പാടില്ല. വിശപ്പിനെ ജയിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് എങ്കിൽ ഭക്ഷണത്തിന് ഒന്നും ഇല്ലാ തിരുന്ന ആ സമയം നോക്കി വിശപ്പ് പ്രതികൂലമായിട്ടു വരുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? വന്നാലും യേശു ഉത്തരം പറഞ്ഞതുപോലെ ദൈവ വായൂടെ വരുന്ന സകല വചനങ്ങളെക്കൊണ്ട് അതിനെ തടുത്തുകള യാൻ കഴിയുമായിരുന്നു എങ്കിൽ തന്നത്താൻ മറന്ന് അത്തിമര ത്തിനെ ശപിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉണ്ടായ കോപത്തിനു കാരണമായിട്ടു വന്ന വിശപ്പിനെ തടുക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ഈ വചനഭേഷജത്തെ അന്നു പ്രയോഗിച്ചു നോക്കാതെ ഇരുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? പ്രയോഗിച്ചിട്ടും ഫലിച്ചില്ലാ എങ്കിൽ യേശു ഉത്തരം പറഞ്ഞതായി പറയുന്ന മത്തായി 4–അ. 4–വാ, ശുദ്ധമേ നുണതന്നെയാണ്. ആകയാൽ യേശുവിനു വിശപ്പില്ലാഞ്ഞിട്ടും വിശപ്പിനെ അടക്കുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നിട്ടും വേണ്ടെന്നു തോന്നീട്ടും അല്ല കല്ലിനെ അപ്പമാക്കാഞ്ഞത്. ദിവ്യശക്തി എന്നുവേണ്ട ഒരു ജാല ശക്തിപോലും ഇല്ലാഞ്ഞിട്ടുതന്നെയാണ്. ഉത്തരം മുട്ടിയാൽ കൊഞ്ഞനം കാട്ടും എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ യത്രെ യേശുവിന്റെ ചിലപ്പോളുള്ള വാക്കുകൾ. പിന്നെ എന്തൊന്നാ യിരുന്നു പരീക്ഷ? പിശാച് യേശുവിനെ എടുത്തുകൊണ്ടുചെന്നു ദേവാലയത്തിലെ മാളികമുകളിൽവച്ചുംകൊണ്ട് താഴത്തു ചാടുക, പാടുകേട് ഒന്നും വരാതെ ദൈവദൂതൻ വന്നു താങ്ങിക്കൊള്ളുമെന്നു പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടോ? അപ്രകാരവും ചെയ്തില്ല. ഓഹോ! ഇവിടെ ഒന്നിനൊന്നു നല്ല ജയമായിട്ടുതന്നെയാണ് കാണുന്നത്. എങ്കിലും യേശു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ഇതിലേയ്ക്കും ഉത്തരമായിട്ടു വല്ലതും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ട്–ഉണ്ട്– നിന്റെ കർത്താവായ ദൈവത്തെ പരീക്ഷിക്കരുതെന്നും കൂടി എഴുതിയിരിക്കുന്നില്ലയോ എന്നായിരുന്നു പറഞ്ഞത്. ഇത് എന്തൊരു അസംബന്ധം! പിശാച് പറ ഞ്ഞപ്രകാരം ചാടാതെയിരുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? യേശു ക്ഷമയുള്ളവ

നാകയാൽ അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ ഇരുന്നതാണ് എങ്കിൽ ഇത്ര ക്ഷമയുള്ള പുണ്യവാളൻ അന്യായമായിട്ട് ചില സമയങ്ങളിൽ ചിലരെ ശപിക്കുകയും ക്രൂരവാക്കു പറകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതു എന്തുകൊണ്ട്? അതിനാൽ ക്ഷമകൊണ്ടല്ല ഭയപ്പെട്ടിട്ടത്രേ ചാടാഞ്ഞത്. അല്ലാതെയും പിശാചിനാൽ പരീക്ഷിക്കപ്പെട്ട് ജയിക്കാനും ആത്മാവിന്റെ നിയോഗപ്രകാരവും തന്നെയാണു യേശു പിശാചിന്റെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടത് എന്നുള്ള സമാധാനം അസത്യമല്ലെന്നുവരികിൽ നിശ്ചയമായിട്ടും പരീക്ഷിപ്പാനുള്ള കടമ പിശാചിന്റെമേലും ആ സമയത്തു പിൻ വാങ്ങാതെ എതിർത്തുനിന്ന് ആ പരീക്ഷകളിൽ ഒക്കെ ജയിക്കേണ്ട കടമ യേശുവിന്റെമേലും ആകുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് പിശാച് പരീക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി പറഞ്ഞതെല്ലാം നടത്തി ജയവീരനായിക്കൊള്ളാതെ ചോമാരിയായി[31] ഇരുന്നുകളഞ്ഞതും ആ സമയത്ത് ആവശ്യമില്ലാത്തതായ ചില വാക്കുകളെ പറഞ്ഞതും അല്ലയോ തന്നെ അയച്ച ആത്മാവിന്റെയും ദൈവത്തിന്റെയും അഭിപ്രായത്തിനും താൻ ഏറ്റുകൊണ്ടു വന്ന കാര്യത്തിനും നേരെ വിരുദ്ധമായിട്ടുള്ളത്?

അതും ഇരിക്കട്ടെ. ഇനി യേശു ദൈവത്തിന്റെ ഒരു കൃപയുള്ളവനെന്നുവരികിലും നിശ്ചയമായിട്ട് ദേവദൂതൻ വന്ന് രക്ഷിക്കുമെന്നു ധൈര്യപ്പെട്ടു താഴത്തു ചാടിക്കളയരുതാഞ്ഞോ? അല്ലാത്ത പക്ഷം തന്റെ മഹിമകൊണ്ട് ആ പിശാചിനെ താഴത്തു തള്ളിക്കളകയെങ്കിലും തന്റെ സ്വരൂപത്തെ താഴത്തു ചാടിയതുപോലെ തോന്നിപ്പിക്ക എങ്കിലും ചെയ്യരുതാഞ്ഞോ? ഇതുകളിൽ ഒന്നിനെയും ചെയ്തതായി കാണുന്നില്ലല്ലോ.

പിന്നെയും യേശുവിനെ പമ്പരംപോലെ കറക്കി എടുത്ത് ഒരു വലിയ മലയുടെ മുകളിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് സകല രാജ്യങ്ങളെയും കാണിക്കുകയും തന്റെ പാദങ്ങളിൽ നമസ്കരിച്ചാൽ ഇതുകളെല്ലാം നിനക്കു തരാമെന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. യേശുകിടന്നു 'ഭയപ്പെട്ടു' കുടുങ്ങി വിലപിച്ച് ഭ്രാന്തു പറക മാത്രമേ അപ്പോഴും ചെയ്തുള്ളു. പിന്നെ ഭയംകൊണ്ട് എന്തെല്ലാം ഗോഷ്ടികൾ പിശാചിന്റെ മുൻപാകെ കാണിച്ചിരിക്കുമെന്ന് അവർക്കു രണ്ടുപേർക്കും തന്നെ അറിയാം. അതും ഇരിക്കട്ടെ, പിശാചിനെ ജയിക്കയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു എങ്കിൽ ജയവീരനെന്നും ലോകരക്ഷകനെന്നും വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളാമായിരുന്നു. ഇവിടെ വാസ്തവമായിട്ടു പറയണ

മെങ്കിൽ യേശു പിശാചിനെ ജയിക്കയല്ല ഉണ്ടായത്. പിശാച് യേശുവിനെ ജയിക്കയായിരുന്നു. ആകയാൽ പിതാവ്, പവിത്രാത്മാവ്, പുത്രൻ ഈ മൂന്നുപേരും പരീക്ഷകനായ പിശാചിനെക്കാൾ ശക്തി കുറഞ്ഞവരെന്നു നല്ലതിൻവണ്ണം തെളിയുന്നു. ഇങ്ങനെ പിശാചിനോടു തോറ്റവൻ ദൈവമാണുപോലും. അതെ! അതെ! ഇദ്ദേഹം നല്ല സമർത്ഥൻ തന്നെ. ഇദ്ദേഹം പിശാചിനെ ജയിച്ച ജയമേ ജയം! ഇദ്ദേഹം മലയിൽനിന്നു ചാടിയ ചാട്ടമേ ചാട്ടം! ഇദ്ദേഹം കല്ലിനെ അപ്പമാക്കിയ മിടുക്കേ മിടുക്ക്! അടെ അപ്പാ! എന്ത് അത്ഭുതം! അയ്യോ! തന്റെ വാക്കുകളെ കേൾക്കാത്ത യേശുവിനെ അപജയപ്പെടുത്താതെ പാവമെന്നും ചൊല്ലി വിട്ടുകളഞ്ഞ പിശാചല്ലയോ യഹോവയെക്കാളും കൃപയുള്ളവൻ? ഒരുത്തനെ പിടിച്ചിരുന്ന അനേകം പിശാചുക്കൾ ക്രിസ്തുവിനോട് ഒരായിരം പന്നികളെ ഭക്ഷണത്തിനായിട്ടു ചോദിക്കുകയും ക്രിസ്തു അക്രമമായിട്ട് അപ്രകാരം കൊടുക്കുകയും പിശാചുക്കൾ ആ പന്നികളെ സമുദ്രത്തിൽ മുക്കിക്കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ആ പന്നികളുടെ ഉടയക്കാരന് എത്രയോ നഷ്ടം! നോക്കുവിൻ! ഇതും യേശുവിന്റെ ദേവത്വത്തിന് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണു പോലും!

ഒരിക്കൽ യേശുവിന് വിശന്നു ബുദ്ധിമുട്ടിയപ്പോൾ ആയതിന് അറിഞ്ഞു പഴം കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ട് അത്തി വൃക്ഷത്തെശപിച്ച് ഉണക്കിക്കളഞ്ഞു. ഹോ! ഇത് വലിയ അത്ഭുതംതന്നെ. പഴമില്ലാത്ത കാലത്ത് എങ്ങനെയാണ് കൊടുക്കുന്നത്? ഒരുവേള പഴം ഉള്ളസമയംതന്നെ ആയിരുന്നാലും അന്യൻമാർ ആവശ്യം പോലെ പറിച്ചു കൊള്ളുക അല്ലാതെ അതിനെ അറിഞ്ഞുതരുന്നതിലേയ്ക്കു മരത്തിനു കഴിയുമോ? അല്ലാതെയും മരങ്ങൾ വളർന്ന് അതാതു കാലങ്ങളിൽ പൂക്കുന്നതും കായ്ക്കുന്നതും പഴുക്കുന്നതും എല്ലാം ദൈവനിയമംപോലെ അല്ലയോ? അദ്ദേഹം ദൈവമെന്നു വരികിൽ പഴം കൊടുക്കാത്തതിനു കാരണം മറ്റാരുമല്ലല്ലോ. ആയതുകൊണ്ട് യേശു തന്നത്താനെ ശപിച്ചുകൊള്ളുകയല്ലാതെ ഒരു ദോഷത്തിനും കാരണമാകാത്ത വൃക്ഷത്തെ ശപിച്ചതു എന്തിന്? എങ്കിലും അമ്പമ്പോ? അത്ര വലിയ വിശപ്പോ? ആ വിശപ്പിനെ അടക്കുവാൻ കഴിയാത്തവനാണോ നാല്പതു ദിവസംവരെ ഉപവസിച്ചത്? ഇതു ശുദ്ധമേ നുണതന്നെ. വിശപ്പിനെ അടക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ശക്തിയുണ്ടു് എങ്കിലും തന്റെ മഹിമയെ ശിഷ്യൻമാർക്കു കാണിക്കുന്നതിലേയ്ക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നുശപിച്ചത്എങ്കിൽ പഴം കൊടു

ക്കാത്ത വൃക്ഷത്തിനെക്കൊണ്ട് അപ്പോൾത്തന്നെ കൊടുപ്പിക്കേണ്ട തായിരുന്നു. അതാണ് അധികം മഹിമ. എന്തെന്നാൽ തൽക്കാലം വിശപ്പ് അടങ്ങി തൃപ്തിപ്പെടുകയും ശിഷ്യൻമാർ വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നല്ലോ. വേണമെന്നുള്ളത് ഒന്നും ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്ക് യേശുവിന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇദ്ദേഹം ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഒരുവേള നാല്പതുദിവസം ഉപവസിച്ചു എന്നുവരികിലും ആയതു തന്റെ മന സ്സോടുകൂടിയല്ലാ; പിന്നയോ ഒരുത്തരും ഒന്നും കൊണ്ടു ചെന്നു കൊടുക്കാതെയും തനിക്കു പോയി അന്വേഷിക്കുന്നതിന് പിശാച് വിട്ടയയ്ക്കാതെയും ഇരുന്നതുകൊണ്ട് കരുകരുത്ത പട്ടിണി അകപ്പെ ട്ടുപോയതാകുന്നു.

ഇനി യേശു വെള്ളത്തിൽ നടന്നു എന്നു പറയുന്നത് പക്ഷേ, സത്യം തന്നെ ആയിരുന്നാലും ആയത് ഒരു അതിശയമല്ല. ഇക്കാ ലത്ത് സാധാരണ മനുഷ്യർക്കു ചെയ്യത്തക്കതായ ജലസ്തംഭമെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു വിദ്യയാകുന്നു.

ഇനി ജാലവിദ്യക്കാരും വൈദ്യൻമാരും മിസ്മറിസക്കാരും ഇക്കാലങ്ങളിൽ ചെയ്യുന്നതായ ചില ചെറിയ വിശേഷങ്ങൾപോലെ യേശുവും ചെയ്തതായിട്ടു കാണുന്നുണ്ട്. അവകൾ നിസ്സാരങ്ങളാക യാൽ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

യേശു മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനെ ദൈവമെന്നു പറയാം. എങ്കിൽ ക്രിസ്തു മരിച്ചവരുടെ ഉയർപ്പിൽ മുമ്പനായി എന്നും അപ്പോസ്തോലർ നടപ്പുകൾ 26-അ. 23-വാ. അതുപോലെ തന്നെ വെളിപ്പാടു 1-അ. 5-വാ. പറകയാൽ യേശു മറ്റൊരുത്തരെയും ജീവിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ ഇദ്ദേഹം വേറെ ഒരുത്തനെ ജീവിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് ഇദ്ദേഹത്തിനാൽ ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടവൻ മുമ്പൻ എന്നും ഇദ്ദേഹം പിൻപൻ എന്നും വരുവാനേ പാടൊള്ളു. എന്തെന്നാൽ യേശു ഉയിർത്തതിന്റെ ശേഷം മറ്റൊരുത്തനെ ജീവിപ്പിച്ചു എന്നുപറയുന്നതി ലേയ്ക്ക് ബൈബിൾ തീരെ സമ്മതിക്കാത്തതിനാലത്രേ. യേശു ജീവി ച്ചവരിൽ ഒന്നാമൻ എന്നല്ലാതെ ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടവരിൽ ഒന്നാമനെന്നു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ. എന്നാൽ,

ഏവൻ യേശുവിനാൽ ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നു പറയപ്പെ

ടുന്നോ ആ അവൻ യേശുവിനാൽ ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടവനായാലും താനേ ജീവിച്ചവനുംകൂടിയാകുന്നു. ഇന്നലെ രാത്രി ഇടിവെട്ടി. അതു കേട്ട് ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു എന്ന് ഒരുവൻ പറയുമ്പോൾ ശബ്ദം ഹേതുവായിട്ടെങ്കിലും ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു എന്നു പറയുന്നതുപോലെ യേശുവിനാൽ ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടവൻ താനേ ജീവിച്ചവനും ആകുന്നു.

ഇനി യേശു അന്യൻമാരാൽ ജീവിപ്പിക്കപ്പെടാതെ താനേ ജീവിച്ചവൻ തന്നെ ആണോ? അല്ലല്ല. അദ്ദേഹവും ജീവിപ്പിക്കപ്പെട്ടവൻതന്നെ എന്ന് റോമർ അ–15 വാ–24 ദൈവം ക്രിസ്തുവിനെ മരിച്ചവരിൽനിന്നും എഴുപ്പി എന്നും കൊരിന്ത. 15–അ. 12 മുതൽ 15 വരെ വാ. യേശു ഉയർത്ത് എഴുന്നൂ എന്നും കാരണം കൂടാതെ പറഞ്ഞുംവച്ച് തൽക്ഷണംതന്നെ ദൈവത്താൽ എഴുന്നേൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു എന്നു കാരണത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

റോമാ. 4–അ. 24–വാ യേശുവിനെ ജീവനോടെ എഴുപ്പിയവനെ വിശ്വസിക്ക എന്നും. അപ്പോസ്തലർ നടപ്പ് 3–അ. 5–വാ. ദൈവം ക്രിസ്തുവിനെ മരിച്ചവരിൽനിന്നു എഴുപ്പി എന്നും കൊരിന്തി 15–അ, 12 മുതൽ 15 വരെ വാ. യേശു ഉയർത്ത് എഴുന്നു വന്നു എന്നു കാരണം കൂടാതെ പറഞ്ഞുംവച്ച് തൽക്ഷണംതന്നെ ദൈവത്താൽ എഴുന്നേൽപിക്കപ്പെട്ടു എന്നു കാരണത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. റോമാ.10–അ. 8,10 വാക്യം ദൈവം ക്രിസ്തുവിനെ മരിച്ചവരിൽ നിന്ന് എഴുന്നേൽപ്പിച്ചു എന്നു നിന്റെ ഹൃദയത്തോടെ വിശ്വസിച്ചാൽ നീ രക്ഷപ്പെടുമെന്നു പരിഷ്ക്കാരമായി പറയുന്നു. ആകയാൽ യേശു മരിച്ചുയിർത്തവരിൽ ഒന്നാമനെന്ന പ്രമാണവാക്യം ശരിയാണെന്നുവരികിൽ മരിച്ചവരെ ജീവിപ്പിച്ചു എന്നത് അബദ്ധം തന്നെ.

ഇനി യേശു ജനങ്ങളുടെ സകല പാപങ്ങൾക്കും ബലിയായിട്ട് മരിച്ചതുകൊണ്ട് ദൈവം എന്നു പറയാം എങ്കിൽ,

ഏതു ദൈവത്തിന് ആരാണ് യേശുവിനെ ബലിയായിട്ടു കൊടുത്തത്? കുറ്റംചെയ്ത യേശുവിനെ യഹൂദൻമാർ പിടിച്ചു കൊന്നുകളഞ്ഞു. അല്ലാതെ ഒരിക്കലും ബലിയായതല്ല. അദ്ദേഹം കുറ്റക്കാരനല്ലാഞ്ഞു എങ്കിൽ യഹൂദൻമാർ കൊല്ലുകയും ഇല്ലായിരുന്നല്ലോ.

അത്രയുമല്ലാ പാപബലിയായിട്ടു മരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു മനസ്സോടുകൂടി അവതരിച്ചവനാണെങ്കിൽ താൻ നേരെ യഹൂദൻമാരുടെ

യിടയിൽ പരസ്യമാക്കാതെ ഗൂഢമായിട്ടു സഞ്ചരിച്ചതെന്തിന്? ഗൂഢമായിട്ടല്ലായിരുന്നൂ എങ്കിൽ യോഹന്നാൽ 11-അ.57-വാ. മഹാ പുരോഹിതരും പരീസരും യേശു ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ ആരെങ്കിലും അറിഞ്ഞാൽ തെര്യപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഉത്തരവുകൊടുത്ത് അന്വേഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തല്ലോ. എന്നിട്ടും കാണാതെ ഇരുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? അതിനാൽ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഗൂഢമായിട്ടുതന്നെയാണ് സഞ്ചരിച്ചിരുന്നതെന്നു നിശ്ചയം. എന്നിട്ടും ഭയം മുഴുത്തതുകൊണ്ട് സമാധാനമില്ലാതെ അവിടംവിട്ട് വേറെ സ്ഥലത്തു ഒളിച്ചുതാമസിക്കുകയും ചെയ്തല്ലോ. അത് എന്തിനായിട്ട്? അതങ്ങനെ വ്യഥാ പൊയ്പോയെന്നല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടും ഒളിച്ചും അല്ലാ എങ്കിൽ യോഹന്നാൻ 11-അ. 53. 54-വാ അന്നുമുതൽ അവർ യേശുവിനെ കൊല്ലുവാൻ ആലോചന ചെയ്തുകൊണ്ട് വന്നതിനാൽ യേശു പ്രസിദ്ധമായിട്ട് യഹൂദൻമാരുടെ ഇടയിൽ സഞ്ചരിക്കാതെ അവിടംവിട്ടു മരുഭൂമിക്കരുകിൽ എപ്രായിം എന്ന നഗരത്തിലേയ്ക്ക് വാങ്ങി അവിടെ ശിഷ്യൻമാരുമായി പാർത്തു എന്നും യോഹന്നാൻ 8-അ 58. 59-വാ യഹൂദൻമാർ കല്ലെറിയാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഒളിച്ചുപൊയ്ക്കളഞ്ഞെന്നും മലയുടെ വക്കിൽ കൊണ്ടുചെന്നു തലകീഴായി താഴത്തു തള്ളുന്നതിനു യഹൂദൻമാർ ഭാവിച്ചപ്പോൾ ഒളിച്ചോടി എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ട്? അതു മറ്റുള്ള രക്തസാക്ഷികളെപ്പോലെ വേഗതതിലോ ചില ആളുകൾമാത്രം അറികയോ കഷ്ടപ്പെട്ടാൽ പോരാ തങ്ങൾക്ക് ഒരു രക്ഷിതാവ് വന്നു കഷ്ടം അനുഭവിച്ചു മരിച്ചത് ലോകം അറിഞ്ഞില്ലെന്നു ന്യായവിധിനാളിൽ ഒഴിവുകഴിവു പറയാതിരിപ്പാൻ പ്രസിദ്ധമായി കഷ്ടപെടേണ്ടതാകയാൽ ഇസ്രായേല്യർ എല്ലാവരുംകൂടി വരുന്ന വലിയ പെരുന്നാളായ പെസഹാ ഉൽസവത്തിൽ പുറജാതികളും കാൺകെത്തന്നെ ആകാവൂ എന്നു പിതാവിനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടും പുത്രനാൽ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടും ഇരുന്നതായ ആ സമയം വരുന്നതിനു മുമ്പെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതിന് മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു ഒളിച്ചിരുന്നത് എങ്കിൽ ഇതിലേയ്ക്ക് വാക്യപ്രമാണം ഉണ്ടോ? ഇല്ലല്ലോ, അതും ഇരിക്കട്ടെ. നിങ്ങൾ പറയുന്നപ്രകാരം യേശുവിന്റെ കഷ്ടപ്പാട് ലോകം ആസകലം അറിയണമെന്ന് പിതാവിന് നിർബന്ധമായി ഉണ്ടായ അഭിപ്രായപ്രകാരംതന്നെ എല്ലാവരും ആ കഷ്ടപ്പാടിനെക്കുറിച്ച് അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞോ? ഇപ്പോൾ അറിയുന്നോ? ഇനി അറിയുമോ? അനേക

ഖണ്ഡങ്ങളിൽ അനേക ജനങ്ങൾ യേശുവിന്റെ പേരുപോലും കേട്ട റിയുന്നതിനു മുമ്പേ മരിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ എത്രയോ മരിക്കുന്നുമുണ്ട്. ഇനി എത്രയോ മരിച്ചു പോകുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് പിതാവിന് ഇതിനെപ്പറ്റി യാതൊരു അഭിപ്രായവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ആയത് തെറ്റിപ്പോയിരിക്കയാൽ പിതാവിന്റെ മറ്റുള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും ഫലിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കാൻ പാടില്ല, ആ ദിക്കിലുള്ള ജനങ്ങളെല്ലാവരും അറിയണമെന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എങ്കിൽ പിന്നെ എന്തിനാണ് നിങ്ങൾ മറ്റുള്ള ദേശങ്ങളിലും ഈ മതത്തെ കൊണ്ടു നടന്നു കാലക്ഷേപംചെയ്യുന്നത്? അല്ലാതെയും പിതാവിനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട നേരത്തിൽ അല്ലാതെ അതിനു മുൻപേ കഷ്ടപ്പെടുവാൻ മനസ്സില്ലെന്ന് പറഞ്ഞതിനാൽ യേശു പിതാവ് നിർബന്ധിച്ചു നിശ്ചയിച്ചതു കൊണ്ടുമാത്രമാണ് കഷ്ടം അനുഭവിച്ചതെന്നും തന്റെ സ്വന്തമനസ്സ് കഷ്ടപ്പെടുന്നതിലേയ്ക്ക് അല്പവും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നും പിതാവിന്റെ നിർബന്ധം അല്ലെങ്കിൽ അപ്പോഴും കഷ്ടപ്പെടുകയില്ലാഞ്ഞു എന്നും ഉള്ളത് വെളിവാകുന്നു. ഇനിയും പിതാവിനാൽ ഒരു സമയം കുറിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ അതുപോലെയും ആ സമയത്തും അല്ലാതെ തനിക്കു കഷ്ടപ്പാടു വന്നുകൂടല്ലോ. വരികയുമില്ലല്ലോ. പിന്നെയെന്തിനാണ് മുമ്പിൽകൂട്ടി ഒളിച്ചത്? പിതാവിനാൽ ഇങ്ങനെ കുറിക്കപ്പെട്ട വിവരം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഒളിച്ചതെങ്കിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കാത്തപ്പോഴെ അതിനെ താൻ സമ്മതിച്ചും ഇരിക്കയില്ല. അപ്പോൾ ഈ കഷ്ടപ്പാടു മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടിയും തന്റെ മനസ്സോടുകൂടിയും അല്ലാ തന്റെ തലേലെഴുത്തുകൊണ്ടു വന്നതാണെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നു.

അങ്ങനെയല്ല പിതാവിനാൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രമേ അറിഞ്ഞിരുന്നൊള്ളു. ആയത് ഇന്ന സമയമാണെന്നുള്ളത് അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടാകുന്നു ഒളിച്ചതെങ്കിൽ സമയം നിശ്ചയമില്ലെന്നുവരികിൽ ഒളിച്ചതിനുകാരണം ഭയമല്ലാതെ വേറെ ഒന്നും അല്ലെന്നുവരും. അതും ഇരിക്കട്ടെ. കടശിയിൽ പിടികൂടിയ ദിവസംതന്നെയാണ് പിതാവിനാൽ കുറിക്കപ്പെട്ട ദിവസമെന്ന് അതിനുമുമ്പിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കാൻ ഇടയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അന്നും താൻ ഒളിച്ചുകളയേണ്ടതല്ലായിരുന്നോ? അങ്ങനെ ചെയ്യാതെ നേരെ നിന്നുകൊടുത്തു എന്നു കാണുന്നല്ലോ. അതെന്താണ്? അതിനുമുമ്പേ ചിലരുടെ അടു

ക്കൽനിന്നു പെട്ടെന്നു മറഞ്ഞുകളഞ്ഞിട്ടുള്ള ദിവ്യശക്തി അപ്പോൾ എവിടെപ്പോയിരുന്നു? പിതൃസങ്കൽപപ്രകാരം എന്നുള്ള കാരണം ഇവിടെ ഒരുവിധവും ചേരാത്തതുകൊണ്ട് അതു ഹേതുവായിട്ടാണ് മുമ്പ് ഒളിച്ചുകളഞ്ഞതും പിന്നെ നേരെ നിന്നുകൊടുത്തതും എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പാടില്ല. ശത്രുക്കളുടെ കൈക്കുള്ളിൽ അകപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ഓടിമറഞ്ഞു രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളുവാൻ പാടില്ലാതെ വന്നതിനാലത്രേ നിന്നുകൊടുത്തത്. അല്ലാതെ അവിടെ അപ്പോൾ എന്തു ചെയ്‌വാൻ കഴിയും? അതിനാൽ യഹോവ യേശുവിനെ പാപബലിക്കായിട്ടു നിശ്ചയിക്കുകയോ ആയതു ഇന്ന സമയത്തെന്നു തീരുമാനിക്കുകയോ യേശു അതിനെ അറികയോ സമ്മതിക്കുകയോ ഒന്നും തന്നെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു നിശ്ചയം.

ആകപ്പാടെ പിതാവു തന്നെക്കുറിച്ച് ഇന്നപോലെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ആ സ്ഥിതിക്ക് അപ്രകാരമേ ഭവിക്കൂ എന്നും ഉള്ള ഒരറിവും വിശ്വാസവും യേശുവിനുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നിശ്ചയമായിട്ടും ഒളിച്ചുനടക്കുകയില്ലായിരുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം യേശുവിനെ കാണിച്ചുകൊടുത്ത യഹൂദാവിനെ അനുഗ്രഹിക്കാതിരുന്നതും മത്തായി 26–അ. 24–വാ. മനുഷ്യപുത്രനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന മനുഷ്യനു ഹാ കഷ്ടം! ആ മനുഷ്യൻ ജനിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവന്നു കൊള്ളാമായിരുന്നു എന്നിങ്ങനെ യേശു ശാപമിട്ടതും എന്തിനായിട്ട്? യഹൂദയുടെ ഈ ദ്രോഹപ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി അവൻ ശാസിക്കപ്പെട്ടില്ലെന്നു വരാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ആയതിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തതാണ് എങ്കിൽ,

അപ്രകാരം ഒരു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കലായ ശാപം മനസ്സില്ലാത്ത തന്നെ ഇങ്ങനെ നിർബന്ധിച്ച് അകപ്പെടുത്തിയവനും ഇതിലേയ്ക്ക് എല്ലാം കാരണഭൂതനുമായ പിതാവിന്നു കൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് ഇതു ശരിയായ ശാസനയല്ലാ വ്യസനംകൊണ്ടുള്ള ശാപം തന്നെയാണ്.

സകലവും അറിയുന്ന തന്റെ ദൈവസ്വഭാവപ്രകാരം യഹൂദയുടെ ദ്രോഹത്തെ താൻ ആദ്യമേ വെളിപ്പെടുത്തുവാനായിട്ടാണ് ശപിച്ചതെങ്കിൽ ഇവനെ ദ്രോഹിയെന്ന് ആദ്യമേ അറിയാതെ അപ്പോസ്തോലൻമാരിൽ ഒരുവനായിട്ട് സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടുതന്നെ യേശുവിനു മുമ്പിൽക്കൂട്ടിയുള്ള അറിവ് ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന് നിശ്ചയ

മാകുന്നു. അതല്ലാ താൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരുന്നൂ എങ്കിൽ ആ ദ്രോഹത്തെ താൻ ചെയ്യിച്ചതായിട്ടല്ലേ വരൂ. ആ മുറയ്ക്ക് കൂടിയേ തീരൂ എങ്കിൽ തന്നെയും പ്രധാന കാരണനായ യഹോവാ യേയും അല്ലയോ ശപിച്ചുകൊള്ളേണ്ടത്? അതുകൊണ്ട് ഈ സമാധാ നവും യഹൂദയെ മാത്രം ദ്രോഹി എന്നു പറയുന്നതും ചേരുന്നില്ല. എല്ലാംകൂടി അടുത്തു മുറുകിവന്നപ്പോൾ മറ്റു ചിലരേപ്പോലെ യേശുവും അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നല്ലാതെ മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് പറയുന്നത് കള്ളമാകുന്നു.

ഇനിയും യേശുവിന്റെ കഷ്ടതയ്ക്ക് കാരണം യഹൂദാവിന്റെ കാട്ടിക്കൊടുക്കലോ പിതാവിന്റെ നിശ്ചയിക്കലോ അതോ രണ്ടുംകൂ ടിയോ? യഹൂദാവിന്റെ കാട്ടിക്കൊടുക്കലാണെങ്കിൽ പാപബലിയ ല്ലെന്നു നിശ്ചയം. പിതാവിന്റെ നിശ്ചയിക്കലാണെങ്കിൽ അതിന് അനു കൂലമായ കാണിച്ചുകൊടുക്കലിനെ ചെയ്ത യഹൂദാവിനെ ഒരി ക്കലും ദ്രോഹിയാണെന്നു പറകയും നരകത്തിൽ തള്ളുകയും ചെയ്തുകൂടാ. രണ്ടും കൂടിയാണെങ്കിൽ ഒന്നു ഗുണമെന്നും ഒന്നു ദോഷമെന്നും പറയുന്നത് വലിയ അന്യായമാണ്. അതിനാൽ ഭയ പ്പെട്ടു ഒളിച്ചുനടന്ന തന്നെ കാണിച്ചുകൊടുത്തതിലുണ്ടായ സങ്കടം കൊണ്ടു മനസ്സെരിഞ്ഞു ശപിച്ചതുതന്നെയാണ്. ഈ ന്യായങ്ങളെ ക്കൊണ്ട് 'ക്രിസ്തു പാപബലിയായിട്ടല്ല മരിച്ചതെന്ന് തെളിയുന്നു.

ഇതിനു മുമ്പിൽ യേശു മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം ദൈവത്താൽ ജീവിക്കപ്പെട്ടതല്ലാതെ താനേ ജീവിച്ചല്ലോ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഇപ്പോൾ ദൈവവും ജീവിപ്പിച്ചില്ല എന്നും മരിച്ചവൻ മരിച്ചവൻതന്നെ എന്നും സ്ഥാപിക്കാം, 1 കൊരിന്തിയർ 15-അ. 17-വാ. ക്രിസ്തു എഴു ന്നേറ്റില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസം വൃഥാ ആയിരിക്കുമെന്ന് പൗലോസ് പറയുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻമാരുടെ വിശ്വാസത്തിനു ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നു എന്നുള്ളത് മുഖ്യ കാരണമായിരിക്കയാൽ ആ വിഷ യത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ഒരു പുസ്തകം എഴുതിവരുന്നു.[32] അതു കൊണ്ട് ആയതിനെ ഇവിടെ ചുരുക്കിപ്പറയുന്നു. യേശു ഉയിർത്തെഴു ന്നോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് വിചാരിക്കണമെങ്കിൽ അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നവരിൽ ആരെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണ്. അപ്പോഴിരുന്ന യഹൂദൻമാരെല്ലാ വരും ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നു എന്നു ഘോഷിക്കുന്നത് ശുദ്ധമേ

അസത്യമാണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇനി ക്രിസ്തുവിനു സാധകമായി പറയുന്ന ബൈബിൾകൊണ്ടു നോക്കാം. ബൈബിളാചാര്യൻമാരിൽ ഒരുത്തരും യേശു ഉയിർത്തെഴുന്നതിനെ നേരെ കണ്ടതായി പറയുന്നില്ല. പിന്നെയോ? അവൻ കണ്ടു ഇവൾ കണ്ടു എന്നെല്ലാം അന്യൻമാരുടെമേൽ പഴിചുമത്തുന്നേയുള്ളു. ഹോ! ശരിതന്നെ, അവർ കാണാത്തതിനെ എങ്ങനെയാണു കണ്ടതായിട്ടു പറയുന്നത്? മത്തായി 28-അ. 17-വാ. പതിനൊന്നു ശിഷ്യൻമാരും യേശുവിനെ ഗെലീലായിൽ കണ്ടു വന്ദിച്ചു. എന്നാൽ ചിലർ സന്ദേഹപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ പതിനൊന്നുപേരിൽ മത്തായിയും ഒരുവനാണ്, ഇയാൾ സന്ദേഹപ്പെട്ടവരിൽ ഒരുത്തൻതന്നയോ അല്ലയോ എന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഇയാൾ വാസ്തവത്തിൽ കണ്ടിരുന്നു എങ്കിൽ താൻ കണ്ടു എന്ന് എന്തുകൊണ്ട് പറഞ്ഞുകൂടാ? അതിനാൽ ഇയാളും സന്ദേഹിച്ചവരിൽ ഒരുവൻ തന്നെയാണ്. എന്നാൽ ചില ശിഷ്യൻമാരെങ്കിലും സംശയിപ്പാൻ എന്ത്? കണ്ടത് യേശുവിനെ അല്ലയോ? വളരെനാൾ ശുശ്രൂഷയും ചെയ്തുകൊണ്ടു യേശുവിനോടുകൂടി സഞ്ചരിച്ച പ്രധാന ശിഷ്യൻമാരുപോലും സംശയിച്ചും വിശ്വസിക്കാതെയും ഇരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് 1855 (?) സംവത്സരത്തിനു മുമ്പ് ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനെ നാം എങ്ങനെയാണ് വിശ്വസിക്കുന്നത്? അല്ലാതെയും യേശു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റു എന്നു പറഞ്ഞവരായ മത്തായി, മാർക്കോസ്, ലൂക്കോസ്, യോഹന്നാൻ ഇവർ നാലുപേരും അന്യോന്യവിരോധമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനെ ചുരുക്കി കാണിക്കാം! (യോഹന്നാൻ) പ്രഭാതകാലത്ത് ഇരുട്ടുള്ളപ്പോൾ മഗ്ദലൂർമറിയാൾ (ഒരുത്തി) യേശുവിന്റെ കല്ലറയ്ക്കു പോയി. (മത്തായി) ഉഷസ്സിനു മഗ്ദലൂർമറിയാളും വേറെ മറിയാളും (രണ്ടുപേർ) കല്ലറയ്ക്കു പോയി. (മാർക്കോസ്) അതികാലത്തു സൂര്യോദയത്തിങ്കൽ മഗ്ദലൂർമറിയാളും യാക്കോബിന്റെ അമ്മയായ മറിയാളും സാളമെ എന്നവളും (മൂന്നുപേർ) കല്ലറയ്ക്കുപോയി. (ലൂക്കോസ്) എത്രയും പ്രഭാതത്തിൽ മഗ്ദലൂർ മറിയാളും വേറെ സ്ത്രീകളും (പലർ) കല്ലറയിലേയ്ക്കുപോയി. (മത്തായി) യേശുവിന്റെ കല്ലറയിൻമേൽ കല്ലിരിക്കുന്നതായിട്ട് ടി. സ്ത്രീകൾ കണ്ടു. അപ്പോൾ ദൈവദൂതൻ വാതിലിലിരുന്ന കല്ലിനെ മറിച്ചു തള്ളിയുംവെച്ച് അതിൻമേൽ ഇരുന്നു. (മാർക്കോസ്)

സ്ത്രീകൾ കണ്ടപ്പോൾ കല്ലറയിൻമേൽ കല്ല് ഇല്ലായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഒരു യുവാവ് (ദേവദൂതനല്ല) കല്ലിൻമേൽ ഇരുന്നതിനെ കണ്ടു. (മർക്കോസ്) രണ്ടു മനുഷ്യർ നിൽക്കുന്നതിനെ അവർ കണ്ടു. ഇവിടെ മത്തായി മർക്കോസുകൾ പറഞ്ഞ ദേവദൂതനെയോ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ഇരുന്നതിനെയോ ഇവർ കണ്ടില്ല. (യോഹന്നാൻ) സ്ത്രീകൾ രണ്ടു ദൂതൻമാരെ ഇരുന്നതായിട്ടു കണ്ടു. മത്തായി പറഞ്ഞ ഒരു ദേവദൂതനെയോ മർക്കോസ് പറഞ്ഞ ഇരുന്നിരുന്ന യുവാവിനെയോ ലൂക്കോസ് പറഞ്ഞ നിന്നിരുന്നവരായ രണ്ടു മനുഷ്യരെയോ സ്ത്രീകൾ കണ്ടില്ല. (ലൂക്കോസ്) പിന്നെ സ്ത്രീകൾ ഈ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ശിഷ്യൻമാരോടു പറഞ്ഞു. മർക്കോസ് 16–അ. 8–വാ. സ്ത്രീകൾ ഭയന്ന് ഒരുത്തരോടും പറഞ്ഞില്ല. (മത്തായി) സ്ത്രീകൾ ശിഷ്യൻമാരെ അറിയിക്കാൻ പോകുമ്പോൾ യേശുവിനെ കണ്ടില്ല. (മത്തായി) മഗ്ദലൂർ മറിയാൾ യേശുവിനെ കണ്ടയുടനെ യേശുവിന്റെ കാലിനെ തൊട്ടു വണങ്ങി. യോഹന്നാൻ 20–അ. 17–വാ. മഗ്ദലൂർ മറിയാൾ യേശുവിനെ തൊട്ടില്ല. (യോഹന്നാൻ) ആദ്യം മഗ്ദലൂർമറിയാൾക്കു കാണപ്പെട്ടു. ലൂക്കോസ് 24–അ. 50–51–വാ. യേശു ബെത്തനെയിൽനിന്നും[33] സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കുപോയി. അപ്പോസ്തോലർ 1–അ. 9–12 വാ, ക്രിസ്തു ഒലിവാ എന്ന മലയിൽനിന്നും സ്വർഗ്ഗത്തേയ്ക്കുപോയി. ലൂക്കോസ് 24–അ. 33–36, 37–വാ. യോഹന്നാൻ 20–അ. 19–വാ. യേശുവിന്റെ 11 ശിഷ്യൻമാർക്കും ജരൂസലേമിൽവച്ച് ആദ്യപ്രാവശ്യം ദർശനം ഉണ്ടായി. മത്തായി 28–അ. 16,17–വ, പതിനൊന്നു ശിഷ്യൻമാർക്കും ഗെലീലായിൽവച്ച് യേശു ആദ്യപ്രാവശ്യം കാണപ്പെട്ടു. മത്തായി 12–അ. 40വാ. യേശു കല്ലറയിൽ മൂന്നു പകലും മൂന്നുരാവും ഇരിക്കും (എന്ന് യേശു) പറഞ്ഞു. മർക്കോസ് 14–അ. 25–42–44–45–46വാ. യേശു കല്ലറയിൽ ഒരുപകലും രണ്ടു രാവും ഇരുന്നു. ടി. നാലുപേരും പരസ്പരം വിരുദ്ധങ്ങളായി ഇങ്ങനെ എഴുതിയിരിക്കകൊണ്ട് ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കത്തക്കവയല്ല. ഇപ്രകാരം കൈവിട്ടുകളഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു വേറെ ഇനി എന്തോന്നാണ് ഇതിലേയ്ക്ക് ആധാരമായിട്ടുള്ളത്? അവർ നാലുപേരും ഇപ്രകാരം വിരുദ്ധങ്ങളായിട്ടു പറഞ്ഞു എന്നുവരികിലും അവരിൽ ഒരുത്തനെങ്കിലും ക്രിസ്തു ഉയിർത്തെഴുന്നേറ്റില്ലാ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലല്ലോ എന്നു ചില ക്രിസ്ത്യൻമാർ പറയുന്നു എങ്കിൽ,

ഇതിലേയ്ക്ക് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയാം. കേൾപ്പിൻ: തിരുവനന്തപുരത്ത് അട്ടക്കുളങ്ങരെ ഷാപ്പിൽ കട്ടിലിൻമേൽ കാലത്ത് 6 മണി മുതൽ വൈകിട്ട് 6 മണിവരെ ഒരു വെളുത്ത കാക്ക ഇരുന്നു എന്ന് ഒരുവനും ആ കാക്ക തന്നെ ആ സമയത്തു വെമ്പായത്തു കുറുപ്പിന്റെ വീട്ടിൽ കിടക്കയിൽ ഇരുന്നതായിട്ട് മറ്റൊരുത്തനും ആ സമയത്തു തന്നെ ആ കാക്ക ശംഖിൻമുഖത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ ഇരുന്നതായിട്ടു മൂന്നാമതൊരുത്തനും ആ കാക്ക ആ സമയത്തുതന്നെ കൊട്ടാരക്കര ക്ഷേത്രത്തിൽ ഇരുന്നതായിട്ട് ഒരുത്തനും പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ അതിനെ കേൾക്കുന്നവർ ഇവരിൽ ആരും വെള്ളക്കാക്ക ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ, ആയതുകൊണ്ട് വെള്ളക്കാക്ക ഉണ്ടായിരുന്നതുതന്നെ എന്നു നിരൂപിക്കുമോ? പരിഹസിക്കുമോ? പരിഹസിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. മേൽക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ട് പിശാചിനെജയിച്ചു എന്നുള്ളതുമുതൽ മരിച്ചുയർത്തു എന്നുള്ളതുവരെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയിൽ ഒരത്ഭുതവും യേശുവിനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു തെളിവാകുന്നു.

ഇത്രയുമല്ല കടശിയിൽ യേശുവിനെ പിടിച്ചിരുന്നവർ അവനെ പരിഹസിച്ചു തല്ലി കണ്ണുമൂടിക്കെട്ടി മുഖത്ത് അടിച്ചേച്ച് നിന്നെ അടിച്ചവനാരെന്നു ചോദിച്ചതിന്റെ ശേഷം യേശുവിനു പറയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഏറോദേസു രാജാവ് യേശുവിനെ കണ്ടു വളരെ സന്തോഷത്തോടുകൂടി വല്ലതും ഒരത്ഭുതം ചെയ്തുകാണിപ്പാൻ പറഞ്ഞിട്ട് അതിനും കഴിഞ്ഞില്ല. എന്നിട്ടാണ് തൂക്കിലിടുവാൻ നിയമിച്ചത്. മഹാപുരോഹിതൻമാരും ശാസ്ത്രിമാരും മൂപ്പൻമാരും ഇവൻ ഇസ്രായേൽ രാജാവെങ്കിൽ കുരിശിൽനിന്നിറങ്ങിവരട്ടെ, എന്നാൽ ഞങ്ങൾ വിശ്വസിക്കും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടും താൻ പ്രേതംപോലെ നിന്നതല്ലേ ഉള്ളു. കല്ലേറുകൊള്ളുമെന്നു തോന്നിയപ്പോഴും മലവക്കിൽനിന്നു തള്ളപ്പെടാൻ നേരത്തും ശിഷ്യൻമാരോടു സമാധാനം പറഞ്ഞേച്ചും ഭയന്ന് ഒളിച്ചോടിപ്പോയതിനെ ദിവ്യശക്തികൊണ്ടു മറഞ്ഞു കളഞ്ഞതാണെന്നല്ലയോ നിങ്ങൾ പറയുന്നത്? എന്നാൽ ആ ദിവ്യശക്തി ഈ സമയത്ത് എവിടെപ്പോയി? യേശുവിന് ഒളിച്ചുള്ള സഞ്ചാരം പതിവായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ശത്രുക്കൾ വല്ലവരും പിടികൂടിയാലും വല്ലവിധവും ആൾകൂട്ടത്തിൽ പതുങ്ങി ഒളിച്ചോടുക പലപ്പോഴും ഉണ്ടായതിനാൽ ഒരിക്കൽ അവർ വളരെ താൽപ്പര്യപ്പെട്ടു

പിതാവിനാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട ദിവസമാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്ക് സകലപേർക്കും ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ഉണ്ടെന്നും ദൈവമാണെന്നും പറഞ്ഞുകൊള്ളാമല്ലോ.

ആകട്ടെ, മേൽപറഞ്ഞ അത്ഭുതങ്ങളെല്ലാം യേശു ചെയ്തതായിട്ട് നോക്കാം. എന്നാലും ദൈവമെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മോശ, യോശുവാ, ഏലീശാ, എലിയാ മുതലായവരും ഇതുപോലെതന്നെ അനേകം അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്തതായിട്ടും നിങ്ങളുടെ ബൈബിൾ ഘോഷിക്കയാൽ അവരെയും പ്രത്യേകം ദൈവമെന്നു പറയേണ്ടതായിട്ടുവരും. അതുകൊണ്ടത്രെ.

അല്ലാതെയും മത്തായി 17–അ. 20–വാ. ഒരു കടുകുമണിയോളം മാത്രം നിങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ടായാൽ ഈ മലയോട് ഇവിടെനിന്ന് അവിടേയ്ക്കു വാങ്ങിപ്പോകയെന്നു പറയാം. വാങ്ങിപ്പോകയും ചെയ്യും. അത്രയുമല്ല നിങ്ങൾക്കു കഴിയാത്തത് ഒന്നും ഉണ്ടാകയില്ല. ടി. 22–വാ. യോഹന്നാൻ 14–അ. ഉപവസിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവർക്കും ദൈവത്തിൽ വിശ്വാസമുള്ള എല്ലാവർക്കും വലിയ അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്വാൻ കഴിയുമെന്നും പുറപ്പാടു പുസ്തകം 7–ം 8–ം അദ്ധ്യായം. ദൈവത്തിന്റെ മഹിമയിനാൽ മോശ മുതൽപേരെ ഈജിപ്ത് ദേശത്ത് പറവോ എന്ന രാജാവിന്റെ അടുക്കൽചെന്നു കോലിനെ പാമ്പാക്കൽ, വെള്ളത്തെരക്തമാക്കൽ, തവള ഉണ്ടാക്കൽ മുതലായ അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്തപ്പോൾ രാജസമീപത്തുണ്ടായിരുന്നവരും ദൈവശത്രുക്കളും ശൂന്യക്കാരുമായ[34] മാന്ത്രികൻമാർ ഇതുകൾക്കു തുല്യമായും അധികമായും ചെയ്തു എന്നു കാണുന്നു. ഇതുകളാൽ ദൈവം അല്ലാത്തവർക്കും വിശ്വാസമില്ലാത്ത ദൈവശത്രുക്കൾക്കും അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

പിന്നെയും മത്തായി 24–അ. 24–വാ. കള്ളക്രിസ്തുക്കളും കള്ളദീർഘദർശിമാരും വന്നുകഴിയുന്നതായിരുന്നാൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരെയും വഞ്ചിപ്പാൻ തക്കവണ്ണം വലുതായിട്ടുള്ള അടയാളങ്ങളേയും അൽഭുതങ്ങളേയും കാട്ടും. ഇതിനാൽ ഒരുവൻ അൽഭുതങ്ങളെ ചെയ്താൽ അവനെ ദൈവമെന്നു വിശ്വസിച്ചുപോകരുതെന്നു മാത്രമല്ലാ ദൈവഭക്തനാണെന്നെങ്കിലും വിചാരിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് മാർഗ്ഗവും ദൈവശത്രുവാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു

യാതൊരു വിരോധവും ഇല്ലെന്നും ഉറപ്പാക്കാവുന്നതാണ്. എങ്ങനെ വിചാരിച്ചാലും യേശുവിനെ ദൈവമെന്നു പറയുന്നതിലേയ്ക്ക് കടുകോളവും ന്യായം കാണുന്നില്ലാ.

ഇപ്രകാരം മരിച്ചുപോയ യേശു ഉയർത്തെഴുന്നില്ലെന്ന് അനേകം പ്രബലന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ട് സ്ഥാപിച്ചു. ഇനി മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം ഏതുസ്ഥിതിയിൽ ആയിരിക്കാം എന്നുള്ളതിനെ ബൈബിളിലെ ന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ ചിന്തിച്ചുനോക്കാം.

പാപികൾക്കെല്ലാവർക്കും നരകമാകുന്നു നിത്യവാസസ്ഥലം. എന്നാൽ യേശുവാകട്ടെ എല്ലാവരുടേയും സകല പാപങ്ങളെയും ഏറ്റുപോയതുകൊണ്ട് എല്ലാ പേരെക്കാളും മഹാപാപിയും അതുഹേതുവായിട്ട് തിടിനെന്നു[35] നരകത്തിൽ പോയി വീഴുന്നതിലേക്കുമാത്രമല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും യോഗ്യത ഇല്ലാത്തവനും ആകുന്നു. ആയതുകൊണ്ട് യേശു നരകത്തിൽ തന്നെ പതിച്ചിരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പായിട്ടു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നുതന്നെയുമല്ല ഇതിന്നനുസരണമായിട്ടു ക്രിസ്തു മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം പാതാളത്തിൽ ഇറങ്ങി എന്നുംകൂടി അപ്പോസ്തലൻമാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് സന്ദേഹമില്ലാ. ക്രിസ്തു നരകത്തിൽതന്നെ പോയിരിക്കുന്നു എന്നു തീർച്ചയായിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും നരകത്തിൽ പോയവർക്ക് തിരിച്ചു കരേറ്റമില്ലെന്നു നിങ്ങൾതന്നെ സിദ്ധാന്തമായിട്ടു പറയുന്നതുകൊണ്ട് നരകത്തിൽ പോയവനായ യേശുവും അപ്രകാരംതന്നെ മടങ്ങി കരേറീട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനേ ന്യായമുള്ളു. ഇതിലേയ്ക്ക് അനുകൂലമായിട്ട് യോഹന്നാൻ 20–അ. 17–വാ. എന്റെ പിതാവിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്ക് ഇതുവരെയും കരേറി പോയിട്ടില്ലാ എന്നിങ്ങനെ പ്രമാണവും സിദ്ധിച്ചിരിക്കയാൽ സംശയമില്ലാ. മോക്ഷത്തിൽ പോയിട്ടില്ലെന്നുംകൂടി തീർച്ചയായി. അപ്പോൾ മോക്ഷത്തിൽ വ്യാപിക്കാത്ത സ്ഥിതിക്കു എങ്ങും വ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നും പറയാനും പാടില്ല. അതുകൊണ്ടു തന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കു തക്കവണ്ണം ചെന്നുചേർന്ന സ്ഥാനവും ആരായാലും ശരി ചെന്നകപ്പെട്ടവർക്ക് ഒരുകാലത്തും മോചനമില്ലാത്ത സ്ഥലവും ആയ നിത്യനരകത്തിൽ തന്നെ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ വേറെ ഒരു വിധത്തിലും പറയുന്നതിലേയ്ക്ക് ശ്രുതിയും യുക്തിയും അനുഭവവും ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലാ.

ല്ലാതെ വേറെ ഒരു വിധത്തിലും പറയുന്നതിലേയ്ക്ക് ശ്രുതിയും യുക്തിയും അനുഭവവും ഒന്നും തന്നെ ഇല്ല.

ആകയാൽ യോഹ. 20അ. 28 വാ. ദൈവം മത്തായി 1 അ. 23 വാ. നമ്മോടുകൂടെയുള്ള ദൈവം, എബ്രേ. 1 അ. 8 വാ. നിത്യസിംഹാസനസ്ഥനായ ദൈവം റോമ. 9 അ, 5 വ. എന്നേയ്ക്കും വാഴ്ത്തപ്പെട്ടവനായി സർവ്വത്തിൻമേലും ദൈവമായവൻ, യഹൂദാ 25 അ. തീമോ. 1 അ. 17 വാ. നമ്മുടെ രക്ഷിതാവാകുന്ന ഏക ജ്ഞാനിയായ ദൈവം, തീമോ. 6 അ. 14–16 വരെ വാ. ധന്യനായ ഏകാധിപതിയും രാജാധിരാജാവും കർത്താധികർത്താവും, 1.യോഹ.3 അ. 16 വാ. നമുക്കുവേണ്ടി തന്റെ ജീവനെവച്ച ദൈവം, അപ്പൊ: നടപ്പ്. 20 അ. 28 വാ. നമ്മെ സ്വന്ത രക്തത്താൽ സമ്പാദിച്ച ദൈവം, തീത്തു 2 അ. 14 വാ. മഹാ ദൈവം. തീമോ. 3 അ. 16 വാ. ജഡത്തിൽ വെളിപ്പെട്ട ദൈവം. യോഹ. 5 അ. 2 വാ. സത്യദൈവം, എശായ 9 അ. 6 വാ. ശക്തിയുള്ള ദൈവം, യോഹ. 1 അ. 1 വാ. വചനമാകുന്നദൈവം വെളി. 17 അ. 14 വാ. കർത്താധികർത്താവ് ലൂക്കാ. 2 അ. 6 വാ. കർത്താവാകുന്ന ക്രിസ്തു വെളി 1 അ. 8 വാ. ഇരുന്നവനും ഇരിക്കുന്നവനും വരുന്നവനുമായ കർത്താവ്, 1 കൊരി. 8 അ. 6 വാ. യേശു ക്രിസ്തു എന്ന ഏക കർത്താവ്, എശായാ 6 അ. 4–1 1 വാ. സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവയായ കർത്താവ്, യോഹ 12 അ. 38 വാ. 1 കൊരിന്തി 2അ. 8വാ. മഹത്വത്തിൽ കർത്താവ്, റോമാ 14 അ. 8 വാ. ജീവികൾക്കും മരിച്ചവർക്കും കർത്താവ്, 2 കൊരി. 15 അ. 47 വാ. സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നുള്ള കർത്താവ്, നീതിയും കരുണയുമുള്ളവനെന്നർത്ഥമുള്ളതായി പറയുന്ന അൽപ്പാ ഒമേഗാ, വെളി. 22 അ. 13 വാ. ആദിയും അന്തവും, വെളി. 3 അ. 14 വാ. ആമേൻ, വെളി. 19 അ. 16വാ. രാജാധിരാജാവ്, എബ്രോ. 1 അ. 12 വാ. യഥാവാൻ, വെളി. 2 അ. 23 വാ. ഉൾപ്പൂവുകളെയും ഹൃദയങ്ങളേയും ആരായുന്നവൻ, കൊലൊ. 1 അ. 17 വാ. സർവത്തിനും മുമ്പൻ, യോഹ. 16 അ. 30 വാ. സകലവും അറിയുന്നവൻ, കൊലൊ 1 അ. 8 വാ. സകലവും സൃഷ്ടിച്ചവൻ, വെളി. 1 അ. 8 വാ. സർവശക്തൻ, 2 തെസ്സ. 1 അ. 8 വാ. ന്യായാധിപതി, പ്രതികാരംചെയ്യുന്നവൻ, യോഹ. 12 അ. 12 വാ. നിത്യൻ, എശായാ 9 അ. 6 വാ. നിത്യപിതാവ്, യറമി 23 അ. 5 വാ. രാജാവ്, വെളി. 22 അ. 12 വാ. പ്രതിഫലം കൊടുക്കുന്നവൻ, മത്താ. 9 അ. 6 വാ. പാപങ്ങളെ മോചിക്കുന്നവൻ, യോഹ. 6, 53–54

വാ. മരിച്ചവരെ ഉയർപ്പിക്കുന്നവൻ, എബ്രാ. 13 അ. 8 വാ. മാറ്റമില്ലാത്ത വൻ, വെളി. 22 അ. 13 വാ. ഒന്നാമത്തവനും ഒടുക്കത്തവനും, ലൂക്കാ. 1 അ. 76 വാ. അത്യുന്നതൻ, എശാ. 40 അ. 3 വാ. യറി. 23 അ. 6 വാ. യഹോവാ സങ്കീ: 68 അ. 4 വാ. എന്നിങ്ങനെ എല്ലാം യേശുവിനുള്ള തായി പറയപ്പെടുന്ന നാമങ്ങളൊന്നും യേശുവിനു ചേരുകയില്ല. ഇപ്രകാരമുള്ളവനായിരുന്ന യേശുവിനെ ദൈവമെന്നു സ്ഥാപി പ്പാൻവേണ്ടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അയുക്തങ്ങളും അസത്യങ്ങളുമായ സമാ ധാനങ്ങളെയും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്തതുകളായ മഹിമകളെയും നോക്കുമ്പോൾ ഇനി ആരെയാണ് ഏതു ജീവൻമാരെയാണ് നിങ്ങ ളുടെ ഈ ന്യായപ്രകാരം ദൈവമെന്നു സ്ഥാപിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തത്? കഷ്ടം! കഷ്ടം! എന്തെങ്കിലും തൽക്കാല കാര്യലാഭത്തെക്കരുതി മടി കൂടാതെ ഇതിൻമണ്ണം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടപ്പാൻ തുനിഞ്ഞാലും കേൾക്കുന്നവർക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ മതി കെട്ടുപോകുമെന്നു നിരൂപിച്ചോ?

ഇങ്ങനെ യേശുവിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും ദൈവലക്ഷ ണമില്ലെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു.

നിഗ്രഹാനുഗ്രഹം

ക്രിസ്തു ലോകാവസാനത്തു വിചാരണ ചെയ്‌വാനായിട്ടു വരുമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ. വിചാരണകാലത്തിനു മുമ്പേ മരിച്ചവരെല്ലാപേരും ചെന്നുചേരുന്നതു നരകമോക്ഷങ്ങളിലോ? വേറെ വല്ല സ്ഥലത്തോ? വേറെ സ്ഥലത്താകുന്നുവെങ്കിൽ ആദം അബ്രഹാം മുതലായവരും വിചാരണകാലത്തിനു മുമ്പേതന്നെ മോക്ഷത്തിലും മറ്റു പല നരകത്തിലും പ്രവേശിച്ചുവെന്നു നിങ്ങ ളുടെ ബൈബിൾ പറയുന്നതു കള്ളമാകുന്നു.

മരിച്ചവരെല്ലാപേരും തൽക്ഷണം തന്നെ നരകത്തിലും മോക്ഷത്തിലും ചെന്നു സുഖ ദുഃഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കും എന്നുവരി കിൽ ലോകാവസാന കാലത്തിൽ വിചാരണചെയ്യണമെന്നില്ലല്ലോ അതല്ല വിചാരണ ചെയ്യണം എങ്കിൽ ആ വിചാരണകൊണ്ടു മുക്തി യിൽ ഇരുന്നവരെ നരകത്തിലും നരകത്തിൽ ഇരുന്നവരെ മുക്തി യിലും മാറ്റിമാറ്റി ഇരുത്തുമോ? ഇരുത്തുകയില്ലെങ്കിൽ വിചാരണ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പ്രയോജനം യാതൊന്നുമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ

മുമ്പേ ഇരുന്ന പ്രകാരംതന്നെ മുക്തിയിൽ ഇരുന്നവരെ മുക്തിയിലും നരകത്തിൽ ഇരുന്നവരെ നരകത്തിലും ഇടുമെങ്കിൽ അദ്ദേഹം നൂതനമായി വിചാരണ ചെയ്യുമെന്നുള്ളത് എന്തിനായിട്ട്? ആകയാൽ ലോകാവസാനത്തിൽ വിചാരണയെന്നൊന്നുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു തന്നെ ശുദ്ധ കള്ളമാകുന്നു.

ഇനിയും അദ്ദേഹം വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ മദ്ധ്യസ്ഥനായിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ. ആത്മാക്കൾ യാതൊരു കർമ്മവും ചെയ്യാതിരിക്കെ തന്റെ മനസ്സുപോലെ ചിലരെ സുഖഭോഗികളായിട്ടും ചിലരെ ദുഃഖാനുഭോഗികളായിട്ടും സൃഷ്ടിച്ചതുകൊണ്ടു പക്ഷപാതിയായിരിക്കുന്നവൻ മദ്ധ്യസ്ഥനാകുന്നതിനു യോഗ്യനല്ല.

ഇനി ക്രിസ്തുവാകട്ടെ വിചാരണകാലത്ത് ഏതു പ്രമാണം കൊണ്ടു വിചാരിക്കും? ബൈബിളിനെക്കൊണ്ടു വിചാരിക്കും എങ്കിൽ ആ പുസ്തകം അനേക കോടി മുഖങ്ങളായി പിരിഞ്ഞു മുന്നും പിന്നും ഒന്നിനൊന്നു വിപരീതപ്പെട്ട് ഒരു പേക്കൂത്തുപോലെ ഇരിക്കുന്നതിനെ നിങ്ങൾ നല്ലതിൻമണ്ണം കണ്ടിരിക്കുമല്ലോ. അതിനെക്കൊണ്ടു നീതി വിചാരിക്കുന്നതെങ്ങനെ? അതിനെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഒരുവേള വിചാരിച്ചാലും ആ ബൈബിളിനെ കണ്ടും കേട്ടും അറിയാത്ത പല പല ദേശങ്ങളിലിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്ക് ഏതിനെക്കൊണ്ട് നീതി വിചാരിക്കും? ഇന്നതു നല്ലത് ഇന്നതു ചീത്ത എന്നു പകുത്തറിയുന്ന വിവേചനകളുള്ള മനസ്സാക്ഷിയെക്കൊണ്ടു വിചാരിക്കുമെങ്കിൽ മുൻപറഞ്ഞപോലെ നല്ലതും ചീത്തയും ഇന്നതിന്നതാകുന്നു എന്ന് അറിയുന്നതിനു സമ്പ്രദായശാസ്ത്രങ്ങൾ കൂടാതെ കഴികയില്ലാ. ആകയാൽ അവനവൻ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു ചേർച്ചയായിട്ടുതന്നെ അവനവന് അറിവുണ്ടായിരിക്കും. ആ സ്ഥിതിക്ക് അവനവന്റെ അറിവാകുന്ന മനസ്സാക്ഷിയെക്കൊണ്ടു വിചാരിക്കേണ്ടതാണെങ്കിൽ അവനവന്റെ മതശാസ്ത്രങ്ങളെത്തന്നെ പ്രമാണമാക്കിക്കൊണ്ടു വിചാരിക്കേണ്ടിവരും. അങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം ബൈബിളിനെത്തന്നെ പ്രമാണമാക്കിക്കൊണ്ടു വിചാരിക്കുമെന്നും മറ്റുള്ള മതശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം അസത്യശാസ്ത്രങ്ങളാണെന്നും നിങ്ങൾ എന്തിനുവേണ്ടിയെങ്കിലും നടന്നു ഘോഷിക്കുന്നതു വലിയ കള്ളം ആയിപ്പോകും. അവർക്കും ബൈബിളിനെക്കൊണ്ടുതന്നെ വിചാരിക്കുമെങ്കിൽ അവരുടെ ജനനം മുതൽ മരണം

വരെയും കണ്ടുംകേട്ടും അറിയാത്ത ബൈബിൾ കൽപനകളെ അവരു കൈക്കൊണ്ടില്ലാ എന്ന് കോപിച്ച് അവരെ ദണ്ഡിപ്പിക്കുന്നതു മഹാകഠിനവും അന്യായവും ആയിപ്പോകും. ആയതിനാൽ ക്രിസ്തു വിനു വിചാരണ ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കു പ്രമാണമേ ഇല്ലാ.

ക്രിസ്തു തന്നെ വിചാരിക്കാത്തവരെ നിത്യനരകത്തിൽ തള്ളി ക്കളയുമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ. ഗർഭത്തിൽ ഇരിക്കു മ്പോഴും ജനിക്കുമ്പോഴും ജനിച്ചതിന്റെ ശേഷം ശിശുപ്രായത്തിലും മരിച്ചുപോയ ആത്മാക്കളും കുരുടും ചെകിടും ആയിരുന്നു മരിച്ചു പോയവരും ജനിച്ചനാൾ തുടങ്ങി ചിത്തഭ്രമം മുതലായ വ്യാധിപിടിച്ചു കിടന്നു മരിച്ചുപോയവരും ക്രിസ്തുമതം നടപ്പാകാത്ത ദേശങ്ങളിൽ ഇരുന്ന് അവനവന്റെ മതശാസ്ത്രംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ച അറിവിൻപ്ര കാരം സൻമാർഗ്ഗികളായിരുന്നു മരിച്ചുപോയവരും ക്രിസ്തുവിനെ അറിഞ്ഞും വിശ്വസിച്ചും ഇരിക്കയില്ല.

ബൈബിളിനെ പഠിച്ചറിഞ്ഞിട്ടും അതു ദൈവശാസ്ത്രം എന്നു വിശ്വാസംവരാതെ താൻ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മതത്തിൽതന്നെ ഇരുന്നു മരിച്ചവരും ക്രിസ്തുവിനെ വിശ്വസിച്ചിരിക്കയില്ലല്ലോ. അപ്പോൾ ആ ആത്മാക്കളെ നരകത്തിൽ തള്ളുമെങ്കിൽ അതുപോ ലെത്തെ അന്യായം വേറെ ഒന്നും ഇല്ല. മുക്തിയിൽ ഇരുത്തുമെങ്കിൽ തന്നെ വിശ്വസിക്കാത്തവരെ നരകത്തിൽ തള്ളിക്കളയുമെന്നു പറയു ന്നത് ഒട്ടും ചേരുകയും ഇല്ലാ.

നിങ്ങളുടെ ദൈവം ആത്മാക്കളെ ഇടക്കാലത്തു സൃഷ്ടി ക്കയും അവരോടുകൂടിത്തന്നെ അശുദ്ധതയേയും ശുദ്ധം ഇല്ലാത്ത കരണാദികളെയും കാമക്രോധലോഭമോഹമദമാത്സര്യഗുണങ്ങ ളെയും അദ്ദേഹത്തിനാൽ അല്ലാതെ മനുഷ്യരിൽ ഒരുവരാലും അനു ഷ്ഠിക്കപ്പെടുവാൻ കഴിയാത്തതും യാതൊരു പ്രയോജനമില്ലാ ത്തതും ആയ ഒരു നീതിവിധിയെ നിയമിച്ചു നടത്തിക്കയും ചെയ്തേച്ച് പിന്നെ വിചാരണകാലത്ത് ആ ആത്മാക്കളെ കുറ്റവാളിക ളാക്കിത്തീർക്കുന്നത് എന്തു നീതിയാണ്?

യഹോവാ ആത്മാക്കളെ അശുദ്ധൻമാരായിട്ടു സൃഷ്ടിച്ചില്ലാ എങ്കിൽ ആത്മാക്കൾ അശുദ്ധകാരണാദികളെ താന്താങ്ങളായിട്ട് ഉണ്ടാ ക്കിക്കൊണ്ടോ? അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കിയില്ലാ എന്നുള്ളതിനു പ്രമാണമാ യിട്ടു കോപം മുതലായ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളെല്ലാം ജനിച്ച ഉടനെ കാണപ്പെ

ടുന്നല്ലോ. അവ ജൻമപാപംകൊണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ ആദി ആത്മാവിൽ അവ എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? ആദി ആത്മാവുചെയ്ത പാപം കൊണ്ടുണ്ടായി എങ്കിൽ ആ പാപം ചെയ്യുന്നതിനു കാരണമായ വിപരീതജ്ഞാനം ഉണ്ടായത് എങ്ങനെ? ആകയാൽ ആത്മാക്കളെ അശുദ്ധൻമാരായിട്ടുതന്നെ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു തെളിവാകുന്നു.

യഹോവാ ഇന്നാർക്ക് ഇന്നപ്രകാരം നടത്തണമെന്ന് ആരംഭത്തിൽതന്നെ നിയമിച്ചില്ല എന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ നടക്കാൻ പോകുന്നവയെ നിയമിക്കാത്തപ്പോഴേ അവയെ അറിഞ്ഞുമിരിക്കുകയില്ലാ. അങ്ങനെയല്ല അറിഞ്ഞുതന്നെയിരിക്കും എങ്കിൽ നിയമിച്ചുമിരിക്കും. നിയമിച്ചിട്ടും അപ്രകാരം നടക്കാതെ തെറ്റിപ്പോയി എങ്കിൽ കർത്തൃത്വം ഇല്ലെന്നുവരും. അതുകൊണ്ടു യഹോവായുടെ നിയമപ്രകാരം അല്ലാതെ വേറെ ഒരു വിധത്തിലും ഒന്നും നടക്കയില്ല എന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതായിട്ടു തീരും.

ആകയാൽ അദ്ദേഹം തന്നെത്താനെ ആത്മാവിനെയും അശുദ്ധതയെയും വിഷവൃക്ഷത്തെയും യാതൊരു പ്രയോജനവും ഇല്ലാത്ത ഒരു വിധിയെയും പിശാചിനെയും നിർമ്മിച്ച് ഒടുക്കം തന്റെ ഈ വല്ലാത്ത ചെയ്വനകളെക്കൊണ്ടു പാപം ഉണ്ടായപ്പോൾ തന്റെ കുറ്റത്തെ അന്യൻമാരിൽ സ്ഥാപിക്കുകയും താൻ ദയവുള്ളവനെപ്പോലെ വെളിയിൽ കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി രണ്ടാമതും ആ പാപത്തെ തന്നിൽവഹിച്ചും താൻ വേദനപ്പെടുന്നവനെന്നപോലെ ഭാവിക്കയും തന്നോടുകൂടിയ മനുഷ്യത്വത്തെമാത്രം വേദനപ്പെടുത്തുകയും താൻ രക്ഷകനെന്നു പേരെടുത്തുകൊള്ളുകയും ചെയ്തുകൊണ്ട് ഒന്നും അറിയാത്തവനെയും ചെയ്യാത്തവനെയും പോലെ വന്നു നീതിവിചാരണകഴിച്ച് ആത്മാക്കളെ കുറ്റവാളികളാക്കി തീർക്കുന്നതു മഹാ അനീതിയാണെന്നു കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കുപോലും അറിയാവുന്നതാണ്. ആകയാൽ അദ്ദേഹം യാതൊരുത്തരേയും കുറ്റവാളികളാക്കി തീർപ്പാൻ ന്യായം ഇല്ലാ.

ക്രിസ്തുവിനെ ഒരുവൻ വിശ്വസിക്കാതെ ഇരിക്കുന്നതു പാപമാകുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾ തന്നെത്താനെ പറകകൊണ്ടും ക്രിസ്തു മുന്നും പിന്നും ഉള്ള സകല പാപങ്ങൾക്കുമായിട്ടു പാടുപെട്ടു എന്നു കാണുകകൊണ്ടും വിശ്വസിക്കാത്തതായ പാപത്തിനും ക്രിസ്തു അനുഭവിച്ച വേദനതന്നെ പ്രായശ്ചിത്തമായിട്ടു തീരും. ആകയാൽ

ക്രിസ്തു താൻമാത്രം നരകവേദന അനുഭവിക്കയല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരെയും കൂടി അനുഭവിപ്പിക്കയെന്നുള്ളതു നീതിയാകയില്ല. ഇങ്ങനെ നിഗ്രഹാനുഗ്രഹത്തെ കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും ദൈവലക്ഷണമില്ലെന്നു തെളിവായിരിക്കുന്നു.

പവിത്രാത്മചരിത്രം

പവിത്രാത്മാവ് സൃഷ്ടി മുതലായ കൃത്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന സഹായംചെയ്യുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ. യഹോവാ സർവ്വശക്തനെന്നുവരികിൽ താൻ ചെയ്യുന്ന കൃത്യങ്ങൾക്കു പവിത്രാത്മാവിന്റെ സഹായം കൂടി ഇച്ഛിക്കുമോ? യഹോവാ സ്വയം കൃത്യം ചെയ്യുന്നതിനു ത്രാണി ഇല്ലാത്തവനല്ല എങ്കിലും അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്ന കൃത്യങ്ങൾക്കു താനും കൂടി സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനെയാണ് പവിത്രാത്മാവു ചെയ്യുന്ന സഹായമെന്നു പറയുന്നത് എങ്കിൽ ഈ അഭിപ്രായത്തെ സമ്മതിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പ്രമാണം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്നാലും ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്മതത്തെ ഇച്ഛിച്ചിട്ടേ യഹോവാ കൃത്യം ചെയ്കയുള്ളു എന്നും അതിനാൽ യഹോവാ അനന്തശക്തിയുള്ളവനല്ലെന്നും വന്നുപോകും. പവിത്രാത്മാവ് ബൈബിളിനെ താൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കാതെ ഭക്തൻമാരെ ഉണർത്തി അവരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ചത് എന്തിനായിട്ട്?

ഈ പവിത്രാത്മാവ് ക്രിസ്തുവിനെ ദോഷരഹിത മനുഷ്യാകൃതിയായിട്ടു സൃഷ്ടിച്ചപ്പോഴെതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൽ ശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവുംകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കുമായിരുന്നല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു പ്രാവിന്റെ രൂപം ധരിച്ച് വന്നു പ്രവേശിച്ചതും അങ്ങനെ പ്രവേശിച്ചിരുന്നിട്ടും ഒടുക്കം ആ ക്രിസ്തു വേദനയോടുകൂടി നിലവിളിച്ചപ്പോൾ രക്ഷിക്കാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞതും എന്തിനായിട്ട്? അങ്ങനെ അല്ല രക്ഷിക്കതന്നെ ചെയ്തു എന്നുവരികിൽ യേശു "എന്റെ പിതാവേ എന്റെ പിതാവേ" എന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മയായ മറിയത്തിനോട് രമിച്ച പിതാവായ താൻ മിണ്ടാതെ ഇരുന്നുകളഞ്ഞതു എന്തുകൊണ്ട്? അത് ഇരിക്കട്ടെ.

ആദി മനുഷ്യനെ വഞ്ചിപ്പാൻ വന്ന പിശാച് മറ്റുള്ള വേഷങ്ങളെ ഒന്നും കൈക്കൊള്ളാതെ സർപ്പത്തിന്റെ വേഷത്തെ കൈക്കൊണ്ടതിനാൽ ആയതു പാപത്തിനു കാരണമായി ഭവിച്ചു എന്നുംചൊല്ലി

സർപ്പങ്ങളെയൊക്കെ ശപിച്ച യഹോവാ പവിത്രാത്മാവ് മറ്റുള്ള വേഷങ്ങളെയൊന്നിനേയും എടുക്കാതെ പ്രാവിന്റെ വേഷത്തെതന്നെ സ്വീകരിച്ചതു പുണ്യത്തിനു കാരണമായല്ലോ എന്നു സന്തോഷിച്ചു പ്രാവുകളെയൊക്കെയും "നിങ്ങളെ ആരും വെടിവെയ്ക്കയും തിന്നുകയുമില്ല." എന്നു പറഞ്ഞു ഒന്നു അനുഗ്രഹിച്ചുകളയാതെ ഇരുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? ഇങ്ങനെ പവിത്രാത്മാവിനെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും ദൈവലക്ഷണമില്ലെന്ന് തെളിവായിരിക്കുന്നു.

ത്രിത്വം

ഈ വാക്യം ബൈബിളിൽ ഇല്ല. പിതാവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന യഹോവായെ ദൈവമെന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ ഒരിടത്തെങ്കിലും ക്രിസ്തുവിനെ ദൈവം എന്നു പറയുന്നില്ലാ. പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് എന്നു മൂന്നുനാമങ്ങളും ഒരുമിച്ചു ബൈബിളിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ മൂന്നും മൂന്നുതന്നെയാണ്.

ഒന്നാമത് യോഹന്നാൻ 5–അ. 7–വാ. പരലോകത്തിൽ സാക്ഷ്യം പറയുന്നവർ മൂവരുണ്ട്. ആത്മാവ്, ജലം, രക്തം. ഇവർ മൂന്നും ഒന്നിലേയ്ക്കാകുന്നു.

രണ്ടാമത് മത്തായി 28–അ. 19–വാ. പിതാവ് പുത്രൻ പവിത്രാത്മാവിന്റെ വാക്യത്തിൽ സ്നാനപ്പെടുത്തുക.

മൂന്നാമത് 2 കൊരുന്തിയർ 13–അ.14–വാ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ കൃപയും ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹവും പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൂട്ടായ്മയും നിങ്ങളെല്ലാവരോടുംകൂടി ഇരുപ്പൂതാക. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ വാക്യം തമിഴിലും ഇംഗ്ളീഷിലും ഉള്ള ബൈബിളിൽ മാത്രമല്ലാതെ ഇതുകൾക്ക് മൂലമായ ഗ്രീക്കുഭാഷയിലുള്ള ബൈബിളിൽ ഇല്ലാ.[36] പക്ഷപാതംകൂടാതെ ന്യായത്തെ മാത്രം സ്വീകരിക്കുന്നവരായ ഓരോരോ യൂറോപ്യക്രിസ്ത്യൻമാരുപോലും ഈ വാക്യം ബൈബിളിൽ വ്യാജമായിട്ടാണ് ചേർത്തിരിക്കുന്നതെന്നു കണ്ടു അതിനെ നീക്കിക്കളഞ്ഞു. ആകയാൽ അതിനെപ്പറ്റി ഗൗനിക്കുന്നത് അനാവശ്യമാകുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ വാക്യത്തിൽ പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് ഈ മൂന്നിനേയും ഒന്നെന്നു പറയുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലാ. ഓരോന്നിനെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമെങ്കിലും ദൈവമെന്നു പറയുന്നുണ്ടോ?

അതുമില്ല. മൂന്നും തുല്യമാണെന്നു പറയുന്നുണ്ടോ? അങ്ങനെയും ഇല്ല. ആ മൂന്നിനേയും വന്ദിക്കുന്നതിനു പറയുന്നുണ്ടോ? അതുമില്ല. ഇപ്രകാരം ഒന്നെന്നോ വെവ്വേറെ ദൈവമെന്നോ തുല്യമെന്നോ വന്ദ്യമെന്നോ പറയാതിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ആ മൂന്നിനെയും എങ്ങനെയാണ് നിങ്ങൾ ദൈവ ലക്ഷണത്തിലുൾപ്പെടുത്തി ത്രേ്യകത്വമാക്കി സ്വീകരിക്കുന്നത്?

മൂന്നാമതു വാക്യത്തിൽ വേറെ ദൈവമെന്നോ മൂന്നും തുല്യമെന്നോ ഒന്നെന്നോ വന്ദ്യമെന്നോ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നുതന്നയുമല്ല ത്രേ്യകത്വത്തെ നിഷേധിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എങ്ങനെ എന്നാൽ പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് എന്നു പറയാതെ ദൈവം, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ആ മൂന്നു പേരിൽ ഒരുത്തൻ ദൈവമെന്നും മറ്റു രണ്ടുപേരും ദൈവമല്ലെന്നും തെളിവാകുന്നു. ദൈവമല്ലാത്തതിനാൽ ക്രിസ്തു ത്രേ്യകത്വത്തിൽ ചേർന്നവനല്ല. (ടി. വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരമായി അറിയണമെന്നുള്ളവർ 1827–ാം വർഷം അക്ടോബർ മാസം 28 ന് റെവറണ്ട് ഹെണ്ട്റിവയർ എന്ന പാതിരിയാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട ഉപന്യാസത്തെ നോക്കുക) ഇനി ഇതിനെപ്പറ്റി പിതാവ് ക്രിസ്തു ഇവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെയും ബൈബിളാചാര്യൻമാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെയും കാണിച്ചു ത്രേ്യകത്വം തീരെ ഇല്ലാത്തതാണെന്നും സ്ഥിപിക്കുന്നുണ്ട്.

പുറപ്പാടുപുസ്തകം 8–അ. 3–വാ. എന്റെ മുമ്പാകെ അന്യദൈവങ്ങൾ നിനക്കുണ്ടാകരുത്. ആവർത്തനപുസ്തകം 32–അ. 39–വാ. ഞാൻ ഞാൻതന്നെ, അവനാകുന്നു, എന്നോടുകൂടി മറ്റു ദൈവമില്ല. യശായാ 4,5അ. 5 മുതൽ 8 വരെ വാ. ഞാൻ യഹോവായാകുന്നു. മറ്റൊരുത്തനുമില്ലാ, ഞാനല്ലാതെ മറ്റൊരു ദൈവവുമില്ല. ഞാൻ യഹോവായാകുന്നു. പുറപ്പാടു പുസ്തകം 3–അ. 14, 15–വാ. ഇരിക്കുന്നവനായ ഞാനിരിക്കുന്നു. മത്തായി 22–അ.31–32 വാ. അബ്രഹാമിന്റെ ദൈവവും ഇസ്സാക്കിന്റെ ദൈവവും യാക്കോബിന്റെ ദൈവവും ആയ യഹോവാ ഇത് എന്നേയ്ക്കും എന്റെ നാമവും ഇതു തലമുറയായി എന്റെ ഓർമ്മ പ്രസ്താവവുമാകുന്നു. മേൽ പറയപ്പെട്ട വിഷയത്തെപ്പറ്റി യേശു സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനെ നോക്കുവിൻ ഞാൻ അബ്രഹാമിന്റെ ദൈവവും ആകുന്നു എന്ന് അവൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ നിങ്ങൾ വായിച്ചില്ലയോ. മത്തായി 19–അ. 17– വാ. ഒരുവൻ

യേശുവിനെ നല്ലവനെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ യേശു അവനോടായിട്ട് എന്നെ നല്ലവനെന്നു പറയുന്നതെന്ത്? ദൈവം ഒരുവനൊഴികെ നല്ലവനൊരുത്തനുമില്ല. മർക്കോസ് 12-അ. 32-വാ. ഒരുവൻ ഒരു ദൈവമേയൊള്ളു. അവനൊഴികെ മറ്റാരുമില്ല എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ യേശു ശരിതന്നെയെന്നു സമ്മതിച്ചു. യോഹന്നാൻ 14- അ. 28-വാ. പിതാവ് എന്നെക്കാൾ വലിയവനാകുന്നു എന്ന് യേശു പറയുന്നു, അപ്പോസ്തലർ 2-അ. 22-വാ. യേശുക്രിസ്തുവായ മനുഷ്യനെ ദൈവം സമ്മതിച്ചു. ഇംഗ്ളീഷ് ബൈബിളിൽ നോക്കുക. 1 കൊരുന്തി. 11-അ. 3-വാ. മനുഷ്യനും ക്രിസ്തുവിനും എത്രത്തോളം വ്യത്യാസം ഉണ്ടോ അത്രത്തോളം വ്യത്യാസം ദൈവത്തിനും ക്രിസ്തുവിനും തമ്മിലുണ്ടെന്നുള്ള അർത്ഥത്തിൽ ഇതാ സകല പുരുഷനും തല ക്രിസ്തുവാകുന്നു. ക്രിസ്തുവിനു തല ദൈവമെന്നും. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുപോയാൻ അധികവിസ്താരമാകുമെന്നു കരുതി ഇനി പേർ അദ്ധ്യായം വചനം ഇവയെ മാത്രം കാണിക്കുന്നു പുറപ്പാട് പുസ്തകം 3-അ. 14,15-വാ. ടി 20-അ. 3-വാ., ആവർത്തനപുസ്തകം 4-അ. 39-വാ., ടി 6അ. 4-വാ., ടി 32 അ. 39-വാ., ടി 5-അ. 7-വാ., ശാമുവേൽ 7-അ. 22-വാ., 2 രാജാക്കന്മാർ 19-അ. 19-വാ., നെഹെമിയാ 9-അ. 6-വാ., സങ്കീർത്തനം 83-അ. 18-വാ., ടി 36-അ. 10വാ., യെശായാ 37-അ. 16-വാ., ടി 37-അ. 27-വാ., ടി 40-അ. 25 വാ., ടി 41 അ. 4 വാ., 42 അ. 8 വാ., ടി 44 അ. 68 വാ., ടി 45 അ. 5,6 വാ., ടി 45 അ. 18, 21, 22 വാ., ടി 43 അ. 10, 11, 14, 15 വാ., ഓശിയാ 13 അ. 4 വാ., യോവെ 2 അ. 27 വാ., മത്തായി 19 അ. 17 വാ., ടി 7 അ. 21 വാ., ടി 12 അ. 32, 34 വാ., ടി 20 അ. 23 വാ.., മത്തായി 26 അ. 39 വാ., ടി 5 അ. 42 വാ., യോഹന്നാൻ 17 അ. 3 വാ., ടി 4 അ. 34 വാ., ടി 5 അ. 38 വാ., ടി 6 അ. 37 വാ., ടി 20 അ. 17 വാ., ടി 14 അ. 28 വാ., മർക്കോസ് 13 അ. 42 വാ., 6 മർക്കോസ് 11 അ. 20 വാ. ടി 22 അ. 29 വാ., റോമർ 17 അ. 27 വാ. ടി 10 അ. 9 വാ. ടി 4 അ. 24 വാ., 1 കൊരിന്തിയർ 8 അ. 6 വാ. ടി 1 അ. 6 വാ., ടി 11 അ. 3 വാ., 2 കൊരിന്തിയർ 8 അ. 3 വാ., 1 തിമോഥെയൂസ് 1 അ. 17 വാ., ടി 24 അ. 5 വാ., എപ്പീസിയർ 4 അ. 6 വാ., ടി 1 അ., 17 വാ., യാക്കോബ് 2 അ. 19 വാ., വെളിപ്പാട് 15 അ. 34 വാ., കൊലോസിയർ 1 അ. 3 വാ.

ഈ വാക്യങ്ങളാൽ ബൈബിൾ പ്രകാരം തന്നെ ത്ര്യേകത്വമില്ലെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നു. ഇനിയെങ്കിലും ത്ര്യേകത്വമെന്ന വാക്കിനെ നിങ്ങൾ മറന്നു കളവിൻ.

ആകട്ടെ, എങ്കിലും ഈ വാക്യം ഉള്ളതായിട്ടുതന്നെ നിരൂപിച്ചാലും ആയതു ശരിയായിടുമോ എന്നു നോക്കാം. ത്രൈകത്വം എന്ന പദത്തിനു മൂന്ന് ഒന്നാവും എന്നുള്ളത് എന്നാകുന്നു അർത്ഥം. മൂന്ന് ഒന്നാകുമെങ്കിൽ മൂന്നായിട്ടിരിക്കെ ഒന്നാകുന്നോ? ആ മൂന്നും നശിച്ച് ഒന്നാകുന്നോ? മൂന്നും മൂന്നായിട്ടിരുന്ന് ഒന്നാകുന്നു എങ്കിൽ മൂന്ന് മൂന്നായിട്ടുതന്നെ ഇരുന്നാൽ മറ്റൊന്നാകുന്നതെങ്ങനെ? ആയത് ഒരിക്കലും ശരിയാകയില്ല. മൂന്നു മാതളപ്പഴം മൂന്നായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കവെ അവ ഒരു പഴമാകുമോ? ഇല്ലല്ലോ. അതിനാൽ മൂന്നു മൂന്നായിട്ടിരിക്കയിൽ ഒന്നാകുമെന്നുള്ളപക്ഷം യുക്തമല്ല. മൂന്നു നശിച്ച് ഒന്നാകുമെങ്കിൽ ആ മൂന്നെന്നുള്ളത് ഇല്ലാതെ പോകുമല്ലോ. അല്ലാതെയും മൂന്ന് ഒന്ന് ഇവയിൽ കാരണം ഏത്? കാര്യം ഏത്? മുൻപ് ഇല്ലാതിരുന്ന് ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു കാര്യം. ആകയാൽ മുൻപ് ഇല്ലാതിരുന്നുണ്ടായ ഒന്നു കാര്യമാകും. കാര്യത്തിനു നിയതമായി മുൻനിൽപ്പതു കാരണമാകയാൽ കാര്യമായ ഒന്നിനെ നിയതമായി മുൻനിന്ന് മൂന്നു കാരണമാകും. കാരണമായ മൂന്ന് ഒന്നാകുമ്പോൾ ആ മൂന്നെന്നുള്ളത് നശിക്കുന്നതിനാൽ കാരണമില്ലാതെ പോകുന്നു.

ഇപ്രകാരം ഉപമേയത്തേയും നോക്കിക്കണ്ടാൽ പിതാവ് പുത്രൻ പവിത്രാത്മാവ് ഈ മൂന്നുപേരും നശിച്ചുപോകും. ഈ മൂന്നും നശിച്ചാലും ഇവയാലുണ്ടാകുന്ന ഒന്നെങ്കിലും നിലനിൽക്കയില്ലയോ? എന്നാൽ അതും നശിച്ചുപോകും? എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ കാര്യം നശ്വരമാകുന്നു എന്നിരിക്കയാലത്രെ? അതിനാൽ പിതാവ് പുത്രൻ പവിത്രാത്മാവ് ഈ കാരണമായ മൂന്നിനോടും കൂടി കാര്യമായ ഒന്ന് നശിക്കുമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുന്നു.

ഇനിയും മൂന്ന് ഒന്നാകുമെന്നുള്ളതിൽ പിന്നെയും ഒരു ദോഷമിരിക്കുന്നു. അതായത് മൂന്നിനും വികാരത്വമുണ്ടാകലാകുന്നു. മൂന്നിനും ത്രിത്വം നശിച്ചു വികാരത്തെ പ്രാപിക്കാതെ ഒന്നാകയില്ല. ഇപ്രകാരം പിതാവ് പുത്രൻ പവിത്രാത്മാവ് എന്ന മുപ്പൊരുളിനും വികാരത്വം കൂടാതെ ഒന്നാകാൻ കഴികയില്ല.

ഇനി ഒന്നു മൂന്നാകുമെങ്കിൽ ഒന്ന് ഒന്നായിരുന്നുകൊണ്ട് മൂന്നാകുന്നോ, ഒന്നു നശിച്ചു മൂന്നാകുന്നോ? ഒന്നായിരുന്നുകൊണ്ട് മൂന്നാകുമെങ്കിൽ ആയതു പാടുള്ളതല്ല. ഒരു മാതളപ്പഴം ഒന്നായിട്ടുതന്നെ മുഴുവനുമിരിക്കെ ആയതു മൂന്നു പഴമാകുന്നതെങ്ങനെ?

ആകയാൽ ഒന്ന് ഒന്നായിരുന്നുകൊണ്ടു മൂന്നാകുമെന്നുള്ളപക്ഷം ഛേദിക്കപ്പെട്ടുപോകുന്നു. ഒന്നു മൂന്ന് ഇവയിൽ ഒന്ന് കാരണവും മൂന്ന് കാര്യവുമാണ്. എന്നുതന്നെയുമല്ല കാരണം നശിച്ചു കാര്യമാകയും ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം ഉപമേയത്തെ നോക്കിയാൽ ഏകമായ ദൈവം നശിച്ച്, പിതാവ് പുത്രൻ പവിത്രാത്മാവ് എന്ന് മൂന്നുപേരായി ഭവിക്കുന്നു. കാര്യം നശ്വരമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നിരിക്കയാൽ കാര്യങ്ങളായ ടി. പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് ഈ മൂന്നുപേരും നശിച്ചുപോകത്തക്കവരാകുന്നു എന്നു നിശ്ചയമാകുന്നു.

ഇനി ടി. മൂന്നുപേരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ഉള്ളവർ തന്നെ എന്നുവരികിലും തുല്യശക്തൻമാരാകയാൽ ഒരുത്തൻതന്നെ എന്നു പറയാം. എങ്കിൽ ചില ഗുണങ്ങളെ കൊണ്ടു തുല്യൻമാരാകയാൽ മനുഷ്യരെല്ലാവരെയും ഒരുത്തൻ എന്നുപറയേണ്ടതാണ്. മനുഷ്യരിൽ ചില ഗുണം ശരിയായിട്ടും ചില ഗുണം ശരിയിടാതെയും ഇരിക്കയാൽ ഒരുത്തനെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ടി. മൂന്നുപേരുടെ അടുക്കലും അൽപവും ഭേദം കൂടാതെ എല്ലാ ഗുണങ്ങളും ശരിയായിട്ടിരിക്കയാൽ അവരെ ഒരുവൻ എന്നു പറയാമെങ്കിൽ മൂന്നു വെള്ളിരൂപാകൾ അൽപവും ഭേദംകൂടാതെ മുഴുവനും ഒത്തിരുന്നിട്ടും അവയെ ഒരു രൂപാ എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാത്തതുപോലെ ടി. മൂന്നുപേരും തുല്യൻമാരായിരുന്നാലും ഒരുത്തൻ എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അല്ലാതെയും ആ മൂന്നുപേരും ക്രിയകൊണ്ടും കാലദേശഗുണങ്ങളെക്കൊണ്ടും തുല്യൻമാരെന്നു പറയുന്നതിന് ഇടയില്ല. പിതാവ് ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു. മനുഷ്യരെ പാപികളാക്കി. ഒഴിവുനാളിൽ വേലചെയ്ത ഒരുത്തനെ കല്ലെറിഞ്ഞു കൊല്ലുന്നതിനു കൽപിച്ചു. വൃദ്ധച്ഛേദനം ചെയ്യാത്ത ഒരുത്തനെ ഒളിച്ചിരുന്നു കൊല്ലുവാൻ നോക്കി. ഈജിപ്ത്യൻമാരോട് കൊള്ളചെയ്‌വാൻ പറഞ്ഞ് പത്തു കൽപ്പനയെ കൊടുത്തു. സൃഷ്ടിക്കുമുൻപിരുന്നു യേശുവിനെ ഇടത്തുഭാഗത്തിരുന്നു ബലിയെ സ്വീകരിച്ചു. ഇനിയും ഇപ്രകാരമുള്ള അനേകകാര്യങ്ങളെ ചെയ്തു യേശു രാജ്യദ്രോഹവും ദൈവദ്രോഹവും ചെയ്തു എന്നും ചൊല്ലി കുരിശിൽ തറച്ചു കൊല്ലപ്പെട്ട് പിതാവിന്റെ വലത്തു ഭാഗത്തിരുന്നു.

ഇനി പവിത്രാത്മാവ് മറിയത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് യേശുവായി ഭവിച്ച് പ്രാവിനെപ്പോലെ ഭൂമിയിലേയ്ക്കുവന്നു. ഇതിനാൽ മൂന്നുപേരും ഒരുപോലെയുള്ളവരല്ലെന്ന് തെളിവാകുന്നു.

ഒരു വസ്തു രണ്ട് അല്ലെങ്കിൽ മൂന്ന് ആകയെന്നും മൂന്ന് അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടുവസ്തുക്കൾ ഒന്നാകയെന്നുമുള്ളത് അപരിപൂർണ്ണ വസ്തുവിൽ അല്ലാതെ പരിപൂർണ്ണവസ്തുവിൽ സംഘടിക്കയില്ല. ജലം നിറഞ്ഞ മേലടപ്പിട്ട ഒരു പാത്രത്തിനകത്ത് ജലം രണ്ടും മൂന്നും ആകെയെന്നുള്ളത് ചേരുമോ? ഒരു വസ്തു രണ്ടായിട്ടുപിരിയണമെങ്കിൽ അതിനു വേറെ സ്ഥലം വേണ്ടിവരുന്നു. ഇടവിടാതെ എങ്ങും നിറഞ്ഞിരുന്നാൽ പിരിവുണ്ടാവാൻ പാടില്ല. പിരിക്കയും കൂടുകയും ചെയ്യുന്നവയെല്ലാം വികാരത്തോടുകൂടിയ ജഡവസ്തുക്കൾ ആയിരിക്കണം.[37] അല്ലാതെ പരിപൂർണ്ണമായ ഒന്ന് പലതാകയും പലതൊന്നാകയും ചെയ്കയെന്നുള്ളത് ചേരുകയില്ല. ഇപ്രകാരം പിതാവ്, സുതൻ, പവിത്രാത്മാവ് ഈ മൂവരും ഒരുവനാണെന്നും ഒരുവൻ ആ മൂവരാകുന്നു എന്നും പറയുന്നതു ദോഷമായിട്ടുതീരും.

ഇനി വേറെ ഒരു പ്രകാരത്തിൽ ടി. മൂന്നുപേരിൽ രണ്ടു പേരെ എടുത്തുനോക്കാം. ആയതു ശരിപ്പെട്ടാൽ അതിനെതന്നെ മൂന്നു പേർക്കും വച്ചുകൊള്ളാം.

പാൽ തൈരാകുന്നതുപോലെ പിതാവ് പുത്രനായിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ പൂർണ്ണത്വദോഷമില്ല എങ്കിൽ ഇത് കാരണം നശിച്ചു കാര്യമാകുന്ന പരിണാമവാദമത്രെ. പാലു തന്നെ തൈരാകുന്നു എന്നുള്ളതിൽ പാൽ നശിച്ചാണ് തൈരാകുന്നത്. ഇപ്രകാരം ഉപമേയത്തെയും നോക്കിയാൽ പിതാവ് പരമണ്ഡലത്തിലും പുത്രൻ ഭൂമിയിലും ഇരുന്നു എന്നത് അബദ്ധമായിപ്പോകും. എന്തെന്നാൽ തൈരായിട്ടു ഭവിച്ച പാലും ആ തൈരും തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു വേറെ സ്ഥലങ്ങളിലിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടത്രെ. ആകയാൽ പിതാവും പുത്രനും തമ്മിൽ പിരിഞ്ഞു രണ്ടു സ്ഥലത്തിരുന്നതായി കാണുകകൊണ്ട് ക്ഷീരദധിദൃഷ്ടാന്തം ഘടിക്കയില്ല. ഈ ക്ഷീരദൃഷ്ടാന്തം പറയുന്നതിലിനിയുമൊരു ദോഷം ഇരിക്കുന്നു. അതായത് പാലു നശിച്ച് തൈരാകുന്നു. അനന്തരം ആ തൈരും തൈരായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കാതെ ആയതു നശിച്ച് മറ്റൊന്നാകും. ആ മറ്റൊന്നു നശിച്ച് വേറൊന്നാകും. ഇപ്രകാരം ഒരു നിലയില്ലാതെ പൊയ്പ്പോകുമെന്നാകുന്നു.[38] ഇതുപോലെതന്നെ പിതാവ് നശിച്ച് യേശുവായി, യേശു നശിച്ച് മറ്റൊരുത്തനായി, അവനും നശിച്ച് വേറൊരുത്തനായി. ഇങ്ങനെ അളവുകടന്നു പൊയ്പോകും.[39] ഈ സ്ഥിതിക്കു തൽക്കാലം പിതാവുമില്ലാ

യേശുവുമില്ലാ. ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നവൻ ഇന്നവനെന്നു അറിയാനും പാടില്ലാ. ഒരുവേള അറിയുമെന്നു വച്ചുകൊണ്ടാലും ആയവൻതന്നെ ഇനിമേലും ഇരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിപ്പാനും ഇടയില്ല. അല്ലാതെയും ഏവനെങ്കിലും ഒരുവൻ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതായിട്ടു നിരൂപിക്കപ്പെടുകിൽ അവൻതന്നെ പരമണ്ഡലത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവനെന്നുവരണം. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇപ്പോഴും പിതാവും പുത്രനും ഇരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നത് ബൈബിളിന് വിരോധമായിട്ടു ഭവിക്കും. ബൈബിളിനെ വിരോധമായി നിശ്ചയിക്കുന്നവരെ ക്രിസ്ത്യൻമാരെന്നു പറഞ്ഞുംകൂടാ. ഇരിക്കട്ടെ പാലുമുഴുവനും നശിച്ചു തൈരാകുന്നതുപോലെ അല്ല പാലിൽ നിന്നു കുറെ ഭാഗം നശിച്ചു തൈരാകുന്നതായി ഭാവിച്ചു കൊണ്ട് അപ്രകാരംതന്നെ പിതാവിൽ കുറെ ഭാഗം നശിച്ചു പുത്രനാകുന്നു എന്നു നിശ്ചയിക്കാമല്ലോ. എങ്കിൽ നിഷ്ക്കളങ്കനും നിർവ്വികാരനുമായ ദൈവത്തിനു കുറേ ഭാഗമെങ്കിലും കളങ്കം ഭവിച്ചാൽ മേൽ പറഞ്ഞ നിഷ്ക്കളങ്കാദിനാമങ്ങൾ ചേരാത്തവയായിത്തീരും. അല്ലാതെയും കളങ്കപ്പെട്ട ഭാഗം ഒഴിച്ചു മറ്റേ ഭാഗമെങ്കിലും നിഷ്ക്കളങ്കമായിരിക്കുമോ? എന്നാൽ അതുമില്ല. എന്തുകാരണത്താൽ ഒരിക്കൽ കുറേഭാഗം കളങ്കപ്പെട്ടുവോ ആ കാരണത്താൽതന്നെ മറ്റൊരിക്കൽ മറ്റേഭാഗവും കടശിയിൽ മുഴുവനും കളങ്കപ്പെട്ടുപോകും. ഒരുവേള ക്ഷണംകൊണ്ടു മുഴുവനും കളങ്കപ്പെട്ട് വികാരത്തെ പ്രാപിക്കാതിരുന്നാലും സാവകാശത്തിൽ അപ്രകാരമായിപ്പോകുമെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു സന്ദേഹമില്ലാ. പിതാവിന്റെ കാലം ഇത്രത്തോളം എന്നു ഗണിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ഒരുത്തരാലും കഴികയില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ തന്നെ സമ്മതിക്കകൊണ്ട് ഇതിനു മുമ്പിൽതന്നെ പിതാവ് കളങ്കപ്പെട്ടു നശിച്ചുപോയിരിക്കണം. പാലു നശിച്ചു തൈരായാൽ വീണ്ടും പാലാകയില്ല. അതുപോലെ പിതാവു നശിച്ചു പുത്രനായാൽ മറുപടിയും പിതാവാകയില്ല. ഈ സ്ഥിതിക്ക് പിതാവ് ഇപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതു കള്ളമായിപ്പോകും. ഇനി വേറെ ഒരുവിധത്തിൽ നോക്കാം! മണ്ണു കുടമാകുന്നതുപോലെ പിതാവ് പുത്രനാകുന്നു. ഇതിൽ മണ്ണു നശിക്കാതെ കുടമാകുന്നതൊന്ന്, കുടം മടങ്ങിയും മണ്ണാകുന്നതൊന്ന്. ഇപ്രകാരം പിതാവു നശിക്കാതെ പുത്രനാകുന്നതൊന്ന് പുത്രൻ മടങ്ങിയും പിതാവാകുന്നതൊന്ന്, മൃത്തികയും ഘടവും പോലെ.[40] പിതാവു പുത്രൻ ഈ രണ്ടുപേരും ഒരുത്തനാകുന്നു

എങ്കിൽ മണ്ണും കുടവും വേവ്വേറെ അല്ലാ ഒരേ വസ്തുവത്രേ. പിതാവും പുത്രനും അങ്ങനെയല്ല വേറെവേറെ ആണല്ലോ. മണ്ണ് ഒരു സ്ഥലത്തും കുടം മറ്റൊരു സ്ഥലത്തും ഇരിക്കുകയില്ല. പിതാവ് ഒരു സ്ഥലത്തും പുത്രൻ (ക്രിസ്തു) മറ്റൊരു സ്ഥലത്തും അതായത് പരമ ണ്ഡലത്തിലും ഭൂമിയിലും ഇരുന്നുവെന്നു ബൈബിൾ പറയുന്നു. ആകയാൽ മൃൽഘടദൃഷ്ടാന്തം[41] ചേർച്ചയുള്ളതല്ല. മണ്ണാകട്ടെ കം ബുഗ്രീവാദിവികാരങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു[42] കുടമാകുന്നു. അപ്രകാരം പിതാവായ യഹോവായും വികാരപ്പെട്ടു[43] പുത്രനായെന്നും പറയേ ണ്ടതാണ്. മണ്ണിന്റെ വികാരത്തിനത്രേ കുടമെന്നു പേർ. അതുപോലെ യേശു എന്ന നാമവും പിതാവിന്റെ വികാരത്തിനുള്ളതാണെന്നു വന്നുപോകും. അല്ലാതെയും മണ്ണും കുടവുംപോലെ അഭിന്നമായിട്ടു പറയുന്നതിൽ ഇനിയും ദോഷങ്ങളായിരിക്കുന്നു. യേശു മുള്ളു മുടി ധരിച്ചു. പിതാവും നിലവിളിച്ചോ? യേശു കുരിശിൽ തൂങ്ങി മരിച്ചു. പിതാവും അങ്ങനെ മരിച്ചോ? യേശു നിലവിളിച്ചു. പിതാവും നിലവി ളിച്ചോ? യേശു പിതാവിനെ നോക്കി എന്നെ എന്തുകൊണ്ടു കൈവിട്ടു എന്നു പറഞ്ഞു നിലവിളിച്ചു. പിതാവും തന്റെ പിതാവിനെ നോക്കി അപ്രകാരം നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞോ? അപ്രകാരം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു എങ്കിൽ ആ പിതാവിന്റെ പിതാവായിട്ടു വേറൊരുത്തനും അവന്റെ പിതാവായിട്ടു മറ്റൊരുത്തനും ഇരിക്കണം. ഇങ്ങനെ അനവസ്ഥാദോ ഷമുണ്ടാകും. യേശു ദൈവവും മനുഷ്യനുമായിരുന്നു. പിതാവും അപ്രകാരം ആയിരുന്നോ? യേശു മറിയത്തിന്റെ ഉദരത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവും അപ്രകാരം ജനിച്ചോ? പിതാവ് പുത്രൻ ഈ രണ്ടുപേരും പരമണ്ഡലത്തിൽ വലതുവശത്തും ഇടതുവശത്തുമായിട്ട് ഇരി ക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ വലതുഭാഗത്തിരിക്കുന്നവൻ ഇടതുഭാ ഗത്തും ഇടതുഭാഗത്ത് ഇരിക്കുന്നവൻ വലതുഭാഗത്തുമില്ല. ഇതു പോലെ മണ്ണും കുടവും വെവ്വേറെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടോ? കാരണമായ മണ്ണിൽ നിന്നും കുടത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് കുശവൻ വേണമെന്നുള്ളതുപോലെ കാരണമായ പിതാവിൽനിന്നും യേശു വിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ഒരുത്തൻവേണം. അവൻ ആര്? അവനെ സൃഷ്ടിച്ചവൻ ഏവൻ? ഇപ്രകാരം അനേക ദോഷങ്ങൾ നേരിടുന്നതുകൊണ്ടും മൃൽഘടദൃഷ്ടാന്തം ചേരുകയില്ല.

ഇനി ബിംബപ്രതിബിംബദൃഷ്ടാന്തം നോക്കാം, സൂര്യനായ

ബിംബം ജലത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതുപോലെ പിതാവായ സൂര്യൻ പ്രതിബിംബിച്ചു യേശുവായിത്തീർന്നു. ഇതിലും ദോഷമില്ലാതിരിക്കുന്നില്ല. പിതാവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് സൂര്യനും യേശുവിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പ്രതിബിംബസൂര്യനുമാകുന്നു. ഇവയിൽ സൂര്യൻ ഉള്ള വസ്തു. അപ്രകാരംതന്നെ പിതാവ് ഉള്ളവനും യേശു ഇല്ലാത്തവനും തോന്നൽ മാത്രവും എന്നുവരണം. അപ്പോൾ യേശു ജനിച്ചു കുരിശിൽ തൂങ്ങി മരിച്ച് അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്തു സ്വർഗ്ഗത്തിരിക്കുന്നു. ന്യായവിധിക്കു വരുമെന്നും മറ്റും ഇതുപോലെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രങ്ങൾ അശേഷവും ഇല്ലാത്തവകളാണെന്നു തീർച്ചയാകും. യേശു ഇല്ലാത്തവനെന്നു വരുമ്പോൾ തച്ചരിത്രങ്ങൾ നേരാകുമോ? ചരിത്രങ്ങൾ കള്ളമെന്നുവരുമ്പോൾ ബൈബിൾ മാത്രം സത്യമാകുമോ? ഈ ബിംബപ്രതിബിംബദൃഷ്ടാന്തത്തിൽതന്നെ ഇനിയുമൊരു ദോഷമിരിക്കുന്നു. ഈ ദൃഷ്ടാന്തം അപരിപൂർണ്ണവസ്തുവിലല്ലാതെ പരിപൂർണ്ണവസ്തുവിൽ ചേരുകയില്ല. സൂര്യൻ ആകാശത്തു നില്ക്കുന്നു. ജലം താഴത്തും ഇരിക്കുന്നു. സൂര്യൻ ഇരിക്കുന്നിടത്തു ജലവും ജലം ഇരിക്കുന്നിടത്തു സൂര്യനും ഇല്ല. ആയതുകൊണ്ട് സൂര്യൻ പ്രതിബിംബിക്കുന്നു. സൂര്യൻ ഇടവിടാതെ എങ്ങും പരിപൂർണ്ണനായിരുന്നു എങ്കിൽ ജലമിരിക്കുന്നതിനു സ്ഥലവുമില്ല. അപ്പോൾ പ്രതിബിംബവും ഉണ്ടാകയില്ല. നിങ്ങൾ പിതാവിനെ പരിപൂർണ്ണനെന്നു പറയുന്നുമുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്ക് പിതാവിന്റെ പ്രതിബിംബമാണ് യേശു എന്നു പറയുന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല.

ഇനി വേറെ ഒരു ഉപമാനം പറഞ്ഞുനോക്കാം. അതായത് രജ്ജുവിൽ[44] സർപ്പവും കാനലിൽ ജലവും പോലെയാകുന്നു. ഇതിൽ ഉപമേയം കയറ്റിന്റെ സ്ഥാനത്ത് പിതാവും പാമ്പിന്റെ സ്ഥാനത്ത് യേശുവും ആകുന്നു. ഇനി ഇതിലുള്ള ദോഷമെങ്ങനെയെന്നാൽ കയറ്റിൽ പാമ്പും കാനലിൽ ജലവും എങ്ങനെ മിഥ്യയോ എങ്ങനെ സങ്കൽപം മാത്രമായിട്ടിരിക്കുന്നോ (അങ്ങനെ) കയറ്റിനെയും കാനലിനെയും ഒഴിച്ചു സർപ്പവും ജലവും എങ്ങനെയില്ലയോ അപ്രകാരംതന്നെ യേശുവും മിഥ്യാഭൂതനും പിതാവിനെ ഒഴിച്ചു വേറെ ഇല്ലാത്തവനുമാകുന്നു. കയറ്റിൽ മയക്കം ഹേതുവായിട്ട് കാണപ്പെടുന്ന പാമ്പും കാനലിൽ തോന്നുന്ന ജലവും

ഒരുസ്ത്രീയുടെ ഉദരത്തിൽ ചെന്നു ജനിക്കുമോ? ചിജ്ജഡകർമ്മങ്ങളിലെന്തിനെ[45] എങ്കിലും ചെയ്യുമോ? ഇല്ലല്ലോ. ഇത് ശുദ്ധമേ നുണതന്നെയാണ്. അപ്രകാരംതന്നെ യേശു എന്നൊരാൾ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും അനേക കാര്യങ്ങളെ ചെയ്തു എന്നും പറയുന്നതും കള്ളമായിത്തീരും. കയറ്റിൽ തോന്നുന്ന പാമ്പിനെയും കാനലിൽ തോന്നുന്ന ജലത്തേയും പോലെയാണെന്നു പറഞ്ഞേച്ച് പിന്നെ യേശു എന്നൊരാൾ വാസ്തവമായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് ആരെങ്കിലും പറയുമോ? ഈ സ്ഥിതിയിലുള്ള ഒരാളെക്കുറിച്ച് ഒരു മതവും വേണമെന്നുണ്ടോ? ഉള്ളപക്ഷം ആ മതത്തെ ബുദ്ധിമാൻമാർ അനുസരിക്കണമെന്നും അതിനെ സത്യമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരായിരിക്കുന്ന പണ്ഡിതൻമാരുടെ മുമ്പാകെ പ്രസംഗിക്കണമെന്നുംകൂടിയുണ്ടോ? കഷ്ടം! കഷ്ടം!

പിതാവ്, പുത്രൻ, ആത്മാവ് ഈ മൂന്നുപേരും ഒന്നാണെന്നുള്ളതിലേയ്ക്ക് ഇനിയുമൊരു ദൃഷ്ടാന്തം പറയുന്നു. അതായതു (സൂര്യൻ) പ്രകാശം, വർണ്ണം, ഉഷ്ണം ഈ മൂന്നും ഒന്നായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഈ മൂന്നുപേരും ഒരുവൻതന്നെ എന്നാകുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഓരോ പദാർത്ഥങ്ങൾക്കും ഇതുപോലെതന്നെ ദ്വേ്യകത്വം, ത്രേ്യകത്വം, ചതുരേകത്വം, പഞ്ചൈകത്വം, ഷഡേകത്വം, അഷ്ടൈകത്വം മുതലായ അനേകം ഏകത്വങ്ങൾ പറയേണ്ടിവരും. പൃഥിവിക്കു കഠിനഗുണമിരിക്കകൊണ്ട് ഏകൈകത്വമെന്നും ആ പൃഥിവിക്കുതന്നെ കഠിനത്തോടുകൂടി ഗന്ധം, രസം, രൂപം, സ്പർശം, ശബ്ദം, വർണ്ണം, ജഡത്വം, പ്രകാശം അല്ലെങ്കിൽ അപ്രകാശം; ഉഷ്ണം അല്ലെങ്കിൽ ശീതം ഇവകളും ഇരിക്കയാൽ ക്രമത്തിനു ദ്വേ്യകത്വം, ത്രേ്യകത്വം, ചതുരേകത്വം, പഞ്ചൈകത്വം, ഷഡേകത്വം, ദശൈകത്വം എന്നും ഇങ്ങനെ ഗുണങ്ങൾ പലതായിരിക്കയാൽ ഓരോ വസ്തുവിന് ഒന്നുമുതൽ അനേകൈകത്വം പറയേണ്ടതായി വരും. സൂര്യനു നിങ്ങൾ പറയുന്നപ്രകാരം പ്രകാശം, നിറം, ഉഷ്ണം ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങൾ മാത്രമല്ല സ്പർശം, ജഡം, ദൂരം, വൃത്തം, അളവ്, ആകൃതിവിശേഷം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നു. പിതാവ്, പുത്രൻ, ആത്മാവ് ഇവർ മൂന്നുപേരും ഗുണങ്ങളാണെങ്കിൽ അതിനു ഗുണി ഏത്? ആ ഗുണിക്ക് ഈ ഗുണങ്ങൾ ഭിന്നങ്ങളോ, അഭിന്നങ്ങളോ? ഗുണിക്കു ഗുണങ്ങൾ അഭിന്നങ്ങളാണെന്നുള്ളത്

ആർക്കും അനുഭവമത്രേ. ഗുണങ്ങളായവ ഗുണിയോടു വേർപെട്ടു തനിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുമോ? ഉദരത്തിൽചെന്നു ജനിച്ച് അന്തഃകരണ ബഹിഷ്ക്കരണങ്ങളോടുകൂടി[46] മനുഷ്യാകൃതി എടുത്തു ഉണ്ടുടുത്ത് വാഴ്ന്ന് ചിരിച്ചുകരഞ്ഞ്മരിക്കുമോ? ഇത് തീരെ ചേർച്ചയില്ലാത്തതാക യാൽ ഇച്ചെയ്വനകൾക്കുൾപ്പെട്ടവരായ പിതാവ്, പുത്രൻ, ആത്മാവ് ഈ മൂവരും ഗുണങ്ങളെന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ലാത്തതാകുന്നു.

ഇനി ചിലർ ഹസ്തകരപാണി എന്നപോലെ ഒന്നെന്നു പറ യുന്നു. ഇത് ഒരു വസ്തുവിനുതന്നെ മൂന്നു നാമങ്ങളാണ്. ഇങ്ങനെ ഒരുവനുതന്നെ പിതാവ്, പുത്രൻ, ആത്മാവ് എന്നു മൂന്നു നാമങ്ങളാ യിരിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ പിതാവ് ഒരു സ്ഥലത്തും പുത്രൻ വേറൊരു സ്ഥലത്തും ആത്മാവ് മറ്റൊരിടത്തും ഇരുന്നു കൂടാ. ഒരു സ്ഥലത്ത് ഹസ്തവും ഒരു സ്ഥലത്ത് കരവും ഒരു സ്ഥലത്ത് പാണിയും വേറെ വേറെയിരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഈ ഉപമാനവും ചേരുന്നില്ല.

മനുഷ്യൻ ഒരുത്തൻതന്നെ ജീവനും ദേഹവും എന്നു രണ്ടും ആയിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ ഒരുത്തൻ മൂന്നു പേരായിരിക്കുമെന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ നിങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടുവരുന്ന ദൃഷ്ടാന്തത്തി നു പറഞ്ഞ ദാർഷ്ടാന്തികം ചേരുകയില്ല. നിസർഗ്ഗേണ ചേതനത്വം, അചേതനത്വം, രൂപം, അരൂപം, വ്യാപകത്വം, വ്യാപ്യത്വം, പ്രേരകത്വം, പ്രേര്യത്വം, അനന്തത്വം, അന്തത്വം മുതലായ ധർമ്മങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെ ടാത്ത സ്വഭാവമുള്ള ജീവനും ദേഹവും രണ്ടും ഒന്നായി ചേർന്ന് ഒരു ത്തൻ ആകുമെന്നുള്ളത് ചേരും: അല്ലാതെ തനിതനിയെ ചേതനത്വം, വ്യാപകത്വം, പ്രേരകത്വം, നിത്യത്വം മുതലായ ധർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു തുല്യസ്വഭാവങ്ങൾ ഉള്ളവരായ പിതാ, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാ എന്നു പേരുള്ള മൂന്നു പേരും ഒരുത്തനാകുന്നു എന്നുള്ളതും ഈ ദൃഷ്ടാന്തം കൊണ്ട് സിദ്ധിക്കപ്പെട്ടില്ല. അല്ലാതെയും മൂന്നു പേരും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ദൈവമെന്നു പറയപ്പെടുന്നതുപോലെ ജീവ നെയും ദേഹത്തെയും ഒന്നിച്ചിരിക്കുമ്പോഴല്ലാതെ വേറെ വേറെ മനു ഷ്യൻ എന്നുപറയുന്നത് ചേരാത്തതായിട്ടേ ഭവിക്കൂ. മേലും സുതൻ പാടുപെട്ടപ്പോൾ പിതാവും അദ്ദേഹത്തിനെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു എന്നു പറ ഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടുതന്നെ അവരു രണ്ടുപേരും തുല്യൻമാരല്ലെന്നു തെളിവായിരിക്കുന്നു.

യേശു സ്നാനംചെയ്തപ്പോൾ പരമണ്ഡലത്തിൽ നിന്നും പവിത്രാത്മാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തു വരേണ്ടതായിരുന്നതു കൊണ്ടും തന്റെ ശിഷ്യൻമാരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ഞാൻ വാനലോകത്തേയ്ക്കു പോയാൽ അല്ലാതെ നിങ്ങൾക്ക് പവിത്രാത്മാവിനെ അയച്ചുതരുന്നതിലേയ്ക്ക് ഇടയില്ലാ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടും അവർ രണ്ടുപേരും ഒരുത്തനല്ലാ എന്നും ഇതിനുമുമ്പിൽ ക്രിസ്തുചരിതത്തിൽ തെളിവായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ ക്രിസ്തു വാനലോകമായ പിതാവിന്റെ അടുക്കൽ പോയില്ലാ എന്നുള്ളത് സത്യമാകകൊണ്ടും ക്രിസ്ത്യൻമാരായ ശിഷ്യൻമാർക്കും നിങ്ങൾക്കും ക്രിസ്തു അങ്ങു പോയാലല്ലാതെ വരാൻ ഇടയില്ലെന്നും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പവിത്രാത്മാവ് വന്നിട്ടില്ലെന്നും ആ സ്ഥിതിക്കു നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം ദുരിതകാരണങ്ങളായിരിക്കേയുള്ളു എന്നും നരകത്തിൽ പോയാൽ തിരിച്ചു കരേറ്റമില്ലെന്നുള്ളതും അതിനാൽ പാതാളത്തിൽപോയ ക്രിസ്തുവിനും മടങ്ങി കരേറ്റവും വാനലോകപ്രവേശവും ഇല്ലാത്തതും കൊണ്ട് നിങ്ങൾക്ക് ഇനി മേലും ഒരുകാലത്തും പവിത്രാത്മാവ് വരികയില്ലെന്ന് ഊഹിക്കാനേ മാർഗ്ഗം കാണുന്നൊള്ളു, ആയതുകൊണ്ടും പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് ഈ മൂന്നുപേരും ഒരുവനാണെന്നു പറയുന്നതു ചേരുകയില്ലാ.

ഇങ്ങനെ ത്രേ്യകത്വത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും ദൈവലക്ഷണമില്ലെന്നു സാധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പശുപ്രകരണം

ഉത്പത്തി

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയപ്രസംഗികളേ,

ദൈവം മനുഷ്യന്റെ മൂക്കിന്റെ ഓട്ടയിൽകൂടെ ജീവശ്വാസത്തെ ഊതി, അതുകൊണ്ട് അവൻ ജീവാത്മാവോടുകൂടിയവനായി എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ. ജീവശ്വാസം തന്നെ ആത്മാവായി എന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം അത് അണുകൂട്ടമായി ഭൂതത്തിൽ ഒന്നായി ജഡമായി നശ്വരവസ്തുവായിരിക്കും. അല്ലാതെ ചേതനവസ്തു ആകയില്ല. ആയതുകൊണ്ടും നിദ്രയിൽ പ്രാണവായു

യാതൊന്നും അറിയുന്നതായി കാണാത്തതുകൊണ്ടും ഈ പറയുന്നതു ചേരുകയില്ലാ. അതിനെ കൂടാതെ വേറെ ഒരു ആത്മാവ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതായി വിചാരിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിനു വാക്യപ്രമാണവും ഇല്ലാ.

ഇനി ജീവശ്വാസത്തെ ആകട്ടെ അല്ലെങ്കിൽ വേറെ ഏതിനെ എങ്കിലും ഒന്നിനെ ആകട്ടെ ആത്മാവ് എന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം ആത്മാവ് അനാദിയിലേ ഉള്ളതായിരുന്നു ഇടയ്ക്ക് ദൈവത്തിനാൽ വിശേഷപ്പെടുത്തി ശരീരത്തോടുകൂടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു എങ്കിൽ അതൊരുവിധം നമുക്കും സമ്മതമാകും. ഇടയ്ക്ക് നൂതനമായിട്ടാണ് സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിൽ അത് ഒരുപ്രകാരത്തിലും ചേരുകയില്ലെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു പല ന്യായങ്ങളെയും കൂടി കാണിക്കാം. എങ്ങനെ എന്നാൽ.

ആദ്യം ഇല്ലാതിരുന്ന ആത്മാവിനെ നൂതനമായിട്ടു സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു യാതൊരു നിമിത്തവും ഇല്ലാ.

നമുക്ക് അറിവാൻ പാടില്ലാതെ ഒരു നിമിത്തം ഉണ്ടായിരിക്കും ആ നിമിത്തം അനാദിയായിട്ടുള്ളതെന്നുവരികയും ചെയ്തു എങ്കിൽ സൃഷ്ടിയും അനാദിയായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പ്രസംഗിക്കേണ്ടിവരും.

ഇടക്കാലത്ത് താനായിട്ടുതന്നെ വന്നതെന്നോ അന്യൻമാരാൽ വന്നതെന്നോ പറയുന്നുവെങ്കിൽ ദൈവം സർവ്വ കർത്താവല്ലെന്ന് ആയിത്തീരും. ദൈവത്തിനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടതാകുന്നു എങ്കിൽ ആ നിമിത്തത്തെ ചെയ്യുന്നതിന് വേറെ ഒരു നിമിത്തം വേണ്ടിവരും. ഇപ്രകാരം ഒരു വരമ്പില്ലാതെ അനവസ്ഥ വന്നുപോകും.

ആത്മാവിനെ ഉപാദാനകാരണത്തിൽ നിന്നും സൃഷ്ടിച്ചുവെങ്കിൽ അതു പിന്നീടും നശിച്ച് ആ കാരണത്തിൽതന്നെ ഒടുങ്ങിപ്പോകും. ശൂന്യത്തിൽനിന്നും സൃഷ്ടിച്ചുവെങ്കിൽ അതു പിന്നീടും അങ്ങനെതന്നെ അഴിഞ്ഞു ശൂന്യമായിപ്പോകും. എന്നുതന്നെയല്ലാ ശൂന്യത്തിൽനിന്നും സൃഷ്ടിയെന്നു പറയുന്നതേ ചേരുകയില്ലാ. സ്ഥാവരങ്ങളെയും മനുഷ്യശരീരത്തെയും മൽസ്യങ്ങളെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു മണ്ണിനെയും ജലത്തെയും ഉപാദാനകാരണമായിട്ട് എടുത്ത ദൈവം ഉപാദാനകാരണംകൂടാതെ ശൂന്യത്തിൽനിന്നും സൃഷ്ടിക്കയില്ല.

ദേവസമാനമായിട്ടു ശുദ്ധി, ജ്ഞാനം, ആനന്ദം ഇവകൾ ഉള്ള തായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ആത്മാവിന് അനന്തരം ശരീരത്തെയുംകൂടി കൊടുക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. ആത്മാവിനു സഹജമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ജ്ഞാനത്തെയും ആനന്ദത്തെയും തെളിയിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു ശരീരം വേണമെങ്കിൽ ആത്മാവ് ശുദ്ധ ജ്ഞാനിയായിട്ടല്ല സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട തെന്നും ആത്മാവിന്റെ ജ്ഞാനം, കൃത്യം, പ്രകാശം ഇവകൾക്കു തട വുണ്ടായിരുന്നു എന്നും ആ തടവിനെ ഉണ്ടാക്കിയതുകൊണ്ടു ദൈവം കൃപയില്ലാത്തവനെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും.

ആത്മാക്കൾക്ക് ആദ്യം കൊടുത്ത ശരീരം ശുദ്ധശരീരംതന്നെ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിന്നു വിശപ്പ് മുതലായ ദോഷങ്ങൾ ഉണ്ടാ വാൻ ഇടയില്ലാ. ആ സ്ഥിതിക്കു സ്ഥാവരഭോജനം വിധിച്ചു എന്നും ഒരു പഴം തിന്നു എന്നും പറയുന്നതു കള്ളമായിപ്പോകും. ശുദ്ധ ജ്ഞാനികൾക്കു ശുദ്ധശരീരംപോലും വേണമെന്നില്ലല്ലോ. ശുദ്ധ ജ്ഞാനികളായ മോക്ഷവാസികൾ എന്നെന്നേയ്ക്കും ശുദ്ധജ്ഞാനി കളായിരിക്കുമെന്നു ബൈബിളിൽ കാണുന്നുവെങ്കിൽ (2 കൊരിന്തിയ ക്കാർ 4-അ. 18-വാ.) കാണപ്പെട്ടവ അനിത്യങ്ങളാകുന്നു എന്നു പറ ഞ്ഞപ്രകാരംതന്നെ മോക്ഷവാസികളും ശരീരത്തോടുകൂടിയവരാക യാൽ അഴിഞ്ഞുപോകുമെന്നുള്ളതു[47] നിശ്ചയമാകുന്നു. ആദിമനുഷ്യ ശരീരം വിശപ്പു മുതലായവയോടുകൂടി ഇരുന്നതുകൊണ്ട് മോക്ഷവാ സികൾക്കും അതുപോലെ വിശപ്പു മുതലായവ സംഭവിക്കുകയും ബൈബിൾ കള്ളമായിപ്പോകയും ചെയ്യും. ആകയാൽ ശുദ്ധജ്ഞാനി കൾക്കു കൊടുക്കപ്പെട്ട ശരീരം ശുദ്ധമുള്ളതല്ലാ. ഒരുവേള ശുദ്ധമുള്ള തെന്നു വരികിലും ആയത് വേണമെന്നുള്ളതല്ല.

ആദ്യം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടപ്പോഴെതന്നെ ആത്മാവിനു ശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആയതിനു വിധിയെ നിഷേധ മെന്നും നിഷേധത്തെ വിധിയെന്നും മയങ്ങി വിപരീതമായിട്ടു ധരി ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു കാരണമായ അജ്ഞാനം എങ്ങനെയുണ്ടായി? ആ മയക്കം പിശാചിനാൽ വന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ പുറമെയുള്ള കാര ണമായ ആയിരം പിശാചു കൂടിയാലും ഉള്ളിലെ കാരണമായ അജ്ഞാനമില്ലാത്തപ്പോഴെങ്ങും മയക്കത്തെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിക യില്ല.

ഇനി സർവ്വജ്ഞാനത്തിന്റെ ഇല്ലായ്മയാണ് മയക്കത്തി

ലേയ്ക്കു കാരണം എങ്കിൽ മോക്ഷവാസികളും മയക്കമുള്ളവരായ് പ്പോകും. അല്ലാതെയും സർവ്വജ്ഞാനശൂന്യം എന്നത് എത്താത്ത കാര്യങ്ങളെ അറിയാതെ ഇരിക്കുന്നതിനു കാരണമായി ഭവിക്കും എന്നല്ലാതെ എത്തി അറിഞ്ഞ കാര്യത്തെ വിപരീതമായി ധരിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു കാരണമാകയില്ലാ.

ആത്മാവിനു ദൈവത്തിനാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട സ്വാധികാരമാണ് മയക്കത്തിന്റെ ഉൾക്കാരണമെങ്കിൽ സ്വാധികാരം എന്നതു വേറൊന്നിന്റെ വശപ്പെട്ട മയക്കത്തിനു കാരണമാകുന്നതല്ലാ. തന്റെ വശപ്പെട്ടു മയങ്ങാതെയിരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു കാരണമായിരിക്കുന്നതാണ് എന്നുള്ളതു യുക്തിസിദ്ധമായിരിക്കെ അതാണ് മയങ്ങുന്നതിനു കാരണമെന്നു പറയുന്നത്, പുക കാണുക കൊണ്ട് അഗ്നി ഇല്ലാ എന്നുപറയുന്നപോലെ വിരോധമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഒരു കാരണവും കൂടാതെ ചുമ്മാ മയങ്ങിപ്പോയി എങ്കിൽ അപ്രകാരം തന്നെ മോക്ഷവാസികളും ഒരു കാരണവും കൂടാതെ മയങ്ങിപ്പോകുമെന്നുവരും. അല്ലാതെയും ഒരു മോക്ഷവാസി ആന്തര കാരണമായിട്ടു യാതൊന്നും ബാഹ്യകാരണമായ പിശാചും കൂടാതെ തന്നെത്താനെ മയങ്ങിത്തിരിഞ്ഞു പിശാചായിപ്പോയി എന്നു ബൈബിൾ പറകകൊണ്ട് മുക്തി സിദ്ധിച്ചവരും ചിലപ്പോൾ മയങ്ങി പാപികളായി നരകത്തിലേയ്ക്കു പോകുമെന്നും ആസ്ഥിതിക്ക് ആ മുക്തി അനിത്യമായി ഭവിക്കുമെന്നും ആകയാൽ അതിനെ പ്രാപിച്ചിട്ടു ഫലമില്ലെന്നും കൂടി നിശ്ചയമാകും.

ഇനിയും ദൈവം ആദ്യം ഇല്ലാതിരുന്ന ആത്മാക്കളെ ഇടക്കാലത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ? അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ ആത്മാക്കൾ ഒരുത്തരുമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട യാതൊരു കാര്യങ്ങളും ഇല്ലാതെതന്നെയിരിക്കും. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ദൈവം ആത്മാക്കളിൽ ചിലരെ ഉത്തമശരീരികളായിട്ടും, ചിലരെ മദ്ധ്യമശരീരികളായിട്ടും, ചിലരെ അധമശരീരികളായിട്ടും, ചിലരെ കുരുടൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ ചെകിടൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ മുടന്തൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ സർവ്വേന്ദ്രിയശാലികളായിട്ടും, ചിലരെ നിത്യവ്യാധിമാൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ നിത്യസ്വസ്ഥൻമാരായിട്ടും ചിലരെ സമ്പന്നൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ ദരിദ്രൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ വിദ്വാൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ മൂഢൻമാരായിട്ടും,

ചിലരെ ആര്യൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ മ്ളേച്ഛൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ സ്വാമിമാരായിട്ടും,[48] ചിലരെ ദാസൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ ദുഷ്ടൻമാരായിട്ടും, ചിലരെ ശിഷ്ടൻമാരായിട്ടും, ഇനിയും പലമാതിരികളിലാക്കി ചിലരെ ഭോഗഭുവനങ്ങളിലും ചിലരെ വനങ്ങളിലും, ചിലരെ മലകളിലും, ചിലരെ സമുദ്രങ്ങളിലും ചിലരെ ശീതഭൂമികളിലും, ചിലരെ ഉഷ്ണഭൂമികളിലും, ഇരുത്തി, ചിലരെ ഗർഭപിണ്ഡത്തിലും, ചിലരെ ജനനകാലത്തിലും, ചിലരെ ശിശുപ്രായത്തിലും, ചിലരെ യൗവനകാലത്തിലും, ചിലരെ വാർദ്ധക്യകാലത്തിലും, കൊന്ന്, ചിലരെ ശിവമതത്തിലും, ചിലരെ വിഷ്ണുമതത്തിലും, ചിലരെ ബൗദ്ധമതത്തിലും, ചിലരെ യഹൂദാമതത്തിലും, ചിലരെ യേശുമതത്തിലും, ചിലരെ വേറെ മതത്തിലും ചേർത്ത് ജനനം മുതൽക്കേ ഇപ്രകാരം അനേകഭേദഗതികളോടുകൂടി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് കാരണം എന്ത്?

അതിനു കാരണം യാതൊന്നുമില്ലാ. ദൈവം എല്ലാം തന്റെ അഭിപ്രായപ്രകാരം ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽ അപ്രകാരംതന്നെ മനുഷ്യർ മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം അനുഭവിപ്പാനുള്ള സുഖദുഃഖങ്ങൾക്കും യാതൊരു കാരണവും വേണമെന്നില്ലെന്നും തന്റെ മനസ്സുപോലെ ചിലരെ മോക്ഷത്തിലും ചിലരെ നരകത്തിലും ആക്കി സുഖദുഃഖങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിക്കുമെന്നും പറയേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരമല്ലാതെ അവരവർ ചെയ്ത ഗുണദോഷങ്ങൾക്കു തക്കതായ ഫലങ്ങളെ കൊടുക്കുമെന്നു പറയുന്നപക്ഷം അതുപോലെതന്നെ ചിലർ സുഖത്തോടുകൂടിയവരായും ചിലർ ദുഃഖത്തോടുകൂടിയവരായും ജനിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് തക്കതായ കാരണം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

അല്ലാതെയും ആ ദൈവം ഒരു കാരണവും കൂടാതെ ഒരുവനു സുഖത്തെയും ഒരുവനു ദുഃഖത്തെയും കൊടുത്തു എന്നു വരികിൽ അവൻ നീതി, കൃപ, പരിശുദ്ധി, സർവ്വജ്ഞാനം മുതലായ ഗുണങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്തവനും പക്ഷപാതിയുമായിപ്പോകുമല്ലോ.

ചെറിയ അറിവുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻപോലും തന്റെ പുത്രൻമാർക്കെല്ലാപേർക്കും താൻ സമ്പാദിച്ച ദ്രവ്യങ്ങളെ പക്ഷപാതംകൂടാതെ ന്യായപ്രകാരം വീതിച്ചുകൊടുക്കേയൊള്ളു. അങ്ങനെയല്ലാതെ ഒരുവനെ വഞ്ചിച്ച് മറ്റവനു കൊടുത്താൽ ആയവനെ മഹാദ്രോഹിയെന്നു ലോകർ പറയും. ആ സ്ഥിതിക്കു സർവ്വജീവിദയയും സർവ്വസാമർത്ഥ്യവുമുള്ളവനായും ഒരുവനോടു സ്നേഹവും

മറ്റൊരുവനോടു ദ്വേഷവും ഇല്ലാത്തവനായും സർവ്വലോകവ്യാപക നായും ഇരിക്കുന്ന ദൈവം ചിലർക്കു സ്നേഹം കൊണ്ടു സുഖ ത്തെയും ചിലർക്കു ദ്വേഷംകൊണ്ടു ദുഃഖത്തെയും കൊടുത്തു എന്നു പറയുന്നതിനെ ലോകരു കൈക്കൊള്ളുമോ?

അല്ലാതെയും കൂന്, കുരുട്, ചെകിട്, മുടന്ത് മുതലായ ഏതെ ങ്കിലും ഒരു കുറവുള്ള പൈതൽ ദൈവത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അയ്യയ്യോ! എന്റെ രക്ഷിതാവേ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനെ അതിസുന്ദര നായും ആരോഗ്യശാലിയായും സകലസൽഗുണസമ്പന്നനായും അടിയനെ കുരൂപിയായും രോഗിയായും ദുർഗ്ഗുണനിമഗ്നനായും നിന്തിരുവടി സൃഷ്ടിച്ചല്ലോ. എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ നിന്തിരുവടിക്കു ചെയ്ത ഉപകാരമെന്താണ്? അടിയൻ ചെയ്ത അപകാരമെന്താണ്? എന്റെ ദൈവമേ! എന്നു പറഞ്ഞുനിലവിളിച്ചാൽ ആ ദൈവം അതിനെ ക്കുറിച്ച് നീ ചോദിച്ചു പോകരുതെന്നു പറയുമോ? എന്റെ മനസ്സു പോലെ ചെയ്തു. നീ ഇനി അതിനെക്കുറിച്ച് എന്തിനായിട്ടു ചോദി ക്കുന്നു എന്ന് ചോദിക്കുമോ? വലിപ്പമെന്നും ചെറുപ്പമെന്നും ഇല്ലാ തെയിരുന്നാൽ ലോകത്തെ ശരിയായി നടത്തുന്നതിലേയ്ക്കു നമ്മാലേ കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ടിങ്ങനെ ചെയ്തിരിക്കയാണ് എന്നു പറയുമോ? ആദത്തിന്റെ വിനവഴിയായി ജനിച്ചതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു രണ്ടുപേർക്കും അങ്ങനെ സംഭവിച്ചു എന്നു പറയുമോ? ഒരു കുശവൻ മൺപാത്രങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ ചില പാത്രങ്ങൾ ദോഷപ്പെട്ടുപോകുന്നില്ലയോ? അതുപോലെ ഞാനും സൃഷ്ടിച്ച പ്പോൾ പ്രമാദംകൊണ്ടു സംഭവിച്ചുപോയതിലേയ്ക്ക് ഇനി എന്തു ചെയ്യാം എന്നു പറയുമോ? ആ ബാലൻ ഇപ്രകാരമെല്ലാം കിടന്നു നിലവിളിക്കുന്ന ശബ്ദത്തെ ആ ദൈവം കേൾക്കതന്നെയില്ലയോ? അതല്ല കേട്ടുംകൊണ്ടു മൗനമായിരുന്നുകളയുമോ? എന്തോന്നു ചെയ്യും? എങ്ങനെയായാലും ഇതുകളിൽ ഒന്നുംതന്നെ ചേരുകയി ല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിനാൽ ജീവൻമാർ ഇങ്ങനെയുള്ള ഭേദഗതികളോടുകൂടി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിലേയ്ക്കു കാരണം ഉണ്ടാ യിരിക്കണം. ആ കാരണവും ആ ജീവൻമാർക്ക് അനാദിയായിട്ട് അട ങ്ങിക്കിടന്ന വിഷമഫലകർമ്മം തന്നെയെന്നും വരും. അപ്പോൾ ജീവൻമാരും അനാദിയായിട്ടുള്ളവരാകുന്നു എന്നല്ലാതെ ഇടക്കാ ലത്തു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരല്ലെന്നുതന്നെ സാധിക്കയും അതുനിമിത്തം

ജീവൻമാരെ ഇടയ്ക്കു സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നത് അൽപവും ചേരുകയില്ലെന്നു തെളിവാകയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങനെ ഉത്പത്തിയെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും ജീവലക്ഷണമില്ലെന്നു സാധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

മൃഗാദി

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയ പ്രസംഗികളേ,

മനുഷ്യർക്കു മാത്രമല്ലാതെ മൃഗാദികൾക്കു നിത്യാത്മാവ് ഇല്ലെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ. ആയത് എന്തു ന്യായംകൊണ്ടെന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഉണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽത്തന്നെ ആത്മാവിനെക്കുറിച്ച് ഒന്നു ചിന്തിക്കാം.

ആത്മാവിനു ജ്ഞാനമാകുന്നു സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളത്. ജ്ഞാനമെന്നത് അറിവാകുന്നു. അറിവാകട്ടെ അഞ്ചു വിധമായും ഇരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയം എന്നുനാമം. ശ്രോത്രം, ത്വക്ക്, ചക്ഷു, ജിഹ്വാ, ഘ്രാണം ഇവകളാകുന്നു അതിന്റെ പ്രത്യേക നാമങ്ങൾ. ഇതുകളിൽ ശ്രോത്രംകൊണ്ടു ശബ്ദത്തെയും ത്വക്കുകൊണ്ടു സ്പർശത്തെയും ചക്ഷുസ്സുകൊണ്ടു രൂപത്തെയും ജിഹ്വകൊണ്ടു രസത്തെയും ഘ്രാണംകൊണ്ടു ഗന്ധത്തെയും മനസ്സായ അറിവ് അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. ഈ അഞ്ച് ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ചിലതില്ലാതിരുന്നാലും അറിവില്ലെന്നു വന്നുപോകയില്ല. ശ്രോത്രേന്ദ്രിയമില്ലാത്ത പൊട്ടന് അറിവില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അഞ്ചുമില്ലാത്തവനേ അറിവില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടൂ. മനസ്സായ അറിവില്ലാത്തവന് ഈ അഞ്ചു ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഒന്നും ഇരിക്കയില്ല. ഈ അവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ശരീരത്തെയാണ് ആത്മാവ് ഇല്ലാത്ത പിണം എന്നു പറയുന്നത്. ആത്മാവ് എവിടെയുണ്ടോ അവിടെ ഒരറിവെങ്കിലും ഇരിക്കും. എവിടെ ആത്മാവ് ഇല്ലയോ അവിടെ ഒരറിവുപോലും ഇരിക്കയുമില്ല. ഇത് എല്ലാവർക്കും സമ്മതമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഇപ്രകാരം ജ്ഞാനസ്വരൂപിയായ ആത്മാവു മൃഗങ്ങൾക്കില്ലാ എന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ ഗർഭം, ജനനം, ശ്വാസം, ഭക്ഷണം, നിദ്ര, മൈഥുനം, സ്നേഹം, ദ്വേഷം, നിനപ്പ്, മറപ്പ്, ഭയം, സന്തോഷം, ദുഃഖം, മരണം മുതലായവ എല്ലാം മനുഷ്യരിലും മൃഗാദികളിലും ഒരുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. അഞ്ച് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾകൊണ്ട് അഞ്ചു വിഷയങ്ങളെയും അറിയുന്നു. മൃഗ

ങ്ങളിൽ ഒന്നായ നായ്ക്കാകട്ടെ യജമാനൻ മറഞ്ഞിരുന്നു പേരിനെ ചൊല്ലിവിളിച്ചാൽ ഓടിവരുന്നതുകൊണ്ട് ശബ്ദജ്ഞാനവും ചോറും മണ്ണും ഉരുട്ടിവച്ചാൽ മണ്ണിനെ തള്ളിയേച്ച് ചോറിനെ തിന്നുന്നതു കൊണ്ട് രസജ്ഞാനവും യജമാനനെ കാണുന്നെടത്തു സന്തോഷിച്ചു ചാടുകയും കളിക്കയും ശരീരത്തെ നക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് രൂപജ്ഞാനവും അടിക്കാൻ ചെല്ലുമ്പോൾ ഓടുകയും അടിച്ചാൽ വേദനപ്പെട്ട് കുരയ്ക്കുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് സ്പർശ ജ്ഞാനവും തന്റെ ജാതിയിൽ ആണെന്നും പെണ്ണെന്നും ഉള്ള തിരിച്ച റിവും ശവമെന്നും ജീവനുള്ളതെന്നും ഭക്ഷ്യമെന്നും അഭക്ഷ്യ മെന്നും മണത്തറിക കൊണ്ടു ഗന്ധജ്ഞാനവും ഉണ്ട്. ഇതിനാൽ മൃഗ ങ്ങൾക്ക് അഞ്ചറിവും ഉണ്ടെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ജ്ഞാനമുണ്ടെങ്കിലും സാമാന്യജ്ഞാനം അല്ലാതെ വിശേഷ ജ്ഞാനം (പകുത്തറിവ്) ഇല്ലല്ലോ. ഞങ്ങൾ വിശേഷജ്ഞാനത്തെ യാണ് ആത്മാവ് എന്നു പറയുന്നത് എങ്കിൽ,

ഇത് ന്യായമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു പൈസ വിലയ്ക്ക് നാലുവീതം വിൽക്കുന്ന കാൽഫാറത്തിൽ രണ്ടംഗുലംവീതി നീള മുള്ള പുസ്തകവും പുസ്തകം തന്നെ. 4000 ഫാറത്തിൽ 500 രൂപ വിലയ്ക്കുള്ള ഒരു പുസ്തകവും പുസ്തകം തന്നെ. അല്ലാതെ വലു തിനെ പുസ്തകമെന്നും ചെറുതിനെ പുസ്തകമല്ലെന്നും പറവാൻ പാടില്ല. വലിയ രൂപമുള്ള ആനയും ചെറിയരൂപമുള്ള മുയലും ഭേദം കൂടാതെ മൃഗജാതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർത്ത് ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. അറിവ് ഭേദത്താലത്രെ ആത്മാവ് ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും ഏർപ്പെടു ന്നത്: എങ്കിൽ,

സകലശാസ്ത്രപണ്ഡിതനെ ആത്മാവെന്നും അക്ഷര ജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തവനെ ജഡമെന്നും പറയേണ്ടി വരും. അക്ഷര ജ്ഞാനം ഇല്ലാത്തവനായാലും അൽപമെങ്കിലും തിരിച്ചറിവ് ഇരിക്ക കൊണ്ട് ആത്മാവ് എന്നുപറയാമെങ്കിൽ തിരിച്ചറിവില്ലാത്ത ഒരുമാസം ചെന്ന കുട്ടിക്കും ആത്മാവ് ഇല്ലെന്നുവരും. കുട്ടികൾക്കപ്പോൾ ആത്മാവില്ല; മൃഗമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. ആത്മാവ് വരുമ്പോഴാണ് പകുത്തറിവ്[49] ഉണ്ടാകുന്നത് എങ്കിൽ എത്ര വയസ്സിൽ ആത്മാവ് വരും? ഇത്ര വയസ്സിൽ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കാൻ ഒരേസമയത്തെന്നു വരേണ്ടതാണ്. ആയത് എത്രാമത്തെ സംവത്സരത്തിൽ ഏതയനം,

ഏത് ഋതു, ഏത് മാസം, ഏത് പക്ഷം, ഏത് വാരം, ഏത് ദിവസം, ഏത് യാമം, ഏത് മണി, ഏത് നാഴിക, ഏത് നിമിഷം, ഏത് ക്ഷണം? ഏതെങ്കിലും ഒരു കാലത്തെ നിർണ്ണയിച്ചു പറഞ്ഞാൽ ആയതെല്ലാവർക്കും ശരിയായിട്ടു വരുന്നതാണോ? കുട്ടികൾക്കെല്ലാവർക്കും ഒരേ കാലത്തിൽത്തന്നെ പകുത്തറിവ് വരുമെന്നുള്ളത് പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിന് വിരോധമായിരിക്കുന്നല്ലോ. അല്ലാതെയും ജ്ഞാനസ്നാനം കഴിയാത്ത കുട്ടികളും മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം ആത്മാവില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് മൃഗങ്ങളുടെ മരണാനന്തരം എങ്ങനെയോ അങ്ങനെയല്ലാതെ യാതൊരു വിശേഷവും ഉള്ളതായി പറഞ്ഞുകൂടാ എന്നുവരും. അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം തെറ്റിപ്പോവുകയും ചെയ്യുമല്ലോ. പിന്നെയും പകുത്തറിവുണ്ടാകുമ്പോൾ മാത്രമേ ശരീരത്തിൽ ആത്മാവ് വരുന്നുള്ളു എങ്കിൽ,

വയസ്സുചെന്ന ശേഷം ഭ്രാന്തുപിടിച്ച് പകുത്തറിവില്ലാതിരിക്കുന്നവർക്ക് ആത്മാവും ഇല്ലയോ? ഇല്ലെങ്കിൽ ഔഷധത്തിനാൽ ഭ്രാന്ത് ശമിച്ച് പകുത്തറിവുണ്ടാകുമ്പോൾ ആത്മാവും വന്നു അല്ലയോ? മനുഷ്യന്റെ മരണംവരെ പത്തുപ്രാവശ്യം ഭ്രാന്തു വന്നു ശമിച്ചു എങ്കിൽ ദൈവം ആത്മാവിനേയും പത്തു പ്രാവശ്യവും കൊണ്ടുവരുകയും കൊണ്ടുപോവുകയും ചെയ്തതായിരിക്കും. ഭ്രാന്തുശമിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആത്മാവിനെ മടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നുമില്ലായിരിക്കും. ഇത് അതിശയം അതിശയം! വലിയ അതിശയം തന്നെ. അതുമിരിക്കട്ടെ, പ്രതിദിനം ജാഗ്രത്തും സ്വപ്നവും കടന്നു ഒന്നും അറിയാതെ ഉറങ്ങുമ്പോൾ സാമാന്യ ജ്ഞാനവും വിശേഷ ജ്ഞാനവും കാണുന്നില്ലല്ലോ. സാമാന്യ ജ്ഞാനമുള്ള മൃഗാദികൾക്കുപോലും ആത്മാവില്ലെന്നു പറയുന്നവർ എങ്ങിനെയാണ് ഒന്നും അറിയാതെ സുഷുപ്തിയവസ്ഥയിൽ ആത്മാവുണ്ടെന്നു പറയുന്നത്? മൂർച്ഛാവസ്ഥയിലോ പിന്നെ ചോദിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഈ സമയങ്ങളിൽ ദൈവം ആത്മാവിനെ കൊണ്ടുപോയി സുഷുപ്തി, മൂർച്ഛ, ഇവകൾ വിടുമ്പോൾ തിരിച്ചു കൊണ്ടു വിടുമായിരിക്കാം. അതുമിരിക്കട്ടെ. ശസ്ത്രക്രിയകൊണ്ടു ചികിത്സിക്കുമ്പോൾ വേദനയറിയാതെ ഇരിക്കുന്നതിന് ഡാക്ടർ ക്ളോറൊഫാറത്തെ എടുത്തു മൂക്കിൽ പിടിക്കുമ്പോൾ സാമാന്യ ജ്ഞാനവും വിശേഷ ജ്ഞാനവും ഇല്ലാതെ പോകുന്നുവല്ലോ. അപ്പോൾ ദൈവം ആത്മാവിനെ കൊണ്ടുപോവുകയും കൊണ്ടുവരുകയും ചെയ്യുകയാണോ? കൊള്ളാം! കൊള്ളാം!

ഇതിനെക്കുറിച്ച് ക്രിസ്ത്യൻമാരായ യൂറോപ്യ പണ്ഡിതൻമാർ പ്രത്യക്ഷമായി കണ്ട് എഴുതിയിട്ടുള്ളവയിൽ ചിലതിനെ ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു. മൃഗത്തിന്റെ അറിവ് മനുഷ്യരുടെ അറിവിനോട് മുഴുവനും ശരിയായിട്ടിരിക്കുന്നു. മൃഗത്തിന്റെ വിശേഷജ്ഞാനത്തിനും മനുഷ്യന്റെ യുക്തിക്കും ഏറെ ഭേദമില്ല. മനുഷ്യശരീരമായത് പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ട മൃഗശരീരമാകുന്നു. മനുഷ്യാത്മാവോ? വർദ്ധിക്കപ്പെട്ട മൃഗാത്മാവു തന്നെയാണ്. (Burmeister).

മൃഗങ്ങൾക്കു മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ചിത്തം ഈ അന്തഃകരണങ്ങൾ ഇല്ലെന്നുള്ളത് അനുഭവത്താൽ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (Czolde). മൃഗങ്ങൾക്ക്, അന്തഃകരണമില്ലെന്നു നിഷേധിക്കുന്നത് വലിയ അറിവുകേടാകുന്നു. അവകൾക്കു ആലോചനയുണ്ട്. ഓർമ്മയുണ്ട്. സ്നേഹ ദ്വേഷങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതുകളുടെ ഇന്ദ്രിയജ്ഞാനം നമ്മുടേതിനെക്കാളും അതിസൂക്ഷ്മമായിരിക്കുന്നു (Systeme de le Nature). ബോർണിയോ, സുമിത്രാ, വാളനിഷ്യ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ കാടുകളിൽ കുരങ്ങനെപ്പോലെയുള്ള ജനങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവ ആകൃതി കൊണ്ടും അറിവുകൊണ്ടും കുരങ്ങിനെക്കാൾ വിശേഷമുള്ളവരെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. അവർക്ക് ജ്ഞാപകവും എണ്ണവും ഭൂതഭവിഷ്യവർത്തമാന കാലങ്ങളെപ്പറ്റി യാതൊന്നും ഇല്ലാത്തവരായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. വിശപ്പ് ഒരുകൂട്ടം മാത്രമേ അവർക്ക് ദുഃഖത്തെ ചെയ്യുന്നുള്ളു. കുരങ്ങുകൾക്കുള്ള തന്ത്രഗുണമല്ലാതെ വേറെ മനോവ്യാപാരം ഒന്നുംതന്നെ ഇല്ല. (Hope). പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ഉൽപ്പത്തിയെക്കുറിച്ച് ആരാഞ്ഞിട്ടുള്ളവരെല്ലാപേരും മൃഗാത്മാവിനും മനുഷ്യാത്മാവിനും ഗുണംകൊണ്ടു വ്യത്യാസം ഇല്ല; അളവുകൊണ്ടു മാത്രമേ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നുള്ളു എന്ന് ഇപ്പോൾ നല്ലതിൻവണ്ണം സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യർക്ക് വിശേഷഗുണമുള്ളതായിട്ടു യാതൊരു അന്തഃകരണവും ഇല്ല. മൃഗങ്ങളുടെ അന്തഃകരണവ്യക്തികളെ മനുഷ്യൻ തന്നെ ഉന്നതപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി സാമാന്യ ജ്ഞാനമെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുകയാണ്.

കാൽപുലിക്കും, വാലില്ലാക്കുരങ്ങിനും തമ്മിൽ എന്തുവ്യത്യാസം. ആന്റുവെർപ്പി (Antwerpy) ലുള്ള ഒരു തോട്ടത്തിൽ ഒരു വാലില്ലാക്കുരങ്ങ് തന്റെ കൂട്ടിനകത്ത് ഒരു കിടക്ക ഉണ്ടാക്കി രാത്രി അതിൽപ്പോയിക്കിടന്ന് മനുഷ്യരെപ്പോലെ പുതച്ചുകൊള്ളുന്നതിനെ കണ്ടു (Dr. Louis Buchner).

ജീവരാശികളുടെ ചരിത്രാചാര്യൻ കീർത്തിമാനായ ബഫൺ പറഞ്ഞത്: ലീടസ് എന്ന പട്ടണത്തിൽ ഒരു സർജിയൻ നൊണ്ടിയായ ഒരു സ്പാനിയൻ നായെ കണ്ടു. അതിനെ വിളിച്ചു ഭവനത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്ന് കാലിനു കായം കെട്ടി രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം അവിടെനിന്നും വെളിയിലേയ്ക്ക് ഓടിച്ചുകളഞ്ഞു. ആ നായ കാലു നല്ലതിൻവണ്ണം ഗുണപ്പെടുന്നതുവരെ ആ സർജിയന്റെ ഭവനത്തിലേയ്ക്കു ദിവസംതോറും കാലത്തുകാലത്തു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞതിന്റശേഷം ആ പട്ടി കാൽ നൊണ്ടിയായ വേറെ ഒരു പട്ടിയെ കൂട്ടിച്ചുംകൊണ്ട് ആ സർജിയന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. തനിക്കു ചെയ്തതുപോലെ തന്റെ സ്നേഹിതനും ചെയ്തുകൊടുക്കണമെന്നുള്ള ഭാവനയിൽ വിവേകത്തോടും ആദരവോടുംകൂടി എളിയ മുഖത്തെ കാണിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ഇത് ഓർമ്മയിനാലും അനുഭവത്തിനാലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടയോ? ഇതിനെ വെറും സാമാന്യജ്ഞാനത്തോടുകൂടിയ കാര്യമാണെന്ന് ഒരുവനും പറകയില്ല. ഒരുവൻ തനിക്കുമുമ്പെ ഗുണം ചെയ്ത ഒരു സമർത്ഥനായ സർജിയന്റെ അടുക്കൽ കൈ ഒടിഞ്ഞ തന്റെ സ്നേഹിതനെ കൂട്ടികൊണ്ടുപോകുമെന്നുവരികിൽ ഇന്നതിനെ ചെയ്താൽ ഇന്നഫലം സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവുകൊണ്ടാണെന്ന് അല്ലയോ നിശ്ചയിക്കേണ്ടത്? ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുതന്നെയാണ് ബുദ്ധിക്കു ശ്രേഷ്ഠതയായിട്ടുള്ളത്.

ഇദ്ദേഹം തന്നെ ഒരു കുറുക്കനെക്കുറിച്ച് മനുഷ്യരെക്കാൾ ബുദ്ധിയുള്ളതായിട്ട് എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

പിന്നെയും ചില യൂറോപ്യപണ്ഡിതൻമാർ നീർനായ, പക്ഷി, ഉറുമ്പ്, മുതലായ ജന്തുക്കളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെ ഓർക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യരെക്കാൾ വിശേഷബുദ്ധി ഉള്ളവകളാണെന്നു നിരൂപിച്ചുപോകും. അതിൽ ചിലതിനെയെങ്കിലും ഇവിടെ കാണിക്കാം എന്നുവച്ചാൽ പുസ്തകം വിസ്താരമായി പോകുമെന്നു കരുതി ഇവിടെ വിരമിക്കുന്നു.

ഇനിയും മൃഗങ്ങൾക്ക് അറിവുണ്ടെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു പ്രമാണം ആദ്യപുസ്തകം 3-അ 1-വാ യഹോവായായ ദൈവം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള എല്ലാ ജന്തുക്കളെക്കാളും പാമ്പ് അധികം കൗശലമുള്ളതായിരുന്നു. യശായാ 1-അ. 3-വാ കാള തന്റെ ഉടയവനെയും,

കഴുത തന്റെ യജമാനന്റെ പുൽക്കൂടിനെയും അറിയുന്നു. എന്നാൽ ഇസ്രായേൽ അറിയുന്നില്ല. എന്റെ ജനം വിചാരിക്കുന്നില്ലാ, പത്രോസ് 2-അ, 12-വാ. ഊമയായുള്ള കഴുത മനുഷ്യരുടെ ശബ്ദമായിട്ടു സംസാരിച്ച് ദീർഘദർശിയുടെ മൂഢതയെ വിരോധിച്ചു (സോളമൻ നീതിവാക്യം.) എറുമ്പിനോടു പഠിക്ക എന്നു നിങ്ങളുടെ ബൈബി ളിലും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇനി ദൈവം ഒരുവനുണ്ടെന്നുള്ള അറിവ് മൃഗാദികൾക്കില്ലാ ത്തതുകൊണ്ട് ആത്മാവും ഇല്ലാ എങ്കിൽ നാസ്തികൻമാർ മുതലായ വർക്കും ആത്മാവില്ലെന്നു പറയേണ്ടതാണ്. അതുകൂടാതെയും ആത്മാവാകട്ടെ എന്തെങ്കിലും ഒരു സാധനത്തെക്കൊണ്ടല്ലാതെ അറി കയില്ല എന്നിരിക്കയാലും ദൈവം ഒരുവൻ ഉണ്ടെന്നുള്ള ഒരറിവിനെ ജനിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് വേണ്ടതായ സാധനം മൃഗാദികൾക്കില്ലാ ത്തതുകൊണ്ടും ദൈവം ഉണ്ടെന്ന് അറിയുന്നില്ലാ-ആ സാധനം ഉണ്ടാ യിരുന്നൂ എങ്കിൽ മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെ മൃഗാദികളും അറിയും. ഇല്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് മൃഗാദികളെപ്പോലെതന്നെ മനുഷ്യരും അറിക യില്ലാ. ഇങ്ങനെ ആ സാധനം മാത്രം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ആത്മാവും ഇല്ലെന്നു പറയുന്നപക്ഷം പിറവി കുരുടൻമാർ, പിറവിചെകിടൻമാർ മുതലായവർക്കും ശ്രുതി, ഗുരു ഇവ ഇല്ലാത്തവർക്കും ആത്മാവില്ലെ ന്നുവരും. ആകയാൽ ആ സാധനംമാത്രം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് മൃഗാദി കൾക്ക് ആത്മാവും ഇല്ലെന്നുള്ളതു അല്പവും യുക്തമാകയില്ല. നശി ച്ചുപോകുമെങ്കിൽ രണ്ടുവകക്കാരുടെ ആത്മാവും നശിച്ചുപോകും. ഇല്ലെങ്കിൽ രണ്ടും ഇല്ലാ.

എന്നാൽ മൃഗാദികൾ സംസാരിക്കാത്തതുകൊണ്ട് ആത്മാവും ഇല്ലാ എന്നു പറയുന്നൂ എങ്കിൽ ഊമകൾക്കും ആത്മാവില്ലെന്നു പറ യേണ്ടതാണ്. അല്ലാതെയും മൃഗാദികൾ സംസാരിക്കയില്ലെന്നെ ങ്ങനെ പറയാം? മേൽഭാഗത്തു പരുന്തു വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നതിനെ കണ്ട് കോഴികൾ കൊക്കരൽ ഇടുമ്പോൾ ആ അടയാളത്തിനെ അറിഞ്ഞ് അതിന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെല്ലാം ഓടിവന്ന് അതിന്റെ ചിറകിന കത്ത് ഒളിക്കുകയും ചാവൽകോഴി പോരിനായിട്ടു അറകുമ്പോൾ ആ ശബ്ദത്തെ കേട്ട ഉടൻതന്നെ പോരിനു വിളിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞ് അതിലേയ്ക്കായിട്ട് വേഗം ചെല്ലുകയും ആപത്തുവരുമ്പോൾ തന്റെ ഇനങ്ങളെ വിളിച്ചാൽ ആ വിളിയെ അറിഞ്ഞ് ആ ജാതികളെല്ലാം

വന്നുകൂടുകയും ഭക്ഷണത്തെക്കണ്ടാൽ അപ്പോൾതന്നെ ശബ്ദങ്ങ ളെക്കൊണ്ട് അതാതിന്റെ കൂട്ടുകാരെ അറിയിക്കയും അപ്രകാരം തന്നെ അവറ്റകൾ അറിഞ്ഞുവന്നു ഒരുമിച്ചുകൂടിയിരുന്നു ഭക്ഷിക്കു കയും ചെയ്യുന്നല്ലോ. ഇങ്ങനെതന്നെ മൃഗങ്ങൾക്കും പക്ഷികൾക്കും അതാതിനു തക്കവയായ ഭാഷകളുണ്ട്. അവകളെ അതാതു ജാതി കൾക്കു മാത്രമേ നല്ലവണ്ണം അറിയാവൂ. അല്ലാതെയും നമ്മുടെ ഭാഷ കളെപ്പോലും കിളി, മലഞ്ചിത്തിര മുതലായ പക്ഷികൾ സംസാരിക്കു ന്നില്ലയോ? അതുകൊണ്ട് മൃഗാദികൾക്കും ഓരോ അടയാളഭാഷകളു ണ്ടെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുന്നു.

ഇനിയും മൃഗാദികളെ മനുഷ്യർക്ക് ആഹാരമായിട്ടാണ് സൃഷ്ടിച്ചത് എന്ന് നിങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ. നായ, നരി, പുലി, കരടി, കാക്ക, ഈച്ച, പേൻ, മൂട്ട മുതലായവ മനുഷ്യരാൽ ആഹാരമായിട്ടു സ്വീകരിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ടും പരമാണുവിനേക്കാളും ചെറുതായ ജന്തുക്കളെ ആഹാരമായിട്ടെടുപ്പാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടും ആയതും ചേരുന്നില്ലാ. എന്നാൽ അവകൾ ആഹാരമായില്ലെങ്കിലും മനുഷ്യർക്ക് ഉപകാരമാകുന്നൂ എങ്കിൽ,

സിംഹം, പുലി, ആന, കരടി, പാമ്പ്, തേള് പഴുതാര മുതലായ തുകൾ മനുഷ്യർക്ക് ഉപകാരപ്പെടുന്നില്ലാ എന്നുമാത്രമല്ല, ഭയപ്പെടു ത്തുകയും കൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് അപകാരപ്പെടുന്നു എന്നും കൂടെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുകയാൽ നിങ്ങളുടെ ഈ വാക്കും ശരിയിടുന്നില്ല.

മനുഷ്യർ തെറ്റുചെയ്തതുകൊണ്ട് അവർക്ക് മൃഗാദികൾ കീഴ ടങ്ങാതെ പോകട്ടെ എന്നു യഹോവാ ശപിക്ക നിമിത്തം അപ്രകാരം ആയിപ്പോയി എങ്കിൽ,

ആട്, മാട്, പോത്ത്, പന്നി, പട്ടി, കോഴി, പൂച്ച മുതലായ ജന്തു ക്കൾ മനുഷ്യർക്ക് കീഴടങ്ങിയിരിക്കകൊണ്ടു ശപിച്ചു എന്നു പറയു ന്നത് കള്ളമായിപ്പോകുകയും, മനുഷ്യർക്ക് പുലി മുതലായവ കീഴട ങ്ങാതെ പോകുകയും മാട് മുതലായവ കീഴടങ്ങുകയും ചെയ്യട്ടെ എന്നാണ് ശപിച്ചതെങ്കിൽ അപ്രകാരം അല്ലാതെ ഓരോ സമയങ്ങളിൽ പാമ്പ് മുതലായവ ഓരോരുത്തന്റെ കീഴടങ്ങുകകൊണ്ടും മാടു മുത ലായവ ഓരോരുത്തരെ കൊന്നിരിക്കകൊണ്ടും ആയതും ശരിയല്ലാ.

അതെല്ലാം ഇരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ബൈബിളിലെ വേദന്യായ പ്രമാണമായ പത്തുകൽപനകളിൽ ഒരു കൽപന കൊല്ലരുതെന്നുള്ള താണല്ലോ. അതിനേയും നിങ്ങൾ നിഷേധിക്കുന്നവരാകുന്നുവല്ലോ. സമസൃഷ്ടങ്ങളെ അതായത് മനുഷ്യരെ കൊല്ലരുതെന്നുമാത്രമേ ഇതിനർത്ഥമുള്ളു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവെങ്കിൽ മൃഗങ്ങളെന്നോ മനുഷ്യരെന്നോ നിർദ്ദേശിക്കാതെ പൊതുവെ കൊല്ലരുതെന്ന് പറഞ്ഞ ആ വാക്യത്തിന്, ഇപ്രകാരം ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നതു ശരിയാകില്ലാ ആയതിലേക്ക് അടിസ്ഥാനവുമില്ല.

എന്നാൽ അതിലേയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനമുണ്ട്. അതായത് അപ്പോസ്തലർ പ്രവൃത്തികൾ 10–അ. 11–ാം വാ. ആകാശം തുറന്നിരിക്കുന്നതും വലിയൊരു തുപ്പട്ടിപോലെ നാലുകോണുംകെട്ടി ഭൂമിയിലേയ്ക്കിറക്കിവിട്ടൊരു പാത്രം വരുന്നതും അവർ കാണുന്നു. ടി. 12–ാം വാ. അതിൽ ഭൂമിയിലെ സകലവിധ നാൽക്കാലികളും ഇഴജാതികളും ആകാശത്തിലെ പറവകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ടി.പുസ്തകം 13–ാം വാ. പത്രോസ് എഴുന്നേറ്റ് അറുത്തു ഭക്ഷിക്കുക എന്ന് അവനോട് ഒരു ശബ്ദമുണ്ടായി. ടി. പുസ്തകം 14–ാം വാ. എന്നാൽ പത്രോസ് പറഞ്ഞത് ഒരിക്കലും വഹിയാ കർത്താവേ. മലിനമോ അശുദ്ധമോ ആയുള്ളതൊന്നും ഞാൻ ഒരുനാളും ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. ടി. പുസ്തകം 15– ാം വാ. ആ ശബ്ദം പിന്നെയും രണ്ടാംപ്രാവശ്യം അവനോട് ദൈവം ശുദ്ധീകരിച്ചതിനെ നീ മലിനമാക്കരുത്. ടി. പുസ്തകം 16–ാം വാ. ഇതു മൂന്നു പ്രാവശ്യമുണ്ടായി. ഉടനെ പാത്രം ആകാശത്തിലേയ്ക്ക് എടുത്തുകൊള്ളപ്പെട്ടു. ഇപ്രകാരം ദൈവംതന്നെ കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ വ്യാഖ്യാനം ശരിയായിട്ടുള്ളതാണ് എന്നു പറയുന്നുവെങ്കിൽ മറ്റുള്ള കൽപനകൾക്കും ഇപ്രകാരം ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്വാൻ ബൈബിളിൽനിന്നു ധാരാളം പ്രമാണങ്ങൾ കിട്ടും.

എങ്ങനെയെന്നാൽ 1 രാജാക്കൻമാർ, 22–ാം അ. യഹോവാ ഒരാത്മാവിനെ അയച്ച് കള്ളം പറയിച്ച് ആകാബ് എന്നവനേയും അവന്റെ സേനകളേയും കൊന്നു. പുറപ്പാടുപുസ്തകം 13–ാം അ. മിസ്രയിം ദേശത്തുള്ള എല്ലാ കടിഞ്ഞൂൽകുട്ടികളേയും പാതിരാത്രിയിൽ കൊന്നു. പറവോന്റെ ഹൃദയത്തെ കഠിനപ്പെടുത്തി തന്റെ കൽപനയെ കൈക്കൊള്ളാതെ വിലക്കിക്കൊണ്ട് അവനേയും അവന്റെ സേനകളേയും സമുദ്രത്തിൽ മുക്കിക്കൊന്നു. ലേവിയാ

പുസ്തകം 16–ാംഅ. 1–ാം വാ. തന്റെ സന്നിധിയിൽ വന്ന അഹറോന്റെ പുത്രൻമാരെ രണ്ടുപേരെ കൊന്നു. ശമുയേൽ 1–ാം പുസ്തകം 25–ാം അ. 38–ാം വാ. നാബാൻ എന്നവനെ അടിച്ചുകൊന്നു. പിന്നെയും ഇസ്രയേൽ ജനങ്ങളുടെയും മറ്റു പലരുടെയും ഇടയിൽ അനേകം കലഹങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി വളരെ കൊലചെയ്തു എന്നു കാണുന്നതു കൊണ്ട് കൊല്ലരുതെന്ന കൽപനയ്ക്ക് സമസൃഷ്ടങ്ങളെ അതായത് മനുഷ്യരെ എന്നാണെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനം ചേരുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല മനുഷ്യരെ കൊല്ലാമെന്നുള്ള അർത്ഥം കൂടി സിദ്ധിക്കുന്നു.

പുറപ്പാടുപുസ്തകം 11–ാം അ. ഇസ്രായേലൻമാരെ അയൽക്കാരോട് ആഭരണങ്ങളെ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ട് ഒളിച്ചുപോകാൻ കൽപിച്ചു. ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ അന്യൻമാരുടെ മുതലിനെ ആഗ്രഹിക്കരുത് എന്ന കൽപനയുടെ മുമ്പിൽ വേണ്ടായെന്നു തോന്നുമ്പോൾ എന്നും, ഇനിയും:|പുറപ്പാടുപുസ്തകം1–ാം അ. വയറ്റാട്ടികളായ സിപ്രായും പൂയായും കള്ളംപറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അവരെ അനുഗ്രഹിച്ചു 1. രാജാക്കൻമാർ 22– ാം അ. ഒരാത്മാവിനെ അയച്ചു കള്ളംപറയിച്ചു. ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ അസത്യം പറയരുത് എന്ന കൽപനയുടെ മുമ്പിൽ ആവശ്യമില്ലെന്നു തോന്നുമ്പോൾ എന്നും ഇനിയും 2. ശമുയേൽ 12–ാം അ. ദാവീദ് എന്നവൻ ഉറിയാവിന്റെ ഭാര്യയെ പിടിച്ച് ദാവീദിന്റെ സ്ത്രീകളെ അവന്റെ അയൽക്കാരനോടു ശയിക്കാൻ കൽപിച്ചു. ഹോശയാ 1–ാം അ. 2–ാം വാ. നീ ചെന്ന് നിനക്കു വേശ്യാവൃത്തിയുള്ള ഒരു ഭാര്യയേയും വേശ്യാവൃത്തികളിലെ പൈതങ്ങളേയും എടുത്തുകൊൾക. ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ വ്യഭിചരിക്കരുത് എന്ന കൽപനയുടെ മുമ്പിൽ ധാതുപുഷ്ടിയില്ലാത്തപ്പോഴും വേണ്ടെന്നു തോന്നുമ്പോഴും എന്നും, ഇനിയും ക്രിസ്തു ഒരു ജനകൂട്ടത്തിൽവെച്ചു തന്നെ അന്വേഷിച്ചു ദുഃഖിച്ചുവന്ന മാതാവിനോട് അനാദരവായി സംസാരിച്ചു ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ അച്ഛനമ്മമാരെ ഉപചരിക്കുക എന്ന കൽപനയുടെ മുമ്പിൽ വേണമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ എന്നും ചേർക്കേണ്ടിവരും. ആയതിനാൽ ഈ കല്പനകളെ ആചരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമില്ലെന്നും അവനവന്റെ മനസ്സുപോലെ അതായത് തോന്ന്യാസമായിട്ടാകാമെന്നും സിദ്ധിക്കും. ഇങ്ങനെ തോന്ന്യാസമായിട്ടുള്ളതിലേയ്ക്ക് ഒരു കൽപനയോ

നിയമമോ മതമോ ആവശ്യമില്ലാ. ആവശ്യമില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ഈ കൽപനകൾ (ബൈബിൾ) വെറുതെ ഉള്ളതെന്നും വറുതെ ഉള്ളതിനെ വേണമെന്നു കൽപിച്ച ആൾ അറിവില്ലാത്തവനെന്നും സിദ്ധിക്കും.

ഇനിയും മൃഗാദികളെ മനുഷ്യർ ഭക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവർക്കായിട്ടാണ് അവകളെ സൃഷ്ടിച്ചതെങ്കിൽ.

മനുഷ്യരെയും നായ, പുലി, കടുവാ, മുതലായ ജന്തുക്കൾ തിന്നതുകൊണ്ട് മൃഗാദികൾക്ക് ആഹാരമായിട്ടാണ് മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും പറയേണ്ടതാണ്.

ആകയാൽ മൃഗാദികളെ സൃഷ്ടിച്ചതു മനുഷ്യർക്ക് ആഹാരത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടിയല്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുന്നു. ഈ വാസ്തവത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നിട്ടും നമുക്ക് ആഹാരത്തിനായിട്ടാണ് മൃഗാദികളെ സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും അവകൾക്കു നിത്യാത്മാവില്ലെന്നും അവിവേകികൾ കെട്ടിമുടഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ ബൈബിളിനെ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് ഈ മഹാകഠിനതയെ ചെയ്തു പോകുന്നല്ലോ. അതിൽ അപ്രകാരം പറഞ്ഞിരുന്നാലും മൃഗങ്ങളെ അടിക്കയും മറ്റും ചെയ്യുമ്പോൾ അവകൾ പെട്ടെന്നു വേദനകളെ കണ്ടും കൊണ്ട് കാണാത്തവരെയും അറിയാത്തവരെയും പോലെ അല്പവും കരുണകൂടാതെ ആ മൃഗാദികളെ അടിച്ചും, അറുത്തും, വെള്ളത്തിൽ മുക്കിയും, കൈകാലുകളെ കെട്ടി തീയിൽ ഇട്ടും മറ്റു പലവിധത്തിൽ കഷ്ടപ്പെടുത്തി കൊന്നു തിന്നുന്നതു നീതിയോ? അയ്യയ്യോ! ദയാഹീനൻമാരെ! നിങ്ങളുടെ ബൈബിൾ ആദിപുസ്തകം 7-അ. 1-വാ ജീവശ്വാസമുള്ള മാംസജന്തുക്കൾ എല്ലാം നോവായുടെ അടുക്കൾ പെട്ടകത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു എന്നു കാണുന്നു. മനുഷ്യർക്കും ഈ ജീവശ്വാസത്തെ തന്നെ ഊതിയത്. ആ ജീവശ്വാസം തന്നെ ഈ മാംസജന്തുക്കൾക്കും പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടു രണ്ടുവകക്കാർക്കും ഒരേ ജീവശ്വാസം തന്നെ എന്നു കാണുകയാൽ ഒരുത്തർക്ക് ആയത് ഉണ്ടെന്നും ഒരു വകക്കാർക്ക് ആയത് ഇല്ലെന്നും എങ്ങനെ പറയാം? ദോഷമില്ലാത്ത പ്രമാണങ്ങൾ ഒന്നും നിങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയിൽ കേറുകയില്ലല്ലോ? എന്തുചെയ്യാം, പാപശക്തിതന്നെ.

ഇപ്രകാരമുള്ള ദ്രോഹങ്ങൾ നിമിത്തം വരുന്ന പാതകങ്ങൾ ഒഴിയുന്നത് ഏതുകാലത്തോ? അതിരിക്കട്ടെ. മേൽ കാണിച്ച ന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ട് മൃഗാദികൾ മനുഷ്യർക്ക് ആഹാരത്തിനുവേണ്ടി

സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവയല്ലെന്നും പൂർവ്വജൻമകർമ്മം നിമിത്തം അപ്ര കാരം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട ജന്തുക്കളാകുന്നു എന്നും നിശ്ചയമായിട്ട് ഉണർന്നുകൊള്ളുവിൻ.

ഇങ്ങനെ മൃഗാദികളെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും ജീവലക്ഷണ മില്ലെന്നു കാണപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പാശപ്രകരണം

ജൻമപാപം

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയ പ്രസംഗികളേ!

ആദിമനുഷ്യർ പാപികളായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ ശുക്ളശോണിതവഴിയായി ജനിക്കുന്ന എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ജൻമ പാപം ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ. ഓഹോ! പാപമെ ന്നതു എന്തൊന്നാണ്? ഒരു ദ്രവ്യമോ ഗുണമോ? രണ്ടും അല്ലല്ലോ. അത് വിലക്കിയതിനെ ചെയ്ത കർമ്മമായിട്ടും വിധിച്ചതിനെ ചെയ്തി ട്ടില്ലെന്നുള്ള കർമ്മത്തിന്റെ ഇല്ലായ്മയായിട്ടും അല്ലയോ ഇരിക്കു ന്നത്? ആ സ്ഥിതിക്കു കർമ്മവും കർമ്മത്തിന്റെ ഇല്ലായ്മയും ഒരു വസ്തുവിൽ തോന്നി തൽക്ഷണംതന്നെ നശിക്കയുംചെയ്യും. ആക യാൽ ആയത് ഒരുത്തരിൽത്തന്നെ ചിരകാലം ഇരുന്നുംകൊണ്ട് അവ രുടെ വിന്ദു[56] വഴി മറ്റുള്ളവരിലും പ്രവേശിക്കുമെന്നു പറയുന്നത് ചേർച്ചയില്ലാത്തതു്. കൂടാതെയും അച്ഛനമ്മമാരുടെ വിന്ദുവിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നതു ശരീരമാകുന്നു. അല്ലാതെ ആത്മാവ് അല്ല. ശരീരം ജഡ മായും ആത്മാവ് ചിത്തായും ഇരിക്കയാൽ അതിന്റെ സ്വഭാവം വേറെ. ഇതിന്റെ സ്വഭാവം വേറെ. ആകയാൽ അതിനോട് ഇതിന് അൽപവും സംബന്ധം ഇല്ലാ.

ഈ ആത്മാവ് അച്ഛനമ്മമാരുടെ ആത്മാവിൽനിന്ന് ഒരു അംശം അല്ലാ. ഒരു അംശം എന്നുവരികിൽ ജ്ഞാനസംബന്ധംകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ആ ആത്മാവ് ഖണ്ഡിക്കപ്പെടത്തക്കതെന്നു പറ യുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ആകയാൽ അതിനും ഇതിനും യാതൊരു സംബന്ധവും ഇല്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരാത്മാവ് ചെയ്ത കുറ്റം മറ്റൊരു ആത്മാവിനെ പറ്റിപ്പിടിക്കുമെന്ന് പറയുന്നതു ന്യായ മാണോ?

മേലും ശുക്ളം വഴിയായി പാപം സംബന്ധിക്കുമെങ്കിൽ കുരുട്, ചെകിട് മുതലായ ഊനമുള്ളവർക്കു നല്ല സൗന്ദര്യമുള്ള കുട്ടികളും നിത്യരോഗികൾക്ക് അരോഗികളായ പുത്രൻമാരും ദുഷ്ടനായ പിതാവിന് ശിഷ്ടനായ പുത്രനും ശിഷ്ടനായ പിതാവിന് ദുഷ്ടനായ പുത്രനും ജനിക്കുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്? ഈ സംഗതികളാലും വിന്ദു വഴിയായി പാപസംബന്ധമുണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നത് അൽപവും യുക്തമല്ലാ. ഇനിയും അപ്രകാരംതന്നെ പാപം കൂടെ തുടർന്നു ചെല്ലുമെങ്കിലും ആ പാപം താനെ പൊയ്ക്കളയുമോ? ഇല്ലല്ലോ? അതുകൊണ്ട് ദൈവംതന്നെ അതിനെ ഇല്ലാതെ ആക്കേണ്ടതല്ലയോ? അങ്ങനെ ഇരിക്കുമ്പോൾ ഒരുത്തൻ ചെയ്ത പാപത്തെ മറ്റൊരുത്തന്റെ പേരിൽ ചുമത്തുകയാൽ ആ ദൈവം മഹാ അന്യായക്കാരൻ അല്ലയോ?

ഈ ലോകത്തിലുള്ള രാജാക്കൻമാർപോലും ഒരുവൻ കുറ്റം ചെയ്താൽ അവനെ ദണ്ഡിപ്പിക്കയല്ലാതെ അതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി മറ്റൊരുത്തനെ ദണ്ഡിപ്പിക്കയില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് സർവ്വജ്ഞനായും, സർവ്വദയാലുവായും, പരിപൂർണ്ണനായും, സ്നേഹദ്വേഷരഹിതനായും ഇരിക്കുന്ന ദൈവം ഒരാത്മാവ് ചെയ്ത കുറ്റത്തെ മറ്റൊരു ആത്മാവിന്റെ മേലാക്കി ദണ്ഡിപ്പിക്കും എന്നു പറയുന്നതു ന്യായമല്ലാത്തതാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ജൻമപാപത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും പാശലക്ഷണം ഇല്ലെന്നു തെളിവായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഗതിപ്രകരണം

മുക്തിസാധനം

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയ പ്രസംഗികളേ!

ദൈവം താൻ കൊടുത്ത കല്പനയെ കടന്നു മനുഷ്യർ പാപം ചെയ്തതുകൊണ്ട് അവരെ ന്യായപ്രകാരം ശപിച്ചു എങ്കിലും അനന്തരം കൃപതോന്നി അവർക്കുവേണ്ടി പാപബലിയാകുന്നതിനു തന്റെ പുത്രനെ അയച്ചുവെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ദൈവം ആ സമയത്തു ശപിച്ചതുതന്നെ അനീതിയായിപ്പോയി എന്നു മുമ്പിൽകൂട്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാതെയും. താൻ വിധിച്ച

കൽപനയെ അതിക്രമിച്ചുകൊണ്ട് വർദ്ധിച്ച പാപത്തിലേയ്ക്ക് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്വാൻ മനുഷ്യർ ശക്തൻമാരായി ഭവിക്കയില്ലല്ലോ എന്നു ദയവുതോന്നി അതിനായിട്ടു തന്റെ പുത്രനെ അയച്ച ദൈവം താൻ വിധിക്കുന്ന കൽപനകൊണ്ടു മനുഷ്യർ പാപികളായിപ്പോകുമെന്നുള്ളതിനെ മുമ്പിൽകൂട്ടി അറിഞ്ഞുവിധിക്കാതെതന്നെ ഇരുന്നുകളയരുതാഞ്ഞോ? ആകട്ടെ, അതിലേയ്ക്ക് ഇടയായില്ലെങ്കിലും തന്റെ ശാപത്തെ മനുഷ്യർക്കു തടുക്കുവാൻ കഴിയില്ലെന്നു കൃപ തോന്നി ശപിക്കാതെ ഇരിക്കരുതാഞ്ഞോ? അല്ലാത്തപക്ഷം താൻ സൃഷ്ടിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ ഇപ്രകാരമുള്ള സങ്കടങ്ങളും ദോഷങ്ങളും സംഭവിക്കുമെന്ന് ആദ്യമേ അറിഞ്ഞു തന്റെ പാട്ടിന് അനങ്ങാതെ കണ്ടിരിപ്പാൻ കഴികയില്ലാഞ്ഞോ?

താൻതന്നെ മഹാവേദനയെ വരുത്തുകയും വിലക്കുകയും ചെയ്തതു തന്റെ നീതിയേയും കൃപയേയും അന്യൻമാരെ ബോധിപ്പിക്കയും തന്നെ സ്തുതിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി ആകുന്നുവെങ്കിൽ അതൊരു പ്രകാരത്തിൽ ചേരും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ യഹോവയുടെ പ്രവൃത്തികളെല്ലാം തനതുകാര്യത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലാതെ അന്യൻമാരുടെ സുഖത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലാ. ആകയാൽ നിത്യാനന്ദവും നീതിയും കൃപയും ഇല്ലാത്തവൻ തന്നെയാണ്.

ഇനി തന്റെ പുത്രനെ അയച്ചുവെന്നു പറയുന്നുവല്ലോ. പുത്രനെ തന്ന പിതാവു മുമ്പനെന്നും പിതാവിനാൽ തരപ്പെട്ട പുത്രൻ പിമ്പനെന്നും പിതാവിനാൽ അയയ്ക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു പുത്രൻ പരതന്ത്രനെന്നും വെളിവായി കാണുകയാൽ പിതാവും പുത്രനും ഒരുവനാണെന്നും തുല്യൻമാരാണെന്നും നിങ്ങൾ പറയുന്നതു മഹാവിരുദ്ധമാകുന്നു.

പുത്രനായ ക്രിസ്തു ഭർത്താവില്ലാതെ ഗർഭംധരിച്ച കന്യകയുടെ വയറ്റിൽ ജനിച്ചവനെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ദൈവത്വം ഉണ്ടെന്നും ജൻമപാപം ഇല്ലെന്നും അത്ഭുതങ്ങളെ ചെയ്തെന്നും മരിച്ചതിന്റേശേഷം ജീവിച്ചെന്നും നിങ്ങൾ പറയുന്നതു ശുദ്ധ നുണയാണെന്നും ആ ക്രിസ്തു ദേവനല്ലാ മനുഷ്യൻ തന്നെ എന്നും മുമ്പേ കൂട്ടി സ്ഥാപിച്ചുവല്ലോ.

ക്രിസ്തു മനുഷ്യർ അനുഭവിക്കേണ്ടതായ ദണ്ഡത്തെ താൻ അനുഭവിച്ചു എന്നു പറയുന്നല്ലോ. അവനവൻ ചെയ്ത കുറ്റത്തിന്

അവനവൻതന്നെ ദണ്ഡമനുഭവിക്കേണ്ടതല്ലാതെ മറ്റൊരുവൻ ദണ്ഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നതു നീതിയാണോ? ഒരുത്തന്റെ വിശപ്പു മറ്റൊരുത്തൻ ഭക്ഷണം കഴിച്ചതുകൊണ്ടു ശമിക്കുമോ? ഒരുവന്റെ വ്യാധി മറ്റൊരുവൻ മരുന്നുസേവിച്ചാൽ ശമിക്കുമോ? ഹെസക്കൽ 18-ാം അ. 20-ാംവാ. പാപംചെയ്യുന്ന ആത്മാവോ അതു മരിക്കും. പുത്രൻ പിതാവിന്റെ അതിക്രമത്തെ വഹിക്കയില്ലാ. പിതാവു പുത്രന്റെ അതിക്രമത്തെ വഹിക്കയുമില്ല. നീതിമാന്റെ നീതി അവന്റെമേൽ ഇരിക്കും. ദുഷ്ടന്റെ ദുഷ്ടത അവന്റെ മേൽ ഇരിക്കും. ആവർത്തനപുസ്തകം 24-ാം അ. 14-ാം വാ; പുത്രൻമാർക്കുവേണ്ടി പിതാക്കൻമാർ കൊലചെയ്യപ്പെടുകയും അരുത്. അവനവൻ തന്നെ തന്റെ പാപംനിമിത്തം കൊലചെയ്യപ്പെടണം. ഇപ്രകാരം നിങ്ങളുടെ ബൈബിൾ പറയുമെങ്കിൽ മനുഷ്യർ അനുഭവിപ്പാനുള്ള ദണ്ഡത്തെ ക്രിസ്തു താൻതന്നെ അനുഭവിച്ചു എന്നു പറയുന്നത് അൽപം എങ്കിലും ശരിയാകുമോ?

ഇനിയും ക്രിസ്തു വേദനപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് നിത്യാനന്ദനല്ലാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വമല്ലാതെ ദേവത്വം വേദനപ്പെട്ടിട്ടില്ല. എന്നുവരികിൽ മനുഷ്യർ കൽപനയെ അതിക്രമിച്ചു ചെയ്ത പാപം മനുഷ്യർ പാടുപെട്ടതുകൊണ്ടു നിവൃത്തിയാകില്ലാ എന്നു നിങ്ങൾതന്നെ പറകകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വം മാത്രമേ പാടുപെട്ടൊള്ളു എങ്കിൽ പാപമോചനം വന്നിട്ടുമില്ലാ നിശ്ചയം.

അല്ലാതെയും 'ക്രിസ്തു താനേ ദണ്ഡിക്കപ്പെട്ടു രക്ഷിച്ചു എന്ന് പറഞ്ഞേച്ചു പിന്നീടു മനുഷ്യത്വം പാടുപെട്ടു ദേവത്വം രക്ഷിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു വലിയ കളവല്ലയോ?

പിന്നെയും അനന്തകോടി ജീവൻമാർ നിത്യകാലവും അനുഭവിക്കേണ്ടതായ സകല വേദനകളെയും ക്രിസ്തു തനിച്ച് അല്പകാലംകൊണ്ട് അനുഭവിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നുള്ളതു ശരിയാകുമോ? സർവ്വസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് അങ്ങനെ ചെയ്തുവെങ്കിൽ അല്പകാലം പോലും താൻ വേദനപ്പെടാതെ സർവ്വസാമർത്ഥ്യംകൊണ്ട് അന്യൻമാരുടെ വേദനകളെ വിലക്കിക്കളയരുതാഞ്ഞോ?

ദൈവം മനുഷ്യർക്ക് ഈ ജൻമത്തിൽ യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ തന്റെ തിരുവുള്ളപ്രകാരം മാത്രം സുഖദുഃഖങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നു എന്നും മനുഷ്യർ ഇപ്പോൾ ചെയ്യുന്ന പാപങ്ങളെ കാരണമാക്കിക്കൊണ്ട് അവരെ മരിച്ചതിന്റെ ശേഷം നരകത്തിൽ തള്ളി നിത്യ

വേദനകളെ അനുഭവിപ്പിക്കുമെന്നും നിങ്ങൾ പറകകൊണ്ട് ക്രിസ്തുവും ഈ ജൻമത്ത് അനുഭവിച്ച സകല ദുഃഖങ്ങളും ഒരു കാരണവും കൂടാതെ ദൈവത്തിന്റെ തിരുവുള്ളപ്രകാരം വന്നുചേർന്നതെന്നും അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യർക്കും പാപമോചനമാകയില്ലെന്നും ഈ ജന്മത്തു ക്രിസ്തു സകലമനുഷ്യരുടെ പാപങ്ങളെയും ഏറ്റുകൊണ്ടു എന്നുപറയുന്നത് സത്യമെന്നുവരികിൽ പരത്തിൽ നിത്യനരകവേദന അനുഭവിക്കുമെന്നും നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളാം, അല്ലയോ?

അല്ലാതെയും ഇഹത്തിൽ അല്പം പാപം ചെയ്തവരും പരത്തിൽ നിത്യവേദന അനുഭവിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവെല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്ക് എല്ലാ മഹാപാപങ്ങളെയും തന്നിൽ ഏറ്റുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു ഇഹത്തിലും പരത്തിലും അത്യന്തഘോരവേദനകളെ നിത്യവും അനുഭവിക്കേണ്ടതാണ് എന്നുള്ളതിനു സന്ദേഹമില്ലല്ലോ.

തന്റെ പുത്രനെന്ന വാത്സല്യംകൊണ്ട് യഹോവാ ഇദ്ദേഹത്തിനെ നരകത്തിൽ തള്ളാതെകണ്ട് വിട്ടയയ്ക്കും എന്നുവരികിൽ യഹോവാ പക്ഷപാതം ഉള്ളവനായിപ്പോകും.

മേലും മനുഷ്യർ മുമ്പേ ചെയ്തുപോയ പാപങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കായിട്ടു മാത്രമല്ലാ പിന്നീട് ചെയ്വാൻപോകുന്ന പാപങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കായിട്ടും കൂടി പാടുപെട്ടു എന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ? ഒരുത്തന് ഇനി വരുവാൻ പോകുന്ന സംവത്സരത്തിലെ വിശപ്പിനെയുംകൂടി തീർത്തുകളയുന്നതിലേയ്ക്കു മറ്റൊരുത്തൻ ഇപ്പോൾതന്നെ ഉണ്ടു കളഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആയതിനെ കുഞ്ഞുങ്ങൾപോലും വിശ്വസിക്കുമോ?

ഇങ്ങനെയെല്ലാമിരിക്കകൊണ്ടു ക്രിസ്തു മനുഷ്യരുടെ പാപങ്ങൾക്കായിട്ടു ദണ്ഡിക്കപ്പെട്ടു എന്നുപറയുന്നത് അല്പവും ചേരുകയില്ലല്ലോ.

ക്രിസ്തു പാപവിമോചനം ചെയ്തു എന്നു പറയുന്നല്ലോ; അങ്ങനെ ചെയ്തു എങ്കിൽ പാപം പിന്നീടു ലോകത്തിൽ എങ്ങാനും ഇരിക്കുമോ? ഒരു മനുഷ്യൻ കല്പനയെ അതിക്രമിച്ചതുകൊണ്ട് ഉണ്ടായ പാപം എല്ലാ മനുഷ്യരെയും പിടികൂടി എന്നു പറയുന്ന നിങ്ങൾക്ക് ഒരുവൻ വിമോചനം ചെയ്തതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞ പാപം തൽക്ഷണംതന്നെ എല്ലാവരിൽനിന്നും വിട്ടുമാറിപ്പോയി എന്നുള്ള അഭിപ്രായം എന്താ കൊള്ളുകയില്ലയോ?

ക്രിസ്തു എല്ലാവരുടെയും മുൻപുണ്ടായിരുന്നതും പിന്നീട് ഉണ്ടാവാൻപോകുന്നതും ആയ പാപങ്ങളെയും നിവാരണം ചെയ്തു എങ്കിൽ ആ ക്ഷണത്തിൽതന്നെ സകലരും പാപത്തിൽ നിന്നും വേർപെട്ടു മുക്തൻമാരായി ഭവിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ ഭവിക്കാത്ത തുകൊണ്ടു ക്രിസ്തു പാപവിമോചനത്തെ ചെയ്തില്ലാ എന്നതു നിശ്ച യമാകുന്നു.

മേലും ഒരു രാജാവാകട്ടെ താൻ വിധിച്ച കല്പനകളെ ചില ജനങ്ങൾ അതിക്രമിച്ചുപോയെന്നു വരികിൽ അതിലേയ്ക്കായിട്ട് അവരെ ശിക്ഷിക്കയല്ലാതെ വിമോചനം ചെയ്തു വിടുക എന്നും ആ കുറ്റത്തിനു താനായിട്ടു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കുക എന്നും തന്റെ തല യിൽ മണ്ണുവാരി ഇട്ടുകൊള്ളുക എന്നും അന്യർക്കായിക്കൊണ്ടു തന്റെ മകനെ ദണ്ഡിപ്പിക്ക എന്നും ഉള്ളതെല്ലാം നീതിയും മഹിമയും ബുദ്ധിയും ന്യായവും ആണോ?

ആകയാൽ മനുഷ്യരുടെ പാപത്തിനെ അവർക്ക് അനുഭവി പ്പാൻ ഇടവരാതെ അവർക്കുവേണ്ടി ക്രിസ്തു വിമോചനം ചെയ്തു എന്നുള്ളത് അല്പവും സത്യമായിട്ടുള്ളതല്ലാ.

ഇനി വിശ്വാസമാണ് മുക്തിയെ തരുന്ന സാധനം എന്നും സ്നാനം ചെയ്യുന്നതിനു മുൻപോ, ചെയ്തതിന്റെ ശേഷമോ മരിച്ച കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു മോക്ഷമുണ്ടെന്നും നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ. ആ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ? ആസ്ഥിതിക്ക് അവർക്കു മുക്തിസാധനം എന്തോന്നാ? ആയത് അവരെക്കുറിച്ചുള്ള കൃപയാകുന്നു എങ്കിൽ വിശ്വാസം ഇല്ലാത്ത എല്ലാ ആത്മാക്കളെക്കു റിച്ചും ആ കൃപയുണ്ടാകാത്തത് എന്ത്?

ഇങ്ങനെ മുക്തിസാധന നിരൂപണംകൊണ്ടും ഗതിലക്ഷണമി ല്ലെന്നു സാധിക്കപ്പെട്ടു.

നിരയം[51]

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയ പ്രസംഗികളേ!

ദൈവം പാപികളെ നരകത്തിലിട്ടു നിത്യകാലവും ഒരുപോലെ ദണ്ഡിപ്പിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ, അത് അൽപവും ചേരുകയില്ലാ. സമസ്തനായകനായ ദൈവത്തെ ദുഷിക്കയും, ഒരു

വനെ കൊല്ലുകയും, ഒരു വസ്തുവിനെ മോഷ്ടിക്കയും, കള്ളുകുടിക്കയും, വ്യഭിചാരം ചെയ്യുകയും, കള്ളം പറകയും, ഗുരുവിനെ നിന്ദിക്കയും ഇങ്ങനെ പല വർഗ്ഗങ്ങളായ സകല പാതകങ്ങളെയും മുഴുവനും ചെയ്തവർക്കും അവയിൽ ഏതിനെ എങ്കിലും ഒന്നിനെമാത്രം ചെയ്തവർക്കും ഒരേ ശിക്ഷതന്നെ എന്നും പറഞ്ഞുകൂടല്ലോ.

അല്ലാതെ ഒരു വേശ്യയോടുചേരുകയും, ഒരു കന്യകയോടു ചേരുകയും, അന്യന്റെ ഭാര്യയോടു ചേരുകയും, ഗുരുവിന്റെ ഭാര്യയോടു ചേരുകയും, മാതാവിനോടു ചേരുകയും, സഹോദരിയോടു ചേരുകയും ചെയ്താൽ ഇവകളെല്ലാം ഒരു വർഗ്ഗത്തിലുൾപ്പെട്ട പാപങ്ങളാകുന്നു, എന്നുവരികിലും ഒന്നിനൊന്ന് അതിഭാരമായിരിക്കയാൽ അവയെ ചെയ്തവർക്കെല്ലാവർക്കും ഒരുവിധമായ ശിക്ഷയെ ഒരുപോലെ കൊടുക്കും എന്നു പറഞ്ഞുകൂടല്ലോ.

ഇനിയും ഒരു വർഗ്ഗത്തിലുള്ള ഒരേവിധമായ ഒരു പാപത്തെത്തന്നെ ഒരു നിമിഷത്തിൽ ചെയ്കയും ഒരു നാഴികവരെ ചെയ്കയും ഒരു മുഹൂർത്തംവരെ ചെയ്കയും, ഒരു യാമംവരെ ചെയ്കയും, ഒരു പക്ഷംവരെ ചെയ്കയും, ഒരു മാസംവരെ ചെയ്കയും, ഒരു ദിവസംവരെ ചെയ്കയും, ഒരു വാരംവരെ ചെയ്കയും ഒരു അയനംവരെ ചെയ്കയും, ഒരു വർഷംവരെ ചെയ്കയും, ഉള്ള നാൾ മുഴുവനും ചെയ്കയും ചെയ്താൽ അവകളെല്ലാം ഒരു സമമെന്നും ഇങ്ങനെ ചെയ്തവരെല്ലാവരും ഒരേ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞുകൂടല്ലോ. യോഹന്നാൻ 19–അ. 11–വാ എന്നെ നിന്റെ കയ്യിൽ ഏൽപ്പിച്ചവന് അധികപാപം ഉണ്ട് എന്നു പറയപ്പെട്ടതിനാലും പാപതാരതമ്യം ഉണ്ടെന്നു സാധിക്കപ്പെടും.

അപ്രകാരം അവരവർ ചെയ്ത പാപത്തിനു തക്കതായ ശിക്ഷയെ തക്കതായ കാലംവരെയും ചെയ്ക എന്നല്ലാതെ അവരെ എല്ലാവരെയും നിത്യവും ഒരുപോലെ ദണ്ഡിപ്പിക്കുന്നതു നീതിയല്ലല്ലോ.

ഈ ലോകത്തിൽ രാജാക്കൻമാരും തന്റെ പ്രജകളിൽ ആരെങ്കിലും ഒരുവൻ കുറ്റം ചെയ്താൽ അവൻ ചെയ്ത കുറ്റത്തിന്റെ വർഗ്ഗം, അളവുകാലം എന്നിവയെ നന്നായി തീർച്ചയാക്കിക്കൊണ്ട് തക്കതായ ശിക്ഷയെ ചെയ്യുന്നു. കിഞ്ചിജ്ഞൻമാരായ മനുഷ്യർകൂടിയും ഇപ്രകാരംചെയ്ക എന്നുവന്നാൽ സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവം

തക്കതായ ശിക്ഷയെ ചെയ്യുന്നു. കിഞ്ചിജ്ഞൻമാരായ മനുഷ്യർകൂടിയും ഇപ്രകാരംചെയ്ക എന്നുവന്നാൽ സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവം അവരവർ ചെയ്ത പാപങ്ങളുടെ വർഗ്ഗം മുതലായവയെ അറിഞ്ഞു തക്കതായ ദണ്ഡനം ചെയ്കയല്ലാതെ എങ്ങനെയുള്ള പാപികളെയും ഒന്നുപോലെ നിത്യകാലവും വേദനപ്പെടുത്തി ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുമോ?

ഒരുവൻ തന്റെ കുഞ്ഞ് കുറ്റം ചെയ്താൽ ആ കുഞ്ഞിനെ പിന്നീടും അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തൂണിലോ മറ്റോ പിടിച്ചുകെട്ടി ഒരു നല്ല ചുള്ളിപ്പിരമ്പുകൊണ്ട് അടിച്ചും വേറെ പല ഉപായങ്ങളെ ചെയ്തും നല്ല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചും ശരിയായി വരുത്തിക്കൊള്ളാം. അല്ലാതെ ഉള്ളകാലം മുഴുവനും കഠിനോപദ്രവങ്ങളെ ചെയ്കയില്ല. ഇതാണ് കൃപയുള്ള പ്രവൃത്തി. ഒരു മനുഷ്യൻപോലും ഇത്രത്തോളം കൃപയുള്ളവനാണെങ്കിൽ ദൈവം എത്രത്തോളം കൃപയുള്ളവനായിരിക്കണം? ആ സ്ഥിതിക്ക് ദൈവം തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളായ ആത്മാക്കളെ അൽപവും കൃപയില്ലാതെ നിത്യവും കഷ്ടപ്പെടുത്തുമോ?

പിന്നെയും നരകത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരിൽ ചിലർ ഇടവിടാതെ യേശുവിനെ വിളിച്ചു ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണേ എന്ന് അപേക്ഷിച്ച് ഏറിയ വിശ്വാസം വച്ചാൽ അവരെ രക്ഷിക്കുമോ? രക്ഷിക്കയില്ലയോ? രക്ഷിക്കുമെങ്കിൽ നിത്യനരകം ഇല്ലാതെയാകും. രക്ഷിക്കയില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം സർവജീവദയാപരനല്ലെന്നും വിശ്വാസം മുക്തിയെ തരുമെന്നുള്ളതു കള്ളമെന്നും വന്നുപോകും.

ഇനിയും ഒരുവൻ താൻ ചെയ്ത പാപംകൊണ്ടു നിത്യവും നരകത്തിൽകിടന്നു വേദനപ്പെടുമെന്നുവരികിൽ താൻ ചെയ്ത പുണ്യങ്ങളുടെ ഫലത്തെ തീരെ കൈവിട്ടുപോകുമെന്നു പറയേണ്ടതാണ്.

ഒരുവൻ തന്റെ പാപത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ദുഃഖത്തെ അനുഭവിക്കുമെങ്കിൽ പുണ്യത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി സുഖത്തെയും അനുഭവിക്കുമെന്നല്ലയോ പറയേണ്ടത്? അങ്ങനെയല്ലാതെ പുണ്യത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഫലമായ സുഖത്തെ അനുഭവിക്കാതെ കൈവിട്ടുപോകുമെന്നു പറയുന്നതു നീതിയാണോ? അതു നീതിയാണെങ്കിൽ പാപ
ത്തിന്റെ ഫലമായ ദുഃഖത്തെയും അനുഭവിക്കേണ്ട
എന്നുതന്നെ പറയണം

എന്നാൽ എപ്പോഴും പുണ്യംചെയ്യുന്നതാണ് മനുഷ്യർക്കു കടമയായിട്ടുള്ളത്. ആകയാൽ പുണ്യം ചെയ്തവർ സുഖത്തെ അനുഭവിക്കേണ്ടാ എന്നും പാപം ചെയ്യുന്നതു ദൈവത്തിനു വിരോധമാക കൊണ്ടു പാപികൾ നിത്യനരകത്തിൽ പോകുന്നതു നീതി എന്നും പറയുന്നു എങ്കിൽ മനുഷ്യർ ചെയ്യുന്ന സകല പുണ്യങ്ങളെയും കടമയാണെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ആ പുണ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു യാതൊരു ഫലവും ഇല്ലെന്നു തീർച്ചയായി. ആ സ്ഥിതിക്ക് എങ്ങനെയുള്ള പുണ്യത്തെ ചെയ്താലും അതുകൊണ്ട് ഒരുത്തർക്കും മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു പാടില്ലല്ലോ.

ആകയാൽ ഒരുത്തരും ഒരിക്കലും മനോവാക്കായങ്ങളാൽ യാതൊരു പുണ്യകർമ്മവും ചെയ്യണമെന്നില്ലാ. ചെയ്ത പാപത്തിലേയ്ക്കുവേണ്ടി പശ്ചാത്താപപ്പെടുക, ക്രിസ്തുവേ വിശ്വസിക്ക, സ്നാനം ഏൽക്ക, നൽകരുണ സ്വീകരിക്ക, മുഴങ്കാലിൽ നിന്നു കൈകളെ രണ്ടിനേയും മലർത്തി മേൽപോട്ടുനോക്കി കണ്ണുകളെ മൂടിക്കൊണ്ടു ക്രിസ്തുവിനെ പ്രാർത്ഥിക്ക, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൽപനയെ പ്രചാരിക്ക, പുണ്യങ്ങളിൽ യാതൊന്നിനെയും ചെയ്യാതെ എല്ലാപേരും ചുമ്മാതെയിരുന്നു മുക്തിയെ പ്രാപിക്കാമല്ലോ.

അങ്ങനെയല്ലാ മുക്തിസിദ്ധിക്ക് ഈ പുണ്യങ്ങൾ വേണമെങ്കിൽ മനോവാക്കായങ്ങളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യുന്ന ഈ പുണ്യങ്ങളും മുക്തിസാധനങ്ങൾ തന്നെ എന്നു സമ്മതിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ പുണ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ലൂക്കോസ് 14– അ. 13–ാ, 14–ാ–വാ. എന്നാൽ നീ ഒരു വിരുന്നുകഴിക്കുമ്പോൾ ദാരിദ്ര്യക്കാരെയും, ഊനമുള്ളവരെയും, മുടന്തരെയും, കുരുടരെയും വിളിക്ക; അപ്പോൾ നീ ഭാഗ്യവാനാകും. അത് എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നിനക്കു പ്രതിപകരം ചെയ്വാൻ അവർക്കില്ല. എന്നാൽ നീതിമാൻമാരുടെ ഉയർപ്പിങ്കൽ നിനക്കു പ്രതിപകരം ചെയ്യപ്പെടും താനും. മത്തായി 6–അ. 3– ാ, 4–ാ വാ. എന്നാൽ നീ ധർമ്മംചെയ്യുമ്പോൾ നിന്റെ ധർമ്മം രഹസ്യമായിട്ടിരിപ്പാനായിട്ടു നിന്റെ വലത്തുകൈ ചെയ്യുന്നതിനെ നിന്റെ ഇടത്തുകൈ അറിയരുത്, എന്നാൽ രഹസ്യത്തിൽ കാണുന്നവനായ നിന്റെ പിതാവ് താൻതന്നെ പരസ്യമായി നിനക്കു പ്രതിഫലം തരും. ഇപ്രകാരം നിങ്ങളുടെ ബൈബിൾ പുണ്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഫലമുണ്ടെന്നു പറയുമ്പോൾ നിങ്ങൾ പുണ്യങ്ങളെല്ലാം കടമ എന്നു പറയുന്നത് ഒക്കുമോ?

മേലും മനുഷ്യരാൽ ചെയ്യപ്പെടുന്ന പാപങ്ങൾ അവർക്കുമാത്രമേ ദുഃഖപ്രദങ്ങളായി ഭവിക്കൂ, ആകയാൽ അവ മനുഷ്യർക്ക് വിരോധം എന്നു പറകയല്ലാതെ അവകളെ സംബന്ധിച്ച യാതൊരു ദോഷങ്ങളും പറ്റാത്ത ദൈവത്തിന് അവ വിരോധമെന്നു പറയുന്നത് അൽപവും നന്നാകയില്ല. ആകയാൽ ഒരുവൻ പുണ്യപാപങ്ങളെ രണ്ടിനേയും സമമായിട്ടെങ്കിലും ഒന്നിനൊന്ന് അധികമായിട്ടെങ്കിലും ചെയ്തിരുന്നാൽ ആ രണ്ടിന്റെയും ഫലങ്ങളെ അവൻ അനുഭവിക്കുമെന്നല്ലാതെ ഒന്നിനെ വിട്ടേച്ച് ഒന്നിനെ മാത്രമേ അനുഭവിക്കൂ എന്നു പറയുന്നതു അൽപവും നീതിയല്ലാത്തതാകുന്നു. അതിനാൽ പല പുണ്യങ്ങളെ ചെയ്തവനും ഒരു പാപത്തെ ചെയ്തതുകൊണ്ട് മീളാത്ത നരകത്തിൽ വീണു നിത്യവും ദുഃഖം അനുഭവിക്കും എന്നു പറയുന്നത് ബുദ്ധികേടാകുന്നു.

മേലും നിങ്ങൾ പറയുന്ന നരകമായത് ഇടയിലുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതാകയാലും ഖണ്ഡിതമായ ഒരു സ്ഥലം എന്നു പറകകൊണ്ടും അഗ്നി, ഗന്ധകം, കൃമി മുതലായ നിത്യ പദാർത്ഥങ്ങളോടു കൂടിയതാകകൊണ്ടും അതിൽ ഇരിക്കുന്നവർ ശരീരികൾ ആകകൊണ്ടും കാണപ്പെട്ടവ അഴിയുമെന്നു നിങ്ങളുടെ ബൈബിൾ പറകകൊണ്ടും അത് എന്നുകൂടിയിട്ടെങ്കിലും അഴിഞ്ഞുപോകുന്നതല്ലാതെ നിത്യമായിരിക്കയില്ലല്ലോ.

ആകയാൽ പാപികൾ നരകത്തിൽ നിത്യവേദന അനുഭവിക്കുമെന്നത് ഒരുവിധത്തിലും ചേരുകയില്ലാ.

ഇങ്ങനെ നിരയത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിലും നരകലക്ഷണമില്ലെന്നു സാധിക്കപ്പെട്ടു.

മുക്തി

അല്ലയോ ക്രിസ്തീയ പ്രസംഗികളേ!

തന്നെ വിശ്വസിച്ചവർ മുക്തിയിൽ ഇരുന്നു നിത്യകാലവും പരമാനന്ദത്തെ അനുഭവിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ.

നരകത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരും താന്താങ്ങൾ ചെയ്ത പാപത്തിനുതക്കവണ്ണം ദുഃഖം അനുഭവിക്കുന്നതുപോലെ മുക്തിയിൽ ഇരിക്കുന്നവരും അവനവൻ തന്റെ മനോവാക്കായങ്ങളെക്കൊണ്ടു

ചെയ്ത പുണ്യത്തിനു തക്കതായ സുഖം അനുഭവിക്കും എന്നല്ലാതെ സകലരും ഒരേ സമമായി നിത്യസുഖത്തെ അനുഭവിക്കുമെന്നതു ചേരുകയില്ലാ.

അല്ലാതെയും ആത്മാക്കൾ ശരീരത്തോടുകൂടി മുക്തിയിൽ ഇരിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നല്ലോ.

ഈ ലോകത്തിൽ ആത്മാക്കൾ തന്റെ സ്വാഭാവികമായ പ്രകാശത്തിലേയ്ക്ക് ഒരു തടവ് ഇരുന്നതുകൊണ്ട് ആയതിനെ മാറ്റി സ്വയം പ്രകാശമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ദൈവത്തിനാൽ സാധനമായിട്ടു കൊടുക്കപ്പെട്ട ശരീരങ്ങളെ എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

താൻ താനായിട്ടിരിക്കുന്നതത്രേ സുഖം അല്ലാതെ അതിൽനിന്നു വേറായ ശരീരത്തോടു കൂടിയിരിക്കുന്നതു സുഖമല്ലാ. ദുഃഖംതന്നെയാണ്. ആകയാൽ ശരീരം മുതലായവ നീങ്ങി സ്വാഭാവിക ചൈതന്യമയമായി ശോഭിച്ചിരിക്കുന്നതു മാത്രമേ നിത്യപരമസുഖമായിരിക്കുന്ന മോക്ഷമാകയുള്ളു. അപ്രകാരമല്ലാതെ ആഗന്തുകമായ[52] ശരീരത്തോടുകൂടി ദുഃഖികളായിരിക്കുന്നവരെ നിത്യപരമസുഖമുള്ളവരെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നത് അല്പവും വാസ്തവമാകയില്ല.

മേലും നിങ്ങൾ പറയുന്ന മുക്തിയായത് ശരീരികൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലമായും ഇടയ്ക്കുണ്ടാക്കപ്പെട്ടതായും സമമായ നീളവും അകലവും ഉള്ള ചതുഷ്ക്കോണമായും സൂര്യകാന്തമണികൊണ്ടു ചെയ്യപ്പെട്ട പട്ടണമായും മതിലുള്ളതായും ശുദ്ധസ്വർണ്ണംകൊണ്ടു ചെയ്യപ്പെട്ട പട്ടണമായും മതിലുകളുടെ ഭിത്തിമൂലകൾ പന്ത്രണ്ടും സൂര്യകാന്തം, നീലം, താമ്രമണി, മരതകം, വൈഡൂര്യം, ശോണരത്നം, ചന്ദ്രകാന്തം, ഗോമേദകം, പത്മരാഗം മുതലായ പന്ത്രണ്ടു രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ളതായും പന്ത്രണ്ടു മുത്തുകളെക്കൊണ്ടു ചെയ്യപ്പെട്ട പന്ത്രണ്ടു വാതിലും ശുദ്ധസ്വർണ്ണം പൊതിഞ്ഞ പളുങ്കുനിറമായ വീഥികളും ദൈവവും ആട്ടുങ്കുട്ടിയായ യേശുവും ഇരിക്കുന്ന സിംഹാസനത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുവന്ന പളുങ്കുപോലെ തെളിഞ്ഞ ജലമുള്ള നദിയും പന്ത്രണ്ടു വിധമായ കനികളെ ചുമന്നു മാസം തോറും ഓരോ കനിയെ കൊടുക്കുന്ന അമൃതവൃക്ഷവും ഉള്ളതായും ദേവന്റെ നാമചിഹ്നത്തെ നെറ്റിയിൽ അണിഞ്ഞുംകൊണ്ടു വഴിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സേവകൻമാർ വസിക്കുന്നിടമായും ധർമ്മപുരം

എന്ന പേരോടുകൂടിയതായും ഇരിക്കുന്ന സ്ഥാനമാണ് മുക്തി എന്നു ബൈബിളിൽ പറയപ്പെടുന്നത്. അവിടം ഒരു ഖണ്ഡിതസ്ഥലമായും ഇരിക്കുന്നവർ ശരീരികളായും വാനലോകവുമഴിയുമെന്നു ബൈബിൾ പറഞ്ഞുമിരിക്കകൊണ്ടു ആ മുക്തി എന്നു കൂടിയെങ്കിലും അഴിയുമെന്നല്ലാതെ നിത്യയാകയില്ലാ.

അല്ലാതെ മോക്ഷവാസികളിൽ ചിലർ ഉൾക്കാരണമായ മയക്കവും പുറക്കാരണമായ പിശാചും കൂടാതെ ചുമ്മാ മയങ്ങി പിശാചായിപ്പോയി എന്നു ബൈബിൾ പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ട് എല്ലാ മോക്ഷവാസികൾക്കും ഓരോരോ കാലംകൊണ്ട് അധഃപതനം ഉണ്ടായിപ്പോകുമെന്നു നിശ്ചയം.

ഇങ്ങനെ മുക്തിയെക്കുറിച്ചു വിചാരിച്ചതിൽ മുക്തി ലക്ഷണമില്ലെന്നു കണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും ക്രിസ്തുമതം എങ്ങും നിറഞ്ഞും ക്രിസ്ത്യൻമാരുടെ സംഖ്യ ആധികപ്പെട്ടും ഇരിക്കകൊണ്ടുതന്നെ ഈ മതം ഉന്നതമായും ശരിയായും ഉള്ളതെന്നു മുന്നും പിന്നും നോക്കാതെ പാതിരിമാർ മുതലായവർ പറകയും ഹിന്ദുക്കളിലും ചിലര് അതിനേ കേട്ടു ശരിയെന്നു വിശ്വസിക്കയും ചെയ്തുവരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു സത്യവും ന്യായവും ചിലെടത്തും അസത്യവും അന്യായവും പലയിടത്തും ഉണ്ടായിരിക്കകൊണ്ട് കൂടുതലായിരിക്കുന്ന അസത്യവും അന്യായവും തന്നെ പ്രധാനവും ഉത്തമവും ആയിട്ടുള്ളതെന്നു പറയേണ്ടിവരും. ആയതുകൊണ്ട് നിറഞ്ഞും കുറഞ്ഞും ഇരിക്കുന്നതിനെ കണക്കാക്കി മേൻമ താഴ്മ പറയുന്നതു ന്യായമല്ല.

ഈ ക്രിസ്തുമതം ഇങ്ങനെ നിറഞ്ഞുവന്നതു ന്യായംകൊണ്ടോ, മറ്റു വല്ലവിധമോ എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു പര്യാലോചിക്കാം.

ക്രിസ്തു ജനിച്ച 300 സംവൽസരങ്ങൾക്കു മുമ്പ് നിസ്സ എന്ന ദിക്കിലെ ജനങ്ങളുടെ സഹായംകൊണ്ട് കാൺടെസ്റ്റയിൽ എന്ന ആൾ റോമാപുരത്തേയ്ക്കു രാജാവായി വന്നു. അനന്തരം ഉപകാരംചെയ്ത ആ ജനങ്ങൾ ക്രിസ്തുവിനെക്കുറിച്ചു കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ ചേർത്തു ഒരു മതമാക്കി അതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി ക്രിസ്ത്യൻമാരാകുന്നവർക്ക് ആളൊന്നിനു 12 പൊന്നും

പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വെള്ളവസ്ത്രവും കൊടുത്ത് പന്തീരായിരം പുരുഷൻമാരെയും അസംഖ്യം സ്ത്രീകളെയും ചെറിയ കുട്ടികളെയും ഒരു സംവൽസരംകൊണ്ട് ചേർത്ത (Gibbon's Decline, and fall, Vol. iii.P. 472-73) അയാൾ തന്നെ ഇതര മതങ്ങളെ നാശം ചെയ്യുന്നതിനുതക്കവയായ അനേക ചട്ടങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കി ആരെങ്കിലും പഴയ ദേവതകൾക്കു ബലി ഇട്ടാൽ സ്വത്തുക്കളെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ കൊന്നുകളക പതിവായിരുന്നു. ക്രി–ജ–38–ാം സംവൽസരം മുതൽ 394 വരെ രാജാവായിരുന്ന തിയോഡോഷിയസ് എന്ന ആൾ ഇതര മതസ്ഥൻമാരെ സഭകൂട്ടിക്കൂടാ എന്നും കൂടുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾ രാജാവിനാൽ അപഹരിക്കപ്പെടുമെന്നും ക്രിസ്തുമതത്തെ അനുസരിക്കാത്തവർക്ക് യാതൊരു സ്വാതന്ത്ര്യവും ഇല്ലെന്നും ഉത്തരവുനടത്തി. (Gibbon s Decline and fall. V. III P.412-13)

അക്കാലത്തിൽ ക്രിസ്ത്യൻമാരാകാത്തവരുടെ മുതൽ കാര്യങ്ങളെ വിട്ടുകൊടുക്കാത്തപക്ഷം ജീവനെ വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടിവരും.

5–ാമതു നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇപാതിയാ എന്ന ഒരു സ്ത്രീ സ്വന്തമതത്തെ ബോധിപ്പിച്ച ഒരു ക്രിസ്ത്യനെ അതിൽ ചേർക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ആരംഭിച്ചതിനാൽ അവളെ ക്രിസ്ത്യപള്ളിയിലേയ്ക്കു പിടിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടു ചെന്നു വസ്ത്രങ്ങളെ ഉരിഞ്ഞു ദേഹത്തെ ഭിന്നഭിന്നമാക്കി മാംസത്തെ അറുത്തെടുത്ത് ബൈബിൾ പുറപ്പാടു പുസ്തകം 22അ. 20 വാക്യത്തെ ആധാരമാക്കിക്കൊണ്ട് അവളെ തീയിലിട്ടു കൊന്നു. അർമേനിയ എന്ന ദേശത്തിൽ തിയൊഡറാ എന്ന ചക്രവർത്തിനിയുടെ കാലത്തിൽ ലക്ഷംപേരുവരെ കൊല്ലപ്പെട്ടു. 10–ാമതു നൂറ്റാണ്ടിൽ ഫ്റാൻസ് ദേശത്തെ രാജാവായ ചാറൽസ് എന്ന ആൾ ക്രിസ്ത്യനാകുന്നപക്ഷം തന്റെ മകളെയും സമ്പത്തിനെയും കൊടുക്കാമെന്നു നാർമെൻ ദേശത്ത് റൊലോ എന്ന ആളിനോടു സമ്മതിച്ചു പറയുകയും അയാൾ അപ്രകാരം ക്രിസ്ത്യനായും ക്രിസ്തുമതം ഇന്നതെന്നുപോലും അറിയാത്ത സ്വദേശികളെ എല്ലാവരെയും ക്രിസ്ത്യൻമാരാക്കുകയും ചെയ്തു. ടി. 10– ാമതു നൂറ്റാണ്ടിൽ പോളണ്ടുദേശത്തെ രാജാവ് തന്റെ ഭാര്യയെ കരുതി ക്രിസ്ത്യനായ വർത്തമാനത്തെ മൂന്നാമത് പോപ്പ്ജാൺ എന്ന ആൾ കേട്ടറിഞ്ഞ് ആ പട്ടണവാസികളെ ക്രിസ്ത്യൻമാരാക്കുവാൻ അനേക പാതിരിമാരെ അയച്ചു. എന്നിട്ടും ആരുംതന്നെ ക്രിസ്ത്യൻമാരാകാത്തതുകൊണ്ട് അന്യായ

ചട്ടങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി. അവരെ ദണ്ഡനംചെയ്തു. അതു സഹി ക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ആ ദിക്കുകാര് എല്ലാം ക്രിസ്ത്യൻമാരായി.

ടി. 10-ാമതു നൂറ്റാണ്ടിൽ റഷ്യാദേശത്തെ രാജാവ് ഗ്രീസ്സ് ദേശത്തെ ക്രിസ്ത്യാനിസ്ത്രീയെ കല്യാണം കഴിച്ച് അവളുടെ നിർബ ന്ധത്തിൻപേരിൽ താനും അതുനിമിത്തം ജനങ്ങളും ക്രിസ്തുമ തത്തെ അനുസരിച്ചു. ടി. 10- ാമതു നൂറ്റാണ്ടിൽ ഒട്ടൊ എന്നവൻ ഡെൻമാർക്ക് ദേശക്കാരെ ജയിക്കയും അനന്തരം ജനങ്ങളോടു നിങ്ങൾ എല്ലാവരും ക്രിസ്ത്യൻമാരാകുമെങ്കിൽ സമാധാനപ്പെട്ടു കൊള്ളാം എന്നു പറയുകയും ചെയ്കയാൽ മറ്റൊരാശ്രയം ഇല്ലാത്ത ആ ജനങ്ങളെല്ലാവരും ക്രിസ്ത്യൻമാരായി. ഇപ്രകാരം നാർവ്വെ ദേശ ക്കാരും ക്രിസ്ത്യൻമാരായി.

6-ാമതു നൂറ്റാണ്ടിൽ ചിൽട്ടെരിക്ക എന്നവൻ ഫ്രാൻസ് ദേശത്തെ യഹൂദൻമാരെ നിർബന്ധിച്ചു ക്രിസ്ത്യൻമാരാക്കി.

5-ാമതു നൂറ്റാണ്ടിൽ എഫീയസ്സ് എന്ന ദിക്കിൽ നടന്ന വലു തായ പാതിരിസമൂഹത്തിൽ ക്രിസ്തുവിനു വിരോധമായിട്ടു പറഞ്ഞ വനായ പ്ളെവിയാസ് എന്ന പാതിരിയെ കൊല്ലുകയും അയാളുടെ കക്ഷിയിൽ ചേർന്നവരെ തല്ലുകയും ചെയ്തു.

1229-ാംവർഷത്തിൽ ടുലോസ് എന്ന ദേശത്തുനിന്നുവലിയ മീറ്റിങ്ങിൽ ദേശങ്ങൾതോറും സഭകളും സഭ ഒന്നിന് ഒരു ഗുരുവും രണ്ടു ശിഷ്യൻമാരും ആ സഭക്കാർ അതാതു ദിക്കിലെ ക്രിസ്ത്യൻമാ രാകാത്ത എല്ലാവരെയും ബലാൽക്കാരമായി പിടിച്ചു ക്രിസ്ത്യൻമാരാ ക്കുകയും തീരെ ആകയില്ലാ എന്നു പറയുന്നവരെ കൊല്ലുകയും വേണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു. ഇതിന്നു മേൽവിചാരണക്കാരൻ 9-ാമതു ഗ്രെകറിയും ആയിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻമാരാകാത്തവരെ നഗ്നൻമാരാ യിട്ടു നിർത്തുക, മൊട്ടയടിക്കുക. മഹാവേദനപ്പെടുത്തുന്ന യന്ത്ര ത്തിൽ കിടത്തി കെട്ടുക, അതിൽതന്നെ കാൽ കൈകളെ വിടർത്തി കെട്ടുക, മാംസം ഉടഞ്ഞ് അരയത്തക്കവണ്ണം ദേഹത്തെ യന്ത്ര ത്തിൽവച്ച് അമർത്തുക മുതലായ കഠിനകൃത്യങ്ങളെ ടി. സഭക്കാരും അവരോടു പിന്നെ ചേർന്നവരും ചെയ്തു എന്ന് സിവിലി എന്ന ദിക്കിന്റെ വിചാരണകർത്താവായിരുന്ന ആളിന്റെ കൈപ്പുസ്തക ത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു. ഇതിനെ വിസ്താരമായിട്ട് അറിയണമെങ്കിൽ ഡാക്ടർ റൂൾ എന്ന ആളിനാൽ എഴുതപ്പെട്ട ടി. വിചാരണചരിത്ര

പുസ്തകത്തിൽ കാണാം (Appendix to Vol. I.P.339 to 359. Fd. in 1874.) മനുഷ്യരെ വച്ച് അമർത്തി കൊല്ലുവാനുള്ള (Chevolet) ചിവോലെറ്റ് എന്ന യന്ത്രത്തിൽ നല്ലതിൻവണ്ണം അമർത്തി തൊണ്ടവരെയും തുണിയെ ചെലുത്തി കൊല്ലുകയും മറ്റുംചെയ്തു. ടി. സഭക്കാർ സ്പാനീയാ ദേശത്തിൽ 31912 പേരെ, പച്ച ഉയിരോടെ തീയിലിട്ടു കൊന്നു. 291450 പേരെ അതിക്രൂരമായിട്ട് ദണ്ഡിപ്പിച്ച് അനേകം കുടുംബങ്ങളെ ഇല്ലായ്മചെയ്തു.

1492–ാംവർഷം മാർച്ചുമാസത്തിൽ സ്പെയിൻ ദേശത്തിലെ ക്രിസ്തുരാജാവ് അനേകനൂതന ചട്ടങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേരാത്തവരായ പുരുഷൻമാർ, സ്ത്രീകൾ, കുട്ടികൾ, വൃദ്ധൻമാർ, ഏഴകൾ, ധനവാൻമാർ മുതലായ എല്ലാ യഹൂദൻമാരും ജൂലായിമാസത്തിനകം ദിക്കുവിട്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നും പോകുമ്പോൾ പൊൻ, വെള്ളി മുതലായ സ്വത്തുക്കളെ ഒന്നിനെയും കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൂടാഎന്നും വർദ്ധകചരക്കുകളേയോ പാത്രങ്ങളേയോ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകാം എന്നും മറ്റും ആയിരുന്നു. യഹൂദൻമാർ അപ്രകാരം എല്ലാ സ്വത്തുക്കളേയും കൈവിട്ടു സ്വദേശത്തുനിന്നു പോകുമ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരായ അനേക പാതിരിമാർ ബഹിരംഗമായിട്ട് വീഥികളിൽ നിന്നുംകൊണ്ട് യഹൂദൻമാർക്ക് ഒരു വിധത്തിലും ഉപകാരം ചെയ്തുപോകരുതെന്നു പ്രസംഗിച്ചു. ടി. ജൂലായിമാസം വന്നപ്പോൾ എല്ലായിടത്തും യഹൂദൻമാരുടെ നിലവിളിഘോഷംതന്നെ ആയിരുന്നു. അവർ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുകരഞ്ഞുകൊണ്ട് പോകുമ്പോൾ ഉപകാരം യാതൊന്നും ഇവർക്കു ചെയ്തുപോകരുതെന്ന് പിന്നെയും കൽപന പുറപ്പെടുവിച്ചു. ആഹാരമില്ലാതെയും, കുടിക്കുന്നതിനു ജലമില്ലാതെയും, അനേകായിരം ജനങ്ങൾ മരിച്ചു.

1502–ാം സംവൽസരം ഫെബ്രുവരിമാസത്തിൽ ടി. സ്പെയിൻ ദേശത്തു ഈർഡിതാൻസ് എന്ന രാജാവ് തന്റെ രാജ്യത്തു ബഹുകാലമായിട്ടു കുടിപാർത്തിരുന്നവരായ തുലുക്കൻമാരിൽ ക്രിസ്ത്യൻമാരാകുവാൻ കഴികയില്ലാ എന്നു പറഞ്ഞ മുപ്പതുലക്ഷം പേർ ഏപ്രിൽ മാസത്തിനു മുമ്പു ദിക്കുവിട്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നും അവരുടെ പൊൻ, വെള്ളി മുതലായ യാതൊരുവകകളെയും എടുത്തുകൊണ്ടുപോകരുതെന്നും മറ്റ് അനേക അന്യായ ചട്ടങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചുംകൊണ്ട് അവരെ നാടുകടത്തിക്കളഞ്ഞു.

6–ാംനൂറ്റാണ്ടുവരെയും ഇംഗ്ളീഷുകാർ ക്രിസ്ത്യരായിട്ടില്ലായിരുന്നു; എന്നുതന്നെയുമല്ലാ, ക്രിസ്ത്യൻമാരെ കണ്ടാൽ ദേഷ്യപ്പെട്ടു പുച്ഛിച്ചു സംസാരിക്കുകയും കൂടി ചെയ്യുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഇംഗ്ളണ്ടിൽ കെന്റ് എന്ന സ്ഥലത്ത് രാജാവായിരുന്ന ഏതെൻബ്രെട്ട് എന്നവൻ പാരീസ് ദേശത്തെ ക്രിസ്ത്യരാജപുത്രിയായ ബെർ–താ എന്നവളെ വിവാഹം ചെയ്തു. അവൾ വരുമ്പോൾ ചില പാതിരിമാരെകൂടെ കൊണ്ടുവന്ന് ഒരു പള്ളികെട്ടിച്ച് അവരെ അതിൽ പാർപ്പിച്ച് ആദരവോടുകൂടി രക്ഷിക്കുകയും തന്റെ പ്രിയനായ ഏതൻബ്രെട്ടനെ ക്രിസ്ത്യനാക്കുകയും ചെയ്തു. അതുഹേതുവായിട്ട് അവിടെയുള്ള ജനങ്ങളെയും ക്രിസ്ത്യൻമാരാക്കി. അക്കാലത്ത് ഇംഗ്ളണ്ടിൽ നാർത്താംബറിയാ എന്ന ദേശത്തിലെ രാജാവും മറ്റുള്ള എല്ലാ രാജാക്കൻമാരെക്കാളും അതിബലവാനുമായിരുന്ന ഏതൽ ബ്രെട്ട് എന്നവനും തദ്ദേശവാസികളും ക്രിസ്തുമതവിരോധികളുമായിരുന്നതിനാൽ അനേകം പാതിരിമാരെ ചെസ്റ്റർ എന്ന ദേശത്തുവച്ച് കൊല്ലുകയും കൂടി ചെയ്തു. 617–ാം സംവൽസരത്തിൽ അവന്റെ പിൻവാഴ്ച രാജാവായി വന്ന എഡ്വിൻ എന്നവനും ക്രിസ്തുമതവിരോധിയായിത്തന്നെ ഇരുന്നു എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യനായ ടി. കെന്റ് ദേശരാജാവിന്റെ പുത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തതിനാൽ അവളുടെ നിർബന്ധത്തിൻപേരിൽ ജനങ്ങളും മറ്റുള്ളവരും ഇങ്ങനെ തന്നെ പിൽക്കാലം ഇംഗ്ളണ്ടിൽ ക്രിസ്തുമതത്തെ അനുസരിച്ചു. ഇംഗ്ളണ്ടുദേശത്തിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുമതം ഉൽപത്തിയായ ഉടൻ 1539–ാം വർഷത്തിൽ ആറു വിധികൾ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവയെ അനുസരിക്കാത്ത 500 പേരെ ജയിലിലേയ്ക്ക് ഇരയാക്കി; അനേകംപേരെ തീയിലിട്ടും കൊന്നു. ആറാമതു എഡ്വർഡ് കാലത്തിൽ ജോൺപോക്കറിനെ ജീവനോടെ തീയിലും അനേകംപേരെ തൂക്കിലും ഇട്ടു. മേരി എന്ന റാണിയുടെ കാലത്തു റോമൻ കത്തോലിക്കാ ക്രിസ്ത്യൻമാർ പ്രോട്ടസ്റ്റണ്ടു ക്രിസ്ത്യൻമാരിൽ 277 പേരെ തീയിലിട്ടുകൊന്നു. അവരിൽ 55 സ്ത്രീകളും 4 കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. എലിസബെത് എന്ന റാണിയുടെ കാലത്ത് പരിഷ്ക്കാരം ചെയ്യപ്പെട്ട (എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ) മിഷനാൽ റോമൻ കത്തോലിക്ക ക്രിസ്ത്യൻമാരും പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു ക്രിസ്ത്യൻമാരും കൊല്ലപ്പെട്ടു. ടി. രണ്ടുമതസ്ഥൻമാരും ഒരുത്തർക്കൊരുത്തർ തങ്ങളുടെ മതത്തിൽ

ചേരുന്നില്ലെന്നു പറയുന്നവരെ അനങ്ങുവാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ കൈകാലുകളെ അമർത്തി കെട്ടി തീയിലിട്ടു കൊല്ലുകയും തൂക്കിലിടുകയും ജയിലിലടയ്ക്കയും സ്വത്തുക്കളെ അപഹരിക്കയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെ എത്ര ദോഷങ്ങൾ ചെയ്തു.

അയർലാന്തുപ്രദേശത്തെ പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു മതത്തിലുൾപ്പെടാത്ത റോമൻകത്തോലിക്കാ പാതിരിമാരെ നാടുകടത്തിവിട്ടു. പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ട പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുമത സംബന്ധമായ നടപടികൾക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത റോമൻകത്തോലിക്കൻമാർക്ക് അപരാധം നിശ്ചയിക്കുകയും ജയിലിൽ വയ്ക്കുകയും അഞ്ചുമൈലിനുമേൽ പൊയ്ക്കൂടാ എന്ന നിബന്ധന ചെയ്കയും ചെയ്തു. 1694-ാം സംവൽസരത്തിൽ കത്തോലിക്കമതസ്ഥൻമാർ തന്റെ കുട്ടികളെ അന്യദേശങ്ങളിൽ പഠിക്കുന്നതിലേയ്ക്കയച്ചുകൂടാ എന്നും 1709-ാം വർഷത്തിൽ കത്തോലിക്കാ കുട്ടികൾക്ക് അമ്മതസ്ഥൻമാർ പാഠം ചൊല്ലിക്കൊടുത്തുകൂടാ എന്നും നിബന്ധനചെയ്തു. 1703-ാം വർഷത്തിൽ കത്തോലിക്കാ മതത്തിൽനിന്നു പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടായിവരുന്നവർക്ക് മാത്രമേ തന്റെ പിതുരാർജിത സ്വത്തിനവകാശമുള്ളു എന്നും കത്തോലിക്കാ കുട്ടികൾക്ക് യാതൊരു സംബന്ധവുമില്ലെന്നും പ്രോട്ടസ്റ്റണ്ടുകൾ കത്തോലിക്കരായാൽ തന്റെ പിതൃസ്വത്തിനവകാശമില്ലെന്നും കത്തോലിക്കൻമാർ കൃഷിയിടുന്ന നിലത്തിനു കൊടുക്കുന്ന വരിയിൽ മൂന്നിലൊരുഭാഗം ആദായം കിട്ടത്തക്കവണ്ണമേ കൃഷി ഇറക്കാവൂ. അധികമാദായം എടുത്താൽ അതിനെ തെര്യപ്പെടുത്തുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റണ്ടുകാരന് ആ നിലത്തിനെ ഒഴിഞ്ഞു കൊടുത്തുകൊള്ളണമെന്നും കത്തോലിക്കൻമാർ 5 പൗണ്ടിലധികം വിലപിടിക്കുന്ന കുതിരകളെ ഉപയോഗിച്ചുപോകരുത്, ഒരുവേള 10 പൗണ്ട് വിലയിലുള്ളതിനെ ഉപയോഗിച്ചുപോയാൽ ആ വിവരത്തിനെ അറിയപ്പെടുത്തുന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടുമതസ്ഥന് ആ കുതിരയെ 5 പൗണ്ടു വിലയ്ക്കു കൊടുത്തുകൊള്ളണമെന്നും സ്കാട്ലണ്ടുദേശത്ത് 1670-ാം വർഷത്തിൽ ഉത്തരവു കൂടാതെ പ്രസംഗിച്ചുകൂടാ എന്നും ചട്ടമുണ്ടായി. 1674-ാം വർഷത്തിൽ ന്യായംപറയുന്ന അഡ്വക്കേറ്റൻമാരെ നാടുകടത്തി വിട്ടു 1678-ൽ മലയിൽ ഇരുന്ന ഹൈലണ്ടർമാരെ വരുത്തി അവരുടെ ഇഷ്ടം പോലെ ജനങ്ങളെ കൊല്ലുകയും മോഷ്ടിക്കുകയും തീ കൊളുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനു അനുവാദംകൊടുത്തു. ആയുധപാണികളായ

8000 ഐലണ്ടർമാരെ സ്കാട്ലാണ്ട് വടക്കുഭാഗത്തുള്ള ഗ്രാമത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അവർ അപ്രകാരം ചെന്ന ജനങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കളെ അപഹരിക്കയും സ്ത്രീകളെ നഗ്നകളാക്കി അനേകം അക്രമങ്ങൾ ചെയ്യുകയും രണ്ടുപേരെ ഒന്നിച്ചുകെട്ടി രണ്ടുപേരുടെയും പെരുവിരലുകളെ ഒന്നിച്ചുചേർത്തു മുറുക്കി മരത്തിൽ തൊങ്ങലിടുകയും ഒരു പെൺപിള്ളയെ ജപാലയപ്രധാനിയുടെ വീട്ടിനകത്തുള്ള തവള മുതലായ ജന്തുക്കൾ നിറഞ്ഞ ഒരു വലിയ പള്ളത്തിൽ എടുത്തു തള്ളിക്കളയുകയും ഒരു സ്ത്രിയുടെ വിരലുകളെ വളരെ നേരംവരെ തീക്കുറ്റി കൊണ്ടു ചുടുകയും ഈ ഉപദ്രവങ്ങളെ സഹിക്കാൻ വഹിയാതെ അവൾ ചില ദിവസംകൊണ്ടു മരിച്ചുപോകയും ടർക്കിമെട എന്നവൻ അധികാരം നടത്തിയ 18 സംവൽസരത്തിനകം ക്രിസ്തുമതവിരോധികളായ 10220 പേരെ കൊല്ലുകയും, 97321 ആളുകളുടെ സ്വത്തുക്കളെ അപഹരിച്ച് അവരെ ജീവപര്യന്തം ജയിലിലിടുകയും ചെയ്തു. (History of the inquisition by Dr. W.H.Rule Vol. I page 150.)

ഇവൻ തന്നെ ചലമാൻക എന്ന ദിക്കിൽ ജൂതമതസ്ഥാഭിപ്രായത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നു എന്നുംവച്ച് 6000 ശാസ്ത്രങ്ങളെ തീയിലിട്ടു ചുട്ടു. (Draper's Conflict of religion and Science page 149.) 1481-ാം വർഷത്തിൽ ആന്റു ലൂഷ്യായിൽ 4-ാമത് പോപിചിക്ടസ് എന്നവനാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട വിചാരണ സഭക്കാർ 2000 പേരെ ജീവനോടെ തീയിലിട്ടുകൊല്ലുകയും 17000 പേർക്ക് അപരാധവും ജീവപര്യന്തം ദണ്ഡനവും വിധിക്കയും ചെയ്തു. അങ്കരി (ഹംഗറി) എന്ന ദിക്കിൽ കിസ്കാഉസൈട്ട എന്നവൻ പിക്ടാസ് എന്നൊരു വകക്കാരെ കൊല ചെയ്തു. ജർമ്മനി ദേശത്തിൽ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുമതത്തെ ഉണ്ടാക്കിയ ലൂതർ എന്നയാൾ കള്ളൻമാരെ കഴുവേറ്റുന്ന പോലെ ഗുരുക്കൻമാരായ പോപ്പൻമാരെ എല്ലാവരേയും കൊന്നു. അവരുടെ രക്തത്തിൽ ഇനി എപ്പോഴാണ് കൈകഴുകുന്നതെന്നു വ്യസനിച്ചു (Spanish inquisition LaMainstre P.67 Ed 1838) (ഈ കർക്കശനെയാണ് വളരെ പരിഷ്കാരം ചെയ്തവൻ എന്ന് പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുകാർ കൊണ്ടാടുന്നത്.) ആർച്ച് ബിഷപ്പ് ഉഷരി എന്ന പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു മതപാതിരി തനിക്കു തുല്യൻമാരായ 11 ബിഷപ്പുകൾ കയ്യെഴുത്തിട്ട ഒരു പത്രത്തിൽ റോമൻകത്തോലിക്ക പോപ്പുകളോടു ക്ഷമ കാട്ടുന്നതു മഹാപാതകമായിട്ടുള്ളതാണെന്ന് എഴുതിവായിച്ചു. നാക്സ് എന്ന പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റു

ക്രിസ്ത്യൻ കത്തോലിക്കാഗുരുക്കൻമാരെയും രാജസ്ത്രീയെയും ജനങ്ങൾ നിർബന്ധമായി കൊല്ലണമെന്നും പറഞ്ഞു. ഇംഗ്ളീഷു പാർലമെന്റു സഭക്കാരും ദൈവമഹിമയെ പ്രസിദ്ധമാക്കുന്നതിലേയ്ക്കും ബലാല്ക്കാരം ചെയ്യുന്നതു ശരിയായിട്ടുള്ളതെന്നും സ്കാട്ലാന്തു പാർലമെന്റുകാർ വിഗ്രഹാരാധന ചെയ്യും. കത്തോലിക്കൻമാരെ കൊല്ലുന്നതു പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റുമത നിർബന്ധമാണെന്നും പറഞ്ഞു. (അക്കാലത്തെ പാർലമെന്റുകാരുടെ മാതിരികളും നോക്കുവിൻ) ഇപ്പോഴത്തെ പാർലമെന്റുകാർ ഇപ്രകാരം ചെയ്വാൻ തുനിയുമോ? ഇങ്ങനെ അക്രമങ്ങൾ ചെയ്വാൻ ഇപ്പോൾ ചട്ടമുണ്ടോ? ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ളീഷുപാർലമെന്റു (ഗവൺമെന്റു) എത്രയോ പരിഷ്കാരമായിപ്പോയി. 1550-ാം വർഷം 8-ാമതു ഹെന്റിക്ക് മന്ത്രിയായിരുന്ന ഗ്രാമ്നരെന്ന പ്രോട്ടസ്റ്റാണ്ടു ക്രിസ്ത്യൻ തന്റെ മതത്തിൽ വരാത്ത 5 പുരുഷൻമാരെ കൊല്ലുകയും ഒരു സ്ത്രീയുടെ വിരലിൽ എണ്ണത്തുണി ചുറ്റി തീ കൊളുത്തുകയും ചെയ്തു. (Student's History of England Hume, P. 291) ആൽവാ താൻ പരിപാലനംചെയ്ത നാലഞ്ചു സംവത്സരത്തിനുള്ളിൽ 18,000 പേരെ കൊന്നു എന്ന മിടുക്കു പറഞ്ഞു. ഒരു വർഷത്തിൽ 8000 പേർ ദഹിക്കപ്പെടുകയും വധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പാരീസ് പട്ടണത്തിൽ 1172-ാം വർഷം ആഗസ്റ്റ് മാസം 24-ാം തീയതി ഹിയൂർക്കനാട എന്നു ഒരുവക ആളുകളിൽ 1400 പേരെ ഓടിച്ചുകൊണ്ട് രാജാവ് തന്റെ അരമനയിലെ ജനലിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ബാണപ്രയോഗം ചെയ്തു അവരെ പക്ഷികളെ കൊല്ലുംപോലെ കൊന്നു. പിന്നും ചേരാത്തവരെ പിടിച്ചു നന്നാക്കെട്ടി വേദനയായ യന്ത്രത്തിനകത്തു ചെലുത്തി അവരുടെ വായ്കളിൽ വിരിഞ്ഞ വായുള്ള കുഴൽകളെ തിരുകി നിറുത്തി അതിൽക്കൂടി തൊണ്ണയിൽ ഇറങ്ങത്തക്കവണ്ണം ദ്രാക്ഷാരസം കുമുകുമിനെ ഒഴിച്ചു കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും മുഴുവനും നഗ്നൻമാരാക്കി അസംഖ്യം അപമാനങ്ങളെ തലമുതൽ കാൽവരെ കുണ്ടുദൂശികളെ കുത്തിച്ചെരുകി പേനാക്കത്തികൊണ്ടു വെട്ടി തീയിലിട്ടു നല്ലവണ്ണം പഴുപ്പിച്ച് പറ്റുകുരടുകൊണ്ട് അവരുടെ മൂക്കുകളെ പറിച്ചെടുത്തുകളകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരം നടന്ന അന്യായങ്ങളും അക്രമങ്ങളും കൊലപാതകങ്ങളും ഇത്രമാത്രമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അവസാനിക്കയില്ല. ഇവിടെ വളരെ ചുരുക്കമായിട്ട് എഴുതിയതാണ് എങ്കിലും ക്രിസ്തുമതം

ഇത്രത്തോളം വർദ്ധിച്ചുവന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ നല്ലതിൻവണ്ണം തെളിവായല്ലോ. സഹിപ്പാൻ വഹിയാത്ത ഇങ്ങനെയുള്ള ഹിംസകളെ ചെയ്താൽ ആരാണ് ചേരാതിരിക്കുന്നത്? മരണഭയമുള്ള എല്ലാവരും ചേരുക തന്നെ ചെയ്യും. അല്ലാതെ ഇതരമതങ്ങളെയും ക്രിസ്തുമതത്തെയും ആരാഞ്ഞുനോക്കി ഗുണദോഷങ്ങളെ അറിഞ്ഞു ക്രിസ്തുമതംതന്നെ നല്ലതെന്ന സമ്മതത്തോടുകൂടി യാതൊരുത്തരും ആ മതത്തെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലാ. ഈ ദേശത്തെ മഹമ്മദീയർ എത്രയോ അക്രമങ്ങളെ ചെയ്താണ് ഹിന്ദുക്കളെ അവരുടെ മതത്തിൽ ചേർത്തത്. എങ്കിലും ക്രിസ്ത്യൻമാർ ചെയ്തിട്ടുള്ളതിൽ ലക്ഷത്തിലൊരംശംപോലും ആകയില്ല. എന്നാൽ ഇക്കാലങ്ങളിലോ യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും ബൈബിളിനു വിരോധമായ ഭൂഗോളശാസ്ത്രം, ശാസ്ത്രം, തർക്കശാസ്ത്രം, ഗണിതശാസ്ത്രം, വൈദ്യശാസ്ത്രം മുതലായ വിദ്യകൾ നല്ലപോലെ അഭ്യസിച്ച് തർക്കശാസ്ത്രം മുഖേന വാസ്തവം ഇന്നപ്രകാരമെന്ന് അറിഞ്ഞതിനാൽ ക്രിസ്തുമതം മറ്റുള്ള മതങ്ങളിൽ നിന്ന് എഴുതി എടുത്ത കെട്ടുകഥയാണെന്ന് നിശ്ചയമായതുകൊണ്ട് ബൈബിളിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായിരുന്ന ദുരഭിമാനം വിട്ടുപോകയും ചെയ്കയാൽ ചട്ടങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി പക്ഷപാതംകൂടാതെ ജനങ്ങളെ രക്ഷിച്ചുവരികയും അതുകൊണ്ട് ആംഗ്ളീയ ഗവൺമെണ്ടു രാജ്യഭരണത്തിലുൾപ്പെട്ട എല്ലാ ജനങ്ങൾക്കും ന്യായം സമമായിട്ടു ലഭിക്കയും ഈ വിധം നാഗരീകം വർദ്ധിച്ചു വരുന്തോറും ക്രിസ്ത്യൻമാരുടെ ദുർമ്മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം സൂര്യോദയത്തിങ്കൽ ഹിമകണങ്ങളെന്നപോലെ ഓടിപോകയും മുമ്പിലത്തെ അന്യായങ്ങളും ഹിംസകളും ഇപ്പോൾ ചെയ്വാൻ വഹിയാത്തതുകൊണ്ട് പാതിരിമാർ ദ്രവ്യം പ്രത്യക്ഷഭോഗവസ്തുക്കൾ ഇവകളെ ഉപയോഗിച്ചു ക്രിസ്ത്യൻമാരാക്കുകയും ക്രിസ്തുവിനെയും തൻമതത്തെയും തടുക്കാൻ കഴിയാത്ത ഏതോ വലിയ ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ടു വലയുന്നപോലെയും അവർ ഇതിനെ കണ്ടു വ്യസനിച്ചു ഉപദേശിക്കുന്നതായിട്ടും വിശ്വസിപ്പിച്ചു ക്രിസ്ത്യൻമാരായാൽ ടി. ആപത്തുകളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുമെന്നപോലെയും ക്രിസ്ത്യൻമാരായവരെല്ലാപേരും രക്ഷപെട്ടു പോയതായിട്ടും നടിച്ചുകൊണ്ട് പാതിരിമാർ തേൻപോലെയും പാലുപോലെയും സംസാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നല്ലാതെ അവരുടെ അടുക്കൽ ന്യായം, ദയ,

മുതലായ ഗുണങ്ങൾഅൽപമെങ്കിലുമുണ്ടെന്നു വിചാരിപ്പാൻ പാടില്ല. ഇനിയും പാതിരിമാർ യൂറോപ്യൻമാരുടെ നാഗരീകത്തിനും നീതിയിലും ക്രിസ്തുമതമാണ് കാരണമെന്ന് മടികൂടാതെ പറയുന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയല്ലെന്നുള്ളതിലേയ്ക്ക് മുൻകാണിച്ച അന്യായങ്ങളും ഹിംസകളും നാഗരീകത്തിനും നീതിക്കും കാരണമായ ബൈബിളിനു മുഴുവിരോധമാകുന്നു എന്നും അവകളിരുന്ന പുസ്തകശാലകളോടുകൂടി തീയിട്ടു ചുടുകയും അതുകളെ പഠിച്ചറിഞ്ഞവരായ എല്ലാ പാതിരിമാരേയും ജയിലിൽ ഇരുത്തിയും ഹിംസിച്ചുകൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ളതും തന്നെ സാക്ഷികളാകുന്നില്ലയോ?

വിദ്യാശാലകൾക്കു പാതിരിമാർ പ്രധാനികളായിരുന്ന കാലത്തു ടി. ശാസ്ത്രങ്ങളെ പാഠംവയ്ക്കാതെ ബൈബിളിനെ (ക്രിസ്തുമതവിഷയമായ) പാഠങ്ങളെ മാത്രം വയ്ക്കയാൽ ടി. ശാസ്ത്രങ്ങൾ അക്കാലത്തെ പരിപാലിക്കപ്പെടാതെ പോകയും (ട്വാർക്വിമാട്) എന്ന ആൾ ഹിബ്രുവിൽ എഴുതിയിരുന്ന ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളെ തീയിലിടുകയും (ചാലമാൻക) എന്ന ദേശത്ത് 6000 ശാസ്ത്രപുസ്തകങ്ങളെ ചുടുകയും സ്പാനിയാവിൽ ശാസ്ത്രങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിലേയ്ക്ക് ഉൽസാഹിച്ചവരായ 119 ശാസ്ത്രിമാരെ ജയിലിൽ കൊണ്ടിട്ടു കൊല്ലുകയും ഫ്രാൻസിൽ രസവാദശാസ്ത്രങ്ങളും മറ്റുള്ള ശാസ്ത്രങ്ങളും പഠിച്ചുകൂടാ എന്നും ക്രിസ്തുമത വിരോധമായ ഏതു പുസ്തകങ്ങളെയും ക്രിസ്തുമത പ്രധാനിയുടെ ഉത്തരവുകൂടാതെ അച്ചിട്ടു കൂടാ എന്നും ഉത്തരവുണ്ടാക്കയും 1519-ാം വർഷത്തിൽ പാണിനി എന്ന തർക്കശാസ്ത്രിയെ ദലൂസ എന്ന ദിക്കിൽ നാക്കിനെ പറിച്ചു കൊല്ലുകയും ചെയ്തല്ലൊ. ഇനിയും അനേകമുണ്ട്. സമയം പോരാത്തതിനാൽ നിർത്തുന്നു.

1. മേൽ വിവരിച്ച പ്രബലന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ട് പിതാവ്, പുത്രൻ, പവിത്രാത്മാവ് ഇവർ ദൈവലക്ഷണമുള്ളവരല്ലെന്നും ക്രിസ്തുവിന്റെ പാപബലിയും വിശ്വാസവും മുക്തിസാധനമാകയില്ലെന്നും മുക്തിലക്ഷണവും പാപികൾ നിത്യനരകത്തെ അനുഭവിക്കുമെന്നുള്ളതും അൽപം പോലും ചേരുന്നവയല്ലെന്നും ബൈബിൾ അപ്രമാണമാണെന്നും മറ്റും നല്ലതിൻവണ്ണം സാധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

2. ഇനി ചിലർ പല ദൂഷണങ്ങളെയും ആഭാസ ന്യായങ്ങളെയും വിളിച്ചെഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ട് ഇതിലേയ്ക്കും മറുപടി എഴുതി

വിടുന്നു എന്നുവരുകിൽ നാമെന്തുചെയ്യും. കമന്നുവീണു മുഖം ഭൂമിയിൽ തല്ലിയിട്ടും മീശയിൽ മണ്ണു പുരണ്ടില്ലെന്നും ഡീക്കു പറയുന്നവരും മനസ്സിലൊന്നും വാക്കിലൊന്നുമായിട്ടു ശമ്പളത്തിനുവേണ്ടി കിടന്നു മാറടിക്കുന്നവരുമായ ഈ കൂട്ടക്കാരോട് എന്തൊക്കെ എത്രയൊക്കെ പറഞ്ഞാൽത്തന്നെയെന്താ? ഈ അസംബന്ധങ്ങളെയൊക്കെ തള്ളിയേച്ച് ന്യായമാർഗ്ഗമായിട്ടു ഖണ്ഡിച്ചു വ്യവഹരിച്ചു സ്ഥാപിക്കുന്നു എന്നുവരികിൽ ആ അഭിപ്രായത്തിൽ നാമും ചേർന്നുകൊള്ളുന്നതിലേയ്ക്കു തയാർ.

3. ക്രിസ്തുമതം ഇന്ന സ്ഥിതിയിലുള്ളതാണെന്ന് ഇതിനെ വായിക്കുന്നവർക്ക് അറിവു കിട്ടും. അതുകൊണ്ട് മലയാളികളായ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് ഇത് ഏറ്റവും ഉപകാരമായി ഭവിക്കുമാറാകണമെന്ന എന്റെ അത്യാഗ്രഹം സഫലമായി ഭവിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് സാക്ഷാൽ പരമശിവന്റെയും പുരാതനമഹാത്മാക്കളുടെയും സജ്ജനങ്ങളുടെയും ഈ വിഷയത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരായ ഗുരുക്കൻമാരുടെയും പൂർണ്ണാനുഗ്രഹത്തെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചു കൊള്ളുന്നു.

4. അല്ലയോ ഹിന്ദുക്കളേ, നിങ്ങൾ ദയവുചെയ്ത് ഈ പുസ്തകത്തെ ചിത്തസമാധാനത്തോടുകൂടി ആദ്യം തുടങ്ങി അവസാനം വരെയും വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കുകയും ഇതിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ന്യായങ്ങളാൽ ക്രിസ്തുമതം ഛേദിക്കപ്പെട്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു നല്ലതിൻവണ്ണം ചിന്തിച്ചു നോക്കുകയും ചെയ്വിൻ.

അവർ നിങ്ങളെ അവരുടെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ഉത്സാഹിച്ചു വന്നു വാദിക്കുമ്പോൾ ആ വാദങ്ങളെ ഒക്കെയും നല്ല പ്രബലന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഖണ്ഡിച്ചുവിട്ടുംകളഞ്ഞു പരിപൂർണ്ണ ദൈവമായിരിക്കുന്ന പരമശിവനെ ഭജിച്ചു സൽഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നവരായി ഭവിപ്പിൻ.[53]

ഇനിയും അടുത്തപോലെ കാണാം.

കുറിപ്പുകൾ

1. ക്രിസ്തുമതസാരം, ക്രിസ്തുമതച്ഛേദനം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുഭാഗങ്ങളുണ്ടു് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിനു്. ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനഗ്രന്ഥമാ

ണല്ലോ ബൈബിൾ. ബൈബിളിന് 'പഴയ നിയമം' എന്നും 'പുതിയ നിയമം' എന്നും രണ്ടു ഭാഗങ്ങളാണുള്ളത്. പഴയനിയമം യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും ഒരുപോലെ പ്രമാണമായി കണക്കാക്കുന്നു. പുതിയ നിയമത്തെ ക്രൈസ്തവർ പ്രമാണമായി കണക്കാക്കുന്നു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളാവട്ടെ പഴയനിയമത്തെയും പുതിയനിയമത്തെയും ഒരുപോലെ ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രമാണമായി കണ്ടു കൊണ്ടാണ് നിരൂപണം നടത്തുന്നത്.

സ്വാമികൾ ബൈബിളിൽനിന്നു പ്രമാണവാക്യങ്ങളുദ്ധരിക്കുമ്പോൾ ഒരു സവിശേഷരീതി കാണുന്നുണ്ട്. സാധാരണ പ്രമാണവാക്യം ഉദ്ധരിച്ച ശേഷം അത് എവിടെനിന്നാണ് എന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്യുക. സ്വാമികൾ എവിടെനിന്ന് ആരുടെ വാക്യമാണ് ഉദ്ധരിക്കുന്നതെന്ന സൂചന മുൻപേ നല്കിയശേഷമാണു പ്രമാണവാക്യം ഉദ്ധരിക്കുന്നതായി പൊതുവേ കാണുന്നത്.

2. അവശേഷിക്കുന്നതിൽ അഥവാ അവശേഷിക്കുന്നവയിൽ യുക്തിപൂർവം സമന്വയം കണ്ടെത്തുന്നതിനെ പാരിശേഷ്യമെന്നു പറയുന്നു. ഉദാഹരണം – രാജേന്ദ്രൻ, ഗോവിന്ദൻ, വിനയൻ എന്നിവരിൽ ഒരാൾ അധ്യാപകനും ഒരാൾ കൃഷിക്കാരനും ഒരാൾ വിദ്യാർഥിയുമാകുന്നു. രാജേന്ദ്രൻ അധ്യാപകൻ. ഗോവിന്ദൻ കൃഷിക്കാരൻ. ഇത്രയും പറഞ്ഞാൽ വിനയൻ വിദ്യാർഥിയാണെന്നു പാരിശേഷ്യയു ക്തികൊണ്ടു സംസിദ്ധമാകുന്നു.

3. ആത്മാശ്രയം എന്ന ദോഷത്തെയാണു സ്വാമികൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒന്നിന് അതുതന്നെ ഹേതു എന്നുവരുന്നതത്രേ ആത്മാശ്രയദോഷം.

4. രണ്ടെണ്ണത്തിൽ ഒന്നു രണ്ടാമത്തേതിന്നും രണ്ടാമത്തേത് ഒന്നാമത്തേതിന്നും കാരണമെന്നുവരുന്നതാണ് അന്യോന്യാശ്രയദോഷം.

ചക്രകം, അനവസ്ഥ എന്നിവയത്രേ ആത്മാശ്രയ പ്രഭൃതികളായ ദോഷങ്ങളിൽ ശേഷിച്ചവ.

5. കുറച്ചിൽ = പോരായ്മ

6. കാര്യം കർത്രപേക്ഷമായിരിക്കും എന്ന നിയമമനുസരിച്ച്.

7. അവികാരിത്വം = മാറ്റമില്ലായ്മ

8. അനാദിയും നിത്യവുമായ വ്യാപകത്വം. വ്യാപകത്വമെന്നാൽ എല്ലാറ്റിനെക്കാളും വലുത് എന്ന അവസ്ഥ എന്നർഥം.

9. ആദിജ്ഞാനം = സാദിജ്ഞാനം = ആദിയോടുകൂടിയ ജ്ഞാനം. നിത്യജ്ഞാനമല്ലെന്നർഥം.

10. ആദികൃത്യം = സാദികൃത്യം = ആദിയോടുകൂടിയ കൃത്യം അതായതു പ്രവൃത്തി.

11. വ്യക്തി = വ്യക്തത

12. പശു = മൃഗം

13. ശൈവസിദ്ധാന്തപ്രകാരമുള്ള പശുവാണു യഹോവ എന്നുവരുന്നതു കൊണ്ടു് യഹോവയ്ക്കു ഈശ്വരത്വം നഷ്ടപ്പെടുന്നു എന്നു ചുരുക്കം.

14. അവജ്ഞേയം = അറിയാൻ കഴിയുന്നതു്.

15. ഭവബന്ധം = സംസാരബന്ധം = ലോകബന്ധം.

16. ശ്രുതി = വേദം.

17. എന്താണോ കാര്യമായിത്തീരുന്നതു് അതാണു് ഉപാദാനകാരണം. കലത്തിനു മണ്ണു് ഉപാദാനകാരണം.

18. കർത്താവു്, കർമ്മം തുടങ്ങിയവയാൽ

19. സാധ്യം ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു സംശയമുള്ള സ്ഥലമാണു പക്ഷം. ഒരു പക്ഷത്തിൽ ഹേതുവിനെ ആശ്രയിച്ചു സാധ്യമുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന പ്രമാണമാണു് അനുമാനം.

20. അനുമാനപ്രമാണത്തിന്റെ പ്രാമാണ്യം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നർത്ഥം.

21. ഘടം = കുടം, കലം

22. പടം = വസ്ത്രം

23. ഭൂമിക്കു കാഠിന്യവും ഗന്ധവും, ജലത്തിനു ദ്രവത്വവും രസവും, അഗ്നിക്കു രൂപം, വായുവിനു സ്പർശം എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു ധർമ്മിധർമ്മഭാവസംബന്ധം.

24. കാര്യകാരണസ്വഭാവസംബന്ധമെന്നതു് കാരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം കാര്യത്തിൽ അനുവർത്തിക്കും എന്നതാകുന്നു. നിയതമായ കാരണത്തിൽനിന്നു് നിയതമായ കാര്യമേ ഉണ്ടാകൂ എന്നതും കാര്യകാരണ സ്വഭാവസംബന്ധമാകുന്നു. അതല്ലാതെ കാരണം ഒരുവിധവും കാര്യം അതുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത മറ്റൊരുവിധവും ആവുകയില്ല. അതുപോലെ ഏതുകാരണത്തിൽനിന്നും ഏതുകാര്യവും ഉണ്ടാവുകയും ഇല്ല.

25 കാര്യം കാരണത്തിൽ ഉൾച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു, കാരണത്തിന്റെ വ്യാപാരംകൊണ്ടു കാര്യം പ്രകടമാകുന്നു എന്നേ ഉള്ളൂ, അതായതു് സത്തായ കാര്യമാണുണ്ടാകുന്നതു് എന്നതത്രേ സത്കാര്യവാദം.

26 ഉപാദാനകാരണത്തിന്നനുരൂപമായ കാര്യത്തെ സൃഷ്ടിക്കും എന്നർത്ഥം.

27 പുതിയ നിയമത്തിലുള്ള ഈ ലേഖനം പൗലോസ് അപ്പോസ്തലന്റേതാകുന്നു. എഫേസോസുകാർ എന്നാണു ബൈബിളിന്റെ പുതിയ തർജ്ജമകളിൽ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നതു്. ബൈബിളിന്റെ ചില കൈയെഴുത്തുപ്രതികളിൽ പൗലോസ് അപ്പോസ്തലന്റെ ലേഖനമെന്നല്ലാതെ എഫേസോസുകാരായ വിശുദ്ധന്മാർക്കു് എഴുതിയതാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടും ഇല്ല.

28 ആദ്യപുസ്തകം എന്ന പേർകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു് ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തെയാകുന്നു.

29 നെരുങ്ങി = ഞെരുങ്ങി

30 തത്തളിച്ച്ു = ഇളകി

31 നിസ്സംഗനായി എന്നർഥം

32 ഇങ്ങനെയൊരു പുസ്തകം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതായി കിട്ടിയിട്ടില്ല. കിട്ടാനില്ലാത്ത ചട്ടമ്പിസ്വാമി കൃതികളിൽ ഇതുംപെടുന്നു.

33 ബെഥേനിയായിൽ നിന്നെന്നർഥം.

34 ശൂന്യവാദികൾ എന്നർഥം.

35 തിടിനെന്നു് = പെട്ടെന്നു്

36 ഇംഗ്ലീഷിലെ 'റിവൈസ്ഡ് സ്റ്റാൻഡേർഡ് വെർഷ'നെ ആധാരമാക്കി മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമചെയ്തു് ഓശാന പ്രസിദ്ധീകരണമായിറക്കിയ മലയാളം ബൈബിളിലും (1983) പ്രസ്തുതവാക്യം ഇല്ല.

37 അദ്വൈതവേദാന്തിയായ സ്വാമികൾ ചിത്, ജഡം എന്നു രണ്ടുവിധം വ്യാവഹാരിക സത്യങ്ങളെയും ആത്യന്തികമായി ചൈതന്യരൂപവും എങ്ങും ഇടതൂർന്നിരിക്കുന്നതും അദ്വിതീയവുമായ ബ്രഹ്മത്തെയും അംഗീകരിക്കുന്ന സ്വസിദ്ധാന്തത്തിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഇവിടെ വിമർശനം നടത്തുന്നതെന്നു കാണാം.

38. സാങ്കേതികമായി പറഞ്ഞാൽ അനവസ്ഥാദോഷം വരും.

39 ടി. അതായതു് ആനന്ത്യം.

40 മണ്ണും കുടവും പോലെ

41 ടി.

42 കംബുഗ്രീവ = ഇടുങ്ങിയകഴുത്തു്

43 രൂപാന്തരപ്പെട്ടു്

44 കയറിൽ

45 ചേതനാചേതനങ്ങളുടെ ക്രിയകളിൽ

46 അന്തഃകരണം = മനസ്. ബഹിഷ്കരണം = ബഹിരീന്ദ്രിയം. അതായതു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളും കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളും.

47 അഴിഞ്ഞുപോവുക = നശിക്കുക. ശരീരത്തെ സംബന്ധിച്ച് അഴിഞ്ഞു പോവുക എന്ന പ്രയോഗം അന്വർഥമാകുന്നു. ശീരണ – അഴിഞ്ഞുപോകുന്ന – സ്വഭാവമുള്ളതത്രേ ശരീരം.

48 സ്വാമിമാർ = പ്രഭുക്കന്മാർ

49 പകുത്തറിവ് = വകതിരിവ്

50 വിന്ദു = ശുക്ലം

51 നിരയം = നരകം. പാപമെന്നും.

52 ആഗന്തുകമായ = വന്നുചേരുന്ന, ഉണ്ടാകുന്ന

53 ഹിന്ദുമതത്തിലെ ദുരാചാരങ്ങളാൽ മനംനൊന്ത് മറ്റുമതങ്ങളെ അവലംബിക്കാൻ ഹൈന്ദവരിൽ പലരും മുതിരുകയും തക്കംനോക്കി ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ആളെച്ചേർക്കാൻ പാതിരിമാർ ഓടിനടക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരു കാലത്താണു് സ്വാമികളുടെ ഈ ആഹ്വാനം എന്നോർമ്മിക്കുക. ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ കൊള്ളരുതായ്മകൾക്കു പരിഹാരം ക്രിസ്തുമതത്തെയോ മറ്റുമതത്തെയോ അവലംബിക്കുന്നതിലല്ല, മറിച്ച് ആ കൊള്ളരുതായ്മകളെത്തന്നെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുന്നതിലാണെന്നായിരുന്നു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അഭിപ്രായം.

II

പ്രാചീന മലയാളം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

അവതാരിക

ഈ മലയാളഭൂമിയിൽ ജന്മികൾ അധികവും മലയാള ബ്രാഹ്മണരാകുന്നു. അവർക്കു് കൂടുതൽ കുലശ്രേഷ്ഠതയും മറ്റുള്ളവരുടെ മേൽ ഗുരുസ്ഥാനവും ഉണ്ടെന്നു് പലരും സമ്മതിച്ചുവരുന്നു. ഈ അവകാശങ്ങൾക്കു് അടിസ്ഥാനമായി അവർ പറയുന്നതു രണ്ടു സംഗതികളെയാകുന്നു:

1. പരശുരാമൻ സമുദ്രനിഷ്കാസനംകൊണ്ടു മലയാളഭൂമിയെ വീണ്ടെടുത്തു് വിദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവർക്കു് അതിനെ ദാനംചെയ്തു എന്നുള്ളതു്.

2. ജാതിവിഭാഗത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ സ്ഥാനത്തേയും അങ്ങനെ ഹിന്ദുമതാനുസാരികളായ മറ്റുള്ളവരുടെ ഗുരുപുരോഹിത സ്ഥാനത്തേയും അവർ അർഹിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു്.

പഴയ പ്രമാണങ്ങൾ, പാരമ്പര്യങ്ങൾ, നടപടികൾ ഇവയിൽനിന്നും സർവ്വസമ്മതമായ യുക്തിവാദങ്ങളിൽ നിന്നും മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു സംഗതികളും അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തവയാണെന്നും, ഈ ഭൂമി വാസ്തവത്തിൽ മലയാളിനായന്മാരുടെ വകയാണെന്നും, നായന്മാർ ഉൽകൃഷ്ടകുലജാതന്മാരും നാടുവാഴികളും ആയ ദ്രാവിഡന്മാരാണെന്നും അവർ തങ്ങളുടെ ആർജ്ജവശീലവും ധർമ്മതത്പരതയും കൊണ്ടു് സ്വദേശബഹിഷ്കൃതന്മാരും പാഷണ്ഡമതഗാമികളും' ആയ ഒരുകൂട്ടം ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ വലയിൽ അകപ്പെട്ടു് കാലാന്തരത്തിൽ കക്ഷിപിരിഞ്ഞു് ഇങ്ങനെ അകത്തും പുറത്തുമായി താഴ്മയിൽ കഴിഞ്ഞുപോരികയാണെന്നും ആണു് ഈ പുസ്തകം സ്ഥാപിക്കാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതു്.

ഇതിലേയ്ക്കു്, ഒന്നാമതായി. മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നു പറ

യുന്നവർക്കു് ഇവിടെ (ഭാർഗ്ഗവദത്തം) ജന്മാവകാശമില്ലെന്നും, രണ്ടാമതായി, അവർക്കു യാതൊരു മേന്മയ്ക്കും അർഹതയില്ലെന്നും, മൂന്നാമതായി, മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുവക അവകാശങ്ങളും നായന്മാരിൽ ചേർന്നവയാണെന്നും ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു മുഴുവനും സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം, കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തികൾ, കേരളാവകാശക്രമം എന്നീ ബ്രാഹ്മണപരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിന്റെ ഖണ്ഡനം ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഖണ്ഡനംകൊണ്ടും, മറ്റു രണ്ടിന്റെയും ഖണ്ഡനങ്ങൾ, അനുഭവങ്ങൾ, യുക്തിവാദങ്ങൾ മുതലായവയെക്കൊണ്ടും സാധിക്കും. മലയാള ബ്രാഹ്മണർക്കു് ഇവിടെ ജന്മാവകാശമില്ലെന്നു് സാമാന്യമായും വിശേഷമായും ഖണ്ഡനരീത്യാ രണ്ടുവിധത്തിൽ നിർണയിക്കാം. പ്രകൃത സംഗതികളെ മുൻകാണിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായും പരസ്പരവിരുദ്ധമായും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ വെളിപ്പെടുത്തി പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അവിശ്വാസ്യതയെ കാണിക്കുന്ന സാമാന്യഖണ്ഡനം ഈ അവതാരികയിലും, അവയെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വ്യവഹരിച്ചു് മറ്റു പ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്തിക്കും ന്യായത്തിനും അവ വിപരീതങ്ങളാണെന്നു കാണിക്കുന്ന വിശേഷഖണ്ഡനം ഒന്നുമുതൽ നാലുവരെ (ഉൾപ്പടെ)യുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിലും സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.

സാമാന്യഖണ്ഡനം

സ്കാന്ദപുരാണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം 1– ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവിധം കാണുന്നു: പരശുരാമൻ 21 വട്ടം ക്ഷത്രിയരെ കൊന്നു് വിധിപോലെ ഭൂമിയെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്തു. അനന്തരം വേറൊരു ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു ഈ ഭൂമി വൈതരണി[2] നദിക്കു് തെക്കു് സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കു് സഹ്യപർവ്വതം മുതൽ കടൽവരെ ശൂർപ്പാകാരം[3] ആയി 100 യോജന നീളത്തിൽ 3 യോജന വീതിയിൽ കിടക്കുന്നു. അവിടെ ഒരു മലയിൽ പരശുരാമൻ താമസിച്ചു. ശ്രാദ്ധമൂട്ടു്, യാഗം എന്നിവയ്ക്കായി ബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചിട്ടു് അവരാരും വരായ്കയാൽ കോപിച്ചു് ബ്രാഹ്മണരെക്കൂടി പുതുതായി ഉണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. രാവിലെ സമുദ്രസ്നാനത്തിനു ചെന്നപ്പോൾ ചിതാസ്ഥാനത്തു വന്നുനിന്ന ചില മുക്കുവരെ കണ്ടു് തൃപ്തനായി

അവരുടെ ചൂണ്ട മുറിച്ച് അതിന്റെ കയറുകൊണ്ടു് പൂണുനൂലു ണ്ടാക്കി അവർക്കിടുകയും വിശുദ്ധരാക്കി അവർക്കു് ബ്രാഹ്മണ്യം കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. 14 ഗോത്രവും കുലവും കല്പിച്ച് ചതു രംഗം എന്ന സ്ഥാനത്ത് അവരെ പാർപ്പിച്ചു. അവർ വിചാരിക്കു മ്പോൾ താൻ ചെന്നുകൊള്ളാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്തു് പരശുരാ മൻ പോയി. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞു പരീക്ഷിപ്പാനായിട്ടുമാത്രം അവർ അദ്ദേഹത്തിനെ സ്മരിക്കുകയും അദ്ദേഹം താൻ പറഞ്ഞിരുന്നതു പോലെതന്നെ അവിടെ ചെല്ലുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ പ്രയോജനം കൂടാതെ വരുത്തിയതാണെന്നറിഞ്ഞു് ഭാർഗ്ഗവൻ കോപിച്ച് ദുർവൈ ദ്യന്മാരും നിന്ദ്യന്മാരും കുത്സിതന്മാരും ദരിദ്രന്മാരും സേവാപരന്മാരും ആയിപ്പോകട്ടേ എന്നു് അവരെ ശപിച്ചു.

ടി സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരാർത്ഥം ആറാം അദ്ധ്യായ ത്തിൽ പരശുരാമന്റെ ഭൂമിനിർമ്മാണത്തിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരി ക്കുന്നു: മഹാവിഷ്ണു (വാമനാവതാരത്തിൽ) ബലിയോടു് ലോകം വീണ്ടു് "രജസ്വലാദിദത്തമന്നം[5] നിനക്കു ഭവിക്കട്ടെ" എന്നു കല്പി ക്കുകയും ഭൂമി മുഴുവൻ കശ്യപനായിക്കൊണ്ടു് ദാനംചെയ്കയും ചെയ്തു. കശ്യപൻ ഗൗഡർക്കും, ദ്രാവിഡർക്കും, ആര്യാവർത്തത്തി ലുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്കും, കർമ്മികൾക്കുംകൂടി അതിനെ കൊടുത്തു. അനന്തരം ത്രേതായുഗത്തിൽ കാർത്തവീര്യാദി രാജാക്ക ന്മാർ ഭൂമിയെ അപഹരിച്ച് രക്ഷിച്ചു. പിന്നെ കശ്യപാദി ബ്രാഹ്മണ രുടെ പ്രാർത്ഥനപ്രകാരം വിഷ്ണുഭഗവാൻ ജമദഗ്നിപുത്രനായിട്ട് രേണുകയിൽ അവതരിക്കുകയും തപസ്സുചെയ്തു് ശിവനെ പ്രസാദി പ്പിച്ച് വെണ്മഴു വാങ്ങി 21 വട്ടം ക്ഷത്രിയരെ വധിച്ച് വസിഷ്ഠകശ്യ പാദിമുനിമാർക്കു് ഭൂമിയെ വീണ്ടും ദാനംചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു് ഭാർഗ്ഗവൻ സഹ്യാദ്രിയുടെ മുകളിൽകയറി സമുദ്രം കണ്ടു് വിചാരം തുടങ്ങി. അപ്പോൾ നാരദൻ വന്നു് വിചാരകാരണം ചോദിച്ചു. ഭൂമിമുഴുവൻ ദാനം ചെയ്തു പോയതിനാൽ തനിക്കു് ഇരി പ്പാൻ ഇടമില്ലെന്നു് ഉത്തരം പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ സമുദ്രത്തിനെ അക റ്റുവാൻ നാരദൻ ഉപദേശിച്ചു. പരശുരാമൻ ഉടനെ സഹ്യാദ്രിമേൽ നിന്നുകൊണ്ടു് സായകമയച്ച് സമുദ്രത്തെ നീക്കി സ്ഥലമുണ്ടാക്കി. ആ സ്ഥലം രാമക്ഷേത്രം എന്നു പ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു. ബാണം വീണ ദിക്കിൽ 'ബാണവല്ലി' എന്ന ഒരു പുണ്യപുരവും ഉണ്ടായി.

ഇപ്രകാരം സമുദ്രനിഷ്കാസനം ചെയതുണ്ടാക്കിയ ഭൂമിയിൽ സപ്തകൊങ്കണങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു- അതാവിതു്: (1) കേരളം (2) തുലംഗം (3) സൗരാഷ്ട്രം (4) കൊങ്കണം (5) കരഹാടം (6) കർണാടം (7) ബർബരം. ഈ ഭൂമിയുടെ ആകെ വിസ്തീർണ്ണം 100 യോജന നീളവും 5 യോജന വീതിയും ആകുന്നു. ഗോകർണ്ണമെന്ന സ്ഥലത്തു് ശിവൻ അധിവസിക്കുന്നു. അവിടെ ശിവനു് മഹാബലൻ എന്നുപേർ. അവിടെനിന്നും 10 യോജന വടക്കു് സപ്തകോടീശ്വരം എന്ന സ്ഥലത്തു് രാമൻ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെവരുത്തി നിർഭയരായി പാർപ്പാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ സ്മരിക്കുമ്പോൾ താൻ ചെന്നുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞു് രാമൻ പോയി. ഒരിക്കൽ പൂതരായി ഗർവ്വിഷ്ടരായിത്തീർന്ന ബ്രാഹ്മണരും (ചിത്പാവന) ഇവരും ഒത്തുകൂടി പരശുരാമനെ പരീക്ഷിച്ചപ്പോൾ (മുൻപറഞ്ഞവിധം) പരശുരാമൻ അവിടെ ചെല്ലുകയും കാരണമില്ലാതെ സ്മരിച്ചതിനായിട്ടു് അവരെ ശപിക്കുകയും ചെയ്തു. ശാപവാക്കുകൾ (മുൻപറഞ്ഞവ കൂടാതെ) താഴെ പറയുന്നവിധം ആയിരുന്നു.

"വിദ്യകളിൽ ഗർവ്വിഷ്ടരും പരസ്പരം ഈർഷ്യയുള്ളവരും, മര്യാദയെ ലംഘിച്ചു കാലംകഴിക്കുന്നവരും, യാചകന്മാരും, ശൂദ്രരോടിരന്നുമേടിക്കുന്നവരും, ക്ഷത്രിയർക്കും മറ്റും ഭൃത്യപ്രായരും അല്പജ്ഞന്മാരും, നികൃഷ്ടമായ പൂജകഴിക്കുന്നവരും, ദരിദ്രരെങ്കിൽ ബഹുപുത്രരും, സമ്പന്നരെങ്കിൽ സന്താനഹീനരും, കന്യാവിത്തം ഗ്രഹിക്കുന്നവരും, പുണ്യം വിലയ്ക്കു വിൽക്കുന്നവരും ആകട്ടെ." ശാപമോക്ഷം താഴെപ്പറയുന്ന വിധമായിരുന്നു:

"ജനങ്ങൾ ധർമ്മം വെടിഞ്ഞു നടക്കുന്നതായി ഘോരമായിരിക്കുന്ന കലിയുഗമാകുമ്പോൾമാത്രം ശാപം ഫലിക്കാതെപോകട്ടെ"

ടി 7-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പണ്ടു് പരശുരാമൻ അശ്വമേധം ചെയ്യുകയും അവഭൃതസ്നാനാനന്തരം അതിൽ ഗുരുവായിരുന്ന കശ്യപനു് സാഗരാന്തയായ ഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്യുകയുംചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം ഋത്വിക്കുകളെല്ലാരുംകൂടി രാമനോടു് അദ്ദേഹത്തിനാൽ ദത്തയായ ഭൂമിയിൽ ഇരിക്കരുതെന്നു പറഞ്ഞു. അതു സമ്മതിച്ചു് നടന്നുപോവുകയും സഹ്യപർവ്വതംകണ്ടു് അതിന്മേൽകയറി വരുണനോടു് കാര്യം പറയുകയും വരുണന്റെ അപേക്ഷപ്രകാരം

പരശു എറിഞ്ഞ് രാജ്യമുണ്ടാക്കുകയുംചെയ്തു. അതിന്റെ അതിർത്തി സഹ്യപർവ്വതം തുടങ്ങി 3 യോജന വീതിയിൽ 'കന്യാകുമാരി' മുതൽ 'നാസികാത്ര്യംബകം'വരെയാകുന്നു. അത് നൂറു യോജന നീളമുള്ളതും (മുൻപറഞ്ഞവിധം) ഏഴുഭാഗങ്ങളോടുകൂടിയതും ആകുന്നു. ബ്രാഹ്മണരില്ലാതിരുന്ന ആ ദേശത്ത് പരശുരാമൻ ചില കൈവർത്തന്മാരെക്കണ്ട് അവരുടെ ചൂണ്ടൽ മുറിച്ചുകളഞ്ഞ ശേഷം അതിന്റെ ചരടിനെ പൂണുനൂലാക്കി കഴുത്തിലിട്ട് അവരെ ബ്രാഹ്മണരാക്കി വാഴിക്കുകയും ക്ഷാമം വരികയില്ലെന്നു വരംകൊടുത്ത് വിചാരിക്കുമ്പോൾ വരാമെന്നു പറഞ്ഞു പോകയുംചെയ്തു. അനന്തരം മുൻപറഞ്ഞ വിധം തന്നെ അവരെ ശപിച്ചു. ശാപത്തിലുള്ള വിശേഷവാക്യം താഴെ പറയുന്നു: "കുത്സിതാന്നഭക്ഷകന്മാരും ചൈലഖണ്ഡം (മുറിമുണ്ട്) ഉടുക്കുന്നവരും ആയിട്ട് അസിപ്രസ്ഥാവനീസ്ഥാനത്തു ശ്ലാഘ്യരായിട്ട ഭവിക്കട്ടെ."

പരശുരാമൻ പോവുകയും ആ ബ്രാഹ്മണർ ശാപപീഡിതരായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കുറേനാൾ കഴിഞ്ഞ് മയൂരവർമ്മനെന്ന ആര്യകുലരാജാവ് ആ ദേശം പരിപാലിച്ചു. ശൂദ്രപ്രായരായ തന്നാട്ടിലെ ബ്രാഹ്മണരെ കണ്ടിട്ട് മയൂരവർമ്മൻ അഹിച്ഛത്രത്തിൽ[a] പോയി അവിടെനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവന്ന് അവർക്കായിട്ട് 32 ഗ്രാമങ്ങളാക്കിച്ചമച്ചു ബ്രാഹ്മണരെ മേൽപ്രകാരം താമസിപ്പിച്ചു. പിന്നെ മയൂരവർമ്മൻ കലിയുടെ ആക്രമണം കണ്ട് മന്ത്രിമാരെ രാജ്യം ഏൾപ്പിച്ചുംവെച്ച് കാട്ടിൽ തപസ്സിനുപോയി. രാജകുമാരനായ ചന്ദ്രാഗദനും മന്ത്രിമാരും രക്ഷയ്ക്കുപോരെന്നു വിചാരിച്ചു ബ്രാഹ്മണരെല്ലാവരുംകൂടി തിരിച്ചു പൊയ്ക്കളഞ്ഞു (അഹിച്ഛത്രത്തിലേയ്ക്കു). അവിടെയുള്ളവർ ഈ ചെന്നവരെ കൂട്ടിനടത്തിയില്ല. ഇവർ പ്രത്യേകം പുറത്തുഭാഗത്തായി താമസിച്ചു. വളരെനാൾ കഴിഞ്ഞ് ചന്ദ്രാംഗദൻ പ്രാപ്തിയായപ്പോൾ ആ ബ്രാഹ്മണരെ അന്വേഷിച്ച് അഹിച്ഛത്രത്തിൽ ചെന്ന് അവരെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് പഴയ പോലെ 32 ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഗൃഹഭേദങ്ങൾ ചെയ്ത് പിരിവുകൾ ഏർപ്പെടുത്തി മുൻപിൽ കുടുമയടയാളവും നിശ്ചയിച്ച് പാർപ്പിച്ചു.

കേരളമാഹാത്മ്യം 4–ാം അദ്ധ്യായം

(ഭൂഗോളപുരാണാന്തർഗതം)

ഇരുപത്തൊന്നു തവണ ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ച്

പാപശാന്തിക്കു പലവിധദാനങ്ങളും ചെയ്തുവാണ പരശുരാമനെ ഭൂദാനം ചെയ്വാൻ മുനിമാർ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം രാജ്യം മുഴുവൻ ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തു. അനന്തരം തനിക്കിരിപ്പാൻ വേറെ സ്ഥലം അന്വേഷിക്കണമെന്നുള്ള അവരുടെ വാക്കുകേട്ട് വിഷാദിച്ചു. കൈലാസത്തുചെന്നു ശിവനെ സേവിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം സുബ്രഹ്മണ്യനുമായി പുറപ്പെട്ടു് കന്യാകുമാരിയിൽ എത്തുകയും ചെയ്തു. അവിടെ സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ പ്രഭാവം കൊണ്ടുണ്ടായ വിഷ്ണുമായയെ ഒരുവർഷം പരശുരാമൻ ഭജിച്ചു. അപ്പോൾ വരുണൻ പ്രത്യക്ഷമായി രണ്ടുപേരെയും നമസ്കരിച്ചു. വരുണനോടു താമസിക്കാൻ സ്ഥലം ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം. "പശ്ചിമസമുദ്രത്തിൽ പരശുവിനെ ഇടത്തുകൈകൊണ്ടെറിഞ്ഞാൽ അതുചെന്നു വീഴുന്നെടത്തോളം ഭൂമിയെ പരിപാലിച്ചുകൊള്ളുകേ വേണ്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു. ആ ഭൂമിക്കു ദശയോജന വിസ്തീർണ്ണവും ശതയോജന ദൈർഘ്യവും ഉണ്ടു്.

കേരളോൽപത്തി

ദുഷ്ടന്മാരായ ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരെ നിഗ്രഹിപ്പാൻ ശ്രീപരശുരാമൻ അവതരിച്ചു് തന്റെ കൃത്യം നിറവേറ്റി. അപ്പോളുണ്ടായ "വീരഹത്യാദോഷം പോക്കണമെന്നു കല്പിച്ചു കർമ്മം ചെയ്വാൻതക്കവണ്ണം ഗോകർണ്ണം പുക്കു് ഭൂമിദേവിയെ വന്ദിച്ചു് നൂറ്റുറുപതു കാതം ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി. മലയാളഭൂമിക്കു രക്ഷവേണം എന്നുകല്പിച്ചു് നൂറ്റെട്ടു് ഈശ്വരപ്രതിഷ്ഠചെയ്തു. എന്നിട്ടും ഭൂമിക്കു് ഇളക്കം മാറിയില്ല എന്നു കണ്ടശേഷം ശ്രീപരശുരാമൻ നിരൂപിച്ചു് ബ്രാഹ്മണരെ ഉണ്ടാക്കി പല ദിക്കിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്നു കേരളത്തിൽ വച്ചു. അവർ കുറച്ചുകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാഗഭീതികൊണ്ടു് ഓടിപൊയ്ക്കളഞ്ഞു. പിന്നെ നാഗന്മാർതന്നെ കുറേക്കാലം രാജ്യം ഭരിച്ചു. പരശുരാമൻ ഓടിപ്പോയവരുടെ വേഷവും ആചാരങ്ങളും ഭേദപ്പെടുത്തി അവരെ വീണ്ടും കേരളത്തിൽ പാർപ്പിച്ചു.

മുൻ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നവിധം മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ജന്മാവകാശം സംബന്ധിച്ചു് നിരൂപിക്കേണ്ട പ്രധാന സംഗതികളാവിതു്:

1. മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള ഹേതു.

2. മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള കൃത്യം.

3. മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയും വിസ്തീർണ്ണവും.

4. മലയാളഭൂമി ദാനത്തിനുള്ള കാരണം.

ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി മേൽ കാണിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന വിവരങ്ങളെ അടുക്കായി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. മലയാളഭൂമിയുണ്ടാക്കാനുള്ള ഹേതുഃ- സ. ഉ. 1-ൽ ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹവും ഭൂമിദാനവും കഴിഞ്ഞു വേറൊരു ഭൂമിയെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നും. ടി 6-ൽ ടി ദാനത്തിനുശേഷം ഇരിക്കാൻ ഭൂമിയില്ലാഞ്ഞു നാരദൻ പറകയാലും. ടി 7- ൽ. ടി ദാനത്തിനുശേഷം ദത്തഭൂമിയിൽ ഇരുന്നുകൂടെന്നു ഋത്വിക്കുകൾ പറകയാൽ ഇരിപ്പാൻ ഇടമന്വേഷിച്ചു വരുണന്റെ വാക്കിനാലും, കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞവിധം ചതിപ്രയോഗത്താലുണ്ടായ ദാനത്താൽ രാജ്യം കൈവിട്ടു് ഇരിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ലാതെ കൈലാസത്തുചെന്നു സങ്കടം പറകയും ശിവന്റെ ആജ്ഞാനുസരണം സുബ്രഹ്മണ്യനുമായി കന്യാകുമാരിയിൽ ചെന്നു സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ പ്രാഭവംകൊണ്ടുണ്ടായ വിഷ്ണുമായയെ സേവിക്കയും ചെയ്കയാലും. ഭൂമിയുണ്ടാക്കിയെന്നും കാണുന്നു.

2. മലയാളഭൂമി ഉണ്ടാക്കാനുള്ള കൃത്യം:- സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സഹ്യാദ്രിയിൽ നിന്നു സായകമയച്ചു സമുദ്രത്തെ നീക്കിയെന്നും, ടി 7-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പരശു എറിഞ്ഞു രാജ്യമുണ്ടാക്കിയെന്നും. കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ ഇടത്തു കൈകൊണ്ടു കന്യാകുമാരിയിൽവച്ചു പരശു എറിഞ്ഞു് അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നും. കേരളോൽപത്തിയിൽ ഗോകർണ്ണത്തു കന്മലയിലിരുന്നു വരുണനെ സേവിച്ചു ഭൂമിയുണ്ടാക്കിയെന്നും കാണുന്നു.

3. മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയും വിസ്തീർണ്ണവും: സ. ഉ. 1-ൽ കലിംഗത്തിലെ വൈതരണിനദിക്കു തെക്കു് സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു വടക്കു് 100 യോജന നീളത്തിൽ 3 യോജന വീതിയിൽ- എന്നും. ടി 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ 100 യോജന നീളത്തിൽ 5 യോജന വീതിയിൽ എന്നും, കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ 100 യോജന നീളത്തിൽ 10 യോജന വീതിയിൽ എന്നും. കേരളോൽപത്തിയിൽ 160 കാതം ഭൂമിയെന്നും കാണുന്നു.

4. മലയാളഭൂമി ദാനത്തിനുള്ള കാരണം: പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തതായിട്ടു സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിലും കേരളമാഹാത്മ്യത്തിലും കാണുന്നില്ല. കേരളോൽപത്തിയിൽ വീരഹത്യാപാപശാന്തിക്കായിട്ടും കേരളാവകാശക്രമത്തിൽ വീരഹത്യാപാപാവശിഷ്ടത്തിന്റെ പരിഹാരത്തിനായിട്ടും അപ്രകാരം ചെയ്തു എന്നു കാണുന്നു.

ഇനിയും പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണരെ കൊണ്ടുവരിക. അവർ തിരിച്ചു പൊയ്ക്കളയുക. വീണ്ടും കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിക്കുക മുതലായകാര്യങ്ങൾ, വാസ്തവസംഗതികളെ മറയ്ക്കാൻവേണ്ടിയുള്ള യത്നത്തിൽ ഒന്നിനൊന്നു വിപരീതമായും പൊതുവേ വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലാതെയും ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇതിനു് ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം: മലയാചലനിവാസികളും രണശൂരന്മാരുമായ നാകന്മാർ സമുദ്രംവയ്പിൽ ഉണ്ടായ ഭൂമിയെ കൈവശംവച്ചു് രക്ഷിക്കുമ്പോൾ, മറ്റുള്ളവർ അതിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ നാകന്മാർ കയർക്കുകയും വിദേശികൾ ഭയപ്പെട്ടു് ഓടി രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു് ആശ്രയിച്ചു് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അവിടവിടെ പാർത്തുകൊള്ളുവാൻ അവരെ നാകന്മാർ അനുവദിച്ചു. ഇപ്രകാരം വാസ്തവസംഗതികൾ ഇരിക്കവെ സ്വാർത്ഥതൽപരതനിമിത്തം 'നാകന്മാർ' എന്ന വർഗ്ഗനാമത്തെ (ദ്രാവിഡഭാഷയിലുള്ള) സംസ്കൃതത്തിലെ 'നാഗന്മാർ' എന്ന പദമായിട്ടു മാറ്റിമറിക്കയും സമുദ്രം നീങ്ങി ഉണ്ടായ കേരളത്തിൽ സർപ്പങ്ങൾ അധികം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പാർപ്പാൻ പാടില്ലാതെ വന്നു എന്നും മറ്റും എഴുതിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

നടന്നതോ നടക്കുന്നതോ ആയ ഒരു സംഗതിയുടെ കാരണം അറിയുന്നതിനായി വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ അതുസംബന്ധമായ സാക്ഷിമൊഴിയും പ്രമാണവും പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായും പരസ്പരവിരുദ്ധമായും കാണപ്പെടുന്നു എങ്കിൽ ആയതു് അവിശ്വാസ്യവും ത്യാജ്യവും ആണെന്നും ഒരേപ്രകാരം യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കു ചേർന്നിരിക്കുന്നു എങ്കിൽ വിശ്വാസ്യവും സ്വീകാര്യവും ആണെന്നും ഉള്ളതു് സർവ്വസമ്മതമാണല്ലോ. മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ ജന്മാവകാശത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന അവരുടെ പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അതുസംബന്ധമായ വിവരങ്ങൾ പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധമായും പരസ്പരവിരുദ്ധമായും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അവ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങ

ളല്ലെന്നും അതിനാൽ അവർക്കു് ഇവിടെ ജന്മാവകാശമില്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

സംഗതികൾ അനുഭവത്തിൽ ഇരിക്കയാൽ സാക്ഷിമൊഴിയും പ്രമാണവും അവിശ്വാസ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് വലിയ ദോഷമില്ലെന്നും പ്രകൃതത്തിലെ പല വിഷയങ്ങളും പ്രസ്തുത പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഏറക്കുറെ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലും ഈ മലയാളത്തിലെ ഏർപ്പാടും നടപ്പും ഏതാവൽപര്യന്തം അവയ്ക്കു് അനുസരണമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതിനാലും അവയേയും ആവക പ്രമാണസാരങ്ങളേയും വിശ്വസിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഒരുപക്ഷമുണ്ടാകാം. ഇതിൻപ്രകാരം താഴെപ്പറയുന്ന സംഗതികൾ അംഗീകാര്യങ്ങളായിത്തീരുന്നു: ഈ മലയാളഭൂമി പരശുരാമക്ഷേത്രമാകുന്നു. പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി അവർക്കായിട്ടു് അതിനെ ദാനംചെയ്തു. അങ്ങനെ ഇവിടത്തെ സകല അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും യജമാനത്വവും ബ്രാഹ്മണർക്കും ദാസ്യവൃത്തി മുതലായ എല്ലാ ഏർപ്പാടുകളും നടവടികളും മലയാളിനായന്മാർക്കും (ഇടക്കാലങ്ങളിൽ തുടങ്ങി ഈ ബ്രാഹ്മണരാൽ ശൂദ്രരെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്ന) സിദ്ധിച്ചു.

ഈ സംഗതികളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി തിരിച്ചു് അവയുടെ അയാഥാർത്ഥ്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള വിശേഷഖണ്ഡനം അടുത്ത അദ്ധ്യായംമുതൽ ആരംഭിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 1

ദാനകാരണനിഷേധം

ഭാർഗ്ഗവനു് ക്ഷത്രിയവധം നിമിത്തം ഉണ്ടായ വീരഹത്യാദോഷത്തെയാണു് മലയാളഭൂമിദാനത്തിനു കാരണമാക്കി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്; എന്നാൽ,

"മാതൃഹത്യേശ്ച പാപസ്യ ക്ഷത്രിയാനപ്യതഃപരം
കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനം ഹത്വാ ഏകശാസനയാ വിഭോ
പാല്യതാം....."

(കേ മാ. അ. 3)

``മാതൃഹത്തിപാപത്തിനു്''[10] ക്ഷത്രിയരേയും കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനനേയും കൊന്നു് ഏകശാസനയോടുകൂടി രാജ്യപരിപാലനം ചെയ്യണം.'' എന്നിങ്ങനെ മഹർഷിമാർ വിധിച്ചപോലെ അദ്ദേഹം ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടും. ആയതു ശിഷ്ടപരിപാലനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ദുഷ്ടനിഗ്രഹമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കയാലും. ലോകരക്ഷകന്മാർ ധനജനയൗവനഗർവ്വിഷ്ഠന്മാരായ ലൗകികരുടെ ബോധത്തിനായിട്ടു പാപശാന്തിക്കെന്നപോലെ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്ക പതിവുള്ളതിനാലും ഭാർഗ്ഗവനിൽ പാപലേശമില്ല. വീണ്ടും ഔപചാരികമായിട്ടെന്നപോലെ,

``ഷോഡശാഖ്യം മഹാദാനം
കർത്തുമിച്ഛാമി ഭൂസുരാഃ
കേന രൂപേണ തദ്ദാനം
കിയത്സംഖ്യാ യഥാവിധി
വീരഹത്യേശ്ച പാപസ്യ
ബ്രൂത സർവ്വേ ദ്വിജോത്തമാഃ''

(കേ. മാ. അ. 4)

``ഹേ! ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരെ! ഞാൻ വീരഹത്തിപാപത്തിനു ഷോഡശമഹാദാനം'' കഴിപ്പാനിച്ഛിക്കുന്നു. അതു് എങ്ങനെയെല്ലാം എത്രത്തോളം വേണ്ടിവരുമെന്നു നിങ്ങളെല്ലാവരും ഒത്തുപറവിൻ'' എന്നു് അദ്ദേഹം ബ്രാഹ്മണരോടു് ആവശ്യപ്പെടുകയും അവരുടെ വിധിപ്രകാരം ദാനം വളരെ കേമമായി നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആ അവസരത്തിൽ,

``വിശ്വാമിത്രസ്തു ധർമ്മാത്മാ കൗതുഹലസമന്വിതഃ
അത്യാശ്ചര്യമിദം രാജന്നലമിത്യബ്രവീന്മുനിഃ'

(കേ. മാ. അ. 5)

``ധർമ്മാത്മാവായ വിശ്വാമിത്രമുനി സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഹേ! രാജൻ! ഇതു് അത്യാശ്ചര്യമായിരിക്കുന്നു. മതി'' എന്നുപറഞ്ഞു. അതോടുകൂടി ഭാർഗ്ഗവനിൽ പാപം ഒട്ടും ശേഷിപ്പാൻ ഇടയില്ല. ഇനിയും ദാനം കഴിഞ്ഞ ഉടൻ ബ്രാഹ്മണരുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം,

``സർവ്വാൻ ഭൂമണ്ഡലാന്വാപി സർവ്വപാപവിമുക്തയേ
വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമി മുനീശ്വരാഃ

(കേ. മാ. അ. 5)

''ഹേ! മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരേ! സർവ്വപാപവിമോചനത്തിനായിട്ട് എല്ലാ ഭൂമണ്ഡലങ്ങളേയും വിപ്രന്മാർക്കു ഞാൻ ദാനം ചെയ്യുന്നു.'' എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു ഭാർഗ്ഗവൻ ദാനം ചെയ്തു. ഇതിനുശേഷം പാപത്തിന്റെ ലവലേശംപോലും ശേഷിപ്പാൻ ഇടയില്ല.

ഇത്രയും കഴിഞ്ഞിട്ടും ഭാർഗ്ഗവനിൽ പാപലേശം കിടന്നിരുന്നതായി കേരളാവകാശക്രമത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനു യാതൊരടിസ്ഥാനവുമില്ല. വിശിഷ്യ, അർവാചീനമായ ഭാഷാഗദ്യഗ്രന്ഥത്തിനു സംസ്കൃതമൂലഗ്രന്ഥത്തിനോളം പ്രാമാണ്യം ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ല.

'ദാനകാരണനിഷേധം' സ്ഥാപിക്കുന്നതായി മേല്പറഞ്ഞവ കൂടാതെ ഭാർഗ്ഗവന്റെ തപസ്സ്, യോഗം, ജ്ഞാനം മുതലായ ശക്തികൾ അത്യന്തം ഗണനീയങ്ങളാകുന്നു. പാപമറ്റവർക്കു മാത്രമേ ഈവക ശക്തികൾ വർദ്ധിച്ചു സമുദ്രനിഷ്കാസനം മുതലായവ സ്ഥിരമായി സാധ്യമാവു എന്നുള്ളതിന് ശ്രുതിസ്മൃത്യാദികളിൽനിന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

''തപോഭിഃ ക്ഷീണപാപാനാം''

(ആത്മബോധം)

അർത്ഥം: ''തപസ്സുകൊണ്ടു പാപം നശിച്ചവർക്ക്.''

''തപസാ കല്മഷം ഹന്തി''

(സ്മൃതി)

അർത്ഥം: ''തപസ്സുകൊണ്ടു പാപത്തിനെ ഹനിക്കുന്നു.''

''യോഗാഗ്നിർദ്ദഹതേ ക്ഷിപ്ര-

മശേഷം പാപപഞ്ജരം''

(സ്മൃതി)

അർത്ഥം: ''യോഗാഗ്നി സകല പാപങ്ങളേയും വേഗത്തിൽ നശിപ്പിക്കുന്നു.''

ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ തപസ്സുകൊണ്ടും യോഗംകൊണ്ടും പാപം ക്ഷയിക്കുമെന്നു വരുന്നു. ഭാർഗ്ഗവൻ വലിയ തപസ്വിയും യോഗിയുമാണെന്നുള്ളതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

''ജ്ഞാനാഗ്നിസ്സർവകർമ്മാണി
ഭസ്മസാൽകുരുതേർജ്ജുന''

(ഭ. ഗീത)

അർത്ഥം: ''ഹേ! അർജ്ജുന! ജ്ഞാനാഗ്നി സർവ്വകർമ്മങ്ങളേയും ഭസ്മമാക്കിച്ചെയ്യുന്നു.''

''സർവം ജ്ഞാനപ്ലവേനൈവ
വ്രജിനം സന്തരിഷ്യതി''

(ഭ. ഗീത)

അർത്ഥം: ''എല്ലാ പാപങ്ങളേയും ജ്ഞാനം അതിക്രമിക്കുന്നു.''

''അശ്വമേധസഹസ്രാണി
ബ്രഹ്മഹത്യാശതാനി ച
കുർവന്നപി ന ലിപ്യേത
യദ്യേകത്വം പ്രപശ്യതി.''

(സൂതസംഹിത)

അർത്ഥം: ''ആയിരം അശ്വമേധവും നൂറു ബ്രഹ്മഹത്യയും ചെയ്താലും ആത്മൈക്യജ്ഞാനമുണ്ടെങ്കിൽ പാപമുണ്ടായിരിക്കയില്ല.''

''യസ്യ നാഹംകൃതോ ഭാവോ
ബുദ്ധിരസ്യ ന ലിപ്യതേ
ഹത്വാപി സ ഇമാൻ ലോകാൻ
ന ഹന്തി ന നിബദ്ധ്യതേ.''

(ഭ. ഗീത)

അർത്ഥം: ''യാതൊരുത്തന്നു് അഹങ്കാരവും മനപ്പറ്റുമില്ലാതിരിക്കുന്നുവോ അവന്നു് ഈ ലോകം മുഴുവനും നശിച്ചാലും ബന്ധനവും ഹാനിയും ഇല്ല.''

''തപസാ ബ്രഹ്മ വിജിജ്ഞാസസ്വ''

(ശ്രുതി)

അർത്ഥം: ''തപസ്സുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തെ അറിവാനിച്ഛിക്കുന്നു.''

''ന മാതൃവധേന പിതൃവധേന ന ഭ്രൂണഹത്യയാ''

(കൗഷീതക്യുപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം: ''മാതൃവധംകൊണ്ടും പിതൃവധംകൊണ്ടും ഭ്രൂണഹത്യകൊണ്ടും ഒന്നുമില്ല.'' (വിദ്വാനു് മുഖഭാവം മാറുകില്ലെന്നു ശേഷം.)

''യഥാ പുഷ്കരപലാശ ആപോ ന ശ്ലിഷ്യന്ത, ഏവം ഹ വിദി കർമ്മ ന ശ്ലിഷ്യതെ''

(ശ്രുതി)

അർത്ഥം: ''താമരയിലയിങ്കൽ വെള്ളം പറ്റാത്തതുപോലെ വിദ്വാങ്കൽ കർമ്മച്ചേർച്ചയില്ല. (കർമ്മം തങ്ങുകയില്ല.)

''തദധിഗമ ഉത്തരപൂർവ്വാഘയോരശ്ലേഷവിനാശൗ തദ്വ്യപദേശാൽ''

(ബ്രഹ്മസൂത്രം)

അർത്ഥം: ''ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയിങ്കൽ മുൻപിൻ പാപങ്ങളുടെ രണ്ടിന്റേയും പറ്റില്ലായ്മയും നാശവും ക്രമേണ വരുന്നു.''

''ഇതരസ്യാപ്യേവമസംശ്ലേഷഃ പാതേതു''

(ബ്രഹ്മസൂത്രം)

അർത്ഥം: ''ജ്ഞാനസിദ്ധികാലത്തു് ഇതുപോലെ തന്നെ പുണ്യങ്ങളുടേയും പറ്റു് അറുതിവരുന്നു.''

ഭാർഗ്ഗവൻ ദത്താത്രേയഭഗവന്മുഖത്തുനിന്നും ബ്രഹ്മതത്വോപദേശം ലഭിച്ച ജ്ഞാനിയാകുന്നു. (ത്രിപുരാരഹസ്യം ജ്ഞാനകാണ്ഡം നോക്കുക.) മേൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു് തപസ്സ്, യോഗം ഇതുകൾനിമിത്തം അശേഷപാപക്ഷയവും സകല സിദ്ധികളും സംഭവിക്കുമെന്നും ജ്ഞാനിയെ യാതൊരു പാപപുണ്യങ്ങളും തീണ്ടുകയില്ലെന്നും കാണുന്നു. ഭാർഗ്ഗവൻ തപസ്വിയും യോഗിയും ജ്ഞാനിയുമാകുന്നു എന്നതു് മറ്റു പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടും തെളിയുന്നു.

ഈ കാരണങ്ങളാൽ ദാനകാരണമില്ലെന്നും കാര്യകാരണസംബന്ധയുക്ത്യാ[12] ദാനമുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും സിദ്ധിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 2

മലയാളബ്രാഹ്മണരെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ല

സംഗ്രഹം: പരശുരാമനു പാപമില്ലെന്നും അതിനാൽ പാപപരിഹാരത്തിനായിട്ടു് മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്‌വാൻ കാരണമില്ലെന്നും ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ സാധിച്ചു. ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ദാനംകൊടുക്കുന്നതിനായി അദ്ദേഹം വിദേശത്തുനിന്നും ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തീട്ടില്ലെന്നും തെളിയിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കായി ഏർപ്പെടുന്ന പ്രധാന വാദമുഖങ്ങളേയും അതുകളുടെ തീർച്ചകളേയും വായനക്കാരുടെ സൗകര്യത്തിനായി ഇവിടെ കാണിക്കുന്നു.

1. മറ്റുള്ള ജാതികളെന്നപോലെ മലയാളബ്രാഹ്മണരിലും അനേകം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ഇവയെ വിവരിക്കുന്ന കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളാവകാശക്രമം മുതലായ പ്രമാണങ്ങളിൽ ദാനസ്വീകരണവും മറ്റുമാണു് ഈ വിഭാഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്നു കാണുന്നു. അവയിൽ ആദ്യകാരണം ദാനസ്വീകരണമായിരിക്കണമെന്നും മറ്റു കാരണങ്ങൾ കാലാന്തരത്തിൽ സംഭവിച്ചവയായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ളതിനു സംശയമില്ല. ദാനം സ്വീകരിച്ചവരെ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിട്ടും സ്വീകരിക്കാത്തവരെ ഉത്തമന്മാരായിട്ടും അദ്യാപി[13] ഗണിച്ചുപോരുന്നുണ്ടു്. ഈ ഫലം സംഭവ്യമാണോ എന്നു പരിശോധിക്കാം.

2. പരശുരാമനിൽനിന്നും ദാനം വാങ്ങിയതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണർക്കു് പതിത്വം സംഭവിക്കണമെങ്കിൽ ദാനം ചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പു് അദ്ദേഹത്തിനു പതിത്വം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ മലയാളഭൂമി ദാനത്തിനുമുമ്പുതന്നെ അനേകം മഹാദാനങ്ങളും മറ്റും നടത്തിയിട്ടുള്ള ദിവ്യശ്രീമാനായ പരശുരാമനു പതിത്വം ഒരിക്കലും ഉണ്ടെന്നു വരുന്നതല്ല. ഇതു മുന്നദ്ധ്യായത്തിൽ സാധിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആയതിനാൽ ബ്രാഹ്മണർക്കു പതിത്വം വന്നു എന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

3. ശരിയായ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ ദാനം വാങ്ങുന്നതുകൊണ്ടു ബ്രാഹ്മണർക്കു പതിത്വം വരികയില്ല; പതിത്വം വന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ആ ബ്രാഹ്മണർക്കു കർമ്മശക്തിയില്ലായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ കാര്യത്തിൽ ഭയന്നു കയ്യിൽ വാങ്ങാതെയിരുന്ന ഉത്തമന്മാരും കയ്യിൽ വാങ്ങി ഭ്രഷ്ടരായിത്തീർന്ന മറ്റുള്ളവരും ആന്തരാൽ ഒരുപോലെതന്നെ. ആകയാൽ മലയാളത്തിൽ വരുന്നതിനുമുമ്പു് ഈ ബ്രാഹ്മണർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നതായി കേരളമാഹാത്മ്യാദികളിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന യോഗ്യതാംശങ്ങൾ ഇവരെ സംബന്ധിക്കാനിടയില്ല.

4. ദാനസ്വീകാരംനിമിത്തം പതിത്വം വന്നതു് ദാനാർഹത ഇല്ലായ്മകൊണ്ടല്ല, പരശുരാമന്റെ പ്രത്യേക വിധിപ്രകാരം ആണു് എന്നുള്ള പക്ഷത്തിൽ മറ്റു ഭൂമികളെ ദാനംചെയ്തപ്പോൾ ഏർപ്പെടുത്താത്ത ചട്ടം മലയാളഭൂമിദാനത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രം പരശുരാമൻ ശ്രുതി സ്മൃത്യാദികൾക്കും ലൗകികനിയമത്തിനും വിപരീതമായി ഏർപ്പെടുത്താനിടയില്ല.

5. പരശുരാമൻ ദാനാർഹരായവർക്കേ ദാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളു എന്നു പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ദാനാർഹന്മാരുടെ ലക്ഷണം ദാതാവിന്റെ പാപത്തെ കർമ്മശക്തികൊണ്ടു് അവരിലും തങ്ങളിലും പറ്റാത്തവിധം നശിപ്പിക്കുന്നതാണു്. എന്നാൽ മലയാളബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം വാങ്ങിയതുകൊണ്ടു് പതിത്വം വന്നതായി കാണുന്നതിനാൽ അവരെ പരശുരാമൻ ഇതിലേയ്ക്കായിട്ടു കേരളത്തിൽ വരുത്തീട്ടില്ല.

ബ്രാഹ്മണരുടെ ജാതിവിഭാഗം

"അഷ്ടൗ ഹി വിപ്രാ ദ്വൗ ന്യൂനൗ
ദ്വാദശൈവാന്തരാളികാഃ"

(ജാതിനിർണ്ണയം)

അർത്ഥം: "ബ്രാഹ്മണവർണ്ണത്തിൽ ജാതി എട്ടു്; ന്യൂനജാതി രണ്ടു്; അന്തരാളജാതി പന്ത്രണ്ടു്."

ഈ ജാതികൾ എല്ലാം താഴെ പറയുന്ന വിഭാഗങ്ങളിലും അവയുടെ പിരിവുകളിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

''സമ്രാഡാഢ്യോ വിശിഷ്ടശ്ച
സാമാന്യോ ജാതിമാത്രകഃ
സാങ്കേതികശ്ച ശപ്തശ്ച
പാപീത്യഷ്ടവിധോ ദ്വിജഃ''
(ജാതിനിർണ്ണയം)

അർത്ഥം: ''1–ാമതു് സമ്രാട് (തമ്പ്രാക്കൾ); 2–ാമതു് ആഢ്യന്മാർ (അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ); 3–ാമതു് വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണർ; 4–ാമതു് സാമാന്യന്മാർ; 5–ാമതു് ജാതിമാത്രന്മാർ; 6–ാമതു് സാങ്കേതികന്മാർ: 7–ാമതു് ശാപഗ്രസ്ഥന്മാർ: 8–ാമതു് പാപികൾ

ഇവരിൽ ഒന്നാമതായ തമ്പ്രാക്കൾക്കു് ഭദ്രാസനം, സാർവ്വമാന്യം, ബ്രാഹ്മസാമ്രാജ്യം, ബ്രഹ്മവർച്ചസ്സു് ഇങ്ങനെ നാലുസ്ഥാനങ്ങൾ പരശുരാമൻ ആചന്ദ്രതാരം പുത്രപൗത്രപരമ്പരയായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ വൃത്തി മേല്പറഞ്ഞസ്ഥാനങ്ങളെ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചുപോരികയാകുന്നു.

രണ്ടാമതു് അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ആഢ്യന്മാർ. വളരെ യാഗം ചെയ്തു് ദേവപ്രീതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരാകയാൽ മേലിൽ ഇവർക്കു് യാഗം ചെയ്യാതെതന്നെ യാഗഫലത്തോടുകൂടി തപസ്സു്, വേദവേദാംഗങ്ങളുടെ അർത്ഥജ്ഞാനം, പ്രഭുത്വം ധർമ്മശീലത്വം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ പരശുരാമൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. തദനുഷ്ഠാനംതന്നെ ഇവരുടെ വൃത്തി. ഇവരെ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാർ എന്നു പറയും.

മൂന്നാമതു് വിശിഷ്ടബ്രാഹ്മണർ. ഇവർക്കു് അഗ്നിഹോത്രം, ഭട്ടവൃത്തി, സന്ന്യാസം, അന്യ ദ്വിജന്മാരെകൊണ്ടു് യാഗംചെയ്യിക്കൽ ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. തദനുഷ്ഠാനം തന്നെ ഇവരുടെ വൃത്തി. 'ആധാനം' എന്നകർമ്മം ചെയ്താൽ ഇവരെ 'ആഹിതാഗ്നി' അല്ലെങ്കിൽ 'അടിതിരി' എന്നും സോമയാഗം ചെയ്താൽ 'സോമയാജി' അല്ലെങ്കിൽ 'ചോമാതിരി' എന്നും അഗ്നിചയനം ചെയ്താൽ 'അഗ്നിചിത്തു്' അല്ലെങ്കിൽ 'അക്കിത്തിരി' എന്നും ഭട്ടവൃത്തിമാത്രമുള്ളവരെ 'ഭട്ടതിരി'മാർ എന്നും പറയുന്നു.

നാലാമതു സാമാന്യബ്രാഹ്മണർ. ഇവർക്കു വേദാദികൾ അഭ്യസിക്കുക, സന്ന്യാസം, മന്ത്രവാദം, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ തന്ത്രം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

അഞ്ചാമതു ജാതിമാത്രന്മാർ. ഇവരെ നാലുതരമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (1) പരശുരാമനിയോഗത്താൽ വൈദ്യശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചു ചികിത്സിക്കുന്നവരായ അഷ്ടവൈദ്യന്മാർ. (2) പരശുരാമനോടു ബ്രഹ്മക്ഷത്രമായി മലയാളത്തെ രക്ഷിപ്പാൻ ആയുധം വാങ്ങിയവർ. (3) ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ടോ മഹാരോഗംകൊണ്ടോ വേദാദ്ധ്യയനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് ഏതു പ്രവൃത്തികൊണ്ടെങ്കിലും ജീവനെ രക്ഷിച്ചവരായ ബ്രാഹ്മണർ. (4) രാഗദ്വേഷാദികളെക്കൊണ്ടു ദുഷ്ടന്മാരായതു നിമിത്തം വേദാദ്ധ്യനത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു സ്വേച്ഛയായി ഓരോ വേഷങ്ങളെ അവലംബിച്ച് ജീവനെ രക്ഷിച്ചവർ. ഇവർക്ക് ഉത്തമന്മാരോടു കൂടി ഒരു കടവിൽ സ്നാനം, പങ്ക്തിഭോജനം, രംഗസ്ഥാനം, മഹാനസം (അരങ്ങും അടുക്കളയും) ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ മുമ്പു മുമ്പു പറഞ്ഞവർക്ക് ക്രമേണ കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠത്വവും പിമ്പുപിമ്പു പറഞ്ഞവർക്ക് അതുപോലെ ന്യൂനതയും ഉള്ളതായി വിധിച്ചിരിക്കുന്നു, ഈ കൂട്ടരിൽ ഒന്നാമതായി പറയപ്പെട്ട അഷ്ടവൈദ്യന്മാർക്ക് ചികിത്സാദിയും, രണ്ടാമതായുള്ളവർക്ക് നാലു സ്ഥാനങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനവും മറ്റുള്ള പരിഷകൾക്ക് സ്വസ്ഥതയും വൃത്തികളാകുന്നു. അഷ്ടവൈദ്യന്മാരെ സാമാന്യമായി 'നമ്പൂരി' എന്നും വിശേഷമായി 'മൂസ്സ്' എന്നും 'നമ്പി' എന്നും മൂന്നും നാലും തരക്കാരെ വെറും 'നമ്പൂരിമാർ' എന്നും പറയുന്നു.

ആറാമതു് സാങ്കേതികന്മാർ: ഇവർ മലയാളത്തിലുള്ള ഉപദ്രവംനിമിത്തം അവിടം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകയും പിന്നീടു് ആ സ്ഥലം സ്വർഗ്ഗതുല്യമായിത്തീരുകയാൽ പരശുരാമനോടപേക്ഷിച്ച് വീണ്ടും വന്നു പാർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരാണ്. ഇവരെ പരശുരാമൻ "ഹേ! ബ്രാഹ്മണാഃ!" എന്നു വിളിക്കയും അതിലുള്ള പകുതിഭാഗം ഇവരുടെ പേർ ആയിട്ടു തീരുകയും ചെയ്തു. ആയതു് 'ഹെബ്രാ' എന്നാകുന്നു. അതു ലോപിച്ച് എമ്പ്രാൻ എന്നായിത്തീർന്നു. ഇവരിൽ ചിലർക്ക് മുഴുവനും മലയാളാചാരവും ചിലർക്ക് പരദേശാചാരവും മറ്റുചിലർക്ക് ഇതുകൾ ഇടകലർന്ന ഒരു രീതിയും ആകുന്നു. ഇവരെ ആറു ക്ലാസാക്കി വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നു: (1) തിരുവല്ലാദേശി, (2) തൃപ്പൂണിത്തുറദേശി, (3) അക്കരദേശി, (4) ഇക്കരദേശി, (5) കർണ്ണാടകരു്, (6) തൗളവന്മാരു്. ഇതിൽ തിരുവല്ലാദേശികളെ കോലത്തിരിരാ

ജാവു കൊണ്ടുവന്നു കോലത്തുനാട്ടിൽ വാഴിക്കയും തൃപ്പൂണിത്തുറ ദേശികളെ തൃപ്പൂണിത്തുറരാജാവു കൊണ്ടുവന്ന് അവിടെ വാഴിക്കയും മൂന്നും നാലും തരക്കാരെ കുലശേഖരമഹാരാജാവു കൊണ്ടുവന്നു വാഴിക്കയുംചെയ്തു. കർണ്ണാടകന്മാരും തൗളവന്മാരും ആരും കൊണ്ടുവരാതെ തങ്ങൾതന്നെ ദക്ഷിണദിക്കുകളിൽ ഗതാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാകുന്നു. ഈ ആറു ക്ലാസുകാരേയും പരശുരാമൻ മുപ്പത്തിരണ്ടു ഗ്രാമങ്ങളിൽ പണ്ടു വാഴിച്ചു. ഇവർക്കു് വേദാദ്ധ്യയനം, ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ശാന്തി, നമസ്കാരഭക്ഷണം, പരികർമ്മം ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങൾ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഏഴാമതു് ശാപഗ്രസ്ഥന്മാർ: പരശുരാമന്റെ പ്രത്യക്ഷത്തെ പരീക്ഷിക്കയാൽ അദ്ദേഹത്തിനാലും ആചാര്യസ്വാമികളാലും ശപിക്കപ്പെട്ടവരാകുന്നു ഇവർ. ഇവരേയും സാമാന്യമായി 'നമ്പൂരിമാർ' എന്നു പറയും. ഇവർക്കു് അവേദപാഠവും, അനമസ്കാരഭക്ഷണവും, അപൂജ്യത്വവും, അസഹസ്ഥിതിയും ഇങ്ങനെ നാലു സ്ഥാനങ്ങളും തത്സംബന്ധമായ വൃത്തികളും വിധിച്ചിരിക്കുന്നു.

എട്ടാമതു് പാപികൾ: ഇവരെ അഞ്ചു ക്ലാസാക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. (1) പരശുരാമനോടു ദാനംവാങ്ങിച്ചവരായ ഊരിലെ 'പരിഷമൂസ്സന്മാർ' (2) പെരുമാളെ നിഗ്രഹിപ്പാൻ അനുവാദം കൊടുത്ത ഗ്രാമണികൾ. (3) വരാഹമൂർത്തിയെക്കളഞ്ഞ പന്നിയൂർ ഗ്രാമക്കാർ. (4) ശൂദ്രപൗരോഹിത്യം വഹിച്ച ഇളയതന്മാർ. (5) ബ്രാഹ്മണരുടെ അനുവാദപ്രകാരം പെരുമാളിനെ നിഗ്രഹിച്ച നമ്പിടികൾ. ഇവരിൽ ഒന്നു മുതൽ മൂന്നുവരെ ക്ലാസ്സുകളിലുള്ളവർക്കു് പാപതാരതമ്യം പോലെ സ്ഥാനതാരതമ്യവും നാലും അഞ്ചും ക്ലാസുകാർക്കു് ജാതിഭേദവും ഉണ്ടു്. ഇതുകൂടാതേയും; ഏതേതു കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്താൽ ഭ്രഷ്ടു ഭവിക്കുമെന്നു ശാസ്ത്രത്താൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ ആ കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തവരേയും പാപിഷ്ഠന്മാർ എന്നു പറയുന്നു.

മേൽവിവരിച്ച ബ്രാഹ്മണരെ അവരുടെ വിശേഷാലുള്ള പേരുകളെക്കൊണ്ടല്ലാതെ സാമാന്യമായി 'നമ്പൂരിമാർ' എന്നും നാലും അഞ്ചും ക്ലാസുകളിൽ ചിലരെ 'പോറ്റിമാർ' എന്നും വ്യവഹരിച്ചു വരുന്നു. ഒടുവിൽ വിവരിച്ചവരിൽ ചില സ്ഥാനമാനമുള്ളവരെ 'നമ്പിടിമാർ' (പണ്ടാരത്തിൽ) എന്നും പറയുന്നു. ആറാംക്ലാസുകാരെ സാമാന്യമായി 'എമ്പ്രാൻ' എന്നും ചില ദിക്കുകളിൽ പോറ്റി എന്നും

ഏഴാംക്ലാസിലുള്ളവരെ സാമാന്യമായി 'നമ്പൂരി' എന്നും എട്ടാംക്ലാസിലുള്ളവരിൽ മൂന്നാമന്മാരെ 'നമ്പൂരി' എന്നും ശിഷ്ടമുള്ളവരെ അതതു പിരിവിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയും വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നു. മാതൃവഴിയവകാശം സ്വീകരിച്ച പയ്യന്നൂർ ഗ്രാമക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരെ 'അമ്മാമന്മാർ' എന്നു പറയുന്നു. മേൽക്കാണിച്ച വിഭാഗങ്ങളിൽ ചിലതിൽ ഉൾപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണദാനം വാങ്ങുക ഹേതുവായിട്ടും മറ്റും ചിലർ അതിൽ പിന്നീടു സംഭവിച്ച ദവറെ കാരണങ്ങളാലും ഭ്രഷ്ടരായിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു് അവർക്കു തക്കതായ കർമ്മശക്തിയില്ലായിരുന്നു എന്നും അങ്ങനെ കർമ്മശക്തിയില്ലാത്തവരും അതിനാൽ ദാനത്തിനു് അർഹതയില്ലാത്തവരും ആയ ബ്രാഹ്മണന്മാരെ പരശുരാമൻ ദാനത്തിനായി കൊണ്ടുവന്നിരിക്കയില്ലെന്നും വിചാരിക്കേണ്ടതാണു്.

പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവന്ന ബ്രാഹ്മണർ മലയാളത്തിൽ വരും മുമ്പു് ഉത്തമന്മാരായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു പറയുന്ന പ്രമാണം:

കൃഷ്ണാതീരേ തു ഗത്വാഥ ചചാര ഭൃഗുനന്ദനഃ ...."
ഇത്യാദി. (അനുബന്ധം (1) നോക്കുക.)

ഇത്യാദിയായ പ്രമാണങ്ങളാലും ദാനം വാങ്ങുക മുതലായ ഭ്രഷ്ടുസംഗതികളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരെ ഒഴിച്ചു ശേഷമുള്ള മലയാളബ്രാഹ്മണർ എല്ലാവരും ഉത്തമന്മാരായിത്തന്നെ ഇരിക്കയാലും ഭാർഗ്ഗവൻ കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ അവരിൽ ആരുംതന്നെ ഭ്രഷ്ടന്മാരായിരുന്നില്ലെന്നും ഇവിടെ വന്നു് മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളിൽ ചേർന്ന കാരണത്താൽ അപ്പോൾമുതൽക്കു് ഇപ്രകാരം പതിത്വം അവർക്കു സംഭവിച്ചതാണെന്നും ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു സമാധാനം പറഞ്ഞേക്കാം.

ടി പ്രമാണം ഇവിടെ യോജിക്കുന്നില്ല

എന്നാൽ ഏതാനും പേർ ഉൾപ്പെടുകയും അതുകൊണ്ടു് ഭ്രഷ്ടന്മാരായിപ്പോകയും ചെയ്തു എന്നും മറ്റുള്ളവർ ഉൾപ്പെടാതെ മാറിനിന്നുകളഞ്ഞതുകൊണ്ടു് പൂജ്യന്മാരായി എന്നും കാണുകയാൽ ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞവരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിൽ മറ്റേവരെപ്പോലെ ഭ്രഷ്ടന്മാരാകുമായിരുന്നു എന്നും അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു

മാത്രമാണു് ഭ്രഷ്ടന്മാരാകാതിരിക്കുന്നതു് എന്നും തീർച്ചയാക്കാം. ഈ ഒരു സംഗതികൊണ്ടുതന്നെ ഇവർ എല്ലാവരും ആന്തരാൽ തുല്യന്മാരെന്നും തന്നിമിത്തം ദാനാർഹന്മാരല്ലെന്നും പ്രസ്തുത പ്രമാണം ഇവരെ സംബന്ധിക്കയില്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ദാനം വാങ്ങിയനിമിത്തം ഭ്രഷ്ടുഭവിപ്പാൻ ഇടയില്ല

സ്വീകൃത്തുകൾക്കു് ദാനസ്വീകാരദ്വാരാ സംഗമിച്ച വീരഹത്യാ പാപമാണു് ഈ മലയാളബ്രാഹ്മണരിൽ ഇങ്ങനെ ഭ്രഷ്ടരൂപമായി നിലനിന്നുപോരുന്നതെന്നു കാണുന്നല്ലോ. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഈ പാപം നിന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തെല്ലാം ഭ്രഷ്ടരൂപമായിത്തന്നെ ഇരുന്നിരിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. ആയതുകൊണ്ടു് ദാനദ്വാരാ ഈ ദോഷം ഇവരിലാകുന്നതിനുമുമ്പു് ഭാർഗ്ഗവനിൽത്തന്നെ നിന്നിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ കാലം മുഴുവൻ അദ്ദേഹത്തിനും ഈ വിധം ഭ്രഷ്ടു സംഭവിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഉത്തമവൈദിക കാര്യങ്ങളിൽ ഇവരെപ്പോലെ അദ്ദേഹം ബഹിഷ്കൃതനായിരുന്നിട്ടുണ്ടെന്നുംവരണം. അതിനു യുക്തിയും പ്രമാണവും വിപരീതമായിരിക്കുന്നു. ആ ദോഷം ഇവരിൽ വന്നപ്പോൾമാത്രം ഭ്രഷ്ടരൂപമായി എങ്കിൽ അതിലേയ്ക്കു കാരണവും വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അല്ലാതെ ദാനം വാങ്ങിയനിമിത്തം ഭ്രഷ്ടു ഭവിപ്പാൻ ഇടകാണുന്നില്ലാ.

പരശുരാമന്റെ വിധി

മലയാള ബ്രാഹ്മണപരമായുള്ള 'ശാങ്കരസ്മൃതി' എന്ന ലഘുധർമ്മപ്രകാശിക 1-ാം അദ്ധ്യായം 2-ാം പാദം 9-ം 10-ം ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

"സ്വക്ഷേത്രേ സംഗ്രഹംചക്രേവിഷ്ണുർ
ധർമ്മപതിർഭൃഗുഃ
ലജ്ജതേ ഭർത്സ്യതേ തേന വിപ്രഃ കാമി ശമോചിതഃ
പ്രശമപ്രതിപന്നേരിത്യുച്ച്യതേ ഭൂപ്രതിഗ്രഹാൽ

ജൽമേതിവർണവ്യത്യാസാത്തത്സംബന്ധേനസാചഭ്രഃ

ജന്മേത്യാഖ്യായതേതസ്യസ്വാമിത്വഞ്ചതദാശ്രയം''

(ശാങ്കരസ്മൃതി)

അർത്ഥം: ധർമ്മപ്രതിഷ്ഠാപകനായ വിഷ്ണുവിന്റെ അവതാര മൂർത്തിയായ ഭാർഗ്ഗവൻ തന്റെ സ്വന്തമായ മലയാളത്തിൽ ഭൂമിയെ ദാനം വാങ്ങുന്നതു് ഉത്തമമല്ലെന്നുവെച്ചു് അതിനെ ബ്രാഹ്മണധർമ്മ ത്തിൽ ചുരുക്കി (കുറവാക്കി) കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ശമോചിതനും, കാമിയും, ഭൂമിദാനം വാങ്ങുന്നവനുമായ ബ്രാഹ്മണൻ ശമശീലന്മാ രാൽ നിന്ദിക്കപ്പെടുന്നു. അവർ ലജ്ജിക്കുന്നു. 'ലജ്' ധാതുവിനു് പൃഷോദരാദിത്വാൽ വർണ്ണവ്യത്യാസം[14] വന്നിട്ടാകുന്നു 'ജല്മി' (ദുഷി ച്ചു് 'ജന്മി') എന്നുള്ള പേരുണ്ടായതു്. തത്സംബന്ധം കൊണ്ടു് ഭൂമിക്കു 'ജല്മം' (ജന്മം) എന്നു വ്യവഹാരമുണ്ടായി. ഇതുകൊണ്ടാ ണു് ദാനസ്വീകാരംനിമിത്തം ദോഷം സംഭവിച്ചതു് എന്നു് ഒരു പക്ഷമുണ്ടു്.

മേൽപ്രകാരം വിധി ഉണ്ടായിട്ടില്ല

ഈ മലയാളത്തിൽമാത്രം ഭൂമിദാനസ്വീകരണം ദോഷകര മെന്നു ഭാർഗ്ഗവൻ കല്പിക്കാനിടയില്ല. ഈ ഭാർഗ്ഗവൻ മലയാളഭൂമിദാ നത്തിനു മുമ്പു് ഭാരതഖണ്ഡം മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതിന്റെ വിവരം താഴെക്കാണിക്കുന്നു: കുഠാരേണ ച തം ഹത്വാ വർഗ്ഗാൻ ക്ഷത്രിയവംശജാൻ

''ഏകവിംശതിരാവൃത്തൗ സംഭവാനഖിലാൻ തദാ

ഹത്വാഹത്വാ കൃതാൻ സർവ്വാൻ ഉഭയോർവംശജാൻ മുദാ''

(കേ. മാ. അ. 3.)

''ധർമ്മേണ പാലയൻ സർവക്ഷത്രിയസ്യാന്തകഃ പ്രഭുഃ

വീരാൻ ഹത്വാ തു രക്തൈശ്ച പിതൃൻ താൻ

തർപ്പയത്യഹോ

കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനം ഹത്വാ ഏകശാസനയാ ഭുവി
രാജാഭൂൽ പരശുരാമശ്ച സമസ്തേ ക്ഷിതിമണ്ഡലേ"
(കേ. മാ. അ. 4.)

അർത്ഥം: "ഇരുപത്തിയൊന്നു പ്രാവശ്യം രണ്ടു വംശത്തിലും ഉള്ള വർഗ്ഗക്ഷത്രിയന്മാരെ ജനിക്കുന്നവരെ ജനിക്കുന്നവരെ ഒക്കെ പരശുകൊണ്ടു കൊന്നുകൊന്നൊടുക്കി. കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനാദി സർവ്വക്ഷത്രിയന്മാരെയും നിഗ്രഹിച്ച് ഏകശാസനമായിട്ട് എല്ലാ ഭൂമണ്ഡലങ്ങളും ധർമ്മത്തോടുകൂടി ഭാർഗ്ഗവൻ പരിപാലിച്ചു. ഹനിച്ച വീരന്മാരുടെ രക്തത്തിൽ പിതൃതർപ്പണം കഴിച്ചു."

"അന്യോന്യം വീക്ഷിതാസ്സർവ്വേ ആലോചച്യ മുനി
പുംഗവാഃ

നാരദന്തം സമാഹൂയ ഉവാച കുശികാത്മജഃ
ഉപായേനൈവ ഭൂദാനം വിശേഷഫലമുത്തമം
ഏവഞ്ച ബോധയസ്വാർത്ഥമാഗച്ഛ മുനിപുംഗവ!
ഏവമുക്തോ മഹാരാജോ നാരദസ്ത്വരിതം ഗതഃ

ഇംഗിതജ്ഞോ മുനിശ്രേഷ്ഠോ രാജാനം വാക്യമബ്രവീൽ" നാരദഃ "ശ്രൂയതാം ദാനമാഹാത്മ്യം....

തസ്മാത്ത്വം ഭൂമിദാനഞ്ച ത്വരിതം കുരു ഭാർഗ്ഗവ!
ഏവമുക്തസ്തു രാജർഷിഃ പ്രണമ്യ വിനയാന്വിതം
ഭൂദാനം പ്രദദാമ്യത്ര കുസുമൈസ്സഹിതോദകം
ഹസ്തേ ഗൃഹീത്വാ രാമസ്തു...
ചതുസ്സാഗരമദ്ധ്യാ ച ഭൂമിസ്സാ ദീയതേ മയാ
നാനാഗോത്രദ്വിജേഭ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃതം
ഗൃഹീത്വാ മുനയസ്സർവ്വേ തോഷിതാ മുനിസത്തമാഃ
.... ഭാർഗ്ഗവശ്ച തദാബ്രവീൽ
അഹം കിങ്കരവാണ്യത്ര വക്തവ്യം മുനിപുംഗവാഃ
ഭാർഗ്ഗവേണൈവമുക്താസ്തേ സർവ്വേ ച ബ്രഹ്മവാദിനഃ
ത്രപാഭരാശ്ച മുനയസ്തത്കാലേ കൗശികോബ്രവീൽ

സർവ്വാൻ ഭൂമണ്ഡലാൻ ദത്വാ ത്വയാ സ്ഥാതും
ന ശക്യതേ

കുത്രാപി ഗച്ഛ സർവ്വജ്ഞ, യഥേഷ്ടം പയസാന്നിധൗ
ഏവം പുരാ കൃതയുഗേ ശാപകാരണമത്ര തേ
ഏവമുക്തസ്തു ഭഗവാൻ പ്രതിജ്ഞാമകരോത്തദാ
സ്ഥീയദ്ധ്വം യൂയമേവാസ്മിൻ ഭൂമൗ ച ഋഷിപുംഗവാഃ
അഹന്തു ച ഗമിഷ്യാമി ആകാശേ വാരിധാവപി
ഏവമേവഞ്ച നിർമ്മായ തൽ ഭൂമിം പാലയാമ്യഹം
ഇത്യുക്ത്വാ ഭാർഗ്ഗവഃ ശ്രീമാൻ ധൈര്യയുക്തഃ പരാഭവാൽ
കൈലാസഞ്ച പ്രവിശ്യാഥ പ്രണാമമകരോച്ഛിവം.''
(കേ. മാ. അ. 5)

അർത്ഥം: ''വളരെ വളരെ ദാനങ്ങൾ കഴിച്ചിരുന്നിട്ടും ഭൂദാനം കൂടി ചെയ്യണമെന്നു വിശ്വാമിത്രമഹർഷി പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് നാരദൻ പരശുരാമനെ വിവരമറിയിച്ചു. ഭാർഗ്ഗവൻ പൂവും നീരും കൈയിൽ എടുത്തു് നാലു സമുദ്രത്തിനകത്തുള്ള ഭൂമി മുഴുവനും ദാനം ചെയ്തു. ബ്രാഹ്മണർ സന്തോഷസമേതം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം അനുഗ്രഹിച്ചു. അനന്തരം ഭാർഗ്ഗവൻ ഇനി എന്തുവേണ്ടു എന്നു നമസ്കാരപൂർവ്വം ചോദിച്ചപ്പോൾ വിശ്വാമിത്രനൊഴിച്ച് മറ്റെല്ലാവരും നാണിച്ചിരുന്നുപോയി. ഭൂമി മുഴുവനും ദത്തമായിപ്പോയതിനാൽ ഇനി ഇവിടെ ഇരിക്കാൻ പാടില്ലാ, ആകാശത്തിലോ സമുദ്രത്തിലോ പൊയ്ക്കൊള്ളണം എന്നു വിശ്വാമിത്രമഹർഷി പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം തന്നെ 'നിങ്ങൾ ഈ ഭൂമിയിൽ സുഖമായിരിപ്പിൻ' എന്നു പറഞ്ഞും കൊണ്ടു് ഭാർഗ്ഗവൻ ധൈര്യസമേതം തിരിച്ച് ശ്രീകൈലാസത്തുചെന്നു് ശിവനെ നമസ്കരിച്ചു.''

അപ്പോൾ ഭഗവാൻ കല്പിച്ച് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:

''രാജ്യഭാരം വിഹായ ച മുനിഭിർവ്വഞ്ചിതസ്ത്വം ഹി''
(കേ. മാ. അ. 6)

ഇപ്രകാരം ഭൂമിദാനം താനാലോചിക്കാതെ പ്രതിഗ്രഹീതന്മാരുടെ[15] വഞ്ചനയിൽ അകപ്പെട്ടു് ചെയ്തുപോയിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് ഭാർഗ്ഗവൻ ഈ കാണിച്ച ഭൂമി ദാനത്തിനെയാണു് പാപക

രമെന്നു കല്പിക്കാൻ കാര്യമുള്ളതു്. എന്നിട്ടും ഇതിനെ നിന്ദ്യമെന്നോ ജാതിന്യൂനതയ്ക്കു് ഹേതുവെന്നോ ഭാർഗ്ഗവൻ കല്പിച്ചതായും അതുനിമിത്തം സ്വീകൃത്തുകളിൽ ആർക്കെങ്കിലും സമമായിട്ടോ കൂടുതൽ കുറവായിട്ടോ ന്യൂനത സംഭവിച്ചതായും നിവർത്തിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ആ ന്യൂനത ഇന്നുവരെയ്ക്കും നിലനിന്നുപോരുന്നതായും പ്രമാണങ്ങളിലും ജനശ്രുതിയിലും അനുഭവത്തിലും ഇല്ല.

ഈ മലയാളഭൂമിയാകട്ടെ മറ്റാരുടേയും കൈവശത്തിലും അനുഭവത്തിലും ഇരുന്നിട്ടുള്ളതും അവരെ ഉപദ്രവിച്ചു പിടിച്ചുപറിച്ചിട്ടുള്ളതും അല്ല.

"രാജൻ തവസഹായാർത്ഥം രാജ്യം നിർമ്മയിതും ഗുഹം.
കുമാരം പ്രേഷയിഷ്യാമി....

ഭാർഗ്ഗവസ്ത്വരിതംഗച്ഛ സുബ്രഹ്മണ്യസഹായകഃ

കന്യാകുമാരീം കല്യാണീം പൂജയിത്വാ.....

ഗൃഹീത്വാ പരശുംഹസ്തേ വാരിധൗ പ്രേഷ്യതിപ്രഭോ"

(കേ. മാ. അ. 6)

ഇപ്രകാരം പരശുരാമൻ സുബ്രഹ്മണ്യന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി സ്വപ്രയത്നത്താൽ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതും ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുമഹേന്ദ്രാദി മുപ്പത്തിമുക്കോടി ദേവകളും സകല മഹർഷിമാരും അടിക്കടി വന്നു വേണ്ടുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങളും സഹായങ്ങളും ചെയ്തു സുഖമേറ്റി വച്ചിട്ടുള്ളതും കുബേരന്റെ നിധികൾ[16] ഉള്ളതും സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീകൾ താമസിക്കുന്നതിനാലും മറ്റും സ്വർഗ്ഗതുല്യവും ആയ സ്ഥലമാകുന്നു ഈ കേരളം. വിശേഷിച്ചും ദാതാവും സ്വീകൃത്തുകളും വേണ്ടവിധം അധികാരിതയുള്ള ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠനും ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരുമായിരുന്നു.[17] ഇക്കാരണങ്ങളാൽ പൂർവ്വകാലം തുടങ്ങി ഇന്നുവരെ നടന്നിട്ടുള്ള മറ്റെല്ലാദാനങ്ങളെക്കാളും ഈ ദാനമാകുന്നു ശരിയും അത്യുത്തമവുമായിട്ടുള്ളതെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. പരശുരാമൻ തന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള ഉത്തമകൃത്യത്തെ നിന്ദ്യമെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് ആയതിനെ തന്റെ ആജ്ഞയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന സ്വജാതിജനത്തിനു ദോഷം സംഭവിക്കുമാറു് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവനായ ഒരു ഉന്മത്തനല്ല. അതിനാൽ ദാനസ്വീകാരം നിമിത്തമാണു് പതിത്വമുണ്ടായതെന്നു പറയുന്നതു് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല.

കർമ്മാനുഷ്ഠാനം ദാനംനിമിത്തമുള്ള പാപത്തെ പരിഹരിക്കും

ഇനി മലയാളത്തിലെ ഭൂമിദാനസ്വീകാരത്തെ മുൻപിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ പാപകരമായിട്ടുതന്നെ സമ്മതിച്ചുനോക്കാം. എന്നാലും സ്വീകൃത്തുക്കൾക്കു് പതിത്വം വന്നുകൂടാ എന്നു കാണിക്കാം.

''അഗ്നിഗുർവ്വതിഥിപ്രേഷ്ഠഭിക്ഷുശിഷ്ടേന ഭൂസുരാഃ

ജീവിത്വാജന്മഭോഗേന നസീദേയുഃ ക്വചിദ്ധ്രുവം''

(ശാങ്കരസ്മൃതി–അ. 1, 2–ാംപാദം ശ്ലോ. 11)

അർത്ഥം: ''എന്നാൽ ന്യായമായി കിട്ടുന്ന ജന്മഭോഗത്തിൽനിന്നു് അഗ്നി, ഗുരു, അതിഥി, ഇഷ്ടന്മാർ (ബന്ധുക്കൾ), ഭിക്ഷുക്കൾ ഇവർക്കു വേണ്ടുന്നതിനെ കൊടുത്തു് ബാക്കികൊണ്ടു് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണനു് ദോഷം സംഭവിക്കുന്നതല്ല.'' അല്ലാതേയും,

''സർവ്വേഷാമപിദേയാനാം പ്രതിഗ്രാഹീ ദ്വിജോത്തമഃ

ബ്രഹ്മണാ കല്പിതഃ പൂർവ്വം നാന്യസ്തത്രാധികാരവാൻ

കേഷാഞ്ചിന്ന നിഷിദ്ധശ്ച വിശേഷജ്ഞൈകഃ പ്രതിഗ്രഹഃ

ആത്യന്തികപരത്വേന തന്നിഷേധസ്യ ജായതേ

തത്തദ്ദാനകഥോച്ഛിത്തിരർത്ഥാഭാവശ്ച ധർമ്മതഃ

തത്തദ്ദാനവിധേരന്യഥാപ്രമാണഞ്ചതന്മുനിഃ

ഭാർഗ്ഗവോ ഭഗവാന്വീക്ഷ്യ ദുഷ്പ്രതിഗ്രഹജൈനസാം

പ്രാഹ ദാനാനി ശാന്ത്യർത്ഥം വക്ഷ്യന്ത്യേ താന്യനുക്രമാൽ

സ്വധർമ്മസ്ഥേന സർവ്വേഷാം ഗൃഹസ്ഥേന പ്രതിഗ്രഹഃ

കാര്യോനാന്യേന കേനാപിതസ്യൈതദഘമർഷണം''

(ശാങ്കരസ്മൃതി–അ. 5, നാലാംപാദം 1–5 ശ്ലോ.)

അർത്ഥം: ''ഏതു ദാനവും വാങ്ങുവാൻ ദൈവം ബ്രാഹ്മണനെയാണു് അധികാരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. മറ്റാർക്കും അധികാരമില്ല. അറിവുള്ളവർ ചിലർക്കു ദാനം വാങ്ങുന്നതിനു വിരോധമില്ലെന്നു പറ

യുന്നു. ആരും ദാനം വാങ്ങിക്കയില്ലെന്നുവന്നാൽ ലോകത്തിൽ ദാന കഥതന്നെ ഇല്ലാതായിത്തീരും. എന്നാൽ ദുഷ്പ്രതിഗ്രഹം ദോഷമാകുന്നു. അവിടെ മഹർഷിയാൽ വിധിക്കപ്പെട്ട ശാന്തിയെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു:

സ്വധർമ്മത്തെ വേണ്ടപോലെ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥനു മാത്രമേ ദാനം വാങ്ങുവാൻ അധികാരമുള്ളു. അവന്റെ സ്വധർമ്മാചരണം ദാനംനിമിത്തമുള്ള പാപത്തെ ശമിപ്പിക്കും ''

ഇതിന്റെ ശേഷം പ്രസ്തുത പ്രമാണത്തിൽ ആ സ്വധർമ്മത്തെ വിവരിച്ചു പറയുകയും അതിനെ ക്രമപ്രകാരം ആചരിച്ചാൽ ദുഷ്പ്രതിഗ്രഹദോഷം[18] തീർന്നു് അഗ്നിയെപ്പോലെ ശോഭിക്കും എന്നു കല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ ദാനസ്വീകാരംകൊണ്ടു് ദോഷമുണ്ടെങ്കിലും അതിനെ അപ്പോൾതന്നെ നിവർത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ളതിനാൽ ആയതു കുറച്ചിലിനു കാരണമായിട്ടു് ചിരകാലമെന്നല്ല അല്പകാലംപോലും നിലനിൽക്കാനിടയില്ല. ഇനിയും ബ്രാഹ്മണരും അവരിൽ താണ ജാതിക്കാരും പല വകയായിട്ടു് എത്രയോ ദാനങ്ങൾ കഴിക്കയും ബ്രാഹ്മണരുതന്നെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യുക പണ്ടുപണ്ടേ പതിവും നടപ്പും ആയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇവിടുള്ള ബ്രാഹ്മണർക്കല്ലാതെ ഈ പുതുമ മറ്റൊരുത്തർക്കും ഉള്ളതായോ ഉണ്ടായിരുന്നതായോ കേട്ടുകേൾവിപോലുമില്ല.

ഭ്രഷ്ടിനു കാരണം ദാനസ്വീകാരമല്ല; ആണെന്നു വാദിക്കുന്ന പക്ഷത്തിൽ സ്വീകൃത്തുകൾക്കു കർമ്മശക്തിയില്ല; ദാനത്തിനു് അർഹതയില്ലാത്തവരെ പരശുരാമൻ കൊണ്ടുവരികയില്ല, കൊണ്ടുവന്നിട്ടുമില്ല.

ഈ മലയാളഭൂമിദാനവും സ്വീകരണവും നിന്ദ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു വരുന്നപക്ഷവും സ്വീകൃത്തുകൾ ഇന്ന ഇന്ന പ്രകാരം സദ്വൃത്തിയിലിരുന്നാൽ അവരുടെ ദാനസ്വീകാരദോഷങ്ങളെല്ലാം നശിച്ചു് അവർ യശസ്വികളായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ മലയാളബ്രാഹ്മണർ അപ്രകാരമുള്ള സൽകൃത്യങ്ങളിൽ അധികാരവും അനുഷ്ഠാനവും ഇല്ലാത്ത അധമന്മാരാകുന്നു എന്നു് സ്വയം സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടാലല്ലാതെ ദാനസ്വീകാരദോഷമാണു് അവരുടെ കുറച്ചിലിനു കാരണമെന്നുള്ളതു ചേരുകയില്ല. ഭ്രഷ്ടിനു കാരണം ദാനമല്ലെന്നു സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷം മലയാളഭൂമിയുടെ അവകാശം

ഉടൻ ബ്രാഹ്മണരെ വിട്ടൊഴിയേണ്ടതായിവരും. ഈ വാദം അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യും. അതല്ലാ തങ്ങൾ കർമ്മാനുഷ്ഠാനമില്ലാത്ത അധമന്മാർതന്നെയെന്നു് അവർ സമ്മതിച്ചുകളയുന്ന പക്ഷം അവർ ദാനത്തിനു് അർഹന്മാരല്ലെന്നും വന്നുപോകും.

''സ്വധർമ്മസ്ഥേന സർവ്വേഷാം ഗൃഹസ്ഥേന പ്രതിഗ്രഹഃ കാര്യോനാന്യേന.....''

(ശാങ്കരസ്മൃതി അ.5 പാ.4 ശ്ലോ.5)

അർത്ഥം: ''സ്വധർമ്മത്തെ വേണ്ടുംവണ്ണം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഗൃഹസ്ഥനുമാത്രമേ ദാനം വാങ്ങാൻ അധികാരമുള്ളു. അല്ലാത്തവനധികാരമില്ല.'' (ഈ വിഷയം മനുസ്മൃതി 4-ാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.)

ഭാർഗ്ഗവനു് ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായം മേൽപ്രകാരമാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭാർഗ്ഗവ സ്മൃതിയും ശാങ്കരസ്മൃതിയും യോജിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഭാർഗ്ഗവൻ മുമ്പു ദാനംചെയ്‌വാൻ ഇച്ഛിച്ചു് ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്താൻ ദൂതനെ അയച്ചപ്പോൾ അവനോടു പ്രത്യേകം ഇങ്ങനെ കല്പിച്ചു:

''ദ്വിജോത്തമാനാനയസ്വ ജവാൽ ഗത്വാ... ദാനാർഹാൻ.....''

(കേ. മാ. അ. 4)[19]

അനന്തരം ദാനംകൊടുത്തയവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെപറഞ്ഞു:
''ദദാമി ദശദാനാനി ദാനാർഹാഃ കില ഭൂസുരാഃ''

(കേ. മാ. അ. 5)[20]

ഇങ്ങനെ പ്രത്യേകം കരുതൽകാണിച്ചിട്ടുള്ള മതിമാനും ദാനഫലാനുഭോക്താവുമായ ഭാർഗ്ഗവൻ ഈ മലയാളഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്യുന്നതിനു താൻതന്നെ ആളുകളെ അന്വേഷിച്ചുപിടിക്കുമ്പോൾ ഈ വിഷയം അല്പംപോലും വിസ്മരിച്ചുപോകയില്ലാ. അതിനാൽ ആചാരഹീനന്മാർ അദ്ദേഹത്താൽ കൊണ്ടുവരപ്പെടുകയില്ല. ഇനി മലയാളഭൂമി ദാനംവാങ്ങുന്നതിലേയ്ക്കുമാത്രം എങ്ങനെയുള്ളവരായാലും മതി എന്നു കരുതിയതായിട്ടു പറയുന്നു എങ്കിൽ, മുൻവിവരിച്ച കേരളമാഹാത്മ്യം 11-ാം അദ്ധ്യായവും മറ്റും നോക്കുക. (അനുബന്ധം1) അവിടെ ഭാർഗ്ഗവൻ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടുവന്നതു് അത്യുത്തമന്മാരെയാണെന്നു് സ്പഷ്ടമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഈ ന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ദാനം കൈയിൽ

വാങ്ങിയിരുന്നു എങ്കിൽ ദോഷവും സംഭവിക്കുമായിരുന്നു എന്നുള്ളേടത്തു് സിദ്ധിക്കുന്ന ദാനാനർഹതയെ അനുവദിക്കുന്നതായ വ്യവധാനജന്യപാപാഭാവംഅർത്ഥാൽ[21] സിദ്ധിന്യായപ്രകാരം[22] സമ്രാട്ടുമുതൽ പാപിവരെ എല്ലാവരിലും ആപതിക്കുന്നു. അപ്പോൾ "അമ്പുകൊള്ളാത്തവരില്ല കുരുക്കളിൽ" എന്നപോലെ ആയിത്തീരുന്നു. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഈ മലയാളബ്രാഹ്മണർ ഭാർഗ്ഗവനാൽ വരുത്തപ്പെട്ടവരല്ല എന്നു തെളിയുന്നു.

അദ്ധ്യായം 3

പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തിട്ടില്ല

(സംഗ്രഹം) കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളാവകാശക്രമം,

ജാതിനിർണ്ണയം മുതലായവയിൽ മലയാളബ്രാഹ്മണരായ സകലരും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടവരാണെന്നും ഈ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർക്കുംകൂടിയാണു് പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എല്ലാർക്കും കൊടുത്തു എന്നു പറഞ്ഞതു ശരിയാണെങ്കിൽ ദാനസ്വീകാരംകൊണ്ടു് ചിലർക്കുമാത്രം പതിത്വം വന്നതെങ്ങനെ എന്നു നോക്കുമ്പോൾ കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ (പൂവും നീരും സഹിതം) പാപികൾ, കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയുംകൂടി (കുറതീർത്തു് അല്ലെങ്കിൽ പ്രതിനിധിസ്ഥാനം വഹിച്ച്) വാങ്ങി എന്നും അങ്ങനെ വാങ്ങിയവർക്കു് ഭൂമിയും പാപവും സിദ്ധിക്കയും മറ്റുള്ളവർക്കു് പാപംകൂടാതെ ഭൂമിമാത്രം സിദ്ധിക്കയുംചെയ്തു എന്നും മറുപടി കിട്ടുന്നു. എന്നാൽ ഈ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽത്തന്നെ പലർക്കും ജന്മിത്വമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നല്ലോ. കുറ തീർത്തു വാങ്ങിയതിൽ ഇവരെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതെന്തു് എന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു സമാധാനമേ കാണുന്നില്ല. മുമ്പിലത്തെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുള്ള സമാധാനങ്ങൾ സ്വീകാര്യങ്ങളല്ലായ്കയാലും

ഒടുവിലത്തെ ചോദ്യത്തിനു സമാധാനമില്ലായ്കയാലും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ എല്ലാർക്കുംകൂടി പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനംചെയ്തു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു സാധുവല്ല. അങ്ങനെ ഓരോ കാരണങ്ങളാൽ ഈ ബ്രാഹ്മണരിൽ ഉത്തമന്മാരായ അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ആഢ്യന്മാർക്കും അതുപോലെ കൈയിൽ വാങ്ങിയവരെന്നു പറയുന്ന ഭ്രഷ്ടന്മാർക്കും, ഈ മൂന്നു സംഗതികളേയും വേറെ ചില കാരണങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഈ ബ്രാഹ്മണരിൽ യാതൊരുത്തർക്കും പരശുരാമൻ മലയാളഭൂമിയെ ദാനം ചെയ്തിട്ടില്ല.

"അഖിലാം കേരളീം ഭൂമീം ബ്രാഹ്മണേഭ്യോ ദദൗ പ്രഭുഃ
ചതുഷ് ഷഷ്ടിതമേഭ്യസ്തു"
(കേ. മാ.)

അർത്ഥം: "ഭാർഗ്ഗവൻ അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാർക്കുമായിട്ടു കേരളഭൂമി മുഴുവനും ദാനംചെയ്തു" എന്നു് അടക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു് ഇവിടെയുള്ള എല്ലാ മലയാളബ്രാഹ്മണർക്കും (ഈ അറുപത്തിനാലിൽ ഉൾപ്പെടാതെ ഇവിടെയില്ല) ജന്മഭൂമിയും ജന്മിത്വവും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. അപ്രകാരമല്ലാതെ എത്രയോ മലയാളബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങൾ പാരമ്പര്യമായിട്ടേ ഈ മലയാളഭൂമിയിൽ ഉണ്ടു്. അതിനാൽ എല്ലാപേർക്കും കൊടുത്തു എന്നുള്ള പ്രമാണവും ജനശ്രുതിയും ധാരണയും ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ല. എന്നാൽ അനേകംപേർക്കു കൊടുത്തിട്ടില്ലതന്നെ എന്നാണെങ്കിൽ ഭാർഗ്ഗവൻ അന്യായക്കാരനാണെന്നും വന്നുപോകും.

എങ്ങനെയെന്നാൽ, പരദേശങ്ങളിൽ ചെന്നു് ഉത്തമബ്രാഹ്മണരെ സത്യംചെയ്തു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു് ഇവിടെ സുഖമായി പാർപ്പിച്ചതിന്റെശേഷം അവരിൽ ഏതാനും പേർ സ്വദേശത്തേയ്ക്കു പൊയ്ക്കളഞ്ഞതിനാൽ ഭാർഗ്ഗവൻ വ്യസനിച്ചു് ഇതുപോലെ ശേഷം ഉള്ളവരും പോകാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി അവർക്കെല്ലാം പൂർവ്വശിഖ (മുൻകുടുമ) വയ്പിക്കയും വേഷം ആചാരം വേദാദ്ധ്യയനസ്സ്വര സമ്പ്രദായം[23] മുതലായവയെ ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു എന്നു കാണുകയാൽ അവർക്കു് ഇവിടെ സ്വദേശംപോലെ സുഖപ്രദമല്ലായിരുന്നു എന്നും, എങ്കിലും തിരിച്ചുപോകാതിരിപ്പാൻ ആയിരുന്നു പര

ദേശനിഷിദ്ധമായ മുൻപറഞ്ഞ ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു ബലാൽക്കാരമായി അവരെ താമസിപ്പിച്ചതെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ഭാർഗ്ഗവൻ ചെയ്തതു വാസ്തവമാണെന്നുവരികിൽ ദാനം വാങ്ങിയവർക്കെന്നപോലെതന്നെ വാങ്ങാത്തവർക്കും ഭൂമി മുതലായവയും അതുകളുടെ ജന്മാവകാശവും ആഢ്യത്വവും അദ്ദേഹം കൊടുത്തിരിക്കണം. അല്ലാതെ കുലശത്രുത ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും കീഴടങ്ങിയ ക്ഷത്രിയനെ സ്വക്ഷേത്രത്തിൽകൊണ്ടിരുത്തി രക്ഷിച്ച ഇദ്ദേഹം തന്നാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടവരും തന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു കീഴടങ്ങി സ്വദേശത്തേയ്ക്കു കൊള്ളരുതാത്തവിധത്തിൽ വേഷം മുതലായവയും മാറ്റി അനന്യഗതികളായി നിന്നിരുന്നവരും ആയ എത്രയോ ബ്രാഹ്മണരെ ഒന്നും കൊടുക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നു പറയുന്നതു് ഒരിക്കലും ചേരുകയില്ല. എന്നാൽ കൊടുക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടല്ല അവർക്കു വേണ്ടെന്നു് ഒഴിഞ്ഞിട്ടാണു് എന്നു പറകയാണെങ്കിൽ വിദേശത്തുനിന്നുമുള്ള അവരുടെ ആഗമനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പിന്നെ എന്തായിരിക്കും? ഒരുവേള അബദ്ധത്തിൽ വന്നുപോയതാണെന്നുവരികിൽ അവർ വേഷം മാറുകയും വേറെ വിധം സമ്പാദിച്ചു് ഉപജീവനം കഴിച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലും ഇവിടെത്തന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കുകയും ചെയ്യാതെ ഉടൻതന്നെ പൊയ്ക്കളയുമായിരുന്നു.

ഇനി ഇവർ ഭാർഗ്ഗവനാൽ ക്ഷണിക്കപ്പെടാതെ (തനിയെ) വന്നു വേഷംമാറി താമസിച്ചവരാകകൊണ്ടാണു് ഇവർക്കു് ഭൂമി കിട്ടാതിരുന്നതെങ്കിൽ, ഒന്നാമതു് അതിലേയ്ക്കു് പ്രമാണമോ ജനശ്രുതിയോ ഒന്നുംതന്നെയില്ല; രണ്ടാമതു പരദേശത്തുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ വാസസ്ഥലത്തുചെന്നു് അവരെ നിർബന്ധിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു് ദാനംചെയ്ത ഭാർഗ്ഗവൻ ആ കാലത്തു തനിയെ വന്നവരും ജന്മം മുഴുവൻ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധരായിരുന്നവരും ആയ ഇവരെ ഒഴിക്കയില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടും ദാനംവാങ്ങിയവർ വാങ്ങാത്തവരായ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടിച്ചെയ്ത കുറതീർച്ചയിൽ ഇവർ ഉൾപ്പെടാതിരുന്നതുകൊണ്ടും അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരിൽ എല്ലാവർക്കും കൊടുത്തു എന്നു് പറഞ്ഞതു ശരിയാകുന്നില്ല.

ഈ മലയാളത്തിലെ ഭൂമിദാനസ്വീകരണത്തിൽ ദത്തഭൂമി മാത്രമല്ല ഒരുനാളും മാറാത്തതായ ഭ്രംശരൂപമായ പാപവുംകൂടി സിദ്ധിക്കും എന്നാണല്ലോ പ്രമാണംകൊണ്ടും അനുഭവംകൊണ്ടും

ഈ ബ്രാഹ്മണർ വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതായി തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. ഈവിധ ഭ്രഷ്ടരൂപപാപസഹിത ദാനസ്വീകാരമാകുന്നു ഇവിടെ ഉള്ള ജന്മിത്വത്തിനും പ്രഭുത്വത്തിനും കാരണമെന്നും കാണുന്നു. ആഢ്യന്മാർക്കുള്ള അവകാശം ഭാർഗ്ഗവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതാണെന്നു കാണുന്നതിനാൽ മേൽ പറഞ്ഞ മുറയ്ക്കു് ഇവർക്കും പാപവും തന്നിമിത്തം ഭ്രഷ്ടും സംഭവിച്ചിരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ല. ആഢ്യന്മാർ ഇന്നും ശ്രേഷ്ഠന്മാർതന്നെയാണ്.

സമാധാനം: നേരിട്ടു കയ്യിൽ വാങ്ങിച്ചെങ്കിലേ പാപമുള്ളു. ഈ ആഢ്യന്മാർ അങ്ങനെ വാങ്ങിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവർക്കു പാപവുമില്ല.

നിഷേധം: 'മഹാബ്രാഹ്മണർക്കു ഭ്രഷ്ടു വരുത്തേണ്ട. ദാനം മേൽപ്രകാരംമതി. അതുകൊണ്ടു ദാനംഫലം സിദ്ധിച്ചുകൊള്ളും' എന്നിങ്ങനെ ഭാർഗ്ഗവനു ദയവുതോന്നി ദാനം സ്വീകരിക്കാനുള്ളവരെ മാറ്റിനിറുത്തിയുംവെച്ച് ഭൂമിയിലോ മറ്റെവിടെയെങ്കിലുമോ ദാനവസ്തു വെച്ചുകൊടുക്കുകയും അപ്രകാരം ഇവർക്കു സിദ്ധിക്കയും ചെയ്തിരിക്കയാണെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഇത്ര ദയാലുവായ ഭാർഗ്ഗവനു് മറ്റുള്ളവരെ (കയ്യിൽവാങ്ങിയവരെ) സംബന്ധിച്ചും ഇതുപോലെ ചെയ്തു് ദോഷംകൂടാതെ കാര്യം സാധിക്കാമായിരുന്നു. അങ്ങനെ നടത്തിയതായിക്കാണാത്തതിനാൽ ഭാർഗ്ഗവനു് അതു സമ്മതമല്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും തെളിയുന്നു.

വിശേഷിച്ചും ദാനവിഷയമായ പാപം ഏതുവിധത്തിലെങ്കിലും ദാനം സ്വീകരിച്ചവനോടല്ലാതെ എവിടേയ്ക്കു പോകുമെന്നു് അറിയുന്നില്ല. അതു വീണ്ടും ദാതാവിൽതന്നെ ചേരുമെന്നോ അതല്ലാതൽക്കാലം മാറിനിന്നു് കൈയിൽ വാങ്ങാതുള്ള സ്വീകാരക്രിയ കൊണ്ടു നശിച്ചുപോകുമെന്നോ പറയുന്നതായാൽ അതു യുക്തിക്കു ചേരുന്നതല്ല.

ഒരുവൻ കൊടുക്കുകയും വേറൊരുവൻ അതിനനുകൂലമായിനിന്നു് ഏറ്റുവാങ്ങുകയും ചെയ്തെങ്കിലേ അതു ദാനമാകയും ഫലപ്പെടുകയും പ്രതിഗ്രഹീതാവിനു ദത്തവസ്തുവിൽ അവകാശം സിദ്ധിക്കയും ചെയ്കയുള്ളു. ആ സ്ഥിതിക്കു് നേരേ ഏറ്റുവാങ്ങീട്ടില്ലാത്ത ഇവർക്കു വസ്തു അവകാശമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല.

അഥവാ അവകാശമുണ്ടെന്നുവരികിൽ അതു വേറെ വല്ല മാർഗ്ഗ ത്തിലും സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കണം.

എന്നാൽ, ഇവർ (ആഢ്യന്മാർ) വാങ്ങിയില്ലെങ്കിലും മറ്റുള്ളവർ വാങ്ങീട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വാങ്ങൽ ഇവരുടെ അവകാശത്തിനും കാരണ മായി എന്നാണെങ്കിൽ, അവർക്കു ഭാർഗ്ഗവനോടു ദാനംവാങ്ങീട്ടുള്ള തായല്ലാതെ വേറെ വസ്തുക്കളില്ലാത്തതിനാലും അവരുടെ വാങ്ങ ലിന്റെ ഫലസിദ്ധി ഇവർക്കാണെന്നു് ഇപ്പറഞ്ഞ ഭാഗംകൊണ്ടു വന്നു പോകുന്നതിനാലും അവരുടെ സകലവസ്തുക്കളുടെ അവകാശവും ഇവർക്കു സിദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

സമാധാനം:മറ്റവർ(കയ്യിൽവാങ്ങിയവർ)അവർക്കുവേണ്ടി യും ഇവർക്കുവേണ്ടിയും ഇങ്ങനെ രണ്ടുവിധം വാങ്ങീട്ടുണ്ടു്; അ തിനാൽ ഇവർക്കുവേണ്ടി വാങ്ങിയതുമാത്രമേ ഇവരുടേതായിരിക്കൂ.

നിഷേധം: അപ്രകാരം വാങ്ങിയതു് ദത്തവസ്തുസഹിതമോ അതോ പാപത്തെമാത്രമോ? ദത്തവസ്തുസഹിതമാകുന്നു എങ്കിൽ ആർക്കുവേണ്ടി ആയാലും ശരി ദേയവസ്തുസംബന്ധമായി ദാതാവി ന്നുണ്ടായിരുന്ന അവകാശം ആ ദാതാവിനോടു വേർപെട്ടു പ്രതിഗ്ര ഹീതാവിന്റെ അധീനത്തിൽ ആകുമാറുള്ള കൃത്യത്തിനെ ആകുന്നു സ്വീകാരം (വാങ്ങൽ) എന്നുപറയുന്നതു്. അതിനാലും,

''സർവ്വപാപവിമുക്തയേ'' (കേ. മാ. അ. 5)

അർത്ഥം: ''എല്ലാ പാപത്തിന്റേയും വിമോചനത്തിനായിട്ടു്'' എന്നതിനാലും എല്ലാ പാപത്തിന്റേയും വിമോചനമാണു് ദാനത്തിന്റെ പ്രയോജനമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. പാപത്തെ ഏറ്റുവാങ്ങിക്കൊണ്ടതി നാൽ ഭാർഗ്ഗവനു ദാനത്തിന്റെ പ്രയോജനമായ പാപവിമോചനത്തിനു ഹേതു കൈയിൽ വാങ്ങൽ ആകുന്നു. ആകയാൽ സ്വാർത്ഥമായും പരാർത്ഥമായും ഉള്ള രണ്ടു വാങ്ങലിൽ ഉൾപ്പെട്ട വസ്തുക്കളുടെ അവകാശങ്ങളും തുല്യബലത്തോടുകൂടി ആ കൈയിൽ വാങ്ങിയ വരിൽതന്നെ ഇരിക്കാനേ ന്യായമുള്ളു. അതല്ലാ നല്ല മനസ്സോടുകൂടി പരാർത്ഥം വാങ്ങിയ വസ്തുക്കളെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നപക്ഷത്തിലും സ്വാർത്ഥംവാങ്ങിയ വസ്തുക്കളുടെ അവകാശം എല്ലാ കാലത്തും അവരിൽതന്നെ ചേർന്നിരിക്കേണ്ടതാണു്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് എല്ലാ വക ക്കാരുടേയും വസ്തുക്കളുടെ അവകാശം ആദ്യം ഭാർഗ്ഗവനും രണ്ടാ മതു് അദ്ദേഹം കൊടുത്തിട്ടു് കൈയിൽ വാങ്ങിയവർക്കും അവർ

കൊടുത്തിട്ടു 3-ാമതു് ഇവർക്കും (ആഢ്യന്മാർക്കും) സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കണമെന്നു സ്ഥിരപ്പെടുന്നു. ഭാർഗ്ഗവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതു മറ്റവർക്കും അവരുടെ ദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചതു് ഇവർക്കും എന്നല്ലാതെ ആഢ്യന്മാർക്കു ഭാർഗ്ഗവദാനപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചു എന്നുപറയുന്നതിനെ ഇവരുടെ പ്രമാണംതന്നെ ഖണ്ഡിക്കുന്നു.

ഇനി കൈയിൽ വാങ്ങിയവർ അവകാശത്തെ വിട്ടു പാപത്തെ മാത്രമാണു് വാങ്ങിയതെങ്കിൽ ഭൂമി അതിൽ ഉൾപ്പെടാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതു് ആഢ്യന്മാരുടെ ജന്മാവകാശത്തിനു കാരണമല്ലെന്നാവും. ഭാർഗ്ഗവനോടു വാങ്ങിട്ടില്ലെന്നു് ആദ്യമേതന്നെ പറഞ്ഞുപോയതിനാൽ ഭാർഗ്ഗവദാനമാണു് ജന്മാവകാശത്തിനു കാരണമെന്നു പറവാനും പാടില്ല. അല്ലാതെയും ആചന്ദ്രതാരം അനുഭവിപ്പാൻ വസ്തുവിനെ അല്ലാതെ വിഷൂചിക എന്നപോലെ ക്ഷയത്തിനു ഹേതുഭൂതമായ പാപത്തെ ആണോ പൂവും നീരും സഹിതം കൊടുക്കുന്നതു്? ദാനത്തിന്റെ മുറ അപ്രകാരം ആണോ? ഇതിനു വിപരീതമായി ഭാർഗ്ഗവൻതന്നെ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഭൂമിദാനമര്യാദയെ നോക്കാം:

"പുരോഹിതാൻ സമാഹൂയ വേദജ്ഞാൻ വേദപാരഗാൻ
വസിഷ്ഠാദീൻ ദ്വിജാതീംശ്ച ഭൂമിദാനമകല്പയൽ;
അസ്മൽ പാപവിനാശാർത്ഥം കുസുമൈസ്സഹിതോദകം
ഹസ്തേ ഗൃഹീത്വാ രാമസ്തു ഉവാച മുനിപംഗവാൻ:
പുരോഹിതശ്ശതാനന്ദസ്സമാഗത്യ സമാസ്ഥിതഃ
ഭൂദാനം ദീയതാം രാജൻ ഗോത്രപൂർവ്വം സനാമകം
ഗൗതമസ്യ സുതേനോക്തമബ്രവീന്മന്ത്രപൂർവ്വകം:
ഭൂമിം ലിഖിത്വാപത്രേഷു ബ്രാഹ്മണേഭ്യോ ദദൗ പ്രഭുഃ
സർവ്വാൻ ഭൂമണ്ഡലാന്വാപി സർവ്വപാപവിമുക്തയേ
വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമി മുനീശ്വരാഃ
ചതുസ്സാഗരമദ്ധ്യാ ച ഭൂമിസ്സാദീയതേ മയാ
നാനാഗോത്രദ്വിജേഭ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃതം."
(കേ. മാ. അ. 5)

ഇപ്രകാരം ദാനംചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രയോജനം ദാതാവിനു

പാപമോചനവും സ്വീകർത്താവിനു വസ്ത്വനുഭോഗവും ആകുന്നു. ദാതാവു വസ്തുവിനേയും പാപത്തേയുംകൂടി കൊടുത്തു എങ്കിലും വസ്തു അനുഭവിക്കപ്പെടണമെന്നും പാപം ക്ഷയിപ്പിക്കപ്പെടണ മെന്നും ആകുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. അതിനാൽ കുസുമോദകസമേതം[24] ദത്തമാകേണ്ടതും ആയിട്ടുള്ളതും 'ദേയവസ്തു' ആകുന്നു. അല്ലാതെ ഒരിക്കലും 'പാപ'മല്ലാ എന്നുള്ളതു മുൻകാണിച്ച പ്രമാണം കൊണ്ടും സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിനാൽ വസ്തുവിനെ ഒഴിച്ചു ദാനം വാങ്ങി എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആയതു ചേരുകയില്ലാ.

ഇനി വാങ്ങിച്ചവർ വാങ്ങിക്കാത്തവരായ ഇവർക്കുവേണ്ടി കുറതീർച്ചചെയ്തപ്പോൾ കുറതീർന്നുപോയതായും പാപം വസ്തു വിനേയും തദനുഭോക്താക്കളായ ഇവരേയും വിട്ടിട്ട് അവരുടെ അടു ത്ത് ഉടൻ ചെന്നതായും പറയുന്നത് ഒട്ടും ശരിയല്ലെന്നു കാണിക്കാം.

ദാതൃപാപത്തെ[25] ദേയവസ്തുവിൽ[26] സങ്കല്പിച്ചാക്കിയും ദേയവസ്തു കയ്യിൽ അടങ്ങാത്തതാണെങ്കിൽ ആയതിനെ ഉദകദാന ത്തിൽ സങ്കല്പിച്ചാക്കിയും ആകുന്നു ദാനംചെയ്യുന്നത്. ദാതാവ് നീരും പൂവും കയ്യിലെടുത്ത് 'എന്റെ പാപം എന്നെ വിട്ട് ഈ ദാന ത്തോടുകൂടി പോയൊഴിയട്ടെ' എന്നിങ്ങനെ സങ്കല്പിച്ചു കൊടുക്കു കയും സ്വീകർത്താവ് 'ഈ ദാതാവിന്റെ പാപത്തെ ഈ ദേയവസ്തു വോടുകൂടി ഞാൻ ഏറ്റിരിക്കുന്നു' എന്നു സങ്കല്പിച്ചു വാങ്ങിക്കു കയും ചെയ്യുമ്പോൾ ആ സങ്കല്പപ്രകാരം ആ പാപമാകട്ടെ ദത്ത വസ്തുവിനെ[27] തുടർന്നു സ്വീകൃത്തിനോടു[28] ചേരുന്നു. ഈ സ്ഥിതി ക്കു് ദാതൃസങ്കല്പം[29] അവന്റെ പാപത്തെ അവന്റെ പക്കൽനിന്നും വേർപെടുത്തി സ്വീകൃത്തിനോടു ചേരുമാറ് ദത്തവസ്തുമാർഗ്ഗമായി തള്ളിവിടുന്നതിനുള്ള ഒന്നാകുന്നു: ദത്തപദാർത്ഥം മേൽപ്രകാരം വിടപ്പെട്ട പാപത്തിനു സ്വീകൃത്തിങ്കൽ പാഞ്ഞു ചെല്ലുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാകുന്നു. സ്വീകൃത്തിന്റെ സങ്കല്പം അപ്രകാരം വരുന്ന പാപത്തെ അതു് ഇരുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു (മറുപടിയും ദാതാവിങ്കൽ തന്നെ) ചെല്ലാത്തവിധം ഏറ്റുകൊള്ളുന്നതിനുള്ള ഒന്നാകുന്നു. ഇപ്ര കാരം ദാനവും സ്വീകാരവും കഴിഞ്ഞിട്ട് ദത്തവസ്തുവിൽ ദാതാവി നാൽ സങ്കല്പംകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പാപത്തെ സ്വീകൃത്തായ വൻ തന്റെ തപോബലംകൊണ്ടു നശിപ്പിച്ച് ആ വസ്തുവിനെ

അന്യനെ പാപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലമായിട്ടു് അനുഭ വിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

അല്ലാതെ കയ്യിൽ നേരിട്ടുകൊടുക്കുന്നതും വാങ്ങുന്നതും പാപത്തെ മാത്രമല്ല സങ്കല്പവിന്ന്യസ്തപാപമായിരിക്കുന്ന[30] ദേയവ സ്തുവിനേയും തദവകാശത്തേയുമാകുന്നു. ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു് ഒരു ദാനത്തിൽ വസ്തുവും പാപവും ഒന്നിച്ചിരിക്കവെ വസ്തു ഒരി ടത്തും പാപം മറ്റൊരിടത്തും ആകുമെന്നുള്ളതു് അസംഭാവ്യംതന്നെ.

സമാധാനം: കയ്യിൽ വാങ്ങിയവർക്കു് ഇവർക്കുള്ളതുപോലെ തന്നെ ഭാർഗ്ഗവദത്തവസ്തുക്കൾ ഉള്ളതിനാൽ ഈ പാപവുംകൂടി സങ്കല്പപ്രകാരം അവയിൽ ചേർന്നിരുന്നുകൊള്ളും.

നിഷേധം: എങ്കിൽ, ആ ദത്തവസ്തുമാർഗ്ഗം സംക്രമിച്ച പാപം എവിടെ പോകും? ഈ പാപത്തിനു് ഇരിപ്പാൻകൂടി ആ വസ്തുക്കൾ മതിയാകുമെങ്കിൽ ഇവർക്കു വേറെ കൊടുത്തിട്ടാവശ്യമില്ലാ, കൊടു ത്തിരിക്കുകയും ഇല്ല.

ഇനിയും കയ്യിൽ വാങ്ങിയവർ വാങ്ങാത്തവരായ മറ്റുള്ളവ രുടെ കുറതീർച്ചകൂടി ചെയ്തുവാങ്ങിച്ചു എന്നു പറയുന്നുവല്ലൊ. ആയതു സത്യമായിരുന്നുവെങ്കിൽ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും, കൈയിൽ വാങ്ങലാകുന്ന അശുദ്ധിയെ തൊടാതെ വസ്തുക്കളെ മാത്രം മുറുകെപ്പിടിച്ചു് അനുഭവിച്ചുംകൊണ്ടു് പരിശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന മറ്റുള്ള ജന്മികൾക്കുവേണ്ടിയും ദാനത്തെ കയ്യിൽവാങ്ങിച്ചു് കുഴങ്ങി ക്കിടക്കുന്ന ആ ജന്മികളെ പിടികൂടിയ സ്വാർത്ഥപരാർത്ഥകൃത്യങ്ങളാ യിരിക്കുന്ന രണ്ടുവക ഭ്രഷ്ടുകളേയും ഭ്രഷ്ടുകൂടാതെ കാര്യം പറ്റിച്ചു സമർത്ഥന്മാരായിരിക്കുന്ന ജന്മികൾ, ദാനദോഷപരിഹാര മാർഗ്ഗം സ്മൃതികളിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നിട്ടും, ആയതിനെ ചെയ്തു് ഉപകാരികളായ സ്വജനങ്ങളിൽനിന്നു ദോഷം നീക്കി അവരെ തങ്ങ ളുടെ സമൂഹത്തിൽചേർത്തുകൊള്ളാതെ എന്നന്നേയ്ക്കും ഇങ്ങനെ പുറംതള്ളി വിട്ടുകളകയും അവർ (കയ്യിൽവാങ്ങിയവർ) ആ ഉപകാ രത്തെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി മറ്റവരോടു് നിർബ്ബന്ധിച്ചു പ്രതിവിധി ചെയ്യിച്ചു തങ്ങളുടെ സ്ഥിതി ശരിയാക്കിക്കൊള്ളാതെ ഉള്ള കാലമൊ ക്കെയും ഈ കാര്യത്തിൽ മാത്രം ക്ഷമയോടുകൂടി ഇങ്ങനെ മൗന വ്രതം അനുഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്തുകളയുമായി രുന്നോ? ഒരിക്കലുമില്ല. അതുകൊണ്ടു വാങ്ങിയവർ മറ്റുള്ളവരുടെ കുറ തീർച്ചചെയ്തുവാങ്ങീട്ടില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകുന്നു.

സമാധാനം: ഇതു് ഈ ഒരു ദാനത്തിനു മാത്രമായിട്ടുള്ള പുതിയ സംഭവമാണു്. ആയതിനാൽ ഇതിന്റെ നിവൃത്തിക്കുള്ള ഉപായം ഒരു സ്മൃതിയിലും പ്രമാണങ്ങളിലും വേദത്തിലും കാണു കയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു് പരിഹൃതം ആകാതെ കിടക്കുന്നതു്. അല്ലാതെ അവർക്കു മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടല്ല.

നിഷേധം: ഒരു ദാനത്തിൽ വസ്തുവും പാപവും ഉൾപ്പെട്ടിരി ക്കവെ വസ്തുമാത്രം ദാനം വാങ്ങിയവനോടും പാപംമാത്രം അതിൽ സംബന്ധിക്കാത്ത വേറൊരുവനോടും ചെന്നുചേരുമെന്നുള്ള നിയ മവും ഒന്നിലും ഒരിടത്തും ഇല്ല. അതിനാലായിരിക്കാം പരിഹാരവും കല്പിക്കപ്പെടാത്തതു്.

സമാധാനം: ദാനം വാങ്ങാത്തവർ മറ്റുള്ളവരുടെ കുറതീർച്ച ചെയ്തു വാങ്ങിയനിമിത്തമാണു് അവർക്കു് അവകാശം സിദ്ധിച്ചതു്.

നിഷേധം: ആയതു് എല്ലാവർക്കും സിദ്ധിച്ചിരിക്കേണ്ടതായി രുന്നു. ഇവിടെ വാങ്ങാത്തവരിൽ അനേകംപേർക്കു് ഇതു ഫലി ക്കാതെ അവർ കുടിയായിവന്മാരുടെ[31] ശേഖരത്തിൽ വേറെവിധം സമ്പാദിച്ചു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നവരായി കാണുന്നു. അതിനാൽ ഇതു ശരിയാകുന്നില്ല.

സമാധാനം: ചിലർക്കുവേണ്ടി മാത്രമേ വാങ്ങിയുള്ളു. നിഷേധം: അപ്രകാരം പക്ഷപാതം ചെയ്വാൻ കാരണമില്ല. അവർ അങ്ങനെ തുനിഞ്ഞാലും.

''നാനാഗോത്രദ്വിജേഭ്യസ്തു ഭൂമിദാനം മയാ കൃതം''
(കേ. മാ. അ. 5)

''എല്ലാ ഗോത്രക്കാരായ ബ്രാഹ്മണർക്കും എന്നാൽ ഭൂമി ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.''

ഇങ്ങനെ എല്ലാപേർക്കും പക്ഷപാതം കൂടാതെ ദാനം ചെയ്ത ഭാർഗ്ഗവൻ അതിലുൾപ്പെട്ട ഏതാനുംപേർക്കായിട്ടു മാത്രം കൊടുക്ക യില്ല. കൊടുക്കാത്ത സ്ഥിതിക്കു അവർ വാങ്ങിയും ഇരിക്കയില്ലല്ലോ.

സമാധാനം: ഈ മലയാളഭൂമിദാനത്തിനുമാത്രം ഭാർഗ്ഗവൻ പക്ഷപാതമാർഗ്ഗത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചു.

നിഷേധം: ഇതു് അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരായ

ബ്രാഹ്മണർക്കുമായിട്ടു കേരളഭൂമി മുഴുവനും ഭാർഗ്ഗവൻ ദാനം ചെയ്തു എന്നുള്ള പ്രമാണത്തിനു വിപരീതമായിട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും ഇവർക്കുള്ളതിനെ ഇവർതന്നെ വാങ്ങാതിരിപ്പാനും ആ കുറവിനെ അന്യരുടെ വാങ്ങലിൽ സമർപ്പിച്ചുകളയാനും കാരണമെന്തു്? ദോഷശങ്കനിമിത്തം മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടോ, അതോ ഭാർഗ്ഗവൻ കൊടുക്കാഞ്ഞിട്ടോ?

ദോഷശങ്കനിമിത്തം മനസ്സില്ലാഞ്ഞിട്ടെങ്കിൽ ഇത്രദൂരം വരികയും അനന്തരം അനന്യദേശശരണന്മാരായിട്ടു്[32] ഇവിടെത്തന്നെ വാഴുകയും ചെയ്കയില്ലായിരുന്നു. അല്ലാതേയും ദാനാർഹന്മാർക്കു് ഇതിൽ ദോഷശങ്കയ്ക്കു് വകയും ഇല്ല. ഉണ്ടായിപ്പോയെങ്കിൽ അർഹരല്ലെന്നും ജന്മിത്വകാരണം ഭാർഗ്ഗവദാനസ്വീകരണഃമല്ലെന്നും വന്നുകൂടും. ഭാർഗ്ഗവൻ കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതു താഴെപ്പറയുന്ന പ്രമാണഭാഗത്തിൽനിന്നും വെളിവാകുന്നു:

"തത്രാസ്തേ ബ്രാഹ്മണഃ കശ്ചിദ്വേദവിദ്ഭിരലംകൃതഃ
ഷട്ക്കർമ്മനിരതോ നിത്യമാചാര്യസ്തൽ പുരേ സുധീഃ
തസ്യ ദാരാ പതിവ്രതാ ഭർതൃശുശ്രൂഷണേ രതാ
തയോരഷ്ടസുപുത്രാംശ്ച............................
ഭാർഗ്ഗവേണൈവ മുക്തസ്തു ദ്വിജാതീനാം ഗുരുസ്തദാ
അഷ്ടപുത്രൈഃ സദാരൈശ്ച പ്രയാണമകരോദ്ദ്വിജഃ
ആഗത്യ കേരളേ സംജ്ഞേ വൃഷാദ്രിപുരസംജ്ഞികേ"[33]
(കേ. മാ. അ. 11)

മേൽകാണിച്ച പ്രമാണത്തിൽനിന്നും അഷ്ടഗൃഹത്തിൽ ആഢ്യന്മാർ ഒരച്ഛന്റേയും അമ്മയുടേയും പുത്രന്മാരെന്നു കാണുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു് അവർ ഒരു ഗോത്രക്കാരായിരിപ്പാനേ ഇടയുള്ളു. ഒരു ഗോത്രക്കാർക്കു് അന്യോന്യവിവാഹബന്ധം പാടില്ല എന്ന നിയമം ഇന്നും ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പാണു്. ഇവർ അന്യോന്യം വിവാഹം ചെയ്തുവരുന്നതുകൊണ്ടു് മുൻപറഞ്ഞതു ശരിയല്ലെന്നും അവർ വെവ്വേറെ ഗോത്രം ഉള്ളവരാണെന്നും നിശ്ചയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കയ്യിൽ വാങ്ങിയവർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരായ ജന്മികൾക്കും ഭാർഗ്ഗവൻ കൊടുത്തിട്ടില്ല

ഭാർഗ്ഗവൻ വളരെ ക്ലേശപ്പെട്ടു് സമുദ്രത്തിൽനിന്നും ഈ ഭൂമിയെ സമ്പാദിച്ചതു് എന്തിനായിട്ടു്? അദ്ദേഹം ആദ്യംചെയ്ത ഷോഡശമഹാദാനം (ദശ) സർവ്വഭൂമണ്ഡലദാനം ഇതുകൾനിമിത്തം മുമ്പിൽ കാണിച്ചപ്രകാരം വീരഹത്യാപാപത്തിന്റെ എന്നല്ല തന്റെ സകല പാപങ്ങളുടെയും മോചനം സിദ്ധിച്ചുപോയതിനാൽ ആയതി ലേയ്ക്കു് അല്ലെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. ''പ്രയോജനമനുദ്ദിശ്യ ന മന്ദോപി പ്രവർത്തതേ''– പ്രയോജനത്തെ ഇച്ഛിക്കാതെ മന്ദനായുള്ള വൻപോലും[34] ഒന്നുംതന്നെ പ്രവർത്തിക്കയില്ലാ. ഭാർഗ്ഗവനു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അത്യാവശ്യമായ പ്രയോജനമെന്തായിരുന്നിരിക്കാം എന്നു നോക്കിയാൽ ആയതു മുമ്പുള്ള പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇരി പ്പാൻ ഇടം ഉണ്ടാവുകയാണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

അല്ലാതെ ദാനം ചെയ്യണമെന്നുള്ള ആവശ്യം അദ്ദേഹത്തിനു സ്വല്പംപോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

അദ്ദേഹം ആവേഗത്തോടുകൂടിവന്നു് ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി പുതുമോടിയിൽ അപ്രകാരം യഥേച്ഛം ഇരുന്നുവെങ്കിലും കുറേ ക്കാലം കഴിഞ്ഞശേഷം ബ്രാഹ്മണർക്കുകൊടുത്തു എന്നു വിചാരി ക്കുന്നപക്ഷം, ഭാർഗ്ഗവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുതിയ ഭൂമിയിൽ ബ്രാഹ്മ ണരെ ഇരുന്നുകൊള്ളുവാൻ അനുവദിച്ചുംവെച്ചു് പോകയും കുറ ഞ്ഞൊരു കാലം ചെന്നശേഷം അവർ അദ്ദേഹത്തെ പരീക്ഷിക്കയാൽ തൽക്ഷണം വന്നു കോപിച്ചു ശപിച്ചിട്ടു് ഭൂമി കൊടുക്കുകയില്ല, എന്നു പറകയും അവർ ഭയന്നു സ്തുതിച്ചപ്പോൾ, ശാപമോക്ഷം കൊടുത്തുംവച്ചുപോവുകയും ചെയ്തു. ഇപ്രകാരമല്ലാതെ സഹ്യാദ്രി ഖണ്ഡത്തിൽ ഭാർഗ്ഗവദാനത്തിനേക്കുറിച്ചു് ഒന്നുംതന്നെ കാണു ന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഭാർഗ്ഗവൻ ദാനംചെയ്തിട്ടില്ല. ഇനി ഉണ്ടെന്നു വയ്ക്കുന്നപക്ഷവും അതു് ഇപ്പറഞ്ഞതിനിടയ്ക്കു് ഏതെങ്കിലും ഒരു സന്ദർഭത്തിലായിരിക്കാനെ പാടുള്ളു. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അതു് ബ്രാഹ്മണരെ ഇരുത്തിയുംവെച്ചു് സന്തോഷമായിട്ടു് പോയപ്പോഴോ

അതല്ല, അനന്തരം ബ്രാഹ്മണർ പരീക്ഷിച്ചതിനാൽ രണ്ടാമതു വന്നു ശപിച്ചപ്പോഴോ? ആദ്യമാണെങ്കിൽ,

"സർവ്വാൻ ഭൂമണ്ഡലാന്ന്വാപി സർവ്വപാപവിമുക്തയേ
വിപ്രേഭ്യോഹം ഭൂമിദാനം പ്രദദാമി മുനീശ്വരാഃ"
(കേരളമാഹാത്മ്യം)

"എല്ലാ ഭൂമിയും സകലപാപനിവൃത്തിക്കായിട്ടു് ഞാൻ ബ്രാഹ്മണർക്കു ദാനംചെയ്യുന്നു." എന്നും മറ്റും കാണുന്നതുപോലെ, ആ വിവരവും ഈ പ്രമാണത്തിൽ കാണിക്കാത്തതിനു കാരണ മെന്തു്? പിന്നെ ഭാർഗ്ഗവനു് അപ്പോൾ ഭൂമിദാനം ചെയ്തിട്ടു് യാതൊരു കാര്യവും ഇല്ലായിരുന്നു താനും.

ഇനിയും, ആദ്യമേ കൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇനി തരികയി ല്ലെന്നു രണ്ടാമതു പറവാൻ ഇടയില്ലാ. അല്ലാതെയും കൊടുത്തും വെച്ചു് അപ്രകാരം പറകയെന്നുവന്നാൽ ഭാർഗ്ഗവൻ ഭോഷ്കുപറയു ന്നവനായിപ്പോകയും അപ്പോൾ "മദ്വാക്യം സത്യമേവന്തു" (എന്റെ വാക്കു് സത്യമായിട്ടുതന്നെ ഭവിക്കും) എന്നു് അദ്ദേഹം പലേടത്തും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു വിശ്വാസയോഗ്യമല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ദത്താപ ഹാരദോഷം[35] ഉണ്ടെന്നും വരികയും ചെയ്യും. ഭൂമി മുഴുവനും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് 'ഇനി ഇതിലിരിക്കാൻ പാടില്ല എവിടെ എങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളുകേ വേണ്ടു' എന്നു മുമ്പു് മുനിമാരും മറ്റും പറഞ്ഞ പ്പോൾ ഇതിലധികം കോപം വരാനും 'എന്നെ വഞ്ചി വാങ്ങിയതാക കൊണ്ടു് ഇതു ശരിയായ ഒരു ദാനമേ അല്ല, ആയതിനാൽ ഞാൻ തരു ന്നതല്ല' എന്നു പറയുവാനും തിരിയെ എടുത്തുകൊള്ളുന്നതിനുത ന്നെയും ന്യായമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നിട്ടുപോലും അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ ക്ഷമിച്ചുപോന്ന മഹാനായ ഭാർഗ്ഗവൻ മുമ്പെ കൊടുത്തി രുന്നു എങ്കിൽ പിന്നീടു് ഇങ്ങനെ പറയുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയംതന്നെ.

രണ്ടാമതു വന്നിരുന്നപ്പോൾ ദാനംചെയ്തുവെങ്കിൽ, അപ്പോ ഴുണ്ടായതു് കോപിച്ചു ശപിക്കയും ഭൂമി തരികയില്ലെന്നു ശപഥംചെ യ്തൊഴികയും ആയിരുന്നല്ലോ. അല്ലാതെയും, ബ്രാഹ്മണർ ഭൂമി മുഴു വനും കൈക്കലാക്കിക്കൊണ്ടു് "ഞങ്ങൾക്കു ദത്തമായിപ്പോയി, ഇനി ഇതിലിരിക്കേണ്ട, എവിടെ എങ്കിലും പൊയ്ക്കൊള്ളണം" എന്നു പറ ഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ പൊടുന്നനവേ ഉണ്ടായ മനസ്താപത്താൽ

''ആകട്ടെ ഇപ്രകാരം ഒരു ഭൂമി ഉണ്ടാക്കി പരിപാലിക്കാമോ എന്നു നോക്കട്ടെ'' എന്നു പ്രതിജ്ഞചെയ്തു പോയി ഭൂമി സമ്പാദിച്ച ഭാർഗ്ഗവൻ ''കൊള്ളികൊണ്ടടികൊണ്ട പൂച്ചയ്ക്കു മിന്നാമിനുങ്ങിനെ ഭയം'' എന്നുള്ള പഴമൊഴിപോലെ തനിക്കു പറ്റിയ തകരാറിനെ ഓർത്തു് ഒരു കാലത്തും ഈ ഭൂമി അന്യാധീനത്തിൽ പോകാത്തവിധം ഏർപ്പാടു ചെയ്കയല്ലാതെ ദാനംചെയ്‌വാൻ ഒരുങ്ങുകയില്ലെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതുമില്ല.

ഭാർഗ്ഗവൻ മലയാളഭൂമിയെ ആർക്കും ദാനം ചെയ്തില്ല

''അബ്രാഹ്മണ്യേ തദാ ദേശേ കൈവർത്താൻ
പ്രേക്ഷ്യഭാർഗ്ഗവഃ

ഛിത്വാ തൽബളിശം കണ്ഠേ യജ്ഞസൂത്രമകല്പയൽ

സ്ഥാപയിത്വാ സ്വകീയേ സ്വക്ഷേത്രേ വിപ്രാൻ
സ്വകല്പിതാൻ

ജാമദഗ്നിസ്തതോവാച സുപ്രീതേനാന്തരാത്മനാ''
(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

ഭാർഗ്ഗവൻ ഇപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്തതു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ ''ഇനി യാതൊന്നിനും ബ്രാഹ്മണരുടെ സഹായവും ചാർച്ചയും സഹവാസവും വേണ്ട'' എന്നും നിത്യവും ജീവഹിംസചെയ്തു കഴിക്കുന്ന അതിനികൃഷ്ടജാതിക്കാരെന്നു വരികിലും ''ഇവർ അവരെക്കാൾ ഭേദം, അവരുടെ പൂണുനൂലിനെക്കാളും ഇവരുടെ ഇരകോർത്തിടുന്ന ചൂണ്ടൽക്കയറുഭേദം'' എന്നും അവരെ (ബ്രാഹ്മണരെ)ക്കുറിച്ച്് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു വെറുപ്പു തോന്നിയതായി വെളിപ്പെടുന്നു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ഭൂമിതരികയില്ലെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നു് മുമ്പിൽ കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നു വെളിവാകുന്നതുപോലെതന്നെ പിന്നെയും അതായതു് ഇതുവരെയും കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണു്.

അത്രയുമല്ല ഭാർഗ്ഗവൻ അവരെ (ബ്രാഹ്മണരെ) നിങ്ങൾ വളരെ പ്രകാരത്തിലുള്ള കഷ്ടാവസ്ഥകളെ പ്രാപിപ്പിൻ'' എന്നു

ശപിച്ചിട്ടാണ് ''ഭൂമി തരികയില്ല'' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. അനന്തരം ബ്രാഹ്മണർ ഏറ്റവും വ്യസനത്തോടുകൂടി ശാപമോക്ഷത്തിന് അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അവരോടു കലിയുഗം വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന കാലത്തു് എന്റെ വാക്കു ശരിയായിട്ടുവരും; എങ്കിലും നിങ്ങൾ 'അസിപ്രസ്ഥം' എന്ന ഭൂമിയിൽ ശ്ലാഘനീയന്മാരായി ഭവിക്കും; എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു് അയച്ചതേയുള്ളു. ഭൂമി കൊടുത്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇപ്രകാരം പറകയില്ലായിരുന്നു. ഈ വാക്കുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശത്തു് ഇവരിരിക്കുന്നതുപോലും ഇഷ്ടമല്ലെന്നും ഇരുന്നാൽ ഇവർക്കു് കഷ്ടത ഭവിക്കുമെന്നും എന്തെങ്കിലും നന്മവേണമെങ്കിൽ അവിടംവിട്ടു് അന്യദേശത്തു പൊയ്ക്കൊള്ളണമെന്നും ഉള്ള ഭാർഗ്ഗവന്റെ ആശയം വെളിപ്പെടുന്നു.

സമാധാനം: ഭൂമി തരികയില്ലെന്നും മറ്റുമുള്ള വാക്യങ്ങൾ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഢം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഉള്ളവയും വേറെ ദൂരസ്ഥലത്തുവച്ചു് സംഭവിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതികളെ സംബന്ധിച്ചവയും ഈ മലയാളഭൂമിയെക്കുറിച്ചു സ്വീകരിക്കത്തക്കതല്ലാത്തവയും ആകുന്നു. ഇവിടെ വേണ്ടതു് 'കേരളമാഹാത്മ്യം' 'കേരളോൽപത്തി' മുതലായവയിലുള്ള സാക്ഷ്യങ്ങളാണു്.

നിഷേധം: ഇപ്പറഞ്ഞ രണ്ടുവക പ്രമാണങ്ങളിൽ പറയുന്ന ഭൂമികളുടെ ഉടമസ്ഥനും രണ്ടുസ്ഥലത്തെ സംഗതികളും നടത്തിയ ആളും ഭാർഗ്ഗവൻ ഒരാൾതന്നെ ആകുന്നു.

സമാധാനം: അവിടെ ബ്രാഹ്മണർക്കു ഭൂമി കൊടുക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞു നിഷേധിക്കയും ഇവിടെ സൽക്കാരപൂർവ്വം കൊടുക്കയുമാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

നിഷേധം: സഹ്യാദ്രിഖണ്ഢത്തിൽ പറയുന്ന ഭൂമി, ആൾ, സംഗതികൾ, നടവടികൾ ഇവതന്നെയാണു് ഈ കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിലും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ഇതുകളെ ഒന്നായിട്ടല്ലാതെ വെവ്വേറെ പറവാൻ പാടില്ല. പറയുന്നതായിരുന്നാൽ, ഈ രണ്ടിലേയ്ക്കും നാഥൻ ഒരാളായിരിക്കകൊണ്ടു പ്രസ്തുത സംഗതികൾ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ നടത്തുന്നതിനു പാടില്ലെന്നും, രണ്ടു സന്ദർഭത്തിൽ മുന്നും പിന്നും ആയിരിക്കാനെ പാടുള്ളു എന്നും വരും. ആ സ്ഥിതിക്കു് ഇവിടെ കൊടുത്തതു്, അവിടെ കൊടുക്ക

യില്ലെന്നു നിഷേധിക്കയും ശപിക്കയും ചെയ്തതിൽ പിന്നീടോ അതിനു മുമ്പോ? എന്നു് ആലോചിക്കാം.

പിന്നീടു് ആണെങ്കിൽ, അപ്രകാരം വിരോധപ്പെട്ടു നിഷേധിക്കയും ശപിക്കയുംചെയ്ത സ്ഥിതിക്കു് അനന്തരം ഇവിടെവന്നു കൊടുപ്പാൻ തുനിയുകയില്ല. അതിലേയ്ക്കു് ആവശ്യവും ഇല്ല. അത്രയുമല്ല അവിടെ ബ്രാഹ്മണരെ സക്രോധം ബഹുപ്രകാരത്തിൽ ശപിച്ചുംവച്ചു ഭാർഗ്ഗവൻ തപസ്സിനായി പൊയ്ക്കളഞ്ഞു എന്നും പിന്നെ തിരിഞ്ഞു നോക്കീട്ടേ ഇല്ലെന്നും അതിന്റെശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണർ ശാപഗ്രസ്തന്മാരും ദുഃഖാർത്തന്മാരും, ശൂദ്രപ്രായന്മാരും ആയിക്കിടന്നിരുന്നുവെന്നും അനന്തരം മയൂരവർമ്മൻ എന്ന സൂര്യകുലരാജാവും പിൽക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ ചന്ദ്രാംഗദനും ആ ദിക്കിനെ പരിഷ്കരിച്ചു എന്നും മുൻപറഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണരുടെ അനന്തരാനുഭവങ്ങൾ ഭാർഗ്ഗവൻ കൊടുത്ത ശാപമോക്ഷപ്രകാരംതന്നെ ആയിരുന്നു എന്നും കാണുന്നതല്ലാതെ ഭാർഗ്ഗവൻ പിന്നെ മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു ചെന്നു മുമ്പിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളപ്രകാരം ഒന്നുംതന്നെ നടത്തിയതായി കാണുന്നില്ല.

സമാധാനം: അവിടെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണർക്കല്ല, ഇതിലേയ്ക്കായിട്ടു വേറെ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട ബ്രാഹ്മണർക്കാണു്, ഇവിടെ ഭൂമി കൊടുത്തതു്.

നിഷേധം: അപ്പോൾ, സമുദ്രത്തെ നീക്കൽ, ഭൂമിനിർമ്മാണം, ദാനം മുതലായവ ഭാർഗ്ഗവൻ പലപ്പോഴും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു വന്നുപോകും. അങ്ങനെ ആകുമ്പോൾ, വീരഹത്യാപാപമോചനാർത്ഥം ദാനം ചെയ്വാനെന്നും ഭൂമി മുഴുവനും ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തുപോയതിനാൽ തനിക്കിരിപ്പാൻ സ്ഥലമില്ലാഞ്ഞിട്ടു് അതിലേയ്ക്കു വേണ്ടി ആണെന്നും ഉള്ള സമാധാനങ്ങളും തത്സംബന്ധമായ കൃത്യങ്ങളും ഒന്നിലധികം തവണ വേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ഇരുപത്തൊന്നു വട്ടം ക്ഷത്രിയരെ നിഗ്രഹിച്ചു ഭൂമിയെ നിക്ഷത്രിയയാക്കുക, വീണ്ടും ഭൂമിയെ നിർമ്മിക്കുക അതിനെ ദാനംചെയ്യുക ഇവയെല്ലാം ആദ്യം ഒരിക്കൽചെയ്തിട്ടു് പിന്നെയും ചെയ്യുക, അതായതു് ആദ്യം കൊന്ന ക്ഷത്രിയരെ പിന്നെയും കൊല്ലുക, ആദ്യം ദാനംചെയ്ത ഭൂമിയെ പിന്നെയും ദാനംചെയ്ക, ആദ്യം നിർമ്മിച്ച ഭൂമിയെ പിന്നെയും നിർമ്മിക്ക, ആദ്യം വരുത്തിയതുപോലെ പിന്നെയും ബ്രാഹ്മണരെ

വരുത്തുക, മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ ബ്രാഹ്മണരെ ഇരുത്തിയുംവച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ വരാമെന്നും പറഞ്ഞു പിന്നെയും പോക, ആദ്യം പരീക്ഷിച്ചതുപോലെ പിന്നെയും ബ്രാഹ്മണർ പരീക്ഷിക്ക, ആദ്യം വന്നപ്രകാരം പിന്നെയും വരിക, ആദ്യം കോപിച്ചപ്രകാരം പിന്നെയും കോപിക്ക. ആദ്യം ശപിച്ചപ്രകാരം പിന്നെയും ശപിക്ക എന്നിങ്ങനെ ഇതുസംബന്ധമായി പറയപ്പെടുന്ന സകല സംഗതികളേയും ഇപ്രകാരംതന്നെ ഭാർഗ്ഗവൻ വീണ്ടും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വരികയും ആയതു പരിഹാസജനകമായി തീരുകയുംചെയ്യും.

സമാധാനം: ഭാർഗ്ഗവൻ ഇരുന്നുവാഴുന്നതിനും ദാനംചെയ്യുന്നതിനും ഭൂമികൾ അവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ വടക്കെ ഭാഗമായ സുബ്രഹ്മണ്യംമുതൽ വൈതരണിവരെ തനിക്കിരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കും കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെ ദാനംചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്കും ഭൂമി ഉണ്ടാക്കി വേണ്ടുന്ന ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്കു് അവ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ആയിട്ടല്ലാതെ ഒന്നായിട്ടിരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല.

നിഷേധം: മുമ്പു ഭാർഗ്ഗവന്റെ അധീനത്തിൽ ഇരുന്ന ഭൂമി മുഴുവനും ദാനംനിമിത്തം കൈവിട്ടുപോയതിനാൽ തനിക്കിരുന്നു വാഴുവാനായിട്ടു മാത്രമാണ് തെക്കേ ഭാഗമായ കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെ ഉള്ള ഭൂമി ഉണ്ടാക്കിയതെന്നു് ഇവിടത്തേയ്ക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ മുഖ്യമായി കേരളമാഹാത്മ്യത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടും കേരളോൽപത്തികളിൽ കാണുന്നപ്രകാരം ഈ ഭൂമി പാപവിമോചനാർത്ഥം ദാനംചെയ്‌വാനായിട്ടു് ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നുള്ള ഭാഗം ഇതിനുമുമ്പുതന്നെ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടുപോയിരിക്കകൊണ്ടും (ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിൽ) ദാനത്തിനായിട്ടു് അല്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

പിന്നെയും സുബ്രഹ്മണ്യം മുതൽ ഗോകർണ്ണംവരെയുള്ള സ്ഥലം സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡപ്രകാരം ആദ്യം ഭാർഗ്ഗവൻ നിർമ്മിച്ചതിൽ ഉൾപ്പെട്ടുപോയി. അതുപോലെ ആ സ്ഥലം കേരളമാഹാത്മ്യാദിപ്രകാരം രണ്ടാമത്തെ നിർമ്മാണത്തിലും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഇതു തീരെ യോജിക്കുന്നില്ല.

എല്ലാ കാരണങ്ങളാലും ഇതുകൾ രണ്ടല്ല എന്നും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നും രണ്ടെന്നമട്ടിൽ പറയുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നു.

എന്നാൽ, വാസ്തവം ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പ്രമാണങ്ങൾ രണ്ടുപ്രകാരം എഴുതിവെയ്പാൻ കാരണമെന്തെന്നു് ഒരു വലുതായ ജിജ്ഞാസയും ശങ്കയും ഇവിടെ സംഭവിക്കാൻ ഇടയുണ്ടു്. ഇതിൽത്തന്നെ ഇനിയൊരു സ്ഥലത്തു് ഓരോന്നായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു പറയേണ്ടതായിരിക്കുന്നതിനാലും ഇതുവരെ പറഞ്ഞുവന്ന സംഗതികൾ മേൽക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങൾകൊണ്ടു് ഏറ്റവും സ്പഷ്ടീഭവിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും അവയെ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല.

നിഷേധിക്കയും ശപിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനു മുമ്പായിരുന്നുവെങ്കിൽ, 'സഹ്യാൽ സാഗരപര്യന്തം'[36] കിടക്കുന്ന ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രത്തിന്റെ തെക്കേഭാഗമായ ഈ മലയാള ഭൂമിയിൽ മഹായോഗ്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഭാർഗ്ഗവന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കുമെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമാകുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തകാര്യങ്ങൾക്കായിട്ടു് അസ്വാധീനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരായ വേറെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പോയി ക്ഷണിക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു.

സമാധാനം: അന്നു് ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ ദാനം വാങ്ങുക മുതലായ കൃത്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതിനാൽ പലപ്രകാരം ഭ്രഷ്ടുഭവിച്ചവരായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഉത്തമകാര്യങ്ങൾക്കു് ഇനി അവരെ ക്ഷണിക്കേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചായിരുന്നു.

നിഷേധം: ഭ്രഷ്ടന്മാരല്ലാത്തവരായ വിശിഷ്ടർ മുതലായ ബ്രാഹ്മണർ എത്രയോപേർ ഉണ്ടായിരുന്നല്ലോ. ആയവരെ ക്ഷണിക്കരുതായിരുന്നോ?

സമാധാനം: മറ്റുള്ള ബ്രാഹ്മണർ വരുമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആണു്.

നിഷേധം: ആയവർ വരികയില്ലെന്നു തീർച്ച ആയതിൽ പിന്നെയെങ്കിലും ഇവരെ ക്ഷണിക്കാമായിരുന്നല്ലോ; ഇവർക്കു വരാതിരിപ്പാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു സംശയവുമില്ലല്ലോ. എന്നിട്ടു് അപ്രകാരം ചെയ്യാതെ,

"ശ്രാദ്ധാർത്ഥഞ്ചൈവയജ്ഞാർത്ഥം മന്ത്രിതാസ്സർവ്വ
ബ്രാഹ്മണാഃ

നാഗതാ ഋഷയസ്സർവ്വേ ക്രുദ്ധോഭൂൽ ഭാർഗ്ഗവോ മുനിഃ

മയാ .... ക്ഷേത്രം നൂതനനിർമ്മിതം

നാഗതാ ബ്രാഹ്മണാസ്സർവ്വേ കാരണം കിം പ്രയോജനം.

ബ്രാഹ്മണാ നൂതനാ കാര്യാ ഏവം........."

അർത്ഥം "ശ്രാദ്ധം യാഗം ഇതുകൾക്കായി ബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചിട്ടു് ആരുംതന്നെ ചെന്നില്ല. ഭാർഗ്ഗവൻ കോപിച്ചു് 'ഞാൻനൂതനമായി ഭൂമിയുണ്ടാക്കി; ബ്രാഹ്മണരാരും ക്ഷണിച്ചിട്ടു വന്നില്ല. ഇതിലേയ്ക്കു കാരണമെന്തു്? ഇനി ബ്രാഹ്മണരേയും നൂതനമായി ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്."

എന്നിപ്രകാരം ചിന്തിച്ചു് മറ്റാരും ലഭിക്കാത്തതുപോലെ "പോക്കറ്റാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും" എന്ന മട്ടിൽ നികൃഷ്ടജാതിക്കാരെ, അതും നിത്യവും ജീവിഹിംസചെയ്തു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന മുക്കുവന്മാരെ പിടിച്ചു തന്റെ കാര്യങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗപ്പെടുന്നവിധം ബ്രാഹ്മണരാക്കിത്തീർക്കുമായിരുന്നോ? ഒരിക്കലുമില്ലാ. അതിനാൽ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡപ്രകാരം വടക്കുഭാഗത്തെ ഏർപ്പാടിനു മുമ്പിലായിരുന്നു ഇവിടത്തേതു് എന്നു പറവാൻ അല്പംപോലും കാരണമില്ലാ.

ഇക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങൾകൊണ്ടു് സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിലെ പ്രമാണങ്ങൾ വേറെ ഭൂമികൾ, സംഗതികൾ ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ളവയല്ലെന്നു സ്ഥിരപ്പെടുന്നു.

സമാധാനം: സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡപ്രമാണത്തെ വിശ്വസിപ്പാൻ പാടില്ല.

നിഷേധം: അപ്രകാരം വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുന്നതു് കാരണത്തോടു കൂടാതെയോ കൂടിയോ?

കൂടാതെ എങ്കിൽ, ഇതുപോലെതന്നെ ഏതു പ്രമാണത്തേയും ആർക്കും വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളിക്കളയാമെന്നുവരും. ആ സ്ഥിതിക്കു കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തികൾ മുതലായ പ്രമാണങ്ങളും തള്ളപ്പെടും. അപ്പോൾ ഈ ഭാർഗ്ഗവ ബ്രാഹ്മണകീർത്തനാദികളെല്ലാം ദൂരെ തെറിച്ചുപോകയും സത്യം നിലനില്ക്കുകയും ചെയ്യും.

കാരണത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിൽ, അതിനെ പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ടതായി വരും.

സമാധാനം: സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡപ്രമാണം ബ്രാഹ്മണരെ ദുഷിക്കാൻവേണ്ടി ആരെല്ലാമോകൂടി എഴുതിവച്ചതാണു്; ഇതുതന്നെ കാരണം.

നിഷേധം: കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തി മുതലായവ ബ്രാഹ്മണരെ വർണ്ണിക്കാനും മറ്റുള്ളവരെ ദുഷിക്കാനുമായിട്ടു് ആരെ ല്ലാമോ കൂടിച്ചേർന്നു് എഴുതിവയ്ക്കപ്പെട്ടവയാണു്.

സമാധാനം: ഈ മലയാളത്തിൽ ബ്രാഹ്മണരും, വിശേഷിച്ചു് നമ്പൂരിമാരും, ശൂദ്ര(നായന്മാ)രും തമ്മിലുള്ള സേവ്യസേവക ഭാവം തെക്കെ മലയാളത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളായ കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഇന്നുവരെയും പ്രത്യക്ഷ മായി കണ്ടുവരികയാൽ ആ വക പ്രമാണങ്ങളെ വിശ്വസിക്ക തന്നെ വേണം.

നിഷേധം: പ്രമാണത്തിൽ പറയുന്ന സംഗതിയും കാരണവും നടപടിയും അതിൽ പറയുംപ്രകാരംതന്നെ ശരിയായിട്ടും യുക്ത്യനു ഭവങ്ങൾക്കൊത്തും ഇരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ വിശ്വസിക്കണം. പ്രത്യക്ഷ ത്തിൽ കണ്ടറിയത്തക്കതും നടപ്പിൽ ഇരിക്കുന്നതും ആയ സംഗതിക ളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രമാണം ആ സംഗതിക്കു് അല്ലെങ്കിൽ അതിൽ അധികം ഭാഗത്തിനുതക്കതായ അടിസ്ഥാനമായിരിക്കണം.

കേരളോൽപത്തി, കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവയിൽ, കന്യാ കുമാരി മുതൽ വടക്കു് കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴവരെ 32 മലയാളഗ്രാമമട ങ്ങിയ തെക്കേ മലയാളദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സകല സംഗതിക ളേയും ടി കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴമുതൽ വടക്കു ഗോകർണ്ണംവരെയുള്ള തുളുദേശത്തെക്കുറിച്ചു് 32 ഗ്രാമങ്ങളുടെ നാമങ്ങളെ മാത്രവും പറ യുന്നു.[37]

സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ സുബ്രഹ്മണ്യം മുതൽ ഗോകർണ്ണം വരെ എന്നും സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനു സമീപമുള്ളതായ ഉത്തര കന്യാ കുമാരിമുതൽ നാസികാത്ര്യംബകംവരെയെന്നും അതിർത്തി നിർണ്ണയം കാണുന്നു.

അതിൽ ഗോകർണ്ണത്തേക്കപ്പുറമുള്ള 32 ഗ്രാമങ്ങളേയും തൽസംബന്ധമായ സംഗതികളേയുംകൂടി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു; ഗോകർണ്ണംവരെയുള്ള തുളുദേശം മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടുവക പ്രമാണ ങ്ങളിലും ഉൾപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ഇതുകളിൽ ശരിവെക്കേണ്ടതു കേരള മാഹാത്മ്യം മുതലായതുകളെയോ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തേയോ? ആദ്യം പറയപ്പെട്ടവയെ ആണെങ്കിൽ, (1) ആ വക പ്രമാണങ്ങൾ

പ്രധാന സംഗതികളെപ്പോലും അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായും വ്യത്യാസമായും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; (2) അവയിലെ പ്രധാന വിഷയങ്ങളായ ഭൂദാനം മുതലായവയുടെ സകല കാരണങ്ങളും യുക്തിന്യായങ്ങളാൽ ആദ്യമേതന്നെ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു: (3) വടക്കെ 32 തുളുഗ്രാമങ്ങളുടെ നാമങ്ങളെ മാത്രമല്ലാതെ ആ ഗ്രാമങ്ങൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം, അതിർത്തി, ലക്ഷ്യം, സംഖ്യ, അവിടെയുള്ള നദികൾ, ഗ്രാമങ്ങളുടെ പിരിവുകൾ, ആ പിരിവുകളുടെ കാരണം, ഗ്രാമക്കാരുടെ ആഗമം, അവസ്ഥാതാരതമ്യം, ആചാരം ഇതുകളെ ഒന്നിനെയും അവ വിവരിക്കുന്നില്ല.

ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരും തമ്മിലുള്ള സേവ്യസേവകഭാവം ബ്രാഹ്മണർ എഴുതിവച്ചിട്ടുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ പരമ്പരയായി നടന്നുവരുന്ന നടപടികളെനോക്കുമ്പോൾ അതു കാണുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ലാ പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്ന സംഗതികളാകട്ടെ അതുകൾക്കു പറയുന്ന കാരണങ്ങളാകട്ടെ ഒട്ടും തന്നെ പരമാർത്ഥമായിരിക്കുന്നില്ല. ഇക്കാണിച്ച ന്യായങ്ങളാൽ വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളുന്നതിലേയ്ക്കു തക്കതായ കാരണങ്ങളോടുകൂടിയിരിക്കുന്നതു് കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവതന്നെയാണു്. കാസരോട്ടുപുഴ (കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴ)യ്ക്കു വടക്കു് ഗോകർണ്ണംവരെയുള്ള ദേശങ്ങൾ, നദികൾ, ദ്വാത്രിംശൽ (32) തുളു ഗ്രാമങ്ങൾ, അതുകൾ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ, അതുകളുടെ നാമങ്ങൾ, പിരിവുകൾ, ആ പിരിവുകളുടെ സംഖ്യകൾ, അപ്രകാരം പിരിവുകൾ ഉണ്ടാകാനുള്ള കാരണം, ഗ്രാമക്കാരുടെ ആഗമം, ഉൽകൃഷ്ടനികൃഷ്ടതകൾ, ആചാരങ്ങൾ, ചിഹ്നങ്ങൾ മുതലായവയും ഗോകർണ്ണത്തേക്കപ്പുറമുള്ള സംഗതികളും സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നവിധം അദ്യാപി മിക്കവാറും ശരിയായിട്ടും പരമാർത്ഥമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതു് ദേശചരിത്രം, ഭൂമിശാസ്ത്രം ഇതുകൾ വായിക്കുന്നവർക്കും അന്വേഷിക്കുന്നവർക്കും ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുന്നതാണു്. ഇപ്രകാരമാകയാൽ ഈ രണ്ടിൽ നിഷേധനീയമല്ലാതെയും സകാരണം വിശ്വസനീയമായും ഇരിക്കുന്നതു് സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡംതന്നെയാകുന്നു.

ഇനി ഈ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തേയുംകൂടി വിശ്വസിക്കാതെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയേണ്ടതായിവന്നു എന്നിരിക്കട്ടെ. അപ്പോൾ ഈ വിഷയത്തിലേയ്ക്കു് പുരാണപ്രമാണങ്ങൾ ഒന്നും ഇല്ലെന്നായി. പിന്നെ

യുക്തിയും ഇതുവരെ നടന്നുവന്നവയും പ്രത്യക്ഷാനുഭവയോഗ്യങ്ങളും ആയ നടപടികളും വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ആധാരപ്രമാണങ്ങളും മാത്രമവശേഷിക്കും. ഇങ്ങനെ നോക്കുന്നതായിരുന്നാലും ബ്രഹ്മസ്വംവക, ദേവസ്വംവക, ഗവണ്മെന്റുവക മുതലായ സകല വസ്തുക്കളുടേയും ആദ്യജന്മിമാർ നായർപ്രഭു (നാകപ്രഭു)ക്കന്മാർതന്നെയെന്നു തെളിവാകും. അതിനെപ്പറ്റി അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്

എന്നാൽ മേൽപറഞ്ഞ യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾ, ആധാരപ്രമാണങ്ങൾ ഇതുകളേയും വിശ്വസിക്കാതെ തള്ളാമോ എന്നു നോക്കിയാൽ പിന്നെ യാതൊരവകാശവും ശേഷിക്കയില്ല. ജന്മികൾക്കും രാജാക്കന്മാർക്കും പ്രഭുക്കൾക്കും ആർക്കുംതന്നെ ഒന്നിനും അവകാശം സിദ്ധിക്കാതെ സകലവും അരാജകത്വമായി കലാശിക്കും.

കേരളമാഹാത്മ്യാദി മേൽപറയപ്പെട്ട പുരാണപ്രമാണങ്ങളുടെ സ്വീകരണം അന്യോന്യസ്പർദ്ധയ്ക്കും ഐകമത്യനാശങ്ങൾക്കും മറ്റും കാരണമായിരിക്കുന്നു. അതുകളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യാതൊരു തരക്കേടും വരുവാനില്ല. മനുഷ്യർക്കു് സാധാരണമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും പ്രകൃതത്തിൽ നായന്മാർക്കു് പ്രത്യേകമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതും ആയ ആത്മാഭിമാനം ആർക്കും ദോഷത്തെ ചെയ്യുന്നതായി വരികയില്ല.

അദ്ധ്യായം 4

മലയാളഭൂമി ഭാർഗ്ഗവനുള്ളതല്ല

"വൈതരണ്യാദ്ദക്ഷിണേ തു സുബ്രഹ്മണ്യാ
ത്തഥോത്തരേ

സഹ്യാത്സാഗരപര്യന്തം ശൂർപ്പാകാരം വ്യവസ്ഥിതം"
(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം)

അർത്ഥം:- "വൈതരണിക്കു തെക്കും സുബ്രഹ്മണ്യത്തിനുവടക്കും സഹ്യപർവ്വതം തുടങ്ങി സമുദ്രം വരെ, അതായതു സഹ്യന്നു് പടിഞ്ഞാറും സമുദ്രത്തിനു കിഴക്കുമായിട്ടു്, മുറത്തിന്റെ ആകൃതി

യിൽ കിടക്കുന്നു.'' ഇതാകുന്നു ഭാർഗ്ഗവ ഭൂമിയുടെ അതിർത്തി നിർണ്ണയം.

ഭാർഗ്ഗവൻ സ്വന്തഭൂമിയായ ഈ സ്ഥലത്തിരുന്നുംകൊണ്ടു്, പല ദിക്കിൽനിന്നും അവിടെവന്നു താമസിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണരോടു് ''ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു് ഭൂമി തരികയില്ല; നിങ്ങൾ എല്ലായിടത്തും യാചകന്മാരായി ഭവിക്കും'' എന്നു മുതലായി ശപിച്ചപ്പോൾ അവർ ഭയന്നു് ശാപമോക്ഷത്തിനപേക്ഷിച്ചു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം സ്വന്തഭൂമിയെ അവർക്കു കൊടുക്കുകയില്ലെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തത്തെ വിടാതെ ഉറപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു് കലിയുഗമാകുമ്പോൾ നിങ്ങൾ,

''അസിപ്രസ്ഥാവനീസ്ഥാനേ ശ്ലാഘനീയാ ഭവിഷ്യഥ.''
(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

അർത്ഥം– ''അസിപ്രസ്ഥം എന്ന സ്ഥലത്തു് ശ്ലാഘനീയരായി ഭവിപ്പിൻ.''

എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു് തള്ളിവിട്ടതായി കാണുന്നതിനാലും ആ ശാപമോക്ഷപ്രകാരം ആ ബ്രാഹ്മണർ വന്നുചേർന്നതു് ഈ മലയാളഭൂമിയിലാകകൊണ്ടും ഇവിടം ഭാർഗ്ഗവന്റേതല്ലെന്നു തെളിയുന്നു.

സമാധാനം: ഈ മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ ശാപം ഏറ്റും ശാപമോക്ഷപ്രകാരവും വന്നവരാണെന്നു് പറവാൻ പാടില്ല. ശാപമേറ്റിട്ടുള്ളവർ ഭാർഗ്ഗവൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം അസിപ്രസ്ഥാവനിയിൽ പോയിരിക്കും. ആ സ്ഥലം വേറെ ഏവിടെയോ ആയിരിക്കാം.

നിഷേധം: ഈ ബ്രാഹ്മണർ ആദ്യം വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ മംഗലപുരം പുഴയുടെ വടക്കേക്കരയോളം വന്നുനിറഞ്ഞു. അനന്തരം സ്ഥലവും, ഭവനവും, നിത്യവൃത്തിമാർഗ്ഗവും ഇല്ലാതെ നദീമാർഗ്ഗത്തൂടെ മലവെള്ളം നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞു വരുമ്പോലെ തിക്കിത്തിരക്കി പ്രവഹിച്ചു് തെക്കോട്ടുതന്നെ വരികയാൽ ഈ പ്രദേശത്തു വന്നുചേരുവാനേ ഇടയുള്ളു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, കുലഭ്രഷ്ടരായി രാമശാപഹതന്മാരായിരിക്കുന്ന[38] ഇവർ (ബ്രാഹ്മണർ) ശൂദ്രാന്നനിരതന്മാരായിട്ടു്[39] ശുക്തിമതി (മംഗലപുരം ഉള്ളാളൻപുഴ) കടന്നു് ദക്ഷിണ കന്യാകുമാരിയിൽ അഗസ്ത്യകൂടവും നായകന്മാരെന്നു പ്രസിദ്ധി അടഞ്ഞവരായിരിക്കുന്ന പ്രഭുക്കളും ഉള്ളിടമായ ദക്ഷിണ (തെക്കൻ) ദിക്കി

ലേയ്ക്കു് പുറപ്പെട്ടുചെന്നു് അനേകവിധം പ്രവർത്തികൾ കൈക്കൊണ്ടു് കാലക്ഷേപം ചെയ്തുവന്നു എന്നു് ടി സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മലയാദ്രിമാഹാത്മ്യം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ മലയാളഭൂമിയുടെ അതിർത്തിയെക്കുറിച്ചു് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

''മലയക്രോഡഭൂമേസ്തു സീമാത്വേന വിനിശ്ചിതാ

പയസ്വിന്ന്യുത്തരസ്യാന്തു ദക്ഷിണേ തു കുമാരികാ

പൂർവ്വസീമാ തു ഗിരിരാണ്മലയഃ പശ്ചിമേംബുധിഃ''

''വടക്കു് കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴയും തെക്കു് കന്യാകുമാരിയും കിഴക്കു് മലയപർവ്വതവും പടിഞ്ഞാറു് സമുദ്രവും.'' ടി ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതിന്റെ പേരിനേയും ഭരണത്തെയും കുറിച്ചു താഴെ പറയും പ്രകാരം കാണുന്നു:

അസിഹസ്തൈഃ രക്ഷിതത്വാൽ പ്രഭൂഭിർന്നാക നാമകൈഃ

അസിപഞ്ജരിതത്വാച്ച അസിപ്രസ്ഥമഥാഗമത്''

അർത്ഥം- കൈയിൽ (ഒഴിയാതെ) വാളുള്ളവരായി നായകന്മാരെന്ന പ്രഭുക്കന്മാരാൽ എല്ലായിപ്പോഴും ഭരിക്കപ്പെടുകയാലും വാൾപ്രയോഗവും അതിലേയ്ക്കു് അധിക ചാതുര്യപ്രകാരവും ഉള്ളതിനാലും (ഈ മലയാളഭൂമിക്കു്) അസിപ്രസ്ഥം എന്നു നാമം സിദ്ധിച്ചു.'' ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഭാർഗ്ഗവഭൂമി കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴ മുതൽ വടക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശമാണെന്നും മലയാളഭൂമി കാഞ്ഞരോട്ടുപുഴ മുതൽ തെക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശമാണെന്നും ഇതു് മലയാളിനായർപ്രഭുക്കന്മാർക്കു് സ്വന്തമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും തെളിയുന്നു.

എന്നാൽ,

''...... പ്രതിജ്ഞാ സാധിതാ ത്വയാ

തസ്മാത്തു രാജ്യഭാരസ്ത്വപ്യഭിഷേകസ്ത്വമർഹസി''

(കേ. മ. അ. 9)

അർത്ഥം- ''അങ്ങേടെ പ്രതിജ്ഞ സാധിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് അഭിഷേകത്തിനും രാജ്യഭാരത്തിനും അങ്ങുതന്നെ അർഹനാകുന്നു.''

എന്നിങ്ങനെ ത്രിമൂർത്തികളും സകല ദേവന്മാരും ഋഷികളും കൂടി ഭാർഗ്ഗവനോടു് പറഞ്ഞപ്രകാരം അദ്ദേഹം,

ചതുഃഷഷ്ടിതമൈർഗ്രാമൈർബ്ബൃഹന്നദ്യാം സമാഗതഃ
കേരള്യാം ഭാർഗ്ഗവോ രാമഃ സമ്മ്യഗ്രാജ്യം പ്രശാസതി
ത്രിപഞ്ചാശത്സഹസ്രാണി വർഷാണി ച ഭൃഗുത്തമഃ
യാവദ് ഗോകർണ്ണപര്യന്താം താവത് കന്യാകുമാരികാം
രാമേ രാജ്യം പ്രശാസതി ധർമ്മേണ പൃഥിവീമിമാം.''
(കേ. മാ. അ. 54)

അർത്ഥം– ''അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമക്കാരോടും കൂടി പെരുമ്പുഴയ്ക്കൽ വന്നുചേർന്നു് ഗോകർണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരിയോളം ഉള്ള രാജ്യത്തെ അൻപത്തിമൂവായിരം വർഷം ധർമ്മത്തോടെ പരിപാലിച്ചിരുന്നു'' എന്നുകാണുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണു്. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ലെന്നുതന്നെയല്ല, മലയാളനാടുകളിൽ ഒന്നായ തിരുവിതാംകൂർ ഭൂമിതന്നെ പണ്ടാരവകത്തോട്ടം, പണ്ടാരവക ഒറ്റി, പണ്ടാരവക കാണം, പണ്ടാരവക പാട്ടം, പെരുംപറ്റു്, വിരുത്തിപ്പാട്ടം, പുതുവൽ പാട്ടം, കഴകപ്പാട്ടം, ദർഘാസ് പാട്ടം, നെന്തപ്പാട്ടം, സഞ്ചായപ്പാട്ടം, നടുപ്പാട്ടം, കുത്തകപ്പാട്ടം, വിരുത്തി ഒന്നുപാതിപ്പാട്ടം, മീതെടുപ്പുപാട്ടം, തോൽപ്പാട്ടം, പയിറ്റുപാട്ടം, വെട്ടഴിവുപാട്ടം, കരിക്കൂറുപാട്ടം, പാൽപ്പായസമഠം വക പിഴയാപ്പാട്ടം, വിളക്കുപാട്ടം, കണ്ടു കൃഷിവകപ്പാട്ടം, കുത്തകകൃഷി വകപ്പാട്ടം, മേൽകങ്ങാണം, സങ്കേതം, തുരം, കുടിയിരിപ്പു്, കുടുംബപ്പൊറുതി, തിരുമുഖ ഇറയിലി, അരുളിറയിലി, കുടുംബവിരുത്തി, ചാവേറ്റുവിരുത്തി, കുത്തുവിരുത്തി, കൊടുവിരുത്തി, കുഴൽവിരുത്തി, കൊമ്പുവിരുത്തി, വള്ളുവിരുത്തി, വഞ്ചിവിരുത്തി, ആനവിരുത്തി, മാലവിരുത്തി, ശാന്തിവിരുത്തി, കയറുവിരുത്തി, തളിവിരുത്തി, ചൂലുവിരുത്തി, കഴകവിരുത്തി, പാട്ടുവിരുത്തി, പാലുവിരുത്തി, പാലെടുപ്പുവിരുത്തി, കീഴാണ്മവിരുത്തി, ചെമ്പുപണിവിരുത്തി, കുറവിരുത്തി, ഓടന്മാർവിരുത്തി, ശംഖുവിരുത്തി, മഹാഭാരതം വായ്പുവിരുത്തി, നടകാവൽവിരുത്തി, വെടിവിരുത്തി, അനുഭോഗവിരുത്തി, പരിശവിരുത്തി, കച്ചവിരുത്തി, മുന്നിലവിരുത്തി, മുന്നിലവകപ്പടി, പഴംചോറ്റുവിരുത്തി, ഊഴിയവി

രുത്തി, ഇറയിലിനായരുവകപ്പടി, മാനിഭം, അർത്ഥമാനിഭം, കരമൊഴിവ്, സർവ്വമാനിഭം, ബ്രഹ്മദായം, ദേവദായം, വട്ടവിരുത്തി, മഠപ്രം, നന്താവനപ്രം, ദ്വാദശിപ്രം, ഉമ്പളം, ഉഭയഉമ്പളം, ഉടമഉമ്പളം, ജപ്തി, അയൽ, ലയൻ ഉൾപ്പെട്ട അയൽ, അടിമ, അനുഭവം, തിരുവിളം, തിരുഅടയാളം, ഗുരുദക്ഷിണ, മണ്ഡപക്കുറതീർച്ച, മലവാരം, വിളമേലടി, അടിയറപ്പാട്ടം, രക്ഷാഭോഗം, ദാനപ്രമാണം, പൊന്നിട്ടുകാരാണ്മ, നേർകാരാണ്മ, കാരാണ്മ, അട്ടിപ്പേറ്, തീറ് വിലയോല, വായോല, ക്രയശാസനം, ചേരാഒറ്റി, മീളാവൊറ്റി, ഇടക്കാരാഴ്മ, വച്ചുപാതികാരാഴ്മ, അഞ്ചുരണ്ടുകാരാഴ്മ, കുഴിക്കാരാഴ്മ, മേലാഴ്മ, നടുക്കുറനുഭവം, നടുക്കുറുവായോല, കാണപ്പാട്ടം, ഒറ്റി, ഉഴവുപാട്ടം, ഉഴവോല, ഉഴവൊറ്റി, പട്ടയോല, മാരായം, അറ്റൊറ്റി, നേരൊറ്റി, നേർപാട്ടം, ചിറ്റൊറ്റി, റാവൊറ്റി, മേലൊറ്റി, കോടാലിക്കാണി, പര്യപ്പാട്, പണയം, നേർപണയം, ചൂണ്ടിപ്പണയം, ചൂഴിപ്പണയം, മാരായപ്പാട്ടം, പാട്ടഒറ്റി, മാറാപ്പാട്ടം, കാരാണ്മപ്പാട്ടം വച്ചുപാതിപ്പാട്ടം, കുടിപ്പാതിപ്പാട്ടം, ഒഴിയാപ്പാട്ടം, വരമ്പടകപ്പാട്ടം, വെൺപാട്ടം, പെരുമ്പാട്ടത്തോട്ടം, പാതിവാരം, വിത്തുപാതി, വിത്തിട്ടുകിളച്ചുപാതി, ഇട്ടുപാതിപ്പാട്ടം, കൈയൊരുപാതി, ഒറ്റിയും കുഴിക്കാണവും, പാട്ടവും കുഴിക്കാണവും, കുടിപ്പുള്ളി, തനത്, കുടിജന്മം, ഉകന്തുടമ, യാപ്യ ഉകന്തുടമ, നംകുടമ, പേർകൂലി, അറപ്പുസ്സ്വമ്മ, കുടസ്സ്വമ്മ, പെരുമ്പടപ്പുസ്വരൂപംവക വിരുത്തി, പാലിയത്തുമേനവൻവക വിരുത്തി ഇങ്ങനെ മറ്റു പല ഇനങ്ങളിലായിട്ടാണു കാണപ്പെടുന്നത്.

സമാധാനം: ഇപ്പോൾ പല ഇനങ്ങളിലായിട്ടിരിക്കുന്നുയെങ്കിലും ഈ ഭൂമി മുൻപറഞ്ഞപോലെ ആദ്യം പരശുരാമസ്വത്തായിട്ടു മാത്രം ഒരേ ഇനത്തിലും പരശുരാമനാൽ പാലിക്കപ്പെട്ടും ഇരുന്നിരുന്നു. അനന്തരം അദ്ദേഹം അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങളിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരെ വരുത്തി പൂജിച്ച് അവർക്കായിട്ടു കേരളഭൂമി മുഴുവനും ദാനംചെയ്തു. ഇപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതിന്റെ ശേഷം ആ ബ്രാഹ്മണരുടെ രക്ഷയ്ക്കു ലൗകികമായും വൈദികമായും വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ നടത്തുന്നതിനു നിയമിക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും മന്ത്രികളുടേയും മറ്റും ഉപജീവനാർത്ഥമായും ദേവാലയങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും വകവച്ചുതിരിച്ചുകൊടുക്കനിമിത്തം മേൽപ്രകാരം പല ഇനങ്ങളിലായിട്ടുള്ളതാണ്.

നിഷേധം: മറ്റുള്ള ഇനങ്ങളാകുന്ന സ്വപരിണാമങ്ങളോടും മുന്നിനത്തിന്റെ അഭാവത്തോടുംകൂടി സ്ഥിരപ്പെട്ടു് ഒന്നായും പൊതുവായും ഉള്ള ഒരിനം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാകകൊണ്ടു് ഈ പല ഇനങ്ങളും വന്ന മാർഗ്ഗംപിടിച്ചു നോക്കിച്ചെന്നാൽ എല്ലാറ്റിന്റേയും ഒന്നായ മൂലസ്ഥാനത്തെ ശരിയായി കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നു വരും. അതിനാൽ മുന്നിൽ കാണിക്കപ്പെട്ട ഇനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് സംശയനിവൃത്തി വരുന്നതുവരെ (വേണ്ടിടത്തോളം) ഓരോന്നിനെ ആയിട്ടു പിടിച്ചുനോക്കി അങ്ങോട്ടുചെല്ലാം. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ആകുന്നു. ഇവിടെ രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു കേരളോൽപത്തികൾ, കേരളമാഹാത്മ്യം, ജാതിനിർണ്ണയം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആണെന്നു് ആരും മനസ്സിലാക്കിക്കളയരുതു്. അവയെല്ലാം ഓരോ ഉദ്ദേശ്യനിവൃത്തിക്കായി എഴുതി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയാണു്. അങ്ങനെ എഴുതി ഉണ്ടാക്കുന്നതു് (1) വാസ്തവം വെളിപ്പെടുത്താൻ മാത്രവും (2) സ്വാർത്ഥപരത നിമിത്തം ഇല്ലാത്തവയെ കൃത്രിമമായി എഴുതിച്ചേർത്തു വാസ്തവത്തെ മറച്ചു് കുക്ഷിപൂരണം സാധിക്കുന്നതിനു മാത്രവും ആയിരിക്കും. കേരളോൽപത്തികൾ മുതലായവ രണ്ടാമതു പറയപ്പെട്ട ശേഖരത്തിൽ ഉള്ളവയാണു്. ഇതുകളിൽ മുൻകാണിച്ചപോലെ വസ്തുക്കളെ സംബന്ധിച്ചു് അറിയേണ്ടതായ ഒരുവിവരവും ഇല്ല. ആകയാൽ അതുകൾ യഥാർത്ഥ അന്വേഷണവിഭാഗത്തിൽ കൈകൊണ്ടുതൊടാൻപോലും കൊള്ളുകയില്ല.

ഇനി മുൻപറഞ്ഞപോലെ, രാജാക്കന്മാർ മന്ത്രിമാർ പ്രഭുക്കന്മാർ മുതലായവരുടെയും ദേവസ്വം ബ്രഹ്മസ്വം മുതലായവയിലേയും സകല ചെലവുകൾക്കും വേണ്ടുന്നതെല്ലാം അതാതിന്നു വക ഇറക്കിയിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാകണം. ഉണ്ടാകുന്നതിനു ദേഹണ്ണം നടത്തണം. ദേഹണ്ണം നടത്തുന്നതിനു് അവയെ കുടിയാനവന്മാരായ ജനങ്ങളെ ഏല്പിക്കണം. അങ്ങനെ ഏല്പിക്കുമ്പോൾ വളരെ ജനങ്ങളും വസ്തുക്കളും ഉണ്ടാകകൊണ്ടു് എവിടെ, എപ്രകാരമുള്ള വസ്തുവിനെ ആരു്, ആർക്കു് എങ്ങനെ കൊടുത്തു എന്നുമുതലായ വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നതിനു രേഖാപ്രമാണം വേണം.

സ്ഥാനമറിഞ്ഞു കരംകൊടുക്കുന്നതിനു എഴുതിക്കൊടു

ക്കുന്ന ജന്മിയുടെ പേരും കരംകൊടുക്കാത്ത പക്ഷം വരുത്തിച്ചോദിക്ക, നടപടികൾ നടത്തുക ഇതുകൾക്കു് എഴുതിവാങ്ങിക്കുന്ന ഉഴവന്റെ പേരും വസ്തു കിടക്കുന്നസ്ഥലം അറിയുന്നതിനു ദേശം മുതലായവയുടെ വിവരവും അതിരുകടന്നു് അന്യന്റേതിൽ ചെല്ലാതെ ഇരിക്കാനും തന്റേതറിഞ്ഞു മുഴുവനിലും പ്രവേശിപ്പാനും വേണ്ടി എലുകകളും ഇത്രയെന്നറിഞ്ഞു കരം നിശ്ചയിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു് അളവും അപ്പോഴപ്പോൾ കാരണാന്തരവശാൽ പല വിധത്തിൽ പലമാതിരി അവകാശങ്ങളും സിദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു പലരും അവകാശികളായി വന്നേയ്ക്കുമെന്നുള്ളതിനാൽ അടിക്കടി പേരുമാറി വരുമ്പോൾ മുൻവിവരങ്ങൾക്കും വസ്തുവിനും കുഴക്കു നേരിടാതെ ഇരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു വസ്തുവിന്റെ മുന്നിനവും (ഇന്നാരുടെ സ്വന്തമെന്നു് ആദ്യഉടമസ്ഥന്റെ പേർ കാണിക്കൽ) ഉടമസ്ഥനു സിദ്ധിച്ച മാർഗ്ഗവും അവകാശത്തിന്റെ അളവും മറ്റും രേഖാപ്രമാണത്തിൽ (ആധാരത്തിൽ) കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും വേണ്ടുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങൾക്കും ജന്മിസ്ഥാനത്തു കണക്കുകളും നടന്നിട്ടുള്ളതും നടക്കുന്നതും ആയ സംഗതികൾക്കു് യഥാർത്ഥമായി ഗ്രന്ഥവരിയും ഉണ്ടാക്കിവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു പരിപാലനകർത്താക്കന്മാർക്കു പതിവാണല്ലോ ഇവിടെ വാസ്തവം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് ഈവക പ്രമാണങ്ങളാകുന്നു വേണ്ടതു്.

ഇപ്രകാരം ആധാരങ്ങൾ കണക്കുകൾ മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾ പരിശോധിച്ചതിന്റെ ശേഷം കുടികൾ, സർക്കാർ സാമന്തന്മാർ, രാജാക്കന്മാർ, ദേവസ്വങ്ങൾ, ധർമ്മമഠങ്ങൾ, ഇതുകളിൽ യാതൊന്നിന്റേയും മുന്നിനങ്ങൾ ഭാർഗ്ഗവന്റേതോ ബ്രാഹ്മണരുടേതോ ആയിട്ടു കാണുന്നില്ലാ. സമസ്തവും മലയാളിനായർപ്രഭുക്കളുടെ വകയായിട്ടു മാത്രമാണു കാണുന്നതു്.

സമാധാനം: അതു പരശുരാമൻ ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷയ്ക്കു വേണ്ടി പരദേശത്തുനിന്നും വരുത്തി അടിമകളാക്കി പാർപ്പിക്കപ്പെട്ടവർ അല്ലെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗത്തുനിന്നും ഭാർഗ്ഗവനാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട സ്ത്രീകളിൽ ബ്രാഹ്മണർക്കുജനിച്ചവർ ആയ ശൂദ്രർ അന്യായമായി സകലവും അപഹരിച്ചു് അധീനത്തിലാക്കിയതിനാൽ ആ കാലംമുതൽക്കു് അവരുടെ പേരിൽ ഇപ്രകാരം രേഖാപ്രമാണങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ ഇടയായതാണു്. അല്ലാതെ പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ അങ്ങനെ ആയിരുന്നില്ല.

നിഷേധം: എന്നാൽ ഇടക്കാലത്തു് അവർ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനുമുമ്പ് ഉള്ളതായ പ്രമാണങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ പക്കൽ കാണേണ്ടതാണു്, പ്രമാണങ്ങളേയുംകൂടി ശൂദ്രർ അപഹരിച്ചുനശിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എങ്കിൽ ശൂദ്രബാധകമായും ബ്രാഹ്മണസാധകമായും പറയുന്ന കേരളമാഹാത്മ്യം, കേരളോൽപത്തികൾ മുതലായ സകല പ്രമാണങ്ങളുംകൂടി അവർ (ശൂദ്രർ) അപഹരിച്ചു നശിപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. അപ്രകാരം കാണുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടും ആവക പ്രമാണങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണരുടെ പക്കൽ എന്നുതന്നെയല്ല ശൂദ്രരുടെ അധീനത്തിലും തിരസ്കൃതങ്ങളാകാതെ പ്രത്യക്ഷമായി കാണുകകൊണ്ടും അപഹരിച്ചു എന്നുപറയുന്നതു തീരെ ശരിയല്ല.

ഭാർഗ്ഗവൻ ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി രക്ഷയ്ക്കായിട്ടു് രാജാക്കന്മാരെയും ശുശ്രൂഷാദികൾക്കു് ശൂദ്രരേയും മറ്റുള്ളവയ്ക്കു് മറ്റുള്ളവരേയും നിയമിച്ചു് എല്ലാം സുമാറാക്കി മഹാബ്രാഹ്മണർക്കു് ദാനംചെയ്തതായിട്ടാണല്ലോ പറയുന്നതു്. എന്നാൽ ഇതിനിടയ്ക്കു ശൂദ്രർക്കു് അപഹരിക്കാൻ സൗകര്യവും ശക്തിയും തീരെഇല്ലായിരുന്നു എന്നും അതിൽപിന്നീടു് ബ്രാഹ്മണരും രാജാക്കന്മാരും വളരെ ഉയർന്നും ശൂദ്രർ അടിമകളുടെ നിലയിൽ വളരെ താഴ്ന്നും ഇരുന്നിരുന്നതേയുള്ളു എന്നും കേരളമാഹാത്മ്യം. കേരളോൽപത്തി മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒരിക്കലെങ്കിലും വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് നല്ലപോലെ അറിയാമെന്നുള്ളതും മേൽപ്രകാരം അവർ (ശൂദ്രർ) യാതൊരു അക്രമങ്ങളും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിട്ടു് ഒരു പ്രമാണത്തിലും കാണുന്നില്ലാത്തതും ആകുന്നു.

അല്ലാതെയും അടിമകളായും അസ്വതന്ത്രരായും അനധികാരികളായും അസമ്പന്നന്മാരായും അശക്തന്മാരായും ഇരുന്ന ആ ശൂദ്രർ ഇതുകളെ എങ്ങനെ അപഹരിച്ചു? അപ്പോൾ സ്വാമിമാരും സമ്പന്നന്മാരും സ്വതന്ത്രന്മാരും ശക്തന്മാരും ആയിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ എന്തിനായിട്ടു് ഏതുവിധത്തിൽ അവയെ വിട്ടുകളഞ്ഞു?

സമാധാനം: ബ്രാഹ്മണർ ആശ്രിതവാത്സല്യംകൊണ്ടും ഉപകാരസ്മരണകൊണ്ടും ശൂദ്രരിൽ പലർക്കും ഇടക്കാലങ്ങളിൽ പ്രഭുത്വത്തെയും സ്ഥാനമാനങ്ങളെയും കൊടുത്തു. അവർ കാലക്രമേണ പ്രബലന്മാരായി മറ്റുള്ള ശൂദ്രരേയും അധീനത്തിലാക്കി എല്ലാം അപഹരിക്കുകയും അങ്ങനെ വസ്തുക്കൾ ബ്രാഹ്മണരിൽനിന്നും കൈവിട്ടുപോകയും ചെയ്തു.

നിഷേധം: എങ്കിൽ ശൂദ്രർ കൈക്കലാക്കി എന്നുപറയുന്ന ഭൂമികളുടെ ഇടയ്ക്കിടെ വളരെ നല്പായും കൈവാക്കിനും എത്രയോ വസ്തുക്കൾ ബ്രഹ്മസ്വം വകയായി കിടക്കുന്നുണ്ടു്. അവയ്ക്കൊക്കെയും ഇന്നുവരെയും ജന്മിമാർ ബ്രാഹ്മണരും ഒഴവന്മാർ ശൂദ്രരുംതന്നെ ആയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവയെക്കൂടി ആ പ്രബലന്മാരായ ശൂദ്രർക്കു് അപഹരിക്കരുതായിരുന്നോ?

സമാധാനം: ആ വസ്തുക്കളുടെ ജന്മിമാരായ ബ്രാഹ്മണർ ആ ശൂദ്രരെക്കാളും ബ്രാബല്യവും ശക്തിയും ഉള്ളവരായിരുന്നതിനാൽ അപ്രകാരം പറ്റിയില്ല.

നിഷേധം: എങ്കിൽ ആ പ്രബലന്മാരായിരുന്ന ജന്മിമാർക്കു തന്നെ ശൂദ്രരേക്കാൾ ഇത്രത്തോളം ശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു് അവരും മറ്റു ബ്രാഹ്മണരും ഒരുമിച്ചുകൂടി ശൂദ്രരെ ദിക്കുവിട്ടു പറത്താമായിരുന്നല്ലോ. അപ്പോൾ അവർ ഈ അക്രമങ്ങളെ ചെയ്കയില്ലായിരുന്നല്ലോ.

സമാധാനം: മറ്റുള്ളവരുടേതു് അപഹരിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ മതിയെന്നും ശേഷം ജന്മികളുടേതു് വേണ്ടെന്നും വെച്ചിട്ടാണു്.

നിഷേധം: എങ്കിൽ പെട്ടെന്നു് അവർക്കു് ഇപ്രകാരം ഒരു വിരക്തിതോന്നുവാൻ കാരണമെന്തു്? ഇതുസംബന്ധമായി താഴെപ്പറയുന്ന പ്രമാണം നോക്കുക:

"വാസനിവാരകപ്രേഷ്യ വാക്യസ്യോച്ചാരണം മിഥഃ
പൗർവ്വാപര്യേണ തുല്യോയം ധർമ്മോ ഭൂദേവശൂദ്രയോഃ
ബാഹുജോരുജവർണ്ണാനാം ഭൂദേവേപി കനീയസി
ആഗതേ സദൃശോ ധർമ്മഃ പ്രത്യുത്ഥാനാഭിവാദനേ
രാമക്ഷേത്രേ തു ശൂദ്രസ്യ നാഭിവാദ ഇതി സ്ഥിതിഃ
സ തൽസ്ഥാനേഞ്ജലിം കുര്യാദിതി ഭാർഗ്ഗവശാസനം.
ബാഹുജോരുജയോർദ്ധർമ്മസ്ത്രീകർമ്മപരിനിഷ്ഠിതഃ
അന്യത്ര ഭാർഗ്ഗവക്ഷേത്രാൽ സാധാരണ ഇതി സ്മൃതഃ
ബാഹുജാംഘ്രിജയോർദ്ധർമ്മസ്ത്യാഗോ
വൈക്ലബ്യതോവിനാ

പ്രാണാനാം ബ്രാഹ്മണസ്യാർത്ഥേ സാധാരണ ഉദാഹൃതഃ

ഊരുജാംഘ്രിജയോർദൂർവ്വാലവനം ക്ഷിതിവർദ്ധനം
പ്രാണത്യാഗോ ഗവാർത്ഥേ ച ധർമ്മ
സ്സാധാരണ സ്ത്രികം''[40]

(ശാങ്കരസ്മൃതി, അ. 1, പാദം 1)

വിശേഷിച്ചും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു് പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ള സ്മൃതിപ്രമാണം ഇവിടെ നടപ്പാക്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ശൂദ്രർ ഒരിക്കലും ബ്രഹ്മസ്വത്തെ അപഹരിച്ചിരിക്കയില്ല.

സമാധാനം: അവർ ദുരാശയും ദൗഷ്ട്യവും നിമിത്തം പ്രമാണത്തേയും ന്യായത്തേയും ലംഘിച്ചു് അപ്രകാരം ചെയ്തുകളഞ്ഞു.

നിഷേധം: അങ്ങനെ ചെയ്തവർ ബ്രാഹ്മണശത്രുക്കളും പരമദ്രോഹികളും മഹാദുഷ്ടന്മാരുമായിരിക്കണം. ആ മട്ടിനു ബ്രാഹ്മണർക്കു് അവരോടും അവർക്കു് ബ്രാഹ്മണരോടും വിശ്വാസവും അടുപ്പവും സ്നേഹവും ആദരവും ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടായിരിക്കാനിടയില്ല.

എന്നാൽ ഇവർ രണ്ടു വകക്കാരും ഈ മലയാളത്തിൽ പാരമ്പര്യമായിട്ടു് അന്യോന്യം ഏതുപ്രകാരമാണു് പെരുമാറിവരുന്നതു്? ശൂദ്രസ്ത്രീകൾക്കു് ബ്രാഹ്മണർ സംബന്ധം ചെയ്യുന്നതു് എത്രയും നല്ലതാണെന്നു വിചാരിച്ചു് മിക്ക ഭവനങ്ങളിലും അവരെക്കൊണ്ടു തന്നെ സംബന്ധം ചെയ്യിപ്പിച്ചു് അങ്ങനെ നടന്നുവരുന്നു. ശൂദ്ര ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ (കയ്മൾ, പണിക്കർ മുതലായവരുടെ) ഭവനങ്ങളിൽ സമജാതിക്കാർ പാടില്ല. ബ്രാഹ്മണരേ സംബന്ധം ആകാവൂ എന്നും കൂടിയുണ്ടു്; ഇന്നുവരെയും നടപ്പും അപ്രകാരം തന്നെയാണു്. എന്നാൽ ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ നമ്പൂതിരിക്കു ജനിച്ചുണ്ടാകുന്ന സന്തതിക്കു് ആ പിതാവിന്റെ സ്വത്തിൽ യാതൊന്നിനും അവകാശമില്ല. അഥവാ ആ പിതാവു് കുട്ടിക്കു് നാലുകാശിനു് വല്ലതും തീർപ്പിച്ചു് ഇട്ടുപോയാൽ ''അയ്യയ്യോ: ബ്രഹ്മസ്വംവക യാതൊന്നും കുടുംബത്തിൽ കേറ്റരുതേ, തറവാടു മുടിഞ്ഞുപോകുമേ'' എന്നു പെണ്ണുടയന്മാർ പറഞ്ഞു് ആയതിനെ മറ്റൊരു ബ്രാഹ്മണനു് ദാനം ചെയ്കകൂടി പതിവാണു്. പിന്നെ ഭർത്താവായ നമ്പൂരിവരുമ്പോൾ അയാളോടു കൂടി ചങ്ങാതിമാരായി രണ്ടുമൂന്നിൽ കുറയാതെ നമ്പൂരിമാരും

അവർക്കു് ആളൊന്നിനു് ഓരോരുത്തർവീതമെങ്കിലും വാല്യക്കാരും കൂടി വരും. പ്രത്യേകം മഠവും കിണറും കുളവും അടുക്കളയും ഇല്ലാത്ത തറവാടുകൾ മലയാളത്തു നായന്മാർക്കു് ദുർല്ലഭമാണു്. വരുന്നവർക്കെല്ലാം എത്രകാലമെങ്കിലും താമസിക്കാവുന്നതാണു്. അക്കാലങ്ങളിൽ വെടിപ്പായിട്ടു സാപ്പാടു്, തേച്ചുകുളി, മുണ്ടു് എന്നു വേണ്ട സകല ചെലവും കൊടുക്കും. പിന്നെ തൊട്ടതിനും പിടിച്ചതിനും എല്ലാം ഇവരെക്കൊണ്ടു് കർമ്മം ചെയ്യിക്കുക, ഇവർക്കു് ദക്ഷിണകൊടുക്കുക മുതലായവയുമുണ്ടു്. മലയാളകുടുംബത്തിലെ ഗൃഹച്ഛിദ്രം മുതൽ നഷ്ടം, അവമാനം, ദുർബുദ്ധികളായ സന്തതികൾ മുതലായ ആപൽപാദങ്ങൾക്കു് ആദിബീജം മിക്കവാറും ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രവേശനമാണു്. ഇങ്ങനെ ഒരു മഹാസമ്പത്തുള്ള കുടുംബത്തിൽ എന്തിനായിട്ടെങ്കിലും ഇവരുടെ പ്രവേശനം ശാഖീനിബിഡവിപിനത്തിൽ[41] വേനൽക്കാലത്തു് കാട്ടുതീ പിടിക്കുന്നതുപോലെയും തളിർത്തു കൊഴുത്തുനിൽക്കുന്ന കല്പവൃക്ഷത്തിൽ പ്രളയകാലത്തു് അതികഠിനമായ വജ്റപാതം[42] ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയുമാണു്. ഇപ്രകാരം മലയാളത്തുള്ള മിക്ക തറവാടുകളും നശിച്ചുകഴിഞ്ഞും നശിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും തറവാട്ടുടമസ്ഥരിൽ പ്രധാനികൾ ചില നിസ്സാരങ്ങളായ ദുരഭിമാനങ്ങൾ നിമിത്തം, അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുന്നതിനു പ്രയത്നിക്കാതെയും അതിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്നവരോടു് ശുദ്ധ അസംബന്ധങ്ങളായ സമാധാനങ്ങളെ നിർല്ലജ്ജം വിളിച്ചെഴുന്നള്ളിച്ചുകൊണ്ടും തറവാട്ടുജന്മശ്ശനികളായി ജീവിക്കുന്നു. ഇവർ സാധുക്കളേയും ഗുണദോഷിക്കുന്ന യോഗ്യന്മാരേയും അലക്ഷ്യമായിട്ടു വിചാരിക്കുന്നു എങ്കിലും ബ്രാഹ്മണരോടു മര്യാദയുള്ളവരായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയുള്ള നടത്തക്കാരായാലും തരക്കേടില്ലാ, അവരോടെല്ലാം ശൂദ്രപ്രഭുക്കന്മാർപോലും വിളിമൊഴി, തിരുമേനി, തിരുമനസ്സു്, കല്പന, അരുളപ്പാടു്, കരിക്കാടി, നെൽപതിരു്, ചെമ്പുകാശു, കല്ലരി, കുപ്പമാടം, പടന്നപ്പുഴി, പാണ്ടിഞെട്ടു്, ഇത്തിപ്പൊടി, അടിതോൽ, വിടകൊൾക, പഴമനസ്സു്, നിലംപൊത്തുക, ഇററൻ, അടിയൻ ഇത്യാദി താഴ്മ വാക്കുകൾ പറഞ്ഞും അതുപോലെ ആചരിച്ചും വരുന്നു. പിന്നെ ശൂദ്രർക്കു നമ്പൂരിമാരുടെ സന്തതികളാകുന്നു എന്നുള്ള ഔൽകൃഷ്ട്യനാട്യം അതങ്ങനെ; ബ്രാഹ്മണ

രെന്നുള്ള ഭയഭക്തി അതൊരുവക. അച്ഛന്മാരെന്ന ഭക്തി വേറൊരു വക; വിധികർത്താക്കന്മാരെന്നും മറ്റൊരുവക എന്നുവേണ്ടാ ഒരു ജാതിക്കാരെക്കുറിച്ചു മറ്റൊരു ജാതിക്കാർക്കും മലയാളബ്രാഹ്മണരെ ക്കുറിച്ചു മലയാളശൂദ്രർക്കുള്ളതുപോലെയുള്ള ഭക്തിവിശ്വാസമില്ലാ. ഇങ്ങനെയാകുന്നു പാരമ്പര്യമായി ഇവർ തമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റം. ചില പരിഷ്കാരികൾ ഗുണദോഷങ്ങളെ പ്രത്യേകം കാണിച്ചു് ഉപദേശി ക്കുന്ന ഈ കാലത്തു് ഇത്രത്തോളം ആയപ്പോൾ "ബ്രാഹ്മണോ മമ ദൈവതം"[43] എന്നു മുറുകെപ്പിടിച്ചിരുന്ന മുൻകാലത്തു് എത്രമാത്രമാ യിരിക്കും! ഇങ്ങനെയുള്ളവർ ബ്രഹ്മസ്വം അപഹരിച്ചു എന്നു പറ ഞ്ഞാൽ അതു വലിയ അന്യായമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

അദ്ധ്യായം 5

നായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാന ദാതാക്കൾ ഭാർഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ അല്ല

ഇനി കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചവിധം ഭാർഗ്ഗവനോ ബ്രാഹ്മണരോ ആണു് നായന്മാരുടെ സ്ഥാനമാനദാതാക്കന്മാരെന്നുള്ള കേരളമാഹാത്മ്യാദി സിദ്ധാന്തത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. കയ്മൾ, കർത്താ, പണിക്കർ, മേനോൻ, ഇല്ലം, സ്വരൂപം, പള്ളിച്ചാൻ തുടങ്ങി യുള്ള എല്ലാ നായന്മാരെയും പൊതുവെ ശൂദ്രരാക്കി ഗണിച്ചു് അവ രിൽ ഓരോരുത്തർക്കുമുള്ള സ്ഥാനമാനങ്ങളെ ഭാർഗ്ഗവൻ അല്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണർ കൊടുത്തതായിട്ടാണു് പറയുന്നതു്. അതോടുചേർന്നു്,

"സാമന്താനാം ദ്വിജാദീനാം നായകഃ പരിചാരകഃ"

(കേ. മാ.)

അർത്ഥം: "നായർവർഗ്ഗം സാമന്തന്മാർക്കും ദ്വിജന്മാർക്കും പരിചാരകന്മാരാകുന്നു" എന്നു നിയമവും ഉണ്ടു്. സ്വാമിമാരായ പ്രഭു ക്കൾ അടിമകളായ ദാസന്മാരിൽ ചിലർക്കോ പലർക്കുമോ ആകട്ടെ

പെരുമയും സ്ഥാനമാനങ്ങളും കൊടുക്കുന്നതായിരുന്നാൽ ആയതു് എന്തിനായിരിക്കും? ആ ദാസന്മാർ ആ പ്രഭുക്കന്മാരേക്കാൾ താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിൽ ഇരിക്കുന്നതിനോ അവരോടു തുല്യന്മാരാകുന്നതിനോ അവരെക്കാൾ വളരെ ഉന്നതസ്ഥിതിയിൽ ആകുന്നതിനോ?

താഴ്ന്ന സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ ഇരിക്കാനാണെങ്കിൽ ആദ്യം തുടങ്ങി അപ്രകാരംതന്നെ ഇരുന്നുവരുന്നതിനാൽ അതിലേയ്ക്കായിട്ടു വിശേഷിച്ചൊന്നും പ്രവർത്തിക്കണമെന്നില്ല.

തുല്യാവസ്ഥയിലിരിക്കാനാണെങ്കിൽ അപ്രകാരമിരുന്നിട്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടാവാനില്ല. അല്ലാതെയും അതിന്മണ്ണം ചെയ്യുന്നതു് ആ ദാസന്മാർ അപേക്ഷിച്ചിട്ടോ അപ്രകാരം ചെയ്തുകൊടുക്കാമെന്നു് പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഉള്ളിൽതന്നെ തനിയെ തോന്നിയിട്ടോ? ഏതുവിധമായാലും അതു് ലോകസാധാരണമല്ല. ഇങ്ങനെ സ്ഥാനമാനങ്ങളെ ദാസന്മാർ ബലാൽക്കാരമായിട്ടു് എടുത്തുകൊണ്ടതാണെന്നു നിരൂപിക്കുന്നപക്ഷം ആയതു് ശരിയാകയില്ലെന്നു മുന്നദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

സമാധാനം: ഓരോ മഹാജനം താഴ്ന്നനിലയിലുള്ള അനേകം പേർക്കു് സ്ഥാനമാനങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയും അങ്ങനെ പുരാതനകാലംതുടങ്ങി നടപ്പും ഉണ്ടു്.

നിഷേധം: 1. സ്ഥാനമാനസംഭാവനയും പ്രാപ്തിയും തൽസംബന്ധമായ ഒരുക്കങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും പല പ്രകാരത്തിലുമുണ്ടു്. ഒരു രാജകുടുംബത്തിലേയ്ക്കു് ആ കുടുംബത്തിലുള്ളതോ അല്ലാത്തപക്ഷം വേറെ ഒരു കുടുംബത്തിലുള്ളതോ ആയ ഒരാളിനെ പട്ടംകെട്ടേണ്ടതായും മറ്റും വരുമ്പോൾ ആയതിലേയ്ക്കു വേണ്ടുന്നവയെല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചു കാര്യം നിറവേറ്റുന്നതിനു് ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു് ആദായം പറ്റി പാരമ്പര്യമായി വാണുവരുന്ന പുരോഹിതർ, ജനപ്രധാനികൾ മുതലായവർ ഒന്നുചേർന്നു് ആവക ക്രിയകൾ ക്രമപ്രകാരം നടത്തുക. അതാതു പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തിന്റെയും നാമം, ആചാരം ഇത്യാദികൊണ്ടു് ആ ആൾ ഇന്ന വർഗ്ഗക്കാരനെന്നു് അറിയുക.

2. ഒരു രാജ്യത്തിൽത്തന്നെ വൈദികവിഷയത്തിലേയ്ക്കുള്ള ക്ഷേത്രത്തിൽ നിദാനകൃത്യങ്ങളായ പൂജാദികളും വിശേഷകൃത്യങ്ങ

ളായ ഉത്സവാദികളും നടക്കുമ്പോൾ അവിടത്തെ കാര്യവിചാരത്തി നായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു് പതിവുള്ള ആദായം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരി ക്കുന്ന ഊരാണ്മക്കാർ മുതലായവരും, അപ്രകാരംതന്നെ ലൗകിക വിഷയസംബന്ധമായി നിയമിക്കപ്പെട്ട കച്ചേരിമുതലായ സ്ഥലങ്ങളി ലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, ആ രാജ്യത്തിലെ പ്രധാനിയായ പ്രഭു വിനും അപ്രധാനികളായ തങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള അവസ്ഥാതാര തമ്യംനിമിത്തം നടന്നുവരുന്നതും സേവ്യസേവകഭാവത്തെ സൂചിപ്പി ക്കുന്നതും ആയ പല പ്രകാരത്തിലുള്ള കൃത്യങ്ങളെ വേണ്ടതായ സന്ദർഭങ്ങളിൽ നടത്തുകയും പ്രഭു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

3. പ്രഭുവായുള്ളവൻ യോഗ്യതയ്ക്കും സർവ്വീസിനും തക്ക വണ്ണം ജനങ്ങളിൽ ചിലർക്കും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും സ്ഥാനമാന ങ്ങൾ കൊടുക്കുക.

ഇതുകളിൽ ഒന്നും രണ്ടും സേവ്യസ്ഥാനത്തിലുള്ളവർക്കു് അവരുടെ അധീനത്തിലും രക്ഷയിലും ഇരിക്കുന്ന സേവകസ്ഥാന ത്തിലുള്ളവർ ചെയ്തുവരുന്ന കടമകളും മൂന്നാമതു പറയപ്പെട്ടതു് സേവ്യന്മാർ സേവകർക്കു കൊടുക്കുന്ന സ്ഥാനമാനവും ആകുന്നു; എങ്കിലും മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം സ്ഥാനമാനം വാങ്ങുന്നവർ സാധാ രണ ഉള്ളവരിൽനിന്നു് മേലായ ഒരു വിശേഷസ്ഥാനത്തിലായി എന്ന ല്ലാതെ സ്ഥാനമാനം കൊടുത്ത ആളിനെക്കാൾ മേലായ പദവിയിൽ ഒരിക്കലും ആകുന്നില്ല.

ഇനി ഈ മലയാളത്തിൽ ഭാർഗ്ഗവനല്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണർ കൊടുത്തതായി പറയപ്പെടുന്നവയും നായന്മാർക്കുള്ളവയുമായ ചില സ്ഥാനമാനങ്ങളെത്തന്നെ ഇവിടെ ചിന്തിച്ചുനോക്കാം.

ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഉത്സവാദി അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു് ആ സ്ഥലത്തെ നായർപ്രഭുവിനെ ബ്രാഹ്മണർ, കൂട്ടംകൂടി നിൽക്കു മ്പോൾ തണ്ടിലെടുത്തുകൊണ്ടുവരികയും ആ പ്രഭു ആ ബ്രാഹ്മണ സദസ്സിലെ പ്രധാന അഗ്രാസനത്തിലിരിക്കയും ആഢ്യർ, വൈദികർ മുതലായവരോടു് യഥാക്രമമിരുന്നുകൊള്ളുവാൻ ആജ്ഞാപി ക്കയും അപ്രകാരമവരനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളുകയും ചെയ്യുക.

ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ കൊടിയേറുന്ന ദിവസം നായർ സ്ഥാനി വാഹനാരൂഢനായി വന്നു മാന്യസ്ഥാനത്തിലിരുന്നാൽ അനന്തരം

ബ്രാഹ്മണർ നിന്നുംകൊണ്ടു് പ്രഭുവിനോടു് അനുവാദത്തിന്നപേക്ഷിക്കുകയും അനുവാദം ലഭിച്ചശേഷം ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ക്ഷേത്രത്തിൽ ഉത്സവത്തിനു് ബ്രാഹ്മണർ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിൽ നിൽക്കവെ നായർപ്രഭു തണ്ടിൽകയറി അവരുടെ മദ്ധ്യേകൂടി ക്ഷേത്രത്തിനകത്തു വന്നിറങ്ങുകയും ആദ്യം താൻ സോപാനത്തിൽ കയറി തൊഴുകയും അപ്പോൾ അകത്തുനിൽക്കുന്ന നമ്പി, ദേവന്റെ പീഠത്തിൽ മുൻകൂട്ടി വച്ചിരിക്കുന്ന വെറ്റില, പാക്കു്, പണം ഇതുകളെ എടുത്തു ദക്ഷിണപോലെ കൊടുക്കുകയും പ്രഭു ആയതിനെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടു് ഇനി ബ്രാഹ്മണർ മുതലായി എല്ലാപേരും തൊഴുതുകൊള്ളട്ടെ എന്നു് ആജ്ഞാപിക്കുകയും അനന്തരം എല്ലാപേരും തൊഴുകയും ചെയ്യുക.

ബ്രാഹ്മണരുടെ വിവാഹം മുതലായ അടിയന്തിരങ്ങൾക്കു് ആ സ്ഥലത്തെ നായർസ്ഥാനിയുടെ ഭവനത്തിൽ അടിയന്തിരക്കാരൻ ബ്രാഹ്മണൻ വെറ്റിലക്കെട്ടു കൊണ്ടുവച്ചു് "അടിയന്തിരസ്ഥലത്തു വന്നു് എല്ലാം ശട്ടംകെട്ടി നടത്തുന്നതിനു പിടാകക്കാർക്കും നടന്നുകൊള്ളുന്നതിനു് ഞങ്ങൾക്കും അനുവാദമുണ്ടാകണം" എന്നു് അപേക്ഷിക്കുകയും അപ്രകാരം ചെയ്തതിനുശേഷം മാത്രം കാര്യം നടത്തുകയും ചെയ്യുക.

ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊടിയേറ്റുസമയത്തു് അവിടത്തെ നായർസ്ഥാനി വല്ല കാരണത്താലും വന്നെത്താതിരുന്നു പോയാൽ "ഇവിടത്തെ നാഥൻ വന്നുചേർന്നോ?" എന്നു് മറ്റുള്ള ക്ഷേത്രാധികാരികൾ ആദരവോടുകൂടി ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുചോദിക്കുകയും വന്നതായറിഞ്ഞതിനുമേൽ മാത്രം കൊടിയേറ്റുകയും ചെയ്യുക.

ബ്രാഹ്മണർ വേദം അഭ്യസിച്ചു പരീക്ഷകൊടുക്കാനായിട്ടു് ഹാജരായാൽ ക്ഷേത്രഉടമസ്ഥനായ നായർപ്രഭു പരീക്ഷകനായിരുന്നുകൊണ്ടു് പരീക്ഷിക്കുകയും ജയിക്കുന്നപക്ഷം ആണ്ടുതോറും ആയിരപ്പറ നെല്ലും മറ്റു് ആദായങ്ങളും കൊടുത്തു് അയാളെ ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ ഒരു ഊരാണ്മസ്ഥാനത്തിലാക്കുകയും തോറ്റുപോകുന്നെങ്കിൽ അപമാനിച്ചു് ആറ്റിനക്കരകടത്തി ഓടിക്കുകയും ചെയ്യുക.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നവരെല്ലാം അതാതു ദേശങ്ങളിലെ പ്രഥമസ്ഥാനികളായ നായർപ്രഭുക്കന്മാരും

ബഹുമാനിക്കുന്നവരെല്ലാം അതാതു സ്ഥലങ്ങളിലെ മുൻപറയപ്പെട്ട പ്രഥമസ്ഥാനികളുടെ അധീനത്തിലിരിക്കുന്നവരായ മറ്റുള്ള പ്രഭുക്കന്മാരും ഊരാണ്മക്കാരായ ബ്രാഹ്മണരുമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം നായർ ഇടപ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്വന്തമായും അവരുടെ രക്ഷയിലും ഇരുന്നിരുന്ന ഈ മലയാളനാട്ടിൽ ഓരോദേശങ്ങളിലും നേൽകാണിച്ചപ്രകാരം സേവ്യസേവകഭാവത്തെ അറിയിക്കുന്നവയായ ഏർപ്പാടുകളും നടപടികളും സ്വല്പഭേദഗതികളോടുകൂടിയവയായിട്ടുണ്ടു്. മേല്പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ഇനിയും ഒട്ടുവളരെ പറവാനുണ്ടു്; അവയെ അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ വിവരിച്ചുകൊള്ളാം.

അദ്ധ്യായം 6

നായന്മാരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യവും മലയാളഭൂമിക്കുള്ള അവരുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശവും

ആദ്യം ബ്രാഹ്മണരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യത്തേയും ശൂദ്രരുടെ നൈകൃഷ്ട്യത്തേയും കാണിക്കുന്നതായ അവരുടെ അന്യോന്യപെരുമാറ്റങ്ങളെ പറഞ്ഞു. അനന്തരം ശൂദ്രരുടെ ഔൽകൃഷ്ട്യത്തേയും ബ്രാഹ്മണരുടെ നൈകൃഷ്ട്യത്തേയും കാണിക്കുന്ന കൃത്യങ്ങളെ പറഞ്ഞു. ഇതുകളിൽ ബ്രാഹ്മണരുടെ പെരുമയേയും (മേന്മയേയും) ശൂദ്രരുടെ താഴ്മയേയും കുറിച്ചു പറയുന്നതിനെ എല്ലാം ബ്രാഹ്മണപരമായിരിക്കുന്ന കേരളോൽപത്തികൾ, കേരളമാഹാത്മ്യം മുതലായവ താങ്ങുന്നുണ്ടു്. ശൂദ്രരുടെ മേന്മയേയും ബ്രാഹ്മണരുടെ താഴ്മയേയും കുറിച്ചു പറയുന്ന സംഗതികളെ ഒക്കെയും എല്ലാപേരും സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്ന ആധാരപ്രമാണങ്ങളും യുക്ത്യനുഭവങ്ങളും താങ്ങുന്നുണ്ടു്. ഇതുകളിൽ ആദ്യത്തെ ഭാഗം ശരിയാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ (വിധവും) ഭാഗവും രണ്ടാമത്തെ ഭാഗം ശരിയായിരിക്കുന്നപക്ഷം ആദ്യത്തെ (ഒന്നാമത്തെ) ഭാഗവും വാസ്തവമായി വരാൻ പാടില്ലാ.

ഒന്നാമത്തെ പക്ഷത്തിൽ ചേർന്ന ഭാർഗ്ഗവബ്രാഹ്മണകീർത്തനങ്ങളും തൽപ്രമാണങ്ങളും ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്ക് ഒക്കാതെയും ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടും പോയതുകൊണ്ടു് ആധാരപ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കും ശരിയിട്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടാംഭാഗത്തെത്തന്നെ വാസ്തവമായുള്ളതെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരമാകുമ്പോൾ മലയാളഭൂമിയും സകല വസ്തുക്കളും നായന്മാർക്കു മാത്രമുള്ളതായിട്ടേ ഇരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. അപ്പോൾ മലയാളബ്രാഹ്മണരുടെ വസ്തുക്കളും സ്ഥാനമാനങ്ങളും സകലവും ശൂദ്രരുടെ വകയായിട്ടും അവർ ഈ ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതായിട്ടും തന്നെയിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഈ ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രർതന്നെയാകുന്നു എന്നും മറ്റൊരു പ്രകാരത്തിലുമാവാൻ പാടില്ലെന്നും വരും.

എന്നാൽ ഇനി ബ്രാഹ്മണരുടെ വസ്തുക്കളും പദവികളും കൂടി മേല്പറഞ്ഞപ്രകാരം ശൂദ്രർക്കുള്ളതായിട്ടും അവർ ഈ ബ്രാഹ്മണർക്കു കൊടുത്തതായിട്ടും തന്നെയിരിക്കുന്നോ; അല്ലാത്തപക്ഷം മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നു പറയപ്പെടുന്നവരും ശൂദ്രർതന്നെയാണെന്നു കലാശിക്കുന്നോ? രണ്ടുപ്രകാരത്തിലേതാകുന്നു ശരി എന്നു നോക്കാം:

മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നാർ മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണർ എന്നു് അർത്ഥമാകുന്നു. മലയാളത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരെന്നതിന്നർത്ഥം മലയാളത്തിൽ ജനിച്ചു വാഴുന്നവരെന്നോ അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നു താമസിക്കുന്നവരെന്നോ? മലയാളഭൂമിയുണ്ടായശേഷം ആദ്യമായിട്ട് അവിടെ ബ്രാഹ്മണരെന്നൊരു വകക്കാരുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു പ്രമാണസിദ്ധമാകയാൽ ജനിച്ചുവാഴുന്നവരെന്നു പറവാൻപാടില്ലാ. പരദേശങ്ങളിൽനിന്നു വന്നു താമസിക്കുന്നവരെന്നാകുന്നപക്ഷം ബ്രാഹ്മണജാതിയിലുള്ള അനേകവർഗ്ഗക്കാർ മലയാളത്തു വന്നു താമസിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. അവരിലാർക്കും മലയാളശബ്ദം ചേരുകയോ ചേർക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലാ. ഇവിടെനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആദായത്തിനോടു സ്നേഹമുണ്ടെങ്കിലും മലയാളശബ്ദത്തെ സ്വജാതിനാമത്തോടു ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പലർക്കും വെറുപ്പുതന്നെ. ശ്രവണമാത്രത്തിൽപ്പോലും വെറുപ്പുതോന്നുന്ന വകക്കാർ ധാരാളമില്ലെന്നില്ലാ. 'പരദേശബ്രാഹ്മണരെല്ലാപേരും പലപ്പോഴായിട്ട് തനിയെ

വന്നിട്ടുള്ളവരും യഥേഷ്ടം സ്വദേശത്തും മലയാളത്തിലുമായിട്ടു ഗതാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുമാകയാൽ മലയാളരാകാത്തതാണ്. ആദ്യംവന്നവർ അപ്രകാരമുള്ളവരല്ലാ. ഭാർഗ്ഗവൻ പോയി ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ഭൂമിയും കൊടുത്തു സ്വദേശമായ പരദേശത്തു് ഒരുനാളും പോകാൻപാടില്ലാത്തവിധത്തിലുള്ള ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു് ഇവിടെത്തന്നെ വാഴിക്കയാൽ മലയാളരായിപ്പോയതാണ്,' എന്നിങ്ങനെ പറയാമെന്നുവച്ചാൽ ഭാർഗ്ഗവൻ കൊണ്ടുവന്നു എന്നും മറ്റുമുള്ള സകല സംഗതികളും ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടു പോയിരിക്കുന്നതിനാൽ ആയതിനും പാടില്ലാ.

അല്ലാതെയും, 'മലയാള'മെന്നും 'ബ്രാഹ്മണ'നെന്നും രണ്ടു വാക്കുള്ളവയിൽ ആദ്യത്തേതു പന്ത്രണ്ടു[44] തമിഴുനാടുകളിലൊന്നായ ഈ മലയാളഭൂമിയുടെ പേരാകയാൽ മലയാളഭാഷയിലുള്ളതും രണ്ടാമത്തേതു് (ബ്രാഹ്മണശബ്ദം) മലയാളഭാഷയോടു ചേർന്നതല്ലാത്തതും ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിലുണ്ടായതും ആര്യാവർത്തം മുഴുവനും ധാരാളം നടപ്പുള്ളതുമാകയാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ചേർന്നതുമാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം മലയാളനാടും ബ്രാഹ്മണശബ്ദവും അന്യോന്യം വളരെ ദൂരത്തിലാകയാൽ ബ്രാഹ്മണശബ്ദത്തിന്റെ ദേശത്തു മലയാളനാടും മലയാളനാട്ടിൽ ബ്രാഹ്മണശബ്ദവും വരുവാൻ പാടില്ലാ. രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളും ചേർന്നു് 'മലയാളബ്രാഹ്മണർ' എന്നൊരു വാക്കു് ഉണ്ടായി ഈ നാട്ടിൽ വളരെക്കാലമായിട്ടു നടപ്പിൽ വന്നിരിക്കയാൽ ഇതിലേയ്ക്കു് ഏതെങ്കിലും മാർഗ്ഗവും ആവശ്യവും കൂടാതെ കഴികയില്ലെന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നെ. എന്നാൽ അതിനെപ്പറ്റി അന്വേഷണം ചെയ്താൽ താഴെ കാണിക്കുന്നവയല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ആവശ്യവും അതിനില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുന്നു.

ബ്രാഹ്മണർ ഇവിടെ വന്നുചേരുന്നതിനു മുമ്പേതന്നെ ഇവിടെ (മലയാളത്തിൽ) സ്വന്തമായിട്ടു് ഒരുവക ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും ആയവർ വളരെ ബലവാന്മാരും സാമർത്ഥ്യശാലികളും സദാചാരധർമ്മതൽപരന്മാരും സൽഗുണസമ്പന്നരും ധൈര്യശാലികളും ആയിരുന്നുവെന്നും അവർതന്നെ ഈ ഭൂമിയെ പരിപാലിച്ചുവന്നു എന്നും അങ്ങനെയിരിക്കവെ ബ്രാഹ്മണർ ദാരിദ്ര്യനിവൃത്തിയെ കരുതി പലപ്പോഴും കൂട്ടംകൂട്ടമായിട്ടു് ഇവിടെ വന്നുചേരുകയും

അവരുടെ നടപടികളും സ്വഭാവങ്ങളും പിടിക്കായ്കയാൽ അപ്പഴപ്പോൾ സ്വദേശികൾ (നായകന്മാർ) അവരെ തുരത്തി ഓടിക്കയും എന്തായിട്ടും വേറെ ഗതിയില്ലായ്കയാൽ അവർ പലരും പല സമ്പ്രദായങ്ങളും കൊണ്ടു സൂത്രത്തിൽ വന്നു പലരേയും പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രീതിപ്പെടുത്തുകയും ഇങ്ങനെ ക്രമേണ ഇവിടത്തെ താമസത്തിനു തരം സമ്പാദിക്കുകയുംചെയ്തു എന്നും സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളിലെ നല്ല കവികളെക്കുറിച്ച് അഭിനവ കാളിദാസനെന്നും ഇൻഡ്യൻ ഷേക്സ്പീയരെന്നും മറ്റും പറയുന്നതുപോലെ ആ കാലത്ത് ഈ മലയാളത്തുണ്ടായിരുന്നവരുടെ അവസ്ഥ അവിടത്തെ (ആര്യാവർത്തത്തിലെ) സൽബ്രാഹ്മണരുടെ അവസ്ഥയോടു തുല്യമായിട്ടോ അതിനെക്കാൾ ഉപരിയായിട്ടോ ഇരിക്കുന്നതിനെ കണ്ടും എങ്ങനെയും മേൽക്കുമേൽ പ്രീതിയെ സമ്പാദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയും ബഹുമാനസൂചകമായിട്ട് ആ (വന്നിരുന്ന) ബ്രാഹ്മണർതന്നെ ഇപ്രകാരം 'മലയാളബ്രാഹ്മണർ' എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങുകയും ഇവർ അതിനെ സ്വീകരിച്ചുപോരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നുമാണ് ഇതിന്റെ വാസ്തവം. മേല്പറഞ്ഞ സംഗതികളെ താഴെ കാണിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ മുഴുവൻ സാധൂകരിക്കുന്നു.

"നാകാസ്സർവ്വേ സമാഗത്യ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ,
ചതുഷ്ഷഷ്ടിതമാ നാകാ വയമേവ ന സംശയഃ
വരുണസ്തു പുരാസ്മാകം ദത്തവാൻ ദ്വിജസത്തമാഃ
സമുദ്രാന്തേ ച യാ ഭൂമിർജാതാ ചേന്മമ ശാസനാൽ
നാകേഭ്യശ്ച മയാദത്താ മദ്ദേഹസ്യ വിഷോൽകരം
നാകാനാം ശാസനാദേവ നിവാരയതു ദേഹജം.
വിഷഹീനശരീരോഭൂത്തൽക്കാലേ തേജസാ യുതഃ
തസ്മാദസ്മാകമേവാശു കേരളം ഭൂമിമണ്ഡലം
ന ദീയതേ ച യുഷ്മാഭിർച്ഛർദ്ദയിഷ്യാമഹേ വിഷം
ചതുഷ്ഷഷ്ടിതമേ ഗ്രാമേ സർവ്വം രാജസു കുർമ്മഹേ,
ഭാർഗ്ഗവം പ്രാഹ ഭഗവാൻ നാരദോ മുനിവല്ലഭഃ
ചതുർണ്ണാം സ്ഥാനമത്രൈവ ഏകഭാഗശ്ച ദീയതാം.
നാരദസ്യവചശ്ശ്രുത്വാഭാർഗ്ഗവോദത്തവാൻദ്വിജൈഃ

യാവൽ ഗോകർണ്ണപര്യന്തം താവൽ കന്യാകുമാരികാ
ഗ്രാമേഷു ക്ഷേത്രഗോഷ്ഠേഷ്ടഭവനേഷു മമാജ്ഞയാ
ചതുർണ്ണാമേകഭാഗഞ്ച നാകേഭ്യശ്ച പ്രയച്ഛതി''
(കേ. മാ. അ. 88.)

അർത്ഥം: ''നാകന്മാരെല്ലാവരും കൂടിച്ചേർന്നു ശ്രീമൂലസ്ഥാന മണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു് അല്ലയോ ദ്വിജസത്തമന്മാരേ! ഞങ്ങൾ 64 ഗ്രാമക്കാരായ നാകന്മാരാകുന്നു; സംശയമില്ലാ (സംശയിക്കേണ്ട). ഈ ഭൂമി വരുണൻ പണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു തന്നതാകുന്നു. (എങ്ങനെയെന്നാൽ) എന്റെ (വരുണന്റെ) ആജ്ഞനിമിത്തം സമുദ്രത്തിലുണ്ടായ ഭൂമിയെ ഞാൻ നാകന്മാർക്കായിട്ടു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു; എന്റെ ശരീരത്തിലുണ്ടായിരിക്കുന്ന വിഷവർദ്ധന ഈ നായകന്മാരുടെ ശാസന കൊണ്ടുതന്നെ ശമിക്കട്ടെ (ശമിക്കും); ഇപ്രകാരം കൊടുത്തപ്പോൾ വിഷഹീനശരീരനായി തേജോമയനായിഭവിക്കയുംചെയ്തു; അതുകൊണ്ടു് ഈ ഭൂമി ഞങ്ങൾക്കുള്ളതുതന്നെയാണു്. ഈ കേരളഭൂമണ്ഡലത്തെ തൽക്ഷണം ഇങ്ങോട്ടു വിട്ടുതന്നില്ലെന്നുവരികിൽ 64 ഗ്രാമങ്ങളിലും വിഷത്തെ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നുണ്ടു്; ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ ശരിയായിട്ടു നാലിലൊരുഭാഗം (ഗോകർണ്ണം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ) അവർക്കു കൊടുക്കുന്നതാണു് നല്ലതു് എന്നു ഭാർഗ്ഗവനോടു നാരദൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടു് ഭാർഗ്ഗവൻ എല്ലാ വസ്തുക്കളിൽനിന്നും നാലിലൊരു ഭാഗം ബ്രാഹ്മണരെക്കൊണ്ടു കൊടുപ്പിച്ചു ''

''എങ്കിലോ പണ്ടു ബ്രാഹ്മണനരുളാൽ അലകടലടിച്ചു കൊള്ളും, എണ്ണംകൊണ്ടടങ്ങാകൈകളെല്ലാം പൊലിവുവിട്ടു, പിൻവാങ്ങിക്കൊൾവൂതാകവെ, സമുദ്രരാജനായിരിപ്പൊരു വരുണരാജൻ മകിഴ്വുറ്റു താനെ താൻ പെറ്റു കൊടുപ്പൂതും ചെയ്തു.''

എങ്കിലോ അക്കടലുടയ നാകത്താന്മാരല്ലോ ആകുന്നതു്. അവർക്കല്ലോ ആദികാലത്തേ വരുണൻ ഒരു നൂറ്റെട്ടു കാതംകൊണ്ട തറ മുഴുവതും കൊടുത്തു എന്നു ചൊല്ലിയതു്.''

''അപ്പെരും കോലുറ്റ നാകരോ ചീ പടിയാക മഹാദും ബ്രാഹ്മണർക്കു വശമല്ലാഞ്ഞു;

''കാറിടിയൊത്തുച്ചീറിമിഴിക്ക, പ്പേടിമുഴുത്തു, കൈകളൊതുക്കി, കുറചുരുക്കി, ത്തലയതു താഴ്ത്തി, ക്കാതം വിട്ടുക്കണിയും

വിട്ടു പ്പാടുംവിട്ടു, ത്താനംവിട്ടു, ഇരവിൽ താനെ മൂച്ചുവിടാതെപ്പാറ പ്പറ്റപ്പലവഴി പോയാർ.''

(ഒരു പഴയ കേരളോൽപത്തി)

''സമ്പൂർണ്ണാദുദകാജ്ജാതാ'' (നിറഞ്ഞ ജലത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതു്.) (കേരളമാഹാത്മ്യം)

''കേരളം''; യദ്(യാതൊന്നു)കേ(ജലേ)രളതി(രാജതി)''

യാതൊന്നു വെള്ളത്തിൽ ശോഭിക്കുന്നുവോ അതു കേരളം. (കേരളവിലാസം)

''സമുദ്രം ഒരുകാലത്തു ക്രമേണ മുന്നോട്ടുള്ള ഊക്കംവിട്ടു പടിഞ്ഞാറോട്ടു മാറിയപ്പോൾ സമുദ്രരാജനായ വരുണരാജൻ താനേ താൻ പെറ്റതു'' (സമുദ്രം നീങ്ങിയപ്പോൾ അവിടെ കാണപ്പെട്ടതു്.) (ഒരു പഴയ കേരളോൽപത്തി)

''ഭാർഗ്ഗവൻ വരുണനെ സേവിച്ചു തപസ്സുചെയ്തു ഭൂമീദേവിയെ വന്ദിച്ചു് (സമുദ്രത്തിൽനിന്നു്) നൂറ്ററുപതുകാതം ഭൂമിയെ ഉണ്ടാക്കി.'' (വേറെ ഒരു കേരളോൽപത്തി)

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ഭൂമി, സമുദ്രം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലം അതായതു കടൽവെപ്പ്പു് ആകുന്നു എന്നു വിശദമാകുന്നു.

''വരുണസ്തു പുരാസ്മാകം ദത്തവാന്മുനിസത്തമ''

(കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: വരുണനാകട്ടേ പണ്ടുപണ്ടേ ഞങ്ങൾക്കു തന്നു പോയിട്ടുള്ളതാകുന്നു.''

''തസ്മാദസ'മാകമേവ''

(കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം'' ''അതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ളതുതന്നെയാണു്'', എന്നു നാകന്മാരും; അതിനെ സമ്മതിച്ചു്,

''നാകേഭ്യശ്ച മയാ ദത്താ''

(കേരളമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: ''നാകന്മാർക്കായിട്ടു ഞാൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു'' എന്നു വരുണനും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും,

''എങ്കിലോ അടക്കലുടയ നാകത്താന്മാരല്ലോ ആകുന്നതു്; അവർക്കെല്ലോ ആദികാലത്തെ വരുണൻ ഒരു നൂറ്ററുപതുകാതം കൊണ്ട തറ മുഴുവതും കൊടുത്തു എന്നു ചൊല്ലിയതു്.''

എന്നു് മുൻപറഞ്ഞ കേരളോൽപത്തിവാക്യംകൊണ്ടും നാകന്മാർ കടൽവെപ്പായ ഈ ഭൂമിയുടെ ആദ്യത്തെ ഉടയക്കാരും കൈവശക്കാരും ഈ കടൽവെപ്പുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പു് സമുദ്രത്തോടു തൊട്ടുകിടന്നിരുന്ന മലമ്പ്രദേശത്തിലെ പ്രഭുക്കളും അവിടെ പാർപ്പുകാരും ആയിരുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇനി എല്ലാറ്റിലും നാലാലൊരുഭാഗം നാകന്മാർക്കു കൊടുപ്പിച്ചു, എന്നതിന്റെ സാരം അടുത്തുവരുന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽനിന്നു[45] താനേ വെളിപ്പെടും. അതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ പ്രത്യേകം എടുത്തു വിവരിക്കുന്നില്ല.

''അസിഹസ്തൈരക്ഷിതത്വാൽപ്രഭുഭിർന്നാകനാമകൈഃ''

(മലയാദ്രിമാഹാത്മ്യം)

അർത്ഥം: ''കൈയിൽ വാളുള്ളവരും നാകന്മാർ എന്നു പ്രസിദ്ധന്മാരും ആയ പ്രഭുക്കളാൽ രക്ഷിക്കപ്പെടുക നിമിത്തം.''

''നായകാഖ്യാ യത്ര ശൂദ്രരാജാനസ്സന്തി...''

(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

അർത്ഥം: ''നായകന്മാരെന്നു പേരുള്ള ശൂദ്രരാജാക്കളുള്ള സ്ഥലം.''

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ഭൂമിയെ നാകന്മാർതന്നെ കൈവശംവച്ചു രക്ഷിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നു തീർച്ചപ്പെടും.

താഴെ കാണിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഈ നാകന്മാർ പണ്ടു് ഏതെല്ലാം അവസ്ഥയിലിരുന്നിട്ടുള്ളവരാണെന്നു് അറിയാം:

(1) ''ഈശ്വരാരാധനേ രക്താ ഭക്താ യത്ര സുസാധവഃ
ജനാ യത്ര ദാനശൂരാഃ സംഗ്രാമാങ്കണഭൈരവാഃ
യോഗിനോ യദ് ഗുഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാഃ
നായകാഖ്യാ യത്ര ശൂദ്രരാജാനസ്സന്തി സർവ്വദാ.''

(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

അർത്ഥം: ''എവിടത്തുകാർ ഈശ്വരാരാധനത്തിങ്കൽ ഇച്ഛയും ഭക്തിയുമുള്ള സാധുക്കളോ. യാതൊരിടത്തുള്ളവർ ദാനശൂരന്മാരായും വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളായും ഇരിക്കുന്നോ. എവിടെയുള്ള ഗുഹകളിൽ പെട്ടികളിൽ രത്നദീപങ്ങളെന്നപോലെ യോഗികൾ ശോഭിക്കുന്നുവോ. സർവ്വസ്വവും ദാനംചെയ്യുന്നവരായ നായകർ എന്ന ശൂദ്രരാജാക്കൾ എവിടെയോ.

(2)''നെടുമീശൈ. വിരിമാറു. തിടമേനി. പടവാളു. നീറണിനെറ്റി. നേർന്തകോളരിമേത്തടം. പൊട്ടിച്ചിതറവമർത്തും നെടുന്തിടക്കൈ. നെടുവില്ലങ്കർ. തടവില്ലങ്കർ. മേത്തടവില്ലങ്കർ. ഇരുത്തടവില്ലങ്കർ. മുത്തടവില്ലങ്കർ. മാവില്ലങ്കർ. വെട്ടത്തറവില്ലങ്കർ. മാന്തറ. നെടന്തറ. കൊടിക്കടയ്ക്കൽ. കോവള മരുത്തംകോട്ടു്. ചെമ്പുലിക്കണ്ണു്. ആനയോട്ടിപ്പടവർ. കുതിരവെട്ടിപ്പടവർ. ഉണ്ടതട്ടിപ്പടവർ. ഇട്ടിച്ചീരാട്ടിപ്പടവർ. നെടുമാത്തൻ കൊല്ലി. കരുമ്പാറക്കൈക്കൊല്ലി. പുത്തെല്ലി. മാറപ്പാടിക്കാവറോട്ടു്. കണ്ണനാടു്. മൂഴിക്കുളം. പറണ്ടത്തോളു്. എട്ടുവില്ലിങ്കൽ ഒരു കുതിപ്പിൽ മേൽ കിളമ്പി ഈരെട്ടെണ്ണം മേൽ മറിക്കരണം പോട്ടു്. മുത്തറയ്ക്കപ്പാൽ ഉണ്ടതട്ടി. അമ്പുതട്ടി. കച്ചില്ലെറിതട്ടി. മാറ്റലർ കൊടുങ്കോളൊന്നുമേശാമൽ മുത്തറയ്ക്കപ്പാൽ മപ്പടിച്ചുക്കാലൂന്നി വട്ടക്കാൽവീശി. മാറ്റലർ കന്നം തെറിക്ക ക്കൊടും കാലടിക്കും. ആൾപടക്കാലമാടപ്പെരുന്തലൈവരയ്യായിരവും. കൊട്ടൂലണിവേന്തർ. മേയ്ക്കയ്മ്മ. മുഴുക്കയ്മ. കോയിക്കയ്മ. കോയിക്കപ്പേരുങ്കയ്മ്മ. കൈമ്മപ്പളുമെണ്ണൂറും: നമ്പുകൊണ്ടതാനി നാലായിരവും എമ്പുകൊണ്ടതാനി എണ്ണായിരവും. നമ്പുകൊണ്ടതാനി. മലച്ചേരിപ്പിരാൻ. നാരങ്ങൊളിപ്പിരാൻ. ചെങ്ങാലിവട്ടത്തറപ്പിരാൻ. മാമാത്തൻചേരി അരുമ്പിരാൻ മുപ്പത്തിരണ്ടും. മാമാത്തഞ്ചേരി വട്ടപ്പൂർ പെരുമ്പിരാൻ നാല്പത്തെട്ടും. പരുവാവണിവട്ടം ഒരു കോവണിപ്പടക്കളക്കണക്കു എണ്ണത്തിച്ചേർന്നൊരതും കിരിയത്തുനാകർ. കുഴാവൈച്ചെം കണുറ്റച്ചേരരോ. എന്നാൽ എങ്കിലോ അച്ചേരവേന്ത്ര്തിടിംനഴുന്തു. ചെംകൈകുവിത്തു പരത്തി. നീട്ടിയുശക്തി പേരുതവിക്കുളളിരങ്കിയമ്പുറ്റുനേരാകമൊഴി ചെപ്പിനാർ. എന്നാൽ തിങ്കൾ പരിതി കതിത്തോങ്കി മണ്ണുവിണ്ണഞ്ചു പേരുതവിപ്പൊരുളു കതിത്തോം കുനാളെല്ലാം ചെമ്മൈച്ചെൽവം. ചെഴുഞ്ചെൽവം ചേർന്തു വാഴും ശിവച്ചെൽവം ചെമ്മൈച്ചെൽവം പെരുഞ്ചെൽവം പേശാവൂ മൈപ്പെരുഞ്ചെൽവമ

ണികളുറ്റുവാഴ്വൂതാക. വാഴ്വൂതാക. നെടുനാൾവാഴ്വൂതാക. നീടുഴിവാഴ്വൂതാക. തലൈയോങ്കിവാഴ്വൂതാക. പുകഴോങ്കിവാഴ്വൂതാക. വെനക്കൊക്കരിത്താർ. കുവിനാർ. (ഒരു പഴയ വട്ടെഴുത്തുഗ്രന്ഥം)

(3) "പാളത്താറും പടൈവാളും. മീതിലുടുപ്പും. മിതിയടിയും. മീശക്കൊമ്പും. വിരികുഴലും. വീരച്ചൊല്ലും. വിളൈയാട്ടും. നീറണിനെറ്റിത്തടവഴകും. നേരിശൈയോങ്കും നെറിനിലൈയും. നാകർക്കിരിയർ തുടിലിതേ. നാടിക്കുടിയർ വണങ്കുവതേ " (ടി. ഗ്രന്ഥം മറ്റൊരു ഭാഗം)

(4) "എങ്കൾകുഴാം നല്ലറവർകുഴാമെ. ചൊല്ലുവോം മെയ്ചൊൽതഴപ്പ് എങ്കൾകുഴാം നല്ലറവർകുഴാമേ. കള്ളരുന്തിടുവതുമില്ലോം: എങ്കൾകുഴാം നല്ലറവർ കുഴാമേ. കൊണ്ടപ്പറണവ യൊരുവകയുമുൺപതില്ലോം: എങ്കൾകുഴാം നല്ലറവർ കുഴാമേ. ഊൻവകൈയുൾക്കൊളവില്ലോം: എങ്കൾകുഴാംനല്ലറവർകുഴാമേ. പിറമനവിയരൈത്തവറുവിരുപ്പുറ നോക്കുവതില്ലോം: എങ്കൾകുഴാം നല്ലറവർകുഴാമേ. ഈവതില്ലെന മൊഴിന്താൽ പിറകിങ്കുയിർ വാഴ്വതില്ലോം' (മറ്റൊരു വട്ടെഴുത്ത് ഏട്)

(5) "ഉൾത്തിടമേ യുരുവാന നാകത്താരെ
കൈത്തിടമേ കരുവാന നാകത്താരെ
വൈത്തിടമേ വിലവിരുക്കും നാകത്താരെ
മെയ്ത്തിടമേ മേനിയാന നാകത്താരെ
പൊയ്ത്തിടരെ പൊടിയാക്കും നാകത്താരെ
കത്തിവാൾ കൈഏന്തും നാകത്താരെ
എത്തിശൈയും പുകൾ കൊണ്ട നാകത്താരെ
ചിത്തി. മുത്തി. കൈകണ്ട നാകത്താരെ
വില്ലാളിവീരരാന നാകത്താരെ
വിരുതുകെട്ടി പടവെല്ലും നാകത്താരെ
പുല്ലനെവെല്ലാം തുറക്കും നാകത്താരെ
പുനിതരടിവണങ്കി വീഴും നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുരുവാന നാകത്താരെ

അറന്താനെ കരുവിയാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുള്ളമാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുയിരാനനാകത്താരെ
അറന്താനെ കടവുളാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ കൽവിയാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ യുലകമാന നാകത്താരെ
അറന്താനെ വയുമാന നാകത്താരെ
(വേറൊരു വട്ടെഴുത്ത് ഏട്)

ഇനി മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നു ചില പ്രധാന വാക്യങ്ങളെ എടുത്ത് ഒന്നുകൂടി വിവരിക്കാം.

''നെടുമീശ, നീറണിനെറ്റി, പാളത്താറും, മീതിലുടുപ്പും, മിതിയടിയും. മീശക്കൊമ്പും, വിരിക്കുഴലും (വളർത്തിയ തലമുടി), വീരച്ചൊൽ (ഗൗരവവാക്ക്), നീറണി നെറ്റിത്തടവഴകും'' (നീറണിനെറ്റിയെന്നുള്ളത് ഇവരെക്കുറിച്ചു പറയുന്നെടത്തൊക്കെ വിട്ടുപോകാതെ വിശേഷിച്ചെടുത്തു കാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇവരെല്ലാപേരും- ശൈവർ- ശിവഭക്തന്മാരാണെന്നു നിശ്ചയമാകുന്നുണ്ട്.) ഈ വാക്യങ്ങൾ ഈ നാകന്മാരുടെ വേഷം ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നുള്ളതിനെ കാണിക്കുന്നു.

വിരിമാറ് = വിസ്താരമായ മാറ് (നെഞ്ച്), തിടമേനി = ദൃഢഗാത്രം, നേർത്ത = എതിർത്ത (മദിച്ചുവരുന്ന), കോളരി = സിംഹ(ത്തിന്റെ). മേത്തടം = മസ്തകം, പൊട്ടിച്ചിതറ = പിളർന്നു(രുധിരവും തലച്ചോറും ചിന്തുമാറ്), അമർത്തു = തിടിനെന്ന് ഊക്കോടുകൂടി വെച്ചുഞെരിക്കുന്ന അതായത് മുഷ്ടിചുരുട്ടി ഇടിക്കുന്ന. നെടുന്തിടക്കൈ = നീണ്ടും ദൃഢമായുമിരിക്കുന്ന കൈകൾ, കൈത്തിടമേമേനിയാന (നാകത്താരെ) ബാഹുബലംതന്നെ സ്വരൂപമായുള്ള; ഈ വാക്യങ്ങൾ അവരുടെ ശരീരബലത്തെ കാണിക്കുന്നു. ''സംഗ്രാമാങ്കണഭൈരവാഃ'' ''കാറിടിയൊത്തുച്ചീറിമിഴിക്ക'' ഈ വാക്യങ്ങളാൽ അവർ പടക്കളത്തിൽ (ശത്രുക്കൾക്ക്) വലുതായ ഭയത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവർ – അതായത് വിശിഷ്ട യോദ്ധാക്കളെന്നും, ''പൊയ്ത്തിടരെ പൊടിയാക്കും നാകത്താരെ.'' ഈ വാക്യം അവർ (നാകന്മാർ) അസ

ത്യവാന്മാരെ (ദുർജ്ജനങ്ങളെ) നശിപ്പിക്കുന്നവരാണെന്നും തെളിയിക്കുന്നു.

'നെടുവില്ലങ്കർ', 'തടവില്ലങ്കർ', 'മേത്തടവില്ലങ്കർ' 'ഇരുത്തടവില്ലങ്കർ', 'മുത്തടവില്ലങ്കർ'. 'മാവില്ലങ്കർ', 'വെട്ടത്തറവില്ലങ്കർ', മുതലായ വാക്യങ്ങൾ അവർ വില്ലുവിദ്യയിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരും ശത്രുക്കളോടു് മഹാവിഷമക്കാരുമാണെന്നു കാണിക്കുന്നു.

'അസിഹസ്തൈഃ' 'അസിപഞ്ജരിതത്വാച്ച' 'കത്തി വാൾ കയ്യേന്തും നാകത്താരെ' (പടവാൾ കയ്യിലുള്ളവർ): ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാർ എല്ലായ്പോഴും കയ്യിൽ വാളുള്ളവരും വാളഭ്യാസത്തിൽ അതിസമർത്ഥന്മാരും പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചവരും ആകുന്നു എന്നും. (7-ാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക.) ''ഉണ്ടതട്ടിപ്പടവർ'' എന്നു കാണുന്നതിനാൽ നാകന്മാർ ഉണ്ടയിൽനിന്നു് അപായപ്പെടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നതിനു തക്കവണ്ണം വിശേഷമായി എന്തോ ഒരു വിദ്യയും സാമർത്ഥ്യവും ഉള്ളവരെന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ വാസ്തവം ഏതുപ്രകാരമെന്നു് അറിവാൻ പാടില്ല. എന്നാൽ ഇവരുടെ പരിശയ്ക്കു് ''ഉണ്ടതട്ടും പരിശ'' എന്നാണു് നാമം. (ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ദിവ്യഔഷധത്തിനു് ഒരു ലോഹവും ചില പച്ചിലകളും ചേരുമാനങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. അതുകൂടാതേയും ഈവക പരിശ ഉപയോഗിക്കണമെന്നുള്ളപ്പോഴൊക്കെ അതിലും പരിശക്കാരുടെ ശരീരം, ഉടുപ്പു് മുതലായവയിലും മേൽപറഞ്ഞ ഔഷധങ്ങളെ തേക്കുക പതിവാണു്.)

'അമ്പുതട്ടി', 'കച്ചില്ലെറിതട്ടി' കൽ + ചില്ലു = കച്ചില്ലു = കരിങ്കൽകഷണം. ഈ വാക്കുകൾ എത്രയും ഊക്കത്തിൽ പാഞ്ഞുവരുന്ന അസ്ത്രങ്ങളേയും അതുകൂടാതെ കവിണുകൊണ്ടുള്ള കല്ലേറുകളേയും (പണ്ടു് ഈ കവിണേറു് ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. അതു് ഒരു വെടിയുണ്ടയെയോ അമ്പിനെയോപോലെ ഊക്കുള്ളതും വളരെ ഉപദ്രവകരവുമായിരുന്നു.) ഊക്കിൽ വരുന്ന വാളുകളേയും ലഘുവിൽ തടുത്തുകളയുന്നതിനു് സാമർത്ഥ്യമുള്ളവരെന്നും, (വെട്ടും തടയും നാകന്മാർക്കു് ബാലപാഠമായിരുന്നു.)

''ഒരു കുതിപ്പിൽ മേൽകിളമ്പി....'' എന്നു തുടങ്ങിയ വാക്യങ്ങൾ വിശേഷമായ ചാട്ടങ്ങൾ, മറിച്ചിലുകൾ, ഒരു ചാട്ടത്തിനിടയ്ക്കു് അതിശയിക്കത്തക്കവയായ അനേകം അഭ്യാസങ്ങൾ ഇവയെ ചെയ്യുന്നതിനു് അവർ മഹാസമർത്ഥന്മാരായിരുന്നു എന്നും,

``കുതിരവെട്ടിപ്പടവർ'' എന്നതു് അവർ കുതിരപ്പടയെ വെട്ടുന്നതിന്് വിശേഷസാമർത്ഥ്യം ഉള്ളവരെന്നും. (കാലിന്റെ മുട്ടിന്നു താഴെ പടംവരെ മുൻവശത്തു ഒരുമാതിരി മൂർച്ചയുള്ള ആയുധംവച്ചു മുറുക്കിക്കൊണ്ടു് അതിവേഗത്തിൽ മേൽപോട്ടുള്ള ചാട്ടത്തോടുകൂടി കുതിരയുടെ കഴുത്തിന്റെ മുൻവശത്തുനിന്നും മേല്പോട്ടു കാൽവീശി കഴുത്തിനെ മുറിക്കയും അതോടൊരുമിച്ചു കൈവാൾകൊണ്ടു കുതിരപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന ആളിനെക്കൂടി വെട്ടുകയും ചെയ്യുക അവർക്കു സാധാരണമായ അഭ്യാസമായിരുന്നു.)

'ആനയോട്ടിപ്പടവർ' എന്ന പദം അവർ ആനപ്പടയെ ഓടിക്കുന്നതിനു വിരുതുള്ളവരെന്നും. (ഇക്കാര്യത്തിലേയ്ക്കും അവർക്കു് അനേകം ദിവ്യൗഷധങ്ങളും പ്രത്യേകമായ അഭ്യാസചാതുര്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു; 'മാതംഗലീല' (ഗജലക്ഷണശാസ്ത്രം)പോലെ 'ആനൈക്കുറിചന്തം' 'പാകർനടൈ' മുതലായ ഗ്രന്ഥനിരകൾ അവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ എല്ലായിടത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. സ്ത്രീജനങ്ങൾക്കുംകൂടി ഇതു നല്ലപോലെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നു.)

``ചൊല്ലുവോം മെയ്ച്ചൊൽതഴപ്പ്'': ``പൊയ്യാർത്തൈ മൊഴിന്തനാവോ പിറകിതപ്പട കാണാതെ'' (അസഭ്യവാക്കു പറഞ്ഞ നാക്കിന്് അതുവരെ അതിരുന്നു വാണസ്ഥലത്തെ പിന്നീടു കാണുന്നതിനു കഴിയുകയില്ല. അതായതു് അപ്പോൾത്തന്നെ ആ നാക്കിനെ എടുത്തു വെളിയിൽ കളയുമെന്നു് അർത്ഥം.) ഇതുകൾ അവർ സദാസത്യവാദികൾ ആയിരുന്നു എന്നും.

'അറവർ' = ധർമ്മിഷ്ഠർ. (സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ധർമ്മ മെന്നും 'അധർമ്മ'മെന്നും പറയുന്നതിനു തമിഴ് ഭാഷയിൽ 'അറം' എന്നും. 'മറം' എന്നും പറയും. ഇതുകളിൽ അറത്തോടു ചേർന്നവർ 'അറവരും' മറത്തോടു ചേർന്നവർ 'മറവരും' ആകുന്നു.) തമിഴിൽ കുഴാം എന്ന വാക്കിന്് 'സമൂഹം' എന്നർത്ഥം. അതിനാൽ. ``എങ്കൾകുഴാം നല്ലറവർകുഴാമേ'' എന്ന വാക്യം ഞങ്ങളുടെ (നാകന്മാരുടെ) സമൂഹം ധർമ്മിഷ്ഠസമൂഹമാകുന്നു എന്നും.

``അറന്താനെ 'യുരു'വാന നാകത്താരെ. അറന്താനെ 'കരുവി'യാന നാകത്താരെ. അറന്താനെ 'യുള്ള'മാന നാകത്താരെ; അറന്താനെ 'യുയിരാ'ന നാകത്താരെ അറന്താനെ 'കടവു'ളാന

നാകത്താരെ. അറന്താനെ 'കൽവി'യാന നാകത്താരെ. അറന്താനെ 'യുലക'മാന നാകത്താരെ. അറന്താനെ 'യെവൈ'യുമാന നാകത്താരം'' ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാരുടെ (ഉരു) സ്വരൂപവും. (കരുവി) പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളും. (ഉള്ളം) അന്തഃകരണവും. (ഉയിർ) പ്രാണങ്ങളും. (കടവുൾ) ദൈവവും. (കൽവി) വിദ്യയും. (ഉലകം) ലോകവും. എന്നുവേണ്ട. അവരുടെ (എവൈ) സർവ്വവും ധർമ്മമയമായിരുന്നു എന്നും.

''കള്ളരുന്തിടുവതില്ലോം'' = ഞങ്ങൾ മദ്യപാനം ചെയ്യുന്നില്ല; ''കൊണ്ടൈപ്പറണവ ഒരുവകൈയുമുൺപതില്ലോം'' = മത്സ്യാദികൾ ഒന്നും ഭക്ഷിക്കുന്നില്ലാ; ''ഊൻവകൈ യുൾക്കൊളവില്ലോം'' = മാംസാദികൾ ഭക്ഷിക്കുന്നില്ല; ''പിറർമനവിയരൈ ത്തവറു വിരുപ്പുറ നോക്കുവതില്ലോം'' = പരസ്ത്രീകളെ തെറ്റായിട്ടുള്ള സ്നേഹം ജനിക്കുമാറു നോക്കുന്നില്ല. ഈ വാക്യങ്ങൾ നാകന്മാർ മദ്യപാദം; മത്സ്യം തീറ്റി, മാംസഭക്ഷണം. പരസ്ത്രീവാഞ്ഛ. ഇത്യാദി ദുർഗുണങ്ങൾ യാതൊന്നുമില്ലാത്ത പരിശുദ്ധരായിരുന്നു എന്നും.

''ദാനശൂരാഃ സർവ്വദാ'' = എല്ലായ്പോഴും ദാനസ്വഭാവമുള്ളവർ; ''ഇല്ലാരൈക്കണ്ടങ്ങിശൈന്തുതവി ചെയ്യവേണ്ടും'' = ദരിദ്രരായും സാധുക്കളായുമുള്ള ജനങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു സഹായിക്കണം; ഈവതില്ലെന മൊഴിന്താൽ പിറകിംകുയിർ വാഴ്വതില്ലോം'' =ഇല്ലെന്നു പറഞ്ഞുപോയാൽ പിന്നെ ജീവനെ ധരിക്കുന്നില്ല; ('ഇല്ല' എന്നു് ഒരു വാക്കു പുറപ്പെടുവിക്കാൻ ഇടയായിപ്പോയാൽ പിന്നെ അവർ ജീവിച്ചിരിക്കയില്ല.) ഈ വാക്യങ്ങൾ അവർ മഹത്തായ ദാനശീലവും മനോഗുണവും ഉള്ളവരായിരുന്നു എന്നും.

''ഈശ്വരാരാധനേ രക്താഃ ഭക്താഃ സുസാധവഃ.'' ''പുനിതരടി വണങ്കി വീഴും നാകത്താരെ,'' ''നല്ലാരെ ക്കണ്ടു നയന്തുവണങ്ക വേണ്ടും,'' ''നല്ലറിഞർപാർച്ചെൻറു നല്ലടിമൈയാകവേണ്ടും.'' ''എല്ലാ വിനൈപ്പയനെൻറിളകാതിക്കവേണ്ടും, ''ഈ വാക്യങ്ങളാൽ നാകത്താന്മാർ ഈശ്വരാരാധനത്തിൽ താൽപര്യവും, മഹത്തുക്കളിൽ ഭക്തിയും, കൈങ്കര്യവും എങ്ങനെയുള്ള അനുഭവങ്ങൾവന്നാലും. ഇളകാതിരിക്കത്തക്കതായ ക്ഷമയും ഉള്ളവരെന്നും തെളിയുന്നു.

ഇനിയും നാകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജയോഗികൾ. സിദ്ധ

യോഗികൾ, ഹഠയോഗികൾ മുതലായ യോഗിവര്യന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു താഴെ പറയുന്നവ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു.

(1) "യോഗിനോ യൽ ഗുഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാ", (2) "ചിത്തി, മുത്തി, കൈകണ്ട നാകത്താരെ" (3) ('കോയിക്കപ്പെരും കയ്മൾ' എന്നൊരു മഹാനായ നായർപ്രഭുവിന്റെ കവിതകളിൽനിന്നും.)

കോളരിപ്പാട്ടു്

കോളരിയെ, കോളരിയെ, കോലമിറന്തൊരു കോളരിയെ
കണ്ടാരുൾവെളിക്കോളരിയെ കാണാതാർക്കിരുൾ
കോളരിയെ ഒൻപതുവായ്ക്കുണ്ടിന്മുകടുള്ളത്തുറ്റു വിളങ്കിയ
കോളരിയെ ആറും താണ്ടിച്ചെന്നാലക്കരെ യരൺമനൈ
മേവിയ കോളരിയെ

കോനാർപാട്ടു്

"കോനാരെക്കൈകൊട്ടിപ്പാടുവീരെ,
കൊണ്ടാനടിച്ചു കൂത്താടുവീരെ,
മാനമോനക്കോട്ടെ പോടുവീരെ,
മാലറ്റു മാവിൻപം കൂടുവീരെ,
തീയും, പുനലും, വളി, വിശുമ്പും
മണ്ണും കലർന്തു മടമ്പിക്കെട്ടി
വീട്ടിലിരിക്കും നർപ്പേരനാരെ,
പാടുവീർ പാടുവീർ പാവലരെ."

4. (വേറൊരു നായർമഹാന്റെ കവിതകളിൽനിന്നു്)

പെരുമ്പെട്ടിപ്പാട്ടു്

"തിങ്കൾ പരിതി തിരിന്തൊടുങ്കും പെരുമ്പെട്ടി
തേനൂറിവന്തു തെളിന്തിരുക്കും പെരുമ്പെട്ടി
മാനമറ്റ തുയർക്കു മാളാപ്പെരുമ്പെട്ടി
മണ്ണുവിണ്ണും മറ്റനൈത്തുമടംകും പെരുമ്പെട്ടി."

5. (മറ്റൊരു കവി)

``വേണാട്ടുപ്പൊങ്കിലിയാർ വെടിവച്ചുക്കാട്ട.-
കാണാമ നിൻറവരെ കൺപൊട്ടരെന്നാർ.
മാണാക്കർ താമരപൈ മകിഴ്ന്തുപറ്റി പാരാട്ട
കോണാമൽ കാണാരെ കോളിലികളെന്നാർ``

6. (വേറൊന്നു്)

``പിളരി മുഴക്കിപ്പള്ളിയെഴുപ്പിപ്പേരിമ്പക്കടൽ പൊങ്കിവര
കളരി തളുത്തു തുയിലയിട്ടുക്കാർമേനിപ്പൊരിചിന്തിയെഴ``

``പുല്ലെനവെല്ലാം തുറക്കും നാകത്താരെ`` ഈ വാക്യം നാകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെരിയ തുറവികളും (ത്യാഗികൾ) ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

(മാനാരിക്കോട്ടയിൽ കോമ്പിത്താൻ ശിവാങ്ങൾ)

ചുട്ടറവെ വെട്ട വെളി തനിയായോങ്കി
മട്ടറവെയടഞ്ഞ നില നിലതാനാകും
അന്നില താനഴിയാതോരറിവായോരു
വിണ്ണിലൈയെന്നമതാശാൻ വിളമ്പിനാരൈ``
``അകമറ്റു, പുറമറ്റങ്ങാകൈയറ്റു,
മേലറ്റു, കീഴറ്റു, വെളിയുമറ്റു,
കണ്ണറ്റു, ക്കാണലറ്റു, കാക്ഷിയറ്റു
വിണ്ണിലൈയെന്നമതാശാൻ വിളമ്പിനാരെ``

(മന്നാടിഅച്ചൻ ശിവാങ്ങൾ)

``ഓമെന്നെഴുത്തുതാനൂമൈയായിനിന്നൂശിമുനയിലും നുണ്ണിതാകി, തേഞ്ഞുചിറുകി ശിവവിണ്ണാകി ഒറ്റുമേ യറ്റു പിരിവറ്റാകും.

എണ്ണാമയക്കാ കടന്തവാനം, ഏറ്റകുറവറ്റിരുക്കും വാനം, ഏമനെ ക്കാമനെ ത്തിന്റെ വാനം, എല്ലാമതു വാകി നിന്റെ വാനം, കാഴ്ചയ്ക്കും കേൾവിക്കും എട്ടാവാനം, നാറ്റം ചുവൈ, പറ്റിറന്ത വാനം, വെച്ചുടൻ മൂച്ചറ്റിലകും വാനം, പേരിൻ പമാക പ്പൊലിന്ത

വാനം, മത്തലും കൊത്തലുമാണ്ടവാനം, വന്നാട്ടമുന്നാട്ടം വിട്ടവാനം, ആശാനരുളാലടൈന്തവാനം, വാനമെന്നുള്ളതും പോന വാനം.''

ഈ വാക്യങ്ങൾ നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽകാരമടഞ്ഞ ജ്ഞാനികൾ സാധാരണമായുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

മേൽകാണിച്ച സംഗതികളെക്കൊണ്ടു് നാകന്മാർ ഏറ്റവും ശരീരബലമുള്ളവരും, വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളും, ദുർജ്ജനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നവരും, ശത്രുക്കൾക്കു് അതിഭയങ്കരന്മാരും, വില്ലഭ്യാസം, വാളഭ്യാസം, കല്ലേറഭ്യാസം, ഉണ്ടതട്ടുക, അമ്പുതട്ടുക, കുതിരവെട്ടുക, ആനയോട്ടുക, വിശേഷമായ ചാട്ടം, മറിച്ചിൽ, മർമ്മവിദ്യ മുതലായവയിൽ മഹാസമർത്ഥന്മാരും, എന്തൊക്കെ ആയാലും അസത്യം പറയാത്തവരും, ദാനശൗണ്ഡന്മാരും ഈശ്വരാരാധനത്തിലും മഹത്തുക്കളെക്കുറിച്ചും താല്പര്യവും ഭക്തിയും കൈങ്കര്യവും ഉള്ളവരും, അതിധർമ്മിഷ്ഠന്മാരും, മദ്യപാനം, മത്സ്യംതീറ്റി, മാംസഭക്ഷണം, ഇതുകളൊന്നുമില്ലാത്തവരും, പരസ്ത്രീഗമനത്തിലുള്ള വാഞ്ഛ ചിന്തയിൽപോലും അങ്കുരിക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നവരും, രാജയോഗികൾ മുതലായ യോഗീശ്വരന്മാർ, ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽകാരമടഞ്ഞ ജ്ഞാനികൾ മുതലായ സമുദായാംഗങ്ങളോടു കൂടിയവരും ആ വക സംഗതികളെക്കുറിച്ചു് സാധാരണമായി നല്ലപോലെ അറിവും വിശ്വാസവും ഉള്ളവരും ആയിരുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണശബ്ദം ഈ മലയാളദേശത്തു സ്വന്തമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, ആദ്യകാലംമുതൽ ബ്രാഹ്മണർ വന്നുകേറിയ കാലംവരെ (വളരെ കൂടുതൽ കാലത്തേയ്ക്കു്) ഇതിവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതാണെന്നും, ഈ ശബ്ദം ഇവിടെ പലപ്രകാരത്തിലുള്ള ദോഷങ്ങൾക്കു ഹേതുവായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നും ഈ ശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു നന്മ സിദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടു് ആദ്യകാലം മുതൽക്കിതുവരെ ഗണനീയമായ ഒരു സംഗതിയും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ലെന്നും, മലയാളരിൽ ആരെങ്കിലും ഇവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടാകട്ടെ അവിടെ ചെന്നാകട്ടെ ഈ ശബ്ദത്തെ ആവശ്യപ്പെടുകയോ, കൊണ്ടുവരികയോ, ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും, മുമ്പിൽ പറഞ്ഞപോലെ വിദേശത്തുനിന്നും വന്നവരായ ബ്രാഹ്മണർ അവരുടെ കാര്യലാഭത്തെക്കരുതി ഇവിടുത്തുകാരിലും

ഈ ശബ്ദത്തെ സമർപ്പിക്കയും, എങ്ങനെയോ തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ഇവർ അതിനെ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തുപോയതാണെന്നും ഉള്ളതു മേല്പ റഞ്ഞ സംഗതികളിൽ നിന്നു നല്ലപോലെ തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആക യാൽ ഇടക്കാലത്തു കൂട്ടിച്ചേർത്തതും അനാവശ്യകവുമായ ഈ ശബ്ദത്തെ ഇവരിൽനിന്നു തള്ളിക്കളയേണ്ടതാകുന്നു. അല്ലാത്ത പക്ഷം അതിനെ വിദേശീയന്മാരായ ചില വർഗ്ഗക്കാർക്കുള്ള പൊതു പ്പേരുകളെപ്പോലെമാത്രം ഗണിച്ചു മലയാളബ്രാഹ്മണർ എന്നു് അഭി മാനം ഭാവിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥാനവലിപ്പത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ഇരി ക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം മലയാളബ്രാഹ്മണശബ്ദത്തെ ഉപേക്ഷി ച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ആ ശബ്ദത്തോടു കലർന്നിരിക്കുന്ന എമ്പ്രാൻ, നമ്പൂരി, പോറ്റി എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ മാത്രമാണു് പ്രധാന മായി ശേഷിക്കുന്നതു്. ഇവയെപ്പറ്റിയും മറ്റും സവിസ്തരം അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുകൊള്ളാം.

അദ്ധ്യായം 7

നായന്മാരെപ്പറ്റി ചരിത്രകാലത്തിൽ വിദേശീയന്മാർക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ

മുന്നദ്ധ്യായത്തിൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങൾ നായന്മാരുടെ പുരാതനസ്ഥിതിയെ കുറിക്കുന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ പ്രസ്തുത സ്ഥിതിക്കു് പല കാരണങ്ങളാൽ വളരെ ഭിന്നതകളും ന്യൂനതകളും സംഭവിക്കാനിടയായി. അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുവരവെ ദ്വീപാന്തരനിവാ സികളായ വിദേശീയന്മാരിൽ പലരും തങ്ങൾക്കു് ഇദംപ്രഥമമായി സിദ്ധിച്ച പരിഷ്കാരദശയാൽ പ്രേരിതന്മാരായി പല കാലങ്ങളിലും ഈ നാടിനെ സന്ദർശിക്കയും പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ട നായർസമുദാ യത്തെ യഥാസ്ഥിതി വർണ്ണിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്; അവയിൽ ചില തിനെ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

(1) 'റോലൻഡ്സൺ' എന്ന സായ്പിനാൽ തർജ്ജിമ ചെയ്യപ്പെട്ടു് ലണ്ടണിൽ 1833-ൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ട 'ടഹഫറ്റുൾ മുജഹി

ഡിൻ' എന്ന മതസംബന്ധമായ പുരാതന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ 'ഷൈക്ക്സിനുഡിൻ' എന്ന മുഹമ്മദീയൻ മലയാളികളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

'ഒരു പ്രഭു കൊല്ലപ്പെട്ടാൽ, അയാളുടെ അനുചരന്മാർ സംശപ്തകന്മാരായി എതിർത്തു പൊരുതി ശത്രുക്കളുടെ രാജ്യത്തെ പലവിധേന നശിപ്പിക്കയും അരിശം തീരുംവരെ ജനങ്ങളെ നിഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നു.'

(2) ക്രിസ്ത്വബ്ദം 9-ാംശതവർഷത്തിൽ രണ്ടു മുഹമ്മദീയ സഞ്ചാരികൾ[46] എഴുതിയതും 'റേനാട്ടു്' എന്നയാൾ തർജ്ജിമ ചെയ്തു് 1733-ൽ ലണ്ടണിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്തതും ആയ പുസ്തകത്തിൽ താഴെ പറയുന്നപ്രകാരം കാണുന്നതും ഈ നടവടിയെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാം.

'രാജാക്കന്മാർ സിംഹാസനാരോഹണം ചെയ്യുമ്പോൾ താഴെ പറയുന്ന മര്യാദയെ അവലംബിക്കാറുണ്ടു്: ഏതാനും ചോറു് രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുനിരത്തും: ഉടൻ മുന്നൂറോ നാനൂറോ ആളുകൾ സ്വന്തമനസ്സാലെ രാജസന്നിധിയെ പ്രാപിച്ചു് അദ്ദേഹം അല്പം ഭക്ഷിച്ചതിനുശേഷം ഓരോപിടി ചോറു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യിൽനിന്നും വാങ്ങും. ഇതിനെ ഭക്ഷിക്കുന്നതോടുകൂടി രാജാവു മരിക്കയോ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന ദിവസത്തിൽ തങ്ങൾ അഗ്നിപ്രവേശം ചെയ്യുന്നതിനു നിർബന്ധിതന്മാരാകയും അതിനെ ശരിയാകുംവണ്ണം അവർ അനുഷ്ഠിക്കയും ചെയ്യുന്നു.' ഈമാതിരി ആളുകൾക്കു മലയാളപ്പേർ 'ചാവർ' (ചാകുവാൻ തയ്യാറുള്ളവർ) എന്നാകുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞതിനു് 'ബർബോസാ' 'പർക്കാസ്' എന്നീ പോർത്തുഗീസ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. (ഇതിനെ അനുകരിച്ചു് മാപ്പിളമാരും, വള്ളുവനാട്ടു രാജാവിന്റെ കീർത്തിക്കായിട്ടു് നായന്മാരോടുചേർന്നു തിരുനാവായിൽ 'മഹാമഖം' (മാമാങ്കം) എന്ന ഉത്സവത്തിനു പരസ്പരം യുദ്ധംചെയ്തു മരിപ്പാനൊരുങ്ങുന്നു.)

(3) മദ്രാസ് സംസ്ഥാനംവക 1891-ലെ സെൻസസ്സു് റിപ്പോർട്ടിൽ മിസ്റ്റർ എച്ചു്. എ. സ്റ്റ്യൂവർട്ടു് എന്നയാൾ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു: 'നായന്മാർ ഒരു ദ്രാവിഡവർഗ്ഗമാണു്; അവരിൽ പല ഭിന്നങ്ങളായ പിരിവുകളും ഓരോ പിരിവുകൾക്കു് പ്രത്യേക തൊഴി

ലുകളും കാണുന്നു; പുരാതന നായന്മാർ നിസ്സംശയമായും യുദ്ധോദ്യൂക്തമായ ഒരു സംഘമായിട്ടു് വിരുത്തിക്രമത്തിൽ വസ്തു അനുഭവിക്കയും വേണ്ടപ്പോൾ യുദ്ധംചെയ്യുകയും ചെയ്തിരുന്നിരിക്കണം.'

(4) 'മലബാർ ജില്ലാഗസറ്റീയർ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: 'ഉത്ഭവം നോക്കിയാൽ, നായന്മാർ ഒരുവേള ദ്രാവിഡന്മാരായ കുടിപാർപ്പുകാരും മലബാറിനെ ആദ്യമായി ആക്രമിച്ചവരിൽ ചേർന്നവരും, ജേതാക്കളുടെ നിലയിൽ ഭരണകർത്താക്കളും ജന്മികളും ആയിത്തീർന്നവരും ആയിരിക്കണം: ആര്യരക്തസമ്മിശ്രതയും, ദേശ്യമായ പ്രകൃതിവിശേഷങ്ങളുംകൊണ്ടു് ഇപ്പോഴത്തെ നായന്മാർക്കു് മദ്രാസ് സംസ്ഥാനത്തിലെ മറ്റുള്ള ദ്രാവിഡവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നു് പ്രത്യക്ഷമായ വ്യത്യാസം കാണപ്പെടുന്നു.

(5) ജാൺസ്റ്റണിന്റെ 'ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ രാജ്യം' എന്ന പുസ്തകത്തിൽനിന്നും മി. ലോഗൻ താഴെ പറയുന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുന്നു:- "ഈ നാട്ടിലെ യോദ്ധാവു് തന്റെ ആയുധത്തെ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ അതിശയനീയമായ സാമർത്ഥ്യം കാണിക്കുന്നു. അവരൊക്കെ 'നായന്മാർ' എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന ഒരുമാതിരി പ്രഭുക്കന്മാരാണു്; ഏഴുവയസ്സു പ്രായമുള്ളപ്പോൾ 'കളരികളിൽ' അവരുടെ ആയുധാഭ്യാസം ആരംഭിക്കുന്നു. അവിടെ സമർത്ഥന്മാരായ 'ആശാന്മാർ' അവരുടെ ദേഹത്തു് എണ്ണയിട്ടു് ഓരോ ചേർപ്പുകളെ മൃദുവാക്കുകയും പേശികളെ ഉടച്ചുചേർക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുനിമിത്തം അവർക്കു് ഗാത്രലാഘവവും ചുറുചുറുപ്പും സിദ്ധിക്കുന്നു. ദേഹത്തെ പലമാതിരിയിൽ വളയ്ക്കുന്നതിനും, മുമ്പും പിമ്പും ഉയർന്നും താഴ്ന്നും വേണ്ടവിധത്തിൽ അതിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും അവർക്കു് കഴിയും. അവരുടെ ഇമ്മാതിരി അഭ്യാസം അവർക്കു് ചാരിതാർത്ഥ്യജനകവും അമിമാനഹേതുകവും ആണു്. ഈ വിഷയത്തിൽ അവരെ ആരും അതിശയിക്കയില്ലെന്നു് അവർ ഉറപ്പായി വിശ്വസിക്കുന്നു."

(6) ബംഗാളിൽനിന്നും അയയ്ക്കപ്പെട്ടു് (1792-93) മലബാറിനെ സന്ദർശിച്ച കമ്മീഷണറും പിന്നീടു് ബോംബെ ഗവർണ്ണറുമായ ജോണതൻ ഡെങ്കൻ എന്നയാൾ മിക്കിൾ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ 'കമോയൻസ്' 7-ാം പുസ്തകത്തിൽനിന്നും താഴെ കാണിക്കുന്ന ഭാഗത്തെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. (തർജ്ജിമ)

"കീഴ്ജാതികൾ വേലക്കാർക്കവിടെ പുലയരെന്നുപേർ
വാഴ്ചയ്ക്കു പ്രഭുക്കന്മാരഭിമാനികൾ നായകർ;
കരകൗശലവും പിന്നെക്കർഷകപ്പണിയാദിയിൽ
അതിപുച്ഛമവർക്കേറും വിരുതും പൊരുതുന്നതിൽ,
തെളിയും കരവാളത്തെച്ചുഴറ്റീട്ടു വലത്തിലും
എറിയും പരിശച്ചക്രമമർത്തീട്ടുപരത്തിലും."

ഈ ഭാഗത്തെപ്പറ്റി പ്രസ്തുത ഡെങ്കൻ വീണ്ടും ഇങ്ങനെ വിമർശിക്കുന്നു: "മേല്പറഞ്ഞ ശ്ലോകപാദങ്ങൾ വിശിഷ്യ ഒടുവിലത്തെ രണ്ടു പാദങ്ങൾ നായരുടെ ഒരു നല്ല വർണ്ണനയാണ്. അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ വഴിയാത്രക്കാർ ഒരു വടിയോ പിരമ്പോ വഹിച്ചു നടക്കാറുള്ളതുപോലെ അത്ര സാധാരണമായും സൗകര്യമായും നായന്മാർ വാളിനെ ഏന്തി എങ്ങും സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഇവരിൽ ചിലർ വാൾപിടിയേ മുതുകിൽ തിരുകുന്നു. പിടി ഉടുപ്പിനടിയിൽ അരക്കെട്ടിൽ താഴ്ത്തിയിരിക്കും. മുന മേല്പോട്ടുയർന്ന് ഇരുഭുജങ്ങളിലും ഇടയ്ക്കിടെ തട്ടി തെളുതെളെ തെളിഞ്ഞു കാണപ്പെടും."

(7) സർ ഹെക്ടർ മൺറോ എന്ന ബ്രിട്ടിഷ് സേനാധിപൻ നായർയോദ്ധാക്കളെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: "യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ പകൽസമയത്തു് അവരെ പൊടിപോലും കാണുകയില്ല. അവർ മണൽക്കുന്നുകളുടേയും കുറ്റിച്ചെടികളുടേയും ഇടയിൽ പതുങ്ങിയിരുന്നുകളയും. ഞങ്ങൾ കോട്ടയെ ആക്രമിക്കാൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾമാത്രം അവർ കൂടിളകിയ തേനീച്ചകൾപോലെ കാണപ്പെടും. അവർ തങ്ങളുടെ തോക്കുകളെ ശരിയാകുംവണ്ണം പിടിക്കുകയും നല്ലപോലെ ലാക്കുനോക്കി വെടിവെയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു." (ഈ ഭാഗം തലശ്ശേരിപ്പണ്ടികശാലയിലെ 1761-ാമാണ്ടു വക ഡയറിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാകുന്നു.)

ഫ്രഞ്ചുഗവർണ്ണറായിരുന്ന എം. മാഹിഡിലാബോർഡനായിയും നായന്മാരുടെ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി പലതും പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

(8) മദ്രാസ് മ്യൂസിയംസൂപ്രണ്ടയ മിസ്റ്റർ ഈ. തഴ്സ്റ്റൺ 'ദക്ഷിണ ഇന്ത്യയിലെ ജാതികളും വർഗ്ഗങ്ങളും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നായന്മാരെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

''അവർ പരന്നു പൊരുതുന്നതിന് ഏറ്റവും സമർത്ഥന്മാരായ യോദ്ധാക്കളായിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ ഓരോ പ്രത്യേക വിഭാഗങ്ങളായിട്ടു പ്രത്യേക ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടി പിരിഞ്ഞിരിക്കുകയാൽ വിദേശീയന്മാരുടെ ആക്രമണങ്ങളെ തടുക്കുന്നതിന് അവർക്കു് നിവൃത്തിയില്ലാതെ തീർന്നിരുന്നു.''

(9) ഒന്നാമത്തെ കുലോത്തുംഗ പാണ്ഡ്യമഹാരാജാവിന്റെ (ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1083–84) ഒരു ശിലാലേഖനത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹം കുടമലനാടു് (പടിഞ്ഞാറെ മലനാടുദേശം) ആക്രമിച്ചു ജയിച്ചു എന്നും അവിടെത്തെ യോദ്ധാക്കളായ ഇപ്പോഴത്തെ നായന്മാരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യരക്ഷയ്ക്കായി ചെയ്ത സമരത്തിൽ ഒട്ടൊഴിയാതെ മരിച്ചു എന്നും കാണുന്നു.

(10) 'ഡുവാർട്ടു ബർബോസാ' എന്ന പാശ്ചാത്യനാൽ എഴുതപ്പെട്ടതും 1866– ൽ ഹാക്ലിയുട്ടു് സംഘത്താൽ തർജ്ജിമചെയ്യപ്പെട്ടതും ആയ 'കിഴക്കേ ആഫ്രിക്കയുടേയും മലബാറിന്റേയും സമുദ്രതീരവർണ്ണനം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 16–ാം ശതവർഷാരംഭത്തിലെ നായന്മാരുടെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു് താഴെപ്പറയുന്ന വിവരം കാണുന്നു: 'നായന്മാർ നാട്ടിലെ പ്രഭുക്കന്മാരാകുന്നു; അവർക്കു യുദ്ധംചെയ്യുക മാത്രമേ തൊഴിൽ ഉള്ളു. അവർ വാൾ, വില്ലു്, അമ്പു്, പരിശ, കുന്തം എന്നീ ആയുധങ്ങളെ പലപ്പോഴും ധരിച്ചു സഞ്ചരിക്കുന്നു. അവർ സമർത്ഥന്മാരും തങ്ങളുടെ പ്രഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് വളരെ അഭിമാനിക്കുന്നവരും ആകുന്നു; ഈ നായന്മാർ എല്ലാവരും ഉൽകൃഷ്ടകുലജാതന്മാർ ആയിരിക്കണമെന്നു മാത്രമല്ലാ, തങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു താമസിക്കുന്ന രാജാവിനാലോ പ്രഭുവിനാലോ ആയുധം കൊടുക്കപ്പെട്ടും ഇരിക്കണം. അതിനുശേഷമേ ആയുധം ധരിക്കുന്നതിനും നായർസ്ഥാനത്തിനും അവർ അർഹന്മാരായി ഭവിക്കയുള്ളു. ശരിയായ ആയുധപ്രയോഗത്തിനുതകുന്നതായ പലമാതിരി അടവുകളും മുറകളും പഠിക്കുന്നതിനു സാധാരണയായി ഏഴുവയസ്സു് പ്രായമാകുമ്പോൾ അവർ വിദ്യാലയത്തിൽ അയയ്ക്കപ്പെടുന്നു; ഒന്നാമതായി നൃത്തം ചെയ്യുന്നതിനും പിന്നീടു് ഓരോവിധത്തിൽ മറിയുന്നതിനും അവർ പഠിക്കുന്നു; അതിനായിട്ടു ബാല്യത്തിലേ അവരുടെ അവയവങ്ങളെ എപ്രകാരമെങ്കിലും വളയ്ക്കത്തക്കവണ്ണം അവർ സ്വാധീനമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. ഈ നായന്മാർ പട്ടണത്തിനു വെളിയിലായി മറ്റു ജന

സാമാന്യത്തിൽനിന്നും പിരിഞ്ഞു് വേണ്ടുന്ന ബന്തോബസ്തുകളോടുകൂടിയ തങ്ങളുടെ വസ്തുക്കളിൽ പാർക്കുന്നു; എവിടെയെങ്കിലും പോകുമ്പോൾ മാർഗ്ഗം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നതിനു് അവർ കർഷകന്മാരോടു് ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറയുന്നു; അപ്രകാരംതന്നെ അനുസരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു; അതല്ലെങ്കിൽ യാതൊരു ചോദ്യവുംകൂടാതെ അവരെ നായന്മാർക്കു കൊല്ലാവുന്നതാകുന്നു; ഒരു കർഷകൻ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരു നായർസ്ത്രീയെ തൊട്ടുപോയാൽ അവളുടെ ബന്ധുക്കൾ ഉടൻതന്നെ അവളെ കൊല്ലുന്നു; അപ്രകാരംതന്നെ അവളെ തൊട്ടവനും അവന്റെ അഖിലബന്ധുക്കളും കൊലചെയ്യപ്പെടുന്നു; ഇതു കർഷകന്മാരുടെ രക്തം നായന്മാരിൽ കലർന്നുപോകാതിരിപ്പാനാണെന്നു് അവർ പറയുന്നു: ഈ നായർസ്ത്രീകൾ വളരെ വൃത്തിയുള്ളവരും വേണ്ടുംവണ്ണം വസ്ത്രധാരണമുള്ളവരും ആകുന്നു.'

(11) 18–ാം ശതവർഷത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട 'പൗരസ്ത്യ ഹിന്ദുദേശങ്ങളുടെ നവീന ചരിത്രം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹാമിൽടൺ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'പുരാതനകാലങ്ങളിൽ സാമുതിരി 12 വർഷക്കാലമേ രാജ്യം ഭരിക്കാറു പതിവുള്ളു. ആ കാലാവധിക്കു മുമ്പിൽ മരണം പ്രാപിക്കയാണെങ്കിൽ പരസ്യമായി അയാൾക്കു് ആത്മഹത്തി ചെയ്യേണ്ടിവരികയില്ല. അതിനിടയായില്ലെങ്കിൽ ഒന്നാമതായി അയാൾ തന്റെ എല്ലാ പ്രഭുക്കന്മാരേയും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരേയും ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി ഒരു സദ്യകൊടുക്കുകയും പിന്നീടു് ഭക്ഷണത്തിനുശേഷം അവരെ അഭിവാദ്യം ചെയ്തിട്ടു പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയിട്ടുള്ള തൂക്കുമരത്തിലേറി സകലരും കാൺകെ എത്രയും കൃത്യമായ വിധത്തിൽ തന്റെ ശിരച്ഛേദം ചെയ്യുകയും ചെയ്യണം; അല്പം കഴിഞ്ഞു് ശവശരീരത്തെ എത്രയും ആഘോഷത്തോടും ബഹുമാനത്തോടുംകൂടി സല്ക്കരിക്കയും പ്രഭുക്കന്മാരും മറ്റുംകൂടി ഒരുപുതിയ സാമൂതിരിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു''. (ഇതു് പുരാതന നടപടി മാത്രം)

(12) '1774– ലേയും, 1781– ലേയും വെസ്റ്റിൻഡ്യൻ കപ്പൽയാത്രകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'സൊണ്ണറാറ്റു്' ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു:– ''നായന്മാർ യോദ്ധാക്കളാകുന്നു ആയുധം ധരിച്ചു നടക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവരെ മറ്റുവർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നും തിരിച്ചറിയാവുന്നതാണു്. അവർ എത്രയും അഹംഭാവമുള്ളവരാണു്; അവരുടെ അടുത്തു ചേരുന്ന ചില പ്രത്യേക വർഗ്ഗങ്ങളെ കൊന്നുകളയുന്നതിനു് അവർക്കു് അവകാശം ഉണ്ടു്. അതിനെപ്പറ്റി പരാതിയും ഇല്ല''.

ബുക്കാനൻ വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:– "നായന്മാർ നമ്പൂരിമാരുടെ വരുതിയിലും രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിലും മലയാളത്തിലെ യോദ്ധാക്കളായിരിക്കുന്നു; ആയുധപ്രയോഗത്തിലാണ് അവർക്കു് ഏറ്റവും സന്തോഷമുള്ളതു്. ഇവർ മേലാവിനോടു് വളരെ ഭക്തിയുള്ളവരാണു്. എങ്കിലും കീഴിലുള്ളവരെ ഒട്ടുവളരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നു."

(13) 'മലബാർ നിയമവും നടവടിയും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മിസ്റ്റർ എൽ. മൂർ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:– "ആംഗ്ല ഇന്ത്യൻ നിഘണ്ടുക്കളിൽനിന്നും നായക്ക്, നായകൻ, നായർ ഇവ ഒരു ധാതുവിൽനിന്നും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നു് അറിയാം."

(14) വിജയനഗരത്തിലെ നായക്കന്മാരോടും വിട്ടുകൊടുക്കപ്പെട്ട ദേശങ്ങളിലെ 'നായക്കൻ' എന്നഭിധാനമുള്ള 'പോളിഗാർ' പ്രഭുക്കന്മാരോടും പശ്ചിമതീരത്തിലെ നായന്മാർക്കു് സംബന്ധമുള്ളതായി സ്യൂവൽ, സർ താമസ് മൺറൊ ഇവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആണറബിൾ ജാൺ ലിൻഡ്സേയും ഇതിനെ പിൻതാങ്ങി എഴുതുന്നു (1783)

(15) തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ടിൽ മിസ്റ്റർ എൻ. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:– " മധുരയിലെ ചില നാടുവാഴികൾ 'കർത്താ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ മുൻപിൽ വഹിച്ചിരുന്നു. മധുരയിലേയും തഞ്ചാവൂരിലേയും നായക്ക് രാജാക്കന്മാരുടെ അനന്തരാവകാശികൾ എന്നു ഗണിച്ചുവരുന്ന 'ബാലിജ'ന്മാർ 1901– ലെ ജനസംഖ്യ കണക്കിൽ ഈ സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു."

(16) 1901–ൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യപ്പെട്ട ഇൻഡ്യൻ സെൻസസ്സ് റിപ്പോർട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ഗുണദോഷനിരൂപണത്തിൽ 'നയന്റീൻത് സെഞ്ചുറി' എന്ന സഞ്ചികയിൽ മിസ്റ്റർ ജെ. ഡി. റീഡ് (ഇപ്പോൾ സർ ജോൺ) 1904– ൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:– "സെൻസസ്സ് കമ്മീഷണർക്കു് നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ താമസിക്കുന്നതിനു് അവസരം ലഭിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ, അദ്ദേഹം അവരുടെ കൂട്ടത്തിലുള്ള സ്ത്രീബാഹുല്യത്തെക്കുറിച്ചു് കുറ്റംപറകയില്ലായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരികളായ സ്ത്രീവർഗ്ഗം എത്രധാരാളമാണെങ്കിലും ക്രമത്തിലധികമാകാൻ തരമില്ലല്ലോ." ബുക്കാനൻ വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:– "മലയാളത്തിലെ ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാർക്കു് വസ്ത്രധാരണം കുറഞ്ഞരീതിയിലാണു്; പക്ഷേ, അവർ

അതിശയനീയമാകുംവണ്ണം ശുചിയുള്ളവരാകുന്നു. നായർ സ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ ദേഹങ്ങളും മുടികളും ഓരോ സുഗന്ധവസ്തുക്കൾതേച്ചു് ശുചിയായി വയ്ക്കുന്നതിൽ എത്രയും ജാഗ്രതയുള്ളവരാകുന്നു. അവർ അഴുക്കുവസ്ത്രം ധരിക്കാറില്ല.''

(17) മിസ്റ്റർ എഫ്. ഡബ്ലിയു. എല്ലിസ് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:- ''ആദികാലം മുതൽ 18-ാം ശതവർഷത്തിന്റെ അവസാനകാലംവരെ, 'തറ', 'നാടു്' ഈ ഏർപ്പാടുകൾ മൂലമായിട്ടു് നായർപ്രഭുക്കന്മാർ മലയാളദേശത്തെ സ്വതന്ത്രരാജാക്കന്മാരുടെ ദുർഭരണത്തിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചിരുന്നതിനാലാണു്, കോഴിക്കോടു് മുതലായ നഗരങ്ങൾ യൂറോപ്പീയാഗമനത്തോടുകൂടി വലിയ കച്ചവടസ്ഥലങ്ങളായി തീർന്നതു്; നായന്മാർക്കു് പൊതുവെ ഓവർസീയറന്മാരുടേയും, ജമീന്ദാരികളുടേയും സ്ഥാനം ഉണ്ടായിരുന്നു.''

(18) മിസ്റ്റർ ലോഗൻ താഴെ കാണുന്നവിധം എഴുതുന്നു:- ''മലബാറിൽ 'നാട്' ഏർപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു; അതിൻപ്രകാരം ജനരക്ഷകസ്ഥാനം നായന്മാർക്കു് സിദ്ധമായിരുന്നു. (ബ്രിട്ടീഷു് പ്രവേശനംവരെ) സംഘങ്ങളിൽ '600' പേർവീതമുള്ള 'നാടു'കളും ഓരോ നാട്ടിലും '150' വീതം 'തറ'കളും ഓരോ തറയ്ക്കും '4' ൽ കുറയാതെ കുടുംബങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു; ഇത്രയും വിഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയ ദേശത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരിസ്ഥാനം തന്നാട്ടുപ്രഭുവും അറുനൂറ്റിനധിപനും ആയ നായർക്കായിരുന്നു.''

(19) കോഴിക്കോട്ടുനഗരത്തിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ഈസ്റ്റിൻഡ്യാകമ്പനിവക കാര്യസ്ഥൻ, 1746 മേമാസം 28-ാം തീയതി തലശ്ശേരിപ്പണ്ടികശാല വക ഡയറിയിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:- ''ഈ നായന്മാർ കോഴിക്കോട്ടു് ജനസംഘത്തിന്റെ നായകന്മാരാകയാൽ ഇവർ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പാർലമേണ്ടു സാമാജികന്മാരുടെ നിലയിലാണു്; ഇവർ രാജകല്പനയെ എല്ലാ കാര്യത്തിലും അനുസരിക്കുന്നില്ല. രാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാർ അന്യായകൃത്യങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ഇവർ നിർഭയം അവരെ ശിക്ഷിക്കുന്നു.'' ഈ പാർലമേണ്ടു സഭ 'കൂട്ടം' എന്നുപേരായ സഭ ആയിരിക്കണം. ദക്ഷിണകർണ്ണാടകത്തിലെ 'കൂട്ടം' 1832-33-ൽ ബ്രിട്ടീഷുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് എത്രയും ഉപദ്രവകരമായി തീർന്നിരുന്നു.

(20) മലയാളദേശത്തെപ്പറ്റി നല്ലപരിചയം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന

അഞ്ചരക്കണ്ടിയിലെ മിസ്റ്റർ മർഡാക്ക് ബ്രൗൺ എന്നയാൾ 19-ാം ശതവർഷാരംഭത്തിൽ മിസ്റ്റർ ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കനൻ' എന്നയാൾക്കയച്ച എഴുത്തിൽ രാജശക്തിയെക്കുറിക്കുന്നതായി ഫ്രാൻസിലും മറ്റും നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഫ്യൂഡൽ സിസ്റ്റത്തിന്റെ രീതിയിലായിരുന്നു മലബാറിലെ നടപടി (ബ്രിട്ടീഷ് പ്രവേശനംവരെ) എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഫ്യൂഡൽ സിസ്റ്റത്തിനു് തിരുവിതാംകൂർ സെൻസസ്സ് കമ്മിഷണർ എൻ. സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർ അവർകളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 925- ൽ എഴുതപ്പെട്ട രണ്ടാമത്തെ സിരിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ പമാണത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ 'അറുനൂറുകളെ'പ്പറ്റി രണ്ടിടത്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൊല്ലം- 321- ലെ ഒരു ശിലാലേഖനത്തിൽ ഒരു വേണാട്ടറുനൂറിനെ 'ക്ഷേത്രാധികാരി'കളുടെ നിലയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വേണാട്ടിൽ ആകെ 18 അറുനൂറുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം.

(21) 'കർക്കടമാസത്തിൽ (ദേഹം തണുത്തിരിക്കുമ്പോൾ) ആണു് നായർ യുവാക്കൾ കായികാഭ്യാസം പ്രത്യേകമായി ചെയ്യുന്നതു്.'

'പയോളിയിൽവച്ചു് ഒരു കളരിയിൽ കുറുപ്പു പഠിപ്പിക്കുന്നതും ശിഷ്യന്മാർ ചാട്ടം, മറിച്ചിൽ, തട മുതലായവ പഠിക്കുന്നതും കണ്ടു് ഞാൻ എത്രയും അതിശയിച്ചു' എന്നു് മിസ്റ്റർ ഫാസ്റ്റ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. (1845).

(22) നായന്മാരുടെ മതാനുഷ്ഠാനത്തെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ ഫാസ്റ്റ് വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'ഗവർമേണ്ട് ജീവനം നിമിത്തം അസൗകര്യമുള്ളവർ ഒഴിച്ചു് ഒരു നായരും കുളിച്ചു മുണ്ടുമാറാതെ ഭക്ഷണം കഴിക്കയില്ല. കുളിച്ചതിന്റെ ശേഷം ദിനംപ്രതി ഒരുനേരം അമ്പലത്തിൽ തൊഴണമെന്നുള്ളതും ഒരു കണിശമായ നിയമമാണു്.'

'പലപ്പോഴും കുളി രണ്ടുതവണ ആയിരിക്കും. മുൻകാലങ്ങളിൽ അടുത്തുവരുന്ന (തീണ്ടുന്ന) പുലയനേയും മറ്റും വെട്ടിക്കളയുകയും ഇപ്പോൾ കാലഭേദം നിമിത്തം മാറിപൊയ്ക്കൊള്ളുന്നതിനായി വഴിയാട്ടുകയും പതിവാണു്' എന്നു് ബുക്കാനൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

(23) മുൻപ്രസ്താവിച്ച സംഗതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും മറ്റും നായന്മാരെപ്പറ്റി മിസ്റ്റർ ഫാസ്റ്റ് വീണ്ടും ഇപ്രകാരം പറയുന്നു:

'പാലക്കാട്ടിനടുത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരുമാതിരി മല്ലയുദ്ധം നടപ്പുണ്ടു്: അതു് റോമാക്കാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന രീതിക്കു സദൃശമായിരിക്കുന്നു. റോമങ്കാർക്കു് ബി.സി. 30- മുതൽ മലബാറുമായിട്ടു സംബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. 'അലാറിക്' എന്ന ഉത്തരദേശീയൻ റോമിലെ രോധം മതിയാക്കുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെട്ട സംഗതികളിൽ ഒന്നു് 3000 റാത്തൽ നല്ലമുളകായിരുന്നു. (5-ാം ശതകവർഷം) ഇതു് മലബാറിൽനിന്നുതന്നെ റോമങ്കാർക്കു കിട്ടിയിരിക്കണം.

പുരാതന ഗ്രീക്കുകാരുടേയും റോമങ്കാരുടേയും ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പല കളികളും കായികാഭ്യാസങ്ങളും നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ അങ്ങുമിങ്ങും അവശിഷ്ടങ്ങളായിട്ടു് അദ്യാപി കാണുന്നുണ്ടു്. ഓണത്തിനു നായന്മാർ രണ്ടുകക്ഷികളായി നിന്നു മുനമടങ്ങിയ അസ്ത്രങ്ങൾ വർഷിച്ചു പലരും മുറിപ്പെട്ടുവീഴുന്നതിനേയും ഒരു പൊതുവായ ലക്ഷ്യത്തിൽ സാമർത്ഥ്യം പരീക്ഷിക്കുന്നതിനേയും മറ്റും പറ്റി 'പാളിനസ്' പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 8

ശൂദ്രശബ്ദം

മലയാളബ്രാഹ്മണശബ്ദവും മലയാളശൂദ്രശബ്ദവും ആണു് ഇവിടുള്ള കുഴപ്പങ്ങൾക്കു പ്രധാന ഹേതുക്കൾ. ഇവയിൽ ഒന്നാമത്തേതിനെ ഒഴിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ആറാമദ്ധ്യായത്തിൽ സകാരണം വിവരിച്ചു. ശേഷിച്ചിരിക്കുന്ന (മലയാള) ശൂദ്രശബ്ദത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ ചിന്തിക്കാം.

ബ്രാഹ്മണർ മലയാളി നായന്മാരെ 'ശൂദ്രർ' എന്നുപറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇതു് വെറും വ്യവഹാരത്തിൽ മാത്രമല്ല. നായന്മാരെപ്പറ്റി അവർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടു്. ആഗമവിസ്മൃതികൊണ്ടോ, അജ്ഞത്വംകൊണ്ടോ ഇവർ അതിനെ മനഃപൂർവ്വം സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ വ്യവഹാരം ഇങ്ങനെ വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ചു് സഹജമായി ഇപ്പോൾ നായന്മാർ തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിലും രേഖാപ്രമാണങ്ങളിലുംകൂടി ആവിധം പ്രയോഗിക്കുന്ന നടപ്പു് സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ

നായന്മാരുടെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി 'കേരളമാഹാത്മ്യം', 'കേരളോൽപത്തി' മുതലായ പ്രമാണങ്ങളെ അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു നിരൂപണം നിഷ്പ്രയോജനമായി ഭവിക്കയില്ലെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഒന്നാമതായി നായന്മാർക്കു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഈ ശൂദ്രശബ്ദം ആദ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നതോ ഇടക്കാലത്തു വന്നുകൂടിയതോ എന്നു നമുക്കു് ആലോചിച്ചുനോക്കാം: 'കേരളമാഹാത്മ്യ'ത്തിൽ ഇതിനെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'ബ്രാഹ്മണർക്കു് അനുഭവിപ്പാൻ ദേവസ്ത്രീകളെ തരണം' എന്നു ഭാർഗ്ഗവൻ സ്വർഗ്ഗത്തുചെന്നു് ദേവേന്ദ്രനോടു ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം ജയന്തന്റെ പുത്രി 'സുഭഗ' യേയും ഗന്ധർവ്വന്റെ പുത്രി 'ശുഭ' യേയും ഒരു രാക്ഷസസ്ത്രീയേയും ആറാറു കന്യകമാരോടുകൂടി കൊടുത്തു. അനന്തരം അദ്ദേഹം ദാസികളേയും ദാസന്മാരേയും (വിദേശരത്തുനിന്നും) കൊണ്ടുവന്നു.

ഈ സംഗതിയെ പ്രത്യേകം സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രമാണങ്ങളെ അടിയിൽ വിവരിക്കുന്നു.

പ്രമാണം	അർത്ഥം
1. 'ദേവനാര്യശ്ച ദാതവ്യാഃ'	ദേവസ്ത്രീകളെത്തരണം.
2.' ജയന്തസ്യ സുതാം കാഞ്ചിൽ സുഭഗാനാമ സുന്ദരീം ഷട്കന്യാസഹിതാം നാരീം'	ജയന്തന്റെ പുത്രി സുഭഗയെന്ന സ്ത്രീയേയും ആറു കന്യകമാരേയും(കൊടുത്തു)
3. 'ദേവനാര്യഃ കില'	(ഇവർ) ദേവസ്ത്രീകളാകുന്നുപോലും
4. 'പുനഃ കാഞ്ചിച്ച നാരീന്തു ഗന്ധർവസ്യ സുതാം ശുഭാം ഷട്കന്യാസഹിതാം നാരീം'	പിന്നെ ഗന്ധർവന്റെ പുത്രി ശുഭയെന്ന സ്ത്രീയേയും ആറു കന്യകമാരേയും. (കൊടുത്തു).
5. 'പുനശ്ച രാക്ഷസീം തന്വീം ഷട്കന്യാ സഹിതാം തദാ'	അനന്തരം (ഒരു) രാക്ഷസസ്ത്രീയേയും ആറുകന്യകമാരേയും (കൊടുത്തു).

മേൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളിൽ ഒന്നിലുംതന്നെ ശൂദ്രസംജ്ഞ പ്രയോഗിച്ചുകാണുന്നില്ല. അതിനാൽ പരശുരാമൻ കൊണ്ടു

വന്ന സ്ത്രീകൾക്കു മുമ്പിൽ ഈ നാമം ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നു. കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു് ഇരുത്തുന്ന സമയം ആ മൂന്നു വക സ്ത്രീകളെപ്പറ്റിയും മേല്പറഞ്ഞവിധം (ശൂദ്രശബ്ദം കൂടാതെ തന്നെ) ആവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ വഴിമദ്ധ്യേവച്ചും അവരിൽ ശൂദ്രശബ്ദം ചേർന്നില്ലെന്നുള്ളതും നിശ്ചയംതന്നെ. ഇനിയും.

'ദാസീദാസാൻ കുടുംബകാൻ'

അർത്ഥം: ദാസികളേയും ദാസന്മാരേയും (വിദേശത്തിൽ നിന്നും) കൊണ്ടുവന്നു, എന്നു് 'കേരളമാഹാത്മ്യ'ത്തിലും ''ഭാർഗ്ഗവൻ പരദേശത്തുനിന്നു കാരയ്ക്കാട്ടു വെള്ളാളരെക്കൊണ്ടുവന്നു താമസിപ്പിച്ചു. അവരാണു് കിരിയത്തു നായന്മാർ'' എന്നു 'കേരളോല്പത്തി'യിലും കാണുന്നു. ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ കാരയ്ക്കാടുമുതൽ മലയാളംവരെ (ഉൾപ്പെടെ)യുള്ള ദേശങ്ങൾ തമിഴ്നാടാകയാൽ 'വെള്ളാംപിള്ള' മുതലായ തമിഴ്പേരുകളല്ലാതെ തമിഴിനോടു് അല്പവും അടുപ്പമില്ലാത്തതും അന്യഭാഷയിലുള്ളതുമായ ശൂദ്രശബ്ദം അവിടെയാകട്ടെ ഇവിടെയാകട്ടെ തനതായിട്ടുണ്ടായിരിപ്പാനിടയില്ല.

ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതു് ഈ നാമം ഇവിടെ വന്നശേഷം ഉടൻതന്നെ ഉണ്ടായി പാരമ്പര്യമായി നടന്നുവരുന്നതോ അതല്ലാ അടുത്ത കാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതോ എന്നാണു്.

മലയാളദേശത്തുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകളിലാകട്ടെ ആധാരപ്രമാണങ്ങളിലാകട്ടെ യാതൊന്നിലുംതന്നെ ഈ ശൂദ്രസംജ്ഞ കാണുന്നില്ല. മലയാംപട്ടാളത്തിനെ 'നായർപട്ടാളം' എന്നല്ലാതെ 'ശൂദ്രപ്പട്ടാളം' എന്നു പറയുന്നില്ല. ഒരു സ്ത്രീയോടു് നിന്റെ 'നായരു്' എന്നല്ലാതെ 'ശൂദ്രൻ' എന്നു പറയുന്നില്ല. 'പടനായർകുളങ്ങര' 'നായർകുളം' 'ഇരൈ നായർകുളം' (ഇരണാകുളം) 'നായർവകപ്പടി' ഇപ്രകാരം മലയാളത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ, വസ്തുക്കളുടെ ഇനം ഇതുകൾക്കെല്ലാം (ഉള്ളതിനൊക്കെ) നായർസംജ്ഞകളല്ലാതെ ശൂദ്രസംജ്ഞ ഒന്നിലും ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ല.

എന്നാൽ ഉദ്ദേശം 50 കൊല്ലങ്ങൾക്കകം നടപ്പായിട്ടുള്ള

രജിസ്തർ ആധാരങ്ങളിൽ (അതും തിരുവിതാംകൂറിൽ മാത്രം) ഈ നാമം കാണുന്നുണ്ടു്. അതിനാൽ ശൂദ്രശബ്ദം ഈ മലയാളത്തിൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നും അടുത്തകാലത്തു തുടങ്ങിയ താണെന്നും ഉള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഇവിടുത്തെ ഭാഷകൊണ്ടു നോക്കിയാലും ഈ നാമം ഇവിടെ ഉള്ളതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. (വിവരണം വഴിയെ) കിരിയം മുതൽ താഴോട്ടുള്ള വകക്കാരെ ശൂദ്ര രെന്നു കുറേക്കാലത്തിനിപ്പുറം പറഞ്ഞുവരികയും അവർ സാധാരണ യായി അതിനെ വിസമ്മതിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്തുപോരുന്നതു കൊണ്ടുമാത്രം ഈ ശബ്ദം അവരുടെ സ്വന്തമാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. (സ്വന്തമാണെന്നു വരുന്നതല്ല.) ഒരു വർഗ്ഗക്കാരെക്കുറിച്ചു് മറ്റൊരു വർഗ്ഗക്കാർ സ്വേച്ഛാനുസരണം പല പേരും പറയുന്നതു നട പ്പില്ലാത്തതല്ല. ആയതു് ഇപ്പോഴത്തെ നമ്പൂരിമാർ മുതലായവരെക്കു റിച്ചും ഇല്ലെന്നില്ല. അപ്രകാരമുള്ള എല്ലാ പേരുകളും വകയിൽ ചേർത്തു ഗണിക്കുന്നതു് കേവലം ഭോഷത്വമെന്നേ പറവാനുള്ളു.

വിശേഷിച്ചും 'നമ്പൂരി ഇങ്ങോട്ടു വരൂ' 'പട്ടരേ വരൂ' 'പോറ്റി വരു' എന്നു പറയുന്നതുപോലെ 'ശൂദ്രാവാ' എന്നു ഒരു നായരെ നോക്കി പറയുന്നില്ല. പറയുന്നതായാലും നമ്പൂരി, പട്ടർ ഇത്യാദി ഉപ നാമം (വർഗ്ഗപ്പേർ അല്ലെങ്കിൽ സ്ഥാനപ്പേർ) പോലെ ആ സ്ഥാനത്തേ യ്ക്കു് നായർ, പിള്ള, കർത്താ, കയ്മൾ, മേനവൻ മുതലായ സംജ്ഞ കളെ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. മുൻവിവരിച്ച സംഗതികളുടെ സാരാംശത്തെപ്പറ്റി അല്പംപോലും ചിന്തിക്കാതെ രജിസ്റ്ററാധാര ത്തിൽ ഒരുവനെഴുതി, രണ്ടുപേരെഴുതി, മൂന്നു്, നാലു്, പത്തു്, നൂറു് എന്നിങ്ങനെ തെരുതെരെ അങ്ങോട്ടു് 'ഗഡ്ഡലികപ്രവാഹന്യായം'[47] പോലെ ഇതു് സംഭവിച്ചു എന്നേ ഉള്ളു.

"ഏകസ്യ കർമ്മ സംവീക്ഷ്യ കരോത്യന്യോപി ഗർഹിതം ഗതാനുഗതികോ ലോകോ ന ലോകഃ പാരമാർത്ഥികഃ"

അർത്ഥം: "ഒരുത്തന്റെ നിന്ദ്യമായ പ്രവൃത്തി കണ്ടിട്ടു് അന്യനും അതുപോലെ ചെയ്തുപോകുന്നു. ഇതു് മുൻപിൽ പോകു ന്നവന്റെ പിന്നാലെ പലരും പോകുന്നതുപോലെയാണു്. ഒരുവനും പരമാർത്ഥമറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല."

ഇനി ശൂദ്രശബ്ദം, ഏതുഭാഷയിലുള്ളതാണെന്നു നോക്കാം:

''ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയ വിട്ശൂദ്രാ-

ശ്ചാതുർവർണ്യമിതിസ്മൃതം''

(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രർ ചാതുർവർണ്യ മാകുന്നു. എന്നു സ്മരിക്കപ്പെട്ടു.

'ഹാ ഹാരേ ത്വാ ശൂദ്ര'

(ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം: 'കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ! ശൂദ്രാ നിന്റെ.....

'ശൗദ്രം വർണ്ണമസൃജത'

(ബൃഹദാരണ്യോപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം: 'ശൂദ്രജാതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു.'

'ഹാ രേ ത്വാ ശൂദ്ര'

(സൂത്രഭാഷ്യം)

അർത്ഥം: 'കഷ്ടം! കഷ്ടം! കഷ്ടം: എടാ ശൂദ്രാ! നിന്റെ...'

'ശൂദ്രാശ്ചാവരവർണ്ണാശ്ച

വൃഷലാശ്ച ജഘന്യജാ'

(അമരകോശം)

അർത്ഥം: 'ശൂദ്രൻ. അവരവർണ്ണൻ. വൃഷലൻ. ജഘന്യജൻ ഇവ ശൂദ്രശബ്ദത്തിന്റെ പര്യായങ്ങൾ (ആകുന്നു):'

മേൽകാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളും പര്യായങ്ങളും സംസ്കൃതഭാഷയിൽ കാണപ്പെടുന്നു. 'മലയാളം' തുടങ്ങി പന്ത്രണ്ടു പിരിവുകളുള്ള[48] 'തമിഴു'ഭാഷയിലെ ഇലക്കണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ 'അവരവരുണൻ' 'വിരുഴലൻ' 'ചകന്നിയചൻ' എന്നിങ്ങനെ തമിഴ് വാക്കുകളല്ലെന്നു കാണിച്ച് 'ചിതൈച്ചൊല്ലായിട്ട്' ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ശൂദ്രശബ്ദം സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ളതുതന്നെ എന്നു നിർണ്ണയിക്കാം.

(തമിഴ് ഭാഷയിൽ 'പെയർച്ചൊല്ല്' (നാമശബ്ദം) 'വിനൈച്ചൊല്ല്' (ക്രിയാശബ്ദം), 'ഇടൈച്ചൊല്ല്' (ഏകദേശം അവ്യയം), 'തിരൈച്ചൊല്ല്' (ദേശീയനാമം), 'വടൈച്ചൊല്ല്' (ഇതരദേശഭാഷ, അതായത് സംസ്കൃതം), 'ചിതൈച്ചൊല്ല്' (ന്യൂനനാമം) എന്നിങ്ങനെ പദങ്ങളെ

പിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ വടൈച്ചൊല്ലെന്നതു തമിഴക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടു് സംസ്കൃതത്തിലിരുന്നതുപോലെതന്നെ എഴുതാവുന്ന കരം, മരം ഇത്യാദി പദങ്ങളും, ചിതൈച്ചൊല്ലെന്നതു് തമിഴക്ഷരങ്ങൾകൊണ്ടു ശരിയായിട്ടുച്ചരിക്കാൻ പാടില്ലാതെ 'ചിതച്ചു' (ന്യൂനപ്പെടുത്തി) ഉച്ചരിക്കുന്ന ഉട്ടണം (ഉഷ്ണം) പിരുങ്കം (ഭൃംഗം) ഇത്യാദി പദങ്ങളുമാകുന്നു. ശൂദ്രാദിപദങ്ങൾ തമിഴ് ഭാഷയിൽ ചിതൈച്ചൊല്ലായിരിക്കുന്നതിനാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ളവതന്നെ എന്നു തെളിയുന്നു.)

ഇനി ശൂദ്രശബ്ദം ഏതു ഭാഷയിൽ എന്തിനായിട്ടുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുന്നപക്ഷം മുൻകാണിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രമാണംകൊണ്ടു് അതു ചാതുർവർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥയിൽ നാലാമത്തെ വർണ്ണത്തിനു സംജ്ഞയാണെന്നു തെളിയുന്നു. ഈ വർണ്ണത്തിന്റെ ലക്ഷണാദികളെ പ്രത്യേകം സ്പഷ്ടമാക്കി കാണിക്കുന്നതിനു പൊതുവായ ചാതുർവർണ്ണ്യത്തിന്റെ ഒരു വിവരണം അത്യാവശ്യമായി തോന്നുകയാൽ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ അതിനൊരുമ്പെടുന്നു.

അദ്ധ്യായം 9

ചാതുർവർണ്യം

'ചാതുർവർണ്യം' എന്നതു മുൻപറഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ശബ്ദങ്ങൾക്കും ഒന്നായിട്ടുള്ള പേരാകുന്നു. ചതുർവർണ്ണം എന്നതു തന്നെ ചാതുർവർണ്യം. 'സ്വാർത്ഥികഷ്യഞ്'[49] എന്നുള്ള പ്രത്യയം കൊണ്ടു് രൂപഭേദം സിദ്ധിച്ചതല്ലാതെ അതിനു വിശേഷിച്ച് അർത്ഥഭേദം ഇല്ല.

ചാതുർവർണ്യത്തിനെ രണ്ടായി പിരിക്കാം. അവയിൽ ഒന്നു് ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും മറ്റേതു കുക്ഷിപൂരണമതത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും ഇരിക്കുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായ വർണ്ണവിഭാഗം ശരിയല്ലാത്തതാണെന്നോ അതിൻപ്രകാരം ഇഹപരസുഖങ്ങൾ സാധിക്കയില്ലെന്നോ യാതൊരു വർഗ്ഗത്തിനും ഇതുമാതിരിയുള്ള ഏർപ്പാടിൽ പ്രതിബിംബഭാവത്തിൽ എങ്കിലും അകപ്പെടാതെ ലോകത്തു ജീവിപ്പാൻ കഴിയുമെന്നോ പറവാൻ പാടില്ല; പറയുന്നുമില്ല. ഇപ്പോൾ ഇവിടെ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന ചാതുർവർണ്യനിയമം

ഒന്നാമതായി പറഞ്ഞ ഗുണകർമ്മവിഭാഗപ്രധാനമായ നിയമത്തിലുള്ളതല്ല. വിധിപ്രകാരമുള്ള ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി നാമങ്ങളെ മാത്രം വച്ചുംകൊണ്ടു് ആ നിയമത്തിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു വിപരീതമായും അതിന്റെ ശരിയായ സ്വരൂപത്തിനു് മറവായും നാശകരമായും ഉള്ള രണ്ടാമത്തെ പിരിവിനെയാണു് ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഒരിക്കലും ആദ്യം മഹാന്മാരാൽ അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട ചാതുർവർണ്യ നിയമമല്ല എന്നു നിശ്ചയംതന്നെ. ഇതിനെ പാഷണ്ഡമതലോകായത മതമിശ്രമായ ദുർവ്യവസ്ഥയെന്നോ കഷ്ടിപിഷ്ടി ചാതുർവർണ്യാഭാസമെന്നോ മറ്റോ വേണം പറവാൻ. പൂർവ്വ നിയമം അമൃതം: ഇതു വിഷം. അതിനെ ആചരിക്കുന്നതു് മാതാവിന്റെ മുലയിൽനിന്നും പാലുകുടിക്കുന്നതുപോലെ: ഇതിനെ ആചരിക്കുന്നതു് മുല ഛേദിച്ചു് രക്തപാനം ചെയ്യുന്നതുപോലെ. ഈ വാസ്തവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞത്വം നിമിത്തം ഇതു മഹാന്മാരുടെ നിയമമാകയാൽ ത്യാജ്യമല്ലെന്നുള്ള അന്ധവിശ്വാസജാഡ്യത്തിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ അകപ്പെട്ടിരിക്കയാണു്.

ഈ ചതുർവിധവിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടാണു് മലയാളിനായർവർഗ്ഗത്തിൽ ശൂദ്രശബ്ദാരോപണം[50] ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഈ ആരോപണം അവർക്കു വലുതായ നാശത്തെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇതുകാരണം ജനസമൂഹത്തിനു് അതിമൂഢത, ധനനാശം, അലസത, ദാരിദ്ര്യം, മിത്രദ്രോഹം, കുടുംബകലഹം, സ്വജനദ്വേഷം, അപമര്യാദ, ദുരാചാരം, ഭൃത്യവൃത്തി, ധർമ്മഭ്രംശം, കർമ്മലോപം, അനാസ്തിക്യം ഇതുകൾ വർദ്ധിച്ചു നിലനിന്നു് ആകപ്പാടെ ഇവർ ദുരിതരൂപികളായി പരജനപരിഹാസത്തിനും ഇഹലോക പരലോകങ്ങളിൽ നരകാനുഭൂതിക്കും പാത്രീഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ആപത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ ഒന്നാമതായിട്ടു സകലദോഷങ്ങൾക്കും ബീജമായ ഈ ദുർവ്യവസ്ഥയിൽനിന്നു് ഒഴിയണം. അപ്രകാരം ഒഴിയണമെങ്കിൽ ജനസമൂഹത്തിൽ വളരെക്കാലമായി വേരുറച്ചുകിടക്കുന്ന തെറ്റിദ്ധാരണനിശ്ശേഷം നശിക്കണം. അങ്ങനെ നശിക്കണമെങ്കിൽ ഋഷീശ്വരന്മാരാൽ സ്മൃതിമൂലം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ശരിയായ ചാതുർവർണ്ണ്യനിയമരീതികളേയും കെടുതലിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു മയക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദുർവ്യവസ്ഥാരീതികളേയും തൽകർത്താക്കന്മാരുടെ യോഗ്യതകളേയും ശരിയായി

ത്തന്നെ മുഴുവനും അറിയണം. ആയതു കഴിച്ചെങ്കിലേ മറ്റുള്ള ഔഷധങ്ങൾ ഫലിക്കു. അതുകൊണ്ടു മുൻപറഞ്ഞ രണ്ടുവക വ്യവസ്ഥകളേയും സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട വിവരങ്ങൾ പ്രമാണയുക്ത്യനുഭവസഹിതം കാണിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു.

ആദ്യമായി ഗുണകർമ്മവിഭാഗപ്രധാനമായ മതത്തെ പറയാം. അതിലേയ്ക്കു് അനുക്രമമായി താഴെ പറയുന്ന സംഗതികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

1. അതിന്റെ സാമാന്യനാമം 2. അതിന്റെ പ്രത്യേകനാമം 3. അതിന്റെ കർത്താവു്. 4. അതിന്റെ ജനനകാലം 5. അതിന്റെ പ്രയോജനം 6. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം 7. അതിന്റെ അധികാരി 8. അതിന്റെ നടപ്പുമുറ 9. അതിന്റെ താരതമ്യം 10. അതിന്റെ വ്യാപ്തി.

1. സാമാന്യനാമം

'സന്തതിർഗ്ഗോത്രജനനകുലാന്യഭിജനാന്വയൗ

വംശോന്വവായസ്സന്താനോവർണ്ണാഃസ്യുർബ്രാഹ്മണാദയഃ'

(അമരകോശം)

അർത്ഥം: ''സന്തതി, ഗോത്രം, ജനനം, കുലം, അഭിജനം, അന്വയം, വംശം, അന്വവായം, സന്താനം ഈ ഒൻപതു ശബ്ദങ്ങളും ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി വർണ്ണങ്ങൾക്കു് സർവ്വസാധാരണമായിട്ടുള്ള നാമങ്ങളാകുന്നു. ഇതുകളിൽ വർണ്ണമെന്ന ശബ്ദം ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രജാതികൾക്കു് പൊതുവായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.''

വർണ്ണസ്തുതൗ (വർണ്ണ എന്ന ധാതു സ്തുതി എന്ന അർത്ഥത്തിൽ വരും.)

വർണ്ണ്യന്തേ = ''കപിലാരുണപീതകൃഷ്ണ വർണ്ണൈഃ നിരൂപ്യന്ത ഇതി''

അർത്ഥം: കപിലനിറം (ഗോരോചനയുടെ നിറംപോലെയുള്ള നിറം) അരുണം (പ്രകാശമില്ലാത്ത ചുവപ്പുനിറം) പീതം (മഞ്ഞൾനിറം) കൃഷ്ണം (കറുപ്പുനിറം) ഈ വർണ്ണങ്ങൾകൊണ്ടു് സ്തോത്രം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്.

''കപിലാശ്ചാരുണാഃ പീതാഃ

കൃഷ്ണാശ്ചേതി പൃഥക് പൃഥക്

ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാ വൈശ്യാ

ശൂദ്രാശ്ചേതി വിവക്ഷിതാഃ

(വിഷ്ണുപുരാണം)

കപിലാഃ = ബ്രാഹ്മണർ; അരുണാഃ = ക്ഷത്രിയർ; പീതാഃ = വൈശ്യർ; കൃഷ്ണാഃ = ശൂദ്രർ.

കപിലാരുണപീതകൃഷ്ണവർണ്ണങ്ങൾക്കു് പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

2. പ്രത്യേകനാമം

''ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയവിട്ശൂദ്രാ''

(സ്മൃതി)

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രർ

''ബ്രാഹ്മണം ക്ഷത്രിയം വൈശ്യം ശൂദ്രഞ്ച''

(സ്മൃതി)

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണനും ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യനും ശൂദ്രനും.

''ബ്രഹ്മവാ ഇദമഗ്രആസീൽ''

(ബൃ. ഉപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം: ആദ്യം ബ്രഹ്മമെന്ന ഒരു ജാതിതന്നെ ഭവിച്ചു.

''അസൃജത ക്ഷത്രം''

(ബൃഹദാരണ്യോപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം: ക്ഷത്രത്തെ (ക്ഷത്രിയനെ) സൃഷ്ടിച്ചു.

''വിശമസൃജത്''

(ബൃ. ഉപനിഷത്തു്).

അർത്ഥം: വൈശ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു.

''ശൗദ്രം വർണ്ണമസൃജത്''

(ബൃ. ഉപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം; ശൂദ്രജാതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഇതിലടങ്ങിയ പ്രത്യേക നാമങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണൻ, ക്ഷത്രിയൻ, വൈശ്യൻ, ശൂദ്രൻ എന്നതുകളാകുന്നു എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

3. ജന്മഭൂമി

"സരസ്വതീദൃഷദ്വത്യോർദ്ദേവനദ്യോര്യദന്തരം

തം ദേവനിർമ്മിതം ദേശം ബ്രഹ്മാവർത്തം പ്രവക്ഷ്യതേ."

(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: 'സരസ്വതി'യെന്നും 'ദൃഷദ്വതി'യെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ദേവനദികളുടെ മദ്ധ്യദേശം ദേവന്മാരാലേർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

"തസ്മിൻ ദേശേ യ ആചാരഃ പാരമ്പര്യക്രമാഗതഃ

വർണ്ണാനാം സാന്തരാത്മാനാം സ സദാചാര ഉച്യതേ."

(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: ആ ദേശത്തിൽ എപ്പോഴും മഹാന്മാർ വസിക്കുന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണാദിവർണ്ണങ്ങൾക്കും സങ്കരജാതികൾക്കും ശിഷ്ടാചാരം അനാദിയായി അവിടത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നു.

ഈ പ്രമാണംകൊണ്ടു് ചാതുർവ്വർണ്ണ്യം ഉണ്ടായതു് ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽനിന്നാണെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

4. കർത്താവു്

"കൃതവാൻ പ്രഭുഃ"

(ഗായത്രിതന്ത്രം)

അർത്ഥം: പ്രഭുവിനാൽ ചെയ്യപ്പെട്ടു.

"ചാതുർവ്വർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം"

(ഭഗവൽഗീത)

അർത്ഥം: ചാതുർവ്വർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

ഇതുകൾകൊണ്ടു് ചാതുർവർണ്യനിയമത്തെ സൃഷ്ടിച്ചതു് സച്ചിദാത്മാവായ ഭഗവാനാണെന്നു സിദ്ധമായി.

5. ജനനകാലം

"വർണ്ണാശ്രമവിഭാഗഞ്ച
ത്രേതായാം കൃതവാൻ"

(ഗായത്രിതന്ത്രം)

അർത്ഥം: വർണ്ണാശ്രമവിഭാഗത്തെ ത്രേതായുഗത്തിൽ ചെയ്തു എന്നതുകൊണ്ടു് ഇതിന്റെ ജനനകാലം ത്രേതായുഗത്തിലാണെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

6. പ്രയോജനം

"ലോകാനാന്തു വിവൃദ്ധ്യർത്ഥം"

(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: ലോകങ്ങളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കുവേണ്ടി; എന്നതുകൊണ്ടു് ഇതിന്റെ പ്രയോജനം ലോകവർദ്ധന (രക്ഷ)യാണെന്നു തെളിയുന്നു.

ഹിന്ദുമതാനുസാരികൾക്കു് ആദരണീയങ്ങളെന്നു സമ്മതമുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ കാണുന്നവിധം മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നുമുതൽ ആറുവരെ കാര്യങ്ങളിൽനിന്നു പ്രഭുവായിരുന്ന ഭഗവാൻ ഈ വർണ്ണാശ്രമവിഭാഗത്തെ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽവച്ചു ലോകങ്ങളുടെ വർദ്ധനയ്ക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കി എന്നു സ്പഷ്ടമായി.

ഈ നിയമം ലോകവർദ്ധനയ്ക്കായിട്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു് ത്രേതായുഗത്തിനുമുമ്പു് കൃതയുഗത്തിലും ഈ വർദ്ധന അവശ്യം വേണ്ടതായിരിക്കാനേ തരമുള്ളൂ.

"ആദൗ കൃതയുഗേ വർണ്ണോ
നൃണാം ഹംസ ഇതി സ്മൃതഃ"

(ഭാഗവതം)

അർത്ഥം: ആദിയിൽ കൃതയുഗത്തു് മനുഷ്യർ എല്ലാവരും ഹംസന്മാർ എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഒരു വർണ്ണം മാത്രമായിരുന്നു.

"ന വിശേഷോസ്തി വർണ്ണാനാം
സർവ്വം ബ്രഹ്മമിദം ജഗദ്"

(ഭാരതം)

അർത്ഥം: ഹേ യുധിഷ്ഠിര! പണ്ടു ലോകം വർണ്ണഭേദം കൂടാതെ ഒരേ ജാതിയായിരുന്നു.

"ഏകവർണ്ണമിദം പൂർവ്വം
വിശ്വമാസീദ്യുധിഷ്ഠിര"

(ഭാരതം)

അർത്ഥം: ഹേ യുധിഷ്ഠിര! പണ്ടു ലോകം വർണ്ണഭേദം കൂടാതെ ഒരേ ജാതിയായിരുന്നു.

"ബ്രഹ്മ വാ ഇദമഗ്രആസീദേകമേവ"

(ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത്)

ഈ പ്രമാണങ്ങളാലും "ത്രേതായാം കൃതവാൻ പ്രഭുഃ" എന്നതിനാലും കൃതയുഗത്തിൽ ഈ വിഭാഗം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു കാണുന്നു. കൃതയുഗത്തിലും ലോകവൃത്തി ആവശ്യമുള്ളതായിരുന്നിട്ടും ആ കാലത്തു് ഏർപ്പെടുത്താതിരിപ്പാനും ത്രേതവരെ താമസിപ്പാനും കാരണമെന്തു്?

'കൃതകൃത്യാഃ പ്രജാ ജാത്യാ
തസ്മാൽ കൃതയുഗം വിദുഃ'

(ഭാഗവതം)

അർത്ഥം: പ്രജകൾ ജനനാൽ തന്നെ കൃതകൃത്യന്മാരായിരിക്കയാൽ കൃതയുഗമെന്നു പറയപ്പെട്ടു.

'ചതുഷ്പാത്സകലോ ധർമ്മഃ
സത്യം ചൈവ കൃതേ യുഗേ
നാധർമ്മേണാഗമഃ കശ്ചി-
ന്മനുഷ്യാൻ പ്രതിവർത്തതേ'

(മനുസ്മൃതി അ. 1)

അർത്ഥം: കൃതയുഗത്തിൽ ധർമ്മവും നാലു പാദമായിരുന്നു. അതിൽ മനുഷ്യരെ അധർമ്മത്തിനാലുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖം പീഡിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ കൃതയുഗത്തിൽ ധർമ്മം തികഞ്ഞു

സംപൂർണ്ണമാകുംവണ്ണമുണ്ടായിരുന്നെന്നും, അതിനാൽ ജനങ്ങൾ വർണ്ണഭേദം കൂടാതെ ഒരേ ജാതിയിൽ നിഷ്കളങ്ക ഹൃദയരും ഉപാസകരും ധർമ്മിഷ്ഠന്മാരുമായിരുന്നെന്നും, അതിനാൽ അവർക്കു യാതൊരുപദ്രവങ്ങളും നേരിട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു എന്നും, വേണ്ടുന്ന കാര്യങ്ങളെ അവരവർതന്നെ നിർബാധമായി പ്രയത്നംചെയ്തു നിവർത്തിച്ചുപോന്നു എന്നും, ആയതുകൊണ്ടു് അക്കാലത്തു് ഈ വിഭാഗം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെന്നും വെളിവാകുന്നു. എന്നാൽ.

'ത്രേതായുഗേ ഭിന്നധിയോ'

(ഭാഗവതം)

അർത്ഥം: ത്രേതായുഗത്തിൽ (മനുഷ്യർ) വിപരീതബുദ്ധികളായി ഭവിച്ചു. '

ഇതരേഷ്വാഗമാദ്ധർമ്മഃ
പാദശസ്ത്വവരോപിതഃ
ചൗരികാനൃതമായാഭിർ-
ദ്ധർമ്മശ്ചാപൈതി പാദശഃ'

(മനുസംഹിത, അ. 1)

അർത്ഥം: മറ്റു യുഗങ്ങ(ത്രേതായുഗം മുതലായ)ളിൽ മോഷണം, അസത്യം, വഞ്ചന ഈ കൃത്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ധനം, വിദ്യ മുതലായവ സമ്പാദിക്കനിമിത്തം ധർമ്മം, സത്യം ഇവ ഓരോ പാദമായി കുറയുന്നു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ത്രേതായുഗം മുതൽക്കു് ധർമ്മം ക്രമേണ കുറഞ്ഞും അധർമ്മം വർദ്ധിച്ചും വന്നിരുന്നു എന്നും, ജനങ്ങളും അധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായി ഭവിച്ചു എന്നും കാണുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ആ കാലം (ത്രേതായുഗം) മുതൽക്കു് ഈ വിഭാഗം ആവശ്യപ്പെട്ടുവന്നു. ഇതാകുന്നു കൃതയുഗത്തിലേർപ്പെടുത്താതിരിപ്പാനും ത്രേതവരെ താമസിപ്പാനും കാരണം.

7. അടിസ്ഥാനം

"ചാതുർവ്വർണ്യം മയാ സൃഷ്ടം
ഗുണകർമ്മ വിഭാഗശഃ"

(ഭഗവൽഗീത)

അർത്ഥം: ഗുണകർമ്മവിഭാഗത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ചാതുർവ്വർണ്യം എന്നാൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു.

"ബ്രഹ്മണാ പൂർവ്വസൃഷ്ടം ഹി
കർമ്മഭിർവർണ്ണതാം ഗതം"

(ഭാരതം)

അർത്ഥം: ബ്രഹ്മാവിനാൽ പണ്ടു് (എല്ലാ മനുഷ്യരും) സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. കർമ്മംകൊണ്ടു് (പല) വർണ്ണങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു.

"കർമ്മക്രിയാ വിശേഷേണ
ചാതുർവ്വർണ്യം പ്രതിഷ്ഠിതം"

(ഗായത്രീതന്ത്രം)

അർത്ഥം: കർമ്മങ്ങളുടെ ഭേദഗതികൊണ്ടു് ചാതുർവ്വർണ്യം പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിൽനിന്നു ചാതുർവ്വർണ്ണ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം വൃത്തിഭേദത്തെ ആശ്രയിച്ചാണെന്നു് വ്യക്തമാകുന്നു.

8. ഇന്നിന്ന ഗുണകർമ്മങ്ങളുള്ളവനെ ഇന്ന വിഭാഗത്തിൽവച്ചു എന്നു്

"ബ്രഹ്മ വാ ഇദമഗ്രആസീ ദേകമേവ തദേകം സന്നപ്യഭവത്ശ്രേയോ രൂപമത്യസൃജത ക്ഷത്രം യാന്യേതാനി ദേവക്ഷത്രാണീന്ദ്രോവരുണഃ സോമോ രുദ്രഃ പർജ്ജന്യോ യമോ മൃത്യുരീശാന ഇതി. തസ്മാൽ ക്ഷത്രാൽ പരം നാസ്തി തസ്മാൽ ബ്രാഹ്മണഃ ക്ഷത്രിയ മധസ്താദുപാസ്തേ രാജസൂയേ ക്ഷത്ര ഏവ തദ്യശോ ദധാതി സൈഷാ ക്ഷത്രസ്യ യോനിര്യദ് ബ്രഹ്മ തസ്മാദ്യദ്യപി രാജാ പരമതാം ഗച്ഛതി ബ്രഹ്മൈവാന്തത ഉപനിശ്രയതി സ്വാം യോനിം യ ഉ ഏനം ഹിനസ്തി സ്വാം സയോനിമൃച്ഛതി സ പാപീയാൻ ഭവതി യഥാ ശ്രേയാംസംഹിംസിത്വാ (1-4-

(ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു്)

അർത്ഥം: 'ആത്മൈവേദമഗ്രആസീൽ' എന്നുള്ളെടത്തു് ആത്മശബ്ദംകൊണ്ടു വിവക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന സ്രഷ്ടൃ ബ്രഹ്മം യാതൊന്നോ (അഗ്നിയെ സൃഷ്ടിച്ചു) ബ്രാഹ്മണജാത്യഭിമാനമുള്ള ആദ്ധ്യാത്മകമായിരിക്കുന്ന അതു് ഏകമ്മാത്രമായിരുന്നു. പരിപാലനാദി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള 'ക്ഷേത്ര'ത്തോടുകൂടാതെ കർമ്മത്തിനായി

ക്കൊണ്ടു മതിയായില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ ബ്രഹ്മകർമ്മകർത്തൃത്വ വിഭൂതിക്കായിട്ടു് പ്രശസ്തരൂപമൊന്നു വിശേഷമായി സൃഷ്ടിച്ചു. അതായതു് 'ക്ഷത്രം.' ഇന്ദ്രൻ, വരുണൻ, യമൻ, മൃത്യുരീശാനനെ ന്നിങ്ങനെ യാവചിലരുണ്ടോ അവർ ദേവ(ന്മാരിൽ) ക്ഷത്രിയ(ന്മാ)ർ.

''സനൈവവ്യഭവത്സവിശമസൃജതിയാന്യേതാനി ദേവജാതാനി ഗണശ ആഖ്യായന്തേ വസവോ രുദ്രാ ആദിത്യാവിശ്വേദേവാ മരുത ഇതി.''

(ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം: 'ബ്രാഹ്മണജാത്യഭിമാനമുള്ള ആ അഗ്നിപുരുഷൻ (മുൻപോൽ) ദ്രവ്യസമ്പാദ്യക്കാരനോടുകൂടാതെ കർമ്മത്തിനായി ക്കൊണ്ടു് മതിയാകാതെ (പോയി) വൈശ്യജാതിയെ സൃഷ്ടിച്ചു. ആ ദേവവൈശ്യന്മാർ ഏവരെന്നാൽ വസുക്കൾ, രുദ്രന്മാർ, ആദിത്യന്മാർ, വിശ്വദേവന്മാർ, മരുത്തുകൾ എന്നിങ്ങനെ വർഗ്ഗംവർഗ്ഗമായി പറയപ്പെടുന്നവർതന്നെ.

സനൈവവ്യഭവത്സശൗദ്രംവർണ്ണമസൃജത: പൂഷണമിയം വൈ പൂഷേയം ഹീദം സർവ്വം പുഷ്യതി യദിദം കിഞ്ച.'

(ബൃ: ഉപനിഷത്ത്)

അർത്ഥം: 'പിന്നീടു് ഇവൻ (ആ അഗ്നിപുരുഷൻ) പരിചാരകനില്ലായ്കയാൽ കർമ്മത്തിനു് ആകാതിരുന്നു് ശൂദ്രവർണ്ണം (ജാതി) സൃഷ്ടിച്ചു. പൂഷാവു് ഈ ശൂദ്രവർണ്ണത്തിൽ ചേർന്നവനാകുന്നു. ഈ പൃഥിവിയാകട്ടെ പൂഷാവായിട്ടു ഭവിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈയുള്ള (ഭൂതജാലം) എല്ലാം പോഷിപ്പിക്കുന്നു. '

'കാമ ഭോഗപ്രിയസ്തീക്ഷ്ണാഃ
ക്രോധനാഃ പ്രിയസാഹസാഃ
ത്യക്തസ്വധർമ്മരക്താംഗാഃ
തേ ദ്വിജാഃ ക്ഷത്രതാം ഗതാഃ'

അർത്ഥം: വിഷയസുഖത്തിൽ ഇച്ഛയോടുകൂടിയവരും സാഹസത്തിൽ പ്രിയമുള്ളവരും കോപിഷ്ഠന്മാരും ആയി സ്വധർമ്മങ്ങളെ വിട്ടു രജോഗുണത്തോടിരുന്ന ബ്രാഹ്മണർ ക്ഷത്രിയരായി ഭവിച്ചു.

'ഗോഭ്യോ വൃത്തിം സമാസ്ഥായ

പീതാ കൃഷ്ട്യുപജീവിനഃ

സ്വധർമ്മാന്നാനുതിഷ്ഠന്തി

തേ ദ്വിജാ വൈശ്യതാം ഗതാഃ'

അർത്ഥം: പശുപാലനവും ഉഴവും തന്റെ വൃത്തിയായിട്ടു വച്ചുകൊണ്ടു രജോഗുണവും തമോഗുണവും ഉള്ളവരായി സ്വധർമ്മത്തെ ത്യജിച്ചവരായ ബ്രാഹ്മണർ വൈശ്യരായി ഭവിച്ചു.

ഹിംസാനൃതക്രിയാലുബ്ധാഃ

സർവ്വകർമ്മോപജീവിനഃ

കൃഷ്ണാശ്ശൗചപരിഭ്രഷ്ടാസ്

തേ ദ്വിജാഃ ശൂദ്രതാം ഗതാഃ

(ഭാരതം)

അർത്ഥം: കൊലയും കളവും പ്രവർത്തിക്കുന്നവരും ലോഭികളും ഉപജീവനത്തിനു് എന്തു കർമ്മത്തേയും അനുഷ്ഠിക്കാൻ മടിയില്ലാത്തവരും തമോഗുണശീലന്മാരും ശൗചമില്ലാത്തവരും പരിഭ്രഷ്ടന്മാരുമായ ബ്രാഹ്മണർ ശൂദ്രരായിത്തീർന്നു

മേൽ കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നു് ഇന്നിന്ന ഗുണങ്ങളുള്ളവർ ഇന്ന ജാതിയായി എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

൯. നടപ്പുമുറ

ന വിശേഷോസ്തി വർണ്ണാനാം

സർവ്വം ബ്രഹ്മമിദം ജഗത്

ബ്രഹ്മണാ പൂർവ്വസൃഷ്ടം ഹി

കർമ്മണാ വർണ്ണതാം ഗതം.

(ഭാരതം)

അർത്ഥം: 'വർണ്ണഭേദമില്ല. ലോകംമുഴുവനും ബ്രഹ്മസംബന്ധമായതു് ആകുന്നു. ബ്രഹ്മാവിനാൽ പൂർവ്വം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടു. അവനവന്റെ കർമ്മംനിമിത്തം വർണ്ണങ്ങളെ സമ്പാദിച്ചു.'

'ശൂദ്രോ ബ്രാഹ്മണതാമേതി
ബ്രാഹ്മണശ്ചൈതി ശൂദ്രതാം
ക്ഷത്രിയാജ്ജാതമേവന്തു
വിദ്യാദ്വൈശ്യാത്തഥൈവച.'
(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: 'ശൂദ്രരും ബ്രാഹ്മണരാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണരും ശൂദ്രരാകുന്നു. ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യപുത്രരും ഇപ്രകാരം തന്നെ ആകുന്നു എന്ന് അറിയണം.'

ഈ വിഷയം ഭാരതത്തിലെ അനുശാസനപർവ്വത്തിൽ വിസ്താരമായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു:

'ഏഭിസ്തു കർമ്മഭിർദ്ദേവീ
ശുഭൈരാചരിതൈസ്തഥാ
ശൂദ്രോ ബ്രാഹ്മണതാം യാതി
വൈശ്യഃ ക്ഷത്രിയതാം വ്രജേൽ.'

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവീ! ഈ (മുൻചൊന്ന) കർമ്മങ്ങളാലും സദാചാരത്തിനാലും ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. വൈശ്യൻ ക്ഷത്രിയനാകുന്നു.

'ഏതൈഃ കർമ്മഫലൈർദ്ദേവി! ന്യൂനജാതികുലോത്ഭവഃ
ശൂദ്രോപ്യാഗമസമ്പന്നോ ദ്വിജോ ഭവതി സംസ്കൃതഃ.'

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവീ! താഴ്ന്നജാതിയിൽ താഴ്ന്ന കുലത്തിൽ ജനിച്ച ശൂദ്രനെന്നുവരികിലും അവൻ ഈ കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലത്തിനാൽ ശാസ്ത്രജ്ഞാനമുണ്ടായി പരിശുദ്ധനായി ദ്വിജനായി ഭവിക്കുന്നു.

'ബ്രാഹ്മണോ വാപ്യസദ്വൃത്തിസ്സർവ്വസങ്കരഭോജനഃ
ബ്രാഹ്മണ്യം സമനുൽസൃജ്യ ശൂദ്രോ ഭവതി താദൃശഃ'

അർത്ഥം: അപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നാലും ദുർമ്മാർഗ്ഗിയും സങ്കരഭോജിയും ആകുന്നു എങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണത്വത്തോടുവേർപെട്ട് ശൂദ്രനായി ഭവിക്കുന്നു.

'കർമ്മഭിഃ ശുചിഭിർദ്ദേവി! ശുദ്ധാത്മാ വിജിതേന്ദ്രിയഃ
ശൂദ്രോപി ദ്വിജവൽസേവ്യഃ ഇതി ബ്രഹ്മാനുശാസനം'

അർത്ഥം: അല്ലയോ ദേവീ! കർമ്മത്തിനാലും പരിശുദ്ധതയാലും പരിശുദ്ധാത്മാവായി ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ചവൻ ശൂദ്രനായിരുന്നാലും ദ്വിജനെന്നപോലെ സേവിക്കപ്പെടത്തക്കവനാകുന്നു എന്ന് ദൈവനിയമം.

'സ്വഭാവം കർമ്മ ച ശുഭം യത്ര ശൂദ്രോപി തിഷ്ഠതി

വിശിഷ്ടഃ സ ദ്വിജാതേർ വൈ വിജ്ഞേയ ഇതി മേ മതിഃ'

അർത്ഥം: യാതൊരു ശൂദ്രന്റെ സ്വഭാവവും പ്രവൃത്തിയും പരിശുദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്നു ആ ശൂദ്രൻ ദ്വിജനെക്കാളും ഉത്തമൻ (വിശേഷവാൻ); ഇത് എന്റെ അഭിപ്രായമാകുന്നു.

'ന യോനിർന്നാപി സംസ്കാരോ ന ശ്രുതം ന ച സന്തതിഃ

കാരണാനി ദ്വിജത്വസ്യ വൃത്തമേവ തു കാരണം

അർത്ഥം: ജനനം, മതാനുഷ്ഠാനം, ശാസ്ത്രപ്രയത്നം, കുലം, ഇവ ദ്വിജത്വം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു കാരണമാകയില്ല. അതിലേയ്ക്ക് ആചാരമേ കാരണം.

'സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണോ ലോകേ വൃത്തേന ച വിധീയതേ

വൃത്തേസ്ഥിതസ്തു ശൂദ്രോപി ബ്രാഹ്മണത്വം നിയച്ഛതി'

അർത്ഥം: ലോകവാസികളായ എല്ലാവരും ആചാരം കൊണ്ടു തന്നെ ബ്രാഹ്മണരാകാം. സദ്വൃത്തിയിലിരിക്കുന്ന ശൂദ്രനും ബ്രാഹ്മണത്വം സിദ്ധിക്കുന്നു.

'ബ്രഹ്മസ്വഭാവഃ കല്യാണി! സമഃ സർവ്വത്ര മേ മതിഃ

നിർഗുണം നിർമ്മലം ബ്രഹ്മം യത്ര തിഷ്ഠതി സ ദ്വിജഃ'

അർത്ഥം: അല്ലയോ കല്യാണീ! ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വഭാവം എല്ലായിടത്തും ഒന്നുപോലെതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. നിർഗ്ഗുണവും നിർമ്മലവുമായ ബ്രഹ്മം ഏവനിലുണ്ടോ അവനേ ബ്രാഹ്മണൻ.

'ഏതത്തേ ഗുഹ്യമാഖ്യാതം യഥാ ശൂദ്രോ ഭവേദ്വിജഃ

ബ്രാഹ്മണോവാച്യുതോധർമ്മാൽ യഥാശൂദ്രത്വ

മാപ്നുതേ'

അർത്ഥം: ശൂദ്രന് ഏതുപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണനാകാൻ കഴിയുമോ, ബ്രാഹ്മണൻ ധർമ്മനാശംകൊണ്ട് എപ്രകാരം ശൂദ്രനാകുന്നോ അതിന്റെ രഹസ്യവിഷയങ്ങൾ നിനക്കായിട്ടു പറയപ്പെട്ടു.

ഇതുപോലെ ഭാരതത്തിൽ ഇനിയും പല സ്ഥലങ്ങളിലും കാണാവുന്നതാണ്.

'സത്യം ദാനം ക്ഷമാശീലം ആനൃശംസ്യം തപോ ഘൃണാ

ദൃശ്യതേ യത്ര നാഗേന്ദ്ര! സ ബ്രാഹ്മണ ഇതി സ്മൃതഃ'

അർത്ഥം: സത്യം, ദാനം, ക്ഷമ, സദാചാരം, ശാന്തത, തപസ്സ് കരുണ ഇതുകൾ ആരിലിരിക്കുന്നോ അല്ലയോ നാഗേന്ദ്ര! അവൻതന്നെ ബ്രാഹ്മണൻ.

'ജിതേന്ദ്രിയോ ധർമ്മപരഃ സ്വാധ്യായനിരതഃ ശുചിഃ

കാമക്രോധൗ വശേ യസ്യ തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണം വിദുഃ'

അർത്ഥം: ഏവൻ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ചവനോ, ധർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനോ, വേദാധ്യയനത്തിൽ ഇച്ഛയുള്ളവനോ, പരിശുദ്ധനോ, ഏവനു് കാമക്രോധങ്ങൾ വശമായിരിക്കുന്നോ അവനെത്തന്നെ ബ്രാഹ്മണനെന്നു് അറിയുന്നു.

'യസ്യ ചാത്മസമോ ലോകോ ധർമ്മജ്ഞസ്യ സമന്വിതഃ

സർവ്വധർമ്മേഷു ചരതസ്തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണം വിദുഃ'

അർത്ഥം: ഏവൻ ലോകരെ തന്നെപ്പോലെ നിരൂപിക്കുന്നോ ധർമ്മത്തിൽ ജ്ഞാനവും പ്രശസ്തചിത്തവും ഉള്ളവനോ, മേലും ഏവൻ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഇച്ഛയുള്ളവനായിരിക്കുന്നോ അവനെത്തന്നെ ദേവതകൾ ബ്രാഹ്മണനെന്നു് അറിയുന്നു.

ഭാരതം ആരണ്യപർവ്വം യക്ഷയുധിഷ്ഠിരസംവാദം എന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഇനിയും ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

യക്ഷ ഉവാച:-

'രാജൻ! കുലേന വൃത്തേന സ്വാധ്യാതേന ശ്രുതേന വാ

ബ്രാഹ്മണ്യം കേന ഭവതി പ്രബ്രൂഹ്യേതൽ സുനിശ്ചിതം'

അർത്ഥം: അല്ലയോ രാജാവേ! ബ്രാഹ്മണത്വം, കുലത്തിനാലോ നടത്തയാലോ, വേദശാസ്ത്രപഠനത്തിനാലോ ഏതിനാൽ ഉണ്ടാകുന്നു? ഈ നിശ്ചയത്തെ നല്ലപോലെ പറഞ്ഞാലും.

യുധിഷ്ഠിര ഉവാച:-

'ശൃണു യക്ഷ! കുലം താത! ന സ്വാധ്യായോ ന ച ശ്രുതം

കാരണം ഹി ദ്വിജത്വേ ച വൃത്തമേവ ന സംശയഃ'

അർത്ഥം: അല്ലയോ യക്ഷ! അങ്ങു കേട്ടാലും, ബ്രാഹ്മണ്യത്തിനു കുലം വേദശാസ്ത്രപഠനം ഇതുകൾ കാരണങ്ങളാകയില്ല. സദാചാരംതന്നെയാകുന്നു ദ്വിജത്വകാരണം സംശയമില്ല.

ഇതുവരെ എടുത്തുകാണിച്ച പദ്യങ്ങളാൽ ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്ന പിതൃമാതൃക്കളിൽ ജനിച്ച ഒരുവനാകട്ടെ തന്നത്താനെ ഒരു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നവനാകട്ടെ മറ്റൊരു പ്രവൃത്തിയാൽ വേറെ ജാതിയിലാകാമെന്നും ഇതിനാൽ താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരൻ ഉയർന്ന ജാതിയിലും ഉയർന്നവൻ താഴ്ന്ന ജാതിയിലും വരുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇന്ന ജാതി എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പ്രവൃത്തിയും ഗുണവും തന്നെ മുഖ്യങ്ങളെന്നും തെളിയുന്നു.

10. താരതമ്യം (സ്ഥാനം)

അതായതു് ഉൽപത്തി

'............മുഖബാഹുതുപാദതഃ'

(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: മുഖം, കൈ, തുട, പാദം ഈ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു്.

'ബ്രാഹ്മണോസ്യ മുഖമാസീൽ'

(പുരുഷസൂക്തം)[51]

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണേൻ ഇവന്റെ മുഖമാകുന്നു.

'ബാഹൂ രാജന്യഃ കൃതഃ'

അർത്ഥം: രാജാവു് കൈ ആകുന്നു. '

'ഊരൂ വൈശ്യഃ'

(പുരുഷസൂക്തം)

അർത്ഥം: വൈശ്യൻ തുടയാകുന്നു. ''

പദ്ഭ്യാം ശൂദ്രോ അജായത''

(പുരുഷസൂക്തം)

അർത്ഥം: പാദങ്ങളിൽനിന്നു ശൂദ്രൻ ജനിച്ചു.

ഈ പ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഒരു ശരീരത്തിൽ മുഖബാഹൂരുപാദങ്ങളുടെ മുഖ്യാമുഖ്യതകൾപോലെ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യ

ശൂദ്രരായ നാലു വർണ്ണങ്ങൾക്കും ഏറ്റക്കുറച്ചിൽ ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

'സർവ്വവർണ്ണേഷു തുല്യാസു പത്നീഷ്വക്ഷതയോനിഷു
ആനുലോമ്യേന സംഭൂതാ ജാത്യാ ജ്ഞേയാസ്തയൈവതേ'
(മനു: അ: 10, ശ്ലോ: 5)

അർത്ഥം: ''നാലു വർണ്ണങ്ങളിലും തന്റെ ജാതികളായും വ്യഭിചാരദോഷമില്ലാത്തവളായും ഇരിക്കുന്ന ധർമ്മപത്നിയെ വിവാഹംചെയ്ത വരന്റെ ബീജംകൊണ്ടു് ആ ധർമ്മപത്നി പ്രസവിക്കുന്ന പുത്രന്മാർ അനുലോമ്യമായി അതാതു ജാതികളെന്നു് അറിയേണ്ടതാകുന്നു.''

'അനാര്യമാര്യകർമ്മാണമാര്യഞ്ചാനാര്യകർമ്മിണം
സ പ്രധാര്യാബ്രവീദ്ധാതാ ന സമൗ നാസമാവിതി'
(മനു. അ 10, ശ്ലോ: 73)

അർത്ഥം: ''ബ്രാഹ്മണന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്താലും ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണജാതിയായി ഭവിക്കുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ അവനു ബ്രാഹ്മണജാതി തൊഴിലിൽ അധികാരമില്ലയല്ലോ. ശൂദ്രകൃത്യത്തെ ചെയ്താലും ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനായി ഭവിക്കയില്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ ഹീനകർമ്മത്തെ ചെയ്താലും അവന്റെ ജാതി ഉയർന്നതല്ലയോ. ഇപ്രകാരംതന്നെ ഈ വിഷയങ്ങളെ ബ്രഹ്മാവും നിശ്ചയം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.''

ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ ഈ ബ്രാഹ്മണാദി നാലു ശബ്ദങ്ങളും രൂഢങ്ങളാണെന്നും ഗുണകർമ്മങ്ങൾ ആർക്കു് എങ്ങനെയിരുന്നാലും ബ്രാഹ്മണത്വാദികൾക്കു് അതുകൾ സംബന്ധമായി യാതൊരു ന്യൂനതയും വരികയില്ലെന്നും ആണു് ഇദാനീന്തനന്മാ (ബ്രാഹ്മണ)രുടെ വാദം. എന്നാൽ ഇവരുടെ ഈ വാദത്തിനു് ഈ രൂഢമെന്നതു് അടിസ്ഥാനമായിരിക്കയാൽ ഈ രൂഢത്തേയും, ഇതിനടുത്തവയും അത്യാവശ്യങ്ങളും ആയ യോഗരൂഢാദികളേയുംപറ്റി ഒരു വിവരണം ഇവിടെ കാണിക്കാതിരുന്നാൽ ഇതിലുള്ള സംഗതി മുഴുവനും എല്ലാവർക്കും ധരിക്കുന്നതിനു് എളുപ്പമില്ലാത്തതിനാൽ അതിലേക്കൊരുങ്ങുന്നു.

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ വാക്കുകൾ, നാമം, ആഖ്യാതം,

ഉപസർഗ്ഗം, നിപാതം എന്നിങ്ങനെ നാലുപ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. ഇവയിൽ നാമം എന്നതു ജാതിശബ്ദം, ഗുണശബ്ദം, ക്രിയാശബ്ദം, സംജ്ഞാ ശബ്ദം എന്നു നാലു പ്രകാരമുണ്ടു്; ഇതുകൂടാതെ ശക്തം, ലക്ഷകം, വ്യഞ്ജകം എന്നു വേറെ മൂന്നു വിധത്തിലുണ്ടു്. ഇതുകളിൽ ശക്ത മെന്നതിനെ വിവരിച്ചു കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ശബ്ദശക്തിയുടെ ലക്ഷണത്തെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

'അസ്മാച്ഛബ്ദാദയമർത്ഥോ ബോദ്ധവ്യ ഇതീശ്വര
സങ്കേതശ്ശക്തിഃ'

അർത്ഥം. ''ഇന്ന ശബ്ദത്തിൽനിന്നു് ഇന്ന അർത്ഥത്തെ ബോധിക്കേണ്ടതാകുന്നു എന്ന ഈശ്വരസങ്കേതം (നിയമം) ആകുന്നു ശക്തി,'' എന്നു ചിലരും,

'അർത്ഥസ്മൃത്യനുകൂലപദപദാർത്ഥസംബന്ധശ്ശക്തിഃ,'

അർത്ഥം: ''ഒരു ശബ്ദത്തെ കേൾക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള അർത്ഥം ഓർമ്മയിൽവരുന്നതിനു കാരണമായ പദപദാർത്ഥങ്ങളുടെ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധമാകുന്നു ശക്തി'' എന്നു് വേറെ ചിലരും; പറ യുന്നു.

ഈ ശക്തിയാകട്ടെ സമുദായശക്തിയെന്നും അവയവശക്തി യെന്നും രണ്ടുവിധം പറയപ്പെടുന്നു. ഇതുകളിൽ സമുദായശക്തിയെ രൂഢി എന്നും അവയവശക്തിയെ യോഗം എന്നും പറയും. ഇങ്ങനെ ഏതെങ്കിലും അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെ വഹിച്ച ശബ്ദവിശേഷമാകുന്നു മുൻപറഞ്ഞ ശക്തം. ഈ ശക്തമാ കട്ടെ രൂഢം, യോഗരൂഢം, യൗഗികം, യൗഗികരൂഢം എന്നിങ്ങനെ നാലുവിധം.

''രൂഢ്യൈവ അർത്ഥബോധകഃ രൂഢഃ''

അർത്ഥം: രൂഢികൊണ്ടു് അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതു രൂഢം.

രൂഢലക്ഷണം: ''അവയവശക്തിനൈരപേക്ഷ്യേണ സമുദാ യശക്തിമാത്രേണ ബുദ്ധ്യതേ തദ്രൂഢം''

അർത്ഥം: യാതൊന്നിൽ അവയവശക്തിയെ അപേക്ഷി

ക്കാതെ സമുദായശക്തിയെമാത്രം ബോധിപ്പിക്കുന്നുവോ ആ പദം രൂഢം. ഉദാഹരണം: പൃഥിവി, ജലം മുതലായവ.

യോഗരൂഢലക്ഷണം: ''യത്ര തു അവയവശക്തി വിഷയേ സമുദായശക്തിരപ്യസ്തി തദ്യോഗരൂഢം.''

അർത്ഥം: യാതൊരു ശബ്ദത്തിൽ അവയവശക്തിക്കു വിഷയമായ പൊരുളിൽ സമുദായശക്തിയുമിരിക്കുന്നുവോ അതു യോഗരൂഢം. ഉദാഹരണം: 1. പങ്കജം എന്ന പദം. പങ്കത്തിൽ (ചേറിൽ നിന്നു ജനിച്ചതെന്നുള്ള അവയവശക്തിക്കു വിഷയമായ അർത്ഥത്തെ സമുദായശക്തികൊണ്ടു് 'താമരപ്പൂ' എന്നു ബോധിപ്പിക്കുന്നു. 2 ഷട്പദം എന്ന പദം. ഷട് = ആറു്, പദം = പാദങ്ങൾ: ആറുകാലുള്ളത എന്നു് അവയവാർത്ഥം. വണ്ടു് എന്നു സമുദായാർത്ഥം.

യൗഗികലക്ഷണം: യത്ര അവയവാർത്ഥ ഏവ ബുദ്ധ്യതേ തദ്യൗഗികം.'

അർത്ഥം: യാതൊരു ശബ്ദത്തിൽനിന്നു് അവയവാർത്ഥം മാത്രം അറിയപ്പെടുന്നോ അതു യൗഗികം. ഉദാഹരണം; പാചക എന്ന പദം തനതു് ഒരു അവയവമായ[52] 'പച്' എന്ന ധാതുവിന്റെ അർത്ഥമായ പാകംചെയ്കൽ എന്നതിനേയും 'അക' എന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ അർത്ഥമായ കർത്താവിനേയും ചേർത്തു പാകംചെയ്യുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതല്ലാതെ ഈ പദം മറ്റ യാതൊരർത്ഥത്തേയും ബോധിപ്പിക്കുന്നില്ലാ.

യൗഗികരൂഢലക്ഷണം: ''യത്ര തു യൗഗികാർത്ഥരഢ്യർത്ഥയോസ്സ്വാതന്ത്ര്യബോധകസ്തദ്യൗഗികരൂഢം''

അർത്ഥം: യാതൊന്നിൽ യൗഗികാർത്ഥത്തിനും രൂഢ്യർത്ഥത്തിനും പരസ്പരസ്വാതന്ത്ര്യം (ഒന്നിനൊന്നു സഹായംകൂടാതെ ബോധിപ്പിക്കുന്നോ അതു യൗഗികരൂഢം. ഉദാഹരണം: 'ഉത്ഭിദ്'[53] എന്ന പദം, ഉത്ഭേദിച്ചു (പിളർന്നു) കൊണ്ടു് മേല്പോട്ടു പുറപ്പെട്ട വരുന്ന വൃക്ഷലതാദികളേയും അതിന്റെ സഹായംകൂടാതെ ഒര യാഗത്തിനേയും ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഇതാണു് രൂഢ്യാദിവിവരണം.

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയാദി ശബ്ദങ്ങൾ ഒന്നാമതായി പറയപ്പെട്ട രൂഢവകുപ്പിൽ ചേർന്നവയാകുന്നു എന്നും അവയവാർത്ഥം ചിന്തിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നും ഗജതുരഗാദിശബ്ദങ്ങൾ പലവിധ മൃഗജാത

ളെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന നാമങ്ങളാകുന്നതുപോലെ ബ്രാഹ്മണാദി ശബ്ദങ്ങളും പലവിധ മനുഷ്യജാതികളെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന നാമങ്ങളാകുന്നു എന്നും ഈ മനുഷ്യജാതിയിലുള്ള വകഭേദങ്ങളെ സ്രഷ്ടാവായ ഈശ്വരനും പരോക്ഷജ്ഞാനശക്തരായ മഹർഷികൾക്കും മാത്രമേ അറിവാൻ കഴിയൂ എന്നും അതിനാൽ ഉത്തമഗുണങ്ങളെ ലഭിച്ചതുകൊണ്ടു് അധമവകുപ്പുകാർ ഉത്തമവകുപ്പിലും അധമഗുണങ്ങൾ ഹേതുവായിട്ടു് ഉത്തമവകുപ്പുകാർ അധമവകുപ്പിലും ആകയില്ലന്നും, അതാതു ജാതിയിലുള്ളവരുടെ പുത്രപൗത്രപരമ്പരകൾ മാത്രമേ അതാതു ജാതിയാകയുള്ളു എന്നും ആണു് ഇദാനീന്തന ബ്രാഹ്മണരുടെ[54] വാദം.

ഇവരുടെ ഈ സിദ്ധാന്തവും ഇതിന്നനുകൂലമായ സകല പ്രമാണങ്ങളും സർവ്വാബദ്ധമെന്നു് താഴെ കാണിക്കുന്നു:

പതഞ്ജലിയുടെ വ്യാകരണമഹാഭാഷ്യം 2-ാം ആഹ്നികത്തിൽ 'നവീനങ്ങളായേർപ്പെടുത്തുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ന്യായാനുസരണം കല്പിക്കണ'മെന്നു പറയുന്നു. മാഹേശ്വരസൂത്രം രണ്ടാം നിരുക്തത്തിലും ശാകടായനവ്യാകരണത്തിലും 'നാമങ്ങളെല്ലാം ധാതുക്കളിൽനിന്നുണ്ടായവ'യെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്ലാതെയും, ധാതു, പ്രത്യയം ഇതുകളെക്കൊണ്ടു നാമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ആൾ, ആ ധാതുവിന്റേയും പ്രത്യയത്തിന്റേയും അർത്ഥത്തെ ത്യജിച്ചിട്ടു് ശബ്ദമാത്രം കൊണ്ടു് യാതൊരുകാരണവും കൂടാതെ നാമങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി എന്നു പറയുന്നതു് അസംബന്ധമാകുന്നു. ഇക്കാലത്തും നിഘണ്ടുവാദികളുടെ[55] വ്യാഖ്യാതാക്കന്മാരായ ഭാനുദീക്ഷിതർ മുതലായവർ ഒരു ശബ്ദത്തെ എങ്കിലും അവയവാർത്ഥം കൂടാതെ വിട്ടുകളയുന്നില്ല. അതിനാൽ അസ്പഷ്ടകാരണകങ്ങൾ അല്ലെങ്കിൽ അജ്ഞാതകാരണകങ്ങൾ ആയ നാമങ്ങളെ രൂഢങ്ങളെന്നും ജ്ഞാതകാരണകങ്ങളെ യോഗരൂഢങ്ങളെന്നും പറയുന്നതു തന്നെ യുക്തമായിരിക്കും. ആയതിനാൽ അവയവാർത്ഥമില്ലാതെ യാതൊരു ശബ്ദവുമില്ല. കാലാധിക്യം ഹേതുവായിട്ടു് ചില ശബ്ദങ്ങളുടെ കാരണം അറിയാതെവന്നതിനാൽ അവയവാർത്ഥം സ്പഷ്ടമാകാതെ ഇരുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം അതുകളെ രൂഢങ്ങളെന്നു പറയുന്നു. അങ്ങനെ രൂഢങ്ങൾ അജ്ഞാതകാരണകങ്ങൾ എന്നല്ലാതെ

അഭാവകാരണകങ്ങൾ (അവയവാർത്ഥമില്ലാത്തവ) ആണെന്ന് ഒരിക്കലും സിദ്ധിക്കുന്നില്ല.

ഇനി ഈ ബ്രാഹ്മണരുടെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ബ്രാഹ്മണാദിശബ്ദങ്ങൾ രൂഢവകുപ്പിൽചേർന്നവയല്ലെന്നു കാണിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണൻ: ബ്രഹ്മാവിന്റെ ഉത്തമാംഗത്തിൽനിന്നും ജനിച്ചതുകൊണ്ടും ആദ്യമുണ്ടായതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെ (വേദത്തെ) ധരിച്ചതുകൊണ്ടും 'ബ്രാഹ്മണൻ.'

(മനുസ്മൃതി.)

ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനായതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെ (വേദത്തെ) പഠിക്കുന്നവനല്ലെങ്കിൽ അറിയുന്നവനാകകൊണ്ടും 'ബ്രാഹ്മണൻ.'

(പാണിനീസൂത്രം 6–4–171)

ക്ഷത്രിയൻ: ക്ഷതത്തിങ്കൽ (ആപത്തിൽ, മുറിവിൽ) നിന്നും ത്രാണനംചെയ്യുന്ന(രക്ഷിക്കുന്ന)വൻ 'ക്ഷത്രം.' ക്ഷത്രത്തിന്റെ സന്തതി 'ക്ഷത്രിയൻ' (പാണിനീസൂത്രം 4–1–238) ഇനിയും ക്ഷത്രം എന്ന വാക്കിന്റെ പര്യായനാമമായ 'രാജ' എന്ന വാക്കിന് 'ദുഷ്ടന്മാരുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നു നീക്കി രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നവൻ' എന്നു മഹാഭാരതത്തിൽ അർത്ഥം കാണുന്നു. ഇതുകൂടാതെയും രാജസൻ, രാജപുത്രൻ, ക്ഷത്രിയൻ, ക്ഷത്രപുത്രൻ ഈ നാമങ്ങൾ സർവ്വാർത്ഥനാമങ്ങളായിട്ടുതന്നെയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ക്ഷത്രിയശബ്ദം സ്പഷ്ടകാരണകംതന്നെയെന്നും രൂഢവകുപ്പിൽ ചേർന്നതല്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

വൈശ്യൻ: വൈശ്യൻ എന്ന വാക്ക് 'വിശ' എന്ന ധാതുവിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതും തൊഴിലുകളിൽ പ്രവേശിച്ചവൻ എന്ന് അർത്ഥമുള്ളതായ 'വിശ' എന്നൊരു നാമം (രൂപം)കൂടിയുള്ളതും ആകുന്നു.

(നിഘണ്ടുവ്യാഖ്യാനം)

പിന്നെയും ഇതിന്റെ പര്യായനാമങ്ങൾ എല്ലാം ധനികൻ എന്നോ കച്ചവടക്കാരൻ എന്നോ ഉള്ള അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇവയും സ്പഷ്ടകാരണകങ്ങൾതന്നെയെന്നു തെളിയുന്നു.

ശൂദ്രൻ: ഈ പദം 'ശുച = ശോകേ' എന്ന ധാതുവിൽ നിന്നുണ്ടായതും, ശോകിക്കുന്ന, ദുഃഖിക്കുന്ന)വൻ എന്നർത്ഥമുള്ളതും ആകുന്നു. (വ്യാസരുടെ വേദാന്തസൂത്രം)[56] ഇതിനെ ശങ്കരാചാര്യരുടെടി സൂത്രഭാഷ്യവും നിഘണ്ടുവ്യാഖ്യാനവും താങ്ങിപ്പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ശൂദ്രൻ മറ്റു മൂന്നുവകുപ്പുകാ(ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയ വൈശ്യ)രുടെ ക്രിയകളെ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ബുദ്ധിയെ ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടു ശോകിക്കുന്നവൻ അല്ലെങ്കിൽ ശോകിക്കുന്നവിധമുള്ള താഴ്മയോടുകൂടിയവൻ ആണെന്നു കാരണംകൊണ്ടുവന്നതിനാൽ ഈ ശബ്ദവും സ്പഷ്ടകാരണകംതന്നെ. അതുകൊണ്ടു് ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ അവയവാർത്ഥം ഇല്ലാതുള്ളവയല്ലെന്നും തന്നിമിത്തം രൂഢങ്ങളല്ലെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

11. ഈ നിയമത്തിൽപ്പെട്ട ഭൂമികൾ

'സരസ്വതീദൃഷദ്വത്യോർദ്ദേവനദ്യോര്യദന്തരം

തദ്ദേവനിർമ്മിതം ദേശം ബ്രഹ്മാവർത്തം പ്രചക്ഷതേ'

(മനുസ്മൃതി 2–17)

അർത്ഥം: സരസ്വതിയെന്നും ദൃഷദ്വതിയെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ദേവനദികളുടെ മദ്ധ്യപ്രദേശം ദേവന്മാരാൽ ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

'കുരുക്ഷേത്രഞ്ച മത്സ്യാശ്ച പാഞ്ചാലാഃ ശൂരസേനകാഃ

ഏഷ ബ്രഹ്മർഷിദേശോ വൈ ബ്രഹ്മാവർത്താദനന്തരഃ'

(മനുസ്മൃതി 2–19)

അർത്ഥം: കുരുക്ഷേത്രം, മത്സ്യദേശം, പാഞ്ചാലദേശം, ഉത്തരമധുര ഈ ദേശങ്ങൾ ബ്രഹ്മർഷികൾ വസിക്കുന്ന ദേശങ്ങളാകുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങൾ ബ്രഹ്മാവർത്തദേശങ്ങളോളം ശ്ലാഘ്യങ്ങളല്ല.

'ഹിമവദ്വിന്ധ്യയോർമ്മധ്യം യൽ പ്രാഗ്വിനശനാദപി

പ്രത്യഗേവ പ്രയോഗാച്ച മധ്യദേശഃ പ്രകീർത്തിതഃ'

(മനുസ്മൃതി2–21)

അർത്ഥം: ഹിമവാൻപർവ്വതത്തിനും വിന്ധ്യപർവ്വതത്തിനും മധ്യമായും സരസ്വതി മറഞ്ഞ[57] വിജനദേശത്തിനു കിഴക്കായും

പ്രയാഗയ്ക്കു പടിഞ്ഞാറായും ഇരിക്കുന്ന പ്രദേശം 'മധ്യദേശ'മെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

'ആസമുദ്രാത്തു വൈ പൂർവ്വാദാസമുദ്രാത്തു പശ്ചിമാൽ
തയോരേവാന്തരം ഗിര്യോരാര്യാവർത്തം വിദുർ ബുധാഃ'
(മനുസ്മൃതി 2-22)

അർത്ഥം: കിഴക്കെ സമുദ്രം തുടങ്ങി പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രംവരെയുള്ള മുൻപറഞ്ഞ പർവ്വതങ്ങളുടെ മധ്യപ്രദേശം മഹാന്മാർ അധിവസിക്കുന്ന ആര്യാവർത്തമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. '

കൃഷ്ണസാരസ്തു ചരതി മൃഗോ യത്ര സ്വഭാവതഃ
സജ്ഞേയോ യജ്ഞിയോ ദേശോ മ്ലേച്ഛ
ദേശസ്ത്വതഃ പരഃ
(മനുസ്മൃതി 2-23)

അർത്ഥം: കൃഷ്ണസാരമെന്ന മാനാകട്ടെ ഏതു സ്ഥലത്തിൽ സ്വാഭാവികമായി സഞ്ചരിക്കുന്നോ ആ ദേശംതന്നെയാണ്് യാഗം ചെയ്യുന്നതിനു യോഗ്യമായതു്- മറ്റു ദേശങ്ങൾ അശുദ്ധങ്ങളായ മ്ലേച്ഛദേശങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

ഈ പ്രമാണങ്ങളാൽ ചാതുർവർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥയുടെ ജനനഭൂമിയായ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി നിമിത്തം അവിടം തപോനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കു മതിയാകായ്കയാൽ ആ ഋഷികൾ അടുത്തുള്ള വിജനപ്രദേശങ്ങളിൽ വന്നു ഹിതമാകുംവണ്ണം താമസിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് ഈ പ്രദേശത്തിനു ബ്രഹ്മർഷിദേശമെന്ന സംജ്ഞ സിദ്ധിച്ചു. ഈ സ്ഥലം ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റെ അടുത്തു തെക്കുകിഴക്കായിട്ടാകുന്നു. ഇതിന്റെ വടക്കേ അറ്റം ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റെ അടുത്ത പൂർവ്വദക്ഷിണഭാഗത്തുള്ള ഹസ്തിനാപുരം മുതലായതിനെ ഒരുകാലത്തു് അന്തർഭവിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കുരുക്ഷേത്രവും മധ്യത്തിൽ പാഞ്ചാലദേശവും ശൂരസേനകവും (അതായതു മധുര അല്ലെങ്കിൽ മുട്രായും) ദക്ഷിണത്തിൽ മത്സ്യദേശവും ആകുന്നു. ദാർലാപ്പൂരിന്റെ പടിഞ്ഞാറും ജെയിപ്പൂരിനു് 40 മൈൽ വടക്കുമുള്ള വിരാടം (ബൈരടു്) എന്ന പ്രദേശം ഒരുകാലത്തു് ഇതിന്റെ പ്രധാന സ്ഥാനമായിരുന്നു. ഈ സ്ഥലവും ജനനിബിഡമായപ്പോൾ ഋഷികൾ കോസലം മുതലായ മധ്യദേശങ്ങളിൽ വന്നു താമസിച്ചു.

ഏകദേശം മധ്യകാലത്തുണ്ടായതുകൊണ്ടും പൂർവ്വപശ്ചിമസമുദ്രങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള ഭൂമിയുടെ ഏകദേശം മധ്യാന്തരത്തിലാകകൊണ്ടും അടുത്തു പറയപ്പെട്ട ബ്രഹ്മർഷിദേശം ഉൾപ്പെടെ കോസലം മുതലായവയ്ക്കു മധ്യദേശം എന്നു സംജ്ഞ ലഭിച്ചിരിക്കണം. ഇതിന്റെ പശ്ചിമാവധി[58] കുരുക്ഷേത്രവും, പൂർവ്വാവധി പ്രയാഗയും, ദക്ഷിണോത്തരാവധികൾ വിന്ധ്യഹിമാലയ പർവ്വതങ്ങളുമാകുന്നു. ഇവിടെയും ഗംഗാനദിയുടെ ഉത്തരതീരത്തിൽ ആദ്യം ഋഷികൾ വന്നു താമസിച്ചതിന്റെ ശേഷമാണ് മറ്റുള്ളവരും അവിടെവന്നു നിറഞ്ഞതെന്നും അതിനാൽ ഋഷികൾ ഗംഗയുടെ ദക്ഷിണതീരത്തിൽ വസിപ്പാനാരംഭിച്ചു എന്നും, ഋഷികൾ താന്താങ്ങൾതന്നെ ധ്യാനാദികൾക്കു വിജന പ്രദേശങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നവരാകകൊണ്ടും വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ (ബാലകാണ്ഡം) വിശ്വാമിത്രൻ മുതലായ ഋഷികളുടെ ആശ്രമങ്ങൾ ദക്ഷിണതീരത്തിലും അയോദ്ധ്യ മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ ഉത്തരതീരത്തിലും വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ കാലക്രമേണ പൂർവ്വപശ്ചിമസമുദ്രങ്ങളുടേയും ഹിമാലയ വിന്ധ്യപർവ്വതങ്ങളുടേയും അന്തരാളഭൂമി ആസകലം ജനങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലമായിട്ടു ഭവിച്ചു. ഈ സ്ഥലത്തു മുഴുവനും വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. വർണ്ണാശ്രമധർമ്മങ്ങളുടെ അവധിയിലുൾപ്പെട്ടവർക്കു് ആര്യന്മാരെന്നും മറ്റുള്ളവർക്കു് മ്ലേച്ഛന്മാരെന്നും പേരിട്ടു വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു. ആര്യൻ എന്ന വാക്കിന്് ('ഋഗതൗ ഗത്യർത്ഥാനാം ജ്ഞാനാർത്ഥത്വം')[59] അറിവുള്ളവൻ എന്നും മ്ലേച്ഛശബ്ദത്തിന് (മ്ലേച്ഛഅപശബ്ദേ) നല്ലവണ്ണം സംഭാഷണംചെയ്വാനറിയാത്തവൻ എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. ആര്യന്മാർ വർത്തിച്ചതുകൊണ്ടു് ഈ സ്ഥലത്തിന് ആര്യാവർത്തമെന്നും മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങൾക്കു് മ്ലേച്ഛദേശങ്ങൾ എന്നും പേർ കിട്ടി.

ഇതിൽനിന്നു ചാതുർവർണ്ണ്യനിയമത്തിന്റെ അവധിയിലുൾപ്പെട്ട ഭൂമികൾ, പൂർവ്വപശ്ചിമസമുദ്രങ്ങൾക്കും വിന്ധ്യഹിമാലയ പർവ്വതങ്ങൾക്കും അന്തരാളഭൂമിയായ ആര്യാവർത്തമാണെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളാൽ ജഗന്നിയന്താവായിരിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിലിരുന്നു ത്രേതായുഗത്തിൽ ലോകത്തിന്റെ വർദ്ധനയ്ക്കായിട്ടു് ഗുണകർമ്മവിഭാഗങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെ

ടുത്തി ഒരു ശരീരത്തിൽ മുഖം, ബാഹു, ഊരു, പാദം ഇതുകളുടെ താരതമ്യക്രമത്തിനു വർണ്ണമെന്നു സാമാന്യനാമത്തോടും ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയവൈശ്യ ശൂദ്രരെന്ന പ്രത്യേക നാമത്തോടുംകൂടിയ ചാതുർവ്വർണ്ണ്യവ്യവസ്ഥാപനയെ ബ്രഹ്മാവർത്തം തുടങ്ങി ആര്യാവർത്തം മുഴുവനിലേയ്ക്കുമുള്ള നിയമമായിട്ട് ഏർപ്പെടുത്തി എന്നു വ്യക്തമായി.

ഈ മലയാളദേശമാകട്ടെ ബ്രഹ്മാവർത്തത്തിന്റെയും ആര്യാവർത്തത്തിന്റെയും അതിർത്തിയിലുൾപ്പെട്ടതല്ലെന്നും അതിനാൽ ഇവിടെ ചാതുർവർണ്ണ്യനിയമം ആ കാലങ്ങളിൽ നടപ്പിലായിരുന്നില്ലെന്നും ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ അതിർത്തിക്കുപുറമേയുള്ള എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളേയും മ്ലേച്ഛദേശങ്ങളെന്നും എല്ലാ ആളുകളേയും മ്ലേച്ഛന്മാരെന്നും ഒരുപോലെ കരുതിപ്പോന്നിരുന്ന ആര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ മലയാളിനായന്മാരെ മ്ലേച്ഛസ്ഥാനത്തിലുപരിയായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതുതന്നെ അക്കാലത്തെ നായന്മാരുടെ ബഹുമാന്യതയ്ക്കു് ഒരു മതിയായ തെളിവാകുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കവേ ഈ മലയാളിനായന്മാരിൽ ശൂദ്രശബ്ദാരോപണംചെയ്‌വാൻ, പ്രമാണയുക്ത്യനുഭവങ്ങളാൽ ത്യാജ്യമായി തള്ളിയ പരമ്പരാവകാശംകൊണ്ടുപോലും ആർക്കും അർഹതയില്ലെന്നു തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഇനിയും വർണ്ണവ്യത്യാസം പ്രകൃത്യനുസരണമായിരിക്കുന്നതിനാൽ യാതൊരു സമുദായത്തിനും മറ്റൊന്നിന്റെ മേൽ ജാതിശ്രേഷ്ഠത ഭാവിക്കുവാൻ അർഹതയില്ലെന്നുള്ളതിനു മേൽകാണിച്ചവ കൂടാതെ താഴെപ്പറയുന്ന സംഗതികളും ഗണനീയങ്ങളാകുന്നു.

''ഋഗ്ഭ്യോ ജാതം വൈശ്യവർണ്ണമാഹുഃ; യജൂർവ്വേദം ക്ഷത്രിയസ്യാഹുർ യോനിം; സാമവേദോ ബ്രാഹ്മണാനാം പ്രസൂതിഃ''* (തൈത്തിരീയബ്രാഹ്മണം)

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണന്റെ ജന്മം സാമവേദത്തിൽനിന്നും, ക്ഷത്രിയന്റെ ജന്മം യജൂർവ്വേദത്തിൽനിന്നും വൈശ്യന്റെ ജന്മം ഋഗ്വേദത്തിൽനിന്നും ആകുന്നു. ശൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ശിവന്റെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നും ചാതുർവ്വർണ്യമുണ്ടായി എന്നും വൈഷ്ണവശാസ്ത്രത്തിൽ വിഷ്ണുവിന്റെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നാണെന്നും ശാക്തേയത്തിൽ ശക്തി (ദേവി)യുടെ അവയവങ്ങളിൽനിന്നാ

ണെന്നും കാണുന്നു; ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ വർണ്ണവ്യത്യാസത്തിനുള്ള കാരണം ലോകവൃദ്ധി മാത്രമാകുന്നു. അതനുസരിച്ച് എല്ലായിടത്തും എല്ലാക്കാലത്തും പലമാതിരി സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽനിന്നും മുമ്പിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കുക.) പുരോഹിതപ്പെരുമയുടെ ദോഷഫലങ്ങളെ ഒഴിച്ചുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ കർമ്മഭൂമിയിൽത്തന്നെയും പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ ഇതിന്റെ പരമാർത്ഥം ശരിയായി അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു വെളിവാകുന്നതാണ്. ഉദാഹരണമായി താഴെപ്പറയുന്ന ബ്രാഹ്മണലക്ഷണം നോക്കുക.

"അഗ്നിഹോത്രവ്രതപരാൻ സ്വാധ്യായനിരതാൻ ശുചീൻ
ഉപവാസരതാൻ ദാന്താംസ്താൻ ദേവാ
ബ്രാഹ്മണാൻ വിദുഃ

ക്ഷാന്തം ദാന്തം മിതക്രോധം ജിതാത്മാനം ജിതേന്ദ്രിയം
തമേവ ബ്രാഹ്മണം മന്യേ ശേഷാഃ ശൂദ്രാ ഇതി സ്മൃതാഃ

....

ന ജാതിഃ പൂജ്യതേ രാജൻ ഗുണാഃ കല്യാണകാരകാഃ
ചണ്ഡാലമപിവൃത്തസ്ഥം തം ദേവാ ബ്രാഹ്മണം വിദുഃ
(ഗൗതമസംഹിതാ)

ഇനിയും, ബ്രാഹ്മണവർണ്ണം മനുഷ്യരിൽ മാത്രമല്ലാ ദേവന്മാരിലും ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനു മുൻകാണിച്ച ബൃഹദാരണ്യോപനിഷദ് ഭാഷ്യം തെളിവായിരിക്കുന്നു; എന്നുതന്നെയുമല്ല, ഓരോ ജന്തുക്കളേയും സാധനങ്ങളേയുംപറ്റി പറയുന്നിടത്തൊക്കെ ഈമാതിരി വർണ്ണവ്യത്യാസം പണ്ടുപണ്ടേ വ്യവസ്ഥാപിതവും ആകുന്നു. ഉദാഹരണമായി ആന, സർപ്പം മുതലായ ജന്തുക്കളിലും, രാഗം, സ്വരം മുതലായവയിലും ചാതുർവ്വർണ്ണ്യം യോജിപ്പിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഗ്രന്ഥവിസ്തരഭയത്താലും ഈവക സംഗതികൾ വായനക്കാർക്കു ദുഷ്പ്രാപമല്ലായ്കയാലും ഇവിടെ പ്രത്യേകം വിവരിക്കുന്നില്ല.

ഇപ്രകാരം ചാതുർവ്വർണ്ണ്യത്തിന്റെ നിലനില്പിനു് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ ഗുണകർമ്മവിഭാഗം കാരണമാകയാൽ അതിലിരിക്കുന്നതിനു് അതാതുവർണ്ണങ്ങളിലേയ്ക്കു് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള

ഗുണകർമ്മങ്ങളുള്ളവൻ മാത്രമേ യോഗ്യനാവൂ എന്നും അല്ലാത്തവൻ വർണ്ണത്തിലെ പിതൃമാതൃക്കളിൽനിന്നു് ജനിച്ചവനായാലും ആ വർണ്ണങ്ങളിലിരിക്കാൻ യോഗ്യനാകയില്ലെന്നും ഏതെങ്കിലും ഒരു വർണ്ണത്തിൽ ജനിച്ചവനിൽ ആ വർണ്ണത്തിലേയ്ക്കു വേണ്ടതായ ഗുണകർമ്മങ്ങളില്ലാതിരിക്കയും മറ്റുവർണ്ണത്തിലേയ്ക്കു തക്കതായ ഗുണകർമ്മളുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്താൻ യഥായോഗ്യം മാറ്റിവയ്ക്കാമെന്നും അപ്രകാരം ഇന്നുവരെയും ചെയ്തുവരുന്നുണ്ടെന്നും ഇങ്ങനെ ഗുണകർമ്മങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ലാതെ മറ്റേതുവിധമായാലും ഈ നിയമത്തിനു് അടിസ്ഥാനമില്ലാതായിപ്പോകുന്നതുകൊണ്ടു് കാലാന്തരത്തിൽ മുൻപറഞ്ഞ സകല ഏർപ്പാടുകളും നശിച്ചു വർണ്ണസാംകര്യം സംഭവിച്ചുപോകുമെന്നും ചാതുർവർണ്ണ്യനിയമത്തിനുമുമ്പു് എങ്ങനെ ഇരുന്നുവോ അപ്രകാരം തന്നെ (കാലഭേദമൊഴിച്ചു്) ആയിത്തീരുമെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ നടപ്പുമുറ ഇതിനു് അനുകൂലമായിട്ടാകുന്നു. അതിനെയാകുന്നു (മുമ്പിൽ പറയപ്പെട്ട), രണ്ടാമത്തെ പിരിവായ കുക്ഷിപൂരണമതമെന്നു പറയുന്നതു്. അതിന്റെ സ്വഭാവാദികളെ അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം 10

ചാതുർവർണ്ണ്യാഭാസവും ബ്രാഹ്മണമതവും

'ശൂദ്രായാം ബ്രാഹ്മണാജ്ജാതഃ ശ്രേയസാ ചേൽ
പ്രജായതേ
അശ്രേയാംച്ശ്രേയസീം ജാതിം ഗച്ഛത്യാസപ്തമാ
ദ്യുഗാൽ

അർത്ഥം: ബ്രാഹ്മണൻ വിവാഹംചെയ്ത ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച കന്യക ബ്രാഹ്മണനെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടു് അവൾക്കും പുത്രികൾ ജനിച്ചു് അവരും അപ്രകാരംതന്നെ ഏഴുതല

മുറവരെ ബ്രാഹ്മണനെത്തന്നെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നാൽ ഏഴാമതു തലമുറയിൽ ജനിച്ചവർ ബ്രാഹ്മണജാതിയായിത്തീരുന്നു.

'ശൂദ്രോ ബ്രാഹ്മണതാമേതി ബ്രാഹ്മണശ്ചൈതി ശൂദ്രതാം
ക്ഷത്രിയാജ്ജാതമേവന്തു വിദ്യാദ്വൈശ്യാത്തഥൈവ ച
(മനുസ്മൃതി)

അർത്ഥം: മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം സ്ത്രീസന്തതി വഴിയിൽ ശൂദ്രകുലത്തിൽ ഏഴാമത്തെ തലമുറയിൽ ബ്രാഹ്മണനു ജനിച്ചവൻ ബ്രാഹ്മണനാകുന്നു. ആ ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽതന്നെ ബ്രാഹ്മണനു ജനിച്ച പുരുഷസന്തതി ശൂദ്രത്വത്തെ പ്രാപിക്കും. ക്ഷത്രിയനു ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച സ്ത്രീസന്തതി ക്ഷത്രിയനെ തന്നെ തുടർന്നു് വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നാൽ അഞ്ചാമതു തലമുറയിൽ ക്ഷത്രിയത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. വൈശ്യനു ശൂദ്രസ്ത്രീയിൽ ജനിച്ച സ്ത്രീസന്തതി മൂന്നുതലമുറവരെ വൈശ്യനെത്തന്നെ വിവാഹംചെയ്തു കൊണ്ടുവന്നാൽ വൈശ്യത്വത്തേയും പ്രാപിക്കും.

ബ്രഹ്മണജാതിയിൽ ഉള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വിധിപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്തു് അവരിൽനിന്നു് ജനിച്ച പുത്രപൗത്രപരമ്പരകളായി വരുന്നവർ മാത്രമാണു് ബ്രാഹ്മണജാതികൾ എന്നുകാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായപ്രകാരം, വർഗ്ഗവർദ്ധനയ്ക്കു ജാതി ഇന്നതെന്നു കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതത്യാവശ്യമാകയാൽ അതിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗമെന്തെന്നു നോക്കാം. മനുഷ്യരിലുള്ള ഗുണകർമ്മവിഭാഗങ്ങളെക്കൊണ്ടു കണ്ടുപിടിക്കാമെന്നുവച്ചാൽ, ബ്രാഹ്മണന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്താൽ ശൂദ്രൻ ബ്രാഹ്മണനാവുകയോ ശൂദ്രന്റെ തൊഴിലിനെ ചെയ്താൽ ബ്രാഹ്മണൻ ശൂദ്രനാവുകയോ ചെയ്കയില്ലെന്നു കാണുന്നസ്ഥിതിക്കും ഏതു ജാതിയിലും ഏതു കർമ്മവും വ്യവസ്ഥ കൂടാതെ കാണുമെന്നുള്ളതിനാലും അതിനെ ജാതിലക്ഷണമായി സ്വീകരിച്ചുകൂടാ. ഗുണകർമ്മവിഭാഗങ്ങളെ ഒഴിച്ചാൽ ജാതി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് ഉപകരിക്കുന്നതായി പറയുന്നതു് രൂഢ(വാദ)ത്തെയാണു്. ഇതു് തീരെ അടിസ്ഥാനമില്ലാത്തതാണെന്നു മുമ്പിൽതന്നെ സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇനി, "കപിലാരുണപീതകൃഷ്ണാ"ദികളായ വർണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ടു ജാതിനിർണ്ണയം ചെയ്യാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നപക്ഷം അവ പരസ്പര വിരുദ്ധമായും വ്യവസ്ഥയില്ലാതെയും കാണുന്നതുകൊണ്ടു് അതിലേയ്ക്കു് തീരെ

ഉപകരിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ ജാതി അനുസരിച്ചു ദമ്പതികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും ഉള്ളതായും തോന്നുന്നില്ല.

ഗുണകർമ്മങ്ങളെ ഒഴിച്ച് മറ്റുയാതൊന്നും ജാതിവിഭാഗത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി വന്നുകൂടാ എന്നും പാരമ്പര്യത്തിനെ അതിലേയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനമാക്കി കല്പിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും ഉള്ളതിലേയ്ക്ക് ചില പ്രമാണങ്ങളെ താഴെചേർക്കുന്നു.

1. ഭാരതം അനുശാസനപർവ്വം:

" തതോ ബ്രാഹ്മണതാം യാതോ

വിശ്വാമിത്രോ മഹാതപാഃ

ക്ഷത്രിയഃ സോപ്യഥ തഥാ

ബ്രഹ്മവംശസ്യ കാരകഃ"

അർത്ഥം: മഹാതപസ്വിയായ വിശ്വാമിത്രൻ ക്ഷത്രിയനായിരുന്നിട്ടും പിന്നീടു ബ്രാഹ്മണനായി. അല്ലാതെയും ബ്രാഹ്മണവംശത്തിനു കാരണമായി.

2. വിഷ്ണുപുരാണം

4-ാം അംശം 19-ാം അദ്ധ്യായം.

"പ്രതിരഥാൽ കണ്വസ്തസ്യാപി മേധാതിഥിർയ്യതഃ കണ്വായനദ്വിജാഃ ബഭൂവുഃ."

അർത്ഥം: ക്ഷത്രിയനായ പ്രതിരഥന്റെ പുത്രൻ കണ്വൻ, കണ്വന്റെ പുത്രൻ മേധാതിഥി. മേധാതിഥിയിൽനിന്ന് കണ്വായന ബ്രാഹ്മണർ സകലരും ഉണ്ടായി.

"പുത്രപ്രതിരഥസ്യാസീൽ കണ്വഃ സമഭവന്നൃപഃ

മേധാതിഥിസുതസ്തസ്യ യസ്മാൽ കണ്വോഭവദ്ദ്വിജഃ"

അർത്ഥം: കണ്വൻ പ്രതിരഥന്റെ പുത്രൻ. മേധാതിഥി അവന്റെ പുത്രൻ; അവനിൽനിന്നു കാണ്വായനബ്രാഹ്മണർ ഭവിച്ചു.

"മഹാവീര്യാദുരുക്ഷയോനാമ പുത്രോഭൂൽ തസ്യ ത്രയ്യാ- രുണപുഷ്കരിണൗ കപിശ്ച പുത്രത്രയമഭൂൽ തച്ച ത്രിതയമപി പശ്ചാൽ വിപ്രതാമുപജഗാമ"

അർത്ഥം: "മഹാവീര്യനെന്ന ക്ഷത്രിയനു് ഉരുക്ഷയനെന്ന പുത്രൻ ഭവിച്ചു. അവനു ത്രയ്യാരുണൻ, പുഷ്കരൻ, കപി ഇങ്ങനെ

മൂന്നു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ മൂന്നുപേരും പിന്നീടു ബ്രാഹ്മണരായി ഭവിച്ചു.''

3. ഭാരതം ഹരിവംശം
32-ാം അദ്ധ്യായം

''ദിവൗദാസസ്യ ദായാദൗ ബ്രഹ്മർഷിർമ്മിത്രയുർന്നൃപഃ
മൈത്രായണസ്തതസ്സോമമൈത്രേയാസ്തു തത
സ്മൃതാഃ''

അർത്ഥം: ''ദിവൗദാസനെന്നവന്റെ പുത്രൻ മിത്രയു എന്ന രാജാവു് ബ്രഹ്മർഷിയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ മൈത്രായണൻ. മൈത്രായണന്റെ പുത്രൻ സോമൻ. സോമനിൽനിന്നു് മൈത്രേയ ബ്രാഹ്മണരുണ്ടായി.

കേവലം ക്ഷത്രിയർ മാത്രമേ ബ്രാഹ്മണരായിട്ടുള്ളു എന്നുപറവാൻ പാടില്ലാ. താഴ്ന്നജാതിക്കാരും ബ്രാഹ്മണരായിട്ടുണ്ടു്: സ്കാന്ദ പുരാണത്തിൽ ചേർന്ന സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ താഴെ പറയുന്നവിധം കാണുന്നു:

'അബ്രാഹ്മണ്യേ തദാ ദേശേ കൈവർത്താൻ പ്രേക്ഷ്യ
ഭാർഗ്ഗവഃ
ഛിത്വാ തദ്ംബളിശം കണ്ഠേ യജ്ഞസൂത്രമകല്പയത്.'

അർത്ഥം: 'ബ്രാഹ്മണരഹിതമായ ആ ദേശത്തിൽ ഭാർഗ്ഗവൻ മുക്കുവന്മാരെ കണ്ടു്. അവരുടെ ചൂണ്ടയെ ഖണ്ഡിച്ചുകളഞ്ഞിട്ടു് കയറിനെ പൂണുനൂലായി ധരിപ്പിച്ചു.''

മേലും ഇപ്രകാരം ഒരു ജാതിയിൽനിന്നു വേറൊരു ജാതി കർമ്മം നിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്നതു കൂടാതെ ഒരു വംശത്തിൽതന്നെ കർമ്മകാരണത്താൽ ബ്രാഹ്മണാദിയായ നാലു ജാതികളും ഉണ്ടാകുന്നു എന്നു കാണുന്നു. ഇതിനും അനേക പ്രമാണങ്ങൾ ഭാരതം, വിഷ്ണുപുരാണം മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഉണ്ടു്.

4.വിഷ്ണുപുരാണം
4-ാം അംശം 1-ാം അദ്ധ്യായം

'കരൂഷാൽ കാരൂഷാ മഹാബലാ ക്ഷത്രിയാ ബഭുവുഃ'

അർത്ഥം: '(ബ്രാഹ്മണനായ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ പുത്രന്മാരിൽ ഒരുവനായ) കരുഷനിൽനിന്നു് ഏറ്റവും ബലമുള്ള കാരുഷന്മാരെന്ന ക്ഷത്രിയരുണ്ടായി.'

നാഭാഗോ നേദിഷ്ടപുത്രസ്തു വൈശ്യതാമഗമത്

അർത്ഥം: 'ആ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ മറ്റൊരു പുത്രൻ നേദിഷ്ടൻ, അവന്റെ പുത്രനായ നാഭാഗൻ വൈശ്യനായി ഭവിച്ചു.'

'പൃഷധ്രസ്തു ഗുരുഗോവധാൽ ശൂദ്രത്വമഗമൽ'

അർത്ഥം: 'ആ വൈവസ്വതമനുവിന്റെ വേറൊരു പുത്രനായ 'പൃഷധ്രൻ' എന്നവൻ ഗുരുവിന്റെ പശുവിനെ കൊന്നതിനാൽ ശൂദ്രനായി ഭവിച്ചു.'

5. വിഷ്ണുപുരാണം

4-ാം അംശം 8-ാം അദ്ധ്യായം

'ശകാലേശഗൃത്സമദാസ്ത്രയോസ്യാഭവൻ

ഗൃത്സമദസ്യ ശൗനകശ്ചാതുർവർണ്യപ്രവർത്തയിതാ'

അർത്ഥം: (സുനഹോത്രനു) കാശൻ. ലേശൻ, ഗൃത്സമദൻ ഇങ്ങനെ മൂന്നു പുത്രന്മാർ. ഗൃത്സമദന്റെ പുത്രനായ ശൗനകനിൽനിന്നു നാലു ജാതികളുമുണ്ടായി.'

ഹരിവംശത്തിൽ ഈ 'ലേശൻ' എന്നുള്ള നാമത്തെ 'ശലൻ' എന്നും, 'ശൗനകൻ' എന്ന നാമത്തെ 'ശുനകൻ' എന്നും എഴുതിയിരിക്കുന്നു.

'സുനഹോത്രസ്യ ദായാദാസ്ത്രയഃ പരമധാർമ്മികാഃ

കാശഃ ശലശ്ച ദ്വാവേതൗ തഥാ ഗൃത്സമദഃ പ്രഭുഃ

അർത്ഥം: 'സുനഹോത്രനു കാശൻ. ശലൻ. 'ഗൃത്മദൻ' എന്നു മഹാധർമ്മിഷ്ഠന്മാരായ മൂന്നു പുത്രരുണ്ടായിരുന്നു.

'പുത്രോ ഗൃത്സമദസ്യാപി ശുനകോ യസ്യ ശൗനകാഃ

ബ്രാഹ്മണാഃക്ഷത്രിയാശ്ചൈവ വൈശ്യാഃ

ശൂദ്രാസ്തഥൈവ ച'

അർത്ഥം: 'ഗൃത്സമദന്റെ പുത്രൻ ശുനകൻ. അവന്റെ പുത്രന്മാരായ ശൗനകന്മാർ ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ശുദ്രരും ആയിട്ടു ഭവിച്ചു,'

'ഭാർഗ്ഗസ്യ ഭാർഗ്ഗഭൂമിരതശ്ചാതുർവർണ്യപ്രവൃത്തിഃ'

അർത്ഥം: 'ഭാർഗ്ഗന്റെ പുത്രൻ ഭാർഗ്ഗഭൂമി: ഭാർഗ്ഗഭൂമിയിൽനിന്നു നാലു വർണ്ണങ്ങളും ഉണ്ടായി.'

6. ഭാരതം ഹരിവംശം

32-ാം അദ്ധ്യായം

'ഏതേഷ്വംഗിരസഃ പുത്രാ ജാതാ വംശേഥ ഭാർഗ്ഗവേ

ബ്രാഹ്മണാഃ ക്ഷത്രിയാഃ വൈശ്യാഃ ശൂദ്രാശ്ച ഭരതർഷഭ!'

അർത്ഥം: 'ഭൃഗുവംശത്തോടുചേർന്ന അംഗിരസ്സിന്റെ പുത്രന്മാർ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രരായി ഭവിച്ചു.'

7. ഭാരതം ഹരിവംശം

11-ാം അദ്ധ്യായം

'നാഭാഗാരിഷ്ടപുത്രൗ ദ്വൗ വൈശ്യൗ

ബ്രാഹ്മണതാം ഗതൗ'

അർത്ഥം: ''നാഭാഗാരിഷ്ടപുത്രന്മാരായ രണ്ടു വൈശ്യന്മാർക്കു ബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിച്ചു.''

വൈവസ്വതമനുവിന്റെ പൗത്രനായിരുന്ന് വൈശ്യനായി ഭവിച്ച നാഭാഗൻ എന്നവൻ ഹരിവംശമെന്ന പ്രമാണത്തിൽ നാഭാഗാരിഷ്ടൻ എന്ന സംജ്ഞയാൽ പറയപ്പെടുന്നു. നേദിഷ്ടന്റെ പുത്രനായ ഈ നാഭാഗൻ അല്ലെങ്കിൽ നാഭാഗാരിഷ്ടൻ എന്നവൻ നീചകർമ്മത്താൽ വൈശ്യനായി ഭവിച്ചതുപോലെതന്നെ വൈശ്യന്മാരായിരുന്ന അവന്റെ രണ്ടുപുത്രന്മാർ ഉത്തമകർമത്താൽ ബ്രാഹ്മണരായി ഭവിച്ചു. ഇതിനാൽ ഒരു വംശക്കാർ ഒരുകാലത്തു നീചകർമത്താൽ നീചജാതികളായി ഭവിച്ചു എങ്കിലും മറുപടിയും[60] ആ വംശക്കാർതന്നെ ഉത്തമകർമത്താൽ ഉയർന്ന ജാതിക്കാരാകാമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതുവരെ എടുത്തുകാണിച്ച ശാബ്ദപ്രമാണങ്ങളാൽ പൂർവികൻമാർ നിയമിച്ച ജാതിക്കു കാരണം കർമമല്ലാതെ ജൻമമെന്നു വരുന്നില്ല എന്നുള്ളതു നിഷ്പക്ഷപാതികളായ എല്ലാപേർക്കും നിശ്ചയമാകുമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഇനി ഇതിലേയ്ക്ക് വേദത്തിൽനിന്നും ചില പ്രമാണങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

8. കൗഷീതകിബ്രാഹ്മണം

"മാദ്ധ്യമാഃ സരസ്വത്യാം സത്രമാസത. തദ്ധാപി കവഷോ മദ്ധ്യേ നിഷസാദ. തം ഹേമ ഉപോദുർദ്ദാസ്യാവൈത്വം പുത്രോസി-ന വയം ത്വയാ സഹ ഭക്ഷയിഷ്യാമ-ഇതി. സഃ ക്രുദ്ധഃ പ്രദ്രവത്സരസ്വതീ മേതേന സൂക്തേന തുഷ്ടാവ. തം ഹേമയന്വേയായാത ഉഹേ മേ നിരാഗം ഇവ മേനിരേ തം ഹാന്വാവൃത്യോചുഃ ഋഷേ നമസ്തേ അസ്തുമാനോഹിംസീസ്ത്വം വൈനഃ ശ്രേഷ്ഠോസി യം ത്വേയമന്വേ നീതി. തം ഹ യജ്ഞപയാംചക്രുസ്തസ്യഹ ക്രോധം വിനിന്യുഃ (സ ഏഷ കവഷസ്യൈഷ മഹിമാസൂക്തസ്യചാനുവേദിതാ)"

അർത്ഥം:- നടുവ(മദ്ധ്യമ)രെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന (ആശ്വലായ ന സൂക്തം-2-4)ഗൃത്സമദ,വിശ്വാമിത്ര,വാമദേവ,അത്രി, ഭരദ്വജ, വസിഷ്ഠ മഹർഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്ത് (ഒരിക്കൽ) ഒരു സത്രം നടത്തി. അവരുടെ ഇടയിൽ അപ്പോൾ "കവഷൻ" കയറി ഇരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഇവർ"നീ അടിമപ്പെൺപിള്ള (ദാസിപുത്രൻ) ആകുന്നു" എന്നിങ്ങനെ ശകാരിച്ചു. അദ്ദേഹം കോപിച്ചു സരസ്വ തിയെ മേൽ പറഞ്ഞ (പ്രദേവത്രേതി) സൂക്തം കൊണ്ടു സ്തുതിച്ചു. അപ്പോൾ ദേവി അദ്ദേഹത്തെ ചൂഴ്ന്നു(കൂടി) വരികയാൽ അവർ, അദ്ദേഹം നിഷ്കന്മഷനെന്നുവച്ച് അടുത്തുചെന്ന് "അല്ലയോ ഋഷേ! മന്ത്രദ്രഷ്ടാവേ! അങ്ങേയ്ക്കു നമസ്കാരം: ഞങ്ങൾക്കു ദ്രോഹം ചെയ്യരുതേ ! യാതൊരു അങ്ങെ ഈ ദേവി അനുഗ്രഹിച്ചുവന്നുവോ അതിനാൽ അങ്ങു ഞങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠനാകുന്നു." എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു് അവർ അദ്ദേഹത്തെ യജ്ഞകാര്യദർശിയാക്കിചെയ്ത് അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ കോപമടക്കി. (ഈ സൂക്തത്തെ ഉണ്ടാക്കിയ (കണ്ടുപിടിച്ച) ആളെന്നതാണ് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിമ) കൗഷീതകിബ്രാഹ്മണത്തിൽ കാണിച്ചതുപോലെ ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിലും ദാസീപുത്രനായ ഈ കവഷന്റെ കഥയുണ്ടു്.

9. കൗഷീതകിബ്രാഹ്മണം - ദ്വിതീയപഞ്ചികാ-തൃതീയാദ്ധ്യായഃ

ഋഷയോ വൈ സരസ്വത്യാം സത്രമാസത - തേ കവഷമൈ ലൂഷം സോമാദനയൻ - ദാസ്യാഃ പുത്രഃ കിതവോ ബ്രാഹ്മണഃ കഥം നോ മദ്ധ്യേ ദീക്ഷിഷ്ടേതി. തം ബഹിർദ്ധന്വോദ വഹന്നത്രൈനം

പിപാസാ ഹന്തു. സരസ്വത്യോദക മാ പാദിതി സ ബഹുർദ്ധന്യോഭു ഇഹഃ പിപാസയാവിത്ത ഏതദപോനത്രീയമപശ്യത്. പ്രദേവത്രി ബ്രാഹ്മണേ ഗാതരേത്വിതി"

അർത്ഥം:- (പ്രസിദ്ധിപെറ്റ) ഋഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്തുള്ള ഒരു സത്രം ആരംഭിച്ചതിൽനിന്നും ഇലൂഷപുത്രനായ 'കവഷ' നെ ദാസീപുത്രനും ധൂർത്തനും അബ്രാഹ്മണനു(ശൂദ്രനു)മായ ഇവൻ എങ്ങനെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഇരുന്ന് യജ്ഞകൃത്യമർഹിക്കും എന്നു പറഞ്ഞു പുറംതള്ളി. അദ്ദേഹത്തെ ഒരു ഊഷരഭൂമിയിലാക്കി സരസ്വതിയിലെ വെള്ളം കുടിക്കാതെ (ദാഹം ഇവനെ കൊല്ലട്ടെ) മരിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ (നിർജ്ജല) മരുഭൂമിയിലാക്കപ്പെട്ട് ദാഹംകൊണ്ടു വലഞ്ഞപ്പോൾ ആപോനപ്ത്രിയം എന്ന മന്ത്രത്തെ ദർശിച്ചു(കണ്ടുപിടിച്ചു).

10. വേദത്തിൽ

കക്ഷീവാൻ' എന്നു ബഹുമാന്യനായ ശൂദ്രസ്ത്രീപുത്രന്റെ കഥപറയുന്നുണ്ട്.

സോമപാനസ്സ്വരണം കൃണുഹി ബ്രഹ്മണസ്പതേ
കക്ഷീവന്തം യ ഔശിജഃ

അർത്ഥം:- അല്ലയോ ബ്രാഹ്മണസ്പതേ! ഈ സോമപാനം എന്നെ യാവനൊരുത്തനോ "ഉശിക്" എന്നവളുടെ പുത്രൻ ആ കക്ഷീവാനെപ്പോലെ പ്രകാശമുള്ളവനാക്കിച്ചെയ്താലും.

ശൂദ്രനു വിദ്യയ്ക്കും വേദാദ്ധ്യയനം മുതലായവയ്ക്കും അധികാരമില്ലെന്നാണു് ബ്രാഹ്മണരുടെ വാദം. ഇതിലേയ്ക്കായിട്ടു് വേദവേദാംഗങ്ങളിലുള്ള പല പ്രമാണങ്ങൾക്കും അവർ പൂർവ്വപക്ഷം ചെയ്തു കൃത്രിമാർത്ഥങ്ങൾ കല്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ അവർക്കു് ഒട്ടുവളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിനു് ഇടയാക്കീട്ടുള്ളതും ഇപ്പോഴും മുഴുവൻ സ്ഥിരപ്പെടാതെ കിടക്കുന്നുതും ആയ ഒരു വിഷയമാണു് ഛാന്ദോഗ്യോപനിശത്തിലെ ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം. അതിന്റെ സംഗതിസാരം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ജാനശ്രുതി അല്ലെങ്കിൽ 'പൌത്രായണൻ' എന്ന പ്രഭു തന്റെ മാളികയിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നു. അപ്പോൾ മൂന്നു ഹംസങ്ങൾ

അവിടെ പറന്നുപറ്റി. അതിൽ ഒരുവൻ `ഈ ജാനശ്രുതി തന്നെ മഹാകേമൻ എന്നിങ്ങനെ പറഞ്ഞു. അതുകേട്ട് മറ്റൊരുവൻ ഹെ! എന്തു പറഞ്ഞു! വിദ്യാവിഹീനനായ ഇവനാണോ കേമൻ? വണ്ടിയോടുകൂടിയ രയിക്വനെ കേമനെന്നു പറയണം എന്ന് അപഹസിച്ചു. ഈ അനാദരവാക്യം കേട്ടു് ജാനശ്രുതി തന്റെ കുറവുതീർപ്പാൻ ഏതാനും സ്വർണ്ണവും പശുക്കളും മറ്റുംകൊണ്ടു് രയിക്വന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് തനിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചു. കഷ്ടം! കഷ്ടം! എടാ! ശൂദ്രാ! നിന്റെ പശുക്കൾ നിനക്കുതന്നെ ഇരിക്കട്ടെ എന്ന് അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു. ജാനശ്രുതി തിരിച്ചുവന്ന് തന്റെ പുത്രിയും സുന്ദരിയും ആയ ഒരു കന്യകയേയും ആയിരം പശുക്കളേയും ഏതാനും രഥത്തേയും മറ്റുംകൊണ്ടു് രയിക്വന്റെ അടുക്കൽ വീണ്ടും ചെന്നു. അവയെ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ജാനശ്രുതിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യയെ ഉപദേശിച്ചു. ഇതിന്റെ മൂലം താഴെ ചേർക്കുന്നു:

11. സാമവേദം- ഛാന്ദോഗ്യ ഉപനിഷത്തു് (4 - ാം പ്രപാഠം, സംവർഗ്ഗവിദ്യ, ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം)

1 തദ്ദൂഹ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ ഷട്ശതാനി ഗവാം നിഷ്കമശ്വതരീരഥം തദാദായ പ്രതിചക്രമേ തംഹാഭ്യുവാദ.

2 രയിക്വേമാനി ഷട്ശതാനി ഗവാമയം നിഷ്കോയമശ്വതരീരഥോനുമ ഏതാം ഭഗവോ ദേവതാംശാധിയാം ദേവതാമുപാസ്മ ഇതി.

3 തമുഹപരഃ പ്രത്യുവാചാഹ ഹാരേ ത്വാ ശൂദ്ര തവൈവസഹ ഗോഭിരസ്ത്വിതി തദ്ദുഹ പുനരേവ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ സഹസ്രം ഗവാം നിഷ്കമശ്വതരീരഥം ദുഹിതരം തദാദായ പ്രതിചക്രമേ.

4 തംഹാഭ്യുവാദ രയിക്വേദം സഹസ്രം ഗവാമയം നിഷ്കോയമശ്വതരീ രഥ ഇയം ജായായം ഗ്രാമോയസ്മിന്നാസ്സേന്വേവമാഭഗവഃ ശാധീതി.

5 തസ്യാ ഹമുഖമപോദ്ഗൃഹ്ണന്നുവാചാജഹാരേമാഃ ശൂദ്രാനേനൈവ മുഖേനാലാപയിഷ്യഥാ ഇതി തേ ഹൈതേ രയിക്വപർണ്ണാനാമമഹാവൃക്ഷേഷുയത്രാസ്മാ ഉവാസ തസ്മൈ ഹോവാച.

12.ബ്രഹ്മസൂത്രവും ശാങ്കരഭാഷ്യവും

മേൽ കാണിച്ച വേദഭാഗത്തിലെ ശൂദ്രശബ്ദത്തിന് കൃത്രിമാർത്ഥം ചെയ്ത സൂത്രങ്ങളും അവയുടെ ഭാഷ്യങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളും അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു. (ഭാഷ്യങ്ങൾക്ക് അനുബന്ധം നോക്കുക 2)

സൂത്രം: ശുഗസ്യ തദനാദരശ്രവണാത്തദാദ്രവണാൽ
സൂച്യതേ ഹി. 34

ഭാഷ്യാർത്ഥം: മനുഷ്യർക്ക് വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്ന് സിദ്ധാന്തിച്ചുംവച്ച് ഏതുപ്രകാരം ദേവന്മാർക്കും വിധിക്കപ്പെട്ടുവോ അപ്രകാരം ശൂദ്രനും വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു ശങ്കയെ നിവൃത്തിക്കാനാണ് ഈ അധികരണം ആരംഭിക്കപ്പെടുന്നത്.

ശൂദ്രനു വിദ്യയിലധികാരമുണ്ട്. ശൂദ്രനു യാഗത്തിൽ അധികാരമില്ലെന്നു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ വിദ്യയിലും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതായി കേൾക്കുന്നില്ല. ശൂദ്രന് (അനഗ്നിത്വം) യാഗാഗ്നിയുടെ ഇല്ലായ്മയുണ്ട്. ഈ അനഗ്നിത്വം' തനിക്കു കർമ്മങ്ങളിൽ അധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിനു കാരണമാകുമെന്നല്ലാതെ അതു് വിദ്യാധികാരനിഷേധത്തിനും കാരണമാകുന്നില്ല. ആവഹനീയാദിയായ യാഗാഗ്നിയില്ലാത്തവന് വിദ്യയെ ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നുമില്ല. വിദ്യയിൽ ശൂദ്രാധികാരത്തെ ബ്രബലീകരിക്കുന്നതിന് സംവർഗ്ഗവിദ്യയിൽ ജാനശ്രുതിയായിരിക്കുന്ന പൗത്രായണൻ. വേദശ്രവണത്തിന് ഇച്ഛിച്ചപ്പോൾ രയിക്വന്റെ സംബോധനവാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ശൂദ്രശബ്ദം പരാമർശകമായിരിക്കുന്നു. അതായതു് 'കഷ്ടം കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ ശൂദ്രാ. നിന്റെ പശുക്കൾ നിനക്കുതന്നെ ഭവിക്കട്ടെ എന്നാണു്. വിദുരാദികൾ ശൂദ്രയോനിയിൽ ജനിച്ചവരായിരുന്നിട്ടും വിശിഷ്ടവിജ്ഞാനസമ്പത്തിയുള്ള2വരായിരുന്നു എന്നു സ്മരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ശൂദ്രന് വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാമിപ്രകാരം പറയുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ. ശൂദ്രന് വേദാധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ വിദ്യയിലുമധികാരമില്ല. വേദം പഠിച്ചവനു മാത്രമേ വേദാർത്ഥങ്ങളിലുമധികാരമുണ്ടാവൂ. ശൂദ്രന് വേദാദ്ധ്യയനമില്ലല്ലോ. എന്തെന്നാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് ഉപനയനസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാലെ വിധിയുള്ളൂ. ഉപനയനമോ (ദ്വിജാദികൾ) ബ്രഹ്മക്ഷത്ര. വൈശ്യന്മാർക്കു മാത്രമേ വിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. (സാമർത്ഥ്യം) ശക്തിയില്ലാ

തിരിക്കുമ്പോൾ വിദ്യയിൽ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നുള്ളതുമാത്രം അധികാരകാരണമായി തീരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയകാര്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായിരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം വിദ്യാധികാരത്തിനു മതിയാവുന്നുമില്ല. ശൂദ്രന് വേദാദ്ധ്യയനം നിഷിദ്ധമാകയാൽ തത്സംബന്ധിനിയായ ശക്തിയും നിരാകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ? ന്യായത്തിനു സാധാരണത്വമുള്ളതാകയാൽ ഏതു ന്യായത്താൽ ശൂദ്രന് യാഗത്തിലുമധികാരമില്ലയോ? അതുതന്നെ വിദ്യയ്ക്കുമധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

സംവർഗ്ഗവിദ്യയിൽ ശൂദ്രശബ്ദം കേൾക്കപ്പെടുകയാൽ ശൂദ്രനും വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കയാണെങ്കിൽ ന്യായവിരുദ്ധമാകയാൽ അതും കാരണമാകുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ന്യായവചനത്തിന് ലിംഗദർശനം ദ്യോതകമാകുന്നു. ഇവിടെ ന്യായമുണ്ടാകുന്നുമില്ല. ഈ ശൂദ്രശബ്ദം സംവർഗ്ഗവിദ്യയിൽ ഇരിക്കയാൽ ആ വിദ്യയൊന്നിൽ ഇരിക്കുന്ന ശൂദ്രനെ മാത്രമേ അധികരിക്കുന്നുള്ളു. 'സംവർഗ്ഗവിദ്യ അർത്ഥവാദഘട്ടത്തിലാകയാൽ ഈ ശൂദ്രശബ്ദം തനിക്കു മറ്റുള്ള വിദ്യകളിൽ ഒരിടത്തും അധികാരമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ഈ ശൂദ്രശബ്ദം അധികാരവിഷയത്തിൽ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കൂ എന്നുള്ളതെങ്ങനെയാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം: എടാ വിദ്യാഹീനനായിരുന്നിട്ടും (ഒരുത്തനെ) ഈ ജാനശ്രുതിയെ വണ്ടിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന രൈക്വനോടു സദൃശനാക്കിപ്പറയുന്നോ?'' എന്ന ഹംസവാക്യത്താൽ തന്റെ അനാദരത്തെ ശ്രുതാവാനായിരിക്കുന്ന ആ ജാനശ്രുതിയെന്ന പൗത്രായണന് ദുഃഖമുണ്ടായി. ഇതിനെ ഋഷിയായിരിക്കുന്ന രൈക്വൻ ശൂദ്രശബ്ദംകൊണ്ട് സൂചിപ്പിച്ചതു്, ജാതിശ്ശൂദ്രന് വിദ്യാധികാരമില്ലാഴികയാൽ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനത്തെ അറിയിക്കുന്നതിനായിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. തനിക്ക് (ശുക)ശോകമുണ്ടായെന്നു ശൂദ്രശബ്ദംകൊണ്ടു സൂചിക്കപ്പെടുന്നത്. (എങ്ങനെയെന്നാൽ) ശുക്കിന്റെ ആദ്രവണം ഹേതുവായിട്ടും, ശുക്കിനെ അഭിദ്രവിക്കയാലും, ശുക്കിനാൽ അഭിദ്രവിക്കപ്പെട്ടെന്ന്, ശുക്കോടുകൂടി രൈക്വനെ അഭിദ്രവിച്ചെന്നും, ശൂദ്രശബ്ദത്തിന് അവയവാർത്ഥമുള്ളതാകയാലും രൂഢാർത്ഥമില്ലാഴികയാലുമാകുന്നു എന്നാൽ ഈ അർത്ഥം ഈ ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുമുണ്ട്.

സൂത്രം: ക്ഷത്രിയത്വഗതേശ്ചോത്തരത്ര
ചൈത്രരഥേന ലിംഗാൽ. 35

ഭാഷ്യാർത്ഥം: ഇതുഹേതുവായിട്ടും ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്ര നല്ല. യാതൊന്നിന്റെ കാരണം പ്രകരണത്തെ നിരൂപിക്കയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഈ ജാനശ്രുതിക്കു് സംവർഗ്ഗ വിദ്യയുടെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ചൈത്രരഥനായി അഭിപ്രതാരിതായിരിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയനോടുള്ള മസഭിവ്യവഹാരം(കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറക)എന്നതു ഹേതുവാൽ ക്ഷത്രിയത്വം ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നു. സംവർഗ്ഗവിദ്യാവാക്യശേഷത്തിലാണ്് ചൈത്രരഥിയായിരിക്കുന്ന അഭിപ്രതാരിയെന്ന ക്ഷത്രിയൻ കീർത്തിക്കപ്പെടുന്നതു്. അതായതു് അനന്തരം സൂതനാൽ പരിവിഷ്യമാണന്മാരായി (വിളംബരപ്പെടുന്നവരായി) ശൗനകനായിരിക്കുന്ന കാക്ഷസേനിയേയും ബ്രഹ്മചാരി ഭിക്ഷിച്ചു എന്നാണ്. അഭിപ്രതാരി തനിക്കു കാപേയയോഗം ഹേതുവായിട്ട് (ചൈത്രരഥിത്വ) ചിത്രരഥന്റെ വംശത്തിലുള്ളവനാണെന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ "ഇതുകൊണ്ടാണ്് ചൈത്രരഥനെ കാപേയന്മാർ യജിപ്പിച്ചതു്." എന്ന വേദവാക്യത്താൽ ചൈത്രരഥനു കാപേയയോഗമുണ്ടെന്നും അറിയപ്പെട്ടു. തുല്യവംശന്മാർക്കു മിക്കവാറും തുല്യവംശന്മാർ മാത്രമേ യാജകന്മാരാകുന്നുള്ളൂ. അതു ഹേതുവായിട്ട് ചൈത്രരഥിയെന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ക്ഷത്രപതിയുണ്ടായി എന്നും വേദവാക്യത്തിൽ ക്ഷത്രപതിയെന്നു ബോധിക്കയാൽ ചൈത്രരഥിക്കു ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ക്ഷത്രിയനായിരിക്കുന്ന ആ അഭിപ്രതാരിയോടുകൂടി ജാനശ്രുതിക്കു തുല്യയായിരിക്കുന്ന വിദ്യാവിഷയത്തിൽ സങ്കീർത്തനം ഭവിക്കയാൽ തനിക്കും ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു സൂചിക്കുന്നു. തുല്യന്മാരെ മാത്രമേ മിക്കവാറും കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറകയുള്ളൂ. സൂതനെ അയയ്ക്കുക മുതലായ ഐശ്വര്യയോഗമിരിക്കയാലും ജാനശ്രുതിക്കും ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു വെളിവാകുന്നു. ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ജാതിശൂദ്രന്നു് വിദ്യാധികാരമില്ല.

സൂത്രം: സംസ്കാരപരാമർശാത്തദഭാവാഭിലാപാച്ച.36

ഭാഷ്യാർത്ഥം: ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രനു് വിദ്യയ്ക്കു്. അധികാരമില്ല.

എന്തെന്നാൽ വിദ്യാപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപനയനാദിയായി

രിക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നു പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു, 'അവനെ ഉപനയിപ്പിച്ചു ഭഗവാനെ! പഠിപ്പിക്കണേ'' എന്നു പറഞ്ഞും കൊണ്ടു് ഉപസാദിച്ചു എന്നും വൈദപാരഗന്മാരായും സഗുണബ്ര ഹ്മനിഷ്ഠന്മാരായുമുള്ള ഭരദ്വജാദികൾ ബ്രഹ്മത്തെ തിരഞ്ഞു് ഈ പിപ്പ ലാദൻ എല്ലാം പറയുമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് അവർ കയ്യിൽ ചമതയും വച്ചുകൊണ്ടു് ഭഗവാനായിരിക്കുന്ന പിപ്പലാദനെ പ്രാപിച്ചു'' എന്നും ''അവരെ ഉപനയിപ്പിക്കാതെ'' എന്നും കേൾക്കുകയാൽ വേദാദ്ധ്യയ നത്തിനു് ഉപനയനപ്രാപ്തി കാണിക്കുകയാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിനു് ഉപനയനപ്രാപ്തി കാണിക്കപ്പെട്ടതായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ''ശൂദ്രൻ നാലാമത്തെ വർണ്ണവും ഏകജാതിയും'' എന്നു് സ്മരിച്ചിരിക്കയാലും ശൂദ്രങ്കൽ പാപം അല്പവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവനു് സംസ്കാരം ആവശ്യമില്ലെന്നു പറകയാലും ശൂദ്രനു് സംസ്കാരമില്ലെന്നു പറയ പ്പെടുന്നു.

സൂത്രം: തദ്ഭാവനിർദ്ധാരണേ ച പ്രവൃത്തേഃ 37

ഭാഷ്യാർത്ഥം: ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രനു് വിദ്യയിലധികാ രമില്ല. എന്തെന്നാൽ സത്യവചനത്താൽ താൻ ശൂദ്രനല്ലെന്നു് ഉറപ്പാ ക്കിയതിന്റെ ശേഷമേ ജാബാലനെ ഗൗതമൻ ഉപനയിപ്പിക്കുന്നതിനും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇതിനെ വിവേചിച്ചു പറയു ന്നതിനു് ബ്രാഹ്മണനല്ലാത്തവൻ യോഗ്യനാകുന്നില്ല. അല്ലയോ സൗമ്യ! നീ ചെന്നു് ചമതയെക്കൊണ്ടുവാ, നിന്നെ ഉപനയിപ്പിക്കാം. നീ സ്യത്തിൽനിന്നും തെറ്റിയില്ല എന്ന വേദവാക്യം (ലിംഗ)കാരണമാ കുന്നു.

സൂത്രം: ശ്രവണാദ്ധ്യയനാർത്ഥപ്രതിഷേധാൽ സ്മൃതേശ്ച. 38

ഭാഷ്യാർത്ഥം: ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രന്നു് വിദ്യയിൽ അധികാരമില്ല, എന്തെന്നാൽ സ്മൃതിപ്രമാണത്താൽ ശൂദ്രന്നു് ശ്രവ ണത്തിനും അദ്ധ്യയനത്തിനും പ്രതിഷേധം കാണുകയാൽ, വേദശ്ര വണപ്രതിഷേധവും വേദാദ്ധ്യയനപ്രതിഷേധവും വേദാർത്ഥജ്ഞാ നപ്രതിഷേധവും വേദാനുഷ്ഠാനപ്രതിഷേധവും സ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. ശ്രവണപ്രതിഷേധം പറയപ്പെട്ടതു് എങ്ങനെയെന്നാൽ, ''ഇവൻ വേദത്തെ കേൾക്കുകയാൽ ഈയവും മെഴുകുമുരുക്കിയൊഴിച്ചു് ഇവന്റെ ചെവികളെ നിറയ്ക്കുക'' എന്നും, പദ്യു ഹവേ, ത്യാദിവാക്യ

ത്താൽ ശൂദ്രസമീപത്തിൽവച്ചു അദ്ധ്യയനം ചെയ്യരുതെന്നു് കേൾക്കുകയാൽ സമീപത്തിൽവച്ചുപോലും വിധിയല്ലാത്ത വേദാദ്ധ്യയനം തനിക്കു് അശേഷം പാടില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. 'അത്രയുമല്ലാ ശൂദ്രൻ വേദമുച്ചരിച്ചാൽ നാക്കു കണ്ടിക്കണമെന്നും, ധരിച്ചാൽ ശരീരത്തെ വെട്ടിപ്പിളർക്കണമെന്നുമിരിക്കയാൽ, വേദാർത്ഥജ്ഞാനത്തിനും തദനുഷ്ഠാനത്തിനും പാടില്ലെന്നു് സിദ്ധമാകുന്നു. 'ശൂദ്രനു് ജ്ഞാനത്തെ കൊടുക്കരുതെന്നും' അദ്ധ്യയനം, യാഗം, ദാനം ഇതുകൾ ദ്വിജാദികൾക്കാണെന്നും വേദപ്രമാണവും കാണുന്നു. പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട സംസ്കാരപ്രാപ്തിയാൽ വിദുരൻ, ധർമ്മവ്യാധൻ തുടങ്ങിയ ശൂദ്രർക്കു് ജ്ഞാനോല്പത്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ജ്ഞാനത്തിനു് ഐകാന്തികഫലത്വമുള്ളതിനാലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ ചാതുർവർണ്ണ്യങ്ങളെ ശ്രവിപ്പിക്കണമെന്ന ഹേതുവാലും അവർക്കു് ഫലപ്രാപ്തിയെ പ്രതിബന്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ലാ. ആകയാൽ വേദപൂർവ്വകമായിരിക്കുന്ന വിദ്യാധികാരം ശൂദ്രനു് വിഹിതമല്ലെന്നിരിക്കുന്നു.''

ജാനശ്രുതി രയിക്വന്റെ അടുക്കൽചെന്നു് ഉപദേശം വേണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുകയും രയിക്വൻ ''കഷ്ടം! കഷ്ടം! ശൂദ്രനായ നിനക്കു പറഞ്ഞുതരികയില്ലാ; നിന്റെ ദ്രവ്യം നീതന്നെ എടുത്തോ'' എന്നു് ഉപേക്ഷിച്ചു പറയുകയും ചെയ്തു. ശൂദ്രനു വിദ്യാധികാരമില്ല, അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതു് എന്നുള്ള നിയമം പ്രബലമായി നടന്നുവരുന്ന കാലത്താകയാൽ, ഈ വാക്കുകേട്ടുകൂടുമ്പോൾ, ''ഓഹോ എന്നെ രയിക്വൻ ശൂദ്രനെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയി; അതുകൊണ്ടാണു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചതു്.'' എന്നു ജാനശ്രുതിക്കു നല്ലതിൻവണ്ണം മനസ്സിലായിരിക്കും. താൻ ശൂദ്രനല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ (പെട്ടെന്നു്) ''അയ്യോ ഞാൻ ശൂദ്രനല്ലെ, ഇന്ന ജാതിക്കാരനാണെ'' എന്നു് ഉടൻ പറയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം യാതൊന്നും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ടു ജാനശ്രുതി ജാതി ശൂദ്രനാണെന്നും തന്നിമിത്തം ശൂദ്രശബ്ദത്തിനു് അവയവാർത്ഥമില്ലെന്നും വരുന്നു.

അല്ലാതെയും, ഈ ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം കേട്ടാൽ സാധാരണ വിദ്വാന്മാർപോലും ഈ ശൂദ്രശബ്ദത്തിനു് ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെ അർത്ഥമായി ഗ്രഹിപ്പാനെ ഇടയുള്ളു. അങ്ങനെതന്നെ ധരിച്ചു

മിരിക്കുമെന്നു കരുതിയാണ്് സൂത്രഭാഷ്യകാരന്മാർ ആയതിനെ മറയ്ക്കുന്നതിനു മനഃപൂർവ്വം പൂർവ്വപക്ഷം ചെയ്തു നിഷേധിച്ചുംവച്ചു വേറെ പ്രകാരത്തിൽ സിദ്ധാന്തിച്ച് വളരെ ഒക്കെ ബദ്ധപ്പെട്ടു പരാക്രമങ്ങളെ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്; ഇതിനെ ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം ഒരു സിദ്ധാന്തം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജാനശ്രുതിക്ക് എല്ലാപേരും ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചുകളയുമെന്നു ഭാഷ്യകർത്താവും നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ളതായി തെളിയുന്നു; ജാനശ്രുതി രയിക്വന്റെ വാക്കു കേട്ടുകൂടുമ്പോൾ അതിന്റെ സാധാരണ അർത്ഥമായ ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെയാണ്് മനസ്സിലാക്കിയത് എന്ന് ഇതുകൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

അതല്ല. രയിക്വൻ ആന്തരമായിക്കരുതിയ അവയവാർത്ഥത്തെ താൻ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരുന്നു മിണ്ടാതെ പോയതെങ്കിൽ ''വിദ്യാവിഹീനനായ ഒരുവനെ'' എന്നു പറഞ്ഞതുകേട്ടു വ്യസനിച്ച് അതിനെ പരിഹരിപ്പാൻ നോക്കിയ ജാനശ്രുതിക്കു രയിക്വന്റെ മനോഗതത്തേയും ശൂദ്രശബ്ദത്തിന് അസാധാരണമായി കൊണ്ടുവന്ന അവയവാർത്ഥത്തേയും അറിയുന്നതിനുതക്കതായ പരോക്ഷജ്ഞാനവും ശബ്ദാർത്ഥ ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും ഉണ്ടായിരിപ്പാനും ഇടയില്ല. ആയതിനാൽ അതും ചേരുകയില്ല. ഈ ന്യായങ്ങളാൽ ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനെന്നും അവയവാർത്ഥം വൃഥാകല്പിതമെന്നും തെളിയുന്നു.

പിന്നെയും, അവയവാർത്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനല്ല ക്ഷത്രിയനാണെന്നും അപ്പോൾ വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് അനർഹനല്ലെന്നും വരണം. ആ സ്ഥിതിക്ക് നേരെ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാതെ ''കഷ്ടം കഷ്ടം...'' എന്നു പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചത് ഉചിതമായോ? അതിശ്രദ്ധയോടുകൂടി വ്യസനിച്ചു വരുന്നവന് ഉപദേശിക്കരുതെന്ന് വല്ല നിഷേധവുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടാണെങ്കിൽ അതു പ്രമാണവിരുദ്ധമാകുന്നു; ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടാലല്ലാതെ വിട്ടുപോകാത്തതും ആദ്യം ഉപദേശിക്കാതെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ കാരണമെന്നു കാണപ്പെടുന്നതുമായ വ്യസനത്തോടുകൂടി ഇരിക്കവേതന്നെ രണ്ടാമത് ഉപദേശിച്ചുമിരിക്കുന്നു; ഇപ്രകാരം വരുന്നവൻ ആകുന്നു ഉപദേശിക്കപ്പെടാൻ പാത്രമെന്നുള്ളത് 'വിദ്യായാം വ്യസനം മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കും അനുസരണമായുമിരിക്കുന്നു.

ജാനശ്രുതിയുടെ പരിപാകതയെ പരീക്ഷിപ്പാനായിരുന്നു എങ്കിൽ മുമ്പിൽക്കൂട്ടി പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ടു് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രയിക്വനു് പരീക്ഷ വേണ്ടല്ലോ. വേണമെന്നു വരുന്നപക്ഷത്തിൽ അദ്ദേഹം പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ടു് അറിയുന്ന ആളല്ലെന്നും അപ്പോൾ ശൂദ്രശബ്ദം അവയവാർത്ഥമല്ലെന്നും വരും.

ജാനശ്രുതിക്കു് അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തിശ്രദ്ധമതിയാകായ്കയാൽ ആയതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനായിരുന്നു എങ്കിൽ വളരെ ക്കാലം താമസിപ്പിക്കയും ശുശ്രൂഷിപ്പിക്കയുംമറ്റുംചെയ്തു് സൂക്ഷിച്ചു കണ്ടറിഞ്ഞു് പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പരീക്ഷിക്കാനാണെങ്കിലും അപ്രകാരംതന്നെ ''ദ്വാദശാബ്ദന്തു ശുശ്രൂഷാം'' എന്നല്ലയോ പ്രമാണം പറയുന്നതു്. ഇവിടെ അതും അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടില്ല; നേരെമറിച്ചു് 'ഇയം ജായാ അയംഗ്രാമോ' എന്നിരിക്കയാൽ ''ഗുരവോ ബഹവസ്സന്തി ശിഷ്യവിത്താപഹാരകാഃ'' എന്നപോലെ പരീക്ഷിപ്പാൻ നോക്കിയതു് കൂടുതൽ ദക്ഷിണയെക്കരുതിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. വേറെവിധം പറയുന്നതിനു് യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല.

താൻ ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ രണ്ടാമതു് ഉപദേശിക്കേണ്ടതായി വരും; അപ്പോൾ അടുത്ത ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പോലും അറിയുന്നതിനുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനം തനിക്കു് ഇല്ലെന്നു വന്നുപോകും; ആയതു ശരിയുമല്ല എന്നോർത്തു ക്ഷമിച്ചുകളയാതെ ഉപേക്ഷിച്ചതിനെ നോക്കുമ്പോൾ എല്ലാപേരേയുംപോലെ മാംസദൃഷ്ടികൊണ്ടു് പുറമെ അപ്പോൾ കണ്ടപ്രകാരം അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നല്ലാതെ രയിക്വൻ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ടു് അരിയുകയോ ആയതിനെ വെളിക്കു സൂചിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് രണ്ടാമതു് ഉപദേശിക്കയും വേണ്ടെന്നു തള്ളിയേച്ചു കൂടുതലായി കിട്ടിയപ്പോൾ മടങ്ങി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തതിനാൽ എന്തായാലും ദ്രവ്യലാഭത്തിനുതക്കപോലെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നല്ലാതെ തന്റെ വാക്കിനും പ്രവൃത്തിക്കും വ്യവസ്ഥകേടു സംഭവിക്കരുതെന്നുള്ള വിചാരത്തിനു മൂലവും ന്യായവുമായ ഒരഭിമാനം രയിക്വനു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും കാണുന്നതിനാൽ ഈ ശൂദ്രശബ്ദം അവയവാർത്ഥകമല്ലെന്നും ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രൻ തന്നെ എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

നിഷേധം: അതുപറയാം ശൂദ്രനു് ബ്രാഹ്മണശുശ്രൂഷ ഒഴിച്ചു് മറ്റൊരു നന്മയ്ക്കും അധികാരമില്ലെന്നും, ആരും ഒന്നും പഠിപ്പിച്ചു പോകരുതെന്നും, അവനവന്റെ ഇച്ഛപോലെ ചില സങ്കേതങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി അവയെ അനാദിപ്രമാണാനുസരണം നടത്തുന്നതിനു് ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്ന അക്കാലത്തെ പ്രബലന്മാരോടു്, ഞാൻ സത്യം ചെയ്യിച്ചതിൽപിന്നീടേ പറഞ്ഞുകൊടുത്തുള്ളു എന്നുള്ള സമാധാനം പറഞ്ഞു് സമ്മതപ്പെടുത്തുന്നതിലേയ്ക്കായിട്ടുമാത്രമായിരുന്നു.

ഇനി മേൽക്കാണിച്ച ഭാഗങ്ങളെത്തുടർന്നു്, ഉപനയനാദി കൊണ്ടു് ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്കു് അർഹത സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നും, സാധന ചതുഷ്ടയസമ്പന്നനാണു് അതിലേയ്ക്കു് അർഹനെന്നുമുള്ളതിനു് ശ്രീവേദാന്തസൂത്രഭാഷ്യം ഒന്നാം അദ്ധ്യായം, ഒന്നാം പാദം, ഒന്നാം അധികരണം, ഒന്നാം സൂത്രഭാഗത്തെ താഴെ ചേർക്കുന്നു:

''അഥാതോ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാ'' ഇതി സൂത്രം.ഭാഷ്യം- തത്ര അഥ ശബ്ദ ആനന്തര്യാർത്ഥഃ പരിഗൃഹ്യതേ. നാധികാരാർത്ഥഃ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസായാ അനധികാര്യത്വാൽ മംഗളസ്യ ച വാക്യാർത്ഥേ സമന്വയാഭാവാൽ അർത്ഥാന്തരപ്രയുക്ത ഏവ ഹി അഥ ശബ്ദഃ ശ്രുത്യാ മംഗളപ്രയോജനോ ഭവതി. പൂർവ്വ പ്രകൃതാപേക്ഷായാശ്ച ഫലതഃ ആനന്തര്യാ വ്യതിരേകാൽ. സതി ച ആനന്തര്യാർത്ഥത്വേ യഥാ ധർമ്മജിജ്ഞാസാ പൂർവ്വവൃത്തം വേദാദ്ധ്യയനം നിയമേനാപേക്ഷതേ ഏവം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാപി യൽ പൂർവ്വവൃത്തം നിയമേനാ പേക്ഷതേ തദ്വക്തവ്യം. സ്വാദ്ധ്യായാനാന്തര്യന്തു സമാനം. നന്വിഹ കർമ്മാവബോധാനന്തര്യം വിശേഷഃ. ന ധർമ്മജിജ്ഞാസായാഃ പ്രാഗപ്യധീതവേദാന്തസ്യ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസോപപത്തേഃ. യഥാ ച ഹൃദയാദ്യവദാനാനാമാനന്തര്യനിയമഃ ക്രമസ്യ വിവക്ഷിതത്വാൽ ന തഥേഹക്രമോ വിവക്ഷിതഃ ശേഷശേഷിത്വേ അധികൃതാധികാരേ വാ പ്രമാണാഭാവാൽ ധർമ്മബ്രഹ്മജിജ്ഞാസയോഃ ഫലജിജ്ഞാസാഭേദാച്ച. അഭ്യുദയഫലം ധർമ്മജ്ഞാനം തച്ചാനുഷ്ഠാനാപേക്ഷം നിശ്രേയസഫലന്തു ബ്രഹ്മവിജ്ഞാനം, നചാനുഷ്ഠാനാന്തരാപേക്ഷം. ഭവ്യശ്ച ധർമ്മോ ജിജ്ഞാസ്യോ ന ജ്ഞാനകാലേസ്തി പുരുഷവ്യാപാര തന്ത്രത്വാൽ. ഇഹ തു ഭൂതം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ്യം നിത്യനിർവൃത്തത്വാൽ ന പുരുഷവ്യാപാരതന്ത്രം. ചോദനാപ്രവൃത്തി ഭേദാച്ച. യാഹി ചോദനാ ധർമ്മസ്യ ലക്ഷണം സാ സ്വവിഷയേ നിയുഞ്ജാനൈവ പുരുഷമവ

ബോധയതി. ബ്രഹ്മചോദനാതു പുരുഷമവബോധയത്യേവകേവലം. അവബോധസ്യചോദനാജന്യത്വാൽ ന പുരുഷോവബോധേ നിയുജ്യതേ യഥാ ക്ഷാർഥ സന്നികർഷേണാർത്ഥാവബോധേ തദ്വൽ. തസ്മാൽ കിമപി വക്തവ്യം യദനന്തരം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസോപദിശ്യത ഇതി. ഉച്യതേ. നിത്യാനിത്യവസ്തുവിവേകഃ ഇഹാമുത്രാർത്ഥ ഭോഗ വിരാഗഃ ശമദമാദി സാധനസമ്പൽ മുമുക്ഷുത്വഞ്ച. തേഷു ഹി സത്സുപ്രാഗപി ധർമ്മജിജ്ഞാസായാ ഊർദ്ധ്വഞ്ചശക്യതേ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസിതും ജ്ഞാതുഞ്ച തസ്മാദഥ ശബ്ദേന യഥോക്തസാധന സമ്പത്യാനന്തര്യമുപദിശ്യതേ.

ഗുണകർമ്മങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മാത്രമേ വർണ്ണവ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കാൻ പാടുള്ളു എന്നും അതിലേയ്ക്കു പാരമ്പര്യത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിപ്പറയുന്നതു പിശകാണെന്നും ആദ്യകാലം മുതൽക്കു് പാരമ്പര്യഭിന്നമായും അനുലോമപ്രതിലോമഗതികളായും വർണ്ണഭേദങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും മുമ്പിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. ഇതിലേയ്ക്കു വേറൊരുദാഹരണമായി ബ്രാഹ്മണവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഒരു പൊതു വിവരണവും പുത്രപൗത്രപരമ്പരയാ ബ്രാഹ്മണരെന്നഭിമാനിച്ചു് പരിഷ്കാരപ്രാപ്തിക്കു ബാധകളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നവരിൽ ചിലരുടെ ഉൽപത്തികളും ഇവിടെ ചേർക്കുന്നു. ഇവർക്കു് വർണ്ണവ്യത്യാസം സംബന്ധിച്ചും വർഗ്ഗസാധാരണമായും എന്തുമാത്രം ബഹുമാന്യത സാമുദായികമായി സംഭവിക്കാമെന്നു് വായനക്കാർതന്നെ തീർച്ചപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

സ്കാന്ദപുരാണാന്തർഗ്ഗത സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡോത്തരാർദ്ധം ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ സാരം:

ചിത്പാവനബ്രാഹ്മണോല്പത്തി (സ്കന്ദമഹാദേവസംവാദം.) ബ്രാഹ്മണർ പ്രധാനമായി രണ്ടുവിധമുണ്ടു്. (1) പഞ്ചദ്രാവിഡർ, 2) പഞ്ചഗൗഡർ.

പഞ്ചദ്രാവിഡർ: 1) ദ്രാവിഡന്മാർ, 2) തൈലംഗന്മാർ, 3) കർന്നാടർ, 4) മധ്യദേശഗന്മാർ, 5) ഗുർജരന്മാർ.

പഞ്ചഗൗഡന്മാർ: 1) ഗൗഡർ, 2) സാരസ്വതർ, 3) കാന്യകുബ്ജർ, 4) ഉൽകലർ, 5) മൈഥിലർ; അഥവാ 1) ത്രിഹോത്രന്മാർ, 2)

അഗ്നിവൈശ്യന്മാർ, 3) കാന്യകുബ്ജർ, 4) കനോജയർ, 5) മൈത്രായണർ.

ബ്രാഹ്മണരുടെ പൊതു അവകാശങ്ങൾ:

1) ബ്രഹ്മഗായത്രി, 2) വേദകർമ്മം, 3) അദ്ധ്യയനാദ്ധ്യാപനാദിഷട്കർമ്മം, 4) ഭുംജ്യത്വം, 5) ഭോജനീയത്വം, 6) വിവാഹം (ശാഖയ്ക്കും ഗോത്രത്തിനും ഒത്തു്).

ബ്രാഹ്മണരുടെ ആചാരങ്ങൾ (ദേശദോഷങ്ങൾ):

1) ഗുർജരദേശത്തു്, തോലിൽ ആക്കിയ വെള്ളം (ചർമ്മാംബു) സ്വീകരിക്കുക (ഉപയോഗിക്കുക), 2) ദക്ഷിണദേശത്തു്, ദാസീഗമനം, 3) കർന്നാടദേശത്തു്, പല്ലുതേല്പില്ലായ്മ, 4) കശ്മീരദേശത്തു്, അലക്കുജോലി ചെയ്യുക, 5) തൈലംഗദേശത്തു്, ഗോവാഹനം. 6) ദ്രാവിഡദേശത്തു്, പഴഞ്ചോറുഭക്ഷണം; ഗുർജരസ്ത്രീകൾ മേൽക്കച്ചയില്ലാത്തവരും (കച്ഛഹീനാ) വിധവകൾ റൗക്കയുള്ളവരും ആകുന്നു; ത്രിഹോത്രന്മാരും കനോജയന്മാരും മത്സ്യമാംസം തിന്നുന്നവരും, കാന്യകുബ്ജർ ഭ്രാതൃഗാമികളും ആകുന്നു.''

അനന്തരം ചിത്പാവനബ്രാഹ്മണോൽപത്തിയാകുന്നു: ഇതിനെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രധാനവിവരങ്ങൾ അവതാരികയിലും മറ്റും വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ ചേർക്കുന്നില്ല.

13. സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം ഉത്തരാർദ്ധം രണ്ടാം അദ്ധ്യായത്തിന്റെ സാരം:

കരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണോൽപത്തി:

കാരാഷ്ട്രദേശം, വേദവതിക്കു വടക്കും, കോയനാസംഗമത്തിനു തെക്കുമായി ദശയോജനവിസ്താരത്തിൽ കിടക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണരുടെ സ്ഥിതി:

''ഖരസ്യാവ്യസ്ഥിയോഗേന രേത ക്ഷിപ്തം വിഭാവകം
തേന തേഷാം സമുത്പത്തിർജാതാവൈപാപ
കർമ്മിണാം''

കരാഷ്ട്രബ്രാഹ്മണരുടെ മാതൃകാദേവിക്കു വർഷം തോറും ലക്ഷണമൊത്ത ബ്രാഹ്മണപുരുഷനെ ബലികൊടുക്കാറുണ്ടു്. (ഇപ്രകാരം) ബ്രഹ്മഹത്തികൊണ്ടു് ഇവർ നശിക്കുന്നു. ഇവരെ

തൊട്ടാൽ കുളിക്കണം. ഇവരുള്ളേടംതൊട്ടു് മൂന്നു യോജനദൂരം വായു ദുഷിച്ചുപോകുന്നു; ഇവർ സർവ്വകർമ്മധർമ്മബഹിഷ്കൃതന്മാരാകുന്നു. ഇതിൽ ചിലർ ഇരുപദനാമധാരകന്മാരാകുന്നു.

കൊങ്കണദേശം: സഹ്യന്റെ മുകളിൽ നാലും നൂറും യോജന വിസ്താരത്തിൽ ഈ ദേശം കിടക്കുന്നു. കൊങ്കണത്തിലുള്ളവർ പാദമാത്രഗായത്രിയുള്ളവരാണു്. കൊങ്കണബ്രാഹ്മണർ (പദ്യയോഃ ബ്രാഹ്മണാ ഖലു) പാദപാരഗനാമധാരകന്മാർ ആകുന്നു. ഇവരെ സകല കർമ്മങ്ങളിലും വർജ്ജിക്കണം.

14.ടിയിൽ അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം:

ഗൗഡന്മാർ: ഇവരിൽ ഗോവിന്ദപുരവാസികളായ ബ്രാഹ്മണർ മദ്യമാംസം അശിക്കുന്നവരാകുന്നു. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള സമുദ്രതീരവാസികളായ സാരസ്വതന്മാർ മത്സ്യം ഭക്ഷിക്കുന്നവരാണു്. ഇവർ പത്തുവിധം: 1) ശുദ്ധർ 2) അശുദ്ധർ 3) സിദ്ധർ, 4) കാപൗൺഡ്രർ. 5) ഭീതചാരി. 6) ശ്രേണി. 7) കൗശികർ. 8) നർവ്വർ. 9) ബഡികർ. 10) ലജ്ജകർ. വാരാഹത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഗജഭക്ഷകരായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നു. ജഗന്നാഥത്തുള്ളവർ മദ്യമാംസങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കും. ഉത്തരഭാഗത്തും മാംസഭക്ഷണമുണ്ടു്. നർമ്മദയ്ക്കു തെക്കുള്ളവർ മരുമകളെ വിവാഹംചെയ്യും. (സ്കാന്ദത്തിൽ നാഗരഖണ്ഡവും, ലിംഗപുരാണവും നോക്കുക.)

ഈ വിവരണം വിസ്തരഭയത്താൽ തൽക്കാലം നിറുത്തിവയ്ക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ പ്രവേശനവും മറ്റും അടുത്ത പുസ്തകത്തിൽ കാണിച്ചുകൊള്ളാം.

കേരളാചാരങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതായും കേരളവാസികൾക്കു സർവ്വോപരിയായ ഒരു പ്രമാണമായും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു് കേരളമാഹാത്മ്യം. ഇതിൽ കേരളീയർക്കായി ഉണ്ടാക്കിവച്ചിട്ടുള്ള മതവും ആചാരങ്ങളും അത്യന്തം പാപഗർഭവും ലജ്ജാവഹവുമാണെന്നു വ്യസനസമേതം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനെ അറിവാനിച്ഛിക്കുന്ന വായനക്കാർ 3-ാം അനുബന്ധം നോക്കി കാര്യം ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. (അവിടെയും അതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല.)

ഈ കേരളത്തിൽ വളരെ പുരാതനകാലം മുതൽക്കേ

നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന സദാചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും സത്യതൽപരതയെക്കുറിച്ചും മറ്റും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശാങ്കരസ്മൃതി, സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം മുതലായ സംസ്കൃതപ്രമാണങ്ങൾ ഇവയെ വേണ്ടവിധം സാധൂകരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ജനസമുദായത്തിന് ഇത്ര കഠിനമായ ഒരു പതിത്വം എങ്ങനെ സംഭവിച്ചു? ഇതിനെ അവർ സ്വയം വരുത്തിക്കൊണ്ടതോ അതോ വിദേശീയന്മാർ അവർക്കായി ചമച്ചുവച്ചതോ? എന്നിങ്ങനെ നിരൂപിക്കുംപക്ഷത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതിനുമുൻപിൽ അനേകം തവണ പ്രസ്താവിച്ചവിധം സ്വദേശബഹിഷ്കൃതന്മാരും പാഷണ്ഡമതഗാമികളും ആയ ഒരുകൂട്ടം ആര്യബ്രാഹ്മണരുടെ ആഗമനം നിമിത്തമാണ് കേരളീയരായ സാധുക്കൾക്കു് ഈ നരകാനുഭൂതിക്കിടവന്നതെന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. പാരമ്പര്യമായ ധർമ്മതൽപരതയുള്ള ഒരു സമുദായത്തിലോ സ്ഥാപനത്തിലോ സംസർഗ്ഗദോഷംകൊണ്ടും കാലഭേദത്താലും ഓരോ ദുരാചാരങ്ങൾ വന്നുകൂടുന്നതിനു ലോകചരിത്രത്തിൽ വേണ്ടുവോളം ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. മേലും പുരാണകാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ആര്യന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ദുരിതരൂപികളായ വംശക്കാർ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നതായി മേൽക്കാണിച്ച പുരാണഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്നു. ഈ കേരളത്തിൽ വന്നുകൂടിയ ബ്രാഹ്മണർ ഇപ്രകാരമുള്ള പാപികളോ അതോ അവർ മദ്ധ്യപ്രദേശങ്ങളിലും മറ്റുമുള്ള ചില സൽ ബ്രാഹ്മണരോ എന്ന് ഇനി തീരുമാനിക്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. ഇതിലേക്കായി അന്യവർഗ്ഗക്കാരായ മലയാളികളുടെ സദാചാരധർമ്മതൽപരതയ്ക്കു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നതും ആര്യന്മാരാൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതും ആയ സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം മുതലായവയും നാരദവ്യാസവചനങ്ങളും ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. (സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡഭാഗത്തിന് 4-ാം അനുബന്ധം നോക്കുക) ആർഭടീയസംഹിത 11-ാം അദ്ധ്യായത്തിലും മേല്പറഞ്ഞ വചനങ്ങളിലും ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ താഴെചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

ശൗനകഃ:-

"ശൃണു വിപ്ര! ദ്വിജശ്രേഷ്ഠാ ഭ്രഷ്ടാസ്തേ പര്യടൻ ഭുവി
ആക്ഷിപ്താ(അലബ്ധാ)ഹാരനിലയാ ജഗ്മുസ്തേ
ദക്ഷിണാം ദിശം

യാത്രാസ്തേ ഭഗവാൻ സാക്ഷാൽ കുംഭയോനിർമ്മുനീശ്വരഃ
യത്ര ദക്ഷിണകന്യാഖ്യം കുമാരീക്ഷേത്ര(തീർത്ഥ)മുത്തമം.
യത്രാഖിലഗുണാഢ്യാ ഭൂസ്ത്രിവേണീവ വിരാജതേ
പശ്ചിമാബ്ധിതടാത്സഹ്യപര്യന്തം ദ്വിജപുംഗവ!
ഈശ്വരാരാധനേ രക്താ ഭക്താ യത്ര സുസാധവഃ
ജനാ യത്ര ദാനശൂരാഃ സംഗ്രാമാങ്കണഭൈരവാഃ
യോഗിനോ യൽ ഗുഹാന്തസ്തു പേടികാ രത്നദീപികാഃ
നായകാഖ്യാ യത്ര ശൂദ്ര(ാ)രാജാനഃ സന്തി സർവദാ
തത്രാഗത്യ ഛലാദ്വാസം ചക്രുഃ ക്വചന കേചന
സേവാരതാഃ കേചിദന്യേപ്രഭുലബ്ധോപജീവികാഃ (നഃ)
കൃത്വാഭിചാരമപരേ ജഗൃഹുർദ്ധനസമ്പദഃ
മിഥഃ കലഹമുൽക്ഷിപ്യ തത്ര പൂജ്യാഃ പരേഭവൻ
രാജ്ഞോപവരകേ സ്ഥിത്വാപ്യന്യേ ധനമുപാദദുഃ
ശ്വാവൃത്യാപ്യുപജീവന്തി ഭാസുരാ അപി ഭൂസുരാഃ
കിം ന കുർവന്തി വിഭ്രഷ്ടാ രാമശാപഹതാശ്ച തേ.''
(ആർഭടീയസംഹിത. അ. 11)

അർത്ഥം: ഭ്രഷ്ടന്മാരായ ബ്രാഹ്മണർ ഭക്ഷണവും ഇരിപ്പിടവുമില്ലാത്തവരായിട്ടു് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു് ഒടുവിൽ യാതൊരിടത്തു പടിഞ്ഞാറെ സമുദ്രംമുതൽ സഹ്യൻവരെ ഗുണാഢ്യയായിരിക്കുന്ന ഭൂമി ത്രിവേണിയെന്നപോലെ ശോഭിക്കുന്നോ, യാതൊരുദിക്കിൽ അഗസ്ത്യഭഗവാൻ വസിക്കുന്നോ, എവിടെ ദക്ഷിണകന്യാകുമാരീ ക്ഷേത്രമിരിക്കുന്നോ, എവിടത്തുകാർ ഭക്തിയുള്ള സാധുക്കളോ. യാതൊരിടത്തുള്ളവർ ദാനശൂരന്മാരായും വിശിഷ്ടയോദ്ധാക്കളായും ഇരിക്കുന്നോ, എവിടെയുള്ള ഗുഹകളിൽ പെട്ടികളിൽ രത്നദീപങ്ങളെന്നപോലെ യോഗികൾ ശോഭിക്കുന്നോ, സർവസ്വവും ദാനംചെയ്യുന്ന നായകരെന്ന ശൂദ്രരാജാക്കളെവിടെയോ (അങ്ങനെ ഇരിക്കുന്ന) ആ ദക്ഷിണ ദിക്കിനെ നോക്കിത്തിരിച്ചു. അവരിൽ ചിലർ ചിലടത്തു സൂത്രത്തിൽ (കേറി) പാർത്തു പ്രഭുവിങ്കൽനിന്നു കിട്ടിയതുകൊണ്ടുപജീവനം കഴിച്ചു. ചിലർ സേവിച്ചുനിന്നു. ക്ഷുദ്രംചെയ്തു ചിലർ ധനസമ്പത്തു

കഴുവന്മാരാക്കി. ചിലർ തമ്മിൽത്തല്ലിച്ചു ധനം കൈക്കലാക്കി. അടുക്കള സേവ ചെയ്തു ചിലർ ധനംനേടി. ഹീനവൃത്തിയെടുത്തും ചില ബ്രാഹ്മണർ കാലംകഴിക്കുന്നു. രാമശാപമേറ്റു കെട്ടവരെന്തു ചെയ്ക യില്ലതന്നെ.

(ശതാനീകൻ ചോദിച്ചതിനു് ഉത്തരമായിട്ടു മേല്പറഞ്ഞവ സ്കന്ദൻ പറഞ്ഞതാകുന്നു.)

നാരദവചനം:-

''ശ്രുതിസ്മൃതിപഥഭ്രഷ്ടാശ്ശിഷ്ടാചാരപരാങ്മുഖാഃ

ഭേദിപാഷണ്ഡിനസ്സാക്ഷാൽശിശ്നോദരപരായണാഃ'

വ്യാസവചനം:-

''സന്ധ്യാത്രയവിഹീനാശ്ച ഗായത്രീഭക്തിവർജ്ജിതാഃ

ദൈവഭക്തിവിഹീനാശ്ച പാഷണ്ഡമതഗാമിനഃ

അഗ്നിഹോത്രാദി സൽകർമ്മസ്വധാസ്വാഹാവിവർജ്ജിതാഃ-

മൂലപ്രകൃതിരവ്യക്താം നൈവ ജാനന്തി കർഹിചിൽ

തപ്തമുദ്രാജിതാഃ കേചിൽ കാമാചാരരതാഃ പരേ

കാപാലികാഃ കൗളികാശ്ച ബൗദ്ധാജൈനാസ്തഥാപരേ

പണ്ഡിതാ അപി തേ സർവേ ദുരാചാരപ്രവർത്തകാഃ

ലംപടാ പരദാരേഷു ദുരാചാരപരായണാഃ

കുംഭീപാകം പുനസ്സർവേ യാസ്യന്തി നിജകർമ്മഭിഃ

ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ നിഷേധിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽ വിവരിക്കുന്നവിധമുള്ള മനുഷ്യർ കേരളമാഹാത്മ്യാദികളിലെ നിന്ദ്യമായ മതം നിർമ്മിച്ചതിൽ അതിശയിപ്പാനില്ല. അതുനിമിത്തമുള്ള കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുപോയവർക്കു് തങ്ങളുടെ ബുദ്ധിമോശത്തിനെ ഓർത്തു പശ്ചാത്തപിക്കയേ ഇനി നിവൃത്തിയുള്ളു. മേലാൽ തങ്ങളുടെ കർത്തവ്യങ്ങളെ ശരിയായനുഷ്ഠിക്കുന്നപക്ഷം ഈ ദുര്യശസ്സ് നശിക്കുകയും പൂർവമഹിമ പ്രകാശിക്കയും ചെയ്യുമെന്നു് സമാശ്വസിക്കാം.

അനുബന്ധം 1

''കൃഷ്ണാതീരേ തു ഗത്വാഥ ചചാര ഭൃഗുനന്ദനഃ
തത്രാസ്തേ ബ്രാഹ്മണഃ കശ്ചിൽ വേദവിൽഭിരലംകൃതഃ
ഷട്ക്കർമ്മനിരതോ നിത്യമാചാര്യസ്തൽ പുരേ സുധീഃ
അതിദാരിദ്ര്യസംയുക്തോതിദാക്ഷിണ്യവാൻ ദ്വിജഃ,
ബ്രാഹ്മണാനാം കുലശ്രേഷ്ഠോ യോഗാഭ്യാസ വിശാരദഃ
തസ്യ ദാരാ പതിവ്രതാ ഭർത്തൃശുശ്രൂഷണേ രതാ
തയോരഷ്ടസുപുത്രാശ്ച ചതുരാ ബ്രഹ്മചാരിണഃ
വേദാദ്ധ്യയനസമ്പന്നാഃ നിത്യം വേദപരായണാഃ
തേഷാം ജ്യേഷ്ഠസുതശ്രേഷ്ഠഃ സത്യസന്ധോ ജിതേന്ദ്രിയഃ
ബ്രഹ്മചര്യാശ്രമം ധൃത്വാ ബ്രഹ്മതേജോ ബലാധികഃ
ചതുർവേദവിദാം നിത്യം കല്പയാമാസ കർമ്മഠഃ
കാശ്യപസ്യ ഗൃഹേ രമ്യേ യോഗ്യസ്യ ശുഭമന്ദിരേ
ഗത്വാശു സുമഹാത്മാനം ബ്രാഹ്മണം ബ്രഹ്മവർച്ചസം
സാഷ്ടാംഗം സംപ്രണമ്യാഥ അഭിവാദ്യസ്ഥിതഃ പ്രഭുഃ
ആഗതം നരശാർദൂലം ദൃഷ്ട്വാ ദ്വിജവരോത്തമഃ
ഉത്ഥായ ശീഘ്രമാദായ അർഗ്ഘ്യപാദ്യാദികം തതഃ
യഥാവൽ പൂജയാമാസ രാജാനം വാക്യമബ്രവീൽ
മഹാരാജ മഹാപ്രാജ്ഞ അത്രാഗമനകാരണം
ദരിദ്രോഹം മഹാഭാഗ മദ്ഗൃഹാഗമനം വൃഥാ
മഹാദാരിദ്ര്യസംയുക്തേ പീഡിതസ്സകുടുംബകൈഃ
അസ്മിൻഗൃഹേ കിമർത്ഥം ത്വമാഗതോസി വദ പ്രഭോ
ഗച്ഛ ശീഘ്രം യഥാപൂർവ്വം ദരിദ്രഃ കിം കരോമ്യഹം
മദ്ഗൃഹാന്മനസാവാചാ ന സ്മരത്വം ജനേശ്വര
ഇത്യുക്തോ ഭാർഗ്ഗവോ വിപ്രമുവാച ദ്വിജസത്തമം
മദ്വാക്യം ഘൃണ്വതാം ബ്രഹ്മൻ മധുസൂദനപൂജക
മമരാജ്യേ സമാഗത്യസ്ഥീയതാം ദേവതാദിഭിഃ

നാശയിഷ്യാമി ദാരിദ്ര്യം ദദാമ്യൈശ്വര്യകേരകം
ബ്രഹ്മപീഠേഭിഷേക്ഷ്യാമി ബ്രാഹ്മണാനാം വിധായക
ബ്രഹ്മചര്യാശ്രമം ഗത്വാ തവ പുത്രസ്തു കേരളേ
അഖിലാനാം ദ്വിജാതീനാം ക്ഷേത്രാണാം ഗുരുരേവസഃ
മമാപി മദ്വിധേയാനാം യോഗാചാര്യോ ന സംശയഃ
യോഗപട്ടഞ്ച ദാസ്യാമി യോഗപീഠേ നിവേശ്യതാം
യോഗമുദ്രാം ദദാമ്യസ്യ സത്യമേവ വദാമ്യഹം
ഭാർഗ്ഗവേണൈവമുക്തസ്തു ദ്വിജാതീനാം ഗുരുസ്തദാ
അഷ്ടപുത്രൈസ്സദാരൈശ്ച പ്രയാണമകരോദ്ദ്വിജഃ
ആഗതാ കേരളേ സംജ്ഞേ വൃഷാദ്രീപുരസംജ്ഞികേ
തേഷാം ജ്യേഷ്ഠസുതസ്തസ്മിൻ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ
യോഗപീഠേ നിവേശ്യാഥ യോഗപട്ടഞ്ച ദത്തവാൻ
സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച ഗുരുഭൂതോസ്തു തത്ത്വതഃ
ബ്രഹ്മചര്യാശ്രമം നിത്യം സർവേഷാം വിധിരേവ ഹി
മന്ത്രാണാഞ്ച തു തന്ത്രാണാം യോഗാചാര്യോ ന സംശയഃ''

(കേ. മാ. അ. 11)

''മദ്ധ്യാർജ്ജുനേ മഹാവിപ്രോ ബ്രാഹ്മണാനാം ഗുരുസ്തദാ
ഋഗ്വേദാനാമുപാദ്ധ്യായോ..
തം ബ്രാഹ്മണം സമാനീയ പ്രതിഷ്ഠാമകരോൽ പ്രഭുഃ
യജൂർവ്വേദായ വിപ്രം തം പ്രതിഷ്ഠാപ്യ ഗൃഹേ ശുഭേ
സാമവേദായ വിപ്രം തം നിവേശ്യ ച ശുഭേ ഗൃഹേ
.... പുനർഗ്ഗച്ഛൻ യഥാ പുരാ
ശതാധിക്യാംശ്ച വിപ്രാംശ്ച ആനയാമാസ ഭാർഗ്ഗവഃ
....
കാശ്യപസ്യ തു ഗോത്രാംശ്ച ഭരദ്വാജസ്യ ഗോത്രകാ
ദ്വിജോത്തമാൻ...
..................................ഭാർഗ്ഗവഃ പുനർഗ്ഗത്വാ യഥാ പുരാ

ശാലീവാഹപുരേ കേചിൽ ബ്രാഹ്മണാസ്സകുടുംബിനഃ
....നിത്യം വേദപരായണാഃ
നിത്യോപവാസിനഃ കേചിൽ ആനയാമാസതാൻ ദ്വിജാൻ
(കേ. മാ. അ. 12)

....പുനശ്ച മധുരാപുരീം
പ്രവേശ്യ കാശ്യപാൻ ഗോത്രാൻ തദ്വിജാനീയ ഭാർഗ്ഗവഃ
....
....ബ്രാഹ്മണാനാമധീശ്വരാഃ
ഗോദാവരീം പുനർഗ്ഗത്വാ വായുമാർഗ്ഗേണ ഭാർഗ്ഗവഃ
ധനുർവേദവിദാൻ വിപ്രാൻ ഗദാഭ്യാസം ദദർശ ഹ
പഞ്ചവിപ്രാൻ സമാനീയ കുടുംബൈശ്ച സമന്വിതാൻ
പുനർ ദ്വിജോത്തമാൻ ശ്രേഷ്ഠാനാനയാമാസ ഭാർഗ്ഗവഃ
....
ചതുഃഷഷ്ടിതമാൻ ഗ്രാമാൻ പ്രതിഷ്ഠാപ്യ ദ്വിജോത്തമാൻ.
(കേ. മാ. അ. 14)

അനുബന്ധം 2

സൂത്രം 34

ഭാഷ്യം: യഥാമനുഷ്യാധികാര നിയമമപോദ്യ ദേവാദീനാമപി വിദ്യാസ്വധികാര ഉക്തസ്തഥൈവ ദ്വിജാത്യധികാരനിയമാപവാദേന ശൂദ്രസ്യാപ്യധികാരസ്സ്യാദിത്യേതാമാ-ശംകാം നിവർത്തയിതുമിദമധികരണമാരഭ്യതേ.

തത്ര ശൂദ്രസ്യാപ്യധികാരഃസ്യാദിതി താവൽ പ്രാപ്തം അർത്ഥിത്വസാമർത്ഥ്യയോസ്സംഭവാൽ 'തസ്മാച്ഛൂദ്രോ യജ്ഞേ നാവക്ലപ്ത' ഇതിവൽ; ശൂദ്രോ വിദ്യായാമനവക്ലപ്ത ഇതി ച നിഷേധാശ്രവണാൽ. യച്ഛ, കർമ്മസ്വനധികാരകാരണം ശൂദ്രസ്യാനഗ്നിത്വം, ന തദ്വിദ്യാസ്വധികാരസ്യാപവാദകം ലിംഗം. നഹ്യാവഹനീയാദിരഹിതേന വിദ്യാ വേദിതും ന ശക്യതേ. ഭവതി ച ലിംഗം ശൂദ്രാധികാര

സ്യോപോദ്ബലകം, സംവർഗ്ഗവിദ്യായാം ഹി ജാനശ്രുതിം പൗത്രായണം ശുശ്രൂഷും ശൂദ്രശബ്ദേന പരാമൃശതി.

''ഹ ഹ ഹ! രേ'' ത്വാ ശൂദ്ര' തവൈവ സഹഗോഭിരസ്തു ഇതി. വിദുരപ്രഭൃതയശ്ച ശൂദ്രയോനിപ്രഭവാ അപി വിശിഷ്ടവിജ്ഞാനസംപന്നാഃ സ്മര്യന്തേ തസ്മാദധിക്രിയന്തേ ശൂദ്രാ വിദ്യാസ്വിത്യേവം പ്രാപ്തേ ബ്രൂമഃ.

ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ വേദാദ്ധ്യയനാഭാവാൽ. അധീതവേദോ ഹി വിദിതവേദാർത്ഥോ വേദാർത്ഥേഷ്വധിക്രിയതേ. ന ച ശൂദ്രസ്യ വേദാദ്ധ്യയനമസ്തി ഉപനയനപൂർവ്വകത്വാൽ വേദാദ്ധ്യയനസ്യ ഉപനയനസ്യ ച വർണ്ണത്രയവിഷയത്വാൽ. യത്ത്വർത്ഥിത്വം ന തദസതിസാമർത്ഥ്യേധികാരകാരണം ഭവതി, സാമർത്ഥ്യമപി ന ലൗകികം കേവലം അധികാരകാരണം ഭവതി. ശാസ്ത്രീയേർത്ഥേ ശാസ്ത്രീയസ്യസാമർത്ഥ്യസാപേക്ഷിതത്വാൽ, ശാസ്ത്രീയസ്യ ച സാമർത്ഥ്യസ്യാദ്ധ്യയനനിരാകരണേന നിരാകൃതത്വാൽ, യച്ചേദം ശൂദ്രോ യജ്ഞേനവക്ലപ്ത ഇതി തന്ന്യായപൂർവ്വകത്വാദ്വിദ്യായാമപ്യനവക്ലപ്തത്വം ദ്യോതയതി; ന്യായസ്യ സാധാരണത്വാൽ; യൽ പുനസ്സംവർഗ്ഗവിദ്യായാം ശൂദ്രശബ്ദശ്രവണം ലിംഗം മന്യസേ ന തല്ലിംഗം ന്യായാഭാവാൽ, ന്യായോക്തേർ ഹി ലിംഗദർശനം ദ്യോതകം ഭവതി, ന ചാത്ര ന്യായോസ്തി, കാമഞ്ചായം ശൂദ്രശബ്ദസ്സംവർഗ്ഗവിദ്യായാമേവൈകസ്യാം ശൂദ്രമധികുര്യാൽ, തദ്വിഷയത്വാൽ, ന സർവാസു വിദ്യാസു, അർത്ഥവാദസ്ഥത്വാൽ; ന തു ക്വചിദപ്യയം ശൂദ്രമധികർത്തുമുത്സഹതേ, ശക്യതേ ചായം ശൂദ്രശബ്ദോധികൃതവിഷയേ യോജയിതും കഥമിത്യുച്യതേ കംവര ഏനമേതത്സന്തം സയുഗ്മാനമിവ രൈക്വമാത്ഥേത്യസ്മാദ്ധംസവാക്യാദാത്മനോനാദരം ശ്രുതവതോ ജാനശ്രുതേഃ പൗത്രായണസ്യ ശുഗുത്പേദേ, താമൃഷീരൈകഃ ശൂദ്രശബ്ദേനാനേന സൂചയാംബഭൂവാത്മനഃ പരോക്ഷജ്ഞാനസ്യ ഖ്യാപനായേതി ഗമ്യതേ. ജാതിശൂദ്രസ്യാനധികാരാൽ. കഥം പുനഃ ശൂദ്രശബ്ദേന ശുഗുത്പന്നാ സൂച്യത ഇത്യുച്യതേ? തദാ ദ്രവണാദ് ശുചമഭിദുദ്രാവ; ശുചാവാഭിദുദ്രുവേ, ശുചാവാ രൈക്വമഭിദുദ്രാവേതി ശൂദ്രാവയവാർത്ഥസംഭവാൽ, രൂഢാർത്ഥസ്യ അസംഭവാൽ. ദൃശ്യതേ ചായമർത്ഥോസ്യാമാഖ്യായികായാം.

സൂത്രം 35

ഭാഷ്യം: ഇതശ്ച ന ജാതിശൂദ്രോ ജാനശ്രുതി. യൽ കാരണം പ്രകരണനിരൂപണേന. ക്ഷത്രിയത്വമസ്യോത്തരത്ര ചൈത്ര രഥേനാഭിപ്രതാരിണാ ക്ഷത്രിയേണ സമഭിവ്യാഹാരാൽ ലിംഗാൽ ഗമ്യതേ. ഉത്തരത്ര ഹി സംവർഗ്ഗവിദ്യാവാക്യശേഷേ. ചൈത്രരഥിരഭി പ്രതാരീ ക്ഷത്രിയസ്സംകീർത്ത്യതേ: ''അഥ ഹ ശൗനകഞ്ച കാപേയമഭി പ്രതാരിണഞ്ച കാക്ഷസേനിം സൂതേന പരിവിഷ്യമാണൗ ബ്രഹ്മചാ രീബിഭിക്ഷേ ഇതി. ചൈത്രരഥിത്വഞ്ചാഭിപ്രതാരിണഃ കാപേയയോഗാ ദവഗന്തവ്യം കാപേയയോഗോ ഹി ചൈത്രരഥസ്യാവഗതഃ ഏതേന വൈ ചൈത്രരഥം കാപേയാ അയാജയൻ. ഇതി. സമാനാന്വയാനാഞ്ച പ്രായേണ സമാനാന്വയാ യാജകാ ഭവന്തി. 'തസ്മാച്ചൈത്രര ഥിർന്നാമൈകക്ഷത്രപതിരജായത'' ഇതി ച ക്ഷത്രപതിത്വാവഗമാൽ ക്ഷത്രിയത്വമസ്യാവഗന്തവ്യം. തേന ക്ഷത്രിയേണാഭിപ്രതാരിണാ സഹ സമാനായാം വിദ്യായാം സങ്കീർത്തനം ജാനശ്രുതേരപി ക്ഷത്രി യത്വം സൂചയതി. സമാനാനാമേവ ഹി പ്രായേണ സമഭിവ്യാഹാരാ ഭവന്തി. ക്ഷത്തൃപ്രേഷണാദൈശ്വര്യയോഗാച്ച ജാനശ്രുതേഃ ക്ഷത്രിയ താവഗതിഃ. അതോ ന ജാതി ശൂദ്രസ്യാധികാരഃ

സൂത്രം 36

ഭാഷ്യം: ഇതശ്ച ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ. യദ്വിദ്യാ പ്രദേശേ ഷുപനയനാദയഃ സംസ്കാരാഃ പരാമൃശ്യന്തേ. ''തം ഹോപനിന്യേ'' ''അധീഹി ഭഗവ ഇതി ഹോപസസാദ'' ''ബ്രഹ്മപരാ ബ്രഹ്മനിഷ്ഠാ പരം ബ്രഹ്മാന്വേഷമാണാ ഏഷ ഹ വൈ തത്സർവ്വം വക്ഷ്യതീ'' തി. ''തേഹ സമിത്പാണയോ ഭഗവന്തം പിപ്പലാദമുപസന്നാഃ'' ഇതി ച. ''താൻ ഹാനുപനയൈവേ''ത്യപി പ്രദർശിതൈവോപനയനപ്രാ പ്തിർഭവതി. ശൂദ്രസ്യ ച സംസ്കാരാഭാവോഭിലപ്യതേ ''ശൂദ്രശ്ച തുർത്ഥോ വർണ്ണ ഏകജാതി'' രിത്യേകജാതിത്വസ്മരണാൽ. ''ന ശൂദ്രേ പാതകം കിഞ്ചിന്ന ച സംസ്കാരമർഹതീ''ത്യാദിഭിശ്ച.

സൂത്രം 37

ഭാഷ്യം. ഇതശ്ച ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ യത്സത്യവചനേന ശൂദ്രത്വാഭാവേ നിർദ്ധാരിതേ ജാബാലം ഗൗതമ ഉപനേതുമനുശാ സിതും ച പ്രവവൃതേ. ''നൈതദബ്രാഹ്മണോ വിവക്തുമർഹതി

സമിധം സോമ്യാഹരോപത്വാനേഷ്യേ ന സത്യാദഗാഃ`` ഇതി ശ്രുതി ലിംഗാൽ.

സൂത്രം 38

ഭാഷ്യം: ഇതശ്ച ന ശൂദ്രസ്യാധികാരോ യദസ്യ സ്മൃതേഃ ശ്രവണാദ്ധ്യയനാർത്ഥ പ്രതിഷേധോ ഭവതി. വേദശ്രവണ പ്രതിഷേധോവേദാധ്യയനപ്രതിഷേധഃ തദർത്ഥജ്ഞാനാനുഷ്ഠാന യോശ്ച പ്രതിഷേധഃ ശൂദ്രസ്യ സ്മര്യതേ. ശ്രവണ പ്രതിഷേധസ്താവൽ. ``അഥാസ്യ വേദമുപശൃണ്വതസ്ത്രപുജതുഭ്യാം ശ്രോത്രപ്രതിപൂരണം`` ഇതി. ``പദ്യൂഹവാ ഏതൽ ശ്മശാനം യച്ഛൂദ്രസ്തസ്മാച്ഛൂദ്രസമീപേനാദ്ധ്യേതവ്യ`` മിതിച. അത ഏവാദ്ധ്യയനപ്രതിഷേധോ യസ്യ ഹി സമീപേപി നാദ്ധ്യേതവ്യം ഭവതി സ കഥമ ശ്രുതമധീയീത. ഭവതി. ച വേദോച്ചാരണേ ജിഹ്വാച്ഛേദോ ധാരണേ ശരീരഭേദഇതി. അത ഏവ ച തദർത്ഥജ്ഞാനാനുഷ്ഠാനയോഃ പ്രതിഷേധോ ഭവതി ``ന ശൂദ്രായ മതിം ദദ്യാ`` ദിതി. ``ദ്വിജാതീനാമദ്ധ്യയനമിജ്യാദാന`` മിതിച. യേഷാം പുനഃപൂർവ്വകൃതസംസ്കാരവശാദ്വിദുരധർമ്മവ്യാധപ്രഭൃതീനാം ജ്ഞാനോത്പത്തിസ്തേഷാം ന ശക്യതേ ഫലപ്രാപ്തിഃ പ്രതിബദ്ധും ജ്ഞാനസൈ്യകാന്തികഫലത്വാൽ. ``ശ്രാവയേച്ചതുരോ വർണ്ണാനി``തിചേതിഹാസപുരാണാധിഗമേ ചാതുർവർണ്ണ്യാധികാര സ്മരണാൽ. വേദപൂർവ്വകസ്തുനാസ്ത്യധികാരഃ ശൂദ്രാണാമിതി സ്ഥിതം.

അനുബന്ധം 3

``അഥ രാമോ മഹാതേജോഃ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമാഗതഃ
ചതുഃഷഷ്ഠിതമാൻ ഗ്രാമാൻ ബ്രാഹ്മണാന്വാക്യമബ്രവീൽ
ഇന്ദ്രലോകേ ച ഗത്വാഹമാഗച്ഛാമി ദ്വിജോത്തമാഃ
അനുജ്ഞാപ്യ ദ്വിജാൻ സർവ്വാനിന്ദ്രലോകം ജഗാമ ഹ
ഭാർഗ്ഗവാഗമനം ദൃഷ്ട്വാ ദേവേന്ദ്രസ്ത്വരിതോത്ഥിതഃ
അർഘ്യപാദ്യം സമാദായ പൂജയിത്വാഥ ഭാർഗ്ഗവം
അനർഘ്യമാസനം ദത്വാ മന്ദംമന്ദമുവാച ഹ
ഭൃഗുനന്ദന തതത്വജ്ഞ കിമാഗമനകാരണം

വക്തുമർഹസി രാജർഷേ കിമപേക്ഷാസ്തി ഭാർഗ്ഗവ
ദേവേന്ദ്രേണൈവമുക്തസ്തു ഭാർഗ്ഗവോ വാക്യമബ്രവീൽ
ശൃണു ദേവപതേ ത്വം മൽകാര്യഞ്ച വദാമ്യഹം
മൽഭൂമൗ നിത്യവാസീനാം ബ്രാഹ്മണാനാം തപസ്വിനാം
രത്യർത്ഥം ദേവനാര്യശ്ച ദാതവ്യാ ദേവവല്ലഭ
ഭാർഗ്ഗവേണൈവമുക്തശ്ച ദേവേന്ദ്രഃ പ്രദദൗ തദാ
ബ്രാഹ്മണാനാം ച രത്യർത്ഥം ഭാർഗ്ഗവായ സുകന്യകാഃ
ശശാങ്കവദനാ നാര്യസ്ത്രയഃ കന്യാസ്സുശോഭനാഃ
നവയൗവനസമ്പന്നാ രതിശാസ്ത്രവിചക്ഷണാഃ
ജയന്തസ്യ സുതാം കാഞ്ചിൽ സുഭഗാനാമ സുന്ദരീം
ഷട്കന്യാസഹിതാന്നാരീം ഭാർഗ്ഗവായ ദദൗ തദാ
പുനഃ കാഞ്ചിച്ച നാരീം തു ഗന്ധർവ്വസ്യ സുതാം ശുഭാം
ഷട്ക്കന്യാസഹിതാം നാരീം ദേവേന്ദ്രോ ഭാർഗ്ഗവായ ച
പുനശ്ച രാക്ഷസീം തന്വീം ഷട്ക്കന്യാസഹിതാം തദാ
ഭാർഗ്ഗവപ്രതിഗൃഹ്യാഥ പ്രഹൃഷ്ടോഭൂദ്ധിശാമ്പതേഃ
അഷ്ടാദശാഭിഃ കന്യാഭിഃ സഹനാരീസ്ത്രയശ്ശുഭാഃ
പ്രതിഗൃഹ്യ തദാ രാമഃ പ്രയാണമകരോത്തദാ
പ്രസ്ഥാനമകരോത്തത്ര ഭാർഗ്ഗവോ ഹൃഷ്ടമാനസഃ
താശ്ച സർവാസ്സമാനീയ സ്വസ്ഥാനം ഗതവാൻ നൃപഃ
വൃഷാദ്രീപുരമാഗത്യ ശ്രീമൂലസ്ഥാനമണ്ഡപേ
സംസ്ഥിതാൻ ബ്രാഹ്മണാൻ സർവ്വാനഭിവാദ്യാഥ ഭാർഗ്ഗവഃ
ഉവാച വാക്യം വാക്യജ്ഞഃ യോഗാചാര്യം ഗുരുഞ്ച വൈ
സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച മയാ നീതാ ദിവിസ്ഥിതാഃ
യൗവനാഢ്യാശ്ച സുന്ദര്യോ രത്യർത്ഥം നിത്യമേവച
ഗൃഹസ്ഥാനാം ദേവതാഭിഃ സുന്ദരീഭിർദ്വിജോത്തമാഃ
രത്യർത്ഥഞ്ച ശയിഷ്യന്തു സന്തത്യർത്ഥഞ്ച നിത്യശഃ
ഷട്ക്കന്യാസഹിതാം രാമോ ദേവനാരീന്നിവേശ്യ ച

വൃഷാദ്രീപുരമദ്ധ്യേ ച ക്രീഡാർത്ഥം ഷട്ഗൃഹാൻ തഥാ
കല്പയിത്വാഥ രാമശ്ച ബ്രാഹ്മണാനാം സുഖായ ച
ജ്യേഷ്ഠപുത്രം വിനാ സർവേ ബ്രാഹ്മണാ ദ്വിജസത്തമാഃ
സുഭഗാഭിശ്ച കന്യാഭീരതിം കുർവന്തു നിത്യശഃ
മമദേശേ ച ശൂദ്രാശ്ച മാസ്തു ദൃഷ്ടാശ്ച സന്തതം
ക്രീഡയന്തു സുരാസ്സർവേ ദിവി ദേവാ യഥാ തഥാ
തയാ സാകം ദ്വിജാ നിത്യം ചത്വാരോ വാത്രയശ്ച വാ
ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച സർവ്വേഷാം സംഗദോഷോ ന വിദ്യതേ
ദേവനാര്യഃ കില ത്വസ്മാൽ ക്രീഡാഹശ്ച ദിനേ ദിനേ
പരസ്ത്രീസംഗദോഷാനി മമദേശേ ന കിഞ്ചന
ദ്വിജസ്ത്രീയോജനാസ്സർവേ ക്രീഡായാമ ദ്വിജോത്തമാഃ
ഉപരിക്രീഡാ സുരതാനാചരന്തുസ്ത്രിയസ്സദാ
നാരീണാഞ്ച തു സർവ്വാസാം സ്തനവസ്ത്രാണി മാസ്ത്വിഹ
യഥേഷ്ടൈശ്ച ദ്വിജൈസ്സാകം ക്രീഡയദ്ധ്വം ദിനേ ദിനേ
തിഷ്ഠന്തു ദേവനാര്യശ്ച മൽ ഭൂമൗ കേരളേ സദാ
അംഗീകൃത്യ ദ്വിജാസ്സർവേ താഭിസ്സാകം സുഖം സ്ഥിതാഃ

....

ഷട്കന്യാസഹിതാം നാരീം ഗന്ധർവ്വസ്യകുലോത്ഭവാം
ലക്ഷ്മീപുര്യാം നിവേശ്യാഥ തത്ര തത്ര ച ഭാർഗ്ഗവഃ
ക്രീഡാർത്ഥം ബ്രാഹ്മണാസ്സർവ്വേ അംഗീകുർവന്തു നിത്യശഃ
താഭിസ്സുന്ദരനാരീഭിഃ ക്രീഡയന്തു ദ്വിജോത്തമാഃ
സാമന്താനാം ദ്വിജാതീനാമന്യദേശേ നിവാസിനാം
ബ്രാഹ്മണാനാം തു വാ നാര്യസ്തിഷ്ഠന്തു ച സുഖായ വൈ
താസ്തു ഗന്ധർവ്വലോകേ തു ആചരന്തു യഥാ തഥാ
ഏകസ്യാശ്ചൈവ ഏകോസ്തു മദ്ധ്യദേശേ നിവാസിനാം
ഗന്ധർവ്വകുലനാരീഭിർമ്മാനയുക്താഭിരന്വഹം
ബ്രാഹ്മണാശ്ചൈവ സാമന്താഃ ക്രീഡയന്തു ദിനേ ദിനേ
കശ്ചിദ്ദേവതയാ സാകമുപരിക്രീഡമാഗളം

രതിം കൃത്വാ ദ്വിജാസ്സർവേ തിഷ്ഠന്തു ച യഥാസുഖം
പുനശ്ച രാക്ഷസീംതന്വീം ഷട്ക്കന്യാസഹിതാം തദാ
അംബികായാം പുരേ രാമോ നിവേശ്യോന്മത്തയൗവനാം
ബ്രാഹ്മണാനാഞ്ച രത്യർത്ഥം തിഷ്ഠന്തു ച ദിനേ ദിനേ
യഥാ രക്ഷസലോകേ ച കർത്തവ്യം കന്യകാസ്തഥാ
ബ്രാഹ്മണൈശ്ച സദാ യൂയം രതിക്രീഡനമംഗളം
സർവേ.... രമയന്തു ദ്വിജോത്തമാഃ.

(കേ. മാ. 40-ാം 50-ാം അദ്ധ്യായങ്ങൾ)

അനുബന്ധം 4

ഈശാലയാപിനഃ കേചിൽ കേചിദ്ധർമ്മപലായിനഃ
സാമഭിസ്തുതപാഃ കേചിദേവംമിഥ്യാഭിമാനിനഃ
ദോഷൈകനിരതാഃ കേചദ്വിശതാദാത്മ്യമാനിനഃ
സ്ത്രീത്വം പുംസ്ത്വം ദ്വയോർ ജാതിരിതരാഃ ഭ്രാന്തിമൂലകാഃ
വേദാഃ പ്രമാണം നേച്ഛന്തി ഹ്യാഗമം നൈവ ചാപരേ
സത്യക്ഷമേ കൃതേ ചേതി ലോകായതമതാനുഗീ
ശക്തിരേവ സവിത്രീതി മതം ജഗ്നിഹിരേ പരേ
ഭൈരവീതന്ത്രമാലംബ്യ ജാതിസങ്കരകാരിണഃ
ജനനീജനകാൻ ജന്യാൻ ധർമ്മപത്നീഃ ദ്വിഷന്തി ച
ദേവാൻ ദ്വിജാൻ ഗുരൂൻ പ്രാജ്ഞാൻ ധർമ്മമാർഗ്ഗാനു
വർത്തിനഃ

അവമാന്യ മഹത്ത്വം തു വിവിധാ ധിഷണാഃ പരേ
ഈശോഹം ബലഭദ്രോഹം സിദ്ധോഹം ബലവാനഹം
ആഢ്യോസ്മി ജലവാനസ്മി കോ ദ്യമേ ഇതി വാദിനഃ
ഭൂതാഭിചാരതോ ഭക്ഷാ: സർവഭക്ഷാ വിഭക്ഷകാഃ
ഹരേരനർപ്പിതാഹാരാഃ അന്യദേവാർപ്പിതാശനാഃ
പുത്രാദീൻ നൈവ പുഷ്ണന്തി ശിശ്നോദരരതാഃ പരേ
പരസ്ത്രീനിരതാസ്സർവേ സല്പികാദല്പധർമ്മിണഃ
സ്വസ്മിൻ ഗുണിത്വമന്താരോ ദേവദ്വിജാനു നിന്ദിനഃ

മാംസാഹാരാ മദ്യപാശ്ച സ്വദാരാച്ഛിദ്രവാദിനഃ
ഷണ്ഡാമേകൈകലിംഗൈശ്ച പാഷണ്ഡശകുനൈസ്തഥാ
ഏതദുക്തമനുഷ്ഠായ ജനാസ്സർവേപി സന്തി ഹി
ഏകജന്യാ ജനാഃ കേചിന്നൈകജന്യാ ജനാഃ പരേ
സങ്കീർണ്ണബുദ്ധയഃ കേവിദ്യോനിസങ്കരകാരിണഃ
ദോഷാന്നൈവ വിചിന്വന്തി കാരണം ഹ്യത്ര കാരണം.
ഗരദാ ബ്രാഹ്മണാഃ കേചിദ്വിവാഹസ്യ ച കണ്ടകാഃ
വൃത്തിച്ഛേദകരാഃ കേചിൽ പരദോഷാവമർശ നഃ
ഏവം ജനാഃ ബഹുവിധാഃ ദോഷവാർത്തൈകലോലുപാഃ
ഏകകൃച്ഛ്റാദ്വികൃച്ഛ്റാശ്ച ത്രിചതുഃകൃച്ഛ്റകാഃ പരേ
ഏകകൂർച്ചാദ്വികൂർച്ചാശ്ച ബഹുകൂർച്ചാതികൂർച്ചകാഃ
മന്ത്രവാദരതാഃ കേചില്ലോകോപകൃതിഹേതവേ
നാമഭിർ ജിനസമ്പന്നാ ശ്രുതിശാസ്ത്രവിവർജിതാഃ
ലോകാൻ ദ്വിഷന്തി ധർമ്മജ്ഞാൻ ഗരദാ ലോകഗർഹിതാഃ
കൂടസാക്ഷിപ്രവക്താരഃ സസ്നേഹാസ്താദൃശേഷു ച
പാപക്ഷിപകലൗ ലോകാൻ സദോഷാദോഷവാദിനഃ
നതൈസ്സഹ വസേദ്ധീമാൻ നാവമന്യേത കർഹിചിൽ
അനന്താഗണശോ ദോഷാ ഉദാഹർത്തും ന ച ക്ഷമാഃ
കൃച്ഛ്റേശാനാഞ്ച വേദാനാം കാ തത്രപരിദേവനാ
ഗ്രാമേ ഗ്രാമേ ദുരാചാരാ ലോകാസ്സന്തി ഹ്യനേകശഃ
ഏവം മഹാന്തമാലോകം ഗ്രാമമാശ്രയതേ ജനാഃ
ഏവം കുലേഷു സർവേഷു ദോഷജാത്യമനന്തകം
സദ്വംശജാ അയോഗ്യാശ്ച നിന്ദ്യാ ഏവ ന സംശയഃ
ധനുർവംശോ വിശുദ്ധോപി നിർഗ്ഗുണഃ കിം കരിഷ്യതി
യോഗ്യോ ദുർവംശജാതോപി ശസ്യതേ സർവസജ്ജനൈഃ
സ്ക്കാന്ദേ നാഗരഖണ്ഡേപി പ്രോക്തം ലൈംഗേപി ചോദിതഃ
ജാതീനാം നിർണ്ണയഃ സമ്യഗുദാഹരണപൂർവ്വകം.

(സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം)

കുറിപ്പുകൾ

1. വിവാദാസ്പദമായ ഒരു പദമത്രേ പാഷണ്ഡൻ എന്നതു്. കണ്ണിൽപ്പെട്ടാൽ പോലും പാപം ഉണ്ടാക്കുന്നവൻ എന്നാണു പാഷണ്ഡപദത്തിന്റെ വ്യുൽപത്തി. ദുഷ്കൃത്യങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നവൻ എന്നാണു മറ്റൊരു വ്യുൽപത്തി. രണ്ടും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളാണല്ലോ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പാഷണ്ഡമതത്തിന്റെ അർത്ഥവും വിവാദാസ്പദമാണ്. അധഃപതിച്ച ആര്യന്മാരെക്കുറിക്കാനാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പാഷണ്ഡപദം ഇവിടെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. വൈദികബ്രാഹ്മണരാവട്ടെ വേദനിന്ദകരായ നാസ്തികന്മാരെക്കുറിക്കാനാണു പാഷണ്ഡപദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. നിഷിദ്ധകാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവനും ധർമ്മഭ്രഷ്ടനുമായ പാപിയാണു പാഷണ്ഡനെന്നു വിഷ്ണുപുരാണടീകയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ അർത്ഥംതന്നെയാണു സ്വാമികളും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

2. വൈതരണി = സിന്ധുനദി

3. തമിഴ്നാട്ടിലെ ഒരു തീർത്ഥസ്ഥാനം.

4. ശൂർപ്പാകാരം = മുറത്തിന്റെ രൂപത്തിലുള്ളതു്.

5. തീണ്ടാരിയായിരിക്കുന്നവളും മറ്റും നല്കുന്ന ആഹാരം.

6. കുത്സിതാന്നം = കെട്ടചോറു്. ചീത്ത ആഹാരം. തൊട്ടുകൂടാത്തവരും മറ്റും നല്കുന്ന ആഹാരം.

7. ഉത്തരപാഞ്ചാലദേശം. അഹിക്ഷേത്രം എന്നുപറയുന്ന തുളുനാടെന്നും അർത്ഥം.

8. അസിപ്രസ്ഥം എന്നുപേരുള്ള ഭൂമിഭാഗത്തു്

9. ഏതാവൽപര്യന്തം= ഇതുവരെ

10. മാതൃഹത്തി =മാതൃഹത്യ

11. ഷോഡശ = പതിനാറു്. മഹാദാനങ്ങൾ പതിനാറാണു്. 1. തുലാപുരുഷദാനം 2. ഹിരണ്യഗർഭദാനം 3. ബ്രഹ്മാണ്ഡദാനം 4 കല്പകവൃക്ഷദാനം 5 ഗോസഹസ്രദാനം 6. ഹിരണ്യകാമധേനുദാനം 7 ഹിരണ്യാശ്വദാനം 8 ഹിരണ്യാശ്വരഥദാനം 9. ഹേമഹസ്തിരഥദാനം 10. പഞ്ചലാംഗലകദാനം 11 ധാരാദാനം 12 വിശ്വചക്രദാനം 13 കല്പലതാദാനം 14 സപ്തസാഗരകദാനം 15 രത്നധേനുദാനം 16 മഹാപുതഘടദാനം

12 കാര്യകാരണസംബന്ധയുക്തി – കാരണമില്ലാതെ കാര്യമില്ല എന്ന യുക്തി. കാര്യവും കാരണവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം അതത്രേ. കാരണമുണ്ടെങ്കിലേ കാര്യമുള്ളു.

13. അദ്യാപി = ഇന്നും

14. പൃഷോദര തുടങ്ങിയ ശബ്ദങ്ങളുടെ ഒരു ഗണം പാണിനി പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ ഗണത്തിൽപ്പെട്ട വാക്കുകളുടെ വർണവ്യത്യാസത്തിനു വിശേഷിച്ചു ശാസ്ത്രനിയമമില്ല. പഠിച്ചിട്ടുള്ളതു് അതുപോലെ സ്വീകരിക്കുകയാണു പതിവു്. ഹിംസിക്കുന്ന 'ഹിംസം 'സിംഹ'മായതുപോലെ 'ലജ്മി' 'ജല്മി' ആയതാകാം. ലജ്ധാതുവിനു ലജ്ജിക്കുക എന്നർഥം.

15. പ്രതിഗ്രഹീതന്മാർ = ദാനം സ്വീകരിച്ചവർ

16. വടക്കേദിക്കിന്റെ അധിപനായ കുബേരനത്രേ സകല സമ്പത്തിന്റെയും അധിപനും.

17. ദാതാവു ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠനും സ്വീകൃത്തുകൾ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരും എന്ന് യഥാക്രമം അന്വയിപ്പിക്കണം.

18. ദാനം സ്വീകരിക്കരുതാത്ത ആൾ സ്വീകരിക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷം.

19. അർഥം – പെട്ടെന്നുചെന്ന് ദാനാർഹന്മാരായ ബ്രാഹ്മണശ്രേഷ്ഠന്മാരെ കൊണ്ടുവരിക.

20. അർഥം – ഞാൻ പത്തു ദാനങ്ങൾ നല്കുന്നു; ബ്രാഹ്മണർ ദാനാർഹന്മാരാണല്ലോ.

21 ദാതാവിന്റെ പാപത്തെ കർമ്മശക്തികൊണ്ടു് അവരിലും തങ്ങളിലും പറ്റാത്തവിധം നശിപ്പിക്കുന്നതാണു ദാനാർഹന്മാരുടെ ലക്ഷണമെന്നു മുൻപുപറഞ്ഞതോർമ്മിക്കുക. പാപമുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും ദാനാർഹതയുടെ വ്യവധാനം അഥവാ തടസ്സംകൊണ്ടു് അതില്ലാതാവും. അതത്രേ വ്യവധാനജന്യപാപാഭാവം എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

22. ഫലത്തിൽ വന്നുചേരുന്നു എന്നതത്രേ അർഥാത്സിദ്ധിന്യായം. ദാനം കയ്യിൽവാങ്ങിയോ ഇല്ലയോ എന്നുനോക്കാതെതന്നെ ഫലത്തിൽ പാപാഭാവം ഉണ്ടെന്നു വന്നുചേരുന്നു കാരണം. വാങ്ങിയാലും ഇല്ലെങ്കിലും ദാനാർഹത ഉള്ളതുകൊണ്ടു പാപമില്ല.

23. ബ്രാഹ്മണരുടെ വേദാധ്യയനത്തിൽ വേദമന്ത്രം ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ ഉദാത്തം അനുദാത്തം സ്വരിതം എന്നീ സ്വരങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണം തെറ്റുകൂടാതെവേണം. ഓരോ സ്വരത്തിന്റെയും ഉദാത്താനുദാത്ത സ്വരിരഭേദം തെറ്റാതിരിക്കാൻ ഒരു സവിശേഷ രീതിയിൽ തല ചലിപ്പിക്കുക പതിവാണ്. ഇതു് ഭാരതത്തിലെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിലെ രീതിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു രീതിയിലാണു കേരളത്തിൽ.

24. പുവും നീരും സഹിതം

25. കൊടുക്കുന്നയാളിന്റെ പാപം

26. കൊടുക്കപ്പെടുന്ന വസ്തു

27. കൊടുക്കപ്പെട്ട വസ്തു

28. സ്വീകൃത്തു് = സ്വീകരിക്കുന്നയാൾ

29. കൊടുക്കുന്നയാളിന്റെ സങ്കല്പം

30. സങ്കല്പത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള പാപത്തോടുകുടിയ

31. കുടിയാന്മാരുടെ

32. മറ്റൊരു ദേശവും ശരണമില്ലാത്തവരായിട്ട്

33. അർഥം – അവിടെ വേദജ്ഞന്മാരാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടവനും ഷഡ്ക്കർമ്മ നിരതനും (ബ്രാഹ്മണർക്കു വിധിച്ചിട്ടുള്ള അധ്യാപനം, അധ്യയനം, യജനം, യാജനം, ദാനം, പ്രതിഗ്രഹം എന്നിവയിൽ തൽപരനും) അ പട്ടണത്തിൽ എപ്പോഴും ആചാര്യനും സുബുദ്ധിയുമായ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടു്. അയാളുടെ ഭാര്യ പതിവ്രതയും ഭർത്താവിനെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിൽ താൽപര്യമുള്ളവളും ആണു്. അവർക്കു് എട്ടുപുത്രന്മാർ. ബ്രാഹ്മണരുടെ ഗുരുവായ അയാൾ ഭാർഗവനാൽ മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടു് എട്ടുപുത്രന്മാരോടും ഭാര്യയോടുമൊത്തു് ഓടിപ്പോയി കേരളദേശത്തിലെ വൃഷാദ്രീപുരത്തെത്തി. (തൃശ്ശിവപേരൂരാണത്രേ വൃഷാദ്രീപുരം. വൃഷം അഥവാ കാള കണ്ട നഗരം എന്നു് അർഥം. പരശുരാമൻ കേരളത്തിന്റെ രക്ഷാർഥം കൈലാസത്തുചെന്നു പരമശിവനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുംവഴി ശിവന്റെ വാഹനമായ കാള ഒരു പർവതം കണ്ടിട്ടു് അവിടെനിന്നു. അതിനടുത്തുള്ള പുരമെന്നു് നരസിംഹപുരാണത്തിൽ പറയുന്നു.)

34. മണ്ടൻ പോലും

35. കൊടുത്തതു തിരിച്ചെടുക്കുക എന്ന ദോഷം

36. സഹ്യപർവതം മുതൽ സമുദ്രം വരെ. അങ്ങനെ ആകെ അറുപത്തിനാലു്.

37. കേരളോൽപത്തിയിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നപ്രകാരം അറുപത്തിനാലു ഗ്രാമങ്ങൾ ഇനിപ്പറയുന്നവയാകുന്നു. 1) ഗോകർണം 2) ഗോമകുടം 3) കാരവള്ളി 4) മല്ലൂർ 5) എപ്പനൂർ 6) ചെപ്പനൂർ 7) കാടലൂർ 8) കല്ലനൂർ 9) കാര്യച്ചിറ 10) പയ്യൻചിറ 11) തൃക്കണ്ണി 12) തൃക്കട്ട 13) തൃക്കൺപാല 14) തൃച്ചോല 15) കൊല്ലൂർ 16) കോമലം 17) വെള്ളാര 18) വെങ്ങാട് 19) വെൺകടം 20) ചെങ്ങോട് 21) കോടീശ്വരം 22) മഞ്ചീശ്വരം 23) ഉടുപ്പു 24) ശങ്കരനാരായണം 25) കൊട്ടം 26) വള്ളി 27) മൊറ 28) പഞ്ച 29) വിട്ടൽ 30) കുമാരമംഗലം 31) തിരുവനന്തപുരം 32) കണ്ണപുരം 33) പയ്യന്നൂർ 34) പെരിഞ്ചല്ലൂർ 35) കരിക്കാടു് 36) ഈശാനമംഗലം 37) ആലത്തൂർ 38)

കരിന്തോളം 39) തൃപ്പിവപേരൂർ 40) പന്നിയൂർ 41) ചോവരം 42) ശിവപുരം 43) പറപ്പൂർ 44) പൈ ാണിക്കുളം 45) മൂഷികക്കുളം 46) ഇരിങ്ങാടിക്കോട് 47) അടപ്പൂർ 48) ചെങ്ങനോട്ട് 49) ഉളിയനൂർ 50) കഴുതനാട്ട് 51) കഴച്ചൂർ 52) ഇളിഭ്യം 53) ചമുണ്ഡ 54) ആവട്ടിപ്പുത്തൂർ 55) കാടുകറുക 56) കിട ങ്ങൂർ 57) കാരനല്ലൂർ 58) കവിയൂർ 59) ഏറ്റുളനിയൂർ 60) നില്മണ്ണ 61) ആണ്മണി 62) ആണ്മളം 63) തിരുവല്ലായി 64) ചെങ്ങന്നിയൂർ.

38. രാമന്റെ അതായതു പരശുരാമന്റെ ശാപത്താൽ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടവരാ യിരിക്കുന്ന

39. ശൂദ്രന്മാർ കൊടുക്കുന്ന അന്നത്തിൽ തൽപരരായിട്ട്.

40. ബ്രാഹ്മണന്ന് ശൂദ്രനോടു വാസനിവാരക വാക്യവും ശൂദ്രന്ന് ബ്രാഹ്മ ണനോടു ദൂതവാക്യവും ഉച്ചരിക്കാം എന്നുള്ളതത്രേ രണ്ടുപേർക്കും സമാ നമായ ധർമ്മം. പ്രായത്തിൽ ഇളയവനായാലും ബ്രാഹ്മണനാണോ അയാൾ വന്നാൽ ക്ഷത്രിയനും വൈശ്യനും എഴുന്നേറ്റു അഭിവാദനം ചെയ്യണം. അതാണു ക്ഷത്രിയർക്കും വൈശ്യർക്കും സമാനമായ ധർമ്മം. പരശുരാമക്ഷേത്രത്തിൽ ശൂദ്രനു അഭിവാദനം ചെയ്യാൻ അവകാശമില്ല. അതിനുപകരം അവൻ കൈകുപ്പി നില്ക്കണം. അതത്രേ പരശുരാമന്റെ അനുശാസനം. ഭാർഗവക്ഷേത്രത്തിനു വെളിയിലാണെങ്കിൽ ക്ഷത്രിയ ന്മാർക്കും വൈശ്യന്മാർക്കും സ്ത്രീകർമ്മം തന്നെയാണ് ക്നുപ്തപ്പെടു ത്തിയിട്ടുള്ളത്. ബ്രാഹ്മണനുവേണ്ടി യാതൊരു വൈക്ലബ്യവും കൂടാതെ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുകയത്രേ ക്ഷത്രിയനും ശൂദ്രനും സമാനമായ ധർമ്മ മായി ഉദാഹരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. പുല്ലുവെട്ടുക. നിലമുഴുക. കന്നുകാലിക്കു വേണ്ടി പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുക എന്നിവ മൂന്നുമത്രേ വൈശ്യനും ശൂദ്രനും സമാനമായ ധർമ്മം. (ഈ മൂന്നുംകൊണ്ടു മുഖ്യമായി ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളത് കൃഷിയെയത്രേ)

41. മരങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കാട്ടിൽ എന്നർത്ഥം.

42. വജ്രപാതം = ഇടിവീഴൽ

43. ബ്രാഹ്മണൻ എന്റെ ദൈവം എന്നർത്ഥം

44. തെൻപാണ്ടിനാട്ട്. കുട്ടനാട്ട്. കുടനാട്ട്. കർക്കനാട്ട്. വേണാട്ട്. പുഴി നാട്ട്. പന്റിനാട്ട്. അരുവാനാട്ട്. അരുവാവടതലൈനാട്ട്. ചീതനാട്ട്. മല നാട്ട്. പുനൽനാട്ട് എന്നിവയത്രേ പഴയ പന്ത്രണ്ടു തമിഴ്നാടുകൾ.

45. പ്രസംഗങ്ങൾ = സന്ദർഭങ്ങൾ

46. അൽതബരി. അഹ്മദുൽ ബലാസരി എന്നീ സഞ്ചാരികൾ

47. ഗഡ്ഡലിക എന്നാൽ ആട് എന്നർത്ഥം. ഒരാട്ട് അബദ്ധത്തിൽ ഒഴുക്കിൽ

ഈറങ്ങി ഒഴുകിപ്പോയാൽ പിന്നാലെ പറ്റത്തിലെ മറ്റാടുകളും ഒഴുക്കിൽപെട്ടൊഴുകിപ്പോകുംപോലെ. ഒരാൾ അബദ്ധം കാണിച്ചാൽ അതു മനസ്സിലാക്കാതെ മറ്റുള്ളവരും അയാളെ പിന്തുടർന്നബദ്ധംകാണിക്കുന്നതിനെ ഈ ന്യായം കുറിക്കുന്നു. ഇതുതന്നെയാണു ഗതാനുഗതികലോകം.

48. തമിഴ്, മലയാളം, തെലുങ്ക്, കന്നടം, തുളു, കുർഗ്, തുദ, കോത, ഗോണ്ഡ്, കൊണ്ട്, രാജ്മഹൽ, ഒറാവൊൺ എന്നീ പിരിവുകളുള്ള തമിഴ്മൂലത്തിലെ എന്നർഥം.

49. സ്വാർഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന ഷ്യഞ്പ്രത്യയംകൊണ്ടു്. ഷ്യഞ് അത്രേ ണ്യ എന്നതിൽ കാണുന്നതു്. ചാതുർവർണ്യം എന്നാൽ നാലുവർണങ്ങൾ എന്നേ അർഥമുള്ളു എന്നു ചുരുക്കം. ഇതുപോലെതന്നെ ഷാഡ്ഗുണ്യം, ത്രൈലോക്യം തുടങ്ങിയ പദങ്ങളും.

50. ഇല്ലാത്തതുണ്ടെന്നു പറയുന്നതാണു് ആരോപണം. അതല്ലാത്തതിനെ അതെന്നു പറയുന്നതു് ആരോപണം എന്നും പറയാം.

51. ഋഗ്വേദം പത്താം മണ്ഡലത്തിലെ തൊണ്ണൂറാമത്തെ സൂക്തം.

52. പാചകപദത്തിന്റെ ഒരുഭാഗമായ പച് എന്നർഥം.

53. ഉദ്ഭിദ് എന്നതു വൃക്ഷലതാദികളുടെ ഒരു സാമാന്യനാമവും ഒരു വിശേഷയാഗത്തിന്റെ പേരും ആകുന്നു. യാഗത്തെക്കുറിക്കുന്നതിൽ വൃക്ഷലതാദ്യർഥത്തിനു യാതൊരു പ്രസക്തിയുമില്ല.

54. ഇദാനീന്തന ബ്രാഹ്മണരുടെ = ഇപ്പോഴത്തെ ബ്രാഹ്മണരുടെ

55. വൈദികപദങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണു നിഘണ്ടു. നിഘണ്ടുവിലെ പദങ്ങൾക്കാണു നിരുക്തത്തിൽ യാസ്കൻ നിരുക്തി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്

56. ബ്രഹ്മസൂത്രം 1–3–34.

57. സരസ്വതീ ത്വദൃശ്യാ എന്നാണു പറയാറു്. വറ്റിപ്പോയ സരസ്വതീനദിയെയാണിവിടെക്കുറിക്കുന്നതു്.

58. അവധി = അതിരു്.

59. ഋ എന്ന ധാതു ഗതി (ഗമിക്കുക) എന്ന അർഥത്തെക്കുറിക്കുന്നു. ഗതി എന്ന അർഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾക്കു് അറിയുക എന്ന അർഥവും ഉണ്ടു് എന്നർഥം.

60. മറുപടിയും = മറിച്ചും.

III

വേദാധികാര നിരൂപണം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ഒന്ന്

വേദസ്വരൂപം.

1. ലോകത്തിൽ മിക്കപേരും ഗൗരവമാക്കി വച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം ഏതാകുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചാൽ വേദമത്രേ സന്ദേഹമില്ല. സൃഷ്ടിയിൽ അടങ്ങിയ സകല ജനങ്ങളും നാസ്തികന്മാർ, ആസ്തികന്മാർ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു വകുപ്പിലുൾപ്പെടും. ഈശ്വരനേ ഇല്ല, എന്നുള്ളവർ നാസ്തികന്മാർ ആകുന്നു. നാസ്തികവാദം ചെയ്യുന്നവർ ചിലരുണ്ടായിരുന്നാലും വാസ്തവത്തിൽ ആ മതത്തെ ആന്തരമായി വിശ്വസിച്ച് അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ ഒരുത്തരും കാണുകയില്ല. ആ പരാത്പരവസ്തു ഉണ്ടെന്നു വിശ്വസിച്ചു നടക്കുന്നവർ ആസ്തികന്മാരാകുന്നു. ഇവരുടെ സംഖ്യ വളരെയുണ്ട്; എങ്കിലും ഈശ്വരസ്വരൂപത്തേയും, ഈശ്വരനും പ്രപഞ്ചത്തിനുമുള്ള സംബന്ധങ്ങളേയും, ഈശ്വരന്റെ ശക്തി ഗുണാതിശയങ്ങളേയും കുറിച്ചുള്ള ബോധാചരണങ്ങളിൽ ഇവർ പല വകക്കാരായിരിക്കും.

ഈ വർഗ്ഗങ്ങളിൽ ശ്രൗതന്മാർ, പ്രപഞ്ചവേദികൾ എന്ന രണ്ടു വകുപ്പുകാരെപ്പറ്റി പ്രകൃതത്തിൽ വിചാരിച്ചാൽ മതിയാകും. ധർമ്മാധർമ്മജ്ഞാനമുണ്ടാകുന്നതിലേയ്ക്ക് ഈശ്വരൻതന്നെ ദയവുചെയ്തു വേദമെന്ന ഒരു പുസ്തകത്തെ നമുക്കു തന്നുവെന്നു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നവരെല്ലാവരും ശ്രൗതന്മാരാണ് ഇപ്രകാരമല്ലാതെ ഈശ്വരൻ ഒരുത്തൻതന്നെ രക്ഷിതാവെന്നും അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ച പ്രപഞ്ചംതന്നെ വേദമെന്നും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നവർ പ്രപഞ്ചവേദികളാണ്. വേദവിഷയത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഈ വകുപ്പുകാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളേയും ഒന്നോടൊന്നിപ്പിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്യുന്നത് അനാവശ്യമാകയില്ലെന്നു കരുതുന്നു.

2 വേദമെന്നത് എന്ത്? അതിന്റെ കർത്താവ് ആര്? അതിന്റെ സംഖ്യ എത്ര? അതെങ്ങനെയുള്ളതാണ്. എന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ അതിനു കർത്താവില്ലെന്നു ചിലരും, അത് ഋഷിപ്രോക്തമെന്നു മറ്റു ചിലരും, അതിനെ ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചുവെന്നു വേറേചിലരും, വേദത്തിനു സംഖ്യയില്ല എന്ന് ഏതാനും ചിലരും, സകല പ്രമാണങ്ങളിലുംവച്ച് വേദം തന്നെ മുഖ്യമെന്ന് ഒരുകൂട്ടരും, അത് മനുഷ്യകർത്തൃകമാണെന്നു പിന്നെച്ചിലരും, ശബ്ദപ്രമാണങ്ങളിൽവെച്ച് ഇതു മുഖ്യം തന്നെ എന്നു വരികിലും, പ്രത്യക്ഷാനുമാനാപേക്ഷയാ ഇതു താഴ്ന്നതെന്നു ചിലരും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നതായി അറിയുന്നതിനാൽ ഈ വിഷയങ്ങളെയെല്ലാം ഓരോന്നായിട്ടു നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടത് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു.

3 ഇവിടെ ആദ്യമായി വേദമെന്ന ശബ്ദത്തിന് അർത്ഥമെന്തെന്നാണു വിചാരിക്കേണ്ടത്. ഒരു വസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണമായ ബോധം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതിനുള്ള പല നാമങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തേയും ഉദ്ദേശത്തേയും ഒന്നായിചേർത്തു യോജിപ്പിക്കയെന്നത് ആവശ്യമാകും. ആകയാൽ വേദമെന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ അന്തരംഗത്തെ അറിവാനിച്ഛിക്കുന്നവർ അതിന്റെ പര്യായങ്ങളോട് അതിനെചേർത്ത് ആലോചിക്കേണ്ടതാണ്.

വേദം, ശ്രുതി, ആമ്നായം ഈ മൂന്നു പദങ്ങളും ഒരേ അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്നതായി അമരകോശകാരൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ വേദമെന്നതിന്റെ നിഷ്പത്തി പറയുമ്പോൾ ''വിദന്ത്യനേന ധർമ്മാധർമ്മാവിതി വേദഃ'' യാതൊന്നിന്റെ സഹായത്താൽ ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ അറിയാനിടയാകുന്നോ അതിനെ വേദമെന്നു പറയുന്നു- എന്നു ചിലരും, ''വേദയതീതി വേദഃ''- വേദിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ' വേദമെന്നു മറ്റു ചിലരും പറയും. ഈ രണ്ടു നിഷ്പത്തികളിലും ശബ്ദങ്ങൾ വെവ്വേറെ എന്നുവരികിലും അർത്ഥത്തിൽ ഭേദമില്ല. ഇനി 'ബ്രഹ്മം - നിഗമം' എന്നു ശബ്ദരത്നാവലിയും, 'പ്രവചനം എന്നു ജടാധരനും ഇതിനു പര്യായങ്ങൾ. പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ''ബ്രഹ്മവേദേതി ബ്രാഹ്മണഃ'' എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം ബ്രഹ്മത്തെ - പരമാത്മാവിനെ താനായി അറിയുന്നവൻ എന്ന വ്യുത്പത്തിയനുസരിച്ചുള്ള ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയെ ഒഴിച്ച് ബ്രഹ്മ-ശബ്ദ ബ്രഹ്മ- ത്തെ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവൻ ബ്രാഹ്മണപദവാച്യ

നായത് ഇതിലെ ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ സാർത്ഥക്യംകൊണ്ടാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. വേദമെന്ന ഗ്രന്ഥം ജീവാത്മ പരമാത്മാക്കളുടെ ഇരിപ്പിനേയും, അവയുടെ സ്വരൂപ സംബന്ധാദികളേയും എങ്ങനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നോ അതുപോലെതന്നെ പ്രപഞ്ചവും അവയെ ശോഭിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ വേദമെന്നതു പ്രപഞ്ചംതന്നെ; അല്ലാതെ അപ്രകാരം പറയപ്പെടുന്ന പുസ്തകം മാത്രമല്ല, എന്നു പ്രപഞ്ചവേദികൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

മേലും, ''ശ്രൂയതേ ധർമ്മാധർമ്മാദികം അനയാ ഇതി ശ്രുതിഃ''– ധർമ്മാധർമ്മാദികൾ ഇതിന്റെ സഹായത്താൽ കേൾക്കപ്പെടുകകൊണ്ട് ഇതിനു ശ്രുതിയെന്നു പേരുവന്നു – എന്നു ചിലരും ''ശ്രൂയത ഇതി ശ്രുതിഃ'' – ശ്രവിക്കപ്പെടുകയാൽ ശ്രുതിയെന്നായി – എന്നു മറ്റു ചിലരും ഇതിനു നിഷ്പത്തി പറയുന്നു. ഈശ്വരങ്കൽനിന്നു നേരേ കേൾക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ഇതിനു ശ്രുതി എന്ന നാമം സിദ്ധിച്ചതായി ശ്രൗതന്മാർ പറയുന്നു. പ്രപഞ്ചവേദികളുടെ അഭിപ്രായം വേറെ വിധത്തിലാണ്; എങ്ങനെയെന്നാൽ, വേദങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും എഴുത്തുകൾ ഏർപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പോലെ ഇതു പുസ്തകങ്ങളിൽ പഠിക്കപ്പെടാതെ ഒരുത്തൻ മറ്റൊരുത്തനും, അവൻ വേറേ ഒരുത്തനും, അദ്ധ്യയനം ചെയ്യിച്ചുതന്നെ 'പ്രവചന'മായി എന്നത്രേ ഇതിനർത്ഥം എന്നു പ്രപഞ്ചവേദികൾ പറയും. വേദമെന്നതിനുള്ള മറ്റൊരു പര്യായം ഈ പ്രപഞ്ചവേദികളുടെ മതത്തെ ആദരിക്കുന്നു. ''ആമ്നായതേ പാരംപര്യേണ ഇത്യാമ്നായഃ'' – പരംപരയായി അഭ്യസിക്കപ്പെടുകയാൽ ഇതിനെ ആമ്നായമെന്നു പറയുന്നു – എന്ന് ഇതിനു നിഷ്പത്തി സാധിക്കുന്നു; അച്ഛൻ മകനും; മകൻ പൗത്രനും ഈ മാതിരിയിൽ പാഠം ചൊല്ലി നിലനിന്നു പോരുന്നതിനാൽ ഇതിന് 'ആമ്നായം' എന്നു നാമം. ഈ രണ്ടുപേരുടേയും മതം ഭിന്നിച്ചിരിക്കയാൽ വേദം പൗരുഷേയമോ അപൗരുഷേയമോ എന്ന് ഒരു വിചാരം ഉണ്ടാകുന്നു.

വേദം പരമാത്മകൃതമെന്നല്ലാതെ മനുഷ്യകൃതമല്ല എന്നു ശ്രൗതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടും. ഇതിന് ആധാരമായി അവർ പറയുന്ന ഹേതുക്കൾ എന്തെല്ലാമെന്നാൽ:–

1 വേദങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ട സകലവും സത്യമാകയാലും. ''സത്യസംഹിതാ വൈ ദേവാഃ, അനൃതസംഹിതാവൈ മനുഷ്യാഃ''–

ദേവന്മാർ മാത്രം സത്യവാന്മാർ. മനുഷ്യർ അസത്യവാന്മാർ - എന്നു വേദത്തിൽതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കയാലും, അത് അപൗരുഷേയമായിട്ടേ ഇരിക്കൂ.

2 വേദങ്ങൾക്ക് കർത്താവില്ല. എന്ന് സ്മൃത്യാദികളിൽ സ്പഷ്ടമായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ അത് മനുഷ്യകർത്തൃകമല്ല.

3 നാഗരികത്വം വർദ്ധിച്ച ഇക്കാലത്തുള്ളവരും ആദരിച്ച് ഗൗരവത്തോടെ സ്വീകരിക്കത്തക്ക ഇപ്രകാരമുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ, ജ്ഞാനവും നാഗരികത്വവും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ആദികാലത്ത് കേവലം മനുഷ്യർ ഉണ്ടാക്കുകയെന്നത് അസാദ്ധ്യകോടിയിലാകയാൽ അതിനെ ദൈവികമെന്നുതന്നെ നിശ്ചയിക്കണം.

4 ദൈവികമായ ധർമ്മഗ്രന്ഥം ഒന്നിരുന്നാലല്ലാതെ മനുഷ്യർക്ക് ധർമ്മബോധം ഉണ്ടാകയില്ല. അതിനാൽ ഈ ആവശ്യത്തിന്റെ പേരിൽ അതിനെ ദിവ്യത്വമുള്ളതായി കരുതണം.

5 ഋഷികൾ മുതലായവരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഇതിഹാസപുരാണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠതരമായ പ്രമാണമായിട്ട് ആദിമുതൽക്ക് ആദരിച്ച് നടന്നുവരുന്നതിനാൽ അത് മനുഷ്യകൃതമല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടതാണ്.

ഇനി അനേകം ചില്ലറ ഹേതുക്കളെ അവർ പറയുന്നുണ്ട്.

ഇതിന് നേരേ വിരോധമായി പ്രപഞ്ചവേദികൾ പറയുന്ന ഹേതുക്കളെ കാണിക്കാം.

1 വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന എല്ലാവിഷയങ്ങളും സത്യമെന്നുവയ്ക്കാൻ പാടില്ല. അർത്ഥവാദപരമായും,[3] ഉപാഖ്യാനാദിവിഷയമായും ഇരിക്കുന്നവ നോക്കുക. അതിൽ അധികഭാഗവും കർമ്മകാണ്ഡമായിട്ടും കുറച്ചുഭാഗം ബ്രഹ്മകാണ്ഡമായിട്ടും ഇരിക്കുന്നുവെന്ന് എല്ലാവർക്കും അറിയാമല്ലോ. ഈ കർമ്മകാണ്ഡങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളിൽ പലതും ഹേയമായിത്തന്നെ[4] ഇരിക്കുന്നുവെന്ന് പ്രസിദ്ധം. യാഗാദികളിൽ നടക്കുന്ന ഹിംസ. എന്തുകാരണത്താലെങ്കിലുമാകട്ടെ. സാധുവാകുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല.

"പരോക്ഷവാദോ വേദോ യം
ബാലാനാമനുശാസനം"-[5]

ആശയാന്തരത്തെ ഗർഭീകരിച്ച് 'ഗുഡജിഹ്വികാ' ന്യായേന[6] കർമ്മത്തിൽ നിന്ന് നിവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനായി മാത്രം വേദം ക്രിയാമാർഗ്ഗം നിർദ്ദേശിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ – എന്നും,

''തേ മേ മതമവിജ്ഞായ

പരോക്ഷം വിഷയാത്മകാഃ

വൃഥാ പശൂൻ വിഹിംസന്തി

പ്രേത്യ ഖാദന്തി ത ച താൻ''[7]

ഇപ്രകാരം നിഗൂഢമായിരിക്കുന്ന ഭഗവദഭിപ്രായം ഗ്രഹിക്കാതെ വിഷയഭ്രാന്തന്മാരായവര് ഹിംസാമയമായ യജ്ഞമനുഷ്ഠിക്കുകയും ആ യജ്ഞീയ പശുക്കൾ ഭവാന്തരത്തിൽ ആ യാഗകർത്താക്കളെ കൊന്നുതിന്നുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നും ശ്രീമദ്ഭാഗവതം പറയുന്നു.

''ന ഹിംസ്യാദിത്യേതദ് ധ്രുവമവിതഥം വാക്യമബുധൈരഥാഗ്നീഷോമീയം പശുമിതി തു വിപ്രൈർന്നിഗദിതം''– [8]

സാധിഷ്ഠവും യഥാർത്ഥവുമായ മാ ഹിംസ്യാത് സർവ്വാ ഭൂതാനി'[9] എന്ന വേദവിധിയെ ഉത്സർഗ്ഗമാക്കി[10] 'അഗ്നീഷോമീയം പശുമാലഭേത'[11] എന്ന വാക്യം വിശേഷവിധിയാകയാൽ, അതിനെ ബാധിക്കുന്ന വിധം (അപവാദകമാക്കി) മൂർഖന്മാരായ വിപ്രർ വാദിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞ് ബ്രഹ്മാനന്ദസരസ്വതി[12] യജ്ഞീയ പശുഹിംസയേയും അപലപിക്കുന്നു. 'സർവ്വാണി' എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് 'സർവ്വാ ഭൂതാനി' എന്നത് ഛാന്ദസമാണ്.[13] ഇത് ഭിന്നവിഷയമാകയാൽ ബാധകം ഇല്ലെന്ന് ആചാര്യ വാചസ്പതിമിശ്രൻ[14] പറയുന്നു. മേൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം കല്പിക്കയാൽ ''പശുസമഃ'' എന്ന് ഇവർക്ക് ഭട്ടതിരിപ്പാടിൽ[15] നിന്ന് അഭിധാനം നൽകിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടെന്നുള്ളത് വലിയ ആശ്വാസംതന്നെ. യജ്ഞീയ പശുഹിംസയും ഹിംസതന്നെയെന്നാണ് യോഗസൂത്രവൃത്തികാരന്റെ അഭിപ്രായം.[16]

ഇതിനെല്ലാം പുറമേ,–

''മമ നാമ്നാഅഥവാ യജ്ഞേ

പശുഹത്യാം കരോതി യഃ;

ക്വാപി തന്നിഷ്കൃതിർ നാസ്തി
കുംഭീപാകമവാപ്നുയാൽ
ദൈവേ പൈത്രേ തഥാത്മാർത്ഥേ
യഃ കുര്യാത് പ്രാണിഹിംസനം
കല്പകോടിശതം ശേഭോ!
രൗരവേ സ വസേദ് ധ്രുവം.
യൂപേ ബദ്ധ്വാ പശൂൻ ഹത്വാ
യഃ കുര്യാദ്രക്ത കർദ്ദമം
തേന ചേൽ പ്രാപ്യതേ സ്വർഗ്ഗോ
നരകഃ കേന ഗമ്യതേ''

ശക്തിപൂജയെന്ന വ്യാജത്താലാകട്ടെ, യാഗത്തിനെന്നുവെച്ചാകട്ടെ പ്രാണിവധം ചെയ്യുന്നവർക്ക് കുംഭീപാകനരകമൊഴിച്ച് പ്രായശ്ചിത്തമില്ല; യാഗം, പിതൃകർമ്മം, ഉദരപൂരണം ഇതിൽ ഏതിനെ ആസ്പദമാക്കിയാലും പ്രാണിഹിംസ ചെയ്യുന്നവർ രൗരവനരകത്തിൽത്തന്നെ കിടക്കേണ്ടിവരും; യൂപത്തിന്മേൽ (യജ്ഞശാലയുടെ പൂർവ്വദ്വാരത്തിന് ഇടത്തുമാറി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നതും 'ശമിതാ' എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടരായ ആ കശാപ്പുകാരാൽ നവദ്വാരബന്ധനപൂർവ്വം മർമ്മസന്ധി മർദ്ദിച്ചു കൊല്ലപ്പെടുന്ന യജ്ഞീയ പശുവിന്റെ ബന്ധനത്തിനുള്ളതും ആയ സ്തംഭത്തിന്മേൽ) യജ്ഞപശുവിനെ കെട്ടി, അനന്തരം കൊലപ്പെടുത്തി രക്തപങ്കം ഉണ്ടാക്കുന്നവർക്ക് ഇത് സ്വർഗ്ഗവാതിൽ തുറന്നുകൊടുക്കുമെങ്കിൽ പിന്നെ നരകദ്വാരം തുറക്കുന്നതിനുള്ള കർമ്മം ഏതായിരിക്കുമെന്നറിയുന്നില്ല-എന്ന് പാദ്മോത്തരത്തിലെ[17] ശ്രീപാർവ്വതീ പരമേശ്വര സംവാദം പറയുന്നു. യാഗത്തെക്കുറിച്ച് ഇതിലധികമായി ആക്ഷേപിക്കുന്നതിന് പാരമർഷവചനത്തിനു[18] കഴിവില്ലല്ലൊ

പൗണ്ഡരീകയാഗത്തിൽ വിധവയും ബ്രഹ്മചാരിയും ചേർന്നു നടത്തുന്ന സംഭോഗത്തേയും, ''അശ്വസ്യശിശ്നം പത്ന്യാ ഉപസ്ഥേ നിധത്തേ''[19] എന്ന് അശ്വമേധ പ്രകരണം പറയുന്നതിനേയും, ''മഹാവ്രതാഖ്യ യജ്ഞേ ബ്രഹ്മചാരീത്വര്യോ രതമഭി

മതം''[20] എന്നതിലെ ബ്രഹ്മചാരിയും കുലടയും തമ്മിലുള്ള സംയോഗത്തിന്റെ സമ്മതിയേയും, ആയിരം വേദങ്ങൾ ആദരിച്ചു എന്നുവരികിലും പരിശുദ്ധന്മാർ ആദരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടല്ലയോ വേദത്തിൽ കാലദേശാദികളെ കണക്കാക്കാതെ പൊതുവായി വിധിച്ചിരിക്കുന്ന പല കാര്യങ്ങളേയും പല ധർമ്മശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നിഷേധിപ്പാൻ തുനിഞ്ഞത്.

''അശ്വാലംഭം ഗവാലംഭം
സംന്യാസം പലപൈതൃകം;
ദേവരേണ സുതോത്പത്തീം
കലൗ പഞ്ചവിവർജ്ജയേത് ''[21]

കലിയുഗത്തിൽ അശ്വമേധം, ഗോമേധം, സംന്യാസം, ശ്രാദ്ധത്തിൽ മാംസഭോജനം, ദേവരങ്കൽ[22] നിന്നു പുത്രോത്പത്തി ഈ അഞ്ചുകാര്യങ്ങളേയും മാറ്റേണ്ടതാണ് – എന്നുണ്ടായ നിഷേധം കൊണ്ട് വേദത്തിൽ പറയപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾക്കും ന്യൂനതയുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. ഇതിരിക്കട്ടെ. ക്രിസ്ത്യന്മാർ ബൈബിളിനേയും, മഹമ്മദീയർ ഖുറാനെയും, ഹിന്ദുക്കൾ വേദത്തേയും ഭഗവദ്പ്രോക്തമെന്നു കൊണ്ടാടുന്നുണ്ടെന്നു പ്രസിദ്ധം. ഈ മൂന്നിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളിൽ പലതും ഒന്നിനൊന്നു നേരേ വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളത് ലോകപ്രസിദ്ധമാകയാൽ അതിലേയ്ക്ക് ഉദാഹരണം കൊടുത്തിട്ടാവശ്യമില്ല. ഇങ്ങനെ അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായിരിക്കുന്ന രണ്ടു വിഷയങ്ങളും യഥാർത്ഥമായിരിക്കൽ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. അപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ അസത്യം കൂടി ഒരു വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി വരുന്നതാണല്ലോ. ആ ഭാഗവും ഭഗവദ്പ്രോക്തമെന്നു വയ്ക്കാമോ? ശ്രുതികളെന്നുവച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മൂന്നിൽ ഒന്നുംരണ്ടും ഈശ്വരകൃതമല്ല എന്നായാൽ മറ്റൊന്നുമാത്രം ഈശ്വരകൃതമെന്നെങ്ങനെ വരും? ഇനി, അതതിലെ പൂർവ്വികന്മാർ വിശ്വസിച്ചതുതന്നെ ശരിയെന്നു നിശ്ചയിക്കേണമെന്നാണെങ്കിൽ അതു കേവലം ദുരഭിമാനമെന്നല്ലാതെ വിവേകത്തിനടുത്തതല്ലല്ലോ. ആകയാൽ അവയിൽ ഇന്നത് ഭഗവൽപ്രോക്തം ഇന്നത് മനുഷ്യപ്രോക്തം എന്നതിന് നിരാക്ഷേപമായ ആധാരം ഏർപ്പെടുത്താത്ത കാലത്തോളം അവയിൽ ഒന്നും തന്നെ ഈശ്വരപ്രോക്തമായി ഗണിച്ചുകൂടാ. എല്ലാം മനുഷ്യകൃതമെന്നു

വയ്ക്കുന്നത് യുക്തിക്കും വിവേകത്തിനും അടുത്ത കാര്യമായിരിക്കും. ഭഗവദ്പ്രണീതമെന്നു ഗണിക്കപ്പെടാത്ത ഗ്രന്ഥത്തിൽതന്നെ അതു ഭഗവൽപ്രോക്തമെന്ന് എഴുതിയിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടു ഫലമെന്താണുള്ളത്? പ്രപഞ്ചവേദിയല്ലാത്ത പ്രകൃതത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളിൽ ഓരോരുത്തർ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം ഈ വേദങ്ങളിൽ എല്ലാവറ്റേക്കാളും വിസ്താരമായിരിക്കുന്നതിനേയും വേദകർത്താക്കളിൽ ഓരോരുത്തരും ചെയ്ത ഭാഗം സ്വല്പമായിരിക്കുന്നതിനേയും ആലോചിക്കാനുണ്ട്. ഇനിയും, ഇതു പ്രാചീനമായി ഏർപ്പെട്ടു നടന്നുവരുന്നല്ലോ എന്നു വെച്ച് ഭഗവത് പ്രോക്തമെന്നു നിരൂപിക്കാൻ പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നു രണ്ട് പണ്ഡിതന്മാരിരുന്നാൽ അവരെ മറ്റുള്ളവർ ദേവാംശമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നത് ആശ്ചര്യമല്ല. ഇപ്രകാരമുള്ള പതിവു നമ്മുടെ ദേശത്തു മാത്രമല്ല, ഗ്രീസ്, റോമ, ഇംഗ്ലണ്ടു മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും പൂർവ്വകാലത്തുണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രങ്ങൾകൊണ്ടു തെളിയുന്നു. ഇപ്രകാരം സാധാരണന്മാരാൽ ഈശ്വരനെന്നു മതിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യരാൽ വേദങ്ങൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു എന്നുവച്ച് അതിനെ ആക്ഷേപിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഭഗവദാവേശത്താൽ മനുഷ്യർ പറയുന്നതിനെയും ഭഗവത് പ്രോക്തമെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കേണമെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം. പാമരന്മാർ, ഭ്രാന്തന്മാർ, കുടിയന്മാർ ഇവർക്കല്ലാതെ വേറേ ആർക്കും ആവേശമുണ്ടാകുന്നത് അസാദ്ധ്യമാകയാൽ ആ സ്ഥിതിയിലുള്ളവർ വേദപ്രണേതാക്കളെന്ന് ഒരുത്തരും സമ്മതിക്കയില്ല. അഥവാ സമ്മതിച്ചാലും അതിനു ഒരു ഗൗരവവുമില്ല. ധാരണാബുദ്ധി സിദ്ധിക്കുന്നതു ഭഗവത് പ്രസാദത്താലാകയാൽ മേധാവികൾ[23] ചെയ്തതിനെ ദേവകൃതമായി സമ്മതിക്കേണമെന്നു ചിലർ പറയും. അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമുക്കു ധാരണാബുദ്ധി, വിവേകപ്രാചുര്യം മുതലായ സകലവും ഭഗവത്കടാക്ഷത്താൽ തന്നെ ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ നാം എഴുതുന്നതിനെയെല്ലാംകൂടി ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നും വേദമെന്നും പറയാമോ?

ഇനിയും, ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ നാം അറിഞ്ഞുകൊള്ളുവാൻ ഒരു സാധനം ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതു യഥാർത്ഥമത്രേ. ഈശ്വരൻ

പ്രപഞ്ചത്തെത്തന്നെ അപ്രകാരമുള്ള സാധനമായിട്ടു സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നാം അന്യസാധനങ്ങളെ അപേക്ഷിക്കുന്നതു കേവലം അലസ സ്വഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. അവനവൻ സപ്രയത്നത്താൽ പ്രപഞ്ചത്തെ പരിശോധിച്ച് രക്ഷപ്പെടുന്നതു ദുസ്സാധമാകയാൽ ഒരു പുസ്തകരൂപമായ സാധനം ദൈവികമായുണ്ടായിരുന്നാൽ ഉത്തമമല്ലയോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നല്ലതുതന്നെ. ഇല്ലാത്തപ്പോൾ ഉള്ളതായിട്ട് ആരോപിച്ചുകൊള്ളുന്നതിൽ പ്രയോജനമുണ്ടോ? പുസ്തകരൂപമായ സാധനത്തെ തരുന്നതിനേക്കാൾ ഈശ്വരൻ തന്നെ മൂർത്തിമാനായിവന്നു ദയവുചെയ്ത് ധർമ്മങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുമെങ്കിൽ അത് സർവ്വോത്തമമല്ലയോ? എങ്കിലും അതു സാദ്ധ്യമാണോ?

ഋഷിമാർ പുരാണാദിഗ്രന്ഥങ്ങളെ വേദത്തിന്റെ ഉപപ്രമാണമെന്നു പറഞ്ഞതിനാൽ ഗൗണസാക്ഷ്യത്തെക്കാൾ[24] മൂലസാക്ഷ്യം പ്രധാനമെന്ന് ഗൗരവബുദ്ധ്യാ ഗ്രഹിക്കപ്പെടണം; അല്ലാതെ ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം അത് അപ്രകാരം പരിണമിക്കുമോ? ആദിവിവേകികൾ ശ്രമപ്പെട്ടു കണ്ടറിഞ്ഞു പറഞ്ഞ വിഷയങ്ങളിൽ നിരാക്ഷേപകരങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളെ അംഗീകരിക്കയും ഗൗരവബുദ്ധ്യാ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടത് നമ്മുടെ സ്ഥിതിക്ക് അടുത്ത കാര്യം തന്നെ. ഭഗവത്പ്രോക്തമല്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം ആക്ഷേപകരമായിത്തീരുന്നതുമല്ല. അതിലുള്ള ഗുണങ്ങളെ ആദരിച്ചനുഷ്ഠിക്കുന്നതുതന്നെ നമുക്കു സുലഭമായും പ്രയോജനകരമായും ഇരിക്കുമെന്നതിൽ സന്ദേഹമില്ല.

ഇനി, വേദബാഹുല്യത്തെക്കുറിച്ചു നോക്കാം. "അനന്താവൈ വേദാഃ" എന്ന പ്രമാണത്താൽ വേദങ്ങൾക്കു സംഖ്യയില്ലെന്ന് ശ്രൗതന്മാർ പറയുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി പ്രപഞ്ചവേദികൾക്കുള്ള അഭിപ്രായത്തെ കാണിക്കാം. ശബ്ദാർത്ഥപ്രകാരം ഈശ്വരന്റെ ഇരിപ്പിനേയും ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളേയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയെല്ലാം വേദങ്ങൾ തന്നെ; എന്നാലും അപ്രകാരം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിൽ പ്രപഞ്ചത്തെക്കാളും വിശേഷപ്പെട്ടതൊന്നുമില്ല; ആകയാലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വിസ്താരത്തേയും അതിലടങ്ങിയ പദാർത്ഥങ്ങളേയും ഒരിക്കലും കണക്കിട്ടു നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിവില്ലായ്കയാലും, പ്രപ

ഞ്ചമായ വേദത്തിന് പരിമിതിയില്ല എന്നത് ഈ വാക്യത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്നല്ലാതെ പുസ്തകരൂപമായ വേദത്തിന് അളവില്ല എന്നതു ഘടിക്കുന്നില്ല.

രണ്ട്

വേദപ്രാമാണ്യം

ഇനി വേദപ്രാമാണ്യസ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചു പറയാം. പ്രത്യക്ഷാനുമാനശബ്ദങ്ങൾ എന്ന മൂന്നുവക പ്രമാണങ്ങളിൽവെച്ച് 'വേദം' എന്നതു ശ്ബ്ദപ്രമാണത്തിൽ ചേർന്നിരിക്കുന്നു എന്നതിൽ സന്ദേഹമില്ലല്ലോ. ഈ മൂന്നുവിധ പ്രമാണങ്ങളുടെ താരതമ്യത്തെ അറിഞ്ഞാൽ വേദത്തിന്റെ സ്വരൂപം തന്നത്താനേ അറിയാറാകും. ദേവദത്തൻ ഭക്ഷിച്ചതിനെ ഞാൻ നേരിട്ടു കണ്ടപക്ഷത്തിൽ അതിനെക്കുറിച്ച് എനിക്കുണ്ടായ ജ്ഞാനം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണജനിതമാകും. അവന്റെ വയറു വീർത്തിരിക്കകൊണ്ട് ഭക്ഷിച്ചിരിക്കണം, എന്നാണൂഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ അത് അനുമാനജന്യജ്ഞാനമാകും. അവൻ ഭക്ഷിച്ചതായി പലരും പറഞ്ഞു ഞാൻ കേട്ടുവെങ്കിൽ അതു ശബ്ദജന്യജ്ഞാനമാകും. ഒരുത്തന്റെ വയറു വീർത്തിരിക്കുന്നതിനു കാരണം ഭക്ഷണം മാത്രമല്ല-വായു, അജീർണ്ണം ഈ കാരണാന്തരങ്ങളും, അതിനു സംഭവിക്കാവുന്നതാണ്. അതിനാൽ ഭക്ഷിച്ചതായിരിക്കാമെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചാൽ പലപ്പോഴും തെറ്റിപ്പോയി എന്നുവരും. ഭക്ഷിച്ചതായി മറ്റൊരുവൻ പറയുമ്പോൾ അങ്ങനെ പറയുന്നവൻതന്നെ ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാതിരുന്നു എന്നും വരാം. ശരിയായി ധരിച്ചിരുന്നാലും നമ്മെ കളിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് അങ്ങനെ പറഞ്ഞു എന്നും വരാവുന്നതാണ്. അല്ലെങ്കിൽ അവൻ ശരിയായി പറഞ്ഞിട്ടും നാം തെറ്റിദ്ധരിച്ചു എന്നു വന്നാലും ആയി. ആകയാൽ പ്രത്യക്ഷജ്ഞാനം ഉത്തമമായതെന്നും, അനുമാനജ്ഞാനം മദ്ധ്യമമായതെന്നും, ശബ്ദജന്യജ്ഞാനം അധമമായതെന്നും, പ്രത്യക്ഷത്തിനു വിരുദ്ധമാകാത്തപ്പോഴുംശബ്ദത്തെ പരിശോധിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോഴും അനുമാനം ഗ്രാഹ്യമെന്നും, പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങൾ സിദ്ധിക്കാത്തപ്പോഴും അവയാൽ ബാധിക്കപ്പെടാത്തപ്പോഴും മാത്രം ശബ്ദം ഗ്രാഹ്യമെന്നും സകല

ദേശങ്ങളിലും വഴങ്ങിവരുന്ന ന്യായശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിധി ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതര ശബ്ദപ്രമാണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് വേദത്തിനു പ്രാബല്യം ഇരിക്കാമെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷാനുമാനങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അതു ദുർബലം തന്നെയാണ്. ഇക്കാരണത്താലത്രേ അനുഭവ വിരുദ്ധമായ വേദഭാഗങ്ങളെ അർത്ഥവാദമെന്നു[25] ഭാഷ്യകാരന്മാർ ഒതുക്കിവച്ചത്. ഇനി ഇപ്പറഞ്ഞ സംഗതികൾക്കു ന്യായമായ സമാധാനത്തോടുകൂടി നിരാക്ഷേപമായ പ്രമാണങ്ങളെക്കാണിക്കാം.

ഗീതോപനിഷത്തുകളിലും[26] മാണ്ഡൂക്യതാപനീയാദി[27] ശ്രുതികളിലും[28] "ഓമിത്യേകാക്ഷരം ബ്രഹ്മ"[29] "ഓമിത്യേതദക്ഷരമിദം സർവ്വം"[30] എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വ്യാകരണശാസ്ത്രമുറയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ 'ഓം' എന്ന അക്ഷരത്തിന്റെ അർത്ഥം പ്രകാശരൂപമായും എല്ലാത്തിനേയും രക്ഷിക്കുന്നതായും ഇരിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മം ഇപ്രകാരമുള്ളതെന്ന് താത്പര്യമാകയാലും 'ഓം' എന്ന അക്ഷരം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വാചകവും, ആ മുറയ്ക്കു ബ്രഹ്മം പ്രണവത്തിന്റെ[31] വാച്യവുമാകുന്നു. അന്യോന്യം അത്യന്തഭേദമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ വാചകമായ "ഓം" അക്ഷരത്തിനും വാച്യമായ ബ്രഹ്മത്തിനും ഇങ്ങനെ ഒരു അഭേദം മാണ്ഡൂക്യാദ്യുപനിഷത്തുകളിൽ പറയപ്പെടുകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ യുക്തിപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ കുറച്ചു ഭേദം ഇല്ലാതെയിരിക്കുന്നുമില്ല. എങ്കിലും ഈ പ്രണവത്തിന്റെ[31] ശരിയായ അനുസന്ധാനാനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഏവർക്കും അഭയബ്രഹ്മപ്രാപ്തി ഉണ്ടാകുന്നതിനാൽ മുഖ്യസംഗതിയെ മാത്രം സാരമായിട്ടു നോക്കി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിലേയ്ക്ക് ഉപനിഷത്തുക്കൾതന്നെ പ്രമാണം.

ഇനിയും,

"ഏക ഏവ പുരാ വേദഃ
പ്രണവഃ സർവ്വവാങ്മയഃ"[32]

പൂർവ്വത്തിൽ സർവ്വവാങ്മയമായിരിക്കുന്ന പ്രണവം ഒന്നുതന്നെ വേദം എന്നു പറയുന്നു. ഈ പ്രണവം ബ്രഹ്മാഭേദമായിട്ടുള്ളതെന്ന് മുമ്പു കാണിച്ചല്ലൊ; ആ ന്യായത്താൽ ഈ പ്രണവരൂപവേദത്തിന് ആദ്യന്തം ഇല്ല.

''ബ്രാഹ്മണഃ പ്രണവം കുര്യാ-
ദാദാവന്തേ ച സർവ്വദാ;
സ്രവത്യനോംകൃതം പൂർവ്വം
പുരസ്താച്ച വിശീര്യതേ'' -

(മനു 2. 74)

ബ്രാഹ്മണൻ വേദോച്ചാരണം ചെയ്‌വാനാരംഭിക്കുമ്പോഴും പാഠം അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോഴും പ്രണവത്തെ ഉച്ചരിക്കണം. ആദ്യം അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ ഉച്ചരിച്ച വേദം അല്പാല്പമായി മറന്നുപോകും. അവസാനത്തിൽ ചെയ്യാഞ്ഞാൽ ഓർമ്മയിൽ നില്ക്കയില്ല - എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു

''ക്ഷരന്തി സർവ്വാ വൈദിക്യോ
ജുഹോതി യജതി ക്രിയാഃ,
അക്ഷരം ദുഷ്കരം ജ്ഞേയം
ബ്രഹ്മ ചൈവ പ്രജാപതിഃ'' -

(മനു-2. 84)

വേദത്തിൽ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന യജ്ഞാഹവനാദി ക്രിയാകലാപങ്ങളെല്ലാം[33] നശ്വരങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നവയാകയാൽ അവ നശ്വരങ്ങളെന്നും, പ്രണവം പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ മനസ്സിലാക്കി മോക്ഷത്തെ കൊടുക്കുന്നതാകകൊണ്ട് അത് അനശ്വരമെന്നും ബ്രഹ്മാവിനാൽ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ വേദം ഓതുന്നതിനു മുമ്പും പിമ്പും ഉച്ചരിക്കണമെന്നുള്ളതും, അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ മനസ്സിലാക്കി മോക്ഷത്തെ കൊടുക്കുന്നതെന്നുള്ളതും ആയ പ്രണവ (വേദ)ത്തിന്റെ ഊർദ്ധ്വരീതിയിലുള്ള ചിന്തയുടെ ഫലപ്രാധാന്യേന നോക്കുമ്പോഴും മേൽപ്രകാരം ബ്രഹ്മാഭേദമായുള്ളതെന്ന ന്യായം കിട്ടുന്നു.

''വ്യക്താവ്യക്തനിരൂപിതം ച പരമം
ഷട്ത്രിംശ തത്ത്വാത്മകം

തസ്മാദുത്തരതത്ത്വമക്ഷരമിതി

ധ്യേയം സദാ യോഗിഭിഃ;

ഓങ്കാരാദിസമസ്തമന്ത്രജനകം

സൂക്ഷ്മാതിസൂക്ഷ്മം പരം

വന്ദേ പഞ്ചമമീശ്വരസ്യ വദനം

ഖവ്യാപി തേജോമയം''–

'സച്ച ത്യച്ചാഭവത്'[34] എന്നു ശ്രുതി പറയുംപ്രകാരം വ്യക്താവ്യക്ത – കാര്യ കാരണ–രൂപമായും സർവ്വോത്തമമായും, ഷട്ത്രിംശൽതത്ത്വരൂപമായി[35] പറയുന്നെങ്കിലും തത്ത്വാതീതമായും, കാലത്രയാബാധ്യമായും, ത്രിപുടിയറ്റതെങ്കിലും[36] യോഗിധ്യേയമെന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതായും, പ്രണവം മുതലായ മന്ത്രങ്ങളുടെ എല്ലാം മൂലസ്ഥാനമായും, വിചാരധാരയെ അതിവർത്തിക്കുമാറ് അതിസൂക്ഷ്മമായും സർവ്വവസ്തുക്കൾക്കും ഇടം കൊടുത്ത് ബാഹ്യാഭ്യന്തരഭേദം കൂടാതെ അതിൽ ആകാശംപോലെ വ്യാപിച്ചതായും, ജഡവസ്തുക്കൾക്ക് സത്താ സ്ഫൂർത്തി – വിളക്കം – ഉണ്ടാക്കുന്നതായും ഇരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ പഞ്ചമമുഖരൂപ ബ്രഹ്മത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നു. ഇത്യാദി ന്യായങ്ങളാൽ ബ്രഹ്മഭേദമായുള്ളതെന്നു സിദ്ധിച്ച പ്രണവാത്മകമായ വേദത്തിന് ആദ്യന്തമില്ലെന്നും അത് മനുഷ്യകർതൃക–പൌരുഷേയ–മല്ലെന്നും, ഈശ്വരങ്കൽനിന്നു ആവിർഭവിച്ചതെന്നും, സർവ്വപ്രമാണാതീതവും സർവ്വോത്കൃഷ്ടവും ആണെന്നും തീർച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്.

''അപരാ ഋഗ്വേദോ യജൂർവ്വേദഃ സാമവേദോ അഥർവ്വവേദഃ;ശിക്ഷാ കല്പോ വ്യാകരണം നിരുക്തം ഛന്ദോ ജ്യോതിഷം. അഥ പരാ യയാ തദക്ഷരമധിഗമ്യതേ'' (മുണ്ഡകോപനിഷത്)

ഋഗ്വേദവും, യജുർവ്വേദവും, സാമവേദവും, അഥർവ്വവേദവും പ്രധാനങ്ങളല്ല; ശിക്ഷാ, കല്പം, വ്യാകരണം, ഛന്ദസ്സ്, ജ്യോതിഃശാസ്ത്രം, നിരുക്തം എന്ന വേദാംഗങ്ങളും പ്രധാനങ്ങളല്ല; യാതൊന്നിനാൽ ആ ശാശ്വതവസ്തു പ്രാപിക്കപ്പെടുന്നോ അതാണ് പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്.

'ന വേദം വേദ ഇത്യാഹുർ
വേദേ വേദ്യോ ന വിദ്യതേ
പരാത്മാ വേദ്യതേ യേന
സ വേദോ വേദ ഉച്യതേ'

(പരമാത്മ പ്രതിപാദകമല്ലാത്ത) വേദത്തെ വേദമെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ: (ആ) വേദത്തിൽ (പരമാത്മാനുഭവജ്ഞാനം) വേദം ഇല്ല; യാതൊന്നുകൊണ്ടു പരമാത്മാവിനെ അറിയാൻ കഴിയുമോ അതിനെ വേദമെന്നു പറയുന്നു- ഇത്യാദി പ്രമാണങ്ങളാൽ. വിചാര ജ്ഞാനഫലമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരാവസ്ഥയ്ക്ക് (വേദത്തിന്) ആദിമധ്യാന്തം, കർത്താവ്, ജനനകാലം മുതലായ യാതൊന്നും ഇല്ല.

ഇനി ഋഷിപ്രോക്തമെന്നും മനുഷ്യപ്രോക്തമെന്നും ഉള്ളതിന്റെ കാരണം:- വേദഭാഗങ്ങളിൽ ഋഷി- മനുഷ്യ-പ്രോക്തമെന്നതിന് അനേകം നിദർശനങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഇവയിലെ ഓരോരോ മന്ത്രത്തിനും ഛന്ദസ്സ്[37] ഉണ്ടെന്നുള്ളത് മിക്കവാറും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ സൂക്തത്തിൽ കർത്താവ് (ഋഷി) ഇന്നാര്; ഛന്ദസ്സ് ഇന്നത്; അധിഷ്ഠാനദേവത ഇന്നാര് എന്നു പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നു. ഉദാഹരണം: ഋഗ്വേദം, പ്രഥമസൂക്തം.[38] ഇതിനു വിശ്വാമിത്രപുത്രനായ മധു ഋഷി; ഗായത്രീ ഛന്ദസ്സ്; അഗ്നി ദേവത. ഇതിനാൽ അതതു സൂക്തത്തിനു മേൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഋഷികളത്രേ അതതു മന്ത്രങ്ങളുടെ കർത്താക്കളെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതിനാൽ വേദങ്ങൾക്കു കർത്താവുണ്ടെന്ന് ആർത്ഥികമായി കാണുന്നതല്ലാതെ, സ്പഷ്ടോക്തിയായിട്ടില്ലല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ. മന്ത്രപ്രശ്നത്തിൽനിന്ന്[39] ഒരു വാക്യത്തെ ഉദാഹരിക്കാം 'നമോ വാചേ യാ ചോദിത-' എന്നാരംഭിക്കുന്ന വാക്യത്തിൽ 'നമ ഋഷിഭ്യോ മന്ത്രകൃദ്ഭ്യഃ'- മന്ത്രങ്ങളെ രചിച്ച ഋഷികൾക്കായി നമസ്കാരം- എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഏക ഏവ പുരാ വേദഃ
പ്രണവഃ സർവ്വവാങ്മയഃ"

"പുരൂരവസ ഏവാസീത്

ത്രയീ ത്രേതാമുഖേ നൃപ."

(ഭാഗവ:സ്ക: 9–അ: 14)[40]

സർവവാങ്മയമായ ഓംകാരരൂപപ്രണവം മാത്രം പൂർവ്വത്തിൽ വേദമായിരുന്നു; അനന്തരം പുരൂരവസ്സ് എന്ന രാജാവ് മൂന്നുവിധമായ വേദങ്ങളെ ചെയ്തു- എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ വേദങ്ങളിൽ ചില ഭാഗം പുരൂരവസ്സ് രചിച്ചതായി തെളിയുന്നു.

"യജൂർവേദതരോഃ ശാഖാഃ

സപ്തവിംശന്മഹാമുനിഃ

വൈശംപായനനാമാസൌ

വ്യാസശിഷ്യശ്ചകാര ഹ"

(വിഷ്ണുപു:അം: 3. അ: 5)

വ്യാസരുടെ ശിഷ്യനായ വൈശംപായനമഹാമുനി യജൂർവേദത്തിൽ ഇരുപത്തേഴു ശാഖകളെ ഉണ്ടാക്കിയെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്, 7-ാമദ്ധ്യായ പ്രാരംഭത്തിൽ-, "അധീഹി ഭഗവ ഇതിഹോപസസാദ സനത്കുമാരം നാരദഃ; തം ഹോവാച യദ്വേത്ഥ തേന മോപസീദ തതസ്ത ഊർദ്ധ്വം വക്ഷ്യാമീതി സ ഹോവാച; ഋഗ്വേദം ഭഗവോഅധ്യേമി യജൂർവ്വേദം സാമവേദമാഥർവ്വണം ചതുർത്ഥം...."

ശ്രീ നാരദൻ സനൽകുമാരനെ ശരണം പ്രാപിച്ച് തന്നെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്യിക്കേണമെന്നപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ സനൽകുമാരൻ; : നീ ഇതുവരെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പറയുന്നുവെങ്കിൽ അതിനുമേൽ വേണ്ടതു പഠിപ്പിക്കാം" എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു. ഉടനെ നാരദൻ: "ഋഗ്വേദം, യജൂർവ്വേദം, സാമവേദം, അഥർവ്വവേദം ഈ നാലും അദ്ധ്യയനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്" എന്നറിയിച്ചു. അതിന്റെ ശേഷം സനൽകുമാരൻ മേൽ കണ്ട ഏഴാമദ്ധ്യായത്തിലുള്ള മറ്റേ ഭാഗങ്ങളെ ഉപദേശിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ അക്കാലത്തുള്ള നാലു വേദങ്ങളും നാരദർക്ക് അറിയാ

മായിരുന്നു എന്നും അതിൽ പെടാതിരുന്ന ഈ ഭാഗത്തെ സനൽകുമാരൻ നിർമ്മിച്ചു എന്നും വരുന്നു. ഇപ്രകാരം പല കാലങ്ങളിലായിട്ട് വേദങ്ങളുടെ പല ഭാഗങ്ങൾ പലരാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടു എന്നു കാണുന്നു.

ബൃഹസ്പതിയാകട്ടെ,[41] വേദങ്ങൾക്കു കർത്താവുള്ളതായി സമ്മതിച്ച് അവരുടെ സ്വരൂപത്തേയും പ്രവൃത്തികളേയും. കുറിച്ച്–,

'ത്രയോ വേദസ്യ കർത്താരോ ഭണ്ഡധൂർത്തനിശാചരാഃ'–

വേദങ്ങളെ രചിച്ചവർ ഭണ്ഡൻ (–മിഥ്യാ പ്രിയ വാക്പടു–),[42] ധൂർത്തൻ, നിശാചരൻ ഇവരാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു ശകാരിച്ചിരിക്കുന്നു.

വേദം ശബ്ദപ്രമാണമാകയാൽ പ്രത്യക്ഷാനുമാനപ്രമാണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അധമമാണെന്നുള്ളത് അദ്വൈതപ്രതിപാദക വേദത്തെ, അല്ലെങ്കിൽ വേദാന്തഭാഗങ്ങളെ അല്പവും സംബന്ധിക്കുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ അദ്വൈതമതശാസ്ത്രത്തെ ഒഴിച്ച് മറ്റുള്ള തർക്കം മുതലായ മതശാസ്ത്രങ്ങളിൽ എല്ലാം പ്രപഞ്ചം അസത്ത്– ഇല്ലാത്തത്– അല്ല, വാസ്തവത്തിൽ ഉള്ളതാകുന്നു എന്നും, അദ്വൈതമതശാസ്ത്രത്തിൽ മാത്രം പ്രപഞ്ചം രജ്ജുവിൽ സർപ്പം എന്നപോലെ കാലത്രയത്തിലും അസത്തായുള്ളതും. മരുമരീചികപ്രവാഹം (കാനൽജലം)പോലെ വെറുതെ തോന്നുന്നതും തന്നെ എന്നും ആണല്ലോ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സ്ഥിതിക്ക് പ്രപഞ്ചം സത്താണെന്നംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള മതശാസ്ത്രങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രപഞ്ചത്തെ സത്തെന്നു വ്യവസ്ഥാപിക്കാൻ വന്ന തർക്ക ന്യായമതപ്രമാണങ്ങളിലുൾപ്പെടുകയുള്ളു. അല്ലാതെ കണ്ട് പ്രപഞ്ചം സത്താണെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥാപനത്തെ അനുഭവപ്രകാരം പ്രബല യുക്തിന്യായങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ച് പ്രമാണാതീതമായും അദ്വൈതപ്രതിപാദകമായും ഇരിക്കുന്ന വേദം പ്രത്യക്ഷാനുമാന പ്രമാണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരിക്കലും അധമമാകയില്ല.

എന്നാൽ പ്രപഞ്ചമുണ്ടെന്നുള്ള പക്ഷക്കാരായ കർമ്മികൾ മുതലായ ശ്രൗതാദികൾ അവരുടെ വേദം ഭഗവത്പ്രോക്തമെന്നു പറയുന്നല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ അതിനു കാരണം ന്യായമല്ല; വെറും അഭിമാനം മാത്രമാണ്.

ഇനി, വേദങ്ങളെ നിർമ്മിച്ചവർ ഭണ്ഡധൂർത്ത നിശാചരന്മാരാണെന്നു ബൃഹസ്പതി ശകാരിച്ചിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ-

"യുഗം പ്രതി ധിയാം പുംസാം
ന്യൂനാധികതയാ മുനേ,
ക്രിയാങ്ഗപാഠവൈചിത്ര്യ-
യുക്താൻ വേദാൻ സ്മരാമ്യഹം" -

വാസിഷ്ഠം.

കാലങ്ങൾ മാറുംതോറും മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിക്കുണ്ടാകുന്ന ഭേദഗതികളെ അനുസരിച്ച് വേദക്രിയാംഗപാഠങ്ങളും പലമാതിരി ഭേദപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോഴപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ദുഷ്ട പണ്ഡിതപ്രഭുക്കൾ നിമിത്തം വന്നുചേർന്നിട്ടുള്ള അസത്യമയങ്ങളും കഠോരഹിംസാ പ്രചുരങ്ങളും നിന്ദ്യങ്ങളും ആയുള്ള സകല സംഗതികളേയും തക്കതായ യഥാർത്ഥ കാരണങ്ങൾ പറഞ്ഞു തള്ളിക്കളയാതെ വിധികളുടെ ശേഖരത്തിൽ ചേർത്ത് അനുഷ്ഠിക്കുമാറു വച്ചിരിക്കുന്നതിനെ കണ്ട് അങ്ങനെ ശകാരിച്ചു പോയതാണ്; അതു കുറ്റമല്ല.

മൂന്ന്
അധികാരനിരൂപണം

ഇനി, ഏതാനും കാലമായിട്ടു വേദാദ്ധ്യയന വിഷയത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന പല ഭഗക്കാരുടേയും അധികാര താരതമ്യവാദത്തെക്കുറിച്ച് നിരൂപിക്കാം. വേദത്തെ പഠിക്കയും പ്രവചിക്കയും ചെയ്യുന്നതിലേയ്ക്ക് ബ്രാഹ്മണനു മാത്രമേ അധികാരമുള്ളു എന്നും, ക്ഷത്രിയ വൈശ്യന്മാർക്കു അഭ്യസിക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ലാതെ പ്രവചനം ചെയ്യുന്നതിന് അധികാരമില്ലെന്നും ശൂദ്രന് അഭ്യസിക്കുവാനോ പ്രവചനം ചെയ്യാനോ ഒന്നിനുംതന്നെ അധികാരമില്ലെന്നും വിധികൾ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി മിക്കപേരും വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഇതിലേയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും പ്രമാണമുണ്ടോ എന്ന് പരിശോധിച്ചാൽ, നാം അറിഞ്ഞിടത്തോളം വേദത്തിൽ ക്ഷത്രിയന് അധ്യാപനവും ശൂദ്രന് അദ്ധ്യയനവും പാടില്ലെന്നു

നിഷേധം ഏർപ്പെടുകയോ ആയതു സാധുവാകയോ ചെയ്തിട്ടു ണ്ടെന്നു കാണുകയില്ല. അപ്രകാരം നിഷേധം ഇരിക്കുന്നതായി ആരെങ്കിലും എടുത്തുകാണിക്കുന്നപക്ഷം അപ്പോൾ അതിനെ പ്പറ്റി ആലോചിച്ചുകൊള്ളാം. ക്ഷത്രിയന് അദ്ധ്യാപനവും ശൂദ്രന് അദ്ധ്യയനവും ആകാം എന്നുള്ളതിലേയ്ക്ക് അനവധി ആചാര ങ്ങളെ വേദങ്ങളിൽനിന്നുതന്നെ എടുത്തുദാഹരിക്കാനുണ്ട്. അവ യിൽ ഒന്നുരണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കാം.

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത് രണ്ടാം അദ്ധ്യായം ആദ്യത്തെ ബ്രാഹ്മണത്തിൽ 'ഗാർഗ്ഗ്യൻ' എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ അജാതശത്രുവെന്ന ഒരു രാജാവിനെ ആചാര്യനായി വരിച്ച് ബ്രഹ്മ വിദ്യയെ അഭ്യസിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു

''സ ഹോവാച ഗാർഗ്ഗ്യ ഉപ ത്വാ യാനീതി''.(ബൃഹ: 2. 1. 14.) ''സ ഹോവാചാജാതശത്രുഃ പ്രതിലോമം ചൈതദ് യദ് ബ്രാഹ്മണഃ ക്ഷത്രിയമുപേയാദ് ബ്രഹ്മ മേ വക്ഷ്യതീതി വ്യേവ ത്വാ ജ്ഞപയി ഷ്യാമീതി തം പാണാവാദായോത്തസ്ഥൗ.....''(ബൃഹ.2,1,15)

ബ്രഹ്മവിഷയമായി താനറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽക്കൂടുതൽ അറി യേണ്ടതുണ്ടെന്ന രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശംവഴിയായും ആയത് അനു പസന്നനു – താൻ ഉപനയിക്കാത്തവന്– ഉപദേശിച്ചുകൂടാ എന്ന ആചാരം സ്വയമായും ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ഗാർഗ്ഗ്യൻ എന്ന ആ ഋഷി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:–

'ഒരുശിഷ്യൻ– ഉപനയനംപ്രാപിച്ച് എങ്ങനെ ഗുരുവിനെ അനുഗമിക്കുന്നോ– നമസ്കാരാദിയാൽ സേവിക്കുന്നോ– അതു പോലെ ഞാൻ അങ്ങേ അനുഗമിക്കുന്നുണ്ട്.' അപ്പോൾ അജാത ശത്രു ഇപ്രകാരം മറുപടി പറഞ്ഞു:– 'ആചാര്യസ്ഥാനമുള്ള ബ്രാഹ്മണർ ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ച് ക്ഷത്രി യനെ ശരണം പ്രാപിക്ക – ഉപനയനപൂർവ്വം ക്ഷത്രിയങ്കൽ നിന്നു വിദ്യ ഗ്രഹിക്കുക എന്നത് സമ്പ്രദായവിരുദ്ധമാണ്, ആകട്ടെ, ഞാൻ അങ്ങേയ്ക്ക് ബ്രഹ്മവിദ്യാബോധം ഉണ്ടാക്കിതരുന്നുണ്ട്.'

ഇതിൽ, സംപ്രദായവിരോധമുണ്ടെന്നും മറ്റും രാജാവു പറ ഞ്ഞുകൊണ്ടത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനൗദ്ധത്യം – സ്വഭാവഗുണം

എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ലെന്ന് മേൽ വരുന്ന സംഗതികളാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്.

ഉപമന്യുപുത്രനായ 'പ്രാചീനശാലൻ', പൗലുഷിയെന്ന 'സത്യപ്രജ്ഞൻ', ഭാല്ലവേയനായ 'ഇന്ദ്രദ്യുമ്നൻ' ശർക്കരാക്ഷാപത്യമായ 'ജനൻ', ആശ്വതരാശ്വപുത്രനായ 'ബുഡിലൻ' എന്നീ ഋഷിമാർ ബ്രഹ്മത്തെപ്പറ്റി പര്യാലോചന നടത്തിയതിൽ അന്തം കാണാതെ കുഴങ്ങി. ഭഗവാൻ ഉദ്ദാലകനെ ഗുരുവായി വരിക്കയെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവിടെ ചെന്നു. അപ്പോൾ, 'പൂജ്യപാദരായ മഹർഷിമാരേ! കൈകേയനായ അശ്വപതിയെന്ന രാജാവ് ഈ വിഷയം നമുക്കുപദേശിക്കാൻ ശക്തനാണ്' എന്നു പറഞ്ഞ് ആ മഹർഷി അവരോടൊരുമിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ സമാശ്രയിച്ച് വരദാനാവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:-[43]

'തേ ഹോചുര്യേന ഹൈവാർത്ഥേന പുരുഷശ്ചരേത്തം ഹൈവ വദേദാത്മാനമേവേമം വൈശ്വാനരം സംപ്രത്യധ്യേഷി തമേവ നോ ബ്രൂഹീതി' (ഛാന്ദോഗ്യം അഞ്ചാമധ്യായം ഏകാദശ ഖണ്ഡം 6-ാമതു വാക്യം.) 'താൻ ഹോവാച പ്രാതർവഃ പ്രതിവക്താസ്മീതി തേ ഹ സമിൽ പാണയഃ പൂർവാഹ്ണേപ്രതിചക്രമിരേ....' ('ടി.7)

അർത്ഥം:- ഏതു വസ്തുവിനെ അപേക്ഷിച്ച് പുറപ്പെടുന്നോ അതാണല്ലോ ലഭിക്കേണ്ടത്. അങ്ങറിയുന്ന വൈശ്വാനരബ്രഹ്മവിദ്യയാണു ഞങ്ങൾക്കു കിട്ടേണമെന്നുള്ളത്. അതുപദേശിക്കണം. ഇങ്ങനെ അർത്ഥിച്ചതുകേട്ട് 'ഉപദേശിക്കാം - അധ്യയനം ചെയ്യിക്കാം- നാളെ കാലത്തെ ആകട്ടെ' എന്നു സംപ്രദായസൂചകമായി രാജാവു പറകയും അവർ അതനുസരിച്ച് ഉപനയനത്തിനെന്നപോലെ സമിത്പാണികളായി[44]ച്ചെന്ന് ഉപദേശം ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു.

''മൂർദ്ധാ തേ വ്യപതിഷ്യദ് യന്മാം നാഗമിഷ്യഃ''[45] തന്റെയടുക്കൽ വരാതെയിരുന്നെങ്കിൽ തെറ്റി ഉപാസിക്കകൊണ്ട്- ''നിന്റെ തല പോകുമായിരുന്നു; നീ മരിക്കുമായിരുന്നു,[46] നിന്റെ ദേഹം പൊടിയുമായിരുന്നു;[47] നീ അന്ധനാകുമായിരുന്നു;[48] നിന്റെ ബസ്തിസ്ഥാനം പിളരുമായിരുന്നു;[49] നിന്റെ കാലൊടിയുമായിരുന്നു''[50] ഇങ്ങനെ ഓരോരുത്തരോടുമുള്ള ഉപദേശവാക്യത്തിന്റെ

അവസാനത്തിൽ കാരണസഹിതം രാജാവു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കിയാൽ വേദാചാര്യന്മാരായ ആ മഹർഷികളുടേതിനെ അപേക്ഷിച്ച് ആ രാജാവിന്റെ ബ്രഹ്മസാമ്രാജ്യധുരന്ധരത എത്രയോ മേലാണെന്നു കാണാമല്ലോ. ഇതിനാൽ ക്ഷത്രിയൻ അധ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിന് അധികാരിയെന്നു മാത്രമല്ല ബ്രാഹ്മണന്റെ ബ്രഹ്മോപദേഷ്ടാവ് ആകാമെന്നുകൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത് അഞ്ചാമധ്യായത്തിൽ ആരുണിപുത്രനായ 'ശ്വേതകേതു' എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ– ഋഷി ജീവലന്റെ പുത്രനായ 'പ്രവാഹണൻ' എന്ന രാജാവിനോടു വേദാന്തവാദത്തിൽ തോറ്റു തന്റെ പിതാവിനോടു ചെന്നു പരാതി പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം– ഗൗതമൻ– പുത്രസമേതം പുറപ്പെട്ടു രാജാവിനെ ആശ്രയിച്ചു ബ്രഹ്മവിദ്യ യാചിച്ചപ്പോൾ 'എല്ലായ്പ്പോഴും ഉപദേശിക്കാനുള്ള അധികാരം ക്ഷത്രിയന്റേതാകയാൽ നിനക്കുപദേശിക്കാം വാ!' എന്ന് ആ രാജാവ് ആ ബ്രാഹ്മണനോട് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തതായിക്കാണുന്നു.

''തം ഹ ചിരം വസേത്യാജ്ഞാപയാംചകാര, തം ഹോവാച യഥാ മാ ത്വം ഗൗതമാവദോ യഥേയം ന പ്രാക്ത്വത്തഃ പുരാവിദ്യാ ബ്രാഹ്മണാൻ ഗച്ഛതി തസ്മാദു സർവ്വേഷു ലോകേഷു ക്ഷത്രസ്യൈവ പ്രശാസനം അഭൂദിതി, തസ്മൈ ഹോവാച'' (5.3.7.)

അർത്ഥം– ബ്രഹ്മവിദ്യ ഏറ്റവും രഹസ്യമായിട്ടുള്ള ഒന്നാകയാൽ, ദീർഘകാലം ദീക്ഷിച്ചിരിക്കണമെന്നു രാജാവ് ഗൗതമന് ആജ്ഞകൊടുത്തു. പിന്നീട് ആ പ്രവാഹണരാജാവ് അദ്ദേഹത്തോട് – ഗൗതമവംശ്യനായ ആരുണിയോട് – ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:– ''അല്ലയോ ഗൗതമ! അങ്ങ് സർവവിദ്യാകുശലനായിരിക്കുന്നു എങ്കിലും അജ്ഞന്റെ നിലയിൽ ഇതുപദേശിക്കണമെന്ന് എന്നോടപേക്ഷിച്ചല്ലോ. എന്നാൽ എന്റെ ആരംഭം അത്ര ശരിയല്ല. എന്താണെന്നുവച്ചാൽ ഈ വിദ്യ ഇതിനുമുമ്പ് – അങ്ങേപ്പോലുള്ള – ഒരു ബ്രാഹ്മണങ്കൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടില്ല – ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഈ വിദ്യയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അക്കാരണത്താൽതന്നെ ഏതുകാലത്തും ഇതുപദേശിക്കാനുള്ള അധികാരം ക്ഷത്രിയനു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു.'' ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ട് അദ്ദേഹം ഗൗതമൻ മുതൽപേർക്ക് ഉപദേശിച്ചു

ജനകമഹാരാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു ശ്രീശുക ബ്രഹ്മർഷി ഉപദേശം സ്വീകരിച്ചതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ:-

``ജനകോ നാമ ഭൂപാലോ
വിദ്യതേ മിഥിലാപുരേ:
യഥാവദ്വേത്ത്യസൗ വേദ്യം
തസ്മാൽ സർവമവാപ്സ്യസി.
പിത്രേത്യുക്തഃ ശുകഃ പ്രായാത്
സുമേരോർ വസുധാതലം
വിദേഹനഗരീം പ്രാപ
ജനകേനാഭിപാലിതാം
ജിജ്ഞാസാർത്ഥം ശുകസ്യാസാ-
വാസ്താമേവേത്യവജ്ഞയാ
ഉക്ത്വാ ബഭൂവ ജനക-
സ്തൂഷ്ണീം സപ്ത ദിനാന്യഥ
അനന്തരം ശുകൻ:
``സംസാരാഡംബരമിദം
കഥമഭ്യുത്ഥിതം ഗുരോ!
കഥംപ്രശമമായാതി
യഥാവത് കഥയാശു മേ.``
``തത്കിമേതന്മഹാഭാഗ!
സത്യം ബ്രൂഹി മമാ ചലം;
ത്വത്തോ വിശ്രമമാപ്നോമി``
....
അപ്പോൾ രാജാവ്:
``ദൃശ്യം നാസ്തീതി ബോധേന
മനസോ ദൃശ്യമാർജ്ജനം:
സംപന്നം ചേത്തദുത്പന്നാ

പരാ നിർവാണനിർവൃതിഃ
പ്രാപ്തം പ്രാപ്തവ്യമഖിലം
ഭവതാ പൂർണ്ണചേതസാ;
സ്വരൂപേ തപസി ബ്രഹ്മൻ
മുക്തസ്ത്വം ഭ്രാന്തിമുത്സൃജ
വിശ്രാമ ശുകസ്തുഷ്ണീം
സ്വസ്ഥേ പരമവസ്തുനി;
വീതശോകഭയായാസോ
നിരീഹഞ്ഛിന്നസംശയഃ''

അർത്ഥം:- മിഥിലാരാജ്യത്തു ജനകൻ എന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു രാജാവുണ്ട്; അദ്ദേഹം ബ്രഹ്മതത്ത്വം വേണ്ടുംവണ്ണം അറിയുന്ന ആളാണ്; അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു നിനക്ക് വേണ്ടതെല്ലാം ഗ്രഹിക്കാം. ഇങ്ങനെ തന്റെ പിതാവു പറഞ്ഞതുകേട്ടു ശ്രീശുകൻ ഹേമാദ്രിയിൽനിന്നു ഭൂമിയിലേയ്ക്കു നടന്ന് വിദേഹനഗരത്തിൽ ചെന്നുചേർന്നു. ശുകൻ ബ്രഹ്മോപദേശത്തിനു പാത്രമാണോ എന്നറിയുന്നതിനായി - പരീക്ഷാർത്ഥം - അവിടെ നില്ക്കട്ടെ; എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞിട്ടു ജനകൻ മൗനമായിരുന്നു. പിന്നീടു - ദർശനം ലഭിച്ചപ്പോൾ - ശുകൻ രാജാവിനോട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:- അല്ലയോ ബ്രഹ്മവിദ്ദേശിക! ഈ സംസാരപ്രവാഹം എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? ഇതെങ്ങനെ മായും? ഇതിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി എനിക്കുപദേശിച്ചുതരേണമേ. മഹാത്മാവേ എനിക്കു വസ്തുതത്ത്വത്തിൽ ദൃഢത ഉണ്ടാക്കേണമേ, അങ്ങയുടെ ഉപദേശം കൊണ്ട് എനിക്കു ചിത്തവിശ്രാന്തി - സ്വരൂപാവസ്ഥാനം- ഉണ്ടാകുന്നതാണ്...

ഉപദേശം:- ഇക്കാണുന്ന പ്രപഞ്ചം അസത്ത് - മിഥ്യ- ആകുന്നു എന്നുള്ള ദൃഢാനുഭവപ്പടി മനസ്സിൽ നിന്ന് അതിനെ നിർമ്മാർജ്ജനം ചെയ്‌വാൻ - നിശ്ശേഷം അകറ്റാൻ സാധിച്ചു എങ്കിൽ അപ്പോൾ ബ്രഹ്മാനന്ദാനുഭവമായിക്കഴിഞ്ഞു. സൂക്ഷ്മതത്ത്വാലോകകുശലനായ അങ്ങേയ്ക്ക് വരേണ്ടതെല്ലാം വന്നു. അങ്ങ് സ്വരൂപസാക്ഷാത്കാരസമ്പന്നനായി വിളങ്ങുന്നു; മുക്തി

പദം പ്രാപിച്ചോ എന്ന ശങ്ക വേണ്ട; അങ്ങ് നിർവാണപദാരൂഢ നായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇതുകേട്ടു സകലവിധ സംശയങ്ങളും ബന്ധ ദുഃഖ ഭ്രമങ്ങളും എല്ലാം നിശ്ശേഷം നശിച്ച് ശ്രീശുകബ്രഹ്മർഷി ചിത്തവിശ്രാന്തിയടഞ്ഞു പരബ്രഹ്മവസ്തു സത്താമാത്രത്തിൽ ആമഗ്നനായി. (മഹോപനിഷത് അ-:2)

ഒരിക്കൽ, വാദത്തിൽ തോല്ക്കുന്നവരെ കടലിൽ കെട്ടിതാഴ്ത്തുകയെന്ന പന്തയത്തിന്മേൽ വേദാന്തവാദം നടത്തി "വാരുണി", മഹർഷിമാരെ തോല്പിച്ച് മുൻനിശ്ചയപ്രകാരം അവരെ കെട്ടിതാഴ്ത്തിയതിൽ "അഷ്ടാവക്ര"ന്റെ പിതാവായ "കഹോളൻ" കൂടി ഉൾപ്പെട്ടതു കണ്ട് അഷ്ടാവക്രൻ പുനർവാദം നടത്തി വാരുണിയെ ജയിച്ച് അദ്ദേഹത്തെ ആ നയത്തിൽ ശിക്ഷിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ മഹർഷിമാരെ വീണ്ടുകൊടുക്കയും, തന്നിമിത്തം ഗർവിഷ്ഠനായി നടന്ന അഷ്ടാവക്രന്റെ അഹംകാരം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഒരു സിദ്ധയോഗിനി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ച് ചോദ്യങ്ങൾ ചെയ്ത് അദ്ദേഹത്തെ കഷണിപ്പിക്കയും ഗർവ് ശമിച്ചപ്പോൾ അവയെ വിവരിച്ചു കൊടുക്കണമെന്ന് യാചിച്ചതിൽ അസ്പഷ്ടമായി വ്യാഖ്യാനിച്ച ശേഷം ജനകനോടു ചോദിച്ചുകൊള്ളാൻ ഉപദേശിച്ചതനുസരിച്ച് ജനക മഹാരാജങ്കൽ നിന്ന് അദ്ദേഹം ഉപദേശം ഗ്രഹിക്കയും ചെയ്ത കഥ ത്രിപുരാരഹസ്യം ജ്ഞാനഖണ്ഡത്തിൽ പറയുന്നതു മറ്റൊരുദാഹരണമാണ്.

ഈ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളെക്കൊണ്ട് ക്ഷത്രിയൻ അധ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിന് അർഹനല്ലെന്നുള്ള അഭിപ്രായം തെറ്റാണെന്നു തെളിയുന്നു.

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്ത് നാലാമതദ്ധ്യായ പ്രാരംഭത്തിലുള്ള ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനംകൊണ്ട് ശൂദ്രനും വേദാഭ്യാസം ചെയ്തതായി തെളിയുന്നു. 'ജാനശ്രുതിയെന്ന, ശൂദ്രൻ 'രൈക്വൻ' എന്ന ഒരു ബ്രാഹ്മണന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു വളരെ ദ്രവ്യം കൊടുത്തു ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്ക് യാചിച്ചപ്പോൾ ആ രൈക്വൻ ശൂദ്രനായ നിനക്ക് അതുപദേശിക്കത്തക്കതല്ല; നിന്റെ ദ്രവ്യം നീ തന്നെ എടുത്തോ, എന്നുത്തരം പറഞ്ഞതുകേട്ട് അയാൾ വളരെ വ്യസനിച്ച്, പിന്നെയും വളരെ ദ്രവ്യത്തോടെ ഒരു യുവതിയായ സ്ത്രീയേയും കൊടുത്തതിൽ ആ രൈക്വൻ അയാൾക്കുപദേശം

ചെയ്തു എന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിനു പ്രമാണം.

1 ``തദുഹ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ ഷട്ശതാനി ഗവാം നിഷ്കമശ്വതരീരഥം തദാദായ പ്രതിചക്രമേ തം ഹാഭ്യുവാദ``- `ഇതുകേട്ടുകൂടുമ്പോൾ തന്നെ പൗത്രായണനായ ജാനശ്രുതിയാകട്ടെ, അറുനൂറുപശുക്കൾ ഹാരാദ്യാഭരണങ്ങൾ, കോവർകഴുതയെക്കെട്ടിയ രഥം എന്നീ ഉപായനങ്ങളോടുകൂടി പുറപ്പെട്ടുചെന്നു രൈക്വനെക്കണ്ട് അദ്ദേഹത്തോടിങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

2 ``രൈക്വേമാനി ഷട്ശതാനി ഗവാമയം നിഷ്കോഽയമശ്വതരീരഥോനു മ ഏതാം ഭഗവോദേവതാം ശാധി യാം ദേവതാമുപാസ്സ ഇതി`` - അല്ലയോ ഭഗവൻ രൈക്വ! അറുനൂറു പശുക്കളും, സുവർണ്ണ ഹാരാദ്യാഭരണങ്ങളും, തേരുമെല്ലാം ഇതാ അങ്ങേയ്ക്ക് തരുന്നു; അങ്ങ് അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ദേവതോപാസനക്രമം എനിക്കുപദേശിക്കാൻ കൃപയുണ്ടാകണം.

3 ``തമു ഹ പരഃ. പ്രത്യുവാച ഹഹാ രേ ത്വാ ശൂദ്ര തവൈവ സഹ ഗോഭിരസ്ത്വിതി തദു ഹ പുനരേവ ജാനശ്രുതിഃ പൗത്രായണഃ സഹസ്രം ഗവാം നിഷ്കമശ്വതരീരഥം ദുഹിതരം തദാദായ പ്രതിചക്രമേ`` ഇപ്രകാരം അഭ്യർത്ഥനചെയ്ത ജാനശ്രുതിയോടു രൈക്വൻ ഈ വിധം മറുപടി പറഞ്ഞു:- ``കൊള്ളാം; എടാ ശൂദ്രപ്പയലേ! ഗോവൃന്ദം, ആഭരണാദികൾ, രഥംമുതലായ ഉപഹാരങ്ങളെല്ലാം നിനക്കുതന്നെയിരിക്കട്ടെ.`` ഇതുകേട്ടു ജാനശ്രുതി, വീണ്ടും ആയിരം പശുക്കൾ, ആഭരണാദി, രഥം തന്റെ പുത്രി എന്നിത്രയും സാധനങ്ങൾകൂടി കൈക്കൊണ്ടു രൈക്വന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു.

4 ``തം ഹാഭ്യുവാദ രൈക്വേദം സഹസ്രം ഗവാമയം നിഷ്കോഽയമശ്വതരീരഥ ഇയം ജായാ അയം ഗ്രാമോ യസ്മിന്നാസ്സേഽന്വേവ മാ ഭഗവഃ ശാധീതി``- എന്നിട്ട് അദ്ദേഹത്തിനോട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:- `അല്ലേ രൈക്വ! ഇതാ ആയിരം പശുക്കൾ സ്വർണ്ണപണ്ടങ്ങൾ രഥം ഇത്രയുമെടുക്കാം. കൂടാതെ, അങ്ങേയ്ക്ക് ഭാര്യയായി ഇവളേയും, ഇരിക്കുന്നതിനു ഈ ഗ്രാമവും തരുന്നു. ഇതെല്ലാം അംഗീകരിച്ചു ഭഗവാനേ! എനിക്കുപദേശം ചെയ്തരുളേണമേ!

5 ''തസ്യാ ഹ മുഖമുപോദ്ഗൃഹ്ണന്നുവാചാജഹാരേമാഃ ശൂദ്ര അനേനൈവ മുഖേനാലാപയിഷ്യഥാ ഇതി തേ ഹൈതേ രൈക്വപർണ്ണാ നാമ മഹാ വൃഷേഷു യത്രാസ്മാ ഉവാസ സ തസ്മൈ ഹോവാച''- ജാനശ്രുതിയുടെ ഈ അപേക്ഷ കേട്ട പ്പോൾ-തന്റെ ഭാര്യാസ്ഥാനമലങ്കരിക്കുന്നതിനായ് സമർപ്പിക്കപ്പെട്ട ആ കന്യക ഇവിടെ വിദ്യാദാനവിഷയത്തിൽ ഹേതുവായി ത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നുകരുതി രൈക്വമഹർഷി ''അല്ലയോ ശൂദ്രാ! നീ നിന്റെ പുത്രിമുമ്പായ കാഴ്ചദ്രവ്യങ്ങൾ വഴിയായി വിദ്യോപദേശമപേക്ഷിക്കുന്നു; അങ്ങനെയാകട്ടെ'' എന്നുപറഞ്ഞ് (രൈക്വൻ) ഇതെല്ലാം സ്വീകരിച്ചു. ജാനശ്രുതി രൈക്വനു ദാനം ചെയ്തതും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിൽ മുൻനിൽക്കുന്നതുമായ ആ രൈക്വപർണ്ണഗ്രാമത്തിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ഉപദേശം നൽകി.

കഥാസാരം - ജാനശ്രുതി അല്ലെങ്കിൽ പൗത്രായണൻ എന്ന പ്രഭു തന്റെ മാളികയിൽ ശയനം ചെയ്തിരുന്നു. അപ്പോൾ - ദേവാ ത്മകന്മാരായ - മൂന്നു ഹംസങ്ങൾ അവിടെ പറന്നുപറ്റി. അതിൽ ഒന്ന് 'ഈ ജാനശ്രുതിതന്നെ മഹാധന്യൻ' എന്നിങ്ങനെ പ്രശംസി ച്ചുപറഞ്ഞു. അതുകേട്ടു മറ്റൊന്നു 'ഹെ! എന്തുപറഞ്ഞു? വിദ്യാവി ഹീനനായ ഇവനോ കേമൻ! വണ്ടിയോടുകൂടിയ രൈക്വനെ കേമൻ എന്നുപറയണം' എന്നു അപഹസിച്ചു. ഈ അനാദര വാക്യം കേട്ടു ജാനശ്രുതി തന്റെ കുറവു തീർപ്പാൻ കുറെ സ്വർണ്ണവും മറ്റും കൊണ്ടും രൈക്വന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് തനിക്കു ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേശിക്കണമെന്നപേക്ഷിച്ചു. ''കഷ്ടം! കഷ്ടം! എടാ ശൂദ്രാ! നിന്റെ പശുക്കൾ നിനക്കു തന്നെയിരിക്കട്ടെ'' എന്ന് അദ്ദേഹം നിരസിച്ചു. ജാനശ്രുതി തിരിച്ചുപോന്ന് തന്റെ പുത്രിയും സുന്ദരിയുമായ കന്യകയേയും, ആയിരം പശുക്കളേയും, രഥ ത്തേയും മറ്റും കൊണ്ട് രൈക്വന്റെ അടുക്കൾവീണ്ടും ചെന്നു. അവയെ സ്വീകരിച്ച് അദ്ദേഹം ജാനശ്രുതിക്ക് ബ്രഹ്മവിദ്യ ഉപദേ ശിച്ചു.

ഈ ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്ക് ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ 'ശുഗസ്യ' ഇത്യാദി അഞ്ചു സൂത്രങ്ങളും[51] അവയുടെ ഭാഷ്യങ്ങളുംകൊണ്ടു ജാതിശൂദ്രനായ ജാനശ്രുതിയെ, ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തു ക്ഷത്രിയ നാക്കിയിരിക്കുന്നു. അത് അസംഗതമാണ്. നോക്കുക!

ജാനശ്രുതി രൈക്വന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് ഉപദേശം വേണ

മെന്നപേക്ഷിക്കുകയും, രൈക്വൻ "കഷ്ടം! കഷ്ടം! ശൂദ്രനായ നിനക്ക് പറഞ്ഞുതരികയില്ല; നിന്റെ ദ്രവ്യം നീ തന്നെ എടുത്തോ" എന്നുപറഞ്ഞ് ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. ശൂദ്രന് വിദ്യാധികാരമില്ല; അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുത്, എന്നുള്ള നിയമം പ്രബലമായി നടന്നുവരുന്ന കാലത്താകയാൽ, ഈ വാക്കുകേട്ടുകൂടുമ്പോൾ, "ഓഹോ എന്നെ രൈക്വൻ ശൂദ്രനെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചുപോയി; അതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചത്" എന്നു ജാനശ്രുതിക്കു നല്ലതിൻവണ്ണം മനസ്സിലായിരിക്കും. താൻ ശൂദ്രനല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ പെട്ടെന്ന് "അയ്യോ! ഞാൻ ശൂദ്രനല്ലേ; ഇന്ന ജാതിക്കാരനാണേ" എന്നു ഉടൻ പറയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം യാതൊന്നും ചെയ്യാത്തതുകൊണ്ട് ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനാണെന്നും തന്നിമിത്തം ശൂദ്രശബ്ദത്തിന് അവയവാർത്ഥമില്ലെന്നും വരുന്നു.

അല്ലാതെയും, ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം കേട്ടാൽ സാധാരണ വിദ്വാന്മാർപോലും ഈ ശൂദ്രശബ്ദത്തിനു ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെ അർത്ഥമായി ഗ്രഹിപ്പാനേ ഇടയുള്ളു; അങ്ങനെതന്നെ ധരിച്ചുമിരിക്കും എന്നു കരുതിയാണ് സൂത്രഭാഷ്യകാരന്മാർ[52] ആയതിനെ മറയ്ക്കുന്നതിന് മനഃപൂർവ്വം പൂർവ്വപക്ഷം ചെയ്ത് നിഷേധിച്ചും വെച്ചു വേറെ പ്രകാരത്തിൽ സിദ്ധാന്തിച്ച് വളരെയൊക്കെ ബദ്ധപ്പെട്ട് പരാക്രമങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കുമ്പോൾ, ഇപ്രകാരം ഒരു സിദ്ധാന്തം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജാനശ്രുതിക്ക് എല്ലാവരും ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെ നിശ്ചയിച്ചുകളയുമെന്നു ഭാഷ്യകർത്താവും നിരൂപിച്ചിട്ടുള്ളതായി തെളിയുന്നു. ജാനശ്രുതി രൈക്വന്റെ വാക്ക് കേട്ടുകൂടുമ്പോൾ അതിന്റെ സാധാരണ അർത്ഥമായ ജാതിശൂദ്രതയെത്തന്നെയാണ് മനസ്സിലാക്കിയതെന്ന് ഇതുകൊണ്ടും നിശ്ചയിക്കാവുന്നതാണ്.

അതല്ല, രൈക്വൻ ആന്തരമായിക്കരുതിയ അവയവാർത്ഥത്തെ താൻ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരുന്നു മിണ്ടാതെ പോയതെങ്കിൽ "വിദ്യാവിഹീനനായ ഒരുവനെ" എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ട് വ്യസനിച്ച് അതിനെ പരിഹരിപ്പാൻ നോക്കിയ ജാനശ്രുതിക്കു രൈക്വന്റെ മനോഗതത്തേയും ശൂദ്രശബ്ദത്തിന് അസാധാരണമായി കൊണ്ടുവന്ന അവയവാർത്ഥത്തേയും അറിയുന്നതിന് തക്ക

തായ പരോക്ഷജ്ഞാനവും ശബ്ദാർത്ഥശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും ഉണ്ടായിരിപ്പാനും ഇടയില്ല. ആയതിനാൽ അതും ചേരുകയില്ല. ഈ ന്യായങ്ങളാൽ ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനെന്നും അവയവാർത്ഥം വൃഥാകല്പിതമെന്നും തെളിയുന്നു.

പിന്നെയും, അവയവാർത്ഥം സ്വീകരിക്കുന്നപക്ഷം ജാനശ്രുതി, ജാതിശൂദ്രനല്ല, ക്ഷത്രിയനാണെന്നും, അപ്പോൾ വേദാധ്യയനത്തിന് അനർഹനല്ലെന്നും വരണം. ആ സ്ഥിതിക്കു നേരേ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കാതെ ''കഷ്ടം കഷ്ടം...'' എന്നു പറഞ്ഞു നിഷേധിച്ചത് ഉചിതമായോ? അതിശ്രദ്ധയോടുകൂടിയും വ്യസനിച്ചും വരുന്നവന് ഉപദേശിക്കരുതെന്നു വല്ല നിഷേധവുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടാണെങ്കിൽ അത് പ്രമാണവിരുദ്ധമാകുന്നു. ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടാലല്ലാതെ വിട്ടുപോകാത്തതും ആദ്യം ഉപദേശിക്കാതെ ഉപേക്ഷിപ്പാൻ കാരണമെന്നു കാണപ്പെടുന്നതും ആയ വ്യസനത്തോടുകൂടി ഇരിക്കവേ തന്നെ രണ്ടാമത് ഉപദേശിച്ചും ഇരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം വരുന്നവൻ ആകുന്നു ഉപദേശിക്കപ്പെടാൻ പാത്രമെന്നുള്ളത് ''വിദ്യായാം വ്യസനം'' മുതലായ പ്രമാണങ്ങൾക്കും യുക്ത്യനുഭവങ്ങൾക്കും അനുസരണമായും ഇരിക്കുന്നു.

ജാനശ്രുതിയുടെ പരിപാകത്തെ പരീക്ഷിപ്പാനായിരുന്നു എങ്കിൽ മുമ്പിൽക്കൂട്ടി പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ട് അറിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രൈക്വനു പരീക്ഷ വേണ്ടല്ലോ. വേണമെന്നു വരുന്നപക്ഷത്തിൽ അദ്ദേഹം പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ട് (ദിവ്യദൃശാ) അറിയുന്ന ആളല്ലെന്നും അപ്പോൾ ശൂദ്രശബ്ദം അവയവാർത്ഥകമല്ലെന്നും വരും.

ജാനശ്രുതിക്കും അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്തി ശ്രദ്ധ മതിയാകായ്കയാൽ ആയതിനെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു എങ്കിൽ വളരെക്കാലം താമസിപ്പിക്കയും, ശുശ്രൂഷിപ്പിക്കയും മറ്റും ചെയ്ത് സൂക്ഷിച്ച് കണ്ടറിഞ്ഞ് പറഞ്ഞുകൊടുക്കേണ്ടതായിരുന്നു. പരീക്ഷിക്കാനാണെങ്കിലും അപ്രകാരംതന്നെ ''ദ്വാദശാബ്ദം തു ശുശ്രൂഷാം''[53] എന്നല്ലയോ പ്രമാണം പറയുന്നത്? ഇവിടെ അതും അനുഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടില്ല: നേരേമറിച്ച് ''ഇയം ജായാ അയം ഗ്രാമഃ''[54] എന്നിരിക്കയാൽ

"ഗുരവോ ബഹവഃ സന്തി

ശിഷ്യവിത്താപഹാരകാഃ"[55]

എന്നുപറഞ്ഞതുപോലെ പരീക്ഷിപ്പാൻ നോക്കിയതു കൂടുതൽ ദക്ഷിണയെ കരുതിയാണെന്നു തോന്നുന്നു. വേറെവിധം പറയുന്നതിന് യാതൊരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല.

താൻ ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചാൽ രണ്ടാമത് ഉപദേശിക്കേണ്ടതായിവരും. അപ്പോൾ അടുത്ത ഭവിഷ്യത്തിനെപ്പോലും അറിയുന്നതിനുള്ള പരോക്ഷജ്ഞാനം തനിക്ക് ഇല്ലെന്നു വന്നുപോകും. ആയത് ശരിയുമല്ല. എന്നോർത്ത് ക്ഷമിച്ചുകളയാതെ ഉപേക്ഷിച്ചതിനെ നോക്കുമ്പോൾ എല്ലാവരേയും പോലെ മാംസദൃഷ്ടികൊണ്ട് പുറമെ അപ്പോൾ കണ്ടപ്രകാരം അറിഞ്ഞിരിക്കുമെന്നല്ലാതെ രൈക്വൻ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനംകൊണ്ട് അറിയുകയോ ആയതിനെ വെളിക്കു സൂചിപ്പിക്കണമെന്നു കരുതുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ആദ്യം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു രണ്ടാമത് ഉപദേശിക്കയും വേണ്ടെന്നു തള്ളിയേച്ച് കൂടുതലായി ദ്രവ്യം കിട്ടിയപ്പോൾ സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തതിനാൽ എന്തായാലും ദ്രവ്യലാഭത്തിനു തക്കപോലെ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നല്ലാതെ തന്റെ വാക്കിനും പ്രവൃത്തിക്കും വ്യവസ്ഥകേടു സംഭവിക്കരുതെന്നുള്ള വിചാരത്തിനു മൂലവും ന്യായവുമായ ഒരഭിമാനം രൈക്വന് ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും, കാണുന്നതിനാൽ ഈ ശൂദ്രശബ്ദം അവയവാർത്ഥകമല്ലെന്നും, ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രൻ തന്നെയെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു പ്രാചീനമലയാളം ഒന്നാം പുസ്തകത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സൂത്രം ഭാഷ്യം മുതലായത് ഇവിടെ അനുസന്ധേയങ്ങളാണ്.

മേൽ കാണിച്ച വേദഭാഗത്തിലെ ശൂദ്രശബ്ദത്തിനു കൃത്രിമാർത്ഥം ചെയ്ത സൂത്രങ്ങളും അവയുടെ ഭാഷ്യങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളും അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു.

സൂത്രം: ശുഗസ്യ തദനാദരശ്രവണാത്തദാദ്രവണാൽ സൂച്യതേഹി.34

ഭാഷ്യാർത്ഥം: മനുഷ്യർക്ക് വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചുംവച്ച് ഏതുപ്രകാരം ദേവന്മാർക്കും വിധിക്കപ്പെട്ടുവോ അപ്ര

കാരം ശൂദ്രനും വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്ന ശങ്കയെ നിവൃത്തിക്കാനാണ് ഈ അധികരണം ആരംഭിക്കപ്പെടുന്നത്.

ശൂദ്രന് വിദ്യയിലധികാരമുണ്ട്. ശൂദ്രന്നു യാഗത്തിൽ അധികാരമില്ലെന്നു നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ വിദ്യയിലും നിഷേധിക്കപ്പെട്ടതായി കേൾക്കുന്നില്ലാ. ശൂദ്രന്ന് (അനഗ്നിത്വം) യാഗാഗ്നിയുടെ ഇല്ലായ്മയുണ്ട്. ഈ 'അനഗ്നിത്വം' തനിക്കു കർമ്മങ്ങളിൽ അധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിന് കാരണമാകുമെന്നല്ലാതെ അത് വിദ്യാധികാരനിഷേധത്തിനും കാരണമാകുന്നില്ല. ആഹവനീയാദിയായ യാഗാഗ്നിയില്ലാത്തവന്ന് വിദ്യയെ ഗ്രഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നുമില്ലാ; വിദ്യയിൽ ശൂദ്രാധികാരത്തെ പ്രബലീകരിക്കുന്നതിന് സംവർഗ്ഗ വിദ്യയിൽ ജാനശ്രുതിയായിരിക്കുന്ന പൗത്രായണൻ, വേദശ്രവണത്തിന് ഇച്ഛിച്ചപ്പോൾ രൈക്വന്റെ സംബോധനവാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട ശൂദ്രശബ്ദം പരാമർശകമായിരിക്കുന്നു. അതായത് "കഷ്ടം കഷ്ടം കഷ്ടം എടാ ശൂദ്രാ, നിന്റെ പശുക്കൾ നിനക്കു തന്നെ ഭവിക്കട്ടെ" എന്നാണ്. വിദുരാദികൾ ശൂദ്രയോനിയിൽ ജനിച്ചവരായിരുന്നിട്ടും വിശിഷ്ടവിജ്ഞാനസമ്പത്തിയുള്ളവരായിരുന്നു എന്നു സ്മരിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.[56] ഈ കാരണങ്ങളാൽ ശൂദ്രന്നു വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നുണ്ടെങ്കിൽ നാമിപ്രകാരം പറയുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ശൂദ്രനു വേദാധികാരമില്ലാത്തതിനാൽ വിദ്യയിലുമധികാരമില്ല. വേദം പഠിച്ചവനു മാത്രമേ വേദാർത്ഥങ്ങളിലുമധികാരമുണ്ടാവൂ. ശൂദ്രന് വേദാദ്ധ്യയനമില്ലല്ലൊ. എന്തെന്നാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് ഉപനയനസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞാലെ വിധിയുള്ളു. ഉപനയനമോ, (ദ്വിജാദികൾ) ബ്രഹ്മക്ഷത്ര വൈശ്യന്മാർക്ക് മാത്രമേ വിധിച്ചിട്ടുള്ളു. (സാമർത്ഥ്യം) ശക്തിയില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ വിദ്യയിൽ അപേക്ഷയുണ്ടെന്നുള്ളതുമാത്രം അധികാരകാരണമായി തീരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രീയകാര്യത്തിൽ ശാസ്ത്രീയമായിരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം വിദ്യാധികാരത്തിനു മതിയാവുന്നുമില്ല; ശൂദ്രന് വേദാദ്ധ്യയനം നിഷിദ്ധമാകയാൽ തത്സംബന്ധിയായ ശക്തിയും നിരാകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാണെല്ലോ? ന്യായത്തിനു സാധാരണത്വമുള്ളതാകയാൽ ഏതു ന്യായത്താൽ ശൂദ്രന് യാഗത്തിനധികാരമില്ലയോ അതുതന്നെ വിദ്യയ്ക്കുമധികാരമില്ലെന്നുള്ളതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സംവർഗ്ഗവിദ്യയിൽ[57] ശൂദ്ര ശബ്ദം കേൾക്കപ്പെടുകയാൽ

ശൂദ്രന്നും വിദ്യാധികാരമുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ ന്യായവിരുദ്ധമാകയാൽ അതും കാരണമാകുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ന്യായവചനത്തിനു ലിംഗദർശനം[58] ദ്യോതകമാകുന്നു. ഇവിടെ ന്യായമുണ്ടാകുന്നുമില്ല. ഈ ശൂദ്രശബ്ദം സംവർഗ്ഗവിദ്യയിൽ ഇരിക്കയാൽ ആ വിദ്യയൊന്നിൽ ഇരിക്കുന്ന ശൂദ്രനെ മാത്രമേ അധികരിക്കുന്നുള്ളു. "സംവർഗ്ഗവിദ്യ" അർത്ഥവാദഘട്ടത്തിലാകയാൽ ഈ ശൂദ്രശബ്ദം തനിക്ക് മറ്റുള്ള വിദ്യകളിൽ ഒരിടത്തുമധികാരമുണ്ടാക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നില്ല. ഈ ശൂദ്രശബ്ദം അധികാരവിഷയത്തിൽ മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കു എന്നുള്ളതെങ്ങനെയാണെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം. "എടാ. വിദ്യാഹീനനായിരുന്നിട്ടും (ഒരുത്തനെ) ഈ ജാനശ്രുതിയെ വണ്ടിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന രൈക്വനോട് സദൃശനാക്കി പറയുന്നോ" എന്ന ഹംസവാക്യത്താൽ തന്റെ അനാദരത്തെ ശ്രുതവാനായിരിക്കുന്ന ആ ജാനശ്രുതിയെന്ന പൗത്രായണന്ന് ദുഃഖമുണ്ടായി. ഇതിനെ ഋഷിയായിരിക്കുന്ന രൈക്വൻ ശൂദ്രശബ്ദംകൊണ്ട് സൂചിപ്പിച്ചത്, ജാതിശൂദ്രന്ന് വിദ്യാധികാരമില്ലാഴികയാൽ തന്റെ പരോക്ഷജ്ഞാനത്തെ അറിയിക്കുന്നതിനായിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. തനിക്കു (ശുക) ശോകമുണ്ടായെന്നു ശൂദ്രശബ്ദം കൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. (എങ്ങനെയെന്നാൽ) ശുക്കിന്റെ[59] ആദ്രവണം ഹേതുവായിട്ടും. ശുക്കിനെ അഭിദ്രവിക്കയാലും. ശുക്കിനാൽ അഭിദ്രവിക്കപ്പെട്ടെന്നും. ശുക്കോടുകൂടി രൈക്വനെ അഭിദ്രവിച്ചെന്നും. ശൂദ്രശബ്ദത്തിന് അവയവാർത്ഥമുള്ളതാകയാലും രൂഢാർത്ഥമില്ലാഴികയാലുമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ അർത്ഥം ഈ ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുമുണ്ട്.

സൂത്രം: ക്ഷത്രിയത്വഗതേശ്ചോത്തരത്ര

ചൈത്രരഥേന ലിംഗാൽ. 35

ഭാഷ്യാർത്ഥം:- ഇതുഹേതുവായിട്ടും ജാനശ്രുതി ജാതിശൂദ്രനല്ല. യാതൊന്നിന്റെ കാരണം പ്രകരണത്തെ നിരൂപിക്കയാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഈ ജാനശ്രുതിക്ക് സംവർഗ്ഗവിദ്യയുടെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ ചൈത്രരഥനായി അഭിപ്രതാരിയായിരിക്കുന്ന ക്ഷത്രിയനോടുള്ള സമഭിവ്യവഹാരം (കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറക) എന്നതു ഹേതുവാൽ ക്ഷത്രിയത്വം ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നു. സംവർഗ്ഗവിദ്യാവാക്യശേഷത്തിലാണ് ചൈത്രരഥിയായി

രിക്കുന്ന അഭിപ്രതാരിയെന്ന ക്ഷത്രിയൻ കീർത്തിക്കപ്പെടുന്നത്. അതായത് അനന്തരം സൂതനാൽ പരിവിഷ്യമാണന്മാരായി (വിളംബപ്പെടുന്നവരായി) ശൗനകനായിരിക്കുന്ന കാക്ഷസേനിയേയും ബ്രഹ്മചാരി ഭിക്ഷിച്ചു എന്നാണ്. അഭിപ്രതാരി തനിക്കു കാപേയ യോഗം ഹേതുവായിട്ട് (ചൈത്രരഥിത്വ) ചിത്രരഥന്റെ വംശത്തിലുള്ളവനാണെന്നുള്ളതും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ "ഇതുകൊണ്ടാണ് ചൈത്രരഥനെ കാപേയന്മാർ യജിപ്പിച്ചത്."[60] എന്ന വേദവാക്യത്താൽ ചൈത്രരഥനു കാപേയ യോഗമുണ്ടെന്നും അറിയപ്പെട്ടു. തുല്യവംശ്യന്മാർക്ക് മിക്കവാറും തുല്യവംശ്യന്മാർ മാത്രമേ യാജകന്മാരാകുന്നുള്ളു. അതു ഹേതുവായിട്ട് ചൈത്രരഥിയെന്നു പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ക്ഷത്രപതിയുണ്ടായി എന്നും വേദവാക്യത്തിൽ ക്ഷത്രപതിയെന്നുബോധിക്കയാൽ[61] ചൈത്രരഥിക്കു ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ക്ഷത്രിയനായിരിക്കുന്ന ആ അഭിപ്രതാരിയോടുകൂടി ജാനശ്രുതിക്ക് തുല്യയായിരിക്കുന്ന വിദ്യാവിഷയത്തിൽ സങ്കീർത്തനം ഭവിക്കയാൽ തനിക്കും ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. തുല്യന്മാരെ മാത്രമേ മിക്കവാറും കൂട്ടിച്ചേർത്തു പറകയുള്ളു. സൂതനെ അയയ്ക്കുക മുതലായ ഐശ്വര്യയോഗമിരിക്കയാലും ജാനശ്രുതിക്ക് ക്ഷത്രിയത്വമുണ്ടെന്നു വെളിവാകുന്നു. ഇത് ഹേതുവായിട്ടും ജാതിശൂദ്രന്നു വിദ്യാധികാരമില്ല.

സൂത്രം: സംസ്കാരപരാമർശാത്തദഭാവാഭിലാപാച്ച36

ഭാഷ്യാർത്ഥം: ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രന് വിദ്യയ്ക്ക്, അധികാരമില്ല.

എന്തെന്നാൽ വിദ്യാപ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപനയനാദിയായിരിക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങൾ ആവശ്യമാണെന്നു പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. "അവനെ ഉപനിയപ്പിച്ചു ഭഗവാനേ! പഠിപ്പിക്കണേ" എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഉപസാദിച്ചു എന്നും "വേദപാരഗന്മാരായും സഗുണബ്രഹ്മനിഷ്ഠന്മാരായുമുള്ള ഭരദ്വാജാദികൾ, ബ്രഹ്മത്തെ തിരഞ്ഞ് ഈ പിപ്പലാദൻ എല്ലാം പറയുമെന്നു നിശ്ചയിച്ച് അവർ കയ്യിൽ ചമതയും വച്ചുകൊണ്ട് ഭഗവാനായിരിക്കുന്ന പിപ്പലാദനെ പ്രാപിച്ചു" എന്നും "അവരെ ഉപനയിപ്പിക്കാതെ" എന്നു കേൾക്കുകയാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് ഉപനയനപ്രാപ്തി കാണിക്കപ്പെട്ടതായിത്ത

ന്നെയിരിക്കുന്നു, ''ശൂദ്രൻ നാലാമത്തെ വർണ്ണവും ഏകജാതിയും'' എന്ന് സ്മരിച്ചിരിക്കയാലും ശൂദ്രങ്കൽ പാപം അല്പവും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവനു സംസ്കാരം ആവശ്യമില്ലെന്നു പറകയാലും ശൂദ്രന് സംസ്കാരമില്ലെന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

സൂത്രം:- തദഭാവനിർദ്ധാരണേ ച പ്രവൃത്തേഃ 37

ഭാഷ്യാർത്ഥം:- ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രന്ന് വിദ്യയിലധികാരമില്ല. എന്തെന്നാൽ, സത്യവചനത്താൽ താൻ ശൂദ്രനല്ലെന്ന് ഉറപ്പാക്കിയതിന്റെ ശേഷമേ ജാബാലനെ ഗൗതമൻ ഉപനയിപ്പിക്കുന്നതിനും അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളു. ''ഇതിനെ വിവേചിച്ചു പറയുന്നതിന് ബ്രാഹ്മണനല്ലാത്തവൻ യോഗ്യനാകുന്നില്ലാ. അല്ലയോ സൗമ്യ! നീ ചെന്ന് ചമത കൊണ്ടുവാ, നിന്നെ ഉപനിയപ്പിക്കാം. നീ സത്യത്തിൽ നിന്നും തെറ്റിയില്ലാ'' എന്ന വേദവാക്യം[62] (ലിംഗ) കാരണമാകുന്നു.

സൂത്രം: ശ്രവണാദ്ധ്യയനാർത്ഥപ്രതിഷേധാൽ സ്മൃതേശ്ച.38

ഭാഷ്യാർത്ഥം- ഇതു ഹേതുവായിട്ടും ശൂദ്രന്നു വിദ്യയിൽ അധികാരമില്ല, എന്തെന്നാൽ സ്മൃതിപ്രമാണത്താൽ ശൂദ്രന്ന് ശ്രവണത്തിനും അദ്ധ്യയനത്തിനും പ്രതിഷേധം കാണുകയാൽ, വേദശ്രവണപ്രതിഷേധവും വേദാദ്ധ്യയനപ്രതിഷേധവും വേദാർത്ഥജ്ഞാനപ്രതിഷേധവും വേദാനുഷ്ഠാന പ്രതിഷേധവും സ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. ശ്രവണപ്രതിഷേധം പറയപ്പെട്ടത് എങ്ങനെയെന്നാൽ, ''ഇവൻ വേദത്തെ കേൾക്കുകയാൽ ഈയവും മെഴുകും ഉരുക്കിയൊഴിച്ച് ഇവന്റെ ചെവികളെ നിറയ്ക്കുക'' എന്നും, പദ്യു ഹവേത്യാദിവാക്യത്താൽ ശൂദ്രസമീപത്തിൽ വച്ച്, അദ്ധ്യയനം ചെയ്യരുതെന്നു കേൾക്കുകയാൽ സമീപത്തിൽവച്ചുപോലും വിധിയല്ലാത്ത വേദാദ്ധ്യയനം തനിക്ക് അശേഷം പാടില്ലെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ''അത്രയുമല്ലാ ശൂദ്രൻ വേദമുച്ചരിച്ചാൽ നാക്കു കണ്ടിക്കണമെന്നും, ധരിച്ചാൽ ശരീരത്തെ വെട്ടിപിളർക്കണമെന്നുമിരിക്കയാൽ, വേദാർത്ഥജ്ഞാനത്തിനും തദനുഷ്ഠാനത്തിനും പാടില്ലെന്ന് സിദ്ധമാകുന്നു. ''ശൂദ്രന് ജ്ഞാനത്തെ കൊടുക്കരുതെന്നും'' അദ്ധ്യയനം, യാഗം, ദാനം ഇതുകൾ ദ്വിജാതികൾക്കാണെന്നും, വേദപ്രമാണവും കാണുന്നു. പൂർവ്വജന്മത്തിൽ ചെയ്യപ്പെട്ട

സംസ്കാരപ്രാപ്തിയാൽ വിദുരൻ, ധർമ്മവ്യാധൻ തുടങ്ങിയ ശൂദ്രർക്ക് ജ്ഞാനോൽപത്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ജ്ഞാനത്തിന് ഐകാന്തിക ഫലത്വമുള്ളതിനാലും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ ചാതുർവർണ്ണ്യങ്ങളെ ശ്രവിപ്പിക്കണമെന്ന ഹേതുവാലും അവർക്ക് ഫലപ്രാപ്തിയെ പ്രതിബന്ധിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആകയാൽ വേദപൂർവ്വകമായിരിക്കുന്ന വിദ്യാധികാരം ശൂദ്രന് വിഹിതമല്ലെന്നിരിക്കുന്നു. (പ്രാചീനമലയാളം)

മേൽപ്രസ്താവിച്ച സൂത്രഭാഷ്യത്തിൽ ഒരുദാഹരണമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും ജാനശ്രുത്യുപാഖ്യാനം പോലെ ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു പ്രമാണമായിപ്പറയപ്പെടുന്നതും ആയ ജാബാലന്റെ കഥയെപ്പറ്റി സ്വല്പം ചിന്തിക്കാം.

ജാബാലകഥാസാരം:- 'ജാബാലൻ ഗൌതമന്റെ അടുക്കൽ അദ്ധ്യയനത്തിന് ചെന്നു. ഗൌതമന് അവന്റെ പേരിൽ ശൂദ്രശങ്കയുണ്ടായി. ജാബാലനെക്കൊണ്ട് താൻ ശൂദ്രനല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ച ശേഷമേ പഠിപ്പിച്ചുകൊടുത്തുള്ളു'.

ഇതിനേയും ശൂദ്രൻ വിദ്യയ്ക്കു പണ്ടുപണ്ടേ അനർഹനാണെന്നുള്ളതിന് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമായി ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നുണ്ട്! ശൂദ്രൻ വിദ്യയ്ക്ക് അനർഹനെന്നും അതിനാൽ അവനെ യാതൊന്നും പഠിപ്പിച്ചുപോകരുതെന്നും മുമ്പിനാലെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ജാബാലൻ ചെന്നത് അഭ്യസിപ്പാനുമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഗൗതമൻ ജാബാലനെക്കൊണ്ടു ശൂദ്രനല്ലെന്നു സത്യം ചെയ്യിച്ചതിനാൽ ഗൌതമനു ജാബാലനെക്കുറിച്ചു ശൂദ്രശങ്കയുണ്ടായിരുന്നെന്നും, തന്നിമിത്തം ഇവൻ തന്നെ കബളിപ്പിച്ചു വിദ്യാമോഷണത്തിനായി വന്നിരിക്കയാണെന്നുള്ള സംശയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ ജനിച്ചിരുന്നു എന്നും നിശ്ചയംതന്നെ. പിന്നെ ശൂദ്രൻ അനൃതവാക്കാണെന്നു പ്രമാണവുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ, അവിശ്വാസിയെന്നു തെളിയുന്ന ജാബാലന്റെ വാക്കിനെ ഗൗതമൻ വിശ്വസിക്കയും സന്ദേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെടുകയും ചെയ്കയില്ല. ഗൗതമനു ജാബാലന്റെ ജാതിനിർണ്ണയം ചെയ്തേ കഴിയൂ എന്നു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ജാബാലനുമായി അടുത്തു നല്ല പരിചയമുള്ളവരായ ബ്രാഹ്മണരോടാരോടെങ്കിലും അദ്ദേഹം പരമാർത്ഥം ചോദിച്ചറിയുമായിരുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്തതായി

കാണുന്നുമില്ല. ഉപനയിപ്പിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്തിട്ടു മുണ്ട്. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും ഗൗതമന്, മനഃപൂർവ്വമായി പഠിച്ചാൽ അവനും ദോഷമുണ്ടെന്നൊ ശൂദ്രനല്ലെന്നുവരികിലേ പഠിപ്പിക്കാവൂ എന്നോ ഉള്ള അഭിപ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ആരായാലും എന്തു ജാതിയായാലും ശരി, ശ്രദ്ധയുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു എന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

സമാധാനം: എന്നാൽ സത്യം ചെയ്യിച്ചതെന്തിന്?

നിഷേധം:- അതു പറയാം. ശൂദ്രനു ബ്രാഹ്മണ ശുശ്രൂഷയൊഴിച്ചു മറ്റൊരു നന്മയ്ക്കും അധികാരം ഇല്ലെന്നും,[63] ആരും ഒന്നും പഠിച്ചുപോകരുതെന്നും, അവനവന്റെ ഇച്ഛപോലെ ചില സങ്കേതങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്തി അവയെ അനാദിപ്രമാണാനുസരണം നടത്തുന്നതിനു ശ്രദ്ധാലുക്കളായിരുന്ന അക്കാലത്തെ പ്രബലന്മാരോട് താൻ സത്യം ചെയ്യിച്ചതിൽപിന്നീടേ പറഞ്ഞുകൊടുത്തുള്ളു എന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിക്കുന്നതിലേക്കായിട്ടു മാത്രമായിരുന്നു.

ഉപനയനാദിപൂർവ്വം കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ പ്രവൃത്തരായ ശേഷമേ ജ്ഞാനകാണ്ഡോക്തമായ[64] വിധിയെ കൈക്കൊള്ളാവൂ എന്നു നിയമമില്ലെന്നും, സാധനചതുഷ്ടയസംപത്തി[65] സിദ്ധിച്ചാൽ ക്രമത്തെ ഗണ്യമാക്കാതെ ജ്ഞാനമാർഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഏവരും അർഹന്മാരാണെന്നും പ്രഥമസൂത്രത്തിന്റെ ഭാഷ്യത്തിൽ ആചാര്യ സ്വാമികൾ[66] പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതിനുവിപരീതമായി മുൻപറഞ്ഞ 'ശുഗസ്യ' ഇത്യാദി സൂത്രങ്ങളുടെ ഭാഷ്യത്തിൽ[67] ക്രമം വിവക്ഷിച്ചു കാണുന്നതും അതിന്റെ സാധുത്വത്തിൽ ശങ്ക അങ്കുരിപ്പിക്കുന്നു.

നോക്കുക:-

''......യദനന്തരം ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസോപദിശ്യത ഇതി; ഉച്യതേ:- നിത്യാനിത്യവസ്തുവിവേകഃ, ഇഹാമുത്രാർത്ഥഭോഗവിരാഗഃ, ശമാദി സാധന സംപത്, മുമുക്ഷുത്വംച. തേഷു ഹി സൽസു പ്രാഗപി ധർമ്മജിജ്ഞാസായാ ഊർദ്ധ്വം ശക്യതേ ബ്രഹ്മ ജിജ്ഞാസിതും ജ്ഞാതും ച ന വിപര്യയേ. തസ്മാത് അഥ ശബ്ദേന യഥോക്തസാധന സംപത്ത്യാനന്തര്യമുപദിശ്യതേ''- 'അഥാതോ

ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാ' എന്ന സൂത്രത്തിലെ അഥശബ്ദത്തിന് അർത്ഥാന്തരസംഗതി[68] ദുർഘടമെന്ന് ബഹുസംരംഭപൂർവ്വം കാണിച്ചും ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാവിഷയത്തിൽ അധ്യയനാദി[69] സാധനം (സാമഗ്രി) അല്ലെന്നുറപ്പിച്ചും കൊണ്ട് അതിന് പര്യാപ്തമായ സാധനം വേണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തിന്മേൽ, യാതൊന്നിനു ശേഷമായിട്ടാണ് ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസ ഉപദേശിക്കേണ്ടത് എന്ന ശങ്കയ്ക്ക് പറയാം എന്നു സിദ്ധാന്തപക്ഷം ആരംഭിക്കുന്നു. നിത്യാനിത്യവസ്തുവിവേകവും ഐഹികാമുഷ്മികഭോഗവിരക്തിയും, ശമാദിഷട്കസംപത്തിയും,[70] മുമുക്ഷുത്വവും[71] ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ ധർമ്മജിജ്ഞാസയ്ക്ക് മുമ്പായാലും പിമ്പായാലും വേണ്ടില്ല, ബ്രഹ്മവിചാരവും ജ്ഞാനപ്രാപ്തിയും സുശക്തമാണ്. അക്കാരണത്താൽ അഥ[72] ശബ്ദംകൊണ്ടു മേൽപറഞ്ഞ സാധനസംപത്തിയുടെ ആനന്തര്യത്തെ (സൂത്രകാരൻ) ഉപദേശിക്കുന്നു.

അതുകൂടാതെയും ഐതരേയബ്രാഹ്മണം രണ്ടാമതു പഞ്ചിക തൃതീയാധ്യായപ്രാരംഭത്തിൽ "കവഷൻ" എന്ന ഒരു വേടൻ വേദാധ്യയനം ചെയ്തു എന്നുമാത്രമല്ല ഋഷിയുമായി യാഗാദിക്രതുക്കളിൽ[73] ബ്രാഹ്മണരോടുകൂടിച്ചേർന്ന് ബഹുമാന്യനായി വാണിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"ഋഷയോ വൈ സരസ്വത്യാം സത്രമാസത. തേ കവഷമൈലൂഷം സോമാദനയൻ ദാസ്യാഃ പുത്രഃ കിതവോ അബ്രാഹ്മണഃ കഥം നോ മധ്യേ അദീക്ഷിഷ്ടേതി. തം ബഹിർദ്ധന്വോദവഹൻ. അത്രൈനംപിപാസാ ഹന്തുസരസ്വത്യാ ഉദകം മാ പാദിതി. സ ബഹിർദ്ധന്വോ ദൂഹ്ളഃ പിപാസയാ വിത്ത ഏതദപോനപ്ത്രീയമപശ്യത്. പ്രദേവത്രാ ബ്രഹ്മണേ ഗാതുരേത്വിതി.

തേനാപാം പ്രിയം ധാമോപാഗച്ഛത്. തമാപോഅനൂദായൻ. തം സരസ്വതീ സമന്തം പര്യധാവത്. തസ്മാദ്ധ്യാപ്യേതർഹി പരിസാരകമിത്യാചക്ഷതേ, യദേനം സരസ്വതീസമന്തം പരിസസാര. തേ വാ ഋഷ യോഅബ്രുവൻ വിദുർവാ ഇമം ദേവാ ഉപേമം ഹ്വയാമഹാ ഇതിതഥേതി തം ഉപാഹ്വയന്ത...." (ഐ. ബ്രാ. അ. 8. ഖ. 1.)

"മഹർഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്തുവെച്ച് ഒരു വലിയ യാഗമാരംഭിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ (അതിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്ന) ഇലൂഷപുത്രനായ കവഷനെ ദാസീപുത്രനും അബ്രാഹ്മണനും വേട്ടയാടിയും

ആയവൻ (യാഗത്തിൽ) സന്നിഹിതനായി എങ്ങനെയാണു നമ്മോടൊപ്പം അർഹണം[74] അർഹിക്കുക? എന്നു പറഞ്ഞു ബഹിഷ്കരിച്ചു. സരസ്വതിയിലെ ജലംപോലും കുടിക്കാതെ ദാഹിച്ച് മരിക്കട്ടെയെന്നു കരുതി ഒരു മരുഭൂമിയിലാക്കി. ഈ നിലയിൽ ദാഹപീഡിതനായ കവഷൻ 'അപോനപ്ത്രീയംപ്രദേവത്രാ ബ്രഹ്മണേ ഗാതുരേതു' എന്നു തുടങ്ങിയ 15 ഋക്ക് മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കളുടെ നയത്തിൽ ഉണ്ടാക്കി. ഈ സൂക്തനിർമ്മാണം വഴിയായി ആയാൾക്കു ദേവതാപ്രസാദം സിദ്ധിച്ചു. ആ ദേവതകൾ അയാളുടെ പരിസരം പ്രാപിച്ചതോടുകൂടി സരസ്വതിയും ചൂഴ്ന്നൊഴുകി. സരസ്വതി ആയാളെ ചുറ്റി ഒഴുകിയ കാരണത്താൽ ആ സ്ഥലത്തിന് ''പരിസാരക''മെന്നു പേരായി. ഈ അവസ്ഥയറിഞ്ഞ് ആ ഋഷിമാർ, ''ആയാൾക്കു ദേവസാന്നിധ്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്ക് (ചെന്ന്) ആയാളെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവരാം'' എന്നുപറഞ്ഞ് ഐകകണ്ഠ്യേന സമ്മതിച്ചു കവഷനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അനന്തരം അവർ അപോനപ്ത്രീയ യജ്ഞം നടത്തി....''

വേടൻ- വിശിഷ്ടനാകുന്നതിനുമുമ്പ് ഏകാന്തത്തടവിൽ കിടന്ന്- ഉണ്ടാക്കിയ അപോനപ്ത്രീയ സൂക്തം വേദത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ വേദാധ്യയനത്തിന് ആർക്ക് അർഹതയില്ലെന്നു പറയാം?[75]

ഐതരേയബ്രാഹ്മണത്തിൽ കാണിച്ചതുപോലെ കൗഷീതകിബ്രാഹ്മണത്തിലും ദാസീപുത്രനായ ഈ കവഷന്റെ കഥയുണ്ട്. നോക്കുക.

''മാധ്യമാഃ സരസ്വത്യാം സത്രമാസത. തദ്ധാപി കവഷോ മധ്യേ നിഷസാദ. തം ഹേമ ഉപോദുർദ്ദാസ്യാ വൈ ത്വം പുത്രോസി ന വയം ത്വയാ സഹ ഭക്ഷയിഷ്യാമ ഇതി സ ഹ ക്രുദ്ധഃ പ്രദ്രവത്സരസ്വതീമേതേന സൂക്തേന തുഷ്ടാവ. തം ഹേമമന്വേയായ ത ഉഹേമേ നിരാഗാ ഇവ മേനിരേ തം ഹാന്വാവൃത്യോചുഃ ഋഷേ! നമസ്തേ അസ്തു മാനോ ഹിംസീസ്ത്വം വൈ നഃ ശ്രേഷ്ഠോസി യം ത്വേയമന്വേതീതി. തം ഹ യ ജ്ഞപയാംചക്രുസ്തസ്യ ഹ ക്രോധം വിനിന്യുഃ സ ഏഷ കവഷ സ്യൈഷ മഹിമാ സൂക്തസ്യ ചാനുവേദിതാ'' (കൗ-ബ്രാ-12.3.)

ഗൃത്സമദ, വിശ്വാമിത്ര, വാമദേവ, അത്രി, ഭരദ്വാജ, വസി

ഷ്ഠപ്രമുഖരായ[76] മഹർഷിമാർ സരസ്വതീതീരത്തുവെച്ച് ഒരു യാഗ മാരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ ''കവഷൻ'' അവരുടെ ഇടയിൽ കടന്നിരുന്നു. 'ദാസീപുത്രൻ - കൗലടേയൻ - ആയ നിന്നോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ഒന്നും ഭക്ഷിക്കയുംമറ്റും ചെയ്കയില്ല' എന്നു പറഞ്ഞു അവർ അയാളെ നിർഭർത്സിച്ചു.[77] കവഷൻ കോപിച്ചു സരസ്വതീതീരം പ്രാപിച്ച് മുൻപറഞ്ഞ സൂക്തങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു ദേവപ്രസാദം വരുത്തി. ഉടൻ സരസ്വതി ആയാളെ അനുഗമിച്ചു. ഇത്രയുമായ പ്പോൾ കവഷൻ നിഷ്കല്മഷനാണെന്ന്[78] അവർ തീർച്ചയാക്കി, അവിടെച്ചെന്ന് ഇങ്ങനെ ക്ഷമായാചനം ചെയ്തു:- ''ഋഷിസത്തമാ! അങ്ങേയ്ക്ക് നമസ്കാരം; അങ്ങ് ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരമാരാധ്യ നാകുന്നു; എന്തെന്നാൽ സരസ്വതി അങ്ങെ ചുറ്റി വന്നിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളെ വല്ലായ്മയ്ക്കിരയാക്കരുതേ!''. പിന്നീട് അവർ കവഷനെ യജ്ഞകാര്യവ്യവസ്ഥാപയിതാവാക്കി ആയാളുടെ കോപത്തെ ശമിപ്പിച്ചു. ഇതാണു കവഷന്റെ മഹാമഹിമശാലിത്വം. ഈ സൂക്തദ്ര ഷ്ടാവെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം കീർത്തിമാനായി.

ഇനിയും വേദത്തിൽ കക്ഷീവാൻ[79] എന്ന ഒരു ബഹുമാന്യ നായ ശൂദ്രസ്ത്രീപുത്രന്റെ കഥ പറയുന്നുണ്ട്.

''സോമാനസ്സ്വരണം കൃണുഹി ബ്രഹ്മണസ്പതേ കക്ഷീ വന്തം യ ഔശിജഃ''

അല്ലയോ ബ്രഹ്മണസ്പതേ! ഈ സോമപാനം ചെയ്യുന്ന എന്നെ, 'ഉശിക്' എന്നവളുടെ പുത്രൻ ആ കക്ഷീവാനെപ്പോലെ പ്രകാശമുള്ളവനാക്കിച്ചെയ്താലും. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടും ശൂദ്രന് അധ്യയനാദി ആകാമെന്ന് ഉറപ്പായി തെളിയുന്നു.

ഈ എല്ലാ നിദർശനങ്ങളാലും ഏർപ്പെടുന്ന ആചാരത്തിന് വിരോധമായിട്ട് വേദത്തിൽ നിഷേധങ്ങളിരിക്കുമെന്ന് അനുമാനി ക്കുമോ? ഒരിക്കലും പാടില്ല. ''വിരോധേ ത്വനപേക്ഷം സ്യാദ് അസതി ഹ്യനുമാനം''[80] ''ശ്രുതിവിരോധേ സ്മൃതിവാക്യം അന പേക്ഷ്യം അപ്രമാണം അനാദരണീയം ച''[81]

അർത്ഥം:- പ്രത്യക്ഷശ്രുതിക്കു വിരോധമായ, സങ്കേത ങ്ങൾക്ക് ശ്രുതിയിൽ ആധാരം കിട്ടുകയില്ലെന്നു തന്നെ അനുമാനി

ച്ചുകൊള്ളണം. ശ്രുതിക്കു വിരോധമായ അപ്രകാരമുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ അനാവശ്യവും അപ്രമാണവും അനാദരണീയവും ആണ് എന്നു മീമാംസയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അനുമാനിക്കേണ്ട പക്ഷത്തിൽ ഇതു ശരിതന്നെ. പ്രത്യക്ഷനിഷേധമായിരുന്നാലോ എന്ന് ആരെങ്കിലും വേദത്തിൽനിന്നും ഒരു നിഷേധവാക്യത്തെ കാണിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിനും മാർഗ്ഗം മനുസ്മൃതിയിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

''ശ്രുതിദ്വൈധം തു യത്ര സ്യാ-

ത്തത്ര ധർമ്മാവുഭൗ സ്മൃതൗ'' (മനു.2-14)

വേദത്തിൽതന്നെ ഒന്നിനൊന്നു വിരോധമായ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളെ പറഞ്ഞിരുന്നാൽ അവ രണ്ടും സമഗൗരവമായി സമ്മതിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിധിയാൽ വേദത്തിൽ ഒരു സ്ഥലത്തു ക്ഷത്രിയാദികൾക്ക് അധ്യാപനവും, ശൂദ്രന് അധ്യയനവും പാടില്ലാ എന്നു വിധിച്ചിരുന്നാൽപോലും മറ്റുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ ആദരിച്ചിരുന്ന ആചാരബലത്താൽ ക്ഷത്രിയാദികൾക്ക് അധ്യാപനവും, ശൂദ്രന് അധ്യയവും ചെയ്യാമെന്നു നിർവിവാദമായി ഏർപ്പെടുന്നു. ഇപ്രകാരം വേദത്തിനാൽ യാതൊരു തടസ്സവും ഇല്ലെന്നു സിദ്ധിച്ചു.

ഇനി പ്രമാണാന്തരങ്ങളെക്കുറിച്ചാലോചിക്കാം.

നാല്

പ്രമാണാന്തരവിചാരം

''അധീയീരംസ്ത്രയോ വർണ്ണാഃ

സ്വകർമ്മസ്ഥാ ദ്വിജാതയഃ;

പ്രബ്രൂയാദ് ബ്രാഹ്മണസ്ത്വേഷാം

നേതരാവിതി നിശ്ചയഃ

സർവേഷാം ബ്രാഹ്മണോ വിദ്യാ-

ദ്വൃത്ത്യുപായാൻ യഥാവിധി;

പ്രബ്രൂയാദിതരേഭ്യശ്ച

സ്വയം ചൈവ തയാ ഭവേത്''

(മനു 10–1,2)

അവരവർക്ക് തക്കതായ പ്രവൃത്തികൾ ഉള്ള ദ്വിജന്മാരായ മൂന്നു വർണ്ണക്കാരും പഠിക്കട്ടെ. പഠിപ്പിക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മണനല്ലാതെ ഇതരന്മാർ ചെയ്യേണ്ടതല്ല എന്നു നിശ്ചയം. സകലർക്കും ക്രമപ്രകാരമുള്ള ജീവനോപായങ്ങളെ ബ്രാഹ്മണൻ കല്പിക്കട്ടെ. ബ്രാഹ്മണൻ ഇതരന്മാർക്കു കല്പിച്ചു താനും അനുഷ്ഠിക്കട്ടെ – എന്നു പറയുന്നതല്ലാതെ ശൂദ്രൻ വേദാധ്യയനം ചെയ്തുകൂടാ എന്നു സ്പഷ്ടമായി ധിഷേധിക്കുന്നില്ല. ഇതിനെ അല്പംകൂടി വിവരിക്കാം. ഒരുവൻ തനിക്കു വേണ്ടതായ സകല കാര്യങ്ങളേയും അന്യസഹായം കൂടാതെ സ്വയം സാധിച്ചുകൊള്ളുകയെന്നത് അസാധ്യമാകയാൽ ആദിയിൽ തന്നെ പ്രവൃത്തികളുടെ വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുന്നതു സഹജം. റോമാദേശത്തിൽ രാജാവ്, പാതിരിമാർ, പെട്രിഷർ, പ്ലേവിയർ എന്നും, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ രാജകുലം, പാതിരികൾ, ലാർഡ്സ്, കാമൺസ് എന്നും, ഏർപ്പെട്ടതുപോലെ അതിനും എത്രയോ മുൻകാലം മുതൽക്കേ ഇവിടേയും ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രർ എന്ന വകുപ്പുകൾ ഏർപ്പെട്ട് അവരവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കു നിർണ്ണയങ്ങളും ഉണ്ടായി. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തെ ഇതരന്മാർക്ക് ഉപദേശിക്കൽ ബ്രാഹ്മണനും, രാജ്യസംരക്ഷണം ക്ഷത്രിയനും, ധാന്യക്കച്ചവടം മുതലായവ വൈശ്യനും, അടിമപ്രവൃത്തി ശൂദ്രനും ആദികാലത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഇത്രത്തോളം മാത്രമല്ലാതെ ഒരുവൻ തന്റെ പ്രവൃത്തിയെ നിറവേറ്റിക്കൊണ്ട് ജ്ഞാനത്തേയും കൂടി സമ്പാദിപ്പാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നപക്ഷം അതിൽ ദോഷമുണ്ടെന്നു മനു പറയുന്നില്ല,മറ്റുള്ള സ്മൃതികളിൽ അപ്രകാരം നിഷേധമിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നുമില്ല. ഒരുവേള ഇരുന്നാലും അവ മേൽകാണിച്ച ശ്രുതിപ്രമാണങ്ങളാൽ ബാധിതമാണ്.

''യദദൃഷ്ടം ഹി വേദേഷു

തദ്ദ്രഷ്ടവ്യം സ്മൃതൗ കില;

ഉഭാഭ്യാം യദദൃഷ്ടം ഹി

തൽ പുരാണേഷു പഠ്യതേ.

ശ്രുതി സ്മൃതി പുരാണേഷു
വിരുദ്ധേഷു പരസ്പരം;
പൂർവം പൂർവം ബലീയഃ സ്യാ-
ദിതി ന്യായവിദോ വിദുഃ''

വേദത്തിൽ കാണാത്ത വിഷയങ്ങളെ സ്മൃതിയിൽ നിന്നും ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളാം. ഈ രണ്ടിലും ഇല്ലാത്തവ പുരാണങ്ങളിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ ശ്രുതി സ്മൃതി പുരാണങ്ങളിൽ പരസ്പ്പരം വിരുദ്ധമായി കാണുമ്പോൾ പുരാണത്തേക്കാൾ സ്മൃതിയും, സ്മൃതിയേക്കാൾ വേദവും ബലീയസാകുന്നു- എന്ന് ആപസ്തംബസ്മൃതിയും,

''ശ്രുതിസ്മൃതിവിരോധേഷു
ശ്രുതിരേവ ഗരീയസീ;
അവിരോധേ സദാ കാര്യം
സ്മാർത്തം വൈദികവത് സദാ''

ശ്രുതിക്കും സ്മൃതിക്കും വിരോധമിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ശ്രുതിതന്നെ പ്രബലപ്രമാണമാകും. അവയ്ക്കു ഭിന്നിപ്പില്ലാത്തപക്ഷത്തിൽ ശ്രുതിയെപ്പോലെതന്നെ സ്മൃതിയും അംഗീകാര്യമാകും- എന്നു ജാബാലസ്മൃതിയും,

''ശ്രുതി സ്മൃതി പുരാണാനാം
വിരോധോ യത്ര ദൃശ്യതേ,
തത്ര ശ്രൗതം പ്രമാണം തു
തയോർദ്വൈധേ സ്മൃതിർവ്വരാ''

വേദത്തിനു വിരോധമായ സ്മൃതിവാക്യം വകയല്ല. ഈ രണ്ടിനും വിരോധമായ പുരാണവചനവും വകയല്ല- എന്ന് വ്യാസസ്മൃതിയും പ്രമാണങ്ങളാണ്. വേദവിരുദ്ധമായ സ്മൃതിവാക്യം ആവശ്യമില്ല, പ്രമാണമാകയുമില്ല; അത് ആദരിക്കത്തക്കതുമല്ല; എന്ന് മുമ്പേ മീമാംസാശാസ്ത്രത്തിൽനിന്നെടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. ഇനിയും ഇപ്രകാരം അനേക ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുമുണ്ട്. ഈ പ്രമാണങ്ങളെക്കൊണ്ടു വേദങ്ങളാൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങൾക്കു സ്മൃതികളാൽ യാതൊരുവിധ ''ബാധ''വും നേരിടത്ത

ക്കതല്ല. പുരാണങ്ങളിൽ ഏതു കാര്യത്തിന് വേണമെങ്കിലും പ്രമാണം കിട്ടും. ആകയാൽ അവ വേദവിരുദ്ധമാകുന്നു എന്നു തള്ളിക്കളയേണ്ടതല്ലാതെ അവയുടെ ദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല.

ഇനി ശൂദ്രൻ വേദാഭ്യാസം ചെയ്തുകൂടാ എന്നുള്ളവർ സാധാരണമായി പറയുന്ന ഒരു പ്രമാണത്തെക്കുറിച്ച് അല്പം വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതായത് "ന സ്ത്രീ ശൂദ്രൗ വേദമധീയാതാം" എന്ന വാക്യമാകുന്നു. ഈ വാക്യം വേദവുമല്ല, സ്മൃതിയുമല്ല കേവലം സൂത്രമാകുന്നു. ശ്രുതിസ്മൃതിപുരാണേതിഹാസാചാരങ്ങൾ എന്നുള്ള പ്രമാണങ്ങളിൽ ഒന്നായിട്ട് ഇതിനെ എവിടെയും സ്വീകരിച്ചു പഠിക്കുന്നുമില്ല. ആകയാൽ ഇതിനെ ഒരു പ്രമാണമായിട്ടു സ്വീകരിക്കണമെന്നില്ല. വിരോധമില്ലാത്ത ഈ വാക്യത്തെക്കുറിച്ച് ആക്ഷേപിക്കണമെന്നുമില്ല. ഇതിന്റെ അർത്ഥം എന്തെന്നാൽ സ്ത്രീകളും ശൂദ്രരും പഠിച്ചേ കഴിയൂ എന്നില്ല; എന്നല്ലാതെ പഠിച്ചേകൂടാ എന്നല്ല. എന്നാൽ ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചവർ പഠിച്ചേകൂടാ എന്നർത്ഥം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ, ഇതിലേയ്ക്ക് അവരെ കുറ്റം പറവാൻ പാടില്ല. ഇങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നവർ തല്ക്കാലത്തിൽ നടന്നുവരുന്ന ആചാരഗൌരവത്തിനു യാതൊരു ന്യൂനതയും നേരിടാതിരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കുവേണ്ടി സ്പഷ്ടമായ വാക്യങ്ങൾക്കെല്ലാം കൃത്രിമമായി അർത്ഥകല്പനം ചെയ്യുന്നത് ലോകപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. സംശയമുള്ളപക്ഷം ഇതിലേയ്ക്കു ഒന്നുരണ്ടു നിദർശനങ്ങളെ കാണിക്കാം.

"അതഃപരം ഗൃഹസ്ഥസ്യ
ധർമ്മാചാരം കലൗ യുഗേ;
ധർമ്മം സാധാരണം ശക്യം
ചാതുർവ്വർണ്ണ്യാശ്രമാഗതം.
സംപ്രവക്ഷ്യാമ്യഹം പൂർവ്വം
പരാശരവചോ യഥാ"

എന്നു പരാശരസ്മൃതിയിൽ ആദ്യം അവതാരകമായി യുഗാന്തരധർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ച് അല്പം പറഞ്ഞശേഷം ഇനി കലി

യുഗ ധർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം എന്നുപക്രമിച്ചിട്ട്,

''നഷ്ടേ മൃതേ പ്രവ്രജിതേ
ക്ലീബേ ച പതിതേ പതൗ;
പഞ്ചസ്വാപൽസു നാരീണാം
പതിരന്യോ വിധീയതേ''-

ഭർത്താവു ദേശാന്തരഗതനായി പോയാലും, മരിച്ചാലും, സന്യസിച്ചാലും, നപുംസകനായാലും, പതിതനായാലും അവന്റെ ഭാര്യ വേറൊരുത്തനെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളാം- എന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്യത്തെ, അതിനു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത മാധവാചാര്യർ, യുഗാന്തര വിഷയമെന്നു മറച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നു. യാജ്ഞവൽക്യ സ്മൃതിയിൽ-

''സകൃൽ പ്രദീയതേ കന്യാ-
ഹരംസ്താം ചൗരദണ്ഡഭാക്;
ദത്താമപി ഹരേൽ പൂർവ്വാ-
ച്ഛ്റേയാംശ്ചേദ്വര ആവ്രജേത്.
അക്ഷതാവാ ക്ഷതാ വാപി
പുനർഭൂഃ സംസ്കൃതാ പുനഃ''-

'കന്യകാദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട ശേഷവും ഒരുത്തി തന്റെ ഭർത്താവിനേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠനായ ഭർത്താവിനെ കിട്ടുന്നപക്ഷം ആദ്യഭർത്താവിനെ ത്യജിച്ചിട്ട് പുതിയ ഭർത്താവിനെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളാം' - എന്ന് ഒരു ശ്ലോകത്തിലും, - 'അപ്രകാരം വിവാഹം ചെയ്തുകൊണ്ടവൾക്കു 'പുനർഭൂ' എന്നു പേരാകുന്നു, ആ പുനർഭൂ ഋതുവായവളായാലും ശരി, ഇല്ലെങ്കിലും ശരി'- എന്നു പിന്നത്തെ ശ്ലോകത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കവെ, അതിനു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്ത വിജ്ഞാനേശ്വരർ പിന്നത്തെ ശ്ലോകത്തെ കാണാത്ത ഭാവംനടിച്ച് മുമ്പിലെ ശ്ലോകം അമ്മിക്കല്ലിൽ ചവിട്ടാത്ത കന്യക പരമാകുന്നു[82] എന്നു മൂടിവെച്ചുകളഞ്ഞു. [83]മനുസ്മൃതി -

''ത്രിംശദ്വർഷോ വഹേൽ കന്യാം
ഹൃദ്യാം ദ്വാദശവാർഷികീം

ത്ര്യഷ്ടവർഷോഷ്ടവർഷാം വാ

ധർമ്മേ സീദതി സത്വരഃ.''–

സ്ത്രീകൾക്ക് പന്ത്രണ്ടാമതുവയസ്സിൽ വിവാഹം ഉത്തമപക്ഷമെന്നും എട്ടാമതു വയസ്സിൽ ഗൗണപക്ഷമെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കെ, അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ച കുല്ലൂക ഭട്ടൻ, ആ ശ്ളോകത്തിൽ പുരുഷന്നു വിവാഹകാലം പറഞ്ഞതല്ലാതെ സ്ത്രീകൾക്കല്ലെന്നു മറച്ചു വെച്ചു. ഇനിയും ഇപ്രകാരം അനേക ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. കഠിനവിഷയങ്ങൾക്കു വ്യാഖ്യാനം വേണമെന്നല്ലാതെ സ്പഷ്ടമായ വിഷയങ്ങൾക്കു കൃത്രിമാർത്ഥം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനല്ലാ വ്യാഖ്യാനം.

'ന സ്ത്രീ ശൂദ്രൗ വേദമധീയാതാം' എന്നതിന്ന് ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പറയുന്ന അർത്ഥമാണു ശരിയെന്നു എങ്ങിനെ പറയാമെന്നാൽ 'അധീയാതാം' എന്നക്രിയ ലിങർത്ഥമാകുന്നു. ലിങിന്നു വിധിനിമന്ത്രണാമന്ത്രണ സംഭാവനൗചിത്യാദി പല അർത്ഥങ്ങളുണ്ട്.[84] ഇവയിൽ ''പാടില്ലാ'' എന്നുള്ള വിധ്യർത്ഥത്തെയോ ''വേണമെന്നില്ല'' എന്നുള്ള ഔചിത്യാർത്ഥത്തെയോ സ്വീകരിക്കേണ്ടത് എന്നത്രേ പ്രകൃതത്തിൽ സന്ദേഹം. ഗുരുതരപ്രമാണങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമല്ലാത്തതേതോ അതിനെ സ്വീകരിക്കയെന്നതാണ് പ്രസിദ്ധനയം. ആകയാൽ ഏതാണു അപ്രകാരമുള്ള പ്രമാണങ്ങൾക്കൊത്തിരിക്കുന്നത്. ഏതാണ് വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്നു നോക്കാം. ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു മൂന്നാമതും ആറാമതും[85] ബ്രാഹ്മണത്തിൽ പറയുന്ന ഉപാഖ്യാനത്തിൽ ''ഗാർഗ്ഗി'' എന്ന സ്ത്രീ വേദാഭ്യാസം ചെയ്തു, എന്നു മാത്രമല്ലാ വേദാർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ച് യാജ്ഞവല്ക്യരോടു ചർച്ചചെയ്തതായും കാണുന്നു.

1 ''അഥ വാചക് നവ്യുവാച ബ്രാഹ്മണാ ഭഗവന്തോ ഹന്താഹമിമം ദ്വൗ പ്രശ്നൗ പ്രക്ഷ്യാമി. തൗ ചേന്മേ വക്ഷ്യതി ന വൈ ജാതു യുഷ്മാകമിമം കശ്ചിദ് ബ്രഹ്മോദ്യം ജേതേതി, പൃച്ഛ ഗാർഗ്ഗീതി.

2 സാ ഹോവാചാഹം വൈ ത്വാ യാജ്ഞവല്ക്യ യഥാ കാശ്യോ വാ വൈദേഹോ വോഗ്രപുത്ര ഉജ്ജ്യം ധനുരധിജ്യം കൃത്വാ ദ്വൗ ബാണവന്തൗ സപത്നാതി, വ്യാധിനൗ ഹസ്തേ

കൃത്വോപോത്തിഷ്ഠേദേവമേവാഹം ത്വാ ദ്വാഭ്യാം പ്രശ്നാഭ്യാമു പോദസ്ഥാം തൗ മേ ബ്രൂഹീതി പൃച്ഛഗാർഗ്ഗീതി.

3 സാ ഹോവാച യദൂർദ്ധ്വം യാജ്ഞവല്ക്യ ദിവോ യദ വാക് പൃഥിവ്യാ യദന്തരാ ദ്യാവാപൃഥിവീ ഇമേ യദ് ഭൂതം ച ഭവച്ച ഭവിഷ്യച്ചേത്യാചക്ഷതേ കസ്മിംശ്ച തദോതം ച പ്രോതം ചേതി....''

ആറാമതു ബ്രാഹ്മണത്തിലെ പ്രശ്നപ്രതിവചനാനന്തരം അതിൽനിന്ന് ഉപരമിച്ചിരുന്ന വചക്നവാത്മജയായ ഗാർഗ്ഗി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു 1.'അല്ലയോ പൂജാർഹരായ മഹർഷിമാരേ, ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കുവിൻ. നിങ്ങളുടെ അനുമതിയുള്ള പക്ഷം ഈ യാജ്ഞവല്ക്യനോട് രണ്ടുചോദ്യം ഞാൻ ചോദിക്കാം. അതിനുത്തരം പറയുന്നതായാൽ നിങ്ങളാരും ബ്രഹ്മവാദിയായ ഇദ്ദേഹത്തെ ജയിക്കയില്ല'. ഇതിനുശേഷം 'ഗാർഗ്ഗി, ചോദിച്ചു കൊൾക' എന്നവർ അനുവദിച്ചു. 2.ഉടനെ യാജ്ഞവല്ക്യരോടായി ഗാർഗ്ഗി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. – 'കാശ്യനോ വൈദേഹനോ ആയിരിക്കുന്ന ശൂരനായ രാജാവ് (കെട്ടൂവിട്ടിരുന്ന) വില്ലിനെ കുലച്ച്- പൂട്ടി – ശത്രുസംഹാരകങ്ങളായ അസ്ത്രങ്ങളെ സംഘടിപ്പിച്ചു സന്നദ്ധനാകുന്നപോലെ ഞാൻ രണ്ടു പ്രശ്നങ്ങൾ ചെയ്വാൻ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനു സമാധാനം പറയണം'. അപ്പോൾ– 'ഗാർഗ്ഗി, ചോദിച്ചുകൊൾക' എന്നു യാജ്ഞവൽക്യൻ പറഞ്ഞു. 3 ഗാർഗ്ഗി ചോദിക്കുന്നു – 'ദ്യുസംജ്ഞമായ അണ്ഡകപാലത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്ത് എന്ത്? അതിന്റെ അധോഭാഗത്ത് എന്തിരിക്കുന്നു? ദ്യുലോക പൃഥിവീലോകങ്ങളെ ഇടമുറിക്കുന്നതായി എന്തൊന്നിരിക്കുന്നു? ഭൂതവർത്തമാനഭാവികാലങ്ങളിലും ഉള്ളതായി പറയപ്പെടുന്ന ഈ ദ്വൈതജാതം ഏതാധാരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നു കേൾക്കട്ടെ!...''

ആശ്വലൻ, ആർത്തഭാഗൻ, ഭുജ്യു, ഉഷസ്തൻ, കഹോളൻ മുതലായ മഹർഷിമാർക്കുപോലും വാദത്തിൽ പരാജിതനാക്കാൻ കഴിയാത്ത യാജ്ഞവൽക്യമഹർഷിയോട് ഒരു സ്ത്രീ ശാസ്ത്രവാദം നടത്തിയ കഥ വേദശിരസ്സായി[86] പരിണമിച്ചതോർത്താൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വേദാധികാരമുണ്ടെന്നു കാണിക്കാൻ വല്ല തെളിവും ആവശ്യമുണ്ടോ?

ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്ത് നാലാമതധ്യായം അഞ്ചാമതു

ബ്രാഹ്മണത്തിൽ യാജ്ഞവല്ക്യരുടെ ഭാര്യയായ "മൈത്രേയി" എന്നവൾ ഐഹികസുഖങ്ങളെല്ലാം ത്യജിച്ച് ജീവാത്മപരമാത്മസ്വരൂപങ്ങളെക്കുറിച്ച് വിചാരിച്ച് മോക്ഷപദവിയെ പ്രാപിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"അഥ ഹ യാജ്ഞവൽക്യസ്യ ദ്വേ ഭാര്യേ ബഭൂവതുഃ മൈത്രേയീ ച കാത്യായനീ ച. തയോർഹ മൈത്രേയീ ബ്രഹ്മവാദിനീ ബഭൂവ."

'മൈത്രേയി എന്നും കാത്യായനിയെന്നും പേരായി യാഞ്ജവൽക്യർക്ക് രണ്ടു ഭാര്യമാരുണ്ടായിരുന്നതിൽ മൈത്രേയി ബ്രഹ്മവിചാരശീലയായിരുന്നു, എന്നു തുടങ്ങിയിട്ട് അടുത്ത വാക്യത്തിൽ, യാജ്ഞവൽക്യൻ തന്റെ സ്വത്ത് അവർക്കായി വീതിച്ചു കൊടുത്തുകൊണ്ട് സന്യസിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ധന സമ്പൂർണ്ണമായ ഈ ഭൂമി മുഴുവൻ കിട്ടിയെന്നിരുന്നാലും, അതിനാൽ താൻ മുക്തയാകുമോ എന്ന് അവർ ചോദിച്ചതിന് 'നേതി നേതി ഹോവാച യാജ്ഞവല്ക്യഃ' ഇല്ലേ ഇല്ല എന്നും–, 'അമൃതത്വസ്യ തു നാശാസ്തി വിത്തേന'– ധനംകൊണ്ടു മോക്ഷം കിട്ടുമെന്നുള്ള വല്ല ശങ്കയ്ക്കുപോലും വകയില്ല എന്നും ആയിരുന്നു മറുപടി.

"സാ ഹോവാച മൈത്രേയീ യേനാഹം നാമൃതാ സ്യാം കിമഹം തേന കുര്യാം യദേവ ഭഗവാൻ വേദ തദേവ മേ ബ്രൂഹീതി."

അപ്പോൾ മൈത്രേയി:– 'മോക്ഷത്തിനുപകരിക്കയില്ലെന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതു (ധനം) കൊണ്ട് ഒരു കാര്യവുമില്ല;ച ആകയാൽ ബ്രഹ്മസാക്ഷാൽക്കാരവിഷയമായി പൂജ്യനായ അങ്ങറിയുന്നതിനെ എനിക്ക് പറഞ്ഞുതരണം, എന്നപേക്ഷിച്ചു. 'ആത്മാവാ അരേ ദ്രഷ്ടവ്യഃ– ഏതാവദരേഖല്വമൃതത്വം'[87] എന്നും മറ്റുമുള്ള ബ്രഹ്മതത്ത്വം യാജ്ഞവല്ക്യൻ അനുപദം ഉപദേശിക്കയും ചെയ്തു. ഇവിടെ മൈത്രേയീ വാക്യവും വേദത്തിലുൾപ്പെടുകയാൽ സ്ത്രീകൾക്കുള്ള വേദാധികാരം ദണ്ഡവാരിതമാകയില്ല[88] എന്നു സിദ്ധിച്ചു.

യാഗാദികളിൽ സ്ത്രീകളും അവർക്കുള്ളതായ വേദമന്ത്ര

ങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചുവരുന്നതിന് പ്രത്യേക ദൃഷ്ടാന്തമൊന്നും ആവശ്യമില്ല. ശതപഥബ്രാഹ്മണം "ദർശപൂർണ്ണമാസ"[89] പ്രകരണത്തിൽ പറഞ്ഞ 'ഹവിഷ്കൃദാഹ്വാന'[90] സമയത്തിൽ ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയർ ഇന്നിന്ന മന്ത്രത്തെ ജപിക്കണമെന്നു വിധിച്ചതുപോലെ ശൂദ്രനും 'ആയാവേദി' എന്ന വേദവാക്യത്തെ ഉച്ചരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതേ പ്രമാണത്തിൽ ഇതരകർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ 'അഷ്ടീവദഘ്നം ശൂദ്രസ്യ' എന്നും 'മസ്തു ശൂദ്രസ്യ' എന്നും ശൂദ്രൻ ഉച്ചരിക്കേണ്ടതായ മന്ത്രങ്ങളെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'വർഷാസു രഥകാര ആദധീത' എന്നു തച്ചൻ (പണിക്കൻ) അഗ്ന്യാധാനം ചെയ്വാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ശുക്ലയജുസ്സ് 28- ാം അധ്യായപ്രാരംഭത്തിൽ:-[91]

"യഥേമാം വാചം കല്യാണീമാവദാനി ജനേഭ്യഃ ബ്രഹ്മരാജന്യാഭ്യാം ശൂദ്രായ ചാര്യായ പ്രിയോ ദേവാനാം ദക്ഷിണായൈ ദാതുരിഹ ഭൂയാസമയജേകാമഃ സമൃധ്യതാമുപമാദോ നമതു."

ബ്രാഹ്മണ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യ ശൂദ്രർ, ബന്ധു, ശത്രു എന്നീ ജനങ്ങൾക്ക് ഈ മംഗളകരമായ വാക്കിനെ പറയുന്നതിനാൽ ഈ ലോകത്തിൽ ദേവകൾക്ക് പ്രിയനായി ദക്ഷിണയ്ക്കായിട്ട് കൊടുക്കുന്നവനാകുമാറാക; എന്റെ ഈ അപേക്ഷ സഫലമാകത്തക്കതാകട്ടെ എന്നു ദേവതകളുടെ പ്രീതിസംപാദനാർത്ഥം ശൂദ്രനുൾപ്പെട്ട സകല ജാതിക്കാർക്കും നന്മയരുളുന്ന വേദത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നവനാക എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

"യസ്മിൻ ദേശേ യ ആചാരഃ
പാരമ്പര്യക്രമാഗതഃ
ശ്രുതിസ്മൃത്യവിരോധേന
സ സദാചാര ഉച്യതേ:"

ഒരു ദേശത്ത് ശ്രുതിസ്മൃതികൾക്ക് വിരോധം കൂടാതെ നടന്നുവരുന്ന വഴക്കം സദാചാരമെന്നു പറയുന്നു- എന്ന് ആപസ്തംബസ്മൃതിയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാലും, വേദാധ്യയനത്തെ ഇഷ്ടമുള്ള സകലരും ചെയ്തുവന്നു. വേദവിരുദ്ധമല്ലാതെ അതിനാൽ ആദരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയാലും, ശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണേതിഹാസാചാരം പ്രമാണങ്ങളിൽവച്ചു സകല ഗൗരവപ്രമാണങ്ങൾക്കും

ഈ അഭിപ്രായം ശരിയായിരിക്കയാലും, വിവാദ വാക്യത്തിന് പാടില്ല, എന്ന അർത്ഥം പറയുന്നപക്ഷം ശാബ്ദപ്രമാണങ്ങളിൽ സർവോൽകൃഷ്ടമായ വേദത്തെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതായി വരികയാലും "കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നില്ല" എന്ന അർത്ഥം ശരിയാകുമെന്നല്ലാതെ പാടില്ല എന്നുള്ള അർത്ഥം ഒക്കുകയില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ഇതുവരെ സാധകബാധകമായുള്ള പ്രമാണങ്ങളെ പരശോധിച്ചു.

ഇനി യുക്തിയെപ്പറ്റി വിചാരിക്കാം.

അഞ്ചു്

യുക്തിവിചാരം.

ശൂദ്രൻ വേദാഭ്യാസം ചെയ്തുകൂടാ എന്നുള്ള സങ്കേതം യുക്തിക്കെങ്കിലും ചേർന്നിരിക്കുന്നുണ്ടോ? ഏതു മതഗ്രന്ഥത്തെ എടുത്താലും പരമപദപ്രാപ്തിക്കു ജീവാത്മപരമാത്മസ്വരൂപജ്ഞാനവും, ധർമ്മാനുഷ്ഠാനവും തന്നെയാണ് ഹേതുവെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്-

"ബഹൂനാം ജന്മനാമന്തേ
ജ്ഞാനവാൻ മാം പ്രപദ്യതേ"[92]

ബഹുജന്മങ്ങളെടുത്തിട്ട് അവസാനത്തിൽ ജ്ഞാനവാൻ മാത്രം എന്നെ പ്രാപിക്കുന്നു- എന്ന ഗീതാവചനം എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കുമല്ലോ.

"തമേവ വിദിത്വാതിമൃത്യുമേതി
നാന്യഃ പന്ഥാ വിദ്യതേയനായ"[93]

ഈ വിധമായി ബ്രഹ്മത്തെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടവൻ മാത്രം മൃത്യുവിനെ അതിവർത്തിക്കുന്നു; മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കു വേറെ മാർഗ്ഗമില്ല.

"താമാത്മസ്ഥം യേനുപശ്യന്തിധീരാഃ
തേഷാം സുഖം ശാശ്വതം നേതരേഷാം"[94]

അന്തര്യാമിയെ താനായറിയുന്നവർക്കുമാത്രം നിത്യസുഖ

മുണ്ടാകും; മറ്റാർക്കുമില്ലാ – എന്നും മറ്റും അനേകവിധം വേദം ഘോഷിക്കുന്നു. മോക്ഷസാധനമായ ജ്ഞാനത്തെ ശൂദ്രൻ അഭ്യസിച്ചുകൂടാ എന്നു പറയുന്നതിനു ശൂദ്രൻ മോക്ഷത്തെ പ്രാപിച്ചുകൂടാ എന്നല്ലയോ അർത്ഥം. അല്ലാതെയും ആദിമുതൽ ഈ സങ്കേതം ഭഗവന്നിയമമായി നടന്നുവന്നതാണെങ്കിൽ ഇതുവരെയും ഒരു ശൂദ്രൻ പോലും മോക്ഷം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല എന്നല്ലയോ പറയേണ്ടത്? ഇതിനെ ആരെങ്കിലും സമ്മതിക്കുമോ? ബ്രാഹ്മണരിൽതന്നെ തങ്ങൾക്കു സമാനം ഒരുത്തരും ഇല്ലെന്ന് ദിവ്യജ്ഞാനബലത്താൽ ആകാശം കൂടെ സ്വന്തം അരവിരൽക്ക് ശരിയായി മറിക്കുന്ന വൈഷ്ണവരല്ലയോ 'തിരുക്കച്ചിനമ്പി', 'തിരുപ്പാണാഴുവാർ' മുതലായ ചെട്ടി, പറയരായ പല വകക്കാർ മോക്ഷത്തെ പ്രാപിച്ചതായി സമ്മതിക്കുന്നു! ഇതെങ്ങനെ സാധ്യമാകുമെന്നു ചോദിക്കപ്പെട്ട വൈഷ്ണവർ വേദത്തെ ധിക്കരിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാതെയും ആഴുവരാദികൾക്കു മോക്ഷമില്ലാ എന്നു പറയാൻ മനസ്സില്ലാതെയും ബഹുസങ്കടത്തോടുകൂടി അതിലേയ്ക്ക് ഒരു സമാധാനം പറയുന്നു. അത് എത്രത്തോളം തൃപ്തികരമായിരിക്കുമോ എന്നു മറ്റുള്ളവർ ആലോചിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ആയതെങ്ങനെയെന്നാൽ ശൂദ്രൻ വേദത്തെമാത്രം പഠിച്ചുകൂടാ എന്നല്ലാതെ വേദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതിൽ ബാധകമില്ലെന്നു പറയുന്നു. ഇവരുടെ വാദം ശരിയാണെന്നു വരികിൽ വേദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെക്കാൾ ശബ്ദമാണ് മുഖ്യമെന്നു വരുന്നു. നവരത്നങ്ങളെക്കാളും അവ വച്ചിരിക്കുന്ന പെട്ടിയാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതെന്ന് ആരെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അതിനെ നാം എത്രത്തോളം ഗൗനിക്കാം. പെട്ടിക്കും തദന്തർഗ്ഗതപദാർത്ഥങ്ങൾക്കും ഉള്ള സംബന്ധം തന്നെ ശബ്ദങ്ങൾക്കും അർത്ഥങ്ങൾക്കും ഇരിക്കും എന്നതിൽ സന്ദേഹം ഉണ്ടോ? ഈ രണ്ടിനും ഭേദമില്ലെന്നുവരികിൽ, നിനക്കു പെട്ടി വേണമോ, അതിലിരിക്കുന്ന രത്നങ്ങൾ വേണമോ എന്നു ചോദിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് രത്നങ്ങൾ വേണ്ട, പെട്ടിമതി എന്നു പറയുന്നവൻ ഭ്രാന്തന്മാരിലുമുണ്ടോ എന്നു സംശയം. വേദത്തിലെ ശബ്ദത്തിനും അർത്ഥത്തിനും ഉള്ള താരതമ്യം വേദവാക്യം കൊണ്ടു തന്നെ സ്പഷ്ടമാകുന്നതിനാൽ അതിനെ ഇവിടെ ഉദാഹരിക്കാം.

"സ്ഥാണുരയം ഭാരവാഹഃ കിലാഭൂദ്-

അധീത്യ വേദം ന വിജാനാതി യോർത്ഥം"-[95]

വേദത്തെ അഭ്യസിച്ചിട്ടും അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ നല്ല പോലെ അറിയാത്തവൻ ഉത്തരത്തിനെ ചുമക്കുന്ന തൂണാകുന്നു-എന്ന് ഋഗ്വേദത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ വാക്യത്തെ അറിഞ്ഞാൽ അർത്ഥമറിയാതെ വേദാഭ്യാസം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ മഹിമ ഇത്രത്തോളമെന്നു ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ. പല വാക്യങ്ങളെ ഇവിടെ എടുത്തു പറയുന്നതനാവശ്യം. അരിയേക്കാളും അതിനെ മൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഉമിയാണ് വിശേഷമെന്നു വെച്ചുകൊണ്ടാലും ഈ അഭിപ്രായം ആദ്യം മുതൽക്കു നടന്നുവന്നതാണോ എന്ന് ആലോചിക്കണം. വേദാഭ്യാസത്തിന് ശൂദ്രൻ അനർഹനെന്നു ബ്രാഹ്മണൻ വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാലും, പുരാണങ്ങളെ പഠിക്കയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുപോലും അവന്ന് അധികാരമില്ലെന്നു പറകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ പുരാണങ്ങളിൽതന്നെ വേദവാക്യങ്ങൾ വരുന്നു എന്നുള്ളതിൽ സന്ദേഹമില്ല. സന്ദേഹമുള്ളവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കായിട്ട് ഒരു രണ്ടു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ പറയാം. ഭാരതം ആദിപർവം മൂന്നാമധ്യായത്തിൽ "ദേവാവശ്വിനൌ വാഗ്ഭിഃ ഋഗ്ഭിഃ" എന്ന വാക്യവും ശാകുന്തളോപാഖ്യാനം എഴുപത്തിനാലാമധ്യായത്തിൽ

"അംഗാദംഗാത് സംഭവസി

ഹൃദയാദഭിജായസേ;

ആത്മാ വൈ പുത്രനാമാസി

സ ജീവ ശരദശ്ശതം"

എന്ന വാക്യവും വരുന്നു. ശൂദ്രൻ പുരാണങ്ങളെ പഠിക്കാമെങ്കിൽ അവയിൽ വരുന്ന ശ്രുതിവാക്യങ്ങളെക്കൂടി പഠിച്ചു പോകും. അപ്പോൾ ഈ സംകേതത്തിനു ഗതിയെന്ത്? ഈ പുരാണങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതിനും ശൂദ്രന് അധികാരമില്ലാ എന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കയാണെങ്കിൽ പുരാണങ്ങളെഴുതിയവരിൽ പലരും ശൂദ്രരാകുന്നു എന്നുള്ളതിനേക്കൂടി ഗൗനിക്കേണ്ടി വരുന്നു. 'സൂതസംഹിത' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവു ശൂദ്രനാകുന്നു എന്നുള്ളത് മിക്കവർക്കും അറിയാമല്ലോ. അതിനാൽ ആ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ

മഹിമയ്ക്ക് ഏതെങ്കിലും കുറവുള്ളതായി കരുതുന്നുണ്ടോ? അതിൽവരുന്ന അനന്തശ്രുതി വാക്യങ്ങളെ സൂതൻ ഉച്ചരിച്ചതായി വരുന്നില്ലയോ? അവരെപ്പോലെയുള്ളവർക്കു മാത്രം ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം എങ്ങനെ സിദ്ധിച്ചെന്നാൽ അവർ മഹാന്മാരാകയാൽ ആ വിഷയത്തിൽ യാതൊരു നിഷേധവുമില്ല എന്നു പറയുന്നു. അവരുടെ മഹത്ത്വത്തിനു പഠിപ്പല്ലയോ കാരണം. ജ്ഞാനത്തിനു രാജചുങ്കമോ മറ്റോ ഉണ്ടോ? അതിനെ പ്രാപിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും ഒരേ മാർഗ്ഗമല്ലയോ? ആ മാർഗ്ഗത്തെ അനുസരിച്ചു പഠിച്ചതുകൊണ്ട ല്ലേയോ 'ആഴുവാരാദി'കൾക്കും നായന്മാർക്കും മഹിമ സിദ്ധിച്ചത്? ഇപ്പോഴും ആ മാർഗ്ഗത്തെ അനുസരിച്ചാൽ പ്രകൃതത്തിലുള്ള ശൂദ്ര രിലും പലരും മഹത്ത്വം പ്രാപിച്ചു പ്രശോഭിക്കും എന്നതിൽ സന്ദേ ഹമുണ്ടോ? ഓടക്കാരിയുടെ[96] മകനായ പരാശരനും, മുക്കുവത്തി യുടെ മകനായ വ്യാസനും വേദങ്ങളെ ഓതിയല്ലോ. അവരും ബ്രാഹ്മണർതന്നെ. എന്നാൽ ഋഷിമൂലം, നദിമൂലം ഇവ വിചാരി ക്കണ്ടാ എന്നു പറയുന്നു. സമാധാനം പറയാൻ കഴിയാത്ത സംഗ തിക്കെല്ലാം ആണല്ലോ ഇങ്ങനെയുള്ള ഉത്തരം. അപ്പോൾ വിധികൂ ടാതെയുള്ള ഋഷികളുടെ ഈ ഉത്പത്തിക്ഷേത്രം നിന്ദ്യമെന്നു വരി കിലും ബീജം ബ്രാഹ്മണസംഭൂതമാകയാൽ അവരും ബ്രാഹ്മണർത ന്നെയെന്നു പറയുന്നു. ഇതെങ്കിലും ശരിയായി നിലനില്ക്കുമോ എന്നു നോക്കാം. പാണ്ഡു, ധൃതരാഷ്ട്രർ, വിദുരർ ഈ മൂന്നു പേരും വ്യാസരുടെ പുത്രന്മാരെന്നല്ലയോ പറയുന്നത് വ്യാസരും ബ്രാഹ്മണൻതന്നെയല്ലോ. ബ്രാഹ്മണബീജത്തിൽ ജനിച്ചവരും ബ്രാഹ്മണർതന്നെയെന്നു പറയുന്ന പക്ഷത്തിൽ ആ വ്യാസപുത്ര ന്മാരായ പാണ്ഡു, ധൃതരാഷ്ട്രർ, വിദുരൻ ഇവരും ബ്രാഹ്മണരാ യിട്ടല്ലയോ ഇരിക്കേണ്ടത്? അപ്രകാരമല്ലാതെ ക്ഷേത്രത്തെ ആശ്ര യിച്ചു പാണ്ഡുവും ധൃതരാഷ്ട്രനും ക്ഷത്രിയരായിട്ടും, വിദു രർമാത്രം ശൂദ്രനായും ഇരിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് കാരണം എന്തെന്നു പറയും? ക്ഷേത്രം (അമ്മ) തന്നെ പ്രധാനമെങ്കിൽ വ്യാസ പരാശരാ ദികളും അബ്രാഹ്മണരായിരിക്കേണ്ടതാണ്. വിവാഹം ചെയ്തു കൊണ്ട പിതാക്കൾക്കു ജനിച്ച വ്യാസപരാശരാദികൾക്കും, സ്വപ തിയെ വിട്ട് അന്യനു ജനിച്ച പാണ്ഡുപ്രഭൃതികൾക്കും ഭേദമു ണ്ടെന്നു ആരെങ്കിലും പറയുന്ന പക്ഷത്തിൽ മാതാക്കളുടെ വ്യഭി

ചാരദോഷത്താൽ ബ്രാഹ്മണ്യം വിട്ടുപോയവർ വേദാധ്യയനാധികാരത്തെയും വിട്ടുപോയിരിക്കേണ്ടതല്ലയോ? അപ്രകാരമല്ലാതെ അവർ വേദാധ്യയനം ചെയ്തതായി സ്പഷ്ടമേ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നല്ലോ. അല്ലാതെയും ബീജംതന്നെ പ്രധാനം എന്ന പക്ഷത്തിൽ പ്രകൃതത്തിലുള്ള ദാസീപുത്രന്മാർ, ബ്രാഹ്മണബീജത്തിൽ ജനിച്ചവരെല്ലാം, ബ്രാഹ്മണരായി വേദാധ്യയനം ചെയ്യാമെന്നല്ലയോ വരുന്നത്? അപ്പോൾ സംസാരികളുടെ പുത്രന്മാർ വേദാധ്യയനം ചെയ്തുകൂടാ; വ്യഭിചാരിപുത്രന്മാർ അധ്യയനം ചെയ്യാം എന്ന് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിരിക്കട്ടെ, വേദാധ്യയനാധ്യാപന വിഷയങ്ങളിൽ അധികാരത്തെ കൊടുക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണ്യമാകട്ടെ, കേവലം ജന്മത്താലോ, ജ്ഞാനത്താലോ, കർമ്മത്താലോ, ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്താലോ അതോ ഇക്കാരണങ്ങളെല്ലാം ഒന്നായി ചേർന്നിരുന്നാലോ ഉണ്ടാകുന്നത് എന്നു നോക്കാം. ജന്മത്താലാണെങ്കിൽ പിതാവുമാത്രം ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നാൽ മതിയോ? മാതാവുമാത്രം ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയായിരുന്നാൽ മതിയോ? രണ്ടുപേരും ബ്രാഹ്മണരായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണമോ? ആദ്യപക്ഷമാണെങ്കിൽ കുംഭകോണത്ത് സുബ്രമണ്യയ്യരുടെ വയ്പ്പാട്ടീപുത്രന് ചൌളോപനയനാദികൾ ചെയ്യിച്ചതിന് ദൂഷണം പറയരുത്. നായർ സ്ത്രീകളിൽ ജനിച്ച ബ്രാഹ്മണ പുത്രന്മാർക്കും ചൗളാദി ആകാമെന്ന് പറയേണ്ടിയും വരും. രണ്ടാംപക്ഷമാണെങ്കിൽ വ്യഭിചാരിപുത്രന്മാരെന്നു ചിലരെ ജാതിയിലും വർഗ്ഗത്തിലും നിന്നു തള്ളുന്നതു തെറ്റാണെന്നുവരും. മൂന്നാമത്തെ പക്ഷമെങ്കിൽ വ്യാസപരാശരാദികളും ബ്രാഹ്മണരല്ലെന്നാകും. അല്ലാതെയും ബ്രാഹ്മണപിതൃമാതൃക്കളോടുകൂടിയവൻ പിന്നീട് ഭ്രഷ്ടനായാലും ബ്രാഹ്മണനായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതാകയാൽ അന്യമതപ്രവേശനവും മാംസഭോജനവും ചെയ്തുകൊണ്ട് നീചസ്ത്രീകളോട് സംഘടിച്ച്, ശിഖായജ്ഞോപവീതാദികളെ ത്യജിച്ച് വർത്തിക്കുന്നവരും ബ്രാഹ്മണർതന്നെയെന്നു സമ്മതിക്കണം. കർമ്മലോപം വന്നുപോയതിനാൽ ബ്രാഹ്മണ്യം പൊയ്പോകുമെന്നാണെങ്കിൽ അപ്പോൾ ജന്മംകൊണ്ട് ഒന്നുമില്ല; കർമ്മംകൊണ്ടുതന്നെ ബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിക്കുന്നു എന്നാകും. ഇതനുസരിച്ചാണ്,

"ജന്മനാ ജായതേ ശൂദ്രഃ

കർമ്മണാ ജായതേ ദ്വിജഃ"[97]

എന്ന് ധർമ്മശാസ്ത്രവചനം 'പ്രവർത്തി'ച്ചത്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം, ജനനാൽ എല്ലാവരും ശൂദ്രർതന്നെ; പിന്നീട് അവരവർ അവലംബിച്ച കർമ്മങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണം ബ്രാഹ്മണരും ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരുമാകുന്നു. ബ്രാഹ്മണന്, കർമ്മസ്വരൂപത്തെവിചാരിപ്പാൻ പുറപ്പെടുമ്പോൾ ജാതകർമ്മനാമകരണാദി സങ്കേതകർമ്മങ്ങളോ സുകൃതദുഷ്കൃതങ്ങളാകുന്ന സാമാന്യധർമ്മങ്ങളോ എന്ന ശങ്ക ജനിക്കുന്നു. സങ്കേതകർമ്മങ്ങൾതന്നെയെങ്കിൽ ശൂദ്രരിൽ ഇഷ്ടമുള്ളവരെല്ലാം ശിഖായജ്ഞോപവീതം ധരിച്ച് ഉപനയനാദികർമ്മങ്ങളെ ചെയ്തുകൊണ്ടാൽ ബ്രാഹ്മണരായിത്തീരേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ സാമാന്യധർമ്മാനുഷ്ഠാനം കൊണ്ടാണെങ്കിൽ ഈവിധ ധർമ്മാനുഷ്ഠാനമില്ലാതെ ബ്രാഹ്മണവേഷം ചമഞ്ഞവരെല്ലാവരും ബ്രാഹ്മണരാകില്ലെന്നും വേഷത്തിൽ ശൂദ്രരെന്നു വരികിലും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനം മാത്രമിരിക്കുമെങ്കിൽ അവരെല്ലാം ബ്രാഹ്മണർതന്നെ എന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടതാണ്. അസത്യം, കൊലപാതകം, അസൂയ, മുതലായ പാപങ്ങളെ ഭയന്ന് സത്യം, ധർമ്മം, ദയ മുതലായ സുകൃതങ്ങളെ നല്ലപോലെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ പ്രകൃതത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണരുടെ അടുക്കൽ എന്തെങ്കിലും വിശേഷമുള്ളതായാകട്ടെ ശൂദ്രരിൽ ന്യൂനതയുള്ളതായിട്ടാകട്ടെ നമ്മുടെ അനുഭവത്തിൽപ്പെടുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയിരിക്കയാൽ, ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഒരാധിക്യവും, ശൂദ്രർക്ക് ഒരു ന്യൂനതയും ഉണ്ടാകുന്നതിന് യാതൊരു കാരണവും കാണുന്നില്ല. കർമ്മം മാത്രമിരുന്നാൽ ഫലമില്ല; അത് ജന്മത്തോടുകൂടിയിരിക്കണം, എന്നാണെങ്കിൽ ജന്മത്താൽ ക്ഷത്രിയനായ വിശ്വാമിത്രമഹർഷി കേവലം കർമ്മത്താലല്ലയോ ബ്രാഹ്മണനായത്? മുമ്പിൽ പറയപ്പെട്ട "കവഷൻ" ജന്മനാ ശൂദ്രനെന്നു വരികിലും അവന്റെ കർമ്മവിശേഷത്താൽ കേവലം ബ്രാഹ്മണനായെന്നു മാത്രമല്ല, ഋഷിയായിട്ടും ഭവിച്ചതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതുമല്ലാതെ ഐതരേയ ബ്രാഹ്മണം ഏഴാമതു പഞ്ചിക, നാലാമതദ്ധ്യായത്തിൽ ക്ഷത്രിയൻ തന്റെ ധർമ്മത്തിനടുത്ത ഉപകരണങ്ങളെ ത്യജിച്ച് ബ്രാഹ്മണനടുത്ത ഉപകരണങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണനായിപ്പോകാമെന്നും അപ്രകാരം ഒരുത്തൻ ആയിപ്പോയെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

''....തത്ക്ഷത്രം നിധായ സ്വാദ്യായുധാനി ബ്രഹ്മണ ഏവാ യുധൈർ ബ്രഹ്മണോ രൂപേണ ബ്രാഹ്മണോ ഭൂത്വാ യജ്ഞമുപാ വർത്തത. തസ്മാദ്ധാപ്യേതർഹി ക്ഷത്രിയോ യജമാനോ നിധാ യൈവ സ്വാദ്യായുധാനി ബ്രഹ്മണ ഏവായുധൈർബ്രാഹ്മണോ രൂപേണ ബ്രഹ്മഭൂത്വാ യജ്ഞമുപാവർത്തതേ'' (ഐത–7–4–19.) അതുകൊണ്ട് ക്ഷത്രിയനായാലും ഇന്നും ആയുധങ്ങളും ധരിച്ച് ബ്രാഹ്മണവേഷവും യജ്ഞായുധങ്ങളും ധരിച്ച് ബ്രാഹ്മണനായി യജ്ഞശാലയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ യാഗത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളു വാനർഹനാകുന്നു.

''സ ഹ ദീക്ഷമാണ ഏവ ബ്രാഹ്മണതാമഭ്യുപൈതയത് കൃഷ്ണാജിനമധ്യൂഹതി, യദ്ദീക്ഷിതവ്രതം ചരതി യദേനം ബ്രാഹ്മണാ അഭിസംഗച്ഛന്തേ.... ബ്രഹ്മ വാ അയം ഭവതി ബ്രഹ്മ വാ അയമുപാവർത്തത ഇതിവദന്തഃ'' (ഐത–7.4.23.) കൃഷ്ണമൃഗ ചർമ്മം ധരിക്ക, ദീക്ഷിതവ്രതം ചരിക്കുക, ബ്രാഹ്മണരാൽ പരിവാരി തനായിത്തീരുക മുതലായ കാരണങ്ങളാൽ യജ്ഞദീക്ഷ കൈക്കൊണ്ട ക്ഷത്രിയൻ ബ്രാഹ്മണനായി ഭവിക്കുന്നു, ബ്രഹ്മത്വം പ്രാപിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം പ്രകൃതത്തിൽ ശൂദ്രനും ബ്രാഹ്മണനടുത്ത ഉപ കരണങ്ങളെ വഹിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനാൽ ബ്രാഹ്മണനാകേണ്ട താണ്. അപ്രകാരമില്ലെങ്കിൽ ബ്രാഹ്മണ്യം ജന്മത്താലും സാങ്കേതിക കർമ്മത്താലും ഉണ്ടാകുന്നില്ല എന്നു നിശ്ചയം. ബ്രഹ്മജ്ഞാന ത്താൽ തന്നെ ബ്രാഹ്മണ്യം ഉണ്ടാകുന്നതാണെങ്കിൽ അതിനെ ആക്ഷേപിക്കുന്നവർ ആരുംതന്നെയില്ല. എങ്കിലും ജ്ഞാനംമാത്രം ഇരിക്കയും കർമ്മാനുഷ്ഠാനമില്ലാതെ പോകയും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ ഫലമില്ല.

''അധീത്യ വേദാംശ്ചതുരോ
വിദൂരോ ജ്ഞാനസംപദാ;
ദ്വിജോഽപി യഃ കർമ്മഹീനഃ
സ വൈ ബ്രാഹ്മണഗർദ്ദഭഃ''[98]

വേദങ്ങളെ പഠിച്ച് സമർത്ഥനായിത്തെളിഞ്ഞവൻ ജ്ഞാന സംപത്താൽ ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നാലും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനം മാത്രം

അവനില്ലാതെയിരുന്നാൽ അവൻ തന്നെ ബ്രാഹ്മണക്കഴുത – എന്ന വാക്യം പൂർണ്ണദൃഷ്ടാന്തം ആകും. ബ്രഹ്മജ്ഞാനവും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനവും ജന്മത്തോടു ചേർന്നതല്ലാതെ കേവലം ആർജ്ജനീയമായിരിക്കയാൽ ഇവയെല്ലാവരാലും സാധ്യംതന്നെ. ഇവ പരിപൂർണ്ണമായി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഇരിപ്പ് മനുഷ്യന്ന് എത്താത്തതെങ്കിലും സാധാരണമായി പ്രകൃതത്തിലുള്ള ബ്രാഹ്മണർക്ക് എത്രത്തോളം സാധ്യമോ അത്രത്തോളം ശൂദ്രാദികൾക്കും സാധ്യം തന്നെ എന്നതിന് സംശയമില്ല.] ആകയാൽ ബ്രാഹ്മണർക്ക് സമമായ ശൂദ്രരുമെല്ലാം വേദത്തെ അഭ്യസിക്കാമല്ലോ. ജന്മവും, ബ്രഹ്മജ്ഞാനവും, കർമ്മവും ചേർന്നാലല്ലാതെ ബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിക്കയില്ല എന്നാണെങ്കിൽ ജന്മനാ ന്യൂനതയുള്ള ആഴുവാർകൾക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമില്ല. സങ്കേതകർമ്മങ്ങളെ മുഴുവനും ത്യജിച്ച സ്മാർത്തമാദ്ധ്വസന്ന്യാസികൾക്കും, ഏകദേശം ത്യജിച്ച വൈഷ്ണവർക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമില്ല. ബ്രഹ്മജ്ഞാനം കൂടാതെ പ്രകൃതത്തിൽ ബ്രാഹ്മണവേഷം പൂണ്ടിരിക്കുന്നവർക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമില്ലെന്നു പറയണം. ഇപ്രകാരം ഒരുത്തർക്കും ബ്രാഹ്മണ്യമില്ലെങ്കിൽ വേദാധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിനു യാതൊരുത്തർക്കും അധികാരമില്ലെന്നും ഇങ്ങനെ അധികാരമില്ലാത്തവരിൽ ചിലർ വ്യാജമായിവേഷമിട്ടുകൊണ്ട് അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതായാൽ ഭക്തിയെക്കാരണമാക്കിക്കൊണ്ട് മറ്റുള്ളവർ അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിൽ എന്താണാക്ഷേപമുള്ളത്? എന്നാൽ പ്രകൃതത്തിൽ അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതിന് എല്ലാവർക്കും അധികാരമുണ്ടെന്നോ ഒരുത്തർക്കും ഇല്ലെന്നോ സിദ്ധാന്തിക്കാമെന്നല്ലാതെ ചിലർക്കുണ്ട്, ചിലർക്കില്ല എന്നുള്ളതു ശരിയല്ല. ഒരുവേള സാങ്കേതിക ബ്രാഹ്മണ്യത്താൽ അധ്യയനാധികാരം ഉണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ അതിനെ അല്പം പരിശോധിച്ചു നോക്കാം. കലിയുഗത്തിൽ ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരുമില്ല.

"ത്രേതാദൗ വിപ്രവിസൃതാ-
ശ്ചതുർദ്ധാവസ്ഥിതാ അപി;
വർണ്ണാസ്തിഷ്യേ സമായാതേ
വിട്ക്ഷത്രൗ ലുപ്തതാം ഗതൗ

ത്രേതായുഗാരംഭത്തിൽ വർണ്ണങ്ങൾ നാലായിത്തീർന്നുവെ

ങ്കിലും കലികാലമായപ്പോൾ ക്ഷത്രിയ വൈശ്യജാതികൾ ഇല്ലാതെ ആയിരിക്കുന്നു- (ജമദഗ്നി. സം:) എന്നു ബ്രാഹ്മണർ സങ്കേതമേർപ്പെടുത്തിയിരിക്കയാലും 'കേരളാവകാശക്രമ മനുസരിച്ചുള്ള 64 ജാതിയിൽ ക്ഷത്രിയരും വൈശ്യരും ഉൾപ്പെടാത്തത് ഇതിനനുഗുണമാകയാലും ശേഷിച്ച ബ്രാഹ്മണരേയും ശൂദ്രരേയും കുറിച്ചു മാത്രം വിചാരിച്ചാൽ മതിയാകും. സങ്കേതിക ബ്രാഹ്മണനു മന്വാദി ധർമ്മശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന അനന്തനിത്യനൈമിത്തിക കർമ്മങ്ങളിൽ ഏകദേശമെങ്കിലും ശരിയായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവർ പ്രകൃതത്തിൽ ഒരുത്തരും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ആകയാലും, എവിടെയെങ്കിലും ഒരാളിരിപ്പുണ്ടെന്നു വന്നാൽകൂടി ഭൂരിപക്ഷവും അപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരല്ലായ്കയാലും അവർക്കെല്ലാം അബ്രാഹ്മണ്യം സിദ്ധിച്ചു എന്നതിൽ സന്ദേഹമില്ല. അബ്രാഹ്മണ്യം കർമ്മഭ്രംശത്താൽ സംഭവിച്ചാലും അനധികാരിത്വത്താൽ ഉണ്ടായാലും അവയിൽ താരതമ്യമില്ലല്ലോ. ഇക്കാരണത്താൽ ബ്രാഹ്മണരും ഇക്കാലത്തില്ല എന്നല്ലയോ വരുന്നത്? ഇപ്രകാരമില്ലെന്നു വരികിലും (പേരെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ) കാര്യാംശത്തിൽ ഒരു ജാതിയുള്ളതായി സിദ്ധാന്തിച്ചാൽ അതു വെറുതെ ആകയില്ല. അങ്ങനെയെങ്കിൽ മുൻ പറഞ്ഞവിധം വേദാഭ്യാസത്തിന് എല്ലാവർക്കും അധികാരം ഉണ്ടെന്നോ ഒരുത്തർക്കുമില്ലെന്നോ സിദ്ധാന്തം ഏർപ്പെടുന്നു. അധികാരമില്ലാത്ത ഒരു വകക്കാർമാത്രം അധ്യയനം ചെയ്യുന്നതു സാധുവാകുമെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവർ ചെയ്യുന്നത് എങ്ങനെ ദൂഷ്യമാകും? ദുരഭിമാനങ്ങളെല്ലാം വിട്ട് വേദാർത്ഥസ്വരൂപവിചാരം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഈ സങ്കേതം കേവലം ഹാസ്യമായതെന്നു തോന്നിപ്പോകും.

കടശിയിൽ ശൂദ്രർ ഉണ്ണാൻ പാടില്ലാ എന്നു നിഷേധിക്കുമ്പോൾ അതിനെ ആരെങ്കിലും വകവെയ്ക്കുമോ? ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കാൻ ഭക്ഷണം ആവശ്യമെങ്കിൽ ഈ ലോകത്തു മാത്രമല്ല, ഏതു ലോകത്തും ജീവിക്കുന്നതിന് ജ്ഞാനമത്യാവശ്യമായിരിക്കയാൽ ആ ജ്ഞാനത്തെ ശൂദ്രൻ പ്രാപിച്ചുകൂടാ എന്നു നിഷേധിക്കുന്നതിനെ മാത്രം ഗൗനിക്കുന്നതിന് ആവശ്യം എന്താണുള്ളത്. തങ്ങളെപ്പോലെ ശൂദ്രരും പഠിച്ചുപോയാൽ തങ്ങൾക്കു മഹിമ കുറഞ്ഞുപോകുമല്ലോ എന്ന അസൂയയാലും, തങ്ങൾ മൂല

മായിട്ടേ എല്ലാവരും ജ്ഞാനം സംപാദിക്കാവൂ എന്നായാൽ തങ്ങൾക്കു ലാഭപ്രദമായിരിക്കുമെന്ന ദുരാശയാലും തങ്ങൾ വലിക്കുന്ന വഴിക്കെല്ലാം എല്ലാവരും വരണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്താലും ഇങ്ങനെയുള്ള സങ്കേതത്തെ ആരുതന്നെ ഏതുകാലത്തേർപ്പെടുത്തിയതായാലും അതിനെ ആദരിക്കേണ്ടതില്ല. ക്രിസ്ത്യമഹമ്മദീയാദി സകലരും അവരവരുടെ പ്രമാണങ്ങളെ എല്ലാവർക്കും പഠിക്കാമെന്നു വെച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ വേദത്തെ മാത്രം ശൂദ്രർ പഠിച്ചാൽ അതിന്റെ മഹിമ കുറഞ്ഞുപോകുമെന്നു എന്തിനായിട്ടു കരുതണം? എല്ലാവരുടെ സ്വഭാവത്തെയും പരിശുദ്ധമാക്കേണ്ടതായ വേദത്തിനു പോലും ശൂദ്രരുടെ അദ്ധ്യയനത്താൽ മഹിമ കുറഞ്ഞു പോകുമെങ്കിൽ ആ മഹിമ എത്രത്തോളം നിലനില്ക്കും? ജനങ്ങളെ എങ്ങനെ പരിശുദ്ധമാക്കും? അഗ്നിയെ പരിശുദ്ധമാക്കത്തക്ക വസ്തു ലോകത്തിലുണ്ടോ? ആകയാൽ ആരഭ്യസിച്ചാലും വേദത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കു യാതൊരു കുറവും ഉണ്ടാകയില്ല. അല്ലാതെയും, ശൂദ്രാദികളുടെ സ്ഥിതി ഒരു കാലത്തു താഴ്ന്നനിലയിലിരുന്നാലും മറ്റൊരുകാലത്തു നന്നായിവന്നുകൂടെന്നില്ല. ആകയാൽ ഇഷ്ടവും സദാചാരവും ഉള്ളവരെല്ലാവരും ജ്ഞാനസംപാദനത്തിന് പാത്രങ്ങൾതന്നെ. വിശക്കുന്നവന് അന്നം കൊടുക്കാത്തവനെ ദയയില്ലാത്തവനെന്നു നിന്ദിക്കുമെങ്കിൽ അന്നത്തെക്കാളും ആവശ്യമായ ജ്ഞാനം ആഗ്രഹിക്കുന്നവരിൽ 'മനസ്സിരങ്ങായ്ക' എന്തെന്നു പറയാം? അഭ്യാസത്താൽ കഠോരകൃത്യങ്ങളും സാത്മ്യമായി വരും എന്നതിനു കശാപ്പുകാരന്റെ ഹൃദയവും നയവും ദൃഷ്ടാന്തമല്ലയോ? മർക്കടമുഷ്ടി പിടിക്കാതെ ഇച്ഛിക്കുന്ന എല്ലാവർക്കും ജ്ഞാനത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ പരമധർമ്മമെന്നും പരമകരുണയെന്നും ഉറച്ച് അപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാണ്.

കുറിപ്പുകൾ

1. വേദമെന്ന പദത്തിനു ഭാരതത്തിന്റെ ചരിത്രപശ്ചാത്തലത്തിൽ പഴയകാലത്തു വളരെ വിപുലമായ അർത്ഥമാണുണ്ടായിരുന്നത്. വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ആകെത്തുകയായിട്ടാണു വേദം പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വേദാധികാരമെന്നാൽ സാമാന്യമായി വിദ്യയ്ക്കുള്ള അധികാരമായിരുന്നു.

ആ അർഥത്തിലാണു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വേദാധികാരത്തെക്കുറിച്ചു നിരുപണം ചെയ്യുന്നത്. ഇവിടെ വിശേഷിച്ചൊരു കാര്യം ഓർമ്മിക്കണം. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഈ കൃതിയിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളും വാക്യങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ മലയാളത്തിലുള്ള സാമാന്യമായ അർഥവും തൊട്ടടുത്തുതന്നെ സ്വാമികൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്.

2. അറിയിക്കുന്നതിനാൽ എന്നർഥം.

3. മറ്റൊന്നിനെ സ്തുതിക്കാനോ നിന്ദിക്കാനോ വേണ്ടി പറയുന്ന വാക്യമാണ് അർഥവാദം. അങ്ങനെ സ്തുതി നിന്ദകളിലല്ലാതെ അർഥവാദത്തിനു സ്വാർഥത്തിൽ താൽപര്യമില്ല.

4. ഹേയം = ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടത്.

5. പരോക്ഷമായ അതായതു പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്ത കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന ഈ വേദം ബാലന്മാർക്ക് അതായത് അറിവില്ലാത്തവർക്ക് അറിവുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു.

6. ഗുഡം = ശർക്കര. ജിഹ്വിക = നാക്ക്. നാക്കുകൊണ്ടാണല്ലോ രുചിയറിയുക. കയ്പുള്ള ഔഷധവും മറ്റും അതിന്റെ കയ്പു നാക്കിൽത്തട്ടാതെ സേവിക്കാൻവേണ്ടി ശർക്കരയിൽ പൊതിഞ്ഞുകൊടുക്കാറുണ്ട്. അതുപോലെ വേദത്തിലെ ജ്ഞാനകാണ്ഡത്തെ കർമ്മകാണ്ഡത്താൽ പൊതിഞ്ഞു നല്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു കാണണം. കർമ്മമാർഗപ്പൊതിയുടെ രുചിയിൽ ഭ്രമിക്കാതെ ജ്ഞാനമാർഗത്തിൽ താൽപര്യം വെയ്ക്കുകയാണു വേണ്ടത് എന്ന അർഥത്തിൽ ഗുഡജിഹ്വികാന്യായം ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അർഥത്തിൽ നോക്കുമ്പോഴാണു ''യാമിമാം പുഷ്പിതാം വാചം'' എന്നുതുടങ്ങുന്ന ഭഗവദ്ഗീതാപദ്യങ്ങളും (അധ്യായം II പദ്യങ്ങൾ 42,43,44) സംഗതങ്ങളും സാർഥകങ്ങളുമാകുന്നത്.

7. സമാനമായ ആശയം ഭാഗവതം പഞ്ചമസ്കന്ധം ഇരുപത്താറാമധ്യായത്തിൽ പതിനൊന്നാം പദ്യത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. യേ ത്വിഹ യഥൈവാമുനാ വിഹിംസിതാ ജന്തവഃ പരത്രയമയാതനാമുപഗതം ത ഏവ രുരവോ, ഭൂത്വാ തഥാ തമേവ വിഹിംസന്തി' എന്ന്. അതുകൊണ്ടാണു ആ നരകത്തിനു രൗരവം എന്നു പേര്.

8. പ്രസ്തുത വാക്യത്തിന്റെ അർഥമാണു തുടർന്നു വിവരിക്കുന്നത്.

9. ഒരു ഭൂതത്തെയും (ജീവിയെയും) ഹിംസിക്കുവാൻ പാടില്ല.

10. സാമാന്യമാക്കി. ഉത്സർഗവും അപവാദവും ചേർന്ന് ഒരു ദ്വന്ദ്വമാകുന്നു എന്നറിയുക.

11.അഗ്നിയും സോമവും ദേവതകളായിട്ടുള്ള യാഗമത്രേ അഗ്നീഷോമീയം. പ്രസ്തുത യാഗത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചു പശുവിനെ അതായതു യജ്ഞമൃഗത്തെ കൈക്കൊള്ളണം എന്നർഥം.

12 അദ്വൈത സിദ്ധാന്ത വിദ്യോതനം, ന്യായരത്നാവലി, ഈശാവാസ്യരഹസ്യം, വേദാന്തസൂത്രമുക്താവലി, മീമാംസാചന്ദ്രിക തുടങ്ങിയവയുടെ കർത്താവ്. അദ്വൈതവേദാന്തിയായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതി മധുസൂദനസരസ്വതിയുടെ അദ്വൈതസിദ്ധിയുടെ വ്യാഖ്യാനമായ ചന്ദ്രികയാകുന്നു (ലഘുചന്ദ്രികയും ഗുരുചന്ദ്രികയും)

13. വൈദികമെന്നർഥം

14. സർവശാസ്ത്രപാരംഗതനായ വാചസ്പതിമിശ്രന്റെ 'തത്ത്വകൗമുദി' എന്ന സാംഖ്യകാരികാവ്യാഖ്യാനത്തിൽ.

15. നാരായണീയകർത്താവായ മേല്പുത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരി.

16. പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രത്തിന്റെ വൃത്തിയെഴുതിയ ഭോജൻ.

17. അഞ്ചുഖണ്ഡങ്ങളുള്ള പത്മപുരാണത്തിന്റെ അവസാനത്തേതായ ഉത്തരഖണ്ഡത്തിലെ.

18.വ്യാസവചനത്തിന്. പുരാണങ്ങളുടെ കർത്താവു വ്യാസമഹർഷിയാണെന്നാണല്ലോ വിശ്വാസം.

19. കുതിരയുടെ ലിംഗം രാജപത്നി തന്റെ യോനിയിൽ കടത്തുന്നു എന്നർഥം.

20 മഹാവ്രതമെന്നു പേരുള്ള യാഗത്തിൽ ബ്രഹ്മചാരിയും വേശ്യയും തമ്മിലുള്ള സംഭോഗം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നർഥം.

21 ബൃഹന്നാരദീയപുരാണത്തിലേതാണ് ഈ നിഷേധം.

22. ദേവരൻ = ഭർത്താവിന്റെ അനുജൻ

23. മേധാവികൾ = ബുദ്ധിമാന്മാർ

24. ഗൗണം = അപ്രധാനം

25. കുറിപ്പു 3 കാണുക.

26. ഗീതോപനിഷത്തുകൾ എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു ഭഗവദ്ഗീത

യെയാകുന്നു. ''ഭഗവദ്ഗീതാസു ഉപനിഷത്സു' എന്നാണല്ലോ അധ്യായാവസാനങ്ങളിൽ ഗീതയിൽ പറയുന്നതും. മാത്രമല്ല തൊട്ടടുത്തു മാണ്ഡൂക്യം തുടങ്ങിയ ഉപനിഷത്തുകളെക്കുറിച്ചു സ്വാമികൾ പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

27. മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്, താപനീയോപനിഷത്തു തുടങ്ങിയ

28. ഉപനിഷത്തുകളെ ശ്രുതികൾ എന്നാണു സാധാരണ വേദാന്തികൾ പരാമർശിക്കുക. ശ്രുതി എന്നാൽ വേദം. വേദത്തിന്റെ നാലു ഭാഗങ്ങളാണല്ലോ മന്ത്രങ്ങൾ, ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ, ആരണ്യകങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ എന്നിവ.

29. ഓം എന്ന ഒറ്റയക്ഷരമാകുന്നു ബ്രഹ്മം, അമൃതനാദോപനിഷത്, 21.

30. ഇക്കാണുന്നതെല്ലാം ഓം എന്ന ഈ അക്ഷരമാകുന്നു, മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്, 1.

31. ഓംകാരത്തിന്റെ പേരാകുന്നു പ്രണവം എന്നതു്.

32. ഭാഗവതത്തിലെ പ്രസ്തുത ശ്ലോകത്തെ സ്വാമികൾ വീണ്ടും അന്യത്ര പരാമർശിക്കുന്നുണ്ടു്. കുറിപ്പ് 40 കാണുക.

33. ക്രിയാകലാപങ്ങൾ = ക്രിയകളുടെ കൂട്ടങ്ങൾ.

34. സത് = വ്യക്തം. ത്യത് = അവ്യക്തം. തൈത്തിരീയോപനിഷത്, 2,6.

35. ഷട്ത്രിംശത് = മുപ്പത്താറു്. ഈ മുപ്പത്താറു തത്ത്വങ്ങൾ ഏവ എന്നതു സംബന്ധിച്ച് അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാം. മായ, അവിദ്യ, മൂലപ്രകൃതി, അഞ്ചുതന്മാത്രകൾ, അഞ്ചുമഹാഭൂതങ്ങൾ, നാലുവിധം ജീവന്മാർ (ജരായുജം, ആണ്ഡജം, സ്വേദജം, ഉദ്ഭിജ്ജം), അഞ്ചുപ്രാണന്മാർ (പ്രാണൻ, അപാനൻ, ഉദാനൻ, വ്യാനൻ, സമാനൻ), അഞ്ചു ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചു കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ, നാലുവിധം അന്തഃകരണങ്ങൾ (മനസ്, ബുദ്ധി, അഹങ്കാരം, ചിത്തം) എന്നിങ്ങനെ മുപ്പത്താറെന്നു പറയാം.

36. ത്രിപുടി = ജ്ഞാതാവു്, ജ്ഞാനം, ജ്ഞേയം ഇവമൂന്നുംകൂടിയതു്.

37. വൃത്തത്തിനു് ആശ്രയമായ അക്ഷരക്രമമാകുന്നു ഛന്ദസ്. ഒരക്ഷരമുള്ള ഉക്ത മുതൽ ഇരുപത്താറക്ഷരമുള്ള ഉൽകൃതിവരെ എന്നു് ഇരുപത്താറു ഛന്ദസുകൾ. അനുഷ്ടുപ്, ഗായത്രി തുടങ്ങിയ ഛന്ദസുകൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലോ.

38. അഗ്നിമീളേ പുരോഹിതം

യജ്ഞസ്യ ദേവമൃത്വിജം

ഹോതാരം രത്നധാതമം - എന്നു തുടങ്ങുന്ന പ്രസിദ്ധമായ അഗ്നിസൂക്തം.

39. തൈത്തിരീയാരണ്യകത്തിന്റെ മറ്റൊരു പേരാണു മന്ത്രപ്രശ്നമെന്നത്.

40. ഭാഗവതം നവമസ്കന്ധം പതിനാലാമധ്യായത്തിലെ ഏറ്റവുമൊടുവിലത്തേതായ രണ്ടുശ്ലോകങ്ങളുടെ പൂർവാർദ്ധങ്ങളാണ് ഇവ. സ്വാമികൾ പറഞ്ഞത് എഴുതിയെടുത്തവർ വരുത്തിയ പിശകിന്റെ ഫലമായിട്ടാവാം ഈ രണ്ടു പൂർവാർദ്ധങ്ങളെ ചേർത്തു നാലുവരിയുള്ള ഒറ്റശ്ലോകമായിട്ടാണ് പുസ്തകങ്ങളിൽ അടിച്ചുകാണുന്നത്. മുഴുവൻ ശ്ലോകങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാകുന്നു:

ഏക ഏവ പുരാവേദഃ

പ്രണവഃ സർവവാങ്മയഃ

ദേവോനാരായണോ നാന്യഃ

ഏകോഗ്നിർവർണ ഏവ ച

(ഭാഗ. 9–14–48)

പുരൂരവസ ഏവാസീത്

ത്രയീ ത്രേതാമുഖേ നൃപ

അഗ്നിനാ പ്രജയാ രാജാ

ലോകം ഗാന്ധർവമേയിവാൻ

(ഭാഗ. 9–14–49)

41. ചാർവാകം അഥവാ ലോകായതം എന്ന നാസ്തികദർശനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായ മഹർഷിയാണു ബൃഹസ്പതി. നാസ്തികരെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പ്രപഞ്ചവേദികൾ എന്നാണു പരാമർശിക്കുന്നത്. അതു തികച്ചും അന്വർഥവുമാണ്.

42. മിഥ്യാ പ്രിയ വാക്പടു = ഇല്ലാത്തത് ആർക്കും ഇഷ്ടപ്പെടുമാറു പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുന്നതിൽ മിടുക്കൻ.

43. ഛാന്ദോഗ്യം അഞ്ചാമധ്യായം പതിനൊന്നാം ഖണ്ഡം ഒന്നുമുതൽ നാലുവരെ വാക്യങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നാണ് സ്വാമികൾ ഈ ഖണ്ഡിക സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത്.

44. ബ്രഹ്മജ്ഞാനം നേടുന്നതിന് സമിത്പാണിയായി (കൈയിൽ ചമതയുമായി) ശ്രോത്രിയനും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനുമായ ഗുരുവിനെ സമീപിക്കണമെന്നാണു ശ്രുതിപ്രമാണം (മുണ്ഡകോപനിഷത് 1–2–12)

45. ഛാന്ദോഗ്യം 5–12–2.

46. ഛാന്ദോഗ്യം 5–14–2

47. ഛാന്ദോഗ്യം 5–15–2

48. ഛാന്ദോഗ്യം 5–13–2

49. ഛാന്ദോഗ്യം 5–16–2

50. ഛാന്ദോഗ്യം 5–17–2

51. ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിന്റെ ഒന്നാമധ്യായം മൂന്നാം പാദം മുപ്പത്തിനാലാം സൂത്രം മുതൽ മുപ്പത്തെട്ടാം സൂത്രം വരെ

52. ബ്രഹ്മസൂത്രകാരനായ ബാദരായണനും ഭാഷ്യകാരനായ ശ്രീശങ്കരനും.

53. പന്ത്രണ്ടുവർഷം ഗുരുശുശ്രൂഷ ചെയ്യണം.

54. ഈ ഭാര്യ, ഈ ഗ്രാമം.

55. ശിഷ്യന്മാരുടെ ധനമപഹരിക്കുന്ന ഗുരുക്കന്മാർ ധാരാളമുണ്ട്.

56. സ്മൃതികളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നർഥം.

57. രൈക്വൻ ജാനശ്രുതിക്കുപദേശിച്ച വിദ്യയുടെ പേരത്രേ സംവർഗ വിദ്യ എന്ന്. ഛാന്ദോഗ്യത്തിന്റെ നാലാമധ്യായത്തിലെ ആ വിദ്യ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഭാഗം എന്നാണിവിടെ അർഥം.

58. ഹേതുദർശനം. ഹേതുവിനെ കണ്ടിട്ടാണു ന്യായവാക്യം പ്രയോഗിക്കുക. പുക എന്ന ഹേതുവിനെ കണ്ടിട്ടു പർവതത്തിൽ പുകയുള്ളതുകൊണ്ടു തീയും ഉണ്ട് എന്നു വാക്യപ്രയോഗം നടത്തുന്നു.

59. ശുക്കിന്റെ = ശോകത്തിന്റെ

60. താണ്ഡ്യമഹാബ്രാഹ്മണം 20–12–5.

61. പ്രസ്തുതവാക്യത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തിൽ 'തസ്മാച്ചൈത്രരഥീനാമേകഃ ക്ഷത്രപതിർജായതേ നുലംബ ഇവ ദ്വിതീയഃ' എന്നു കാണാം.

62. ഛാന്ദോഗ്യം 4–4–5

63. വിപ്രാണാം വേദവിദുഷാം

ഗൃഹസ്ഥാനാം യശസ്വിനാം

ശുശ്രൂഷൈവതു ശൂദ്രസ്യ

ധർമ്മോ നൈശ്രേയസഃ പരഃ

(മനുസ്മൃതി 9–333)

64. വേദത്തിന്റെ കർമ്മകാണ്ഡം യാഗപരവും അതിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രം

മീമാംസയുമാകുന്നു. ജ്ഞാനകാണ്ഡമാകട്ടെ മോക്ഷപരവും അതിന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രം വേദാന്തവുമാകുന്നു.

65. നിത്യാനിത്യവസ്തു വിവേകം തുടങ്ങിയ സാധനചതുഷ്ടയത്തെക്കുറിച്ചു സ്വാമികൾ താഴെപ്പറയുന്നുണ്ടു്. സാധനചതുഷ്ടയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദമായ പ്രതിപാദനം ശങ്കരാചാര്യരുടെ വിവേകചൂഡാമണിയുടെ ആരംഭത്തിൽ ഉണ്ടു്.

66. ബാദരായണന്റെ ബ്രഹ്മസൂത്രത്തിലെ 'അഥാതോ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസാ' എന്ന ആദ്യത്തെ സൂത്രത്തിന്റെ ഭാഷ്യത്തിൽ ശ്രീശങ്കരാചാര്യർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

67. ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം I. 3.34-38

68. അഥ ശബ്ദത്തിന്റെ അർഥങ്ങളായ മംഗളം, അനന്തരം, പ്രശ്നം, കാർത്സ്ന്യം എന്നിവയിൽ അനന്തരം എന്നതൊഴിച്ചുള്ള അർഥങ്ങളുടെ സാംഗത്യം.

69. ധർമ്മജിജ്ഞാസയുടെകാര്യത്തിൽ വേദാധ്യയനം തുടങ്ങിയവ സാധനമാണെന്നതുപോലെ ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസയുടെ കാര്യത്തിലും അധ്യയനാദി അതായതു വേദാധ്യയനാദി സാധനമാണോ എന്ന ആശങ്ക. അത നിഷേധിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മജിജ്ഞാസയ്ക്കതുവേണ്ട.

70. ശമം, ദമം, ഉപരതി, തിതിക്ഷ, ശ്രദ്ധ, സമാധാനം എന്നിവയത്രേ ശമാദിഷട്കം അതായതു ശമം തുടങ്ങിയ ആറെണ്ണം. അവ സമ്പാദിക്കതാണു ശമാദിഷട്കസമ്പത്തി.

71. ഇവ നാലുമത്രേ സാധനചതുഷ്ടയം

72. അഥ = അനന്തരം

73. യാഗപദത്തിന്റെ പര്യായമാണു ക്രതുപദം. എന്നാൽ യൂപസഹമായ യാഗമെന്നു ക്രതുപദത്തിനു വിശേഷാർഥമാണിവിടെ. യൂപമെന്നാൽ യജ്ഞമൃഗത്തെ കെട്ടുന്ന കുറ്റി എന്നർഥം. അങ്ങനെ മൃഗബലിയുള്ള യാഗമാണു ക്രതുവെന്നു വരുന്നു. സോമയാഗങ്ങളിലാണു മൃഗബലി പതിവു്. യാഗങ്ങൾ മൂന്നുവിധം. പാകയജ്ഞം, ദ്രവ്യയജ്ഞം, സോമയജ്ഞം എന്നിങ്ങനെ. ഇവ ഓരോന്നും ഏഴുവിധം വീതമുണ്ടു്.

74. അർഹണം = പൂജ.

75. ഋഗ്വേദത്തിലെ പത്താം മണ്ഡലത്തിലെ ഇരുപത്തൊൻപതാമത്തെ സൂക്തമത്രേ അപോനപ്ത്രിയസൂക്തം.

76. ഇവരെല്ലാം ഋഗ്വേദത്തിലെ മന്ത്രദ്രഷ്ടാക്കളായ ഋഷിമാരാകുന്നു.

77. നിർഭർത്സിച്ചു = അങ്ങേയറ്റം ആക്ഷേപിച്ചു.

78. നിഷ്കല്മഷൻ = യാതൊരു പാപവും ഇല്ലാത്തവൻ.

79. ഋഗ്വേദം ഒന്നാം മണ്ഡലം നൂറ്റിയിരുപത്താറാം സൂക്തത്തിന്റെ ഋഷി കക്ഷീവാൻ കുടിയത്രേ.

80. ജൈമിനീയസൂത്രം 1-3-2-3.

81. ജൈമിനീയസൂത്രം 1-3-2-3 ന്റെയും 1-3-2-4 ന്റെയും ശാബരഭാഷ്യത്തിൽ ഇതും വിശദാംശങ്ങളും.

82. വിവാഹത്തിന്റെ ഭാഗമായ ചടങ്ങുകളിൽ ഒന്നായ അശ്മാരോഹണം ആകുന്നു അമ്മിക്കല്ലിൽ ചവിട്ടൽ. അമ്മിക്കല്ലിൽ ചവിട്ടാത്ത കന്യകയെന്നാൽ അവിവാഹിതയെന്നർഥം. ഷോഡശസംസ്കാരങ്ങൾ യഥാവിധി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ബ്രാഹ്മണാദികളാണു അശ്മാരോഹണവും മറ്റും നടത്തുക.

83. ഈ രീതി പോയിപ്പോയി എവിടെവരെയെത്തി എന്നതിനു നിദർശനമുണ്ട്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഉദ്ധരിക്കുന്ന പലേ ശ്ലോകങ്ങളും അതാതു കൃതികളുടെ പുതിയ പതിപ്പുകളിൽ കാണാനില്ല. നമ്മുടെ പ്രാചീന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇപ്പോൾ അരുചികരമായവയെയൊക്കെ തമസ്കരിക്കുകയോ പ്രക്ഷിപ്തമെന്നു തള്ളുകയോ ചെയ്യുന്ന രീതി തന്നെ. സതി തുടങ്ങിയ ദുരാചാരങ്ങളുടെ മൂലകാരണത്തിലേക്കാണു സ്വാമികൾ ഈ നിദർശനംവഴി വിരൽചൂണ്ടുന്നതെന്നോർമ്മിക്കുക.

വിധിനിമന്ത്രണാമന്ത്രണാധീഷ്ടസംപ്രശ്നപ്രാർഥനേഷു ലിങ് എന്നു പാണിനീയസൂത്രം 3.3.161. ഇവയിൽ അധീഷ്ടത്തെയാണു സ്വാമികൾ ഔചിത്യപദംകൊണ്ടു കുറിക്കുന്നതു്. അധീഷ്ടമെന്നാൽ യുക്തം പോലെ ചെയ്യാവുന്നതു്.

മൂന്നാമതും ആറാമതും ബ്രാഹ്മണത്തിൽ എന്നാണു പുസ്തകങ്ങളിൽ അച്ചടിച്ചുകാണുന്നതു്. അതു ശരിയല്ല. ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിന്റെ മൂന്നാമധ്യായത്തിന്റെ ആറാമതു ബ്രാഹ്മണത്തിൽ എന്നതാണു ശരി. സ്വാമികൾ പറഞ്ഞതു കേട്ടെഴുതിയവർ വരുത്തിയ പിശകു് ഇമ്മാതിരി പലതും ഉണ്ടു്.

86. ഉപനിഷത്തു്.

87. ആത്മാവാ അരേ ദ്രഷ്ടവ്യഃ = ആത്മാവിനെ അറിയണം (ബൃ. 4-5-6) എന്നതു മുതൽ ഏതാവദരേഖല്വമൃതത്വം = ഇതുതന്നെയാണു മോക്ഷം (ബൃ. 4-5-15) എന്നുവരെ.

88. ഖണ്ഡിതമായി തടയപ്പെടുകയില്ല.

89. ദർശയാഗം പൂർണമാസയാഗം എന്നിവ സംയുക്തമായി ചെയ്യുന്ന ഒറ്റ യാഗമത്രേ ദർശപൂർണമാസം.

90. ദർശപൂർണമാസയാഗത്തിൽ ഹവിഷ്കൃത് (ഹവിസ്സർപ്പിക്കുന്ന പുരോഹിതൻ) നടത്തേണ്ട ആഹ്വാനത്തെപ്പറ്റി മീമാംസയുടെ ആഹ്വാനാധികരണത്തിൽ (3–2–3) പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. യജ്ഞപശുവിനെ വിളിച്ചു പുരോഹിതൻ മന്ത്രംചൊല്ലുന്നതാണു കാര്യം.

91. യജുർവേദത്തിന്റെ രണ്ടുശാഖകളത്രേ ശുക്ലയജുർവേദവും കൃഷ്ണ യജുർവേദവും.

92. ഭഗവദ്ഗീത 7–19.

93. ശ്വേതാശ്വതരോപനിഷത് 3–8, 6–15.

94. കഠോപനിഷത് 5–12.

95. സംഹിതോപനിഷത് ബ്രാഹ്മണം, 3. യാസ്കന്റെ നിരുക്തം 1–18.

96. ഓടക്കാരി = ഓടം തുഴയുന്നവൾ

97 വജ്രസൂചികോപനിഷത്തിലേതാണ് ഈ ശ്ലോകാർദ്ധം. പക്ഷേ ആ ഉപനിഷത്തിന്റെ പുതിയ പതിപ്പുകളിൽ ഇതു വിട്ടുകളഞ്ഞതായിക്കാണുന്നു.

98. മഹാഭാരതാന്തർഗതമായ ഉത്തരഗീതയിൽനിന്നാണ് ഈ ശ്ലോകം.

IV

അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

1. അദ്ധ്യാരോപാപവാദങ്ങൾ

അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണസച്ചിദാനന്ദമായി[1] പ്രകാശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മവസ്തുവിൽ, രജ്ജുവിൽ സർപ്പം,[2] സ്ഥാണുവിൽ[3] പുരുഷൻ, കാനലിൽ ജലം, ശുക്തിയിൽ രജതം,[4] ആകാശത്തിൽ കൃഷ്ണ വർണ്ണം മുതലായവ ആരോപിതങ്ങളായി[5] തോന്നുന്നതുപോലെ മൂലപ്രകൃതി[6] എന്നൊരു ശക്തി വിവർത്തമായി[7] ചേഷ്ടിച്ചു.[8] ആ മൂലപ്രകൃതിയിൽനിന്ന്, ബ്രഹ്മസന്നിധാനവിശേഷത്താൽ സത്ത്വം, രജസ്സ്, തമസ്സ് ഇങ്ങനെ മൂന്നു വികൃതഗുണങ്ങൾ[9] ഉണ്ടായി. അവയിൽ സത്ത്വം ഉത്തമവും, രജസ്സ് മദ്ധ്യമവും, തമസ്സ് അധമവുമാകുന്നു. സത്ത്വഗുണത്തിന്റെ നിറം വെളുപ്പും രജോഗുണത്തിന്റേത് ചുമപ്പും തമോഗുണത്തിന്റേതു കറുപ്പുമാണ്. ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളും ഒന്നായിട്ട് ഒത്തിരുന്നാലും അവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് അധികമായിരിക്കും. ഈ ഗുണങ്ങളെ മുമ്മൂന്ന് (ഒമ്പത്) ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിക്കാം. അവ, സത്ത്വത്തിൽ സത്ത്വം, സത്ത്വത്തിൽ രജസ്സ്, സത്ത്വത്തിൽ തമസ്സ്, രജസ്സിൽ സത്ത്വം, രജസ്സിൽ രജസ്സ്, രജസ്സിൽ തമസ്സ്, തമസ്സിൽ സത്ത്വം, തമസ്സിൽ രജസ്സ്, തമസ്സിൽ തമസ്സ് എന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. സത്ത്വഗുണത്തിന്റെ സമഷ്ടി ഭാവത്തെ മായയെന്നും രജോഗുണത്തിന്റെ സമഷ്ടിഭാവത്തെ അവിദ്യയെന്നും തമോഗുണത്തിൻരെ സമഷ്ടിഭാവത്തെ താമസി[10] എന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. അവയിൽ 'സത്ത്വത്തിൽ സത്ത്വത്തി'ൽനിന്ന് വിഷ്ണു, 'സത്ത്വത്തിൽ രജസ്സി'ൽനിന്ന് ബ്രഹ്മാവ്, 'സത്ത്വത്തിൽ തമസ്സി'ൽനിന്ന് രുദ്രൻ[11] എന്നീ ത്രിമൂർത്തികളും, 'രജസ്സിൽ സത്വ'ത്തിൽനിന്ന് തത്ത്വജ്ഞാനികൾ, 'രജസ്സിൽ രജസ്സിൽ'നിന്ന് കർമ്മനിഷ്ഠന്മാർ, 'രജസ്സിൽ തമസ്സി'ൽ

നിന്ന് ആലസ്യം, നിദ്ര, മയക്കം ഇവയോടുകൂടിയ മന്ദന്മാർ ഇങ്ങനെ മൂന്നുവക ജീവന്മാരും,[12] 'തമസ്സിൽ സത്ത്വ'ത്തിൽ നിന്ന് അന്തഃകരണങ്ങൾ,[13] ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഇവയും, 'തമസ്സിൽ രജസ്സി'ൽനിന്ന് പ്രാണാദിവായുക്കൾ, കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ ഇവയും, 'തമസ്സിൽ തമസ്സി'ൽനിന്ന് ആകാശാദിപഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളും ഉണ്ടായി. എങ്ങനെയെന്നാൽ ആകാശത്തോട് ഏതാണ്ട് ഉപമിക്കാവുന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യം[14] മുൻപറയപ്പെട്ട എല്ലാ ഗുണങ്ങളിലും പ്രതിഫലിക്കും. സത്ത്വഗുണത്തിൽ, നിർമ്മലദർപ്പണത്തിൽ[15] സൂര്യബിംബംപോലെ, ബ്രഹ്മചൈതന്യം സലക്ഷണമായി[16] പ്രതിബിംബിക്കും. ആ പ്രതിബിംബിതചൈതന്യത്തിന് ഈശ്വരനെന്നാണ് നാമം. സത്ത്വഗുണം ഈശ്വരന്റെ കാരണ ശരീരമാകുന്നു. അതിനെ ഈശ്വരന്റെ സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയെന്നും ആനന്ദമയകോശമെന്നുംകൂടി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുവരുന്നു.

മേൽ പറയപ്പെട്ട കാരണശരീരത്തെ ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന[17] ഈശ്വരന്, ഈശ്വരൻ, അവ്യാകൃതൻ, അന്തര്യാമി എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങളുണ്ട്.

ത്രിമൂർത്തികൾ

സത്ത്വഗുണമയിയായ മായയിൽ സത്ത്വത്തിൽ സത്ത്വം, സത്ത്വത്തിൽ രജസ്സ്, സത്ത്വത്തിൽ തമസ്സ് എന്ന് മൂന്നു ഗുണവിഭാഗങ്ങളുണ്ടല്ലോ.[18] അവയിൽ സത്ത്വത്തിൽ സത്ത്വം പ്രധാനമാകുമ്പോൾ അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ഈശ്വരന് ജഗത്തിനെ രക്ഷിക്കഹേതുവായിട്ട് വിഷ്ണുവെന്നും, സത്ത്വത്തിൽ രജസ്സ് പ്രധാനമാകുമ്പോൾ അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ഈശ്വരന് ജഗത്തിനെ സൃഷ്ടിക്ക ഹേതുവായിട്ട് ബ്രഹ്മാവെന്നും, സത്ത്വത്തിൽ തമസ്സ് പ്രധാനമാകുമ്പോൾ അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ഈശ്വരന് ജഗത്തിനെ സംഹരിക്കഹേതുവായിട്ട് രുദ്രനെന്നും പേരുകൾ പറയപ്പെടുന്നു. ഈ ത്രിമൂർത്തികളുടെ ഗുണങ്ങളിൽ സർവ്വജ്ഞത്വം, സർവസ്വാധീനത്വം, സാക്ഷിത്വം, നിർമ്മലത്വം, ജഗത്കർതൃത്വം, അകർതൃത്വം, അന്യഥാകർതൃത്വം മായാവശിത്വം മുതലായവകൂടിയുണ്ട്. ഇവയെല്ലാംതന്നെ സത്ത്വഗുണത്തിൽ (മായയിൽ) ഉണ്ടായ കല്പനകളാകുന്നു.

ജീവാത്മാക്കൾ

അവിദ്യയെന്നു പറയുന്നത് രാജസഗുണത്തിന്റെ സമഷ്ടി ഭാവത്തെയാണല്ലോ. ആ അവിദ്യയിൽ ബ്രഹ്മചൈതന്യം മലിനജലത്തിൽ സൂര്യനെന്നപോലെ അവ്യക്തമായിട്ടാണ് പ്രതിബിംബിക്കുന്നത്. ആ പ്രതിബിംബിതചൈതന്യത്തെ ചിദാഭാസൻ (ജീവൻ) എന്ന് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വ്യവഹരിക്കുന്നു. ജീവന്റെ കാരണശരീരവും ആനന്ദമയകോശവും സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയും അവിദ്യതന്നെയാകുന്നു. അവിദ്യാമയമായ കാരണശരീരത്തെ ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ജീവന് പ്രാജ്ഞൻ, പാരമാർത്ഥികൻ, അവിച്ഛിന്നൻ ഇങ്ങനെ മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങൾകൂടിയുണ്ട്. ജീവാത്മാക്കൾ, തങ്ങളുടെ ഉപാധികളിൽ സത്ത്വഗുണം വർദ്ധിച്ചിരുന്നാൽ സാത്വികന്മാരും രജസ്സുവർദ്ധിച്ചിരുന്നാൽ രാജസന്മാരും തമസ്സുവർദ്ധിച്ചിരുന്നാൽ താമസന്മാരായിത്തീരുന്നു. ജീവാത്മാക്കൾക്ക് അവർ അവിദ്യാവശഗന്മാരാകയാൽ കിഞ്ചിജ്ഞത്വവും[19] ശുദ്ധസത്ത്വരഹിതന്മാരാകയാൽ അവിവേകിത്വവും ആഭാസന്മാരാകയാൽ – ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രതിബിംബങ്ങളാകയാൽ – അനേകത്വവും അവിദ്യയിൽനിന്നും സ്വയം മാറിനിൽക്കാൻ കഴിയാതെ അതിനോടുചേർന്നു നില്ക്കയാൽ കാര്യോപാധികത്വവും കർത്തൃത്വവും ഭോക്തൃത്വവും സുഖിത്വവും ദുഃഖിത്വവും അഹന്തയും മമതയും മോഹിത്വവും മറ്റുമുണ്ടാകുന്നു. സാത്ത്വികന്മാർ ജ്ഞാനനിഷ്ഠ കൊണ്ട് മോക്ഷത്തേയും രാജസന്മാർ കർമ്മനിഷ്ഠംകൊണ്ട് ഇഹപരങ്ങളിലുള്ള ഗതാഗതത്വത്തേയും[20] പ്രാപിക്കും. താമസന്മാരാകട്ടെ, ആലസ്യനിദ്രാദികൾക്കു വശപ്പെട്ട് ഈ ലോകത്തിലിരുന്നു തന്നെ ദുഃഖമനുഭവിക്കും. ഇവ രാജസഗുണത്തിലുള്ള കല്പനകളാകുന്നു.

ആകാശാദി മഹാഭൂതങ്ങൾ

ഈശ്വരന്റെ മായാമയമായ ഇച്ഛനിമിത്തം അന്ത്യഗുണമായ തമസ്സാകട്ടെ (താമസീശക്തി) ആവരണം, വിക്ഷേപം എന്ന് രണ്ടു ശക്തികളായി വേർപെട്ടിരിക്കും. അവയിൽ ആവരണശക്തി ഭയകമ്പാദികൾക്കവകാശമുള്ളതായും വിക്ഷേപശക്തി നാനാവിധ

ദൃശ്യങ്ങൾക്കവകാശമുള്ളതായും പറയപ്പെടുന്നു. താമസഗുണത്തിന് ആവരണ വിക്ഷേപരൂപമായിത്തീരാൻ സ്വയം ശക്തിയില്ല. ജീവകോടികൾക്കെല്ലാം അനുഭോഗത്തിനു തക്കതായ സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം തമോഗുണം ഈശ്വരേച്ഛനിമിത്തം ആവരണവിക്ഷേപരൂപേണ[21] പരിണമിക്കുകയാണുണ്ടായത്. ആവരണവിക്ഷേപശക്തികളിൽ അജ്ഞാനത്തെ - അറിവില്ലായ്മയെ - ആവരണമെന്നും, അറിവിനെ - നാനാത്വബോധത്തെ - വിക്ഷേപശക്തിയെന്നും അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഈ രണ്ടു ശക്തികളിൽവെച്ച് ആവരണം വസ്തുസ്വഭാവത്തെ മറയ്ക്കുന്ന സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതും, വിക്ഷേപം വസ്തുവിനെ പലതാക്കിത്തീർക്കുന്ന സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതുമാണ്.[22] തനിക്കു താൻതന്നെ തുല്യനായിട്ടുള്ള ഈശ്വരനേയും ആത്മജ്ഞാനികളായ മഹാന്മാരേയും ഒഴിച്ച് ദേഹം ഞാനെന്ന് അഭിമാനിച്ചിരിക്കുന്ന മൂഢബുദ്ധികളുടെ ഉള്ളിൽ സദോദയമായി[23] പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജ്ഞാനദൃഷ്ടിയെ കെടുക്കുമാറ് ആവരണശക്തി അന്ധകാരമയമായ മഴക്കാലത്തെ അമാവാസി എന്നപോലെ മറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അങ്ങനെയിരിക്കുന്നതിനാൽ കൂടസ്ഥബ്രഹ്മമായ[24] അധിഷ്ഠാനചൈതന്യത്തിനും ജീവേശ്വരന്മാരെന്നുള്ള ആരോപങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള ഭേദത്തെപ്പറ്റി ലേശവും അറിവാൻ പാടില്ലാത്തവിധം ജീവന്മാർക്ക് അന്ധത്വം ഭവിക്കും. അതിനാൽ ആ ആവരണശക്തിയാകട്ടെ അവസാനമില്ലാതെ നിരന്തരമായി കഠോരമായിരിക്കുന്ന ജനനമരണാദി വേദനകളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഉപാധിയായിത്തീരുന്നു. ഇനി വിക്ഷേപശക്തിയെപ്പറ്റി പറയാം. വിക്ഷേപശക്തിയിൽനിന്ന് ശബ്ദതന്മാത്രയായ ആകാശവും, ആകാശത്തിൽനിന്ന് സ്പർശതന്മാത്രയായ വായുവും, വായുവിൽനിന്ന് രൂപതന്മാത്രയായ അഗ്നിയും, അഗ്നിയിൽനിന്ന് രസതന്മാത്രയായ ജലവും, ജലത്തിൽനിന്ന് ഗന്ധതന്മാത്രയായ പൃഥിവിയും ഉണ്ടായി.[25] ഈ സൂക്ഷ്മഭൂതങ്ങളും കാരണത്തെ അനുസരിച്ച് ത്രിഗുണാത്മകങ്ങൾതന്നെയാകുന്നു. ആ സൂക്ഷ്മഭൂതങ്ങൾക്ക് അപഞ്ചീകൃതപഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളെന്നും[26] തന്മാത്രകളെന്നും കൂടി പേരുകളുണ്ട്.

സൂക്ഷ്മശരീരോൽപത്തി

ആകാശം മുതലായ സൂക്ഷ്മഭൂതങ്ങൾ ത്രിഗുണാത്മകങ്ങളായിരിക്കയാൽ അവയിൽ

ശബ്ദതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	സമഷ്ടിഭാഗം ജ്ഞാനവും
സ്പർശതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	സമഷ്ടിഭാഗം മനസ്സും
രൂപതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	സമഷ്ടിഭാഗം ബുദ്ധിയും
രസതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	സമഷ്ടിഭാഗം ചിത്തവും
ഗന്ധതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	സമഷ്ടിഭാഗം അഹങ്കാരവും
ശബ്ദതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	വ്യഷ്ടിഭാഗം ശ്രോത്രേന്ദ്രിയവും
സ്പർശതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	വ്യഷ്ടിഭാഗം ത്വഗിന്ദ്രിയവും
രൂപതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	വ്യഷ്ടിഭാഗം നേത്രേന്ദ്രിയവും
രസതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	വ്യഷ്ടിഭാഗം ജിഹ്വേന്ദ്രിയവും
ഗന്ധതന്മാത്രയുടെ	സാത്ത്വിക	വ്യഷ്ടിഭാഗം ഘ്രാണേന്ദ്രിയവും
ശബ്ദതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	സമഷ്ടിഭാഗം സമാനവായുവും
സ്പർശതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	സമഷ്ടിഭാഗം വ്യാനവായുവും
രൂപതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	സമഷ്ടിഭാഗം ഉദാനവായുവും
രസതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	സമഷ്ടിഭാഗം അപാനവായുവും
ഗന്ധതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	സമഷ്ടിഭാഗം പ്രാണവായുവും
ശബ്ദതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	വ്യഷ്ടിഭാഗം വാഗിന്ദ്രിയവും
സ്പർശതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	വ്യഷ്ടിഭാഗം പാണീന്ദ്രിയവും
രൂപതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	വ്യഷ്ടിഭാഗം പാദേന്ദ്രിയവും
രസതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	വ്യഷ്ടിഭാഗം ഗുഹ്യേന്ദ്രിയവും
ഗന്ധതന്മാത്രയുടെ	രാജസ	വ്യഷ്ടിഭാഗം ഗുദേന്ദ്രിയവും

ആയിത്തീരുന്നു.[27]

മേൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടവയിൽ ജ്ഞാനം, ശ്രോത്രേന്ദ്രിയം, സമാനവായു, വാഗിന്ദ്രിയം ഇവ നാലും ശബ്ദതന്മാത്രയുടേയും മനസ്സ്, ത്വഗിന്ദ്രിയം, വ്യാനവായു, പാണീന്ദ്രിയം ഇവ നാലും സ്പർശതന്മാത്രയുടേയും, ബുദ്ധി, നേത്രേന്ദ്രിയം, ഉദാനവായു, പാദേന്ദ്രിയം ഇവ നാലും രൂപതന്മാത്രയുടേയും ചിത്തം, രസനേ

ന്ദ്രിയം, അപാനവായു, ഗുഹ്യേന്ദ്രിയം ഇവ നാലും രസതന്മാത്രയുടേയും, അഹങ്കാരം, ഘ്രാണേന്ദ്രിയം, പ്രാണവായു, ഗുദേന്ദ്രിയം ഇവ നാലും ഗന്ധതന്മാത്രയുടേയും കൂറുകൾ (അംശങ്ങൾ) ആകുന്നു.

ജ്ഞാനസാധനങ്ങൾ:- പഞ്ചതന്മാത്രകളുടെ സാത്ത്വികസമഷ്ടിഭാഗങ്ങളായ അന്തഃകരണങ്ങൾ അഞ്ചും സാത്ത്വികവ്യഷ്ടിഭാഗങ്ങളായ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ അഞ്ചും ജ്ഞാനസാധനങ്ങളാകുന്നു. അന്തഃകരണം പഞ്ചഭൂതാത്മകമെന്നു തെളിയിക്കാം:–[28] അന്തഃകരണം ആകാശംപോലെ സകലത്തിനും ഇടംകൊടുത്തു ധരിക്കുന്നതിനാൽ ആ ധാരണയ്ക്കു സാധകമായ ജ്ഞാനം ആകാശാംശവും, വായുവെന്നതുപോലെ സങ്കല്പവികല്പരൂപേണ ചലിക്കുന്നതിനാൽ ആ ചലനവൃത്തിയായ മനസ്സ് വായ്വംശവും, അഗ്നിയെപ്പോലെ വിഷയങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ആ പ്രകാശവൃത്തിയായ ബുദ്ധി അഗ്ന്യംശവും, ജലത്തെപ്പോലെ സർവ്വത്തിലും – സർവ്വവിഷയങ്ങളിലും – ചേർന്നിരിക്കയാൽ ആ വ്യാപകവൃത്തിയായ ചിത്തം ജലാംശവും, ഭൂമിയെപ്പോലെ സകലവിഷയങ്ങളിലും കഠിനമായി അഭിമാനിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ആ അഭിമാനവൃത്തിയായ അഹങ്കാരം പൃഥ്വ്യംശവും ആകുന്നു.

ജ്ഞാനേന്ദ്രിയഗുണങ്ങൾ:- ശ്രോത്രം ആകാശാംശമാകയാൽ ശബ്ദത്തേയും, ത്വക് വായ്വംശമാകയാൽ സ്പർശത്തേയും, നേത്രം അഗ്ന്യംശമാകയാൽ രൂപത്തേയും, രസന ജലാംശമാകയാൽ രസത്തേയും, ഘ്രാണം പൃഥ്വ്യംശമാകയാൽ ഗന്ധത്തേയും മാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നു.

പ്രാണാദിവായുക്കളും പഞ്ചകർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളും

തന്മാത്രകളുടെ രാജസഗുണസമഷ്ട്യംശങ്ങളായ വായുക്കളഞ്ചും വ്യഷ്ട്യംശങ്ങളായ കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളഞ്ചും ക്രിയാസാധനങ്ങളാകുന്നു. അവയിൽ പ്രാണാദിപഞ്ചവായുക്കളുടെ ഗുണങ്ങൾ:- സമാനവായു ആകാശാംശമാകയാൽ ആകാശത്തെപ്പോലെ ശരീരമദ്ധ്യമായ നാഭിസ്ഥാനത്തിരുന്ന് ഭക്ഷണസാധനങ്ങളെ സർവ്വ അംഗങ്ങൾക്കും പകുത്തുകൊടുക്കും. വ്യാനവായു വായ്വംശമാകയാൽ വായുവിനെപ്പോലെ സർവ്വ അംഗങ്ങളിലു

മിരുന്നു ശരീരത്തെ നിലനിർത്തും. ഉദാനവായു അഗ്ന്യംശമാക യാൽ അഗ്നിയെപ്പോലെ കണ്ഠസ്ഥാനത്തിരുന്നു ജഠരാഗ്നിയെ[29] ജ്വലിപ്പിച്ച് അന്നപാനാദികളെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു കടത്തിക്കൊണ്ടി രിക്കും. അപാനവായു ജലാംശമാകയാൽ ജലത്തെപ്പോലെ ഗുദ സ്ഥാനത്തിലിരുന്നു മലമൂത്രവിസർജ്ജനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടി രിക്കും. പ്രാണവായു പൃഥ്വ്യംശമാകയാൽ ഭൂമിയെപ്പോലെ ഹൃദയ സ്ഥാനത്തിരുന്ന് ഉച്ഛ്വാസനിശ്ശ്വാസങ്ങളെ ചെയ്യിക്കും.

വേറെ നാഗൻ, കൂർമ്മൻ, കൃകലൻ, ദേവദത്തൻ, ധനഞ്ജ യൻ ഇങ്ങനെ അഞ്ച് ഉപവായുക്കൾകൂടി ഉണ്ട്. അവയിൽ നാഗൻ ഛർദ്ദിയേയും, കൂർമ്മൻ വിക്കൽ, ഏമ്പക്കം, കണ്ണടയ്ക്കൽ, മിഴി ക്കൽ ഇവയേയും, കൃകലൻ തുമ്മൽ, വലിവു, മുതലായവയേയും, ദേവദത്തൻ ചിരി, വചനം, കോട്ടുവായ് ഇവയെയും ചെയ്യും.

ധനഞ്ജയനാകട്ടെ, പ്രാണൻ പോയശേഷവും ദുർഗ്ഗന്ധ ങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട്, അഞ്ചു ദിവസംവരെ ശരീരത്തിലി രുന്നു വിങ്ങി തലവിള്ളലിനെ ചെയ്യും

പ്രാണാദിവായുക്കളഞ്ചും ആന്തരങ്ങളും, ശ്രോത്രാദിജ്ഞാ നേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ചേഷ്ടയ്ക്കു ഹേതുക്കളുമാകുന്നു. എന്നാൽ നാഗാദിപഞ്ചവായുക്കളാകട്ടെ, പ്രാണാദികളെ അപേക്ഷിച്ച് ബാഹ്യങ്ങളും വാഗാദി കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ചേഷ്ടയ്ക്കു കാരണ ഭൂതങ്ങളുമാണ്.

കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ:- വാക്ക്, പാണി, പാദം, ഗുഹ്യം, ഗുദം ഇവയഞ്ചുമാണല്ലോ കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ. ഇവയിൽ വാക്ക് ആകാ ശാംശമാകയാൽ ആകാശസഹിതമായിട്ടു വചിക്കുകയും, പാണി വായ്വംശമാകയാൽ വായുസഹിതമായിട്ട് ഉയർത്തുക താഴ്ത്തുക മുതലായവ ചെയ്കയും, പാദം അഗ്ന്യംശമാകയാൽ അഗ്നിസഹിത മായിട്ടു നടക്കുകയും, ഗുഹ്യേന്ദ്രിയം ജലാംശമാകയാൽ ജലസ ഹിതമായിട്ട് ആനന്ദിക്കുകയും, ഗുദേന്ദ്രിയം പൃഥ്വ്യംശമാകയാൽ പൃഥിവിസഹിതമായിട്ടു മലവിസർജ്ജനം ചെയ്കയും ചെയ്യും. മേൽവിവരിക്കപ്പെട്ട ഈ ഇരുപതു തത്ത്വങ്ങളും സൂക്ഷ്മശരീരമാ കുന്നു. സൂക്ഷ്മശരീരമെന്നു പറയുന്നത് പ്രാണമയം, മനോമയം. വിജ്ഞാനമയം എന്നു മൂന്നു കോശങ്ങളോടുകൂടിയതാകുന്നു.[30] പ്രാണാദിപഞ്ചകവും, കർമ്മേന്ദ്രിയപഞ്ചകവും ചേർന്നതിനു പ്രാണമയകോശമെന്നും, മനസ്സും ജ്ഞാനേന്ദ്രിയപഞ്ചകവും ചേർന്നതിനു മനോമയകോശമെന്നും, ബുദ്ധിയും ജ്ഞാനേന്ദ്രിയ

ഞ്ചകവും ചേർന്നതിനു വിജ്ഞാനമയകോശമെന്നും പറയുന്നു. ദേവരാക്ഷസമാനുഷമൃഗാദി സകലജീവജാലങ്ങൾക്കും – ഓരോരുത്തർക്കും ഓരോ ശരീരമായിട്ട് – കോശത്രയാത്മകമായ ഈ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ സമഷ്ടിസൂക്ഷ്മശരീരം ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ഈശ്വരന് – ഹിരണ്യഗർഭൻ, സൂത്രാത്മാവ്, മഹാപ്രാണൻ ഇങ്ങനെ മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങളുണ്ട്. വ്യഷ്ടിസൂക്ഷ്മശരീരത്തെ ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ജീവന് – തൈജസൻ, പ്രാതിഭാസികൻ, സ്വപ്നകല്പിതൻ ഇങ്ങനെ മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങൾ പറയപ്പെടുന്നു. ഈ സൂക്ഷ്മശരീരം താനായിട്ടു തോന്നുന്ന അവസ്ഥയ്ക്കു സ്വപ്നമെന്നാണ് പറയുന്നത്. സൂക്ഷ്മശരീരാഭിമാനിയായ ജീവന് സ്വർഗ്ഗനരകാദി ലോകപ്രാപ്തിയും, അവിടെയുള്ള സ്വകർമ്മഫലാനുഭവത്തിനുശേഷം ഇവിടെത്തന്നെ പുനർജ്ജന്മവുമുണ്ട്. ഇതു സൂക്ഷ്മശരീരകല്പനയാകുന്നു.

സ്ഥൂലപ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയും പഞ്ചീകരണവും

സുഖദുഃഖങ്ങളോടു ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന ജീവന്മാർക്ക് സ്ഥൂലശരീരവും ഭോഗവും സംഭവിക്കുമാറ് സർവ്വജീവരക്ഷകനായ ഈശ്വരൻ അപഞ്ചീകൃതപഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളെ പഞ്ചീകരിച്ചു. എങ്ങനെയെന്നാൽ, അപഞ്ചീകൃതപഞ്ച മഹാഭൂതങ്ങളുടെ താമസഗുണതന്മാത്രകളിൽ ഓരോന്നിനേയും തുല്യങ്ങളായ ഈരണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ച് അവയിൽ ആദ്യഭാഗങ്ങളായ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളെ (ഓരോന്നിന്റെയും പകുതി അംശങ്ങളെ) ഓരോന്നിനേയും നന്നാലാക്കി ആദ്യഭാഗങ്ങളിൽ തന്റെ അംശത്തെ വിട്ട് മറ്റേ നാലംശത്തിന്റെ പപ്പാതിയോടു ചേർത്തപ്പോൾ സ്വാംശം പകുതിയും മറ്റു നാലംശങ്ങൾ അരയ്ക്കാൽഭാഗം (മറ്റോരോ ഭൂതത്തിന്റെയും അരയ്ക്കാൽഭാഗം) വീതംകൂടിയ പകുതിയും ചേർന്നു സ്ഥൂലഭൂതങ്ങളായി ഉണ്ടായി.

(ഉദാ:– ആകാശത്തെ രണ്ടായി വിഭജിച്ച് അതിൽ ഒരംശവും, വായ്വാദി ഭൂതങ്ങളുടെ അരയ്ക്കാൽ അംശംവീതവും ഒന്നിച്ചുചേർന്നു സ്ഥൂലാകാശമുണ്ടാകുന്നു. ഇതുപോലെ എല്ലാ ഭൂതങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള പഞ്ചീകരണം ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളണം എന്ന് അർത്ഥം.)[31] ഈ സ്ഥൂലഭൂതങ്ങളിൽനിന്ന് സ്ഥൂലശരീരങ്ങളും[32] സകലാണ്ഡങ്ങളും[33] അവയിലൊന്നായ ഭൂമിയും ഭോഗങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചു.

ഈ സ്ഥൂലപഞ്ചഭൂതങ്ങൾക്ക് ദശവിധഗുണങ്ങളുണ്ടെന്ന് ശ്രുതികളിൽ പറയുന്നു.

ഈ ദശവിധഗുണങ്ങൾ പട്ടികയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

നാമം	രൂപം	വർണ്ണം	സ്വഭാവം	ഗുണം	ക്രിയാ	മുഖം	ദേവതാ	ശക്തി	അക്ഷരം
പൃഥ്വി	ചതുഷ് കോണം □	സുവർണ്ണം	കാഠിന്യം	ഗന്ധം	സൃഷ്ടി	സദ്യോ ജാതം	ബ്രഹ്മാവ്	സരസ്വതി	അകാരം
ജലം	അർദ്ധ ചന്ദ്രാകാരം ◡	ശ്വേതം	ശീതളം	മാധുര്യം	പാലനം	വാമദേവം	വിഷ്ണു	ലക്ഷ്മീ	ഉകാരം
അഗ്നി	ത്രി കോണം ▽	രക്തം	ഉഷ്ണം	തേജസ്സ്	സംഹാരം	അഘോരം	രുദ്രൻ	സ്വാഹാ	മകാരം
വായു	ഷഡ് കോണം ✡	ധൂമം	ചലനം	സ്പർശം	തിരോ ധാനം	തൽ പുരുഷം	മഹേശ്വരൻ	പാർവ്വതി	നാദം
ആകാശം	വർത്തു ളാകാരം ○	നീലം	വെളി	ശബ്ദം	അനു ഗ്രഹം	ഈശാനം	സദാ ശിവൻ	പരാശക്തി	ബിന്ദു

അപഞ്ചീകൃതപഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളുടെ താമസഗുണതന്മാത്രകളിൽ ഓരോന്നിനെയും ഈരണ്ടായി ഭാഗിച്ചത് ജീവകോടികളുടെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ആകാശത്തിന്റെ അർദ്ധാംശം ഭൂതപിശാചുക്കൾക്കും, ബാക്കി മറ്റു ജീവകോടികൾക്കും, വായുവിന്റെ അർദ്ധാംശം പക്ഷിജാതികൾക്കും, അന്യാംശം അന്യജീവികൾക്കും, അഗ്നിയുടെ അർദ്ധാംശം ദേവകൾക്കും, മറ്റെ അംശം മറ്റുള്ള ജീവികൾക്കും, ജലത്തിന്റെ അർദ്ധാംശം മത്സ്യാദിജലജന്തുക്കൾക്കും, ഇതരാംശം അന്യ ജന്തുക്കൾക്കും പൃഥിവിയുടെ അർത്ഥാംശം സ്ത്രീജാതികൾക്കും, ബാക്കി അർദ്ധാംശം മറ്റുള്ള ജീവകോടികൾക്കും വേണ്ടിയാകുന്നു. ഇപ്രകാരം അവരവർക്കു തക്കതുപോലെ അനുഭവിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ആക്കിയതുതന്നെയാണ് പഞ്ചീകരണംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം.

ഇനിയും അര ഭാഗത്തെ എടുത്ത് അരയ്ക്കാൽ ഭാഗമാക്കി (പകുതിയുടെ നാലിൽ ഒന്ന്) പഞ്ചീകരണം ചെയ്ത് ഇതര ഭൂതങ്ങളോടു മിശ്രീകരിച്ചതിൻരെ പ്രയോജനമെന്തെന്നു പറയുന്നു....

ആകാശത്തിൽ സ്പർശ, രൂരപ, രസ, ഗന്ധങ്ങളായ നാലു ഗുണങ്ങൾ വ്യാപ്യങ്ങളായതിനാൽ[34] അദൃശ്യങ്ങളായും നിജഗുണമായ ശബ്ദം ദൃശ്യമായും ഇരിക്കും. വായുവിൽ രൂപരസഗന്ധശബ്ദങ്ങളായ മൂന്നു ഗുണങ്ങൾ വ്യാപ്യങ്ങളായതിനാൽ അദൃശ്യങ്ങളായും കാരണഗുണമായ ശബ്ദവും നിജഗുണമായ സ്പർശവും ദൃശ്യങ്ങളായും ഇരിക്കും. അഗ്നിയിൽ രസഗന്ധങ്ങളായ രണ്ടു ഗുണങ്ങൾ വ്യാപ്യങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവ അദൃശ്യങ്ങലായും കാരണഗുണങ്ങളായ ശബ്ദസ്പർശങ്ങളും നിജഗുണമായ രൂപവും ദൃശ്യങ്ങലായും ഇരിക്കും. ജലത്തിൽ ഗന്ധഗുണം വ്യാപ്യമായതുകൊണ്ട് അദൃശ്യമായും ശബ്ദസ്പർശരൂപങ്ങളാകുന്ന കാരണഗുണങ്ങളും നിജഗുണമായ രസവും ദൃശ്യങ്ങളായും ഇരിക്കും. പൃഥിയിൽ കാരണഗുണങ്ങളായ ശബ്ദസ്പർശരൂപരസങ്ങളും നിജഗുണമായ ഗന്ധവും ദൃശ്യങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കും.

സൂക്ഷ്മഭൂതങ്ങളിൽനിന്നും സൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളുണ്ടായതു പോലെതന്നെ, പഞ്ചീകരിച്ചതായ സ്ഥൂലഭൂതങ്ങളിൽ നിന്നും സ്ഥൂലശരീരങ്ങളുമുണ്ടായി.

സ്ഥൂലശരീരങ്ങൾ ഉണ്ടായ ക്രമം:

പൃഥിവി

പൃഥിവിയിൽ സ്വാംശം പകുതി ചേർന്നത് അസ്ഥിയും, പൃഥിവിയിൽ അരയ്ക്കാൽ (1/8) ഭാഗം ജലം ചേർന്നതു മാംസവും പൃഥിവിയിൽ അരയ്ക്കാൽ (1/8) ഭാഗം അഗ്നി ചേർന്നതുചർമ്മവും പൃഥിവിയിൽഅരയ്ക്കാൽ (1/8)ഭാഗംവായുചേർന്നതു ഞരമ്പുകളും പൃഥിവിയിൽ അരയ്ക്കാൽ (1/8)ഭാഗംആകാശംചേർന്നതു രോമങ്ങളും ആകുന്നു. ഇവ അഞ്ചും പൃഥിവിയുടെ കൂറുകളാകുന്നു.

ജലം

ജലത്തിൽ സ്വാംശം പകുതിചേർന്നത് മൂത്രവും
ജലത്തിൽ പൃഥിവി അരയ്ക്കാൽഭാഗം(1/8) ചേർന്നത് മജ്ജയും
ജലത്തിൽ അഗ്നി അരയ്ക്കാൽഭാഗം(1/8) ചേർന്നത് വിയർപ്പും
ജലത്തിൽ വായു അരയ്ക്കാൽഭാഗം(1/8) ചേർന്നത് രക്തവും
ജലത്തിൽ ആകാശ അരയ്ക്കാൽഭാഗം(1/8) ചേർന്നത് ശുക്ലവും
ആകുന്നു. ഇവ അഞ്ചും ജലത്തിന്റെ കൂറുകളാണ്.

അഗ്നി

അഗ്നിയിൽ സ്വാംശം പകുതികൂടിയതു നിദ്രയും
അഗ്നിയിൽ പൃഥിവി അരക്കാൽഭാഗം(1/8) കൂടിയത് വിശപ്പും
അഗ്നിയിൽ ജലം അരക്കാൽഭാഗം(1/8)കൂടിയത്(തൃഷ്ണ)ദാഹവും
അഗ്നിയിൽ വായു അരക്കാൽഭാഗം(1/8)കൂടിയത് (ആലസ്യം)ക്ഷീണവും
അഗ്നിയിൽ ആകാശം അരക്കാൽഭാഗം(1/8) കൂടിയത് സംഗമവും
ആകുന്നു. ഈ അഞ്ചും അഗ്നിയുടെ കൂറുകളാണ്.

വായു

വായുവിൽ സ്വാംശം	പകുതികൂടിയത്	ഓട്ടം
വായുവിൽ പൃഥ്വി	അരക്കാൽ ഭാഗം (1/8)കൂടിയത്	കിടപ്പ്
വായുവിൽ ജലം	അരക്കാൽ ഭാഗം (1/8)കൂടിയത്	ഇരിപ്പ്
വായുവിൽ അഗ്നി	അരക്കാൽ ഭാഗം (1/8)കൂടിയത്	നടപ്പ്
വായുവിൽ ആകാശം	അരക്കാൽ ഭാഗം (1/8)കൂടിയത്	ചാട്ടം

ഇവ അഞ്ചും വായുവിന്റെ കൂറുകളാകുന്നു.

ആകാശം

ആകാശത്തിൽ സ്വാംശം	പകുതികൂടിയത്	മോഹം
ആകാശത്തിൽ പൃഥ്വി	അരക്കാൽ (1/8) കൂടിയത്	രാഗം
ആകാശത്തിൽ ജലം	അരക്കാൽ (1/8) കൂടിയത്	ദ്വേഷം
ആകാശത്തിൽ അഗ്നി	അരക്കാൽ (1/8) കൂടിയത്	ഭയം
ആകാശത്തിൽ വായു	അരക്കാൽ (1/8) കൂടിയത്	ലജ്ജ

ഇവ അഞ്ചും ആകാശത്തിന്റെ കൂറുകളാകുന്നു.

ഇവ ഇരുപത്തിഅഞ്ചു തത്ത്വങ്ങളുംകൂടി സ്ഥൂലശരീരമെന്നും അന്നമയകോശമെന്നും വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു.

ഈ സ്ഥൂലഭൂതങ്ങൾകൊണ്ട് അണ്ഡമുണ്ടായി. ആ അണ്ഡത്തിന്റെ അധോഭാഗത്തിലും ഊർദ്ധ്വഭാഗത്തിലുമായിട്ട് ഏഴേഴു ലോകങ്ങളും[35] ആ ലോകങ്ങൾക്ക് ഉചിതങ്ങളായ നാലു വക യോനികളും ഏഴുവക ജന്മങ്ങളും സ്ഥൂലരൂപേണ ഉണ്ടായി.

നാലുവക യോനികൾ അണ്ഡജം, ഉത്ഭിജ്ജം, സ്വേദജം, ജരായുജം ഇവകളാകുന്നു. ഇവയിൽ അണ്ഡജങ്ങൾ പക്ഷി പന്നഗാദികളും, ഉത്ഭിജ്ജങ്ങൾ വൃക്ഷലതാദികളും, സ്വേദജങ്ങൾ പേൻ, കൊതുക്, മൂട്ട മുതലായവയും, ജരായുജങ്ങൾ ദേവമാനുഷമൃഗാദികളും ആകുന്നു.[36]

ഏഴുവക ജന്മങ്ങൾ ദേവമാനുഷപക്ഷിമൃഗോരഗജലജസ്ഥാവരങ്ങളാകുന്നു. ഇവ എണ്പത്തിനാലു ലക്ഷമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ മുൻപറഞ്ഞ ഇരുപത്തിഅഞ്ചു തത്ത്വങ്ങളടങ്ങിയ സ്ഥൂലശരീരങ്ങളെ ദേവരാക്ഷസ മനുഷ്യമൃഗാദികളായി ജനിച്ച

ഓരോരോ ജീവന്മാർക്കും ജനനംതോറും അവരവരുടെ കർമ്മഫലാനുഭോഗത്തിനനുരൂപമായ വിധത്തിൽ ജഗത്സ്രഷ്ടാവായ ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചുകൊടുത്തരുളുന്നു.

അഭിമാനനാമങ്ങൾ

ഇനി സ്ഥൂലശരീരാഭിമാനത്താൽ ജീവേശ്വരന്മാർക്ക് സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള നാമവിശേഷങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്നു വിവരിക്കുന്നു:- സമഷ്ടിസ്ഥൂലശരീരത്തെ താനെന്നഭിമാനിച്ച ഈശ്വരന് വിരാട്, വൈശ്വാനരൻ, വൈരാജകൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങൾ ഉണ്ട്.

വ്യഷ്ടിസ്ഥൂലശരീരത്തെ താനെന്ന് അധ്യസിച്ചിരിക്കുന്ന ജീവന് വിശ്വൻ, വ്യാവഹാരികൻ, ചിദാഭാസൻ എന്ന് മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങൾ ഉണ്ട്. സ്ഥൂലദേഹം താനെന്നു തോന്നുന്ന അവസരം ജാഗ്രദവസ്ഥയാകുന്നു.[37]

ജീവപ്രളയം

ഈ സ്ഥൂലശരീരത്തിനു നിദ്ര, മൂർച്ഛ, മരണം ഇങ്ങനെ മൂന്നു പ്രളയങ്ങൾ[38] ഉണ്ട്. അവയിൽ നിദ്ര ദിനപ്രളയവും, മൂർച്ഛ അവാന്തരപ്രളയവും, മരണം മഹാപ്രളയവും ആകുന്നു. ഈ സ്ഥൂലശരീരത്തിനു പദേ പദേ[39] ഉത്പത്തിയും നാശവുമുണ്ട്. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മശരീരം, കാരണശരീരമിരിക്കുന്നതുവരെ[40] നിലനില്ക്കും. ഇതു വടബീജന്യായപ്രകാരമുള്ള[41] സ്ഥൂലശരീരകല്പനയാകുന്നു.

ഇപ്രകാരം അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണചൈതന്യമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ശുദ്ധബ്രഹ്മത്തിൽ അസത്ത് (ഇല്ലാത്തത്) ആയ ജീവപരങ്ങൾ (ജീവേശ്വരന്മാർ) വെറും ദൃശ്യം (തോന്നൽ) മാത്രമായി ഭവിച്ചതിനെക്കുറിച്ച് അദ്ധ്യാരോപയുക്തികൊണ്ട്[42] കഴിവുള്ളിടത്തോളം കാണിച്ചു. ആകയാൽ അന്തർബ്ബഹിസ്ഥിതങ്ങളായിക്കാണപ്പെടുന്ന സമസ്തദൃശ്യങ്ങളേയും ഈ ഹേതുക്കളെ മറന്നുപോകാതെ സ്വപ്നതുല്യം അസത്യമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു തെളിഞ്ഞവൻ

നിസ്സംശയം ജ്ഞാനിയാകുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞതുകൊണ്ട് അദ്ധ്യാരോപയുക്തി അവസാനിച്ചു.

അപവാദം

(മന്ദാന്ധകാരത്താൽ കയറിൽ തോന്നിയ സർപ്പപ്രതീതി നല്ല വെളിച്ചത്തിൽ ഇല്ലാതായി വാസ്തവസ്ഥിതി ഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ, ബ്രഹ്മവസ്തുവിൽ അജ്ഞാനത്താൽ തോന്നിയ ജീവേശ്വരജഗദ്ഭേദങ്ങളെ അദ്വൈതവേദാന്ത ശാസ്ത്രയുക്തികൾകൊണ്ടു നിഷേധിച്ചു വാസ്തവസ്ഥിതി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് അപവാദയുക്തി എന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയുന്നു.)

മേഘങ്ങൾ നിബിഡങ്ങളായി നിറഞ്ഞ മഴക്കാലം മാറുമ്പോൾ ആകാശം യാതൊരു മാലിന്യവും കൂടാതെ പ്രകാശിക്കുന്നതുപോലെ നാനാവിധത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചഭാനങ്ങൾ – അദ്ധ്യാരോപങ്ങൾ – എല്ലാം നീങ്ങി ബ്രഹ്മചൈതന്യം പരിപൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെടുന്ന അത്ഭുതകരമായ ഐക്യമുക്തിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള സാധനമാകുന്നു അപവാദതന്ത്രം.

എങ്ങനെയെന്നാൽ: ഇതു സർപ്പമല്ല, രജ്ജുവാകുന്നു. ഇവൻ ചോരനല്ല, സ്ഥാണുവാകുന്നു.[43] ഇതു ജലമല്ല, കാനലാകുന്നു. ഇതു രജതമല്ല, ശുക്തിയാകുന്നു. ഇതു കൃഷ്ണവർണ്ണമല്ല, ആകാശമാകുന്നു. എന്നു കാണുന്നതുപോലെ, ഞാനെന്നും എന്റേതെന്നും അഭിമാനിക്കുന്നവ അസ്ഥ്യാദി ഇരുപത്തഞ്ചു തത്ത്വങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥൂലശരീരമോ അതിനും ആധാരമായുള്ള സ്ഥൂലഭൂതങ്ങളോ, അവയ്ക്കും ആധാരമായി അടുക്കിവെച്ചതുപോലെയുള്ള ഗുണത്രയമോ അഹങ്കാരമോ മൂലപ്രകൃതിയോ അല്ല, പിന്നെയോ അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണസച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമത്രേ.

ഈ വാസ്തവത്തെക്കാണുന്നതിനു ജ്ഞാനാചാര്യന്റെ അനുഗ്രഹമാകുന്ന നേത്രവും, മഹാന്മാർ അരുളിച്ചെയ്ത അനുഭൂതിശാസ്ത്രമാകുന്ന ദീപവും അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളായ ഉപകരണങ്ങളാകുന്നു.

സ്ഥൂലദേഹം മുതൽ മൂലപ്രകൃതിപര്യന്തം ഉള്ള ആരോപങ്ങളെ അപവദിച്ച് വസ്തുസ്ഥിതി ദൃഢപ്പെടുന്നവിധം എങ്ങനെയെ

ന്നാൽ: 'കാര്യം കാരണത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമല്ല,' എന്നുള്ള ശാസ്ത്ര ദൃഷ്ടികൊണ്ടു വികൃതിസ്ഥൂലദേഹം മുതൽ മൂലപ്രകൃതിപര്യന്തം തത്ത്വങ്ങളെ, അതതു കാരണങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായതുപോലെ യഥാക്രമം അതതു കാരണങ്ങളിൽ ലയിപ്പിക്കുകയാകുന്നു. ഇതെങ്ങനെയെന്നു വിവരിക്കുന്നു.

സ്ഥൂലശരീരലയക്രമം.

ആകാശം സ്വാംശം പകുതി മോഹമാണല്ലൊ? അത് ആകാശത്തോടു ചേർന്നാൽ ലയിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, ആകാശത്തിന്റെ ബാക്കി അർദ്ധഭാഗത്തിലെ നാലംശങ്ങൾ (അരയ്ക്കാൽ അരയ്ക്കാൽഭാഗം വീതമുള്ളവ) ആക്കിയവ ഇതര ഭൂതങ്ങളായ പൃഥിവി, അഗ്നി, ജലം, വായു ഇവ നാലിലും കലർന്നുനിന്നുണ്ടായ രാഗം, ദ്വേഷം, ഭയം, ലജ്ജ ഈ നാലു വികാരങ്ങളും ആകാശത്തോടുചേർന്നു വിലയിക്കുന്നു.

വായുവിന്റെ സ്വാംശം പകുതിയായ ഓട്ടം വായുവിനോടു ചേർന്നാൽ ലയിക്കും. അതുപോലെതന്നെ വായുവിന്റെ ബാക്കി അർദ്ധഭാഗം നാലുഭാഗമാക്കിയവ ഇതരഭൂതങ്ങളായ പൃഥിവി, ജലം, അഗ്നി, ആകാശം ഇവ നാലിലും കലർന്നുനിന്നുണ്ടായ കിടപ്പ്, ഇരിപ്പ്, നടപ്പ്, ചാട്ടം ഈ നാലു വികാരങ്ങളും വായുവോടു ചേർന്നു ലയിക്കതന്നെ ചെയ്യുന്നു.

അഗ്നിയുടെ സ്വാംശം പകുതിയായ നിദ്ര അഗ്നിയോടു ചേർന്നാൽ ലയിക്കും. അതുപോലെതന്നെ അഗ്നിയുടെ ബാക്കി അർദ്ധഭാഗം നാലുഭാഗമാക്കിയവ ഇതരഭൂതങ്ങളായ പൃഥിവി, ജലം, വായു, ആകാശം ഇവ നാലിലും കലർന്നു നിന്നുണ്ടായ വിശപ്പ്, ദാഹം, ആലസ്യം, സംഗമം ഇവ നാലും അഗ്നിയോടു ചേർന്നു ലയിക്കുന്നു.

ജലം സ്വാംശം പകുതി മൂത്രമാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ? അതും അതുപോലെതന്നെ ജലത്തിന്റെ ബാക്കി അർദ്ധാംശം നാലുഭാഗമാക്കിയവ, ഇതരഭൂതങ്ങളായ പൃഥ്വി, അഗ്നി, വായു, ആകാശം, ഇവ നാലിലും കലർന്നുനിന്നുണ്ടായ, മജ്ജ, വിയർപ്പ്, രക്തം, ശുക്ലം ഇവ നാലും ജലത്തോടുചേർന്നു ലയിക്കുന്നു.

പൃഥിവിയുടെ സ്വാംശം പകുതിയായ അസ്ഥി പൃഥിവിയോടുചേർന്നു ലയിക്കുന്നു. അതുപോലെ പൃഥിവിയുടെ ബാക്കി അർദ്ധാംശത്തിന്റെ നാലംശങ്ങൾ (അരയ്ക്കാൽഭാഗം വീതം) ഇതരഭൂതങ്ങളായ ജലം, അഗ്നി, വായു, ആകാശം ഇവ നാലിലും കലർന്നുനിന്നുണ്ടായ മാംസം, ചർമ്മം, ഞരമ്പ്, രോമം ഇവ നാലും പൃഥിവിയോടു ചേർന്നു ലയിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ സ്ഥൂലശരീരതത്ത്വങ്ങൾ ഇരുപത്തിയഞ്ചും സ്ഥൂലപഞ്ചഭൂതങ്ങളിൽ വിലയിക്കുന്നു.

സ്ഥൂലപഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ ലയക്രമം

പൃഥിവി, ജലം, അഗ്നി, വായു, ആകാശം ഈ സ്ഥൂലഭൂതങ്ങളഞ്ചും സൂക്ഷ്മപഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ തമോഗുണത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്ഥൂലഭൂതങ്ങളഞ്ചും വിലയിച്ചാൽ തജ്ജന്യങ്ങളായ അണ്ഡജാദി നാലുവകയോനികളും, ദേവാദി ഏഴുവക ജന്മങ്ങളും, അന്നമയകോശവും, വിരാഡാദി ഈശ്വരാഭിമാനനാമങ്ങളും, വിശ്വാദി ജീവാഭിമാനനാമങ്ങളും വിലയിക്കും.

സൂക്ഷ്മശരീരലയക്രമം

എങ്ങനെയെന്നാൽ:

ശബ്ദതന്മാത്ര രാജസവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ വാഗിന്ദ്രിയം ശബ്ദതന്മാത്രയിലും

സ്പർശതന്മാത്ര രാജസവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ പാണീന്ദ്രിയം സ്പർശതന്മാത്രയിലും

രൂപതന്മാത്ര രാജസവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ പാദേന്ദ്രിയം രൂപതന്മാത്രയിലും

രസതന്മാത്ര രാജസവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ ഗുഹ്യേന്ദ്രിയം രസതന്മാത്രയിലും

ഗന്ധതന്മാത്ര രാജസവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ ഗുദേന്ദ്രിയം ഗന്ധതന്മാത്രയിലും

ശബ്ദതന്മാത്ര സാത്ത്വികവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ ശ്രോത്രേന്ദ്രിയം ശബ്ദതന്മാത്രയിലും

സ്പർശതന്മാത്ര സാത്ത്വികവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ ത്വഗിന്ദ്രിയം
സ്പർശ തന്മാത്രയിലും

രൂപതന്മാത്ര സാത്ത്വികവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ നേത്രേന്ദ്രിയം
രൂപതന്മാത്രയിലും

രസതന്മാത്ര സാത്ത്വികവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ ജിഹ്വേന്ദ്രിയം
രസതന്മാത്രയിലും

ഗന്ധതന്മാത്ര സാത്ത്വികവ്യഷ്ടിയോടുകൂടിയ ഘ്രാണേന്ദ്രിയം
ഗന്ധതന്മാത്രയിലും

ശബ്ദതന്മാത്ര രാജസസമഷ്ടിയോടുകൂടിയ സമാനവായു
ശബ്ദതന്മാത്രയിലും

സ്പർശ തന്മാത്ര രാജസസമഷ്ടിയോടുകൂടിയ വ്യാനവായു
സ്പർശതന്മാത്രയിലും

രൂപതന്മാത്ര രാജസസമഷ്ടിയോടുകൂടിയ ഉദാനവായു
രൂപതന്മാത്രയിലും

രസതന്മാത്ര രാജസസമഷ്ടിയോടുകൂടിയ അപാനവായു
രസതന്മാത്രയിലും

ഗന്ധതന്മാത്ര രാജസസമഷ്ടിയോടുകൂടിയ പ്രാണവായു
ഗന്ധതന്മാത്രയിലും

ശബ്ദതന്മാത്ര സാത്ത്വികസമഷ്ടിയോടുകൂടിയ ജ്ഞാനം
ശബ്ദതന്മാത്രയിലും

സ്പർശതന്മാത്ര സാത്ത്വികസമഷ്ടിയോടുകൂടി മനസ്സ്
സ്പർശതന്മാത്രയിലും

രൂപതന്മാത്ര സാത്ത്വികസമഷ്ടിയോടുകൂടി ബുദ്ധി
രൂപതന്മാത്രയിലും

രസതന്മാത്ര സാത്ത്വികസമഷ്ടിയോടുകൂടി ചിത്തം
രസതന്മാത്രയിലും

ഗന്ധതന്മാത്ര സാത്ത്വികസമഷ്ടിയോടുകൂടി അഹങ്കാരം
ഗന്ധതന്മാത്രയിലും

ലയിക്കുന്നു. അതായത്, വാഗാദി കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളഞ്ചും ശ്രോത്രാദി ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളഞ്ചും, സമാനാദി വായുക്കളഞ്ചും, ജ്ഞാനാദി അന്തഃകരണങ്ങളഞ്ചും കൂടിയ സൂക്ഷ്മ ശരീരതത്ത്വമി രൂപതും തനിക്കു കാരണങ്ങളായ പഞ്ചതന്മാത്രകളുടെ സത്ത്വര ജോഗുണങ്ങളിൽ ലയിക്കും.

സൂക്ഷ്മപഞ്ചഭൂതലയം

പൃഥിവി സ്വകാരണമായ ഗന്ധതന്മാത്രയോടുകൂടി ജലത്തിലും

ജലം സ്വകാരണമായ രസതന്മാത്രയോടുകൂടി അഗ്നിയിലും

അഗ്നി സ്വകാരണമായ രൂപതന്മാത്രയോടുകൂടിവായുവിലും

വായു സ്വകാരണമായ സ്പർശതന്മാത്രയോടുകൂടി ആകാശത്തിലും

ആകാശം സ്വകാരണമായ ശബ്ധതന്മാത്രയോടുകൂടി വിക്ഷേപ ശക്തിയിലും

വിക്ഷേപശക്തിയും ആവരണശക്തിയും സ്വകാരണമായ തമോ ഗുണപ്രകൃതിയിലും ലയിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഇനി ജീവന്റെ കാരണശരീരലയം എങ്ങനെയെന്നാൽ:- തന്നെ മറന്ന മറവിയെ - അജ്ഞാനത്തെ ആണല്ലോ കാരണശരീര മെന്നു പറയുന്നത്? അതിനെ - ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നത് എങ്ങനെ യെന്ന ശങ്കയ്ക്ക് - വേദം അസത്യം പറകയില്ല. ആകയാൽ അതിന്റെ മഹാവാക്യാർത്ഥമായ[44] സ്വരൂപത്തെ - ആത്മാവിനെ- വിസ്മരിച്ചതുപോലെയിരുന്നെങ്കിലും ഉള്ളിൽ കണ്ടുകൊണ്ടു മന നംചെയ്യണം[45] അപ്രകാരം ചെയ്താൽ ആ ആത്മവസ്തു പരി പൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കും. അങ്ങനെയായാൽ സകല ചരാചര ങ്ങളും അണ്ഡാണ്ഡകോടികളും[46] ബാഹ്യത്തിലല്ലാതെ പരി പൂർണ്ണമായ എന്റെ അന്തർവ്യാപകത്തിൽ താനേ ദൃശ്യമാകുമെന്ന് പറയത്തക്കതായ ദൃഢചിത്തത സ്വയം സംഭവിക്കും. ആ നില യിൽ അനാദിയായി അറിയാതെവന്ന് ഉള്ളിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്ന- സ്വരൂപത്തെ മറച്ചിരിക്കുന്ന - അവിദ്യയാകുന്ന[47] കാരണശരീരവും ലയപ്പെടുന്നതാകുന്നു.

ഈ വിലീനാവസ്ഥയിൽ, രാജസഗുണാവിദ്യയിൽ പ്രതി

ബിംബിച്ച ജ്ഞാനനിഷ്ഠന്മാർ, കർമ്മനിഷ്ഠന്മാർ, ആലസ്യം. നിദ്ര, മയക്കം ഇവയോടുകൂടിയവർ ഇങ്ങനെയുള്ള മൂന്നുവക ജീവാത്മാക്കളും ആ കാരണശരീരത്തെ അഭിമാനിക്കുന്ന പ്രാജ്ഞൻ, പാരമാർത്ഥികൻ, അവിച്ഛിന്നൻ ഈ അഭിമാനനാമങ്ങളും വിലയം പ്രാപിക്കും.

ത്രിമൂർത്തികളുടെ ലയം

സത്ത്വഗുണമായയിൽ സത്ത്വം പ്രധാനമാകുമ്പോൾ അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച വിഷ്ണുവും, രജസ്സ് പ്രധാനമാകുമ്പോൾ അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ബ്രഹ്മവും, തമസ്സു പ്രധാനമാകുമ്പോൾ അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച രുദ്രനും, സത്ത്വഗുണമായ കാരണശരീരത്തെ അഭിമാനിച്ച ഈശ്വരൻ, അന്തര്യാമി അവ്യാകൃതൻ, ഈ അഭിമാനികളും സ്വകാരണമായ സത്ത്വഗുണത്തിൽ ലയം പ്രാപിക്കും. മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട ത്രിഗുണങ്ങൾ അവയ്ക്കു കാരണമായ മൂലപ്രകൃതിയിലും ആ മൂലപ്രകൃതി തനിക്കധിഷ്ഠാനമായ അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണസച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മവസ്തുവിലും ലയിക്കും.

ഇങ്ങനെ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ പരബ്രഹ്മം തനിക്കന്യമല്ലാതെ താനായിട്ടുതന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നു എന്നു ശ്രുതികൾ അപവാദതന്ത്രരൂപേണ[48] വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഇപ്രകാരം അദ്ധ്യാരോപാപവാദയുക്തികൾകൊണ്ട് സർവകാരണമായ ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിൽനിന്ന് അന്യമായിട്ട് യാതൊരു വസ്തുവുമില്ലെന്നും ആ ബ്രഹ്മവസ്തു താനാണെന്നും അപരോക്ഷമായി[49] ബോധിക്കയാണ് ലയസമാധിമാർഗ്ഗേണയുള്ള[50] കൈവല്യപ്രാപ്തിക്കു കാരണം.

2. ശരീരതത്ത്വസംഗ്രഹം

ബ്രഹ്മചൈതന്യൈകദേശസ്ഥമായി[51] സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മൂലപ്രകൃതിയെന്ന മായാശക്തിയുടെ ചേഷ്ടനിമിത്തം ശബ്ദസ്പർശരൂപരസഗന്ധങ്ങളെന്ന അഞ്ചു വിഷയങ്ങൾ അഞ്ചു ഭൂതങ്ങളായും ആ ഭൂതങ്ങൾ അനേകഭേദഭിന്നചരാചര (സ്ഥാവരജംഗമ)രൂപ

പ്രപഞ്ചമായും ഭവിച്ചു. ഈ പ്രപഞ്ചകല്പനയ്ക്ക് കാരണം പഞ്ചഭൂതസമ്മിശ്രമായും പിണ്ഡാകാരമായുമിരിക്കുന്ന ശരീരം തന്നെയാണ്. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന[52] ശരീരത്തിലുള്ള അത്ഭുതങ്ങൾ സകലരും ഗൗനിക്കത്തക്കവയകാകയാൽ അവയെ ഇവിടെ കുറിക്കുന്നു. ഈ ശരീരത്തിൽ സ്വഭാവതഃ[53] സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ശ്വാസവായു ശരീരത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗമുള്ളതായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ശ്വാസമാകട്ടെ മൂലാധാരത്തിൽനിന്നും[54] ഉൽഗമിച്ച് അതിന്റെ ഒരുഭാഗം കപാലത്തിൽ ചെല്ലുന്നതു കൂടാതെ മറ്റൊരു ഭാഗം നാസിക അല്ലെങ്കിൽ വക്ത്രം മാർഗ്ഗമായി വെളിപ്പെട്ട് അതിൽ ചില അംഗുലപ്രമാണം ചേതപ്പെട്ടു പോകുന്നു. ശേഷിച്ചതിനെ, മേൽപറഞ്ഞ കപാലത്തിൽ ചെന്ന അംശം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് മൂലാധാരത്തിൽതന്നെ പോയിച്ചേരുന്നു. ഇപ്രകാരം നിമിഷംതെറ്റാതെ ഊർധ്വമുഖമായും,[55] അധോമുഖമായും[56] പോയിവരുന്ന ഈ ശ്വാസം സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ ഉഗ്രമായി നടക്കുന്നത് സ്വഭാവമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ശരീരത്തിന് ഏറ്റവും ആരോഗ്യം ഭവിക്കുന്നു. ജാഗ്രൽകാലത്തിൽ ശ്വാസനടപ്പ് എത്രയും ലേശമായിരിക്കണം. അങ്ങനെയല്ലാതെ ഉഗ്രമായി നടക്കുമെങ്കിൽ ദേഹത്തിൽ ബലക്ഷയം നേരിട്ട് ശ്വാസവായുവിന്റെ മൂലാധാരവേരിന് അയവുണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്നും അത് അവസാനകാലസൂചനയെന്നും അറിയേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരം ആപത്ത് നേരിടാതിരിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ചെയ്യേണ്ടതായ ജാഗ്രത എന്തെന്നാൽ ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ശ്വാസനട, നയമായിരിക്കുന്നതിന് ശരീരദാർഢ്യം കാരണമാകയാൽ ശരീരത്തെ ശ്രമപ്പെടുത്താതെ രക്ഷിക്കണം. ശക്തി, ക്രമം, പരിമിതി ഇവയെ അതിക്രമിച്ച് യാതൊന്നും പ്രവർത്തിപ്പാൻ തുനിയരുത്. വിഷയാനന്ദാനുഭവത്തിൽ വെളിപ്പെടുന്ന ശുക്രശോണിതങ്ങൾ[57] ശരീരത്തിന് ഏറ്റവും ബലക്ഷയം സംഭവിക്കുന്നതിനാലും ഈ സംഗതിയിൽ വളരെ വൈരാഗ്യത്തോടും മിതമായും ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രജ്ഞ വിട്ടിരിക്കുമ്പോൾ ശ്വാസം ഏറ്റവും മൃദുവായി നടക്കുമെങ്കിൽ അപായം തന്നെയാണ്.

ഇതല്ലാതെ നിഷ്കർഷയായിരിക്കുന്ന അനേക ചില്ലറ (അന്തഃകരണവൃത്തികളെ വായുക്കളാക്കി പറഞ്ഞത് 'പ്രാണ ഏവ മനഃ, മന ഏവ പ്രാണഃ'[58] എന്ന നിയമമനുസരിച്ചാണ്. ശക്തിഭേദ

ത്താലത്രേ ഇവയെ രണ്ടായി വ്യവഹരിക്കുന്നത്.) വായുക്കൾ ശ്വാസഗതാഗതസഹായത്താൽ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ട് ശരീരത്തിൽ പല സ്ഥാനത്തിലും ഉണ്ട്. അവ 1. മനസ്സ് 2. ബുദ്ധി 3. ചിത്തം 4. അഹങ്കാരം എന്ന ഈ നാലു സ്വഭാവങ്ങളോടുകൂടിയ അന്തഃകരണമാകയാൽ അതു സുഷുപ്തികാലത്തിൽ പ്രകാശം കൂടാതെ അടങ്ങികിടപ്പതും സ്വപ്നത്തിലേക്കാൾ ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ അതിനു വിശേഷശക്തിയുണ്ടാകുന്നതും സ്വഭാവം തന്നെ. എന്തെന്നാൽ ശ്വാസം ബലപ്പെട്ടാൽ അന്തഃകരണം മലിനീഭവിക്കും. നയപ്പെട്ടാൽ പ്രകാശസമ്പന്നമാകും.

ഈ അന്തഃകരണത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന നാലു സ്വഭാവങ്ങളിൽ മനസ്സായത്, ഭാവികാലസ്ഥിതിയെ ഗൗനിക്കാതെ അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണുന്ന വിഷയത്തിൽ സൂചിക്കൊത്ത ന്യായത്തിൽ[59] ഉടനെ വ്യാപരിക്കും. ചിത്തമെന്നാൽ അപ്രകാരം മനസ്സു വ്യാപരിച്ച ഉടനെ ഏതെങ്കിലും അനുമാനത്തെ കൊടുക്കുന്നതുതന്നെയാണ്. ബുദ്ധിയെന്നാൽ അപ്രകാരം അനുമാനമുണ്ടായ ഉടനെ വിഹിതാവിഹിതങ്ങളെ വിചാരിച്ച് ഉചിതമായ കൃത്യം ഇന്നതെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുന്നതാണ്. അഹങ്കാരമാകട്ടെ യാതൊരു കാര്യത്തെയെങ്കിലും ചെയ്‌വാൻ തുനിയുന്നതാണ്. ഒരു വിഷയത്തിൽ മനസ്സു വ്യാപരിച്ച് ചിത്തം അനുമാനിച്ച ഉടനെ ആ വിഷയത്തെ ബുദ്ധിയുടെ വിചാരണയ്ക്ക് കൊണ്ടുവന്ന് അഹങ്കാരം ചേർന്ന് നടത്തുന്ന നടപടി വ്യഥാവിലല്ലാതേയും അംഗീകരിക്കത്തക്കതും ആയിരിക്കും. ഈ ക്രമം വിട്ട് (തെറ്റി) ഏതു വിഷയത്തിലെങ്കിലും മനസ്സ് വ്യാപിച്ച അല്ലെങ്കിൽ അനുമാനം ജനിച്ച ഉടനെ ബുദ്ധിമയ വിചാരണ കൂടാതെ അഹങ്കാരം കേറി വർദ്ധിച്ചു ക്രമോല്ലംഘിയായ നടപടിക്കിടയാകുമെങ്കിൽ അതിനാലാപത്തും ശരീരവ്യഥയും അപകീർത്തിയും ധനനഷ്ടവും സംഭവിക്കുമെന്നുള്ളത് ലോകാനുഭവത്താൽ ദൃഢപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതാകുന്നു. അതിനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് ആർക്കും കഴികയില്ല. ആകയാൽ ഗുണദോഷവിചാരം കൂടാതെ പ്രവൃത്തി പാടില്ല. ദുഷ്പ്രവൃത്തി ഹേതുവായി ആപത്തു സംഭവിച്ച് കറങ്ങുന്ന സമയത്തുമാത്രം എങ്ങാനും വിചാരണ ചെയ്‌വാൻ തുടങ്ങുന്ന മൂഢജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി പശ്ചാത്താപം കൊണ്ടാടുന്നതുകൊണ്ടുമാത്രം പ്രയോജനം വല്ലതു

മുണ്ടോ? അപ്രകാരം വിചാരം കൂടാതെ പ്രവർത്തിച്ചതിലേയ്ക്ക് അവരെക്കൊണ്ട് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യിക്കണം. എങ്കിലേ ശരിയാകൂ. ഇവിടെ പ്രായശ്ചിത്തമെന്നു പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം സാധാരണ ധരിച്ചും നടന്നും നടത്തിച്ചും വരുന്നപ്രകാരം ധനം മുതലായവ യെക്കൊണ്ട് പെരുമാറുകയെന്നുള്ളതാണെന്നു ധരിക്കരുത്. പിന്നെയോ, 'പ്രായോ നാമ തപഃ പ്രോക്തം ചിത്തം നിശ്ചയ ഉച്യതേ, തപോ നിശ്ചയ സംയുക്തം പ്രായശ്ചിത്തം തദുച്യതേ'.[60] അതായത് പ്രായഃ എന്നതിന് തപസ്സെന്നും 'തപ – ഉപതാപേ' എന്ന ധാത്വർത്ഥപ്രകാരം തപസ്സെന്നതിന് താപ (വ്യസന)മെന്നും ചിത്ത മെന്നതിന് നിശ്ചയമെന്നും ഇങ്ങനെ തപസ്സും നിശ്ചയവും കൂടി ച്ചേർന്നത് പ്രായശ്ചിത്തം എന്നും അർത്ഥം ആകുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു കടുംകൈ ചെയ്തുപോയാൽ, 'അയ്യോ! ഞാനിങ്ങനെ ചെയ്തുപോയല്ലോ,' എന്ന് പശ്ചാത്താപപ്പെടുകയും, തരംപോലെ പിന്നേയും പിന്നേയും ചെയ്കയും പശ്ചാത്തപിക്കയും ചെയ്താൽ അതു പ്രായശ്ചിത്തമാകയില്ല. പാപം പ്രഭൂതമായി[61] വർദ്ധിച്ച് നരകാ നുഭവത്തിനേ തരമാകയുള്ളു. അതിനാൽ 'അയ്യയ്യോ ഞാനിങ്ങനെ ചെയ്തുപോയല്ലോ', എന്നുള്ള പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി "ഇനി ഞാനിങ്ങനെ ചെയ്യുകയില്ല" എന്നൊരു നിശ്ചയവുംകൂടെ ചേർത്തുകൊണ്ട് അപ്രകാരം നടക്കുന്നുവെങ്കിൽ മാത്രം അപ്പോൾ പ്രായശ്ചിത്തശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥവും തൽഫലവും ശരിയായി സിദ്ധിക്കും.

പഞ്ചഭൂതങ്ങളാകുന്ന അഞ്ചു വിഷയങ്ങളേയും അറിഞ്ഞു കൊണ്ട് സുഖദുഃഖാവസ്ഥകളെ അനുഭവിക്കുമാറ് അന്തഃകരണ ങ്ങൾക്ക് സഹായം ചെയ്യാനായി ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളെന്ന അഞ്ചു വായുക്കൾ, അവയ്ക്കായി നിഷ്കർഷിക്കപ്പെട്ട സ്ഥാനങ്ങളിൽ, ദർപ്പണങ്ങൾ എന്നതുപോലെ ശരീരത്തിൽ ശോഭിക്കുന്നു. ഈ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഓരോന്നും ഓരോരോ ഭൂതസംബന്ധമായുള്ള വിഷയത്തെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധനമായിരിക്കുന്നു. ഈ ഇന്ദ്രിയ ങ്ങളിൽ ഏതിലെങ്കിലുമാകട്ടെ അന്തഃകരണപ്രവേശമുണ്ടായാല ല്ലാതെ വിഷയഗ്രഹണം പറ്റുകയില്ല. 'അന്യത്രമനാ അഭൂവം നാശ്രൌഷം'[62] (എന്റെ മനസ്സ് വേറൊന്നിലായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഞാൻ കേട്ടില്ല) എന്നു തുടങ്ങിയ ശ്രുതി[63] അതിനു തെളിവാകുന്നു.

ഈ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ വർത്തമാനകാലത്തിനു ചേർന്നതല്ലാതെ ഭൂതഭാവികാലങ്ങൾക്ക് പറ്റുകയില്ല. ഒരിന്ദ്രിയവിഷയത്തിൽ അന്തഃകരണ പ്രവേശം ഉണ്ടായിരിക്കെ മറ്റുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളുടെ വിഷയങ്ങൾ മിഥ്യാഭൂതങ്ങളായിരിക്കുന്നു. സുഷുപ്തിസമയത്തിൽ അന്തഃകരണം ലയിച്ചിരിക്കയാൽ അപ്പോൾ സകല ഇന്ദ്രിയങ്ങളും നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളാണ്. അന്തഃകരണം ദൃഢമായിരിക്കുമ്പോൾ അത് പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളിൽ ഏതിലെങ്കിലും ഒന്നിൽ പ്രവേശിച്ചുകൊണ്ടല്ലാതിരിക്കയില്ല. അന്തഃകരണമാകട്ടെ ഇന്ദ്രിയമാർഗ്ഗത്തൂടെ വിഷയാദികളിൽ വിശ്വാസം വൈപ്പതും തൽസംബന്ധമായി പെരുമാറ്റത്തിന് തുനിയുന്നതുമത്രേ പ്രപഞ്ചാനുഭവം. ഈയനുഭവം അതു ലഭിച്ച നിമിഷം മാറിയാൽ മിഥ്യയായും വ്യസനസാഗരത്തിൽ മുക്കുന്നതായും ഇരിക്കയാൽ ഈ ഇന്ദ്രിയാനുഭവത്തെ വിശ്വസിച്ചുകൂടെന്നുള്ളത് നിശ്ചയംതന്നെ.

ഏതൊരുത്തനും വസ്തുപ്രത്യഭിജ്ഞാനാർത്ഥമായും[64] മറ്റും ഒന്നിനെ ഊന്നി ആലോചിക്കുന്ന സമയത്തിൽ ശ്വാസത്തെ തന്റെ നിലയിൽ സ്തബ്ധമാക്കി നിർത്തുന്നത് സ്വാധീനമായും ആ ആലോചനസമയത്തിൽ നിദ്രയിൽ എങ്ങനെയോ അപ്രകാരം അന്തഃകരണം അടങ്ങി ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ നിഷ്പ്രയോജനമായിരിക്കുന്നത് സഹജമായും ഇരിക്കയാൽ ആ വിധം അന്തഃകരണം കൈവശപ്പെടുന്ന സ്വല്പകാലത്തിൽ അതിനെ വിഷയാദികളിൽ പ്രവേശിക്കാത്തവിധം അടക്കി തന്റെ മധ്യനില ഏതെന്ന് അറിവുകൊണ്ട് നിർണ്ണയിക്കുന്നത് ആത്മനിഷ്ഠയാകുന്നു. ഈ നിഷ്ഠയിൽ സാക്ഷിമാത്രമായിരിക്കുന്ന അറിവുതന്നെ (ജ്ഞാനമേ) താൻ എന്ന ദൃഢപ്രത്യയമുണ്ടായി[65] ശാശ്വതമായ സച്ചിദാനന്ദാനുഭവം സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇത്രത്തോളം സൂക്ഷ്മമായ ഈ നിഷ്ഠയിൽ അത്യാഗ്രഹമില്ലാത്ത അജ്ഞാനികൾ സൽഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതിന് വേറേ മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നതിൽ ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല.

പിന്നേയും പ്രബലമായ മൂന്നു വായുക്കൾ ജലം, അഗ്നി, വായു ഈ മൂന്നു ഭൂതങ്ങളുടെ സ്വഭാവങ്ങളോടുകൂടി ശ്ലേഷ്മപിത്തവാതങ്ങളെന്ന മൂന്നു ധാതുരൂപങ്ങളായി[66] ഈ ശരീരത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നു. ഈ ധാതുക്കളിൽ വായുവിന്റെ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ വാതം സൃഷ്ടികർത്താവായും അഗ്നിയുടെ സ്വഭാവ

ത്തോടുകൂടിയ പിത്തം രക്ഷാകർത്താവായും, ജലത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയ ശ്ലേഷ്മം സംഹാരകർത്താവായും അധികാരങ്ങളെ സ്വീകരിച്ച് നടത്തിവരുന്നു. ശ്ലേഷ്മധാതു പിത്തധാതുവിനും പിത്തം വാതധാതുവിനും അടങ്ങി നടക്കേണ്ടതാണ്. ശ്ലേഷ്മധാതു അതിക്രമിച്ചാൽ അപായംതന്നെ. പിത്തധാതു പ്രകൃതി വിട്ടാൽ ഉടനെ അതു കാരണമായി നിന്ന് ശ്ലേഷ്മധാതുവിനെ അധികപ്പെടുത്തി അപായസ്ഥിതിയിലാക്കും. ശരീരസ്ഥിതിയെ അറിഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതിൽ ഈ ധാതുക്കൾ തക്ക സാധനങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ഇവ കൂടാതെ വേറെ ഓരോരോ ചില്ലറ വായുക്കളും അതാതിനു തക്കപോലെ ദേഹസംബന്ധമായുള്ള കാര്യങ്ങളെ നടത്തുന്നതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ അവയിൽ ചിലത് ദേഹസംരക്ഷണാർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആഹാരങ്ങളിൽ ജലത്തേയും മറ്റുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങളേയും ക്രമമായി കൊണ്ടുചെന്ന് നിയതസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി ചേർക്കുന്നു. അപ്രകാരം ചേർക്കപ്പെടുന്ന ആഹാരങ്ങളെ ചില വായുക്കൾ ജീർണ്ണപ്പെടുത്തുന്നു.[67] അങ്ങനെ ജീർണ്ണമായതിനുശേഷം ആ ആഹാരങ്ങളുടെ സാരാംശങ്ങളെ ചില വായുക്കൾ ശരീരത്തിലുള്ള അനേക വായ്ചാലുകളിൽ കൊണ്ടുചെന്നു യാവദ്ദേഹാദ്യന്തം[68] കലർത്തി മാംസം, രക്തം, അസ്ഥികൾ, ഞരമ്പുകൾ, കുടലുകൾ, നഖങ്ങൾ, രോമങ്ങൾ മുതലായവയെ വൃദ്ധിയാക്കുന്നു.[69] ആവിധ വർദ്ധനയ്ക്കായിട്ട് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു നീക്കി ശേഷമുള്ള അംശം ഓരോ രോമക്കാൽവഴിയിലൂടെ[70] വിയർപ്പായിട്ട് പുറപ്പെട്ട് ത്വക്കിന്മേൽ അഴുക്കായി ചേരുന്നു. ഈ അഴുക്കിനെ മാറ്റുന്നതിന് പ്രതിദിനം സ്നാനം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ആയത് രോമദ്വാരങ്ങളെ അടച്ചുകളയുമെന്നതും അതിനാൽ ശരീരത്തിൽ ദുർന്നീരു തങ്ങിനിന്ന് വ്യാധിയുണ്ടാക്കുമെന്നതും എല്ലാവർക്കും അനുഭവമാണല്ലോ. ഇപ്രകാരം, ആഹാരങ്ങളുടെ സാരാംശങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെട്ടതിനു ശേഷം കട്ടിയായുള്ള അംശങ്ങൾ അതുകൾക്കായി ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മലജലമാർഗ്ഗങ്ങളിൽചെന്ന് പുറത്ത് പോകുമാറ് ചില വായുക്കൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ദേഹത്തിലെ മറ്റുള്ള ദ്വാരങ്ങളിൻമാർഗ്ഗത്തൂടെ ചില മലിനജലങ്ങളും അഴുക്കുകളുംകൂടി പുറപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഈ സർവ്വവായുക്കളും അഹോരാത്രം നിമിഷമെങ്കിലും ഇടവിടാതെ അതതിന്റെ കാര്യങ്ങളെ എത്രയും ഭദ്രമായി നടത്തിവരുന്ന

തിനാൽ ഉപാധിക്കാസ്പദമായുള്ള[71] ആഹാരങ്ങളെ വിലക്കി പരിചയിച്ചിട്ടുള്ള (ഉത്തമമായിട്ടുള്ള)വയെ മാത്രം അളവും സമയവും തെറ്റാതെ സാധിച്ചുപോന്നില്ലെങ്കിൽ ദേഹത്തിലുള്ള രക്തമാംസാദിയെ മുന്നിട്ട് കുടലുകളെ ബാധിക്കും. ആകയാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ എത്രയും ജാഗ്രതയായിരിക്കണം. ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആഹാരങ്ങളെ ജീർണ്ണപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഉതകുന്ന വായുക്കൾക്ക് നിദ്രാവസ്ഥയുടെ സഹായം മുഖ്യമാകയാൽ ഈ അവസ്ഥയെ നിബന്ധിക്കുക[72] പാടില്ല. ശരീരത്തിന്റെ ഏതു സ്ഥാനത്തിൽ രക്തസഞ്ചാരം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നുവോ അവിടെ ഉണർവ്വില്ല. അതിനാൽ പ്രാണവായു രക്തരൂപമായുള്ളതാണെന്ന് വിശ്വസിച്ച് രക്തപുഷ്ടിവിഷയത്തിൽ ഗൗനിക്കേണ്ടതാണ്. കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ എന്നു നാമം സിദ്ധിച്ച് പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്നതിന് സാധനങ്ങളായിരിക്കുന്ന അഞ്ചു വായുക്കളും ചേഷ്ടിക്കുന്നതിന് അഹംകാരം കാരണമായിരിക്കയാൽ ആ അഹങ്കാരം മേലിട്ടാലല്ലാതെ ഈ വായുക്കൾക്ക് ശക്തിയില്ല. ദേഹസ്ഥിതിയെ വിചാരിച്ചാൽ ഇത് അപായകരമായും ബഹുജാഗ്രതയോടുകൂടി രക്ഷിക്കേണ്ടതായും ഇതു നിമിത്തം വിളയുന്ന ആപത്തുകൾ അപാരമായും ഇരിക്കുന്നു. ഇശ്ശരീരത്തിന്റെ അനുഭവം നരകാനുഭവംതന്നെ. ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ദുർഗ്ഗന്ധങ്ങൾക്ക് സദൃശമായി പറയുന്നതിലേയ്ക്ക് ഒന്നുമില്ല. ആകയാൽ ഈ ശരീരത്തിലും ഇതു സംബന്ധമായ വിഷയത്തിലും അഭിമാനം വെയ്ക്കാതെ തത്ത്വജ്ഞാനവിചാരണയിൽ കാലത്തെക്കഴിച്ചു ഗതിയെ പ്രാപിക്കുന്നതാണ് ഈ മനുഷ്യജന്മത്തിനടുത്തത്.[73]

3. ജഗന്മിഥ്യാത്വവും ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരവും

ജഗത്ത് സത്തോ അസത്തോ?

ജിജ്ഞാസു: ഈ ലോകം സത്തോ അസത്തോ എന്ന് അറിയുവാനാഗ്രഹമുണ്ട്.

വക്താവ്: ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു ജിജ്ഞാസയുണ്ടാകാനുള്ള കാരണമെന്താണ്?

ജിജ്ഞാസു: ഞാൻ പല ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും പുരാണേതിഹാസങ്ങളും വായിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ ചില ശാസ്ത്രങ്ങൾ പ്രപഞ്ചം സത്താണെന്നും, മറ്റു ചില ശാസ്ത്രങ്ങൾ അസത്താണെന്നും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ഇവയിലേതാണ് ശരിയെന്നു നിർണ്ണയിക്കാനുള്ള ശക്തി എനിക്കില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് അവിടുത്തേ അടുക്കൽ എന്റെ ജിജ്ഞാസ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്.

വക്താവ്: സത്തും അസത്തും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അറിയാമോ?

ജിജ്ഞാസു: അറിയാം. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി അറിയപ്പെടുമ്പോൾ ഉള്ളതാണെന്നു തോന്നുന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ സത്തും അങ്ങനെ അനുഭവപ്പെടാത്ത പദാർത്ഥങ്ങൾ അസത്തുമാണെന്നാണ് ഞാൻ ധരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വക്താവ്: ആ ധാരണ ശരിയല്ല. കയറിൽ പാമ്പിന്റെയും കുറ്റിയിൽ ചോരന്റെയും തോന്നലുണ്ടാകാറുണ്ട്. കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുന്നതായിട്ടാണ് അതെല്ലാം നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നതും. മന്ദാന്ധകാരത്തിൽ സത്യമെന്നു തോന്നുന്ന ആ അനുഭവങ്ങൾ പ്രകാശത്തിൽ അസത്യമാണെന്നനുഭവപ്പെടും. അതിനാൽ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി അനുഭവപ്പെടുമ്പോൾ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം സത്താണെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. അതുപോലെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി അറിയപ്പെടാത്ത പദാർത്ഥങ്ങൾ അസത്താണെന്നുള്ള വിചാരവും ശരിയല്ല. ഇന്ദ്രിയാതീതങ്ങളായ ജീവൻ, ഈശ്വരൻ, പരമാണുക്കൾ മുതലായവ അസത്താണെന്നു നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുമോ?

ജിജ്ഞാസു: രജ്ജുവിൽ തോന്നിയ സർപ്പവും കുറ്റിയിൽ തോന്നിയ ചോരനും അനുഭവകാലത്തു സത്താണെന്നു തോന്നുമെങ്കിലും പ്രകാശത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അവ അസത്താണെന്നു മനസ്സിലാകും. അതുപോലെ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമല്ലെങ്കിലും ജീവനും ഈശ്വരനും പരമാണുക്കളും അസത്തെന്നു പറയാൻ തരമില്ല. പക്ഷേ പ്രപഞ്ചം ഇന്ദ്രിയവിഷയമായതിനാലും എന്നും നിലനില്ക്കുന്നതിനാലും അതു സത്താണ്, എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.

വക്താവ്: ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമാകുക, എക്കാലത്തും നിലനില്ക്കുക ഈ രണ്ടു ലക്ഷണംകൊണ്ടാണ് നിങ്ങളിപ്പോൾ സത്തിനെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്. പക്ഷേ പ്രപഞ്ചത്തിന്, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമാകുക എന്നതുകൊണ്ട് എന്നും നിലനില്ക്കുക എന്ന ലക്ഷണം പറയുവാൻ പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ വർത്തമാനകാലത്തെ അനുഭവം മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണംകൊണ്ടുണ്ടാകുകയുള്ളു. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾവഴി അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ജഗത്ത് ഇങ്ങനെയൊക്കെയിരിക്കുന്നു എന്നേ പറഞ്ഞുകൂടു. ജഗത്തിന്റെ വാസ്തവസ്വരൂപം ഇതുതന്നെ എന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ ഈ സാക്ഷ്യം മാത്രം പോരാ. അപ്രകാരം സ്ഥാപിക്കുന്നത് കാമിലക്കാരൻ[74] കാണാത്തപ്പോഴും പദാർത്ഥങ്ങൾ മഞ്ഞച്ചുതന്നെയിരിക്കും എന്ന് അയാൾ ശഠിക്കുംപോലെയാണ്. മണ്ഡൂകങ്ങൾ വെള്ളാനയെക്കാണുന്നു. ഭ്രാന്തൻ ആന വരുന്നു എന്നു കണ്ടു പരിഭ്രമിച്ചോടുന്നു. ആ ആനകൾക്കു നമ്മേ സംബന്ധിച്ചു സത്തയില്ല. എല്ലാ തോന്നലും അവരവരുടെ സങ്കല്പമാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉരുപ്പിടിക്കുന്നു.

അവ്യക്തമായിക്കിടക്കുന്ന ഭാനങ്ങൾ കുറേച്ചെന്നാൽ സ്ഥൂലരൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഉള്ളിൽ അതിനുതക്ക വിജൃംഭണങ്ങളുണ്ടാക്കണം. അത്രയേ ഉള്ളു താമസം. അതുണ്ടാകുമ്പോൾ താദൃശവിജൃംഭണങ്ങളുടെ ഫലമായി മുമ്പു നിലവിലിരിക്കുന്ന സ്ഥൂലങ്ങൾ മറഞ്ഞ് പുതിയതിനിടം കൊടുക്കുന്നു. ഇതാണു പ്രത്യക്ഷാനുഭവത്തിന്റെ സാമാന്യനില.

എന്നാൽ ഒരു മാറ്റവുമില്ലാതെ മൂന്നു കാലത്തും നിലനില്ക്കുക എന്നതാണ് സത്തിന്റെ ലക്ഷണം. അതു പ്രപഞ്ചത്തിൽ സമന്വയിക്കുന്നില്ല. പ്രപഞ്ചം, പ്രത്യക്ഷമാണെങ്കിലും ഉത്പത്തിയുള്ളതും, പരിണമിക്കുന്നതും, നശിക്കുന്നതും ആണെന്നനുഭവമുള്ളതിനാൽ എന്നും നിലനില്ക്കുന്നതല്ലെന്നും തീരുമാനിക്കാം. അതുകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചം അസത്താകുന്നു. അസത്തെന്നുള്ളത് ഒരിക്കലും (കാലത്രയത്തിലും) ഇല്ലാത്തതുമാകുന്നു. അതിന് 'അനൃതം' 'മിഥ്യ' തുടങ്ങിയ പല പേരുകളുമുണ്ട്.

ജിജ്ഞാസു: അസത്ത് എന്നതു മൂന്നു കാലത്തിലും ഇല്ലാത്തതാണല്ലോ. ഇല്ലാത്ത വസ്തു പ്രത്യക്ഷഗോചരമാവുകയില്ല. എന്നാൽ പ്രപഞ്ചം എല്ലാവർക്കും പ്രത്യക്ഷഗോചരമാവുന്നുണ്ട്.

അതിനാൽ പ്രപഞ്ചത്തെ അസത്തെന്നു പറയുന്നതു യുക്തമാകുമോ?

വക്താവ്: അസത്തു രണ്ടുവിധമുണ്ട്. അവയിലൊന്ന് നാമമാത്രമുള്ളതും, മറ്റൊന്ന് നാമവും രൂപവും മാത്രമുള്ളതും അർത്ഥമില്ലാത്തതുമാകുന്നു. നാമമാത്രത്തിന് ഉദാഹരണം വന്ധ്യാപുത്രനാകുന്നു. ഒരിക്കലും പ്രസവിക്കാത്തവൾക്കാകുന്നു വന്ധ്യ എന്ന നാമം. ഇവൾക്ക് മലയാളഭാഷയിൽ 'മച്ചി' എന്നും 'മരടി' എന്നും കൂടെ പേരുപറയാറുണ്ട്. അപ്പോൾ വന്ധ്യയ്ക്കു പുത്രനില്ലെന്നായി. ആകയാൽ 'വന്ധ്യാപുത്രൻ' എന്നൊരു വെറും നാമമല്ലാതെ രൂപവും അർത്ഥവുമില്ല. ഇങ്ങനെ നാമമാത്രമായ അസത്ത് ഒരിക്കലും ആർക്കും അനുഭവപ്പെടാറില്ല. രണ്ടാമത്തേതിന് ഉദാഹരണം രജ്ജുസർപ്പം, ശുക്തികാരജതം, കാനൽജലം (മൃഗതൃഷ്ണ) മുതലായവയാകുന്നു. ഇവയിൽ രജ്ജു (കയറ്)വും, ശുക്തിക (മുത്തുച്ചിപ്പി)യും, കാനലും കാരണങ്ങളത്രേ. സർപ്പവും, രജത(വെള്ളി)വും ജലവും കാര്യങ്ങളുമാണ്. ഈ കാര്യങ്ങൾക്ക് സർപ്പമെന്നും, രജതമെന്നും ജലമെന്നുമുള്ള നാമങ്ങളും രൂപങ്ങളുമല്ലാതെ വാസ്തവത്തിൽ അർത്ഥത്വം (സർപ്പമെന്നും രജതമെന്നും ജലമെന്നുമുള്ള വസ്തുക്കൾ) ഇല്ല. എങ്കിലും ഇവ പ്രത്യക്ഷം പോലെ പ്രതീതമാകാറുണ്ട്. രജ്ജുവാണെന്നുള്ള യഥാർത്ഥജ്ഞാനമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ പാമ്പെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചത്. രജ്ജുവാണെന്നുള്ള യഥാർത്ഥജ്ഞാനമുണ്ടാകുമ്പോൾ സർപ്പമാണെന്നുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണ നീങ്ങി രജ്ജുവിനെ രജ്ജുവാണെന്നു തന്നെ ധരിക്കുന്നു അതായത് കാരണമായ കയറിനെ കയറെന്നറിഞ്ഞതിനുശേഷം കാര്യമായ പാമ്പ് തോന്നാതെ കയറുമാത്രം കാണപ്പെടുന്നു എന്നു താൽപര്യം.

കാര്യകാരണവാദം

ജിജ്ഞാസു: രജ്ജു, ശുക്തിക, മരുഭൂമി (കാനൽ) ഇവ കാരണങ്ങളും, സർപ്പം, രജതം, ജലം ഇവ കാര്യങ്ങളുമാണെന്ന് അവിടുന്ന് കല്പിച്ചത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. രജ്ജുവിൽനിന്നു സർപ്പവും, ശുക്തിയിൽനിന്നു രജതവും,

മരുഭൂമിയിൽനിന്നു ജലവും ഉണ്ടായിക്കാണുന്നില്ല. ആ നിലയ്ക്ക് രജ്ജുശുക്തികാദികൾ സർപ്പരജതാദികൾക്കു കാരണമാകയില്ലല്ലോ.

വക്താവ്: രജ്ജൂശുക്തികാദികൾ സർപ്പരജതാദികൾക്കു കാരണങ്ങൾതന്നെയാണ്. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടാകുന്നതിനു മൂന്നു കാരണങ്ങൾ വേണം. ഉപാദാനകാരണം, നിമിത്ത കാരണം, സഹകാരികാരണം എന്നാണവയ്ക്കു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. കുടമാകുന്ന കാര്യത്തിനു മണ്ണ് ഉപാദാനകാരണവും കുശവൻ നിമിത്തകാരണവും, ദണ്ഡം, ചക്രം മുതലായവ സഹകാരികാരണവുമാണ്. ഇവയിൽ ഉപാദാനകാരണത്തിന് അഭേദകാരണമെന്നും, നിമിത്തകാരണത്തിന് കർത്താവെന്നും, സഹകാരികാരണത്തിനു കരണമെന്നും കൂടെ പേരുണ്ട്. യാതൊന്നിലാണോ കാര്യമുണ്ടാകുന്നത്, യാതൊന്നിനോടു വേർപെട്ടാൽ കാര്യമില്ലയോ, കാര്യത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കാരണമാണ് ഉപാദാനം. ഈ ഉപാദാനകാരണമാകട്ടെ, ആരംഭകം, പരിണാമി, വിവർത്തി എന്നു മൂന്നുവിധത്തിലുണ്ട്. ആരംഭകകാരണത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന കാര്യത്തിന് ആരംഭകാര്യമെന്നും, പരിണാമികാരണത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന കാര്യത്തിനു പരിണാമകാര്യമെന്നും, വിവർത്തികാരണത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന കാര്യത്തിനു വിവർത്തകാര്യമെന്നും പറയുന്നു. ഈ കാരണത്തിൽനിന്നു തത്ഭിന്നമായി ഒരു കാര്യമുണ്ടാകുന്നു എന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം ആരംഭവാദമാണ്. പിതാവും പുത്രനും തമ്മിലുള്ള കാര്യകാരണബന്ധം അതിന് ഉദാഹരണമാണ്. കാരണം കാര്യരൂപത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നതാണ് പരിണാമം. അതിനു ദൃഷ്ടാന്തം പാല് തൈരായി മാറുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. കാരണസ്വരൂപത്തിനു യാതൊരു മാറ്റവും സംഭവിക്കാതെ കാര്യരൂപത്തിൽ തോന്നുന്നതിനു വിവർത്തമെന്നു പറയുന്നു. അതിനുദാഹരണം രജ്ജൂസർപ്പം, ശുക്തികാരജതം, മരുമരീചിക മുതലായവയാണ്. ഇത്രയുംകൊണ്ട് രജ്ജു മുതലായവ വിവർത്തി കാരണങ്ങളും, സർപ്പം മുതലായവ വിവർത്ത കാര്യങ്ങളുമാണെന്നു മനസ്സിലായിക്കാണുമല്ലോ. വിവർത്തികാരണത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി, സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സത്ത വിവർത്തകാര്യത്തിനില്ലാത്തതിനാലാണു രജ്ജുസർപ്പത്തിനും ശുക്തികാരജതത്തിനും

നാമവും രൂപവും മാത്രമേയുള്ളുവെന്നും പദാർത്ഥത്വമില്ലെന്നും ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞത്.

ജിജ്ഞാസു: രജ്ജുസർപ്പം, ശുക്തികാരജതം മുതലായവ രജ്ജു, ശുക്തിക മുതലായവയുടെ വിവർത്തകാര്യമാണെന്നും അവ മൂന്നു കാലത്തും നിലനില്ക്കാത്തതിനാൽ അസത്താണെന്നും എനിക്കു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ അതുപോലെ ഈ സമഷ്ടിപ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ എനിക്കു ശക്യമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഈ പ്രപഞ്ചം എപ്പോഴും നിലനിൽക്കുന്നതായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചം സത്താണെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

വക്താവ്: ഈ പ്രപഞ്ചം എന്നും നിലനില്ക്കുന്നു എന്ന തോന്നൽ വെറും ഭ്രമംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാണ്. ഇതു സ്ഥിരമായി നിലനില്ക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണു സത്യം. പ്രപഞ്ചം മൂന്നവസ്ഥകളിൽകൂടിയാണ് നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നത്. അത് ജാഗ്രദവസ്ഥയും സ്വപ്നാവസ്ഥയും സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയുമാകുന്നു. ജാഗ്രത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചം സ്വപ്നസുഷുപ്തികളിൽ നശിക്കുന്നു. അതുപോലെ സ്വപ്നസുഷുപ്തികളിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചം ജാഗ്രത്തിലും അനുഭവപ്പെടുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഒരവസ്ഥയിൽ സത്യമെന്നു തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ചം മറ്റു രണ്ടവസ്ഥകളിലും അസത്യമായി അനുഭവപ്പെടും. അതിനാൽ അവസ്ഥാത്രയരൂപത്തിലനുഭവപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചം മുഴുവനും അസത്താണെന്നു തീരുമാനിക്കാം.

ജിജ്ഞാസു: രജ്ജുസർപ്പവും, ശുക്തികാരജതവും രജ്ജുവിന്റെയും ശുക്തിയുടെയും വിവർത്തമായതുകൊണ്ട് അവ അസത്താണെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. എന്നാൽ ഈ പ്രപഞ്ചം ഒന്നിന്റെയും വിവർത്തമല്ല, ഇത് സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതായിട്ടാണ് ശ്രുതികളും സ്മൃതികളും ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. അതിനാൽ കാരണമായ ബ്രഹ്മത്തേപ്പോലെ കാര്യമായ പ്രപഞ്ചവും സത്തായിരിക്കണമല്ലോ. കാര്യകാരണങ്ങൾ . സമസത്തകളായിരിക്കണമെന്നുള്ളത് അനിഷേദ്ധ്യമായ ഒരു ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തമാണ്. ആ ദൃഷ്ടിയിൽ സത്തായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ഈ പ്രപഞ്ചവും സത്തായിരിക്കണമെന്നുതന്നെ തീരുമാനിക്കാം.

വക്താവ്: പ്രപഞ്ചകാരണം ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ളത് ശ്രുതി സ്മൃതിസമ്മതമായ ഒരു സിദ്ധാന്തമാണ്. ബ്രഹ്മം സത്യവും ജ്ഞാനവും അനന്തവും നിർവ്വികാരവും പരിപൂർണ്ണവുമാകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി ഒരു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉത്പത്തിയോ, ആ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പ്രപഞ്ചരൂപമായ പരിണാമമോ ശ്രുതിക്കും യുക്തിക്കും അനുഭവത്തിനും യോജിച്ച ഒരു സിദ്ധാന്തമല്ല. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയും നിർവ്വികാരതയുമാണതിനു കാരണം. അതിനാൽ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നും പ്രപഞ്ചമുണ്ടായി എന്നുള്ള ശ്രുതിസ്മൃതിവാക്യങ്ങൾക്ക്, അനാദിയായ അവിദ്യ-മായ-നിമിത്തം ആ ബ്രഹ്മം പ്രപഞ്ചമായി വിവർത്തിച്ചു എന്ന അർത്ഥമാണുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തം - രജ്ജുവിൽ സർപ്പംപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിതം - ആണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽ പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നു സമ്മതിക്കണം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, വിവർത്തികാരണം അധിഷ്ഠാനവും, വിവർത്തകാര്യം ആരോപിതവുമാണ്. അധിഷ്ഠാനത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി ആരോപിതവസ്തുവിന് മൂന്നുകാലത്തും സത്തയില്ലാത്തതിനാൽ അത് അസത്തുതന്നെയാണെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. കാര്യവും കാരണവും സമസത്തകളായിരിക്കണമെന്നുള്ള നിയമം ഉത്പത്തിവാദത്തിലല്ലാതെ വിവർത്തവാദത്തിൽ സംഗതമല്ല. രജ്ജുവും രജ്ജുസർപ്പവും സമസത്തകളല്ലല്ലോ. അതിനാൽ ബ്രഹ്മത്തിൽ അജ്ഞാനത്താൽ കല്പിതമായ പ്രപഞ്ചം സ്വതന്ത്രസത്തയില്ലാത്തതിനാൽ അസത്തുതന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ജിജ്ഞാസു: അവിടുന്നരുളിച്ചെയ്ത് വേദാന്തശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തമാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ, അത് അനുഭവഗോചരമായിത്തീരുന്നില്ല. രജ്ജുസ്വരൂപബോധമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സർപ്പം എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി മറഞ്ഞുപോകുന്നു. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിതമാണെങ്കിൽ ബ്രഹ്മസ്വരൂപാവബോധമുണ്ടാവുമ്പോൾ ആ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രതീതിയും അറ്റു പോകേണ്ടതാണ്. എന്നാലങ്ങനെ കാണപ്പെടുന്നില്ല. ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളായ സന്ന്യാസിശ്രേഷ്ഠന്മാരുപോലും, ശിഷ്യോപദേശം, ഭിക്ഷാടനം, മഠസ്ഥാപനം, ഗ്രന്ഥരചന മുതലായ വ്യാപാര

ങ്ങൾ നടത്തുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഊഹിക്കേണ്ടത് ബ്രഹ്മസ്വരൂപം ബോധിച്ചാലും പ്രപഞ്ചപ്രതീതി നശിക്കുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണല്ലോ. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചം രജ്ജൂസർപ്പംപോലെ അസത്തല്ലെന്നും, അത് ബ്രഹ്മജ്ഞാനികൾക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നതിനാൽ ബ്രഹ്മംപോലെ സത്താണെന്നും തീരുമാനിക്കാം.

വക്താവ്: നിങ്ങളുടെ ഈ ആശങ്ക ശരിയല്ല. ജ്ഞാനികൾക്കു പ്രപഞ്ചപ്രതീതിയുള്ളതുകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചം സത്താണെന്നുള്ള വാദം ഒരിക്കലും അനുഭവത്തിനു ചേർന്നതല്ല. നാമം മാത്രമുള്ളതും നാമവും രൂപവും മാത്രമുള്ളതും എന്ന് അസത്തു രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നു നേരത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഇവയിൽ നാമവും രൂപവും മാത്രമുള്ളതും രണ്ടുവിധത്തിലനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്. അവയിലൊന്നു കാരണത്തെ അറിഞ്ഞുകഴിയുമ്പോൾ പ്രതീതി നശിക്കുന്നതും മറ്റൊന്നു കാരണത്തെ അറിഞ്ഞാലും പ്രതീതി നശിക്കാത്തതുമാണ്. കാരണസ്വരൂപം അനുഭവപ്പെടുമ്പോൾ നശിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ രജ്ജൂസർപ്പം, ശുക്തികാരജതം മുതലായവയും, അറിഞ്ഞാലും നശിക്കാത്തവ കാനൽജലം, ആകാശ നീലിമ മുതലായവയുമാകുന്നു. പ്രപഞ്ചം രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെടും. ബ്രഹ്മസ്വരൂപം അനുഭവപ്പെട്ടാലും പ്രാരബ്ധവശാൽ[75] പ്രപഞ്ചഭാനം ചില ജ്ഞാനികൾക്കും നിലനില്ക്കും. പക്ഷേ ആ അനുഭവത്തിലും അത് അസത്താണെന്നുതന്നെ അവർക്കറിയാം. കാനലിൽ ജലം തോന്നിയാലും അതിന്റെ വാസ്തവമറിയാവുന്നവർക്ക് ആ ജലം മൂന്നു കാലത്തിലുമില്ലാത്തതാണെന്നുള്ളതിൽ ലേശംപോലും സംശയമുണ്ടാവുകയില്ലല്ലോ.

സത്താത്രൈവിധ്യം

ജിജ്ഞാസു: പ്രപഞ്ചവ്യവഹാരത്തിൽ നാമം മാത്രമുള്ള വന്ധ്യാപുത്രൻ, ശശവിഷാണം[76] മുതലായവയും, നാമവും രൂപവും മാത്രമുള്ള രജ്ജൂസർപ്പം, ശുക്തികാരജതം മുതലായവയും അസത്താണെന്നു മനസ്സിലായി. അതുപോലെ വ്യവഹാരദൃഷ്ടിയിൽ സത്പദാർത്ഥങ്ങളുമില്ലേ?

വക്താവ്: ഉണ്ട്. നാമവും രൂപവും (ആകൃതിയും)

അർത്ഥവും ഉള്ള പദാർത്ഥം സത്താണ്. വസ്ത്രമെന്ന പദാർത്ഥം അതിനുദാഹരണമാണ്. വസ്ത്രമെന്ന നാമവും ആകൃതിയും അർത്ഥവും അതിനുണ്ടല്ലോ. പക്ഷേ വസ്ത്രം, കുടം മുതലായ പദാർത്ഥങ്ങൾക്ക് വ്യാവഹാരികസത്ത മാത്രമേയുള്ളു, പരമാർത്ഥ സത്തയില്ല.

ജിജ്ഞാസു: സത്ത പലതുണ്ടോ?

വക്താവ്: സത്ത ഒന്നേ ഉള്ളു, എങ്കിലും വ്യവഹാര സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ശാസ്ത്രത്തിൽ അതു മൂന്നായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാരമാർത്ഥികസത്ത, വ്യാവഹാരികസത്ത, പ്രാതിഭാസിക സത്ത എന്ന പേരിലാണ് അതു അറിയപ്പെടുന്നത്. ഒരിക്കലും ഒരു വിധത്തിലും മാറ്റമില്ലാതെ പൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രമായും എന്നും നിലകൊള്ളുന്ന സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാണ് പാരമാർത്ഥികസത്ത.

വ്യവഹാരകാലത്തു മാറ്റമില്ലാതെ നില നില്ക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സത്ത വ്യാവഹാരികമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഘടം, പടം, മഠം[77] മുതലായവയുടെ സത്ത അതിന്നുദാഹരണങ്ങളാണ്. പ്രതീതികാലത്തുമാത്രം ഉള്ളതെന്നു തോന്നുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ സത്ത പ്രാതിഭാസികമാകുന്നു. രജ്ജുസർപ്പം, ശുക്തികാരജതം, മരുമരീചിക മുതലായവയാണ് അതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ. രജ്ജുസർപ്പം മുതലായവയുടെ പ്രാതിഭാസിക സത്ത, തൽകാരണങ്ങളായ രജ്ജു മുതലായവയുടെ അനുഭവത്തിലും, രജ്ജു മുതലായവയുടെ വ്യാവഹാരിക സത്ത, തൽകാരണമായ പാരമാർത്ഥിക ബ്രഹ്മസത്തയുടെ അനുഭവത്തിലും അസത്തായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ പ്രാതിഭാസികസത്ത വ്യാവഹാരിക സത്തയിലും, വ്യാവഹാരികസത്ത പാരമാർത്ഥികസത്തയിലും അടങ്ങുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുമ്പോൾ സകല വിധത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചവും അസത്താണെന്നു തെളിയും.

ജിജ്ഞാസു: ജിജ്ഞാസുവും ശ്രദ്ധാലുവുമായ ഒരു വ്യക്തിക്കു മാത്രമേ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കാരണമായ ബ്രഹ്മത്തെ അവബോധിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. അങ്ങനെയല്ലാത്ത സാധാരണമനുഷ്യന് ഈ പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്ന് എങ്ങനെ ബോധിക്കുവാൻ കഴിയും?

അസത്കാര്യവാദവും ഖണ്ഡനവും

വക്താവ്: പ്രപഞ്ചം ഒരു കാര്യമാണെന്നും അതെങ്ങനെയോ ഒരു കാലത്തുണ്ടായതാണെന്നും ബഹിർമുഖനായ ഭൗതികവാദിയും വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. കാര്യകാരണരൂപത്തിൽ ചിന്തിച്ചു ചെല്ലുമ്പോൾ ആ ഭൗതികവാദിക്കും ഈ പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടും. അതെങ്ങനെയെന്ന് കാര്യകാരണദൃഷ്ടിയിൽ ഒരു കുടത്തെവച്ച് നമുക്കു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. കാര്യമെന്നത് 'പ്രാഗഭാവപ്രതിയോഗി'യാണെന്നു[78] നൈയ്യായികന്മാർ നിർവ്വചിക്കുന്നു. ഒരു കാര്യമുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ആ കാര്യത്തിന്റെ അഭാവത്തിനാണല്ലോ പ്രാഗഭാവമെന്നു പറയുന്നത്. മണ്ണിൽ നിന്നു കുടമുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പ് ആ മണ്ണിൽ കുടത്തിന്റെ അഭാവമുണ്ടെന്നാണ് നൈയ്യായിക സിദ്ധാന്തം. പ്രാഗഭാവമെന്നതിന് മുമ്പുള്ള അഭാവമെന്നാണല്ലോ വാച്യാർത്ഥം.[79] മുമ്പ് എന്നതിനു കാര്യോത്പത്തിക്കു മുമ്പ് എന്ന് അർത്ഥാൽ കിട്ടും. ഈ പ്രാഗഭാവം അനാദിയും സാന്തവുമാണ്. എന്നുവച്ചാൽ ആദിയില്ലാത്തതും നാശമുള്ളതുമാണെന്നു സാരം. കുടമുണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പ് അതിന്റെ കാരണമായ മണ്ണിൽ ആ കുടത്തിന്റെ അഭാവം (ഇന്മ)[80] അനാദികാലംമുതൽ നിലനിന്നിരുന്നു. പക്ഷേ കുടമുണ്ടായ മാത്രയിൽത്തന്നെ ആ അഭാവം നശിക്കും. അതുകൊണ്ടാണ് കാര്യത്തിന് പ്രാഗഭാവപ്രതിയോഗി എന്നു ലക്ഷണം കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. നൈയ്യായികന്മാരാകട്ടെ 'കാര്യനിയതപൂർവ്വവർത്തി' എന്നാണ് കാരണത്തിന്റെ ലക്ഷണം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. കാര്യത്തിനു നിയതമായി പൂർവ്വത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നത് എന്നാണ് ഇതിന്റെ സാമാന്യാർത്ഥം. കാര്യമുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ് ക്ലിപ്തമായി നിലനിൽക്കുന്നതാണ് കാരണം. കാര്യത്തിനു രണ്ടു ഭേദകാരണങ്ങളും ഒരു അഭേദകാരണവുമുണ്ടല്ലോ. ഘടമായ കാര്യത്തിനു ദണ്ഡചക്രാദികൾ സഹകാരികാരണവും കുശവൻ നിമിത്തകാരണവുമാകുന്നു. ഈ സഹകാരികാരണവും നിമിത്തകാരണവും ഭേദകാരണങ്ങൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഘടത്തിനു മണ്ണ് അഭേദകാരണമാണ്. ഉപാദാനകാരണമെന്നു പറയുന്നതും ഇതുതന്നെയാണ്. ഏതൊരു കാരണത്തോടു വേർപെടാതെ കാര്യമുണ്ടാകുന്നുവോ അത് ഉപാദാനകാരണമാണ്. ആരുടെ പ്രയത്നംകൊ

ണ്ടാണോ ഉപാദാനകാരണത്തിൽനിന്നു കാര്യമുണ്ടാകുന്നത് ആ കർത്താവ് നിമിത്തകാരണമാകുന്നു. കാര്യോത്പാദനത്തിനുള്ള കർത്താവിന്റെ വ്യാപാരത്തിനുള്ള കരണസാമഗ്രികളും മറ്റും സഹകാരീകാരണമാണ്. കർത്തവിന്റെ സഹകാരീകാരണംകൊണ്ടുള്ള വ്യാപാരം നിമിത്തം ഉപാദാനകാരണത്തിൽനിന്ന് കാര്യമുണ്ടാകുന്നു. എന്നാൽ ആ കാര്യവും ഉപാദാനകാരണവുംതമ്മിൽ വേർപെടാത്തതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ അഭേദകാരണമെന്നുകൂടി ഒരു പേരുണ്ടായത്. കാര്യമാകട്ടെ ഉത്പത്തിക്കുമുമ്പും നാശത്തിനു പിമ്പും ഇല്ലെന്നുള്ളത് നിശ്ചയമാകുന്നു. അതിനാൽ അത് അസത്താണെന്നു കാണണം.

ജിജ്ഞാസു: കാര്യത്തിന് ഉത്പത്തിനാശങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും അത് ഉത്പത്തിക്കു പിമ്പും നാശത്തിനു മുമ്പും ഉള്ളതാകയാൽ മദ്ധ്യകാലത്തിൽ സത്താകുന്നു എന്നു പറയാം. കാര്യമായ കുടം മണ്ണിൽനിന്നു ഭിന്നമാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട് അതു സത്താണെന്നു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും.

വക്താവ്: സത്തായിട്ടുള്ളത് ഭൂതഭവിഷ്യദ്വർത്തമാനങ്ങളാകുന്ന കാലത്രയത്തിലും ഉള്ളതായിത്തന്നെയിരിക്കണം. 'ഇല്ലാത്തത് ഉണ്ടാവുകയില്ല; ഉള്ളത് ഇല്ലാതാവുകയുമില്ല.'[81] എന്ന ന്യായപ്രകാരം മുമ്പിലും പിമ്പിലും ഇല്ലാത്തത് മദ്ധ്യകാലത്തുമാത്രം എങ്ങനെ സത്താകും? മദ്ധ്യകാലത്തിൽ സത്താകുമെങ്കിൽ മണ്ണായിരിക്കുമ്പോൾ കുടമില്ല. മണ്ണിൽ കംബുഗ്രീവത്വാദി ഗുണങ്ങൾ സിദ്ധിച്ചതുകൊണ്ട് ഘടമെന്ന നാമം സിദ്ധിക്കും. കംബുഗ്രീവത്വാദികൾ ഗുണങ്ങളാകുമെന്നല്ലാതെ ഗുണിയാവുകയില്ല. ആ ഗുണങ്ങളും ഗുണിയായ മണ്ണിലുണ്ടായി അതിൽതന്നെ വർത്തിക്കും. ഗുണി എവിടെയുണ്ടോ അവിടെത്തന്നെ അതിനു ഗുണവുമുണ്ടല്ലോ. കംബുഗ്രീവത്വാദി[82] ഗുണങ്ങളുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പും ഗോളത്വം[83] അല്ലെങ്കിൽ വേറെ ഗുണം ആ മണ്ണിനുണ്ട്. മണ്ണാകുന്ന ഗുണി[84] തന്റെ ഗുണത്തോടു ചേർന്നു എന്നുള്ള കാരണത്താൽ കുടമെന്ന പദാർത്ഥനാമം അതിനെങ്ങനെ ഘടിക്കും. മണ്ണാകുന്ന ഗുണിയും അതിലുണ്ടായ കംബുഗ്രീവത്വാദി ഗുണങ്ങളും മാത്രമല്ലാതെ ഘടമെന്ന ശബ്ദത്തിനർത്ഥം വേറെയില്ല. അതിനാൽ മദ്ധ്യ

കാലത്തു കുടമില്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. ഇതുകൊണ്ട് കുടമെന്ന ഒരു വസ്തു ഒരു കാലത്തുമില്ലെന്നു വ്യവസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

ജിജ്ഞാസു: അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കുടമെന്നുള്ള ആകൃതികൂടി അഭാവം (ഇല്ലായ്ക) ആകേണ്ടതല്ലയോ? എന്നാൽ ഘടാകൃതി കാണപ്പെടുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഘടമില്ലെന്ന് എങ്ങനെ നിശ്ചയിക്കാം?

വക്താവ്: ആകൃതി വസ്തുവാകുമെങ്കിൽ രജ്ജുവിൽ തോന്നിയ സർപ്പാകൃതിയും സത്തായ വസ്തുവാകേണ്ടതാണ്. പക്ഷേ അങ്ങനെയാകുമെന്നാരും സമ്മതിക്കയില്ല.

ജിജ്ഞാസു: ആ സർപ്പത്തോന്നൽ വൃഥാതന്നെയെങ്കിലും 'ഇതു രജ്ജുവാണ്' എന്നറിഞ്ഞതിനുശേഷം സർപ്പാകൃതി കാണുന്നതേയില്ല. എന്നാൽ കുടം അങ്ങനെയല്ല. മണ്ണല്ലാതെ കുടമില്ലെന്നറിഞ്ഞതിനുശേഷവും ആ കുടം തോന്നിക്കൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. അതെന്താണ്?

വക്താവ്: ഭ്രാന്തി (തോന്നൽ) രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നു നേരത്തേ പറഞ്ഞതാണല്ലോ. അവയിലൊന്ന്, കാരണത്തെ അറിഞ്ഞതിനുശേഷം കാര്യം തോന്നാതിരിക്കുന്ന രജ്ജൂസർപ്പാദികളും, മറ്റൊന്നു കാരണത്തെ അറിഞ്ഞതിനു ശേഷവും കാര്യം തോന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മൃഗതൃഷ്ണാദികളുമാണ്.[85] ഘടഭാവം മൃഗതൃഷ്ണയോടു തുല്യമാകയാൽ കാരണമായ മണ്ണുതന്നെ എപ്പോഴും ഉള്ളതെന്നും കാര്യമായ ഘടം ഇല്ലാത്തതെന്നും കണ്ടറിഞ്ഞാലും ഘടത്തിന്റെ ആകൃതി (ഘടഭാവം) ഇല്ലാതായിപ്പോകുന്നില്ല. ഈവക ഭ്രാന്തികൾ (തോന്നൽ) സത്യവസ്തുക്കളല്ലെന്നു പറയുന്നു എന്നല്ലാതെ ഭ്രാന്തികൾകൂടി ഇല്ലാത്തതാണെന്നു പറയുവാൻ പുറപ്പെട്ടിട്ടില്ല. മരുവിൽ തോന്നുന്ന ജലം ജലമല്ലെന്നു പറയുവാനല്ലാതെ അതിന്റെ തോന്നലില്ലെന്നു പറയുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ.

ജിജ്ഞാസു: ''ഇല്ലാത്തതു വരുന്നില്ല, ഉള്ളതു പോകുന്നുമില്ല.'' എന്ന ന്യായത്താൽ കാര്യം ഇല്ലാത്തതാണെന്നു വരികിലും ആ കാര്യം ഇരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇല്ലെന്നല്ലാതെ ഇരുന്നാൽ ഉള്ളതുതന്നെ എന്നു വരരുതോ?

വക്താവ്: കർത്താവ് ഉപാദാനകാരണത്തെ ഗുണവിഭാഗം ചെയ്തു[86] എന്നല്ലാതെ ഇല്ലാത്ത വ്സതുവിനെ ഉണ്ടാക്കുക എന്നുള്ളതു സാദ്ധ്യമല്ല. മണ്ണുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ കുടം പിന്നെയും മണ്ണായിക്കഴിഞ്ഞാൽ കുടം അസത്താകാതെയിരിക്കുക എന്നുള്ളത് പറ്റുന്നതല്ല. മണ്ണിൽ കുടംപോലെ തോന്നിയ ആകൃതി ഇല്ലാതെ പോയി എന്നല്ലാതെ കുടമെന്ന ഒരു വസ്തു ഉണ്ടായിരുന്നിട്ട് ഇല്ലാതെയായിപ്പോയതല്ല. ആകയാൽ ഇല്ലാത്തത് ഇല്ലാത്തതുതന്നെ. ഉള്ളത് ഉള്ളതുതന്നെ.

സത്കാര്യവാദവും ഖണ്ഡനവും

ജിജ്ഞാസു: ഇല്ലാത്തത് ഉണ്ടാവുകയില്ല എന്നതു സത്യം തന്നെ; എങ്കിലും കാര്യമായ ഘടം മനയപ്പെടുന്നതിന് (ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്) മുമ്പു കാരണവടിവായിരുന്നു. കാര്യപ്പെട്ട സമയത്ത് അതു വെളിപ്പെടുകയാണുണ്ടായതെന്നു വിചാരിക്കരുതോ?

വക്താവ്: കാര്യപ്പെടുമ്പോഴും മണ്ണല്ലാതെ കുടമെന്ന ശബ്ദത്തിന് അർത്ഥമില്ലാത്തതിനാലും, കാരണമായ മണ്ണിലും ഘടമില്ലാത്തതിനാലും, ഘടമെന്നൊരു വസ്തുതന്നെയില്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാവുന്നതാണ്. അത്രമാത്രമല്ല, ഘടമെന്നൊരു വസ്തു ഉണ്ടെങ്കിലാണല്ലോ അതു കാരണത്തിങ്കൽ ഇരിക്കുന്നതായിട്ടെങ്കിലും പറയാനാവുക. ഘടമെന്നൊരു വസ്തു മണ്ണിനു വെളിയിലുള്ളതായി എപ്പോഴെങ്കിലും കണ്ടിരുന്നു എങ്കിൽ കാണാത്ത സമയം അതു കാരണമായ മണ്ണിൽ അടങ്ങിയിരുന്നു എന്നനുമാനിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ അപ്രകാരം വെളിയിൽ അല്പവും ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഘടം ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. ഇത്രയും പ്രതിപാദിച്ചതുകൊണ്ട് ഘടമാകട്ടെ മണ്ണിലടങ്ങിയിരുന്നുമില്ല വെളിപ്പെട്ടുമില്ല എന്നു തീരുമാനിക്കാം.

ജിജ്ഞാസു: മണ്ണും കുടവുംകൂടി ഒരിടത്തിരിക്കുന്നു എന്നു കരുതരുതോ?

വക്താവ്: അങ്ങനെ കരുതാൻ പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ, രണ്ടു വസ്തുക്കൾ ഒരിടത്തിരിക്കുകയെന്നത് ഒക്കുകയില്ല. സ്വതന്ത്രങ്ങളായ രണ്ടു വസ്തുക്കൾ ഒരിടത്തിരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചാൽ അവയിൽ ഒന്നു മറ്റൊന്നിന്റെ മേലോ, കീഴോ, പക്കത്തിലോ ഇരിക്കുന്നു എന്നുകൂടി സമ്മതിക്കണം. 'മണ്ണും കുടവും ഉണ്ടായിരുന്നു

വെങ്കിൽ– സത്തായിരുന്നു എങ്കിൽ – കുടം മണ്ണിന്റെ എവിടെയിരിക്കുന്നു?' എന്ന ചോദ്യത്തിനുകൂടി സമാധാനം പറയണം. എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ മണ്ണിൽനിന്നു വേറിട്ടിരിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ കാണപ്പെടാത്തതിനാൽ ആ വാദം ശരിയല്ല.

ജിജ്ഞാസു: കുടവും മണ്ണും ഒരുമിച്ചിരിക്കുന്നതു നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

വക്താവ്: ആ കാണൽ വെറും ഭ്രമമാണ്. കുടത്തെ ഒരു സ്വതന്ത്രപദാർത്ഥമായിക്കാണുമ്പോൾ മണ്ണും, മണ്ണിനെ ഒരു സ്വതന്ത്രപദാർത്ഥമായിക്കാണുമ്പോൾ കുടവും കാണപ്പെടുകയില്ല. ഇനിയും ഒന്നിൽ മറ്റൊന്നിരിക്കുന്നതായിക്കണ്ടാൽ അവയിൽ ഒന്നു സത്യവും മറ്റേത് വെറും ഭ്രാന്തിയും ആയിരിക്കുകയേയുള്ളു. രജ്ജുവിൽ സർപ്പവും കാനലിൽ ജലവും അതിന് ഉദാഹരണമാണല്ലോ. അതുപോലെ മണ്ണിൽ കുടം വെറും തോന്നലല്ലാതെ അർത്ഥമുള്ളതല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ജിജ്ഞാസു: മണ്ണിൽ കംബുഗ്രീവത്വാദിഗുണങ്ങളുണ്ടല്ലോ.

വക്താവ്: അവയും വെറും തോന്നലത്രേ. അപ്രകാരമല്ലാതെ ഒരു മണ്ണിലെങ്കിലും കംബുഗ്രീവത്വാദിഗുണങ്ങളുള്ളതായിക്കണ്ടിട്ടില്ല.

ജിജ്ഞാസു: മണ്ണെല്ലാം ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു കംബുഗ്രീവത്വാദിഗുണങ്ങളെ പ്രാപിച്ചു എന്നു പറയരുതോ?

വക്താവ്: അങ്ങനെ പറയാൻ പാടില്ല. മണ്ണെല്ലാം കൂടി ഒന്നിച്ചുണ്ടായ ധർമ്മം അവയിലോരോന്നിലും ചെറുതു ചെറുതായിട്ടെങ്കിലും ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരമില്ലാത്തതിനാൽ മേൽപറഞ്ഞ ധർമ്മങ്ങളേയും മണ്ണ് ഉത്പാദിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. അതിനാൽ കംബുഗ്രീവത്വാദിധർമ്മങ്ങളും കുടമെന്നപോലെ മണ്ണിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഇതുവരെ പറഞ്ഞ ന്യായങ്ങളാൽ കാരണം ഒന്നുതന്നെ കാലത്രയത്തിലും ഉള്ളതെന്നും, കാര്യം അപ്രകാരമില്ലാത്തതെന്നും തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ അസത്തായ കാര്യം വെറും നാമമാത്രവും തോന്നൽ മാത്രവും ആയിട്ടുള്ളതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. ഇത്രയുംകൊണ്ടു കാരണമായ

മണ്ണ് ഉള്ളതാണെന്നും കാര്യമായ ഘടം ഇല്ലാത്തതാണെന്നും നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടു.

അജാതവാദം

ഇനിയും മറ്റൊരു ദൃഷ്ടിയിൽക്കൂടെ കാര്യകാരണസ്വരൂപത്തെ നമുക്കൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാം. ഒരു വസ്തു ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ അതു മുമ്പ് ഇല്ലാതിരിക്കണം. എന്നു വെച്ചാൽ മുമ്പ് ഇല്ലാതിരുന്നിട്ടു പിന്നീടുണ്ടാകണം. അതായത് മുമ്പില്ലാതിരുന്നിട്ടേ ഉണ്ടാവുകയുള്ളു എന്നു സാരം. 'ഇല്ലാതിരുന്നു' എന്നത് ഭൂതകാലത്തേതും 'ഉണ്ടായി' എന്നത് (ഉൽപത്തി) വർത്തമാനകാലത്തേതുമാണ്. ഉത്പത്തി മുതൽ നാശംവരെയുള്ളതിനു സ്ഥിതിയെന്നാണ് പേര്.[87] സ്ഥിതിയും നാശവും ഒന്നിച്ചിരിക്കാൻ പാടില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ പ്രാഗഭാവവും സ്ഥിതിയും ഒന്നിച്ചിരിക്കാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് ഉത്പത്തിയും സ്ഥിതിയും നാശവും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം തന്നെയാണെന്നു തെളിയുന്നു. ഒരേ ക്ഷണത്തിൽ അഭാവവും ഭാവവും ഇരിക്കയില്ല. ഘടോത്പത്തി ഉള്ളതു (സത്ത്) തന്നെ എങ്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഘടം ഉത്പന്നമായോ? അഥവാ ഇല്ലാതിരുന്ന ഘടം ഉത്പന്നമായോ എന്ന ആശങ്കയുണ്ടാകാം. ഉണ്ടായിരുന്ന ഘടം ഉത്പന്നമായി എന്നു പറയുന്നു എങ്കിൽ അതു ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഉണ്ടായിരുന്നതു പിന്നെയും ഉണ്ടാകാനിടയില്ല. അങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നു പറയുന്നത് അസംഗതമാണ്.

ഇനിയും ഇല്ലാതിരുന്ന ഘടം ഉണ്ടായി എന്നു വാദിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ വാദവും സാധുവല്ല. എന്തെന്നാൽ ഇല്ലായ്മയും (പ്രാഗഭാവം) ഉത്പത്തിയും വേറെവേറെ കാലത്തോടുകൂടിയതാണ്. ഇല്ലായ്മ ഭൂതകാലത്തോടും ഉത്പത്തി വർത്തമാനകാലത്തോടും കൂടിയതാകയാൽ അതു രണ്ടും ഒരേ ക്ഷണത്തിൽ ഒന്നിച്ചിരിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു ഘടം ഉത്പന്നമാകാനേ അവകാശമില്ലെന്നു തെളിയുന്നു.

ഇനിയും നാശത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാം. ഒരു വസ്തു നശിക്കണമെങ്കിൽ അതിന്റെ സ്ഥിതി ഒരു ക്ഷണത്തിലും നാശം മറ്റൊരു ക്ഷണത്തിലും ആയിരിക്കണം. സ്ഥിതിയും നാശവും ഒരേ

ക്ഷണത്തിലായിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതാണ് അതിനു കാരണം. ഒരു വസ്തു നശിക്കുമ്പോൾ സ്ഥിതി ചെയ്തതു നശിച്ചോ? അതോ ഇല്ലാതിരുന്നതു നശിച്ചോ? എന്നൊരു ചോദ്യം വരാം. സ്ഥിതിചെയ്തതുതന്നെ നശിച്ചു എന്നായിരിക്കും അതിനുത്തരം പറയേണ്ടിവരുന്നതു്. പക്ഷേ സ്ഥിതിയും നാശവും ഒരേ ക്ഷണത്തിലിരിക്കായ്കകൊണ്ട് സ്ഥിതിചെയ്ത പദാർത്ഥത്തിനു നശിക്കാനവകാശമില്ലെന്നുള്ളതാണു സത്യം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഒരു ക്ഷണത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പദാർത്ഥം മറ്റൊരു ക്ഷണത്തിൽ എങ്ങനെ നശിക്കും? കാശിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കുടം തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് നശിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്? അതുകൊണ്ടു ഘടത്തിന്റെ നാശത്തിനേ അവകാശമില്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതിനാൽ 'അസത്തു സത്താവുകയും സത്ത് അസത്താവുകയും ഇല്ല' എന്നുള്ള ന്യായംതന്നെ ഇവിടെയും അംഗീകരിക്കണം. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ കാര്യത്തിന്റെ ഉത്പത്തിസ്ഥിതിനാശങ്ങൾക്ക് ഒരു വിധത്തിലും അവകാശമില്ലെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

ജിജ്ഞാസു: അവിടുത്തെ തിരുവായ്മൊഴിയിൽ നിന്നു കാര്യമായ ഘടം അസത്താണെന്ന് വ്യക്തമായി. എന്നാലും കാരണമായ മണ്ണ് സത്താണെന്നംഗീകരിക്കപ്പെടരുതോ?

വക്താവ്: പാടില്ല. എന്തെന്നാൽ, യാതൊന്നു കാരണമാകുമോ അതു കാര്യപ്പെടുകതന്നെ വേണം. വസ്ത്രത്തിനു നൂൽ കാരണമാണെങ്കിലും പഞ്ഞിക്ക് ആ നൂൽ കാര്യമാണല്ലോ. അതുപോലെ കുടത്തിനു മണ്ണ് കാരണമാണെന്നുവരികിലും ആ മണ്ണ് സ്വകാരണമായ അണുക്കളുടെ കാര്യമായി ഭവിക്കും. കാര്യങ്ങളെല്ലാം അസത്താണെന്നു സിദ്ധിച്ചതുകൊണ്ട് ആ മണ്ണും അസത്തുതന്നെ എന്നു സിദ്ധിക്കും. അതുകൊണ്ടാണു മണ്ണു സത്താണെന്നംഗീകരിക്കപ്പെടുവാൻ പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞത്.

ജിജ്ഞാസു: കാര്യമായാലും ശരി, കാരണമായാലും ശരി; ഇരിക്കുന്നതേതൊന്നാണോ അതു സത്താണെന്നു നിശ്ചയിക്കാമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്.

വക്താവ്: അത് അസത്തായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ആ ഇരിക്കുന്നതു കാര്യമാണെന്നു വരികിൽ കാലത്രയത്തിലും ഇല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുപോയി. കാര

ണമാണെന്നുവരികിൽ അതുകാരണമായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കാതെ വേറൊന്നിനു കാര്യപ്പെട്ട് അസത്തായിത്തീരുന്നു. അതിനാൽ കാര്യരൂപത്തിലോ കാരണരൂപത്തിലോ ഇരിക്കുന്നു എന്നുവച്ച് ഒരു പദാർത്ഥം സത്താണെന്നു വാദിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ജിജ്ഞാസു: അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കാര്യകാരണങ്ങൾ ശ്യൃംഖലാബന്ധംപോലെ (ചങ്ങലക്കണ്ണിപോലെ) തുടർന്നു തുടർന്ന് അവസാനമില്ലാത്തതായിരിക്കയില്ലേ?

വക്താവ്: ഇല്ല, അങ്ങനെയിരിക്കയില്ല; അതു കാര്യകാരണത്തിലകപ്പെട്ട് അസത്തായിപ്പോകും.

പരമാണുകാരണവാദവും തന്നിഷേധവും

ജിജ്ഞാസു: പരമാണു നശിക്കാതെ എപ്പോഴുമിരുന്നുകൊണ്ടു (സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ട്) കാര്യരൂപമായി പരിണമിക്കും. പിന്നീട് ആ കാര്യം നശിച്ച് വീണ്ടും അത് കാരണമായ പരമാണു ആയിത്തീരും. ഇങ്ങനെയല്ലാതെ ആ പരമാണുവിന് കാരണമായി വേറെ ഒന്നുമില്ലതന്നെ. അതിനാൽ ആ പരമാണു മറ്റൊന്നിന്റെ കാര്യമായിത്തീരുന്നില്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

വക്താവ്: മുൻപറയപ്പെട്ട കാരണങ്ങളെല്ലാം കാര്യപ്പെട്ടുപോകുന്നു എന്നിരിക്കെ ഈ പരമാണുമാത്രം കാര്യപ്പെടുകയില്ല എന്നുള്ള വാദത്തിന് അല്പവും ന്യായം കാണുന്നില്ല.

ജിജ്ഞാസു: അങ്ങനെയല്ല; ആ പരമാണു കാരണമായിത്തന്നെയിരിക്കും.

വക്താവ്: ഒരു പരമാണു മറ്റൊരു പരമാണുവിനോടും, അതു വേറൊരു പരമാണുവിനോടും ചേർന്നു കാര്യപ്പെട്ടു മഹത്താകേണ്ടതാണ്.[88] അങ്ങനെയാകുമ്പോൾ ആദ്യമൊരു പരമാണു മറ്റൊരു പരമാണുവിനോടു ചേരണം. അപ്പോൾ അവയിലൊന്നു മറ്റൊന്നിന്റെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വശത്തു ചേർന്നിരിക്കണം. അപ്പോൾ ബാക്കി വശങ്ങൾ (ഭാഗങ്ങൾ) ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കും. ഒരു

മാതളംപഴം വേറൊരു മാതളംപഴത്തോടു കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ ചേർന്ന ഭാഗമൊഴിച്ചു ബാക്കിഭാഗങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നത് അതിനു പ്രത്യക്ഷമായ ദൃഷ്ടാന്തമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ചേർന്ന വസ്തുവിൽ ചേരാത്ത സ്ഥലവും കൂടിക്കിടക്കയാൽ മുൻവശം, പിൻവശം, മേൽവശം, കീഴ്‌വശം, നടുവ് മുതലായവ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ളതു നിശ്ചയമാണ്. ആ വശങ്ങൾ അതിന്റെ അവയവങ്ങളാണ്. അവയവത്തോടുകൂടിയത് ഒരിക്കലും തനി കാരണമായിരിക്കയില്ല. അതു കാര്യമായിട്ടേ ഇരിക്കൂ. 'യദ്യത് സാവയവം തത്തത് കാര്യമനിത്യം ച.'[89] എന്ന പ്രമാണം അതിനു തെളിവാണ്. അതിനാൽ കാരണമായിട്ടിരിക്കുന്നതെല്ലാം കാര്യമാകുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. ഏതുപ്രകാരമിരുന്നാലും ഒരു വസ്തു കാരണമായിരിക്കണമെന്നാണെങ്കിൽ അതുമാത്രം എന്തുകൊണ്ടു കാര്യമാകയില്ല? ലോകോത്പത്തിക്ക് ഒരു കാരണം വേണമെന്നാണെങ്കിൽ അവിടെ കാരണമായ അണു സ്ഥിരമായിട്ടുള്ളതായിരുന്നാൽ മാത്രമേ ഇവിടെ ലോകം സത്താകുകയുള്ളു. കാര്യകാരണങ്ങൾ അവസാനമില്ലാതെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കയാണെങ്കിൽ അപ്പോൾ അനവസ്ഥാദോഷവും[90] വന്നുകൂടും.

ജിജ്ഞാസു: അവസാനത്തിൽ ഏതുമാതിരി അണുവിനേയെങ്കിലും കാരണമാക്കിക്കല്പിച്ച് ആയതു നശിക്കാതെ നിലനില്ക്കുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അനവസ്ഥാദോഷം വരുമോ?

വക്താവ്: അങ്ങനെ കല്പിക്കുന്നതും പ്രകൃതത്തിനു യോജിക്കുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഒന്നിന്റെ അവസാനം നിശ്ചയിക്കുന്നതെങ്ങനെയാണ്? ആ അവസാനം മറ്റൊന്നിന്റെ ആദിയായിട്ടും വരികയില്ലേ? അങ്ങനെ ആദിയും അവസാനവും തുടർന്നു തുടർന്നുപോയി അനവസ്ഥയിൽ ചെന്നു കലാശിക്കും.

ജിജ്ഞാസു: നേത്രവിഷയമായ അണു അസത്താണെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ ആ നേത്രത്തിനു വിഷയമാകാത്ത അതിസൂക്ഷ്മമായ അണു സത്തല്ലേ?

വക്താവ്: അങ്ങനെ ഒന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിന് എന്താണു പ്രമാണം? അതു പ്രത്യക്ഷമല്ലല്ലോ.

ജിജ്ഞാസു: ആ അണു പ്രത്യക്ഷമല്ലെങ്കിലും അനുമാനപ്രമാണത്താലറിയപ്പെടുമല്ലോ.

വക്താവ്: പ്രത്യക്ഷമായ സത്തിനേക്കൊണ്ട് – ഹേതുവിനേക്കൊണ്ട് – അപ്രത്യക്ഷമായ സത്തിനെ (സാദ്ധ്യത്തെ) ഊഹിച്ചറിയുന്നതാണ് അനുമാനപ്രമാണലക്ഷണം. നാം പ്രത്യക്ഷമായ ധൂമത്തെക്കണ്ടുകൊണ്ടാണല്ലോ അപ്രത്യക്ഷമായ അഗ്നിയുണ്ടെന്നനുമാനിക്കുന്നത്. അവിടെ ധൂമവും അഗ്നിയും സത്തുതന്നെയാണ്. ഇതാണു ശരിയായ അനുമാനദൃഷ്ടാന്തം. ഇതുപോലെ ദാർഷ്ടാന്തികം[91] ശരിയായിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ നേത്രവിഷയമായ അണു അസത്താണെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുപോയി. എന്നാൽ നേത്രവിഷയമല്ലാത്ത അണു അവശ്യം സത്തായിരിക്കണമെന്നാണു നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം. ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായ ധൂമം സത്തായിരിക്കുന്നതുപോലെ ദാർഷ്ടാന്തികത്തിൽ നേത്രവിഷയമായ അണുവും സത്തായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെയല്ലാത്തതിനാൽ ദൃഷ്ടാന്തം ആഭാസമായിപ്പോയി. (ഹേത്വാഭാസമെന്നൊരു ദോഷമാണിത്.)[92] എന്നാൽ നേത്രവിഷയമായ അണു സത്തായിരുന്നെങ്കിൽ പ്രത്യക്ഷമായ ഈ സത്തിനെക്കൊണ്ട് നേത്രവിഷയമല്ലാത്ത – അപ്രത്യക്ഷമായ – സൂക്ഷ്മാണുവും സത്തായിരിക്കുമെന്ന് അനുമാനിക്കാമായിരുന്നു. അതിനിവിടെ സാദ്ധ്യതയില്ലല്ലോ.

ജിജ്ഞാസു: ധൂമത്തേ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അതു മഞ്ഞായിപ്പോയാൽ ആ ധൂമം അസത്താണ്. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ അഗ്നി സത്താണെന്നെങ്ങനെ അനുമാനിക്കാൻ സാധിക്കും?

വക്താവ്: അനുമാനത്തിൽ സത്തായ ഹേതുവിനെക്കൊണ്ടുമാത്രമേ സത്തായ സാദ്ധ്യത്തെ ഊഹിച്ചറിയുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു എന്നുള്ളത് അനിഷേധ്യമായ ഒരു നിയമമാണ്. പക്ഷേ അനുമാനപ്രമാണം അയഥാർത്ഥമെന്നും യഥാർത്ഥമെന്നും രണ്ടു വകയുണ്ട്. അവയിൽ അയഥാർത്ഥാനുമാനത്താൽ വസ്തു സിദ്ധിക്കുകയില്ല. യഥാർത്ഥാനുമാനത്താൽമാത്രമേ വസ്തു സിദ്ധിക്കുകയുള്ളു. ഹേതുവായ ധൂമം യഥാർത്ഥവും ധൂമംപോലെ തോന്നിയെങ്കിലും പരിശോധനയിൽ മഞ്ഞായിപ്പോകുന്ന ഹേതു അയഥാർത്ഥവുമാകുന്നു. യഥാർത്ഥധൂമത്താലല്ലാതെ അയഥാർത്ഥധൂമത്താൽ അഗ്നി സിദ്ധിക്കയില്ല. അപ്രകാരം അസത്തായ അണുവിനാൽ നേത്രവിഷയകമല്ലാത്ത അണു സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ജിജ്ഞാസു: ലോകത്തിൽ പല പല വസ്തുക്കളും, കാര്യപ്പെട്ടിട്ട് പിന്നീട് കാരണമാകുന്നതായി നാം കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ലാതെ ലോകം ഒന്നോടേ കാര്യപ്പെടുന്നതായി നാമാകട്ടെ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാരാകട്ടെ കണ്ടിട്ടും കേട്ടിട്ടുമില്ല. കാണുക എന്നതു ശരീരത്തോടു കൂടിയേ സാധിക്കൂ. ലോകമില്ലെങ്കിൽ ശരീരവുമില്ല. അതിനാൽ ലോകത്തിന്റെ അസദ്ഭാവത്തെ (ഇല്ലായ്മയെ) ശരീരത്തിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലിരുന്നു കണ്ടവരെ ആരെയും നാം കാണുന്നുമില്ല. ആകയാൽ ലോകം എല്ലായ്പോഴും സത്തുതന്നെയാണെന്നു തീരുമാനിക്കാം. അത്രമാത്രമല്ല, ലോകം കാര്യമല്ല, കാരണംതന്നെയാണെന്നുകൂടി തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലേ?

വക്താവ്: കാര്യപ്പെടാത്ത ഒരു കാരണവുമില്ലെന്ന് മുമ്പു തീരുമാനിച്ചു കഴിഞ്ഞതാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഏതു പദാർത്ഥത്തെ നോക്കിയാലും ഒന്നിന്റെ കൂട്ടം, പലതിന്റെ കൂട്ടം എന്ന് രണ്ടുവകയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയല്ലാതെ എങ്ങും ഒരു വസ്തുവുമില്ല. ഘടം ഒന്നിന്റെ കൂട്ടമാണ്. എന്നാൽ മണ്ണിന്റെ സമൂഹമല്ലാതെ ഒരു കാലത്തും ഘടമെന്നൊന്നില്ല. ആ മണ്ണും ഒന്നിന്റെ സമൂഹമായ അണുവിനെക്കൂടാതെ ഉണ്ടാവുകയില്ല. പലതിന്റെ കൂട്ടവും ഇപ്രകാരംതന്നെ. ഓരോ പദാർത്ഥത്തേയും ഇപ്രകാരം പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ അസത്തായിട്ടു പരിണമിക്കും. വസ്ത്രം നൂലായും, നൂലു പഞ്ഞിയായും, പഞ്ഞി അണുവായും, അണു അജ്ഞാനമായും അസത്തായും തീരുന്നു എന്നതു പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാലറിയാവുന്നതാണല്ലോ. അതുപോലെ ഈ സമഷ്ടിലോകവും ഇപ്രകാരമുള്ള നോട്ടത്താൽ അസത്താണെന്നു സ്പഷ്ടമാകും. ഒന്ന് പലത് ഇവയുടെ കൂട്ടമാകട്ടെ കാരണമായിക്കൂടിനിന്നിട്ട് വെവ്വേറെയായിത്തോന്നുന്ന അവസരത്തിൽ കാര്യമെന്നു പറയും. മുമ്പ് അണുവിനെ പൂർവ്വപക്ഷപ്പെടുത്തിപ്പറഞ്ഞതു നോക്കുക. ഇതുകൊണ്ട് ലോകം കാര്യമല്ല; കാരണംതന്നെ എന്ന നിങ്ങളുടെ വാദം യുക്തിക്കോ അനുഭവത്തിനോ ചേർന്നതല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ജിജ്ഞാസു: ലോകം കാര്യപ്പെടുന്നതു കണ്ടവരും കേട്ടവരുമില്ല. അതുകൊണ്ട് ലോകം നിത്യം തന്നെയാണ്.

വക്താവ്: ലോകം സത്തായിട്ട് നിത്യമോ? അതോ അസത്തായിട്ടു നിത്യമോ? സത്തായിട്ടു നിത്യമെങ്കിൽ ആയതൊരുവിധത്തിലും ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ സത്ത് എന്നും നിത്യംതന്നെയാണല്ലോ. അസത്തായിട്ടു നിത്യമാണെങ്കിൽ അസത്തിനെ നിത്യമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു ഫലവുമില്ല. അസത്തായ ശശശ്രൃംഗത്തെ[93] നിത്യമെന്നു പറയുംപോലെതന്നെയാണത്. ലോകം ഒരു കാലത്തും ഇല്ലാത്തതാകയാൽ കാര്യമെന്നാകട്ടെ കാരണമെന്നാകട്ടെ ഒന്നും പറയത്തക്കതല്ല.

ജിജ്ഞാസു: ഇതുവരെയും പറഞ്ഞുപോന്നതുകൊണ്ട് ലോകം അസത്താണെന്നു വന്നാലും ഈ ലോകത്തിലകപ്പെട്ടു സുഖദുഃഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നത് പ്രത്യക്ഷമായിട്ടു കാണുന്നുവല്ലോ. പിന്നെ അസത്തെന്നു പറയുന്നതെങ്ങനെ? അസത്തിന്റെ– ഇല്ലാത്തതിന്റെ – അനുഭവമുണ്ടാകുമോ?

വക്താവ്: സുഖദുഃഖങ്ങളനുഭവിക്കുന്നതാരാണ്? നാംതന്നെ. നാമാര്? മനുഷ്യർ. മനുഷ്യർ കാര്യമോ, കാരണമോ? കാര്യം അസത്താണെന്നു മുമ്പു തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ, കാരണമായ ശരീരാവയവമാകട്ടെ, അവയ്ക്ക് കാരണമായ മാംസം, രക്തം, അസ്ഥി മുതലായവയെ അപേക്ഷിച്ച് കാര്യപ്പെട്ട അസത്താകും. ഇങ്ങനെ ഓരോന്നും – ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ, പ്രാണങ്ങൾ, മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഹങ്കാരം മുതലായ ജീവോപാധികളെല്ലാം – അസത്താകുമ്പോൾ സുഖദുഃഖങ്ങളും അവയോടു ചേരും. അസത്താകുമെന്നു സാരം. അപ്പോൾ ആ സുഖദുഃഖങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളും ഇല്ലാത്തവയാകും. ആ നിലയിൽ 'സുഖദുഃഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്നത് പ്രത്യക്ഷമായിട്ടു കാണുന്നതിനാൽ അസത്ത് എന്നു പറയുന്നതെങ്ങനെയാണ്?' എന്ന ചോദ്യത്തിനേ പ്രസക്തിയില്ലെന്നുവരും.

ജിജ്ഞാസു: കഷ്ടം! ഇതെന്തൊരു വായ്പടമിരട്ടാണ്?[94] സംശയനിവൃത്തി വരുന്നുമില്ലല്ലോ.

വക്താവ്: സ്വപ്നം മുഴുവനും ഇല്ലാത്തതാണല്ലോ. ആ സ്വപ്നത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടിരുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങളും അവയുടെ കാരണമായ സ്വപ്നജഗത്തും ഇല്ലാത്തവ തന്നെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചില്ലയോ? അതുപോലെ ഈ ലോകത്തേയും ഇതിലുള്ള സുഖദുഃഖങ്ങളേയും എന്തുകൊണ്ട് അസത്തെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ?

ജിജ്ഞാസു: ഈ ലോകത്തേയും ഇതിലുള്ള സുഖദുഃഖങ്ങളേയും എപ്പോഴും അറിയുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിനാൽ ഇതെല്ലാം അസത്താണെന്നു പറയുവാൻ ധൈര്യം വരുന്നില്ല.

വക്താവ്: നിങ്ങൾ ലോകത്തേയും അതിൽനിന്ന് ഉണ്ടാകുന്ന സുഖദുഃഖങ്ങളേയും വേണ്ടതുപോലെ അറിയുന്നില്ല. അറിഞ്ഞെങ്കിൽ അതെല്ലാം അസത്തെന്നു പറയുമായിരുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഒരു വസ്തുവിനെ അറിയണമെന്നുള്ളവൻ അതിൽനിന്ന് വേറായിനിന്ന് അറിയേണ്ടതാണ്, കുടത്തിന്റെ സ്വരൂപമറിയുന്നവൻ അതിൽ നിന്നു വേറിട്ടുനില്ക്കുന്നവനാണല്ലോ. അതുപോലെ ദേഹത്രയത്തേയും[95] അതിലെ സുഖദുഃഖാദിവികാരങ്ങളേയും അറിയുന്നവൻ അവയിൽനിന്നു ഭിന്നനും അവയുടെ ദ്രഷ്ടാവുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ഘടദ്രഷ്ടാ ഘടാദ് ഭിന്നഃ
സമ്മതോ ന ഘടോ യഥാ
ദേഹദ്രഷ്ടാ തഥാ ദേഹോ
നാഹമിത്യവധീരയ.[96]

എന്ന പ്രമാണം മുകളിൽ പറഞ്ഞതിനു തെളിവാണ്. സകലത്തേയും ഇപ്രകാരമാണ് അറിയേണ്ടത്. ലോകത്തെ അറിയണമെന്നുള്ളവനും ലോകത്തെ വിട്ടു വേറെ നിന്നറിയണം.

ജിജ്ഞാസു: അങ്ങനെ കണ്ടറിഞ്ഞവർ ഒരുത്തരുമില്ല. കാണുന്നവരെല്ലാം സമഷ്ടിയായ ലോകത്തിന്റെ ഒരംശമായ വ്യഷ്ടിശരീരംകൊണ്ടറിയുന്നതേയുള്ളു. ആ സ്ഥിതിക്ക് ലോകത്തേ വിട്ട് വേറെനിന്നറിഞ്ഞതായിട്ടെങ്ങനെ വകവെയ്ക്കാം?

വക്താവ്: അസത്യമായ സ്വപ്നജഗത്തിൽ ആ ജഗത്തിന്റെ ഒരംശമായ അസത്യശരീരംകൊണ്ട് ആ ജഗത്തിനെ അവിടെക്കാണുമ്പോൾ അതു സത്യമായിത്തോന്നിയാലും, ആ ജഗത്തിനെയും ആ ജഗത്തിന്റെ അംശമായ ശരീരത്തേയും വിട്ടു പ്രത്യേകമിരിക്കുന്ന ഈ ജാഗ്രജ്ജഗത്തിൽ ആ സ്വപ്നജഗത്ത് കാണാതെ അസത്യമായിപ്പോകുന്നില്ലയോ? അതുപോലെ അസത്യമായ ഈ ജാഗ്രജ്ജഗത്തിൽ ഈ ജഗത്തിന്റെ ഒരംശമായ അസത്യശരീരം കൊണ്ട് ഈ ജഗത്തിനെ ഇവിടെക്കാണുമ്പോൾ ഇതു സത്യമായിത്തോന്നിയാലും ഈ ജഗത്തിനേയും ഈ ജഗത്തിന്റെ അംശമായ ശരീര

ത്തേയും വിട്ട് അഖണ്ഡമായിരിക്കുന്ന പരജാഗ്രത്തിൽ - തുര്യാവസ്ഥയിൽ -[97] ഈ ജഗത്തു നശിച്ച് അസത്യമായിപ്പോകുന്നതാണ്.

ജിജ്ഞാസു: ഘടം അസത്താണെന്നു സമ്മതിക്കാം. പക്ഷേ ആ കുശവനേയും സഹകാരികാരണമായ ദണ്ഡചക്രങ്ങളെയും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ എങ്ങനെയാണു് അസത്യമെന്നു പറയുന്നതു്?

വക്താവ്: കുശവനേയും ദണ്ഡചക്രാദികളേയും കാര്യകാരണപക്ഷമായി നോക്കണം. അപ്പോൾ അവയെല്ലാം കാരണരൂപങ്ങളായി മാറി അസത്യമായിത്തന്നെ കലാശിക്കുന്നതായിക്കാണാം. സ്വപ്നത്തിൽ കുശവൻ, ദണ്ഡചക്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഘടാദികളെ നിർമ്മിച്ചതായിക്കണ്ടാലും, ആ കുശവനും ദണ്ഡചക്രാദികളും ഘടാദികളും അവയ്ക്ക് ഉപാദാനകാരണമായ ജഗത്തും അസത്യമാകുന്നതുപോലെ, ഈ ജാഗ്രത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന കുശവനും ദണ്ഡചക്രാദിയും അവകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഘടാദികളും അവയ്ക്ക് ഉപാദാനകാരണമായ ഈ ജഗത്തും അസത്യമാണെന്നു തെളിയും.

ജിജ്ഞാസു: സ്വപ്നപ്രപഞ്ചം സ്വപ്നത്തിൽ സത്യമായിട്ടാണ് അനുഭവപ്പെടുന്നത്. അത് അസത്താണെന്നറിയുന്നത് അതിന്റെ അനുഭവമില്ലാത്ത ജാഗ്രത് കാലത്തിലാണ്. ആ അറിവിനെ വെച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ അനുഭവകാലത്തും ആ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നു ജാഗ്രത്തിൽ തീരുമാനിക്കുന്നത്. അതുപോലെ ഈ ജാഗ്രത് പ്രപഞ്ചം അനുഭവകാലത്തു സത്യമായിട്ടാണ് തോന്നുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ജാഗ്രത്തിന്റെ അനുഭവമില്ലാത്ത സ്വപ്നത്തിലോ സുഷുപ്തിയിലോ ഇതു അസത്താണെന്നു തീരുമാനിക്കപ്പെടുന്നുമില്ല. അതിനാൽ (ജാഗ്രത്തിലോ സ്വപ്നത്തിലോ സുഷുപ്തിയിലോ ഈ ജാഗ്രത്പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെടാത്തതിനാൽ) സ്വപ്നമെന്നപോലെ ഈ ജാഗ്രത്പ്രപഞ്ചം അസത്തെന്നു പറയുന്നതു ശരിയല്ല. സത്തുതന്നെയാണ്.

ജഗത്തും ജഗത്സാക്ഷിയും

വക്താവ്: 'ഒരു വസ്തുവിനെ അറിയണമെന്നുള്ളവർ അതിൽനിന്നു വേറായിനിന്നറിയേണ്ടതാണ്.' എന്നു ഞാൻ മുമ്പേ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. പ്രപഞ്ചമാകട്ടെ ജാഗ്രത്, സ്വപ്നം, സുഷുപ്തി

ഈ മൂന്നു നിലയിലാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. അവയിൽ ഒന്നിന്റെ അനുഭവമുള്ളപ്പോൾ മറ്റുള്ളവയുടെ അനുഭവമില്ല. അതിനാൽ ജാഗ്രദാദി മൂന്നവസ്ഥകൾക്കു പരസ്പരമറിയുവാൻ കഴിവില്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവ മൂന്നും അറിയപ്പെടുന്നുണ്ടുതാനും. അതിനാൽ ജാഗ്രത്പ്രപഞ്ചത്തേയും സ്വപ്നപ്രപഞ്ചത്തേയും സുഷുപ്തി പ്രപഞ്ചത്തേയും അറിയുന്ന ഒരു സാക്ഷിയുണ്ടെന്നും ആ സാക്ഷി സാക്ഷ്യമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു വിലക്ഷണനാണെന്നും തീരുമാനിക്കാം. ആ സാക്ഷിയാണു സ്വപ്ന പ്രപഞ്ചത്തെ പ്രകാശിപ്പിച്ചതും, അതിന്റെ സ്മരണ ജാഗ്രത്തിലുളവാക്കിയതും. അങ്ങനെ അല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചത്തെക്കുറിച്ച് ജാഗ്രത്പ്രപഞ്ചത്തിനറിവുണ്ടാവുകയില്ലായിരുന്നു. ഓരോ പ്രപഞ്ചവും ത്രിപുടി രൂപത്തിലാണല്ലോ നിലനില്ക്കുന്നത്. ജ്ഞാതാവ്, ജ്ഞാനം, ജ്ഞേയം ഇവ മൂന്നും ചേർന്നതാണു ത്രിപുടി. ജാഗ്രത്തിലെ ജ്ഞാതാവും സ്വപ്നത്തിലെ ജ്ഞാതാവും സുഷുപ്തിയിലെ ജ്ഞാതാവും ഒന്നല്ല, മൂന്നാണ്. അവർ അതാതവസ്ഥയിലെ ജ്ഞേയത്തെ മാത്രമേ അറിയുകയുള്ളു. ആകയാൽ ആ ജ്ഞാതാക്കൾക്ക് അന്യോന്യമറിയുവാനൊക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു മൂന്നവസ്ഥകളേയും അറിയുന്ന ഒരു സാക്ഷിയുണ്ടെന്ന് അനുഭവബലംകൊണ്ടു തീരുമാനിച്ചത്. സ്വപ്നപ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു ഭിന്നനായ സാക്ഷി ആ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചവും അസത്താണെന്ന് അറിഞ്ഞതുപോലെ, ഈ ജാഗ്രത്പ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്നു ഭിന്നനായ സാക്ഷിക്ക് ജാഗ്രത്പ്രപഞ്ചത്തേയും അസത്തെന്നറിയുവാൻ കഴിയും. ആ സാക്ഷിഭാവമാണ് തുര്യം. സ്വപ്നപ്രപഞ്ചം ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ അസത്താണെന്നു തെളിഞ്ഞതുപോലെ തുര്യഭാവത്തിൽ ഉണരുന്ന ഒരു ജ്ഞാനിക്ക് സ്വപ്നസുഷുപ്തികൾ മാത്രമല്ല, ഈ ജാഗ്രത്തുപോലും അസത്താണെന്നനുഭവപ്പെടും. ആ അനുഭവബലം വെച്ചുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനികൾക്കു വ്യഷ്ടിരൂപത്തിലും സമഷ്ടിരൂപത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ട എല്ലാ പ്രപഞ്ചവും അസത്തായിട്ടു നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയും.

ജിജ്ഞാസു: ജാഗ്രത്തിൽ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അനുഭവം അല്പംപോലുമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണല്ലോ അത് അസത്താണെന്നു തീരുമാനിച്ചത്. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചാനുഭവം ലേശം

പോലുമില്ലാത്ത ഒരു ഭാവത്തിലെത്താതെ ഈ പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ കഴിയുമോ? അങ്ങനെ പ്രപഞ്ചഭാനമില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയാണോ തുരീയം? പക്ഷേ അത് ആർക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നില്ലല്ലോ. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചം സത്തെന്നുതന്നെ തീരുമാനിക്കുകയല്ലേ വേണ്ടത്?

അവസ്ഥാത്രയവും തുരീയവും

വക്താവ്: നിങ്ങളുടെ ആശങ്ക ശരിയല്ല. തുരീയം അനുഭവരൂപത്തിൽ മൂന്നു കാലത്തുമുണ്ട്. മൂന്നു കാലത്തിലും ഒരുപോലെ നിലനില്ക്കാത്ത പദാർത്ഥത്തെയാണല്ലോ ശാസ്ത്രങ്ങൾ അസത്തെന്നു വ്യവച്ഛേദിച്ചിരിക്കുന്നത്. അവസ്ഥാത്രയരൂപത്തിൽ പ്രപഞ്ചം എപ്പോഴും അനുഭവപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിൽ ആ അവസ്ഥകൾ പരസ്പരം ബാധിക്കപ്പെടുന്നതിനാൽ അസത്തെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. പക്ഷേ ആ മൂന്നവസ്ഥകളുടെയും അനുഭവമില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയുടെ അനുഭവമുണ്ടെങ്കിലേ പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ അസത്താണെന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു എന്നായിരിക്കാം നിങ്ങളുടെ വാദം. അങ്ങനെയൊരവസ്ഥയുണ്ട്; അതാണ് തുരീയം. തുരീയം എന്ന പദത്തിന് നാലാമത്തേത് എന്നാണർത്ഥം. ജാഗ്രത്ത്, സ്വപ്നം, സുഷുപ്തി ഈ മൂന്നവസ്ഥകളെ അപേക്ഷിച്ചാണ് നാലാമത്തേത് – തുരീയം – എന്ന നാമം വന്നുചേരുന്നത്. ജാഗ്രദാദി മൂന്നവസ്ഥകളും ഉണ്ടായി നിലനിന്നു വിലയിക്കുന്നത് യാതൊരിടത്താണോ അതാണ് പ്രജ്ഞാനസ്വരൂപമായ തുരീയം. അവസ്ഥാത്രയരൂപേണ പ്രതിഭാസിക്കുന്ന, ജഗത്തിനധിഷ്ഠാനമായും സാക്ഷിയായും വർത്തിക്കുന്ന, കൂടസ്ഥബ്രഹ്മചൈതന്യത്തേയാണ് ഉപനിഷത്തുകൾ തുരീയമെന്നു പറയുന്നത്. 'ഈ തുരീയം ജാഗ്രദ്രൂപമായ സ്ഥൂലശരീരത്തെ താനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ബഹിഃപ്രജ്ഞനായ വിശ്വനോ, സ്വപ്നരൂപമായ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ താനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന അന്തഃപ്രജ്ഞനായ തൈജസനോ, സുഷുപ്തിരൂപമായ കാരണശരീരത്തെ താനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന പ്രജ്ഞാനഘനനായ പ്രാജ്ഞനോ അല്ല. പിന്നെയോ, അദൃഷ്ടവും അവ്യവഹാര്യവും, അഗ്രാഹ്യവും, അല

ക്ഷണവും, അചിന്ത്യവും, അവ്യപദേശ്യവും, ഏകാത്മപ്രത്യയസാരവും, പ്രപഞ്ചോപശമവും, ശാന്തവും, ശിവവും, അദ്വൈതവുമാണ് ആ തുരീയം. ഇതിനേത്തന്നെയാണ് ആത്മാവെന്നറിയേണ്ടതും.' എന്നു തുരീയത്തെ (ചതുർത്ഥം) മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. തുരീയ രൂപത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന ഈ ആത്മാവിനെ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അദൃഷ്ടപദംകൊണ്ടും, ബുദ്ധിക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അഗ്രാഹ്യപദംകൊണ്ടും അചിന്ത്യപദംകൊണ്ടും, ലക്ഷണംകൊണ്ടു നിർവ്വചിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അലക്ഷണപദംകൊണ്ടും മറ്റും ഉപനിഷത്തു പ്രത്യേകമെടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. തുരീയത്തിൽ പ്രപഞ്ചഭാനമില്ലെന്നും ഭേദമില്ലെന്നും പ്രപഞ്ചോപശമം, അദ്വൈതം എന്ന രണ്ടു പദങ്ങൾകൊണ്ട് ഉപനിഷത്തു സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ശാന്തം, ശിവം എന്ന രണ്ടു പദങ്ങൾ തുരീയഭാവത്തിന്റെ നിർവ്വികാരതയേയും ആനന്ദസ്വരൂപത്തേയുമാണു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ള ലക്ഷണങ്ങൾവഴി തുരീയം സത്തും ചിത്തും ആനന്ദവും അഖണ്ഡവും പൂർണ്ണവുമായ ബ്രഹ്മമാണെന്നും രജ്ജുവിൽ സർപ്പംപോലെ ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ അജ്ഞാനത്താൽ പ്രപഞ്ചം പ്രതിഭാസിക്കയാണെന്നും ഉപനിഷത്ത് ഉപദേശിക്കുന്നതായി മനസ്സിലാക്കണം. ഈ തുരീയാവസ്ഥ അനുഭവമില്ലാത്തതാണെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ വാദവും ശരിയല്ല. എല്ലാറ്റിനേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതും തനിയെ പ്രകാശിക്കുന്നതുമാണ് തുരീയരൂപമായ ആത്മാവ്. ഇത് അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നില്ല എന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. എന്നാൽ എപ്പോഴും ഞാനെന്ന അനുഭവവടിവിൽ ഇതു വിളങ്ങുന്നുണ്ട്. ഉണർവ്വിലും കിനാവിലും ഉറക്കത്തിലും ഒരു മാറ്റവുമില്ലാതെ സാമാന്യബോധസ്വരൂപത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്നതാണ് ആത്മാവ്. അവിദ്യയും അന്തഃകരണവും അതിന്റെ വൃത്തികളും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ബാഹ്യവിഷയങ്ങളും ഈ ആത്മപ്രകാശത്തിലാണു പ്രതിഭാസിക്കുന്നത്. അതിനാൽ തുരീയരൂപത്തിൽ ഉപദേശിക്കപ്പെടുന്ന ആത്മാവ് സത്തുതന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

ജിജ്ഞാസു: ആത്മാവ് സത്തും ചിത്തും ആനന്ദവുമാണെങ്കിൽ അത് എല്ലാവർക്കും അനുഭവപ്പെടാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണ്?

വക്താവ്: അനുഭവസ്വരൂപമാണ് ആത്മാവ്. എല്ലാറ്റിനേയും

അനുഭവപ്പെടുത്തുക – പ്രകാശിപ്പിക്കുക – എന്നുള്ളതാണ് ആത്മാവിന്റെ സ്വഭാവം. അതെങ്ങനെ അനുഭവപ്പെടും, അനുഭവത്തിനു വിഷയമാകും? ഒരുവിധത്തിലും ഒരിക്കലും വിഷയമാകുകയില്ല. തന്നിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട വിഷയങ്ങളിലെല്ലാം സദ്രൂപത്തിലും ചിദ്രൂപത്തിലും ആനന്ദരൂപത്തിലും ആത്മാവു പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അജ്ഞാനം നിമിത്തം ആത്മാവിന്റെ സച്ചിത് സുഖഭാവത്തെ വിസ്മരിച്ച് അജ്ഞാനത്താൽ കല്പിതമായ നാമരൂപങ്ങളെ മാത്രം കാണുന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ ആത്മാനുഭൂതി എല്ലാവർക്കുമുണ്ടാകാത്തത്. അജ്ഞാനം നശിക്കുമ്പോൾ നാമരൂപങ്ങൾ മാറി സർവ്വത്ര സച്ചിത്സുഖരൂപമായ ബ്രഹ്മം പ്രകാശിക്കും.

സമാധിയും ബ്രഹ്മാനുഭവവും

ജിജ്ഞാസു: ഈ ജീവിതത്തിൽ ഒരു മനുഷ്യന് അങ്ങനെയുള്ള ബ്രഹ്മാനുഭവമുണ്ടാകുമോ?

വക്താവ്: തീർച്ചയായും ഉണ്ടാവും. ആ അവസ്ഥയാണു സമാധി.

ജിജ്ഞാസു: സമാധിയിൽ പ്രപഞ്ചം അല്പംപോലും പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെന്നാണോ അവിടുന്നു പറയുന്നത്?

വക്താവ്: അതേ. സമാധിദശയിൽ പ്രപഞ്ചഭാനം അല്പം പോലുമില്ല.

സമാധിയും സുഷുപ്തിയും

ജിജ്ഞാസു: സുഷുപ്തിയിലും പ്രപഞ്ചഭാനമില്ലല്ലോ. അതിനാൽ സുഷുപ്തിയും സമാധിയും തമ്മിലെന്താണ് വ്യത്യാസം?

വക്താവ്: സുഷുപ്തിയിൽ പ്രപഞ്ചത്തിലെ സ്ഥൂലവിഷയങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ബീജഭൂതമായ അവിദ്യ അവിടെ അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആ അവിദ്യയുടെ പരിണാമമാണ് സകല സൂക്ഷ്മസ്ഥൂല പ്രപഞ്ചവിഷയങ്ങളും. ആ വിഷയങ്ങളെല്ലാം സ്വകാരണമായ അവിദ്യയിൽ ലയിക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ് സുഷുപ്തി. അതിനു പ്രളയമെന്നുകൂടി ഒരു പേരുണ്ട്. അതി

നാൽ പ്രപഞ്ചം കാരണരൂപത്തിൽ – അജ്ഞാനരൂപത്തിൽ – സുഷുപ്തിയിലുണ്ടെന്ന് തീരുമാനിക്കാം. ഈ സുഷുപ്തിയിൽനിന്നുണർന്നുവരുന്ന മനുഷ്യൻ, 'ഞാനിതുവരെ ഒന്നുമറിയാതെ ഉറങ്ങി,' എന്നോർക്കാറുണ്ടല്ലോ. ആ ഓർമ്മയ്ക്കു കാരണം സുഷുപ്തികാലത്തിലെ അനുഭവമാണ്. അനുഭവമില്ലാത്ത ഒന്നിനെക്കുറിച്ചു സ്മരിക്കുവാൻ ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. 'ഞാൻ ഒന്നുമറിയാതെ സുഖമായി ഉറങ്ങി.' എന്ന സ്മരണയിൽ 'ഞാൻ' 'ഒന്നുമറിയായ്ക' 'സുഖം' എന്നു മൂന്നു വിഷയങ്ങളുണ്ട്. ഇവയിൽ അറിയായ്ക എന്നതാണ് അജ്ഞാനം (അവിദ്യ). ആത്മാവിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന ആ അവിദ്യതന്നെയാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉപാദാനകാരണമെന്നു വേദാന്തശാസ്ത്രം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. അതിനാൽ കാരണപ്രപഞ്ചമെന്നുകൂടി അവിദ്യയ്ക്കു പേരുപറയാവുന്നതാണല്ലോ. ഈ ദൃഷ്ടിയിൽ, സുഷുപ്തിയിൽ പ്രപഞ്ചാനുഭവമുണ്ട്. ഇല്ലെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ വാദം ശരിയല്ല. എന്നാൽ സമാധിയിൽ സ്ഥൂലപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയോ സൂക്ഷ്മപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയോ കാരണപ്രപഞ്ചത്തിന്റെയോ വിളക്കമില്ല. അവിടെ ബ്രഹ്മസ്വരൂപം മാത്രമാണ് പരിപൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കുന്നത്. ഈ വിവരണംകൊണ്ടു സമാധിയും സുഷുപ്തിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം വ്യക്തമായിക്കാണുമല്ലോ.

ജിജ്ഞാസു: സുഷുപ്തിയും സമാധിയും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മനസ്സിലായി. പക്ഷേ സമാധിയിൽ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രകാശമില്ലെന്നുള്ളതു സമ്മതിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അന്തഃകരണവൃത്തിയുടെ ആത്മാകാരമായ പരിണാമത്തെയാണല്ലോ സമാധിയെന്നു വേദാന്തികൾ വ്യവഹരിക്കുന്നത്. അവിടെ ആത്മാകാരമായി പരിണമിച്ച അന്തഃകരണവൃത്തിയും ആത്മസ്വരൂപവും പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് ആ നിർവ്വചനത്തിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. അന്തഃകരണവൃത്തി, അപഞ്ചീകൃതപഞ്ചഭൂതാത്മകമായ സൂക്ഷ്മപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഒരംശമാണല്ലോ. അതിനാൽ സമാധിയിലും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാംശം പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വരുന്നു. ഈ ദൃഷ്ടിയിൽ സമാധി പ്രപഞ്ചഭാനമില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥയാണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയാണോ?

വക്താവ്: സമാധിവിഷയകമായ അനുഭവമില്ലാത്തതു

കൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾക്കിങ്ങനെ തോന്നുന്നത്. അന്തഃകരണവൃത്തിയുടെ ആത്മാകാരമായ പരിണാമമാണ് സമാധി എന്നു നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. വിഷയങ്ങൾ എങ്ങനെയിരിക്കുമോ ആ വിധം പ്രകാശിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് അന്തഃകരണവൃത്തിയുടെ സ്വഭാവം. ഘടാനുഭവത്തിൽ അന്തഃകരണം ഘടരൂപത്തിലാണ് പ്രകാശിക്കുന്നത്. അവിടെ ഘടവും അന്തഃകരണവും രണ്ടായി പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. അഗ്നി ഇരുമ്പിനോടോ വിറകിനോടോ മറ്റോ ചേർന്നിരിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ ആകൃതിയിലാണല്ലോ പ്രകാശിക്കുന്നത്. അവയെ അപ്പോൾ രണ്ടായി വേർതിരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതുപോലെ അന്തഃകരണവൃത്തിയും വിഷയങ്ങളും അനുഭവകാലത്ത് ഒരേ വടിവിൽ പ്രകാശിക്കും. അവ രണ്ടായി അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. അപ്രകാരം ആത്മാകാരമായ മനോവൃത്തി അനുഭവകാലത്ത് ആത്മവടിവിൽ മാത്രമേ പ്രകാശിക്കുകയുള്ളൂ. പരിച്ഛിന്ന പരമാണുവായ അന്തഃകരണത്തിന് അണുരൂപമായും മഹദ്രൂപ(ബ്രഹ്മരൂപ)മായും പരിണമിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണു വേദാന്തശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. അതിനാൽ സമാധിയിൽ പ്രപഞ്ചം കൂടെ പ്രകാശിക്കുന്നു എന്ന വാദം അനുഭവവിരുദ്ധമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഇനിയും സമാധിയിൽ ആത്മാവിനോടു ചേർന്നു സൂക്ഷ്മപ്രപഞ്ചാംശമായ അന്തഃകരണവൃത്തികൂടി പ്രകാശിക്കുന്നു എന്ന വാദം അനുഭവവിരുദ്ധമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഇനിയും സമാധിയിൽ ആത്മാവിനോടു ചേർന്നു സൂക്ഷ്മപ്രപഞ്ചാംശമായ അന്തഃകരണവൃത്തികൂടി പ്രകാശിക്കുന്നു എന്ന വാദത്തേക്കുറിച്ചുകൂടി അല്പം ചിന്തിക്കാം.

സമാധിഭേദം

സവികല്പസമാധിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിങ്ങളുടെ ആശങ്ക കുറച്ചു ശരിയാണ്. ഗുരുമുഖത്തുനിന്ന് ''തത്ത്വമസി'' മഹാവാക്യം ശ്രവിച്ച് 'അഹംബ്രഹ്മാസ്മി' (ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു) എന്നു നിരന്തരം ധ്യാനിക്കുന്ന മുമുക്ഷുവിന് ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തിയുണ്ടാക്കുന്ന അവസ്ഥയാണ് സവികല്പസമാധി. ഈ സമാധിയിൽ ''ഞാൻ'' ധ്യാതാവും, ''ബ്രഹ്മം'' ധ്യേയവും, ''ആകുന്നു''

എന്ന ഭാവന ധ്യാനവുമാണ്. ആകയാൽ ത്രിപുടിയുണ്ടെന്നു കാണാം. ''അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി'' എന്ന ശബ്ദത്തേ ആശ്രയിച്ചുള്ള ഈ സമാധിക്ക് 'ശബ്ദാനുവിദ്ധസവികല്പസമാധി'യെന്നുകൂടി ഒരു പേരുണ്ട്. ഈ സമാധിയുടെ പരിപക്വതയിൽ ''അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി'' എന്നുള്ള മഹാവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം ചിന്തിക്കാതെ തന്നെ ചിത്തവൃത്തി ബ്രഹ്മാകാരമായി പരിണമിക്കും. ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു ശബ്ദാനനുവിദ്ധസവികല്പസമാധി എന്നാണു നാമകരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഈ രണ്ടു സമാധിയിലും ത്രിപുടിയുണ്ട്. എന്നാലും വിവേകികൾ ഘടശരാവാദികളെ[98] മൃത്തായി അറിയുന്നതുപോലെ ആ ത്രിപുടിയെ ഏകമായ ബ്രഹ്മമായി ആ സമാധികളിലും അറിയുന്നുണ്ട്. ഈ സവികല്പസമാധിയുടെ അഭ്യാസബലംകൊണ്ട്, ധ്യാനിക്കുന്നവൻ, ധ്യാനിക്കൽ ഈ രണ്ടവസ്ഥകളേയും ഉപേക്ഷിച്ച് ചിത്തം ധ്യേയമായ സച്ചിത്സുഖബ്രഹ്മത്തിന്റെ വടിവിൽ മാത്രം പ്രകാശിക്കും. ആ അനുഭൂതികൊണ്ടു തന്നെ അവിദ്യാനാശവും ബ്രഹ്മാത്മൈക്യനിർണ്ണയവും സിദ്ധിക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെ സിദ്ധിച്ച ജ്ഞാനിക്ക് ത്രിപുടിപോലും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായിട്ടേ അനുഭവപ്പെടുകയുള്ളു. എന്നാൽ നിർവ്വികല്പ സമാധിയിൽ ത്രിപുടിയില്ല. സവികല്പസമാധികൊണ്ടു ബ്രഹ്മവിത്തായിത്തീർന്ന ജ്ഞാനി മനോനാശവും വാസനാക്ഷയവും വരുത്തി ജീവന്മുക്തി സുഖത്തിനുവേണ്ടി പരിശ്രമിക്കാറുണ്ട്. അതിനുള്ള ഉപായം നിർവ്വികല്പസമാധിയാണ്. സവികല്പസമാധിയുടെ പക്വതയിൽ നിർവികല്പസമാധിയുണ്ടാകും. ഈ നിർവികല്പസമാധിയിൽ പ്രപഞ്ചഭാനം ഒട്ടുംതന്നെ ഉണ്ടാവുകയില്ല. ബ്രഹ്മസ്വരൂപം മാത്രമാണ് ഈ സമാധിയിൽ പ്രകാശിക്കുന്നത്. നിർവികല്പസമാധിയിൽനിന്നു വ്യുത്ഥാനാവസ്ഥയിലേയ്ക്കു[99] വരുന്ന ജ്ഞാനിക്ക് അവസ്ഥാത്രയരൂപത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നനുഭവപ്പെടും. ''ഇതുവരെ താൻ സമാഹിതനായിരുന്നു,'' എന്നും ''അപ്പോൾ ഒരു വിധത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചാവസ്ഥയും അനുഭവപ്പെടാതെ അഖണ്ഡവും അനിർവചനീയവുമായ സച്ചിദാനന്ദഭാവത്തിൽതന്നെയാണ് താൻ വർത്തിച്ചിരിക്കുന്നത്'' എന്നും, സ്മരണയിൽ വരികയും, അതോടൊപ്പം ''ഇപ്പോഴും താൻ ആ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണ്,'' എന്നുള്ള പ്രത്യഭിജ്ഞാനമുണ്ടാകുകയും

ചെയ്യും. അതിനാൽ ജാഗ്രദ്ഭാവത്തിൽ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചം നശിക്കുകയും അത് അസത്താണെന്നു ബോധിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തതുപോലെ നിർവ്വികല്പസമാധിയിൽ ജാഗ്രത് സ്വപ്നസുഷുപ്തിരൂപത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചം മുഴുവൻ നശിക്കുകയും ആ അനുഭവബലത്താൽ വ്യുത്ഥാനദശയിൽ പ്രപഞ്ചം ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു വിഷയമായാൽപോലും അസത്താണെന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുവാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും.

ജിജ്ഞാസു: നിർവ്വികല്പസമാധി അദ്വൈതാത്മ ഭാവനാരൂപമാണ്. അതിൽ ഭാവനയുള്ളതിനാൽ അന്തഃകരണവൃത്തി - ത്രിപുടി - യുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ അവസ്ഥയിൽ പ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മവും പ്രകാശിക്കുന്നു എന്നൂഹിക്കാം.

വക്താവ്: അദ്വൈതബ്രഹ്മാകാരമായ അന്തഃകരണവൃത്തിയോടുകൂടിയ സമാധിയാണ് 'അദ്വൈത ഭാവനാരൂപനിർവ്വികല്പസമാധി'യെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്. അതിൽ അതിസൂക്ഷ്മമായ അന്തഃകരണവൃത്തിയുണ്ടെങ്കിലും അപ്പോൾ അത് അനുഭവപ്പെടുകയില്ല. പക്ഷേ ആ സമാധി മുഖ്യമല്ല. അദ്വൈതബ്രഹ്മാവസ്ഥാനരൂപമായ നിർവ്വികല്പസമാധിയാണു മുഖ്യം. അദ്വൈതബ്രഹ്മഭാവനാരൂപമായ നിർവ്വികല്പസമാധിയുടെ അഭ്യാസബലംകൊണ്ട് ആ അവസ്ഥയിൽ അന്തഃകരണവൃത്തി നശിക്കും. അപ്പോൾ അന്തഃകരണവൃത്തിരഹിതമായ അദ്വൈതബ്രഹ്മാവസ്ഥാന രൂപനിർവ്വികല്പസമാധി പ്രകാശിക്കും.[100] പഴുത്ത ഇരുമ്പു കഷണത്തിൽ ജലബിന്ദുക്കൾ വീണു നശിക്കുന്നതുപോലെ അദ്വൈതബ്രഹ്മാവസ്ഥാനരൂപനിർവ്വികല്പസമാധിയിൽ അന്തഃകരണവൃത്തി ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആത്മാവ് അന്തഃകരണവൃത്തിയോടുകൂടാതെ അഖണ്ഡമായും സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപബ്രഹ്മമായും പ്രകാശിക്കും. ഈ നിലയാണു മുഖ്യമായ സമാധി. ബ്രഹ്മഭാവനാരൂപനിർവ്വികല്പസമാധി സാധനയും ബ്രഹ്മാവസ്ഥാനരൂപനിർവികല്പസമാധി ആ സാധനയുടെ ഫലവുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണതു മുഖ്യമെന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതുപോലെ ശബ്ദാനുവിദ്ധസവികല്പസമാധി സാധനയും ശബ്ദാനനുവിദ്ധസവികല്പസമാധി അതിന്റെ ഫലവുമാകുന്നു. അപ്രകാരം സവികല്പസമാധി സാധനയും നിർവ്വികല്പസമാധി ഫലവുമാണെന്നുകൂടി അറി

യണം. ഇങ്ങനെ തത്ത്വമസ്യാദിമഹാവാക്യങ്ങൾ[101] ശ്രവിച്ച് ധ്യാനാഭ്യാസപാടവത്താൽ സവികല്പസമാധി പക്വമായതിനുശേഷം നിർവ്വികല്പസമാധി ഉറയ്ക്കുമ്പോൾ പ്രപഞ്ചഭാനം നിശ്ശേഷമറ്റ പൂർണ്ണമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായി ജ്ഞാനി പ്രകാശിക്കും. ആ അനുഭൂതി സിദ്ധിച്ച പുരുഷന് ഭൂതഭവിഷ്യദ്വർത്തമാനകാലങ്ങളിലും (പ്രപഞ്ചം, ലോകം) ഉണ്ടായിട്ടുമില്ല, ഉണ്ടാകുകയുമില്ല. ഉണ്ടാകുന്നുമില്ല, 'സർവ്വം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മ',[102] 'ഈശാവാസ്യമിദം സർവ്വം'[103] എന്നു തുടങ്ങിയ ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങൾ അങ്ങനെയുള്ള ജ്ഞാനികളുടെ അനുഭൂതിയെയാണ് വിളംബരം ചെയ്യുന്നത്.

ജിജ്ഞാസു: 'സർവ്വം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മ', 'ഈശാ വാസ്യമിദം സർവ്വം' എന്നീ മന്ത്രങ്ങളിൽ 'ഇദം' (ഇത്) എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചത്തെയാണല്ലോ കുറിക്കുന്നത്. പ്രത്യക്ഷമായിക്കാണുന്ന ഒന്നിനെയാണല്ലോ 'ഇദം' ശബ്ദംകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. അതിനാൽ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായ പ്രപഞ്ചത്തെ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായി ധ്യാനിക്കണമെന്നുള്ള ഉപദേശമാണ് ആ വാക്യങ്ങളിലുള്ളതെന്നു തീരുമാനിക്കരുതോ? സാളഗ്രാമത്തെ വിഷ്ണുവായി ഉപാസിക്കുന്നതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തെ ബ്രഹ്മമായി ഉപാസിക്കുന്നത് ദ്വൈതഭാവത്തിലിരുന്നുകൊണ്ടാണ്. ഈ ദൃഷ്ടിയിൽ നോക്കിയാൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സത്തയെ സമ്മതിക്കുന്നു എന്നു കാണാം.

വക്താവ്: വേദാന്തശാസ്ത്രരഹസ്യം അറിയാത്തതുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങൾക്കിങ്ങനെ വികല്പമുണ്ടാകുന്നത്. ഉത്തമനായ ആചാര്യന്റെ അനുഗ്രഹവും സഹായവും കൂടാതെ വേദാന്തശാസ്ത്രം തനിയേ പഠിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കെല്ലാം ഇതുപോലെയുള്ള സന്ദേഹങ്ങളുണ്ടാവുക പതിവാണ്.[104] അവർക്ക് ഉപനിഷന്മന്ത്രങ്ങളുടെ വാച്യാർത്ഥം മാത്രം ഗ്രഹിക്കാനേ കഴിയുകയുള്ളു. പാണ്ഡിത്യാഭിമാനം കൂടുക നിമിത്തം ഒരു സദ്ഗുരുവിനെ ഉപസദിച്ച്[105] ശ്രവണാദികൾകൊണ്ടു ബ്രഹ്മതത്ത്വാവധാരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ആഗ്രഹമുണ്ടാവുകയില്ല. അങ്ങനെയുള്ളവർക്ക്, സർവ്വബന്ധനാശകമായ വേദാന്തശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യം ബന്ധകരമായിട്ടേ കലാശിക്കുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് "അസമ്പ്രദായവിത് സർവ്വശാസ്ത്രവിദപി മൂർഖവദുപേക്ഷണീയഃ" എന്നു

ശ്രീശങ്കരഭഗവത്പാദർ ഗീതാഭാഷ്യത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുപോയത്. ഇതങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ. നമുക്കു പ്രകൃതത്തിലേയ്ക്കു കടക്കാം.

അദ്ധ്യാരോപാപവാദങ്ങളും ജഗന്മിഥ്യാത്വവും

'സർവ്വം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മ', 'ഈശാവാസ്യമിദം സർവ്വം' ഇവ പ്രപഞ്ചത്തെ ബ്രഹ്മമായി ധ്യാനിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങളാണെന്നുള്ള നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം ഒരു വിധത്തിലും സാധുവല്ല. എന്തെന്നാൽ പ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മവും രണ്ടാണെന്നുള്ള സൂചന ആ വാക്യങ്ങളിൽ അല്പംപോലുമില്ല. മുമ്പ്, പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായിരുന്ന പ്രപഞ്ചം സത്യമല്ലെന്നും അതു ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെന്നും വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ് പ്രസ്തുതവാക്യങ്ങൾവഴി ഋഷികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അദ്ധ്യാരോപം, അപവാദം എന്നു രണ്ടു പ്രക്രിയകൾ വഴിയാണ് ഋഷികൾ പ്രപഞ്ച സദ്ഭാവത്തെ നിഷേധിച്ച് ആ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഒരു വസ്തുവിൽ അതിന്റേതല്ലാത്ത ധർമ്മങ്ങൾ ആരോപിക്കുന്നതാണ് അദ്ധ്യാരോപം. അതിനു കാരണം അജ്ഞാനമാണ്. രജ്ജുവിൽ സർപ്പവും, ശുക്തിയിൽ രജതവും ആരോപിക്കുന്നത് അജ്ഞാനംകൊണ്ടാണല്ലോ. അതുപോലെ അനാദിയായ അവിദ്യനിമിത്തം സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചത്തെ കല്പിക്കുന്നത് അദ്ധ്യാരോപമാകുന്നു. അധിഷ്ഠാനമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ബോധമുണ്ടാകാത്തിടത്തോളം കാലം അതിൽ ആരോപിതമായ പ്രപഞ്ചം സത്യമായിട്ടേ ജീവനു വിശ്വസിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഈ അദ്ധ്യാരോപവും ജീവനും ജീവന്റെ വിശ്വാസവും ഇവയ്ക്കെല്ലാം കാരണഭൂതമായ അവിദ്യയും അതിനെ നിമിത്തമാക്കിയുള്ള വ്യവഹാരങ്ങളും അനാദിയാണ്. അവിദ്യയും തത്കാര്യങ്ങളും നശിച്ച് ബ്രഹ്മസ്വരൂപാവബോധമുണ്ടാവാതെ ജീവന് അനർത്ഥനിവൃത്തിയും ആനന്ദപ്രാപ്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അതിനാൽ ജീവന്റെ അവിദ്യാകൃതമായ അനർത്ഥത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വ്യാവഹാരികസത്തയെ സമ്മതിച്ചുകൊണ്ട് അതിന്റെ സൃഷ്ടിക്രമത്തെ

ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ആ പ്രതിപാദനത്തിന് അദ്ധ്യാരോപതന്ത്രമെന്നു പറയുന്നു. പ്രപഞ്ചകല്പനയ്ക്ക് അധിഷ്ഠാനവും അവിദ്യാശബളിതവുമായ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉപാദാനകാരണവും നിമിത്തകാരണവുമായി സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഉപനിഷത്തിൽ സൃഷ്ടിപ്രക്രിയ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തവും അവിദ്യയുടെ പരിണാമവുമാണ്[106] ഈ പ്രപഞ്ചം. വ്യവഹാരദശയിൽ ബ്രഹ്മത്തെ കാരണമായും പ്രപഞ്ചത്തെ കാര്യമായും വേദാന്തശാസ്ത്രം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. കാര്യത്തിനു കാരണത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായ സത്തയില്ലെന്നുള്ള ന്യായമനുസരിച്ചു ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു വിവർത്തമായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണപ്രപഞ്ച വിഷയങ്ങളെയെല്ലാം യഥാക്രമം തത്തത്കാരണങ്ങളിൽ ലയിപ്പിച്ച് എല്ലാം ഒടുവിൽ സർവ്വകാരണകാരണമായ ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ അടങ്ങുന്നതായിക്കാണിക്കുന്ന ലയപ്രക്രിയയ്ക്ക് അപവാദമെന്നു പറയുന്നു. ഈ അപവാദതന്ത്രം ജഗത്തിന്റെ മിഥ്യാത്വത്തേയും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തേയുമാണ് ബോധിപ്പിക്കുന്നത്. ബ്രഹ്മസ്വരൂപബോധമുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിൽ കല്പിച്ച പ്രപഞ്ചം ബാധിക്കപ്പെട്ട് ബ്രഹ്മമായിത്തന്നെ പ്രകാശിക്കും. രജ്ജുസ്വരൂപബോധത്തിൽ അതിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സർപ്പം രജ്ജുവായിത്തന്നെ പ്രകാശിക്കുന്നു എന്നത് അതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

ആത്മജ്ഞാനവും അവിദ്യാനാശവും

അജ്ഞാനവും തത്കാര്യങ്ങളും ജ്ഞാനംകൊണ്ടേ നശിക്കുകയുള്ളു. വസ്തുസ്വരൂപാവധാരണമാണ് ജ്ഞാനം. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ അന്തഃകരണവൃത്തി വ്യാപിച്ച് ആ വസ്തുവിന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നതാണ് ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വരൂപം. വേദാന്തവിചാരംകൊണ്ടു ബ്രഹ്മാകാരമായിത്തീർന്ന അന്തഃകരണവൃത്തിയാണ് ബ്രഹ്മജ്ഞാനം. ആ വൃത്തിയുടെ ഉദയത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചും അതിന്റെ സ്വരൂപത്തെ മറച്ചും ഇരുന്നതായ അവിദ്യയും തത്കാര്യങ്ങളും ബാധിക്കപ്പെടുന്നു. അപ്പോൾ ആരോപിതമായ പ്രപഞ്ചം

ബ്രഹ്മത്തോട് ഐക്യപ്പെടുന്നു. ഈ ഐക്യത്തിന് 'ബോധസാമാനാധികരണ്യം' എന്നാണ് വേദാന്തശാസ്ത്രം സംജ്ഞ നൽകിയിരിക്കുന്നത്. കുറ്റിയുടെ അറിവുണ്ടാകുമ്പോൾ അതിൽ തോന്നിയ കള്ളൻ ആ കുറ്റിയോടൈക്യപ്പെടുന്നത് – കുറ്റിമാത്രമായിക്കാണപ്പെടുന്നത് – ബാധസാമാനാധികരണ്യത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തമാകുന്നു. അതുപോലെ ബ്രഹ്മസ്വരൂപ ബോധമുണ്ടായപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായിരുന്ന പ്രപഞ്ചം ബാധിച്ച് ബ്രഹ്മമായിത്തീരുന്നു. ഈ അനുഭൂതിയേയാണ് 'സർവ്വം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മ', 'ഈശാവാസ്യമിദം സർവ്വം' മുതലായ ശ്രുതിവാക്യങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. അതിനാൽ പ്രസ്തുത വാക്യങ്ങൾ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ സ്ഥാപിക്കുകയല്ല, അപവദിക്കുകയാണ്, നിഷേധിക്കുകയാണ്, ചെയ്യുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

'സോഽകാമയത ബഹു സ്യാം പ്രജായേയേതി'[107] 'തദാത്മാനം സ്വയമകുരുത്'[108] 'തസ്മാദ്വാ ഏതസ്മാദാത്മന ആകാശഃ സംഭൂതഃ'[109] തുടങ്ങിയ സൃഷ്ടിപ്രതിപാദകങ്ങളായ വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ അദ്ധ്യാരോപതന്ത്രത്തിൽപ്പെട്ടതും, 'ആത്മനി വിദിതേ സർവ്വം വിദിതം ഭവതി'[110] 'ഇദം സർവ്വം യദയമാത്മാ'[111] 'ആത്മൈവേദം സർവ്വം'[112] 'ബ്രഹ്മൈവേദം സർവ്വം',[113] 'നാന്യോഽതോഽസ്തി ദ്രഷ്ടാ'[114] 'ഐതദാത്മ്യമിദം'[115] 'സർവ്വം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മ'[116] തുടങ്ങിയ വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ അപവാദതന്ത്രത്തിൽപ്പെട്ടതുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ സംശയമെല്ലാം തീർന്ന് ആത്മവിശ്രാന്തി മനുഭവിക്കാനുള്ള ഭാഗധേയമുണ്ടാകും.

ജിജ്ഞാസു: അല്ലയോ മഹാത്മാവേ! അജ്ഞാനനാശകവും ആത്മജ്ഞാനപ്രദവുമായ അവിടുത്തെ പ്രവചനങ്ങൾ കേൾക്കുവാനിടയായത് ഈയുള്ളവന്റെ പൂർവ്വപുണ്യപരിപാകംകൊണ്ടാണെന്നു കരുതുന്നു. യോഗവേദാന്ത ശാസ്ത്രങ്ങൾ കുറെയെല്ലാം ഞാൻ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉപനിഷത്തുകളിൽ സൃഷ്ടിപ്രക്രിയ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ സ്ഥാപിക്കാനാണെന്നത്രേ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നത്. എന്നാൽ അവിടുത്തെ തിരുവായ്മൊഴികളിൽനിന്നാണ് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മിഥ്യാത്വത്തേയും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സത്സ്വരൂപത്തേയും ബോധിപ്പിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യമേ വേദാന്തപ്രതിപാദിതമായ സൃഷ്ടിപ്രക്രിയയ്ക്കുള്ളു എന്നു

മനസ്സിലായത്. അതുപോലെ സജാതീയവിജാതീയസ്വഗതഭേദരഹിതവും[117] സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപവുമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് തദ്ഭിന്നമായ പ്രപഞ്ചമുണ്ടാകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും അങ്ങനെ ഉണ്ടായി എന്നു തോന്നുന്നത് രജ്ജുസർപ്പംപോലെ അവിദ്യാ കല്പിതമാകുകയേ ഉള്ളു എന്നും അവിടുത്തെ കാരുണ്യംകൊണ്ട് എനിക്കു ബോധിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

പ്രത്യക്ഷപ്രമാണംകൊണ്ടോ അനുമാനപ്രമാണംകൊണ്ടോ ശബ്ദപ്രമാണംകൊണ്ടോ ഈ ലോകം സത്താണെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും ഞാൻ ഇപ്പോഴാണറിഞ്ഞത്. പ്രത്യക്ഷപ്രമാണം അതിനു വിഷയമാകുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ വർത്തമാനകാലസ്ഥിതിയെ മാത്രമേ ബോധിപ്പിക്കുന്നുള്ളു. അത്രമാത്രംകൊണ്ട് ഭൂതകാലത്തും ഭാവികാലത്തും ആ വിഷയങ്ങളുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. മൂന്നു കാലത്തും ബാധിക്കപ്പെടാത്ത പദാർത്ഥമേ സത്താകുകയുള്ളു. അപ്രകാരമുള്ള വസ്തുവിന്റെ ബോധമുളവാക്കാൻ പ്രത്യക്ഷപ്രമാണം പര്യാപ്തമല്ലാത്തതിനാൽ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായ പ്രപഞ്ചം സത്തല്ലെന്നു എനിക്കു മനസ്സിലായി. സത്തല്ലാത്ത – അസത്തായ – പ്രത്യക്ഷവസ്തുക്കളെ വെച്ചുകൊണ്ട് സത്താണ് പ്രപഞ്ചമെന്നുള്ള അനുമാനവും ശരിയല്ലെന്നു ഞാനറിഞ്ഞു. 'ഈ ഭൂതങ്ങൾ ആനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നുണ്ടായി, അതിൽത്തന്നെ നിലനിന്ന് ഒടുവിൽ അതോടുചേർന്ന് അതിൽതന്നെ ലയിക്കുന്നു'[118] എന്നു തുടങ്ങിയ ശ്രുതിവാക്യങ്ങൾ ഈ ജഗത്ത് ഉത്പത്തിനാശങ്ങളുള്ളതാണെന്നും അതു ബ്രഹ്മത്തിലുണ്ടായി അതിൽ നിലനിന്ന് അതിൽതന്നെ ലയിക്കുന്നതാണെന്നും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ശ്രുതിപ്രമാണവും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ സമ്മതിക്കുന്നില്ലെന്നെനിക്കറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതിനാൽ ബ്രഹ്മം സത്താണെന്നും പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നുമുള്ള പരമാർത്ഥം അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹംകൊണ്ടു എനിക്കിന്നു ബോദ്ധ്യമായി.

എന്നാലും അവിദ്യാവിഷയകങ്ങളായ ചില സന്ദേഹങ്ങൾ ഇപ്പോഴും അവശേഷിക്കുന്നുണ്ട്. അവകൂടി പരിഹരിച്ചുതരാൻ കാരുണ്യമുണ്ടാകണമെന്ന് ഞാൻ ഭക്തിപൂർവ്വം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

അവിദ്യയും മായയും

വക്താവ്: ആ സന്ദേഹങ്ങളെന്തെല്ലാമാണ്? കേൾക്കട്ടെ.

ജിജ്ഞാസു: അവിദ്യയും മായയും ഒന്നാണെന്നു വേദാന്തികളിൽതന്നെ ചില ആചാര്യന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോൾ മറ്റുചിലർ അവ രണ്ടും രണ്ടാണെന്നഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നു. ഇതിലേതാണ് ശരിയായിട്ടുള്ളത്?

വക്താവ്: രണ്ടു പക്ഷവും ശരിയാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ ത്രിഗുണങ്ങളുടെ ആധിക്യമനുസരിച്ച് മായയുടെ സത്ത്വഗുണപ്രധാനവും ഈശ്വരോപാധിയുമായ അംശത്തിനു 'മായ'യെന്നും, രജോഗുണപ്രധാനവും ജീവോപാധിയുമായ അംശത്തിന് 'അവിദ്യ'യെന്നും തമോഗുണ പ്ര"ധാനവും പഞ്ചഭൂതങ്ങൾക്കു കാരണവുമായ അംശത്തിന് 'താമസി'യെന്നുമുള്ള സംജ്ഞകൾ ചില വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ അദ്വൈതാചാര്യന്മാരിൽ പ്രധാനികളെല്ലാം തന്നെ, മായയും അവിദ്യയും ഒന്നാണെന്ന് – പര്യായപദങ്ങളാണെന്നു – സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളവരാണ്. ശുദ്ധബ്രഹ്മത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്ന മൂലപ്രകൃതിയാണു മായ. നിഷ്കളവും നിഷ്ക്രിയവും പൂർണ്ണവുമായ ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ നാനാതരത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചപ്രതീതി ഉളവാക്കുന്നതിനാൽ – പൊരുത്തമില്ലാത്തിടത്തു പൊരുത്തമുണ്ടെന്നു തോന്നിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ – മായയെന്നും, വിദ്യകൊണ്ടു നശിക്കുന്നതിനാൽ അവിദ്യയെന്നും, ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കുന്നതിനാൽ തമസ്സ് എന്നും, പ്രപഞ്ചത്തിനു കാരണമായതിനാൽ പ്രകൃതി എന്നും, ബ്രഹ്മത്തെ വിപരീതമായി – പ്രപഞ്ചമായി – അറിയിക്കുന്നതിനാൽ അജ്ഞാനം എന്നും ആ മൂലപ്രകൃതി ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രതിപാദനത്തിൽ നിന്ന് അവിദ്യയും മായയും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കാണുമല്ലോ.

ബ്രഹ്മവും മായയും

ജിജ്ഞാസു: അതു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ, ബ്രഹ്മം സജാതീയവിജാതീയസ്വഗതഭേദരഹിതമായ പൂർണ്ണവസ്തുവാണല്ലോ. ആ നിലയ്ക്കു മായയേക്കൂടി അംഗീകരിച്ചാൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ

പൂർണ്ണതയ്ക്കും ഏകതയ്ക്കും തദ്വാരാ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിനും ഹാനി സംഭവിക്കുകയില്ലേ?

വക്താവ്: ഒരിക്കലും ഹാനി സംഭവിക്കുകയില്ല. മായ, പ്രപഞ്ചം എന്നപോലെ മിഥ്യയാണ്. മിഥ്യാവസ്തുവിന് തദധിഷ്ഠാനമായ സത്പദാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വികാരവും ജനിപ്പിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കാനൽജലംകൊണ്ടു കാനൽപ്രദേശം നനയാറില്ലല്ലോ? അതിനാൽ മായയെ അംഗീകരിച്ചതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഏകത്വത്തിനും പൂർണ്ണതയ്ക്കും അദ്വൈതസിദ്ധാന്തത്തിനും ഒരു കോട്ടവും സംഭവിക്കയില്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

മായയും അനാദിവാദവും

ജിജ്ഞാസു: മായ, പ്രപഞ്ചംപോലെ മിഥ്യയാണോ? വേദാന്തികൾ മായ അനാദിയാണെന്നു പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. അനാദിവസ്തു അനന്തമായിരിക്കണമെന്നുകൂടി നിയമമില്ലേ? ആ നിലയിൽ മായ സത്തായിരിക്കണമല്ലോ.

വക്താവ്: മായ പ്രപഞ്ചമെന്നപോലെ മിഥ്യതന്നെയാണ്. അനാദിവസ്തു അനന്തമാകണമെന്നു നിയമമില്ല. നൈയ്യായികന്മാർ പ്രാഗഭാവത്തെ അനാദിയായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന് അന്തം – നാശം – ഉണ്ടെന്നുകൂടി അവർ സമ്മതിക്കുന്നു. അതുപോലെ വേദാന്തികൾ മിഥ്യാവസ്തുവായ മായയേയും തത്കാര്യങ്ങളേയും അനാദിയായിട്ടും സാന്തമായിട്ടുമാണ് അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. എപ്പോൾ? എങ്ങനെ? എവിടെ നിന്ന്? ഉണ്ടായി എന്നറിയാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണു മായ അനാദി എന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

ജിജ്ഞാസു: ബ്രഹ്മത്തിൽ നിന്നു മായ ഉണ്ടായി എന്നു പറയരുതോ? ചില പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ അങ്ങനെ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ.

വക്താവ്: ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് മായ ഉണ്ടായി എന്ന വാദം പ്രമാണവിരുദ്ധമാണ്. ബ്രഹ്മം അസംഗവും ക്രിയാരഹിതവും നിർവികാരവുമാകുന്നു. അതിൽനിന്ന് മായ ഉണ്ടായി എന്നു പറഞ്ഞാൽ കാരണമായ ആ ബ്രഹ്മത്തിനു വികാരമുണ്ടെന്നുകൂടി പറ

യേണ്ടിവരും. അതു വേദാന്തസിദ്ധാന്തത്തിനു വിരുദ്ധമാണല്ലോ. ഇനി ജീവനിൽ നിന്നോ ഈശ്വരനിൽ നിന്നോ മായയുണ്ടാക രുതോ? എന്നൊരു ചോദ്യം വരാം. ആ ചോദ്യവും വേദാന്തസിദ്ധാ ന്തത്തിനു ചേർന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ ജീവനും ഈശ്വരനും മായാ കാര്യങ്ങളാണ്. ഈ മായയില്ലെങ്കിൽ ജീവന്റെയും ഈശ്വരന്റെയും സ്വരൂപംതന്നെ സിദ്ധിക്കയില്ല. അതിനാൽ മായ ഒന്നിൽനിന്നും ഒരു കാലത്തും ഉണ്ടായതല്ല. കാലവും ദേശവുംപോലും മായാകാര്യ മാണ്. ഇത്രയുംകൊണ്ട് മായ ഒരു വസ്തുവിൽനിന്നു ഒരു കാല ത്തുണ്ടായി എന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്തതി നാലും പ്രപഞ്ചപ്രതീതിക്ക് ഉപാദാനകാരണമായി അംഗീകരിക്ക പ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനാലും അനാദി എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ അവിദ്യ മാത്രമല്ല; ബ്രഹ്മം, ഈശ്വരൻ, ജീവൻ, അവിദ്യയും ബ്രഹ്മവും തമ്മി ലുള്ള സംബന്ധം, ഈ അനാദിവസ്തുക്കൾ തമ്മിലുള്ള ഭേദം, ഇവ അഞ്ചുംകൂടി അനാദിയാകുന്നു. എന്നാൽ ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്ക്കാര ത്തിൽ, ബ്രഹ്മമൊഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം ബാധിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതു കൊണ്ടു ബ്രഹ്മം മാത്രം അനാദിയും അനന്തവും ബാക്കിയെല്ലാം അനാദിയും സാന്തവുമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കണം. ഈ സാന്തവ സ്തുക്കൾ ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിതങ്ങൾ മാത്രമാണ്.

മായയും ശക്തിവാദവും

ജിജ്ഞാസു: ബ്രഹ്മശക്തിയാണു മായയെന്നു ചില ആചാ ര്യന്മാർ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ. ആ ദൃഷ്ടിയിൽ ബ്രഹ്മമെന്നപോലെ ബ്രഹ്മശക്തിയും സത്താണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടയോ?

വക്താവ്: ശുദ്ധവും നിർഗുണവും നിരാകാരവുമായ ബ്രഹ്മ ത്തിൽനിന്ന് അശുദ്ധവും സഗുണവും സാകാരവുമായ ജഗത്തു ണ്ടാവുകയില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള ജഗത്തുള്ളതായിത്തോ ന്നുന്നുമുണ്ട്. അതിനൊരു കാരണവും വേണം. അതിനാൽ ജഗ ത്തിനെ ഉത്പാദിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഒരു ശക്തിയു ണ്ടെന്നും അതു ബ്രഹ്മത്തിലടങ്ങിയിരിക്കയാണെന്നും അനുമാന പ്രമാണംകൊണ്ടു ചില ആചാര്യന്മാർ സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതനു സരിച്ചു മായയെ ബ്രഹ്മശക്തിയെന്നും വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു.[119]

കുടം മണ്ണിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നാണല്ലോ വ്യവഹാരം. പക്ഷേ അതു നേരേ മണ്ണിൽനിന്നുണ്ടായതല്ലെന്നുള്ളതാണു വാസ്തവം. മണ്ണിൽനിന്നു നേരേ കുടമുണ്ടാവുമെങ്കിൽ എല്ലാ മണ്ണിൽനിന്നും കുടമുണ്ടാവേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ അങ്ങനെ കാണപ്പെടുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു തീരുമാനിക്കേണ്ടത് കുടത്തെ ഉത്പാദിപ്പിക്കത്തക്ക വിധത്തിലുള്ള ശക്തി ഏതു മണ്ണിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ടോ അതിൽനിന്നേ കുടമുണ്ടാവൂ എന്നുള്ളതാണ്. മണ്ണു കുഴച്ചു ചവുട്ടി പരുവപ്പെട്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അതിൽനിന്നു കുടമുണ്ടാവുകയുള്ളൂ എന്നത് അനുഭവസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇതുകൊണ്ട് കുടമാകാനുള്ള മണ്ണിന്റെ പരുവത്തിനു - കഴിവിന് - ശക്തി എന്നുപറയാം. ഇതുപോലെ ലോകത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന കാരണങ്ങളിലെല്ലാം പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കാര്യോത്പാദകശക്തിയുംകൂടി അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഉപാദാനകാരണം മണ്ണല്ലെന്നും അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ശക്തിയാണെന്നും വെളിപ്പെടുന്നതുപോലെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉപാദാനകാരണം ബ്രഹ്മമല്ലെന്നും പ്രപഞ്ചോത്പാദകശക്തിയായ മായയാണെന്നും തീരുമാനിക്കാം. പക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടു പ്രപഞ്ചോത്പാദികയായ ശക്തി ബ്രഹ്മമെന്നപോലെ സത്താണെന്നു സിദ്ധിക്കയില്ല. അതും പ്രപഞ്ചമെന്നപോലെ മിഥ്യയും ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്താൽ നശിക്കുന്നതുമാണ്.

ശക്തി സത്യമോ മിഥ്യയോ?

ജിജ്ഞാസു: അഗ്നിയിൽ ദാഹകശക്തിപോലെയും ജലത്തിൽ ദ്രവശക്തിപോലെയും വായുവിൽ സ്പന്ദശക്തിപോലെയും ബ്രഹ്മത്തിൽ മായാശക്തി അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നും അത് ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു വേർപെടാത്തതിനാൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വഭാവം തന്നെയാണെന്നും നിഗമപ്രമാണങ്ങളിൽ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ.

"തേ ധ്യാനയോഗാനുഗതാ അപശ്യൻ
ദേവാത്മശക്തിം സ്വഗുണൈർ നിഗൂഢാം"[120]

"പരാസ്യ ശക്തിർവിവിധൈവ ശ്രൂയതേ
സ്വാഭാവികീ ജ്ഞാനബലക്രിയാ ച."[121]

എന്നിങ്ങളെയുള്ള ശ്വേതാശ്വതരോപനിഷന്മന്ത്രങ്ങളും മായ ബ്രഹ്മശക്തിയാണെന്നുള്ളതിനു പ്രമാണവുമാണ്.

വക്താവ്: പ്രസ്തുത മന്ത്രങ്ങൾ മായോപാധികമായ സഗുണബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഇത് അദ്ധ്യാരോപമാണ്. ഈ അദ്ധ്യാരോപതന്ത്രപ്രകാരം സഗുണബ്രഹ്മം ഇച്ഛാജ്ഞാനക്രിയാശക്തികളോടുകൂടിയ സർവ്വശക്തനും സർവ്വജ്ഞനുമായ ഈശ്വരനാണ്.

"സർവ്വകർമ്മാ സർവ്വകാമഃ സർവ്വഗന്ധഃ സർവ്വരസഃ.
"സത്യകാമഃ സത്യസങ്കല്പഃ."

എന്നു തുടങ്ങിയ ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷദ്വാക്യങ്ങൾ മായാവിശിഷ്ടമായ സഗുണബ്രഹ്മം ജഗദീശ്വരനാണെന്നും, അദ്ദേഹം സർവ്വകർമ്മങ്ങളും സർവ്വകാമങ്ങളും സർവ്വഗന്ധങ്ങളും സർവ്വരസങ്ങളും തികഞ്ഞവനും സത്യകാമനും സത്യസങ്കല്പനുമാണെന്നും എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നിർഗുണബ്രഹ്മം അപ്രകാരമല്ല. അത് "നിഷ്കളം നിഷ്ക്രിയം ശാന്തം നിരവദ്യം നിരഞ്ജനം" എന്നാണു ശ്വേതാശ്വതരോപനിഷത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ മായ ബ്രഹ്മത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന സഹജമായ ശക്തിയാണെന്നുള്ള വാദം അദ്ധ്യാരോപത്തിൽപ്പെട്ടതാകയാൽ സിദ്ധാന്തപക്ഷമല്ലെന്നു കാണാം. "ബ്രഹ്മൈവേദം സർവ്വം സച്ചിദാനന്ദമാത്രം." എന്ന നൃസിംഹോത്തരതാപനീയോപനിഷത്തു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് ജ്ഞാനോദയത്തിൽ, ബ്രഹ്മത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട മായയും തത്കാര്യമായ പ്രപഞ്ചവും നശിച്ച് ഇതെല്ലാം സച്ചിദാനന്ദമാത്രമായ ബ്രഹ്മമായി പ്രകാശിക്കുമെന്നാണ്. ഈ ഉപനിഷദ്വാക്യം മായാരഹിതമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ നിർഗുണഭാവത്തെയാണല്ലോ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. "സാക്ഷീ ചേതാ കേവലോ നിർഗുണശ്ച" എന്നുള്ള ശ്വേതാശ്വതരോപനിഷന്മന്ത്രവും ഈ നിർഗുണഭാവത്തെത്തന്നെ ഉപദേശിക്കുന്നു. അതിനാൽ മായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സഹജശക്തിയല്ലെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. ഇനിയും സഹജശക്തിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചാൽ മായയുടേയും തജ്ജന്യങ്ങളായ പ്രപഞ്ച

വിഷയങ്ങളുടേയും ധർമ്മങ്ങളും ബ്രഹ്മത്തിനുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ സംസാരബന്ധം നിത്യമാകയാൽ പരമപുരുഷാർത്ഥമായ മോക്ഷം തന്നെ ആർക്കും സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നുകൂടി സമ്മതിക്കണം. അതു സിദ്ധാന്തവിരുദ്ധമാണല്ലോ. പക്ഷേ പ്രപഞ്ചം അസത്താണെന്നു മുമ്പുതന്നെ സിദ്ധാന്തിക്കപ്പെട്ടുപോയി. അതിനാൽ പ്രപഞ്ചധർമ്മങ്ങൾ തദധിഷ്ഠാനമായ ബ്രഹ്മത്തെ സ്പർശിക്കയേ ഇല്ലെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഘടമുണ്ടായി എന്നു സമ്മതിച്ചതുകൊണ്ടാണല്ലോ മൃത്തിൽ[122] ഘടോത്പാദകശക്തിയുണ്ടെന്നൂഹിച്ചത്. മൃദ്ഭിന്നമായി ഘടമെന്നൊരു കാര്യമേ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത സ്ഥിതിക്ക് ഘടമെന്നപോലെ ഘടശക്തിയും അസത്താണെന്നു വരുന്നു. അതുപോലെ ബ്രഹ്മഭിന്നമായി പ്രപഞ്ചമേ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചതിനാൽ തത്കാരണമായ ശക്തിയും - മായയും - അസത്താണെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം.

ജിജ്ഞാസു: കാര്യം നശിക്കുക എന്നതിന് ഉപാദാന കാരണത്തിൽ ലയിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ഘടം നശിച്ചാൽ അത് മൃത്തിൽ ലയിക്കും. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചം നശിച്ചാൽ അതിന്റെ ഉപാദാനകാരണമായ മായയിൽ അതു ലയിക്കുന്നതായി ഊഹിക്കാം. അതിനാൽ കാര്യനാശത്തിൽ കാരണംകൂടി നശിക്കണമെന്നു വാദിക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നു കാണാം.

വക്താവ്: കാര്യം കാരണത്തിൽ ലയിക്കുന്ന അവസ്ഥ പ്രളയമാണ്. ഉത്പത്തിയെ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടാണല്ലോ ലയത്തെ സമ്മതിച്ചത്. എന്നാൽ ഉത്പത്തിയേ ഇല്ലെന്നു വരുമ്പോൾ ലയത്തിനു പ്രസക്തി ഇല്ലല്ലോ.

ശക്തി മിഥ്യതന്നെ

കാര്യത്തിന്, തദുത്പാദകമായ ശക്തിയാണ് ഉപാദാനകാരണമെന്നു ശക്തിവാദികൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. അതു സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സദ്വസ്തുവാണോ എന്നു ചിന്തിച്ചു നോക്കണം. അപ്പോൾ ശക്തി സ്വതന്ത്രമായിക്കാണപ്പെടുകയില്ല. അതു ശക്തമായ ഒരു വസ്തുവെ ആശ്രയിച്ചേ ഇരിക്കൂ. അതിനാൽ കാര്യോത്പത്തിയിൽ ശക്തിക്കാശ്രയമായ ശക്തൻ (ശക്തിയുള്ള പദാർത്ഥം) ശക്തി.

കാര്യം ഇങ്ങനെ മൂന്നു ഘടങ്ങളുണ്ടെന്നു വരുന്നു. ഇവയിൽ ശക്തനും കാര്യവും പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമാണ്. എന്നാൽ ശക്തി അങ്ങ നെയല്ല. കാര്യം ഉദ്ഭവിക്കാത്തപ്പോൾ – പുറത്തു വെളിപ്പെടാത്ത പ്പോൾ – ശക്തിയുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ല. അതുപോലെ കാര്യം ഉദ്ഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞാലും ശക്തി പ്രത്യക്ഷമാവുന്നില്ല. ഇതിൽനിന്ന് കാര്യോത്പത്തിക്കു മുമ്പും പിമ്പും ശക്തിയുണ്ടെന്നു ള്ളതിന് പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവില്ലെന്നു കാണാം. ചിത്രകാരൻ ചിത്രീക്കുമ്പോൾ അവനിൽ ചിത്രരചനാശക്തിയുണ്ടെന്നു– ചിത്രം വരയ്ക്കാനുള്ള സാമർത്ഥ്യമുണ്ടെന്നു – സമ്മതിക്കുകയല്ലാതെ, ചിത്രിക്കാതെയിരുന്നാൽ ആ ശക്തിയുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ പാടില്ലല്ലോ.

അതിനാൽ കാര്യം ഹേതുവായിട്ടാണ് കാരണത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. കാര്യമായ പുകയെക്കാണാതെ കാരണമായ അഗ്നിയുള്ളതായി[123] ആരെങ്കിലും ഊഹിച്ചുപറയുമോ? ചിത്രകാരൻ ശക്തനും, ചിത്രമെഴുതുന്ന സാമർത്ഥ്യം ശക്തിയും, ചിത്രം കാര്യവുമാണ്. ചിത്രമെഴുതുമ്പോൾ ചിത്രകാരനായ ശക്തനും അവനെഴുതുന്ന ചിത്രവും പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കയെല്ലാതെ ശക്തി പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കയില്ല. പ്രത്യക്ഷമായ കാര്യം കൊണ്ടു പ്രത്യക്ഷമല്ലാത്ത കാരണത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നതാണല്ലോ അനുമാനം. അനുമാനത്തിൽ ഹേതുസാദ്ധ്യങ്ങൾ സമസത്തകളായിരിക്കണമെന്നാണു നിയമം. ചിത്രത്തെക്കണ്ടുകൊണ്ട്, ചിത്രകാരനിൽ നിന്ന് വേറിട്ട് സ്വതന്ത്രമായ ഒരു ചിത്രരചനാ ശക്തിയുണ്ടെന്നൂഹിക്കുന്നതു ശരിയായ അനുമാനമല്ല. എന്തെന്നാൽ ചിത്രമെന്നപോലെ ചിത്രരചനാശക്തി പ്രത്യക്ഷമല്ല. ആ ശക്തിക്കാശ്രയമായ ചിത്രകാരൻ മാത്രമാണു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. ചിത്രകാരനിൽനിന്നു വേറിട്ട് ചിത്രരചനാസാമർത്ഥ്യത്തിനു സ്വതന്ത്രമായ ഉണ്മയുണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഒരു തെളിവുമില്ല. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചോത്പാദകശക്തിയായ മായ തദാശ്രയമായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് ഒരിക്കലും വേർപെട്ട് സ്വതന്ത്രസത്ത ഉള്ളതാണെന്നു കാണിക്കുവാൻ പ്രമാണമൊന്നുമില്ല. അതിനാൽ മായ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു സ്വതന്ത്രവസ്തുവോ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഗുണമോ ധർമ്മമോ) സ്വാഭാവികമായ ശക്തിയോ അല്ലെന്നു തീരുമാ

നിക്കാം. അത്, രജ്ജുവിൽ സർപ്പപ്രതീതിയുണ്ടാക്കുന്നതിന് അജ്ഞാനം കാരണമാകുന്നതുപോലെ, ബ്രഹ്മത്തിൽ തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ച പ്രതീതിക്കു കാരണമായ അവിദ്യമാത്രമാകുന്നു. ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിൽ അതു നശിക്കുന്നതിനാൽ അസത്തുതന്നെയാണ്. കുടം നശിച്ചാൽ മൃത്തിലല്ലാതെ ശക്തിയിൽ ലയിച്ചു കാണുന്നില്ല. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിലല്ലാതെ സ്വതന്ത്രമായ മായയിൽ ലയിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതും ശരിയല്ല. ഇത്രയും പ്രസ്താവിച്ചതിൽ നിന്ന് മായ ഒരു സ്വതന്ത്രപദാർത്ഥമല്ലെന്നും അതിനു ബ്രഹ്മത്തിൽ വികാരമുളവാക്കാൻ കഴികയില്ലെന്നും ജ്ഞാനത്താൽ നശിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മിഥ്യതന്നെയാണെന്നും വ്യക്തമായിക്കാണുമല്ലോ.

മിഥ്യയായ മായ ബ്രഹ്മത്തെ എങ്ങനെ മറയ്ക്കും?

ജിജ്ഞാസു: ബ്രഹ്മശക്തിയായ മായ മിഥ്യയാണെന്നു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള മായയ്ക്ക്, ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തെ ആശ്രയിച്ച് അതിന്റെ സ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കുവാൻ എങ്ങനെ കഴിയും?

വക്താവ്: മായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ച് അതിന്റെ ചിദാനന്ദപൂർണ്ണഭാവത്തെ മറച്ചിരിക്കുകയാണെന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ഞാൻ ബ്രഹ്മത്തെ അറിയുന്നില്ല എന്നുള്ള അനുഭവം എല്ലാവർക്കുമുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്ക്കാരത്തിൽ ഞാൻ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള അനുഭവം ജ്ഞാനികൾക്കുണ്ടാകുന്നു. ഈ രണ്ടനുഭവത്തേയും പരിശോധിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ഞാനെന്ന അനുഭവം രണ്ടവസ്ഥയിലും തുടർന്നുനില്ക്കുന്നതുകാണാം. എന്നാൽ അജ്ഞാനാവസ്ഥയിൽ സച്ചിദാനന്ദഭാവവും, ജ്ഞാനാവസ്ഥയിൽ അജ്ഞതയും സ്ഫുരിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ രണ്ടിടത്തും മാറാതെ തുടർന്നു നിൽക്കുന്ന 'ഞാൻ' സാമാന്യമാണ്. എന്നാൽ സച്ചിദാനന്ദപൂർണ്ണഭാവവും അജ്ഞതയും വിശേഷമാകുന്നു. ബ്രഹ്മം ഞാനെന്ന നിലയിലാണല്ലോ അനുഭവമാകുന്നത്. 'അഹം

ബ്രഹ്മാസ്മി'[124] 'അയമാത്മാബ്രഹ്മ'[125] മുതലായ വേദാന്തമഹാവാകങ്ങൾ, ആത്മാവും (ഞാനും) ബ്രഹ്മവും ഒരേ വസ്തുവാണെന്ന സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളുടെ അനുഭവവും ആ വാസ്തവത്തിനു തെളിവാണല്ലോ. ജാഗ്രത്തിലും സ്വപ്നത്തിലും സുഷുപ്തിയിലും സാധാരണ മനുഷ്യന് താൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള അനുഭവമില്ല. ആ വിഷയത്തിലയാൾ അജ്ഞനാണ്. എന്നാൽ 'തത്ത്വമസ്യാ'ദി മഹാവാക്യങ്ങളുടെ ശ്രവണമനനാദികൾകൊണ്ട്[126] സമാധിരൂപമായ ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തിയാൽ ആ അജ്ഞാനമില്ലാതായ ജ്ഞാനി, താൻ അഖണ്ഡ സച്ചിദാനന്ദബ്രഹ്മമാണെന്നു സ്വയം അറിയുന്നുണ്ട്. ആ ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തിയുണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പ് ആ മനുഷ്യനിൽ ബ്രഹ്മവിഷയകമായ അജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അയാളുടെ അനുഭവംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ചിന്തിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ അജ്ഞാനരൂപമായ മായ ആത്മസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചും ചിദാത്മപൂർണ്ണഭാവത്തെ മറച്ചുമാണിരിക്കുന്നതെന്നു തീരുമാനിക്കാം. ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ഞാൻ എന്ന ജ്ഞാനം സാമാന്യവും, അജ്ഞനെന്ന അജ്ഞാനം വിശേഷവുമാണ്. സാമാന്യം വിശേഷത്തിനു ബാധകമല്ല സാധകം തന്നെയാണ്. അജ്ഞാനത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന ജ്ഞാനം വിശേഷമാകുന്നു. അത്, 'ഞാൻ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാകുന്നു' എന്ന ജ്ഞാനമാണ്. ഒരു വിശേഷാനുഭവത്തെ നിഷേധിക്കുവാൻ പ്രബലമായ മറ്റൊരു വിശേഷാനുഭവത്തിനു മാത്രമേ ശക്തിയുള്ളു. ഞാൻ അജ്ഞനാണ്, തടിച്ചവനാണ്, മെലിഞ്ഞവനാണ്, ബുദ്ധിമാനാണ്; ബുദ്ധിഹീനനാണ്, മനുഷ്യനാണ്, ബ്രാഹ്മണനാണ്, ശൂദ്രനാണ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ,അജ്ഞാനരൂപമായ വിശേഷാനുഭവത്തെ, ഞാൻ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്ന വിശേഷാനുഭവം എന്നെന്നേയ്ക്കും ഇല്ലാതാക്കുന്നു. ഇത്രയുംകൊണ്ടു ജ്ഞാനം അജ്ഞാനത്തിനു ബാധകമാണെന്നുള്ള സിദ്ധാന്തം സാമാന്യജ്ഞാനത്തെയല്ല, വിശേഷജ്ഞാനത്തെയാണു വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കണം.

'സ ഏഷ മായാപരിമോഹിതാത്മാ
ശരീരമാസ്ഥായ കരോതി സർവ്വം'[127]

'അജ്ഞാനേനാവൃതം ജ്ഞാനം
തേന മുഹ്യന്തി ജന്തവഃ'[128]

എന്നു തുടങ്ങിയ ശ്രുതിസ്മൃതിവാക്യങ്ങൾ മായ, ജ്ഞാന സ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സാമാന്യഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ച് അതിന്റെ വിശേഷഭാവത്തെ മറച്ചിരിക്കയാണെന്നു ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പ്രതിപാദനംകൊണ്ട് മായ ബ്രഹ്മത്തെ ആശ്രയിച്ച് അതിന്റെ സ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കുന്നു എന്ന സിദ്ധാന്തം ശ്രുതിക്കും അനുഭവത്തിനും ചേർന്നതാണെന്നു സ്പഷ്ടമായിക്കാണുമല്ലോ.

ജിജ്ഞാസു: മായ ബ്രഹ്മത്തെ ആശ്രയിച്ച് ആ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ചിദാനന്ദഭാവത്തെ മറച്ചിരിക്കയാണെന്നുള്ള വേദാന്തസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ രഹസ്യം ഇപ്പോഴാണെനിക്കു മനസ്സിലായത് ഇരുളും വെളിച്ചവുംപോലെ പരസ്പരം വിരുദ്ധമായ അജ്ഞാനവും ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മവും എങ്ങനെ ചേർന്നിരിക്കും എന്നുള്ളതായിരുന്നു എന്റെ സംശയം. എന്നാൽ അജ്ഞാനം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സദ്ഭാവത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വൈരുദ്ധ്യമില്ലെന്നു വെളിപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഒരു സംശയം ഇപ്പോൾ ഉള്ളിൽ തോന്നി. അതുകൂടി അറിയിക്കട്ടയോ?

മായയും
ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തിയും

വക്താവ്: അതെന്താണ്? കേൾക്കട്ടെ!

ജിജ്ഞാസു: അജ്ഞാനരൂപമായ മായയെ ജ്ഞാനരൂപമായ ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തിയാണല്ലോ നശിപ്പിക്കുന്നത്. മൂലപ്രകൃതിയായ മായ കാരണവും, അന്തഃകരണവൃത്തി തത്കാര്യവുമാണ്. കാര്യമായ വൃത്തിക്ക് തത്കാരണത്തെ നശിപ്പിക്കാനെങ്ങനെ കഴിയുമെന്നുള്ളതാണ് എന്റെ സംശയം.

വക്താവ്: കാര്യം കാരണത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതായി ലോകത്തിൽ കണ്ടുവരുന്നുണ്ടല്ലോ. പന, വാഴ മുതലായവ കുലച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവ വളർച്ചനിന്ന് ക്രമേണ നശിക്കുന്നതായിക്കാണാറുണ്ട്. അതുപോലെ മായയുടെ സത്ത്വഗുണത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനം – ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തി – ആ മായയുടെ നാശത്തിനു

കാരണമായിത്തീരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നതിലെന്താണു തെറ്റ്? അതുപോലെ സ്വപ്നത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന സിംഹവ്യാഘ്രാദികളെ ഭയന്ന് പെട്ടെന്നുണർന്നുപോകുന്നതും നമുക്കനുഭവമുണ്ടല്ലോ. നിദ്രാശക്തി കാരണവും സിംഹവ്യാഘ്രാദികൾ കാര്യവുമാണ്. ആ കാര്യത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ഭയാനുഭവം കാരണമായ നിദ്രാശക്തിയെ നശിപ്പിക്കുന്നു. അതുപോലെ ഗുരു, ശാസ്ത്രം, മഹാവാക്യോപദേശം, അവയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തി ഇവയെല്ലാം മായാകാര്യമാണെങ്കിലും ആ മനോവൃത്തിക്കു തത്കാരണമായ മായയെ നശിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമൊന്നുമില്ല. ജ്ഞാനികളുടെ അനുഭവവും അതിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ.

ബ്രഹ്മജ്ഞാനി
വീണ്ടും അജ്ഞാനിയാകുമോ?

ജിജ്ഞാസു: ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തി മായയ്ക്കു ബാധകമാണെന്നു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ ആ മനോവൃത്തി നശിക്കുമ്പോൾ അജ്ഞാനം വീണ്ടുമുണ്ടായി ആ ജ്ഞാനിയെ വീണ്ടും ബദ്ധനാക്കുകയില്ലേ? എന്നൊരു സംശയംകൂടി അറിയിക്കുവാനുണ്ട്.

വക്താവ്: കൊള്ളാം! നല്ല ചോദ്യമാണിത്. ഇതിനും സമാധാനമുണ്ട്. അജ്ഞാനം ഭ്രമരൂപമാണ്. ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്വരൂപത്തെ മറച്ച് അതിനെ മറ്റു വിധത്തിൽ കാണുക എന്നതാണ് അജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്വരൂപം. എന്നാൽ പ്രമാണജന്യമാണ് ജ്ഞാനം. അതിന് അജ്ഞാനത്തേക്കാൾ പ്രാബല്യവുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്താൽ ഒരു വ്യക്തിയിലുള്ള അജ്ഞാനം നശിച്ച് ആത്മസ്വരൂപത്തെ സാക്ഷാത്കരിച്ചാൽ വീണ്ടും അയാളിൽ അജ്ഞാനം ഉണ്ടാവുകയേയില്ല എന്നുള്ളതാണ് വേദാന്തസിദ്ധാന്തം.

'തത്ത്വമസ്യാദിവാക്യോത്ഥ-

സമ്യക്ധീജന്മമാത്രതഃ

അവിദ്യാ സഹ കാര്യേണ
നാസീദസ്തി ഭവിഷ്യതി.'

എന്നാണ് പ്രസ്തുത വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു വാർത്തികത്തിൽ സുരേശ്വരാചാര്യസ്വാമികൾ[129] പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. 'തത്ത്വമസി' തുടങ്ങിയ മഹാവാക്യങ്ങൾ ശ്രവിച്ച് താൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള വിദ്യാവൃത്തിയുണ്ടാകുന്ന ക്ഷണത്തിൽതന്നെ അവിദ്യ തത്കാര്യങ്ങളായ പ്രപഞ്ചധർമ്മങ്ങളോടുകൂടി നശിക്കും. ആ അവിദ്യ, ഭൂതഭാവിവർത്തമാനകാലങ്ങളിലും ഇല്ലാത്തത് – അസത്ത് – ആണെന്നു നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുമെന്നതാണ് നശിക്കുക എന്നതിന്റെ സാരം. ഇതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മാകാരമനോവൃത്തിയാൽ നശിക്കപ്പെടുന്ന അജ്ഞാനം വീണ്ടുമുണ്ടായി ജ്ഞാനിയെ ബദ്ധനാക്കുമെന്നുള്ള സംശയം തീർന്നുകാണുമല്ലോ. മന്ദാന്ധകാരത്തിൽ രജ്ജുവിൽ തോന്നിയ സർപ്പം വെളിച്ചത്തിൽ ഇല്ലാത്തതായിരുന്നു എന്നു വെളിപ്പെട്ടാലും വീണ്ടും ഇരുട്ടു വരുമ്പോൾ ആ സർപ്പം, തന്നെ കടിക്കുമോ എന്നു സന്ദേഹിക്കുന്നതുപോലെയാണ് ജ്ഞാനത്താൽ നഷ്ടമായ അജ്ഞാനം ജ്ഞാനിയെ വീണ്ടും ബദ്ധനാക്കുമോ എന്നുള്ള ആശങ്ക. ഇങ്ങനെയുള്ള ആശങ്കകൾ ജിജ്ഞാസുക്കൾക്കെല്ലാമുണ്ടാവുക പതിവാണ്.

സദ്ഗുരുശുശ്രൂഷയും സംശയനിവൃത്തിയും

ശാസ്ത്രങ്ങൾ പഠിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം എല്ലാ സംശയങ്ങളും നീങ്ങുകയില്ല. വിവേകം, വൈരാഗ്യം, ശമം, ദമം, ഉപരതി, തിതിക്ഷ, ശ്രദ്ധ, സമാധാനം, തീവ്രമായ മോക്ഷേച്ഛ ഇങ്ങനെയുള്ള സാധനസമ്പത്തുകൾ സമ്പാദിച്ച്[130] സദ്ഗുരുവിനെ ശുശ്രൂഷിച്ച് അദ്ദേഹം കാരുണ്യപൂർവ്വമുപദേശിക്കുന്ന വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ ശ്രവിച്ച് മനനനിദിദ്ധ്യാസനങ്ങൾകൊണ്ടു ബ്രഹ്മത്തെ സ്വസ്വരൂപത്തിൽ സാക്ഷാത്കരിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ സർവ്വ സംശയങ്ങളും നീങ്ങുകയുള്ളു.

''ഭിദ്യതേ ഹൃദയഗ്രന്ഥിഃ ഛിദ്യന്തേ സർവ്വസംശയാഃ

ക്ഷീയന്തേ ചാസ്യ കർമ്മാണി തസ്മിൻ ദൃഷ്ടേ പരാവരേ.''[131]

എന്നാണല്ലോ ശ്രുതിയും ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു സർവ്വസന്ദേഹനിവൃത്തിക്കും പരമപുരുഷാർത്ഥലാഭത്തിനുംവേണ്ടി സദ്ഗുരുക്കന്മാരെ ശുശ്രൂഷിച്ച് ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്കാരം നേടാൻ പരിശ്രമിക്കുക. മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ പരമമായ പ്രയോജനം ആ ബ്രഹ്മസാക്ഷാത്ക്കാരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുക.

ജിജ്ഞാസു: അഭിവന്ദ്യ സദ്ഗുരോ! മായയെക്കുറിച്ച് എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സംശയങ്ങളെല്ലാം തീർന്ന് ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി.

അവ്യക്തനാമ്നീ പരമേശശക്തി-

രനാദ്യവിദ്യാ ത്രിഗുണാത്മികാ പരാ

കാര്യാനുമേയാ സുധിയൈവ മായാ

യയാ ജഗത് സർവ്വമിദം പ്രസൂയതേ'. (108 -ാം ശ്ലോ)[132]

'ശുദ്ധാദ്വയ ബ്രഹ്മവിബോധനാശ്യാ

സർപ്പഭ്രമോ രജ്ജുവിവേകതോ യഥാ

രജസ്തമസ്സത്വമിതി പ്രസിദ്ധാ

ഗുണാസ്തദീയാഃ പ്രഥിതൈഃ സ്വകാര്യൈഃ.'

(110-ാം ശ്ലോകം)2[133]

എന്നിങ്ങനെ മായയെക്കുറിച്ച് 'വിവേകചൂഡാമണി' യിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ പല വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുകൂടി വളരെ തവണ ഞാൻ വായിക്കയും അതിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ മായയുടെ സ്വരൂപം അതുകൊണ്ടൊന്നും എനിക്കു വ്യക്തമായിരുന്നില്ല. ഇന്ന് അവിടുത്തെ പ്രവചനം ശ്രവിച്ചപ്പോഴാണ് പ്രസ്തുത ശ്ലോകങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം എനിക്കു മനസ്സിലായത്. ഞാൻ ബ്രഹ്മത്തെ അറിയുന്നില്ല എന്ന അനുഭവമാണ് മായാസ്വരൂപമെന്നും, ഞാൻ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള അനുഭവമാണ് വിദ്യാവൃത്തിയെന്നും അവിടുത്തെ മുഖത്തുനിന്നു കേട്ടപ്പോൾ അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു അനുഭൂതി പ്രകാശം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ

സമുജ്ജ്വലിക്കയും എന്നെ ആനന്ദപുളകിതനാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിക്കൊള്ളട്ടെ.

സദ്ഗുരുക്കന്മാരിൽനിന്നു വേദാന്തമഹാവാക്യസാരം ശ്രവിച്ച് ഈ ജഗത്തും ഇതിനു കാരണമായ മായയും അസത്താണെന്നും, താൻ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാണെന്നും അറിഞ്ഞുണർന്ന് പരമപുരുഷാർത്ഥമായ മോക്ഷമടയുന്നതാണ് മനുഷ്യജന്മത്തിന്റെ മുഖ്യപ്രയോജനമെന്ന് എനിക്കു നല്ലതുപോലെ ബോദ്ധ്യമായി.

മായാന്ധകാരത്തിൽ ലക്ഷ്യം കാണാതെ ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന മാനവലോകത്തിനു ശ്രേയോമാർഗ്ഗം തെളിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ജ്ഞാനഭാസ്കരനാണ് മഹാത്മാവായ അവിടുന്നെന്ന് ഞാനറിയുന്നു. ഇപ്പോൾമുതൽ ഞാൻ അവിടുത്തെ ദാസദാസനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. എന്റെ പരമപ്രേമപൂർണ്ണമായ നമസ്കാരശതങ്ങൾ ഇതാ ഞാൻ അവിടുത്തെ തൃപ്പാദങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. അവിടുത്തേയ്ക്കു തരുവാൻ ഇതുമാത്രമേ എനിക്കുള്ളു. സദയം സ്വീകരിച്ച് എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകണം.

4. തത്ത്വമസിമഹാവാക്യോപദേശം

മുൻപ്രകരണംകൊണ്ട് ലയസമാധിമാർഗ്ഗത്തെയാണല്ലോ വിവരിച്ചത്. ആ മാർഗ്ഗം ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അനുശാസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് മുമുക്ഷുക്കളിൽ വച്ച് കനിഷ്ഠാധികാരികൾക്കാണ്. എന്നാൽ ഇനിയും പറയുവാൻപോകുന്ന ഈ പ്രകരണം ഉത്തമാധികാരിയായ മുമുക്ഷുവിന്[134] ബാധിതാനുവൃത്തികൊണ്ട്[135] ലബ്ധമാകുന്ന ജീവന്മുക്തിക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തേയാണ് കാണിക്കുന്നത്. അതിനു ബ്രഹ്മാത്മൈക്യപ്രതിപാദകങ്ങളായ വേദാന്തമഹാവാക്യങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നും ശ്രവണം ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

അതിനാൽ സാമവേദാന്തർഗ്ഗതമായ ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലുള്ള "തത്ത്വമസി" എന്ന മഹാവാക്യത്തെ സമ്പ്രദായരീത്യാ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

തത്ത്വമസി:- ഈ മഹാവാക്യത്തിൽ തത്, ത്വം, അസി, എന്നു മൂന്നു പദങ്ങളുണ്ട്. അവയുടെ അർത്ഥം:- തത് = അത്. ത്വം = നീ. അസി = ആകുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ്. ഇവയിൽ 'അത്' എന്നത് ഈശ്വരനേയും 'നീ' എന്നത് ജീവനേയും 'ആകുന്നു' എന്നത് രണ്ടിനും കൂടിയുള്ള (ജീവനും ഈശ്വരനും തമ്മിലുള്ള) ഐക്യത്തേയും (ശിവത്തേയും) കുറിക്കുന്നു. ഇത്രയുംകൊണ്ടു 'നീ ഈശ്വരനാകുന്നു' എന്ന അർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്നു.

ശക്തിവൃത്തി

ഈ അർത്ഥം പ്രകൃതത്തിനു യോജിക്കുമോ എന്ന് ഒരു ആശങ്കയുണ്ടാകാം. എന്തെന്നാൽ ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ അതിനുള്ള അർത്ഥം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതിന് കാരണമായ പദവും പദാർത്ഥവും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിനു "ശക്തി വൃത്തി" എന്നു പറയുന്നു. ഈ ശക്തിവൃത്തികൊണ്ടു ബോധിക്കുന്ന പദാർത്ഥത്തിനു ശക്യാർത്ഥം എന്നാണു പറയുക. ഉദാ: കുടം എന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ വായ് ഒതുങ്ങി ഉരുണ്ട ആകൃതിയോടുകൂടി, വെള്ളം കോരുന്നതിനും മറ്റും ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു പാത്രത്തിന്റെ പ്രതീതി നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. അത് കുടമെന്ന ശബ്ദത്തിന്റെ (പദത്തിന്റെ) ശക്യാർത്ഥമാണ്. ഇതിനു വാച്യാർത്ഥമെന്നു കൂടി പേരുണ്ട്. അതുപോലെ നീ എന്നതിന്റെ വാച്യാർത്ഥം ദേഹാഭിമാനിയായ ജീവൻ എന്നും, അത് എന്നതിന്റെ വാച്യാർത്ഥം പ്രപഞ്ചകാരണമായ ഈശ്വരൻ എന്നുമാണല്ലോ.

പരിച്ഛിന്നനും സുഖദുഃഖാദികൾക്ക് വിധേയനും കിഞ്ചിജ്ഞനും അപരോക്ഷവിഷയത്വേന പ്രകാശിക്കുന്നവനുമായ ജീവന്, അപരിച്ഛിന്നനും സുഖദുഃഖാദ്യതീതനും സർവ്വജ്ഞനും പരോക്ഷത്വേന ഭാസിക്കുന്നവനുമായ ഈശ്വരനോടുള്ള ഐക്യം ഒരിക്കലും യുക്തമല്ല.

ലക്ഷണാവൃത്തി

ഈ ആശങ്കയ്ക്കു സമാധാനം പറയുന്നു: പദത്തിനും (ശബ്ദത്തിനും) അർത്ഥത്തിനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധം

ശക്തിവൃത്തിയിൽമാത്രം പര്യവസാനിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ പര്യവസാനിക്കുമായിരുന്നെങ്കിൽ മേൽപറഞ്ഞ ആശങ്ക ശരിയായേനെ. എന്നാൽ അങ്ങനെ അല്ല, പദപദാർത്ഥസംബന്ധം ശക്തിവൃത്തിയിൽ മാത്രമല്ല ലക്ഷണാവൃത്തിയിലും കൂടി വ്യാപിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു പദാർത്ഥത്തെ ശക്തിവൃത്തിയാൽ അറിയാൻ കഴിയാതെ വന്നാൽ 'ലക്ഷണാവൃത്തി'കൊണ്ട് അറിയണമെന്ന് ആചാര്യന്മാർ അനുശാസിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ നിലയിൽ ശക്തി എന്നും ലക്ഷണ എന്നും വൃത്തി രണ്ടു .വിധമുണ്ട്. അർത്ഥബോധത്തിനു മുഖ്യാർത്ഥം (വാച്യാർത്ഥം) പര്യാപ്തമാകാതെ വന്നാൽ - മറ്റേതെങ്കിലും പ്രമാണംകൊണ്ട് ആ മുഖ്യാർത്ഥത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു വിരോധം നേരിട്ടാൽ - ആ മുഖ്യാർത്ഥത്തെ വിട്ടിട്ടു തത്സംബന്ധിയായ ഒന്നിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് (ഒന്നിന്റെ പ്രതീതി ഉളവാകുന്നതിന്) ലക്ഷണാവൃത്തി എന്നു പറയുന്നു.

ജഹല്ലക്ഷണ

ഈ ലക്ഷണാവൃത്തി ജഹല്ലക്ഷണ (വിട്ട ലക്ഷണ), അജഹല്ലക്ഷണ (വിടാത്ത ലക്ഷണ), ജഹദജഹല്ലക്ഷണ, (വിട്ടുവിടാത്ത ലക്ഷണ) ഇങ്ങനെ മൂന്നു വിധമുണ്ട്. അവയിൽ ജഹല്ലക്ഷണ എന്നാൽ വാച്യാർത്ഥത്തെ മുഴുവൻ തള്ളി അതിനോടു സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവിന്റെ പ്രതീതി ഉളവാക്കുന്ന വൃത്തി എന്നർത്ഥമാകുന്നു. ഉദാ: ഗംഗായാം ഘോഷഃ. (ഗംഗയിൽ ഗോപന്മാരുടെ ഗ്രാമം ഇരിക്കുന്നു.) ഇവിടെ ഗംഗ എന്നതിനു ജലപ്രവാഹം എന്നാണല്ലോ വാച്യാർത്ഥം. അവിടെ ഗ്രാമം ഇരിക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് പ്രവാഹരൂപേണ വർത്തിക്കുന്ന ഗംഗയെന്ന വാച്യാർത്ഥത്തെ വിട്ട് അതിന്റെ കരയിൽ ഗ്രാമം ഇരിക്കുന്നു എന്ന ലക്ഷ്യാർത്ഥം ജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ട് ധരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അജഹല്ലക്ഷണ

ഇനിയും അജഹല്ലക്ഷണയെ വിവരിക്കാം. വാച്യാർത്ഥത്തോടുകൂടിത്തന്നെ തത്സംബന്ധിയായ ഒരു വസ്തുവിന്റെ ബോധം ഉളവാക്കുന്ന വൃത്തിക്ക് അജഹല്ലക്ഷണ എന്നു പറ

യുന്നു. ഉദാ: ശോണോ ധാവതി (ചുവപ്പ് ഓടുന്നു). ഈ വാചകത്തിലെ ചുവപ്പ് എന്നത് ഒരു ഗുണമാകുന്നു. അതിനു ഓടുവാൻ കഴിവില്ല. അതിനാൽ ആ ചുവപ്പുനിറത്തിന് ആശ്രയമായ ഒരു ജന്തുവിന്റെ പ്രതീതി ഉണ്ടാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു ചുവപ്പുനിറമുള്ള അശ്വത്തിലോ മറ്റോ ലക്ഷണ സിദ്ധിക്കുന്നു.

ജഹദജഹല്ലക്ഷണ

അടുത്തതു ജഹദജഹല്ലക്ഷണയാണ്. വാച്യാർത്ഥത്തിന്റെ ഒരംശത്തെ വിട്ട് മറ്റൊരംശത്തെ ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ജഹദജഹല്ലക്ഷണയായി. ഇതിനു ഭാഗത്യാഗലക്ഷണ എന്നുകൂടി പേരുണ്ട്. ഉദാ: സോഽയം ദേവദത്തഃ (ആ ദേവദത്തനാണ് ഇവൻ). ഇവിടെ മുൻപ് ഒരു കാലത്ത് ഒരു ദേശത്തുവച്ച് അറിയപ്പെട്ട ദേവദത്തൻ തന്നെയാണ് ഈ കാലത്ത് ഈ ദേശത്തുവച്ച് അറിയപ്പെടുന്നവൻ എന്നാണ് വാച്യാർത്ഥം. കഴിഞ്ഞുപോയ ആ കാലത്തോടും ആ ദേശത്തോടും ചേർന്നു നില്ക്കുക എന്ന വിശേഷണത്തിനും ഈ കാലത്തോടും ഈ ദേശത്തോടും ചേർന്നു നില്ക്കുക എന്ന വിശേഷണത്തിനും തമ്മിൽ പൊരുത്തമില്ലായ്കയാൽ ആ വിശേഷണങ്ങളെയെല്ലാം തള്ളിയിട്ടു ദേവദത്തനെമാത്രം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ജഹദജഹല്ലക്ഷണ എന്നാണു പറയുക.

വാച്യാർത്ഥവും ലക്ഷ്യാർത്ഥവും

ഈ മൂന്നു ലക്ഷണാവൃത്തികൾകൊണ്ടു തത്ത്വമസി മഹാവാക്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു. ജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ട് 'ത്വം'പദത്തിന്റെയും അജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ട് 'തത്'പദത്തിന്റെയും ജഹദജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ട് 'അസി' പദത്തിന്റെയും ലക്ഷ്യാർത്ഥം ബോധിക്കണമെന്നു താൽപര്യം.

എന്നാൽ ലക്ഷ്യാർത്ഥബോധത്തിനു വാച്യാർത്ഥജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമാകയാൽ ആദ്യം ആ വാച്യാർത്ഥത്തെതന്നെ വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ത്വം (ജീവൻ) തത് (ഈശ്വരൻ) അസി (ശിവം) എന്നാകുന്നു തത്ത്വമസി വാക്യത്തിന്റെ അന്വയം. ഈ

വാക്യത്തിൽ ത്വംപദം ആദ്യമായി അന്വയിക്കാനുള്ള കാരണം, 'നീ' എന്ന ജീവൻ, താൻ നിർവ്വികാരനായി ചിദ്രൂപനായിരുന്നിട്ടും ആ നില അറിയാതെ ജഡങ്ങളായ ദേഹേന്ദ്രിയാദികളെ താനെന്ന് അഭി മാനിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ 'അത്' എന്ന ഈശ്വരൻ താനല്ലെന്ന് ആദ്യംതന്നെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നതിനാണ്.

'ത്വം' പദശ്രവണക്രമം

'ത്വം' പദാർത്ഥമായ ജീവൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ പരിശുദ്ധ മായ ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണെങ്കിലും ദേഹം, ഇന്ദ്രിയം, മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഹങ്കാരം, പ്രാണൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഏഴു കാര്യോപാധികളെ താനെന്നഭിമാനിക്കുക നിമിത്തം അശുദ്ധനായി ത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. ഇത് 'ത്വം' പദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥമാ കുന്നു. മേൽപറയപ്പെട്ട ഏഴു കാര്യോപാധികളേയും താനല്ലെന്നു ബോധിച്ചു തള്ളുമ്പോൾ അവയ്ക്കെല്ലാം സാക്ഷിയായിരുന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ കൂടസ്ഥചൈതന്യമാണു ത്വംപദലക്ഷ്യാർത്ഥം. ത്വംപദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥം അശുദ്ധരൂ പവും ലക്ഷ്യാർത്ഥം ശുദ്ധരൂപവുമാണെന്നു സാരം. അതുകൊണ്ട് അശുദ്ധരൂപങ്ങളായ ഏഴു കാര്യോപാധികളെ മുഴുവനും നീക്കേ ണ്ടതാകുന്നു. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ: ദേഹാഭിമാനം നിമിത്തം ദേഹോഅഹം (ഞാൻ ദേഹമാകുന്നു) എന്നാണല്ലോ നീ വിചാരി ക്കുന്നത്. ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ അതു ശരിയല്ലെന്നു കാണാ വുന്നതാണ്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ നീതന്നെ 'എന്റെദേഹം' എന്നു പറയാറുണ്ട്. കരചരണാദ്യവയവസംഘാതമാണല്ലോ ദേഹം. അവ യിൽ ഓരോന്നിനേയും എടുത്തു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ എന്റെ കണ്ണ്, എന്റെ കൈയ്യ് എന്നെല്ലാമല്ലാതെ ഞാൻ കണ്ണ്, ഞാൻ കയ്യ് എന്നു പറയാറില്ല. അവയവസംഘാതത്തെ ഒരുമിച്ചും ഞാൻ എന്ന് അഭിമാനിക്കാറില്ല എന്റെ ദേഹമെന്നല്ലാതെ 'ഞാൻ ദേഹം' എന്ന് ആരും പറയുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്റെ ദേഹമെന്നിടത്ത് 'ഞാൻ' വേറെ 'ദേഹം' വേറെ എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ എന്റെ മനസ്സ്, എന്റെ ബുദ്ധി, എന്റെ ചിത്തം, എന്റെ അഹങ്കാരം, എന്റെ പ്രാണൻ എന്ന വ്യവഹാരത്തിലും ഞാൻ ഉപാധിക ളിൽനിന്നു വേറിട്ടാണ് നില്ക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ

മേൽപറയപ്പെട്ട ദേഹാദിപ്രാണപര്യന്തം ഏഴു കാര്യോപാധികളോടും ചേർന്ന്, എന്റെ, എന്റെ എന്നിങ്ങനെ അഭിമാനിക്കുന്ന ഞാൻ ആ ഉപാധികളല്ലെന്നും എന്നാൽ അവയ്ക്കെല്ലാം ഉള്ളിലായി സാക്ഷിരൂപേണ വർത്തിക്കുന്ന ഒന്നാണെന്നും വിചാരിച്ചറിയേണ്ടതാണ്. ആ വിചാരക്രമം: 'ഗംഗായാം ഘോഷഃ' എന്ന വാചകത്തിലെ വാച്യാർത്ഥമായ ജലപ്രവാഹത്തെ തള്ളി ലക്ഷണാവൃത്തി കൊണ്ട് ഗംഗയുടെ കരയിൽ ഇടയന്മാരുടെ ഗ്രാമം ഇരിക്കുന്നു എന്നു ഗ്രഹിച്ചതുപോലെ ത്വംപദവാച്യാർത്ഥമായ ഏഴു കാര്യോപാധികളേയും തള്ളി ജഹല്ലക്ഷണാവൃത്തികൊണ്ട് ആ ഉപാധികളുടെ അധിഷ്ഠാനവും സാക്ഷിയുമായ കൂടസ്ഥചൈതന്യത്തെ അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇതാണ് ത്വംപദശ്രവണക്രമം.

'ത്വം'പദമനനക്രമം

ഇനി ത്വംപദമനനം എങ്ങിനെ എന്നുപറയാം:- ശ്രവണത്തിൽ പറയപ്പെട്ട ഏഴുപാധികളും സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണങ്ങളാകുന്ന മൂന്നു ശരീരങ്ങളായും ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്തികളാകുന്ന മൂന്ന് അവസ്ഥകളായും അന്നമയം, പ്രാണമയം, മനോമയം, വിജ്ഞാനമയം, ആനന്ദമയം എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു കോശങ്ങളായും കൂടി അറിയപ്പെടുന്നു.

ജീവൻ ഏഴു കാര്യോപാധികളോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ ജാഗ്രത്താകുന്നു. ആ അവസ്ഥയിൽ ജീവൻ അന്നമയ കോശമെന്നുകൂടി പറയപ്പെടുന്ന സ്ഥൂലശരീരത്തെയാണ് ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുന്നത്. അവിടെ ജീവന് വിശ്വൻ, വ്യാവഹാരികൻ, ചിദാഭാസൻ എന്ന മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്. ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ എല്ലാ തത്ത്വങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കയാൽ 'വിശ്വൻ' എന്നും ആ തത്ത്വങ്ങളോടുചേർന്നു വ്യവഹരിക്കുകനിമിത്തം വ്യാവഹാരികനെന്നും, ചിത്തുപോലെ ചില്ലക്ഷണമില്ലാതിരിക്കുകയാൽ 'ചിദാഭാസനെന്നും' ഉള്ള പേരുകൾ ജീവന് അന്വർത്ഥങ്ങളാകുന്നു.

ഏഴുപാധികളിൽവെച്ച് ദേഹം, ഇന്ദ്രിയം എന്നീ രണ്ട് ഉപാധികളെ വിട്ട് മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഹങ്കാരം, പ്രാണൻ എന്ന്

അഞ്ച് ഉപാധികളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം, പ്രാണമയം, മനോമയം, വിജ്ഞാനമയം എന്ന മൂന്നു കോശങ്ങളോടുകൂടിയ സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന സ്വപ്നാവസ്ഥയാകുന്നു. അവിടെ ജീവന് തൈജസൻ, പ്രാതിഭാസികൻ, സ്വപ്നകല്പിതൻ എന്നു മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങൾകൂടിയുണ്ട്. സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ, തേജോമയമായ അന്തഃകരണവൃത്തിയോടു ചേർന്നിരിക്കയാൽ തൈജസനെന്നും, ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന- (പ്രതിഭാസിക്കുന്ന) സമയത്തുമാത്രം ഇരിക്കയാൽ 'പ്രാതിഭാസിക'നെന്നും, അജ്ഞാനകാര്യമായ നിദ്രാശക്തിയാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സ്വപ്നത്തെ അഭിമാനിക്കുകനിമിത്തം സ്വപ്നകല്പിതനെന്നും പേരുണ്ടായി.

മേൽപറഞ്ഞ അഞ്ച് ഉപാധികളിൽവെച്ച് മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഹങ്കാരം ഈ നാലു ഉപാധികളെ വിട്ട് പ്രാണനാകുന്ന ഒരു ഉപാധിയോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം, ആനന്ദമയകോശാത്മകമായ കാരണശരീരത്തെ ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ജീവന്റെ സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയാകുന്നു. അവിടെ ജീവന് പ്രാജ്ഞൻ, പാരമാർത്ഥികൻ, അവിച്ഛിന്നൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങൾകൂടി ഉണ്ട്. സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ ജീവൻ സ്വപ്രകാശസ്വരൂപനാകയാൽ 'പ്രാജ്ഞൻ' എന്നും വൃത്തിസംബന്ധത്തെ വിട്ടിരിക്കുക നിമിത്തം 'പാരമാർത്ഥിക'നെന്നും, കാരണവടിവായിരിക്കുകയാൽ (കാര്യോപാധികൃതമായ വിച്ഛേദം സംഭവിക്കായ്കയാൽ) 'അവിച്ഛിന്ന'നെന്നും പറയപ്പെടുന്നു.

ആകയാൽ ഈ ഏഴു കാര്യോപാധികളായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണദേഹങ്ങളും അവയിൽ അന്തർഭൂതങ്ങളായ പഞ്ചകോശങ്ങളും ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്തികളും നീയല്ല.

അല്ലയോ പ്രിയശിഷ്യ! സ്ഥൂലശരീരമായ ജാഗ്രദവസ്ഥ 'ഞാന'ല്ലെന്നു നീ ദൃഢമായി ബോധിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നാൽ: ഏഴു കാര്യോപാധികളും കലർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥൂലശരീരം ജാഗ്രദവസ്ഥ (ഉണർന്നിരിക്കുന്ന അവസ്ഥ) ആണല്ലോ. അതു സത്യമായിരുന്നെങ്കിൽ അതിന് ഒരിക്കലും മാറ്റംവരാതെ എപ്പോഴും നിലനില്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ നശിച്ചുപോകുന്നുവെന്നു നിനക്കറിയാമല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ജാഗ്രത്തായ

സ്ഥൂലശരീരവും അതിലെ വിശ്വാദികളായ അഭിമാനനാമങ്ങളും നീയല്ലെന്നറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇനിയും സൂക്ഷ്മശരീരമായ സ്വപ്നാവസ്ഥ 'ഞാന'ല്ലെന്നു നീ അറിയേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നു പറയാം: അഞ്ച് ഉപാധികളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മശരീരത്തെയാണല്ലോ സ്വപ്നമെന്നു പറയുന്നത്. അതും സത്യമായിരുന്നെങ്കിൽ യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലാതെ എന്നും നിലനില്ക്കണമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു സുഷുപ്തിയിൽ നശിക്കുന്നതായി അറിയുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സ്വപ്നമായ സൂക്ഷ്മശരീരവും അതിലെ തൈജസാദ്യഭിമാനനാമങ്ങളും നീയല്ലെന്നറിയണം.

ഇനി കാരണശരീരമായ സുഷുപ്ത്യവസ്ഥ 'ഞാന'ല്ലെന്നുള്ളത് എങ്ങനെയെന്നു പറയാം. പ്രാണനായ ഒരു ഉപാധിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന കാരണശരീരത്തെയാണ് സുഷുപ്തി എന്നു പറയുന്നത്. ഒന്നുമറിയാതെ അന്ധകാരമയമായിരിക്കുന്ന സുഷുപ്തി. തുരീയത്തിൽ (ജാഗ്രത്സ്വപ്ന സുഷുപ്ത്യവസ്ഥകളിൽനിന്നു ഭിന്നമായ നാലാമത്തെ അവസ്ഥ - സമാധി - യിൽ) നശിക്കുമെന്നു നിനക്ക് അനുഭവപ്പെടുകയാൽ ആ സുഷുപ്തിയും അതിലെ പ്രാജ്ഞാദ്യഭിമാനനാമങ്ങളും നീയല്ലെന്നു നല്ലതുപോലെ ഉറപ്പിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാണ്.

ഇങ്ങനെ മൂന്നു ശരീരങ്ങളും മൂന്നവസ്ഥകളും ഞാനല്ലെന്നാകുമ്പോൾ 'ഞാൻ' ആരാണെന്നുള്ള ആകാംക്ഷ നിനക്ക് ഉണ്ടെങ്കിൽ പറയാം: സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരാന്തർഭൂതമായ അവസ്ഥാത്രയത്തിൽനിന്നു വിലക്ഷണ (വ്യത്യസ്ത)മായി സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ത്വംപദാർത്ഥതുരീയരൂപജ്ഞാനമാണ് 'നീ'യെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളണം. ഇങ്ങനെ ത്വംപദമനനക്രമം ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടു.

'ത്വം'പദനിദിദ്ധ്യാസനം

ഇനിയും ത്വംപദനിദിദ്ധ്യാസനമാണു പറയുന്നത്.

ത്വംപദശ്രവണമനനങ്ങളിൽ പറഞ്ഞുവന്ന അർത്ഥത്തെ വഴിപോലെ ചിന്തിച്ച്, അതിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച 'ഞാൻ അവസ്ഥാത്രയസാക്ഷിയായ ജ്ഞാനസ്വരൂപമാകുന്നു' എന്ന അനുഭവത്തിനു

നിദിദ്ധ്യാസനമെന്നു പറയുന്നു. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ – ഏഴു കാര്യോപാധികളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥൂലശരീരവും അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന വിശ്വാദിനാമങ്ങളും, ജീവജാഗ്രത്താകുന്നു. അത് അഞ്ചു ഉപാധികളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന സൂക്ഷ്മശരീരവും അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന തൈജസാദിനാമങ്ങളും കലർന്ന ജീവ സ്വപ്നത്തിൽ നശിക്കുന്നു. ആ ജീവസ്വപ്നമാകട്ടെ, പ്രാണോപാധികമായ കാരണശരീരവും അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന പ്രാജ്ഞാദി നാമങ്ങളും കലർന്ന ജീവസുഷുപ്തിയിൽ വിലയിക്കുന്നു. ആ ജീവസുഷുപ്തിപോലും, ഉപാധിരഹിതമായ ജീവതുരീയത്തിൽ നശിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മ കാരണശരീരാത്മകമായ അവസ്ഥാത്രയവും തത്തദഭിമാനനാമങ്ങളും നശിച്ചാൽതന്നെയും, നാശമില്ലാത്ത ഒരു അവസ്ഥ അവശേഷിക്കുന്നു. അതാണ് തുരീയം – ജാഗ്രത് സ്വപ്നസുഷുപ്ത്യവസ്ഥകൾക്ക് സത്താസ്ഫൂർത്തി (സ്ഥിതിയും തിളക്കവും) കൊടുത്തുകൊണ്ട് ഈ തുരീയത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ജ്ഞാനസ്വരൂപമാണ് 'നീ'. സഗുണോപാസനകൊണ്ടു ദേവതാപ്രസാദംനേടി രാജയോഗംകൊണ്ട് മനോമാലിന്യം (മനസ്സിന്റെ വിക്ഷേപം) നീങ്ങിയിട്ടുള്ള അല്ലയോ വത്സ! നീ, മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട ത്വംപദാർത്ഥത്തെ, ശ്രവണമനനനിദിദ്ധ്യാസനങ്ങൾകൊണ്ട് അന്തർമ്മുഖനായി സ്വരൂപസമാധിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അനുഭവപ്പെടുത്തേണ്ടതാകുന്നു.

തത്പദശ്രവണക്രമം

ഇനി, തത്ത്വമസി മഹാവാക്യത്തിലെ 'തത്' പദാർത്ഥമാണ് ചിന്തനീയമായിട്ടുള്ളത്. അതിനേയും വാച്യാർത്ഥമെന്നും ലക്ഷ്യാർത്ഥമെന്നും രണ്ടായി വിഭജിക്കാം. തത്പദവാച്യാർത്ഥം നിരുപാധികമായ ബ്രഹ്മചൈതന്യമെന്നും ആകുന്നു. ഈശ്വരന്റെ സോപാധികാവസ്ഥയ്ക്ക് ശുദ്ധമെന്നുംകൂടി പറയുന്നു. സർവ്വജ്ഞൻ, സർവ്വകാരണൻ, സർവ്വാന്തര്യാമി, സർവ്വേശ്വരൻ, സർവ്വസ്രഷ്ടാവ്, സർവ്വസ്ഥിതികർത്താവ്, സർവ്വസംഹാരകൻ എന്നിങ്ങനെ ഏഴു കാരണോപാധികളെയും താനെന്നഭിമാനിക്കുക

എന്നത് ഈശ്വരന്റെ അശുദ്ധാവസ്ഥയാകുന്നു. ആ അവസ്ഥയിൽ ഈശ്വരന് സർവ്വജ്ഞൻമുതൽ സർവ്വസംഹാരകൻവരെയുള്ള ഏഴ് ഉപാധിനാമങ്ങൾകൂടി സിദ്ധിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, സർവ്വ കാര്യോപാധികളെയും അറിയുന്നതിനാൽ സർവ്വജ്ഞനെന്നും, സർവ്വകാര്യങ്ങൾക്കും കാരണമായി അവ നശിച്ചാലും കാരണരൂപേണ നാശമില്ലാത്തവനായിരിക്കയാൽ സർവ്വകാരണനെന്നും, സകലകാര്യവസ്തുക്കൾക്കും ഉൾക്കാതലായിരിക്കുകയാൽ സർവ്വാന്തര്യാമി എന്നും, എല്ലാറ്റിന്റെയും നാഥനായിരുന്നു പ്രകാശിക്കുകയാൽ സർവ്വേശ്വരനെന്നും, എല്ലാറ്റിനെയും, സങ്കല്പമാത്രംകൊണ്ട് സ്വാന്തർഭാഗത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുകയാൽ സർവ്വസ്രഷ്ടാവെന്നും, അവയെ എല്ലാം വേണ്ടതുപോലെ നിലനിർത്തുകയാൽ സർവ്വസ്ഥിതികർത്താവെന്നും, പ്രളയകാലത്തിൽ അവയെ (സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കളെ) തന്നിലടക്കുകയാൽ സർവ്വസംഹാരകനെന്നും അഭിമാനനാമങ്ങൾ ഈശ്വരന് ഉപപന്നങ്ങളാകുന്നു.

മേല്പറഞ്ഞ ഏഴു കാരണോപാധികളെയും മിഥ്യയെന്നു ബോധിച്ച് തള്ളുമ്പോൾ അവയ്ക്കു സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണ് തത്പദലക്ഷ്യാർത്ഥമായ ഈശ്വരന്റെ ശുദ്ധാവസ്ഥ. ഇവിടെ ഒരു ആശങ്കയുണ്ടാകാം എങ്ങിനെയെന്നാൽ ''ബ്രഹ്മമെന്നത് സത്യത്വലക്ഷണത്തോടുകൂടിയ ഒരു പരമാർത്ഥവസ്തുവാണെന്നത്രെ ശാസ്ത്രങ്ങൾ ഘോഷിക്കുന്നത്. ദേശകാലവസ്തുകൃതങ്ങളായ ബാധകൾക്ക് ഇടംകൊടുക്കാത്ത ഒന്നിനെമാത്രമേ സത്യമെന്നു പറയാവു. അതു ഏകവും പരിപൂർണ്ണവുമായിരിക്കണം. എന്നാൽ, മുൻപ് ത്വംപദാർത്ഥത്തെ ശോധനചെയ്തപ്പോൾ ഏഴുകാര്യോപാധികൾക്കും സാക്ഷിയായി ജീവതുര്യത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ജ്ഞാനത്തെ വാസ്തവത്വേന അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ തത്പദാർത്ഥശോധനയിൽ കാരണോപാധികൾക്ക് സാക്ഷിയായി ഈശ്വരതുര്യത്തിൽ സദ്രൂപമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തെയും അങ്ങനെ തന്നെ വാസ്തവത്വേന അംഗീകരിക്കുന്നതായാൽ അവരണ്ടും (ജ്ഞാനവും ബ്രഹ്മവും) രണ്ടായതുകൊണ്ട് പരസ്പരം പരിച്ഛേദവും തന്നിമിത്തം സത്യത്വഹാനിയും നേരിടുന്നതാണ്. അങ്ങിനെ വിഭിന്നമായിരിക്കുന്ന അവയ്ക്ക് ഐക്യമുണ്ടെന്നു പറയാനും പാടില്ല.

ഈ ശങ്കയ്ക്കു സമാധാനം പറയുന്നു.

ജ്ഞാനമെന്നും ബ്രഹ്മമെന്നും രണ്ടായി പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ ഒന്നെന്നറിയുന്നത് ലക്ഷണാവൃത്തികൊണ്ടാണ്. മുൻപറയപ്പെട്ട ലക്ഷണാത്രയത്തിൽ ഇവിടെ അജഹല്ലക്ഷണയാണ് അംഗീകാര്യമായിരിക്കുന്നത്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ 'ചുവപ്പ് ഓടുന്നു' എന്നുപറഞ്ഞിടത്ത് ആ വർണ്ണം, തന്നോട് അനിർവ്വചനീയതാദാത്മ്യസംബന്ധമുള്ള[136] ഒരു വസ്തുവിനോടു ചേർന്നേ ഇരിക്കുകയുള്ളു. അതിനാൽ വാച്യത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒന്നിനേക്കൂടി ലക്ഷ്യമാക്കുന്നു. അതുപോലെ ഇവിടെ ബ്രഹ്മമെന്നു പറയുമ്പോൾ ജ്ഞാനത്തേക്കൂടി ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളണം. ബ്രഹ്മം ജ്ഞാനസ്വരൂപമായിട്ടേ ഇരിക്കൂ. അതിനാൽ ജ്ഞാനവും ബ്രഹ്മവും പരസ്പരം പരിച്ഛേദിക്കപ്പെടുന്നില്ല. അവരണ്ടും സത്ത് (സത്യത്വലക്ഷണത്തോടുകൂടിയത്) ആകയാൽ അവയുടെ നാമങ്ങൾക്കു ഭേദമുണ്ടെന്നല്ലാതെ ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തിൽ യാതൊരു ഭേദവുമില്ല. കൂടാതെ കാരണോപാധിസാക്ഷിയായ ബ്രഹ്മത്തെപ്പറയുന്നിടത്ത് കാര്യോപാധിസാക്ഷിയായ ജ്ഞാനം കൂടി അന്തർഭവിക്കും. അതുകൊണ്ട് ജ്ഞാനവും ബ്രഹ്മവും സത്താകയാൽ ഏകചൈതന്യമായിട്ടേ ഇരിക്കൂ എന്നുള്ളതു പാരിശേഷികമായ[137] ഒരു സിദ്ധാന്തമാകുന്നു.

'ഇടമാനപിരമ്മം ചാച്ചി

ഇരണ്ടുമെപ്പോതുമേകം'[138]

ആകയാൽ സാക്ഷിരൂപേണയുള്ള ജ്ഞാനംതന്നെ ബ്രഹ്മം. ബ്രഹ്മംതന്നെ ജ്ഞാനം എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പൂർവ്വപക്ഷസിദ്ധാന്തരൂപേണ തത്പദാർത്ഥശ്രവണം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടു.

തത്പദമനനക്രമം

ഇനി തത്പദമനനത്തെപ്പറയാം.

ശ്രവണത്തിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ട ഏഴു കാരണോപാധികൾ ഈശ്വരന്റെ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങളും ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്ത്യവസ്ഥകളുമാകുന്നു. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ, ഏഴു കാരണോപാധികളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം ഈശ്വരന്റെ സ്ഥൂലശരീരവും ജാഗ്രദവസ്ഥയുമത്രേ. ആ സ്ഥൂലശരീരത്തെ അഭിമാനി

ക്കുന്ന ഈശ്വരന് വിരാട്, വൈശ്വാനരൻ, വൈരാജകൻ എന്നു മൂന്നു നാമങ്ങൾ ഉണ്ട്. നാനാവിധമായ പ്രപഞ്ചമായി തോന്നിച്ചു പ്രകാശിക്കുകയാൽ വിരാട് എന്നും, സമസ്തപ്രാണികളിലും - വിശ്വനരന്മാരിലും - അഹം, അഹം എന്നഭിമാനിക്കയാൽ വൈശ്വാനരനെന്നും വിശേഷമായി സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനാൽ വൈരാജകനെന്നും പറയുന്നു.

മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട ഏഴു കാരണോപാധികളിൽ ആദ്യത്തെ നാലുപാധികളെ വിട്ട്, സർവ്വസ്രഷ്ടാവ്, സർവ്വ സ്ഥിതി കർത്താവ്, സർവ്വസംഹാരകൻ ഇങ്ങനെ മൂന്ന് ഉപാധികളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം ഈശ്വരന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരവും സ്വപ്നാവസ്ഥയുമാകുന്നു. അവിടെ ഞാനെന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന ഈശ്വരന് ഹിരണ്യഗർഭൻ, സൂത്രാത്മാവ്, മഹാപ്രാണൻ എന്ന് മൂന്നു നാമങ്ങൾ ഉണ്ട്. വികസിതമായി പ്രകാശിക്കുന്ന സകലത്തേയും തന്റെ ഉദരത്തിൽ അടക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാൽ ഹിരണ്യഗർഭനെന്നും സൂത്രധാരിയായിരുന്ന് സകലത്തേയും ചലിപ്പിക്കുകയാൽ സൂത്രാത്മാവെന്നും, മാരുതൻതന്നെ ശ്വാസ(പ്രാണനായി) മായിരിക്കുകയാൽ മഹാപ്രാണനെന്നും പറയുന്നു.

മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട, ഈശ്വരന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽ കലർന്നിരിക്കുന്ന സർവ്വസ്രഷ്ടാവ്, സർവ്വസ്ഥിതികർത്താവ്, സർവ്വസംഹാരകൻ എന്ന മൂന്നുപാധികളിൽവെച്ച് ആദ്യത്തെ രണ്ടുപാധികളെ വിട്ട് സർവ്വസംഹാരകനെന്ന ഒരുപാധിയോടു മാത്രം ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം ഈശ്വരന്റെ കാരണശരീരവും സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയുമാണ്. അവിടെ ഈശ്വരന് അന്തര്യാമി, അവ്യാകൃതൻ, ഈശ്വരൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് അഭിമാനനാമങ്ങൾ കൂടിയുണ്ട്.

സർവ്വപ്രാണികളുടെയും ഹൃദയത്തിലിരുന്ന് അവയെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനാൽ[139] അന്തര്യാമി എന്നും നാമരൂപരഹിതനായിരിക്കയാൽ അവ്യാകൃതനെന്നും എല്ലാവറ്റേയും പരിപാലിക്കയാൽ ഈശ്വരനെന്നുമുള്ള നാമധേയങ്ങളുണ്ടായി. ഈ കാരണോപാധികളേഴും അവയിൽ അന്തർഭൂതങ്ങളായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങളും ജാഗ്രത് സ്വപ്നസുഷുപ്ത്യവസ്ഥകളും തത്തദഭിമാനനാമങ്ങളും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമല്ല. അവയിൽ ഈശ്വരന്റെ സ്ഥൂല

ശരീരാദ്യഭിമാനത്തോടുചേർന്ന ജാഗ്രദാദ്യവസ്ഥാദികൾ ബ്രഹ്മസ്വ രൂപമല്ലെന്നുള്ളതെങ്ങനെയെന്നു പറയുന്നു: മുൻപു വെളിപ്പെടു ത്തിയ ഏഴു കാരണോപാധികൾ ചേർന്ന അവസ്ഥയാണല്ലോ ഈശ്വരന്റെ ജാഗ്രദവസ്ഥ. അതു ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായിരുന്നെങ്കിൽ എപ്പോഴും നാശരഹിതമായിട്ടുതന്നെ പ്രകാശിക്കണമായിരുന്നു. എന്നാൽ മൂന്നുപാധി മാത്രമുള്ള ഈശ്വരന്റെ സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ ആ ജാഗ്രദവസ്ഥ നശിക്കുന്നതിനാൽ അതു ബ്രഹ്മസ്വരൂപമല്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ, ആ ഈശ്വരസ്വപ്നാവസ്ഥയും ഒരു കാരണോപാധിമാത്രമുള്ള ഈശ്വരസുഷുപ്തിയിൽ നശിച്ചു പോകുന്നതിനാൽ ആ സ്വപ്നവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമല്ല. അപ്രകാരം തന്നെ ഈശ്വരസുഷുപ്തിയും, ഈശ്വരതുരീയത്തിൽ നാമാവശേ ഷമായിത്തീരും. അതിനാൽ ഈശ്വരസുഷുപ്തിയും ബ്രഹ്മസ്വരൂപ മല്ല. ഇങ്ങനെ ഈശ്വരന്റെ മൂന്നു ശരീരങ്ങളും തത്തദഭിമാനനാമ ങ്ങളും മൂന്നവസ്ഥകളും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ബ്രഹ്മസ്വ രൂപം ഏതാണെന്നുള്ള ജിജ്ഞാസയ്ക്ക് സമാധാനം പറയാം.

ഈശ്വരന്റെ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങളും അഭിമാന നാമങ്ങളും അവസ്ഥാത്രയവും വിലയംപ്രാപിക്കുന്നത് യാതൊന്നി ലാണോ ആ തുരീയാവസ്ഥയിൽ അവസ്ഥാത്രയവിലക്ഷണമായി സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ശുദ്ധചൈതന്യംതന്നെ ബ്രഹ്മമെന്നു റയ്ക്കുന്നതാണ് തത്പദാർത്ഥമനനം.

തത്പദനിദിദ്ധ്യാസനക്രമം

തത്പദശ്രവണമനനങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ട അർത്ഥത്തെ ചിന്തിച്ച്, അതിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ശുദ്ധ ബ്രഹ്മാനു ഭവത്തെ നിദിദ്ധ്യാസനമെന്നു പറയുന്നു. ഏഴു കാരണോപാധിക ളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ സ്ഥൂലശരീരവും അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന വിരാഡാദ്യഭിമാനനാമങ്ങളും ഈശ്വരജാഗ്രത്താ കുന്നു. അത് മൂന്നുപാധികളോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ സൂക്ഷ്മശരീരവും അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന ഹിരണ്യഗർഭാദ്യഭി മാനനാമങ്ങളും കലർന്ന ഈശ്വരസ്വപ്നത്തിൽ നശിക്കുന്നു. ആ ഈശ്വരസ്വപ്നമാകട്ടെ, 'സർവ്വസംഹാരകോ'പാധിയായ ഈശ്വ രന്റെ കാരണശരീരവും, അതിനെ അഭിമാനിക്കുന്ന അന്തര്യാമ്യാദ്യ

ഭിമാനനാമങ്ങളും കലർന്ന ഈശ്വരസുഷുപ്തിയിൽ വിലയിക്കുന്നു. ആ ഈശ്വരസുഷുപ്തിപോലും ഉപാധിരഹിതമായ ഈശ്വരതുരീയത്തിൽ നശിക്കും. ഇങ്ങനെ പ്രശാന്തഘനമായിരിക്കുന്ന തുരീയത്തിൽ സത്താമാത്രമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന ബ്രഹ്മംതന്നെ, ജീവതുരീയത്തിൽ പ്രകാശിച്ച ജ്ഞാനസ്വരൂപമാണെന്ന് അറിയുന്നതാകുന്നു തത്പദനിദിദ്ധ്യാസനം.

അസിപദശ്രവണം

ഇനിയും തത്ത്വം പദങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ 'അസി' പദത്തെയും പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

അസിപദാർത്ഥം ശിവമെന്നാണെന്നു നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ശിവസ്വരൂപത്തിനും അശുദ്ധമായ വാച്യാർത്ഥവും ശുദ്ധമായ ലക്ഷ്യാർത്ഥവുമുണ്ട്. വാച്യാർത്ഥം: സദ്രൂപശക്തി, ചിദ്രൂപശക്തി, ആനന്ദരൂപശക്തി ഇങ്ങനെയുള്ള മൂന്നുപാധികളിലും താനെന്നുള്ള അഭിമാനമാകുന്നു.

ദ്രഷ്ടാവ്, ദൃശ്യമായ ചരാചരപ്രപഞ്ചം, ഇവയുടെ അന്തർബ്ബഹിർഭാഗങ്ങളിൽ സ്വയം സദ്രൂപേണ പ്രകാശിക്കുന്നതിനെ സദ്രൂപശക്തിയെന്നും ചിദ്രൂപേണ പ്രകാശിക്കുന്നതിനെ ചിദ്രൂപശക്തിയെന്നും ആനന്ദസ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കുന്നതിനെ ആനന്ദരൂപശക്തിയെന്നും പറയുന്നു.

ഈ മൂന്നുപാധികളും തള്ളി അവയ്ക്ക് സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ചൈതന്യമാണ് ശിവപദലക്ഷ്യാർത്ഥമായ ശുദ്ധാവസ്ഥ.

തത്ത്വമസിമഹാവാക്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥമായ, ജ്ഞാനം, ബ്രഹ്മം, ശിവം ഇവ മൂന്നിനും ശ്ബ്ദഭേദമല്ലാതെ അർത്ഥഭേദം ലേശവുമില്ല. ആ വാസ്തവം മുൻപറയപ്പെട്ട ലക്ഷണാത്രയത്തിൽ ജഹദജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ടറിയേണ്ടതാണ്. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ 'സോഅയം ദേവദത്തഃ' 'ആ ദേവദത്തൻ തന്നെയാണ് ഈ ദേവദത്തൻ' എന്ന വാചകത്തിൽ വിശേഷണാംശം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നാലും വിശേഷ്യമായ ലക്ഷ്യാർത്ഥം ഒന്നായിത്തന്നെയിരി

ക്കുന്നു. അതുപോലെ ജ്ഞാനം (ചിത്), ബ്രഹ്മം (സത്), ശിവം (ആനന്ദം) എന്നു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞാലും ചൈതന്യം സച്ചിദാനന്ദ സ്വരൂപമായി അഭേദമായിത്തന്നെ പ്രകാശിക്കുമെന്ന് ജഹദജഹല്ല ക്ഷണാവൃത്തികൊണ്ട് അറിയേണ്ടതാകുന്നു. ഇത് അസിപദ ശ്രവണമാണ്:

അസിപദമനനം

ശ്രവണത്തിൽ പറഞ്ഞ മൂന്നുപാധികളും, (സദ്രൂപശക്തി, ചിദ്രൂപശക്തി, ആനന്ദരൂപശക്തി) ശിവസ്വരൂപത്തിന്റെ സ്ഥൂല സൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങളാണ്. ആ മൂന്നു ഉപാധികൾതന്നെയാണ് ശിവസ്വരൂപത്തിന്റെ ജാഗ്രദാദ്യവസ്ഥകളെന്നു ഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ: സദ്രൂപശക്ത്യാദി മൂന്നുപാധികളോടുകൂടി യിരുന്ന സ്ഥാനം ശിവസ്വരൂപത്തിന്റെ സ്ഥൂലശരീരവും ജാഗ്രദവ സ്ഥയുമാണല്ലോ. അവിടെ ഞാനെന്നഭിമാനിച്ച ശിവ (ചൈതന്യ)ത്തിന് പരൻ, ചിജ്ജ്വലിതൻ, സദ്രൂപൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു നാമങ്ങൾ പറഞ്ഞുവരുന്നു. മൂന്നുപാധികളിൽവെച്ച് സദ്രൂ പോപാധി നീങ്ങി ബാക്കി രണ്ടുപാധിയോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം സൂക്ഷ്മശരീരവും സ്വപ്നാവസ്ഥയുമാണല്ലോ? അവിടെ അഭിമാനിക്കുന്ന ശിവസ്വരൂപത്തിന് പരിപൂർണ്ണൻ, പ്രാജാപത്യൻ, ചിദ്രൂപൻ എന്നു മൂന്നു നാമങ്ങളുണ്ട്.

രണ്ടുപാധികളിൽവെച്ച് ഒരുപാധി നീങ്ങി ആനന്ദരൂപശക്തി യായ ഒരുപാധിയോടുമാത്രം ചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം കാരണശ രീരവും സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയുമാകുന്നു. അവിടെ ഞാനെന്നഭിമാനി ക്കുന്ന ശിവസ്വരൂപത്തിന് പരമാനന്ദൻ, ഹിരണ്യപ്രശാന്തൻ, ആന ന്ദരൂപൻ, എന്നു മൂന്നുപേരുകളുണ്ട്. ഈ മൂന്നുപാധികളായ സ്ഥൂല സൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങളും തദന്തർഭൂതങ്ങളായ ജാഗ്രത് സ്വപ്നസുഷുപ്ത്യവസ്ഥകളും അഭിമാനനാമങ്ങളും ശിവസ്വരൂപ മല്ല.

എങ്ങനെയെന്നാൽ: മേല്പറയപ്പെട്ട മൂന്നുപാധികളോടു കൂടിയിരുന്ന സ്ഥൂലശരീരവും ജാഗ്രത്തും അതിലെ അഭിമാനനാമ ങ്ങളും സ്വപ്നത്തിൽ നശിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവയൊന്നും

ശിവസ്വരൂപമല്ല. അതുപോലെ രണ്ടുപാധികളോടു ചേർന്നിരുന്ന സൂക്ഷ്മശരീരവും സ്വപ്നാവസ്ഥയും അതിലെ അഭിമാനനാമങ്ങളും സുഷുപ്തിയിൽ നശിക്കുമെന്നറിയപ്പെടുകയാൽ അവയും ശിവസ്വരൂപമല്ല. അതുപോലെതന്നെ ഒരു ഉപാധിയോടു ചേർന്നിരുന്ന കാരണ ശരീരവും സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയും അഭിമാനനാമങ്ങളും തുരീയത്തിൽ നശിക്കുമെന്നു ബോധിക്കുകയാൽ അവയും ശിവസ്വരൂപമല്ല. ഇങ്ങനെ മൂന്നവസ്ഥകളും മൂന്നു ശരീരങ്ങളും അഭിമാനനാമങ്ങളും ശിവസ്വരൂപമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഏതാണ് എന്നാണെങ്കിൽ പറയാം. സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങൾക്കും തദന്തർഭൂതങ്ങളായ ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്ത്യവസ്ഥകൾക്കും വിലക്ഷണമായി സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ചൈതന്യമാണ് അസിപദാർത്ഥമനനതുര്യരൂപമായ ശിവം.

അസിപദനിദിദ്ധ്യാസനം.

അസിപദശ്രവണമനനങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ അർത്ഥചിന്ത കൊണ്ട് സിദ്ധിച്ച ശിവാനുഭവമാണ് നിദിദ്ധ്യാസനം. അതെങ്ങനെ യെന്നു പറയുന്നു.

അന്തർമ്മുഖമായി സ്വരൂപസമാധിയിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, മൂന്നുപാധികളോടു ചേർന്നിരുന്ന സ്ഥൂലശരീരത്തെ അഭിമാനിച്ചത് പരാദ്യഭിമാനികളായിരുന്നു എന്നും, അതു ശിവജാഗ്രത്തായിരുന്നു എന്നും, അതുപോലെ തന്നെ ആ മൂന്നുപാധികളിൽവച്ച് ഒരുപാധി നീങ്ങി രണ്ട് ഉപാധികളോടു ചേർന്നു നിന്ന സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ അഭിമാനിച്ചത് പരിപൂർണ്ണാദ്യഭിമാനികളായിരുന്നു എന്നും, അതു ശിവസ്വപ്നമായിരുന്നു എന്നും, അപ്രകാരം തന്നെ ആ രണ്ട് ഉപാധികളിൽവച്ച് ഒരുപാധിനീങ്ങി ഒരുപാധിയോടു ചേർന്നിരുന്ന കാരണശരീരത്തെ അഭിമാനിച്ചത് പരമാനന്ദാദ്യഭിമാനികളായിരുന്നു എന്നും, അതു ശിവസുഷുപ്ത്യവസ്ഥയായിരുന്നു എന്നും അനുഭവപ്പെടുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഈ മൂന്നുപാധികളേയും വിട്ട് ജീവസാക്ഷി, ഈശ്വരസാക്ഷി എന്നുള്ള ഭേദം കൂടാതെ ശിവതുരീയത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ശിവം – ശുദ്ധബ്രഹ്മം – തന്നെയാകുന്നു 'ഞാൻ' എന്നും നീ അറിഞ്ഞുണരണം.

ഇങ്ങനെ മൂന്നു ശക്തികളും (ഉപാധികളും) താനല്ലെന്നും, അവയ്ക്കു വിലക്ഷണമായി സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന ശിവം തന്നെയാണ് താൻ എന്നും അറിയുന്നത് അസിപദനിദിദ്ധ്യാസനമാകുന്നു.

അല്ലയോ പ്രിയവത്സ, ഇങ്ങനെ തത്ത്വമസി മഹാവാക്യത്താൽ ലക്ഷ്യീകരിക്കപ്പെട്ട അവാങ്മനോഗോചരവും[140] അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണസത്താമാത്രസ്വരൂപവുമായ ശുദ്ധശിവംതന്നെയാണ് നിന്റെ സ്വരൂപമെന്നറിഞ്ഞുണർന്ന് ജീവന്മുക്തനായി പ്രശോഭിച്ചാലും. ഇതാകുന്നു ജീവന്റെ പരമലക്ഷ്യം.

5. ചതുർവ്വേദമഹാവാക്യങ്ങൾ

വേദാന്തസാരം

ജീവന് ധർമ്മാധർമ്മവിവേകത്തേയും ജീവബ്രഹ്മൈക്യബോധത്തേയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന ജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരമായ ഋഗ്വേദാദി ഗ്രന്ഥസമുച്ചയത്തിനു വേദമെന്നു പറയുന്നു. ഇതു സർവ്വജ്ഞനായ ഈശ്വരനിൽനിന്നു ജീവാനുഗ്രഹാർത്ഥം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നാണ് ശ്രൗതന്മാർ വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നത്.

വേദത്തിന്റെ പരമപ്രാമാണ്യം

പ്രത്യക്ഷാദിപ്രമാണങ്ങളിൽ വച്ച് മുഖ്യവും, അബാധിതവും, നിത്യവുമായ ഒരു പ്രമാണമാണ് വേദം. ഇത് ഋക്, യജുസ്സ്, സാമം, അഥർവ്വം ഇങ്ങനെ നാലു വിധത്തിൽ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വേദങ്ങളിൽ വിധി വാക്യങ്ങൾ, നിഷേധവാക്യങ്ങൾ, സിദ്ധാർത്ഥബോധകവാക്യങ്ങൾ ഇങ്ങനെ മൂന്നുവിധവാക്യങ്ങൾ ഉണ്ട്.

ജീവന്റെ അഭ്യുദയത്തിന് ഹേതുഭൂതങ്ങളായ യാഗാദി കർമ്മങ്ങൾ പ്രയാസപ്പെട്ടായാലും ചെയ്യണമെന്ന് ഉപദേശിക്കുന്ന വേദഭാഗങ്ങൾക്ക് വിധിവാക്യങ്ങളെന്നു പറയുന്നു. ഈ വിധിയനുസരിച്ചുള്ള കർമ്മങ്ങൾക്ക് ധർമ്മം എന്നാണു പേർ. ജീവനെ (മനുഷ്യനെ) അധഃപതിപ്പിക്കുന്ന, വ്യഭിചാരം, മദ്യപാനം, അസത്യ

ഭാഷണം, മോഷണം മുതലായ നീചകർമ്മങ്ങൾ ഒരിക്കലും അനുഷ്ഠിക്കരുതെന്ന് ഉപദേശിക്കുന്ന വേദഭാഗങ്ങൾക്കു നിഷേധവാക്യങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട കർമ്മങ്ങളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിന് അധർമ്മമെന്നാണ് നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ദേശകാലങ്ങൾകൊണ്ടുപോലും ഒരിക്കലും മാറ്റം വരാത്തതും പ്രത്യക്ഷാദിപ്രമാണങ്ങൾക്കു വിഷയമല്ലാത്തതും ആയ ബ്രഹ്മാത്മൈക്യത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന വേദഭാഗങ്ങൾ സിദ്ധാർത്ഥബോധക വാക്യങ്ങളാകുന്നു. സിദ്ധമായ (ലഭിക്കപ്പെട്ട) അർത്ഥത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവയ്ക്ക് ഈ പേര് സിദ്ധിച്ചത്.

വിധിവാക്യങ്ങൾ, സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒന്നിനെ സിദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാണ് ഉപദേശിക്കുന്നത്. അതനുഷ്ഠിച്ചാൽ മുമ്പു ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഫലം ലഭിക്കുമെന്നു സാരം. സ്വർഗ്ഗത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആൾ ജ്യോതിഷ്ടോമയാഗം കഴിക്കണമെന്നു വേദം വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതനുസരിച്ച് ആ യാഗം കഴിച്ച മനുഷ്യനെ ആ യാഗഫലമായ 'അപൂർവ്വം' (സംസ്കാരം)[141] സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. അവന്റെ സ്വർഗ്ഗപ്രാപ്തി മുമ്പ് അവന് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതല്ല. അതിനാൽ യാഗഫലമായ സ്വർഗ്ഗം 'അപ്രാപ്തപ്രാപ്ത'മാണെന്നു[142] ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നു.

എന്നാൽ വേദത്തിലെ സിദ്ധാർത്ഥബോധകവാക്യങ്ങളാകട്ടെ, പ്രാപ്തമായ അഥവാ സിദ്ധമായ (ബ്രഹ്മാത്മൈക്യസാക്ഷാത്ക്കാരരൂപമായ) ജീവന്റെ മുക്താവസ്ഥയേയാണ് ബോധിപ്പിക്കുന്നത്. ഇവിടെ ഒരു ആശങ്കയുണ്ടായേക്കാം: എങ്ങനെയെന്നാൽ, പ്രാപ്തപ്രാപ്തത്തിന്റെ അനുഭവം ലോകത്തിൽ ഒരിടത്തും കാണുന്നില്ലല്ലോ. തന്നിമിത്തം ദൃഷ്ടാന്തഹാനി എന്നൊരു ദോഷം പ്രകൃതത്തിൽ വന്നുചേരും. പ്രാപിച്ച ഒരെണ്ണത്തെ പ്രാപിക്കണമെന്നു പറയുന്നത് വെറും ഭ്രാന്തജല്പനമല്ലേ? അതനുസരിച്ചു വിവേകികൾ പ്രവർത്തിക്കുമോ?

ഈ ആശങ്ക ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ലോകത്തിൽ പലയിടത്തും പ്രാപ്തമായ വസ്തുവിനെ പ്രാപിക്കാനുള്ള ശ്രമം സാധാരണ നാം കണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. വായിക്കുമ്പോഴും മറ്റും കണ്ണട ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരാൾ യാദൃച്ഛികമായി അത് നെറ്റിമേൽ കയറ്റി

വെച്ച് സമീപസ്ഥന്മാരോടു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ അഞ്ചൽ ശിപായി ഒരെഴുത്ത് പെട്ടെന്ന് അയാളെ ഏല്പിച്ചു. അതു വായിക്കാനുള്ള ഉത്ക്കണ്ഠനിമിത്തം അയാൾ അങ്ങുമിങ്ങും കണ്ണട അന്വേഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതു കണ്ട് സമീപസ്ഥൻ അന്വേഷണത്തെപ്പറ്റി ചോദിച്ചപ്പോൾ കണ്ണട കണ്ടില്ല എന്ന് അയാൾ പരാതിപ്പെട്ടു. ''കണ്ണട നിങ്ങളുടെ നെറ്റിയിൽ – കണ്ണിനു സമീപത്തിൽ –ത്തന്നെയല്ലെ ഇരിക്കുന്നത്'' എന്ന് അവർ സാപഹാസം പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. അയാൾ കണ്ണട ഇറക്കി വെച്ച് എഴുത്തു വായിക്കാൻ തുടങ്ങി. അജ്ഞാനം നിമിത്തം പലർക്കും അനുഭവപ്പെടാറുള്ള ഒരു കാര്യമാണല്ലൊ ഇത്. ഇവിടെ കണ്ണട ഉടമസ്ഥന്റെ കൈവശംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അയാൾ ആ വാസ്തവമറിയാതെ (അജ്ഞാനംനിമിത്തം) അന്വേഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആപ്തന്മാരുടെ (സമീപസ്ഥന്മാരുടെ) വാക്കുകൊണ്ട് അയാൾക്ക് കണ്ണട കിട്ടി. നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി എന്ന അനുഭവം അജ്ഞാനംകൊണ്ടും കിട്ടി എന്ന അനുഭവം ജ്ഞാനം കൊണ്ടും ഉണ്ടായതാണ്. ഈ കണ്ണട കിട്ടുകയെന്നത് പ്രാപ്തപ്രാപ്തിക്ക് ഉദാഹരണമാണ്. ഇതുപോലെ, ശാസ്ത്രോക്തങ്ങളായ 'വിസ്മൃതകണ്ഠചാമീകരന്യായം,'[143] 'ദശമപുരുഷന്യായം'[144] മുതലായവയും പ്രകൃതത്തിൽ അനുസന്ധേയങ്ങളാണ്. ഇത്രയും കൊണ്ട് ദൃഷ്ടാന്തഹാനിയില്ലെന്നും ആശങ്ക അനുപപന്നമായിരുന്നു എന്നും സിദ്ധിച്ചല്ലോ.

ദാർഷ്ടാന്തികത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം.

ആത്മാവ് സ്വതേതന്നെ സച്ചിദാനന്ദഘനമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെങ്കിലും തന്നെ ആശ്രയിച്ച് തന്റെ സ്വരൂപത്തെ മറച്ചിരിക്കുന്ന അനാദിയായ അവിദ്യനിമിത്തം ദേഹാഭിമാനം കൈക്കൊണ്ടു ജീവനായിത്തീരുകയാൽ സുഖദുഃഖാദ്യനുഭവങ്ങൾക്കു വശഗനായിരിക്കുകയാണ്. ആ ജീവൻ തനിക്കു നേരിട്ട ദുഃഖത്തെ ഇല്ലാതാക്കി പരിപൂർണ്ണസുഖപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്റെ ഇച്ഛാശമനത്തിന്, ആഗ്രഹപൂർത്തിക്ക്, അവിദ്യാകല്പിതങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ സമീപിക്കുന്നു.

ആ വിഷയങ്ങളുടെ അനുഭവംകൊണ്ട് യാതൊരു തൃപ്തിയുമുണ്ടാകാതെ അവൻ ജനനമരണങ്ങളോടുകൂടിയ സംസാരത്തിൽ കിടന്നുഴലുകമാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ നാനാവിധ യോനികളിൽ ജനിച്ചും മരിച്ചും കഷ്ടപ്പെടുന്ന ജീവൻ പുണ്യവശാൽ ഒടുവിൽ മനുഷ്യജന്മമെടുക്കുന്നു. അവൻ വേദവിഹിതമായിരിക്കുന്ന സത്ക്കർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിച്ച് അന്തഃകരണശുദ്ധി വരുത്തി ആത്യന്തികമായ ദുഃഖനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനായ ആചാര്യനെ സമീപിക്കുന്നു. അവന്റെ ശുശ്രൂഷാദികൾകൊണ്ട് പ്രസന്നനായിത്തീർന്ന ആചാര്യനാകട്ടെ, ആ ശുശ്രൂഷുവായ ശിഷ്യന് നേരിട്ട അനർത്ഥത്തിനു കാരണം, അവന്റെ (ബ്രഹ്മ)സ്വരൂപബോധമില്ലായ്മയാണെന്ന് അവനെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഗുരുവിൽനിന്ന്, 'താൻ ബ്രഹ്മമാണെ'ന്നു അനുഭവപ്പെട്ട ശിഷ്യൻ തന്റെ സർവ്വാനർത്ഥങ്ങൾക്കും കാരണം അജ്ഞാനമായിരുന്നു എന്നറിയുന്നു. അവൻ പരിപൂർണ്ണാനന്ദാനുഭൂതിയിൽ മുഴുകുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തത്തിൽ കണ്ണട കൈവശമുണ്ടായിട്ടും അറിയാതെ ക്ലേശിച്ച മനുഷ്യൻ ആപ്തവാക്യംകൊണ്ട് അതു തന്റെ കൈവശംതന്നെ ഉണ്ടല്ലോ എന്നറിഞ്ഞു സന്തോഷിച്ചതുപോലെ ദാർഷ്ടാന്തികത്തിലും ആനന്ദപൂർണ്ണനായിരുന്ന ശിഷ്യൻ തന്റെ വാസ്തവസ്ഥിതിയറിയാതെ സുഖമന്വേഷിച്ചു വലഞ്ഞപ്പോൾ ആചാര്യോപദേശംകൊണ്ട് താൻ ബ്രഹ്മാനന്ദസ്വരൂപനായിരുന്നല്ലോ എന്നറിഞ്ഞു കൃതകൃത്യനാകുന്നു.

ഈ വാസ്തവസ്ഥിതിയെ ബോധിപ്പിക്കുന്ന വേദസൂക്തികളത്രേ സിദ്ധാർത്ഥബോധകങ്ങൾ. ഉപക്രമോപസംഹാരങ്ങൾകൊണ്ട്[145] വേദം ബ്രഹ്മാത്മൈക്യരൂപമായ ഈ സിദ്ധാർത്ഥത്തെത്തന്നെയാണ് സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്.

ഈ സിദ്ധാർത്ഥബോധകവാക്യങ്ങൾ വേദത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യത്തെ – ബ്രഹ്മാത്മൈക്യത്തെ – നിർണ്ണയിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇവയ്ക്കു വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ[146] എന്നുകൂടി പേരുണ്ട്. ഈ വേദാന്തവാക്യങ്ങൾ ജീവന്റെ യഥാർത്ഥസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മഭാവത്തെ മറച്ചിരിക്കുന്ന അവിദ്യയെ 'ഉപനിഷാദനം' ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് (നശിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ട്) ഉപനിഷത്തുകൾ എന്നുകൂടി പറയപ്പെടുന്നു. ഈ ഉപനിഷത്തുകളാണ് വേദത്തിലെ ജ്ഞാനകാണ്ഡം.

ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങൾ വളരെയുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ

പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ നാലാണ്. അവയോരോന്നും ഋക്, യജുസ്സ്, സാമം, അഥർവ്വം ഈ നാലു വേദങ്ങളുടെയും സാരസർവ്വസ്വങ്ങളത്രേ. അവ – 'പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ' 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' 'തത്ത്വമസി' 'അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ' ഈ നാലു വാക്യങ്ങളാകുന്നു. ഇവയിൽ 'പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ' എന്ന മഹാവാക്യം ഋഗ്വേദാന്തർഗ്ഗതമായ ഐതരേയോപനിഷത്തിലും, 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' എന്നതു യജുർവ്വേദാന്തർഗ്ഗതമായ ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിലും, 'തത്ത്വമസി' എന്നത് സാമവേദാന്തർഗ്ഗതമായ ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിലും, 'അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ' എന്നത് അഥർവ്വണവേദാന്തർഗ്ഗതമായ മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തിലും ഉള്ളവയാണ്.[147]

നാലു മഹാവാക്യങ്ങളുടെ പ്രയോജനമെന്ത്?

ജീവപര(ബ്രഹ്മ)ങ്ങളുടെ ഐക്യത്തെ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിന് ഒരു വാക്യം പോരയോ? ഈ നാലു വാക്യങ്ങളും എന്തിനാണ്? എന്നാശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഈ നാലു വാക്യങ്ങളും പ്രയോജനകരങ്ങളാണെന്ന് കാണിക്കാം.

എങ്ങനെയെന്നാൽ "പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ" എന്നത് ജീവന്റെയും ബ്രഹ്മത്തിന്റെയും ലക്ഷണവാക്യവും 'അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ' എന്നത് ജീവപരങ്ങൾ അപരോക്ഷ (പ്രത്യക്ഷ) വിഷയങ്ങളാണെന്നു കാണിക്കുന്ന സ്വരൂപസാക്ഷാൽക്കാരവാക്യവും, 'തത്ത്വമസി' എന്നത് ഗുരുവിന്റെ ഉപദേശവാക്യവും 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' എന്നത് ശിഷ്യന്റെ അനുഭവവാക്യവും ആകുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ ജീവപരങ്ങളുടെ ഐക്യത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന നാലു വാക്യങ്ങളും ഉപപന്നങ്ങൾതന്നെ എന്നു കാണാൻ കഴിയും.

പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ

ഇവയിൽ ആദ്യംപറഞ്ഞ 'പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ' എന്ന വാക്യത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. ഇത് ഐതരേയോപനിഷത്തിൽ തൃതീയാദ്ധ്യായത്തിലുള്ള ഒരു വാക്യമാണ്. ബ്രഹ്മവിദ്യകൊണ്ടു ബ്രഹ്മാ

ത്മൈക്യഭാവമാകുന്ന ഫലം സിദ്ധിക്കുമെന്നു വാമദേവൻ[148] മുതലായ ആചാര്യന്മാരുടെ പരമ്പരവഴിയായും വേദവാക്യങ്ങൾകൊണ്ടും ബ്രഹ്മജ്ഞാനികളുടെ പരിഷത്തിലുള്ള പ്രസിദ്ധി കൊണ്ടും ഗ്രഹിച്ച് മുമുക്ഷുക്കളായിത്തീർന്ന അധികാരികൾ വൈരാഗ്യമുണ്ടായതിനുശേഷം ബ്രഹ്മജ്ഞാനത്തിനും സംസാര നിവൃത്തിക്കും ഇച്ഛിച്ച് ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു പരസ്പരം ചോദിക്കുന്നു. 'കോയമാത്മേതി വയമുപാസ്മഹേ കതരസ്സ ആത്മാ?' (ഇത് ആത്മാവാണ് എന്നിങ്ങനെ വിചാരിച്ച് നാം ആരെ ഉപാസിക്കുന്നുവോ ആ ആത്മാവ് ഏതാണ്?) ആ മഹാത്മാക്കളുടെ ഈ ചോദ്യരൂപമായ ചിന്തയുടെ ഫലമായി ഇന്ദ്രിയാതീതമായ ഒരനുഭൂതി അവർക്കുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി ആ ധന്യാത്മാക്കൾ 'പ്രജ്ഞാനേത്രോ ലോകഃ പ്രജ്ഞാപ്രതിഷ്ഠാ, പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ,' (ലോകം പ്രജ്ഞയാകുന്ന നേത്രത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. പ്രജ്ഞ എല്ലാ ലോകത്തിനും പ്രതിഷ്ഠ ആകുന്നു – പര്യവസാനസ്ഥാനമാകുന്നു. ആ പ്രജ്ഞാനമാണ് ബ്രഹ്മം) എന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചു.

ആ സിദ്ധാന്തവാക്യമാണല്ലോ 'പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ' എന്നത്. ഇതിൽ പ്രജ്ഞാനം, ബ്രഹ്മ എന്നു രണ്ടു പദങ്ങളുണ്ട്. വാസ്തവമായ അർത്ഥത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് ഈ രണ്ടു പദങ്ങളുടേയും വാച്യാർത്ഥത്തേയും ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തേയും ചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജീവൻ എന്നാണ് പ്രജ്ഞാനപദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥം. അന്തഃകരണത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചിരിക്കുന്ന ആത്മചൈതന്യത്തിനു ജീവൻ എന്നു പറയുന്നു. പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങളുടെ സാത്ത്വികാംശം ചേർന്നുണ്ടായ ജ്ഞാനസാധനമായ കരണത്തിന് അന്തഃകരണമെന്നാണു നാമം. ഈ അന്തഃകരണത്തിന്റെ പരിണാമമാണു വൃത്തി. ആ വൃത്തിയാകട്ടെ മനസ്സ്, ബുദ്ധി, ചിത്തം, അഹങ്കാരം ഇങ്ങനെ നാലു വിധത്തിൽ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. സങ്കല്പവികല്പരൂപേണയുള്ള വൃത്തിക്കു മനസ്സ് എന്നും ഘടപടാദിവിഷയങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്ന വൃത്തിക്കു ബുദ്ധി എന്നും ചിന്താരൂപേണയുള്ള വൃത്തിക്കു ചിത്തം എന്നും ഞാൻ, ഞാൻ എന്നിങ്ങനെ അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വൃത്തിക്കു അഹങ്കാരമെന്നും പറയുന്നു. ചിത്തം മനസ്സിലും ബുദ്ധി അഹങ്കാരത്തിലും അന്തർഭവിക്കുകയാൽ അഹങ്കാരമെന്നും മനസ്സെന്നും വൃത്തി

രണ്ടു വിധമേയുള്ളു എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ജ്ഞാനസാധനങ്ങളായ – ബഹിഃകരണങ്ങളായ – ശ്രോത്രാദി ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ[149] അപേക്ഷിച്ച് അന്തർഭാഗത്തിൽ വർത്തിക്കുകയാൽ ഇവയ്ക്ക് അന്തഃകരണം എന്നു പേരുണ്ടായി. ഇവയിൽ അഹങ്കാരം കർത്തൃരൂപമായിട്ടും മനസ്സു കരണരൂപമായിട്ടും വർത്തിക്കുന്നു. ഈ അന്തഃകരണം സത്ത്വഗുണകാര്യമാകയാൽ സ്വച്ഛവും സ്പടികഫലകമെന്നപോലെ പ്രതിഫലനത്തെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ സമർത്ഥവുമാണ്. ഈ അന്തഃകരണത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനം കൂടസ്ഥചൈതന്യമാകുന്നു. സാക്ഷിരൂപേണ പ്രകാശിക്കുന്ന ആ പ്രത്യഗാത്മ (കൂടസ്ഥ) ചൈതന്യം അന്തഃകരണത്തിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആ പ്രതിഫലനാംശത്തിനു ചിദാഭാസനെന്നു പറയുന്നു. പ്രതിബിംബിതമായ ആ ചിദാഭാസ ചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രകാശത്താൽ സ്വതേ ജഡമായ അഹങ്കാരം ചേതനമായിത്തീരുന്നു. ഇരുമ്പ് അഗ്നിസംബന്ധത്താൽ അഗ്നിയെപ്പോലെ ദാഹകവും പ്രകാശകവും ആയിത്തീരുന്നു. ആ ഇരുമ്പിനും തീയിനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിനു താദാത്മ്യസംബന്ധമെന്നാണു പറയുന്നത്.

അതുപോലെ ചിച്ഛായ (ചിദാഭാസൻ)യോട്[150] അഹങ്കാരം താദാത്മ്യ (ഐക്യ)പ്പെടുകയാണു ചെയ്യുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള അഹങ്കാരം ജഡമായ ദേഹത്തോടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആ ദേഹവും ചേതനത്വം കൈക്കൊള്ളുന്നു. ചിദാഭാസൻ തന്റെ ധർമ്മമായ പ്രകാശത്തെ അഹങ്കാരത്തിനു കൊടുത്തുകൊണ്ട് അഹങ്കാരധർമ്മങ്ങളായ കർത്തൃത്വം, ഭോക്തൃത്വം, സുഖിത്വം, ദുഃഖിത്വം മുതലായവയെ താൻ ഏറ്റുവാങ്ങുകനിമിത്തം, കർത്താവ്, ഭോക്താവ്, സുഖീ, ദുഃഖി എന്നഭിമാനിക്കുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ ചിദാഭാസന്നും അഹങ്കാരത്തിന്നും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിനാണ് സഹജതാദാത്മ്യമെന്നു പറയുന്നത്. ഇതിന് ചിജ്ജഡഗ്രന്ഥി എന്നുകൂടി പേരുണ്ട്.

ആ അഹങ്കാരം സ്ഥൂലശരീരത്തോടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആ സ്ഥൂലശരീരത്തിന്റെ ഷഡ്ഭാവവികാരാദി ധർമ്മങ്ങളെയെല്ലാം തന്നിലേറ്റുകൊണ്ട്, അദ്ധ്യസിച്ചുകൊണ്ട്, 'ഞാൻ പിണ്ഡമായി ജനിച്ചു, വർദ്ധിച്ചു, സ്ഥൂലിച്ചു, ശോഷിച്ചു, നശിച്ചു' എന്നും, ഞാൻ 'കറുമ്പനാണ്, ചുവന്നവനാണ്, നെടിയവനാണ്, കുറിയവനാണ്'

എന്നും മറ്റും അഭിമാനിക്കുന്നു. ഈ അഭിമാനത്തിനു കാരണം ചിച്ഛായയോടു താദാത്മ്യപ്പെട്ട അഹങ്കാരത്തിനും സ്ഥൂലശരീരത്തിനും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധമാണല്ലോ. ഇതു സ്ഥൂലശരീരത്തിന്റെ കർമ്മം - വ്യാപാരം - കൊണ്ടുണ്ടാകുന്നതാകയാൽ 'കർമ്മജതാദാത്മ്യസംബന്ധ'മെന്നു പറയുന്നു.

ഈ അഹങ്കാരം അന്തഃകരണവൃത്തിയാണെന്നു മുമ്പേ തന്നെ പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അന്തഃകരണമാകട്ടെ, രജ്ജുവിൽ സർപ്പമെന്നപോലെ സാക്ഷിചൈതന്യത്തിൽ അജ്ഞാനജന്യമായ ഭ്രാന്തിനിമിത്തം കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതുമാണ്. അതിനാൽ അന്തഃകരണവൃത്തിരൂപമായ അഹങ്കാരത്തിനും സാക്ഷിക്കും തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തിന് ഭ്രാന്തിജതാദാത്മ്യമെന്നാകുന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ പേരു പറയുന്നത്.

ഇങ്ങനെ സാക്ഷിയോടു ഭ്രാന്തിജതാദാത്മ്യബന്ധത്തിൽ വർത്തിക്കുന്ന അഹങ്കാരം ശരീരത്രയത്തിലും വ്യാപിക്കയാൽ ശരീരധർമ്മങ്ങളെ മുഴുവൻ സാക്ഷിചൈതന്യത്തിലും സാക്ഷിധർമ്മത്തെ (സച്ചിദ്ഭാവങ്ങളെ) ശരീരത്തിലും ആരോപിക്കുന്നു. ഈ ആരോപത്തിന് അന്യോന്യാദ്ധ്യാസം എന്നാണു വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്ന സാങ്കേതികനാമം.

സാക്ഷിചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രതിബിംബമാണല്ലോ ജീവൻ. ഒരു വസ്തുവിന്റെ പ്രതിബിംബമെന്നത് ബിംബവും ഉപാധിയും കൂടിച്ചേർന്നതാകുന്നു. കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്ന മുഖച്ഛായ, ബിംബഭൂതമായ മുഖത്തിന്റേയും കണ്ണാടിയുടേയും സമ്പർക്കംകൊണ്ടാണല്ലോ ഉണ്ടാകുന്നത്. പ്രതിബിംബമെന്നാൽ ബിംബവും ഉപാധിയും കൂടിച്ചേർന്നതെന്നു സാരം.

അതുപോലെ അന്തഃകരണത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ച സാക്ഷിചൈതന്യച്ഛായ എന്നു വച്ചാൽ, സാക്ഷിചൈതന്യവും അന്തഃകരണമാകുന്ന ഉപാധിയും കൂടിയതാണെന്നു കാണാം. സാക്ഷിചൈതന്യത്തോടും ഉപാധിയോടും കൂടിയ പ്രതിബിംബമാണു ജീവൻ. ഈ ജീവനു ബിംബഭൂതമായ കൂടസ്ഥചൈതന്യത്തിന്റേയും ഉപാധിയായ അന്തഃകരണത്തിന്റേയും ധർമ്മങ്ങളുണ്ട്. ചിത്തിനെപ്പോലെ - കൂടസ്ഥചൈതന്യത്തെപ്പോലെ - ആഭാസിക്കുകയാൽ (തോന്നുകയാൽ) ഇതിനെ ചിദാഭാസനെന്നുകൂടി പറഞ്ഞുവരുന്നു.

ഈ ചിദാഭാസൻ, ജ്ഞാതൃജ്ഞാനജ്ഞേയരൂപമായ ത്രിപുടി[151] വ്യാപാരത്തെ ചെയ്യുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ, ഞാൻ കുടം കാണുന്നു, ഞാൻ പാട്ടു കേൾക്കുന്നു ഇത്യാദികളാണു ത്രിപുടി വ്യാപാരങ്ങൾ. 'ഞാൻ കുടം കാണുന്നു,' എന്ന വാചകത്തിൽ ദ്രഷ്ടാവ്, ദൃശ്യം, ദർശനം എന്നു മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഇവയ്ക്കു വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ ത്രിപുടി എന്നാണു നാമം. ഞാൻ എന്നതു ദ്രഷ്ടാവും കുടം എന്നതു ദൃശ്യവും കാണുക എന്നത് ദർശനവുമാണല്ലോ. ഇവയെ കർത്താവ്, കർമ്മം, ക്രിയ എന്നുകൂടി പറയാം.[152] നേത്രേന്ദ്രിയം ഘടപടാദിവിഷയങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ കാണുന്നു എന്ന വിഷയജ്ഞാനം ഉണ്ടാകുന്നു. വേദാന്തശാസ്ത്രപ്രകാരം ജ്ഞാനം നിത്യമാണ്. അതിന് ഉൽപത്തിനാശങ്ങളില്ല. 'കുടം കാണുക' എന്നത് അന്തഃകരണ വൃത്തി നേത്രേന്ദ്രിയ ദ്വാരാ വെളിയിൽ വന്നു കുടത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ പരിണമിക്കുമ്പോൾ ആ വൃത്തിയിൽ ചൈതന്യം (ജ്ഞാനം) പ്രതിഫലിച്ചു കുടത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നതാണ്. വൃത്തി സൂക്ഷ്മഭൂതങ്ങളുടെ സാത്ത്വികാംശത്തിൽ നിന്നുണ്ടായ അന്തഃകരണത്തിന്റെ പരിണാമമാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വൃത്തി ഏതാകൃതിയിൽ പരിണമിക്കുമോ അതേ ആകൃതിയിൽതന്നെ ജ്ഞാനവും (ചൈതന്യം) അതിൽ പ്രതിഫലിക്കും. അന്തഃകരണവൃത്തി, ജ്ഞാനപ്രതിഫലനത്തോടുകൂടിയേ ഇരിക്കൂ എന്നാണു നിയമം. എന്നാൽ വൃത്തിയുടെ ഉൽപത്തിനാശങ്ങളിൽ ജ്ഞാനമുണ്ടായി, നശിച്ചു എന്നാണു പറയാറുള്ളത്. അതു ശരിയല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വൃത്തിക്കുമാത്രമേ ഉൽപത്തിനാശങ്ങളുള്ളു. ആ ഉൽപത്തിനാശങ്ങൾ ജ്ഞാനത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഗൗണമായി ജ്ഞാനത്തിന് ഉൽപത്തിനാശങ്ങളുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുപോകുകയാണ്. അതുകൊണ്ട് ജ്ഞാനം നിത്യവും നാശരഹിതവുമാണെന്നു വേദാന്തം സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ജ്ഞാനം (കൂടസ്ഥചൈതന്യം) അഹങ്കാരത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാതാവെന്നും വിഷയാകാരവൃത്തിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനം എന്നും പറയുന്നു. ജ്ഞേയമാകട്ടെ ഘടപടാദിവിഷയങ്ങളാകുന്നു. അവ ഭൂതങ്ങളുടെ തമോഗുണകാര്യങ്ങളാകയാൽ സ്വയം ജഡങ്ങൾ, പ്രകാശരഹിതങ്ങൾ, ആണ്. അന്ധകാര

ത്തിലിരിക്കുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ദീപം ഉപകരിക്കുന്നതുപോലെ, ഘടാദിദൃശ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ വൃത്തിജ്ഞാനം ഉപകരിക്കുന്നു. വൃത്തിജ്ഞാനത്തോടു സംബന്ധിക്കുമ്പോഴാണു വിഷയങ്ങൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ജ്ഞേയങ്ങളായിത്തീരുന്നത്. ജ്ഞാതാവ്, ജ്ഞാനം, ജ്ഞേയം എന്നു പറയപ്പെടുന്ന ത്രിപുടിയുടെ വിവരണം ഇങ്ങനെയാണ്. ത്രിപുടിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ചിദാഭാസൻ ദശേന്ദ്രിയവ്യാപാരങ്ങളെ ചെയ്യുന്നു. അന്തഃകരണവൃത്തികൊണ്ടു ശ്രോത്രേന്ദ്രിയദ്വാരാ സകല ശബ്ദങ്ങളേയും ത്വഗിന്ദ്രിയദ്വാരാ സ്പർശനങ്ങളേയും, ചക്ഷുരിന്ദ്രിയദ്വാരാ രൂപങ്ങളേയും, ജിഹ്വേന്ദ്രിയദ്വാരാ രസങ്ങളേയും, ഘ്രാണേന്ദ്രിയ ദ്വാരാ ഗന്ധങ്ങളേയും, വാഗിന്ദ്രിയദ്വാരാ വചനങ്ങളേയും, പാണീന്ദ്രിയദ്വാരാ ദാനങ്ങളേയും, പാദേന്ദ്രിയദ്വാരാ ഗമനങ്ങളേയും, ഗുഹ്യേന്ദ്രിയദ്വാരാ ആനന്ദത്തേയും, ഗുദേന്ദ്രിയദ്വാരാ വിസർജ്ജനത്തേയും അറിയുന്ന ചിദാഭാസനായ ആ ജീവനാണ് പ്രജ്ഞാനപദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥം.

ജ്ഞാനസ്വരൂപനായിരിക്കുന്ന കൂടസ്ഥൻ, അഹങ്കാരത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ചും അതിനോടു ചേർന്നും ഇരിക്കുന്നു. എങ്കിലും കൂടസ്ഥൻ നിശ്ചലനായിട്ടും ചിദാഭാസൻ, പ്രതിബിംബം, അഹങ്കാരാദിവൃത്തിദ്വാരാ ചഞ്ചലനായിട്ടും വർത്തിക്കുന്നു. ഈ ചിദാഭാസനാണു പ്രജ്ഞാനപദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥം.

അധിഷ്ഠാനമായ കൂടസ്ഥചൈതന്യത്തോടു ഭ്രാന്തിജതാദാത്മ്യസംബന്ധത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അഹങ്കാരരൂപനായ ജീവൻ, തനിക്കു സത്താസ്ഫൂർത്തി നല്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ അധിഷ്ഠാനചൈതന്യത്തെ(കൂടസ്ഥനെ)പ്പറ്റി അറിയാതെതന്നെയാണ് വിഷയങ്ങളെ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

ജഹദജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ട് പ്രജ്ഞാനപദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥത്തെ – ജീവന്റെ– തള്ളി, നിർവ്വികാരിയും ജ്ഞാനസ്വരൂപനുമായിരിക്കുന്ന പ്രത്യഗാത്മ – കൂടസ്ഥ– ചൈതന്യത്തെ ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ പ്രജ്ഞാനപദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥമായി. അതായത് അന്തഃകരണത്തേയും അതിന്റെ വൃത്തികളേയും പ്രതിബിംബാംശത്തേയും ദേഹേന്ദ്രിയാദി വ്യാപാരങ്ങളേയും നീക്കിയാലും, നീങ്ങാതെ അവശേഷിക്കുന്ന കൂടസ്ഥനായ അവസ്ഥാത്രയസാക്ഷിയാണ് പ്രജ്ഞാനപദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥം.

ഇനിയും ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെ എടുക്കാം. ഇതിനും വാച്യാർത്ഥവും ലക്ഷ്യാർത്ഥവും ഉണ്ട്. ഉത്തമങ്ങളായ ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദി ദേവതകളിലും, മദ്ധ്യമങ്ങളായ മനുഷ്യരിലും, അധമങ്ങളായ പശ്വാദികളിലും, എന്നുവേണ്ട സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണാത്മകങ്ങളായ സകല ഭൂതങ്ങളിലും യാതൊരു ചൈതന്യം പൂർണ്ണമായും ഏകമായും ഇരിക്കുന്നുവോ, അതത്രേ ബ്രഹ്മ ശബ്ദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥം. മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട ബ്രഹ്മാദി സർവ്വജീവജാലങ്ങളേയും സർവ്വഭൂതങ്ങളേയും നീക്കിയിട്ട് അവയ്ക്കു വിലക്ഷണമായി, ത്രിവിധപരിച്ഛേദശൂന്യമായി,[153] സർവ്വത്ര അനുസ്യൂതമായി, മായാതീതമായി, പ്രകാശിക്കുന്ന പരമാത്മചൈതന്യത്തെയാണ് ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥമായി പറയുന്നത്. ഇത്രയും കൊണ്ട് നിരുപാധികമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന പരിപൂർണ്ണബോധംതന്നെയാണ് 'പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ' എന്ന വാക്യത്താൽ സിദ്ധിക്കുന്നത്. ഇതുതന്നെയാണു ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വരൂപലക്ഷണവും. കൂടസ്ഥചൈതന്യം, പ്രജ്ഞാനം, ബ്രഹ്മം ഈ ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തെ ലക്ഷ്യീകരിക്കുന്നവയാണെന്നു ഗ്രഹിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി

ഈ വാക്യം യജുർവ്വേദാന്തർഗ്ഗതമായ ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തിൽ ഒന്നാം അദ്ധ്യായം നാലാം ബ്രാഹ്മണത്തിലെ പത്താം ഖണ്ഡികയിലുള്ളതാണ്.

'ആത്യന്തികമായ ശ്രേയോമാർഗ്ഗത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന മനുഷ്യർ ബ്രഹ്മവിദ്യകൊണ്ട് തങ്ങൾക്ക് എല്ലാമായി (സർവ്വാത്മകമായ ബ്രഹ്മമായി)ത്തീരാമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ആ ബ്രഹ്മത്തെപ്പറ്റി നമുക്ക് ചിന്തിക്കാം,' എന്ന പൂർവ്വപീഠികയോടുകൂടി ഋഷികൾ "ബ്രഹ്മ വാ ഇദം അഗ്ര ആസീത്"..... (ഈ ശരീരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചൈതന്യം മുമ്പും ബ്രഹ്മം തന്നെ ആയിരുന്നു) എന്ന് ഉപക്രമിച്ച്, "തദാത്മാനമേവാവേദഹം ബ്രഹ്മാസ്മീതി" (ആ ബ്രഹ്മം തന്നത്താനെ ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നറിഞ്ഞു) എന്ന് സ്വാനുഭവരൂപേണ ഉപസംഹരിക്കുന്നു. "അഹം

ബ്രഹ്മാസ്മി.'' ഈ വാക്യത്തിൽ അഹം (ഞാൻ), ബ്രഹ്മ (ബ്രഹ്മം), അസ്മി (ആകുന്നു) ഇങ്ങനെ മൂന്നു പദങ്ങളാണുള്ളത്. ഇതിൽ അഹംപദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥം ജീവനെന്നും ലക്ഷ്യാർത്ഥം കൂടസ്ഥചൈതന്യം എന്നും ആകുന്നു. പരിപൂർണ്ണമായി ദേശകാലവസ്തുപരിച്ഛേദശൂന്യമായിരിക്കുന്ന പ്രത്യഗാത്മകചൈതന്യം,[154] ബ്രഹ്മവിദ്യയ്ക്ക് അധികാരിയായ മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിക്കു സാക്ഷിയായി നിന്ന് ഹൃദയകമലത്തിൽ അഹം, അഹം എന്നു സ്മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. അതിനാൽ ആ കൂടസ്ഥചൈതന്യത്തിന് അഹമെന്ന നാമമുണ്ടായി.

അങ്ങനെ ആണെങ്കിൽ പരിപൂർണ്ണനായിരിക്കുന്ന ആത്മാവിന് ശരീരസംബന്ധം പറയുകയാൽ പരിച്ഛിന്നത്വം സംഭവിക്കുകയില്ലയോ എന്ന് ഒരു സംശയം വരാം.

എന്നാൽ, ശരീരത്രയവിലക്ഷണമായിരിക്കനിമിത്തം ആത്മാവിന് പരിച്ഛിന്നത്വം ഒരു പ്രകാരത്തിലും സംഭവിക്കുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ട് അതു പരിപൂർണ്ണമാകുന്നു. ആ ചൈതന്യം അഹം, അഹം എന്നു സ്ഫുരിക്കുമ്പോൾ (തോന്നുമ്പോൾ) നിർവികാരമായിരിക്കയാൽ അതിനു വികാരം പറയാൻ പാടില്ല. ഭൂതകാര്യമായ അഹങ്കാരം ജഡമാകയാൽ അതിനും അഹമെന്നു തോന്നുവാൻ കഴികയില്ല. പിന്നെ ഏതിന് കഴിയുമെന്നാണെങ്കിൽ: പരമാർത്ഥഭൂതമായ ചൈതന്യംതന്നെ അഹങ്കാരത്തോടു ചേർന്നുകൊണ്ട് അഹംവൃത്തിയിൽ (ഞാനെന്ന തോന്നലിൽ) ശോഭിക്കുന്നു. ആകയാൽ ഈ അഹങ്കാരവൃത്തിയോടുകൂടിയ ജീവൻ അഹം പദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥമാകുന്നു. ജഹദജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ട് ജഡമായ ഈ വാച്യാർത്ഥത്തെ ത്യജിച്ച് ചൈതന്യമാത്രമായ കൂടസ്ഥനെ ഗ്രഹിക്കുക എന്നതാണ് അഹം പദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥം. ഇനി ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെ പരിശോധിക്കാം. അതിന്റെ വാച്യാർത്ഥം ഈശ്വരനെന്നാകുന്നു. അതു മുമ്പു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഇനി ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. സ്വതസ്സർവ്വദാ[155] പൂർണ്ണമായും, തനിക്കു കാരണമായി മുമ്പും കാര്യമായി പിമ്പും ഒരു വസ്തുവും ഇല്ലാത്തതായും തന്നിൽ ആധേയമായി മറ്റൊരു വസ്തുവില്ലാതെയും യാതൊന്നു ശോഭിക്കുന്നുവോ ഏകമായും മായാതീതമായുമിരിക്കുന്ന ആ ചൈതന്യമത്രേ ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥം.

അസ്മിപദം

അഹംപദലക്ഷ്യാർത്ഥമായ കൂടസ്ഥചൈതന്യവും ബ്രഹ്മപദലക്ഷ്യാർത്ഥമായ നിരുപാധികബ്രഹ്മചൈതന്യവും തമ്മിലുള്ള ഐക്യമാണ് അസ്മിപദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥം.

തത്ത്വമസി

സാമവേദത്തിലുൾപ്പെട്ട ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തിന്റെ ആറാം അദ്ധ്യായത്തിലെ ഒരു വാക്യമാണ് 'തത്ത്വമസി' എന്നത്. ബ്രഹ്മവിദ്യയുടെ സ്തുതിപരമായ ഒരു അർത്ഥവാദകഥയോടുകൂടിയതാണ്[156] ആ അദ്ധ്യായം. അരുണപുത്രനായ ഉദ്ദാലകനെന്ന മഹർഷിക്ക് 'ശ്വേതകേതു' എന്നു പേരുള്ള ഒരു മകനുണ്ടായിരുന്നു. പിതാവ് അവനെ പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ഗുരുകുലത്തിൽ അദ്ധ്യയനത്തിനായിട്ടയച്ചു. അവൻ ആ ഗുരുകുലത്തിൽ താമസിച്ച് പന്ത്രണ്ടു വർഷംകൊണ്ട്, ഷഡംഗങ്ങളോടുകൂടി[157] വേദങ്ങൾ മുഴുവൻ പഠിച്ചു. താൻ സർവ്വജ്ഞനാണെന്ന് കരുതി ശ്വേതകേതു ഗർവിഷ്ഠനായിത്തീർന്നു. പന്ത്രണ്ടുവർഷക്കാലത്തെ വിധിപൂർവ്വകമായ അദ്ധ്യയനത്തിന്റെശേഷം വിനയം ലേശംപോലുമില്ലാതെ അഹങ്കാരിയായിട്ടാണ് അവൻ സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയത്. സമാഗതനായ തന്റെ പുത്രനിൽ വിദ്യകൊണ്ടുണ്ടാകേണ്ട വിനയാദിഗുണങ്ങൾ കാണായ്കയാൽ ഉദ്ദാലകൻ അസന്തുഷ്ടമനസ്കനായിത്തീർന്നു. പുത്രന്റെ ഈ ദോഷങ്ങളെ പരിഹരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരിക്കൽ അവനെ അടുക്കൽ വിളിച്ച് ഉദ്ദാലകൻ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു: "പ്രിയപുത്രാ, ശ്വേതകേതോ, നീ എന്താണിങ്ങനെ സർവ്വജ്ഞമ്മന്യനായിട്ടും വിനയരഹിതനായിട്ടും കാണപ്പെടുന്നത്? ഉപാദ്ധ്യായനിൽനിന്ന് ഇത്രയും കാലംകൊണ്ട് നിനക്ക് എന്തു മേന്മയാണുണ്ടായത്? നീ ഉപാദ്ധ്യായനോട് ആ ആദേശത്തെപ്പറ്റി, യാതൊന്നു കേട്ടാലാണോ കേൾക്കാത്തത് കേട്ടതായും, ചിന്തിക്കാത്തത് ചിന്തിച്ചതായും, നിശ്ചയിക്കാത്തത് നിശ്ചയിച്ചതായും തീരുന്നത്, ശാസ്ത്രാചാര്യോപദേശങ്ങൾകൊണ്ട് ബോധിക്കപ്പെടേണ്ട അതിനെപ്പറ്റി, ചോദിച്ചുവോ?" ഇതുകേട്ട് അത്യത്ഭുതത്തോടുകൂടി തന്റെ അജ്ഞതയെ മനസ്സിലാക്കി, "അല്ലയോ

ഭഗവാനേ, ആ ആദേശം എങ്ങിനെയുള്ളതാണ്?'' എന്ന് ശ്വേത കേതു പിതാവിനോടു ചോദിച്ചു. തന്റെ പുത്രൻ, സർവ്വജ്ഞനാ ണെന്നു സ്വയം അഹങ്കരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും, തന്റെ ചോദ്യം ശ്രദ്ധിച്ചു കേട്ടതിനുശേഷം ഇനിയും അറിയേണ്ട പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ഒരു പക്വമതിയും ജിജ്ഞാസുവുമായിത്തീർന്നിരി ക്കുന്നതായിക്കണ്ട് ഉദ്ദാലകൻ വാത്സല്യത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞത്, 'അല്ലയോ പ്രിയദർശന, യാതൊന്നിനെ അറിഞ്ഞാലാണോ എല്ലാറ്റി നേയും അറിയുന്നത്, ആ ബ്രഹ്മതത്ത്വത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വിദ്യ നിനക്ക് ഉപദേശിച്ചുതരാം,' എന്നായിരുന്നു. പിതാവിൽനിന്ന് അശ്രുതപൂർവ്വമായ ഈ വിദ്യാസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിക്കേട്ടിട്ട്, 'എന്നെ ഗുരുകുലത്തിൽ വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യിച്ച ഗുരുക്കന്മാർ മഹത്തുക്ക ളായിരുന്നെങ്കിലും അവർ ഈ വിദ്യാസമ്പ്രദായം ഗ്രഹിച്ചിരിക്കാനി ടയില്ല. അവർ അതു ഗ്രഹിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ വാത്സല്യഭാജ നമായിരുന്ന എനിക്ക് അത് ഉപദേശിച്ചുതരികതന്നെ ചെയ്യുമായി രുന്നു. അതുകൊണ്ട് അനന്യദുർല്ലഭമായ[158] ആ ഉപദേശം, അല്ലയോ കരുണാനിധിയായ വന്ദ്യപിതാവേ, സർവ്വജ്ഞനായ ഗുരോ, അവിടുത്തെ ശരണാഗതനായ എനിക്കു വെളിപ്പെടുത്തി ത്തരണമേ!' എന്ന് സാഷ്ടാംഗപ്രണിപാതപൂർവ്വം[159] ശ്വേതകേതു പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഇതുകേട്ട് സന്തുഷ്ടമനസ്കനായിത്തീർന്ന ഉദ്ദാലകമ ഹർഷി ഉപദേശക്രമത്തെ ഉപക്രമിച്ചത്,

'സദേവ സോമ്യേദമഗ്ര ആസീത് ഏകമേവാദ്വിതീയം'

(അല്ലയോ സൗമ്യ, നാമരൂപാത്മകമായി കാണപ്പെടുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം മുമ്പ്, ഏകമായും അദ്വിതീയമായുമിരിക്കുന്ന സത്ബ്ര ഹ്മംമാത്രമായിരുന്നു) എന്നാണ്. തുടർന്ന് അദ്ധ്യാരോപാപവാദയു ക്തികളെ പല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളോടുകൂടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ട് ആ തത്ത്വ പ്രതിപാദനം ഉപസംഹരിച്ചത്, 'സ യ ഏഷോഅണിമൈതദാത്മ്യ മിദം സർവ്വം തത് സത്യം സ ആത്മാ തത്ത്വമസി ശ്വേതകേതോ.' (ഈ ജഗത്തിന്റെ കാരണമായും സൂക്ഷ്മമായും ഇരിക്കുന്ന തത്ത്വം യാതൊന്നാണോ അതുതന്നെയാണ് ഈ ജഗദ്രൂപേണ ഭാസിക്കുന്നത്. അതുതന്നെയാണ് സത്യം. അതാണ് ആത്മാവ്, ബ്രഹ്മം. അല്ലയോ ശ്വേതകേതോ, നീ ആ ആത്മാവാകുന്നു) എന്നാ യിരുന്നു. മുകളിൽ കാണിച്ച അർത്ഥവാദകഥാകഥനരൂപേണയുള്ള

പ്രതിപാദനംകൊണ്ട് വേദം തത്ത്വമസിമഹാവാക്യത്തെ എത്ര മാത്രം സ്തുതിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. ഇനിയും ആ മഹാ വാക്യത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു ചിന്തിക്കാം. 'തത്'പദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥം ഈശ്വരനെന്നും 'ത്വം'പദത്തിന്റെ വാച്യാർത്ഥം ജീവ നെന്നും ആകുന്നു. സർവ്വജ്ഞനായ ഈശ്വരനും, കിഞ്ചിജ്ഞനായ ജീവനും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നു പറയുന്നത് യുക്തിയുക്തമല്ല. അതിനാൽ ജഹദജഹല്ലക്ഷണകൊണ്ട് 'തത് ത്വം' പദങ്ങളുടെ വാച്യാർത്ഥമായ ഈശ്വരനേയും ജീവനേയും തള്ളി ലക്ഷ്യാർത്ഥ മായ കൂടസ്ഥചൈതന്യത്തേയും ബ്രഹ്മത്തേയും ഗ്രഹിക്കണം. അങ്ങനെയായാൽ അവ രണ്ടും ഒരേ ചൈതന്യമാണെന്നുള്ള അസിപദാർത്ഥം സമഞ്ജസംതന്നെ.

അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ

ഈ മഹാവാക്യം അഥർവ്വണവേദത്തിലുൾപ്പെട്ട മാണ്ഡൂ ക്യോപനിഷത്തിലുള്ളതാണല്ലോ. 'സർവ്വം ഹ്യേതത് ബ്രഹ്മ' (ഇതെല്ലാം ബ്രഹ്മംതന്നെ) എന്നുപദേശിച്ചിട്ട് ആ തത്ത്വത്തെ ത്തന്നെ സ്വാനുഭവരൂപേണ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു വാക്യമാണ് 'അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ' എന്നത് 'അയം ആത്മാ ബ്രഹ്മ' എന്നതിന്, ഈ ആത്മാവു ബ്രഹ്മമാകുന്നു എന്നാണ് അർത്ഥം. ഇവിടെയും മുൻവാ ക്യങ്ങളിലെപ്പോലെ 'ആത്മാ' എന്നതിനു ജീവൻ എന്നും, ബ്രഹ്മ എന്നതിന് ഈശ്വരനെന്നും വാച്യാർത്ഥമാകുന്നു. വാച്യാർത്ഥങ്ങ ളുടെ ഐക്യം യോജിക്കായ്കയാൽ ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തെത്തന്നെ അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇവിടെയും രണ്ടു പദ ങ്ങൾക്കും (ആത്മാ – ബ്രഹ്മ) യഥാക്രമം കൂടസ്ഥചൈതന്യമെന്നും നിരുപാധിക ബ്രഹ്മചൈതന്യമെന്നും ലക്ഷ്യാർത്ഥമാണെന്നും കണ്ടുകൊള്ളണം. പ്രസ്തുത വാചകത്തിലെ 'അയം' ശബ്ദത്തിന് അപരോക്ഷ(പ്രത്യക്ഷ)വിഷയം എന്നാണർത്ഥം. അതിനാൽ 'അയ മാത്മാ' എന്നതിന് ആത്മാവ് അപരോക്ഷ സ്വരൂപനാണെന്ന് അർത്ഥാൽ കിട്ടുന്നു. ആത്മാവു പ്രത്യക്ഷവിഷയമാണെങ്കിൽ ഘടാദികളെപ്പോലെ ദൃശ്യമായും തന്നിമിത്തം ജഡമായും തീരുക യില്ലേ, എന്നൊരു ആശങ്കയുണ്ടാകാം. എന്നാൽ അതങ്ങനെയല്ല.

ആത്മാവ് ഘടാദികളെപ്പോലെ ദൃശ്യമോ ജഡമോ അല്ലതന്നെ അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗാദികളെപ്പോലെ അദൃശ്യമോ പരോക്ഷമോ ആയിരിക്കേണ്ടതല്ലേ, എന്നു ചോദിച്ചേയ്ക്കാം. ഒരിക്കലും ആത്മാവ് അദൃശ്യവും പരോക്ഷവുമല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഘടാദികളെപ്പോലെ ദൃശ്യമല്ലെന്നുവെച്ചു പരോക്ഷമാകണമെന്നില്ല. വേദാന്തശാസ്ത്രത്തിൽ അപരോക്ഷം രണ്ടുവിധമുണ്ട്. ഘടപടാദിവസ്തുക്കളെ അന്തഃകരണവൃത്തി ഇന്ദ്രിയദ്വാരാ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിന് - ഇന്ദ്രിയങ്ങളും വിഷയങ്ങളുമായിട്ടുള്ള സംബന്ധത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ജ്ഞാനത്തിന് - ഇന്ദ്രിയപ്രത്യക്ഷം എന്നും ആ ഇന്ദ്രിയപ്രത്യക്ഷവിഷയങ്ങളായ ഘടപടാദികളെക്കുറിച്ചറിയുന്ന ജ്ഞാതാവിനെപ്പറ്റിയുള്ള അനുഭവത്തിന് ഇന്ദ്രിയാതീതപ്രത്യക്ഷം (ആത്മപ്രത്യക്ഷം) എന്നുമാണ് പേരു പറയുന്നത്. ഇന്ദ്രിയവിഷയങ്ങൾ സ്വയം ജഡങ്ങളായതുകൊണ്ട് അവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ അന്തഃകരണവൃത്തിയുടെ ആവശ്യകതയുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വയംപ്രകാശമായ ആത്മാവ് വൃത്തിയെപ്പോലും പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അപരോക്ഷരൂപേണ വർത്തിക്കുന്നതിനാൽ മുമ്പറഞ്ഞ പൂർവ്വപക്ഷങ്ങൾ നിരർത്ഥകങ്ങളാണെന്നു കാണാം. ഇത്രയും കൊണ്ട് ആത്മാവിന്റെ സ്വപ്രകാശാപരോക്ഷത്വം നിരാക്ഷേപമായി സിദ്ധിച്ചുവല്ലോ?

ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്ത്യവസ്ഥകളിൽ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണശരീരങ്ങൾ ഉണ്ടായി നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും യാതൊരു മാറ്റവുമില്ലാതെ അവയ്ക്ക് അധിഷ്ഠാനമായും സാക്ഷിയായും അപരോക്ഷരൂപേണ പ്രശോഭിക്കുന്ന കൂടസ്ഥചൈതന്യം ആത്മശബ്ദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാകുന്നു.

നാമരൂപാത്മകമായ ആകാശാദിസർവ്വപ്രപഞ്ചത്തേയും അവയ്ക്കധിഷ്ഠാനമായ മായയെത്തന്നെയും തത്ത്വദൃഷ്ട്യാ അപഗ്രഥിക്കുമ്പോൾ അവശേഷിക്കുന്ന അനിർവചനീയമായ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാണ് ബ്രഹ്മശബ്ദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യാർത്ഥം. അപരോക്ഷസ്വരൂപനായ കൂടസ്ഥൻ തന്നെയാണ് സച്ചിദാനന്ദപരിപൂർണ്ണസ്വരൂപമായ പരബ്രഹ്മമെന്ന് 'അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ' എന്ന മഹാവാക്യം കൊണ്ടു വെളിപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ ബ്രഹ്മാത്മൈക്യപ്രതിപാദകങ്ങളായ ചതുർവ്വേദമഹാവാക്യങ്ങൾ വിവരിക്കപ്പെട്ടു.

നാലുവേദങ്ങളുടെയും പരമലക്ഷ്യം ജീവബ്രഹ്മൈക്യത്തെ പ്രബോധിപ്പിക്കുകയാണെന്ന് ഈ വേദാന്തമഹാവാക്യങ്ങൾ ഉച്ചൈസ്തരം ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നു. ഈ വാക്യങ്ങൾ നാലിന്റെയും ഉദ്ദേശം ഒന്നാണെങ്കിൽ അവ നാലു വേദങ്ങളിൽ നാലു തരത്തിൽ കാണപ്പെടുവാനുള്ള കാരണമെന്താണെന്ന് ഒരു ചോദ്യം വരാം. അതിനു സമാധാനം ഇങ്ങനെയാണ്:

വേദം സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയിൽ നാലെന്നു പറയുന്നു എങ്കിലും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയിൽ അത് ഒന്നാണെന്നു കാണാം. അർത്ഥത്തെ സ്ഫുരിപ്പിക്കുക എന്നതാണല്ലോ ശബ്ദത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. ശബ്ദസ്വരൂപമായ വേദം ജീവന്റെ പ്രപഞ്ചാകാരേണയുള്ള അന്തഃകരണവൃത്തിയെ കെടുത്തത്തക്കവിധം വൃത്തിയെ ഉണ്ടാക്കി ബ്രഹ്മതത്ത്വാർത്ഥത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടിയുള്ളതാകുന്നു. പ്രതിപാദ്യമായ വിഷയം ഒന്നുമാത്രമായതുകൊണ്ട് പ്രതിപാദകവും ഒന്നാണെന്നു കിട്ടും. അതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മപ്രതിപാദകമായ വേദം ഒന്നുമാത്രമേയുള്ളു എന്നു തെളിയുന്നു. ആ നിലയിൽ ഒരേ ഒരു വേദത്തിലെ കാര്യകാരണബന്ധത്തോടുകൂടിയ നാലു വാക്യങ്ങളാണ് 'പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ' ഇത്യാദി നാലും.

എങ്ങനെയെന്നാൽ അനാദ്യവിദ്യയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന ശിഷ്യന്, 'പ്രജ്ഞാനം ബ്രഹ്മ' എന്ന ഒന്നാമത്തെ വാക്യം ആചാര്യൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. അപ്പോൾ, പ്രജ്ഞാനമെന്നത് എന്താണെന്നു ശിഷ്യൻ ചോദിക്കുന്നു. അതിന് 'അഹം' എന്ന അനുഭവമാണെന്നു ഗുരുനാഥൻ ഉത്തരവും പറയുന്നു. ജീവഭേദം അനുസരിച്ച് അനേകം 'അഹങ്ങൾ' ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അവയിൽ ഏതാണ് 'പ്രജ്ഞാനം' എന്നുള്ള ശിഷ്യന്റെ വീണ്ടുമുള്ള ചോദ്യത്തിന് ജീവേശ്വരാതീതമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മമെന്ന അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്ന മൂന്നാം വാക്യം (തത്ത്വമസി) ഉപദേശിക്കുന്നു. അതുകേട്ടു ശിഷ്യൻ, 'അല്ലയോ സ്വാമിൻ, ജീവേശ്വരന്മാരും തദുപാധികളും തള്ളപ്പെട്ടപ്പോൾതന്നെ ദ്വൈതമായിപ്പോയില്ലയോ? എങ്ങനെയെന്നാൽ ഇല്ലാത്ത ഒന്നിനെ തള്ളാൻ കഴികയില്ലല്ലോ,' എന്ന് ആശങ്കിക്കുന്നു. ആ ആശങ്കയെ പരിഹരിക്കാൻ താൻ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായ ആത്മാവാണെന്ന് അപരോക്ഷമായറിയുമ്പോൾ ജീവേശ്വരന്മാരും അവരുടെ ഉപാധികളും രജ്ജൂജ്ഞാനത്താൽ സർപ്പം (രജ്ജുവിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സർപ്പം) എന്നപോലെ ബാധി

ക്കപ്പെടുകയാൽ ദ്വൈതശങ്കയേ ഇല്ലെന്ന് 'അയമാത്മാ ബ്രഹ്മ' എന്ന നാലാമത്തെ വാക്യത്താൽ ആചാര്യൻ ഉപദേശിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെന്നാൽ അജ്ഞാനകല്പിതമായ രജ്ജൂസർപ്പം മൂന്നു കാലത്തും രജ്ജുവിലില്ലാത്തതുപോലെ ജീവേശ്വരന്മാരും തദുപാധികളും കാലത്രയത്തിലും ബ്രഹ്മത്തിലില്ല. ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതിനു കാരണം അജ്ഞാനമാണ്. കല്പിതവസ്തുക്കൾക്ക് അധിഷ്ഠാനത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായിട്ട് ഒരു സത്തയില്ലായ്കയാൽ അവ എപ്പോഴും അധിഷ്ഠാനാത്മകങ്ങളായിട്ടേ ഇരിക്കൂ. അതിനാൽ ജീവേശ്വരന്മാരെയോ ഉപാധികളേയോ നീക്കുക എന്നുവെച്ചാൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനംകൊണ്ടു നിവർത്തിക്കുക എന്നാണർത്ഥം. ഇത്രയുംകൊണ്ട് ദ്വൈതശങ്കയ്ക്കവകാശമില്ലെന്നു കാണാൻ കഴിഞ്ഞുവല്ലോ? അതിനാൽ അല്ലയോ ശിഷ്യാ, ജീവത്വം, ബ്രാഹ്മണാദി വർണ്ണങ്ങൾ, ബ്രഹ്മചര്യാദ്യാശ്രമങ്ങൾ, ഷഡ്ഭാവങ്ങൾ,[160] ഷഡൂർമ്മികൾ,[161] സുഖം, ദുഃഖം, കർത്തവ്യത, ആഗാമിസഞ്ചിതപ്രാരബ്ധകർമ്മങ്ങൾ ഇവയൊന്നും കാലത്രയത്തിലും നിന്നെ സ്പർശിക്കുന്നതല്ല. നീ സജാതീയവിജാതീയസ്വഗതഭേദരഹിതമായ സച്ചിദാനന്ദാദ്വൈതബ്രഹ്മസ്വരൂപംതന്നെയാണെന്ന് അറിഞ്ഞു കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.'[162]

ആചാര്യമുഖത്തിൽനിന്ന് മഹാവാക്യാർത്ഥത്തെ ഇപ്രകാരം ശ്രവിച്ച ശിഷ്യൻ, മനനനിദിദ്ധ്യാസനങ്ങൾകൊണ്ട് അജ്ഞാനകല്പിതമായ ബന്ധത്തെ നശിപ്പിച്ച് താൻ ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മമാണെന്നറിഞ്ഞുണർന്ന് ജീവന്മുക്തിദശയെ പ്രാപിച്ച് കൃതകൃത്യനായിത്തീരുന്നു.

ഇതാണ് സിദ്ധാർത്ഥബോധകങ്ങളായ മഹാവാക്യങ്ങളുടെ പ്രയോജനം.

6. ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യപ്രകരണം

കഴിഞ്ഞ പ്രകരണത്തിൽ ഈശജീവാദിരൂപേണ തോന്നുന്ന നാനാത്വത്തെ നീക്കി അദ്വൈതബ്രഹ്മത്തെ സ്വസ്വരൂപത്തിൽ – താനായിട്ട് – സാക്ഷാത്കരിക്കണമെന്നു പ്രതിപാദിച്ചു. പ്രതിപാദിതമായ ആ അദ്വൈതബോധത്തിന്റെ ദാർഢ്യത്തിനുവേണ്ടി ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യങ്ങളെ വിവരിക്കാനാണ് ഈ പ്രകരണംകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

'പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ബ്രഹ്മ.'

'ഏകമേവാദ്വിതീയം ബ്രഹ്മ.'

'ഭാവാഭാവാതീതം ബ്രഹ്മ.'

'സ്വാനുഭവാതീതം ബ്രഹ്മ.'[163]

ഇവ നാലുമാണ് ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യങ്ങൾ.' അവയിൽ 'പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ബ്രഹ്മ' എന്ന വാക്യത്തെത്തന്നെ ആദ്യമായി പരിശോധിക്കാം.

പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ബ്രഹ്മ

'പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സ്വരൂപം – സ്വഭാവം, സത്ത – ബ്രഹ്മമാകുന്നു,' എന്നാണ് ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ബ്രഹ്മത്തെക്കൂടാതെ പ്രപഞ്ചമില്ല. ആകയാൽ പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ബ്രഹ്മം എന്നു സാരം. പ്രപഞ്ചവിഷയകമായി ഇവിടെ അനേകം പൂർവ്വപക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകാം. എങ്ങിനെയെന്നാൽ പ്രപഞ്ചത്തിനു കാരണം ബ്രഹ്മമാണെന്നു ശ്രുതികളിൽ പറയുന്നു. 'സമുദ്രത്തിൽ തരംഗാദികളെന്നപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചം വൃത്തിപക്ഷമായിരിക്കുന്നുവോ? പിതാവിൽനിന്ന് പുത്രൻ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെ ആരംഭപക്ഷമായിരിക്കുന്നുവോ? (പ്രപഞ്ചത്തിനു ബ്രഹ്മം നിമിത്തകാരണമായിരിക്കുന്നുവോ, എന്നർത്ഥം) അഥവാ ബ്രഹ്മത്തെപ്പോലെതന്നെ പ്രപഞ്ചവും നിത്യപക്ഷമായിരിക്കുന്നുവോ? രജ്ജുവിൽ സർപ്പമെന്നപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചം വിവർത്തപക്ഷമായിരിക്കുന്നുവോ?' എന്നിങ്ങനെയാകുന്നു, ആ ആശങ്കകൾ. ഈ പക്ഷങ്ങളെയെല്ലാംപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ വിവർത്തം ആണെന്നുള്ള പാരിശേഷികസിദ്ധാന്തമായ വിവർത്തപക്ഷം മാത്രമാണ് അംഗീകാര്യമെന്നു കാണാം.

വൃത്തിവാദം

സമുദ്രത്തിലുണ്ടാകുന്ന തരംഗാദികളുടെ ഉൽപത്തിയെയാണല്ലോ വൃത്തിപക്ഷമെന്നു പറയുന്നത്. ആ തരംഗാദികൾ സമുദ്രത്തിൽത്തന്നെ ലയിച്ചും കാണുന്നു. അതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ചം വൃത്തിരൂപേണയുണ്ടാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ

ബ്രഹ്മത്തിൽത്തന്നെ ഈ പ്രപഞ്ചം ലയിച്ചും കാണേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ വേദാന്തശാസ്ത്രം പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽ ലയിക്കുന്നതായി സിദ്ധാന്തത്വേന അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് വൃത്തിപക്ഷം പ്രകൃതത്തിനു യോജിച്ചതല്ല.

പരിണാമവാദം

പാൽ തൈരാകുന്നതുപോലെ ഒരു വസ്തു മറ്റൊന്നായിത്തീരുന്നതിനാണല്ലോ പരിണാമമെന്നു പറയുന്നത്. അതുപോലെ ബ്രഹ്മം, പ്രപഞ്ചം (ഈശജീവാദി രൂപേണ തോന്നുന്ന ജഗത്ത്) ആയി പരിണമിക്കുന്നില്ല. പാൽ തൈരാകണമെങ്കിൽ രസാന്തരസംയോഗം (പുളി മുതലായവ) ആവശ്യമാണ്. ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി മറ്റൊരു വസ്തുവില്ലാത്തതിനാൽ ആ പരിപൂർണ്ണവസ്തുവിൽ പരിണാമം ഘടിക്കയില്ല. തന്നെയുമല്ല, പരിണതമായ വസ്തു പൂർവ്വസ്ഥിതിയെ പ്രാപിക്കയില്ലെന്നു നമുക്കറിയാം. തൈർ പാലായിത്തീരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് അതിനുദാഹരണമാണ്. എന്നാൽ മുക്താവസ്ഥയിൽ ജീവാദിസർവ്വപ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായിത്തീരുന്നു എന്നു വേദങ്ങൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതിനാൽ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ പരിണാമമാണെന്നുള്ള പക്ഷം നിരസ്തമായി.

ആരംഭവാദം

ആരംഭപക്ഷമെന്നത് കാരണത്തിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായ കാര്യം ഉണ്ടാകുന്നു എന്നതാണ്. പിതാവിൽനിന്നുണ്ടായ പുത്രനും ആ പിതാവും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കാണപ്പെടുന്നുവല്ലോ. എന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തിൽ ആരോപിതമായ പ്രപഞ്ചം ആ ബ്രഹ്മത്തിൽനിന്ന് അല്പവും വേറിട്ടിരിക്കായ്കയാൽ ആരംഭപക്ഷവും പ്രകൃതത്തിൽ യോജിക്കുന്നില്ല.

നിത്യതാവാദം

നിത്യമെന്നത്, നാശരഹിതമായി എക്കാലത്തും വർത്തിക്കുക എന്നതാണല്ലോ. പ്രപഞ്ചമാകട്ടെ നശ്വരമായി കാണുന്നതു

കൊണ്ടും പ്രളയകാലത്തിൽ നശിക്കുമെന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ പറയുന്നതുകൊണ്ടും ബ്രഹ്മത്തെപ്പോലെ നിത്യമല്ല. അതിനാൽ നിത്യപക്ഷവും പ്രകൃതത്തിനനുയോജ്യമല്ല.

വിവർത്തവാദം

ഇങ്ങനെ വൃത്തി, പരിണാമം, ആരംഭം, നിത്യം എന്ന നാലു പക്ഷങ്ങളും പ്രപഞ്ചോല്പത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെങ്കിൽ, വിവർത്തപക്ഷം യോജിക്കുന്നതെങ്ങനെ, എന്നാണെങ്കിൽ പറയാം: ഒരു വസ്തുവിനു യാതൊരു വികാരവുമില്ലാതിരിക്കവേതന്നെ അതു മറ്റൊന്നാണെന്നു തോന്നുന്നതിനു വിവർത്തമെന്നു പറയുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ രജ്ജുവാകട്ടെ നിർവ്വികാരമായിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ അതു സർപ്പമായി തോന്നുന്നത് അനുഭവസിദ്ധമായ ഒന്നാണല്ലോ.

അതുപോലെ നിർവ്വികാരമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തമാണ് പ്രപഞ്ചം. ബ്രഹ്മം നിർവ്വികാരമായിരിക്കവേതന്നെ പ്രപഞ്ചമായി തോന്നുന്നു എന്നു സാരം. ഇതാണു വിവർത്തപക്ഷത്തിന്റെ സ്വഭാവം. 'പ്രപഞ്ചം വ്യവഹാരക്ഷമമാണല്ലോ. അങ്ങനെയിരിക്കെ അതു വിവർത്തം (കല്പിതം) ആണെന്നെങ്ങനെ പറയാൻ കഴിയും?' എന്നു ചോദിക്കുന്നു എങ്കിൽ, 'രജ്ജുസർപ്പം വിവർത്തമാണെങ്കിലും ഭയകമ്പാദികൾക്കിടംകൊടുക്കയാൽ[164] പ്രതീതികാലത്തു വ്യവഹാരക്ഷമമായിട്ടുതന്നെ കാണപ്പെടുന്നു. അതുപോലെ പ്രപഞ്ചവും വിവർത്തമാണെങ്കിലും നാമരൂപകല്പനയാ സകല വ്യവഹാരങ്ങൾക്കും അവസരം കൊടുക്കുന്നു.' എന്ന് ഉത്തരം പറയും. 'അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ വിവർത്തപക്ഷം ഒന്നു മാത്രം മതിയായിരുന്നല്ലോ. എന്നാൽ ഇതരപക്ഷങ്ങളേയും ശാസ്ത്രം അംഗീകരിച്ചതായി കാണുന്നു. അതിനു കാരണമെന്ത്?' എന്നൊരു ചോദ്യം വരാം. അതിന്, 'വിവർത്തപക്ഷത്തെ ഒഴിച്ചുള്ള ഇതരപക്ഷങ്ങളെ സിദ്ധാന്തത്വേന വേദം അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ആ പക്ഷങ്ങളെല്ലാം തന്നെ വിവർത്തപക്ഷത്തിലടങ്ങുന്നതായിട്ടാണ് വേദം പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്.' എന്നാണു സമാധാനം.

സർവ്വവാദസമന്വയം

ഇതരപക്ഷങ്ങളെല്ലാം വിവർത്തത്തിലടങ്ങുന്നതെങ്ങനെയെന്നു പറയുന്നു. രജ്ജുസർപ്പത്തെത്തന്നെ ഉദാഹരണത്തിനെടുക്കാം. രജ്ജുവിന്റെ പ്രഥമദർശനത്തിൽ അതെന്തെന്നു സൂക്ഷ്മമായി അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ഏതോ ഒന്ന് ഉണ്ടെന്നുള്ള ഒരു പ്രതീതി (സാമാന്യജ്ഞാനം) ഉണ്ടാകുന്നു. അതാണ് വൃത്തിപക്ഷം. പിന്നെ ഇതു പാമ്പാണല്ലോ എന്നു തോന്നിയത് (അങ്ങനെ പരിണമിച്ചത്) പരിണാമപക്ഷമാകുന്നു. പിന്നീട് അത് ഇഴയുന്നതായിത്തോന്നിയത് ആരംഭപക്ഷമാണ്. ഒടുവിൽ അതു പാമ്പുതന്നെ എന്നു നിശ്ചയിച്ച് ഭയപ്പെടുന്നു. ആ നിശ്ചയമാണ് നിത്യപക്ഷം. ഇങ്ങനെ ഈ നാലു പക്ഷങ്ങളും വിവർത്തപക്ഷത്തെത്താങ്ങി നില്ക്കുന്നതേയുള്ളു. അതുപോലെ ദാർഷ്ടാന്തികമായ സമഷ്ടി പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉണ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യജ്ഞാനത്തിനു വൃത്തി എന്നും നാമരൂപാത്മകമായി തോന്നുന്നത് പരിണാമമെന്നും കർത്തൃകർമ്മക്രിയാരൂപേണ തോന്നുന്നത് ആരംഭമെന്നും സ്ഥിരമെന്നു തോന്നുന്നത് നിത്യമെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഈ നാലു പക്ഷങ്ങളും പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽ വിവർത്തമാണെന്നുള്ള പക്ഷത്തെ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുന്നതേയുള്ളു.

അതുകൊണ്ട് വിവർത്തേതരങ്ങളായ വൃത്ത്യാദിപക്ഷങ്ങളെ അവയുടെ സ്വതന്ത്രമായ നിലനില്പിനുവേണ്ടി അംഗീകരിച്ചതല്ലെന്നു കാണാം. രജ്ജുസർപ്പം യഥാർത്ഥബോധത്തിൽ രജ്ജുമാത്രമായി ശോഭിക്കുന്നതുപോലെ, വിവർത്തമായിരുന്ന പ്രപഞ്ചം വേദാന്തജ്ഞാനത്താൽ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കുന്നു എന്നാണ് 'പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ബ്രഹ്മ' എന്ന മഹാവാക്യത്തിന്റെ നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥം. അനുഭവവിരുദ്ധമായ ശാസ്ത്രപ്രതിപാദനം സ്വാഗതാർഹമല്ല. ഞാൻ, നീ എന്നു സജാതീയമായും, പശുപക്ഷ്യാദിജീവികൾ വിജാതീയമായും, ഓരോന്നിലുമുള്ള ഗുണഭേദങ്ങൾ സ്വഗതമായും ഇരിക്കുന്ന ഭേദത്തെ അല്ലേ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്? ഇങ്ങനെ നാനാതരത്തിലുള്ള ഭേദം പ്രപഞ്ചത്തിൽ നിത്യാനുഭവമായിരിക്കെ 'ബ്രഹ്മം ഒന്നുമാത്രമേയുള്ളു എന്നും ബാക്കിയെല്ലാം വിവർത്തങ്ങളാണെന്നും' ഉള്ള ശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തത്തെ എങ്ങനെ അംഗീകരിക്കാം, എന്നു സംശയിക്കുന്നെങ്കിൽ പറയാം:

മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട നാനാത്വാനുഭവം പ്രത്യക്ഷപ്രമാണം കൊണ്ട് സിദ്ധിക്കുന്നുവെന്നാണല്ലോ ആ ആശങ്ക സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമായ ഒന്നിനെ സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രുതി ഒരുങ്ങുന്നില്ല. ഒരുങ്ങിയാൽ 'സിദ്ധസാധനത'[165] എന്ന ദോഷം സംഭവിക്കാം. സമ്യഗ്ജ്ഞാനത്തെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന വേദാന്തശാസ്ത്രം ദോഷരഹിതമായ ഒന്നാണല്ലോ. അത് പ്രത്യക്ഷാദി പ്രമാണങ്ങൾക്കുപോലും പ്രമാണമായിരിക്കുന്ന – ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മനസ്സിനും അതീതമായിരിക്കുന്ന – ശുദ്ധജ്ഞാനത്തെയാണ് പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. ആ ജ്ഞാനപ്രകാശത്താൽ, സൂര്യപ്രകാശത്താൽ അന്ധകാരമെന്നപോലെ, നാനാരൂപത്തിൽക്കാണുന്ന പ്രപഞ്ചം നാമാവശേഷമായിത്തീരുന്നു. സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ ത്രിപുടീരൂപേണ വാസ്തവമായിത്തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ചാനുഭവം ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ബാധിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ ഈ ജാഗ്രദാദി പ്രപഞ്ചമെല്ലാം തന്നെ വാസ്തവമാണെന്നു തോന്നിയാലും വേദാന്തവിചാരജന്യമായ യഥാർത്ഥബോധത്തിൽ ബാധിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു എന്നു സാരം. ഈ ദൃഷ്ടിയിലാണ് പ്രപഞ്ചം വിവർത്തമാണെന്നു പറഞ്ഞത്.

ഏകമേവാദ്വിതീയം ബ്രഹ്മ

ഈ വിവർത്തമായ പ്രപഞ്ചം നിവൃത്തമാകുമ്പോഴുള്ള അവസ്ഥാന്തരത്തെയാണ് 'ഏകമേവാദ്വിതിയം ബ്രഹ്മ' എന്ന രണ്ടാം വാക്യം വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

'ഏകമേവാദ്വിതീയം ബ്രഹ്മ' (ബ്രഹ്മം ഏകവും അദ്വിതീയവും തന്നെയാകുന്നു). ഈ വാക്യത്തിൽ 'ഏകം ബ്രഹ്മ' എന്നു മാത്രം പോരയോ? 'ഏവ അദ്വിതീയം ബ്രഹ്മ' എന്നു പറഞ്ഞതെന്തിനുവേണ്ടിയാണ്? എന്നാണെങ്കിൽ, 'ഏകമെന്നതിൽ സജാതീയഭേദരാഹിത്യവും, ഏവ എന്നതിൽ വിജാതീയഭേദരാഹിത്യവും, അദ്വിതീയമെന്നതിൽ സ്വഗതഭേദരാഹിത്യവും പ്രകാശിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഈ വാക്യത്തിലെ സർവ്വപദങ്ങളും ഉപപന്നങ്ങൾ തന്നെ,' എന്ന് ഉത്തരം പറയും. അപ്പോൾ വേറൊരു പൂർവ്വപക്ഷം ഉണ്ടാകാം. എങ്ങിനെ എന്നാൽ, ലൗകികപദാർത്ഥങ്ങളിൽ സജാ

തീയവിജാതീയസ്വഗതഭേദങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നുവല്ലോ. നോക്കുക! വൃക്ഷങ്ങളെല്ലാം ഒരു ജാതിയിൽപ്പെട്ടിരുന്നാലും, ആൽവൃക്ഷം, അരശുവൃക്ഷം എന്നുള്ള ഭേദം കാണപ്പെടുന്നതു കൊണ്ട് സജാതീയഭേദവും, പാഷാണാദികൾ വൃക്ഷജാതിക്ക് അന്യമായിരിക്കുകയാൽ വിജാതീയഭേദവും. വൃക്ഷങ്ങളിൽത്തന്നെ പത്രപുഷ്പഫലാദികൾ ഭേദമായിത്തോന്നുകയാൽ സ്വഗതഭേദവും നമുക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ട്. അതുപോലെതന്നെ ബ്രഹ്മത്തിലും ഭേദത്രയം കാണുന്നുണ്ട്. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ചേതനത്വംകൊണ്ട് ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നവയെങ്കിലും ജീവനെന്നും ഈശ്വരനെന്നും വിഭിന്നമായിരിക്കയാൽ സജാതീയഭേദവും ആ ജീവേശ്വരന്മാരിൽനിന്നു ജഡപ്രപഞ്ചം (ദൃശ്യങ്ങളായ ഘടപടാദി വിഷയങ്ങൾ) വിലക്ഷണമായിരിക്കയാൽ വിജാതീയഭേദവും, സച്ചിദാനന്ദഗുണങ്ങൾ വിഭിന്നങ്ങളായിരിക്കയാൽ സ്വഗതഭേദവും ഉണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.' ഇങ്ങനെ ബ്രഹ്മത്തിൽ സജാതീയ വിജാതീയസ്വഗതഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള പൂർവ്വപക്ഷം സ്ഥൂലദൃഷ്ടിക്കു ശരിയാണെന്നു തോന്നാമെങ്കിലും ശാസ്ത്രരഹസ്യമറിഞ്ഞവർ അതു നിരർത്ഥകമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കും.

എങ്ങിനെയെന്നാൽ, 'ബ്രഹ്മം ഒരേ വസ്തുതന്നെ അഭിന്നമായി നിമിത്തോപാദാനകാരണമായിരുന്നുകൊണ്ട്, സ്വയം സൃഷ്ടിച്ചു, സ്വയം പ്രവേശിച്ചു,' എന്നു ശ്രുതി ഘോഷിക്കയാൽ ബ്രഹ്മത്തിനു സജാതീയമായ മറ്റൊരു ബ്രഹ്മമില്ലെന്നും, അതുപോലെതന്നെ ജീവേശ്വരന്മാർക്കു സജാതീയഭേദമില്ലെന്നും കാണാം. ജീവേശ്വരന്മാരിൽ നിന്നു പൃഥക്കായ സത്ത ആകാശാദി ഭൂതങ്ങൾക്കില്ലായ്കയാൽ അവ, മരുമരീചികപോലെ, മിഥ്യാഭൂതങ്ങളാകുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ ഘടപടാദിദൃശ്യപ്രപഞ്ചം കാല്പനികമാണല്ലോ. മണ്ണിനെക്കൂടാതെ ഘടശരാവാദികളില്ലാത്തതുപോലെ ബ്രഹ്മത്തെക്കൂടാതെ ഭൂതഭൗതികപ്രപഞ്ചം പ്രത്യേകമില്ല. നേത്രങ്ങളാൽ കാണപ്പെടുന്ന മരുമരീചികാ പ്രവാഹം സൂര്യകിരണത്തെ ഒഴിച്ചു വേറൊരുവസ്തു അല്ലാത്തതുപോലെ അന്യമായിത്തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ചവും അസ്തി- ഭാതി - പ്രിയ (സച്ചിദാനന്ദ) ലക്ഷണമായ ബ്രഹ്മത്തെക്കൂടാതെ വേറെ ഒരു വസ്തുവല്ല. അതിനാൽ വിജാതീയ ഭേദത്തിനുമവകാശമില്ല. സച്ചിദാനന്ദങ്ങൾ ഗുണ

ങ്ങളല്ല. ഗുണങ്ങൾക്ക് ആഗമാപായിത്വമുണ്ട്.[166] എന്നാൽ ബ്രഹ്മത്തിൽ സച്ചിദാനന്ദങ്ങൾ അബാധിതമാണെന്നു വേദത്തിൽനിന്നു ശ്രവിക്കപ്പെടുകയാൽ അവ മൂന്നും ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വരൂപംതന്നെയാണ്. അതിനാൽ സ്വഗതഭേദവുമില്ല. ഈ പ്രസ്താവംകൊണ്ട് ബ്രഹ്മത്തിൽ ആശങ്കിച്ച ഭേദത്രയം അയുക്തമായിരുന്നു എന്നു തെളിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ 'ഏകമേവാദ്വിതീയം ബ്രഹ്മ' എന്ന മഹാവാക്യത്താൽ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തകാര്യമായ ഈശജീവാദി പ്രപഞ്ചം അപവദിക്കപ്പെട്ടു.

ഭാവാഭാവാതീതം ബ്രഹ്മ

വിവർത്തരൂപമായിട്ടെങ്കിലും കാണപ്പെട്ട പ്രപഞ്ചം നിമിത്തം കാരണമായ ആ ബ്രഹ്മത്തിനു വികാരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നാശങ്കിക്കുന്നു എങ്കിൽ ''ഭാവാഭാവാതീതം ബ്രഹ്മ'' എന്ന മൂന്നാമത്തെ വാക്യം അതിനു സമാധാനം പറയുന്നു.

ആ വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം:- ബ്രഹ്മം, ഭാവത്തിനും (ഉള്ളതിനും) അഭാവത്തിനും (ഇല്ലാത്തതിനും) അതീതം (അപ്പുറത്തിരിക്കുന്നത് - അടങ്ങാതെ കടന്നിരിക്കുന്നത്) ആകുന്നു. ഉള്ളതായ ബ്രഹ്മശക്തിക്കും ഇല്ലാത്തതായ പ്രപഞ്ചത്തിനും അപ്പുറത്തുള്ളതെന്നു സാരം.

ഇവിടെ ഒരു പൂർവ്വപക്ഷമുണ്ടാകാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ, സദ്രൂപശക്തി, ചിദ്രൂപശക്തി, ആനന്ദരൂപശക്തി ഇവ മൂന്നുമാണല്ലോ ബ്രഹ്മശക്തികൾ. ഇവ പ്രപഞ്ചകല്പനയ്ക്കധിഷ്ഠാനമായിരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കുമപ്പുറമാണ് ബ്രഹ്മമെന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇവയേയും തള്ളേണ്ടിവരുന്നു. അധിഷ്ഠാനമായ ഇവയുടെ ജ്ഞാനമില്ലാതിരുന്നാൽ അജ്ഞാനമായിപ്പോകും. ആകയാൽ അധിഷ്ഠാനത്തെ (ബ്രഹ്മശക്തികളെ) തള്ളിക്കളയുവാൻ പാടില്ല. ഇതിനുത്തരം പറയാം. അധിഷ്ഠാനമുണ്ടെങ്കിൽ ആരോപവുമുണ്ട്. ആകയാൽ ഭാവരൂപമായ സദ്രൂപശക്ത്യാദ്യധിഷ്ഠാനത്തേയും പ്രപഞ്ചരൂപമായ ആരോപത്തേയും തള്ളിക്കളയേണ്ടതാണ്. അവ പരസ്പരം സാപേക്ഷങ്ങളാകയാൽ അധിഷ്ഠാനമുണ്ടെങ്കിലേ ആരോപമുള്ളു. ആരോപമുണ്ടെങ്കിലേ അധിഷ്ഠാനമുള്ളൂ. അവയ്ക്കൊന്നി

നുംതന്നെ സ്വതന്ത്രമായ ഒരു നിലനില്പില്ലെന്നു് അറിയണമെന്നു സാരം. അധിഷ്ഠാനാരോപങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവയാണെങ്കിൽ സർവ്വ കാലത്തും ബ്രഹ്മാനുഭവമുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതല്ലേ, എന്നാണെങ്കിൽ, അനുഭവത്തെ അംഗീകരിച്ചാൽ, അനുഭവിക്കുന്നവൻ, അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നത് എന്നു രണ്ടിനേക്കൂടി അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരും. അപ്പോൾ ത്രിപുടിയായി. ഇതു പ്രപഞ്ചമാണ്. അതു വാസ്തവമല്ലെന്നു നേരത്തെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നു തന്നെയല്ല, ബ്രഹ്മാനുഭവം എന്നതിന് ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അനുഭവം എന്നോ, ബ്രഹ്മമാകുന്ന അനുഭവമെന്നോ അർത്ഥം പറയാം. ഇവയിലേതാണു വിവക്ഷ എന്ന് അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അനുഭവം (ബ്രഹ്മം ഞാനെന്നുള്ള നിശ്ചയ ബോധം) എന്നാണെങ്കിൽ ബ്രഹ്മസംബന്ധമായ അനുഭവമെന്നർത്ഥം വരും. അനുഭവിക്കുന്നത്, അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നത് എന്ന് ദ്വൈതം (രണ്ടെന്ന അവസ്ഥ) വന്നുചേരും. അതംഗീകാര്യമാണെങ്കിൽ സദ്ഗുരുശാസ്ത്രമുഖേന വിചാരിച്ചറിഞ്ഞ വിചാരജ്ഞാനം തന്നെ ബ്രഹ്മാനുഭൂതി എന്നു പറയണം.

ഇനി, ബ്രഹ്മംതന്നെയാണനുഭവം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ അനുഭവത്തിനാശ്രയമായിട്ട് മറ്റൊന്നിനെക്കൂടി അംഗീകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവിടെയും ആശ്രയാശ്രയി – ആധാരാധേയ – അധിഷ്ഠാനാരോപ – ഭാവങ്ങൾ വന്നുചേരുന്നു.

ബ്രഹ്മാനുഭവമെന്നുള്ളതിന് ഇവയിലേതു പക്ഷത്തെ നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നു?

ആദ്യപക്ഷത്തെ അംഗീകരിക്കാമെന്നാണെങ്കിൽ വേദാന്ത വിചാരത്താൽ ഉദിതമായ ബോധംതന്നെ ബ്രഹ്മാനുഭവമെന്നു പറയണം. എന്നാൽ അവിടെയും, അറിയുന്നത്, അറിയപ്പെടുന്നത് ഇങ്ങനെ രണ്ടു നില ഉണ്ട്. അതു ബ്രഹ്മാനുഭവമല്ല. ബ്രഹ്മാനുഭവമെന്നത് ജ്ഞാനം മാത്രമായ ബ്രഹ്മം തന്നത്താനാകുക എന്നതാകുന്നു. 'അപ്പോൾ തന്നിൽനിന്നു ഭിന്നമായി താനല്ലാത്തവയുടെ അജ്ഞാനം ബ്രഹ്മത്തിനു വരികയില്ലേ? സച്ചിദാനന്ദലക്ഷണമായി പറയപ്പെടുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽ തദ്വിലക്ഷണമായ അജ്ഞാനത്തെ ആരോപിക്കുന്നത് ശരിയാണോ?' എന്നു പൂർവ്വപക്ഷി ചോദിക്കുന്നുവെങ്കിൽ: അയാളോട് സിദ്ധാന്തി ചോദിക്കുന്നത്, ബ്രഹ്മം ഒന്നു

മാത്രമേ ഉള്ളു, ഇതരങ്ങൾ ഇല്ല എന്നിരിക്കെ ഇല്ലാത്തവയുടെ അജ്ഞാനം എങ്ങനെയുണ്ടാകുമെന്നാണ്. മാത്രമല്ല, 'സച്ചിദാനന്ദ സ്വരൂപമായി പ്രകാശിക്കുക തന്നെയാണോ ബ്രഹ്മസ്വഭാവം! എന്നു കൂടിയായിരിക്കും. സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപമാണ് ബ്രഹ്മലക്ഷണ മെന്നു പൂർവ്വപക്ഷി അംഗീകരിക്കുന്നപക്ഷം സത്തുണ്ടെങ്കിൽ അസത്തുമുണ്ട്. ചിത്തുണ്ടെങ്കിൽ ജഡവുമുണ്ട്. ആനന്ദമുണ്ടെ ങ്കിൽ ദുഃഖവുമുണ്ട്. ബ്രഹ്മലക്ഷണമുണ്ടെങ്കിൽ മായാലക്ഷണവു മുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സച്ചിദാനന്ദത്വം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വരൂപമ ല്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മസംബന്ധിയായ അനുഭ വമെന്ന ആദ്യപക്ഷം യുക്തിയുക്തമല്ലെന്നു കണ്ടുവല്ലോ?

അതുപോലെതന്നെ ബ്രഹ്മംതന്നെ അനുഭവമാണെന്നുള്ള ദ്വിതീയപക്ഷത്തെ അംഗീകരിച്ചാലും മുമ്പറഞ്ഞ ആധാരത്വാധേയ ത്വാദിദോഷം[167] വന്നുവശാവും. അതുകൊണ്ട് അതും സ്വീകാര്യ മല്ല. അതിനാൽ ലക്ഷണാ (നിർവ്വചനാ)ർഹങ്ങളായ അധിഷ്ഠാന ത്തിനും ആരോപത്തിനും അതീതമാണ് ബ്രഹ്മം എന്ന തത്ത്വം 'ഭാവാഭാവാതീതം ബ്രഹ്മ' എന്ന മൂന്നാം വാക്യം സ്പഷ്ടമാക്കി.

സ്വാനുഭവാതീതം ബ്രഹ്മ

അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അനിർവ്വചനീയമായ - ഭാവാഭാവാ തീതമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപം അനുഭവിച്ചറിയുന്നതെങ്ങനെയാണെന്ന് ഒരു ചോദ്യം വരാം. അതിനുത്തരമായി 'സ്വാനുഭവാതീതം ബ്രഹ്മ' എന്ന നാലാം വാക്യം ആരംഭിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മം സ്വാനുഭവത്തിനതീ തമാണെന്നാണ് അതിന്റെ അർത്ഥം - അധിഷ്ഠാനം, ആരോപം ഇവയുടെ സംബന്ധമറ്റിരിക്കുന്ന നിലയ്ക്ക് സ്വാനുഭവമെന്നു പറ യുന്നു. അതെങ്ങനെയെന്നാൽ - ഈശജീവാദിരൂപേണയുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിന് അധിഷ്ഠാനമായും സാക്ഷിയായും ഇരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണ് താനെന്നുള്ള അനുഭവം വേദാന്തവിചാരജ ന്യജ്ഞാനമാകുന്നു. അവിടെ ബ്രഹ്മത്തിന്റെയും പ്രപഞ്ചത്തി ന്റെയും ആധാരാധേയഭാവേനയുള്ള സംബന്ധം സംസ്കാരരൂ പേണ വർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സംസ്കാരംപോലുമില്ലാതെ താൻ മാത്രമാണെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിനാണ് സ്വാനുഭവമെന്നു പറയു

ന്നത്. ആ സ്വാനുഭവവും – താൻ മാത്രമായിരിക്കുന്നു എന്ന നിശ്ച യവും – നശിച്ചു ദോഷരഹിതമായും അനിർവ്വചനീയമായുമിരി ക്കുന്ന സത്താസാമാന്യാവസ്ഥയാണ് സ്വാനുഭവാതീതം. അത് അത്രേ ബ്രഹ്മസ്വരൂപം.

'സ്വാനുഭവം ബ്രഹ്മ' എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയായിരു ന്നല്ലോ 'അതീത'പദമെന്തിനാണ്, എന്ന് ആകാംക്ഷയുണ്ടാകുമെ ങ്കിൽ അതിനുത്തരം പറയുന്നു: 'സ്വാനുഭവം' എന്നത് സങ്കല്പ മാണ്. താൻമാത്രം എന്നുള്ള നിശ്ചയത്തിലും സങ്കല്പസ്പർശന മുണ്ട്. അതു വികല്പിക്കതന്നെ ചെയ്യും. സങ്കല്പമെല്ലാം വികല്പി ക്കുമെന്നാണു ശാസ്ത്രനിശ്ചയം. അതിനാൽ അതു ബ്രഹ്മസ്ഥി തിയല്ല.

'സ്വാനുഭവ'മെന്നത് താനായിഭവിച്ചു എന്നതാണെങ്കിൽ അതു പരിണാമമാകും – അപ്പോൾ അതു വികാരപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അതുകൊണ്ട് സ്വാനുഭവവും ബ്രഹ്മഭാവമല്ല.

ഇനിയും താനായിട്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നാണ് സ്വാനുഭ വമെങ്കിൽ അതു സമാധിയാകും. സമാധി എന്നത് ബ്രഹ്മഭാവ ത്തിനു (ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിക്ക്) സാധനമാകയാൽ അതു സാദ്ധ്യമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമല്ല.

അധിഷ്ഠാനത്തെ വിട്ട് – താൻ പ്രപഞ്ചാധിഷ്ഠാനമായ ബ്രഹ്മമാണെന്നുള്ള നിശ്ചയത്തെ ത്യജിച്ച് – ഇരിക്കുക എന്നതാണ് സ്വാനുഭവമെങ്കിൽ അവിടെ ത്യജിക്കുക, ത്യജിക്കപ്പെടുക എന്ന ദ്വൈതാവസ്ഥയുണ്ടാകും. അതിനാൽ അതും ബ്രഹ്മമല്ല.

വെറുതെ – ചുമ്മാതെ – ഇരിക്കുകയാണ് സ്വാനുഭവമെ ങ്കിൽ, ആ നില മൂഢമാകും. അതിനാൽ അതും ബ്രഹ്മമല്ല. അതു കൊണ്ട് ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കും മനസ്സിനും അതീതമായി അനിർവ്വചനീ യമായിരിക്കുന്ന കേവലാവസ്ഥയാണ് – തനി അറിവുമാത്രമാണ് – ബ്രഹ്മം. അതിനാൽ ബ്രഹ്മം സ്വാനുഭവമല്ല, പിന്നെയോ സ്വാനുഭവാ തീതംതന്നെയാണ്. ഇത്രയുംകൊണ്ട് 'സ്വാനുഭവാതീതം ബ്രഹ്മ' എന്ന മഹാവാക്യം യുക്തതമമാണെന്നു കണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെ ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യങ്ങൾകൊണ്ട് ബ്രഹ്മാവ

സ്ഥാനം വെളിപ്പെടുത്തി. എങ്ങനെയെന്നാൽ - തത്ത്വമസ്യാദി മഹാവാക്യങ്ങൾകൊണ്ട് ജീവേശ്വരസാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കുന്ന കൂടസ്ഥബ്രഹ്മചൈതന്യമാണ് താനെന്നു ബോധിച്ച ശിഷ്യന് പ്രാരബ്ധവശാൽ സാക്ഷ്യമായ - സാക്ഷിവിഷയമായ - പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഭാനം (തോന്നൽ) ഉണ്ടാകുന്നു എങ്കിൽ അങ്ങനെ തോന്നുന്ന പ്രപഞ്ചവും ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെന്ന് 'പ്രപഞ്ചസ്വരൂപം ബ്രഹ്മ' എന്ന വാക്യംകൊണ്ടുപദേശിക്കുന്നു. പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാണെങ്കിലും അതു 'ബ്രഹ്മ'ത്തിൽ, സമുദ്രത്തിൽ തരംഗാദികളെന്നപോലെ അംശഭാവേനയാണോ വർത്തിക്കുന്നതെന്നു സംശയമുണ്ടാകുന്നു. എങ്കിൽ ആ സംശയനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി 'രജ്ജുവിൽ സർപ്പമെന്നപോലെ, പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിൽ ഒരു കാലത്തും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ബ്രഹ്മം സജാതീയവിജാതീയസ്വഗതഭേദരഹിതമാണെന്നും അതിനാൽ പരിപൂർണ്ണമായ ആ ബ്രഹ്മത്തിൽ അംശകല്പനയ്ക്കവകാശമില്ലെന്നും' 'ഏകമേവാദ്വിതീയം ബ്രഹ്മ' എന്ന മഹാവാക്യം അനുശാസിക്കുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിനും പ്രപഞ്ചത്തിനും അംശാംശിഭാവമില്ലെങ്കിലും വിവർത്തിവിവർത്ത (അധിഷ്ഠാനാരോപ)ഭാവമുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കണം. പ്രാതിഭാസികമായ രജ്ജുസർപ്പത്തിനു ക്ഷണനേരമെങ്കിലും രജ്ജുസ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കാൻ കഴിയുന്നു. അതുപോലെ കല്പിതമായ പ്രപഞ്ചത്തിനും ബ്രഹ്മസ്വരൂപത്തെ മറയ്ക്കാൻ കഴിയുമല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ ആ ബ്രഹ്മം പരിപൂർണ്ണമല്ലെന്നു പറയേണ്ടിവരും. പരിപൂർണ്ണവസ്തുവിനെ മറയ്ക്കാൻ മറ്റൊന്നില്ലല്ലോ. അതിനാൽ ഒരു കാലത്തും ബ്രഹ്മത്തിൽ പ്രപഞ്ചകല്പന ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ട് ബ്രഹ്മം വിവർത്തിയോ പ്രപഞ്ചം വിവർത്തമോ അല്ല.[168]

ഉപസംഹാരം

ഇങ്ങനെ വന്ധ്യാപുത്രനോ, ശശവിഷാണമോ പോലെ നാമമാത്രമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചം ഇല്ലാത്തതാകയാൽ ആ ഇല്ലായ്മയ്ക്കും - അഭാവത്തിനും; ആ അഭാവപ്രതീതിയെ അപേക്ഷിച്ച് ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്ന - ഭവരൂപേണ വർത്തിക്കുന്ന ബ്രഹ്മശക്തി

കൾക്കും അപ്പുറമാണ് ബ്രഹ്മമെന്നുള്ള വേദാന്തപരമസിദ്ധാന്ത ത്തെയാണ് 'ഭാവാഭാവാതീതം ബ്രഹ്മ,' എന്ന മഹാവാക്യംകൊണ്ടു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നത്. ശരി! ഉണ്ടെന്നും ഇല്ലെന്നും ഉള്ള കല്പന യ്ക്കപ്പുറമാണു ബ്രഹ്മമെങ്കിൽ ആ അനുഭവം തനിക്കുണ്ടാകേണ്ട തല്ലേ, എന്നു സംശയിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഭാവാഭാവാതീതരൂപേണ വർത്തിക്കുന്ന ആ ബ്രഹ്മം താൻതന്നെയാകയാൽ തനിക്കു തന്റെ അനുഭവം ഉണ്ടാവുകയെന്നതു കർമ്മകർത്തൃദോഷദുഷ്ടമാണ്. (കർത്താവും കർമ്മവും ഒന്നാകുക എന്ന ദോഷം.) അത് ഒരി ക്കലും സംഭാവ്യമല്ല. അതിനാൽ ആ ബ്രഹ്മം അനുഭവത്തിനും അതീതമാകുന്നു എന്ന വാസ്തവത്തേയാണ് 'സ്വാനുഭവാതീതം ബ്രഹ്മ' എന്ന വാക്യം വിളംബരം ചെയ്യുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഈ നാലു ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യങ്ങളേയും വിചാരിച്ചറിഞ്ഞവൻ തന്നെ യാണ് കൃതാർത്ഥനും കൃതകൃത്യനും, എന്നു ശ്രുതികൾ ഘോഷി ക്കുന്നു.

മുകളിൽ പറയപ്പെട്ട തത്ത്വങ്ങളെല്ലാം നല്ലതുപോലെ പഠിച്ച റിഞ്ഞ് അക്ഷരംപ്രതി മനനം ചെയ്യണം. തദനന്തരം ഈ ലോകം മുഴുവൻ അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണസച്ചിദാനന്ദ പരബ്രഹ്മസ്വരൂപമാ ണെന്നും വ്യക്തിഭേദങ്ങളോടുകൂടിക്കാണുന്ന സർവ്വചരാചര ങ്ങളും പരമാർത്ഥത്തിൽ ഇല്ലാത്തതാണെന്നും അവ ഉള്ളതാ ണെന്നു തോന്നുന്നത് ചേരാൻ പാടില്ലാത്ത വസ്തുക്കളെ കൂട്ടി ച്ചേർക്കുന്നതിൽ അതിവിദഗ്ദ്ധയായ മായയുടെ ജാലവിദ്യകൊ ണ്ടാണെന്നും വിശ്വസിക്കണം. ഈ വിശ്വാസത്തോടുകൂടിയും സ്ഥിരമായ വൈരാഗ്യത്തോടുകൂടിയും കാണുന്നതിലും കേൾക്കു ന്നതിലും വിചാരിക്കുന്നതിലും സ്പർശിക്കുന്നതിലും എന്നുമാത്ര മല്ല – എല്ലാറ്റിലും നിർഗുണബ്രഹ്മം മണികളിൽ സൂത്രമെന്ന പോലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കല്പിക്കണം. ഇങ്ങനെ ഇടവി ടാതെ സങ്കല്പിച്ചു ശീലിക്കുമ്പോൾ ലോകംമുഴുവൻ തന്നിൽ അട ങ്ങിയിരിക്കുന്നതായും താൻ സർവ്വദാ പ്രപഞ്ചവ്യാപ്തനായും ഇരി ക്കുന്നതു കാണാം. അപ്പോൾ സങ്കല്പവികല്പങ്ങൾകൊണ്ടു പല വഴിക്കു പതറുന്ന മനസ്സ് കണികാണ്മാൻപോലും ഉണ്ടായിരിക്ക യില്ല. 'അഹമേവ പരം ബ്രഹ്മ–ബ്രഹ്മാഹം' എന്ന ജീവന്മുക്താവസ്ഥ യാണത്. അതു സമ്പാദിച്ചവനത്രേ ജീവന്മുക്തൻ. ഇതാണു മനുഷ്യ

ജന്മോദ്ദേശ്യം. ഇതുതന്നെയാണ് പരമാചാര്യന്മാരുടെ അമൂല്യതത്ത്വരത്നം. അതിനാൽ സർവ്വമനുഷ്യരും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി ജന്മസാഫല്യം വരുത്തുവാൻ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. ഇതു ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സ്വരൂപലക്ഷണമത്രേ.

2. രജ്ജുവിൽ =കയറിൽ

3. സ്ഥാണുവിൽ = തൂണിൽ (അഥവാ കുറ്റിയിൽ)

4. ശുക്തി = മുത്തുച്ചിപ്പി. രജതം= വെള്ളി

5. ഇല്ലാത്തതു് ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതത്രേ ആരോപണം. ഒന്നല്ലാത്തതിനെ അതായി ധരിക്കുന്നതും ആരോപണംതന്നെ.

6. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ശക്തിയത്രേ മൂലപ്രകൃതി. 'സ്വാം വൈഷ്ണവീം മായാം മൂലപ്രകൃതിം വശീകൃത്യ' എന്നു ശങ്കരാചാര്യർ ഭഗവദ്ഗീതാ ഭാഷ്യത്തിന്റെ ഉപോദ്ഘാതത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'മായാം തു പ്രകൃതിം വിദ്യാന്മായിനം തു മഹേശ്വരം' എന്ന ശ്വേതാശ്വതരോപനിഷത്തിലെ വാക്യവും (ശ്വേതാശ്വതരം 4–10) ഓർമ്മിക്കുക.

7. കയറിനെ പാമ്പായി തോന്നുന്നിടത്തു കയർ പാമ്പാവുന്നതാണു വിവർത്തം. വാസ്തവത്തിൽ കയർ പാമ്പാകുന്നില്ല. വിവർത്തത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമത്രേ പരിണാമം. പാൽ തൈരാകുന്നതു പരിണാമമാണ്.

8. ചേഷ്ടിച്ചു = പ്രവർത്തിച്ചു.

9. വികൃതിയുടെ ഗുണങ്ങൾ. പ്രകൃതിയുടെ മാറിവന്ന രൂപമാണു വികൃതി. മൺകുടത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മണ്ണുപ്രകൃതിയും കുടം വികൃതിയുമാകുന്നു.

10. മൂലപ്രകൃതിയുടെ സത്ത്വഗുണത്തിന്റെ ആകെത്തുക മായയും രജോഗുണത്തിന്റെ ആകെത്തുക അവിദ്യയും തമോഗുണത്തിന്റെ ആകെത്തുക താമസിയുമാകുന്നു. താമസിക്കു താമസപ്രകൃതി എന്നും പറയും. മായ, അവിദ്യ, അജ്ഞാനം എന്നീ പദങ്ങൾ പര്യായങ്ങളായി വേദാന്തത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യും. സ്വാമികൾ ഇക്കാര്യം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അന്യത്ര പറയുന്നുണ്ടു്.

11. രുദ്രൻ = ശിവൻ

12. സത്ത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങളുടെ ഏറ്റക്കുറച്ചിലനുസരിച്ചുള്ള ജീവന്മാരുടെ സ്വഭാവാദികൾക്കു ഭഗവദ്ഗീതയുടെ പതിനേഴാമധ്യായം നോക്കുക.

13. മനസ് (സംശയപ്രധാനം), ബുദ്ധി (നിശ്ചയപ്രധാനം), അഹങ്കാരം (ഞാൻ എന്ന ഭാവം പ്രധാനമായുള്ളതു്), ചിത്തം (സ്മരണപ്രധാനം) എന്നിവയത്രേ അന്തഃകരണങ്ങൾ. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'ചതുർവേദമഹാവാക്യങ്ങൾ' എന്ന പ്രകരണത്തിൽ ഇവയെപ്പറ്റി പറയുന്നുണ്ടു്.

14. ഉപമ ആകാശത്തിന്റെയും ബ്രഹ്മത്തിന്റെയും വലിപ്പത്തിന്റെ കാര്യത്തിലാണെന്നോർമിക്കുക. ഭൂതഭൗതികങ്ങളായ സകലതിലുംവെച്ചു് ഏറ്റവും വലുതാണു് ആകാശം. ആകാശത്തെക്കാൾ വലുതു ബ്രഹ്മം മാത്രം.

15. ദർപ്പണം = കണ്ണാടി

16. ലക്ഷണശബ്ദത്തിനു ചിഹ്നം, കളങ്കം എന്നൊക്കെ അർഥം. സലക്ഷണമായി എന്നുവെച്ചാൽ കേവലചൈതന്യരൂപത്തിൽ അതായതു് ശുദ്ധചൈതന്യരൂപത്തിൽ അല്ല എന്നാണുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

17. കാരണശരീരമാണു ഞാനെന്നു കരുതുന്ന എന്നർഥം.

18. വേദാന്തത്തിൽ ത്രിവൃത്കരണം, പഞ്ചീകരണം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടുപ്രക്രിയകളുണ്ടു്. ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ ത്രിവൃത്കരണവും തൈത്തിരീയത്തിൽ പഞ്ചീകരണവും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. പഞ്ചീകരണമനുസരിച്ചു് എല്ലാറ്റിലും എല്ലാം ഉണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണു സത്ത്വത്തിൽ രജസ്സും മറ്റും വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതു്.

19. കിഞ്ചിജ്ജ്ഞത്വം = അല്പജ്ഞത

20. ഈ ലോകത്തേയ്ക്കും പരലോകത്തേയ്ക്കുമുള്ള പോക്കുവരവു്. 'തദ്യഥേഹ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഛാന്ദോഗ്യശ്രുതിയും (8-1-6) 'തേ തംഭുക്ത്വാ' എന്നു തുടങ്ങുന്ന ഗീതാവാക്യവും (9-21) നോക്കുക.

21. ആവരണരൂപത്തിലും വിക്ഷേപരൂപത്തിലുമെന്നർഥം.

22. ആവരണമെന്നാൽ പൊതി, മറ എന്നൊക്കെയർഥം. സ്വരൂപത്തെ പൊതിയുക അല്ലെങ്കിൽ മറയ്ക്കുകയാണല്ലോ ആവരണശക്തി ചെയ്യുന്നതു്. വിക്ഷേപമെന്നാൽ മറ്റൊരിടത്തേയ്ക്കോ മറ്റൊന്നായോ മാറ്റിക്കളയലാണു്. സ്വരൂപം ആവൃതമായാൽ പിന്നെ ഒന്നിനെ എന്തായും ധരിക്കാമല്ലോ. അങ്ങനെ ധരിപ്പിക്കുകയാണു വിക്ഷേപശക്തി ചെയ്യുന്നതു്.

23. സദോദയമായി= എല്ലായ്പോഴും ഉദിച്ചുനില്ക്കുന്നതായി

24. കൂടംപോലെ സ്ഥിരമായ ബ്രഹ്മം. കൂടത്തിന്റെ സ്വഭാവം തന്നോടു ബന്ധപ്പെടുന്ന പഴുപ്പിച്ച ഇരുമ്പിന്റെയും മറ്റും രൂപം മാറ്റുകയും സ്വയം മാറാതിരിക്കുകയുമാണല്ലോ.

25. അതുകൊണ്ടത്രേ ശബ്ദം ആകാശത്തിന്റെയും സ്പർശം വായുവിന്റെയും രൂപം അഗ്നിയുടെയും രസം ജലത്തിന്റെയും ഗന്ധം പൃഥിവിയുടെയും തനതുഗുണമായിരിക്കുന്നത്.

26. പഞ്ചീകരണം നടന്നിട്ടില്ലാത്ത പഞ്ചമഹാഭൂതങ്ങൾ എന്നർഥം.

27. ഇങ്ങനെ അഞ്ചുകർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചുജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചു പ്രാണന്മാർ, നാലന്തഃകരണങ്ങൾ, ജ്ഞാനം എന്നിവ ഇരുപതും ചേർന്നതത്രേ സൂക്ഷ്മശരീരം.

28. 'അന്നമയം ഹി സോമ്യമനഃ' എന്നിങ്ങനെ മനസ് (അന്തഃകരണം) അന്നത്തിന്റെ സാക്ഷാത്പരിണാമത്തിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാകുന്നതാണെന്നു ഛാന്ദോഗ്യത്തിൽ ഉദ്ദാലകൻ ശ്വേതകേതുവിനോടു് പരീക്ഷണസഹിതം ബോധിപ്പിക്കുന്നു (ആറാമധ്യായം).

29. ജഠരാഗ്നി = ജഠരത്തിലെ-വയറ്റിലെ- ആമാശയത്തിലെ അഗ്നി.

30. കോശങ്ങൾ ആകെ അഞ്ചു്- അന്നമയം, പ്രാണമയം, മനോമയം, വിജ്ഞാനമയം, ആനന്ദമയം. കോശവിഷയകമായി കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾക്കു തൈത്തിരീയോപനിഷത്തുകാണുക. ഇവിടെത്തന്നെ 'തത്ത്വമസി മഹാവാക്യോപദേശം എന്ന പ്രകരണത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

31. ഇപ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള ഭൂതങ്ങളും ഭൗതികങ്ങളുമാകെ പഞ്ചീകൃതങ്ങളാണ്. പഞ്ചീകൃതഭൂതത്തിൽ ആ ഭൂതത്തിന്റെ പകുതിയും മറ്റുഭൂതങ്ങളുടെ എട്ടിലൊന്നുവീതവും ഉണ്ടു്. ഫലത്തിൽ എല്ലാറ്റിലും എല്ലാമുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണു നേരത്തേ സത്ത്വത്തിലെ രജസ്സിനെയും രജസ്സിലെ തമസ്സിനെയും മറ്റുംപറ്റി പറഞ്ഞതു്.

32. സ്ഥൂലശരീരങ്ങൾ അണ്ഡജം, ഉദ്ഭിജ്ജം, സ്വേദജം, ജരായുജം എന്നിവയാണു്. അന്യത്ര സ്വാമികൾതന്നെ ഇതുപറയുന്നുണ്ടു്.

33. അണ്ഡം ഒന്നേയുള്ളു. അതു് ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം തന്നെ. അതിൽ പതിനാലു ലോകങ്ങൾ. അവയെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു ഇവിടെ അണ്ഡങ്ങൾ എന്നു ബഹുവചനം പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

34. വ്യാപ്യം= കുറവുള്ള (ന്യൂനദേശവൃത്തി വ്യാപ്യം എന്നു തർക്കശാസ്ത്രം)

35. ഭൂ, ഭുവസ്, സുവസ്, മഹസ്, ജനസ്, തപസ്, സത്യം എന്നിങ്ങനെ

ഭൂമി മുതൽ മുകളിലോട്ടു ഏഴുലോകങ്ങളും അതലം, വിതലം, സുതലം രസാതലം, തലാതലം, മഹാതലം, പാതാളം എന്നിങ്ങനെ താഴോട്ടു് ഏഴു ലോകങ്ങളും. ഇവയത്രേ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഈരേഴുലകങ്ങൾ.

36. അണ്ഡജം= മുട്ടവിരിഞ്ഞുണ്ടാകുന്നതു്. സ്വേദജം= വിയർപ്പിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നത്. ഉദ്ഭിജ്ജം= ഭൂമിയെ പിളർന്നുണ്ടാകുന്നതു്. ജരായുജം= ഗർഭത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതു്. ഗർഭത്തെ പൊതിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വലയത്തിന്റെ പേരത്രേ ജരായു എന്നു്.

37. ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്തി തുരീയാവസ്ഥകളെക്കുറിച്ചും വിശ്വതൈജസപ്രാജ്ഞ തുരീയന്മാരെക്കുറിച്ചും അറിയാൻ മാണ്ഡുക്യോപനിഷത്തു കാണുക. ഇവിടത്തെ 'അവസ്ഥാത്രയവും തുരീയവും' എന്ന തലക്കെട്ടിനു താഴെ സ്വാമികൾ അതു പ്രതിപാദിക്കുന്നും ഉണ്ടു്. അതുപോലെ 'തത്ത്വമസി മഹാവാക്യോപദേശം എന്ന പ്രകരണത്തിലും.

38. പ്രളയമെന്നാൽ ലയം അതായതു നാശം.

39. പദേ പദേ= അടിക്കടി= കുടെക്കുടെ.

40. ബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞാനം തന്നെയാണു കാരണശരീരം. ഇക്കാര്യം അന്യത്ര പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

41. വടബീജമെന്നാൽ ആൽമരത്തിന്റെ വിത്തു് എന്നർഥം. ആൽമരം പടർന്നുപന്തലിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ എത്ര വലുതാണു്. അതിന്റെ ഒരു കായ് എടുത്തുപൊളിച്ചുനോക്കിയാൽ വളരെ ചെറിയ വിത്തുകൾ കാണാം. ഒരു വിത്തെടുത്തു മുറിച്ചുനോക്കിയാൽ അതിനുള്ളിൽ കാണാൻ തന്നെ ഒന്നുമുണ്ടാവില്ല. അത്രയ്ക്കു സൂക്ഷ്മമായ കാരണത്തിൽ നിന്നത്രേ വലിയ വടവൃക്ഷം ഉണ്ടാകുന്നതു്. ഇതുപോലെതന്നെ സൂക്ഷ്മമായ സത്തിൽനിന്നു് സ്ഥൂലശരീരോൽപത്തി. വടബീജദൃഷ്ടാന്തം ഛാന്ദോഗ്യം ആറാമധ്യായത്തിൽ ഉദ്ദാലകൻ ശ്വേതകേതുവിനോടു പ്രായോഗികമായി ഉപദേശിക്കുന്നുണ്ടു്.

42. അധ്യാരോപാപവാദന്യായമനുസരിച്ചാണു അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ സാധാരണമെന്നപോലെ ഇവിടെയും കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ബ്രഹ്മം മാത്രമാണു സത്യമെന്നിരിക്കേ അതിൽ പ്രപഞ്ചം ഉണ്ടെന്ന നിലയ്ക്കാണല്ലോ ഇവിടെ ഇതുവരെ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞതു്. അതത്രേ അധ്യാരോപയുക്തി. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഉൽപത്തിവിഭാഗാദികൾ ഇവിടെ പറഞ്ഞതു അവ ഉണ്ടെന്നു സ്ഥാപിക്കാനല്ല മറിച്ചു് ഇല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കാനാണു്. അതത്രേ അധ്യാരോപയുക്തിയുടെ പൊരുൾ. അധ്യാരോപാപവാദങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്വാമികൾ തന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അന്യത്ര പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്.

43. സ്ഥാണു = തൂണ്, കുറ്റി.

44. 'തത്ത്വമസി', 'അഹം ബ്രഹ്മാസ്മി' തുടങ്ങിയ മഹദർത്ഥപ്രതിപാദകങ്ങളായ വാക്യങ്ങളത്രേ മഹാവാക്യങ്ങൾ. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെതന്നെ 'ചതുർവേദമഹാവാക്യങ്ങൾ' എന്ന പ്രകരണം നോക്കുക.

45. ശ്രവണം, മനനം, നിദിധ്യാസനം എന്നിവയത്രേ ബ്രഹ്മജ്ഞാനസാധനങ്ങൾ. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു ധർമ്മരാജാധ്വരീന്ദ്രന്റെ 'വേദാന്തപരിഭാഷ'യുടെ പ്രയോജന പരിച്ഛേദം നോക്കുക.

46. കുറിപ്പു 33 ൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ബ്രഹ്മാണ്ഡം ഒന്നേയുള്ളു. ഈ അണ്ഡകടാഹത്തിൽപ്പെട്ട സകലവിധ നാനാത്വത്തെയും ഉദ്ദേശിച്ചാണ് ഇവിടെ അണ്ഡാണ്ഡകോടികളെന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രപഞ്ചനാനാത്വത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾക്കു 'പ്രപഞ്ചഹൃദയം' തുടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങൾ കാണുക.

47 കുറിപ്പു 10 ൽ പറഞ്ഞതുപോലെ ഇവിടെ അവിദ്യ എന്ന് അജ്ഞാനത്തിന്റെ പര്യായമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

48. അപവാദ ന്യായരൂപത്തിൽ എന്നർത്ഥം.

49. അപരോക്ഷമായി= പ്രത്യക്ഷമായി.

50. ലയസമാധിയെയും മുക്തിയെയുംപറ്റി ഗാരുഡപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ഇങ്ങനെയത്രേ.

ദ്വാദശധ്യാനപര്യന്തം

മനോ ബ്രഹ്മണി യോ നരഃ

തുഷ്ടേതു സംയതോ മുക്തഃ

സമാധിഃ സോഭിധീയതേ.

ധ്യേയമേവ ഹി സർവത്ര

ധ്യാതാ തല്ലയതാം ഗതഃ

പശ്യതി ദ്വൈതരഹിതം

സമാധിഃ സോഭിധീയതേ

അർത്ഥം– ആരാണോ സന്തോഷത്തോടെ പന്ത്രണ്ടെണ്ണുംവരെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളെയെല്ലാം അടക്കി ബ്രഹ്മത്തിൽത്തന്നെ മനസ്സിനെ ഒതുക്കിനിർത്തുന്നത് അയാൾ മുക്തനാകും. ഇതിനെയത്രേ സമാധിയെന്നു പറയുന്നത്. ധ്യാനിക്കുന്നവൻ ധ്യേയമായ ബ്രഹ്മവസ്തുവിൽത്തന്നെ മനസ്സിനെ ലയിപ്പിച്ച് എല്ലായിടത്തും രണ്ടാമതൊന്നില്ലാതെ ബ്രഹ്മത്തെത്തന്നെ കാണുന്നതുതന്നെ സമാധി എന്നുപറയുന്നത്.

51. ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തുള്ളതായി എന്നർഥം.

52. ഗോളാകൃതിയിലുള്ള എന്നും. ഉറച്ചിരിക്കുന്ന എന്നും അർഥം.

53. സ്വതവേ എന്നർഥം.

54. ഗുഹ്യലിംഗങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ ശരീരത്തിനുള്ളിലായി രണ്ടു വിരലിടവരുന്ന സ്ഥാനമാണത്രേ മൂലാധാരം. ശരീരത്തിലുള്ള സകല നാഡികളുടെയും മൂലസ്ഥാനമാണത്രേ അതു്.

55. മേലോട്ടും

56. താഴോട്ടും.

57. പുരുഷബീജവും സ്ത്രീബീജവും

58. പ്രാണൻതന്നെയാണു മനസ്. മനസ്സുതന്നെയാണു പ്രാണൻ എന്നർഥം.

59. സൂചിക്കൊത്ത ന്യായമെന്നതു് സൂചിപോയ വഴിയേ നൂലും പോകുമെന്നതത്രേ. ഇന്ദ്രിയമേതു വിഷയത്തിലേയ്ക്കു പോയോ ആ വിഷയത്തിലേക്കുമനസ്സും പോകും എന്നർഥം.

60. എന്നു് ആംഗിരസ സ്മൃതി.

61. ധാരാളമായി. വളരെയധികം.

62. ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു് 1-5-3.

63. ശ്രുതി=വേദം. വേദത്തിനു മന്ത്രങ്ങൾ. ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ. ആരണ്യകങ്ങൾ. ഉപനിഷത്തുകൾ എന്നു നാലുഭാഗങ്ങൾ. അതുകൊണ്ടാണു ഉപനിഷദ്വാക്യത്തെ ശ്രുതി എന്നു പരാമർശിക്കുന്നതു്. ഉപനിഷത്തിലെ വാക്യമുദ്ധരിച്ചിട്ടു ശ്രുതി എന്നുപറയുന്നിടത്തൊക്കെ ഇക്കാര്യം ഓർമ്മിക്കുക.

64. വസ്തുവിനെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനുവേണ്ടി

65. ദൃഢപ്രത്യയം= ഉറച്ചബോധം

66. ഇതു് ആയുർവേദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സിദ്ധാന്തമാകുന്നു. ശ്ലേഷ്മമെന്നാൽ കഫം. ഈ വാതപിത്തകഫങ്ങളെ ത്രിധാതുക്കൾ എന്നും ത്രിദോഷങ്ങൾ എന്നും പറയും.

67. ദഹിപ്പിക്കുന്നുവെന്നർഥം.

68. ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തും എന്നർഥം.

69. വളർത്തുന്നു എന്നർഥം.

70. രോമകൂപത്തിലൂടെ എന്നർഥം.

71. ഉപാധി= ഉപദ്രവം

72. നിബന്ധിക്കുക= നിശ്ശേഷം തടയുക.

73. അടുത്തത്= യോജിച്ചത്.

74. മഞ്ഞക്കാമില രോഗമുള്ളവൻ

75. കർമ്മഫലമനുഭവിക്കാനാണത്രേ ജന്മം. കർമ്മഫലങ്ങൾ മൂന്നുവിധമുണ്ട്. പ്രാരബ്ധം, അഗാമി, സഞ്ചിതം എന്നിവയാണവ. മുൻപത്തെ ജന്മങ്ങളിൽ ചെയ്ത ഏതോ കർമ്മത്തിന്റെ ഫലമനുഭവിക്കാനാണല്ലോ ഈ ജന്മം. അങ്ങനെ ഈ ജന്മത്തിൽ ഫലമനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കർമ്മത്തിനാണു പ്രാരബ്ധം എന്നുപറയുക. മുൻപത്തെ ജന്മങ്ങളിൽ ചെയ്ത കർമ്മങ്ങളിൽ മേലിൽ ഫലമനുഭവിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളവയെയാണു സഞ്ചിതമെന്നു പറയുക. ഈ ജന്മത്തിലും കർമ്മം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കയാണല്ലോ. കർമ്മഫലം അനുഭവിച്ചേ തീരൂ. അങ്ങനെ ഈ ജന്മത്തിൽ ചെയ്തതും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും മേലിൽ ഫലമനുഭവിക്കേണ്ടതുമായ കർമ്മങ്ങളത്രേ അഗാമികൾ. ഇവയിൽ സഞ്ചിതവും അഗാമിയും ബ്രഹ്മജ്ഞാനംകൊണ്ടു നശിക്കും. പ്രാരബ്ധം ബ്രഹ്മജ്ഞാനം ഉണ്ടായാലും അനുഭവിച്ചല്ലാതെ തീരുകയില്ല. ഒരുദാഹരണം പറഞ്ഞാൽ, ഒരാൾ കഴിഞ്ഞ ജന്മങ്ങളിൽ എന്നോ ചെയ്ത തൊണ്ണൂറുവർഷങ്ങൾകൊണ്ടു ഫലമനുഭവിക്കേണ്ട ഒരു കർമ്മത്തിന്റെ ഫലമനുഭവിക്കാനായി ഇവിടെ ജനിച്ചിരിക്കുന്നു; അയാൾക്ക് അറുപതാം വയസ്സിൽ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം ഉണ്ടായി; എങ്കിലും തൊണ്ണൂറുവയസുവരെ ജീവിച്ചിരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുമത്രേ.

76. ശശവിഷാണം= മുയൽക്കൊമ്പ്

77 ഘടം= കുടം. പടം=വസ്ത്രം. മഠം= മുറി

78. പ്രാഗഭാവപ്രതിയോഗി= പ്രാഗഭാവത്തിന്നെതിരായിട്ടുള്ളത്.

79. പദങ്ങളുടെ അർഥം രണ്ടുവിധമാണെന്ന് അദ്വൈതവേദാന്തസിദ്ധാന്തം. വാച്യം അഥവാ ശക്യവും ലക്ഷ്യവുമത്രേ രണ്ടുവിധം അർഥം. പദത്തിൽനിന്നു ശക്തികൊണ്ട് അതായത് നേരിട്ടുകിട്ടുന്നതു വാച്യം. ലക്ഷണകൊണ്ടുകിട്ടുന്നതു ലക്ഷ്യം. ഇതിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ സ്വാമികൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 'തത്ത്വമസി മഹാവാക്യോപദേശം' എന്ന പ്രകരണത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

80. ഉണ്മ എന്നതിന്റെ വിപരീതമത്രേ ഇന്മ. ഇല്ലായ്മ എന്നർഥം. ഭാഷയിൽ സാധാരണമല്ല ഈ പ്രയോഗം. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേതായതിനാൽ ആർഷമായി കണക്കാക്കാം.

'നാസതോ വിദ്യതേ ഭാവോ

നാഭാവോ വിദ്യതേസതഃ' എന്നു ഭഗവദ്ഗീത–അധ്യായം 2, ശ്ലോകം16.

82. **കംബുഗ്രീവ=** ഇടുങ്ങിയ കഴുത്തു്. കംബു എന്നാൽ ശംഖു്. ശംഖിന്റെ കഴുത്തുപോലെ ഇടുങ്ങിയ കഴുത്തു് എന്നർഥം.

83. **മണ്ണുകുഴച്ചു്** ഉരുട്ടി ഗോളമാക്കിവെച്ചശേഷം കുടമുണ്ടാക്കുന്നതിനാൽ.

84. ഗുണത്തോടുകൂടിയതു് അഥവാ ഗുണമുള്ളതു ഗുണി.

85. മൃഗതൃഷ്ണ= മരീചിക.

86. കംബുഗ്രീവത്വാദിഗുണത്തോടുകൂടിയതാക്കി എന്നർഥം.

87. ഭാവവികാരങ്ങൾ ഉൽപത്തി, സ്ഥിതി, വൃദ്ധി, വിപരിണാമം, അപക്ഷയം, വിനാശം എന്നിങ്ങനെ ആറുണ്ടെന്നാണു നിരുക്തകാരനായ യാസ്കൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഇവയിൽ വൃദ്ധിയും വിപരിണാമവും അപക്ഷയവും സ്ഥിതികാലത്തു സംഭവിക്കുന്നതാകയാൽ ഉൽപത്തി, സ്ഥിതി, ലയം എന്നിങ്ങനെ ഭാവവികാരങ്ങളെ മൂന്നായി വേദാന്തത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കാറുണ്ടു്.

88. ന്യായസിദ്ധാന്തമാണിതു്. പരമാണു, ദ്വ്യണുകം, ത്ര്യണുകം, ചതുരണുകം എന്നിങ്ങനെ അണുക്കളുടെ സംഘാതമാണു പദാർഥം ത്ര്യണുകം മുതലുള്ളതത്രേ മഹത്ത്.

89. അവയവങ്ങളോടുകൂടിയതൊക്കെ കാര്യവും അനിത്യവുമാണെന്നർഥം.

90. ഒന്നിനു കാരണം മറ്റൊന്നു് അതിനു മറ്റൊന്നു് അതിനു മറ്റൊന്നു് എന്നിങ്ങനെ അനന്തകല്പന വേണ്ടിവരുന്നതാണു് അനവസ്ഥ.

91. ദൃഷ്ടാന്തത്തെ ആശ്രയിച്ചു എന്താണോ സ്ഥാപിക്കപ്പെടേണ്ടതു് അതാണു ദാർഷ്ടാന്തികം. ദൃഷ്ടാന്തത്തിനും ദാർഷ്ടാന്തികത്തിനും തമ്മിൽ പൊരുത്തം വേണം.

92. ഹേതുവിനെപ്പോലെതോന്നും എങ്കിലും യഥാർഥത്തിൽ ഹേതുവല്ലാത്തതാണു ഹേത്വാഭാസം. സവ്യഭിചാരൻ, വിരുദ്ധൻ, സത്പ്രതിപക്ഷൻ, അസിദ്ധൻ ബാധിതൻ എന്നു ഹേത്വാഭാസങ്ങൾ അഞ്ചു്. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്കു് അന്നംഭട്ടന്റെ തർക്കസംഗ്രഹം നോക്കുക.

93. ശശശൃംഗം = മുയൽക്കൊമ്പു്.

94. വായ്പട= വാക്കുകൾ കൊണ്ടുള്ള സമരം. മിരട്ടു്= വിരട്ടു്. വാക്കുകൾ കൊണ്ടുള്ള വെറും വിരട്ടു് അതായതു കഴമ്പില്ലാത്ത വാചകക്കസർത്തു്.

95.ജാഗ്രത്തിലെയും സ്വപ്നത്തിലെയും സുഷുപ്തിയിലെയും ദേഹങ്ങളെ

96. കുടത്തെ കാണുന്നവൻ കുടത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നനാണു്, അല്ലാതെ കുടമല്ല എന്നു് എല്ലാവർക്കുമറിയാം. അതുപോലെ ദേഹത്തെക്കാണുന്ന ഞാൻ ദേഹമല്ല എന്നറിയണം എന്നർഥം.

97 തുര്യം = തുരീയം.

98. ശരാവം= ചട്ടി

99. സമാധി പരിശീലിക്കുന്ന യോഗിയുടെ മനസ്സിന്റെ സവിശേഷാവസ്ഥയത്രേ വ്യുത്ഥാനാവസ്ഥ. സമാധിയെയും അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളെയും കുറിച്ചു് പതഞ്ജലിയുടെ യോഗദർശനത്തിന്റെ വിഭൂതിപാദത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

100. ഒന്നു ബ്രഹ്മത്തെ ഭാവനചെയ്യുന്നതു് അതായതു ബ്രഹ്മഭാവനാരൂപം. മറ്റേതു ബ്രഹ്മാവസ്ഥാനരൂപം അതായതു ബ്രഹ്മമായിത്തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഇതത്രേ വ്യത്യാസം.

101. തത്ത്വമസി- ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തു് അധ്യായം 6.8 മുതൽ 16 വരെ ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഒൻപതുതവണ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ടു ഈ വാക്യം തത്= അതു്. ത്വം= നീ. അസി= ആകുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിൽത്തന്നെ തത്ത്വമസിമഹാവാക്യോപദേശം എന്നപ്രകരണം നോക്കുക.

102. സർവം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മ- ഛാന്ദോഗ്യം അധ്യായം 3 ഖണ്ഡം 14. ഇദം= ഇതു്. സർവം= എല്ലാം. ബ്രഹ്മ=ബ്രഹ്മം. ഖലു=തന്നെ.

103. ഈശാവാസ്യമിദംസർവം- ഈശാവാസ്യോപനിഷത്തു് - ആരംഭവാക്യം. ഇദം= ഇതു്. ഈശനാൽ ആവസിക്കപ്പെടുന്നതു് (ആകുന്നു).

104. ആചാര്യന്റെ സാഹായ്യത്താൽ മാത്രമേ ഒരാൾക്കു ബ്രഹ്മതത്ത്വം അറിയാനാവൂ എന്നു് ഛാന്ദോഗ്യം 4-9-3- ലും6-14-2 ലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

105 ഉപസദിച്ചു്= സമീപിച്ചു്

106. ഉപാദാനകാരണത്തിന്റെ സത്തയ്ക്കു സമമായ സത്തയോടുകൂടിയതാണു കാര്യമെങ്കിൽ അതു പരിണാമവും സമമല്ലാത്ത അതായതു വ്യത്യസ്തമായ സത്തയോടു കൂടിയതാണു കാര്യമെങ്കിൽ അതു വിവർത്തവുമാകുന്നു. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സത്ത പാരമാർഥികസത്ത. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സത്ത വ്യാവഹാരികസത്ത. അങ്ങനെ രണ്ടിന്റെയും സത്ത സമമല്ലാത്തതിനാൽ പ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തം. അവിദ്യയുടെ സത്ത വ്യാവ

ഹാരികസത്ത. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സത്തയും വ്യാവഹാരികസത്ത അങ്ങനെ അവിദ്യയുടെയും പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും സത്ത സമമാകയാൽ അവിദ്യയുടെ പരിണാമം പ്രപഞ്ചം.

107. ഞാൻ പലതായിതീരട്ടെ എന്നു ആ ആത്മാവു് ആഗ്രഹിച്ചു- തൈത്തിരീയോപനിഷത്തു്, 3,6,12-13.

108. അതു് തന്നെത്തന്നെ സൃഷ്ടിച്ചു- തൈത്തിരീയോപനിഷത്ത്, 2,7,1.

109. അങ്ങനെയുള്ള ഈ ആത്മാവിൽനിന്നു് ആകാശമുണ്ടായി- തൈത്തിരീയോപനിഷത്തു്, 2,1,6.

110 ആത്മാവിനെ അറിഞ്ഞാൽ എല്ലാം അറിഞ്ഞതായി- ബൃഹദാരണ്യ കോപനിഷത്തു്, 4,5,6.

111. ഇതെല്ലാം ആത്മാവുതന്നെയാണ്- ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു്, 2,4,6, 4,5,7.

112. ഇതെല്ലാം ആത്മാവുതന്നെയാണ്-

ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷത്തു്, 7,25,2.

113. ഇതെല്ലാം ബ്രഹ്മം തന്നെയാണ്- നൃസിംഹോത്തര താപിന്യുപനിഷ ത്തു്, 7,3.

114. ഈ ആത്മാവിൽനിന്നു ഭിന്നമായി വേറെ ഒരു ദ്രഷ്ടാവില്ല- ബൃഹദാ രണ്യകോപനിഷത്തു്, 3,7,23.

115. ഇതെല്ലാം ആ ആത്മസ്വരൂപംതന്നെയാണ്- ഛാന്ദോഗ്യോപനിഷ ത്തു്, 6,9-16

116. കുറിപ്പു 102 കാണുക.

117. ഒരു മനുഷ്യനും മറ്റൊരു മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള ഭേദം സജാതീയ ഭേദം രണ്ടുപേരുടെയും ജാതി മനുഷ്യത്വം എന്ന ഒന്നാകയാൽ. മനു ഷ്യനും പശുവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം വിജാതീയഭേദം രണ്ടുപേരുടെയും ജാതി മനുഷ്യത്വം, പശുത്വം എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്തങ്ങളാകയാൽ. മനു ഷ്യനിൽ തന്നെയുള്ള കാലും തലയും തമ്മിലുള്ളഭേദം സ്വഗതഭേദം രണ്ടും തന്നിൽത്തന്നെയുള്ളവയാകയാൽ. ഈ മൂന്നുവിധ ഭേദവും ഇല്ലാ ത്തതത്രേ ബ്രഹ്മം. സ്വാമികൾ തന്നെ അന്യത്ര ഇതു വിശദമാക്കുന്നുണ്ടു്.

118. തൈത്തിരീയോപനിഷത്തു്, 2,6,2-4.

119. കുറിപ്പു 6 കാണുക.

120. അവർ ധ്യാനനിഷ്ഠയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് സ്വഗുണങ്ങളാൽ ഒളിച്ചു വെയ്ക്കപ്പെട്ട ദേവാത്മശക്തിയെ സാക്ഷാൽക്കരിച്ചു.

121. ഇതിന്റെ പരയായ ശക്തി വിവിധമായി കേൾക്കപ്പെടുന്നു. ജ്ഞാന ശക്തി, ബലശക്തി, ക്രിയാശക്തി എന്നിവ സ്വാഭാവിക ശക്തികളാണു്.

122. മൃത്തിൽ= മണ്ണിൽ

123. സാധാരണയായി പുക കാരണവും തീ കാര്യവും എന്നാണു പറയുക. ഇവിടെ പുക കാരണവും തീ കാര്യവും എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വസ്തുസ്ഥിതിയനുസരിച്ചു പുക കാര്യവും തീ കാരണവുമാകുന്നു. തീയുണ്ടെങ്കിലേ പുകയു. എന്നാൽ അനുമാനത്തിൽ പുക കാരണവും തീ കാര്യവും ആകുന്നു. പുക കാരണമാണു തീ ഉണ്ടെന്നറിയുന്നതു്. പുക കണ്ടിട്ടാണല്ലോ തീയുണ്ടെന്നു് ഊഹിക്കുക.

124. ഞാൻ ബ്രഹ്മമാകുന്നു– ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു്, 1,4,10.

125. ഈ ആത്മാവു ബ്രഹ്മമാകുന്നു– മാണ്ഡൂക്യോപനിഷത്തു്, 2. ബൃഹദാരണ്യകോപനിഷത്തു്, 2,5,19.

126. കുറിപ്പു 45 കാണുക.

127. അങ്ങനെയുള്ള ഈ ആത്മാവു് മായയാൽ ആത്മതത്ത്വം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു് ശരീരത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് എല്ലാം ചെയ്യുന്നു.

128. ജ്ഞാനം അജ്ഞാനത്താൽ ആവൃതമാണു്. അതുകൊണ്ടാണു ജീവികൾ മോഹാവിഷ്ടരാകുന്നതു്. ഭഗവദ്ഗീത, 5, 15.

129. ശങ്കരാചാര്യരുടെ നാലുശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളത്രേ സുരേശ്വരൻ. അദ്ദേഹം ശങ്കരാചാര്യരുടെ തൈത്തിരീയോപനിഷദ്ഭാഷ്യത്തിനു പദ്യത്തിൽ വാർത്തികമെന്ന വ്യാഖ്യാനം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.

130. ഈ സാധനങ്ങളുടെ സ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ചറിയാൻ ശങ്കരാചാര്യരുടെ വിവേകചൂഡാമണി'യുടെ ആരംഭഭാഗം നോക്കുക.

131. പരാവരസ്വരൂപനായ ആത്മാവിനെ അറിയുമ്പോൾ ഹൃദയഗ്രന്ഥി നശിക്കുന്നു, സംശയങ്ങളെല്ലാം നീങ്ങുന്നു, കർമ്മങ്ങളും ക്ഷയിക്കുന്നു. മുണ്ഡകോപനിഷത്തു്,2,2,8.

132. അവ്യക്തമെന്നുപേരുള്ളതും പരമേശ്വരന്റെ ശക്തിയുമാണു മായ. അതു് അനാദിയാണു്. യാതൊരുമായയാലാണോ ഈ പ്രപഞ്ചമെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നതു് ആ മായയെ ബുദ്ധിമാൻ കാര്യംകൊണ്ടു അനുമിക്കും.

133. കയറിനെ തിരിച്ചറിയുമ്പോൾ സർപ്പഭ്രമം എപ്രകാരം മാറുമോ അതുപോലെ ശുദ്ധവും അദ്വിതീയവുമായ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ജ്ഞാനംകൊണ്ടു മായ ഇല്ലാതാകും. പ്രസിദ്ധങ്ങളായ മായാകാര്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു് മായയുടെയും സത്ത്വം, രജസ്, തമസ് എന്നു മൂന്നുഗുണങ്ങൾ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണു്.

134.* വേദാന്തത്തിൽ മുമുക്ഷുവിനു മാത്രമേ അധികാരമുള്ളൂ. മുമുക്ഷുക്കളെ മന്ദൻ, മധ്യമൻ, ഉത്തമൻ എന്നു മൂന്നായി പറയാറുണ്ട്. അവരിൽ മന്ദനെയാണു് കനിഷ്ഠാധികാരി എന്നു് ഇവിടെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

135. സമാധിയിലൂടെ ബ്രഹ്മത്തെ അറിഞ്ഞു് അജ്ഞാനകൃതമായ പ്രപഞ്ചത്തെ നശിപ്പിച്ചു മുക്തനാവുകയെന്നതാണു മനുഷ്യന്റെ ജീവിത ലക്ഷ്യം. നാശം രണ്ടുവിധമുണ്ട്, ബാധവും നിവൃത്തിയും. ഉപാദാനകാരണമുൾപ്പെടെ കാര്യം നശിക്കുന്നതാണു ബാധം. ഉപാദാനകാരണം നശിക്കാതെ കാര്യം നശിക്കുന്നതാണു നിവൃത്തി. ഇതനുസരിച്ചു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ബാധം സംഭവിച്ചശേഷവും പ്രാരബ്ധകർമ്മം കാരണമായി ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ആളാകുന്നു ജീവൻമുക്തൻ. ജീവന്മുക്തനു് ശരീരം നശിക്കുന്നതുവരെ പ്രപഞ്ചം നിലനില്ക്കുന്നതു ബാധിതാനുവൃത്തി രൂപത്തിലാണു്. ബാധിതമായതു് അനുവർത്തിക്കുന്ന, തുടരുന്ന രൂപത്തിൽ എന്നർഥം.

136. വേദാന്തമതത്തിൽ സംയോഗം, സംയുക്തതാദാത്മ്യം എന്നു രണ്ടോ സംയുക്ത തദാത്മതാദാത്മ്യം കൂടി ചേർത്തു മൂന്നോ മാത്രമാണു സംബന്ധം. നൈയായികന്മാരുടേതുപോലെ ആറുസംബന്ധമില്ല. ചുവപ്പു് അശ്വത്തിൽ താദാത്മ്യസംബന്ധത്തിലാണിരിക്കുന്നതു്. ചുവപ്പിനെയും അശ്വത്തെയും വേർതിരിച്ചു നിർവചിക്കാനാവാത്ത തരത്തിലുള്ളതാണു് ആ സംബന്ധം. അതുകൊണ്ടത്രേ അനിർവചനീയ താദാത്മ്യ സംബന്ധം എന്നു പറയുന്നതു്.

137. പരിശേഷം കൊണ്ടുകിട്ടുന്നതാണു പാരിശേഷികം. കുറിപ്പു 162 കൂടി കാണുക.

138. പരിപൂർണബ്രഹ്മം, സാക്ഷി എന്നിങ്ങനെ രണ്ടും എപ്പോഴും ഒന്നായിട്ടേ ഇരിക്കൂ എന്നർഥം. (കൈവല്യനവനീതം).

139. ഭഗവദ്ഗീത പതിനെട്ടാമധ്യായം 61-ാം പദ്യത്തിൽ 'ഈശ്വരഃ സർവഭൂതാനാം ഹൃദ്ദേശേർജുന തിഷ്ഠതി' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതോർമ്മിക്കുക.

140. വാക്കിനും മനസ്സിനും വിഷയമാകാത്തതു്.

141. അപൂർവത്തിനു് അദൃഷ്ടമെന്നും പറയും. യാഗം ചെയ്തു വളരെ കഴിഞ്ഞശേഷം മരിക്കുന്ന ഒരാൾ യാഗഫലമായി സ്വർഗത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ പോകുമെന്നുള്ളതിനു് ഉറപ്പേകുന്നതു് അപൂർവമത്രേ. യാഗം ചെയ്യുന്നതിന്റെ ഫലമായി അപൂർവ്വം ഉണ്ടാകുന്നു. ആ അപൂർവമത്രേ യാഗം ചെയ്തയാളിനെ മരിക്കുമ്പോൾ സ്വർഗത്തിലേയ്ക്കുനയിക്കുന്നതു്.

142. അപ്രാപ്തപ്രാപ്തം= കിട്ടാതിരുന്നതു കൈവന്നതു്.

143. കഴുത്തിൽ ഒരു ചാമീകരം. പൊന്നുകിടക്കുന്നതു വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു പോയി. അതിനാൽ അയാൾ പൊന്നു തപ്പിത്തപ്പി ഒടുവിൽ മറ്റൊരാൾ 'ഇതാ നിങ്ങളുടെ കഴുത്തിൽത്തന്നെയുണ്ടല്ലോ പൊന്ന്' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ 'ഹ! ഇതിവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നോ?' എന്നു പറഞ്ഞു കഴുത്തിൽതന്നെ പൊന്നുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നു. ഇതത്രെ വിസ്മൃതകണ്ഠചാമീകരന്യായം. കണ്ഠഗ്രൈവേയന്യായമെന്നും ഇതിനുപേർ പറയും. ഗ്രൈവേയം മാല.

144. പത്തുപേർ ഒരുവഴിക്കുപോയി. വഴിക്കുവെച്ചൊരു ശങ്ക. എല്ലാവരും ഉണ്ടോ? ഓരോ ആളും എണ്ണിനോക്കി. തന്നെവിട്ടു മറ്റുള്ളവരെമാത്രം എണ്ണുകയാൽ ഒൻപതേ ഒക്കുന്നുള്ളു. അങ്ങനെ വിഷമിച്ചുനില്ക്കേ ഒരു വഴിപോക്കൻ വന്നു. കാര്യംചോദിച്ചു. അവർ കാര്യം പറഞ്ഞു. ഒന്നുകൂടി എണ്ണാൻ വഴിപോക്കൻ പറഞ്ഞു. ഒൻപതെണ്ണിത്തീർന്നപ്പോൾ എണ്ണിയ ആളോടു വഴിപോക്കൻ പറഞ്ഞു . പത്താമൻ (ദശമപുരുഷൻ) നിങ്ങൾതന്നെ എന്ന്. ശങ്കയും മാറി. ഇതത്രേ ദശമപുരുഷന്യായം അഥവാ ദശമന്യായം.

ഇവിടെ ഉപക്രമോപസംഹാരങ്ങൾ കൊണ്ടെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു താൽപര്യനിർണായകങ്ങളായ ആറു ലിംഗങ്ങളെയുമാണ്. ഉപക്രമം– ഉപസംഹാരം, അഭ്യാസം, അപൂർവത, ഫലം, അർഥവാദം, ഉപപത്തി എന്നിവയാണവ.

146. വേദത്തിന്റെ അന്തം അഥവാ അർഥനിർണയം ഉണ്ടാക്കിത്തരുന്നതു വേദാന്തം. വേദത്തിന്റെ അന്തം അഥവാ ഒടുവിലത്തെ ഭാഗം അതായത് ഉപനിഷത്തു എന്നും വ്യുൽപത്തി പറയാം.

147. മറ്റുചില ഉപനിഷത്തുകളിലും ഈ വാക്യങ്ങളിൽ ചിലതു കാണാം.

148. വൈദിക മഹർഷിയാണു വാമദേവൻ. ഋഗ്വേദം നാലാംമണ്ഡലത്തിലെ മന്ത്രങ്ങളുടെ ദ്രഷ്ടാവാണദ്ദേഹം.

149. ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളെ എന്നർഥം.

150. ചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം അഥവാ നിഴൽ എന്നർഥം.

151. ജ്ഞാതാവ്, ജ്ഞാനം, ജ്ഞേയം ഇവയ്ക്കുമൂന്നിനുംകൂടിയുള്ള പേരത്രേ ത്രിപുടി എന്നത്. ഇതു ത്രിപുടിവിശേഷമാകുന്നു.

152. കർത്താവ്, ക്രിയ, കർമ്മം ഇവയത്രേ ത്രിപുടിസാമാന്യം.

153. കാലംകൊണ്ടും ദേശംകൊണ്ടും വസ്തുകൊണ്ടും ഉള്ള പരിച്ഛേദം.

154. ബ്രഹ്മചൈതന്യം

155. തന്നെത്താനേ എല്ലായ്പോഴും.

156. സ്തുതിക്കാനോ നിന്ദിക്കാനോ മാത്രമായി അതായതു സ്വന്തം പ്രത്യക്ഷാർഥത്തിൽ താൽപര്യമില്ലാത്ത വാക്യമാണു് അർഥവാദം. അങ്ങനെയുള്ള കഥ അർഥവാദകഥയും.

157. ശിക്ഷ, കല്പം, നിരുക്തം, വ്യാകരണം, ജ്യോതിഷം, ഛന്ദസ് എന്നിവ ഷഡംഗങ്ങൾ അഥവാ ആറു വേദാംഗങ്ങൾ.

158. അനന്യവും അതായതു സദൃശമായി മറ്റൊന്നില്ലാത്തതും ദുർലഭവും എന്നർഥം.

159. എട്ടംഗങ്ങളും ചേർന്നുള്ള പ്രണിപാതത്തോടുകൂടി അഥവാ നിലത്തുവീണു്. എട്ടംഗങ്ങൾ രണ്ടു കൈകൾ, രണ്ടുകാൽമുട്ടുകൾ, രണ്ടുതോളുകൾ, നെഞ്ചു്, നെറ്റി എന്നിവയാണെന്നു ഒരുപക്ഷം. പാദം, മുട്ടു്, കയ്യു്, മാറിടം, ശിരസ്, നേത്രം, മനസ്സ്, വാക്കു് എന്നിവയാണു് എന്നു മറ്റൊരു പക്ഷം.

160. ആറു ഭാവവികാരങ്ങൾ. കുറിപ്പു് 87 കാണുക.

161. ഊർമി= തിര ജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യമനസ്സിനെ എതിരിടുന്ന ആറു് തിരകൾ അത്രേ ഷഡൂർമികൾ. അവ കാമം, ക്രോധം, ലോഭം, മോഹം, മദം, മാത്സര്യം എന്നിവയാകുന്നു.

162. അദ്വൈതബ്രഹ്മവാദമായ അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം പാരിശേഷികമായിട്ടാണു സ്ഥാപിക്കുന്നതു്. മറ്റെല്ലാം നിഷേധിക്കുമ്പോൾ ശേഷിക്കുന്നതു് എന്തോ അതത്രേ പാരിശേഷികം. നേതിനേതി= ഇതല്ല ഇതല്ല എന്നുള്ള അദ്വൈതവേദാന്തത്തിന്റെ സമീപനം പ്രസിദ്ധമാണു്. ബ്രഹ്മം സ്വാനുഭവൈകവേദ്യമായതിനാൽ, വാചാമഗോചരമായതിനാൽ, വിസ്തരിച്ചുപന്യസിച്ചു സ്ഥാപിക്കാവുന്നതല്ല. ഇവിടെ സ്വാനുഭവൈകവേദ്യം എന്നു പറഞ്ഞതു് ഒരു വിശേഷാർഥത്തിലാണു്. കാരണം ബ്രഹ്മം സ്വാനുഭവാതീതമാണെന്നു ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അടുത്തുതന്നെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അപ്പോൾ പിന്നെ എങ്ങനെയാണു ബ്രഹ്മസിദ്ധി? മറ്റെല്ലാറ്റിനെയും നിഷേധിക്കുകവഴി പരിശേഷിക്കുന്നതെന്തോ അതത്രേ ബ്രഹ്മം. അതുകൊണ്ടു് പാരിശേഷികസിദ്ധാന്തമാണു ബ്രഹ്മവാദം.

163. ഇവയിൽ ഏകമേവാദ്വിതീയം ബ്രഹ്മ എന്ന വാക്യം പൈംഗലോപനിഷത്തിൽ ഉള്ളതാണെങ്കിലും മറ്റുവാക്യങ്ങൾ അതുപോലെ ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഉള്ളവയല്ല. സമാനങ്ങളായ വാക്യങ്ങൾ ഉണ്ടുതാനും. അതിനാൽ ഈ ശ്രുതിസാരമഹാവാക്യങ്ങൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ശ്രുതിസാരം ഉൾപ്പെടുത്തി സൂത്രരൂപത്തിൽ രചിച്ചവയാണു് എന്നറിയണം. ഇവ നാലും ആധാരമാക്കി ഭാഷ്യവാർത്തിക വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചാൽ അതു വേദാന്തത്തിന്റെ സംക്ഷിപ്തമായ ഒരു ഉത്തമഗ്രന്ഥമാവും.

164. പേടി, വിറയൽ തുടങ്ങിയവ ഉണ്ടാക്കുകയാലെന്നർഥം.

165. സിദ്ധമായതു സ്ഥാപിക്കുന്നതാണു സിദ്ധസാധനത. ഉണ്ടെന്നു വ്യക്തമായിട്ടുള്ളതത്രേ സിദ്ധം. അതു പിന്നെ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.

166. ഉൽപത്തിയും വിനാശവുമുണ്ടെന്നർഥം.

167. അതായതു മറ്റൊന്നിനെക്കൂടി അംഗീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ആശ്രയാശ്രയി അഥവാ അധിഷ്ഠാനാരോപഭാവം എന്ന ദോഷം.

168. ബ്രഹ്മത്തിന്റെ വിവർത്തമാണു പ്രപഞ്ചം എന്നതാണു പ്രസിദ്ധമായ അദ്വൈതവേദാന്തസിദ്ധാന്തം. ഇവിടെയും അങ്ങനെ തന്നെയാണു മുൻപു പ്രതിപാദിച്ചത്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ ബ്രഹ്മം വിവർത്തിയോ പ്രപഞ്ചം വിവർത്തമോ അല്ലെന്നു പറയുന്നു. ഇതു പൊരുത്തക്കേടല്ലേ എന്നു തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ പൊരുത്തക്കേടില്ല. ആത്യന്തികമായ ത്രികാലത്തിലുമുള്ള സത്യമാണ് ഇവിടെ പറഞ്ഞത്. വ്യവഹാരകാലത്തു താൽക്കാലികമായ വിവർത്തിവിവർത്തഭാവം അംഗീകരിക്കുന്നതിനു ഇതു തടസ്സമല്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഇവിടെ പ്രസക്തമാവുന്നത് അദ്വൈതവേദാന്ത സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ തനിസ്വഭാവമാണ്. വാചാമഗോചരമായ ബ്രഹ്മത്തെക്കുറിച്ച് വാക്കുകൾകൊണ്ടു പ്രതിപാദിക്കാൻ പോയാൽ ഇത്രയൊക്കെയോ ആവു എന്ന് ഇതിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്നു. സവിശേഷമായ ഒരു പ്രതിപാദനക്രമത്തിലൂടെ ഇങ്ങനെ അദ്വൈതവേദാന്തസിദ്ധാന്തം പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം വേറെ ഇല്ല.

V

നിജാനന്ദവിലാസം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

1. അവസ്ഥാത്രയ ശോധനാസമ്പ്രദായ പ്രകരണം

ശിഷ്യൻ: സർവ്വജ്ഞകരുണാമൂർത്തിയായും പരമഗുരുവായും പ്രകാശിക്കുന്ന പ്രാണനാഥ! അടിയന് പരമഗതി അടയാനുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ ലളിതമായി മനസ്സിന് ധരിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഉപദേശിച്ചരുളേണമേ!

ആചാര്യൻ: ജീവൻ ദേഹേന്ദ്രിയാന്തഃകരണങ്ങളേയും അവയിൽ അവസ്ഥാത്രയത്തേയും അവറ്റിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യത്തേയും ഇവറ്റിന്നധിഷ്ഠാനമായ അസംഗോദാസീനനിത്യശുദ്ധമുക്ത പരിപൂർണ്ണ കൂടസ്ഥ ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തേയും[1] വിവേകാഭാവഹേതുവായിട്ട്, സ്വയം വെണ്മയായ സ്ഫടികം ജവാകുസുമസന്നിധിവശാൽ രക്തസ്ഫടികമെന്ന് കാണപ്പെടുംപോലെ, ഞാൻ, എന്റേത് എന്ന് തിരിച്ച് വിപരീതമായി കണ്ടുകൊള്ളുന്നതിനെ തള്ളി ഉള്ളപ്രകാരം പരമാത്മാവായി തന്നെ ദർശിച്ചാൽ, അതു തന്നെയാകുന്നു പരമഗതി.

ശിഷ്യൻ: സ്വാമിൻ, വെണ്മയായ ഒരു വസ്ത്രത്തിൽ നിജമായിട്ട് കറുപ്പ് മുതലായ ഭേദമാകുന്ന അഴുക്ക് പറ്റിയാൽ അതിനെ മറ്റൊരു ക്രിയാതന്ത്രത്താൽ എടുത്തു മാറ്റാം. സ്ഫടികത്തിൽ ഇല്ലാതെ തോന്നി അഭേദമായി കലർന്നുനിന്ന രക്തവർണ്ണമെന്നതു പോലെ ഛേദിക്കാൻ പാടില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നതിനെ എങ്ങനെ പിരിച്ചു കൂടും?

ആചാ: അപ്രകാരം ഇല്ലാതിരുന്നാലും ദേഹേന്ദ്രിയാന്തഃകരണ ചിദാഭാസകൂടസ്ഥ മുതലായവറ്റിൻ വിവേകാനുഭൂതിയാൽ പിരിച്ചെടുക്കാം.

ശി: ആ വിവേകാനുഭൂതി എപ്രകാരമുള്ളതാകുന്നു?

ആചാ: ദേഹം, ഇന്ദ്രിയം, അന്തഃകരണം, ജാഗ്രത്ത്, സ്വപ്നം, സുഷുപ്തി ഇവയിൽ വിഷയമായ ഭാവാഭാവരൂപമായിരിക്കുന്ന ജഗത്ത്, സർവ്വവും ജഡമാകുന്നു. അവറ്റെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ചിത്തു ചിദാഭാസനാകുന്നു. അതിനും അധിഷ്ഠാനമായിരിക്കുന്ന ചിത്ത് കൂട സ്ഥനിത്യബോധമായ പരമാത്മാവാണ്. അവയിൽ പിരിച്ചെടുത്തുകൂടാത്ത വിധത്തിൽ കലർന്നു തോന്നുന്ന ആ തത്ത്വങ്ങളെ പിരിച്ചു നോക്കുന്ന വിചാരം:

ജാഗ്രത്തിൽ
പിരിച്ചു കാണിക്കുന്നു

ഉണങ്ങിയ ഒരു ചാമ്പൽക്കുന്നിൽ ജലകണസംബന്ധം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ ചാമ്പലിൽ എങ്ങിനെ ജലവ്യാപകം (ഈർപ്പം) കാണപ്പെടുന്നുവോ അപ്രകാരം, ജ്ഞാനേന്ദ്രിയ കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങളോടു കൂടിയ ഈ സ്ഥൂലദേഹം ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ഭാവാഭാവരൂപമായ ഘടപടാദി പ്രത്യക്ഷജഗത്തായി കാണപ്പെടുമ്പോൾ, നിർവാതദീപം പോലെ കരണേന്ദ്രിയങ്ങളെ വിക്ഷേപിക്കാതെ ഒരേ നിലയിൽ നിറുത്തി ശിവപെരുമാന്റെ കരുണയോടുകൂടിയ, പരമഗുരുപ്രസാദത്തോടുകൂടിയ, വിവേകാനുഭൂതിയാൽ നോക്കുകിൽ, സപ്തധാതു സമൂഹമായ ദേഹം,[2] രണ്ടു വകയോടു കൂടിയ ഇന്ദ്രിയം,[3] അവറ്റിൻ വിഷയമായ ജഗത്ത്, ഇവകളെ അതാതു നാമരൂപങ്ങളോട് ഭിന്നഭിന്നമായി തോന്നിപ്പിച്ച് അഖണ്ഡമായി ഉള്ളും വെളിയും വ്യാപിച്ചു പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന തന്നെ ആത്മാവായും അവകളെ ദൃശ്യമായ അനാത്മാവായും അനുഭവിപ്പാറാകും.

ജലസംബന്ധമുള്ള ചാമ്പൽക്കൂട്ടം ഉണങ്ങിയാൽ അതിൽ ജലസ്വഭാവം കാണപ്പെടാതെ ജലവ്യാപകാഭാവം അനുഭവിക്കപ്പെടും. അപ്പോൾ ആ ചാമ്പൽക്കൂട്ടത്തിനും ജലത്തിനും ഉള്ള ഭേദം എപ്രകാരം ഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നുവോ അതുപോലെ, സ്ഥൂലദേഹത്തെ വിട്ട് ജാഗ്രദാദി വ്യവഹാരത്തിൽ നിന്നു നീങ്ങി ആ ആത്മചൈതന്യം സ്വപ്നദേഹത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, ഇത് സ്ഥൂലദേഹം, ഇതു രണ്ടു വകയോടുകൂടിയ ഇന്ദ്രിയം, ഇത് ഭാവാഭാവരൂപമായ ഘട

പടാദി ജഗത്ത് എന്നുള്ള ജ്ഞാനം എന്നിങ്ങനെ ഇവകളെ കണ്ട് അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ദേഹാദികളിൽ നിന്നു ആത്മചൈതന്യം വേറാകുന്നുവെന്നു പിരിച്ചനുഭവിക്കപ്പെടും.

സ്വപ്നത്തിൽ പിരിച്ചു കാണിക്കുന്നു

സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിൽ ഇരുന്നുംകൊണ്ട് ആ ആത്മചൈതന്യം പ്രകാശിക്കുമ്പോഴും, അപ്രകാരം തന്നാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട തന്റെ ദേഹാദി സകല ജഗത്തിലും വ്യാപിച്ചു പ്രകാശിക്കുമ്പോഴും, മേഘമണ്ഡലം, നക്ഷത്രമണ്ഡലം, ചന്ദ്രമണ്ഡലം ഇവകളിൽ വ്യാപിച്ചു ഇവയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ചന്ദ്രജ്യോതിസ്സ് ചെറുത്, വലിയത്, വട്ടം മുതലായ ആകൃതികളോടുകൂടിയ ആ മേഘാദികളിൽ നിന്നും അന്യമാകുന്നുവെന്നു അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ, സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ട തന്റെ ദേഹാദി സകല ജഗത്തും സ്വാത്മചൈതന്യവ്യാപകത്തിൽ ദൃശ്യമായി കാണപ്പെടുകയാൽ അവകൾ അനാത്മാവെന്നും അവകളിൽ വ്യാപിച്ചു കണ്ട തന്നെ അനാത്മവിലക്ഷണ സ്വപ്നദ്രഷ്ടാവായ ആത്മാവെന്നും വിവേകത്താൽ നിദാനിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അപ്രകാരം തന്നെ അനുഭവത്തിനു വരും.

അല്ലാതെയും ഈ ആത്മചൈതന്യവ്യാപകം അവിദ്യയായും സുഷുപ്തിയായും ഇരിക്കുന്ന കാരണശരീരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ മുൻപറയപ്പെട്ട സൂക്ഷ്മശരീരവും അതിന്റെ വ്യവഹാരത്തിൽ കണ്ട സ്വപ്നപ്രപഞ്ചവും ഈ ആത്മചൈതന്യവ്യാപകത്തെ വിട്ടു നീങ്ങിയതുകൊണ്ടു താന്താങ്ങളെ ഉള്ള പ്രകാരം ജഡങ്ങളായിട്ട് കല്പിച്ച് കാണത്തക്കവണ്ണം ഭവിക്കും. അതുകൊണ്ടും അവകളിൽ നിന്നും ആത്മാവു അന്യനാകുന്നുവെന്നുള്ള അനുഭവം വരാം.

സുഷുപ്തിയിൽ പിരിച്ചു കാണിക്കുന്നു

സുഷുപ്തിയിൽ അവിദ്യയാകുന്ന കാരണശരീരത്തിൽ ആത്മചൈതന്യവ്യാപകം പ്രാപിച്ച സമയത്ത് താൻ അന്യമാകുന്നു

എന്നുള്ള ഭേദകല്പന വിട്ട് അഭേദമായിട്ടുപോലും കല്പിച്ചതായി കാണപ്പെടാതെ ശൂന്യംപോലെ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. തദ്ദശയിലും അവന്റെ വിലക്ഷണതയെ കണ്ടനുഭവിക്കണം.

ശി: ജാഗ്രത്ത്, സ്വപ്നം ഈ രണ്ടവസ്ഥകളിലും സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മങ്ങളാകുന്ന രണ്ടു ശരീരങ്ങളോടും കൂടി സകല ജഗത്തും ദൃശ്യമായി കാണപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ഇതു ആത്മവസ്തു, ഇതു അനാത്മവസ്തു എന്നിങ്ങനെ വിവേകിച്ച് അറിയാൻ കഴിയും. സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ ദൃശ്യം, ദ്രഷ്ടാ, ദർശനം എന്നുള്ള ഭേദം അനുഭവിക്കപ്പെടാത്ത സ്ഥിതിക്കു ആത്മാനാത്മവിവേകാനുഭൂതി എങ്ങനെ ഘടിക്കും?

ആചാ: ദൃഷ്ടിയിൽ കാണപ്പെട്ട ഒരു രജ്ജുവെ ഇതെന്ന് സാമാന്യജ്ഞാനത്താൽ കുറിക്കുമ്പോൾ അതിന്നു വേറായി കല്പന ഹേതുവായിട്ട് തോന്നിയ സർപ്പം ബുദ്ധി വഴിയായി അനുഭവിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഏറിയ ഭയത്തോടുകൂടി ആ കയറ്റിന്മേൽ വീണു മൂർച്ഛ അടഞ്ഞിട്ടും, അപ്പോൾ കണ്ണു വഴിയായി കയറ്റിനെപ്പറ്റി ബുദ്ധിയിലുദിച്ച ഇതെന്ന സാമാന്യജ്ഞാനവും ഭ്രാന്തി നിമിത്തം രജ്ജുവിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട ബുദ്ധിയിൻ വഴിയെ സർപ്പമായി പ്രകാശിച്ച സർപ്പജ്ഞാനവും തമ്മിൽ ഐക്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ അവ വേറെ ആകുന്നുവെന്നുള്ള വിവേകത്തിനു അവസരമില്ലാതിരുന്നു. എങ്കിലും മൂർച്ഛ തെളിയുമ്പോൾ ഇത്, സർപ്പം എന്ന രണ്ടു ജ്ഞാനവും പ്രത്യക്ഷത്തെ മുന്നിട്ടു മുമ്പിലത്തെപ്പോലെ ബുദ്ധിയിൻ വഴിയിലൂടെ രജ്ജുവിൽ ഉദിക്കയാൽ ആ ഉദിച്ച അവസ്ഥയെക്കൊണ്ടു വിവേകിക്കിൽ ഭേദഭാവന അറും. മൂർച്ഛയുടെ മുമ്പും പിമ്പും ആയി ഉദിച്ച രണ്ടു ജ്ഞാനത്തിൽ, ഇതെന്ന ജ്ഞാനാനുഭവം വസ്തുതന്ത്രമായ കയറ്റിനെ ചേർന്ന വിവേകജ്ഞാനമെന്നും, സർപ്പജ്ഞാനം കർത്തൃതന്ത്രമായ ആരോപിതസർപ്പവിഷയവിവേകജ്ഞാനമെന്നും വിവേകാനുഭൂതി ഉണ്ടാകുമാറുപോലെ. സുഷുപ്തിയിൽ കാരണശരീരത്തോട് ഐക്യപ്പെട്ട് ഭേദാഭേദകല്പന കൂടാതെ ശൂന്യംപോലെ കാണപ്പെട്ട ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ ആത്മവ്യാപകം ഉണരുമ്പോൾ, ഞാൻ ഒന്നുമറിയാതെ സുഖമായി ഉറങ്ങിയെന്നുള്ള അനുഭവം ആകട്ടെ, ആ ആത്മാവ് സുഷുപ്തിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുമ്പോൾ അന്യനാലുണ്ടായ ചില വാക്കുകൾ നിമിത്തം ഉണരുന്ന സ്വഭാവമാകട്ടെ, ഇവറ്റെ ശോധിച്ചാൽ ആ അവസ്ഥയെ ചേർന്ന് ആത്മവിദ്യ ഉദിക്കാവുന്നതാണ്. അതാ

യത് ഉറങ്ങുമ്പോൾ ചില ചൊല്ലുകൾ കേൾക്കപ്പെടാതെയും ചിലതു കേൾക്കപ്പെട്ടും, അപ്പോൾ കരണേന്ദ്രിയങ്ങളെ ഒഴിഞ്ഞു ശൂന്യം പോലെയിരുന്ന ആ ആത്മവ്യാപകം യാതൊരു കല്പനയോടും അഭിമുഖപ്പെടാതെ തെളിവായി ഉദിച്ച്, അനന്തരം മറ്റൊരു ചൊല്ലാൽ അതിന്റെ പൊരുളോടു കൂടിയ കല്പനയോടു കൂടുന്ന ആ അവസ്ഥയെ വിവേകത്താൽ അനുഭവിച്ചു നോക്കുകിൽ ശൂന്യത്താൽ തന്നെ അസത്തുപോലെ കണ്ടുകൊണ്ടുള്ള കുറിപ്പും, ശൂന്യത്തിനു വേറായി കല്പനയോടെതിരിടാതെ ചില ശബ്ദവിശേഷങ്ങളാൽ കരണേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ സംബന്ധം കൂടാതെ സാമാന്യമായി ഉള്ളിൽ ഒരു ഉണർവ്വു മാത്രമായി ഉദിച്ചു പ്രകാശിച്ച കുറിപ്പും അനന്തരം ചില ശബ്ദങ്ങളാൽ ഉണ്ടായ അതിന്റെ അർത്ഥമായ കല്പനയോടുംകൂടി പ്രകാശിച്ച കുറിപ്പും നിദാനമായ വിവേകത്തോടു കൂടി അനുഭവിച്ചു നോക്കിയാൽ ശൂന്യം പോലുള്ള അസത്സ്വഭാവമാകട്ടെ സാമാന്യമായ ഉണർവ്വിന്റെ കുറിപ്പാകട്ടെ, കല്പനയോടുകൂടി പ്രകാശിച്ചതാകട്ടെ, ഇവറ്റിനും, ഇവകളെ ദൃശ്യമായ അനാത്മവസ്തുക്കളായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ദ്രഷ്ടാവായ ജ്ഞാനസ്വരൂപമായ തനിക്കും തമ്മിലുള്ള ഭേദജ്ഞാനാനുഭൂതി ഉണ്ടാകും.

ആകയാൽ ആകാശത്തൊരിടത്തിൽ പതിവായിരിക്കുന്ന ചന്ദ്രമണ്ഡലം ദൃഷ്ടിചലനഭേദത്തോടു കൂടി നോക്കപ്പെടുമ്പോൾ ആ സ്ഥലത്ത് ചന്ദ്രമണ്ഡലം ഇല്ലാത്തതുപോലെയും ഒരു നാലു കോലിനകലമായി രണ്ടു മണ്ഡലമായിട്ട് ഉദിച്ചു പ്രകാശിക്കുന്നതുപോലെയും അവയിലും ദൃഷ്ടിയുടെ ചലനഭേദത്താൽ ഒരു മണ്ഡലം കണ്ടും കാണാതെയായും മറ്റൊരു മണ്ഡലം നല്ലപോലെ വട്ടം തികഞ്ഞു പ്രകാശിച്ചും കാണപ്പെടുമ്പോൾ അവന്റെ സ്ഥാനത്ത് അവന്റെ ശൂന്യവും മറ്റൊരു സ്ഥലത്ത് മണ്ഡലത്തിന്റെ കുറിപ്പുകൂടാതെയുള്ള അവന്റെ ഉദയവും വേറൊരു സ്ഥലത്ത് മണ്ഡലം തികഞ്ഞ വിശേഷമായ ഉദയവും ഒരു ദൃഷ്ടിയിൽ കാണപ്പെടുന്നതു പോലെ, കരണേന്ദ്രിയങ്ങൾ അടങ്ങി ആത്മാ മാത്രമായി ശേഷിച്ച സ്ഥലത്ത് ശൂന്യം പോലെയുള്ള അവന്റെ അഭാവവും അതിൽ നിന്ന് ഭേദമായി വിശേഷം കൂടാതെ ഉണർവ് മാത്രമായ സാമാന്യ ഉദയവും സങ്കല്പത്തോടുകൂടിയ വിശേഷ ഉദയവും ഏതു ആത്മചൈതന്യവ്യാപകത്തിൽ ഭേദിച്ച് കാണപ്പെടുന്നുവോ, ആ ആത്മചൈതന്യ

വ്യാപകത്തെ വേറായിട്ടു കണ്ട് അതിനെ വസ്തുതന്ത്രമായ അഹം പദാർത്ഥമായിട്ട് നിർണ്ണയമായനുഭവിച്ച്, അവനു ദൃശ്യമായിത്തോന്നിയ ശൂന്യസാമാന്യവിശേഷക്കുറിപ്പുകളെ കർതൃതന്ത്രമായ കല്പിത വസ്തുവായിട്ടും തെളിഞ്ഞ് ആ കല്പിതങ്ങളും ഭേദമായി അനുഭവിക്കപ്പെടും. വിവേകത്താൽ ബാധിക്കപ്പെടും. രണ്ടു കാലത്തും തന്റെ അധിഷ്ഠാനത്തീന്നു വേറായിരിക്കയില്ലെന്ന് മതിച്ച രജ്ജുവിൽ തോന്നിയ സർപ്പത്തെ രജ്ജുസത്തയാൽ വ്യാപിക്കെ ആ സത്തയാൽ സർപ്പസത്ത കാലത്രയത്തിലും വേറായില്ലാതെ വിട്ടുനീങ്ങി രജ്ജുവിന്റെ വ്യാപകസന്മാത്രമായി പ്രകാശിക്കുന്നതുപോലെ ജ്ഞാനരൂപമായ ആത്മാവിന്റെ സത്തയാൽ ഈ ശൂന്യം, സാമാന്യം, സങ്കല്പമായ വിശേഷം, അപ്രകാരം സ്വപ്നജഗത്ത്, സ്ഥൂലദേഹത്തോടു കൂടിയ ജാഗ്രത്പ്രപഞ്ചം, ഇവറ്റെ വ്യാപിക്കുന്നതിന് സാധനമായ ഇന്ദ്രിയകരണങ്ങൾ, ഇതുകളെ എല്ലാവറ്റെയും അനുഭവിച്ച പ്രകാരം ഓർമ്മയാൽ ഒരു കാലത്ത് അഭിമുഖപ്പെടുകിൽ അക്കാലത്ത് ആദ്യന്തമറ്റ ആത്മപ്രകാശസമുദ്രത്തിൽ നാമരൂപങ്ങളായ അല, കുമിള, നുര മുതലായ ഈ പ്രപഞ്ചമശേഷവും ഇതിങ്കൽ അടങ്ങുന്നതായി അനുഭവത്തിനു വരും. ആകയാൽ കാറ്റ് ശമിച്ച വ്യാപകസമുദ്രത്തിലുണ്ടായ അലനുരകുമിളകൾ അതാതു സ്ഥാനത്തിൽ ജലമാത്രമായി അടങ്ങി വ്യാപകസമുദ്രമായി കാണുന്നതുപോലെ, അനേക നാമരൂപവിചിത്രങ്ങളായി ദൃശ്യഭേദത്തോടുകൂടിയ അനേക ബ്രഹ്മാണ്ഡമണ്ഡലങ്ങളായി ഭവിച്ച സ്ഥൂല സൂക്ഷ്മകാരണങ്ങളെന്ന ജഡപ്രപഞ്ചങ്ങൾ വാസനയെന്ന കല്പനയാകുന്ന ചലനവായു അടങ്ങവേ അവകൾ തത്തത്സ്ഥാനത്തിൽ തന്നെ ആധാരവൃത്തിജ്ഞാന സമുദ്രമാത്രമായിട്ട് അടങ്ങിക്കാണും. ആവിധ വൃത്തിസമുദ്രത്തെ ഉറ്റു നോക്കുമ്പോൾ ആദിമദ്ധ്യാന്തശൂന്യമായി സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണാദി ഭേദം കൂടാതെ ഏകാകാരമായി, ജ്ഞാനാനന്ദഘനമായി, അനുഭവത്തിന്നു വരും. ആ അനുഭവവും കരതലാമലകം പോലെ തന്റെ ജ്ഞാനപ്രകാശത്തിൽ ദൃശ്യമായി ഗ്രഹിക്കപ്പെടുകയാലും ദൃശ്യമശേഷവും അനാത്മാവാകയാലും അതു അഹംപദാർത്ഥമല്ലെന്നും, അതിനെ വ്യാപിച്ചു പ്രകാശിക്കുന്ന സ്വരൂപജ്ഞാനവഹ്നിയിൽ ദൃശ്യമായ വൃത്തിക്കുസുമം ഭവിപ്പാൻ കാരണമില്ലയെന്നും നിഷേധിക്കുമ്പോൾ അതും അധിഷ്ഠാനാത്മസ്വരൂപ ഭാനമാത്രമായി നീങ്ങിപ്പോകും. ഈ ആത്മ

സ്വഭാവത്തെ അഹംകാരവൃത്തിസംബന്ധം കൂടാതെ താനായി പ്രകാശിക്കുന്ന പ്രകാരം അനുഭവിച്ചാലും.

ശിഷ്യൻ: അപ്രകാരമേ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണങ്ങളായി തോന്നിയ ബ്രഹ്മാണ്ഡമണ്ഡലങ്ങളെ സ്വാനുഭവത്തിൽ കണ്ട പ്രകാരം, ബഹിരിന്ദ്രിയങ്ങളാൽ വ്യാപിക്കപ്പെട്ട പദാർത്ഥങ്ങളെ ബഹിരിന്ദ്രിയ വ്യാപാരോപയോഗിയായ വിഷയാധാര അഖണ്ഡവൃത്തിയിലും, അന്തരിന്ദ്രിയങ്ങളാൽ വ്യാപിച്ചു പ്രകാശിക്കപ്പെട്ട സൂക്ഷ്മ പ്രപഞ്ചങ്ങളെ സൂക്ഷ്മവിഷയഗ്രഹണോപയോഗിയായ വിഷയാധാര അഖണ്ഡവൃത്തിയിലും, കാരണപ്രപഞ്ചത്തെ, അതിനെ വ്യാപിച്ച് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന കാരണപ്രപഞ്ചവിഷയഗ്രഹണസാമഗ്രിയായ വിഷയാധാര അഖണ്ഡവൃത്തിയിലുമായിട്ടു ലയിപ്പിച്ച്, മുമ്പിൽ വിക്ഷേപവൃത്തിയാൽ തോന്നിയ സ്ഥൂല സൂക്ഷ്മ പഞ്ചഭൂതങ്ങളുടെ വികാരങ്ങളായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മശരീരങ്ങളോടും കൂടിയ പ്രപഞ്ചാഭാവമാകട്ടെ, അവിദ്യയാൽ തോന്നിയ ഭാവാഭാവപ്രകാശ ആത്മപ്രകാശത്തെ മറയ്ക്കുന്ന കാരണ പ്രപഞ്ചാഭാവമാകട്ടെ, ഇവറ്റെ തനിക്കഭേദമായി കാണിച്ച അഖണ്ഡ പരിപൂർണ്ണവൃത്തി മാത്രമായിട്ട് സ്വാനുഭവത്തിൽ വന്ന സമയത്ത് അതിനെയും, ആചാര്യരുടെ ഉപദേശപ്രകാരം അതിസൂക്ഷ്മമായ തനത് ത്രിപുടിശൂന്യ സ്വരൂപ ജ്ഞാനത്തെ ആ വൃത്തിയിൽ ഉള്ളും വെളിയും ഇടവിടാതെ നിറഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്ന ഭാനന്റെ വൃത്തിസംബന്ധംകൂടാതെ താനായി അനുഭവിക്കെ മുൻപറയപ്പെട്ട വൃത്തിയും കാലത്രയത്തിലും ഇല്ലാത്തതായി നീങ്ങി ഭാവാഭാവാത്മകവൃത്തികളില്ലാത്ത സ്വപ്രകാശമായ തനതാത്മസ്വഭാവത്തെ സ്വാനുഭവത്തിനാൽ അടഞ്ഞ്, സ്വാത്മാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ മുഴുകി, വാസനാത്രയമറ്റവനായി ഭവിച്ചു.

ഗുണാധിക്യജന്യ ആരോപ സൂക്ഷ്മനിരൂപണ പ്രകരണം

ശിഷ്യൻ ആചാര്യരെ വന്ദിച്ച് വണക്കത്തോടു കൂടി ചോദിച്ചു: ഇപ്രകാരം ഭാവാഭാവവൃത്തിസംബന്ധം കൂടാതെ, സ്വപ്രകാശ പരമാത്മാ ആവിർഭാവതിരോഭാവം കൂടാതെ ഏകമായി എക്കാലത്തും

എങ്ങും പ്രകാശിക്കയാൽ, അദ്ധ്യാരോപ അപവാദങ്ങൾക്കു ആദര വായി നിന്ന പ്രപഞ്ചാദ്ധ്യാസം ആഭാസമായിട്ടെങ്കിലും വരാൻ കാര ണമെന്ത്? ഞാൻ ഒന്നുമറിയാതെ സുഖമായി ഉറങ്ങി എന്നതിനെ പരി ശോധിക്കുന്ന വിധം എങ്ങിനെ? ഇവറ്റെ അരുളിച്ചെയ്യേണമേ!

ആചാര്യൻ: ഞാൻ എന്നും, സുഖം എന്നും, ഒന്നുമറിയാതെ ഉറങ്ങി എന്നും കാണപ്പെട്ടതിൽ, 'ഇതു സർപ്പ'മെന്നതിൽ പ്രത്യക്ഷ മായി അനുഭവിക്കപ്പെട്ട രജ്ജുവിൽ ഇതെന്ന ജ്ഞാനം സാമാന്യ ജ്ഞാനമായിരുന്നു എങ്കിലും സർപ്പാനുഭവജ്ഞാനമാകുന്നതു പോലെ, ഞാനെന്ന ജ്ഞാനം സാമാന്യജ്ഞാനമായിരുന്നുവെങ്കിലും ബ്രഹ്മാനുഭവജ്ഞാനമാകും. കയറ്റിൽ സർപ്പമെന്ന ജ്ഞാനം വിശേ ഷജ്ഞാനമായിരുന്നാലും വിവേകാനുഭൂതിയാൽ ബാധിക്കപ്പെടുക കൊണ്ട് അപ്രമാണജ്ഞാനമാകുന്നതുപോലെ, ഒന്നുമറിയാതെ ഉറങ്ങി എന്ന ജ്ഞാനം വിശേഷജ്ഞാനമായിരിക്കിലും അപ്രമാണ ജ്ഞാനാനുഭവമാകും.

ശി: അതെങ്ങനെ?

ആചാ: ജന്മാന്തരത്തിൽ ശൂദ്രനായിരുന്ന ഒരുവൻ മറ്റൊരു ജന്മത്തിൽ ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കുമ്പോൾ, ശിഖായജ്ഞോപവീത ത്തോടുകൂടിയ[5] തന്റെ ദേഹത്തെ കണ്ട് അതിനെ മറന്ന് തന്നെ ബ്രാഹ്മണനെന്നു നിർണ്ണയമായി സ്വീകരിച്ചതുപോലെ ജാഗ്രദവസ്ഥ യിൽ രക്തമൂത്രമാംസാദികളാലുണ്ടായി സ്ഥൂലശരീരത്തെ ഞാനെന്ന ഭിമാനിച്ച അവസ്ഥ വിട്ട് സ്വപ്നാവസ്ഥയെ പ്രവേശിക്കയാൽ മനോമാ ത്രത്താൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട ഞാൻ എന്ന ബിന്ദുവിൽ വാസനയാൽ തോന്നിയ ശരീരം കാണപ്പെട്ട്, അതിനെത്തന്നെ ഞാനെന്ന് അനുഭ വിച്ച്, അനന്തരം ആ അവസ്ഥ വിട്ട് സുഷുപ്തിയിൽ പ്രവേശിച്ച് അവിടെ ഇന്ദ്രിയവാസന മനോവാസന ഈ രണ്ടും അഹംകാരമാ കുന്ന ബിന്ദുവിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടതിനാൽ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മക്കുറിപ്പാ കുന്ന വിശേഷാഭാവവും കാരണസംബന്ധാഭാവവും നിമിത്തം അവി ദ്യാന്ധകാരത്താൽ വിഴുങ്ങപ്പെട്ട്, ക്ഷണമാത്രത്തിൽ അതും ലയിച്ച്, ഇന്ധനമില്ലാത്ത അഗ്നികണംപോലെ അഹംകാരപ്രതിബിംബിതജീവ ജ്ഞാനവും തനത് ബിംബമായ കൂടസ്ഥ ചൈതന്യത്തിൽ അതു മാത്ര മായടങ്ങിയിരുന്ന്, അനന്തരം കർമ്മവാസനാവശത്താൽ നിരാകാര മായ വൃത്തി ഉദിച്ച്, അതിൽ കൂടസ്ഥൻ ജീവരൂപപ്രതിബിംബമായി

തോന്നി, ആ വൃത്തിയിൽ പ്രതിബിംബപ്രകാശത്താൽ ആ അഹങ്കാര മെന്ന ബിന്ദു പൂർവ്വംപോലെ അഹം എന്നു പ്രതിഫലിച്ച്, ആ അഹങ്കാ രവൃത്തിയിൽ നിരാകാരവൃത്തിയിങ്കൽ മുൻ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യം തന്നെ പ്രതിബിംബിച്ച്, ആ ആത്മപ്രകാശത്തോടുകൂടിയ അഹങ്കാരവും അക്ഷണത്തിൽ തനിക്കു വിഷയഗ്രഹണസാമഗ്രിയാ യുള്ള ദേഹേന്ദ്രിയാദികളുടെ വാസന തന്നിലുദിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അഹം, അഹം എന്നു താൻ പ്രകാശിച്ചിടും.

അവിടെ നിർവികാസവിശേഷ കൂടസ്ഥനായ തന്റെ ബിംബ ചൈതന്യം തനിക്കാശ്രയമായി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നിട്ടും വിവേ കാഭാവം നിമിത്തം അതിനെയും, ഈ അഹംകാരവൃത്തിക്ക് സാക്ഷി യായി കുറിച്ചറിയുന്നതിന് സാമർത്ഥ്യമില്ലാതെ, ഈ അഹംകാരവൃ ത്തിയിൽ പ്രതിബിംബിച്ച് പ്രകാശിക്കുന്ന തന്നെയും, അഹങ്കാരവൃ ത്തിക്കു ചിജ്ജഡവിവേകമില്ലായ്കയാൽ ഇതു അഹംകാരം, താൻ അഹംകാരി എന്നറിയുന്നതിന്ന് വല്ലഭമില്ലാതെ നിർവിഷയമായിരുന്ന നിർവൃത്തിക നിരാകാര കൂടസ്ഥ ചൈതന്യമാകട്ടെ, നിരാകാരശുദ്ധ സത്ത്വവൃത്തി പ്രതിബിംബിത വിശേഷകൂടസ്ഥ ചൈതന്യമാകട്ടെ, അഹംകാരവൃത്തി പ്രതിബിംബിത അഹങ്കാരിചൈതന്യമാകട്ടെ, ഇമ്മൂന്നും അഹങ്കാരവൃത്തിയിൽ വിഷയവാസന ഉദിക്കായ്കയാൽ നിർവിഷയമായ അഹംകാരം ഇരുന്നിട്ടും ഇല്ലാത്തതുപോലെ ഇതെന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ നിരാലംബമായി വാടി മയങ്ങി, ആ സമയത്ത് തന്നിലടങ്ങിയ തമോഗുണം ആ അഹങ്കാരവൃ ത്തിയിൽ പ്രകാശിച്ചിരിക്കുന്ന അഹങ്കാര ചൈതന്യത്തെയും അതിനു ബിംബസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന കൂടസ്ഥ ചൈതന്യത്തേയും ജ്ഞാന മായി സിദ്ധിക്കാത്ത വിധത്തിൽ ലയരൂപമായിരുന്നു മയക്കി, ആ അവസ്ഥയിൽ ലയരൂപമായ തമോഗുണത്താലുണ്ടായ അഹംകാര ത്തിന്റെ ഘോരമായ മയക്കിന് അഹംകാരത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ച അഹംകാരചൈതന്യവും പ്രാപിച്ചതുപോലെ ഭവിച്ച് പ്രകാശിക്കേ, ആ അഹംകാരവൃത്തിക്കുള്ളടങ്ങിയ രജോഗുണം തനതുശക്തിയാൽ അതിസൂക്ഷ്മമായ, വാസനാരൂപമായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകരുവികാരങ്ങ ളാകട്ടെ അവയുടെ വിഷയങ്ങളാകട്ടെ, അവയുടെ സ്ഫൂർത്തിയെ പ്രജ്ഞാമാത്രമായി ഉദിപ്പിച്ച അക്ഷണത്തിൽ ആ അഹങ്കാരവൃത്തി ക്കുള്ളതുമായ സത്ത്വഗുണം അഹംകാരവൃത്തിക്കു വിവേകലേശം

പോലും ഇല്ലാത്തതിനാൽ രജോഗുണത്താൽ തോന്നിയ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായ ആ വിഷയങ്ങളെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളായി കാണിച്ച അവകളെത്തന്നെ അതു അവലംബനമായിട്ട് അഭിമാനിച്ചിരിക്കേ, ആ അനുഭൂതിയിൽ ആ വിധ അവലംബനത്തോടു കൂടിയ അഹംകാരം ആ സത്ത്വഗുണത്തിൻ സഹായത്താൽ അതിസൂക്ഷ്മമായി വാസനാരൂപ ഭോഗഭോഗ്യഭോക്തൃ ത്രിപുടിയെ കൊടുക്കുന്ന കരുവികരണങ്ങളോടുംകൂടി, അതിൽ നിന്ന് മുമ്പുള്ള അനുഭവത്തെയും വർത്തമാനത്തിന്റെ അനുഭവത്തെയും ഭേദമായി കണ്ട്, ഈ വർത്തമാനാനുഭവത്തിന്റെ തോറ്റമില്ലായ്മ തന്നെ ഭൂതകാലാനുഭവത്തിൽ ജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭാവമായി കല്പിക്കപ്പെട്ട ആ കല്പനയാൽ കൂടസ്ഥ പരമാത്മ ചൈതന്യമായ തനതധിഷ്ഠാനചൈതന്യം തന്നെ, ഒരു സ്ഥാണു ചോരനായി തോന്നുന്നതുപോലെ, അജ്ഞാനമായി തോന്നി. അപ്രകാരം തന്നെ തന്റെ സ്വരൂപം സഹജമായി മറപ്പെട്ട് സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മോപാധികളിൽ ആത്മബുദ്ധി തടിച്ച്, ആ അനാത്മവസ്തുവിൽ തടിച്ച ആ ആത്മബുദ്ധിയാൽ ജാഗ്രത്, സ്വപ്നം, സുഷുപ്തി എന്ന മൂന്നവസ്ഥകളിലും ആവരണം, വിക്ഷേപം എന്ന രണ്ടു ശക്തികളാൽ സ്വരൂപജ്ഞാനപ്രകാശവിവേകജ്ഞാനം കൂടാതെ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ ചുഴലുന്നു.

ഇതിനെ വിവേകിച്ച് ശോധിച്ചു തള്ളുന്നതിനുള്ള വിവരം:

സ്ഥൂലവ്യാപകമായ അഹന്തയെ സ്ഥൂലത്തീന്നു വേറായിട്ടും, അപ്രകാരം സ്ഥൂലത്തീന്നു വേറായി സൂക്ഷ്മത്തെ വ്യാപിച്ചതായി ഇരിക്കുന്ന ആ അഹന്തയെത്തന്നെ സൂക്ഷ്മത്തീന്നു വേറാക്കി അതിനെത്തന്നെ ആ സൂക്ഷ്മത്തിന്നു കാരണമായും, സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മ ബീജമായ ആ കാരണത്തെ വ്യാപിച്ച അഹന്തയെ ആ കാരണത്തീന്നു വേറായും, അഹംപദാർത്ഥമെന്നു കാണണം. അപ്രകാരം കാണുകിൽ ആ ആവരണവിക്ഷേപ ശക്തികളും അവറ്റാൽ തോന്നിയ മൂന്നവസ്ഥകളും തന്നിൽ നിന്നു വേറായിട്ടു തോന്നി അനാത്മവസ്തുക്കളായി നിഷേധിക്കപ്പെടും. ശ്രോത്രത്തിനാൽ രൂപം കാണാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ ആവരണവിക്ഷേപങ്ങൾ വിട്ടു നീങ്ങിയ ആത്മാ ദ്രഷ്ടാ മാത്രമായി നില്ക്കയാൽ, മുൻ പറയപ്പെട്ട അനാത്മവസ്തുക്കൾ തോന്നാതെ നിരാധാരമായി നശിച്ചു പോകും. അക്കാലത്തു ദ്വൈതവസ്തുക്കളില്ലായ്കയാൽ അഹം പദാർത്ഥമായി അനുഭവത്തിനു വരും.

ആ അനുഭൂതിയിൽ സ്ഥൂല സൂക്ഷ്മ കാരണമായ സകല പ്രപഞ്ചവും കൂടസ്ഥ പരമാത്മ സ്വരൂപ ചൈതന്യവും വ്യാപക ചൈതന്യമാത്രമായിട്ട്, ജലബുദ്ബുദതരംഗാദികളോടു[7] കൂടിയ ഒരു വിസ്താരമായ തടാകത്തിൽ സഹജമായി ഇടവിടാതെ നിറഞ്ഞ വ്യാപകാകാശം മറഞ്ഞു കാണുകിലും തടാകത്തെ പ്രതിബിംബിച്ച ആകാശം നോക്കപ്പെടുമ്പോൾ ജലവികാരമായ ഫേനബുദ്ബുദതരംഗാദികളും[8] അതുകൾക്ക് ആധാരമായ ജലവും ബിംബകാരണത്തെ മറയ്ക്കുന്നതിന് വല്ലഭമില്ലാതെ.[9] അനുഭൂതിയിൽ കാണപ്പെടാതെ, പ്രതിബിംബാകാശസത്തയെ തനിക്കു വേറായിട്ടു കാണിക്കാതെ, ബിംബാകാശസത്ത തന്നെ എങ്ങിനെ അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നോ അങ്ങിനെ തന്നെ, അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഇങ്ങനെ അനുഭവം വരുകിൽ അദ്ധ്യാസത്തിന്റെ വിവരവും സുഷുപ്തിയിൽ ആത്മാനാത്മവിവേകമുദിക്കുന്ന വിധവും ലളിതമായി അറിയാറാകും.

ശി: അഹന്ത മൂന്നുവിധ ഉപാധികളെ വ്യാപിച്ച വിധത്തെയും, അതിനെ അവകളിൽനിന്നും അപ്പുറപ്പെടുത്തുന്ന മാതിരിയേയും, വിവരമായി വിസ്തരിച്ചറിയത്തക്കവണ്ണം ഉപദേശിച്ചരുളേണമേ!

ആചാ: സുഷുപ്തിയിൽ നിന്നും ഉദിച്ച അഹന്ത തനതു സത്ത്വം, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്ന മൂന്നു ഗുണങ്ങളിൽ, തമോഗുണത്താൽ അഹംപൊരുളിനെ അജ്ഞാനമായി കൊണ്ട് രജോഗുണത്താൽ അതിസൂക്ഷ്മമായിട്ട് വാസനാമയങ്ങളായ കരുവികരണങ്ങളെ കല്പിച്ച്, സത്ത്വഗുണത്താൽ അവയെ അവലംബിച്ച്, ആ അവലംബപ്രകാരം അതിൽ പ്രതിഫലിച്ച അഹംകാരിചൈതന്യവും അപ്രകാരം തന്നെ പ്രകാശിച്ചതെന്നു മുമ്പേതന്നെ നിരൂപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനെ ഇനിയും വിചാരിക്കാം: അതായത്, തമോഗുണമെന്നത് തന്നിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യത്തെ തെളിവായി കാണിക്കാതെ മറഞ്ഞതുപോലെ കാണിക്കുന്ന വല്ലഭത്തോടുകൂടിയതാകുന്നു. രജോഗുണം തന്നിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യത്തെ മറയാതെയും ചൈതന്യമായി കാണിക്കാതെയും നാനാരൂപങ്ങളായി തോന്നിച്ച് പ്രകാശിപ്പിക്കും. സത്ത്വഗുണം മുൻ രണ്ടു ഗുണങ്ങൾക്കും ഉൾപ്പെട്ടുപോയതിനാൽ നാമരൂപവിഷയാകാര പ്രതിഫലനങ്ങളെയും, ജഡം പോലെയുള്ള തമഃപ്രതിഫലനത്തെയും അഹംവൃത്തിയിൽ പ്രതിഫലിച്ച ചൈതന്യത്തിനു തന്നിൽ പ്രതിഫലിച്ച ചൈതന്യസത്താബലത്താൽ വെവ്വേറെ

യായി നല്ലപോലെ കാണിച്ച് അപ്രകാരം പ്രകാശിപ്പിക്കും. അഹന്ത സത്ത്വത്തിൻ ബലത്താൽ തന്നിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യപ്രകാശം കൊണ്ടു അവറ്റെ വെവ്വേറെയായി കാണിക്കിലും, തനതു സ്വഭാവ മായ സ്വന്തസ്ഥിതി (തന്മ) എന്ന താദാത്മ്യസംബന്ധത്താൽ അവയിൽ താദാത്മ്യപ്പെട്ടു നില്ക്കും.

ഈ മൂന്നു ഗുണങ്ങളാൽ കല്പിക്കപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങ ളെയും അവകളെ അഹന്ത താദാത്മ്യപ്പെടുത്തും മാതിരിയേയും പറയാം: മൂന്നാമത്തെ അവസ്ഥയിൽ നിന്നും അഹന്ത ഉദിച്ച്, അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യപ്രകാശത്താൽ തന്നുള്ളടങ്ങിയ സത്ത്വഗു ണത്തിന്റെ ബലത്താൽ അഹന്തയ്ക്കു വർത്തമാനത്തിൽ അഹമർത്ഥ ജ്ഞാനവും, ഭൂതകാലത്തിൽ അഹമർത്ഥജ്ഞാനാഭാവവും, അതു തന്നെ അജ്ഞാനവും ആയി ഭേദിച്ച് കാണപ്പെടും. അങ്ങനെ തന്റെ സ്ഥൂർത്തിക്കഭേദമായി സത്ത്വഗുണത്താൽ കാണിക്കപ്പെട്ട തന്റെ സ്ഥൂർത്ത്യഭാവജ്ഞാനരൂപമായ അജ്ഞാനത്തെ തന്റെ സ്വഭാവമായ തനതാത്മത്വത്താൽ സംബന്ധിച്ച് താദാത്മ്യപ്പെട്ട്, തദ്ദശയിൽ തന്റെ അഭാവത്തെ താദാത്മ്യമായി പ്രാപിച്ച്, തന്നിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈത ന്യവും, അഹംകാരം നീങ്ങിയ തനതു സ്ഥൂർത്തിക്കു മുമ്പായ തനതു താദാത്മ്യത്തിനു അവലംബമായുള്ള തനതു അധിഷ്ഠാനവൃത്തിയിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യം അവിടെ പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കയാൽ ആ താദാത്മ്യദശയിലുദിച്ച ലയരൂപതമോഗുണത്തിന്റെ ആധിക്യത്താൽ അധിഷ്ഠാനവൃത്തി പ്രതിബിംബിതചൈതന്യവും, അതിനെ താദാത്മ്യ മായടഞ്ഞു് അവിടുന്ന് ആ വൃത്തിപ്രതിബിംബിതചൈതന്യവും, അഹന്താവൃത്തിക്കു തദ്ദശയിൽ സത്ത്വത്തിന്റെ സഹായം തമസ്സാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ട് ആ തമോഗുണത്തിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യം പ്രകാശരൂപമായിരിക്കിലും അതും, ആ ഉപാധിബലത്താൽ ജഡം പോലെ തന്നെ പ്രകാശിക്കും. അങ്ങിനെ പ്രകാശിക്കേ, ആ ഉപാധി യേയും അതിന്റെ മയമായ തന്നെയും തന്നാൽ തനതഭാവമായി കല്പിക്കപ്പെട്ട തനതധിഷ്ഠാനവൃത്തിയേയും അഭേദമായിക്കൊണ്ട്, ഇതധിഷ്ഠാനം, ഇതു ലയരൂപതമോഗുണം എന്നു വിരിച്ചറിയുന്നതി നുള്ള വിവേകമില്ലാതെ ലയരൂപതമോഗുണത്തിൻ മയക്കത്താൽ മയങ്ങി നില്ക്കും. ഇതാകുന്നു അഹന്ത താദാത്മ്യപ്പെടുന്ന വിധം. ഇനി ഇതിനെ അപ്പുറപ്പെടുത്തുന്ന വിവരം പറയാം:

നീ ഉണർന്നിരിക്കുമ്പോൾ സുഷുപ്തിദശയെ പ്രാപിക്കാതെ പ്രാപിച്ച്, അനന്തരം അതിൽ നിന്നും അഹന്തയും ഉദിപ്പിച്ച്, എങ്ങനെ ഘടപടാദികളെ ഇന്ദ്രിയ മാത്തയാൽ വ്യാപിച്ച് അനുഭവിക്കുമ്പോൾ ഘടപടാദി നാമരൂപങ്ങളോടുകൂടി അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ തന്നെ അവറ്റിൻ നാലു പാർശ്വങ്ങളിലും നാമരൂപങ്ങളില്ലാതെ നിരാകാരമായൊരു വ്യാപകചൈതന്യം നിർവിഷയമായനുഭവിക്കപ്പെട്ട് അതിൽ ഘടപടാദി നാമരൂപങ്ങൾ കാണപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട് ഘടപടാദ്യഭാവം കല്പിക്കപ്പെട്ട്, ആ വ്യാപകചൈതന്യാനുഭവം തന്നെ കല്പിക്കപ്പെട്ട ആ അഭാവവൃത്തിയിൽ പ്രതിബിംബിച്ച്, ആ അഭാവവൃത്തിയെ അഭാവമായി പ്രകാശിപ്പിച്ച് കാണപ്പെടുന്നോ അങ്ങനെ തന്നെ, ആ അഹംകാരവൃത്തി പ്രതിബിംബിതചൈതന്യപ്രകാശബലത്താൽ ആ അഹംകാരവൃത്തി സ്ഫുരിച്ചു പ്രകാശിപ്പിക്കേ അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ചൈതന്യം അതിങ്കൽ ഉള്ളടങ്ങിയതാകാതെ, ആ അഹങ്കാരം ഘടപടാദികളെപ്പോലെ ജഡമായും ഖണ്ഡമായും ഉള്ള വിധത്തോടുകൂടിയതാകയാൽ, ഖണ്ഡമായ ജഡത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ചൈതന്യം അഖണ്ഡമാകയാൽ ആ അഖണ്ഡചൈതന്യം ആ അഹന്തയുടെ ഉല്പത്തിക്കു മുമ്പും ഉല്പത്തിക്കു പിമ്പും ഉല്പത്തിദശയിലും ആയ സകല പാർശ്വങ്ങളിലും അറിഞ്ഞ് വ്യാപിച്ചനുഭവിപ്പതിനാൽ അപ്രകാരം വ്യാപിച്ചനുഭവിക്കേ ഈ അഹന്ത ഉദിച്ചതുകൊണ്ട് ഈ അഹന്തയുടെ അനുഭവവും ഈ അഹന്ത ഉദിക്കാത്തതുകൊണ്ട് മുൻ സ്ഥലത്തു ഇതിന്റെ അഭാവാനുഭവവും കാണപ്പെടും.

ഘടാഭാവം കല്പിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ ഘടത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെടുകയില്ല; ഘടത്തിനും ഘടാഭാവത്തിനും ആധാരമായ പൃഥ്വിയിൽ തന്നെ കല്പിക്കപ്പെടണം; ഇപ്രകാരമാകിൽ, ഉദിച്ച സ്ഥാനത്തു ഈ അഹന്തയുടെ ഇരിപ്പും ഉദയത്തിനു മുമ്പായ സ്ഥാനത്തു ഈ അഹന്തയുടെ അഭാവവും കല്പിക്കപ്പെടണമെങ്കിൽ ഒരാധാരത്തെപ്പറ്റി കല്പിക്കണം; അല്ലാതെ നിരാധാരമായി കല്പിക്കപ്പെടുകയില്ല; എന്നിങ്ങനെ അനുഭവദൃഷ്ടിയിനാൽ ആലോചിച്ച്, ആ അഹന്താസ്ഫൂർത്തിയേയും, മുമ്പിലെ ദശയിൽ ആ അഹന്ത അഭാവമായി കാണപ്പെടുകയാൽ അതിന്റെ അഭാവത്തേയും അനുഭവദൃഷ്ടിയിനാൽ നിദാനിച്ച്, ആ അഹന്തയുടെ ഇരിപ്പും അതിന്റെ അഭാവവും ഏതൊരാധാരത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടു തോന്നുന്നുവെന്ന് നോക്കുകിൽ

ഈ രണ്ടും തങ്ങൾക്കാധാരമായ ഭാവാഭാവത്തോന്നലറ്റ ശൂന്യത്തെ കാരണമായിട്ടു കാണിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കും. അങ്ങിനെ, ഭാവാഭാവ ത്തോന്നലറ്റ ശൂന്യാനുഭവത്താൽ വ്യാപിക്കപ്പെടുകിൽ. ആ ശൂന്യവും തന്നെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന അധിഷ്ഠാനപ്രകാശസത്തയെത്തന്നെ തനി ക്കാധാരമായി കാണിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുമെന്നല്ലാതെ നിരാധാരമായി രിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെ ഭാവാഭാവത്തോന്നലറ്റ ശൂന്യാനുഭവമാകട്ടെ, അഹംകാരാഭാവത്തോന്നലിന്റെ അനുഭവമാകട്ടെ, അഹങ്കാരത്തോന്ന ലിന്റെ അനുഭവമാകട്ടെ ഈ മൂന്നും മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ഭിന്നഭിന്ന പ്രകാരമായിട്ട്, അണു, മേരു ഇവ പോലെ, ദൃശ്യത്തിന്റെ ഭേദത്തെ പ്രാപിച്ച ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ ഭാവാഭാവദൃശ്യത്തോന്നൽ താനായി കാണപ്പെടാതെ തനിക്കന്യമായി കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ, സുഷു പ്തിക്കുപോകുമ്പോഴും അതിൽ നിന്നുണരുമ്പോഴും ദൃശ്യരൂപത്തെ പ്രാപിച്ച അഹന്ത, തദഭാവം, ഈ രണ്ടു തോന്നലുമില്ലാത്ത ശൂന്യം, ഈ മൂന്നും താനായി കാണപ്പെടാതെ തനിക്കന്യമായി അനുഭവിക്ക പ്പെടും എന്നാൽ, ഈ മൂന്നു തോന്നലും അഹംകാരത്തിൻ ഗുണവി കാരമെന്നല്ലാതെ, ഈ മൂന്നിനേയും പ്രകാശിപ്പിച്ച ആത്മചൈതന്യ ത്തിന്റെ വികാരാമന്നു വരുകയില്ല. ഇതിനെ അനുഭവത്തിൽ പറയാം:

അഹംകാരം മൂന്നു ഗുണത്തോടു കുടിയതാകയാൽ ആ മൂന്നു ഗുണത്തെയും പിരിച്ചുനോക്കുകിൽ ആ അഹംകാരം സ്വരൂപ മറ്റ് ആത്മചൈതന്യമാത്രമായ അഹംപദത്തിന്റെ പരമാർത്ഥപ്പൊരു ളായി ശേഷിക്കും. അത് എങ്ങിനെയെന്നാൽ, തോന്നിയതിനെ തോന്നാത്ത വിധത്തിൽ ചെയ്ക, ഇല്ലാത്തതിനെ ഉള്ളതുപോലെ തോന്നിക്ക, തോന്നിയതിനെ പരിപാലിക്ക, ഈ മൂന്നിനെയും, വെണ്മ, ചെമപ്പ്, കറുപ്പ് ഈ മൂന്നിനെയും, ഒരു മൃത്ഘടത്തിൻ ഗുണങ്ങളായി കണ്ട് അവയെ ബുദ്ധികൊണ്ടു പിരിച്ചെടുത്താൽ ഗുണങ്ങൾക്കാധാര മായ ഘടവും നശിച്ച് അതിൽ ആധേയങ്ങളായിരുന്ന ഗുണങ്ങളും നിരാധാരമായഴിഞ്ഞ്, അഗ്ഗുണങ്ങളായും മൃത്ഘടമായും പ്രകാ ശിച്ച പ്രകാശമാത്രമായി ശേഷിച്ച് അനുഭവത്തിനു വരും. അതു പോലെ, ഈ ഗുണങ്ങൾക്കാധാരമായിരുന്ന അഹംകാരവുമഴിഞ്ഞ്, അതിൽ ആധേയങ്ങളായിരുന്ന ആ ഗുണങ്ങളും ആധാരം കൂടാതെ നശിച്ച്, ആധാരാധേയങ്ങളായിരുന്ന അഹംകാരം, അവറ്റിൻ ഗുണം, ഇവകളായി പ്രകാശിച്ച പ്രകാശം താനേയായിട്ട് ശേഷിച്ച്, ഭാനമാത്ര മായി അനുഭവത്തിനു വരും.

(ശിഷ്യൻ അപ്രകാരമേ ആ അഹങ്കാരത്തിൻ വ്യാപാരഭേദത്താൽ പ്രകാശിക്കപ്പെട്ട ആ മൂന്നു ഗുണങ്ങളെയും, ഒരു കയറ്റിനു ചേർന്ന പിരികളെ പിരിച്ചെടുക്കുന്നതുപോലെ, മൂന്നു തൊഴിലുകളെയും അതിൽനിന്നു നീക്കവേ നിർവ്യാപാരമായതിനാൽ ഗുണങ്ങളും തനിയേ ഒഴിഞ്ഞ്, അഹങ്കാരമായി തോന്നൽ, ഇല്ലാതെ മറയൽ, അപ്രകാരമായി പ്രകാശിക്കൽ ഈ മൂന്ന് സ്വഭാവവുമില്ലാതെയായിട്ട്, അഹന്ത നശിച്ച്, അപ്രകാരമേ ആധാരം കൂടാതെ ഗുണങ്ങളും നഷ്ടമായി അഹങ്കാരവും ഗുണങ്ങളുമില്ലാത്ത ഭാനമാത്രമായ അനുഭൂതി പുരാതനമായ തനതു സ്വരൂപമായിരുന്നിട്ടും നൂതനം പോലെ നിരഹങ്കാരമെന്ന ഉപശാന്തിപദവിയിൽ മുഴുകി നിന്ന് വിജ്ഞാപിക്കുന്നു:)

പ്രാണനാഥനായ പരമഗുരോ! നല്ലതുപോലെ അറിഞ്ഞ്, ഒരുവന്റെ നാമത്തെയും ലക്ഷണത്തെയും മറ്റൊരുവൻ വേഷമായി പൂണ്ടു മോഹിപ്പിക്കൽ പോലെ, അഹം എന്ന നാമവും അഹം എന്ന പ്രകാശിക്കലുമായ വേഷമാത്രത്താൽ ഈ അഹന്ത ആത്മവസ്തുവെന്നപോലെ മോഹിപ്പിച്ചു. ഇപ്പോൾ വിവേകിച്ച് അനുഭവമായി നോക്കുകിൽ ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ തോന്നിയ ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സു പോലെ മിഥ്യയായിപ്പോയി. അപ്രകാരമേ അഹന്തയുടെ തിരോധാനത്താൽ അഖണ്ഡാത്മജ്ഞാനനിരോധനമായ അജ്ഞാനവും അഹന്തയായി പ്രകാശിച്ച വിപരീതജ്ഞാനവും ഈ രണ്ടു വിധമായും കൂടെ തോന്നായ്കയായ ശൂന്യജ്ഞാനവും, ഇല്ലാതവയായ ഈ ത്രിഗുണങ്ങളുടെ സാമ്യവൈഷമ്യങ്ങളാൽ തോന്നിയതെന്നും, ഇവയും മിഥ്യയത്രേയാകുന്നുവെന്നും അറിഞ്ഞു എങ്കിലും, ഇല്ലാത്ത ഈ അഹന്ത ഉള്ളതുപോലെ തോന്നി, ഇല്ലാത്ത ഗുണങ്ങളാൽ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ കല്പിച്ച് അവറ്റെ സ്വന്തമായി കാണിക്കുന്ന് സ്വഭാവമെങ്ങനെ?

ആചാ: സുഷുപ്തിയിൽ നിന്നും ത്രിഗുണങ്ങളാലുദിച്ച അഹന്ത താൻ മാത്രമായി തനിച്ചു നില്ക്കുമ്പോൾ, ആത്മാ അദൃശ്യനാകയാൽ അതിനെ താദാത്മ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഉപകാരപ്പെടാതെ വാടി നില്ക്കേ, രജോഗുണം മുമ്പ് അഹങ്കാരത്തെ തോന്നിപ്പിച്ചതുപോലെ, അതിസൂക്ഷ്മമായ വാസനയിനാൽ ആ അഹന്തയിൽ ശബ്ദഗ്രഹണ സാമർത്ഥ്യത്തോടുകൂടിയ ശ്രോത്രമെന്നു ഒരു പ്രജ്ഞയായി കല്പനപ്പെട്ട്, അതിനെ ആ അഹന്ത രജോഗുണത്തിന്റെ മുമ്പിലത്തെ

സ്ഥൂലവാസനാസംബന്ധത്തെ താദാത്മ്യപ്പെട്ടു ശഷ്കുലി[11] പോലെയുള്ള രക്തമാംസാദികളാലുണ്ടായ ചെവിയെ അഭിമാനിച്ച്, അതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ശ്രവണവല്ലഭത്തോടു കൂടിയ ശ്രോത്രേന്ദ്രിയമായി ഭവിച്ച്, അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യപ്രകാശം അതിനു ശ്രവണശക്തിയായി പ്രകാശിച്ചു നിന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ, രജോഗുണം അഹന്തയ്ക്കു അതിസൂക്ഷ്മമായ വാസനാവിശേഷത്താൽ രൂപഗ്രഹണസാമർത്ഥ്യമുള്ള ദൃഷ്ടിയാകെ കല്പിക്കപ്പെട്ട്, അതിനെ രജോഗുണത്തിൻ പൂർവവാസനാരൂപമായ സ്ഥൂലമാകുന്ന രക്തമാംസാദിവികാരമായുള്ള ബുദ്ബുദതുല്യമായ നേത്രങ്ങളെ അഭിമാനിച്ച്, ഞാൻ കാണുന്നു എന്നിങ്ങനെ പ്രകാശിക്കേ, അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ആത്മചൈതന്യ പ്രകാശവും അതിനു ദർശന വല്ലഭമായി പ്രകാശിച്ചു നിന്നു. ഇങ്ങനെതന്നെ രണ്ടുവക സൃഷ്ടികളായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളും, രജോഗുണത്തിൻ അതിസൂക്ഷ്മവാസനയാൽ അഹന്തയുദിച്ച് അവയെ പൂർവംപോലെ ആ അഹന്ത താദാത്മ്യപ്പെടുകയാൽ അതതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ആത്മചൈതന്യപ്രകാശവും അതതിനു അതാതു വല്ലഭമായി പ്രകാശിച്ചു നിന്നു. അപ്രകാരമേ രജോഗുണത്തിൻ സ്ഥൂലവാസനയെ മുന്നിട്ടു ഇന്ദ്രിയഗോളകങ്ങളിൽ താദാത്മ്യത്തോടുകൂടിയ അഹന്തയ്ക്കു രജോഗുണത്തിൻ സൂക്ഷ്മവാസനാവിശേഷത്താൽ അഹന്തയിൽ രജോഗുണം ശബ്ദസ്പർശരൂപരസഗന്ധാദികളായി കല്പിക്കപ്പെട്ടു. അവ സ്ഥൂലമായി ഗോളകദ്വാരാ ബഹിർമുഖമായി വിഷയീകരിക്കപ്പെട്ടു. അവറ്റെ ആ അഹന്ത ഇന്ദ്രിയഗോളകങ്ങളോടുകൂടിയ സ്ഥൂലദേഹത്തിൽ വ്യാപിച്ച്, അതിനെ ഞാൻ എന്നഭിമാനിച്ചതുകൊണ്ട് പുറമേയായി തോന്നിയ ആ വിഷയങ്ങളെ താൻ വ്യാപിച്ചിരുന്ന്, അവയിൽ ശരീരേന്ദ്രിയ ഗോളകക്കുറിപ്പ് കാണപ്പെടാത്തതിനാൽ എന്റെ വിഷയമെന്നു താദാത്മ്യപ്പെട്ട്, അവയിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ആത്മചൈതന്യപ്രകാശവും അവയ്ക്കു ആവക ശക്തികളായി പ്രകാശിച്ചു നിന്നു. അപ്രകാരമേ, സ്വപ്നാവസ്ഥയിലെന്നും അറിയേണ്ടതാണ്.

ശി: അയ്യാ! ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ സത്ത്വഗുണത്തിൻ വികാരങ്ങളാകുന്നുവെന്നും, കർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ രജോഗുണ വികാരങ്ങളാകുന്നുവെന്നും ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ കാണപ്പെട്ടിരിക്കേ; ഈ രണ്ടു വക ഇന്ദ്രിയങ്ങളേയും രജോഗുണവാസനാവികാരങ്ങളെന്നു അരുളിച്ചെയ്തത് എങ്ങനെയാണ്?

ആചാ: രണ്ടു വക ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലും ത്രിഗുണങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും രണ്ടു വക ഇന്ദ്രിയങ്ങളായി കല്പിക്കപ്പെട്ട സൃഷ്ടികൾ മാത്രം രജോഗുണത്തിൽ വാസനാമയങ്ങളാകും. തോന്നിയവകളെ അതാതു ധർമ്മങ്ങളോടു കൂടി വെവ്വേറെ പ്രകാശിപ്പിക്കൽ സത്വഗുണത്തിന്റെ വാസനാമയമാകും. അതു പ്രധാനമായതുകൊണ്ട്, അവ സത്വത്തിന്റെ വികാരങ്ങളായി പറയപ്പെടും. ആ ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കു ഒവ്വോരു കാലത്തിൽ തങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വ്യാപാര സ്ഫൂർത്തി തിരോധാനപ്പെടുംവണ്ണം അനുഭവത്തിനു വരുകയാൽ നിരന്തരമായില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അതു അപ്രധാനമായാലും അവകളിൽ തമോഗുണവും ഉള്ളതു തന്നെയാകും.

ഇങ്ങനെയാകിൽ, അഹന്തയുടെ മൂന്നു ഗുണങ്ങളെ പിരിച്ചതു പോലെ, അഹന്തയിലുദിച്ച മൂന്നു ഗുണങ്ങളുടെ വെവ്വേറെയായ സൂക്ഷ്മവാസനകളേയും പിരിക്കിൽ, ബീജശക്തിയിൽ പൃഥ്വീജലാംശങ്ങളെ ബുദ്ധികൊണ്ടു പിരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ബീജം, വൃക്ഷം എന്ന വികാരം[12] നശിച്ച്, ബീജമായും വൃക്ഷമായും പ്രകാശിച്ച ബീജശക്തിയായ ആത്മചൈതന്യ പ്രകാശമാത്രമായി ശോഭിക്കുന്നതുപോലെ, ആ ഗുണങ്ങളാകട്ടെ, അവറ്റിൻ വാസനകളാകട്ടെ, വാസനാമയങ്ങളായ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മ വകുപ്പോടുകൂടിയ ദേഹേന്ദ്രിയാദി വിഷയങ്ങളാകട്ടെ, ഇവ സർവവും അഭാവമായി, ഇവകളെല്ലാമായി പ്രകാശിച്ച ആത്മചൈതന്യപ്രകാശമാത്രമായി, അനുഭവിക്കപ്പെടും.

ശിഷ്യൻ: അപ്രകാരമേ, വിഷയങ്ങളെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിലടക്കി, ആ ബഹിരിന്ദ്രിയങ്ങളുടെ ശക്തികളെ അവറ്റെ വ്യാപിച്ച അഹന്തയോടും ഗുണങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മവാസനാമാത്രമായടക്കി, ആ വാസനകളെയും അവയ്ക്കു ആധാരമായ ഗുണങ്ങളിൻ ചലനവിശേഷങ്ങളിലടക്കി, ആ ചലനങ്ങളെയും തങ്ങൾക്കു ആധാരമായ ആ ഗുണങ്ങളിലടക്കി നില്ക്കേ, നിരാകാരമായി യാതൊരു, തോന്നി മറവറ്റ സഹജമായ ദൃഗനുഭവത്തെ, ഭൂമിയിങ്കലിരുന്ന് സൂര്യ മണ്ഡലത്തെ വ്യാപിച്ച് പ്രകാശിക്കുന്ന ദൃഗനുഭൂതിയാൽ ഊർദ്ധ്വഭാഗത്തിലുള്ള സൂര്യമണ്ഡലവും അധോഭാഗത്തിലുള്ള ദൃഷ്ടിഗോളകവും ഗ്രഹിക്കപ്പെടാതെയിരുന്നാൽ ആ അനുഭൂതി എപ്രകാരം ഗ്രഹിക്കപ്പെടുന്നോ അപ്രകാരം, പ്രാപിച്ച ആയനുഭൂതിയിൽ നിന്നും, വെണ്മ

ചേർന്ന ഒരു ഭിത്തിയിൽ മറ്റൊരു നിറത്തെ ഇട്ടാൽ ആ നിറം മാറി ഈ നിറമായിട്ടു വരുന്നതുപോലെ, ദൃശ്യമായ മുമ്പറഞ്ഞവയും, അതാതു സ്വഭാവത്തോടും കല്പനപ്രകാരം കണ്ട നാമരൂപത്തോടും കൂടിയ പ്രകാശമാകുന്ന ഭിത്തിയിൽ തനതനുഭവമായി കണ്ട പഞ്ചവർണ്ണങ്ങളും, നെടിയത്-കുറിയത്, ചെറുത്-വലുത്, നീളം-ഘനം, ഇവകൾ കൂടാതെ, പ്രത്യക്ഷപ്പെടാതെ താനായി പ്രകാശിപ്പിക്കും ജ്ഞാനാനുഭവം എന്ന ആത്മാനുഭൂതിയാകുന്ന നിറത്താൽ അഴുത്തി വ്യാപിച്ചു നോക്കിയാൽ ആ നാമരൂപങ്ങൾ വിട്ടൊഴിഞ്ഞ് ഭാനമാത്രമായി, അഖണ്ഡമായി പ്രകാശിച്ച പ്രകാരം അനുഭവിച്ച്, അങ്ങിനെ അഖണ്ഡപ്രകാശാനുഭൂതി മാത്രമായ തന്നിൽ കാലത്രയത്തിലും, ശുക്തിയിൽ രജതമെന്ന പോലെ, പ്രപഞ്ചം യാവും[13] ഇല്ലയെന്നു തെളിഞ്ഞ്, നിർഭയമാകുന്ന പരമാനന്ദസമുദ്രത്തിൽ മുഴുകി.

ബ്രഹ്മേശജീവജഗദ്വിശേഷണ നിരൂപണപ്രകരണം

ആചാര്യൻ ശിഷ്യനെ മൂർദ്ധാവിൽ ചുംബിച്ച് ആലിംഗനം ചെയ്ത്, നിജാനന്ദോത്സാഹപരവശനായി[14] അരുളിച്ചെയ്തു!

അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണാത്മാനന്ദ സുധാസമുദ്രത്തിൽ ഇല്ലാതെ അടങ്ങിയ പ്രപഞ്ചകോലാഹലത്തോടുകൂടിയ, നിർഭവമാകുന്ന[15] മാഹാത്മ്യത്തെ അടഞ്ഞ പുരുഷധൗരേയ![16] നീ കൃതകൃത്യനായി ഭവിച്ചു. ഈ മഹാഭാഗ്യോദയം മറ്റൊരുത്തർക്കും ദുർലഭംതന്നെയാണ്.

ഇപ്രകാരം പുകഴ്ന്നു ബഹിർമുഖനാക്കിച്ചെയ്തപ്പോൾ ഏറിയ വണക്കത്തോടെ അഞ്ജലി ചെയ്ത് വാ പൊത്തി വിലക്കി നിന്ന ആ ശിഷ്യനെ നോക്കി ആചാര്യൻ:

സംശയമെന്യേ ഉള്ളപ്രകാരം പ്രത്യഗഭിന്നബ്രഹ്മാനുഭൂതിയെ[17] പ്രാപിച്ചിരിക്കിലും യുക്തിവിശേഷത്താൽ ആ അനുഭൂതിയെ ഉല്ലസിച്ച് അനുഭവിപ്പാൻ വിചാരിക്കുന്നതിന് ഇച്ഛയുണ്ടായിരുന്നാൽ വിചാരിക്കാം.

ശി: മേലായ പ്രിയത്തോടുകൂടിയ ഭക്തിസഹിതം ഇപ്ര

കാരുള്ള മാഹാത്മ്യത്തെ ചേർന്ന ബ്രഹ്മാനുഭവത്തെ അടയുന്ന മാർഗ്ഗം ജ്ഞാനരൂപമായ ഒന്നു തന്നെയാകുന്നു. എങ്കിലും ജ്ഞാനസാധനമായ അനുസന്ധാനവും അതിനെ ചേർന്ന മനനവിശേഷവും ബഹുഭേദങ്ങളായിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിനെ ഏകദേശമെങ്കിലും വിസ്തരിച്ചു ഉപദേശിക്കേണമേ!

ആചാ: ബ്രഹ്മം, ഈശൻ, ജീവൻ, പ്രപഞ്ചം, എന്നിങ്ങനെ നാലു വിധമായിട്ട് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയപ്പെടും. അവയിൽ ബ്രഹ്മമെന്നതു നിത്യനിർവികാരാസംഗോദാസീന അഖണ്ഡപരിപൂർണ്ണ സച്ചിദാനന്ദസ്വഭാവമായി പ്രകാശിക്കുന്ന നിർഗുണ ചൈതന്യമാകും. ഈശൻ എന്നത് സർവജ്ഞസർവസമ്പൂർണ്ണ സർവ്വകല്യാണഗുണാധാര സർവകർത്താവായ സോപാധിക ചൈതന്യമാകും. ജീവൻ എന്നത് പുണ്യപാപകർമ്മവാസനാമിശ്രകിഞ്ചിജ്ഞത്വാദിഗുണാധാര പരതന്ത്രസോപാധിക ചൈതന്യമാകും. പ്രപഞ്ചം എന്നതു വിചിത്രതരാനേകനാമരൂപഭേദഭിന്ന ജഡാജഡ ഗുണാധാരദൃശ്യവസ്തുവാകും. ഈ ദൃശ്യമായ നാമരൂപപ്രപഞ്ചം ദൃശ്യമായ സ്ഥൂലപഞ്ചഭൂത പാഞ്ചഭൗതിക ഭേദക്കുറിപ്പിനെ[18] ചേർന്നിരിക്കുമ്പോൾ ആ ഭാഗത്തെ ജഡമെന്നും, സൂക്ഷ്മപഞ്ചഭൂത പാഞ്ചഭൗതികഭേദലക്ഷണത്തെ ചേർന്നിരുന്നാൽ ആ ഭാഗത്തെ അജഡമെന്നും, ഈ ജഡാജഡമായ ഇരു വകുപ്പും ഉദിക്കത്തക്ക സ്ഥാനമായും ഒടുങ്ങത്തക്ക സ്ഥാനമായും ഒടുങ്ങുമ്പോൾ (അസ്തമിക്കുമ്പോൾ), പ്രപഞ്ചം, ജീവൻ, ഈശൻ, ബ്രഹ്മം എന്നുള്ള ജ്ഞാനോദയം കൂടാതെ മഹാശൂന്യംപോലെയുള്ള നിരാകാരലക്ഷണത്തെ ചേർന്നതാകുമ്പോൾ, ആ ഭാഗത്തെ മായ എന്നും പറയും. ഈ മായയിൽ നിർഗുണ ബ്രഹ്മചൈതന്യം പ്രതിബിംബിക്കേ മഹാശൂന്യംപോലെയുള്ള സർവവ്യാപകനിരാകാരമായി മറഞ്ഞിരുന്ന ആ മായ ചൈതന്യപ്രകാശബലം കൊണ്ട് തനതു ലക്ഷണത്തോടുകൂടിയതായി പ്രകാശിക്കും.

നിത്യകല്യാണഗുണശീലരായ ഉത്തമനായകനായകികൾ ഏകാന്തത്തിൽ സന്ധിക്കേ ആ രണ്ടു പേരുടെ ഹൃദയവും പ്രിയമാത്രമായി തടിച്ചു ബിന്ദുമാത്രമായി ഉരുകി നില്പതുപോലെ, സൃഷ്ട്യാദിയാകുന്ന ആദ്യപരിപാലനം, അരശാക്ഷിയായ[19] നായകന്റെ സൗന്ദര്യവടിവിൻമയമായ രതീവിലാസം പ്രിയമായി തടിച്ച സംസ്കാരമായ ബിന്ദുവായുരുകി നില്ക്കേ, തുരുത്തിയിലടപ്പെട്ട[20] കാറ്റ് അതിനകത്തു

പ്രകാശിക്കുന്ന ചലനമറ്റ ആകാശം പോലെ ചലനം കൂടാതെ നിരാകാരമായി അഭേദമായി കാണപ്പെട്ടു എങ്കിലും, തുരുത്തിയിലെ വീക്കത്താൽ (ഹംബുതൻ) ആകാശത്തിനു വേറായിട്ടു ചലനധർമ്മത്തോടു കൂടിയ കാറ്റിൻ ഭേദം അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നതു പോലെ, ആ പ്രകൃതി പുരുഷസന്നിധാനത്തിൽ ജനിച്ച ആ സംസ്കാരം പ്രകൃതിപുരുഷന്മാരെ അഭേദമായി കലർന്നു നില്ക്കുമ്പോഴും അതിൽ പ്രതിബിം. ബിച്ചു പ്രകാശിച്ച ചൈതന്യപ്രകാശബലത്താൽ പാണി പാദ മസ്തക ഊരു മുതലായ പരിണാമഭേദത്തിനു കാരണമായ ഗർഭക്കുറിയായി[21] അനുഭവിക്കുന്നതു പോലെ, പ്രപഞ്ചമാതാവായ പ്രകൃതിയുടെ ഉദരത്തിൽ എണ്ണത്തിലടങ്ങാത്ത അനേക പാണി പാദ മസ്തക ഊരു മുതലായ പരിണാമഭേദത്തിനു കാരണമായിരുന്ന പ്രപഞ്ചാകാരം ഗർഭക്കുറിയായിട്ടു പ്രകാശിച്ചിരിക്കും.

ഈ വിധ പ്രപഞ്ചാകാരഗർഭമായി ഭവിച്ച സംസ്കാരമായ ബിന്ദു, ഒരു കുക്കുടത്തിന്റെ വിന്ദു ഗർഭമായി ധരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ തന്നുള്ളിലുണ്ടായ ജന്തുവിന്റെ ശരീരമായും അതിന്നാവരണമായ അണ്ഡമായും ഭവിച്ചിരിക്കുംപോലെ, വിരാൾ പുരുഷശരീരമായും അതിന്നാവരണമായ ബ്രഹ്മാണ്ഡമായും ഭവിച്ചിരിക്കും. ആ ബ്രഹ്മാണ്ഡശരീരത്തിൽ പ്രതിഫലിച്ച ചൈതന്യം പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഫലഭോഗദശയെ പ്രദാനം ചെയ്യത്തക്ക വിചിത്രതരങ്ങളായ കർമ്മവാസനയെ മുന്നിട്ട് പ്രപഞ്ചരൂപമായ വിരാൾ ശരീരത്തെ കരണങ്ങളിൽ വികാരത്തോടുദിപ്പിച്ച്, അങ്ങിനെ ഉദിപ്പിച്ച പ്രപഞ്ചരൂപമായ വിരാൾ ശരീരം വിരിഞ്ഞ് അനേക അവയവാവയവിയോടുകൂടിയ കാരണവികാസോദയത്തെ. പ്രാപിച്ച അവന്റെ കേശമായിട്ട് ആകാശവും, പാദമായി ഭൂമിയും, ശ്രോത്രമായി അഷ്ടദിക്കുകളും, നേത്രമായി സൂര്യനും, വാക്കായിട്ട് വൈഖരീ ശബ്ദങ്ങളും, രസനയായി അഗ്നിയും, ഉദരമായി സമുദ്രങ്ങളും, അസ്ഥികളായി പർവതങ്ങളും, നാഡികളായി നദികളും, രോമങ്ങളായി വൃക്ഷങ്ങളും, മുഖബാഹുരുചരണങ്ങളായിട്ട് ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയ വൈശ്യശൂദ്രവർണ്ണഭേദങ്ങളും, കടിതലത്തിന്നു[22] കീഴ് ചരണം വരെ അതല വിതല സുതല രസാതല തലാതല മഹാതല പാതാളം എന്നിങ്ങനെ ഏഴു ലോകവും, കടിതലത്തിന്നു മേല്പോട്ട് ശിരസ്സു വരെ ഭൂർ ഭുവ സ്വർ മഹർ ജനസ്തപ സത്യ എന്നിങ്ങനെ ഏഴു ലോകവും, വീണാദണ്ഡമായി മഹാമേ

രുവും, മനസ്സായി ചന്ദ്രനും, മറ്റുള്ള കരണേന്ദ്രിയങ്ങളായിട്ട് ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറയപ്പെട്ട തത്ത്വങ്ങളും, അവന്റെ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് ഭിന്നഭിന്നമായി വികസിച്ചിരിക്കും.[23]

ആ വിധമായ മഹാവ്യാപകത്തെ ചേർന്ന വിചിത്രമായ വിരാൾ ശരീരത്തിന്റെ സംബന്ധത്തെ പ്രാപിച്ചില്ലെങ്കിൽ വിചിത്രങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ നിറഞ്ഞിരുന്നിട്ടും അവയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു സാധനങ്ങൾ പോലെയുള്ള, ഭൂതവികാരങ്ങളാൽ ചെയ്യപ്പെട്ട, ദേവതിര്യങ് മനുഷ്യാദി രൂപങ്ങളോടുകൂടിയ പുത്രികാദികൾ, നിറഞ്ഞ ആ വിഷയങ്ങളെ തങ്ങൾക്കു സുഖിക്കുന്നതിനായിട്ടു എങ്ങിനെ ശക്തിയറ്റവയാകുമോ അപ്രകാരം തന്നെ, നിറഞ്ഞ ഭോഗങ്ങളെ സുഖിക്കുന്നതിന് ശക്തിയില്ലാതെ നില്ക്കുന്നതായി ഭവിച്ച്, ആ വിധ പ്രപഞ്ചരൂപമായ വിരാൾ ശരീരത്തിന്, ഭോഗകാരണമായ കർമ്മങ്ങൾ തനതു കാര്യങ്ങളായ ഫലങ്ങളെ കൊടുക്കുന്നതിനു പക്വത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കയാൽ ആ കാര്യഫലദാതാവായ മായാപ്രതിബിംബ ഈശൻ അതിനെ കണ്ട് വിചിത്രങ്ങളായ പ്രപഞ്ചങ്ങളെത്തന്നെ ശരീരമായെടുത്തുണ്ടായ ഈ വിരാൾ ശരീരം തന്മാലാക്കപ്പെട്ടിട്ടും[24] പ്രയോജനമറ്റതായിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇതു പ്രയോജനപ്പെടുമാറ് ചെയ്യിക്കേണ്ടത് സർവശക്തിയോടുകൂടിയ നമ്മെ ഒഴിച്ച് മറ്റൊന്നിനാൽ കഴിയാത്തതു തന്നെയാണ്, പ്രകൃതികൾക്കു[25] രാജാവെന്ന പോലെ ഈ പ്രപഞ്ചരൂപമായ വിരാൾ ശരീരത്തിനു നാം തന്നെ നാഥനാകണം, എന്നാലോചിക്കേ ആ ആലോചനയിൽ സംസ്കാരമുദിച്ച് ആ അഹന്തയിൽ മായോപാധിയോടുകൂടിയ നിരഹങ്കാര സർവവ്യാപക സാക്ഷിചൈതന്യമാകുന്ന ആ ഈശൻ പ്രതിബിംബിച്ച്, ആ അഹന്തയോടു താദാത്മ്യപ്പെട്ട്, ആ വിരാൾ ശരീരമായ പ്രപഞ്ചത്തെ അനുപ്രവേശിച്ച് വ്യാപിച്ചു നില്ക്കേ, ആ അഹന്താപ്രതിബിംബചൈതന്യസംബന്ധബലത്താൽ പ്രപഞ്ച വിലക്ഷണമുള്ള വിരാൾ ശരീരം ഞാനെന്നുദിച്ചു പ്രകാശിക്കും.

ആ അഹന്താചൈതന്യമായ വിരാൾ ശരീരി, ആ പ്രപഞ്ചരൂപമായ വിരാൾ ശരീരം ഏകമായി കാണപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോഴും ചക്ഷുസ്സിൽ വ്യാപിച്ച അഹന്താചൈതന്യത്തിൻ ബലത്താൽ 'ഞാൻ നോക്കി' എന്നും അപ്രകാരമേ മറ്റുള്ള ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ തനതു വ്യാപക സംബന്ധത്തെ പറ്റി കേട്ടു, സ്പർശിച്ചു എന്നും ഭിന്നഭിന്ന ജ്ഞാനം ജനിച്ച്, ഒരോരോ ഗോളകോപാധി കൊണ്ട് അവറ്റിൽ വ്യാപിച്ച അഹന്താചൈ

തന്യം അവിടെ അന്യശക്തി തിരോധാനപ്പെട്ട്, ആ ശക്തിയെ ഇഴുന്നിരിക്കൽ[26] പോലെ, സമഷ്ടി പ്രപഞ്ചമായ വിരാൾ ശരീരത്തിന്റെ അവയവ ഭേദങ്ങളായി ഉദിച്ച വ്യഷ്ടികളായ ജാതിവർണ്ണാശ്രമധർമ്മ നീതിയോടു കൂടിയ ശരീരങ്ങളുടെ താദാത്മ്യസംബന്ധത്താൽ അവിടെയവിടെ ഉദിച്ച ഖണ്ഡങ്ങളായ ശക്തികൊണ്ട് അതാതു സ്ഥലത്ത് അഖണ്ഡശക്തി മറഞ്ഞ്, അതാതു ഉപാധിമയമായി ഭിന്നപ്പെടുകയാൽ ആ വിധ ഭിന്ന ഉപാധികളോടുകൂടിയ അഹന്താപാശങ്ങളിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ആ അഖണ്ഡചൈതന്യം തന്നെ അതാതു ഉപാധികളുടെ ഖണ്ഡശക്തികളാൽ ഖണ്ഡംപോലെ പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും.

ആ ഉപാധികൾ ഖണ്ഡങ്ങളായതുകൊണ്ട് തങ്ങളുടെ ഖണ്ഡശക്തികളാൽ തിരോധാനപ്പെട്ട ആ അഖണ്ഡശക്തി (വല്ലഭം) ആ ജീവന്മാർക്കു തിരോധാനപ്പെട്ട് കിഞ്ചിജ്ഞരെന്നപോലെ ഭവിച്ചതിനും, ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായ ഇന്ദ്രിയങ്ങളിൽ അഭിമാനത്തോടു കൂടിയ അഹന്താപാശചൈതന്യം അതാതു സ്ഥലത്തിൽ (അവിടെയവിടെ) ഖണ്ഡവല്ലഭത്തോടുകൂടിയതായിട്ടിരിക്കിലും സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മ കാരണങ്ങളെയും അതാതവസ്ഥകളെയും സ്വയം അഹന്താ മാത്രമായ ഉപാധിയോടുകൂടിയ ചൈതന്യം വ്യാപിച്ച്, ആ സകല വല്ലഭങ്ങളോടും കൂടിയ അഖണ്ഡശക്തിമത്തായി കാണപ്പെടുന്നതുപോലെ, ഭിന്നഭിന്ന ജീവരാശികളുടെ വ്യഷ്ട്യുപാധികളെ അവയവങ്ങളാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമഷ്ടിപ്രപഞ്ചമായിരിക്കുന്ന വിരാൾ ശരീരത്തെ അഹന്താമാത്രമായ ഉപാധിയോടു കൂടിയ ചൈതന്യം വ്യാപിച്ച് ഞാനെന്ന് പ്രകാശിപ്പതുകൊണ്ട്, ആ അഹന്തയും അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യവും അഖണ്ഡശക്തിയോടു കൂടിയതായി ഭവിച്ച്, ശ്രുതി ചൊല്ലിയ പ്രകാരം ഈ വിധമായ പ്രപഞ്ചം ഇപ്രകാരം ഉദിപ്പതേ സൃഷ്ടിയെന്നും, പ്രളയം വരെ അഴിയാതെ കാക്കപ്പെടുന്നതേ സ്ഥിതിയെന്നും, പറയപ്പെടുന്നു.

ഒരു തടാകത്തിൽ നിറഞ്ഞ ജലം ഉഷ്ണകാലത്തിൽ ശോഷിക്കപ്പെടുന്നതുപോലെ, കല്പാന്തത്തിൽ പ്രപഞ്ചങ്ങളുടെ ചേർപ്പാകുന്ന വിരാൾശരീരവും വാസനാമാത്രശേഷിതമായി അഴിഞ്ഞ് ആ അവ്യക്തത്തിൽ അതുമാത്രമായി ഒടുങ്ങി നില്ക്കേ ആ അവസ്ഥയിൽ അഖണ്ഡമായ വിരാഡഹന്തയിൽ ഖണ്ഡങ്ങളായ ജീവാഹന്തകളും വാസനാമാത്രശേഷിതങ്ങളായി അടങ്ങി ആ വിരാഡഹന്തയും അവ്യ

ക്തത്തിൽ അഭേദമായി ലയിക്കേ അവ്യക്തവും തനതധിഷ്ഠാനബ്രഹ്മ ചൈതന്യത്തിനു വേറായിട്ടു തോന്നാതെ അധിഷ്ഠാന ബ്രഹ്മചൈത ന്യമാത്രമായി മഹാശൂന്യംപോലെ അടവുറ്റിരിക്കും. ആ അവസ്ഥയാ കുന്നു മഹാപ്രളയമെന്നു പറയപ്പെടുന്നത്.

ഈവിധ പ്രളയത്തിൽനിന്നും, മുൻപോലെ അവ്യക്തത്തിൽ നിന്നും (മുതൽ) വ്യക്തമായ പ്രപഞ്ചരൂപ വിരാൾ ശരീരം വരെ ഉദിക്കേ ഖണ്ഡങ്ങളായ ജീവാഹന്തകളും അഖണ്ഡമായ വിരാഡ ഹന്തയും ഉദിച്ചു നില്ക്കയാൽ, ജീവാഹന്തകൾ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളാക യാൽ അതതിൽ ജാഗ്രദവസ്ഥ ഭോഗസമാപ്തിയെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ അഹന്തകളിൽ സ്വപ്നോപഭോഗത്തിനു തക്കവയായ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചങ്ങൾ വാസനകളെത്തന്നെ രൂപങ്ങളാക്കിക്കൊണ്ടു സ്ഫുരിച്ചു നില്ക്കും. അവയെ സ്ഥൂലശരീരാഭിമാനം നീങ്ങിയ ആ ജീവന്മാർ തങ്ങളുടെ അഹന്താസംബന്ധത്താൽ അഹങ്കരിച്ച് ആ ഉപാ ധിമയങ്ങളായി ഭവിച്ചു നില്ക്കും. ആ അവസ്ഥയിൽ ആ വിരാഡഹ ന്തയും ഒവ്വോരു[27] വിരാഡൈശ്വര്യംപോലുള്ള അനേക വിരാഡൈശ്വ ര്യങ്ങളായ ഖണ്ഡജീവോപാധികളാകുന്ന അഹന്തകളുടെ വാസന കളാൽ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായുദിച്ച്, സ്വാപ്നികപ്രപഞ്ചങ്ങളെ വ്യാപിച്ച്, അവയെ സമഷ്ടിസൂക്ഷ്മശരീരമായി കൊണ്ട് പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. അപ്രകാരം തന്നെ ആ ജീവന്മാർ ആ സ്വപ്നഭോഗങ്ങൾ നീങ്ങുമ്പോൾ തങ്ങൾക്കു ആധാരമായ അഖണ്ഡവിരാഡഹന്തയെ തങ്ങൾക്കു ആധാരമായ ഉപാധിയായിട്ടു അറിയാത്തതുകൊണ്ട്, അതിനെയും സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മങ്ങളായ തങ്ങളുടെ ഉപാധികൾ തോന്നാതെ തിരോധാ നപ്പെട്ടതുകൊണ്ട്, അവറ്റെയും അവലംബിയാതെ നിരാധാരമായി ലയിച്ച്, ശൂന്യം പോലുള്ള സുഷുപ്തിയെ വിവേകജ്ഞാനം കൂടാതെ ചേർന്നുപോകും. ആ അവസ്ഥയിൽ അഖണ്ഡ വിരാഡഹന്താചൈ തന്യം തനതുപാധിയായ അഖണ്ഡാഹന്തയ്ക്കു വിഷയങ്ങളാകുന്ന, വ്യഷ്ടിസമഷ്ടികളാകുന്ന, ജീവന്മാരുടെ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മോപാധികൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട്, തന്നിൽ വികസിച്ചു തോന്നുന്ന ജ്ഞാന ജ്ഞേയമാകുന്ന രണ്ടു ശക്തികളെ വിട്ട് ജ്ഞാതൃമാത്രമായി ശേഷിച്ച്, ആ ജീവന്മാരുടെ സുഷുപ്ത്യുപാധികളായ വ്യഷ്ടികാരണ ശരീരങ്ങളെ അഖണ്ഡമായി അഭേദമായി വ്യാപിച്ചു പ്രകാശിക്കും. ഇങ്ങനെ സുഷുപ്തിമാത്രമായി ലയിച്ച ജീവന്മാർ തങ്ങളുടെ കർമ്മങ്ങ

ളാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട ജാഗ്രദ്ഭോഗങ്ങളെ ഭുജിക്കും നിമിത്തം അഹന്ത കളോടുംകൂടി ഉണരുകയാൽ മുമ്പിലെപ്പോലെ വിഷയങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷം ഉദിച്ച്, അവയിൽ ഞാൻ, എന്റേത് എന്ന അഭിമാനവും ജനിച്ച്, ഇവകളുടെ തോന്നലറ്റ മുന്നവസ്ഥയെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടറിഞ്ഞും അവിടെ ഈ വികാരമില്ലാത്ത നിർവികാരമായ തനതു സ്ഫൂർത്തി ജ്ഞാനത്തെ അവലംബിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാതെ തങ്ങളുടെ അധി ഷ്ഠാനസ്ഫൂർത്തികളായ സ്വരൂപപ്രകാശത്തിൽ അറിയായ്മയേയും ആരോപിച്ച അഹന്താസംബന്ധത്താൽ ആ ജീവന്മാർ കിഞ്ചിജ്ഞന്മാ രായി ഭവിക്കും. ആ അവസ്ഥയിൽ അഖണ്ഡാഹന്താപ്രതിബിംബ വിരാൾചൈതന്യം, ഈശന്റെ അനുപ്രവേശസമയത്തിൽ മഹാശൂന്യം പോലുള്ള നിരാകാര അഖണ്ഡ അവ്യക്ത തത്ത്വത്തിൽ അശരീരി യായി അനഹംകാരിയായി അതീന്ദ്രിയനായി സ്വയം പ്രജ്ഞാനഘന നായ സർവ്വ സാക്ഷിയായി പ്രകാശിക്കും. ആ അവ്യക്തതത്ത്വോപാധി യോടുകൂടിയ സർവ്വജ്ഞ ഈശചൈതന്യത്തിന്റെ മഹാവിവേക സംസ്കാരത്തോടും ഈശനാൽ അവ്യക്തത്തിൽ ഉദിപ്പിക്കപ്പെട്ട വിവേകാനുഗ്രഹത്തെ സിദ്ധിച്ചിരിക്കകൊണ്ട് ജീവന്മാരെപ്പോലെ കിഞ്ചി ജ്ഞനായി ഭവിക്കാതെ, ആ ജീവന്മാരെ അവരാൽ അറിയപ്പെടാത്ത ശക്തിയോടു കൂടിയവനായിട്ട് അവരവരുടെ കർമ്മവാസനാപ്രകാരം ഫലദാതാവായി സർവജ്ഞശക്തിയോടുകൂടി പ്രവേശിക്കുന്ന പ്രേര കമായി പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ ആ അഹന്താ ചൈതന്യത്തിനു 'അന്തര്യാമി' എന്നും, ആ ജീവന്മാർക്കു ആ ഉപാധി കളിൻ സംബന്ധത്താൽ 'പ്രാജ്ഞൻ' എന്നും നാമമാകും. അപ്രകാ രംതന്നെ സമഷ്ടിസ്വാപ്നിക സൂക്ഷ്മശരീരവ്യാപകാനുഭൂതിയെ പറ്റി ആ അവസ്ഥയിൽ ആ അഖണ്ഡ അഹന്താപ്രതിബിംബ വിരാൾ ചൈതന്യത്തിന് 'ഹിരണ്യഗർഭൻ' എന്നും, ആ ജീവന്മാർക്കു ആ ഉപാധി സംബന്ധത്താൽ 'തൈജസൻ' എന്നും നാമമാകും. സമഷ്ടി സ്ഥൂലശരീരത്തെ വ്യാപിച്ചതുകൊണ്ട് ആ അവസ്ഥയിൽ ആ വിരാൾ ചൈതന്യത്തിന് 'വിരാട്' എന്നും, ആ ജീവന്മാർക്കു ഉപാധിസംബന്ധ ത്താൽ 'വിശ്വൻ' എന്നും നാമമാകും. ഇപ്രകാരം മൂന്നവസ്ഥ കൾക്കും മുത്തൊഴിലുകൾക്കും ഉള്ളിലായി തോന്നി മറയുന്ന സ്ഥൂലം മുതൽ അവ്യക്തം വരെയുള്ള പ്രപഞ്ചത്തെ അഹന്ത മുത ലായ ഉപാധിസാധനം കൂടാതെ കരതലാമലകംപോലെ സാക്ഷിയായി

നിന്ന് പ്രളയാന്തം അറിയുകയാൽ ആ അവസ്ഥയിൽ അഖണ്ഡ ചൈതന്യത്തിന് സർവജ്ഞ ഈശനെന്നും നാമമാകും.

ഈ വിധമായി ശാസ്ത്രങ്ങളാൽ സങ്കേതിക്കപ്പെട്ട ബ്രഹ്മേശ ജീവജഗത്തെന്ന യാവും[28] നീയാകുന്നു. അതിനെ പറഞ്ഞ വണ്ണം ശോധിച്ച് അഭയബ്രഹ്മപ്രാപ്തി അടഞ്ഞാലും.

(ഇപ്രകാരം കടാക്ഷിക്കേ, ശിഷ്യൻ അപ്രകാരം തന്നെ തന്റെ ചിദേകരസ അപാരമഹിമയെ കണ്ട് മനസ്സു നശിച്ചു നിന്നു.)

മായാലക്ഷണ
നിരൂപണപ്രകരണം

ശിഷ്യൻ: സ്വാമിൻ, അഖണ്ഡമായ വിരാഡഹന്തയും അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ഒരു വിരാൾചൈതന്യവുംതന്നെ ജീവന്മാരുടെ മൂന്നവസ്ഥകൾക്കും ആധാരം എന്നു ബോധിച്ചു. എന്നാൽ പ്രളയാവസ്ഥയിൽ മാത്രം ഈ ജീവന്മാർക്ക് ആധാരമായ ഈ വിരാഡഹന്തയും അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചൈതന്യവും അതിന്നാധാരമായ അവ്യക്തത്തോടുകൂടി അതുമാത്രമായി പരമാത്മവസ്തുവിൽ ഒടുങ്ങി നില്ക്കേ, പ്രപഞ്ചമശേഷവും ആധാരംകൂടാതെ ആധേയങ്ങളായവകളും അതു മാത്രമായി ഒടുങ്ങിനിന്നുവെന്നും, പ്രളയത്തിനു മുൻപെട്ട അവസ്ഥയിൽ ജഗദാധാരമായ അഖണ്ഡവിരാഡഹന്തയും അതിൽ പ്രതിബിംബിച്ച വിരാൾചൈതന്യവും അതിന്നാധാരമായ അവ്യക്തവും ഒടുങ്ങാതിരിക്കെ ഈ ജീവന്മാർ മാത്രം സുഷുപ്തിയാകുന്ന ദൈനന്ദിനപ്രളയത്തെ പ്രാപിച്ചുവെന്നും അരുളിച്ചെയ്തതായി കാണുന്നു. അതെങ്ങനെ ചേരും?

ആചാര്യൻ: ആധാരമായ കാരണം നശിക്കുമ്പോൾ കാര്യവും നശിക്കുന്നതുപോലെ, കാരണം നശിക്കാതിരിക്കേ തന്നെ കാര്യം നശിച്ചുപോകുന്നതും അനുഭവത്തിൽ കണ്ടിരിക്കുന്നു. അതു വിരോധമല്ല. മൃത്ത്, അതിൻ കാര്യമായ ഘടം ഇവയെ നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്.[29]

ശി: ജീവേശഭേദത്തോടുകൂടിയ ജഡാജഡമായ ഈ ജഗത്ത് സങ്കോചവികാസത്തോടുകൂടിയിരിക്കയാൽ കാര്യവസ്തുവാകാം. ഇതിനു കാരണമേത്?

ആചാ: അവ്യക്തമായ മായതന്നെ കാരണമാകും. ആ മായയും ഈശന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സ്വരൂപജ്ഞാനമായും, ജീവദൃഷ്ടിയിൽ അജ്ഞാനമായും ഭവിച്ച് ഇരിക്കും. ആകയാൽ സൃഷ്ടി മുതൽ പ്രളയംവരെയുള്ള സമഷ്ടിജഗത്തിനു കാരണം മായയും ബന്ധം മുതൽ മോക്ഷം വരെയുള്ള ജാഗ്രദാദി ജീവസൃഷ്ടജഗത്തിന്നു കാരണം അജ്ഞാനവും ആകും.

ശി: എന്നാൽ അവ്യക്തമായ ഒരു മായാതത്ത്വം തന്നെ ഈശ ദൃഷ്ടിയിൽ സ്വരൂപജ്ഞാനമായും, ജീവദൃഷ്ടിയിൽ അജ്ഞാന മായും ഭവിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

ആചാ: ഒരു സ്ഥാണു തന്നെ ഒരുവന്റെ നോട്ടത്തിൽ വൃക്ഷ മായും മറ്റൊരുവന്റെ നോട്ടത്തിൽ ചോരനായും കാണപ്പെടുന്നതു പോലെയാകും.

ശി: പ്രപഞ്ചത്തിനു കാരണം ഏതൊന്നാണ് എന്നു ശങ്കിച്ച തിനു മായ എന്നും, ആ മായയാകട്ടെ ഈശജീവന്മാരുടെ ദൃഷ്ടിഭേദ ത്താൽ സ്വരൂപജ്ഞാനമായും അജ്ഞാനമായും ഭവിക്കാമെന്നും അരുളിയപ്രകാരം ബോധിച്ചു. എന്നാൽ ഈശസൃഷ്ടമായും ജീവ സൃഷ്ടമായും രണ്ടു വിധ സൃഷ്ടി പറയപ്പെട്ടതിൽ ഈശന്റെ സൃഷ്ടി മാത്രം ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമായി കാണപ്പെടുന്നു. ജീവസൃഷ്ടി എങ്ങിനെ ചേരും? അവറ്റിൻ ഫലങ്ങളുടെ ഭേദം ഏതവസ്ഥയോട് കൂടിയതായിരിക്കും?

ആചാ: അവ്യക്തം മുതൽ സ്ഥൂലംവരെ ജഡാജഡങ്ങളായി കാണപ്പെടുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം തന്നെയാണ് ഈശസൃഷ്ടമെന്നത്. ഇതു ജീവന്മാരുടെ നിമിത്തം സുഖമായ ഫലത്തെ കൊടുക്കുന്ന താകും. ആത്മാനാത്മവിചാരണ കൂടാതെ അഭിമാനംകൊണ്ട് അവറ്റിൻ ലാഭാലാഭങ്ങളെപ്പറ്റി കാമക്രോധലോഭമോഹമദമാത്സര്യാദികളെ ബഹിർമുഖമായും അന്തർമുഖമായും കല്പിച്ച്– ആ അന്തർമുഖ വാസനയെ സ്വപ്നമെന്നും ബഹിർമുഖവാസനയെ ജാഗ്രത്ത് എന്നും– ഈ രണ്ടു വാസനയും മാറി, തനതധിഷ്ഠാനമാത്രമായിരുന്ന ജ്ഞാനസ്വരൂപാത്മാവിങ്കൽ ബഹിർമുഖമായി വൃത്തി ഉദിക്കുമ്പോൾ വാസനകളുടെ ബീജാകാരമായ തമോവൃത്തി, അവിടെ തന്നാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട ആ തമസ്സ് ജഡമായതുകൊണ്ട് അതിനെയും പിരിച്ചറി യുന്നതിനു ശക്തിയില്ലാതെ, സ്വപ്രകാശമായ ആത്മാവും ജഡമായ

വാസനാബീജരൂപതമസ്സും ഏകവസ്തുവായി കുറിക്കപ്പെട്ടു. ആ ഭ്രാന്തിക്കുറിപ്പിനാൽ അധിഷ്ഠാനമായ തന്നിൽ അറിയായ്മ എന്ന അജ്ഞാനം കല്പിക്കപ്പെട്ട്, അതിന് സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയെന്നും, ഈ അവസ്ഥാഭേദങ്ങളെയും കാമാദികളെയും സൃഷ്ടിച്ച് അവറ്റിൻ ഫലമായി ദുഃഖത്തെത്തന്നെ ജീവൻ അനുഭവിക്കും. അപ്രകാരമേ ശ്രുതിയിൽ രണ്ടു വക സൃഷ്ടിയും പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ശി: ഒരു ജീവൻതന്നെ തന്നാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട അജ്ഞാനം കൊണ്ട് അജ്ഞനായും ആ കല്പനാധിഷ്ഠാനമായ വിജ്ഞനായും ഭവിക്കുമെന്നുള്ളത് എങ്ങനെ ഒക്കും?

ആചാ: ഒരുവൻ തന്നാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സ്വപ്നത്തിൽ അവനെ മറന്ന്, കളവുപോയ വസ്തുക്കളിരിക്കുന്നേടം അറിയാതെ അന്വേഷിക്കുന്നവനായും, അപ്രകാരംതന്നെ തന്റെ സർവ്വജ്ഞശക്തിയാൽ ആ വസ്തുക്കളിരിക്കുന്നേടം അറിഞ്ഞു വരുത്തിക്കൊടുക്കുന്ന യോഗിയായും തീരുന്നതുപോലെയാകും.

ശി: സ്വാമിൻ, അരുളിയപ്രകാരം ബോധിച്ചു. ഇനി ഈ ഈശജീവന്മാരുടെ നോട്ടത്തിൽക്കണ്ട, ജ്ഞാനാജ്ഞാനഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ, ജഗത്കാരണമായയുടെ ലക്ഷണത്തെയും അതിന്റെ കാര്യമായ ജഡാജഡരൂപമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ലക്ഷണത്തെയും അരുളേണമേ!

ആചാ: മായയുടെ ലക്ഷണമാകുന്നത്: അവിവേകദശയിൽ കാണപ്പെടും പ്രപഞ്ചത്തെ കാര്യവസ്തുവായി നിർണ്ണയിച്ചതുകൊണ്ട് അനുമാനത്താൽ ഇതിനു ഒരു കാരണം ഇരിക്കാമെന്ന് നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, അതിനെ അനുസരിച്ചു ശാസ്ത്രപ്രമാണവും അപ്രകാരം നിർണ്ണയിച്ച ആ കാരണത്തെ മായയെന്നു പറയും. അപ്രകാരം രണ്ടു പ്രമാണങ്ങളാലും മായയുണ്ടെന്നു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ സദ്രൂപമായും, അങ്ങിനെതന്നെ ആ നിശ്ചയത്തിൻപ്രകാരം കാരണമായി പ്രകാശിച്ചുവരുന്നതുകൊണ്ടു ചിദ്രൂപമായും, സുഷുപ്തിമൂർച്ഛാദ്യവസരങ്ങളിൽ കാര്യദൃഷ്ടികൂടാതെ കാരണമായയിൽ ലയിക്കുമ്പോൾ ദുഃഖം കാണപ്പെടാത്തതിനാൽ ആനന്ദരൂപമായും ഇരിക്കാം. വിവേകദശയിലോ, ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവങ്ങളാൽ ശോധിക്കുമ്പോൾ ആ മായയുടെ സ്ഥിതി ജഗത്കാരണമായി സിദ്ധിക്കാത്തതിനാൽ അത് അസത്താണ്. അവിടെ അല്ലാത്തതുകൊണ്ട്, അസത്തായതിനാൽ, ഇല്ലാത്തതു പ്രകാശിക്കുകയുമില്ല. ആകയാൽ, പ്രകാശ

മറ്റത് ജഡമാകയാൽ, അതു ജഡവുമാണ്. സുഷുപ്തി, മൂർച്ഛ ഇവകൾ വിടുമ്പോൾ ഞാൻ സുഖമായുറങ്ങി, ഞാൻ ദുഃഖമറിയാതെ മൂർച്ഛിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ള അനുഭവം അഹമർത്ഥത്തെ ചേർന്നതായി കാണപ്പെടുകയാൽ ആ അഹമർത്ഥം ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവങ്ങളാൽ, ചിദ്രൂപാത്മാവായി കാണപ്പെടുകയാൽ, ദുഃഖാന്തഭാവാഭാവവും ആത്മസ്വരൂപവുമായ ആനന്ദവും മായയുടേതാകയില്ല. മേലും അസത്തായും ജഡമായും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടുകിൽ ആ വസ്തു ആനന്ദരൂപമാകുന്നതെങ്ങനെ? നീ അസത്ത്, നീ ജഡൻ എന്ന് അന്നാമങ്ങളെ മുഖത്തിൻ നേരേ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ആ പ്രയോഗത്തെ വലിയ കുറ്റമായിട്ടു ധരിച്ച്, അഹംകാരാദികൾ മുറ്റി, പ്രയോഗിക്കുന്നവൻ, ആ പ്രയോഗത്തിനു പ്രത്യക്ഷമായിട്ടിരിക്കുന്നവൻ, ഈ രണ്ടു പേരും ദുഃഖത്തെത്തന്നെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ആനന്ദമില്ലാത്തത് ദുഃഖരുപമാകയാൽ ദുഃഖമെന്നും ആകാം. ഇങ്ങനെയാകുമ്പോൾ വിവേകാവിവേകദശകളെ പറ്റി, സച്ചിദാനന്ദയായും അനൃതജഡദുഃഖയായും ജഗത്കാരണമായ ആ മായ കാണപ്പെടുകയാൽ സതി എന്നും, അസതി എന്നും, ഈ രണ്ടു സ്വഭാവത്തോടു കൂടിയതെന്നും, നിശ്ചയിക്കപ്പെടത്തക്കതല്ലാത്ത വിലക്ഷണ ലക്ഷണത്തോടുകൂടിയതെന്നും കാണപ്പെടും.[30]

ശി: അവിവേകവിവേകദശകൾ ഹേതുവായിട്ട് അനൃതജഡദുഃഖമാ(നാ)യും സച്ചിദാനന്ദനായും കാണപ്പെടുന്ന ആത്മാവു മാത്രം നിശ്ചയമായിട്ടു സച്ചിദാനന്ദലക്ഷണത്തോടുകൂടിയവനെന്നു പറയപ്പെടുവാനെന്ത്? അവനും ഈ ദോഷം വിടാത്തതായി ഭവിക്കുമല്ലോ?

ആചാ: പാലൂറിപ്പെരുകുന്ന മുലക്കാമ്പിൽ ഒരു ശിശുവിനാൽ പാനംചെയ്യപ്പെടും രക്തത്തിന്റെ രുചികൊണ്ടു പാലിന്റെ രുചിയും അപ്രകാരമാകണമെന്നില്ല. ജഗദുത്പത്തിസ്ഥാനമായും ലയസ്ഥാനമായും ഉള്ള ഒരു വസ്തുവിന്റെ അവസ്ഥയെ നിദാനിക്കുന്നതിലേക്കു വന്ന ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം, ആയത് അധികാരികളുടെ അധികാരഭേദത്തെ അനുസരിച്ചിരുന്നാലും, ഉത്തമാധികാരിയെ സംബന്ധിച്ചു വന്ന യഥാർത്ഥമായ ഉത്തമപ്രമാണവും അതിന്റെ ലക്ഷ്യമായ പരമാർത്ഥവസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവവും ഒരു കാലത്തും ഭേദിക്കയില്ല. സുഷുപ്തി, പ്രളയം ഈ രണ്ടവസ്ഥയേയും ശ്രുതി

യുക്ത്യനുഭവങ്ങളാൽ ശോധന ചെയ്യുന്ന അവസരത്തിൽ അധികാരി ഭേദംകൊണ്ട് വസ്തുനിർണ്ണയം ഭേദിച്ചു കാണപ്പെടുന്നതിനെ പര്യാലോചിച്ചാൽ, ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ വ്യാധികളും അവകൾക്ക് ശരിയായ പലപല ഔഷധങ്ങളും അവയുടെ ഫലങ്ങളും ശാസ്ത്രയുക്തി അനുഭവങ്ങളാൽ ഉണ്ടായാലും ആ വ്യാധികളെ നീക്കുന്ന ആ ഉപായങ്ങൾ, നീക്കുവാൻ കഴിയാത്ത മരണമെന്ന മഹാവ്യാധിയെ മാറ്റുന്നതിന് ഉപായങ്ങളായി ഭവിക്കാത്തതുപോലെയും, ആ മരണമെന്ന വ്യാധി നീങ്ങുന്നതിനുപായമായിട്ട്, ഏറ്റവും മഹാനായ മാർക്കണ്ഡേയൻ എന്ന മുനിക്ക് 'മൃത്യുഞ്ജയൻ' എന്ന പരമശിവനെപ്പോലെയും, മറ്റുള്ള അധികാരികളും ആ അധികാരികളെ ചേർന്നു പ്രമാണങ്ങളും അവറ്റിൻ ഫലങ്ങളും ഉത്തമാധികാരിയും അവനെ സംബന്ധിച്ച പ്രമാണവും തത്ഫലവുമായി പ്രകാശിക്കും. ആകയാൽ സത്ത്, അസത്ത്, സദസത്ത് എന്ന് ലക്ഷണം പറയത്തക്കതല്ലാത്ത വിലക്ഷണത്വം മായയ്ക്കു മാത്രമല്ലാതെ ആത്മാവിനു ചേരുകയില്ല. സത്തെന്നും അസത്തെന്നും സദസത്തെന്നും നിശ്ചയിക്കത്തക്കതല്ലാത്തതു എന്നതു് ആത്മാവിനെ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ ആ ഉപാധിയില്ലാത്ത സ്വയംവസ്തുവെന്നും, ഉപാധിയിനാലാകട്ടെ സ്വയമായാകട്ടെ യാതൊരു സ്വരൂപവുമില്ലാത്തതിനാൽ മായയെ സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ സ്വരൂപമില്ലാത്ത അവസ്തുവെന്നും നിർണ്ണയിക്കപ്പെടും.

ശി: വസ്തുത്വമേ മായയ്ക്കില്ലെങ്കിൽ അതിനെ ജഗത്കാരണമെന്നും, പറയാൻ പാടില്ലാത്ത വിലക്ഷണവസ്തുവെന്നും ശ്രുതിയിൽ എന്തിനായിട്ടു പറയപ്പെട്ടു?

ആചാ: ശ്രുതി എല്ലായിടത്തും അർത്ഥത്തോടുകൂടിയതായിട്ടു തന്നെ കാണപ്പെട്ടിരിക്കേ, അർത്ഥമെന്നതു വസ്തുവാകയാൽ, ആ വചനം മാത്രം എങ്ങിനെ അർത്ഥത്തോടു കൂടാത്തതായിരിക്കാം?

ശി: ഇരിക്കിൽ അതു ശ്രുതിക്കു ദോഷമല്ലയോ?

ആചാ: ആ വചനങ്ങളുടെ അർത്ഥം തന്നെ ഉത്തരവുമാകും. മായാ എന്നാൽ, യാ=യാതൊന്ന്, മാ=ഇല്ലാത്തതോ, സാ= അത് മായയാകും.

ശി: എന്നാൽ ഒരു വിധത്തിലും സ്വരൂപസിദ്ധിയില്ലാത്ത അവസ്തുവെ ജഗത്കാരണമായി പറഞ്ഞത് എന്തുനിമിത്തം?

ആചാ: സ്വരൂപമില്ലാത്ത കാരണംപോലെ കാര്യവും സ്വരൂപമി ല്ലാത്തതാകുന്നു എന്നറിയുന്നതിലേയ്ക്കു തന്നെയാണ്.

ശി: ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കർത്താ, കർമ്മം, ക്രിയ ഇവറ്റാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട വിചിത്രങ്ങളായ ബഹുവിധനാമരൂപങ്ങളോടു കൂടിയ ഇഹപരമെന്ന അണ്ഡപിണ്ഡചരാചരമാകുന്ന ജഗത്ത് കാര ണമായ മായയോടും അവസ്തുവെന്നാകിൽ, വന്ധ്യാപുത്രൻ- വിസ്താരമായാകട്ടെ ചുരുക്കമായാകട്ടെ ശുഭാശുഭങ്ങൾക്കു ആദര വായ ഗുണങ്ങളാൽ വചനിക്കുന്നതിനു വിഷയമായിട്ടു - എപ്രകാരം ഇല്ലയോ അപ്രകാരമേ, ഈ പ്രപഞ്ചവും ശ്രുതിക്കു വിഷയമാകത്ത ക്കതാകയില്ല. വാക്കാലും മനസ്സാലും പ്രാപിച്ചുകൂടാത്തതെന്നുള്ള പ്രമാണത്താൽ പരമാത്മവസ്തുവും ആ ശ്രുതിക്കു വിഷയമാകത്ത ക്കതല്ല. ഇങ്ങനെ രണ്ടും നിർവിഷയപ്പെടുമ്പോൾ ശ്രുതി ഏതിനെ യാണ് വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞത് അതിന് ഉത്തമപ്രമാണമെന്ന് പേരുള്ള തെങ്ങനെ?

ആചാ: പ്രപഞ്ചവും പരമാത്മവസ്തുവും നിർവിഷയമായി രിക്ക ഹേതുവായിട്ടുതന്നെയാണ് ശ്രുതി, വിസ്തരിച്ചു പറയുന്ന തായും ഉത്തമപ്രമാണമായും ഭവിച്ചത്. ശ്രുതി എന്നത് ഉപദേശരൂപ യാകയാൽ ആ ഉപദേശം അതീന്ദ്രിയമായ വസ്തുവിനെത്തന്നെ കുറിക്കുന്നതായിരിക്കും. പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്ന ഘടത്തെ കണ്ടവന്ന് ആ ഘടോപദേശം ലോകത്തു കണ്ടില്ല. അറിയാത്ത അർത്ഥത്തെ അറിയുംവണ്ണം ബോധിപ്പിക്കുന്നതത്രേ ഉപദേശത്തിനുള്ള മാഹാത്മ്യം. ആ ഉപദേശത്താൽ വ്യവഹാരദശയിൽ അതീന്ദ്രിയങ്ങ ളായ പുണ്യപാപങ്ങളും, അവറ്റിൻ ഫലങ്ങളും, പരമാർത്ഥദശയിൽ സച്ചിദാനന്ദമായ പരമാത്മാവും, ഉപദേശിക്കപ്പെടും.

ശി: എന്നാൽ വ്യവഹാരപരമാർത്ഥഭേദങ്ങളാൽ ഉപദേശിക്ക പ്പെടുന്ന അർത്ഥങ്ങൾ രണ്ടു വകയായിരിക്കയാൽ അവ പ്രപഞ്ചവും പരമാത്മാവും ആയിരിക്കാം. പുണ്യപാപസംബന്ധം ജഗത്തിനു ചേര ത്തക്കതായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഇങ്ങനെ ശ്രുതിയിൽത്തന്നെ പുണ്യപാ പങ്ങളെ മുന്നിട്ട് പ്രപഞ്ചം ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കേ അതിനെ അവ സ്തുവെന്നു എങ്ങിനെ പറയാം? മേലും പരമാത്മാവു വാങ്മനസ്സു കൾക്ക് വിഷയമായിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമറ്റതാകുമല്ലോ?

വിഷയപ്രയോജനങ്ങൾ വിട്ടുനീങ്ങിയിടത്ത് ശാസ്ത്രപ്രവൃത്തി എങ്ങിനെ ചേരും?

ആചാ: വ്യവഹാരം എന്നത് ശാസ്ത്രപ്രമാണപ്പടി കല്പിക്കപ്പെട്ട്, സ്വപ്നത്തിൽ ഒരു രാജകുമാരന് ആ അവസ്ഥയിൽ രാജനീതി ചെയ്യുന്നതിനു ഉപകാരമായി അവനറിയാൻ പാടില്ലാത്ത നീതികളെ അവന്റെ മനോരാജിയെ അനുസരിച്ച് ഉപദേശിപ്പതു പോലെ, ഭ്രാന്തിയാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട വ്യവഹാരമെന്ന പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഇഹപരങ്ങളെ പരിപാലനം ചെയ്യാൻ ഇച്ഛിച്ച അവന്റെ ഇച്ഛയെ അനുസരിച്ച് ഉപദേശിച്ചതാകും.

ശി: ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രമാണജ്ഞാനമെന്നും ഭ്രാന്തിജ്ഞാനമെന്നും രണ്ടു വകയായി ചൊല്ലപ്പെട്ടു. അവയിൽ ഘടജ്ഞാനം പ്രമാണജ്ഞാനമെന്നും, ശുക്തിരജതജ്ഞാനം ഭ്രാന്തിജ്ഞാനമെന്നും, ഘടത്വത്തെ പ്രകാരമായവച്ഛേദമുടയ ഘടത്തിൽ[31] ആ ഘടത്വത്തെത്തന്നെ പ്രകാരമായുടയ ആ ഘടത്തിന്റെ ജ്ഞാനം പ്രമാണജ്ഞാനലക്ഷണമെന്നും, രജതത്തെ പ്രകാരമായുടയതായില്ലാത്ത അതിന്റെ ഭാവത്തെ ഉടയ ശുക്തിയിൽ രജതത്ത്വത്തെ പ്രകാരമായുടയ രജതജ്ഞാനം ഭ്രാന്തിജ്ഞാനലക്ഷണമെന്നും കാണപ്പെടുന്നു. അതിനിതു വിരോധപ്പെടുമല്ലോ?

ആചാ: വിരോധപ്പെടുകയില്ല. ആ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ പ്രമാണങ്ങളുടെ ലക്ഷണം മാറിക്കൂടാ എന്നല്ലാതെ ആ പ്രമാണങ്ങളാൽ കുറിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കൾ ഭേദിച്ചിരുന്നുകൂടാ എന്നില്ല. പ്രമാണങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ അവറ്റിൻ വിഷയങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ ഭേദിക്കപ്പെടാതിരുന്നാലും പ്രമാണങ്ങളുടെ വിവേകദശയിൽ ആ വസ്തുക്കൾ ഭേദിക്കപ്പെട്ടാൽ അതു പ്രമാണങ്ങളിൻ കുറ്റമാകയില്ല. മൃത്ഘടം[32] എന്ന സ്ഥലത്ത് മൃത് എന്നും ഘടം എന്നും രണ്ടു പേരുകളുണ്ടാകും. അവയിൽ ഘടം എന്ന ജ്ഞാനം പ്രമാണജ്ഞാനമായിരുന്നാലും ആ ഘടത്തെ മൃത്തായിട്ടു- വിവേകിച്ചറിയുമ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞ ഘടജ്ഞാനം ഭ്രാന്തിജ്ഞാനം തന്നെയാകും. അതെങ്ങിനെയെന്നാൽ, ഏതെങ്കിലും ഒരു പേരുള്ളതായിട്ട് പ്രമാണജ്ഞാനത്തിനു വിഷയപ്പെടണമെന്നുവരുകിൽ ആ പൊരുൾ സ്വരൂപലക്ഷണത്തോടു

കൂടിയതായിരിക്കണം. മൃത്തിൻസ്വരൂപത്തിന്ന് അന്യമായി ഘടത്തിന് സ്വരൂപം കാണപ്പെടാത്തതിനാൽത്തന്നെയാണ്. അപ്രകാരമേ ഇത് ഘടം എന്നതിൽ ഇദന്തയെ[33] പ്രകാരമായുടയ ഇത് എന്ന ഒരർത്ഥത്തേയും ഘടത്വത്തെ പ്രകാരമായുടയ ഘടമെന്ന ഒരർത്ഥത്തെയും പകുത്തു നോക്കിയാൽ ഘടത്വത്തെ പ്രകാരമായുടയതായില്ലാത്ത ഘടത്വാഭാവത്തെ ഉടയ ഇതെന്ന ജ്ഞാനത്തിൽ ഘടത്വത്തെ പ്രകാരമുടയ ഘടമെന്ന ജ്ഞാനം പ്രമാണജ്ഞാനത്തിന്റെ ലക്ഷണമാകയില്ല. അപ്രകാരമേ ജഡാജഡമായ ഏതു പ്രപഞ്ച വ്യവഹാരജ്ഞാനവും ഇതെന്ന ജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു തന്നെ കാണപ്പെടുകയാൽ വ്യവഹാരജ്ഞാനമശേഷവും ഭ്രാന്തിജ്ഞാനം തന്നെയാകും. ആയാലും, ആ അവസ്ഥയിൽ സാമാന്യാധികാരികൾക്കു വ്യവഹാരോപയോഗമായി അവരുടെ വിവേകത്തെ അനുസരിച്ച് ആ ജ്ഞാനം പ്രമാണജ്ഞാനമെന്നു പറയപ്പെടും. പരമാത്മാ വാങ്മനസ്സുകൾക്കു എത്താത്തതുകൊണ്ട് വിഷയപ്രയോജനങ്ങളില്ലാത്തതായി ശ്രുതി എങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കാമെന്നതു ശരിയെന്നാലും, ജഡാജഡങ്ങളായ ഈ പ്രപഞ്ചംപോലെ വിഷയമില്ലെങ്കിലും ഈ പ്രപഞ്ചങ്ങളെല്ലാം ദൃശ്യമായിട്ടുതന്നെ ഏവന്നു വിഷയമാകുന്നുവോ അവനീ പ്രപഞ്ചത്തിനു വിഷയമാകയില്ല എന്നു മാത്രമല്ലാതെ അവൻ സ്വപ്രകാശനായതുകൊണ്ട് വിഷയ വിഷയീഭാവമില്ലാത്ത തനിക്കു താൻ അപ്രകാരം തന്നെ വിഷയമായിരിക്കും. ശ്രുതികളുടെ ഉപാധികളെ നീക്കി അവനെ കരതലാമലകം പോലെ അധികാരിക്കു താനായി പ്രകാശിപ്പിക്കയാലും, ആ വിധം താനായ ആത്മലാഭത്തെക്കൂടാതെ മറ്റൊന്നും പ്രയോജനമെന്നു ലാഭമായിട്ടു ഇല്ലാത്തതിനാലും, താൻതന്നെ തനിക്കു പ്രയോജനമായിരിക്കകൊണ്ട് അപ്രകാരമേ ശ്രുതിയും ആത്മലാഭത്തെ പെരുമയോടുകൂടിയതായി ചൊല്ലുകയാലും, വിഷയപ്രയോജനങ്ങളും ഉണ്ട്. ശ്രുതിയുടെ പ്രവൃത്തി ചേരുകയും ചെയ്യും.

(ശിഷ്യൻ സ്വയംസിദ്ധമായി ആനന്ദനിധിയായി സദോദിതാർക്കനായ[34] നിന്നു തന്നെ അറിയാതെ ഉഴലുന്ന ജീവന്മാരെ മായയെന്നറിഞ്ഞ്, തന്നെത്താനെന്നു ദർശിപ്പിക്കുന്ന കേവലം വസ്തുതന്ത്രമായ വേദമഹിമാവെ ആരറിയുന്നു, ആരോതുന്നു എന്നു ആനന്ദനടനം ചെയ്ത് മായാവിലക്ഷണസ്വരൂപിയായി പ്രകാശിച്ചു.)

സദനുഭവ
നിരൂപണ പ്രകരണം

ശിഷ്യൻ: പരമാത്മാവു ഒരുവൻ തന്നെ സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപൻ; ജഡാജഡങ്ങളായി കാണപ്പെട്ട കാര്യകാരണരൂപമായ പ്രപഞ്ചം മിഥ്യ; പ്രപഞ്ചത്തെ ശ്രുതി പ്രതിപാദിക്കയെന്നുള്ളതു അതിന്റെ മുഖ്യ അഭിപ്രായമല്ല; പ്രപഞ്ചാതീത പരമാത്മാവിനെ പ്രതിപാദിക്കലാകുന്നു അതിന്റെ മുഖ്യതാൽപര്യം എന്നരുളിയ പ്രകാരം ബോധിച്ചു. എങ്കിലും ഭ്രാന്തിജ്ഞാനത്തിനു വിഷയമായ പ്രപഞ്ചത്തെ സ്ഥൂലം മുതൽ അവ്യക്തംവരെ മിഥ്യയാകുന്നു എന്നുള്ള അനുഭൂതിയും, ശ്രുതി ചൊല്ലിയപ്രകാരം വിഷയവിഷയീഭേദം കൂടാതെ സ്ഥിതിയിൽ പരമാത്മാവു വിഷയമാകുന്ന അനുഭൂതിയും അരുളേണമേ!

ആചാര്യൻ: ലോകത്തിൽ ഘടമിരിക്കുന്നു, പടമിരിക്കുന്നു, മഠമിരിക്കുന്നു, എന്നിങ്ങനെ കാണപ്പെടുന്ന അനുഭവത്തെ ശോധിച്ചാൽ അനുഭൂതിയുണ്ടാകും. ഘടമെന്നത് കംബുഗ്രീവാദിമത്തായുള്ള[35] വികാരവസ്തുവാകും. അപ്രകാരംതന്നെ പടം എന്നതു ഓതപ്രോതമായ[36] തന്തുവിന്റെ വികാരത്തോടുകൂടിയ വികാരിവസ്തുവാകും. അപ്രകാരംതന്നെ പടം എന്നതു ഓതപ്രോതമായ തന്തുവിന്റെ വികാരത്തോടുകൂടിയ വികാരവസ്തുവാകും. ഇങ്ങനെയായാൽ പരസ്പരഭിന്നങ്ങളായ വിരുദ്ധവസ്തുക്കളിൽ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം സത്തു കാണപ്പെടുകയാൽ, അതു ഇവറ്റിനു ഭിന്നമോ അഭിന്നമോ? ഭിന്നമെന്നു വരുകിൽ ആ സത്തിനെ അവയിൽനിന്നു നീക്കി കാണുകിൽ അവ ഇല്ലാത്തവയാകും. അഭിന്നമെങ്കിൽ, സത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമാകാത്തതുകൊണ്ടു അവ നാമരൂപങ്ങളോടുകൂടിയ വികാരികളാകയില്ല. ഉഭയരൂപമോ സിദ്ധിക്കയില്ല. അപ്രകാരം തന്നെ പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു ഘടം ഇരിക്കുന്നതായിട്ടു അനുഭവിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ആ ഘടം വികാരിവസ്തുവായിരുന്നാലും, കലർന്നു കിടക്കുന്ന കടുകുജീരകങ്ങളെ പിരിച്ചു കാണുന്നതുപോലെ, അതിൽ സത്തിനെ പിരിച്ചു കാണണം. സത്ത് എവിടേയും സദ്രൂപമായി വേർപെടാത്തതുകൊണ്ടു വികാരികളായ അവകൾ തന്നെ ഭിന്നങ്ങളായി ഭവിക്കും. അവ വികാരികളാകയാൽ അവറ്റിന്നു ഭിന്നമായ ഈ സത്തു നിർവികാരിയാകത്തക്കതാകും. അതിന്റെ ധർമ്മവും നിർവികാരമാകും. പ്രത്യക്ഷാനുഭൂതിരൂ

പമായ ഘടത്തെ അനുഭവിക്കുമ്പോൾ അത് സത്സ്വഭാവത്തോടുകൂടി യതാകണമെങ്കിൽ, നീക്കം കൂടാതെ എല്ലായിടത്തും നിർവികാരമായ സത്സ്വഭാവം ഇരുന്ന് അനുഭവിക്കപ്പെടേണ്ടതാണ്. അങ്ങനെ അനുഭവിക്കപ്പെടുകിൽ, ഒരിരുമ്പുദണ്ഡു പൃഥ്വിയിൽ കോർത്തിരിക്കേ അതിനെ എടുത്തേച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആ ദണ്ഡു ഇരുന്ന സ്ഥലം മുഴുവൻ പൃഥ്വി ഇരിക്കാത്തതുപോലെ, നിർവികാരമായ സത്ത് വ്യാപിച്ചിരുന്ന ഘടം മുഴുവനിലും വികാരത്തോടുകൂടിയ ഘടത്തിന്റെ ഭാവം കാണപ്പെടുകയില്ല. അപ്രകാരം കാണപ്പെടാതെ ഘടവികാരം മാറിയാൽ വികാരത്തെ കൂടാതെ ഘടത്തിനു രൂപം വേറില്ലാത്തതിനാൽ ആ രൂപം കൂടാതെ, ഘടമില്ലാതെ, വിട്ടു പോകും. ഇപ്രകാരം നീങ്ങിയാൽ മുമ്പ് ഘടമിരുന്ന എല്ലാ സ്ഥലത്തും അതിന്റെ അഭാവം ഉള്ളതായി ഭവിക്കും. ആ അസത്തായ അഭാവവും അഭാവമായ ഒരു വസ്തുവായിരിക്കേണമെങ്കിൽ അതിങ്കലും മുൻനിരൂപിച്ച പ്രകാരം ആ അവസ്ഥയിൽ ഈ സത്ത് അവശ്യം അനുഭവപ്പെടേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെയാകുമ്പോൾ, പ്രകാശത്തിൽ ഇരുൾ സിദ്ധിക്കാത്തതുപോലെ, സത്തിൽ ഒരിക്കലും അസത്ത് സിദ്ധിക്കയില്ല. ഇപ്രകാരം ഘടത്തേയും ഘടാഭാവത്തെയും ഭാവാഭാവാഹംകാരമില്ലാത്ത നിർവികാരമായ സത്ത് ബാധിക്കപ്പെടാത്ത വസ്തുവാകയാൽ അതിനെ നിർവികാരമായിട്ടു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന പ്രകാരം അനുഭവത്തിൽ കണ്ട്, ആ അനുഭവബലത്താൽ ഘടം, ഘടാഭാവം ഈ രണ്ടിനെയും സന്മാത്രമായനുഭവിച്ചാലും.

(അപ്രകാരമേ ശിഷ്യനും, പ്രത്യക്ഷമായി കാണപ്പെട്ട കുടത്തിൽ കുടത്തിനു ഭിന്നമായ ആ സത്തിനെ നിരാകാരമായി കണ്ട്, കുടത്തിലും, അതിന്നു ഒരു മാറു ദൂരത്തിലുള്ള പടത്തിലും, ആ രണ്ടിന്റെയും അന്തരാളത്തിലും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആ സത്തിന്റെ ഇരിപ്പിനെ അറിഞ്ഞ്, ഘടം, പടം ഇതു രണ്ടും പ്രതിയോഗിയായി ഗ്രഹിക്കപ്പെടാത്ത കാലത്തു ആ രണ്ടിന്റെയും വികാരമായ ഭാവത്വമാകട്ടെ, അഭാവത്വമാകട്ടെ, അവറ്റിൻ ധാരാളം അന്തരാളമാകട്ടെ, നോക്കപ്പെടാതെ തന്മാത്രമായി എങ്ങിനെ അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നോ അപ്രകാരമേ, ഘടത്തെയും ഘടാഭാവത്തെയും അവറ്റിൻ സന്മാത്രമായ അനുഭവത്തിനു വേറായിട്ടില്ലാതെ അനുഭവിച്ച്, ജലപാനത്തിനുപോലും ആദരവില്ലാത്ത ഒരു ദരിദ്രൻ താനിരിക്കുന്നേടത്ത് മഹാമേരു നവനിധി

ായിട്ടു വന്നേച്ചാൽ അവന് എത്ര ആനന്ദമുദിക്കുമോ അത്രത്തോളം ആനന്ദം അനുഭവിച്ച്, സത്തിനെക്കുറിച്ച് അല്പംപോലും അറിവില്ലാതെ അസത്തിൻമയമാകുന്ന വിഷയമാകുന്ന ദാരിദ്ര്യം നീങ്ങി സത്താകുന്ന മഹാസമ്പത്തെ പ്രാപിച്ച്, സുഖവാരിധിയിൽ മുങ്ങി, മറുപടിയും വിജ്ഞാപിക്കുന്നു:)

ശി: കരുണാരൂപമായ ഉപദേശ വിശേഷത്താൽ പരമനാസ്തികനായ അടിയനും ആസ്തികനായി ഭവിച്ചു. ഈ അനുഭവംകൊണ്ട് ജഡാജഡമായ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ നോക്കുമ്പോൾ കർപ്പൂരമലയിൽ തീപിടിച്ചതുപോലെ സന്മയാനുഭൂതി ഹേതുവായിട്ട്, പാഞ്ചഭൗതികം, പഞ്ചഭൂതം, പഞ്ചവിഷയം, എന്നിവകളാകുന്ന സ്ഥൂലപ്രപഞ്ചം, ദശേന്ദ്രിയം, ദശവായു, മനസ്സ്, ബുദ്ധി, അഹങ്കാരം, ചിത്തം, അന്തഃകരണം, അജ്ഞാനം, മായ എന്നിവകളാകുന്ന സൂക്ഷ്മപ്രപഞ്ചം, എന്നീ ജഡമായ അശേഷവും ഭാവാഭാവവികാരരഹിതനിർവികാരസദനുഭൂതി മാത്രമായി അനുഭവിക്കപ്പെട്ട, ജീവേശഭേദങ്ങൾക്ക് അവസരമില്ലാത്ത, ത്രിവിധപരിച്ഛേദശൂന്യ[37] സന്മാത്രമായി തെളിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഇന്ന ശബ്ദത്താൽ ഇന്ന അർത്ഥം ബോധിക്കപ്പെടും എന്നുള്ള ശബ്ദശക്തി ഈശ്വരനാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയും, അപ്രകാരംതന്നെ പൃഥ്വി ഗന്ധവതി (പൃഥ്വി എന്നതു ഗന്ധഗുണമുള്ളത്), രൂപം ചക്ഷുസ്സിനാൽ മാത്രം കുറിക്കത്തക്ക പൊരുളുകളുടെ ലക്ഷണവും, അതിവ്യാപ്തി, അവ്യാപ്തി അസംഭവം[38] എന്ന മൂന്നു ദോഷങ്ങൾ കൂടാതെയിരിക്കേണമെന്ന്, അവയുടെ ലക്ഷണവും ശാസ്ത്രങ്ങളാൽ നിരൂപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കയും ആകിൽ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങളുടെ അർത്ഥമായ ഭിന്നവസ്തുക്കൾ തങ്ങളെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദശക്തിയോടുമാർപ്പെട്ടു[39] നിന്നു ഏകാർത്ഥമായി പ്രകാശിക്കുന്ന സത്താമാത്രയായി അവകൾ ബാധിക്കപ്പെടുന്നതു പ്രമാണവിരോധം അല്ലയോ?

ആചാ: കുഞ്ഞേ, നീ ശങ്കിച്ചതു ശരി തന്നെ. എന്നാൽ പ്രമാണമെന്നതു ശാസ്ത്രമാകും. ആ ശാസ്ത്രവും ശബ്ദരൂപമായിരിക്കും. ആ ശബ്ദവും നാദബ്രഹ്മമെന്നു വ്യവഹരിക്കപ്പെടും. അപ്രകാരമുള്ള നാദബ്രഹ്മമെന്ന തത്ത്വമാകട്ടെ പരാ, പശ്യന്തി, മദ്ധ്യമാ, വൈഖരി എന്നിങ്ങനെ നാലു[40] പിരിവോടുകൂടിയിരിക്കും. അവയിൽ പരാ എന്നതു ജ്ഞാനികളാലും, പശ്യന്തി കേവലം യോഗികളാലും, മദ്ധ്യമ ധ്യാനശക്തിയോടുകൂടിയ ഉപാസകരാലും, വൈഖരി വേദശാസ്ത്ര

ജ്ഞന്മാരാലും പണ്ഡിതന്മാരാലും അനുഭവിക്കത്തക്കത്. ഇവയിൽ മൂന്നു ഭാഗവും ആന്തർമുഖമായും വൈഖരിയെന്ന ഒരു ഭാഗം ബഹിർമുഖമായും ഇരിക്കും. ആ വൈഖരിയായതു ബഹുവിധ വേദശാസ്ത്രഭാഷാവിശേഷങ്ങളായി വികസിച്ചിരിക്കും. അപ്രകാരം വികസിച്ചിരിക്കുന്ന ആ വൈഖരി സ്വയം ഏകാക്ഷരമായിരിക്കും. ഉപാധിസംബന്ധങ്ങളാൽ ഏകമായും മൂന്നായും പതിനാറായും അൻപതായും അക്ഷരങ്ങളെ വർണ്ണങ്ങളെന്നു പറയും.[41] ഈ അൻപതു വർണ്ണങ്ങളിലും അവർണ്ണം കവർണ്ണം ലവർണ്ണം എന്നിങ്ങനെ വർണ്ണസത്ത ഏകമായി കാണപ്പെടുകയാൽ ആ ഏകമായ വർണ്ണസത്ത ദന്ത താലു ഓഷ്ഠാദി സ്ഥലഭേദങ്ങളിൽ ഇച്ഛയാൽ ചലിക്കപ്പെടുന്ന ക്രിയാശക്തി സംബന്ധത്താൽ, ശർക്കര, പുളി, വല്ണം, ഏലം ഇത്യാദി സംബന്ധങ്ങളാൽ നിർഗന്ധമായും ഏകരസമായും ഉള്ള ജലം ബഹുരസഗന്ധഭേദങ്ങളോടുകൂടി കാണപ്പെടുന്നതു പോലെ, അൻപതു ഭേദത്തോടുകൂടിയതായി കാണപ്പെടും. അപ്രകാരം തന്നെ, വ്യവഹാരത്തിനായിട്ടു പദം, വാക്യം എന്നിങ്ങനെ സങ്കേതിക്കപ്പെടും. ഈ വക സങ്കേതവും ഈശന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടതു തന്നെയാണ്. അപ്രകാരം ഈശന്റെ ഇച്ഛാശക്തിയോടുകൂടിയ വൈഖരീരൂപ ശാസ്ത്രപ്രമാണമായത് പ്രബലം. സാമാന്യം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു പിരിവായിട്ട് പറയപ്പെടും. പ്രബലവാക്യങ്ങൾ അവറ്റാൽ ബാധിക്കപ്പെടുകയില്ല. സാമാന്യവാക്യങ്ങൾ ബാധിക്കപ്പെടുമെന്നതുകൊണ്ട് അവയെ വചിക്കുന്ന ശാസ്ത്രം പ്രമാണമാകയില്ല. ഇങ്ങനെ ശാസ്ത്രത്തിൽത്തന്നെ പ്രബലമായ ഏകദേശവാക്യങ്ങളാൽ സാമാന്യമായ ഏകദേശവാക്യങ്ങൾ ബാധിക്കപ്പെടാമെങ്കിൽ ആ ന്യായംകൊണ്ട് ഉപാധി സംബന്ധങ്ങളാൽ നാനാഭേദത്തോടുകൂടിയവയായി കാണപ്പെടുന്ന വർണ്ണഭേദങ്ങളും, തൽസംബന്ധവ്യത്യാസങ്ങളാൽ പദം, വാക്യം എന്നുള്ള ഭേദങ്ങളും അവയുടെ നിരൂപണഭേദങ്ങളാൽ ശാസ്ത്രഭേദങ്ങളും അവയാൽ കുറിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുഭേദങ്ങളും, പ്രബലം, സാമാന്യം എന്ന രണ്ടു പിരിവോടുകൂടിയതായിട്ട്, അവയിൽ പ്രബലം എന്ന ഒരു പിരിവാൽ സാമാന്യം എന്ന ഒരു പിരിവു ബാധിക്കപ്പെടും. കാലത്രയത്തിലും ബാധിക്കപ്പെടാതെ ഉപാധി സഹായരഹിതമായി സ്വയം സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്ന വസ്തു പ്രബലമെന്നാകും. അതിനെ സംബന്ധിച്ച ശാസ്ത്രം,

ആ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയ വാക്യങ്ങൾ, അവയുടെ അഭിപ്രായമായ അർത്ഥങ്ങൾ, ഇവകളും പ്രബലമെന്നാകും. മറ്റെല്ലാം സാമാന്യമെന്നാകും. എന്തെന്നാൽ, സ്വയം സിദ്ധിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത കാരണം.

ഇപ്രകാരമാകുമ്പോൾ, പ്രബലമായും സാമാന്യമായും പ്രമാണവാക്യങ്ങൾ, വർണ്ണസംയോഗവിശേഷമായിട്ടു വന്ന വസ്തുക്കളെ പ്രമാണിച്ചു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, നിർവികാരമായ നാദബ്രഹ്മമെന്ന വർണ്ണസത്ത ഉപാധികളുടെ ക്രിയാഭേദങ്ങളാൽ അകാരാദി ഭേദങ്ങളായിട്ട് വികാരപ്പെടുമ്പോൾ, അവയെ നിർവികാരമായി വ്യാപിച്ച വർണ്ണസത്ത അവകളെ അതാതു വർണ്ണങ്ങളായി ഭവിപ്പിച്ചു. ആ ഉപാധികളിൻ ക്രിയ വേർപെടുമ്പോൾ ആ വർണ്ണസത്ത മാത്രമായി ശേഷിച്ചിരിക്കും. വർണ്ണസത്ത എന്നതു ജ്ഞാനത്തിന്റെ സ്ഫൂർത്തിക്കു വർണ്ണങ്ങളായിരിക്കും. വർണ്ണങ്ങളിൽ, ഏകമായ ആ വർണ്ണസത്തയെ പകുത്തു കാണുന്ന വിവരം എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ഉപാധികളുടെ ക്രിയാസംബന്ധത്താൽ നാദം അതിസൂക്ഷ്മമായിട്ടു ധ്വനിച്ച് ആ ക്രിയാഭേദത്താൽ ആ ധ്വനികളിൽ മാത്രയുടെ ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി, ആ നാദത്തോടു അഭേദമായി കലർന്ന് ഏകാകാരമായി, അകാരാദി വർണ്ണങ്ങളായി, കാണുമാറു സിദ്ധിക്കും. ആ ക്രിയാവികാരങ്ങളായ മാത്രകൾ ആ സംബന്ധം നീങ്ങുമ്പോൾ ആ നാദവും തനതു നാദമായ വർണ്ണത്തിന്റെ സത്താമാത്രമായി നീങ്ങി നില്ക്കും. ഇപ്രകാരം സകല ശാസ്ത്രങ്ങളുമായി പ്രകാശിക്കുന്ന വാക്യഭേദങ്ങളോടുകൂടിയ അമ്പതു വർണ്ണങ്ങളേയും ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ അവകളെയും, ഓരോരോ വർണ്ണങ്ങളിലുമുള്ള മാത്രകളെയും നിദാനിച്ച് ഓരോരോ വർണ്ണങ്ങളിൽ ഓരോരോ മാത്ര കൂട്ടുകയും കുറയ്ക്കുകയും ആ അവസ്ഥയിൽ ആ വർണ്ണങ്ങൾ മാത്രയുടെ കൂടുതൽ കുറവ് ഹേതുവായിട്ട് ഉണ്ടായ വർണ്ണങ്ങളുടെ ഉല്പത്തിലയ(ത്വ) സ്വഭാവത്തെയും കണ്ട് അപ്രകാരം ഉത്ഭവിച്ചതായും നശിച്ചതായും ഉള്ള മാത്രാഭേദങ്ങളോടു കൂടിയ അതാതു വർണ്ണം ഇരിക്കുന്ന സ്വഭാവം പോലെ ആ വർണ്ണത്തിന്റെ സത്തിനെ ആലോചിച്ചനുഭവിക്കിൽ, ഘടമായിരിക്കുന്ന സത്തു മൃത്തിന്റേതുപോലെയും പടമായിരിക്കുന്ന സത്തു തന്തുവിന്റേതുപോലെയും, അകാരാദി വർണ്ണങ്ങളായുത്ഭവിച്ച മാത്രകളുടെ സത്തു നിർവികാരമായ നാദമാത്രത്തിന്റെ

സത്തായിട്ടു പ്രകാശിക്കും. ഒരിക്കലും പ്രകാശിച്ചിരുളാകാത്തതു പോലെ, ആ സത്തു ഒരിക്കലും അസത്താകയില്ല. ഇപ്രകാരമാകിൽ ഈ നാദതത്ത്വം അകാരാദി വർണ്ണങ്ങളായി ഭവിക്കുമ്പോൾ മാത്രക ളുടെ സംബന്ധത്തോടുകൂടിയതായും, നാദമാത്രമായി ഭവിക്കു മ്പോൾ മാത്രകളുടെ സംബന്ധം വിട്ടതായും ഭവിച്ചതിൽ ആ നാദം അമാത്രയായും സമാത്രയായും മാത്രകളുടെ ഉപാധിയായ ക്രിയാശ ക്തിയുടെ സംയോഗവിയോഗങ്ങളാൽ ഭവിച്ചു നില്ക്കും എന്നല്ലാതെ തനതു സ്വാഭാവികമായങ്ങിനെ ഇരിക്കയില്ല. ആ ക്രിയാശക്തിയുടെ സംയോഗം മാത്രയെന്ന ഉദയവും, അതിന്റെ വിയോഗം അമാത്ര യെന്ന ഉദയവും ആകും. മാത്രയായും അമാത്രയായും ഉദിക്കുന്ന തിനു കാരണമായി നിന്ന സംയോഗവിയോഗങ്ങളെ ആ ക്രിയാശക്തി വിട്ടുനീങ്ങി നാദമാത്രമായി സ്ഫുരിക്കും സ്ഥലത്തിൽ, ആ ശക്തി മാത്രമായിട്ട് പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ ആ നാദതത്ത്വം മാത്രം പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. അതു പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ തന്നിൽ മാത്രകളുടെ സ്വഭാവമാ കട്ടെ, അമാത്രകളുടെ സ്വഭാവമാകട്ടെ, അവകളുടെ വികാരങ്ങളായ അമ്പതു വർണ്ണങ്ങളിൻ സ്വഭാവമാകട്ടെ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവ യാൽ ഉണ്ടായ ഭേദത്തോടു കൂടിയ വിഷയജ്ഞാന സ്ഫൂർത്തിയി ല്ലാതെ നിർവിഷയമായ ജ്ഞാനമാത്രസ്ഫൂർത്തിയെ കൊടുക്കും.

അപ്രകാരമുള്ള നാദം തനതുപാധിയായ മുൻപറഞ്ഞ ക്രിയാ ശക്തി, ഇച്ഛാശക്തി, ഇവയുടെ സംബന്ധംകൊണ്ട് ഉദിച്ചസ്തമിക്ക യാൽ, ഇച്ഛാശക്തി വിഷയ ജ്ഞാനസ്ഫൂർത്തിയെ മുന്നിട്ടു ഉദിക്ക യാൽ അതിവിടെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ, ആ ഇച്ഛാശക്തി നാദത്തിനു ആധാ രമായ ക്രിയാശക്തിയെ വിട്ടുനില്ക്കും. ആ ക്രിയാശക്തി ആ നാദ ത്തിന്റെ സ്ഫൂർത്തിക്ക് ആദരവായ ഉപാധിസ്ഥലത്തെ വിട്ടുപോകും. ആ അവസ്ഥയിൽ ആ നാദം സ്ഥിതിത്വത്തോടുകൂടിയതായി വ്യവഹ രിക്കപ്പെടുകയാൽ ഇരുന്നതുതന്നെ ഇരിക്കുന്നതായി ഭവിക്കണം. ആകയാൽ നാദമാത്രമായി ഭവിച്ച ആ വർണ്ണത്തെ നിദാനത്തോടു അനുഭവിച്ച്, അതിന്റെ സത്തിനെ പിരിച്ചറിഞ്ഞ്, ആ സത്ത് നിർവികാര മാകയാൽ ആ സത്തിനാൽ വികാരമായ ക്രിയാശക്തിയുടെ സംബ ന്ധത്താൽ ഭവിച്ച ഉപാധിമയമായ നാദാംശത്തെയും വ്യാപിച്ചിരുന്ന സ്ഥിതിപോലെ കാണുകിൽ നാദം സ്ഫൂർത്തിച്ചിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ

ഉപാധ്യംശങ്ങൾ വിട്ട് നിർവികാരമായ തനതു സ്വയംസന്മാത്രമായി ശോഭിച്ചു പ്രകാശിക്കും.

ഈ സത്തു നാശമില്ലായ്ക ഹേതുവായിട്ട് അക്ഷരമെന്നു പറയപ്പെടും. ആ അക്ഷരത്തെ തന്നെ 'വർണ്ണ'മെന്നും പറയാം. നാദം ഉദയാസ്തമനം ചെയ്യുന്ന സ്ഥാനമാകയാൽ ഈ അക്ഷരസത്തയെ 'പര'യെന്നും. ഇതു തന്നെ ഉപാധി സംബന്ധത്താൽ നാദമായി വികസിക്കുമ്പോൾ 'പശ്യന്തി'യെന്നും, ഈ നാദത്തിൻ മാത്രകളായുദിക്കുമ്പോൾ 'മദ്ധ്യമ' എന്നും ആ മാത്രാസംബന്ധത്താൽ അകാരാദി അമ്പതു വർണ്ണങ്ങളായി വികസിക്കുമ്പോൾ 'വൈഖരി'യെന്നും പറയും.

ഈ വൈഖരി തന്നെ വേദവേദാംഗാദി സകലശാസ്ത്രങ്ങളായും ബഹുവിധ ഭാഷകളായും ഭവിച്ച് ഇഹപരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ച്, വിവേകത്തെ സ്ഫുരിപ്പിക്കയാൽ അഖിലശാസ്ത്രങ്ങളായും അൻപതുവർണ്ണങ്ങളായും അവയുടെ സംബന്ധവിശേഷങ്ങളായിട്ടും കണ്ട്, സംബന്ധത്തെ വർണ്ണങ്ങൾ മാത്രമായി പിരിച്ച്, ആ വർണ്ണങ്ങളെ മാത്രകൾ മാത്രമായി പിരിച്ച്, അവയോടു കലർന്നു നിന്ന നാദതത്ത്വത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെ തനിച്ചു കാണുകിൽ വൈഖരി മദ്ധ്യമയിലും, മദ്ധ്യമ പശ്യന്തിയിലും ആയിട്ടടങ്ങി നാദമാത്രമായി പ്രകാശിക്കും. അപ്പോൾ ശാസ്ത്രങ്ങളും അവറ്റാൽ പറയപ്പെട്ട വസ്തുക്കളും, ഘടപടാദിയായി കാണപ്പെട്ട പൃഥ്വീവികാരങ്ങൾ പൃഥ്വി മാത്രമായി കാണപ്പെടുമ്പോൾ ആ വികാരരൂപങ്ങൾ മാറുന്നതിനോടു കൂടി ആ നാമങ്ങളും അന്നാമരൂപങ്ങളെ പിരിച്ച് ഭേദജ്ഞാനത്തിന്റെ സംസ്ഫൂർത്തിയും മാറ്റപ്പെട്ടു പൃഥ്വി മാത്രമായ വ്യാപകപ്രകാശത്തെ പ്രാപിപ്പതു പോലെ, സകലനാമരൂപങ്ങളും അവകളെ ചേർന്ന് ഭിന്നഭിന്ന ജ്ഞാനസ്ഫൂർത്തിയും നീങ്ങി വ്യാപകമായ പശ്യന്തി എന്ന നാദതത്ത്വവും തദർത്ഥമായ നിർവികാരവ്യാപകജ്ഞാനവും തന്നെ സ്ഫൂർത്തിവിഷയമായി അനുഭവിക്കപ്പെടും. അങ്ങിനെ അനേക ഭിന്നഭിന്ന നാമരൂപങ്ങളായി ഭവിച്ച അണ്ഡപിണ്ഡചരാചരങ്ങളെ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായി സ്ഫുരിപ്പിക്കാൻ കാരണമായ വൈഖരി, മദ്ധ്യമ, അവയുടെ അർത്ഥമായ ഇഹപരമെന്ന വിഷയം ഇവ ഒന്നോടൊന്നു ഉപാധി നീങ്ങലിനെ മുന്നിട്ടു തനിച്ചു നിർവിഷയമായി തങ്ങൾക്കാധാരമായ പശ്യന്തി മാത്രമായി ഭവിക്കും.

പശ്യന്തി നാദതത്ത്വം ആകയാൽ നാദതത്വം തന്റെ സ്വസ്വ ഭാവം പോലെ ജ്ഞാനത്തെ സ്ഫുരിപ്പിക്കും. ആകയാൽ താൻ ഭേദം കൂടാതെ നിർവിഷയമായും വ്യാപകമായും ഇരിക്ക കൊണ്ട് അപ്ര കാരം തന്നെ ജ്ഞാനത്തെ സ്ഫുരിപ്പിക്കും. ഇങ്ങനെ പശ്യന്തിയെക്കു റിച്ചുള്ള അനുഭവത്തെ നിദാനിച്ചാൽ അതിൽ അതിന്റെ സത്തിനെ മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം കാണുകിൽ പശ്യന്തിയെന്ന നാദം സോപാധിക വികാരങ്ങളെ വിട്ടു നീങ്ങി തനതു കാരണമായ പര എന്ന അക്ഷര ത്തിന്റെ സത്താമാത്രമായി ശേഷിക്കും.

ഈ വിധമായ 'പര' സകല ശാസ്ത്രാന്തരംഗമായ സർവജ്ഞ ശക്തിയോടുകൂടിയ ജ്ഞാനനിധിയാകും. വ്യഷ്ടിസമഷ്ടിയായ പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഈശനു സർവവിദ്യാജ്ഞാനലയ മായ ഈ 'പര' തന്നെ സർവജ്ഞശക്തിയായിരുന്ന്, ആ ഈശന്നു സ്വരൂപജ്ഞാനത്തേയും പ്രപഞ്ചജ്ഞാനത്തേയും കരതലാമലകം പോലെ കാട്ടി, അവനു സ്വരൂപജ്ഞാനത്തിന് അനന്യമായി, അവന്നു സത്താമാത്രമായി പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. വ്യഷ്ടിയിൽ ജീവന്മാർക്കു അവന്റെ സൃഷ്ടിയായ ജാഗ്രത്സ്വപ്നസുഷുപ്തിയെന്ന അവസ്ഥ കൾക്കു ആദികാരണമായ അജ്ഞാനമെന്ന ആവരണസ്ഫൂർത്തി യായും ആ ഉപാധിയുടയ ജീവന്നു കിഞ്ചിജ്ഞ ശക്തിയായും, വിവേ കത്താൽ അപരോക്ഷസാക്ഷാത്കാരസമയത്തിൽ അധിഷ്ഠാനസ്വരൂ പജ്ഞാനത്തിന്നു വേറില്ലാത്ത സർവജ്ഞശക്തിയായും ഭവിച്ച് അവന്റെ അധിഷ്ഠാന സ്വരൂപസത്താമാത്രമായി നിന്ന് പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും.

ആകയാൽ നാദബ്രഹ്മമെന്ന പരയാകുന്ന അക്ഷരസത്ത സദ്രൂപമായ അധിഷ്ഠാനബ്രഹ്മത്തിന്ന് വേറായിരിക്കിൽ അസത്തായി പ്പോകും. ബ്രഹ്മമോ അദ്വൈതവസ്തു. അതിൽ ധർമ്മം ചേരുകയില്ല. ആകയാൽ അധിഷ്ഠാനബ്രഹ്മമേ വ്യവഹാരത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പര യെന്ന നാദതത്ത്വമായി പറയപ്പെടുമ്പോൾ 'സത്താ' എന്നും, ആ വ്യവഹാരത്തെ വിട്ടു നീങ്ങുമ്പോൾ 'സത്ത്' എന്നും പറയപ്പെടും. ഈ വിധമായി ഏകാക്ഷരമാകുന്ന അധിഷ്ഠാന പരമാത്മവസ്തു പര യെന്ന നാദബ്രഹ്മസത്താമാത്രമായിട്ട് ശേഷിച്ച് പ്രപഞ്ചത്തെ സന്മാ ത്രാധിഷ്ഠാന ബ്രഹ്മത്തിന്നു വേറായിട്ടില്ലാതെ സന്മാത്രമായി പറഞ്ഞ പ്രകാരമെന്നനുഭവിച്ചാലും.

(ശിഷ്യൻ അപ്രകാരംതന്നെ സമ്മാധിബലത്താൽ വൈഖരീ നാദത്തെയും അതിന്റെ പൊരുളായ പ്രപഞ്ചത്തേയും മദ്ധ്യമ എന്ന നാദസത്തയാൽ വ്യാപിച്ചും അവറ്റെ അതിന്നു വേറായില്ലാതെ അതു മാത്രമായി നിഷേധിച്ച്, ആ മദ്ധ്യമ എന്ന നാദസത്ത പശ്യന്തി എന്ന നാദസത്തയാൽ വ്യാപിക്കപ്പെട്ട് അതും അതിന്നു വേറായിട്ടില്ലാതെ നിഷേധിക്കപ്പെട്ട്, പശ്യന്തിയും പരയെന്ന അക്ഷരസത്തയ്ക്കു വേറായിട്ടില്ലാതെ അഖണ്ഡമായ പരാമാത്രമായനുഭവിച്ച് ആ പരയെന്ന അക്ഷരത്തെ അധിഷ്ഠാനമായ അക്ഷരവസ്തുവായ, സന്മാത്രബ്രഹ്മ സ്വരൂപമായി, ധർമ്മധർമ്മീഭേദം കൂടാതെ അനുഭവിച്ചു. ആവിധ സർവ്വവിദ്യാധിഷ്ഠാനസദ്രൂപ അക്ഷരമെന്ന ബ്രഹ്മം ആ അനുഭൂതിയിൽ പ്രത്യക്കായ താനായിട്ട് പ്രകാശിച്ചതിനാൽ തന്നെ സർവവിദ്യാധിഷ്ഠാനമായ അക്ഷരബ്രഹ്മമായിട്ടും, സ്വസത്തയാൽ സകല ശാസ്ത്രങ്ങളും സന്മാർഗ്ഗങ്ങളെ ആസ്തിക്യത്തുടൻ ബോധിപ്പിക്കുന്ന ശക്തിയുടയവയായതായും, ആ ശാസ്ത്രങ്ങളും അവറ്റാൽ ബോധിക്കപ്പെടും പ്രപഞ്ചവും സ്വസത്തയ്ക്കു വേറായില്ലാത്തതുകൊണ്ട് സദ്രൂപനായ തനിക്കു സ്വസത്ത എപ്രകാരം വേറായിട്ടില്ലയോ അപ്രകാരമേ സ്വസത്താരൂപമായ അവകൾ തനിക്കു വേറായില്ലയെന്ന്, സമസ്തവും സദ്രൂപനായ താനായിട്ടു പ്രകാശിക്കും– അനുഭൂതിയെ പ്രാപിച്ച് ആനന്ദക്കടലിൽ മുഴുകി.)

ചിദനുഭവ

നിരൂപണ പ്രകരണം

(ശിഷ്യൻ മറുപടിയും മേലായ ശ്രദ്ധയോടെ ആചാര്യചരണദ്വയത്തെ വണങ്ങിയിട്ട് ഉള്ളപ്രകാരം പരമാത്മാവിന്റെ സ്വസ്വരൂപത്തെക്കുറിച്ച് വിചാരിക്കുമ്പോൾ, സമസ്തവും സ്വസ്വരൂപമായിത്തന്നെ സിദ്ധിച്ച് സന്മാത്രാനുഭൂതിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നാലും ചിദനുഭവത്തെയും അരുളിച്ചെയ്യേണമെന്ന് പ്രാർത്ഥിച്ചു.)

ആചാ: പ്രത്യക്ഷമായനുഭവിക്കപ്പെട്ട പ്രപഞ്ചത്തിനും പഞ്ചഭൂതത്തെ ഒഴിച്ചു പ്രത്യക്ഷപ്രമാണപ്രകാരം വേറാദരവു കാണുന്നില്ല. ഇങ്ങനെയിരിക്കുന്ന പഞ്ചഭൂതങ്ങൾക്കും ശാസ്ത്രങ്ങളാൽ ലക്ഷണം പറയപ്പെടുമ്പോൾ, പൃഥ്വി, അപ്, തേജസ്സ്, വായു, ആകാശം എന്നിവ

കൾ ക്രമമായി ഗന്ധം, രസം, രൂപം, സ്പർശം, ശബ്ദം എന്നീ ഗുണങ്ങളോടു കൂടിയവയാകുന്നു. അവയിൽ പൃഥ്വി തനിക്കുള്ള ഒരു ഗുണത്തോടുകൂടി മറ്റേ നാലു കാരണഗുണങ്ങളോടുകൂടിയതെന്നും, മറ്റുള്ള ഭൂതങ്ങളും അപ്രകാരം തന്നെയാകുന്നുവെന്നും നിരൂപിക്കപ്പെടും. ഇവറ്റെ ശോധിക്കിൽ ഈ പൃഥ്വി ഗന്ധഗുണത്തോടുകൂടിയത് എന്നതിൽ ഗന്ധഗുണം ലക്ഷണമായും അതോടുകൂടിയ പൃഥ്വി ലക്ഷ്യമായും ഇരിക്കും (ഭവിച്ചു). 'ഈ പൃഥ്വി' എന്നതിനാൽ ഇതു തന്നെ പൃഥ്വിയെന്നാകും. 'ഇതെ'ന്നാലോ പ്രത്യക്ഷാനുഭൂതിവിഷയമാകും. ഇങ്ങനെയാകുമ്പോൾ അപരോക്ഷമായുള്ള പൃഥ്വിയെന്നു കാണപ്പെടുകയാൽ അതിനെയും ശോധന ചെയ്താൽ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം അഞ്ചു ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ പൃഥ്വിയായത്, 'ഇതു ഗന്ധഗുണത്തോടുകൂടിയ പൃഥ്വി'യെന്ന അനുഭവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമോ അപ്രത്യക്ഷമോ? ഗന്ധഗുണം ഘ്രാണേന്ദ്രിയത്താലും രൂപഗുണം നയനേന്ദ്രിയത്താലും രസഗുണം രസനേന്ദ്രിയത്താലും സ്പർശഗുണം ത്വഗിന്ദ്രിയത്താലും ശബ്ദഗുണം ശ്രവണേന്ദ്രിയത്താലും ഗ്രഹിക്കപ്പെടും. ഇവറ്റെ ഒഴിച്ച് പ്രത്യക്ഷാനുഭുതിസാമഗ്രി വേറേയില്ലാത്തതിനാൽ പൃഥ്വി ബഹിരിന്ദ്രിയങ്ങളാൽ കാണപ്പെടാതെ നിർവിഷയപ്പെടും. ആകയാൽ പ്രത്യക്ഷവിഷയമാകയില്ല. ആ അവസ്ഥയിൽ 'ഇതു പൃഥ്വി' യെന്ന വ്യവഹാരബലംകൊണ്ട് പൃഥ്വീതത്ത്വം ബാധിക്കപ്പെട്ടാലും 'ഇതെ'ന്ന ഭാനം ബാധിക്കപ്പെടുകയില്ല. അപ്രകാരം പൃഥ്വീതത്ത്വം പ്രത്യക്ഷത്തിലില്ലാതെ ആകുമ്പോൾ, എല്ലായിടത്തും ഗുണി ആധാരമായും ഗുണം ആധേയമായും, ആധാരം കൂടാതെ ആധേയം ഇരിക്കത്തക്കതല്ലാത്തതായും, സകല പ്രമാണങ്ങളാലും കാണപ്പെടുകയാൽ പൃഥ്വീതത്ത്വമാകുന്ന ഗുണി എന്ന ആധാരം പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സിദ്ധിക്കായ്കകൊണ്ട് ആ ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിക്കത്തക്കതല്ലാത്തവ തന്നെയാണ്. മേലും പൃഥ്വി പ്രത്യക്ഷമായി പ്രകാശിക്കിൽ ആ ഗുണങ്ങളും പ്രകാശിക്കും. പൃഥ്വി മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് വിഷയപ്പെടാതെ മറഞ്ഞുപോയാൽ ആ ഗുണങ്ങളും മറകതന്നെ ചെയ്യും.

എന്നാൽ ഗുണി അപ്രത്യക്ഷമായാലും ഗുണം പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കകൊണ്ട് ഗുണിയും ഇരിക്കാമല്ലോ എങ്കിൽ, ഇതു പ്രത്യക്ഷമോ അനുമാനമോ? പ്രത്യക്ഷമെങ്കിൽ അനുമാനം ചേരുകയില്ല എന്ന പ്രമാണത്താൽ, 'ഇതു പൃഥ്വി' എന്ന പ്രയോഗം നിഷേധിക്കപ്പെടും.

അനുമാനമെന്നു വരുകിൽ പ്രത്യക്ഷാനുഭൂതിയെ ഇട്ട് (വിധിച്ച) പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളായ അഞ്ചു സാക്ഷികളിൽ ഓരോരോ സാക്ഷിയാൽ നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടാലും നന്നാലു സാക്ഷികളാൽ ഗുണമശേഷവും ബാധിക്കപ്പെടുകകൊണ്ട് ഗുണങ്ങളും സ്വയം സിദ്ധിക്കൽകൂടാതെ ഗുണിയായും സാധിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്തവയായിപ്പോകും.

എന്നാൽ ഗുണിയായ പൃഥ്വിയായും അതിൻ ഗുണമായ ഗന്ധാദിയായും പ്രകാശിച്ച ഭാനം അനുഭവിക്കപ്പെടുന്നല്ലോ? ആ വിധ ഭാനം ഏതു വസ്തുവിന്റേതായിരിക്കാം? അതും പൃഥ്വി, അതിൻ ഗുണം, ഇവ രണ്ടും ബാധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ബാധിക്കപ്പെടുമോ എന്നു നോക്കിയാൽ, ഈ 'പൃഥ്വി ഗന്ധഗുണമുള്ളതായി പ്രകാശിക്കുന്നു' എന്നുള്ള പ്രത്യക്ഷാനുഭൂതിയിൽ പ്രകാശബലം കൊണ്ടു ഒരു വസ്തു പ്രകാശിക്കയും പ്രകാശിക്കാതിരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതായിരിക്കയാൽ പൃഥ്വിയും തദ്ഗുണവും ബാധിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ അവകളായി പ്രകാശിച്ച പ്രകാശം ബാധിക്കപ്പെടുകയില്ല. എങ്ങിനെയെന്നാൽ, സർപ്പമായി പ്രകാശിച്ച രജ്ജുവിൽ ഇതു സർപ്പമെന്ന വ്യവഹാരംകൊണ്ടു സർപ്പം പ്രകാശിച്ചുവെങ്കിലും വിവേകബലത്താൽ ഇതു സർപ്പമല്ലെന്നു സർപ്പം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടാലും 'ഇതെ'ന്ന ഭാനം രജ്ജുവെ സംബന്ധിച്ചു നിഷേധിക്കപ്പെടാതെ പ്രകാശിച്ചതു പോലെ, ഇവിടെയും 'ഇതെ'ന്ന പ്രകാശം ബാധിക്കപ്പെടാതെ പ്രകാശിച്ചിരിക്കും. 'ഇതെ'ന്നതു ജ്ഞാനരൂപമാകയാലും, 'പൃഥ്വി' എന്നതും അതിൻ ഗുണമെന്നതും ജഡമാകയാലും, സർപ്പമായി പ്രകാശിച്ച സർപ്പഭാനം ആ ആരോപിതസർപ്പത്തെ ഇടവിടാതെ വ്യാപിച്ചു് അതു ബാധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഇതു സർപ്പമല്ലെന്നുള്ള വ്യവഹാരത്താൽ ഭവിച്ച സർപ്പാഭാവത്തെയും ഇടവിടാതെ വ്യാപിച്ചു പ്രകാശിപ്പിക്കും പ്രതീതിയിനാൽ അവകളെ എതിരിടാതിരിക്കിൽ ഇതെന്ന പ്രകാശമാത്രമായി പ്രകാശിപ്പതുപോലെ, ഇവിടെയും, 'ഇതെ'ന്ന ചിത്പ്രകാശം മാത്രമായി പ്രകാശിച്ചിരിക്കും.

എന്നാൽ രജ്ജുസർപ്പമെന്നപോലെ, ഗുണിയായ പൃഥ്വിയും അതിൻ ഗുണമായ ഗന്ധാദിയും പ്രത്യക്ഷാനുഭൂതിയിൽ ആരോപിതമായി പറയുന്നത് നീതിയാകുമോ എന്നാൽ, പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടും പ്രതീതിയിൽ കാണപ്പെട്ടും ഉള്ള വസ്തു ആരോപിതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നതു പ്രബലന്യായമായിരിക്കയാൽ, ആവിധ

ന്യായം എവിടെയിരിക്കുന്നോ അവയെല്ലാം ആരോപിതമാകുന്നു എന്നതിൽ ദോഷം സിദ്ധിക്കയില്ല. ആകയാൽ പ്രതീതി മാത്രമായി തോന്നിയ ഭാവാഭാവങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ പ്രകാശിക്കുമ്പോഴും നിഷേധിക്കപ്പെടുമ്പോഴും ആരോപിതമായ ജഡാംശം തോന്നി മറയും എന്നല്ലാതെ അപ്രകാരം പ്രകാശിച്ച പ്രകാശം 'ഇതെ'ന്ന ജ്ഞാനരൂപമായിരിക്കയാൽ ബാധിക്കപ്പെടുകയില്ല. ഇങ്ങനെയാകുമ്പോൾ പൃഥ്വിയായി പ്രകാശിക്കണമെങ്കിലും നിഷേധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ തദഭാവമായി പ്രകാശിക്കണമെന്നു വരികിലും പൃഥ്വീതത്ത്വമായത് തനിക്കനന്യമായ പ്രകാശത്തിൻ ബലംകൊണ്ടുതന്നെ പ്രകാശിക്കണം. ആ പ്രകാശവും നീക്കമില്ലാതെ തന്നെ വ്യാപിച്ചിരിക്കണം. ഇപ്രകാരമേ മറ്റുള്ള ഭൂതങ്ങളും പ്രകാശിക്കണമെങ്കിൽ അന്യോന്യം വിരുദ്ധങ്ങളായ വികാരങ്ങളോടുകൂടിയതായിരിക്കയാൽ അവകൾ വികാരികളായ ഭേദത്തോടുകൂടിയവയായും അവയോടു കലർന്നു നിന്നു പ്രകാശിപ്പിച്ച നിർവികാരമായ ഭാനം ഏകമായും ഇരിക്കണം.

അപ്രകാരമാകയാൽ, ഭാനം ഏകമായും നിരാകാരമായുമിരിക്കുന്നു. ഭൂതങ്ങൾ വികാരികളായും ഭിന്നങ്ങളായും ഇരിക്കുന്നു. അവകൾ എവിടെയും അണുമാത്രമെങ്കിലും താങ്കളിൻ പ്രകാശവ്യാപകം ഇല്ലാതെ പോയാൽ അവിടം പ്രകാശിക്കയില്ല. അഗ്നിയുടെ വ്യാപകത്തിൽ അതിന്നു വിരുദ്ധമായ തമോവ്യാപകം സിദ്ധിക്കാത്തതുപോലെ, ജഡത്തിൽനിന്നും വേറായതുകൊണ്ട് സദ്രൂപമായ ചിത്പ്രകാശം ജഡമായ പൃഥ്വിയെ നിരന്തരമായി വ്യാപിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ സ്വവികാരമായ ജഡത്വമാകുന്ന അന്ധകാരം ഉദിപ്പാനിടമില്ലാതെ വിട്ടു പോകും. ജഡത്വം വിട്ടാൽ ആ ജഡത്വത്തെ ഒഴിച്ചു തനിക്കു വേറെ രൂപമില്ലാത്തതിനാൽ പൃഥ്വിയും സ്വരൂപം കൂടാതെ ഭാനമാത്രമായി നിശ്ശേഷമായി വിട്ടുപോകും. തദഭാവവും അപ്രകാരം തന്നെ നീങ്ങിപ്പോകും. തദ്ഗുണവും അപ്രകാരമേ ആകും. ഇങ്ങനെ പൃഥ്വീതത്ത്വം ഭാനമായി അനുഭവിക്കപ്പെട്ടാൽ അങ്ങിനെതന്നെ മറ്റുള്ള ഭൂതങ്ങളും ആയിപ്പോകും. അവിടേയും ഇതു പഞ്ചഭൂതം എന്ന വ്യവഹാരപ്രകാശബലത്താൽ 'ഇതെ'ന്ന ജ്ഞാനപ്രകാശമാത്രം പഞ്ചഭൂതങ്ങളായി ഭവിച്ച വ്യാപകത്തെയും, അവ ബാധിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അവയുടെ അഭാവമായി ഭവിച്ച വ്യാപകത്തെയും, തനതു വ്യാപകത്തിനു വേറില്ലാതെ സ്വവ്യാപകമാത്രമായി പ്രകാശിച്ച്,

ഇതെന്ന ജ്ഞാനപ്രകാശമാത്രം അഖണ്ഡവ്യാപകമായി അനുഭവത്തിൽ വരും.

ഈ വിധം ഇതെന്ന അഖണ്ഡ ചിത് പ്രകാശാനുഭൂതിയിൽ നിന്നും മുൻ പ്രതീതി മാത്രമായി തോന്നിയ ദൃശ്യമായ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെയും അവറ്റിൻ ഗുണങ്ങളെയും കല്പനയാൽ എതിരിടുമ്പോൾ അവകളും 'ഇതെ'ന്ന പൂർണ്ണചിത്പ്രകാശത്തിൽ ഭവിച്ചിരിക്കും. ആ വിധം പ്രതീതിയെ സങ്കല്പത്താൽ അഭിമുഖപ്പെടാതിരിക്കിൽ അവ തോന്നാതെ പ്രകാശമാത്രമായി സ്വരൂപം കൂടാതെ നീങ്ങിപ്പോകും. ഭവിച്ച അംശം ഭ്രാന്തിയെ സംബന്ധിച്ചതായും പ്രകാശിച്ച അംശം ഭാനത്തെ സംബന്ധിച്ചതായും ശോഭിക്കും. ഭാനം നിർവികാര ചിദ്രൂപമാകയാൽ ആ വക ചിദ്രൂപഭാനത്തെക്കൂടാതെ മറ്റു ആരോപിതമായ ഏതു വസ്തുവും രൂപീകരിച്ചു പ്രകാശിപ്പാൻ കാരണമില്ലായ്കയാൽ സകലത്തിനും ചിദ്രൂപഭാനം തന്നെയാണ് വാസ്തവമായ സ്വരൂപമാകുന്നത്. ഇങ്ങനെ പ്രകാശിക്കുന്ന രൂപം ഏതു വസ്തുവിനില്ലയോ, അതു വന്ധ്യാപുത്രനെന്നപോലെ, അവസ്തുവെന്നായിപ്പോകും.

ഇപ്രകാരം 'ഇതെ'ന്ന അഖണ്ഡ ചിദ്രൂപഭാനത്തിന് അന്യമായ ഏതും അവസ്തുവായി ഭവിക്കിൽ അവസ്തുവെ വസ്തുവെന്നപോലെ ഭവിപ്പിക്കാൻ കാരണമായി നിന്ന ഭ്രാന്തിയെ ശോധിക്കേണ്ടതായി വരും. ഭ്രാന്തിയെന്നതു ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നായി കാണിക്കുന്ന ശക്തിയോടുകൂടിയ മനസ്സെന്ന കല്പനാവൃത്തിയാകും. ആ വിധ മനസ്സു 'ഇതെ'ന്ന അഖണ്ഡ ചിദ്ഭാനത്തെ ഒഴിച്ച് അന്യമോ അതു തന്നെ താനോ? അതു എവിടെനിന്നു ഏതുവിധം പ്രകാശിക്കുന്നു? ഈ ഭാനത്തെക്കൂടാതെ അതിന്നു വേറെ ആശ്രയമില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിൽ നിന്നും തന്നെ പ്രകാശിക്കണം. അപ്രകാരം പ്രകാശിക്കിലും ഭാനത്തിന്നു അന്യമെന്നു വരികിൽ ജഡമായി മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം അവസ്തുവാകും. ഭാനംതന്നെ രൂപമെങ്കിൽ ഭാനം നിർവികാരമാകയാൽ കല്പനയ്ക്കു ഇടയാകയില്ല. അതിനെ കല്പനാവൃത്തിയാകുന്ന മനസ്സെന്നും പറഞ്ഞുകൂടാ.

മേലും അഖണ്ഡ ചിദ്ഭാനത്തിൽ, ഊഹിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, 'ഇതെ'ന്നു ഒരു ഉപാധി കാണപ്പെടുന്നു. അതു ഭാനത്തെ ചേർന്നതോ മനസ്സിനെ സംബന്ധിച്ചതോ? ഭാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിരിക്കിൽ അതിനെയും പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്. 'ഇതെ'ന്നു പ്രകാശിപ്പതിൽ

'ഇതെ'ന്നു ചൂണ്ടപ്പെടുകയാൽ ചൂണ്ടപ്പെടുന്ന സ്വഭാവം ദൃശ്യമായ ജഡത്തിന്നല്ലാതെ ചിദ്ഭാനത്തിനു സിദ്ധിക്കയില്ല. എന്നാൽ ചിദ്ഭാന സംബന്ധത്താൽ പ്രകാശിക്കുന്നതാണെന്നു വരികിൽ നിർവികാര മായ ചിദ്ഭാനം അസംഗിയാകയാൽ തത്സംബന്ധവും ഇതിന്നു സിദ്ധിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെയായാൽ അഖണ്ഡമായി പ്രകാശിക്കുന്ന ചിദ്ഭാനത്തിൽ ഇതെന്നു ചൂണ്ടപ്പെടുന്നതായ കുറിപ്പ് അഖണ്ഡമായി രിക്കയാൽ ആ അഖണ്ഡക്കുറിപ്പുതന്നെ ഇതെന്ന ഉപാധിയായി കാണപ്പെടുകയാൽ, അതിനെയും സ്വയം ചിത്പ്രകാശത്താൽ വ്യാപിച്ചു നോക്കുകിൽ ഇദംവൃത്തിയില്ലാതെ ചിദ്ഭാനമാത്രമായി ശേഷിക്കും. അങ്ങിനെ നീങ്ങുകിൽ സ്വയംഭാനമായ ചിത്ത് അഖ ണ്ഡമായിട്ടെങ്കിലും കുറിക്കപ്പെടാതെ മഹാമൗനമായി പ്രകാശിക്കും. വ്യവഹാരത്താൽ മുൻപറഞ്ഞ ഇതെന്ന വൃത്തി പ്രതീതിമാത്രമായി ഉദിക്കുന്നതെന്നു വരുകിൽ സ്വരൂപത്തിൽ ഇതെന്ന വൃത്തിയില്ലായ്ക യാൽ ഇതിന്റെ അഭാവത്തെത്തന്നെ സ്വപ്രകാശത്തിന്റെ അഭാവമാ യിട്ടു കാണിക്കും. അതിന്റെ അഭാവം സ്വപ്രകാശത്തിന്റെ അഭാവ മായി കുറിക്ക (നിർണ്ണയിക്ക)പ്പെടുകിൽ അവിടെ അഹമെന്ന ഒരു വൃത്തിയെ ഭവിപ്പിക്കും(ഉണ്ടാക്കും). അപ്രകാരം ഉദിച്ച് അഹന്താസം ബന്ധത്താൽ ഞാൻ, എന്റേതു എന്നുള്ള രണ്ടുവിധമാകും. ഞാൻ, എന്റേതു എന്നുള്ള കല്പന വരണമെന്നു വരുകിൽ അതു മനസ്സിനെ ത്തന്നേ സംബന്ധിക്കൂ. ആകയാൽ നിർണ്ണയിപ്പാൻ കഴിയാതെ ശൂന്യംപോലുള്ള മനസ്സിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ വൃത്തി അഹംകാര മെന്നും ബഹിർമുഖമായി കുറിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വൃത്തി ഇതെന്നും ആകുന്നു. മുമ്പ് ഇതെ'ന്ന വൃത്തി ചിദ്ഭാനമാത്രമായി നിഷേധിക്ക പ്പെട്ടതുപോലെ ശൂന്യംപോലുള്ള ഇദംവൃത്തിയുടെ അഭാവമായ അഹംവൃത്തിയേയും ജഡമായിക്കണ്ട് ആ വിധ ജഡത്വം സ്വപ്രകാശ ത്തിൽ ഉദിക്കാൻ അവസരമില്ലായ്കയാൽ അതിനെ കാലത്രയ ത്തിലും അവസ്തുവായി നിഷേധിക്കിൽ ഇദം വൃത്തിയായി ഭവിപ്പും ലയമെന്ന അഹംവൃത്തിയായിട്ടുള്ള ഒടുക്കവും ആയി കാണപ്പെട്ട മനസ്സ് സ്വരൂപമറ്റ്, ഉത്പത്തിനാശത്തിനു അവസരമില്ലാതെ കാലത്രയ ത്തിലും അവസ്തുവായി ഭവിച്ച്, സ്വപ്രകാശത്തിനന്യമായില്ലാതെ നീങ്ങിപ്പോകും. ഇപ്രകാരം അനുഭവിച്ചാലും.

(ഇപ്രകാരം ആചാര്യൻ അരുളിച്ചെയ്തപ്പോൾ ശിഷ്യൻ അപ്രകാരമേ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെയും സ്വരൂപമില്ലാതെയാക്കിക്കണ്ട്, അതിൽ ഉള്ളും വെളിയും വ്യാപിച്ചിരുന്ന സ്വപ്രകാശഭാനത്തെ പ്രത്യഗ് രൂപനായ താനായി കണ്ട്, തന്നിൽ ഇദമെന്നും അഹമെന്നും ഉള്ള ഉദയത്തിനു കാരണമായിരുന്ന അഖണ്ഡവൃത്തിയാകുന്ന മനസ്സിനെ ലയരൂപമായും സ്ഫൂർത്തിരൂപമായും ഉള്ളതായിട്ടു നോക്കി, അതിനേയും സ്വസ്വരൂപത്താൽ നിഷേധിച്ച്, സ്വയം പ്രത്യഗ്ബ്രഹ്മപ്രകാശമായി പ്രകാശിച്ച്, കാലത്രത്തിലും ഖണ്ഡാഖണ്ഡ വിനിർമുക്തമായ ചിദ്ജ്യോതിയാകുന്ന തന്നെയൊഴിച്ച് രണ്ടാം വസ്തുവില്ലെന്നു ചിദാനന്ദസുധാസിന്ധുവിൽ മുങ്ങിയവനായി ഭവിച്ചു.)

ആനന്ദാനുഭവ
നിരൂപണ പ്രകരണം

ശിഷ്യൻ അനന്തരം ആചാര്യപാദങ്ങളെ വണങ്ങി പറഞ്ഞു: ''നിന്തിരുവടിയുടെ അപാരമഹിമയുള്ള കരുണാകടാക്ഷത്താൽ അരുളിച്ചെയ്ത പ്രകാരം കൃതാർത്ഥനായേൻ. ആനന്ദാനുഭവത്തെയും ഉപദേശിച്ചരുളേണമേ!''

ആചാ: 'ഈ ഘടം എനിക്കു ഏറ്റവും പ്രിയമായുള്ളത്' എന്നതുപോലെ, പുത്രമിത്രകളത്രക്ഷേത്രാദികളിൽ, 'ഇതെനിക്കുഇഷ്ടം' എന്നു ഏറിയ പ്രിയം കാണപ്പെടുന്നു. അതിനെ ശോധിക്കിൽ ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം അശേഷവും സ്വയം ആനന്ദസ്വരൂപമായാകവേ കാണപ്പെടും. ഇഹം മുതൽ പരം വരെയുള്ള പ്രപഞ്ചത്തിൽ ആനന്ദപ്രാപ്തിയായത് വിഷയരൂപമായും ആത്മരൂപമായും രണ്ടു വകയായി കാണപ്പെടുന്നു. അവയിൽ വിഷയാനന്ദമായത് ഇഹത്തിൽ ഭാര്യ, പുത്രൻ, ധനം, ധാന്യം, യൗവ്വനം, രാജ്യം, സ്രക്, ചന്ദനം മുതലായവയുടെ ഭോഗങ്ങളെ മുന്നിട്ടുദിപ്പതും അപ്രകാരംതന്നെ സ്വർഗ്ഗാദി വിഷയഭോഗങ്ങളെ മുന്നിട്ടുദിപ്പതും ആകും. അതു് ദൈവാനന്ദമെന്നും, ഇഹത്തിൽ ഉദിച്ചതിനെ മനുഷ്യാനന്ദം എന്നും പറയപ്പെടും. വിഷയഭോഗങ്ങളെ നീക്കി, കരണേന്ദ്രിയങ്ങളെയും നശിപ്പിച്ച്, ദൃശ്യം വിട്ടുപോയ ആത്മാപരോക്ഷാനുഭവത്തെ മുന്നിട്ടുദിക്കുന്നത് ആത്മാനന്ദം എന്നാകും.

ഇവയിൽ, അന്തഃകരണത്തിൽ ആത്മാനന്ദം ഉദിക്കേണമെങ്കിൽ, ആ ആനന്ദം എവിടെനിന്ന് ഉദിക്കുന്നതെന്ന് നോക്കിയാൽ, ഒരു വസ്തുവേ ഏകകാലത്തിൽ ഒരുത്തനു സുഖജനകമായും മറ്റൊരുത്തനു ദുഃഖകാരിയായും ഇരിക്കകൊണ്ടും, ക്ഷണഭേദത്താൽ ഒരു വസ്തുതന്നെ ഒരു പുരുഷന് സ്നേഹദ്വേഷങ്ങൾക്ക് കാരണമാകുന്നതിനാലും, വിഷയങ്ങൾ പൂർത്തിയായിരുന്നിട്ടും താനില്ലെങ്കിൽ പ്രകാശിപ്പാൻപോലും ശക്തിയില്ലായ്കയാലും വിഷയസംബന്ധമില്ലാത്ത സുഷുപ്തിയിൽ താനേ സുഖമായി അനുഭവിക്കയാലും, വിഷയങ്ങളിൽനിന്നും ഉദിക്കയില്ല. ആത്മാവിങ്കൽ നിന്നുതന്നെ ഉദിക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ പരമാത്മാ എല്ലായിടത്തും എപ്പോഴും ഏകസ്വരൂപനായി നിറഞ്ഞിരിക്കേ എല്ലായ്പ്പോഴും ആ ആനന്ദം തോന്നിക്കൊണ്ടിരിക്കാമല്ലോ എന്നാൽ, ആ ആനന്ദരൂപനായ പരമാത്മാവ് സർവത്ര സദാ ഏകരൂപനായി വ്യാപിച്ചിരുന്നാലും, ഗോവിന്റെ ക്ഷീരം അതിന്റെ സർവാവയവങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചിരുന്നാലും ആ ക്ഷീരത്തിന്റെ പ്രാപ്തി മുലദ്വാരത്തിൽ കൂടെ മാത്രം സിദ്ധിപ്പതുപോലെ, ഈ ആത്മാനന്ദവും ആനന്ദമയകോശത്തൂടെ ഹൃദയത്തിൽ പ്രാപ്തിയാകും. ആകയാൽ ആനന്ദപ്രാപ്തിക്കായിട്ട് ആനന്ദമയകോശം സാദ്ധ്യമെന്നും വിജ്ഞാനമയകോശം സാധനമെന്നും ആകും.

ഇഹപരങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ മുന്നിട്ട് ആനന്ദം പ്രാപ്തിയാകുന്നതായി പ്രത്യക്ഷപ്രമാണത്താലും ശാസ്ത്രപ്രമാണത്താലും കാണപ്പെട്ടിരിക്കേ, ആ ആനന്ദം എങ്ങിനെ ആത്മാനന്ദമായിട്ടു ചേരും? ആ ആനന്ദം ആത്മാവിന്റേതായാൽ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ആനന്ദപ്രാപ്തിക്ക് കൃഷി, വാണിജ്യം, രാജ്യം, തപസ്സ്, യാഗാദികൾ മുതലായ കർമ്മങ്ങളെ ശ്രമത്തോടെ എന്തിനായിട്ടു ചെയ്യുന്നു എന്നാൽ, ആവിധം അവിവേകം ഹേതുവായിട്ടെന്നല്ലാതെ വിവേകത്തെ പറ്റി ചെയ്യുന്നതല്ല എന്നു ബോധമാകും. അതായത്, ഒരു വസ്തു രണ്ടു സ്വരൂപത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കയില്ല. ഒരു സ്വരൂപത്തോടുകൂടിയതായിട്ടേ ഇരിക്കൂ. രണ്ടു സ്വരൂപത്തോടുകൂടിയതായി കാണപ്പെട്ടാൽ ഒന്ന് അവിവേകം നിമിത്തമാകും. ഈ സ്ഥിതിക്ക് ഭാര്യ, പുത്രൻ, സ്ത്രീ, ധനം, ഇവറ്റിൽ ഏറ്റവും പ്രിയമുടയ ഒരുവൻ വഴിപോകുമ്പോൾ അവരോടു ചേർന്ന് നദീപ്രവാഹത്തെ സന്ധിച്ച്, വലുതായ പ്രാണ

ഭയം നേരിട്ട്, അവകളെയും തന്നെയും രക്ഷിക്കുന്നതിനാലോചിച്ച്, കൈയ്യിൽ പിടിച്ചിരുന്ന തന്റെ കന്യകയെ വിട്ടേച്ച് അല്പം ദൂരെച്ചെന്നപ്പോൾ പിന്നും ശ്രമം ഉണ്ടായി തോളിൽ ഇരുന്ന കുഞ്ഞിനെയും തള്ളിയേച്ചു പോകുമ്പോൾ പിന്നീടും പ്രവാഹബാധയാൽ മറ്റൊരു കൈയ്യിൽ പിടിച്ചിരുന്ന ഭാര്യയേയും വിട്ടുകളഞ്ഞ്, പിന്നും ശ്രമം കൊണ്ട് അരയിൽ കെട്ടിയിരുന്ന ഘനമുള്ള ദ്രവ്യത്തെയും ശരീരമിരുന്നാൽ എത്രയോ ധനം സമ്പാദിക്കാമെന്നുറച്ച് തള്ളിയേച്ചു പോയി. ഇപ്രകാരം പോയവന് ആദ്യകാലത്തിൽ സുഖത്തെ കൊടുത്തിരുന്ന അവകളിൽ സംബന്ധം, പ്രവാഹബാധയിൽ പ്രാണഹാനിയെ ചെയ്യത്തക്ക അനിഷ്ടപദാർത്ഥങ്ങളായി കരുതി നീക്കപ്പെട്ടു.

മേലും, ചക്രവർത്തിയായ ഒരു രാജാവു സാമന്തവത്സരാൽ കപ്പം വച്ചു കാണപ്പെടുമ്പോൾ അവരുടെ നമസ്ക്കാരത്താലും സ്തോത്രങ്ങളാലും ഏറ്റവും ഗൗരവത്തോടുകൂടി അവരാൽ സ്തുതിക്കപ്പെട്ട് ബഹുനേരം അവരോടുകൂടി വലിയ സല്ലാപങ്ങളെല്ലാം സല്ലാപിച്ച്, ആവിധം സന്തോഷത്തോടുകൂടി അനന്തരം അന്തഃപുരത്തിൽ ചെന്നു അവരോടു ക്രീഡിച്ച്, തന്റെ ചക്രവർത്തിത്വത്തെ മേലായ സുഖവിലാസമായി നിനച്ചു സുഖിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ സുഷുപ്തിയെ പ്രാപിച്ചു. പിറ്റേ ദിവസം കാലാധിക്യത്തിൽ എണീറ്റിരുന്നു. ഇത്രയും നേരം ചക്രവർത്തികൾ നിദ്ര ചെയ്യാമോ എന്നു ഇഷ്ടന്മാരാൽ ചോദിക്കപ്പെടവേ, ഇന്നലെ രാജ്യഭാരത്താൽ അധികശ്രമം നേരിട്ടതുകൊണ്ട് അവയെ നിവർത്തിക്കുന്നതിനു സുഖമാകുംവണ്ണം അധികം ഉറങ്ങിയെന്നു പറഞ്ഞു. എല്ലാവരാലും തന്നാലും ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെടത്തക്ക ചക്രവർത്തിത്വം ഉത്തമസുഖത്തെ കൊടുക്കുന്നതായാൽ അതിനെ നീക്കുന്നതിനു സുഖമായുറങ്ങി എന്നു ചക്രവർത്തിത്വത്തെ നിന്ദിച്ചു പറയാനെന്ത്? ആ രാജാവുറങ്ങുമ്പോൾ ഉദയമായ സുഷുപ്ത്യാനന്ദം, ഒരു ചക്രവർത്തി ഒരു ദരിദ്രനെ മതിക്കാത്തതുപോലെ, ചക്രവർത്തിത്വത്തെ തുച്ഛപ്പെടുത്തി കാട്ടണമെങ്കിൽ ആ സുഷുപ്ത്യാനന്ദം മേലായതായിരിക്കണമല്ലോ. ആ ആനന്ദത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ചക്രവർത്ത്യാനന്ദം ദുഃഖം എന്നായിത്തീരും. ചക്രവർത്തിത്വത്തിന്റെ സ്വരൂപം ആനന്ദരൂപമായിരുന്നാൽ ഒരു സമയത്തും ദുഃഖരൂപമായി കണ്ടു കൂടാ. ആകയാൽ അവിവേകത്താൽ ചക്രവർത്തിത്വം ആനന്ദം പോലെയും അതില്ലായ്ക ദുഃഖം

പോലെയും കാണപ്പെടുന്നു എന്നല്ലാതെ വിവേകിക്കിൽ ദുഃഖരൂപമേ ആകും.

അതു എങ്ങിനെയെന്നാൽ, കടകമകുടകുണ്ഡലാദികളെ ധരിക്കൽ ശിരസ്സ് മുതലായ അവയവങ്ങൾക്കു ദുഃഖത്തെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കും. രാജ്യഭാരത്തെ[42] ഇടപര്യാലോചന[43] ബുദ്ധിക്കു പ്രയാസത്തെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കും. ഈർക്കിലിക്കൂട്ടങ്ങളെ ചൂലെന്ന് അഭിമാനിപ്പതുപോലെ, സൈന്യം, ആയുധം, വസ്ത്രം, ആഭരണം, ധനം, ധാന്യം, വിസ്താരമായ ഭൂമി, ധനകോശം ഇവകളെ സംബന്ധിച്ച വിധിനിഷേധങ്ങളായ അധികാരം, അതിന്നാധാരമായ, രക്തം, മാംസം, ശുക്രം, മേദസ്സ്, ഞരമ്പ്, അസ്ഥി, തോൽ, മലം, മൂത്രം, കഫം, നഖം, രോമം ഇവകളാകുന്ന സ്വരൂപത്തോട് കൂടിയ യൗവ്വനദേഹം ഈ സകലത്തേയും ചണ്ഡാലവീഥിപോലെ, വിവേകം കൂടാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത്, 'ഞാൻ ചക്രവർത്തി' 'എന്റെ രാജ്യം' എന്നഭിമാനിച്ച്, ഈ അഭിമാനത്താൽ സുഖം പോലെ തോന്നിയാലും വിവേകിച്ചാൽ ദുഃഖരൂപം തന്നെയായിരിക്കും.

സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ രാജാവു മരിച്ചവനായി കാണപ്പെട്ടില്ല. അവിടെ അവൻ എങ്ങിനെയിരുന്നു എന്നു നോക്കിയാൽ കടകമകുടാദ്യാഭരണമാകട്ടെ, അവയെ ധരിക്കുന്ന ദേഹമാകട്ടെ, അവറ്റെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന കരണേന്ദ്രിയങ്ങളാകട്ടെ, അവയുടെ അധികാരമാകട്ടേ, അതിന്നു വിഷയമായ രാജ്യമാകട്ടെ, ഇവറ്റെ തനതായി അഭിമാനിക്കുന്ന മഹാഹംകാരമാകട്ടെ, സകലത്തേയും വിട്ട് സുഖകാരണമായി യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ താൻതന്നെ തനിക്ക് ആനന്ദസ്വരൂപമായിരുന്നു. ആവിധ ആനന്ദരൂപംതന്നെ സ്വസ്വരൂപം എന്നുള്ള വിവേകം ഇല്ലായ്കയാൽ ഉണരുമ്പോൾ ഞാൻ സുഖമായി ഉറങ്ങിയെന്ന തനതു സുഖസ്വരൂപത്തെ അഹംകാരത്തോടുകൂടി ചേർത്തു കണ്ട്, ആ അഹംകാരിയായ തന്നെ ദേഹസംബന്ധത്താൽ ദേഹസ്വരൂപമായി നോക്കി, മകുടാദ്യാഭരണ സംബന്ധത്താൽ തന്നെ കിരീടിയാകുന്നുവെന്നാനന്ദിച്ച്, അപ്രകാരം തന്നെ മറ്റു രാജ്യങ്ങളെയും അഭിമാനിച്ച്, 'ഞാൻ ചക്രവർത്തിയാകുന്നു' എന്ന് അവിവേകം ഹേതുവായിട്ട് ഏറ്റവും പ്രിയവിലാസത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ, ഞാനോ എന്റെ രാജ്യമോ എന്റെ അധികാരമോ എന്ന് ആ വിഷയരൂപങ്ങളെ കണ്ട്, ചിത്തവൃത്തികൊള്ളാതെകണ്ട്, നിശ്ചലമായി അല്പനേരം നില്ക്കേ.

ആ അവസ്ഥയിൽ ഇന്ദ്രിയം, വിഷയം ഇവകൾ വഴിയായി അന്തഃക രണം സത്ത്വാകാരമായി പരിണമിച്ച്, ആ ക്ഷണത്തിൽ അന്തഃകരണേന്ദ്രിയസംബന്ധമില്ലാത്ത സത്ത്വവൃത്തി ആനന്ദമയകോശത്തിൽ ആഭാസമാകയാൽ അതിൽ ആത്മാനന്ദം ആനന്ദമയകോശത്തിൻ വഴി യായി ഉദിച്ചു നില്ക്കും. ആ ആനന്ദത്തെ ആത്മാനന്ദം എന്നറിയാതെ ആ വിഷയമാർഗ്ഗമായുദിച്ചതായി ഭാവിച്ച് അതിനെ വിഷയാനന്ദമെന്ന് അഭിമാനിക്കും. വിഷയം നീങ്ങുമ്പോഴും വിഷയം വിരോധപ്പെടു മ്പോഴും, അവിവേകംകൊണ്ടു മൂഢവൃത്തിയുണ്ടായി, ആ മൂഢവൃ ത്തിയാൽ സത്ത്വവൃത്തി തിരോധാനപ്പെട്ട്, ആ ആനന്ദവും തിരോധാന പ്പെട്ട് 'ഞാൻ ദുഃഖിയാകുന്നു'വെന്ന് വ്യവഹരിക്കും.

ആകയാൽ അവരുടെ അവിവേകത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ദേഹ സംബന്ധമായും മനോസംബന്ധമായും ഉള്ള വിചിത്രമായ കർമ്മ ങ്ങളെ ലോകപ്പഴക്കത്താലും ശാസ്ത്രപ്രമാണത്താലും വിധിക്കും. ആ വിധ കർമ്മങ്ങളെയറിഞ്ഞു ചെയ്യുന്നതിനുള്ള സാധനം ബുദ്ധിയെ ഒഴിച്ചു വേറെ ഇല്ലാത്തതിനാൽ അതിനെക്കൊണ്ടു തന്നെ ഇഹപരം രണ്ടും ബാധിക്കപ്പെടുക ഹേതുവായിട്ട്, വിജ്ഞാനമയകോശത്തെ സാധനമെന്നും, ഇഹത്തിലാകട്ടെ പരത്തിലാകട്ടെ ആനന്ദം ഉദിക്കണ മെങ്കിൽ ആനന്ദമയകോശത്തിൽ നിന്നുദിക്കയാൽ ആ ആനന്ദമയ കോശത്തെ സാധ്യമെന്നും പറഞ്ഞു് ഈ വിജ്ഞാനമയകോശം സൂക്ഷ്മമായി എത്രത്തോളം വിസ്താരപ്പെട്ടതാകുന്നോ അത്ര ത്തോളം ആനന്ദവും വിസ്താരമായി പ്രാപ്തിയാകും.

ഇങ്ങനെയാകയാൽ പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ, തൻഗുണമായ ശബ്ദാദി കൾ, തദ്വികാരങ്ങളായ ഘടപടാദി ഇഹപരയെന്ന ലോകങ്ങൾ, ഇവ സമസ്തവും സത്ത്വം, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്ന മൂന്നു ഗുണങ്ങളിൽ വികാ രങ്ങളാകും. വിഷയാനുഭൂതിദശയിൽ വിഷയങ്ങളെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ബുദ്ധി വ്യാപിക്കുമ്പോൾ വിഷയങ്ങളെ അശേഷവും വ്യാപിച്ചു ആ ബുദ്ധിയെ വിഷയാകാരങ്ങളായി ഭേദപ്പെടുത്തി, അവകളിൽ മോഹ ത്താൽ മയങ്ങി, ആ മയക്കം കൊണ്ട് ആ വിഷയങ്ങളെയും തന്നെയും തനതധിഷ്ഠാനമായ ആത്മാനന്ദത്തെയും വിവേകിപ്പാൻ ശക്തിയില്ലാതെ ക്ഷണമാത്രം മൂർച്ഛിച്ചു നില്ക്കും. ആ അവസ്ഥയിൽ വിക്ഷേപമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് സത്ത്വഗുണം അധികരിച്ചു അതിൻവ ഴിയേ ആനന്ദം പ്രാപ്തിയാകും. വിഷയാകാരമായി ബുദ്ധിയെ ഭേദി

പ്പിച്ചത് ബുദ്ധിയുടെയും വിഷയങ്ങളുടെയും രജോഗുണമാകും. ആ വിഷയങ്ങളെയും ഈ ബുദ്ധിയേയും മോഹത്താൽ ഭേദപ്പെടുത്തി ഭേദഭാവം കൂടാതെ മൂർച്ഛിപ്പതു ബുദ്ധിയുടെയും വിഷയങ്ങളുടെയും തമോഗുണങ്ങളാകും.

എന്നാൽ രജോഗുണത്താലും തമോഗുണത്താലും ബാധിക്കപ്പെട്ട ബുദ്ധിക്ക് സത്ത്വഗുണാധിക്യം സിദ്ധിപ്പാൻ കാരണമെന്തെന്നാൽ, രണ്ടു ഗുണത്താലും ബുദ്ധി മൂർച്ഛിക്കും. ആ അവസരത്തിൽ തന്റെ ശക്തി വിഷയത്തെ നാട്ടുന്നതിനു സാമർത്ഥ്യമില്ലാതെ സ്വകാരണമായ സത്ത്വവൃത്തിയിൽ ഒടുങ്ങി നില്ക്കും. അപ്പോൾ ആനന്ദമയ കോശമാർഗ്ഗമായി ആനന്ദം പ്രതിഫലിക്കും. ആ ആനന്ദാനുഭവത്തെ വിഷയമായി ഭാവിച്ച് മുൻപോലെ ബഹിർമുഖമായി ഉദിക്കും. അപ്രകാരം ഉദിക്കേ ആ ആനന്ദത്തെ ബുദ്ധിയോടു കലർന്നുനിന്ന് തമോഗുണവും രജോഗുണവും തങ്ങളുടെ ശക്തിയാൽ കലർന്ന വിഷയാകാരങ്ങളായി അതിനെ ബുദ്ധിക്കു കാണിക്കും. ആ ആനന്ദത്തെ ബുദ്ധിയും വിഷയാനന്ദമെന്നു മതിക്കും. ആകയാൽ രജോഗുണത്തെയും തമോഗുണത്തെയും ബുദ്ധിയിലും വിഷയത്തിലും ഇരിക്കുന്ന പ്രകാരം അറിഞ്ഞ്, അവയെ തള്ളി അവകളിൽ മറഞ്ഞുനിന്ന് സത്ത്വഗുണത്തോടും രണ്ടു ഗുണങ്ങളും വിട്ട് ബുദ്ധിയേയും വിഷയത്തേയും ഐക്യപ്പെടുത്തിയാൽ ആനന്ദമയകോശമാർഗ്ഗമായിത്തന്നെ ബുദ്ധിയുടെ ആദരവാൽ വിഷയങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിച്ച ആനന്ദം അനുഭവിക്കാറാകും. അവിടെ വിഷയഭാവം ഇല്ലാത്തതിനാൽ ആ ആനന്ദം ആത്മാനന്ദമെന്നു അനുഭവിക്കപ്പെടും.

വിഷയം, ബുദ്ധി ഈ രണ്ടിനും രണ്ടു സ്വരൂപങ്ങൾ ഇരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഒന്നു വികാരവും മറ്റൊരു നിർവികാരവുമാകും. തമോഗുണം വികാരങ്ങളെ ചേർന്നിരിക്കും. സത്ത്വഗുണം നിർവികാര രൂപത്തെ ചേർന്നിരിക്കും. അതിനെ അറിയും പ്രകാരത്തെ വിചാരിക്കിൽ, ഈ നമ്മുടെ രാജ്യം നമുക്കു ഏറിയ ലാഭത്തെ തരത്തക്കതായുള്ള ഇഷ്ടവസ്തുവാകുന്നു എന്ന വൃത്തി ഉദിക്കുമ്പോൾ വിചിത്രങ്ങളായ ഗുണഭേദങ്ങളെ ഉടയ നാനാവസ്തുക്കളോടു കൂടിയ രാജ്യം ആ വൃത്തിയിൽനിന്നു ഭിന്നമായി കാണപ്പെട്ട്, അതിനെ തന്റെ ബുദ്ധിയിൽ ഉള്ള പ്രകാരം ചൂണ്ടി, അപ്പോൾ ഇഷ്ടവസ്തുവായിട്ടു രാജ്യം പ്രകാശിച്ച്, ഇങ്ങനെ ഇതു നമുക്കു ഇഷ്ടവസ്തുവെന്ന പ്രിയം നടിച്ച്

ആനന്ദിച്ച്, ആ പ്രിയത്താൽ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ക്ഷണമാത്രം മൂർച്ഛിച്ച് വിഷയഭാവം കൂടാതെ ആനന്ദാനുഭവം ഉദിച്ച് അതോട് വിഷയവിഷയിയായി ഭേദഭാവം കണ്ട്, ആ ആനന്ദത്തെ വിഷയങ്ങളിൽ ഉണർന്നു സന്തോഷിക്കുമാറു കാണപ്പെടുകയാൽ നാനാവിഷയങ്ങളായി തോന്നിയ രാജ്യരൂപമായ ഭിന്നഭിന്നവിഷയങ്ങളും ആ വിഷയാകാരവൃത്തികളും ഖണ്ഡങ്ങളായിരുന്നാലും അവയ്ക്കു ആധാരമായിരുന്ന വിഷയവും ആ വിഷയാകാരവൃത്തിയും അഖണ്ഡമായിരിക്കയാൽ ഖണ്ഡമായും അഖണ്ഡമായും രണ്ടു രൂപങ്ങളെ വിഷയവും വിഷയാകാരമായി പരിണമിച്ച വൃത്തിയും ഉള്ളവയാകും. അപ്രകാരം തന്നെ അതിനെ 'ഇതു വിഷയം' എന്നു ചൂണ്ടിയ വൃത്തിയും ഖണ്ഡമായും അഖണ്ഡമായും പരിണമിച്ച് വ്യാപിച്ച് ചൂണ്ടുകയാൽ അതും ഖണ്ഡമായും അഖണ്ഡമായും രണ്ടു രൂപങ്ങളോടു കൂടിയതാകും. അപ്രകാരം തന്നെ 'ഇത് നമ്മുടെ' എന്ന് ആത്മസത്തയാൽ ഖണ്ഡമായും അഖണ്ഡമായും അഹങ്കാരം പരിണമിച്ചു വ്യാപിച്ച് അവയെ സ്വന്തമായി ഭാവിക്കയാൽ ആ അഹംകാരോപാധിയോടുകൂടിയ ആത്മസത്തയും രണ്ടു രൂപത്തോടു കൂടിയതാകും. ഇവയിൽ ഖണ്ഡങ്ങളായ രൂപങ്ങൾ രജോഗുണവികാരങ്ങളാകും. അഖണ്ഡങ്ങളായ രൂപങ്ങൾ സത്ത്വഗുണവികാരങ്ങളാകും. ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളെ പിരിച്ചുകാണാൻ ഇട കൊടുക്കാതെ ഏകാകാരമായി സ്വന്തപ്പെടുത്തി മൂർച്ഛിപ്പതു തമോഗുണവികാരങ്ങളാകും.

ആയതിനാൽ അഖണ്ഡവിഷയത്തിലുദിച്ച അഖണ്ഡങ്ങളായ വിഷയങ്ങളെ നിദാനിച്ച്, അവയിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഗുണങ്ങളെയും നിർണ്ണയിച്ച്, ആ ഗുണങ്ങളെയും ആ ഗുണികളാകുന്ന വിഷയങ്ങൾക്കു അന്യമായിട്ടു കണ്ട്, അവയെ പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളാൽ വിഷയീകരിക്കുമ്പോൾ അവിടെ വിഷയങ്ങളായുദിച്ച ആ ഗുണികൾ കാണപ്പെടാതെ ശൂന്യമായിട്ടു നീങ്ങിപ്പോകും. ഗുണികളായ വിഷയങ്ങൾ നീങ്ങുമ്പോൾ ആധാരമറ്റ് ആ ഗുണങ്ങളും വിട്ടുപോകും. ആ ഗുണികളായ വിഷയങ്ങളുടേയും ഗുണങ്ങളുടെയും അളവുപോലെയുള്ള വൃത്തികൾ മാത്രം ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായിട്ട് ആകാശത്തിൽ കുറിക്കുന്ന രേഖകൾ എന്നപോലെ ഭവിക്കപ്പെടും. അപ്രകാരംതന്നെ മുൻ ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായി ഭവിച്ച ഭൗതികങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾക്കാധാരമായി നിന്ന ഭൂതങ്ങളായ അഖണ്ഡവിഷയങ്ങ

ളെയും ഇല്ലാതെ കണ്ട് തള്ളുമ്പോൾ അവകളും നീങ്ങി അവകളുടെ അളവുപോലെയുള്ള രൂപാദി വികാരമറ്റ വ്യാപകവൃത്തി മാത്രമായി കാണപ്പെടും. ആ അവസ്ഥയിൽ ഖണ്ഡമായ വിഷയങ്ങളും അവയ്ക്കാധാരമായ അഖണ്ഡവിഷയങ്ങളും ഭൂതഭൗതിക വികാരങ്ങളെ വിട്ട് ഖണ്ഡാഖണ്ഡവൃത്തി മാത്രമായിരിക്ക കൊണ്ട് അവയെ ഇതെന്നു വ്യാപിച്ച ബുദ്ധിവൃത്തിയും ഭൂതഭൗതികവികാരങ്ങളെ അഭിമുഖപ്പെടാതെ ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായ വിഷയാകാരങ്ങളായി പരിണമിച്ച് വ്യാപിച്ച് സ്വശക്തിയാൽ ഇതെന്നു കുറിച്ചു നില്ക്കും.

അപ്രകാരം തന്നെ ആ ആത്മസത്തയോടുകൂടിയ അഹംകാരവും അവയെ എന്റേതു എന്നു വ്യാപിക്കുമ്പോൾ ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായ ആ ആകൃതികളുടെ അളവിനൊത്ത പരിണാമത്തെ പ്രാപിച്ച്, അവയെ വ്യാപിച്ച്, സ്വസ്വഭാവമായ സ്വശക്തിയിനാൽ ഭേദപ്പെടുത്തി നില്ക്കും. സ്വസ്വഭാവമായ അഹംകാരശക്തി ആത്മശക്തിയാകയാൽ, ആത്മാവേ ആനന്ദസ്വരൂപമായിരിക്കയാൽ, എല്ലാവർക്കും ആനന്ദമേ ഇഷ്ടവസ്തുവായി കാണപ്പെടുകയാൽ, ആ ഇഷ്ടവസ്തുവെത്തന്നെ സ്വന്തമെന്നു പറകയാൽ, ആ ആത്മശക്തിയായ സ്വന്തമെന്ന പ്രിയവൃത്തി ആ അഹംകാരവ്യാപകത്തോടും സകലതും കലർന്നു നില്ക്കും. ആ വിധ പ്രിയവൃത്തി ആനന്ദസ്വരൂപമായ ആത്മശക്തിയാകയാൽ അതിൽ മാത്രമായി ആനന്ദവും അവയിൽ പ്രതിഫലിച്ചു ഉള്ളിലും വെളിയിലും നിരന്തരമായി പൂർണ്ണമായി പ്രകാശിക്കും.

ഈ ആനന്ദത്തേയും ഇതെന്ന ബുദ്ധിവ്യാപകത്തെയും ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായ വിഷയവൃത്തികളെയും വ്യാപിച്ച് അഭേദമായി കാട്ടി പ്രകൃതിജ്ഞാനത്തെ മറച്ച് മൂർച്ഛിപ്പത് അഹങ്കാരത്തിൻ തമോഗുണമാകയാൽ അതിനെ നീക്കിയാൽ ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായ ഈ അഹംകാരവും അതിനാൽ വ്യാപിക്കപ്പെട്ട ഇതെന്ന ബുദ്ധിവൃത്തിയും അതിനാൽ വ്യാപിക്കപ്പെട്ട ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായ വിഷയവൃത്തിയും അവയുടെ ഉള്ളും വെളിയും വ്യാപിച്ച് ആത്മാനന്ദത്തെ അവകളിൽ പരിപൂർണ്ണമാക്കിച്ചെയ്ത് പ്രകാശിച്ച ആത്മശക്തിയാകുന്ന സ്വസ്വഭാവമെന്ന പ്രിയവൃത്തിയും വിവേകജ്ഞാനത്തോടുകൂടി അനുഭവത്തിനു സിദ്ധിക്കും. അവകളെ പറഞ്ഞപ്രകാരം നിദാനത്തോടനുഭവിച്ച് രജോഗുണത്തെയും നീക്കേണ്ടതാണ്.

അതിന്നുപായമെങ്ങനെയെന്നാൽ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായി തോന്നിയ വിഷയവൃത്തികൾ ഭൗതികങ്ങളുടെ അളവിന് തക്കതായി ഉദിക്കയാൽ അവകൾ നീങ്ങുമ്പോൾ ആ അളവും വിട്ടുപോകും. അവകൾ വിട്ടേടം അവയുടെ അഭാവമായിരിക്കും. അവകളുടെ അഭാവത്തെ അവിടവിടെ അനുഭവിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ അളവിനു തക്ക വൃത്തികളും അഭാവമായിക്കൊണ്ട് ഖണ്ഡവൃത്തികളശേഷവും വിട്ടുപോകും. അപ്രകാരംതന്നെ അഖണ്ഡവിഷയവൃത്തിയേയും നീക്കുകിൽ അവകളെ വ്യാപിച്ച് ബുദ്ധിവൃത്തിയും അതിനെ വ്യാപിച്ച അഹംകാരവൃത്തിയും ഖണ്ഡാഖണ്ഡവിനിർമുക്തങ്ങളായി നീങ്ങിപ്പോകും. അപ്പോൾ ഭാവാഭാവവിഷയം കൂടാതെ, ഖണ്ഡമെന്നും അഖണ്ഡമെന്നും നിർണ്ണയിച്ചുകൂടാതെ, അതിരറ്റ ആത്മശക്തിയാകുന്ന പ്രിയവൃത്തി മാത്രം ആനന്ദഘനമായനുഭവത്തിനു സിദ്ധിക്കും. അവിടെ ആ ഉപാധിയെ നീക്കിയാൽ ആനന്ദമാത്രമായി ശേഷിക്കും. മറുപടിയും[44] പ്രിയവൃത്തി ഉദിക്കിൽ ആദ്യത്തെപ്പോലെ സൂക്ഷ്മത്രിപുടിയോട് അനുഭവത്തിനു സിദ്ധിക്കും. തൽസ്വഭാവത്തെ അറിഞ്ഞ് വിഷയവൃത്തികളെ കല്പിച്ചു വ്യാപിക്കേ അവയിൽ ഈ ആനന്ദമേ നീക്കമറ്റു നിറഞ്ഞു നില്ക്കും. ഇതിനെ അറിയാതെ അവിവേകത്താൽ വിഷയാനന്ദമെന്നു ഭാവിച്ചുകൊള്ളും. ആകയാൽ മുൻപറഞ്ഞ വിചാരണാവിവേകത്താൽ ബ്രഹ്മാനന്ദമായനുഭവിച്ചാലും.

(ശിഷ്യൻ, പറഞ്ഞ പ്രകാരം ഉപാധികളെ നീക്കി, ശേഷിച്ച ആത്മാവാകുന്ന തന്നെ ആനന്ദരൂപനായനുഭവിച്ച്, തന്നിൽ ആരോപിതമായ സകലത്തേയും അസത്തെന്നും ജഡമെന്നും ദുഃഖമെന്നും നിർണ്ണയിച്ചു ബാധിച്ച ആനന്ദരൂപനായ താൻ, അവയെല്ലാം ബാധിക്കപ്പെട്ടിട്ടും ബാധിക്കപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട് സത്തെന്നും, അവകൾ അവസ്തുവാകയാൽ പ്രകാശിക്കാതെ ജഡമായാലും താൻ സ്വയംപ്രകാശിക്കയാൽ ചിത്തെന്നും, ശേഷിച്ചിടത്തു തനിക്കന്യമായി വേറൊരു വസ്തുവില്ലായ്കയാൽ സത്തുതന്നെ ചിത്ത്, ചിത്തുതന്നെ ആനന്ദം, ആനന്ദമേ താനാകയാൽ സ്വയം സച്ചിദാനന്ദാഖണ്ഡൈകരസമെന്ന താനായ തന്മഹിമയെത്തന്നെ ഇഷ്ടവസ്തുവെന്നു ആനന്ദിച്ച് സ്വയം ആനന്ദക്കടലിൽ മുഴുകി.)

മനോനാശമാർഗ
നിരൂപണ പ്രകരണം

ശിഷ്യൻ: പരമഗുരുവായ പ്രാണനാഥ, സകല ശാസ്ത്രങ്ങളിലും ആത്മജ്ഞാനത്തെ പ്രാപിച്ച മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളിലും മനോനാശം കൂടാതെ മഹോപശാന്തപദവിയായ അഭയബ്രഹ്മപ്രാപ്തി സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നും, ആ മനോനാശം നിമിത്തം വളരെ മഹാന്മാർ ഏറ്റവും പ്രയാസപ്പെട്ടു എന്നും, ആ മനോനാശം അതികഠിനമെന്നും, ചിലേടത്തു അതിലഘുവെന്നും കാണപ്പെടുന്നു. ആയതിനാൽ മനോനാശത്തെ പ്രാപിച്ച് ആനന്ദസിദ്ധിക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തെ അരുളിച്ചെയ്യേണമേ!

ആചാര്യൻ: നീ ചോദിച്ചതു ഏറ്റവും രഹസ്യമായുള്ളതത്രേ. ആത്മാവെന്നവൻ ചരാചരങ്ങളായ അനേകകോടി ബ്രഹ്മാണ്ഡമണ്ഡലങ്ങളെ തന്റെ വിസ്താരമായ വ്യാപകത്തിലുദിച്ച മനസ്സിന്റെ ഒരു അണുമാത്രമായ അംശത്തിൽ ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന സ്ഥിതിയിൽ അടക്കി വച്ച്, ആ മനസ്സിനെ, രജ്ജുവിൽ തോന്നിയ സർപ്പത്തെപ്പോലെ, തന്നിൽ തോന്നിച്ചും തോന്നിക്കാതെയും പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. ഈ മനസ്സായതു സ്വസങ്കല്പത്താൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട സ്ഥൂലസൂഷ്മകാരണങ്ങളെന്ന മൂന്നു ശരീരങ്ങളെ സ്കന്ധമായുള്ള ചന്ദനവൃക്ഷത്തിന് അവസ്ഥാത്രയങ്ങളെന്ന ശാഖോപശാഖകളായി ചേർത്തു ശരീരത്രയത്തിൽ 'ഞാൻ' 'എന്റേത്' എന്നുള്ള അഭിമാനങ്ങളാകുന്ന മൂന്നു ശിരസ്സുള്ള അഹംകാരമെന്ന കൊടിയ വിഷങ്ങളെ ഛർദ്ദിക്കുന്ന സർപ്പത്തെ സ്വസങ്കല്പത്താൽ ജനിപ്പിച്ച് അതിനെക്കൊണ്ടു് ആ വൃക്ഷത്തെ ചുറ്റിച്ച് ആത്മവസ്തുവായ സർവ്വാധാരബ്രഹ്മചൈതന്യമെന്ന മഹാസമ്പത്തായ ആനന്ദനിധിയെ ഭുജിക്കുന്നതിനു അവസരം കൊടുക്കാതെ തടുത്തുകൊണ്ടു നില്ക്കും. അല്ലാതെയും മഹാമൂർഖമായ ഇരുതലമണിയനെന്ന സർപ്പംപോലെ ആവരണവിക്ഷേപങ്ങളാകുന്ന ക്രൂരമായ വിഷത്തെ അധികരിച്ചതായുള്ള രണ്ടു ശക്തികളെ തന്റെ രണ്ടു കോടികളിലും രണ്ടു ശിരസ്സുകളെന്നപോലെ ഉദിപ്പിച്ച്, അവകളാലും ആ ആനന്ദനിധിയെ ആരും അനുഭവിക്കുന്നതിനു ഉപകാരപ്പെടാതെ വിജൃംഭിച്ചു നില്ക്കും. അല്ലാതെയും, തന്നിൽ വിക്ഷേപശക്തിയുടെ ചേഷ്ടയാൽ ചരാചരമായ അനേക

കോടി ബ്രഹ്മാണ്ഡമണ്ഡലങ്ങളെന്ന പ്രപഞ്ചത്തെ, കണ്ണാടിയിൽ കാണുന്ന നഗരം എന്നപോലെ, ക്ഷണമാത്രത്തിൽ തോന്നിപ്പിച്ച്, അതിനു പഞ്ചകൃത്യം[45] നടത്തി വരുന്ന ബ്രഹ്മാവിഷ്ണുരുദ്ര മഹേശ്വരസദാശിവന്മാരരെന്ന പഞ്ചകർത്താക്കളെ ആ കൃത്യങ്ങളിൽ അഭിമാനിച്ചതുപോലെ ചെയ്ത്, അതിനെ നീതിപോലെ നടത്തിച്ച്, ആരെയും ദ്വൈതപ്രപഞ്ചത്തെ സത്യമായി വിശ്വസിപ്പിക്കും. അല്ലാതെയും, തനതു സങ്കല്പത്തിലുദിച്ച സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണങ്ങളായ പഞ്ചഭൂതങ്ങളെ ഒരു ഭാഗം ശുദ്ധജഡംപോലെയും ഒരു ഭാഗം ചേതനം പോലെയും കാണിച്ച്, ഈ ജഡാജഡങ്ങളായ രണ്ടു വകുപ്പിനും സാക്ഷിയായി ചിന്മാത്രനായി പ്രകാശിക്കുന്ന സർവ്വാധിഷ്ഠാനചൈതന്യത്തെ ഇവകൾക്കന്യമെന്നറിയപ്പെടുത്താതെ നർത്തകിയെപ്പോലെ നർത്തിച്ചു നില്ക്കും. മേലും, ആകാശത്തിൽ ചുഴന്നു വരുന്ന ഇടിത്തീയ് പോലെ, ജനനമരണമെന്ന രണ്ടു കോടിയിൽ പിടിച്ച കൊടിയ തീയോടുകൂടിയ ജീവന്മാരെ സംസാരമാകുന്ന പെരുവെളിയിൽ നിലയില്ലാതെ ഇട്ടു ചുഴറ്റി, അവർക്കു അതിനാലുണ്ടായ ദുഃഖങ്ങളെ നിവർത്തിക്കുന്നതിനു മാർഗ്ഗമറിയാതെ ദുഃഖിപ്പിക്കും. ഒരു കാലത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ചങ്ങളെ ശൂന്യമായി കാണിച്ച്, മറ്റൊരു കാലത്തിൽ ഒരു തനുവിൽ നഖം മുതൽ ശിരസ്സു വരെ ഉദിച്ച് സൂചി കുത്തുവാൻ സ്ഥലമില്ലാത്ത വസൂരി ഉപദ്രവത്തെപ്പോലെ, അവിടെയും നാമരൂപങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമാക്കും. കാളകൂടവിഷത്തെക്കാൾ കഠിനമായി, സഹിക്കത്തക്കതല്ലാത്ത, ജ്വാലാമാലാകുലമായുള്ള കാലമെന്ന ഒരു തത്ത്വത്തെ തനിക്കഭേദമായ ശക്തിയാക്കിക്കൊണ്ട്, ദേവതിര്യഗ് പശുപക്ഷിമൃഗാദികളായ ചരവസ്തുക്കളാകട്ടെ, സ്ഥൂലപഞ്ചഭൂതങ്ങളായ അചരവസ്തുക്കളാകട്ടെ, ഇവകളെ മഹാകാളരാത്രിയെന്ന മഹാന്ധകാരം ദൃശ്യങ്ങൾ തോന്നാത്ത വിധത്തിൽ വിഴുങ്ങുന്നതുപോലെ, കബളീകരണം ചെയ്യലേ സഹജതൊഴിലായിട്ടു ആരെയും മൂർച്ഛിപ്പിച്ചുകളയും. അല്ലാതെയും തന്നാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട ശ്രുതിസ്മൃതി ഇതിഹാസപുരാണാഗമങ്ങളെന്ന ശാസ്ത്രങ്ങളാൽ പറയപ്പെട്ട പുണ്യപാപങ്ങളെന്ന അശ നിപാതത്താൽ[46] ആരെയും തലപൊക്കുവാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ ഇട്ടു തപിപ്പിക്കും. ഈ വിധമായ മനസ്സു ആർക്കും വശമായി നശിച്ചതെന്നുള്ള വ്യവഹാരം ദുർലഭം തന്നെയാണെങ്കിലും അതിനെ ജയിച്ച്

ആ ആനന്ദനിധിയെ തടവുകൂടാതെ ഭുജിക്കുമാറ് ഉപായം പറഞ്ഞു തരാം.

അതിവിസ്താരമുള്ള ബ്രഹ്മാണ്ഡകോടികളെ തന്റെ അണുമാത്രത്തോളമുള്ള സങ്കല്പലേശത്തിലടക്കി, ഉണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്ന് ശങ്കിക്കുമാറ് അളവില്ലാത്ത വ്യാപകമഹിമയോടു താൻ ചേർന്നിരുന്നാലും, വേദാന്ത ശാസ്ത്രങ്ങളാൽ പരിപൂർണ്ണമായ കരുണാനിധിയായ സദ്ഗുരുവിന്റെ ഉപദേശ മാഹാത്മ്യത്താൽ അതിനെ നോക്കിയാൽ അതിന്റെ ശക്തി അപ്രകാരം മോഹിപ്പിക്കുകയില്ല. ഘടപടാദി സത്തു മൃത്തിനെ ഒഴിച്ച് ഇല്ലാത്തതുപോലെ ഈ മനസ്സിന്റെ സങ്കല്പത്തെ ഒഴിച്ച് മുൻപറഞ്ഞ പ്രപഞ്ചം ഇരിക്കാൻ പാടില്ല. ഘടത്തെ കണ്ണു കണ്ടാലും ആ കണ്ണിനെ മനസ്സു അറിയുന്നതുപോലെ, ഈ പ്രപഞ്ചമാകട്ടെ, അതിന്നാധാരമായ സങ്കല്പമാകട്ടെ, അതിൽ ഉദിക്കുന്നിടമായ കേവലം മനസ്സെന്നു പറയപ്പെട്ട നിർവികാരംപോലെയുള്ള, കണക്കില്ലാത്ത വ്യാപകവൃത്തിയാകട്ടെ, ഇവകൾ ഏതുവിധം ഉണ്ടായി ശോഭിക്കുന്നു എന്ന് വിവേകാനുഭൂതിയാൽ നോക്കുകിൽ, ഉള്ളംകൈയ്യിലിരിക്കുന്ന കനിയെന്നപോലെ, നിസ്സംശയമായി ദ്രഷ്ടാവിന്റെ ജ്ഞാനദൃഷ്ടിയിൽ ദൃശ്യമായി നോക്കപ്പെട്ട്, മുൻപറഞ്ഞ ദൃഷ്ടാന്തപ്രകാരം ഈ ദ്രഷ്ടാവിന്റെ ജ്ഞാനദൃഷ്ടിയിലടങ്ങിയതും, ജഡമായും, സ്വപ്രകാശത്താൽ തോന്നി പ്രകാശിക്കുന്നതായും, അനുഭവത്തിനു വരും. ഘടത്തിനെ മൃത്തു വ്യാപിച്ച് ആ ഘടം ഒരു വസ്തു പോലെ പ്രകാശിച്ചാലും അതു കാലത്രയത്തിലും തനിക്കു വേറായി തന്നിൽ വരാത്തതുപോലെ ആ ദൃഷ്ടിയിൽ അവ കാലത്രയത്തിലും ഇല്ലാത്തതായും വരും. അപ്രകാരം വന്നാൽ ആ അനുഭൂതിബലം കൊണ്ട് ഇടവിടാതെ അനുസന്ധാനം ചെയ്ത് അവയെ ഛേദിക്കിൽ വ്യാപക ജ്ഞാനദൃങ്മാത്രമായും, ഓരോരോ കാലത്ത് ഉണ്ടായി നശിച്ചാലും അവകൾക്ക് സാക്ഷിയായും, ഈ ആത്മജ്ഞാനാനുഭവം ഭംഗപ്പെടാതെ പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. ഈ വിവേകാനുഭൂതിയാൽ ആ മനസ്സിനെ ജയിക്കണം.

അപ്രകാരം തന്നെ സ്ഥൂലസൂക്ഷ്മകാരണങ്ങളെന്ന ശരീരത്രയത്തെ ശാഖോപശാഖകളായി ചേർന്നതായുള്ള സംസാരചന്ദനവൃക്ഷത്തിനെ ചുറ്റിക്കിടക്കുന്ന, ശരീരത്രയാഭിമാനങ്ങളായ മൂന്നു ശിരസ്സുകളോടുകൂടിയ സങ്കല്പത്താൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട അഹങ്കാരമെന്ന

ആ സർപ്പം ആ സംസാരമായ ചന്ദനവൃക്ഷത്തെ വിട്ടു നീങ്ങി ഛേദിക്കപ്പെട്ട് ആ സുഖനിധിയെ നിരർഗ്ഗളമായി ഭുജിക്കുമാറുപദേശിക്കാം.

സ്ഥൂലദേഹം എന്നത് രക്തം, മാംസം, അസ്ഥി, ഞരമ്പ്, തോൽ, ജലം, മലം, രോമം, ദന്തം, കഫം, ഇവകളിൻ സംയോഗസമൂഹമായുള്ളത്. അതിനെ വിവേകദൃഷ്ടിയാൽ പിരിച്ച്, തന്റെ മുൻവശത്തു എതിരായി ഒരു കയറു കെട്ടിയതായി ഭാവിച്ച് അതിൽ ഇതുകളെ വെവ്വേറെയായി തൂക്കിയിട്ടുനോക്കിയാൽ താൻ അശരീരിയായ ജ്ഞാനസ്വരൂപദൃക്കായും മുമ്പിൽ ശരീരംപോലെ തോന്നിയ തനുവ് മുമ്പിൽ തൂക്കപ്പെട്ട്, ആ വികാരങ്ങളാകുന്ന സംയോഗം നീങ്ങി വെവ്വേറെയായി അനുഭവിക്കപ്പെടുക കൊണ്ട്, ശരീരമെന്ന നാമത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ വിട്ടുപോകും. ഇപ്രകാരം ഇടവിടാതെ ദൃഢതരാഭ്യാസം ചെയ്കിൽ അതു ഒരിക്കലും ശരീരമായി തോന്നാതെ ഘടത്തിൽ ഞാൻ എന്ന അനുഭവം ആർക്കും ഉണ്ടാകാത്തതുപോലെ, തനുവിൽ ഞാനെന്ന അദ്ധ്യാസം ഭവിക്കാതെ തന്നെത്താനേ നീങ്ങിപ്പോകും. അപ്രകാരം തന്നെ ഈ ദ്രഷ്ടാവും തന്നിൽ തനുസംബന്ധം കാണപ്പെടാത്തതിനാൽ അശരീരിയായ ദ്രഷ്ടാവു മാത്രമായി പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. ഈ അനുഭവം ദൃഢതരമായി സിദ്ധിച്ചാൽ ആ അഹംകാരമായ സർപ്പത്തിന്റെ ക്രൂരമായ ഒരു ശിരസ്സു വിവേകവാളാൽ വെട്ടപ്പെട്ട് നിർജ്ജീവമായിപ്പോകും. ആ സർപ്പത്തിന്റെ മറ്റുള്ള തലകളും നശിക്കുമാറ് ഉപദേശിക്കാം.

തനുസംബന്ധം നീങ്ങി അശരീരിയായ ഈ ആത്മാവ് ജ്ഞാനദൃഷ്ടിമാത്രമായി പ്രകാശിക്കിൽ ശ്രവണശക്തി മുതലായ പതിനേഴു ശക്തി ചേർന്നസൂക്ഷ്മ ശരീരം[47] അവനോടു അഭേദമായി കലർന്നു നില്ക്കും. ഭിന്നഭിന്നലക്ഷണമുള്ള ആ പതിനേഴു ശക്തികളെയും സ്ഫുരിപ്പിച്ച്, അവയെ ആകാശത്തിൽ ചിതറിയ ഭിന്നഭിന്നലക്ഷണമുള്ള നക്ഷക്ഷത്രങ്ങളെപ്പോലെ ദൃശ്യപ്പെടുത്തി, സൂര്യനെ കാണുന്ന ദൃക്കിനും ആ സൂര്യനും ഉള്ള ദൂരത്തിന്റെ അളവിനെ ഇത്രമാത്രമെന്നു മതിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതുപോലെ ആത്മദൃഷ്ടിക്കു ഈ പതിനേഴു തത്ത്വവും അതിദൂരത്തിൽ ദൃശ്യപ്പെടുമാറു നോക്കിയാൽ ആത്മസംബന്ധത്തെ വിട്ടു നീങ്ങി ഘടാദികളെന്നപോലെ അനാത്മവസ്തുക്കളായി ഭവിക്കും. ഈ വിവേകാനുഭൂതിയാൽ അനവരതവും പറഞ്ഞപ്രകാരം അവകളെ നോക്കുന്ന ദൃഷ്ടിയിൽ ആത്മത്വേനാനു

സന്ധാനവും, ആ പതിനേഴു തത്ത്വങ്ങളായ ദൃശ്യവസ്തുക്കളിൽ അനാത്മബുദ്ധ്യനുഭവത്താൽ നേരിട്ട അഹമദ്ധ്യാസനിവൃത്തിയും ദൃഢതരമായാൽ അഹമദ്ധ്യാസമുദിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞ പ്രകാരം ദൃഢമായി സിദ്ധിച്ചാൽ ഈ വിവേകാനുഭൂതിയെന്ന വാളാൽ ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ടു നിർജ്ജീവനായി, ആ അഹംകാരമെന്ന സർപ്പത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ തലയും നശിക്കും.

അപ്രകാരം തന്നെ അഹങ്കാരമെന്ന സർപ്പത്തിന്റെ മറ്റൊരു തലയും നശിക്കുമാറ് അനുഗ്രഹിക്കാം. ഈ പതിനേഴു തത്ത്വങ്ങളോടു വേർപെട്ട് അശരീരിയായ ജ്ഞാനദൃഷ്ടിമാത്രമായി ഈ ആത്മാവു പ്രകാശിച്ചാലും ഈ ലിംഗശരീരം ശുദ്ധമായി വിട്ടു നീങ്ങിയതുകൊണ്ട് ഒരു കാലത്ത് ത്രിപുടിശൂന്യമായി വൃത്ത്യഭാവമാകുന്ന സ്ഫൂർത്തിയില്ലാത്ത സുഷുപ്തിയെന്ന ഒരവസ്ഥയുണ്ടായി ആ വിധ ജ്ഞാനദൃഷ്ടിയെ വിട്ടുപോയതുപോലെ തോന്നിപ്പിച്ചു നില്ക്കും. അതും ഈഷദ്വികാസത്തോടുകൂടിയ ജ്ഞാനദൃഷ്ടിയുടെ ഉണർവു വഴിയേ തന്നെയാണ്. ഇതിനെ പരിശോധിപ്പതു പരിപാകവും അതിസൂക്ഷ്മവിവേകവുമുള്ള അധികാരിയാൽ മാത്രം കഴിയും. ആയതുകൊണ്ട് അതിനെ കേട്ടാലും.

ഒരു തോന്നലുമില്ലാത്തതായും, എങ്കിലും അവിടെ ജ്ഞാനദൃഷ്ടി ഇരിക്കുന്നില്ലയെന്നു നിർണ്ണയിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതായും, ആ അവസ്ഥ ഇരുന്നാലും യാതൊന്നുമറിയാതെ സുഖമായുറങ്ങിയെന്നു ഇങ്ങിനെ എല്ലാവരും സാധാരണയായി പ്രതീതിയിൽ വ്യവഹരിക്കുകയാൽ ആ പ്രതീതിബലം കൊണ്ട് വിവേകത്താൽ യാതൊരു തോന്നലും ഇല്ലാത്ത പ്രകാരം ആ അനുഭൂതിയെ ഉള്ള മട്ടിൽ ഈ അവസ്ഥയിൽ വിഷയീകരിച്ചാൽ അപ്രകാരമേ ഒരനുഭവം ഉദിച്ചു നില്ക്കും. ആ അനുഭൂതിയെ അതിസൂക്ഷ്മമായ വിവേകവൃത്ത്യനുഭവത്താൽ നോക്കി അവിടെത്തന്നെ സങ്കല്പസത്താസംബന്ധം കൂടാതെ നോക്കിയ ഭഗനുഭവത്താൽ അതിനെ ദൃശ്യപ്പെടുത്തിയാൽ അതു ദൃശ്യത്വത്തെ ചേർന്നു അനാത്മവസ്തുവായി, മുമ്പിൽ സൂര്യമണ്ഡലദൃഷ്ടാന്തം പറഞ്ഞതുപോലെ, ബഹുദൂരത്തിൽ വിലകി നില്ക്കും. അപ്രകാരമേ ഈ ആത്മാവിന്റെ ദൃഗനുഭൂതിയും യാതൊരു തോന്നലുമില്ലാതെയും ത്രിപുടി ശൂന്യമായും ജ്ഞാനദൃഷ്ടി ഇരിക്കുന്നില്ലെന്നു നിർണ്ണയിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതു ആയും

ഉള്ള ആ അവസ്ഥയെ, ആ രണ്ടവസ്ഥയെ ദൃശ്യമായി തോന്നിപ്പിച്ച് താൻ ജ്ഞാനദൃഷ്ടി മാത്രമായി നിന്നതുപോലെ മൂന്നാമത്തെ അവസ്ഥയ്ക്കും സൂക്ഷ്മമായി ത്രിപുടിശൂന്യ ജ്ഞാനസ്വരൂപമാത്രമായി പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. ഈ അനുഭവം അതിസൂക്ഷ്മമാകയാൽ അതിനെ സ്വാനുഭവത്താൽ അവലംബിക്കയെന്നുള്ളതു ഏറ്റവും ദുർലഭം. എന്നാലും അതിൽ അതിന്നഭിന്നമായി ഒരു സാക്ഷിധർമ്മത്തെ ആരോപിച്ച് മുൻപറഞ്ഞ അവസ്ഥാനുഭൂതി ദൃശ്യപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടും, ഈ ജ്ഞാനദൃഗനുഭൂതി ദൃശ്യമായിരിക്കകൊണ്ടും, തന്നെ സാക്ഷിയായനുഭവിച്ചു അതിനെ സാക്ഷ്യമായ അനാത്മാവാകയാൽ അതു ഒരിക്കലും അഹം വസ്തുവാകയില്ല എന്നു കണ്ടാൽ അതിൽ അടിക്കടി ആത്മാദ്ധ്യാസം നിവൃത്തിയാകും. ആ അവസ്ഥാനുഭൂതിയാകുന്ന, ഒന്നും അറിയായ്മയായ അജ്ഞാനംതന്നെ കാരണശരീരമാകയാൽ അതു ഈ ആത്മാവിന്റെ ജ്ഞാനദൃക്കിനെ മറച്ചുവെന്നുള്ളതു ചേരുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ, ഈ അജ്ഞാനം എന്തു സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയത്, ഏതിനെ കാരണമായി ചേർന്നത്, ഏതു ശക്തിയാൽ മറച്ചത് എന്നു വിവേകാനുഭൂതിയാൽ നോക്കുകിൽ അതിന്നു കാരണം, അന്ധകാരത്തിനു സൂര്യൻ കാരണമാകാത്തതു പോലെ, ചിദാത്മാവാകയില്ല. ആ അജ്ഞാനം തന്നെ സകല ദ്വൈതപ്രപഞ്ചത്തിനും കാരണമായിരിക്കയാൽ അതിൽ നിന്നന്യമായ ഏതു വസ്തുവും കാരണമാകാൻ പാടില്ല. നിർഹേതുകമായൊരു വസ്തു സിദ്ധിപ്പാനും പാടില്ല. അതല്ല, സിദ്ധിക്കിൽ അതു സ്വയംപ്രകാശ വസ്തുവായിരിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരം സ്വയംപ്രകാശമായി പറഞ്ഞാൽ, സകലത്തേയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ആദിത്യങ്കൽ മറയ്ക്കുന്ന ശക്തിയുള്ള അന്ധകാരം സിദ്ധിക്കാത്തതുപോലെ, ആവരണരൂപമായുള്ള മറയ്ക്കുന്ന ശക്തി നശിച്ച് തന്റെ നാമത്തിന്റെ അർത്ഥത്തോടു ചേരാത്തതായി ആത്മജ്ഞാനദൃഷ്ടിക്കന്യമായില്ലാതെ അവസ്തുവായിപ്പോകും. അങ്ങിനെയില്ല. അതു ഏതിനേയും മറയ്ക്കുന്ന ശക്തിയോടുകൂടിയ ജഡവസ്തു തന്നെ. ജ്ഞാനപ്രകാശസഹായം കൊണ്ടു തന്നെ തനതു ശക്തിയെ ചെലുത്തികൊണ്ടു നില്ക്കും. എങ്കിൽ, ഘടാദികളെപ്പോലുള്ള ഈ അജ്ഞാനം മറയ്ക്കുന്ന ശക്തിയുള്ളതായി ഭവിക്കുമ്പോൾ ആ ശക്തികളെ അറിയുമാറ് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സാധനമായ ആ ജ്ഞാനപ്രകാശത്തെ മറയ്ക്കേണമെങ്കിൽ

തന്നെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന അതിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം ഇരിക്കുന്നതുവരെ അതിനെ മറപ്പാൻ ഉപകാരപ്പെടുകയില്ല. ആ ഉപകാരത്തെ വിട്ടുനീങ്ങിയ കാലത്തു മറയ്ക്കാമല്ലോ എന്നാൽ, അവിടെ തനിക്ക് സ്വതന്ത്രമായി പ്രകാശം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഘടംപോലെ താനേ ഇരിക്കുന്നു, ഇല്ല എന്ന പ്രതീതിക്കു പോലും വിഷയമില്ലാതെ ശൂന്യം പോലെ ഭവിച്ചു നില്ക്കും. അല്ലാതെയും യാതൊരു ലക്ഷണത്താലും കുറിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതാകയാൽ യുക്തിക്കു അനർഹമായതുകൊണ്ട് കർത്തും, അകർത്തും അന്യഥാകർത്തും[48] ശക്തി മുതലായതെല്ലാം അതിൽ ക്രീഡിച്ചു നില്ക്കും. അതിനെ ആരാണു നിർണ്ണയിച്ചു പറവാൻ ശക്തന്മാര്? എന്നാൽ അപ്രകാരമായാലും പറഞ്ഞപ്രകാരം ഒരു സത്ത് അതിനു സിദ്ധിക്കാതിരുന്നാൽ അവസ്തുവായിപ്പോകും. പ്രകാശിക്കാതിരുന്നാലും അപ്രകാരം തന്നെയാകും. ഈ രണ്ട് സ്വഭാവവും അതിൽ ഇരിക്കുന്നതായി സമ്മതിക്കിൽ ഘടമിരിക്കുന്നു - പടമിരിക്കുന്നു - പ്രപഞ്ചമിരിക്കുന്നു - അജ്ഞാനമിരിക്കുന്നു, അപ്രകാരം തന്നെ ഇവകൾ ശോഭിക്കുന്നു എന്ന വ്യവഹാരബലത്താൽ ശോഭിക്കുമ്പോൾ ഭിന്നഭിന്ന വികാരങ്ങളോടു ചേർന്ന് ഈ വസ്തുക്കൾ അതാതു നാമങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളാകും. അപ്രകാരം തന്നെ, ഇവകളിൽ കാണപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇരിക്കുന്നു, ശോഭിക്കുന്നു എന്ന വാക്കുകൾ മാർപ്പെടാതെയിരിക്കയാൽ[49] ഇവകളുടെ അർത്ഥം അവകളിൽ നിന്നു അന്യങ്ങളാകണം. അങ്ങിനെയായാൽ അവയുടെ വിലക്ഷണത്വത്തെ ചേർന്നിരിക്കും. അതും അവകൾ ഭിന്നഭിന്നങ്ങളായ വികാരങ്ങളോടു ചേർന്നിരിക്കയാൽ ആ വികാരത്വത്തിനു വിലക്ഷണമായ നിർവികാരത്വത്തെ ചേർന്നിരിക്കും. ഇപ്രകാരം വിവേകാനുഭൂതിയാൽ, കണ്ട ഒരു പർവതത്തിൽ വിസ്താരമുള്ള ഗുഹയിന്നു വെളിയിൽ ശിലയുടെ കാഠിന്യം കാണപ്പെടാത്തതുപോലെ, അരൂപമായും നിർവികാരമായുള്ള ആ രണ്ടു സ്വഭാവത്തെയും അനുഭവത്താൽ നോക്കി അവകളെ ആ അജ്ഞാനം വരെയുള്ള മുൻപറഞ്ഞ വസ്തുക്കളിൽ കോർത്തിട്ടു നോക്കിയാൽ അവകൾ തനതു വികാരങ്ങളെയും തനതു രൂപങ്ങളെയും വിട്ടുനീങ്ങി ഇല്ലാത്തതായി ഭവിക്കും. ആ അനുഭവങ്ങളെയും ആ സ്വഭാവത്തിൽ തന്നെ നോക്കിയാൽ ആത്മജ്ഞാനാനുഭൂതിക്കു വേറായില്ലാതെ അതു മാത്രമായി ശേഷിച്ചു നില്ക്കും. ഇപ്രകാരം സത്തിനെ അവ

കൾക്കു വ്യവസ്ഥാപിക്കാഞ്ഞാലും സത്തയില്ലായ്കയാൽ അപ്ര കാരം തന്നെ അവസ്തുവാകും.

ഇപ്രകാരം ഇക്കാരണശരീരമായ അജ്ഞാനത്തെ വിവേകാനു ഭൂതിയാൽ അവസ്തുവായി നിരാകരിച്ച്, അപ്രകാരംതന്നെ മുൻപ റഞ്ഞ അനുസന്ധാനവിശേഷത്താൽ ഭവിച്ച സുഷുപ്തിയാകുന്ന കാരണശരീരമെന്ന ദൃശ്യവസ്തുവായ അനാത്മവസ്തു ആത്മസംബ ന്ധംകൂടാതെ ബഹുദൂരത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട്, അതിൽ അഹമദ്ധ്യാ സത്തെ വിവേകാനുഭൂതിയാൽ ദൃഢതരമായിട്ടു നീക്കി, ഏതു കാലത്തും അതിൽ അഹമദ്ധ്യാസം ഉദിക്കാതിരിക്കുമാറ് ആക്കി, ഈ മൂന്നു ശരീരങ്ങളേയും കടന്ന് അസംഗോദാസീനനായി പ്രകാശി ക്കുന്ന അദ്വിതീയ വസ്തുവായ അഹംപദത്തിന്റെ യഥാർത്ഥമായ സാക്ഷിയാകുന്ന ഈ ആത്മജ്ഞാനത്തിൽ അഹമർത്ഥ ജ്ഞാനം ഏതു കാലത്തും വിട്ടുപോകാതെ ഇരിക്കുമാറ് വൃത്തിസംബന്ധം കൂടാതെ വിവേകാനുഭൂതിബലംകൊണ്ട് നിരന്തരം അഭ്യസിക്കുന്ന അഭ്യാസദാർഢ്യത്താൽ പറഞ്ഞ സ്വാനുഭവം സിദ്ധിക്കും. അപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചാൽ ആ വിവേകാനുഭൂതിയാകുന്ന വാളാൽ ആ അഹംകാര മാകുന്ന സർപ്പത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ തലയും ഖണ്ഡിക്കപ്പെട്ട് നിർജ്ജീവനായി പുനരുദ്ധാനത്തിനു ഹേതുവില്ലാതെ പോകും.

അക്കാലത്തു ഒന്നും അറിയാതെ ഉറങ്ങിയെന്ന പ്രതീതി യോടും സുഖമായുറങ്ങിയെന്ന ആനന്ദാനുഭവം കാണപ്പെടുകയാൽ ആനന്ദമേ ബ്രഹ്മം എന്ന ശ്രുതിപ്രമാണത്താൽ ആനന്ദസ്വരൂപം ആ ബ്രഹ്മത്തിനല്ലാതെ മറ്റൊരു വസ്തുവിനും സിദ്ധിക്കയില്ല. അപ്രകാര മായാലും വിഷയാനന്ദമെന്നും സുഷുപ്ത്യാനന്ദമെന്നും പറയപ്പെട്ട ആനന്ദം ഈ ആവരണവിക്ഷേപശക്തികളാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടതു കൊണ്ട്, വിഷമിശ്രക്ഷീരമെന്നപോലെ, ആത്യന്തിക ദുഃഖനിവൃ ത്തിയെ കൊടുക്കുന്ന നിത്യാനന്ദമായി ഭവിക്കുന്നില്ല. ഈ അവരണ വിക്ഷേപങ്ങൾ അഹംകാരരത്തോടുകൂടി നീങ്ങി നിഷ്പ്രപഞ്ചാദ്വി തീയ ആത്മചിന്മാത്രമായ മഹാ ഉപശാന്തപദവിയായി സിദ്ധിച്ചതു കൊണ്ട് ത്രിവിധ പരിച്ഛേദശൂന്യമായി സദാ നിജാനന്ദമായി പ്രകാ ശിക്കും.

(ശിഷ്യൻ, ഉപദേശിച്ച പ്രകാരം സമാധി ചേർന്നു ദേഹത്രയാ ദ്ധ്യാസം വിട്ടു പ്രകാശിച്ചു.)

ആവരണവിക്ഷേപ നിവൃത്തി പ്രകരണം

(സ്വാത്മാനന്ദരസാംബുധിയിൽ മുഴുകിയിരുന്ന ശിഷ്യനെ ആചാര്യൻ ആലിംഗന വിശേഷത്താൽ ബഹിർമുഖപ്പെടുത്തി. പ്രദക്ഷിണനമസ്കാരപൂർവ്വമായി തന്റെ ഗുരുവിന്റെ മഹാകരുണയെ ശിഷ്യൻ പലവിധമായി പുകഴ്ന്നു.)

ശിഷ്യൻ: സ്വാമി, ദീനരക്ഷക, ദേഹത്രയാഭിമാനമായ മൂന്നു തലകളുള്ളതായും ഇരുതലമണിയനെന്നപോലെ ആവരണവിക്ഷേപങ്ങളായ രണ്ടു തലകളുള്ളതായും വർണ്ണിച്ചതിൽ മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നു തലകളേയും ഛേദിക്കുമാറ് ഉപായം അനുഗ്രഹിച്ചതുപോലെ, മറ്റുള്ളവയെ നീക്കുന്ന മാർഗ്ഗത്തെയും ഉപദേശിച്ചരുളേണം.

ആചാര്യൻ: ഇരുതലമണിയനോട് സമാനങ്ങളായ വിക്ഷേപാവരണങ്ങളെന്ന ശക്തികൾ രണ്ടു കോടിയിലുള്ള തനതു ശക്തിയാൽ ആനന്ദനിധിയെ ആർക്കും അടുക്കാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ ആക്കിച്ചെയ്താലും, അതിനെയും ജയിപ്പാനുപായമുണ്ട്.

ഇരുതലമണിയനെന്ന സർപ്പം ബഹുദൂരദൃഷ്ടിയുള്ളത്. അതിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഏതൊരു വസ്തു എതിരിട്ടാലും നീറിപ്പോകും. അതിനെയും അധികരിച്ചതായ, കാളകൂടവിഷത്തെക്കാൾ മേലായ കഠിനമുള്ള, ആവരണവിക്ഷേപങ്ങളായ ശക്തികൾ ഏറ്റവും കഠിനമുള്ളത്. അവയിൽ വിക്ഷേപശക്തിയെന്നത് തന്നാൽ ഉണ്ടായ ദർപ്പണനഗരമെന്നപോലെ എണ്ണമില്ലാത്ത ചരാചരങ്ങളായ അനേകബ്രഹ്മാണ്ഡകോടികളെ സൃഷ്ടിക്കുമെന്നതിൽ, ഇന്ദ്രജാലവിദ്യയാൽ അനേക ഗജരഥതുരഗപദാദികൾ കല്പിക്കപ്പെട്ട് ഏവരാലും പ്രത്യക്ഷമായനുഭവിക്കപ്പെട്ടാലും ആ ഇന്ദ്രജാലക്കാരന് അതു മിഥ്യയെന്നും ഇന്ദ്രജാലവിദ്യയാൽ കല്പിതമെന്നും അറിവുള്ളതുപോലെ, തന്നാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട പ്രപഞ്ചത്തെ മിഥ്യയെന്നാകട്ടെ തന്നാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടതെന്നാകട്ടെ വിവേകം കൂടാതെ, അതിനെ വൃദ്ധിയാക്കുന്നതിനു നോക്കിനില്ക്കും. അതിൽ ഉപഹിതജീവചൈതന്യങ്ങൾക്കു വൃത്തിവിവേകങ്ങളെക്കൂടാതെ സ്വന്തമായി വികാരങ്ങൾ പാടില്ലാത്തതിനാൽ ആ വിക്ഷേപശക്തിയിലുദിച്ച ദുഃഖസാഗരത്തിൽ മുങ്ങിമുങ്ങി, സ്വഭാവമായി അവിനാശിയാകയാൽ മരിക്കുന്നതിനു

കഴിയാതെ, സഹിപ്പാൻ വയ്യാത്ത വിധത്തിൽ വിശ്രാന്തി പ്രാപിപ്പാൻ ഇടമില്ലാതെ ഭുജിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെയിരുന്നാലും, ഈ വിക്ഷേപശക്തി അളവില്ലാത്ത പ്രപഞ്ചാകാരമായി ഭവിക്കണമെങ്കിൽ നിർനിമിത്തമായി ഭവിക്കയില്ല. ആ നിമിത്തത്തെ നോക്കിയാൽ പുറക്കരണങ്ങളുടെ പഞ്ചഭൂതപാഞ്ചഭൗതികപഞ്ചവിഷയങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ സ്വീകരിച്ച്, സംസാരത്തെ മുന്നിട്ട്, ആ വിഷയാകാരങ്ങളായി താനേ പരിണമിച്ച്, അവകളെ ആ പരിണാമത്തിൻ വഴിയായി അതാതു നാമരൂപങ്ങളോടുംകൂടി നിർണ്ണയപ്പെടുത്തി, തന്നിൽ ഉപഹിതമായ പ്രത്യഗ് ചൈതന്യപ്രകാശബലത്താൽ പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും. ഇങ്ങിനെയായാൽ ഈ പുറക്കരണങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട വിഷയങ്ങൾ അതാതു നാമരൂപങ്ങളോടും കൂടി വിഷയപ്പെടാതെ, അപ്രകാരമേ അകക്കരണമാകുന്ന വിക്ഷേപശക്തിക്കും തനിക്കുള്ള പ്രകാരം വ്യവഹാരത്തിൽ സിദ്ധിച്ച ലക്ഷണത്താൽ ആ വിഷയങ്ങൾ വിഷയപ്പെടുകയില്ല. എന്നാൽ അന്തഃകരാണത്തിന്ന്, സാളീക നേത്രത്തിന്[50] പുസ്തകാവലോകനവിഷയത്തിൽ ഉപനേത്രം[51] ഉപകാരപ്പെടുന്നതുപോലെ, ഈ ബഹിഷ്കരണസഹായത്താൽ[52] ഈ വിഷയങ്ങൾ വിഷയപ്പെടാമെന്നാൽ, അന്ധന്ന് ഉപനേത്രം ഉപകാരപ്പെടാത്തതുപോലെ, ഈ രണ്ടു കരണങ്ങളും ജഡമാകയാൽ ഉപകാരപ്പെടുകയില്ല. ഇവ ജഡങ്ങളായിരുന്നാലും ചൈതന്യബലംകൊണ്ട് ഇവകൾക്കു വിഷയങ്ങൾ വിഷയമാകാമെന്നാൽ ആ ചൈതന്യത്തിൽ ഏതും വിക്ഷേപശക്തിയോടുകൂടി വാസ്തവത്തിൽ കല്പിതമാകയാൽ, രജ്ജുവിനു തന്നിൽ കല്പിതമായ സർപ്പത്തിന്റെ സ്ഥിതിനാശങ്ങൾ അറിഞ്ഞു കൂടാത്തതുപോലെ, മുൻപറഞ്ഞ ഉൽപത്തിസ്ഥിതിനാശങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതാകയാൽ അതു പാടില്ല. ആകയാൽ ഇപ്രകാരം ആലോചിച്ച് ഉദിച്ച അനേക ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളെയും ബഹിഷ്കരണങ്ങളേയും ആ ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തെ ഉദിപ്പിച്ച വിക്ഷേപശക്തിയേയും ഇന്ദ്രജാല ദൃഷ്ടാന്തത്താൽ പറഞ്ഞ അതിന്റെ വിവേകത്തെയും അതിന്റെ ജഡത്വത്തെയും, ബഹിഷ്കരണം, വിക്ഷേപശക്തി, പ്രത്യഗ് ചൈതന്യം ഇവകൾക്കു മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം കല്പിതപ്രപഞ്ചം വിഷയപ്പെടായ്കയേയും വിവേകാനുഭവത്താൽ നോക്കിയ പ്രതീതിദശയിൽ മുമ്പ് സൂക്ഷ്മശരീരത്തെ അനാത്മാവാകുമാറാക്കി അതിൽനിന്നും അഹമദ്ധ്യാസനിവൃത്തി ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇവകൾ വിവേ

കാനുഭൂതികൊണ്ട് ഭിന്നഭിന്ന ലക്ഷണത്തോടുചേർന്ന് ദൃശ്യവസ്തുവായ അനാത്മവസ്തുവായി ആത്മസംബന്ധം നീങ്ങി ബഹുദൂരം ഇരിക്കകൊണ്ട് അവയിൽ അഹമദ്ധ്യാസത്തെ നിവർത്തിച്ച് പ്രത്യഗ്ചൈതന്യത്തിൽ ദൃഢതരമായി വൃത്തിസഹായം കൂടാതെ അഹമനുഭവം സിദ്ധിച്ചാൽ ഈ ചൈതന്യത്തീന്നു വേറായിട്ടില്ലാതെ താനും തന്റെ കാര്യമായ പ്രപഞ്ചവും ശേഷിച്ച് മഹാ ഉപശാന്തസ്ഥാനമാകുന്ന വിശ്രാന്തി ഭൂമികയെ പ്രാപിച്ച് ഈ ജീവന്മാരും, ഇന്ദ്രജാലത്തിൽ കണ്ട വസ്തുക്കളെ മിഥ്യയെന്നു ഇന്ദ്രജാലക്കാരൻ കണ്ടിരിക്കുന്നതുപോലെ, തന്നിൽ കാലത്രയത്തിലും മുൻപറഞ്ഞവയില്ല എന്നിങ്ങനെ അദ്വിതീയ നിജാനന്ദ സുധാസിന്ധുവായി പ്രകാശിച്ചു നില്ക്കും.

ശിഷ്യൻ: എന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞ ലിംഗശരീരാദികളെപ്പോലെയല്ല ഈ സപ്തസമുദ്രങ്ങളെയും ഒരു സാധനവും കൂടാതെ ഒരു ജലകണം പോലും ശേഷിക്കാതെ ചുഴറ്റി ആകാശത്തിൽ വീശിയെറിയുകയും, അഷ്ടകുലാചലങ്ങളും സപ്തമേഘങ്ങളും[53] പഞ്ചഭൂതങ്ങളും ധൂളിധൂളിയായി നിലനില്ലാതെ ചുഴലുകയും, ചന്ദ്രസൂര്യനക്ഷത്രാദികൾ സ്ഥാനം വിട്ട് അവശമായി ചിതറുകയും, ഇപ്രകാരമെല്ലാം ചെയ്യുന്ന, മഹാപ്രളയവാതംപോലെ ആർക്കും ഭയങ്കരമായി ചലിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന, ഈ വിക്ഷേപശക്തിയെ ജയിക്കുന്നതും അതിന്റെ ചലനത്തെ നിറുത്തുന്നതും എങ്ങിനെ ശരിയിടും?

ആചാ: നീ ഭയന്നു ശങ്കിച്ചതു ശരി തന്നെ. എന്നാലും ഒരു ദാസിയായവൾ ഭരതശാസ്ത്രപ്രകാരം രാഗബന്ധ അടവുകളെ അഭ്യസിച്ചു താളം മുതലായവയോടു ചേർന്നു സഭയിൽ നടിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ നേത്രം, ഹസ്തം മുതലായ അവയവങ്ങൾ ഭാവനാസൂചനാനിമിത്തം ക്ഷണത്തിൽ ബഹുവക്രതങ്ങളായ ചുഴൽച്ചകളെ പ്രാപിച്ചാലും അതിനെ കണ്ടുകൊണ്ടു നിന്ന ദ്രഷ്ടാവിന്റെ ദൃഷ്ടി മന്ദമായാകട്ടെ അതിവേഗമായാകട്ടെ ചലിപ്പാൻ കാരണമില്ല. ഇപ്രകാരം ധീരനായി, വിക്ഷേപശക്തിയുടെ ചേഷ്ടയെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ ആ ആത്മചൈതന്യത്തീന്നു അന്യങ്ങളെന്ന പോലെ തോന്നി പ്രകാശിക്കുന്ന ചരാചരമായ പ്രപഞ്ചങ്ങളെയും അഖിലത്തെയും നശിപ്പിച്ചും ഉദിപ്പിച്ചും, ക്ഷണത്തിൽ തൊഴിൽ കൂടാതെ നീങ്ങിപ്പോകും. വിവേകാനുഭൂതിയാൽ അവയുടെ ശ്രമത്തെയും ഉൽപത്തിനാശങ്ങളെയും ദർശിച്ച് തന്നെ അവിനാശിയായും, അതിന്റെ കഠിനതയോടു ചേർന്ന്

ചലനശക്തിയെന്ത്, ചരാചരങ്ങളായ ജഡവസ്തുക്കളുടെ നന്മതിന്മ കളെന്ത്, ഇവകൾ തന്നെ സംബന്ധിക്കാത്തതുകൊണ്ട് അപരോക്ഷമായി ത്തന്നെ അസംഗോദാസീനനായും നോക്കി ആനന്ദിച്ച്, പ്രേതസമാന മായി ജഡമായി ദൃശ്യമായി അനാത്മവസ്തുവായി കല്പിതമായിരി ക്കുന്ന വിക്ഷേപശക്തി മുതലായവകളിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം അദ്ധ്യാസം നിശ്ശേഷമായി നീങ്ങിപ്പോയതുകൊണ്ട്, ഘടമഠാദികളെ മൃദ്ദൃഷ്ടിയായി നോക്കിയാൽ അവകൾ കാണപ്പെടാത്തതുപോലെ, ആ ആത്മദൃക്കാൽ അവകളെ സകലത്തെയും നോക്കിയാൽ അദ്വിതീ യമായ ആ ദൃക്കിൽ ലയിച്ച് ഇല്ലാതെയായി അദ്വിതീയ നിജാനന്ദസ്വരൂ പമായിട്ടു തന്നെ അപരോക്ഷമായി സിദ്ധിക്കും. അക്കാലത്തു മന സ്സിന്റെ ഒരു കോടിയെ അവലംബിച്ച് വിക്ഷേപശക്തിയാകുന്ന ഒരു തല വെട്ടുപെട്ട് നശിക്കും.

മറ്റൊരു തലയായ ആവരണശക്തിയെന്നത്, മുൻപറഞ്ഞ വിക്ഷേപശക്തിയേയും അതിലുദിച്ച പ്രപഞ്ചത്തേയും തനിക്കന്യമാ യിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിലാക്കി, അന്ധകാരം പോലുള്ള തനതാവരണശ ക്തിയാൽ പ്രപഞ്ചസ്ഫൂർത്തിയെ കബളീകരിച്ചതുപോലെ അധി ഷ്ഠാന ആത്മചൈതന്യസ്ഫുരണത്തേയും കൂടി കബളീകരിച്ച പ്രായ മായി പ്രത്യക്കിനെ[54] ജഡംപോലെ ആരും നിനയ്ക്കുമാറ് ആക്കി ച്ചെയ്യും. അപ്രകാരമുള്ള ആവരണശക്തി സുഷുപ്തി, മൂർച്ഛ, പ്രളയം മുതലായവയിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം അനുഭവിക്കപ്പെടും. അതിനെ പരി ശോധിക്കുക എന്നുള്ളത് ഏറ്റവും ദുർലഭം. സുഷുപ്തിയിൽനിന്നും ഉത്ഥാനത്തെ പ്രാപിക്കുമ്പോൾ, ഒന്നുമറിയാതെ സുഖമായുറങ്ങി എന്നു പറയുന്നു. മൂർച്ഛ തെളിയുമ്പോൾ എതൊരു ഭയം കൊണ്ട് മൂർച്ഛിച്ചോ ആ ഭയകമ്പരോദനാദികളോടുകൂടിത്തന്നെ ഉണർന്ന് എണീക്കുന്നു. അപ്രകാരം തന്നെ മരണാവസ്ഥയിലും ജീവന്മാർ ആ ആവരണശക്തിയിലടങ്ങി ക്ഷണമാത്രത്തിൽ പരലോകയാതന, ജനനം ഇവകൾക്കാധാരമായ കർമ്മവാസന ഉത്ഥാനദശയോടു ണ്ടായി, അതിനു തക്കതായ സുഖദുഃഖാദികളെ ആ അന്തഃകരണോ പാധിയിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിരിക്കുന്ന ചൈതന്യത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ട്, ആ വാസനാപരമ്പരയാൽ അനേകകോടി ജനനമരണങ്ങളെ വെളി യിൽ പറ്റിപ്പിടിച്ചവനെന്നപോലെ ഭുജിക്കുന്നു. സമാധിയിൽ നിന്ന് ഉത്ഥാനം ചെയ്ത മഹാപുരുഷൻ സർവാധിഷ്ഠാനപ്രത്യഗഭിന്നനിഷ്

പ്രപഞ്ചാദ്വിതീയാത്മചൈതന്യത്തിൽ[55] ആരോപിതമായ സകലപ്രപഞ്ചങ്ങളെയും വിവേകാനുഭൂതിയാൽ ഇല്ലാത്തതായി നിരാകരിച്ച് സമാധിയെ പ്രാപിച്ച പ്രകാരം, അവിടെ ത്രിപുടിയില്ലാതെ പോയാലും ആ അനുഭൂതിമാനായി ഉത്ഥാനം ചെയ്യുന്നു. ഇപ്രകാരം അതിവിരുദ്ധമായ ഭിന്നഭിന്ന വിചിത്രകാര്യങ്ങൾക്കു താൻ ഏക കാരണമായിരുന്നു നടത്തിക്കുന്നു. ആ ശക്തികളെ ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവങ്ങളോടുകൂടിയ സദ്ഗുരുകൃപയാൽ വിവേകാനുഭൂതികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, സൂര്യസന്നിധിയിൽ ഹിമകണങ്ങളെന്നപോലെ, നീങ്ങിപ്പോകും. ഇതിൽ താഴെ പറയപ്പെടുമവസ്ഥകളിൽ ആവരണശക്തിയിൽ ലയിച്ചുദിച്ചതായി പറഞ്ഞുവെങ്കിലും അതിനെ വിട്ടുനീങ്ങി കൂടസ്ഥ പരമാത്മാവിൽ ഐക്യപ്പെട്ട്, പിന്നീടു ആവരണശക്തി വഴിയാൽ ഉദിച്ചതെന്നു ഊഹിച്ചു കൊൾക. ഇവകളെ പരിശോധിക്കുന്ന വിവരം ഏതെന്നാൽ, സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ കർത്താഭോക്താവായിശോധിച്ച വിജ്ഞാനമായ ആത്മാ വിഷയഗ്രഹണ സാമഗ്രികളായ കരണങ്ങളെ വിട്ടു നീങ്ങി തനതുപാധിയായ വിജ്ഞാനവൃത്തിയേയും വിട്ടുനീങ്ങുമ്പോൾ ജ്ഞേയം, ജ്ഞാനം എന്നീ ഉപാധികൾ അവനിൽ അഭാവമാകയാൽ, ജ്ഞാതൃമാത്രോപാധിയോടു തനിച്ചു ജ്ഞേയജ്ഞാനങ്ങളില്ലാതെ ജ്ഞാത്രുപാധി താൻ ഇരുന്നിട്ടും ഇല്ലാത്തപോലെ നിരുപകാരമായി ഭവിച്ച്, അതും നിരാലംബമായി നീങ്ങിപ്പോകും. അക്കാലത്ത് അതിലുപഹിതചൈതന്യം തനതു സ്വരൂപമായ, പ്രതിബിംബമായ കൂടസ്ഥബ്രഹ്മചൈതന്യമാത്രമായി ശേഷിച്ചു നിന്ന് പ്രാരബ്ധ കർമ്മവശത്താൽ ജാഗ്രദവസ്ഥയെ പൂർവമടങ്ങിയ നീതിപോലെ ജ്ഞാത്രോപാധി മുതൽ ക്രമമായി വിഷയസാമഗ്രികളായ കരണാന്തം ഉപാധികളോടു പ്രാപിച്ചു നില്ക്കും. ഇതിനെ വിവേകാനുഭൂതികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, കരണം മുതൽ ജ്ഞാതൃത്വാന്തം ഉപാധികളോടു സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ, ജാഗ്രത്, സ്വപ്നം എന്നിവകളെ വിട്ടു നീങ്ങുമ്പോൾ സുഷുപ്തിയെന്നും ആകും. എന്നാൽ ഒന്നും അറിയാതെ ഉറങ്ങിയെന്നു പ്രതീതിയിൽ ആവരണശക്തി അവിടെ ഉള്ളതായി കാണപ്പെടുന്നല്ലോ എന്നാൽ, ഈ ഉപാധികളോടു കൂടിയ അവസ്ഥയിൽ അനുഭവിക്കപ്പെട്ട വൃത്തിജ്ഞാനത്തെ അത്രേ ജ്ഞാനമെന്നും, വൃത്തിയില്ലാത്തിടത്ത് സ്വരൂപജ്ഞാനം സ്വപ്രകാശമായിരുന്നിട്ടും അവിവേകമില്ലാത്തതിനാൽഅതിനെ അജ്ഞാനമെന്നും

ധരിച്ച്, വാസനയാൽ ആആവരണശക്തി ഉദിച്ചതല്ലാതെ വേറില്ല. മേലും ആ ആവരണാനുഭൂതിയോടുംകൂടി സുഖമായുറങ്ങി എന്നൊരു പ്രതീതി കാണപ്പെടുകയാലും, രണ്ടും ഒരവസ്ഥയെ പറ്റിയിരിക്കയാലും, ഈ സുഖാനുഭൂതിയെ ഒഴിച്ച് മറ്റുള്ള യാതൊന്നിനേയും അറിഞ്ഞില്ല എന്ന് ഒന്നും അറിയായ്കയാകുന്ന ആവരണശക്തിക്ക് അർത്ഥം പറയപ്പെടേണ്ടതായി വരും. അപ്രകാരം പറയപ്പെട്ടാൽ ഈ അവരണശക്തി തനതു ചേഷ്ടയെ വിട്ടു നീങ്ങി താനും സ്വരൂപമറ്റ് അവസ്തുവായി ഭവിക്കും. അപ്രകാരംതന്നെ അജ്ഞാനാനുഭൂതിയെ മാത്രം സ്ഥാപിച്ച് നിരൂപിക്കിലും ആ അജ്ഞാനമാകുന്ന, ഒന്നും അറിയായ്കയാകുന്ന, ഒരു ജ്ഞാനം കൂടിച്ചേർന്ന് അതിനെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അബാദ്ധ്യമാനമായി കാണപ്പെടുകയാൽ, അതിനാലും തന്റെ ശക്തിയെ വിട്ട് അവസ്തുവാകേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഈ ആവരണശക്തി അവസ്തുവെന്നു വരികിൽ, എല്ലാവരാലും ഒരുപോലെ അനുഭവിക്കപ്പെടാൻ കാരണമെന്ത് എന്നാൽ, ഈ ആത്മചൈതന്യം നിത്യ നിർവികാരത്രിപുടിരഹിത കൂടസ്ഥചൈതന്യമാകും. അപ്രകാരം തന്വാദികർതൃത്വാന്തം ഉപാധികൾ ത്രിപുടിശൂന്യജഡവസ്തുക്കളാകും. ഇവയിൽ ആത്മചൈതന്യം പ്രതിബിംബിക്കുമ്പോൾ ഇവകൾ തന്നെ ചേതനവസ്തുപോലെ പ്രകാശിക്കും. കൂടസ്ഥന്റെ സ്വരൂപവിവേകമില്ലായ്കയാൽ ഇവയിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ചിദാഭാസൻ ഇവകളെ വിട്ടുനീങ്ങി, കൂടസ്ഥമാത്രമായി ശേഷിച്ച ഇവ ത്രിപുടിയില്ലാത്തതിനാൽ ജഡംപോലെ തോന്നുന്ന ആത്മസ്വരൂപവും, ജ്ഞാനമില്ലായ്കകൊണ്ട് കരണാദികളോട് സമാനമെന്നപോലെ തോന്നാം. ആകയാൽ ഉത്ഥാനദശയിൽ വാസനാരഹിത നിരാകാര ത്രിപുടിശൂന്യവൃത്തിയിൽ ആത്മചൈതന്യം പ്രതിബിംബിച്ച്, ആ വൃത്തിയിൽ അതിൽ നിന്നു ഭിന്നപ്പെടാതെ അതിസൂക്ഷ്മമായി വാസന ഉദിച്ച് ആ വാസനാവൃത്തിയിൽ ചൈതന്യം പ്രതിബിംബിച്ച് അതിൻ ബലത്താൽ തനിക്കു പൂർവമായ വൃത്തിയും ഉപഹിതചൈതന്യാനുഭൂതി പ്രകാശിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നിട്ടും അതിനെയും അതിന്നാധാരമായ നിർവിശേഷകൂടസ്ഥനേയും വിവേക ശൂന്യമായ ഈവാസനാജ്ഞാനം അവകളിൽ തനതു വികൃതിസംബന്ധം ഇല്ലായ്കകൊണ്ട് ജ്ഞാനാഭാവമാകുന്ന ആവരണശക്തിയെ ആരോപിച്ച് തനതു വികൃതിസംബന്ധത്താൽ തന്നെത്തന്നെ പ്രജ്ഞാരൂപമായി

അഭിപ്രായപ്പെട്ടു വിജൃംഭിച്ചു നില്ക്കും. ഇതു തന്നെയാണ് ആവരണ ശക്തിയുടെ ആരോപബീജമാകുന്നത്. ഇത് അനാദിയായുള്ളത്. ഇതു സൂക്ഷ്മവാസനയാൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ടാലും തനതു നിലയില്ലാത്ത പൂർവാവസ്ഥയെ സംബന്ധിച്ചു വന്നതിനാൽ, സ്വപ്നത്തിലുദിച്ച പുരുഷൻ സ്വപിതാവിനെ തന്റെ കാരണമായി ഭാവിക്കുന്നതുപോലെ, ഈ ആവരണശക്തി സകലത്തിനും കാരണമാകും. മേലും വാസന യിൽ പ്രതിബിംബിച്ച ജ്ഞാനം വികൃതിയോടു കൂടിയിരുന്നാലും, അതിനു മുൻപെട്ട വൃത്തിയിലുദിച്ച ജ്ഞാനം വികൃതിയെ വിട്ടുനീ ങ്ങിയിരുന്നാലും, കൂടസ്ഥ പരമാത്മസ്വരൂപജ്ഞാനം ശുദ്ധനിരുപാധി കമായിരുന്നാലും, ഇത്രയും സ്ഥലങ്ങളിൽ ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവ ങ്ങൾകൊണ്ട് ജ്ഞാനസ്വരൂപം അലുപ്തമാകുംവണ്ണം[56] അനുഭവിക്ക പ്പെടുകയാൽ അതിനെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതിന് ആരും ശക്തന്മാരാക യില്ല. ഏതു പ്രകാരത്തിലും വിചാരാസഹനീയമായ ഈ ആവരണ ശക്തി വിചാരിക്കപ്പെട്ടാൽ അവസ്തുവായിത്തന്നെ സിദ്ധിക്കും. ഇപ്ര കാരം വിവേകാനുഭൂതിയാൽ നിഷേധിച്ച്, വന്ധ്യാപുത്രനിൽ അന്യ പുരുഷന് ഞാനെന്ന അദ്ധ്യാസം വരുവാൻ പ്രശക്തിയില്ലാത്തതു പോലെ,[57] അവസ്തുവായ ഈ ആവരണശക്തിയിലും അദ്ധ്യാസം വരാൻ പ്രശക്തിയില്ലയെന്നും, അദ്ധ്യാസത്തെ വിട്ടുനീങ്ങി അപ്രകാ രംതന്നെ ഇതിനെ നിഷേധിപ്പാൻ കാരണമായി പറഞ്ഞ സോപാധിക നിരുപാധികസ്ഥലങ്ങളിൽ പറഞ്ഞ പ്രകാരം ജ്ഞാനദൃഷ്ടിയെ ഉള്ള പടി അനുഭവിച്ച്, ഈ ആവരണവൃത്തി സ്വപ്നത്തിൽപോലും ഉദി ക്കാൻ അവസരമില്ലാതെ ക്ഷയിച്ച്, ആ അനുഭവബലത്താൽ നിരാവര ണപരബ്രഹ്മ ചൈതന്യമാത്രമായി അഹമർത്ഥജ്ഞാനാനുഭവം നിര ന്തരാനുഭൂതിയായി സിദ്ധിക്കിൽ, ആ വിവേകാനുഭൂതിയാകുന്ന വാളു കൊണ്ട് വെട്ടുപെട്ട് പുനരുത്ഥാനരഹിതമായി മനസ്സർപ്പത്തിന്റെ രണ്ടാം തലയും നശിച്ചുപോകും.

ശി: മൂർച്ഛ, മരണം, പ്രളയം, സമാധി ഇവകളിലും ആ ആവരണശക്തിയുടെ പ്രവേശമിരിക്കേ സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയുടെ ഒന്നിന്റെ മാത്രം അനുഭൂതിബലംകൊണ്ട് അതു മരിച്ചുവെന്നുള്ളത് എങ്ങിനെ ശരിയായിട്ടു ചേർന്നു?

ആചാ: മൂർച്ഛാവസ്ഥയിലും അതിഭയത്തോടുകൂടിയ മനോ വാസന തന്റെ അക്കാലത്തുള്ള സ്വഭാവത്തോടു യാതൊന്നിനെയും

അഭിമുഖപ്പെടാതെ വാസനാതീതജ്ഞാനത്തോടെ മൂഢമായി ആവരണശക്തിയിൽ ലയിച്ച്, ആ വൃത്തിയും വിട്ടു നീങ്ങി, ചിദാഭാസൻ കൂടസ്ഥമാത്രമായി ശേഷിച്ച്, ഉത്ഥാനദശയിൽ ഭയകമ്പാദികളോടു ചേർന്നവനായി, പൂർവവാസനാവിശേഷത്താൽ കാണപ്പെട്ടാലും, മൂർച്ഛാവസ്ഥയിൽ എപ്രകാരം ഇരുന്നുവെന്നു ചോദിച്ചാൽ സുഷുപ്ത്യവസ്ഥാനുഭൂതിയോടു സമാനമായിട്ടു തന്നെ പറയും. അപ്രകാരം തന്നെ പ്രളയാവസ്ഥയും മരണാവസ്ഥയും ഭവിക്കും. സമാധ്യവസ്ഥയോ എന്നാൽ, ആരോപിതമായ സകല ദ്വൈതത്തെയും സർവാധിഷ്ഠാനമായ പ്രത്യഗഭിന്ന പരമാത്മസ്വരൂപത്തിൽ അതിന്നു വേറായിട്ടില്ലാതെ നിഷേധിച്ച്, സ്വരൂപമാത്രമായി പ്രകാശിക്കും. ആ അവസ്ഥയിൽ ദൃശ്യവിഷയം, വിക്ഷേപം ഇവ ഇല്ലാത്തതിനാലും ത്രിപുടിയില്ലാത്തതിനാലും ഈ രണ്ടു ഗുണങ്ങളും ഈ ആവരണശക്തിക്കും ആ സമാധ്യനുഭവത്തിനും സമാനമായിരിക്കയാൽ അപ്രകാരം പറഞ്ഞുവെന്നല്ലാതെ ആ ആവരണവൃത്തിക്കു അവിടെ പ്രവേശം സിദ്ധിക്കയില്ല.

ശിഷ്യൻ: സുഷുപ്തി മുതൽ മുൻപറയപ്പെട്ട അവസ്ഥകളിൽ ജീവനായത് അവസാനത്തു കൂടസ്ഥബ്രഹ്മത്തിനു വേറായിട്ടില്ലാതെ ലയിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിനാൽ ആത്മപ്രാപ്തി എല്ലാവർക്കും ശരിയായിരിക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനി ഒരുത്തൻ മാത്രം ബ്രഹ്മപ്രാപ്തി ഉള്ളവനെന്നും, അവൻ മാത്രം ജനിക്കയില്ലെന്നും, മറ്റുള്ളവർ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തി കൂടാതെ ജനിക്കുമെന്നും ഉള്ളതു എങ്ങിനെ ചേരും?

ആചാ: ആ അവസ്ഥകളിൽ ജീവന്മാർ ബ്രഹ്മപ്രാപ്തിയെ പ്രാപിച്ചിരുന്നിട്ടും ബ്രഹ്മജ്ഞാനം കൊണ്ട് അവരുടെ കർമ്മങ്ങൾദഗ്ദ്ധമാകാത്തതിനാൽ, വിചിത്രശക്തിയോടു ചേർന്ന് ആ കർമ്മവാസനയാൽ ബ്രഹ്മവിലക്ഷണരായിട്ട് ആ ജീവന്മാര് ഉത്ഥാനദശയിൽ ഭവിക്കുന്നു. എന്നാൽ മരണദശയെന്നതിൽ ഉത്ഥാനത്തിനു ഹേതുവില്ലായ്കയാൽ അവർക്കും എങ്ങിനെ ജനനം വരാം എന്നാൽ, വ്യവഹാരോപയോഗിയായ ഉത്ഥാനമില്ലായ്കയാൽ മരണമെന്നു പറയപ്പെട്ടു എന്നല്ലാതെ ലിംഗശരീരം, കാരണ ശരീരം ഇവകൾ ബ്രഹ്മജ്ഞാനം കൊണ്ട് വിട്ടുനീങ്ങാതിരിക്കുന്ന കാലമത്രയും ആ ഉപാധിയോടു ചേർന്ന ജീവൻ, ദേശാന്തരം പോയ പുരുഷൻ അവിടെ ജീവിച്ചിരിക്കേ അവൻ ചിലരുടെ ദൃഷ്ടിക്കു മാത്രം കാണപ്പെടാതെയി

രിക്കേ അതുകൊണ്ട് അവൻ മരിച്ചവനാകാത്തതുപോലെ, മരിച്ചവ നാകയില്ല. ഇപ്രകാരം ബ്രഹ്മജ്ഞാനി ഒരുത്തൻ തന്നെ മുക്തനാകും. ഇപ്രകാരം തെളിഞ്ഞാലും.

(അപ്രകാരം തന്നെ ശിഷ്യൻ തെളിഞ്ഞു. ആചാര്യൻ അനന്തരം സംശയമുദിക്കാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കും നിമിത്തം ചില രഹസ്യങ്ങളെ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു.)

മനോനാശാർത്ഥമായി, ബദ്ധകങ്കണനായി നില്ക്കുന്ന ശുദ്ധ വീരാ, മുമ്പിൽ വിക്ഷേപശക്തി ബാധിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ഇപ്പോൾ ആവരണശക്തിയും ബാധിക്കപ്പെട്ടതിനാൽ ദ്വൈതപ്രപഞ്ചം ദർപ്പണ നഗരം പോലെ ഉദിക്കൽ, അതിനെ അഭിമാനിച്ച് പഞ്ചകർത്താക്കൾ നീതിയായി നടത്തുന്നതുപോലെ കാണിച്ച് ദ്വൈതത്തെ വിശ്വസിപ്പിക്കൽ, ഇതുകൾ യാതൊന്നും സിദ്ധിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ നീതിയായി– നീതിയായി എന്നതു വ്യവസ്ഥയെ സ്ഥാപിച്ച് ന്യായവിരോധമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നതാകുന്നു– നടത്തി മയക്കുന്ന സ്വഭാവത്തെ സകല സന്ദേഹനിവൃത്ത്യർത്ഥം ഇനിയും കുറഞ്ഞൊന്നാലോചിക്കാം.

ജാഗ്രത്തു വിട്ടുനീങ്ങി സ്വപ്നം അനുഭവിക്കപ്പെട്ടതായും, ഈ രണ്ടും സുഷുപ്തിയിൽ മറയുന്നതായും, അനന്തരം ഉണരുമ്പോൾ പ്രപഞ്ചം ഉദിക്കുന്നതായും കാണപ്പെടുന്നതിൽ വ്യവസ്ഥയുണ്ടോ ഇല്ലയോ? ഈ മൂന്നവസ്ഥകൾക്കും ഭേദം എന്ത്? എന്നു നോക്കിയാൽ ജാഗ്രത്, സ്വപ്നം ഈ രണ്ടിലും അനുഭവിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കളിൽ ഭേദപ്പെടുന്നില്ല. എന്നാൽ അനുഭവം കൊണ്ടു ഭേദമുണ്ട്. സ്വപ്നത്തിൽ ഒരു ദേശത്തിൽ ചെന്ന് അവിടെ ചിലരാൽ സ്രക്ചന്ദനാദികൊണ്ട് ഉപചരിക്കപ്പെട്ടാൽ ആ അടയാളം ഉണർന്ന ശേഷം അവന്റെസ്ഥൂലദേഹത്തിൽ കാണായ്കയാൽ ഈ രണ്ടവസ്ഥകൾക്കും ഭേദം സിദ്ധിക്കാമെന്നാൽ, സ്വപ്നം വാസനാമയമാകയാൽ, വാസനയെന്നത്ജാഗ്രദനുഭൂതിയുടെ ദാർഢ്യമാകയാൽ, അതു സത്യമാകയില്ല. എന്തെന്നാൽ ഗജതുരഗരഥപദാദികൾ മുതലായ വസ്തുക്കൾ സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ അനുഭവിക്കപ്പെട്ട് ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ തിരോധാനപ്പെടുന്നു. നന്നായി ആലോചിക്കുമ്പോൾ അവ കല്പനാമാത്രമെന്നല്ലാതെ സത്യമാകയില്ല. അസത്യമായ വസ്തുക്കളുടെ അനുഭവത്തെ ഒരവസ്ഥയായിട്ടു പറയുന്നത് നീതിയാകയില്ല.

ഈ സ്വപ്നാവസ്ഥ അസത്യവും ജാഗ്രദവസ്ഥ സത്യവുമായതു കൊണ്ട് ഈ രണ്ടവസ്ഥകൾക്കും ഭേദമുള്ളതായിട്ടുണ്ട് എന്നു പറയാമെങ്കിലും ജാഗ്രദവസ്ഥ സത്യമായി സിദ്ധിച്ചാൽ അതു ശരി. സിദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഭേദവും സിദ്ധിക്കയില്ല. അതു എങ്ങിനെയെന്നാൽ, ജാഗ്രദവസ്ഥയിൽ അനുഭവിക്കപ്പെട്ട വസ്തുക്കൾ സ്വപ്നാവസ്ഥയിൽ കണ്ട വസ്തുക്കളെക്കാളും ഭിന്നപ്പെടായ്കയാൽ പദാർത്ഥഭേദം സിദ്ധിക്കയില്ല. അനുഭവഭേദം സിദ്ധിക്കാമെന്നാൽ, അനുഭവം എന്നതു ഏതിന്റെ വ്യാപാരമെന്നു നോക്കിയാൽ, കേവലം ബഹിഷ്കരണങ്ങളുടേതുമല്ല, അന്തഃകരണങ്ങളുടേതുമല്ല. രണ്ടിന്റെയും സംബന്ധബലത്താൽ ആകുന്നുവെന്നാൽ, ഇതുകൾ സകലതും ജഡമാകയാൽ ആത്മപ്രകാശത്തെ അപേക്ഷിച്ചു തന്നെ മുൻപറഞ്ഞ അനുഭൂതി സിദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. അവനോ ദ്രഷ്ടാ; മറ്റുള്ള സകലതും ദൃശ്യം;[58] ദൃശ്യമശേഷവും ഘടതുല്യമാകയാൽ, ഘടത്തിന് ജാഗ്രദാദ്യവസ്ഥകൾ സിദ്ധിക്കാത്തതുപോലെ, ഇവകൾക്കും സിദ്ധിക്കയില്ല. ദ്രഷ്ടാവിന്റേതാകാമെന്നാൽ, അവസ്ഥകളെ കടന്ന് സാക്ഷിയായിരിക്കുന്നവനെ എങ്ങിനെ സംബന്ധിക്കും? മേലും ഈ അവസ്ഥകൾ സുഷുപ്തിയിൽ കാണപ്പെടായ്കയാൽ ആത്മസംബന്ധം ഇല്ലെന്നുമാകും. ഈ ആത്മസംബന്ധത്തെ വിട്ടു നീങ്ങി ഒരു വസ്തുവും ഒരിടത്തും ഇരിക്കുമെന്നു സിദ്ധിക്കായ്കയാൽ അവസ്തുവുമാകും.അതോ, തോന്നിയും കാണാതെ മറഞ്ഞും വിവേകത്താൽ ബാധിക്കപ്പെടും. ഉള്ളത് അധിഷ്ഠാനത്തീന്നു കാലത്രയത്തിലും വേർപെടാതെ അധിഷ്ഠാനമായിത്തന്നെ സിദ്ധിക്കും.ꠓപ്നദ്രഷ്ടാവായ ആത്മാവിനെ ഒഴിച്ച് സ്വപ്നോത്ഥാനസമയത്തിൽ സ്വപ്നപ്രപഞ്ചമശേഷവും വേർപെടാതെ ആത്മമാത്രമായി ശേഷിക്കുന്നതുപോലെ, അവസ്ഥാത്രയ സാക്ഷിയായ ദ്രഷ്ടാവിനെ ഒഴിച്ചു അവസ്ഥാത്രയം അശേഷവും വേർപെടാതെ ദ്രഷ്ടാവിന്റെ ദൃഗ്ധർമ്മമാത്രമായി ശേഷിച്ചു നില്ക്കും. പൂർവമീമാംസകമതത്തിൽ പറയപ്പെട്ട സ്വർഗ്ഗാദി ഫലഹേതുവായ അപൂർവവും[59] ഈ ദൃഗ്ധർമ്മത്തിലടങ്ങി, ജാഗ്രത്ത് സ്വപ്നാവസ്ഥകൾക്കും ഭേദത്തെ കല്പിക്കാൻ ശക്തിയില്ലാതെ നീങ്ങിപ്പോകും. ആകയാൽ വിവേകിക്കിൽ ഈ ദ്വൈതപ്രപഞ്ചത്തേയും മനസ്സായ തന്നെയും മിഥ്യയെന്ന് വിശ്വസിപ്പിച്ചു നില്ക്കും. പ്രകാരംതന്നെ മൃത്തിക മൃത്തികയിൽ ഭവിച്ച, ലോഷ്ടം,[60] രത്നം ഈ

രണ്ടും ഏതവസ്ഥകൊണ്ടു സമാനമായിട്ടില്ലാതെ ഭിന്നപദാർത്ഥങ്ങളെന്നപോലെ തോന്നിയാലും അതിപ്രകാശം കൊണ്ട് രത്നം വിവേകബുദ്ധിയിൽ പ്രതിവ്യവഹാരത്തിന് വേറാവാൻ പാടില്ലാത്തതുപോലെ, അജഡമായി ഒരു ഭാഗവും ദൃശ്യപ്രകൃതിയിലടങ്ങി അനാത്മവസ്തുവായിക്കൊണ്ട് വിവേകബുദ്ധിയിൽ ആത്മാവ് ഇതുകൾക്കന്യമെന്നറിയുമാറ് സ്ഫുരിച്ചു നില്ക്കും.

ഇപ്രകാരം ജീവന്മാര് സദ്ഗുരുകൃപയാൽ സിദ്ധിച്ച വിവേകം കൊണ്ട് കർമ്മകാണ്ഡത്തിൽ പറഞ്ഞ പുണ്യപാപങ്ങളോടു ചേർന്ന് അനേകകോടി ജനനമരണങ്ങൾ ജീവനോടു ചേർന്നിരുന്നതായി പറയുന്നതിനാൽ, അവസ്ഥകളെപ്പോലെ ജനനമരണങ്ങളും നിലയില്ലാതെ വന്നുപോയവയായിരിക്കെ അവയോടു ചേർന്ന ജീവൻ അവിനാശിയായും അതുകളുടെ സംബന്ധവിയോഗങ്ങളാൽ വികാരമില്ലാത്തവനായും, അവയ്ക്കു സാക്ഷിയായും അല്ലെങ്കിൽ, അവനും അവകളെപ്പോലെ ഒരു വസ്തുവായി നശിക്കും. അങ്ങിനെയായാൽ അവകളും ജീവനും സിദ്ധിക്കാതെ നീങ്ങിപ്പോകും. അതോ ശ്രുതിയുക്ത്യനുഭവം ഈ മൂന്നിനും ചേരുകയില്ല. ആ നിമിത്തം അവനെ മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം വ്യവസ്ഥാപിച്ചാൽ ആകാശത്തിൽ പെയ്യുന്ന വർഷത്താലും ദഹിക്കുന്ന സൂര്യകിരണതാപത്താലും ആകാശത്തിനു ശീത ഉഷ്ണസംബന്ധം സിദ്ധിക്കാത്തതുപോലെ, ഈ ആത്മാവിനും മുൻപറഞ്ഞ സംബന്ധം സിദ്ധിക്കുകയില്ല. തോന്നുന്നല്ലോ എന്നാൽ, അളവില്ലാതെ പ്രവാഹം പോലെ കാണപ്പെട്ടാലും മരുമരീചികാപ്രവാഹത്താൽ ഭൂമി നനകയില്ലാത്തതുപോലെ, ഇവകളുടെ സംബന്ധം ആത്മാവിനു സിദ്ധിക്കുകയില്ല. ഇപ്രകാരം ആലോചിക്കിൽ ജനനമരണങ്ങൾ നീങ്ങി ജീവന്മാർക്കു മോക്ഷമാർഗ്ഗം വെളിപ്പെടും. അപ്രകാരംതന്നെ കരയില്ലാത്ത സമുദ്രം കാറ്റിന്റെ ചലനവിശേഷത്താൽ അല, നുര, കുമിള മുതലായവകളാൽ വികാരത്തോടു ചേർന്നതായിട്ടും അതു അടങ്ങിയേടം നിർവികാരമായും കാണപ്പെട്ടാലും ജലം ജലമായിട്ടുതന്നെ സിദ്ധിച്ചിരിക്കുമ്പോലെ,വിക്ഷേപം, വിക്ഷേപത്തിന്റെ നീക്കം സാക്ഷിചൈതന്യത്തിനു സിദ്ധിക്കയില്ല എന്നു ആലോചിക്കുമ്പോൾ നീങ്ങിപ്പോകും. കാലതത്ത്വം തനിക്കന്യമായ പ്രപഞ്ചത്തെ അശേഷത്തേയും പ്രമാണപ്പെടുത്തുകകൊണ്ട് പ്രഞ്ചത്തിന്നന്യമായും, സാക്ഷിയാൽ മാത്രം പ്രകാശിക്കയാൽ ചിദ്വി

ലക്ഷണമായും, സർവ്വസംഹാരമായിരിക്കകൊണ്ട് തനതു സംഹാരശക്തിയാൽ പ്രപഞ്ചത്തെ വ്യാപിക്കുമളവിൽ സമസ്തവും തൻ പരിണാമത്തെ വിട്ടുനീങ്ങി ഭാവാഭാവസ്ഫൂർത്തിയില്ലാത്ത മഹാശൂന്യസദൃശമായ മഹാകാലതത്ത്വത്തിന് വേറായിട്ടില്ലാതെ നീങ്ങിപ്പോകും. അപ്രകാരം സർവ്വസംഹാരകാലതത്ത്വാനുഭോഗവൃത്തി ഉദിക്കുമ്പോൾ, തന്നിലുദിച്ച മഹാകാലതത്ത്വത്തിന്റെ സംഹാരശക്തികൊണ്ട് പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ, കർപ്പൂരമല തീപെട്ടപോലെ, വസ്തുക്കൾ അശേഷവും അങ്ങനെയങ്ങനെ അഴിയുന്നതിനോട് ഇന്ന വിധമെന്നു പറയത്തക്കതല്ലാത്ത വ്യഥയേയും വ്യസനത്തെയും ഭയകമ്പാദിയേയും പ്രാപിച്ച്അപ്രകാരം തന്നെ നശിച്ച്, കാലതത്ത്വമായ തനതനുഭൂതിയിൽ നിന്നു സർവ്വസംഹാരകാരകത്വം പ്രപഞ്ചവിലക്ഷണമായും ചൈതന്യത്തിന്നന്യമായും സർവ്വസംഹാരശക്തിയോടു ചേർന്നതായും അനുഭൂതിയിൽ ഉദിച്ച പ്രകാരം നോക്കപ്പെട്ടാൽ അപ്രകാരം ഉദയമായ അനുഭൂതിവൃത്തിയുടെ ഗുണത്തിൽ നിന്നു വേറില്ലാത്തതായും ജഡമായും ഭവിച്ച്, മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം ദൃഗ്ധർമ്മത്തിൽ അടങ്ങി, അതിൽ നിന്നു വേറേയില്ലാതെ നീങ്ങി നില്ക്കും. ആ ആത്മദൃഷ്ടി തന്നെ കാലത്തെ കടന്നിരിക്കയാൽ കാലാകാലനായ പ്രത്യക്കിനെ കാലതത്ത്വം ഒരിക്കലും സംബന്ധിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ വിവേകിച്ച് അനുഭവിച്ചാൽ സകല ദ്വൈതത്തെയും സംഹരിച്ച്, ആത്മസ്വരൂപത്തിൽ, അതിൽ നിന്നും അന്യമായിട്ടില്ലാതെ ആത്മ ദൃക്കാൽ ഭുജിക്കപ്പെട്ട്, അതു മാത്രമായി ശേഷിച്ചു നില്ക്കും. അവിടെ ചോറുരുളപോലുള്ള ദ്വൈതപ്രപഞ്ചവും ഉപകരണം പോലുള്ള കാലതത്ത്വവും ഭക്ഷിക്കപ്പെട്ട മാത്രത്തിൽ പ്രത്യഗേകരസമായി വിലാസിക്കും. ആ അനുഭൂതി നിലയെ മതിക്കത്തക്കവരാര്? നോക്കത്തക്കവരാര്? ഇങ്ങനെ കാലതത്ത്വത്തെ ജയിച്ചാൽ അവിടെ ത്രിപുടി ഇല്ലായ്കയാൽ മനസ്സും നശിച്ചുപോകും. അതിനാൽ വന്ന ജനനമരണാദി സകല ദുഃഖങ്ങളും നീങ്ങിപ്പോകും. അപ്രകാരം തന്നെ സകല വിധിനിഷേധങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളാൽ പറയപ്പെട്ട ബഹുവിധ പുണ്യപാപങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗനരകാദികൾ, ഉച്ചനീചങ്ങളായ ജനനാദികൾ. ഇനിയും സമ്പത്ത്, ദാരിദ്ര്യം, രോഗം മുതലായവകൾ, അശേഷവും കർമ്മത്തിൻ ഫലമായി കർത്താവെ സംബന്ധിച്ചതായി പറയപ്പെട്ടിരുന്നാലും അവകൾ ജാതിവർണ്ണാശ്രമധർമ്മനീതികുലഗോത്രാദി

കൾക്കു ആശ്രയമായ പ്രേതസമാനശരീരാദ്ധ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ച് സിദ്ധിച്ചിരിക്കയാൽ, ശരീരാദ്ധ്യാസം നീങ്ങിപ്പോയാൽ കർമ്മബന്ധവും നീങ്ങിപ്പോകും. കർമ്മബന്ധം നീങ്ങിയാൽ കർമ്മബോധകമായ അതിഭയങ്കരശാസ്ത്രനിമിത്തമായ ഭയവും നീങ്ങിപ്പോകയാൽ കുംഭീപാകാദി നരകമാകട്ടെ, അസിപത്രാദി ഘോരവനങ്ങളാകട്ടെ, ബ്രഹ്മാദി സ്തംബപര്യന്തമുള്ള[61] യോനികളിലെ ജനനമാകട്ടെ, ഇവ അശേഷവും ദേഹാദ്ധ്യാസത്തെ വിട്ടു നീങ്ങി, ദേഹസാക്ഷിയായ പ്രത്യഗഭിന്ന പരമാത്മസ്വരൂപത്തെ അനന്യമായനുഭവിച്ചാൽ ആ ആത്മസ്വരൂപം ജാതിഗുണക്രിയാശൂന്യമായി ത്രിവിധപരിച്ഛേദശൂന്യമായി, സജാതീയ വിജാതീയ സ്വഗതഭേദശൂന്യമായി, അദ്വൈതമായി, ചിന്മാത്രമായ അഖണ്ഡൈകരസ അപരോക്ഷസാക്ഷാത്കാരമായി, പ്രകാശിക്കയാൽ, ആകാശത്തിൽ മേട്, പള്ളം[62] ഇവയെപ്പോലെ, സ്വരൂപത്തിൽ ഈ പ്രപഞ്ചം, ഇതു പ്രപഞ്ചകല്പകമായ മനസ്സ് ഇവ സകലവും കാലത്രയത്തിലും ഉണ്ടാകാനവസരമില്ലയെന്ന് ആത്മാനുഭൂതിയുണ്ടായി, തൽക്ഷണം മനോനാശം സിദ്ധിക്കും. ഇതത്രേ മുഖ്യാധികാരികളുടെ മനോനാശമാർഗ്ഗ നിരൂപണം.

മദ്ധ്യമാധികാരികൾ മനോനാശാർത്ഥം ഹഠയോഗങ്ങളാൽ നിമിത്തമായിരിക്കും. ഈ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങൾ കൊണ്ടല്ലാതെ മനോനാശമാർഗ്ഗമായി മാർഗ്ഗാന്തരമില്ല. ആത്മാവു താനായിരിക്കകൊണ്ട് മനോജയം സുലഭമായും മുമുക്ഷുവിനാൽ ആത്മാവ് ശ്രവണാദി സാധനം കൊണ്ട് മറപ്പോടു കൂടി അന്വേഷിക്കയാൽ മനോജയം കഠിനമായും ഭവിച്ച് ഇപ്രകാരം തെളിഞ്ഞാലും.

(ശിഷ്യൻ അങ്ങനെ തന്നെ ആചാര്യകരുണാകടാക്ഷമാകുന്ന വാളായുധത്തെ വിവേകമാകുന്ന കൈയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ജ്ഞാനശൂരനായി അന്തർമുഖപ്പെട്ട് ദേഹത്രയാദ്ധ്യാസമായ മൂന്നു തലയും ആവരണവിക്ഷേപമാകുന്ന രണ്ടു തലയും, അവകളോടുകൂടിയ മനസ്സാകുന്ന മൂർഖസർപ്പവും രജ്ജുസർപ്പമെന്നപോലെ കാണാതൊഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ''ഓഹോ! നിനച്ച മാത്രത്തിൽ കിടുകിടത്തക്കതായ മനസ്സെവിടെ? ലോകമെവിടെ? കാലനെവിടെ? മാതാവിന്റെ ഉദരമെവിടെ? എന്താശ്ചര്യം! ആശ്ചര്യം!!'' എന്നാനന്ദിച്ച് മനോജയംകൊണ്ടു നിഷ്ഠ കൂടി. അനന്തരം ബഹിർമുഖനായി ആചാര്യരെ വണങ്ങി, ''സച്ചിദാനന്ദ അഖണ്ഡൈകരസമായ എന്നിൽ നിന്ന് വേറായിട്ടൊന്നും

കാണുന്നില്ല. രജ്ജുസർപ്പമായ മനസ്സ് എന്നെ എങ്ങനെ തീണ്ടും? ഞാനേ സർവ കാലത്തും ഉള്ളവൻ.'' എന്നു ശിഷ്യൻ ആനന്ദപരവശനായി നില്ക്കുമ്പോൾ പ്രതിബന്ധധ്വം-സാർത്ഥമായോ ബ്രഹ്മാനന്ദലഹരിയിനാലോ കരുണാധിക്യവിശേഷത്താലോ ആചാര്യൻ മറുപടിയും മുമ്പിലരുളിച്ചെയ്തവയുടെ സാരത്തെ അതിസംഗ്രഹമായിട്ട് അരുളിച്ചെയ്യുന്നു.)

ആചാര്യൻ: ദൃശ്യം, ദൃക് എന്ന രണ്ടു വസ്തു. അവയിൽ ദൃശ്യത്തെ ജഡം എന്നും പറയും. ദൃക് ചിത്ത് എന്നു പറയപ്പെടും. ജഡമായ ദൃശ്യവും, ദൃക്കിന്റെ ഉപാധിയായും ദൃശ്യത്തിന്റെ ഉപാധിയായും രണ്ടു പിരിവോടുകൂടിയതായി ഭാവിച്ച്, ആത്മാനാത്മവസ്തുക്കൾ പോലെ ഭവിച്ചു നില്ക്കും. വിധ ദൃക്കിന്റെ ഉപാധിയും കർത്താ – ഭോക്താ – ജ്ഞാതാ – സുഖീ എന്ന ജീവോപാധികളായും അസംഗോദാസീനസാക്ഷികൂടസ്ഥബ്രഹ്മ പരമാത്മാവെന്ന പ്രത്യഗ്ബ്രഹ്മ ഉപാധികളായും ഭവിച്ചു നില്ക്കും. ഖണ്ഡാഖണ്ഡങ്ങളായ പ്രപഞ്ചങ്ങളെ ബഹിർമുഖമായാകട്ടെ, വിഷയീകരിക്കുമ്പോൾ വിഷയാകാരങ്ങളായി പരിണമിച്ചു ഭവിച്ച വൃത്തികൾ ഫലമെന്നു പറയപ്പെടും. അവയോടു കൂടി ഘടം, പടം, മഠം എന്നകല്പനയോടെ വിഷയങ്ങളെ മുങ്ങിയ ബുദ്ധി ചിദാഭാസവൃത്തിയെന്നു പറയപ്പെടും. ഈ പല ചിദാഭാസവൃത്തികൾ ഉദിച്ചും മറഞ്ഞും അവകളെ കുറിക്കാതെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ കാരണമായി നിന്ന നിർവികാരവൃത്തി സാക്ഷിവൃത്തിയാകും. ഈ സാക്ഷിവൃത്തിയിൽ പ്രകാശിക്കകൊണ്ട് പാരമാത്മാവിന് സാക്ഷിയെന്നും, കല്പനാവൃത്തിയിൽ പ്രകാശിക്കകൊണ്ട് ചിദാഭാസനെന്നും ഫലവൃത്തിയിൽ പ്രതിഫലിക്കകൊണ്ടു വിഷയമെന്നും, ചിദാഭാസവൃത്തി ഉദിക്കുമ്പോഴും അതിന്നാധാരമായിരുന്ന നിരാകാരസാക്ഷി വൃത്തിയിൽ പ്രതിഫലിച്ച ചൈതന്യത്തെ തനതു സ്വരൂപമായി കണ്ട് തന്റെ സാക്ഷിസ്വഭാവം മറഞ്ഞതിനാൽ അന്തര്യാമിയെന്നും, തന്റെ മറവിൽ അവൻ കാണപ്പെടാത്തതുകൊണ്ട് ആ അന്തര്യാമിയായ ഈശൻ പരോക്ഷൻ എന്നും, വിവേകാനുഭൂതിയാൽ അവനെ താനായി അനുഭവിക്കുമ്പോൾ താൻ തന്നെ അപരോക്ഷമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമെന്നും ശ്രുതിയുക്തികളെ നിരന്തരാനുഭവമായി പറയത്തക്കതായിരിക്കും.

ഇപ്രകാരമറിഞ്ഞ്, ബന്ധമോക്ഷവ്യവഹാരത്തിന് ആധാരമായ

ദ്വൈതാദ്വൈത വികാസഭേദമെല്ലാം മുൻപറഞ്ഞ വൃത്തിഭേദത്തെ ഒഴിച്ചു വേറേയില്ലായ്കയാൽ, ആ വൃത്തിയും കല്പിതമായതു കൊണ്ട് വാസ്തവത്തിൽ ഇല്ലായ്കയാൽ, ഘടപടാദി ഇഹപരങ്ങളായി പരിണമിച്ച ഫലവൃത്തിയെ അതിനെ ചൂണ്ടി നിന്ന ചിദാഭാസ വൃത്തിയിലും, അതിനെ അതിൽനിന്നുംമറഞ്ഞും അതിനെ അറിയുന്ന സാക്ഷിവൃത്തിയിലും ആയിട്ടു ലയിപ്പിച്ചു സാക്ഷിവൃത്തി മാത്രമായി നില്ക്കുമ്പോൾ ദൃശ്യങ്ങൾ അശേഷവും ദൃക്കായിട്ടു മാത്രം കാണും. ആ ദൃഗുപാധിയിൽ ദൃശ്യം വിട്ടുനീങ്ങിയിരുന്നാലും അവിടെ ഉദിക്കുന്ന വിവേകത്താൽ ആ ദൃഗുപാധി ദൃശ്യമായി നിരുപാധികദൃങ്മാത്രമായി ശേഷിച്ച്, സ്വയം താനായിപ്രകാശിക്കും. ഇതാകുന്നു സകല വേദാന്തങ്ങളുടേയും ചുരുക്കം.

ദ്വൈതം ദൃശ്യമായിരിക്കും. ദൃക്ക് തന്നെ അദ്വൈതമായിരിക്കും. അതേ സ്വയംവസ്തു, ആത്മാവിനെ ചിന്തിച്ചാലും ജഗത്തെ ചിന്തിച്ചാലും സ്വയം വസ്തുവായി ഭവിക്കിൽ പ്രത്യഗഭിന്ന ബ്രഹ്മമാകുന്ന കൂടസ്ഥനായി താനായിട്ടു തന്നെ സമസ്തവും പ്രകാശിക്കും. അതു എങ്ങിനെയെന്നാൽ, സ്വയം ഗോപുരമെന്നിടത്ത് അതിൽ കാണപ്പെടും ചിത്രങ്ങളെ ഗോപുരമല്ലെന്നു നിഷേധിക്കുമ്പോൾ ആ ഉപാധിയെ വിട്ട് നീങ്ങി നില്ക്കും. അപ്രകാരമേ, ഓരോ ഉപാധികളെയും നീക്കിക്കണ്ടാൽ നിരുപാധികമായി ദൃശ്യാദൃശ്യ വിഷയം കൂടാതെ, ഭേദിക്കപ്പെടാതെ, സ്വയം താനായിത്തന്നെ പ്രകാശിക്കും. അപ്രകാരം സ്വയം ജഗത്തെന്ന് നോക്കിയാൽ ഈ ജഗത്തും തന്റെഉപാധികളെ വിട്ടു നീങ്ങി ദൃശ്യാദൃശ്യത്തോന്നലറ്റ് സ്വയം താനായിത്തന്നെ പ്രകാശിക്കും. ആകയാൽ നീ, ഞാൻ, അത്, ഇത്, ജഗത്ത്, ഈശൻ, ജീവൻ, ഗുരു, ശിഷ്യൻ, ബന്ധം, മോക്ഷം മുതലായ ഭേദം, ഇവകൾ വിട്ടു നീങ്ങിയ അഭേദം, ഈ സകലവും തന്നെ ഒഴിച്ചു വേറേയില്ല. താൻ തന്നെ ത്രിവവിധ പരിച്ഛേദരഹിത അസഹായശൂരനായ, സ്വയം പ്രകാശമഹത്വമായ, സ്വയംപ്രഭു ആകയാൽ ഇപ്രകാരം പ്രകാശിക്കുന്ന നിനക്കു ഇനി എന്തോന്നു ഉപദേശിക്കുവാനുള്ളത്!

ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്ത് രണ്ടുപേരും താനായി സ്വയം പ്രകാശമായി പ്രകാശിച്ചു.

കുറിപ്പുകൾ

1. അസംഗം= സംഗം അഥവാ സംബന്ധമില്ലാത്തതു്, ഉദാസീനം, നിത്യം. ശുദ്ധം, മുക്തം, പരിപൂർണ്ണം, കൂടസ്ഥം എന്നുപദങ്ങൾ.
2. ത്വക്, മാംസം, രക്തം, അസ്ഥി, മജ്ജ, രസം, ശുക്ലം എന്നിവയത്രേ സപ്തധാതുക്കൾ.
3. ജ്ഞാനേന്ദ്രിയവും കർമ്മേന്ദ്രിയവും എന്നു രണ്ടുവക.
4. മൂർച്ഛ = ബോധക്ഷയം.
5. ശിഖ= കുടുമ. യജ്ഞോപവീതം=പൂണൂൽ
6. ജാഗ്രത്തു്, സ്വപ്നം, സുഷുപ്തി എന്നിവ.
7. ബുദ്ബുദം = കുമിള
8. ഫേനം = പത
9. വല്ലഭം =കഴിവ്.
10. മയമായ = മൂലരൂപമായ
11. ശഷ്കുലി= ചെവിയുടെ ഉൾഭാഗം.
12. നാമവും രൂപവും കൊണ്ടുമാത്രമുള്ള വകഭേദം. സ്വർണത്തിന്റെ വികാരമത്രേ വളയും മാലയും.
13. യാവും= ഒട്ടുമേ
14. നിജാനന്ദം= സ്വാനന്ദം. സ്വരൂപമായ ആത്മാവാകുന്ന ആനന്ദം.
15. നിർഭവം= പ്രപഞ്ചമില്ലാത്ത
16. പുരുഷധൗരേയൻ= പുരുഷശ്രേഷ്ഠൻ
17. പ്രത്യക്പദം ജീവാത്മാവ് എന്ന അർഥത്തിലും പരമാത്മാവ് എന്ന അർഥത്തിലും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്. ഇവിടെ ജീവാത്മാവ് എന്നർഥം.
18. കുറിപ്പ്= ലക്ഷണം.
19. അരശാക്ഷി= അരചക്കണ്ണ്= രാജനേത്രം
20. തുരുത്തി= വെള്ളംകൊണ്ടുപോകാനായി തോലുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ഒരു പാത്രം.
21. ഗർഭക്കുറി= ബീജരൂപം
22. കടിതലം= അരക്കെട്ട്.
23. ഈ വിശ്വരൂപത്തെയാണു ഭഗവദ്ഗീതയുടെ പതിനൊന്നാമധ്യായത്തിൽ ഭഗവാൻ അർജുനന്നു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വിരാഡ് (ൾ) പുരുഷന്റെ രൂപമാണു വിശ്വരൂപം.
24. കൈക്കൊണ്ടിട്ടും എന്നർഥം.
25. പ്രകൃതികൾക്കു്= പ്രജകൾക്കു്
26. ഇഴുന്നിരിക്കൽ= കീഴടക്കിയിരിക്കൽ

27. ഒവ്വോരു= ഒക്കുന്നവിധത്തിൽ
28. യാവും= എല്ലാം
29. മൃത്ത് കാരണവും ഘടം കാര്യവുമാണല്ലോ. മൃത്തു നശിക്കാതെ തന്നെ ഘടം നശിക്കാം. ഈ നാശത്തിനു വേദാന്തത്തിൽ നിവൃത്തി എന്നാണു പറയുക.
30. 'സന്നാസന്നസദസത്' എന്നു മഹോപനിഷത്തിൽ (2,67) പ്രതിപാദിക്കുന്ന രീതിയിൽ വേദാന്തപ്രസിദ്ധമാണു മായയുടെ അനിർവചനീയത്വം.
31. ഘടത്വം എന്ന പ്രകാരം അവച്ഛേദകമായിട്ടുള്ള അഥവാ ഘടത്വത്തോടു കൂടിയ
32. മൃത്ഘടം= മൺകുടം
33. ഇദന്ത= ഇദന്ത്വം=ഇതിന്റെ ഭാവം
34. സദോദിതാർക്കനായി= എല്ലായ്പ്പോഴും ഉദിച്ചുനില്ക്കുന്ന സൂര്യനായി.
35. ഇടുങ്ങിയ കഴുത്തും മറ്റുമുള്ള എന്നർഥം.
36. ഓതപ്രോതങ്ങൾ= ഊടും പാവും.
37. ത്രിവിധപരിച്ഛേദം= കാലപരിച്ഛേദം, ദേശപരിച്ഛേദം, വസ്തുപരിച്ഛേദം.
38. ലക്ഷണം ലക്ഷ്യത്തിൽക്കവിഞ്ഞ ഇടങ്ങളിലും ഇരിക്കുന്നതു് അതിവ്യാപ്തി. ലക്ഷണം ലക്ഷ്യത്തിൽ എല്ലായിടത്തും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതു് അവ്യാപ്തി. ലക്ഷണം ലക്ഷ്യത്തിൽ ഒരിടത്തും ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതു് അസംഭവം.
39. മാർപ്പെട്ടുനിന്നു്= ഒത്തുനിന്നു്, ചേർന്നുനിന്നു്.
40. പ്രാണികളുടെ മൂലാധാരത്തിൽ കുണ്ഡലിനീരൂപത്തിൽ വർത്തിക്കുന്നതാണത്രേ പരാ. നിസ്പന്ദമായ ഈ ശബ്ദമൂലത്തെത്തന്നെ പല പേരുകളിൽ വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടു്. മൂലാധാരത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു സ്പന്ദരൂപമായി മുകളിലേയ്ക്കുയരുന്ന ശബ്ദമത്രേ പശ്യന്തി. പ്രസ്തുത ശബ്ദം ഹൃദയദേശത്തിലെത്തുമ്പോൾ മധ്യമ എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ഉച്ചരിച്ചു കേൾക്കപ്പെടുന്ന ശബ്ദമാണു വൈഖരി.
41. ഏകം വൈഖരീരൂപമായ 'അകാരം' തന്നെ. മൂന്നു് ഉദാത്തം, അനുദാത്തം, സ്വരിതം എന്നിവയത്രേ. പതിനാറു്- സംസ്കൃതത്തിൽ സാധാരണ ഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പതിനാറു സ്വരങ്ങളത്രേ. അ,ഇ,ഉ,ഌ-4 + ആ, ഈ,ഊ,ൡ-4+ഒ ഹ്രസ്വം-1 + ഒ പ്ലുതം-1+ ഏ,ഐ,ഓ,ഔ-4+ അനുസ്വാരം-1+വിസർഗം-1=16. അൻപതു്- ഈ പതിനാറു സ്വരങ്ങളും മുപ്പത്തിനാലു വ്യഞ്ജനങ്ങളും ചേർന്നതു്. 'ള'കൂടി 'ല'യിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി ചേർത്താലേ മുപ്പത്തിനാലാകൂ.
42. രാജ്യഭാരത്തിലെ എന്നർഥം.
43. മന്ത്രിമാരും മറ്റുമായുള്ള രാജാവിന്റെ കൂടിയാലോചന എന്നർഥം.

44. മറുപടിയും=മറിച്ചും

45. സൃഷ്ടി, സ്ഥിതി, സംഹാരം, തിരോഭാവം, അനുഗ്രഹം എന്നിവയത്രേ പഞ്ചകൃത്യങ്ങൾ.

46. അശനിപാതം= ഇടിവീഴുകഎന്നതു്.

47. അഞ്ചുകർമ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചുജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അഞ്ചുപ്രാണന്മാർ, മനസ്, ബുദ്ധി എന്നിവയത്രേ സൂക്ഷ്മശരീരത്തിന്റെ പതിനേഴു് അംഗങ്ങൾ. അവയുടെ ശക്തികളാണു പതിനേഴുശക്തികൾ എന്നാൽ വേദാന്തത്തിലെ ഈ സാധാരണസിദ്ധാന്തത്തിൽനിന്നു് അല്പം വ്യത്യസ്തമായി ഇരുപതംഗങ്ങളുള്ള സൂക്ഷ്മശരീരത്തെയാണു സ്വാമികൾ 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി'യിൽ പരാമർശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ടി പുസ്തകത്തിന്റെ കുറിപ്പു് 27 കാണുക.

48. കർത്തും= ചെയ്യാൻ. അകർത്തും= ചെയ്യാതിരിക്കാൻ. അന്യഥാ കർത്തും= മറ്റൊരുവിധത്തിൽ ചെയ്യാൻ

49. മാർപ്പെടാതെയിരിക്കയാൽ= ഒന്നല്ലാതെയിരിക്കയാൽ.

50. സാളീകനേത്രം= കാഴ്ചയ്ക്കു തകരാറുള്ള കണ്ണു്.

51. ഉപനേത്രം= കണ്ണട

52. ബഹിഷ്കരണം= ബഹിരിന്ദ്രിയം.

53. ഹിമവാൻ, നിഷധം, വിന്ധ്യൻ, മാല്യവാൻ, ഗന്ധമാദനം, ഹേമകൂടം, പാരിയാത്രകം, ശ്വേതവാൻ എന്നിവ അഷ്ടകുലാചലങ്ങൾ. സംവർത്തം, ആവർത്തം, പുഷ്കലാവർത്തം, സംഹൃതം, ദ്രോണം, കാളമുഖി, നീലവരുണം എന്നിവ സപ്തമേഘങ്ങൾ.

54. കബളീകരിച്ച പ്രായമായി= ഏതാണ്ടു കളിപ്പിച്ചതുപോലെ.

55. എല്ലാറ്റിനും ആധാരമായ പ്രത്യഗാത്മാവിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ലാത്ത പ്രപഞ്ചമില്ലാത്തതും രണ്ടാമതൊന്നില്ലാത്തതുമായ ആത്മചൈതന്യത്തിൽ.

56. കുറയാത്തമട്ടിൽ എന്നർത്ഥം.

57. വിശേഷശക്തിയില്ലാത്തതുപോലെ.

58. അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ ദൃക്, ദൃശ്യം എന്നു രണ്ടേയുള്ളു പദാർത്ഥങ്ങൾ.

59. 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി'യുടെ കുറിപ്പു് 141 കാണുക.

60. ലോഷ്ടം= മണ്ണാങ്കട്ട

61. സ്തംബം = പുൽക്കൊടി

62. പള്ളം = പടുകുഴി

VI

ജീവകാരുണ്യ നിരൂപണം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

"ആചാര്യഃ സർവചേഷ്ടാസു ലോക ഏവഹി ധീമതാം" എന്നാണല്ലോ പ്രമാണം. അതിനാൽ പ്രസ്തുത വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണത്തിലും ആദ്യം പ്രകൃതിയെത്തന്നെ പരിശോധിക്കാം. മാംസഭുക്കുകൾക്കും സസ്യഭുക്കുകൾക്കും പ്രകൃതി കൊണ്ടും ആകൃതികൊണ്ടും വ്യത്യാസം കാണുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ഇതിൽ ഏതുവർഗ്ഗമാണെന്ന് നോക്കുക. മാംസഭുക്കുകളായ മൃഗങ്ങൾക്ക് വീരപ്പല്ലുകൾ കാണുന്നു. മനുഷ്യനും അപ്രകാരം നാലു പല്ലുകൾ കാണുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യനെ മാംസഭുക്കുകളായിട്ടാണ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജന്തുക്കളെ ജനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് മനുഷ്യരുടെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടിയാണ്. മത്സ്യം, മാംസം, മുട്ട ഇവ വളരെ രുചിയുള്ളതും ശരീരശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതും സുഖകരവും രോഗശമനത്തിന് ഔഷധരൂപേണ പ്രയോജനപ്പെടുന്നതും ആണ്. പിശാചുക്കൾക്ക് പ്രീതി വരുത്തുക, ബാധോപദ്രവങ്ങൾ മാറ്റുക, അമ്മൻകൊട, കുരുതി മുതലായ ഉഗ്രമൂർത്തിപൂജ, ശക്തിപൂജ (വാമമാർഗ്ഗം),[1] മന്ത്രമൂർത്തി, മറുതാ, ഒറ്റമുലച്ചി, പച്ചത്തോലാട്ടി, വെണ്ണീറ്റുകുട്ടത്തി, നിണമാടൻ, ശങ്കലി ഭൂതത്താൻ ഇത്യാദി മൂർത്തികൾക്ക് പലതരത്തിലുള്ള കൊടുതി, ക്ഷുദ്രകർമ്മങ്ങൾ, തച്ചുബലി, തറവാടുകളിലെ കലശംവെപ്പ്, പിതൃശ്രാദ്ധം(മനുസ്മൃതി നോക്കുക), അങ്ങേയറ്റം മഹാബ്രാഹ്മണരുടെ പലവകയാഗങ്ങൾ, ആനയ്ക്കുകമ്പളം, കടുവാവേഷം, പണ്ടിക ഇഷ്ടമുള്ള പട്ടികൾക്കും പൂച്ചകൾക്കും കൊടുക്കുക, മദ്യപൻമാർക്ക് തീറ്റി ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾക്കായിട്ട് ലോകത്തിൽ പലതരത്തിലുള്ള അസംഖ്യംകോടി ചരജന്തുക്കൾ അഹോരാത്രം മനുഷ്യരാൽ ഹിംസിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഈ ഹിംസകളെല്ലാം മനുഷ്യർക്ക് സാധാരണ നിവാര്യങ്ങളും അവർ മനഃപൂർവ്വം ചെയ്തുവരുന്നവ

യുമാണ്. ഇതിലേയ്ക്ക് ആരെങ്കിലും ആരെയെങ്കിലും കുറ്റപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടോ? കുറ്റപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ? കേൾപ്പോരും കേൾവിയുമുണ്ടോ?

ഈവക ഹിംസകളിൽ നിന്നൊഴിയാമെന്നുവച്ചാൽത്തന്നെ മനുഷ്യന് അഹിംസകപട്ടം കിട്ടുമോ? ഇല്ലില്ല; ഒരിക്കലുമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ "ഞങ്ങൾ മാംസഭുക്കുകളല്ല, സസ്യഭുക്കുകളാണ്, സസ്യങ്ങൾക്ക് ജീവനില്ലാത്തതിനാൽ ഞങ്ങൾ അഹിംസകന്മാരാണ്" എന്നു ഡീക്കു പറയുന്ന മിടുക്കന്മാർ മാംസത്തോട് ഏറ്റവും അടുത്ത പാല്, നെയ്യ് മുതലായവയെ പതുക്കെ സസ്യവർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്ക് കടത്തിവിട്ടു സ്വീകരിച്ചുവരുന്നു. അതുശരിയല്ല. പാലുകുടിക്കാമെങ്കിൽ മാംസവും തിന്നാം. മാംസഭക്ഷണംകൊണ്ട് സ്വഭാവം ക്രൂരമായിത്തീരുന്നു എന്നുചിലർ പറയുന്നതും ശരിയല്ല. എത്രമാംസം തിന്നിട്ടാണ് സർപ്പത്തിന്റെ സ്വഭാവം ക്രൂരമായിത്തീർന്നത്? അത് കാറ്റിനെയല്ലേയോ ഭക്ഷിക്കുന്നത്? സസ്യങ്ങൾക്ക് ജീവനും വേദനയും ഇല്ല എന്നുപറയുന്നതും ശരിയല്ല. അതുകൾക്കു്, വേദനയറിയുന്നതിന് ശക്തിയുണ്ടെന്നുള്ളതിനനുസരണമായ വികാരങ്ങളുണ്ടെന്നും, മദ്യപാനംനിമിത്തം അവയ്ക്ക് ലഹരിയുണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്നും ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ചരങ്ങളെപ്പോലെതന്നെ അചരങ്ങളായ വൃക്ഷം, ചെടി, ധാന്യം മുതലായവയ്ക്ക് ജീവനുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്ക് സസ്യങ്ങൾ മാത്രം ഭക്ഷിച്ചുജീവിച്ചാലും ഹിംസകൻതന്നെ. അതുമാത്രമല്ല കൃഷി, സഞ്ചാരം, അടിച്ചുതളി, വിളക്കുവെയ്പ്, കറിക്കുവെട്ടൽ, നെല്ലുകുത്തൽ, ഇരിപ്പ്, കിടപ്പ് ഇതുകൾ നിമിത്തം തവള, പുഴു, എറുമ്പ് മുതലായി എത്രയോകോടി ചരജന്തുക്കൾ നശിക്കുന്നു. എന്നുവേണ്ട പാലുകുടിക്കൽ, ജലപാനം, ശ്വാസോഛ്വാസം, ഭേദി(വയറിളക്കൽ) എന്നീ കൃത്യങ്ങൾപോലും അതികൃശങ്ങളായ അസംഖ്യം ജീവാണുക്കളുടെ ഹിംസയ്ക്ക് ഹേതുവാകുന്നു. ഒരു മതവും ഒരു മതസ്ഥനും ഹിംസയെ അനുവദിക്കാതെയും ചെയ്യിക്കാതെയും ചെയ്യാതെയും ഇരിക്കുന്നില്ല. ആദ്യം മാംസം ഭക്ഷിച്ചുവന്ന് പിന്നീടു വേണ്ടെന്നുപേക്ഷിച്ചിരുന്ന ചില മാന്യന്മാരെ മഹാപണ്ഡിതന്മാരായ സന്യാസിശ്രേഷ്ഠന്മാർ യുക്തിയുക്തം വ്യവഹരിച്ചുപദേശിച്ച് രണ്ടാമതും മാംസഭക്ഷകന്മാ

രാക്കിയതായി കേൾവിയുണ്ട്. മാന്യമഹതികളായ അമ്മമാർ പലരും ഈ ഉപദേശം അനുസരിച്ച് സമാധിക്കു ശരീരബലം വേണമെന്നും അതിനു മാംസഭക്ഷണം അത്യാവശ്യമാണെന്നും ഇതിനു മടിക്കുന്നവർ മഹാപാപികളാണെന്നും ഞങ്ങൾ അക്കൂട്ടരല്ലെന്നും വ്യവഹരിക്കുന്നുണ്ടെന്നും കേൾവിയുണ്ട്. (പ്രബുദ്ധകേരളം പ്രമാണം)

ഇക്കാലത്തേയ്ക്കെന്നല്ല ഏതുകാലത്തും ആർക്കും ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഇതിലപ്പുറം ശ്രുതിയുക്താനുഭവങ്ങൾ എന്താണ് വേണ്ടത്? ഇനി മൃഗാദിജന്തുക്കളെ നോക്കിയാലോ? തവള ഈച്ചയെപ്പിടിച്ചു തിന്നുന്നു. ചേര തവളയെ, പന്നി ചേരയെ, കടുവ പന്നിയെ, പല്ലി ചിലന്തിയെ, വലിയ മത്സ്യങ്ങൾ ചെറിയ മത്സ്യങ്ങളെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടുപോയാൽ അവസാനിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ ഇവിടെ ചുരുക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം ഭൂമി, ആകാശം, ജലം മുതലായവയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കുറഞ്ഞ ബലമുള്ള അസംഖ്യം ചരജന്തുക്കളെ അപ്രകാരം തന്നെ ഭൂജലാകാശാദികളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന കൂടുതൽ ബലമുള്ള സിംഹനക്രഗൃദ്ധ്റാദികളായ[2] അസംഖ്യം ചരജന്തുക്കൾ നിരന്തരം ഹിംസിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരോ മറ്റുജന്തുക്കളോ സമീപത്തുചെന്നാൽ പെട്ടെന്നു ശരീരത്തിൽക്കയറി ചുറ്റി രക്തമാംസങ്ങളെ അപഹരിക്കുന്ന ചില വള്ളികളും സമീപജന്തുക്കളെ ഊർദ്ധ്വമുഖം വികസിപ്പിച്ച് ഉള്ളിലേയ്ക്കാകർഷിച്ച് രക്തമാംസാദികളെ ഹരിച്ചെടുത്തുകൊണ്ട് നുറുങ്ങിയ അസ്ഥികളെ ഊക്കോടുകൂടി വെളിയിലേയ്ക്ക് വിസർജ്ജിക്കുന്നതും, വാഴയുടെ ആകൃതിയിലുള്ളതുമായ ചില ചെടികളും ദ്വീപാന്തരങ്ങളിൽ ഉള്ളതായി അറിയുന്നു. അതിനാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു ജന്തുവിന്റെ ശരീരം മറ്റൊരു ജന്തുവിനും ഭക്ഷണസാധനമായിട്ടല്ലാതെ കാണുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയം. ഒരു ജന്തുവിന് മറ്റൊരു ജന്തുവിനെക്കണ്ടാൽ അത് തനിക്ക് ഭക്ഷണസാധനമാണെന്നുള്ള അറിവും, അതിനെ കൊല്ലുന്നതിനുള്ള ക്രൂരസ്വഭാവവും, കൂടുതൽ ശക്തിസാമഗ്രികളും, മറ്റേ ജന്തുവിന് അളവറ്റ ഭയവും വേദനയും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അത് കൊല്ലപ്പെടുന്നതിനുതക്കവണ്ണം മാത്രം ശക്തിസാമഗ്രികളും കൊടുത്തും ഇപ്രകാരമുള്ള അസംഖ്യകോടി ജന്തുക്കളെ

സൃഷ്ടിച്ച് വെവ്വേറെ സ്ഥലംങ്ങളിലിരുത്താതെ ഒരു സ്ഥലത്ത് അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ലോകത്ത് ഒരുമിച്ചിടകലർന്ന് വാസംചെയ്യുമാറ് തന്നെ ആക്കിവച്ചിരിക്കുന്നതിനേയും സർവസൃഷ്ടികർത്താവായ ഈശ്വരൻ സർവജ്ഞൻ, സർവ ശക്തൻ എന്നുള്ള ആപ്തവാക്യങ്ങളെയും നമ്മുടെ വിശ്വാസങ്ങളെയും കുറിച്ച് ഉറ്റുനോക്കുമ്പോൾ അതിക്രൂരങ്ങളായ ഹിംസകൾ, മഹാവേദനകൾ, ഭയകമ്പരോദനങ്ങൾ ഇവ എല്ലാസ്ഥലങ്ങളിലും എപ്പോഴും ഇടവിടാതെ ഉണ്ടായി നിറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കണമെന്നാണു സർവകർത്താവിന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശമെന്ന് സമ്മതിക്കാനേ ന്യായം കാണുന്നുള്ളു.

ഈശ്വരനു തന്നെയോ അല്ലെങ്കിൽ പ്രകൃതിക്കോ ഈ അതിക്രൂരതകളും കഷ്ടപ്പാടുകളും കണ്ടിട്ട് അല്പംപോലും ആർദ്രതയില്ലെന്നു തന്നെയല്ല കണ്ടുകണ്ട് രസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടും കൂടി തോന്നുന്നു. എല്ലാംകൊണ്ടും നിരൂപിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒരുവനും ഒരിക്കലും ഒരിടത്തും ഒരുവിധത്തിലും ഒന്നിനെയും കൊല്ലാതിരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു നിശ്ചയമാണ്. അതിനാൽ ഒരു വിധത്തിലും സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഒരു സംഗതിയെ ഒരു നടപടിയാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ബുദ്ധിയുള്ളവരാരും തുനിയുകയില്ല.

എളുപ്പത്തിൽ ഒക്കുകയില്ലെങ്കിലും വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടു നോക്കിയാൽ നടന്നെന്നു വന്നേയ്ക്കാം എന്നു സന്ദേഹത്തിനെങ്കിലും അവകാശമുള്ള കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചല്ലാതെ, എത്ര പ്രയാസപ്പെട്ടാലും നടക്കുകയില്ലെന്ന് നിശ്ചയമായി കാണുന്ന സംഗതിയെ സാധിപ്പാൻ പ്രയാസപ്പെടണമെന്ന്, എങ്ങനെയുള്ള ആൾക്കും, മറ്റൊരാളോടു പറയാൻ പാടില്ലെന്നുള്ളതോ പോകട്ടെ, നിരൂപിക്കാൻപോലും പാടില്ലാത്തതാണ്. ഹിംസ പാടില്ലെന്നു പറയാൻ ഒരുവിധത്തിലും ഹിംസയില്ലാത്തവർ വേണമല്ലോ. അങ്ങനെയുള്ളവർ ഇല്ലതാനും. ഹിംസയുള്ളവൻ പറഞ്ഞാൽ ഉന്മത്തപ്രലാപസദൃശം[3] ആരും വകവയ്ക്കില്ല. അതിനാൽ ഹിംസ പാടില്ലെന്നു പറവാൻ ലോകത്ത് ഒരുവനുമില്ല. ഹിംസിക്കാമെന്നാർക്കും പറയുകയും ചെയ്യാം.

ലോകത്തുള്ള ഒരുവനും ഒരിടത്തും ഒരുവിധത്തിലും ഒന്നിനെയും കൊല്ലാതിരിക്കാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ട് ഹിംസയ്ക്കായിട്ടാണ് പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി എന്നാണെങ്കിൽ എല്ലാപേരുംകൂടി എല്ലായി

പ്പോഴും എല്ലായിടത്തും എല്ലാവിധത്തിലും ശ്രമിച്ചാലും അല്പ നേരത്തേയ്ക്കെങ്കിലും എല്ലാവറ്റേയും ഹിംസിക്കാൻ കഴിയുകയി ല്ലല്ലോ. ജനനത്തിലകപ്പെടുന്നതിനെയെല്ലാം ആരും കൊന്നില്ലെ ങ്കിലും സ്വാഭാവികമായിട്ട് മരണം സംഭവിക്കുന്നു. അതിനാൽ പ്രകൃതിസൃഷ്ടി ഹിംസയ്ക്കായിട്ടല്ല. അത്രയുമല്ല, അല്പനേരമെ ങ്കിലും അനങ്ങാതെയും, മിണ്ടാതെയും, ഭക്ഷിക്കാതെയും, ശ്വാസമ ടക്കിക്കൊണ്ട് ഇരിക്കാമെങ്കിൽ അത്രയുംനേരം അഹിംസകനായി രിക്കാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും. കുട്ടികളല്ലാത്തവർക്കെല്ലാം ഇത് കഴിയുന്നതാണ്. അതിനാൽ എല്ലാറ്റിനെയും ഹിംസിക്കാനല്ല, ഹിംസിക്കാതിരിക്കാനാണ് കഴിയുന്നത്. ആടുമാടു മുതലായ ജന്തു ക്കൾ മനുഷ്യർക്കും മറ്റും കൊന്നുതിന്നുവാനുള്ളവയാണെന്നും, തിന്നുമെന്നും ഉള്ള ബുദ്ധിയും, അതിലേയ്ക്ക് തക്ക ശക്തിയും മനുഷ്യാദികൾക്കും അളവറ്റ വേദന, ഭയം അതിൽ നിന്നും രക്ഷ പ്പെടണമെന്നുള്ള അത്യാഗ്രഹം ഇവയെല്ലാം എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരു ന്നിട്ടും അതു ഫലപ്പെടാതെ കൊല്ലപ്പെടാൻ (മരിക്കാൻ) ഉള്ള ശക്തിമാത്രം മൃഗാദികൾക്കും സിദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോലെ മനുഷ്യാദികൾ അവയെ ഭക്ഷിച്ചു വരുന്നത് സാധാരണയായിരിക്ക യാൽ മനുഷ്യാദികൾക്കായിട്ടാണ് മൃഗാദികൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് എന്നാണെങ്കിൽ സിംഹം, കടുവ, പുലി മുതലായവ മനുഷ്യരെയും മറ്റും പിടിച്ചുതിന്നുന്നത് സ്വാഭാവികമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവ യ്ക്കായിട്ടാണ് മനുഷ്യാദിയെ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നുവിചാരിക്കണം. അത്രതന്നെയുമല്ല സിംഹാദികൾക്ക് ഹിംസയ്ക്കായി അവയുടെ കരചരണാദ്യവയവങ്ങളല്ലാതെ തോക്ക്, വാൾ, കുന്തം മുതലായ അന്യ ആയുധങ്ങളോ ഭക്ഷിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് അടുപ്പ്, തീയ്യ്, ഉപ്പ്, പലവ്യഞ്ജനം, പാകംചെയ്യൽ മുതലായവ ഒന്നുംതന്നെ വേണ്ട താനും. അതിനാൽ ഇതാണ് സാധാരണ ശരിയായിട്ടുള്ളത്. മനു ഷ്യന് മാംസഭക്ഷണം ആദ്യം വെറുപ്പും ചിരപരിചയത്താൽ പിടിച്ച തുമാണ്. സിംഹാദികൾക്ക് അങ്ങനെയല്ല. അതുകൊണ്ട് മൃഗ ങ്ങൾക്കാഹാരമായിട്ടാണ് മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ചത്, എന്നുവിചാരി ക്കരുതോ? '

ഇവിടെ ഹിംസയേ പാടൊള്ളു അഹിംസ പാടില്ല എന്ന് യുക്തിപൂർവം വ്യവസ്ഥാപിച്ച ഹിംസാവാദി ആ ഹിംസയെ ഒരു

ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തുവരുവാനായി ആജ്ഞാപിച്ചയച്ചുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അതനുസരിച്ച് ഹിംസ പുറപ്പെട്ടു. ഇന്നമാസം ഇത്രാംതീയതി മുതൽ ഇന്നയിന്ന ദിക്കിൽ ഇത്രയിത്ര താമസിച്ച് ചുറ്റിസഞ്ചരിക്കാനായിട്ട് ഹിംസാമൂർത്തി പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നറിഞ്ഞ് അതാതു ദിഗ്വാസികളായ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങൾ ഹിംസ ആ ദിക്കിൽ കടക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ പ്രാണഭയത്തോടുകൂടി പിടച്ചടിച്ചു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് അന്യദിക്കിലേയ്ക്ക് ഓടിയൊളിച്ചുതുടങ്ങി. കാണപ്പെട്ടവരെല്ലാം വേദന അനുഭവിച്ചു മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരിടത്തെങ്കിലും അതിനെ ദർശിക്കാനോ സൽക്കരിക്കാനോ ഒരു ജന്തുവിനെപ്പോലും കാണാതെ ചെല്ലുന്ന ദിക്കെല്ലാം ശൂന്യമടഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനെക്കണ്ട് ഭഗ്നോത്സാഹമായി നിരാശപ്പെട്ടുകൊണ്ട് 'എന്നെ എല്ലാ ജീവികളും വെറുത്തോടിയതല്ലാതെ ഒരെണ്ണംപോലും ജീവനോടുകൂടി നേരെ നില്ക്കുന്നില്ല; എന്റെ വശം പറയുന്നതിന് ലോകത്തിൽ നീ ഒരാളേ ഉള്ളൂ ഇതാ എന്നെ സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുക' എന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അവന്റെ നേരെ പാഞ്ഞു ചെന്നപ്പോൾ 'അയ്യയ്യോ! എന്റെ നേരെ അടുത്തുവരരുതേ! എന്നെ വിട്ടേയ്ക്കണേ!' എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് ഹിംസാവാദി ഹിംസയെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യാനുള്ള മാർഗ്ഗംതേടി ഓടി.

അവൻ ഹിംസയെ അനുവദിച്ച്[4] അന്യന്മാരോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ന്യായങ്ങളും അ..ിലധികവും ആ ഹിംസതന്നെ പറഞ്ഞ് സ്ഥാപിച്ചിട്ടും അവയെ കേട്ടിട്ടും കൂടി ആ ഹിംസാവാദി തിരിഞ്ഞു നിന്നില്ല. അവൻ ഓടിയത് അഹിംസയെ അന്വേഷിച്ചാണ്. ഹിംസ ആകാമെന്നുപറയുവാൻ ഹിംസയെ ഏറ്റു സമ്മതിക്കുന്ന ഒരുവനോ ഒരു ജന്തുവെങ്കിലുമോ ലോകത്തിലില്ല. അതിനാൽ ഹിംസ ആകാമെന്നു പറവാൻ ഒരുത്തനും അധികാരമില്ല പാടില്ലെന്നു പറവാൻ സകലജീവികൾക്കും അധികാരമുണ്ട്.

അപ്രകാരംതന്നെ അഹിംസാവാദിയുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം അഹിംസ പുറപ്പെട്ടു. ഇതറിഞ്ഞു ജനങ്ങൾ, ഭവനങ്ങൾ തെരുവുകൾ എന്നു വേണ്ട നാടെങ്ങും തോരണം, മംഗളദീപം, നിറമാല, കുലവാഴ, നിറപറ മുതലായവകൊണ്ട് അലങ്കരിച്ചിട്ട് എല്ലാവരും കുളിച്ചൊരുങ്ങി, അഷ്ടമംഗല്യം, പുഷ്പവൃഷ്ടി, മംഗളവാദ്യം, വായ്കുരവ, ആർപ്പുവിളി, 'അഹിംസാദേവി ജയിക്കട്ടെ! ജയിക്കട്ടെ' എന്ന ഘോഷം ഇവസഹിതം ചെന്ന് എതിരേറ്റ് സൽക്കരിച്ചി

രുത്തി പൂജിച്ചു. വിട്ടയയ്ക്കുന്നതിന് ഒരു ജന്തുവിന് മനസ്സില്ല. ഇങ്ങനെ ചെന്ന് അഹിംസാവാദി കണ്ടപ്പോൾ ആനന്ദാശ്രുപൂർണ്ണ നേത്രനായിട്ട് ഓടിച്ചെന്നാശ്ലേഷിച്ചു. സകലപേരും എല്ലാ ജന്തുക്കളും അഹിംസയെ അന്വേഷിച്ച് അപേക്ഷിച്ച് ധ്യാനിച്ച് കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നതിനാൽ സകലരും അഹിംസവേണമെന്ന് പറയുന്നവരാണെന്ന് സിദ്ധമാകുന്നു.

ഇനി ലോകന്യായപ്രകാരം മാംസഭുക്കുകളെയും സസ്യഭുക്കുകളെയും എങ്ങനെയുള്ളവരാണെന്ന് പറയാമെന്നും, ന്യായപ്രകാരം അവർക്ക് എങ്ങനെയുള്ള അനുഭവത്തിനാണവകാശമുള്ളതെന്നും നോക്കാം. മൃഗചരിത്രാചാര്യന്മാർ മാംസഭുക്കുകളായ സിംഹം, കടുവ മുതലായ ജന്തുക്കളെ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളെന്നും, സസ്യഭുക്കുകളായ പശു, ആട്, മാൻ മുതലായവയെ സാധുമൃഗങ്ങളെന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നു. എന്നാൽ സിംഹങ്ങൾക്ക് സ്വാഭാവികമായി മാംസമേ വേണ്ടൂ. പ്രയാസപ്പെട്ടാലും വല്ലപ്പോഴും അതിന് മാംസമേ കിട്ടുകയുള്ളൂ. നമുക്കോ മാംസാഹാരം കഷ്ടപ്പെട്ട് പരിചയിക്കുന്നതും എളുപ്പത്തിൽ ലഭിക്കാത്തതുമാണ്. നമ്മെപ്പോലെയാണ് അന്യജന്തുവിന് വേദനയെന്നുള്ള വിവേകവും മനുഷ്യനാണുള്ളത്. അതുകൊണ്ട് ദുഷ്ടമൃഗങ്ങൾ അല്പവും കുറ്റവാളികളല്ല. ഈ മനുഷ്യനാണ് എല്ലാ കുറ്റങ്ങളുമുള്ള ദുഷ്ടദ്രോഹി. ന്യായസ്ഥനായ മൃഗത്തിന് 'ദുഷ്ട' എന്ന വിശേഷണം കൊടുത്ത സ്ഥിതിക്ക് മനുഷ്യന് 'ദുഷ്ട ദുഷ്ട' എന്ന വിശേഷണം കൊടുക്കണം. സിംഹാദികൾ വിശക്കുമ്പോൾ വളരെ കാത്തിരുന്നു എന്തിനെയെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ ക്ഷണംകൊണ്ട് കാര്യംകഴിക്കും. മനുഷ്യനാകട്ടെ, മോഷ്ടിച്ചോ, ബലാൽക്കാരമായോ, വിലയ്ക്കുവാങ്ങിയോ മുൻകൂട്ടികൊണ്ടുവന്ന് പട്ടിണിയിട്ട്, വേലയെടുപ്പിച്ച് കഷ്ടപ്പെടുത്തി, ചിത്രവധംചെയ്യുകയാണ്. ആസ്ഥിതിക്ക് ഇതിനെ വളരെ വളരെ കൂടുതൽ ദുഷ്ടനെന്നു പറയണം. മൃഗം മറ്റൊന്നിനെ ഉപദേശിച്ച് മാംസം തീറ്റാറില്ല. മനുഷ്യനോ, ഇതുകഷ്ടമെന്നും വേണ്ടെന്നും കരുതി കൊല്ലാതിരിക്കുന്നവരോട് ദുർന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞ് കൊല്ലിക്കകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ഇവന് അസംഖ്യം ദുഷ്ടപ്പട്ടം കൊടുക്കണം. അന്യൻ ഇവരോട് എങ്ങനെ പെരുമാറാനാണ് ഇവന്റെ ന്യായംസമ്മതിക്കുന്നതെന്നു നോക്കാം.

സാധുമൃഗത്തിനെ വധിക്കാമെന്നുള്ള ഇവന്റെ ന്യായം ദുഷ്ടമൃഗത്തെ ക്രൂരമായി വധിക്കാനും ആ മുറയ്ക്ക്, അനേകകാരണങ്ങളാൽ ദുഷ്ടമൃഗത്തെക്കാൾ വളരെ ദുഷ്ടനായ ഇവനെ കുറേശ്ശെ കുറേശ്ശെ വേദനപ്പെടുത്തി അതിക്രൂരമായി കൊന്നാലും മതിയാകുകയില്ലെന്നുമാണല്ലോ വന്നുചേരുന്നത്. ഇങ്ങനെയുള്ള മനുഷ്യന് ആരെന്തുപദ്രവം ചെയ്താലും ദോഷമില്ലെന്ന് അവന്റെ ഹിംസാന്യായംകൊണ്ടുതന്നെ സിദ്ധിക്കുന്നു.

"പാൽ നാം ഉപയോഗിക്കുന്നു. അതിൽ അനേകകോടി ജീവാണുക്കളുണ്ടെന്നു ശാസ്ത്രീയ രീതിയിൽ പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു, അവയെ കൊല്ലാതിരിക്കാൻ കഴിയുമോ? പാൽ വേണ്ടെന്നുവെയ്ക്കാം. വായുവിലും അതുപോലെ ജീവാണുക്കൾ ഉണ്ടല്ലോ അവയെ കൊല്ലാതിരിക്കുന്നതെങ്ങിനെ? അതിനാൽ ശുദ്ധമായ അഹിംസയേപ്പറ്റി ഊഹിക്കാൻതന്നെ പ്രയാസം. എന്നാൽ നാം മനഃപൂർവ്വമായി യാതൊരു ജീവിയെയും അകാരണം ഉപദ്രവിക്കയില്ലെന്ന് നിർബന്ധമുണ്ടായിരിക്കേണം" എന്ന് ഒരു വാദം. ഇതു ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കാരണം കൂടാതെ മനഃപൂർവ്വം ഉണ്ടാകയില്ല. കാരണമുള്ളിടത്തേ മനഃപൂർവ്വമുള്ളു. "പ്രയോജനമനുദ്ദിശ്യ ന മന്ദോപിപ്രവർത്തതേ"[5]. എന്നാണല്ലോ പൂർവിക മഹാന്മാരുടെ മതം.

തോക്കും നിറച്ചുവെച്ചു വൃക്ഷത്തിലിരിക്കുന്ന തന്റെ മുമ്പിൽ ഒരു കടുവാ വരികയും 'ഈ കടുവ എന്നെ കൊല്ലും കൊന്നാൽ വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കണമെന്ന അത്യാഗ്രഹം ഫലിക്കയില്ല. അക്കാരണത്താൽ ഇതിനെ കൊല്ലണം' എന്ന വിചാരം പൊടുന്നനെ ഉണ്ടാകയും അതിനെ വെടിവെച്ച് കൊല്ലുകയും ചെയ്തു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇതിൽ 'കൊല്ലും' 'വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരിക്കണം' ഇതുകൾ രണ്ടും കാരണങ്ങൾ. കൊല്ലണമെന്നുള്ള വിചാരം മനഃപൂർവ്വം. ഇനി, ആടിന്റെ മാംസം തിന്നണമെന്ന് എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടായി, അതിനാൽ അതിനെ കൊല്ലുകയോ, കൊല്ലിക്കയോ ചെയ്തു എന്നിരിക്കട്ടെ. ഇതിൽ തിന്നണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം കാരണവും, കൊല്ലണമെന്നുള്ളത് നിർബന്ധവുമായി. ചില കുട്ടികൾ ചില ജന്തുക്കളെ പിടിച്ചു കൊല്ലുമല്ലോ. അതിലേയ്ക്കു വല്ല കാരണവും പ[illegible]നുണ്ടോ എന്നാണെങ്കിൽ ഇതു

പോലെയല്ലെങ്കിൽ വേറെ വിധത്തിൽ ബലമായ കാരണം കാണും. സയൻസുശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെപ്പോലെ കുട്ടികൾക്കും ഈ ജന്തുവിന്റെ അകവും പുറവും എല്ലാം കാണണമെന്ന സഹിക്കവയ്യാത്തതായ അതിയായ മോഹമുണ്ടാകുന്നു. ഇതുകാരണം ഇതിനെ പിടിച്ചു മുറിക്കണമെന്ന വിചാരം (ഉത്സാഹം) കുട്ടികൾക്ക് മനഃപൂർവ്വം. കുട്ടികളുടെ മനഃപൂർവ്വത്തിനു ശക്തി കൂടുതലായിരിക്കും. തന്റെ മുൻപാകെ ഹാജരാക്കപ്പെട്ട കുറ്റക്കാരന്റെമേൽ കുറ്റം തെളിഞ്ഞാൽ അവനെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നു ജഡ്ജി വിചാരിക്കുന്നു. ഇതിനാൽ കുറ്റം കാരണവും ശിക്ഷിക്കണമെന്നുള്ളത് മനഃപൂർവ്വവും ആകുന്നു. കുറ്റമില്ലെന്നാണു തെളിയുന്നതെങ്കിൽ ശിക്ഷിക്കണമെന്നുള്ള മനഃപൂർവ്വം നശിച്ചു പോകുന്നതാണ്. അപ്പോൾ കുറ്റമില്ലെന്നുള്ളതു കാരണവും ശിക്ഷിച്ചുകൂടാ എന്നുള്ളതു മനഃപൂർവ്വവുമായി. ഇതിനാൽ എന്തെങ്കിലും ഒരു കാരണമുണ്ടെങ്കിലേ ഒരുവനിൽ നിന്നു ഹിംസയുണ്ടാകയുള്ളു എന്നു ന്യായംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നു. തീരെ മാംസഭുക്കല്ലാത്തവനും ഒന്നിനേയും ഹിംസിക്കരുതെന്ന നിർബന്ധമായ കരുതലോടുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നടക്കുന്നവനുമായ ഒരുവൻ അറിയാതെ, ശ്വാസോച്ഛ്വാസം മുതലായവയാൽ എത്രയോ ജീവികളുടെ നാശത്തിനു കാരണമാകുന്നു. ഇത് കുട്ടികളെപ്പോലെ വളർത്തിയും, വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയും കൊല്ലുന്നതു പോലെ പാപമാകുകയില്ലല്ലോ. അവ തന്നെ കൊല്ലുമെന്നോ, അവയെ തനിക്കു കൊല്ലണമെന്നോ ഉള്ള കാരണങ്ങളോ മനഃപൂർവ്വമോ ഇല്ല. ഒരുവൻ അറിയാതെ അവന്റെ പുറത്തൊരു മരം വീണു മൃതിപ്പെടുന്നതുപോലെ മാത്രമത്രേ ഇതും. ഈ ഹിംസയെ തടുക്കാൻ മാർഗ്ഗമില്ല "കാരണം കൂടാതെ മനഃപൂർവ്വമായി ഒന്നിനേയും ഉപദ്രവിക്കരുത്" എന്നു പറയുന്നത് വെറും വീൺവാക്കാണ്. അകാരണമായി മനഃപൂർവ്വവും ക്രിയയും ഒരുവനും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. മടികൂടാതെ യഥേഷ്ടം ഹിംസിച്ചു കൊള്ളട്ടെയെന്നും, ഹിംസിക്കണമെന്നും നിർബന്ധമായും കരുതിയാണ് ഈ വീൺവാക്കു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്.

സസ്യങ്ങൾക്ക് ജീവനുണ്ടെന്നും സസ്യഭുക്കുകൾക്കും ഹിംസാദോഷമുണ്ടെന്നും ഉള്ളതിനെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി അല്പം പറയുന്നത്. സസ്യങ്ങൾക്ക് ജീവനുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ പൂർവ്വികർ

അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. ആ വിചാരം അവരുടെ അജ്ഞതയുടെ ഫലം മാത്രമാണ്. ഇവിടെ അതു കണ്ടറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിട്ടു കാലംകുറെയായി. ചരാചരജീവന്മാരെന്ന പേരുതന്നെ പരമ്പരയായിട്ടിവിടെ നടന്നുവരുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാർ ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നതേയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു സസ്യങ്ങൾക്കു ജീവനില്ലെന്നോ സസ്യഭുക്കുകൾ പൂർണ്ണ അഹിംസകരെന്നോ ആരും വാദിക്കുന്നില്ല. ഹിംസകന്മാരിൽനിന്നും ഒന്നുരണ്ടുപടിതാണവരും അത്രയും അഹിംസയിൽ മേല്പോട്ടു കയറിയവരും എന്നേ അവരെപ്പറ്റി പറയുന്നുള്ളു. ജീവജാലങ്ങളുടെ ജ്ഞാനശക്തിയെ അറിഞ്ഞു അവയെ പുല്ല്, മരം, മുതലായ സ്പർശജ്ഞാനമുള്ള ജീവികൾ. പവിഴപ്പുറ്റ്. കടൽപ്പുറ്റ്, കറയാൽ, എറുമ്പ്, അണു, കൃമി. കടൽച്ചൊറി മുതലായ സ്പർശരസങ്ങളോടു ഗന്ധത്തെ അറിയുന്ന മൂന്നറിവുള്ള ജന്തുക്കൾ; തുമ്പി, വണ്ട് മുതലായ സ്പർശരസഗന്ധങ്ങളോടു രൂപത്തേയും അറിയുന്ന നാലറിവുള്ള ജന്തുക്കൾ; മനുഷ്യർ, മൃഗങ്ങൾ മുതലായ സ്പർശരസഗന്ധരൂപങ്ങളോടു ശബ്ദത്തേയും അറിയുന്ന അഞ്ചറിവുള്ള ജീവികൾ; ഇപ്രകാരം വകതിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ മനുഷ്യന് ഇഹലോകചിന്തയും പരലോകചിന്തയുംകൂടി ഉണ്ട്. മൃഗാദികൾക്ക് ഇഹലോകചിന്തയേ ഉള്ളു. വൃക്ഷാദികൾക്കും കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞ് സുഖദുഃഖാനുഭവം മന്ദിച്ചു പോയിരിക്കും. ജ്ഞാനസാധനങ്ങളുടെ ഭേദഗതി നിമിത്തം വൃക്ഷാദികൾക്കു തമോഗുണം കൊണ്ടു മായപ്പെട്ട് സുഖദുഃഖ രൂപമായി വികസിച്ചു തുടങ്ങത്തക്ക വിധത്തിൽ ഉള്ളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കയാണ്. അഞ്ചിന്ദ്രിയജ്ഞാനവും ശരിയായ ജ്ഞാനസാധനവുമുള്ള മനുഷ്യനുപോലും സുഷുപ്ത്യവസ്ഥയിൽ ഒന്നും അറിവില്ലാതെ പോകുന്നു. എന്നാലും ആ അവസ്ഥയിൽ ശൂന്യസാമാന്യ വിശേഷങ്ങളെന്ന ഭാവനകൾ നമുക്കു അനുഭവമാകുന്നുണ്ട്. ഒന്നും അറിയാതെ ഉറങ്ങുന്ന ഒരുവനെ മറ്റൊരാൾ രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം വിളിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ഒന്നും അറിയുന്നില്ല. പിന്നെയും വിളിക്കുമ്പോൾ അർത്ഥകല്പനകൂടാതെ കേൾക്കുന്നു. മൂന്നാമതും വിളിക്കുമ്പോൾ അർത്ഥകല്പനയോടുകൂടി കേട്ട് പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. ആദ്യം ശൂന്യമായിരുന്ന അവസ്ഥയും, രണ്ടാമത്

ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് വേർതിരിഞ്ഞും അർത്ഥകല്പനയോടുകൂടാതെ ശബ്ദം നിമിത്തം സാമാന്യം ഒരുണർവായിട്ട് പിരിഞ്ഞ അവസ്ഥയും, മൂന്നാമത് അർത്ഥകല്പനയോട് അഭിമുഖപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തെളിഞ്ഞ അവസ്ഥയും - ഇങ്ങനെ മൂന്നുവിധം കാണുന്നതിൽ, 'ശൂന്യത്തിന്റെ അവസാനവും സാമാന്യത്തിന്റെ ഒരല്പം അംശവും കൂടിയ ഒരു നിലയേത്തന്നെ ഇവിടെ വൃക്ഷാദികൾക്കു കല്പിക്കണം. ഇര, തേൾ മുതലായവകളെ രണ്ടായി മുറിച്ചാൽ രണ്ടുഭാഗങ്ങളും കിടന്നു പിടക്കുന്നതു കാണാം. മനുഷ്യന്റേയും വലിയതരം ജന്തുക്കളുടേയും ഒരുഭാഗം മുറിഞ്ഞാൽ ഹൃദയത്തോടുകൂടിയ ഭാഗം ചലനമുള്ളതായും മറ്റേഭാഗം ചലനമില്ലാത്തതായും കാണപ്പെടുന്നു. രോഗംമൂലം കയ്യോ കാലോ മറ്റോ കണ്ടിക്കേണ്ടതായി വന്നാൽ വേദന അറിയാതിരിക്കുന്നതിനു ക്ലോറോ ഫോം (Chloroform) എടുത്തു മൂക്കിൽ പിടിക്കുമ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞ സാമാന്യജ്ഞാനവും വിശേഷജ്ഞാനവും ഇല്ലാത്തമട്ടിൽ ഇരുന്നുപോകുന്നല്ലോ. ശരീരതത്വ, പാക, താരതമ്യങ്ങൾകൊണ്ടും അറിവിന്റെ അതിയായ കുറവുകൊണ്ടും ഒരിക്കലും സങ്കല്പജ്ഞാനസ്ഥാനം കൂടിയില്ലാത്ത വൃക്ഷാദികൾക്കു ഹിതാഹിത സുഖദുഃഖങ്ങൾ അറിയുന്ന സാമഗ്രി വളരെ മന്ദിച്ചുതന്നെയിരിക്കാനേ ഇടയുള്ളു. ക്ലോറോഫോം പിടിക്കുന്നതിനുമുൻപും അതുകഴിഞ്ഞാൽ തൽക്ഷണവും ചൈതന്യം പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയിൽത്തന്നെ അറുക്കുന്ന വേദന അറിയാതിരിക്കുമെങ്കിൽ ജ്ഞാനസാധനസ്ഥാനവും പാകവും ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ആ ജനനത്തിൽ അറിവു മന്ദിച്ചല്ലാതെ ഇരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ചില പദാർത്ഥങ്ങൾ അവകളോടു ചേരുമ്പോൾ പലവികാരം തോന്നുന്ന വിധത്തിൽ അനക്കങ്ങളും ശബ്ദങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നുവെങ്കിലും ഒരു പ്രേതത്തിൽപോലും അങ്ങനെവല്ലതും പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റവും അനക്കവുംപോലെ.മാത്രമേ അവയെ ഗണിക്കാൻ നിർവ്വാഹമുള്ളു. അത് സ്പർശം നിമിത്തമുള്ള ചേഷ്ടകളാണ്. പതുക്കെ സ്പർശിച്ചുതീരുമ്പോൾ വാടുന്ന തൊട്ടാവാടി, സമീപത്തുചെന്നു സംസാരിച്ചാൽ തൊഴുന്ന തൊഴുകണ്ണി, കരയുന്ന അഴുകണ്ണി, തിളയ്ക്കുന്ന വെളിച്ചെണ്ണയിൽ ഇട്ടാൽ വേദന അറിയുന്നതുപോലെ വികാരമുണ്ടാകുന്ന പർപ്പടം എന്നുവേണ്ട,

വേദന അറിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും ഓരോന്നിനോടും ചേരുമ്പോൾ വികാര മുണ്ടാകുക സഹജമാണെന്നു കാണിക്കാൻ ഉദാഹരണങ്ങൾ ധാരാളം ഉദ്ധരിക്കാം. ശരീരത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ക്ഷതപ്പെട്ടു വേദന തട്ടിയാൽ അത് കമ്പിവഴി അറിയുന്നതുപോലെ ഏതോ ഒരു ഭാഗത്തുചെന്നു സംബന്ധിച്ചിട്ട് വേദന അറിയുന്നു. ആ സ്ഥാന ത്തെത്തിയില്ലെങ്കിൽ വേദന അറിയുന്നില്ല. കയ്യോ കാലോ മുറിച്ചു രണ്ടാക്കിയാൽ മുറിക്കുമ്പോഴും തന്നോടു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ഭാഗ ത്തിന്റേയും വേദന അറിയുന്നുണ്ട്. വേർപെട്ട ഭാഗത്തിന്റെ വേദന അറിയുന്നില്ല. വേദന അറിയണമെങ്കിൽ പ്രധാനമായിട്ട് രക്തമുണ്ടാ യിരിക്കണം. രക്തം മുഴുവൻ പൊയ്പോയാൽ വേദന അറിയു ന്നില്ല. രക്തത്തിൽ ഇന്നയിന്ന പദാർത്ഥങ്ങൾ ഇന്നയിന്ന കണക്കി നുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുണ്ട്. അതേ ശരിയായ രക്തമാകൂ. അതിൽ എന്തിനെങ്കിലും കൂടുതൽ കുറവു വന്നുപോയാൽ ആ രക്ത ത്തിനും അറിവിനെത്തരുന്ന വിഷയത്തിൽ ന്യൂനതയുണ്ട് അല്പം തീ വാരിയാൽ നമുക്കു പൊള്ളും. ഒരു വക വാതം ഉണ്ടായവരുടെ പുറത്തു തീ വച്ചാൽ മരവിച്ചുപോയി ചൂടറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നു പറയും. സസ്യങ്ങളുടെ രക്തം വേദനയറിയിക്കാൻ തീരെ ശക്തി യുള്ളതല്ല. ചരജന്തുവായിട്ടു ജനിക്കുമ്പോൾ മേൽക്കുമേൽ ഈ അറിവുണ്ടായി വർദ്ധിപ്പാൻ തയ്യാറായി അടങ്ങിയിരിക്കുകയാണ്.

ഹിംസയ്ക്കു രണ്ടുവിധ ദോഷമാണുള്ളത്. ഒന്നു വേദനപ്പെ ടുത്തൽ, രണ്ട് അതിന്റെ രക്ഷയ്ക്കായിട്ടു പോകുന്ന വഴിയെ തടു ക്കൽ. അതിൽ വേദനപ്പെടുത്തൽ പ്രധാനമായിട്ടു ചരങ്ങളിലാണ് സംബന്ധിക്കുന്നത്. താമസപ്പെടുത്തൽ ചരങ്ങളിലും അചരങ്ങ ളിലും ഒന്നുപോലെ ബാധിക്കും. ചരങ്ങളിലുള്ള അറിവുഭേദം കൊണ്ട് നോക്കുമ്പോൾ വേദനയുടെ കാര്യത്തിൽ, ഇല്ലെന്നു പറയ ത്തക്കവണ്ണം കുറഞ്ഞ മട്ടിലുള്ളവയുണ്ടെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞു വല്ലോ. എല്ലാവർക്കും സമ്മതക്കേടും സങ്കടവും ഉള്ളത് താമസി ക്കുന്ന കാര്യത്തിലല്ല വേദനപ്പെടുന്ന വിഷയത്തിലാണ്. കൃത്യസമ യത്തുചെന്നാൽ മേൽ രക്ഷയ്ക്കുള്ള ആദായവും, ഹിതമായ ഭക്ഷ ണവും നല്ല ബന്ധുക്കളും അത്യാനന്ദപ്രദമായ കാഴ്ചകളും സിദ്ധി ക്കുമെന്നുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ ആബാല വൃദ്ധം ചേർന്നു പോകുന്നു. പകുതി വഴി ചെന്നപ്പോൾ ഒരു കടുവാ

രണ്ടുപേരെ പിടിച്ചതായി കേട്ടു. അവിടംകുറെ കാടുമാണ്, യാത്രക്കാർ, മറ്റുള്ള ലാഭങ്ങളെയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് വഴിയിൽ എവിടെയെങ്കിലും താമസിക്കയല്ലാതെ യാത്ര തുടരുകയില്ലെന്നുള്ളത് തീർച്ചയല്ലേ? തന്റെ ഗുണത്തിനായിട്ടെങ്കിലും ഒരവയവത്തെ ഛേദിക്കുന്നതിലുള്ള വേദന അനുഭവിക്കാൻ മനസ്സില്ലാതെ ആളുകൾ ക്ലോറോഫോമിനെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇവയിൽനിന്നും താമസിക്കുക, നഷ്ടപ്പെടുക, ബോധക്ഷയം വരുത്തുക ഇവയൊക്കെ സ്വീകരിച്ചും മരണത്തേയും വേദനയേയും വെറുക്കുന്നവരാണ് എല്ലാവരും എന്നു മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ.

ഇനി വഴിയെടുക്കൽ:-

ഒരു മെഴുകുണ്ടയിൽ പലതരം മാറ്റുള്ള ലോഹരജസ്സുകൾ[6] എങ്ങനെ ലീനങ്ങളായിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ പ്രളയകാലത്തിൽ മൂലപ്രകൃതിയിൽ[7] ലീനങ്ങളായിരിക്കുന്ന വാസനാവിശേഷങ്ങൾക്കനുസരണമായി ഓരോ ജീവനും ഓരോ ശരീരത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ആ പരമമായിരിക്കുന്ന മോക്ഷസുഖത്തെ കാംക്ഷിച്ചു ഗമിക്കുന്നവരാണ്. ഈ ക്രമയാത്രയിൽ നാം കാണുന്ന എല്ലാ ജന്തുക്കളും അതാതിന്റെ ജീവന്റെ ഉയർന്നതരം പരിണാമങ്ങൾക്കുള്ള ഓരോ സ്ഫുടങ്ങളായ ശരീരങ്ങളോടുകൂടിയ ജനനങ്ങളാകുന്നു. ഈ സ്ഫുടങ്ങൾ പരിപൂർത്തിയായി വേർപെടുന്നതിന് മുൻപ് നാം അതിനെ ഉടച്ചുകളഞ്ഞാൽ വീണ്ടും ആ ജാതി സ്ഫുടത്തെത്തന്നെ അതു സ്വീകരിച്ചു വളരെക്കാലം കഴിയേണ്ടിവരുന്നു. ഇത് അതിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു വലുതായ താമസത്തെ ഉണ്ടാക്കി അതിന്റെ മാർഗ്ഗത്തെ തടയുന്നു. ഇതിനേയും ഒരുഹിംസയായിട്ടാണ് മഹാന്മാർ കരുതിപ്പോരുന്നത്. ഈ ഹിംസയെ തടയാനും അവർ ശ്രമിക്കാതിരിക്കുന്നില്ല. മുൻപറഞ്ഞ പ്രകാരം സഹിക്കാൻ വഹിയാത്ത വേദനയുടെ കാര്യത്താൽ മേല്പറഞ്ഞ ഒരറിവു മുതൽ അഞ്ചറിവുവരെയുള്ള ഒരു ജന്തുവിനേയും ഹിംസിക്കരുതെന്നും ഏതാനും ചിലതിനെ കൊല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു പൂർണ്ണ അഹിംസയാകയില്ലെന്നും തികഞ്ഞ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു മഹാന്മാർ ''അഹിംസാ പരമോധർമ്മ'' എന്നുള്ള മഹാവാക്യത്തെ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇവിടെ സസ്യഭുക്കുകളുടെ നില ഏതാണെന്നു നോക്കാം.

എല്ലാ പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടേയും ഇപ്പോഴത്തെ ന്യായപ്രകാരം ഒരറിവുള്ള ജീവന്മാരോടുകൂടിയതാണ് സസ്യങ്ങൾ. സസ്യഭുക്കുകളുടെ ഹിംസയ്ക്ക് ഇതുമാത്രമേയുള്ളു. ഇതിനുമുകളിലുള്ള നാലുവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഹിംസയിൽനിന്ന് ഇവർ മോചിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ മഹത്തായ കാര്യത്തെ പെട്ടെന്നു സാധിക്കയെന്നതു വളരെ പ്രയാസമായിട്ടുള്ളതാണ്. അതുപോലെ ഇവിടെ അഹിംസകനെന്ന ഉന്നതബിരുദം സമ്പാദിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ഏവനും ഓരോ ജീവരാശിയിലും ഹിംസകളെ ഉപേക്ഷിച്ച് വേഗത്തോടുകൂടി കടന്നു പോകേണ്ടതായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം കടന്നു പോകുന്നവരിൽ മൂന്നു നാലു പടികളിലേയ്ക്കു കടന്നു പോയവരാണ് സസ്യഭുക്കുകൾ. ഇവരുടെ അടുത്തപടി ഏതാണെന്ന് ഒരു ചോദ്യമുണ്ടാകാം. സസ്യഭക്ഷണത്തിലും ഹിംസയുണ്ടെന്നുള്ള അറിവിന്റെ പൂർണ്ണതയും, അതിൽ നിന്നു വിരമിക്കാനുള്ള ശക്തിയും അത്യുത്സാഹാനുഷ്ഠാനങ്ങളും കൊണ്ട് അവർ കേവലം ഉണങ്ങി വീഴുന്ന ഇലകളേയും ശുഷ്കഫലങ്ങളേയും ആഹരിച്ചും, അതിലും ഹിംസയുണ്ടെന്നുകണ്ട് കേവലം ജലത്തെമാത്രം ആശ്രയിച്ചും അവർ ജീവിക്കും. അപ്പോൾ അവിടേയും ഹിംസ വെളിവാകുമല്ലോ. അനന്തരം വായുവിനെമാത്രം ആഹാരം ചെയ്തു ജീവിക്കും. ഈ നിലയിലെത്തുമ്പോഴാണ് അവരെ യോഗികൾ എന്നു പറയുന്നത്. വായു ഭക്ഷണത്തിലും ഹിംസയെ ഭയന്ന്, അതിൽ നിന്നു വിരമിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെ, അതിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ, പ്രാണനെ അടക്കി വിചാരരൂപജ്ഞാനസമാധിയെ[8] ആശ്രയിച്ച്, നമ്മുടെ സകല മതാചാര്യന്മാരും ഒന്നുപോലെ ഘോഷിക്കുന്നതും വേറൊന്നിനാൽ താനും തന്നാൽ വേറൊന്നും ഹിംസിക്കപ്പെടുക എന്നുള്ള നിലയെ അതിക്രമിച്ചതും ആയ മോക്ഷമെന്ന ആ പരമാനന്ദപദത്തെ പ്രാപിക്കയും, അതോടുകൂടിത്തന്നെ പരിപൂർണ്ണ അഹിംസകൻ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയാണ് നമ്മുടെ പൂർവികരായ മഹാന്മാർ അഹിംസയെപ്പറ്റി ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളതും അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതും. ഈ വാസ്തവതത്ത്വത്തെ മനസ്സിലാക്കാതെ, മഹാപാപ നീചവാസനയാൽ വിഴുങ്ങപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന ചില മാംസഭുക്കുകൾ ഹേ! ചെടികൾക്കു ജീവനുള്ളതുകൊണ്ട് അവയെ ഭക്ഷിക്കുന്നവരും ഞങ്ങ

ളെപ്പോലെ ഹിംസകന്മാരാണെന്നും അഹിംസ ആവശ്യമില്ലാത്തതാണെന്നും ചില ദുർന്യായങ്ങളെ പ്രലപിച്ചുവെന്നു വരാം. അതിനെ തീരെ വകവെയ്ക്കാതെ പറഞ്ഞപ്രകാരം അനുഷ്ഠിച്ചാൽ രക്ഷയെ പ്രാപിക്കും.

ആഹാരഭേദം സ്വഭാവഭേദത്തെ ഉണ്ടാക്കുമെന്നും മാംസഭക്ഷണം സ്വഭാവത്തെ ക്രൂരമാക്കുമെന്നും പല മഹാന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മനസ്സിനെ പരിശുദ്ധമാക്കി ചെയ്യുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെ വേണം ഭക്ഷിക്കാനെന്നും ആഹാരഭേദം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന സ്വഭാവഭേദം ഒരു മൃഗശാലയിൽ ചെന്നു നോക്കിയാൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെന്നും സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ അമേരിക്കയിൽവെച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.[9]

ബുദ്ധിയെ സംബന്ധിച്ച് നോക്കിയാൽ മാംസാഹാരത്തിന് എന്തു സ്ഥാനമാണുള്ളത്? ഇതിന്റെ വാസ്തവം മേധാവികളായ[10] മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നാണല്ലോ ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്. തത്ത്വജ്ഞാനം, ഗണിതം, സാഹിത്യം മുതലായ നാനാകലകളിലും നിസ്തുലരായ പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ചിരുന്ന പ്രഫസർ ന്യൂമാൻ ''മാംസ ഭക്ഷണം ബുദ്ധിവികാസത്തിന് അനുകൂലമെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കലും അഭിപ്രായപ്പെടുകയില്ല'' എന്നും ഭൂലോകത്തിലെ പ്രസിദ്ധപണ്ഡിതനും സസ്യഭുക്കുമായ പ്രഫസർ ജോൺഈബിമേയർ ''മാംസഭക്ഷണം ആരോഗ്യത്തിനും ദേഹശക്തിക്കും ഒരിക്കലും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതല്ല'' എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു പ്രസിദ്ധവാഗ്മിയും വിശാലഹൃദയനും സത്യവാദിയുമായ എഡ്വേർ ബാട്ടസർ പറയുന്നത്. ''സ്വയംഭരണത്തിനുതകുന്നതും പ്രകൃതിക്കനുസരിച്ചതുമായ ഒരാഹാരം സസ്യമാകുന്നു'' എന്നാണ്. ഇപ്രകാരം തന്നെ ബുദ്ധൻ, പിത്താഗോറസ്, മിൽട്ടൺ, സർഐസക്ക് ന്യൂട്ടൻ, സെന്റ്പീറ്റർ, സെന്റ് മാത്യു, സെന്റ് ജോൺ, ലൈസ് മുതലായ അനേകം മഹാന്മാർ ഇതിലേയ്ക്കു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്.

മാംസഭക്ഷണം കൊണ്ട് പലമാതിരി വ്യാധികൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെന്ന് ഡാക്ടർഹെയ്ഗ് മുതലായ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഇംഗ്ളീഷ്ഭിഷഗ്വരന്മാർ, ഫ്റഞ്ചു വൈദ്യന്മാർ ഇവർ സയുക്തികം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതായത് മാംസത്തിന്, ശരീരത്തിലുള്ള യൂറിക്കാസിഡ് എന്ന വിശേഷശക്തിയെ കുറയ്ക്കാൻ തീരെ ശക്തിയില്ലെന്നല്ല

അതിനെ വർദ്ധിപ്പിച്ച് താഴെ പറയുന്ന യൂറിക്കാസിഡ് സംബന്ധിച്ച പല രോഗങ്ങളും വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടെന്ന് അവർ പറയുന്നു. ആ രോഗങ്ങൾ മുടക്കുവാതം, വാതം, തലവേദന, സന്നി, ആസ്ത്മാ, ഞരമ്പുകൾക്കുകോച്ച്, മനച്ചടവ്, മാന്ദ്യം, പ്രമേഹം, ഗുദഭ്രംശം മുതലായവയാണ്. റാബർട്ടുബൽ (M. D. F. R. C. S) എന്ന മഹാൻ ഇംഗ്ളണ്ട്, സ്കോട്ടുലണ്ട്, അയർലണ്ട് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അധികമായി ബാധിച്ച് കാണുന്ന കാൻസർ എന്ന രോഗത്തിന്റെ കാരണത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചതിൽ അതിന്റെ പ്രധാന കാരണം മാംസഭക്ഷണമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നും അതിനെ വർജ്ജിച്ചിട്ടു ഗോതമ്പു മുതലായ സസ്യാഹാരങ്ങളെക്കൊണ്ടുപചരിച്ചതിൽ ഈ രോഗത്തിന് കുറവുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

മനുഷ്യരുടേയും മാംസഭുക്കുകളുടേയും പല്ലുകൾക്കു് വെണ്മകൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും യാതൊരു സാമ്യവും ഇല്ല. എന്നു മാത്രമല്ല മൃഗങ്ങൾക്ക് അവ ഏതുവിധം ഉപകരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ മനുഷ്യർക്ക് ഉപകരിക്കുന്നുമില്ല. മനുഷ്യരുടേയും മൃഗങ്ങളുടേയും കടവായിലെ പല്ലുകൾ വളരെ വ്യത്യസ്തപ്പെട്ടു കാണുന്നു. മനുഷ്യരുടേയും കുരങ്ങുകളുടേയും മുൻവരിയിലും അണകളിലും ഉള്ള പല്ലുകൾക്കും ദഹനോപകരണങ്ങൾക്കും വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ട്. ഇതുകൊണ്ട് മനുഷ്യനെ മാംസഭുക്കുകളായ മൃഗങ്ങളോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നത് അനുഭവത്തിന് വളരെ വിരുദ്ധമാണ്. മാംസഭുക്കുകളായ ജന്തുക്കൾക്ക് ചെറുകുടൽ വളരെ നീളം കുറഞ്ഞാണ് കാണുന്നത്. ആയതിന് ആ ജന്തുക്കളുടെ മദ്ധ്യശരീരത്തിന്റെ മൂന്നിരട്ടി നീളം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. അവയുടെ മൂലാന്ത്രം(പെരുംകുടൽ) വളരെ മൃദുവാണ്. അതുകൊണ്ട് ആഹാരസാധനങ്ങളുടെ സാരകിട്ട[11] വിഭജനം വളരെ ക്ഷണത്തിൽ കഴിയുകയും അവ വളരെ കുറച്ചു സമയം മാത്രം ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ചെറുകുടൽ മദ്ധ്യശരീരത്തിന്റെ പന്ത്രണ്ടുമടങ്ങ് നീളമുള്ളതും പെരുങ്കുടൽ ഒരു നീണ്ട സഞ്ചിപോലെയുള്ളതുമാണ്. അതുപോലെ തന്നെ ആഹാരസാധനം സാരകിട്ട വിഭജനത്തിനു മുമ്പ് വളരെ സമയം കുടലിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. (വളരെ താമസിച്ചേ വിഭജനമുണ്ടാകുന്നുള്ളു)

അതുകൊണ്ട് എത്രയും ക്ഷണത്തിൽ സാരകിട്ടകൾ വേർപെടുന്നതായ മാംസഭക്ഷണം മനുഷ്യന് ഒരു പ്രകാരേണയും സ്വാഭാവികവും ഹിതവും ആയിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു മാത്രമല്ല അനേകം അപായകരങ്ങളായ രോഗങ്ങൾക്ക് കാരണവുമാകുന്നു. ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെ പ്രസിദ്ധ പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ പ്രഫസേർസ് വില്യംറാലിൻസ് എഫ്.ആർ.എസ്സ്., ബാരൺ ക്യൂറർ, സർ ചാർല്സ് ബെൽ F. R. S., റീച്ചാർഡ് ചാർല്സ് ഡാർവിൻ L. L. D., F. R. C. S. മുതലായ മാന്യന്മാർ സയുക്തികം തെളിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് മനുഷ്യർ സാധാരണയായി മാംസഭുക്കുകളാണെന്നുള്ള വാദം അസാധുവാകുന്നു. ഇനിയും ഒന്നിന്റെ സ്ഥിതിയോ നാശമോ ദീർഘ കാലത്തേയ്ക്കു വെച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു നോക്കാം. ഒരു പ്രാണിയുടെ എന്നല്ല, ഏതിന്റെ നാശവും നാം സാധാരണമായി കണ്ടുവരുന്നത് അതിന്റെ സ്ഥിതിയിൽനിന്നും ഏറ്റവും ലഘുവായ ഒരു സമയം കൊണ്ടാണ്. പത്തു കൊല്ലം ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു ജന്തുവിനു നാശം ഉണ്ടാകുന്നത് ഒരു മിനിട്ടുകൊണ്ടാണ്. എങ്ങനെ നോക്കിയാലും ഓരോന്നിന്റേയും സ്ഥിതിക്കു (നിലനില്പിനു)ള്ള കാലമാണ് അധികമായിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രത്യക്ഷമാണ്. ആ കാലത്തിൽ അവയുടെ രക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടുന്ന സാധനങ്ങളെ അവയ്ക്കു ചുറ്റും പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതായും കാണാം. അതുകൊണ്ട് നാശത്തെക്കാൾ അധികം പ്രകൃതി ദീർഘമായി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥിതിയെ ആണെന്നു വെളിപ്പെടുന്നു.

ഇനി മൃഗങ്ങളെയും സസ്യങ്ങളെയും പറ്റി പറയാം. അവ പ്രകൃത്യാ മാംസം ഭക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കും ഭക്ഷിക്കാം എന്നുള്ളതു ശരിയല്ല. പ്രകൃത്യാ മാംസം ഭക്ഷിക്കേണ്ടവരെക്കുറിച്ച് ഞാൻ മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഈ ന്യായം ആ രാക്ഷസന്മാർക്കിരിക്കട്ടെ. പ്രകൃത്യാ സസ്യഭുക്കുകൾ മൃഗവർഗ്ഗത്തിലും സസ്യവർഗ്ഗത്തിലും കാണുന്നു. ആയതിനാൽ പ്രകൃത്യാ സസ്യഭുക്കുകളാണ് നാം എന്നുള്ള ന്യായം നമുക്കിരിക്കട്ടെ. അതു മാത്രമല്ല ഈ മനുഷ്യശരീരം ലോകത്തുള്ളവയിൽവച്ച് ഉൽകൃഷ്ടമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. താണതരം ജീവികൾ ജഡബുദ്ധികളാണ്. പ്രായേണ അവ താമസഗുണത്തിൽനിന്നു സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. ജന്തുക്കൾക്ക് ഉയർന്നതരം വിചാരങ്ങളൊന്നും വിചാരി

പ്പാൻ കഴിയുകയില്ലാ എന്നു മഹാത്മാവായ വിവേകാനന്ദ സ്വാമിയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വേറൊരവസരത്തിൽ അമേരിക്കയിൽവച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: ''മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ വലിയൊരുഭാഗം മൃഗങ്ങളിൽനിന്നും അധികം ദൂരം ഒന്നും എത്തീട്ടില്ലെന്നു തന്നെയല്ല പലസംഗതികളിലും നിയമനശക്തി മനുഷ്യർക്ക് താഴ്ന്നതരം ജന്തുക്കളിൽനിന്നു അധികം ഒന്നും വർദ്ധിച്ചിട്ടുമില്ല''. നമ്മുടെ മനസ്സുകളുടെ മേൽ നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ചുരുക്കമാണ്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. മഹാന്മാരുടെ ഈ വാക്കുകളിൽനിന്നും നാം അറിയേണ്ടത് പ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ചുള്ള മനോവൃത്തിയെ പിൻതുടരുന്നത് മൃഗങ്ങളുടെ സ്വഭാവം എന്നാണ്. അത് ഏതു മൂഢനും സാധിക്കാവുന്നതുമാണ്. അതിനെ എതിർത്തു മുൻപോട്ടു കയറിയവരാണ് ലോകത്തിൽ ഏറ്റവും കീർത്തിമാന്മാരായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. നാം അങ്ങിനെ അനുവർത്തിച്ചുവരുന്നുവെന്നുള്ളതും പ്രത്യക്ഷമാണ്. മാതാവ്, സോദരി, ഭാര്യ, അന്യസ്ത്രീ ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെ നാം നിയമേന അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നില്ലയോ? അതിൽ അതിരുകവിഞ്ഞ മനഃക്ഷോഭം കൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നില്ലയോ? ഇതിനു വിപരീതമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരുടെ കഷ്ടതകളേയും നാം കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. മൃഗവർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഇതൊന്നുംതന്നെ കാണുന്നില്ല. ഇതുകൊണ്ടു തന്നെ പ്രകൃത്യാ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനോവൃത്തിയെ തടയേണ്ടത് മനുഷ്യ സ്വഭാവമാണെന്നും അതിനെത്തന്നെയാണ് മനുഷ്യന് അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതെന്നും വ്യക്തമാകുന്നു.

അഹിംസയും മതങ്ങളും

ഈ അഹിംസാവാദം മതങ്ങളിൽകൂടി അന്തർഭവിച്ചിരിക്കകൊണ്ട് അവയെപ്പറ്റി ചെറുതായ ഒരന്വേഷണം നടത്തുന്നതിന് അവയിലേയ്ക്കു കടക്കാം.

ഹിന്ദുമതം

നമ്മുടെ ഹിന്ദുമതം മാംസഭക്ഷണത്തെക്കുറിച്ച് എന്തുപറ

ഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്ന് വളരെ അന്വേഷിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് കാണുന്നത്. എല്ലാ പരമാചാര്യന്മാരും ഒന്നുപോലെ മാംസഭക്ഷണത്തെ നിരോധിച്ചിരിക്കയാണ്

''നാ കൃത്വാ പ്രാണിനാം ഹിംസാം

മാംസ മുത്പദ്യതേ ക്വചിൽ

നച പ്രാണിവധഃ സ്വർഗ്ഗ്യഃ

തസ്മാൻ മാംസംവിസർജ്ജയേൽ''

''ദ്വാരം കിമേകം നരകസ്യ ഹിംസായാ സ്വർഗ്ഗദാ പ്രാണഭൃതാമഹിംസാ'', ''കൊല്ലാൻ പുലിലൈ മറുത്താനൈ കൈകൂപ്പി എല്ലാ ഉയിരും തൊഴും'' (കുറൾ) (ധാരാളം പ്രമാണവും കൂടി എഴുതിചേർക്കണം)

ജൈനമതം

ഈ മതത്തിന്റെ ഉൽഭവം ബി.സി.490 ൽ ആണ്. മതാചാര്യൻ വൈസാലിയിലെ ഒരു രാജാവിന്റെ പുത്രനായ വർദ്ധമാനമഹാവീരൻ എന്ന ആളാണ്. ഇദ്ദേഹം തന്റെ പ്രധാനതത്ത്വങ്ങളായി എടുത്തിട്ടുള്ളവ നിർമ്മലത തുടങ്ങിയുള്ള സദ്വൃത്തികളാണ്. ഈ മതത്തിൽ പ്രാണിഹിംസയെ എത്രമാത്രം കഠിനമായി നിഷേധിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു ഇപ്പോൾ ജയിനന്മാർ അനുവർത്തിച്ചുപോരുന്ന ഓരോ കൃത്യങ്ങളിൽ നിന്നു വെളിവാകുന്നതാണ്. അവർ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം ചെയ്യുമ്പോൾ വല്ല പ്രാണികളും മരിച്ചുപോയെങ്കിലോ എന്നു വിചാരിച്ച് മുഖത്തു സാധാരണയായി ഒരു വല കെട്ടുക പതിവുണ്ട്. പാദസ്പർശം കൊണ്ട് ഒരു ജന്തുവിനും ജീവഹാനി വരരുത് എന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മയില്പീലി കൊണ്ട് വഴി തൂക്കാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. വിളക്കു വച്ചതിൽ പിന്നീട് അവർ ആഹാരം കഴിക്കയില്ല കാരണം വിളക്കുകണ്ട് വല്ല ജന്തുക്കളും അതിൽ വീണുപോകുമെന്നുള്ളതാണ്. ഇത്രമാത്രം കൊണ്ട് ജയിനമതത്തിലും പ്രാണിഹിംസയോ മാംസഭക്ഷണമോ അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ബുദ്ധമതം

ഈ മതസ്ഥാപകൻ കാരുണ്യമൂർത്തിയായ ബുദ്ധനാണെന്നുള്ളത് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഈ മതം ഹിന്ദുമതത്തോട് ഏറ്റവുമടുപ്പമുള്ളതും ഇപ്പോൾ ജപ്പാൻ, ചൈന മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ പ്രചാരമായിരിക്കുന്നതുമാണ്. അതുമാത്രമല്ല, ഈ മതം ഈശ്വരനില്ലെന്നും എല്ലാ ഫലങ്ങളും അവനവന്റെ കർമ്മത്തെ അനുസരിച്ചുണ്ടാകുന്നതാണെന്നും ബലമായി വാദിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. മതാചാര്യനായ ബുദ്ധൻ ഇന്നും ഒരവതാരമായിട്ടാണ് കരുതപ്പെടുന്നത്. ഈ മഹാൻ തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി അനുഷ്ഠിക്കുകയും തന്റെ മതത്തിലെ പ്രധാനതത്ത്വമായി സ്വീകരിച്ചുപദേശിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ളത് അഹിംസ എന്നുള്ള പ്രധാന ധർമ്മത്തെ ആണ്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ യുക്തിപൂർവ്വങ്ങളായ ന്യായങ്ങളും ജീവകാരുണ്യത്തിന്റെ വിശിഷ്ടതയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള സാമർത്ഥ്യവുംകൊണ്ടു ദിവസം ഒന്നിന് അനേകം പ്രാണികളെവധിച്ച് ദീർഘയാഗങ്ങൾ നടത്തിപ്പോന്ന എത്ര രാജാക്കന്മാരാണ് യാഗശാലകളെപൊളിച്ച് ദൂരെ എറിയുകയും പ്രാണിഹിംസയെ സ്വരാജ്യങ്ങളിൽ നിരോധിക്കയും കൂടി ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്നുള്ളതിന് കണക്കില്ല. ഈ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളാണ് അശോകൻ. ഇദ്ദേഹം പല രോഗങ്ങൾകൊണ്ട് സങ്കടപ്പെടുന്ന പ്രാണികൾക്കുവേണ്ടി ആദ്യമായി ഒരു ആസ്പത്രി തീർപ്പിക്കയും പ്രാണികളെ ചികിത്സിപ്പിച്ചു സുഖപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്കയുമുണ്ടായി. ഈ മതത്തെ അനുസരിച്ചുനോക്കിയാലും മാംസഭക്ഷണം സർവ്വാത്മനാ അത്യന്തം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ക്രിസ്തുമതം

ഇത് പരിഷ്കാരംകൊണ്ടും ശക്തികൊണ്ടും എന്നുവേണ്ടാ സർവ ശ്രേയസ്സുകൊണ്ടും ഉൽകൃഷ്ടനിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ജനസമുദായത്തിന്റെ മതമാണ്. ഈ മതാചാര്യൻ പരമഭക്തനും ദയാലുവുമായ യേശുക്രിസ്തുവാണ്. ഇദ്ദേഹം തന്റെ മതതത്ത്വങ്ങളെ പത്തു പ്രധാന ഭാഗങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ

പ്രധാന വിലക്കായ കൊല്ലായ്ക എന്നുള്ളതിനേയും അദ്ദേഹം ഒരു പ്രധാന മതതത്ത്വമായിട്ടാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതുകൂടാതെ, അവരുടെ പ്രധാന മതഗ്രന്ഥമായ ബൈബിളിൽ ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിൽ ദൈവം ആദാമിനെയും ഹൗവ്വായേയും സൃഷ്ടിച്ചിട്ട് അവർക്ക് ആഹാരത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ദൈവം അവരോട് ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. ''വിത്തുകളുള്ള എല്ലാ സസ്യങ്ങളേയും വിത്തുകളടങ്ങിയിരിക്കുന്ന എല്ലാ വൃക്ഷങ്ങളേയും ഭൂമിയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഞാൻ ഇതാ നിങ്ങളുടെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി വിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇവ നിങ്ങൾക്ക് ആഹാരമായിത്തീരട്ടെ!''. ഈ അവസരത്തിലും മാംസത്തെ ആഹാരമായി വിധിച്ചിട്ടില്ല എന്നുമാത്രമല്ല ഉൽപത്തി പുസ്തകം അദ്ധ്യായം 9–3–4 ഈ ഭാഗത്തിൽ ''ഭൂമിയിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണത്തിനുതരട്ടെ എന്നാൽ അവയ്ക്ക് ജീവഹാനി വരുത്തി മാംസത്തെ രക്തസമേതം ഭക്ഷിക്കുന്നതിന് പ്രത്യേകം ഉപദേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു'' ഇനിയും എസ്സീക്കയിൽ അദ്ധ്യായം 4–14–16 വാക്യങ്ങൾ നോക്കുക. ''ഞാൻ എന്റെ ആത്മാവിനെ മലിനമാക്കിയിട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ എന്റെ ചെറുപ്പം മുതൽ ഇതുവരെയും തന്നെ ചാകുന്നതോ കഷണമായി മുറിക്കപ്പെടുന്നതോ ആയ യാതൊരു പ്രാണിയേയും ഭക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. കേവലം നിന്ദ്യമായ മാംസം എന്റെ വായിൽ കടത്തിയിട്ടില്ല,'' എന്നു ക്രിസ്തുദൈവത്തോട് അറിയിക്കുകയും അതിലേയ്ക്ക് ദൈവം ക്രിസ്തുവിനെ അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തതായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മാത്യു അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം 18–ാം വാക്യത്തിൽ ക്രിസ്തു ഗലീലസമുദ്രതീരത്തുകൂടി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പീറ്റർ എന്നും ആൻഡ്രൂ എന്നും രണ്ടു സോദരന്മാർ മത്സ്യം പിടിക്കുന്നതു കണ്ട്, അവരെ അതിൽ നിന്നു വിരമിപ്പിച്ച് നിങ്ങൾ എന്നോടുകൂടി വരുവിൻ നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ മനുഷ്യമത്സ്യങ്ങളെ തരാം എന്നു പറഞ്ഞ് വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി സ്വന്തം ശിഷ്യന്മാരാക്കിയതായി കാണുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ബൈബിളിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും ക്രിസ്തു ജന്തുഹിംസയേയും മാംസഭക്ഷണത്തേയും വിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ക്രിസ്തു ഹിംസകൊണ്ടും മാംസഭക്ഷണം കൊണ്ടും ഒരിക്കലും നീചതയെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതിന് ധാരാളം ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ശിഷ്യന്മാ

രായ പീറ്റർ, മാത്യു, ജാൺ മുതലായ മഹാത്മാക്കളും അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇതിനു വിപരീതമായി വല്ല യിടത്തും കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ചില ദുർവ്യാഖ്യാതാക്കളുടെ നിന്ദ്യമായ സ്വാർത്ഥതൽപരതയിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഇവർ ഒരിക്കലും മാംസഭക്ഷണം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നും ക്രിസ്തുമത ത്തിലുൾപ്പെട്ടവരും പ്രധാനപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യൻ ചരിത്രകാരന്മാരുമായ ഹേഗിൾപ്സ്, ക്ലെമന്റ്, ആഗസ്റ്റെയിൻ, ഫിലോ മുതലായ മഹാ ന്മാർ സയുക്തികം തെളിയിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഏക ദേശം ഏ.ഡി. 1692 വർഷം വരെ ക്രിസ്ത്യൻ പള്ളികളിൽ ഈ അനാചാരത്തെ അനുഷ്ഠിച്ചുവന്നതായി കാണുന്നില്ല. അനന്തരം എന്തോ കാരണങ്ങളാൽ പടിഞ്ഞാറൻ ക്രിസ്ത്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ മാംസ സ്വീകാരം കണ്ടുതുടങ്ങുകയും ആ അവസരത്തിൽ ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു വലിയ വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നതിന് കാൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ എന്ന സ്ഥലത്തു ട്രില്ലൻ കൌൺസിൽ എന്നു ഒരു മഹായോഗം കൂടുകയുമുണ്ടായി. ഈ യോഗത്തിൽ കാൺസ്റ്റാ (ആന്റിയോക്കു)ന്റിനോപ്പിൾ, അലക്സാണ്ടിറിയ, ആന്റി യാക്ക് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നു ഏകദേശം 200–ൽപ്പരം പ്രധാന ശിഷ്യന്മാരും കുറെ ചക്രവർത്തിമാരും സന്നിഹിതരായി രുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ ആ മഹാസഭയിൽ തീരുമാനം ചെയ്തത് താഴെ പറയും പ്രകാരമാണ്. "ഇന്നു മുതൽ ഏതൊരു പ്രാണിയുടേയും രക്തം ചൊരിക്കുന്നവൻ ഒരു മതാചാര്യനാണെ ങ്കിൽ അവനെ പള്ളിയിൽ നിന്നു വെളിയ്ക്കാക്കുന്നതിനും ഒരു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിയാണെങ്കിൽ അവനെ മതഭ്രഷ്ടനാക്കുന്നതിനും ഇതിനാൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു." ഈ ആചാരത്തെ കിഴക്കൻ പള്ളിക്കാർ ഇപ്പോഴും അനുഷ്ഠിച്ചു വരുന്നുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. പക്ഷേ പടിഞ്ഞാറൻ പള്ളിക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഇതിനു വിപരീത മായി പലയാളുകളും മതവിരുദ്ധമായി അനുഷ്ഠിപ്പാൻ തുടങ്ങിയ പ്പോൾ സാധുക്കളായ മതാചാര്യന്മാർക്കു അവരോടു മൌനവ്രതം ദീക്ഷിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അതെങ്ങിനേയുമിരിക്കട്ടെ. തങ്ങളുടെ മതത്തിനു വിപരീതമായി നടക്കുന്നവരെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചിട്ടു കാര്യ മില്ല. അവരുടെ മതത്തിൽ മേല്പറഞ്ഞ കാരണങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിശ്ചയമായും മാംസഭക്ഷണം നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ള്ളതു വ്യക്തമാകുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. പ്രപഞ്ചാംബികയെ മദ്യം, മാംസം, മത്സ്യം, മുദ്ര, മൈഥുനം എന്നിങ്ങ നെയുള്ള പഞ്ചമകാരങ്ങൾകൊണ്ടു സേവിക്കുന്ന വിദ്യയത്രേ ഇതു്. തന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. 'കുലാർണവതന്ത്രം' 'ജ്ഞാനദീപിക' തുടങ്ങിയവ അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനമത്രേ.

2. നക്രം= മുതല. ഗൃദ്ധ്രം=കഴുകൻ.

3. സ്മനില തെറ്റിയവൻ വെറുതെ വിളിച്ചുപറയുന്നതിനെയെന്നപോലെ

4. അനുകൂലിച്ച് എന്നർഥം.

5. പ്രയോജനത്തിനുവേണ്ടിയല്ലാതെ മണ്ടൻപോലും പ്രവർത്തിക്കുകയില്ല.

6. ലോഹരജസ്സുകൾ= ലോഹപ്പൊടികൾ

7. മൂലപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചറിയാൻ സ്വാമികളുടെതന്നെ മുൻപു ചേർത്തിട്ടുള്ള 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി' നോക്കുക.

8. അഷ്ടാംഗയോഗത്തിന്റെ എട്ടാമത്തെ അംഗമാകുന്നു സമാധി. സമാധിക്കു ബ്രഹ്മഭാവനാരൂപം, ബ്രഹ്മാവസ്ഥാനരൂപം എന്നു രണ്ടു ഭേദങ്ങൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പറയുന്നുണ്ടു്. അവയിൽ ബ്രഹ്മഭാവനാരൂപത്തെയാണു് ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നതു്. സമാധിയെക്കുറിച്ചറിയാൻ 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി' നോക്കുക.

9. എറണാകുളത്തുവെച്ചു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും സ്വാമി വിവേകാനന്ദനുമായി കൂടിക്കാഴ്ചനടന്നതിനു ശേഷമാണു് സ്വാമികൾ ഈ പ്രബന്ധമെഴുതിയതു് എന്നു കരുതാം.

10. മേധാവി= ബുദ്ധിമാൻ

11. സാരം=സത്തു്. കിട്ടം=കൊത്തു്.

VII

ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം

പട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം[1]

1. ശ്രീചക്രവിധി

അവതാരിക:- ഇവിടെ ആദ്യമായിട്ട് ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ഒന്നാമത്തെ പ്രധാനരേഖയേയും ആ രേഖയുടെ ആകപ്പാടെയുള്ള നീളത്തേയും ഭൂപുരത്തേയും ത്രിവലയത്തേയും പറയുന്നു.

മൂലം:- ഷണ്ണവത്യംഗുലായാമം
സൂത്രം പ്രാക്പ്രത്യഗായതം
ചതുർഭിരംഗുലൈശ്ശിഷ്ടൈ
സ്സംവൃതാനി ച ഭൂപുരം.[2]

അന്വയം:- പ്രാക്ക് പ്രത്യക്ക് ആയതം ഷണ്ണവത്യംഗുലായാമം സൂത്രം (ഭവതി) ചതുർഭിഃഅംഗുലൈഃ ശിഷ്ടൈഃ ഭൂപുരം ച സംവൃതാനി ച (ഭവതി)

അന്വയാർത്ഥം:- പ്രാക്ക് പ്രത്യക്ക് ആയതമായി ഷണ്ണവത്യംഗുലായാമമായിരിക്കുന്ന സൂത്രം (ഭവിക്കുന്നു.)

ചതുർക്കളായി അംഗുലങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശിഷ്ടങ്ങൾകൊണ്ട് ഭൂപുരവും സംവൃതങ്ങളും (ഭവിക്കുന്നു)

പരിഭാഷ:- പ്രാക്ക് = കിഴക്ക്. പ്രത്യക്ക് = പടിഞ്ഞാറ്. ആയതം = നീളമുള്ളത്. ഷണ്ണവത്യംഗുലായാമം = ഷണ്ണവത്യംഗുലംകൊണ്ടുള്ള ആയാമത്തോടുകൂടിയത്; ഷണ്ണവത്യംഗുലം= തൊണ്ണൂറ്റാറംഗുലം, അംഗുലങ്ങൾ= വിരലുകൾ എന്നാണ് അർത്ഥമെങ്കിലും ഇവിടെ രണ്ടു വിരലിട കണക്കാക്കി ഗ്രഹിച്ചുകൊൾക; ആയാമം = അളവ് (ചാൺവിരൽ മുതലായവകൊണ്ടുള്ള അളവ് എന്നർത്ഥം) സൂത്രം = ചരട് (രേഖയെന്നർത്ഥം); ചതുർക്കൾ = നാലുകൾ; അംഗുലങ്ങൾ = ഇരുവിരൽ കണക്കുകൾ; ശിഷ്ടങ്ങൾ = ശേഷിക്കപ്പെട്ടവ; ശേഷിക്കുക = മിച്ചമാകുക. ആദ്യമായിട്ട് പറയ

പ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ രേഖയ്ക്കുള്ള തൊണ്ണൂറ്റാറംഗുലം നീളത്തിന്റെ ഒത്തനടുക്കുനിന്നും നവരേഖകളെ അടയ്ക്കുന്നതിലേയ്ക്കു വേണ്ടി എടുക്കപ്പെട്ട നാല്പ്പത്തെട്ട് അംഗുലങ്ങളെ ഒഴിച്ച് അവയുടെ മുൻ (മേൽ) വശത്തു കിടപ്പുള്ള ഇരുപത്തിനാല് അംഗുലങ്ങളും പിൻ (കീഴ്) വശത്തുകിടപ്പുള്ള ഇരുപത്തിനാല് അംഗുലങ്ങളും ടി മദ്ധ്യത്തെ നാല്പത്തെട്ട് അംഗുലങ്ങളുടെ ശിഷ്ടങ്ങളാകുന്നു; ഉഭയഭാഗത്തുള്ള ഈ ശിഷ്ടങ്ങളെ ഇതിലെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി നാലംഗുല ശിഷ്ടങ്ങൾ – ഒമ്പതംഗുലശിഷ്ടങ്ങൾ – പതിനൊന്നംഗുലശിഷ്ടങ്ങൾ – ഇങ്ങനെ മൂന്നുവക ശിഷ്ടങ്ങളാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം ഭൂപുരത്തിനും സംവൃതങ്ങൾക്കുമായിട്ട് ഇവിടെ എടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത് ഒന്നാമതു പറയപ്പെട്ട നാലംഗുലശിഷ്ടങ്ങളാകുന്നു. ഇവയെയാണ് ഇവിടെ ഇപ്പോൾ ശിഷ്ടങ്ങൾ എന്നുപറഞ്ഞത്. എന്നാൽ ഇതിലേയ്ക്ക് ആദ്യം കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറ് നടുവെ ഒരു രേഖയെ പറഞ്ഞതുപോലെ, അക്കണക്കിന് തെക്കുവടക്കായി കുറുക്കെ ഒരു രേഖയും കൂടിയിട്ടു ഭൂപുരം, ത്രിവലയം മുതലായവയ്ക്ക് നാലുപുറത്തുനിന്നും എടുത്ത് ഒത്തചതുരശ്രവും ആ ചതുരശ്രത്തിനകത്ത് ഒത്തവട്ടവുമായിട്ട് രചിക്കാൻ പറയാതെ ഒരു രേഖയേയും ഒരു വശത്തേയ്ക്കു വേണ്ടവയേയും മാത്രം പറഞ്ഞത് എന്താണെന്നാൽ ഇതൊരു ചക്രമാകയാൽ നീളം വീതി എന്നുള്ള ഭേദം കൂടാതെ ഒത്തവട്ടമായിട്ടും അതിനോട് ചേർന്നു വെളിയിലെ ഭൂപുരവും അപ്രകാരം ഒത്തചതുരശ്രമായിട്ടുമാണെല്ലോ ഇരിക്കുക. ആ സ്ഥിതിക്കു ഒരു രേഖയേയും ഒരു ഭാഗത്തേയ്ക്ക് വേണ്ടവയേയും പറഞ്ഞാൽ മറ്റെ മൂന്നു ഭാഗത്തേയ്ക്കുംകൂടി ഇപ്രകാരം തന്നെയാണ് വേണ്ടതെന്നു പ്രത്യേകം പറയാതെതന്നെ അറിയാൻ ന്യായമുള്ളതുകൊണ്ടും വിശേഷമായിട്ടു വല്ലതും കൂടുതൽ വേണമെന്നുള്ളപക്ഷം പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുമെന്നുള്ളതിനാലുമത്രെ.

ഇനി ഭൂപുരം എന്നത് നാലു മുക്കുകളും മൂന്നുവരികളും, നാലു ഭാഗങ്ങളുടേയും മദ്ധ്യങ്ങളിൽ ഓരോ വാതിലും, ഉള്ളതായ വെളിയിലത്തെ നാലു വശത്തും ചതുരത്തിലുള്ള കോട്ടപോലെ അതിരായുള്ള ഒരു ചതുരശ്രമാകുന്നു; സംവൃതങ്ങൾ= സംവരണം

ചെയ്യപ്പെട്ടവ; സംവരണം ചെയ്യുക= ചുറ്റികിടക്കുക (മൂന്നു വൃത്ത രേകളെന്നർത്ഥം)

അവതാരിക:- ഇനി ഷോഡശദലങ്ങളേയും അഷ്ടദലങ്ങളേയും, ഇതുകൾക്കായിട്ട് ആദ്യരേഖയിൽനിന്ന് എടുക്കേണ്ടവയായ അംഗുലക്കണക്കുകളേയും പറയുന്നു.

മൂലം:-

അന്തർന്നവാംഗുലംജ്ഞേയം

മദ്ധ്യേപത്രന്തു ഷോഡശം

ഏകാദശാംഗുലം ജ്ഞേയ-

മഷ്ടപത്രം സമാലിഖേൽ.

അന്വയം:- അന്തഃജ്ഞേയം നവാംഗുലം തു മദ്ധ്യേ ഷോഡശം പത്രം ജ്ഞേയം ഏകാദശാംഗുലം അഷ്ടപത്രം സമാലിഖേൽ.

അന്വയാർത്ഥം:- അകത്തു ജ്ഞേയമായിരിക്കുന്ന നവാംഗുലത്തെ മദ്ധ്യത്തിങ്കൽ ഷോഡശമായിരിക്കുന്ന പത്രമായിട്ടും, ജ്ഞേയമായിരിക്കുന്ന ഏകാദശാംഗുലത്തെ അഷ്ടപത്രമായിട്ടും സമാലേഖിക്കണം.

പരിഭാഷ:- അകം=മുമ്പിൽ പറയപ്പെട്ട ചതുഷ്കോണമായ ഭൂപുരത്തിന്റെയും ത്രിവലയങ്ങളുടേയും ഉള്ള് എന്നർത്ഥം; ജ്ഞേയം= അറിയപ്പെടുവാൻ യോഗ്യം; നവാംഗുലം= ഒമ്പതംഗുലസ്ഥലം; മദ്ധ്യം= നടുവ്, ഷോഡശം= പതിനാറ്, പത്രം=പത്രങ്ങളോടുകൂടിയത് (ദലങ്ങളുള്ളതെന്നർത്ഥം) ഏകാദശാംഗുലം= ഏകാദശമായിരിക്കുന്ന അംഗുലങ്ങളോടുകൂടിയത്; ഏകാദശം=പതിനൊന്ന്; അംഗുലങ്ങൾ= അംഗുലസ്ഥലങ്ങൾ; അഷ്ടപത്രം= അഷ്ടങ്ങളായിരിക്കുന്ന പത്രങ്ങളോടുകൂടിയത്; അഷ്ടങ്ങൾ= എട്ടുകൾ (എട്ടുദലങ്ങളുള്ളതെന്നർത്ഥം) സമാലേഖിക്കുക= വരയ്ക്കുക.

അവതാരിക:- ഇനി മേൽപറഞ്ഞ അഷ്ടദലങ്ങൾക്ക് ആധാരമായുള്ള വൃത്തത്തേയും ആ വൃത്തത്തിന്റെ ഉള്ളിലെ നവരേഖകളെയും അവയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനക്കണക്കുകളേയും പറയുന്നു.

മൂലം:-

ദേവിസ്തുതോ മേ ഗംഗാവ

ല്ലിസ്തുതേതി പ്രചക്ഷതെ.

തത്ര തെ ഇഷ്ട ഏവമാദ്യമംഗുലീമാനാന്തരെ

നവരേഖാ വിലേഖനീയാ വൃത്തമദ്ധ്യേ, ഇത്യർത്ഥഃ.

അന്വയം:- ദേവി- ചാസ്തു-തോ-മേ-ഗം-ഗാ-വല്ലീ-സ്തുതേ- തിപ്രചക്ഷതേ-ആദ്യം തത്രതേവൃത്തമദ്ധ്യേ ഇഷ്ട (തതഃ) ഏവം അംഗുലീമാനാന്തരേ നവരേഖാ വിലേഖനീയാ ഇത്യർത്ഥഃ.

അന്വയാർത്ഥം:- ദേവിയേയും- സ്തു-തോ-മേ-ഗം-ഗാ-വ-ല്ലീ-സ്തു- തേ-തി- (ഇവയേയും) വചിക്കുന്നു- ആദ്യമായിട്ട് അവിടെ വൃത്തമദ്ധ്യത്തിങ്കലെ ഇഷ്ടയാകുന്നു. (അനന്തരം) ഇപ്രകാരം അംഗുലീമാനാന്തരത്തിങ്കൽ നവരേഖകൾ വിലേഖനീയകളാകുന്നു- എന്നർത്ഥമാകുന്നു.

പരിഭാഷ:- 'ദേവീ' എന്നത് 'ദേ' എന്ന അക്ഷരവും 'വീ' എന്ന അക്ഷരവും ആകുന്നു- ഈ ദേവിസ്തുതോ- മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾ ഇവിടെ സംഖ്യാർത്ഥങ്ങളാകുന്നു- എങ്ങനെയെന്നാൽ- ദേയ്ക്ക് 8- (എട്ട്) എന്ന സംഖ്യയും -വീക്ക് -4- (നാല്) എന്ന സംഖ്യയും അർത്ഥങ്ങളാകുന്നു. ഇനി 100-10-1 ഇത്യാദി സുന്നക്കണക്കിലെ സ്ഥാനക്രമത്തിന് ''ദേവീ'' എന്നതിലെ ആദ്യക്ഷരമായ ''ദേ'' എന്നതിന്റെ അർത്ഥവുമായ 8-(എട്ടി)നെ 1-(ഒന്ന്) ഇന്റെ സ്ഥാനത്തിലും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരമായ ''വീ'' എന്നതിന്റെ അർത്ഥവുമായ 4-(നാല്) ഇനെ-10-(പത്ത്) ഇന്റെ സ്ഥാനത്തിലും വെയ്ക്കുമ്പോൾ 48 (നാല്പത്തെട്ട്) എന്ന സംഖ്യയാകും; അപ്പോൾ ''ദേവീ'' എന്നതിന്റെ അർത്ഥമായി- ഇനി ''സ്തു'' എന്നതിന് 6 (ആറ്); ''തോ'' എന്നതിന് 6 (ആറ്); ''മേ'' എന്നതിന് -5- (അഞ്ച്) ''ഗം'' എന്നതിന് 3- (മൂന്നു); ''ഗ'' എന്നതിന് 3 (മൂന്ന്); ''വ'' എന്നതിന് 4 (നാല്); ''ല്ലീ'' എന്നതിന് 3-(മൂന്ന്); ''സ്തു'' എന്നതിന് 6(ആറ്); തേ എന്നതിനും 6 (ആറ്); തി എന്നതിനും 6 (ആറ്); ഇങ്ങനെയാണ് അർത്ഥം. വചിക്കുക=പറയുക; ആദ്യം= ഒന്നാമത്; ഇനി അവിടെ എന്നത് ആ വൃത്തമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ എന്നു

ചുണ്ടികാണിക്കുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ അഷ്ടദലങ്ങളെ പറഞ്ഞതിൽ പിന്നെ ഇപ്രകാരം ഒരു വൃത്തം പറയപ്പെട്ടുകാണുന്നില്ലല്ലോ എന്നാണെങ്കിൽ അതിലേയ്ക്ക് ഇങ്ങനെയാകുന്നു സമാധാനം; മുമ്പിൽ പറയപ്പെട്ട അഷ്ടദലങ്ങൾ വൃത്തമാർഗ്ഗത്തൂടെ ആണല്ലോ അടയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്; ആ സ്ഥിതിക്ക് അവയുടെ (ആ അഷ്ടദലങ്ങളുടെ) മൂലങ്ങൾ അവസാനിച്ച സ്ഥാനവും ഒരു വൃത്താകാരമായിട്ടല്ലയോ ഇരിക്കുവാൻ പാടുള്ളു; ആ അതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് അവിടെ എന്ന് അതായത്, നവരേഖകൾ വരയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പിൽ രചിതമായിരിക്കുന്ന വൃത്തമദ്ധ്യത്തിങ്കൽ എന്നു ചൂണ്ടിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ഇനി പറയുന്നവയെല്ലാം ആ വൃത്തത്തിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കുള്ളവയാണെന്ന് പ്രത്യേകം പറയാതെ തന്നെ നിശ്ചയിച്ചുകൊള്ളുന്നതിലേയ്ക്ക് ന്യായം സിദ്ധിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു.

ഇനി ''അവ'' എന്നത് ''ദേവീ'' എന്ന രണ്ടക്ഷരങ്ങളുടെ അർത്ഥങ്ങളായ -4- 8-ഈ രണ്ടു സംഖ്യകളെ കുറിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈ ''അവ'' എന്ന അർത്ഥത്തിന്റെ വാക്കായ ''തേ'' എന്നതിനെ തച്ശബ്ദം സ്ത്രീലിംഗം പ്രഥമാദ്വിവചനമെന്നും സംഖ്യാശബ്ദത്തിനെ ആകാരാന്തം സ്ത്രീലിംഗം പ്രഥമാദ്വിവചനമെന്നും അതിനാൽ തേസംഖ്യേ-ആ രണ്ട് സംഖ്യകൾ എന്നാകുന്നുവെന്നും ഓർത്തുകൊണ്ടാൽ എളുപ്പമായി; വൃത്തമദ്ധ്യം=വൃത്തത്തിന്റെ മദ്ധ്യം, വൃത്തം=വലയം-മദ്ധ്യം നടുവ്. ഇനി ''ഇഷ്ട'' എന്നതു; ഇഷ്ടസംഖ്യ, അതായതു കണക്കുശാസ്ത്രത്തിലെ സംഖ്യേയമെന്നുള്ളത് എങ്ങനെയോ അതുപോലെ ഇവിടെ മൊത്തമായിട്ട് ഈ തുക നിശ്ചയിച്ച് അതിനെ പല ചെറിയ സംഖ്യകൾകൊണ്ട് പങ്കിട്ട് എടുത്ത് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്ന സംപ്രദായം തന്നെ. ഈ ശ്രീചക്രത്തിന് പറയപ്പെട്ട കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി നടുവേയുള്ള ആദ്യത്തെ സൂത്രത്തി(രേഖ)ന്റെ ആകപ്പാടെയുള്ള നീളത്തിലേയ്ക്ക് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട 96 (തൊണ്ണൂറ്റാറ്) അംഗുലമെന്ന കണക്ക് ഇഷ്ടസംഖ്യ (സംഖ്യേയം) ആകുന്നു; അതിനെ പലതരത്തിൽ ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായി ഭാഗിക്കുന്നതിലേയ്ക്ക് വിധിക്കപ്പെട്ട 4 (നാല്) 9-(ഒമ്പത്) 11-(പതിനൊന്ന്)-മുതലായ ചില്ലറ കണക്കുകൾ ആ സംഖ്യേയത്തിന്റെ സംഖ്യകളാകുന്നു; ആ സംഖ്യകളെ അനുസരിച്ച്, ഭൂപുരം, ത്രിവലയങ്ങൾ- ഷോഡശദലങ്ങൾ- അഷ്ടദലങ്ങൾ ഇവയ്ക്കാ

യിട്ട് മുൻപറഞ്ഞ ആദ്യ സൂത്രത്തിന്റെ രണ്ടു തലയ്ക്കൽനിന്നും എടുത്തുപോയ 48 (നാല്പത്തെട്ട്) അംഗുലം സ്ഥലം കിടപ്പു ണ്ടല്ലോ. ആ അതുതന്നെയാണ് ഈ പറയപ്പെട്ട വൃത്തമദ്ധ്യത്തി ങ്കലെ ഇഷ്ടസംഖ്യ. ടി–96 (തൊണ്ണൂറ്റാറ്) അംഗുലം നീളമുള്ളതായ ആദ്യത്തെ ഇഷ്ടസംഖ്യാ സൂത്രത്തിന്റെ നടുഭാഗമായ അർദ്ധാം ശവും–ടി വൃത്തരേഖയ്ക്കുള്ളിൽ ഒത്തനടുക്കുകൂടി നടുവെ മേലേ അറ്റത്തും താഴേ അറ്റത്തും തൊട്ടുകിടക്കുന്നതായി കാണ പ്പെടുന്നതും അതുതന്നെയാണ്; ഇഷ്ടം ഇച്ഛിക്കപ്പെടുന്നത്; ഇനി മേൽ കാണിച്ചപ്രകാരം വൃത്തമദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്ക് പറയപ്പെട്ട കണ ക്കുകളിൽ ആദ്യത്തെ ''ദേവി'' എന്നുള്ള ആകെത്തുക ടി വൃത്തമ ദ്ധ്യത്തിലെ ഇഷ്ടസംഖ്യയായ സംഖ്യേയമായിരുന്നതുകൊണ്ടും മറ്റുള്ള സ്തുതോ–മേ–മുതലായവ ടി സംഖ്യേയത്തെ അംശിക്കാ നുള്ള സംഖ്യകളായിരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ്, സ്തു–തോ–മേ– മുത ലായവ അക്ഷരങ്ങൾക്കുള്ള ചെറിയ സംഖ്യകളെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായിട്ട് പറഞ്ഞുവച്ചതുപോലെ ''ദേവീ'' എന്നതിലെ ''ദേ''യ്ക്കും ''വീ''യ്ക്കുമുള്ള ചെറിയ സംഖ്യകളോടുകൂടി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പറയാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് 48 (നാല്പത്തെട്ട്) എന്നാക്കി ചെയ്തത്– ഇനി ഇപ്രകാരം (ഏവം) എന്നതിനെ ടി സ്തു– തോ– മേ– മുതലായ അക്ഷരങ്ങൾക്കുള്ള സംഖ്യകളുടെ ക്രമം (മുറ) അനുസരിച്ച് എന്നർത്ഥം. അംഗുലീമാനാന്തരം അംഗു ലീമാനത്തിന്റെ അന്തരം അംഗുലീമാനം അംഗുലികളുടെ മാനം; അംഗുലികൾ വിരലുകൾ. മാനം അളവ് അന്തരം ഇട (അവസാനിച്ച സ്ഥാനം) നവരേഖകൾ ഒൻപതുരേഖകൾ വിലേഖനീയകൾ വിലേ ഖനം ചെയ്യത്തക്കവ. വിലേഖനംചെയ്ക വരയ്ക്കുക.

അവതാരിക:– ഇനി മേൽപറയപ്പെട്ട നവരേഖകളിൽ ദീർഘം കുറയ്ക്കേണ്ടവയായ രേഖകളേയും കണക്കുകളേയും പറയുന്നു.

മൂലം:– ആദ്യേദ്വിതീയേഷ്ടമകേ
നവമേചയഥാക്രമം
മാർജ്ജയേദ്ഗുണഭാഗാംശാൻ
വൃത്താദേകത്രചാന്യതഃ

ചതുർത്ഥഷഷ്ഠയോഃ പാർശ്വേ

തോയാംശം പരിമാർജ്ജയേൽ

പഞ്ചമസ്യധിയാംശന്തു

മാർജ്ജയേച്ചാന്യപാർശ്വതഃ.

അന്വയം:- വൃത്താൽ ആദ്യേച ദ്വിതീയേച അഷ്ടമകേച നവമേച ഗുണഭാഗാംശാൻ യഥാക്രമം ഏകത്രമാർജ്ജയേൽ അന്യതഃച (മാർജ്ജയേൽ) ചതുർത്ഥഷഷ്ഠയോഃ പാർശ്വേ തോയാംശം പരിമാർജ്ജയേൽ പഞ്ചമസ്യ (പാർശ്വേ) ധിയാംശംതു മാർജ്ജയേൽ അന്യപാർശ്വതഃ ച.

അന്വയാർത്ഥം:- വൃത്തത്തിങ്കൽനിന്ന് ആദ്യത്തിലേയും ദ്വിതീയത്തിലേയും അഷ്ടമകത്തിലേയും നവമത്തിലേയും ഗുണഭാഗാംശങ്ങളെ ക്രമപ്രകാരം ഒരു സ്ഥലത്ത് മാർജ്ജിക്കണം; മറ്റേ സ്ഥാനത്തുനിന്നും (മാർജ്ജിക്കണം) ചതുർത്ഥഷഷ്ടങ്ങളുടെ പാർശ്വത്തിങ്കലെ തോയാംശത്തെ പരിമാർജ്ജിക്കണം. പഞ്ചമത്തിന്റെ (പാർശ്വത്തിലെ) ധിയാംശത്തെ മാർജ്ജിക്കണം. അന്യപാർശ്വത്തിൽനിന്നും (വേണം.)

പരിഭാഷ:- വൃത്ത=വലയം, ആദ്യം=ആദ്യത്തേത് അതായത് വൃത്തത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ കുറുക്കെ വരയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒമ്പതു രേഖകളിൽ ഒന്നാമത്തെരേഖ. ദ്വിതീയം=രണ്ടാമത്തെ രേഖ. അഷ്ടമകം=എട്ടാമത്തെ രേഖ. നവമം= ഒമ്പതാമത്തെ രേഖ. ഗുണഭാഗാംശങ്ങൾ= ഗുണഭാഗങ്ങളാകുന്ന അംശങ്ങൾ. ഗുണഭാഗങ്ങൾ= 'ഗു' എന്നതും 'ണ' എന്നതും 'ഭാ' എന്നതും 'ഗ' എന്നതും. ഗു=3 (മൂന്ന്) എന്ന സംഖ്യ. 'ണ'=5 (അഞ്ച്) എന്ന സംഖ്യ. ഭാഷ=4 (നാല്) എന്ന സംഖ്യ. ഗാ=3 (മൂന്ന്) എന്ന സംഖ്യ. അംശങ്ങൾ= ഭാഗങ്ങൾ. ക്രമപ്രകാരം എന്നതിന് ആദ്യരേഖയുടെ രണ്ടു തലയ്ക്കലുംനിന്ന് മുമ്മൂന്ന് അംഗുലങ്ങളും, രണ്ടാമത്തെ രേഖയുടെ രണ്ട് തലയ്ക്കലും നിന്ന് അയ്യഞ്ച് അംഗുലങ്ങളും, എട്ടാമത്തെ രേഖയുടെ രണ്ടു തലയ്ക്കലും നിന്ന് നന്നാല് അംഗുലങ്ങളും, ഒമ്പതാമത്തെ രേഖയുടെ രണ്ട് തലയ്ക്കലും നിന്ന് മുമ്മൂന്ന് അംഗുലങ്ങളും എന്ന് അർത്ഥമാകുന്നു. മാർജ്ജിക്കുക= മാച്ചുകളയുക. ചതുർത്ഥഷഷ്ഠങ്ങൾ= ചതുർത്ഥവും ഷഷ്ഠവും. ചതുർത്ഥം= നാലാമത്തെ രേഖ.

ഷഷ്ഠം=ആറാമത്തെ രേഖ. പാർശ്വം=ഭാഗം (വശം). തോയാംശം= തോയമാകുന്ന അംശം. തോയം= ''തോ'' എന്നതും ''യ'' എന്നതും. തോ=6 (ആറ്) എന്ന സംഖ്യ. യം=1 (ഒന്ന്) എന്ന സംഖ്യ. ഇവയേയും ചേർത്ത് 16 (പതിനാറ്) എന്നാക്കിക്കൊള്ളണം. പരിമാർജ്ജിക്ക=മാച്ചുകളയുക. പഞ്ചമം=അഞ്ചാമത്തെ രേഖ. (പാർശ്വം=ഭാഗം) ധിയാംശം=ധിയയാകുന്ന അംശം. ധിയ= ''ധി'' എന്നതും ''യ''യ്ക്ക്. 1 (ഒന്ന്) എന്ന സംഖ്യ. ഇതുകളേയും സുന്നക്കണക്കുപ്രകാരം ചേർത്ത് 19 (പത്തൊമ്പത്) എന്നാക്കിക്കൊള്ളണം. മാർജ്ജിക്കുക=മാച്ചുകളയുക. അന്യപാർശ്വം= മറുഭാഗം. ഇവിടെ അതാതിന് പറഞ്ഞകണക്കിൻപ്രകാരം നാലാമത്തേയും ആറാമത്തേയും അഞ്ചാമത്തേയും രേഖയുടെ ഓരോരോ തലയ്ക്കൽനിന്നും മാച്ചുകളയേണമെന്ന് മുമ്പിൽ പറഞ്ഞല്ലോ. ആ കണക്കിൻപ്രകാരം തന്നെ ടി രേഖകളുടെ മറ്റേ തലകളിൽനിന്നും കൂടി മാച്ചുകളയേണ്ടതാണെന്ന് താൽപര്യം.

അവതാരിക:- ഇനി മേൽപറഞ്ഞ നവരേഖകളെ ത്രികോണപ്പെടുത്തുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള സൂത്രദ്വയത്തേയും ആ സൂത്രദ്വയത്തിന്റെ ആരംഭാവസാനസ്ഥാനങ്ങളേയും വകഭേദങ്ങളേയും പറയുന്നു.

മൂലം:- തൃതീയാന്താദ്ദ്വിതീയാന്താ
ച്ചതുർത്ഥാന്താച്ചപഞ്ചമാൽ
പ്രഥമാന്താത്സൂത്രയുഗം
വൃത്തതോനവമാദികം
സപ്തമാഷ്ടമയോരന്താ
ത്തഥാഷഷ്ഠനവ്യന്തയോഃ
വൃത്താദിസൂത്രയുഗള
ക്രമാൽസൂത്രദ്വയം ദ്വിധാ.

ഈ രണ്ട് ശ്ലോകപ്രകാരം അന്വയാർത്ഥവും പരിഭാഷയും സ്വീകരിച്ചാൽ മതി.

അന്വയാർത്ഥം:- തൃതീയാന്തത്തിങ്കൽനിന്നും ദ്വിതീയാന്തത്തിങ്കൽനിന്നും, ചതുർത്ഥാന്തത്തിങ്കൽനിന്നും, പഞ്ചമാന്തത്തി

ങ്കൽനിന്നും, പ്രഥമാന്തത്തിങ്കൽനിന്നും വൃത്തത്തേക്കാൾ നവമാദി കമായിരിക്കുന്ന സൂത്ര യുഗമാകുന്നു. സപ്തമാഷ്ടമങ്ങളുടെ അന്തത്തിൽ നിന്നും അപ്രകാരം ഷഷ്ഠനവാന്തങ്ങളിലും (നിന്ന്) വൃത്താദിസൂത്രയുഗളമാകുന്ന ക്രമം ഹേതുവായിട്ട് സൂത്രദ്വയം ദ്വിവിധമാകുന്നു.

പരിഭാഷ:- തൃതീയാന്തം=തൃതീയയുടെ അന്തം. തൃതീയം=മൂന്നാമത്തെ രേഖ. അന്തം=അവസാനം. ദ്വിതീയാന്തം =ദ്വിതീയയുടെ അന്തം. ദ്വിതീയത- രണ്ടാമത്തെ രേഖ. അന്തം- അവസാനം. ചതുർത്ഥ-നാലാമത്തെ രേഖ. അന്തം- അവസാനം. പഞ്ചമം- അഞ്ചാമത്തെ രേഖ. പ്രഥമാന്തം- പ്രഥമയുടെ അന്തം. പ്രഥമ-ഒന്നാമത്തെ രേഖ. അന്തം- അറുതി. വൃത്തം- വലയം. നവ മാദികം- നവമാദിയോടുകൂടിയത്. നവമാദി- നവമം ആദിയായിട്ടു ള്ളത്. നവമം-ഒമ്പതാമത്തെ രേഖ. ആദിശബ്ദംകൊണ്ട് എട്ടാമ ത്തേയും, ഏഴാമത്തേയും, ആറാമത്തേയും രേഖകളെന്നർത്ഥം. സൂത്രയുഗം-സൂത്രങ്ങളുടെ യുഗങ്ങളോടുകൂടിയത്. സൂത്ര ങ്ങൾ-രേഖകൾ. യുഗങ്ങൾ-ഇരട്ടകൾ (ഇണകൾ). സപ്തമാഷ്ട ങ്ങൾ-സപ്തമവും അഷ്ടമവും. സപ്തമം-ഏഴാമത്തെ രേഖ. അഷ്ടമം-എട്ടാമത്തെ രേഖ. അന്തം-അവസാനം. ഷഷ്ഠനവാന്ത ങ്ങൾ-ഷഷ്ഠനവങ്ങളുടെ അന്തങ്ങൾ. ഷഷ്ഠനവങ്ങൾ- ഷഷ്ഠവും നവവും. ഷഷ്ഠം-ആറാമത്തെ രേഖ. നവം- ഒമ്പതാമത്തെ രേഖ അന്തം-അറുതി. വൃത്താദി സൂത്രയുഗളം- വൃത്താദിയോടുകൂടിയി രിക്കുന്ന സൂത്രയുഗങ്ങളോടുകൂടിയത്. വൃത്തം- വലയം. ആദിശ ബ്ദംകൊണ്ട് ഒന്നാമത്തേയും രണ്ടാമത്തേയും മൂന്നാമത്തേയും രേഖകളെന്നർത്ഥമാകുന്നു. സൂത്രയുഗളം-സൂത്രങ്ങളുടെ യുഗള ങ്ങളോടുകൂടിയത്. സൂത്രങ്ങൾ-രേഖകൾ. യുഗളങ്ങൾ-ഇരട്ടകൾ. (ഇണകൾ) ക്രമം-മുറ, സൂത്രദ്വയം-രണ്ടുവിധമെന്നത്. എങ്ങനെ യെന്നാൽ- ഇപ്രകാരം രണ്ടു രേഖകൾ. ഇവയിൽ താഴത്തെ രേഖ യുടെ രണ്ടറ്റത്ത് (തലയ്ക്കൽ) നിന്നും വേറെ രണ്ടു രേഖകൾ പുറ പ്പെട്ട് ഏങ്കോണിച്ച് മേല്പോട്ടുചെന്ന് കുറുക്കെ കിടക്കുന്ന മേലത്തെ വരയുടെ മധ്യത്തിൽ ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് ഇങ്ങനെ കൊള്ളു ന്നതായിട്ടുള്ളത് ഒരുവിധം. ഇനി മറ്റൊരുവിധം എങ്ങനെയെന്നാൽ

മുമ്പിൽ മേലോട്ടായിട്ടു കാണിച്ചതിനെ നേരെമറിച്ച് കീഴ്പോട്ട് ഇപ്ര കാരമാകുന്നതുതന്നെ. സൂത്രയുഗം, സൂത്രയുഗളം, സൂത്രദ്വയം ഇതിനെ ഇങ്ങനെയെല്ലാം പറയാം.

അവതാരിക:- ഇനി ഈ ചക്രത്തിന്റെ പർവ്വാദി സന്ധിവി ശേഷങ്ങളുടെ സംഖ്യകളേയും ദേവതയേയും മാഹാത്മ്യത്തേയും പറയുന്നു.

മൂലം:- ഹർമ്മ്യപർവ്വസമോപേതം
ഭദ്രസന്ധിസമന്വിതം
യച്ചക്രംലളിതായാസ്തന്
മംഗളംനേതരദ് ഭവേൽ.

അന്വയം:- ലളിതായാഃ ഹർമ്മ്യപർവ്വസമോപേതം ഭദ്രസ ന്ധിസമന്വിതം യൽ ചക്രം (ഭവതി) തൽ മംഗളം ഭവേൽ ഇതരൽ ന (ഭവേൽ)

അന്വയാർത്ഥം:- ലളിതയുടെ ഹർമ്മ്യപർവ്വസമോപേതം ഭദ്രസന്ധിസമന്വിതമായിരിക്കുന്ന യാതൊരു ചക്രം (ഭവിക്കുന്നു) അത് മംഗളമായി ഭവിക്കും; ഇതരം ഭവിക്കുകയില്ല.

പരിഭാഷ:- ലളിതാ=ലളിതാദേവി. ഹർമ്മ്യപർവ്വസമോ പേതം=ഹർമ്മ്യപർവ്വങ്ങളോട് സമോപേതം. ഹർമ്മ്യപർവ്വ ങ്ങൾ=ഹർമ്മ്യമാകുന്ന പർവ്വങ്ങൾ. ഹർമ്മ്യം "ഹ" എന്ന അക്ഷ രവും "മ്യ" എന്നക്ഷരവും ഹ എന്നതിന് 8 (എട്ട്) എന്ന സംഖ്യയും "മ്യ" എന്നതിന് 1 (ഒന്ന്) എന്ന സംഖ്യയും അർത്ഥങ്ങളാകുന്നു. ഈ എട്ട് ഒന്ന് എന്ന സംഖ്യകളെ മുൻപറഞ്ഞ സുന്നക്കണക്കിന്റെ സ്ഥാനനിയമപ്രകാരം മുന്നും പിന്നുമാക്കി സ്ഥാനം മാറ്റിവയ്ക്കു മ്പോൾ, 18 (പതിനെട്ട്) എന്ന സംഖ്യയാകും. ഇതാണ് ഹർമ്യശബ്ദ ത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഇനി പർവ്വമെന്നത് കണക്കുശാസ്ത്രപ്രകാരം ഗുണിപ്പിഹനമെന്ന് നാമമുള്ള x ഈ ദ്വിരേഖാസന്ധിയിൽകൂടി ഇട ത്തുനിന്നും വലത്തോട്ടേയ്ക്ക് കുറുക്കെ മറ്റൊരു രേഖയിടുന്ന താണ്. ഈ ത്രിരേഖാസന്ധിയെത്തന്നെയാണ് ഇവിടെ പർവ്വമെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. സമോപേതം=കൂടിയിരിക്കുന്നത് (ചേർന്നിരിക്കു ന്നത്) ഭദ്രസന്ധിസമന്വിതം=ഭദ്രസന്ധികളോട് സമന്വിതം. ഭദ്രസ ന്ധികൾ= ഭദ്രയാകുന്ന സന്ധികൾ. ഭദ്ര= "ഭ" എന്നതും "ദ്ര"

എന്നതും. ''ഭ''യ്ക്ക് 4(നാല്) ''ദ്ര''യ്ക്ക് 2(രണ്ട്). മുൻ സുന്നക്കണെക്കിൻപ്രകാരം ചേർക്കുമ്പോൾ 24 (ഇരുപത്തിനാല്) എന്നാകും. സന്ധി എന്നത് മുൻകാണിച്ച x ഈ ഗുണചിഹ്നം തന്നെയാണ്. അത് = ഈ ശ്രീചക്രം. മംഗളം=മംഗലത്തോടുകൂടിയത്. ഇതരം = മറ്റൊന്ന്.

അവതാരിക:- ഇനി ഈ ശ്രീചക്രനിർമ്മാണസങ്കേതശ്ളോകങ്ങളുടെ സംഖ്യകളേയും ഗുരുവന്ദനരൂപമായ ഗുരുപാരമ്പര്യക്രമത്തേയും പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

മൂലം:- ലളിതാചക്രനിർമ്മാണേ
സംകേതശ്ളോകഷൾക്കവിൽ
കാശ്മീര സമ്പ്രദായീ പാ-
രമ്പര്യക്രമാന്വിതഃസ്യാൽ.

അന്വയം:- ലളിതാചക്രനിർമ്മാണേ സംകേതശ്ളോകഷൾക്കവിൽ കാശ്മീരസമ്പ്രദായീ പാരമ്പര്യക്രമാന്വിതഃ സ്യാൽ.

അന്വയാർത്ഥം:- ലളിതാചക്രനിർമ്മാണത്തിങ്കലെ സംകേതശ്ളോകഷൾക്കവിത്തായിരിക്കുന്നവൻ കാശ്മീരസമ്പ്രദായിയായിരിക്കുന്ന പാരമ്പര്യക്രമാന്വിതനായി ഭവിക്കും.

പരിഭാഷ:- ലളിതചക്രനിർമ്മാണം= ലളിതയുടെ ചക്രനിർമ്മാണം. ലളിതാ=ലളിതാദേവി. ചക്രനിർമ്മാണം=ചക്രത്തിന്റെ നിർമ്മാണം. നിർമ്മാണം= ഉണ്ടാക്കൽ (വരയ്ക്കുക എന്നർത്ഥം) സംകേതശ്ളോകഷൾക്കവിത്ത്= സംകേതശ്ളോകഷൾക്കത്തെ വേദിച്ചവൻ. സംകേതശ്ളോകഷൾക്കം= സംകേതശ്ളോകങ്ങളുടെ ഷൾക്കം. സംകേതശ്ളോകങ്ങൾ= സംകേതപ്രകാരമുള്ള ശ്ളോകങ്ങൾ. സംകേതം=മതം. ശ്ളോകങ്ങൾ=പദ്യങ്ങൾ. വേദിക്ക= അറിയുക. കാശ്മീര സമ്പ്രദായി= കാശ്മീരസമ്പ്രദായത്തോടുകൂടിയവൻ. കാശ്മീരസമ്പ്രദായം= കാശ്മീരന്മാരുടെ സമ്പ്രദായം. കാശ്മീരന്മാർ= കാശ്മീരദേശത്തുള്ളവ (ഭക്തന്മാ)ർ. സമ്പ്രദായം=ക്രമം (നടപടി). പാരമ്പര്യക്രമാന്വിതൻ= പാരമ്പര്യക്രമത്തോട് അന്വിതൻ. പാരമ്പര്യക്രമം= പരമ്പരയായി നടന്നുവരുന്ന ക്രമം. അന്വിതൻ=കൂടിയവൻ.

ഇപ്പറഞ്ഞ പ്രമാണപ്രകാരം ഈ ചക്രത്തിൽ വെളിയിൽ

പുറത്തു) നിന്നും അകത്തോട്ട് പ്രധാനസ്ഥാനമായ ഒത്തമദ്ധ്യം വരെ നോക്കുന്നതായാൽ ആദ്യം വെളിയിൽ ചതുരശ്രമായ ഭൂപുരവും, രണ്ടാമത് അതിനുള്ളിൽ ചുറ്റി മൂന്നു വലയ (വട്ടാര)ങ്ങളും, മൂന്നാമത് അതിനുള്ളിൽ ചുറ്റി ഒരു വലയവും, നാലാമത് അതിനുള്ളിൽ ചുറ്റി ഒരു വലയവും, ആറാമത് അതിനുള്ളിൽ ചുറ്റി എട്ടു ദലങ്ങളും, ഏഴാമത് അതിനുള്ളിൽ ചുറ്റി ഒരു വലയവും, എട്ടാമത് അതിനുള്ളിൽ ചുറ്റി രണ്ടു വരികളിലായി ചുറ്റി പതുപ്പത്ത് മുക്കോണങ്ങളും, ഇങ്ങനെ ആകെ രണ്ടു വരികളിലായി ഇരുപതു മുക്കോണങ്ങളും, പത്താമത് അതിനുള്ളിൽചുറ്റി എട്ടു മുക്കോണങ്ങളും, പതിനൊന്നാമത് അതിനുള്ളിൽ ഒരു ബിന്ദു (ചെറുവട്ട)വും ആയിരാണാം.

ഈ പ്രമാണം പുറമെയുള്ള ഭൂപുരം മുതൽക്ക് പ്രധാനസ്ഥാനമായ ഒത്ത മധ്യത്തിലുള്ള ബിന്ദുവരെ ക്രമേണ അകത്തോട്ടേയ്ക്ക് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്. ഇനി പറയാൻപോകുന്നത് നേരെ മറിച്ച് മദ്ധ്യബിന്ദു മുതൽക്ക് വെളിയിൽ ഭൂപുരംവരെ ക്രമേണ പുറത്തോട്ടേയ്ക്കാണ്. എങ്ങനെയെന്നാൽ,

വിന്ദുത്രികോണവസുകോണദശാരയുഗ്മം
മന്വശ്രനാഗദളസംയുതഷോഡശാരം
വൃത്തത്രയഞ്ചധരണീസദനത്രയഞ്ച
ശ്രീചക്രമേതദുദിതം പരദേവതായാഃ. 1

വിന്ദു ത്രികോണസംയുക്തം, വസുകോണസമന്വിതം
ദശകോണദ്വയോപേതം, ചതുർദ്ദശസമന്വിതം;
ദളാഷ്ടകസമോപേതം, ദളഷോഡശകാന്വിതം
വൃത്തത്രയാന്വിതം ഭൂമീസദനത്രയഭൂഷിതം
നമാമിലളിതാചക്രം ഭക്താനാമിഷ്ടദായകം. 2

1. അന്വയാർത്ഥം:- പരദേവതയുടെ വിന്ദുത്രികോണവസുകോണദശാരയുഗ്മത്തോടും മന്വശ്രനാഗ ദളസംയുതഷോഡശാരത്തോടും വൃത്തത്രയത്തോടും ധരണീസദനത്രയത്തോടും ഇരിക്കുന്ന ഈ ശ്രീചക്രം പറയപ്പെട്ടു.

പരിഭാഷാ:- പരദേവതാ- ശ്രീരാജരാജേശ്വരി- വിന്ദുത്രി

കോണവസുകോണദശാരയുഗ്മം = ബിന്ദുവും ത്രികോണവും വസു കോണവും ദശാരയുഗ്മവും. ബിന്ദു–ചെറുവട്ടം. ത്രികോണം– മുക്കോണം. വസുകോണം– അഷ്ട (എട്ടു) വസുക്കൾ എന്നുള്ള പ്രസിദ്ധിപ്രകാരം 'വസു' ശബ്ദത്തിന് എട്ട് എന്ന സംഖ്യ കല്പിച്ച് "വസുകോണം" എന്നതിന് എട്ടു മുക്കോണം എന്ന് അർത്ഥമാക്കണം. ദശാരയുഗ്മം= ദശാരങ്ങളുടെ യുഗ്മം. ദശാരങ്ങൾ=പത്തുമുക്കോണങ്ങൾ. യുഗ്മം= ഇരട്ട. ചുറ്റും പതുപ്പത്ത് മുക്കോണങ്ങളുള്ള രണ്ടു വരികൾ ഉണ്ട്. ആ രണ്ടു വരികളിലുംകൂടി ഇരുപത് (20) മുക്കോണങ്ങൾ എന്നർത്ഥം. മന്വശ്രനാഗദളസംയുക്തഷോഡശാരം= മന്വശ്രനാഗദളസംയുക്തമായിരിക്കുന്ന ഷോഡശാരങ്ങളോടുകൂടിയത്. മന്വശ്രം– മനുക്കൾ പതിനാല് ആകുന്നു എന്നുള്ള പ്രസിദ്ധപ്രമാണംകൊണ്ട് 'മന്വശ്ര' ശബ്ദത്തിലെ 'മനു' എന്നതിന് പതിനാല് എന്നുള്ള സംഖ്യയെ സ്വീകരിച്ച് മന്വശ്രശബ്ദത്തിന് പതിനാല് മുക്കോണം എന്നുള്ള അർത്ഥം ധരിച്ചുകൊൾക. നാഗദളം– മന്വശ്രാദികൾക്ക് പറഞ്ഞപോലെ അഷ്ട (എട്ട്) നാഗങ്ങൾ എന്ന പ്രസിദ്ധിപ്രകാരം നാഗശബ്ദത്തിന് എട്ട് എന്ന സംഖ്യയെ സ്വീകരിച്ചു. നാഗദളം എന്നാൽ എട്ടുദളങ്ങൾ എന്ന് അർത്ഥമാക്കുക. സംയുതം– കൂടിയത്. ഷോഡശാരം= പതിനാറ് ദളങ്ങൾ. വൃത്തത്രയഞ്ച– വൃത്തത്രയത്തോടും. വൃത്തത്രയം– മൂന്നുവലയങ്ങൾ. ധരണീസദനത്രയം– മുമ്പ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള മൂന്നു ഭൂപുരങ്ങൾ എന്ന് അർത്ഥം ആകുന്നു.

2. അന്വയാർത്ഥം:– ബിന്ദു ത്രികോണസംയുക്തമായും വസുകോണസമന്വിതമായും ദശകോണദ്വയോപേതമായും ചതുർദ്ദശകോണസമന്വിതമായും ദളാഷ്ടകസമോപേതമായും ദളഷോഡശകാന്വിതമായും വൃത്തത്രയാന്വിതമായും ഭൂമീസദനത്രയഭൂഷിതമായും ഭക്തന്മാർക്ക് ഇഷ്ടദായകമായും ഇരിക്കുന്ന ലളിതാചക്രത്തെ ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ:– മുൻപറഞ്ഞ ശ്ളോകത്തിന്റെ പരിഭാഷകൊണ്ട് ഇതിന്റെ പരിഭാഷ വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നതിനാൽ പ്രത്യേകമായി എഴുതുന്നില്ല. രണ്ടു ശ്ളോകത്തിന്റെ അർത്ഥവും ഒരുപോലെ തന്നെ. ആദ്യമായിട്ട് ഒത്ത നടുക്കുള്ള ഒരു ബിന്ദു– (2) ആ ബിന്ദുവിന്റെ പുറമെയുള്ള ഒരു മുക്കോണം (3) ആ മുക്കോണത്തിന്റെ

പുറമേ ചുറ്റുമുള്ള എട്ട് മുക്കോണങ്ങൾ (4) ആ എട്ട് മുക്കോണങ്ങ ളുടെയും പുറമെ ചുറ്റുമായി പത്ത് മുക്കോണങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ആകെ മുക്കോണങ്ങളുടേയും പുറമെ ചുറ്റുമുള്ള പതിനാല് കോണങ്ങൾ (6) ആ പതിനാല് മുക്കോണങ്ങളുടെയും പുറമേ ചുറ്റുമുള്ള ഒരു വൃത്ത (വലയ)വും (7) ആ വലയത്തിൽ മൂലങ്ങൾ തൊട്ടുകിടക്കുന്നവയായിട്ട് അഷ്ടദളങ്ങളും (8) ആ അഷ്ടദളങ്ങ ളുടേയും അഗ്രങ്ങൾ ചെന്ന് തൊട്ടിരിക്കുന്നതും ഷോഡശ (16) ദള ങ്ങളുടെ മൂലങ്ങൾവന്ന് തൊട്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഒരു വലയവും (9) ടി പതിനാറ് ദളങ്ങളും (10) ടി ഷോഡശദളങ്ങളുടെ അഗ്രങ്ങൾ തൊട്ടിരിക്കുന്നതായ ഒരു വലയവും (11) ഈ വലയത്തിന്റെ പുറമേ ചുറ്റിയുള്ളവയും എല്ലാത്തിനുംപുറമേ ചുറ്റുമുള്ള ചതുരശ്രങ്ങ ളായ ഭൂപുരങ്ങളുടെ ഉള്ളിലുള്ളവയും ആയ മൂന്നു വലയങ്ങളും (12) മേൽപ്പറഞ്ഞ മൂന്നു ഭൂപുരങ്ങളും ഇത്രയും കൂടിയതാണ് പര ദേവതയുടെ ശ്രീചക്രമെന്ന് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഭക്തന്മാർക്ക് ഇഷ്ട ദായകമായിരിക്കുന്ന ഇതിനെ ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു.

ഇനി ഈ ചക്രസംബന്ധമായുള്ള പക്ഷാന്തരങ്ങളെ പറ യുന്നു- ആദ്യമായിട്ട് ഇതിലെ ത്രിവലയങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള പക്ഷാ ന്തരങ്ങളെ കാണിക്കാം. ഇതിൽ 43 മുക്കോണങ്ങളുണ്ടല്ലോ, അവ യിൽനിന്ന് അടുത്ത പുറമേയുള്ളതും അഷ്ടദലങ്ങളുടെ മൂലങ്ങൾ തൊട്ടുകിടക്കുന്നതുമായ ഏഴ് (7) എന്ന അക്കമുള്ള ഒരു വൃത്തം. ടി അഷ്ടദലങ്ങളുടെ മൂലങ്ങളും തൊട്ടുകിടക്കുന്നതുമായ അഞ്ച് (5) എന്ന് അക്കമുള്ള മറ്റൊവൃത്തം. ഷോഡശദളങ്ങളുടെ അഗ്ര ങ്ങൾ തൊട്ടുകിടക്കുന്ന പത്ത് (10) എന്ന് അക്കമുള്ള വേറെ ഒരു വൃത്തം, ആ വേറൊന്നിനോട് അടുത്ത് പുറമെയായിട്ടും എല്ലാ ത്തിലും പുറമേയുള്ള അതിർത്തികളായ മൂന്നു ഭൂപുരങ്ങൾക്കും ഉള്ളിലായിട്ടും അടുത്തുംകിടക്കുന്ന പതിനൊന്ന് (11) എന്ന അക്ക മുള്ള മൂന്നു വൃത്തം. ഇങ്ങനെ ആറുവൃത്തങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞു വല്ലോ. എന്നാൽ ഇതിലേയ്ക്കുള്ള പ്രമാണങ്ങളിലെല്ലാം മൂന്നു വൃത്തങ്ങളെമാത്രമേ പറയുന്നുള്ളു അത്- "ചതുർഭിരംഗുലൈ ശ്ലിഷ്ടൈസ്സംവൃതാനിചഭൂപുരം" എന്നതിനാൽ നാലംഗുലക്കണ ക്കിൽനിന്നും രണ്ടംഗുലം ഭൂപുരങ്ങളും രണ്ടംഗുലം ത്രിവലയ ങ്ങളും എന്നാണ് സിദ്ധിക്കുന്നത്. ആ സ്ഥിതിക്ക് മൂന്നു ഭൂപുരങ്ങൾ

കഴിഞ്ഞ് ഉള്ളിലായിട്ടും ഷോഡശദളങ്ങളുടെ അഗ്രങ്ങൾ തൊട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വലയത്തിന്റെ പുറമേയായിട്ടും ഉള്ള ത്രിവലയമെന്നേ ആകുന്നുള്ളു. അല്ലാതെ അഷ്ടദളങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ട് അടുത്ത് അകത്തുള്ള വൃത്തം ഷോഡശദളങ്ങളുടെ അടുത്ത് പുറമെയുള്ള വൃത്തം, ആ രണ്ടുവക ഭേദങ്ങളുടെയും നടുക്കുള്ള വൃത്തം, ഈ മൂന്നു വൃത്തങ്ങളേയും തീരെ സംബന്ധിക്കുന്നില്ല. അവയെസ്സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യേകമായൊന്നും പറഞ്ഞു കാണുന്നുമില്ല. അതെന്താണെന്ന് ആലോചിച്ചാൽ (1) അഷ്ടദലങ്ങളുടെ മൂലങ്ങൾ അവസാനിച്ചിട്ടുള്ളതും (2) അഷ്ടദളങ്ങളുടെ അഗ്രങ്ങൾ ഷോഡശദളങ്ങളുടെ അഗ്രങ്ങൾ ഇവ അവസാനിച്ചിട്ടുള്ളതും (3) ഷോഡശദളങ്ങളുടെ അഗ്രങ്ങൾ അവസാനിച്ചിട്ടുള്ളതും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം വലയാകൃതിയിലുള്ള മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി ആകയാൽ വിശേഷിച്ചെടുത്ത് പറയാതെ തന്നെ അവയുടെ അതിർത്തിയായിട്ടുള്ള വലയങ്ങൾ വന്നുപോകുമെന്നുള്ളതിനാൽ പറയാതിരുന്നതാണെന്നും മറ്റേ ത്രിവലയം മേൽപറഞ്ഞപ്രകാരം മറ്റൊന്ന് ഹേതുവായിട്ടല്ലാതെ വന്നതിനാൽ വിശേഷിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നും സമാധാനം ഉണ്ടാക്കാം.

രണ്ടാമതു പക്ഷാന്തരം

''തത്രൈതൽകല്പകാരമതേ വൃത്തത്രയഞ്ചേത്യത്രോക്ത വൃത്തത്രയന്തു മന്വശ്രനാഗദള ഷോഡശമര്യാദാകരണ വൃത്തത്രയ മേവ ന പൃഥക്''

അർത്ഥം:- അവിടെ കല്പകാരന്റെ മതപ്രകാരം പറയപ്പെട്ട വൃത്തത്രയവും താഴെപറയുന്ന ഈ വൃത്തത്രയംതന്നെ, അതായത് മന്വശ്രനാഗദള ഷോഡശമര്യാദാകരണവൃത്തത്രയം ഏവ; മന്വശ്രനാഗദള ഷോഡശങ്ങൾക്ക് മര്യാദാകരണമായിരിക്കുന്ന വൃത്തത്രയത്തോടുകൂടിയത്;- മന്വശ്ര നാഗദള ഷോഡശങ്ങൾ മന്വശ്രവും നാഗദളവും ഷോഡശവും; മന്വശ്രം നാഗദളം ഈ ശബ്ദങ്ങളുടെ പൂർവ്വഗതങ്ങളായിരിക്കുന്ന മനു, നാഗം ഇവ രണ്ടും സംഖ്യാർത്ഥങ്ങളാണ്- എന്നാൽ മുൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം ക–1 ഖ–2 ഇങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ട് എണ്ണമെടുക്കുകയില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെ

യെന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ മനു-14-നാഗം-8 (അഷ്ട) എന്നും സംഖ്യകളെ കാണിക്കുന്നതായിക്കരുതുക. ഇപ്രകാരമാകുന്ന അതായത് 14 മുക്കോണങ്ങളും എട്ടു ദളങ്ങളും പതിനാറ് ദളങ്ങളും എന്നർത്ഥം; മര്യാദാകരണങ്ങൾ മര്യാദകളാക്കി ചെയ്തവ; മര്യാദകൾ അതിർത്തികൾ; വൃത്തത്രയം മൂന്നുവലയങ്ങൾ; ന പ്രഥക് പ്രത്യേകമ(വേറെയ)ല്ല.

സാരം:-14 മുക്കോണങ്ങൾ 8 ദളങ്ങൾ 16- ദളങ്ങൾ ഇവയ്ക്ക് അതിർത്തികളായിരിക്കുന്ന മൂന്നു വലയങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ പറഞ്ഞത്. അല്ലാതെ വേറെ മൂന്നുവലയങ്ങളെക്കുറിച്ചല്ല. "വൃത്തത്രയം വിദ്യാരണ്യകൃതാവപി തഥോക്തം" വൃത്തത്രയം വിദ്യാരണ്യസ്വാമികളുടെ കൃതിയിലും അപ്രകാരംതന്നെ പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ശ്ലോകം:-

വിന്ദുത്രികോണകാഷ്ടാവ
താരയുഗലോക പത്രവൃത്തയുതം
വസുദലവൃത്തകലാദള
വൃത്തത്രിമഹീഗൃഹം ഭവേച്ചക്രം.

അന്വയാർത്ഥം:- വിന്ദുത്രികോണ കാഷ്ടാവതാരയുഗലോകപത്രവൃത്തയുതമായി വസുദള വൃത്തകലാദള വൃത്തത്രിമഹീഗൃഹത്തോടുകൂടിയതായി ചക്രം ഭവിക്കും.

പരിഭാഷ:- വിന്ദുത്രികോണകാഷ്ടാവതാരയുഗ ലോകപത്രവൃത്തയുതം= വിന്ദുത്രികോണകാഷ്ടാവതാരയുഗലോകപത്രവൃത്തത്തോടുകൂടിയത്; വിന്ദുത്രികോണകാഷ്ടാവതാരയുഗലോകപത്രവൃത്തം=വിന്ദുവും ത്രികോണവും കാഷ്ടപത്രവും അവതാരയുഗപത്രവും വൃത്തവും; വിന്ദു=ചെറുവട്ടം, ത്രികോണം=മുക്കോണം കാഷ്ടാപത്രം അവതാരയുഗപത്രം, ലോകപത്രം=ഈ ശബ്ദങ്ങളിൽ പൂർവ്വഗതങ്ങളായ കാഷ്ടാ, അവതാരയുഗം; ലോകം, ഈ മൂന്നു ശബ്ദങ്ങളും സംഖ്യാർത്ഥങ്ങൾ തന്നെ. എന്നാൽ ഇവിടേയും അക്ഷരങ്ങളെക്കൊണ്ട് എണ്ണമെടുക്കുന്നവയല്ല. കാഷ്ടാശബ്ദത്തിന് 'ദിക്ക്' എന്ന് അർത്ഥമാകയാൽ അഷ്ട (എട്ട്) ദിക്ക് എന്ന പ്രസിദ്ധിപ്രകാരം കാഷ്ടാശബ്ദത്തിന്

എട്ട് എന്നും അവതാരയുഗമെന്നതിന് ഇതുപോലെതന്നെ അവതാരങ്ങൾ പത്തെന്ന പ്രസിദ്ധ്യനുസരണം അവതാരശബ്ദത്തിന് ഇരുപത് എന്നും, ലോകശബ്ദത്തിന് ഇങ്ങനെതന്നെ പതിന്നാല് ലോകങ്ങൾ എന്നുള്ള പ്രസിദ്ധ്യനുസരണം ലോകശബ്ദത്തിന് പതിന്നാല് എന്നും അർത്ഥം ഗ്രഹിക്ക. ഇനി കാഷ്ടാ, അവതാരയുഗ, ലോക, ഈ ശബ്ദങ്ങളുടെ അവസാനത്തിലെ പത്രശബ്ദങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ കോണങ്ങൾ എന്നും അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കണം.

വൃത്തം=വലയം, വസുദലം=വസുദലത്തോടുകൂടിയത് കലാദലം= കലാദലത്തോടുകൂടിയത്. ഇനി വസുദലമെന്നതി... 'വസു'- കലാദലമെന്നതിലെ 'കല' ഈ രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളു... സംഖ്യാർത്ഥകങ്ങൾ തന്നെ. അഷ്ട (എട്ട്) വസുക്കളെന്ന പ്രസി... പ്രകാരം വസുശബ്ദത്തിന് ''8'' എന്ന സംഖ്യയേയും ചന്ദ്രന് പതിനാറ് കല എന്ന പ്രസിദ്ധ പ്രമാണപ്രകാരം 'കല' ശബ്ദത്തിന് '16' എന്ന സംഖ്യയേയും ഗ്രഹിക്കുക. വൃത്തം=വലയം, ത്രിമഹീപുരം മൂന്നു മഹീപുര (ഭൂപുര)ത്തോടുകൂടിയത്.

സാരം:- ഒത്ത മദ്ധ്യത്തിൽ ബിന്ദു. അതിന്റെ പുറമെ ചുറ്റി ഒരു മുക്കോണം, അതിന്നു പുറമെ ചുറ്റി എട്ടുമുക്കോണം, അതിന്നുപുറമെ ചുറ്റി 14 മുക്കോണങ്ങൾ, അതിന്നു പുറമെ ചുറ്റി ഒരു വൃത്തം, അതിന്നു പുറമേ ചുറ്റി 8 ദളങ്ങൾ അവയെ ചുറ്റി ഒരു വൃത്തം അതിന്നുപുറമെ 16 ദലങ്ങൾ, അതിന്നു പുറമെ ചുറ്റി ഒരു വൃത്തം, അതിന്നു പുറമെ ചതുരശ്രമായിട്ടുള്ള മൂന്നു ഭൂപുരങ്ങൾ. ഇവയോടു കൂടിയത് ശ്രീചക്രമായി ഭവിക്കുന്നു.

ശ്രീ ചക്രത്തിനുള്ള
മലയാളപ്രമാണം

നന്നായൊന്നുവരയ്ക്ക സൂത്രമതുനാ-
ല്പത്തെട്ടു വേണം യവം
പിന്നെച്ചുറ്റുമതിന്റെവൃത്തമതുതാ-
നമ്പോടു വീശിത്തഥാ
ആറാറഞ്ചഥമൂന്നുമൂന്നുമൊരുനാൽ

മൂന്നോടുമൂവാറും
വേറായ്വൃത്തമതിങ്കൽനിന്നു നവധാ
ഖണ്ഡിക്ക മീതേ മുതൽ.
അർക്കൻതൊട്ടു നവഗ്രഹങ്ങളതിന-
ങ്ങാഖ്യാനവും ചെയ്തുടൻ
മായ്ക്കേണം രവിയിങ്കൽനിന്നിരുപുറം
മുമ്മൂന്നുതന്നേയവം
നന്നാലിന്ദുവിനും ബുധന്നുപതിനാർ,
പത്തൊമ്പതാചാര്യനും
ശുക്രന്നും, പതിനാറഹിയ്ക്കു, ശശിവൽ
കേതോസ്തഥാസൂര്യവൽ.
അർക്കൻശുക്രനിലെത്തിടുന്നു, ശശിപോയ്
നിൽക്കും ശിഖാവാനിലും,
വക്രൻവൃത്തമതിന്റെ മദ്ധ്യമതിലും.
ചന്ദ്രാത്മജൻ പാമ്പിലും,
വ്യാഴംമന്ദനിലും, ശശിക്കുഭൃഗുജ-
ന്മേൽ, വൃത്തമദ്ധ്യേർക്കജൻ,
വ്യാഴംപോയ്രവിയിങ്ക, ലങ്ങഹിവരൻ
ഭൗമങ്കലക്കേതുവും.
പിന്നേവൃത്തമതിങ്കൽനിന്നു പതിനൊ-
ന്നത്രേ യവം വേണ്ടതും
നന്നായഷ്ടദലങ്ങളാക്കുക നവം
കൊണ്ടപ്പുറം ഷോഡശം
രണ്ടിൽ തീർക്കൊരു മൂന്നുവൃത്തമതിനും
മീതേയവം രണ്ടിനാൽ
ഉണ്ടാക്കീടുകമൂന്നുടൻചതുരമായ്
ശ്രീചക്രമീവണ്ണമാം.

യവം=അംഗുലത്തിലെ 8-ൽ ഒന്ന്, അരയ്ക്കാലംഗുലമെന്നർത്ഥം. (ഒരു നെല്ലിടയെന്നും പറയാം.)

മറ്റൊരു മലയാളപ്രമാണം

വൃത്തംവരച്ചതിനുമദ്ധ്യേപൂർവ്വപശ്ചിമരേഖയായ്
രാഹുസൂത്രംവരയ്ക്കേണം നാല്പത്തെട്ടുകണക്കിന്.
ആറാറഞ്ചഥമുമ്മൂന്നുനാലും മുമ്മൂന്നുമായഥ
ഭാഗിച്ചിട്ടുക്രമത്താലേ വരപ്പൂനവരേഖയായ്
ചൊവ്വായുംശനിയുംചെമ്മേ വൃത്തത്തോടിഹ ചേർത്തുടൻ
ചന്ദ്രനെക്കേതുതന്നോടും കേതുഭൂസുതസംയുതം
സൂര്യനെശ്ശുക്രനോടാക്കിശ്ശുക്രനെത്തിങ്കളിങ്കലും
ബുധംരാഹുവിനോടുംതദ്രാഹുംസൂര്യനൊടുംതഥാ
വ്യാഴംമന്ദനൊടും ചേർത്തിട്ടേവം ശ്രീചക്രലക്ഷണം.

തമിഴ് പ്രമാണം

1. ആമപ്പാപൂശൈവിതിചക്രംചൊൽവേൻ
ആരുംതാൻചൊല്ലാൾകളപ്പാകേള്
ഓമപ്പാതേവിക്ക് ആതിവീടം
ഉത്തമനേനാർപത്തുമൂന്റേകോണം
കാമപ്പാവിത്തയതുക്കാതിവിത്തൈ
കാമിനിയാർപൂശൈചെയ്യാർതീക്കൈഷ പെറ്റോർ
നാമപ്പാമുന്തിയവൾപൂശൈപണ്ണി
നാലമാനചിറപോകന്തിരുന്തിട്ടേനേ
2. ഇരുന്തിട്ടചക്കരത്തിനിയൻപൈക്കേളേ
ഇത്തമാകവളൈയംപോൽകീറിക്കൊണ്ടു
അരുന്തിട്ടകുറിക്കിനിടരേകൈതാനും
ആതിത്തൻരേകൈയോന്റുതിങ്കളൊന്റു
തെളിന്തിടുചൊവ്വായിൽ രേകൈയൊന്റും
ചേലാനപുതനുടൈയരേകൈയൊന്റു
ചരുന്തിട്ടകുരുവിനതുരേകൈയൊന്റു

പാങ്കാനചുക്കിരൻനിൽരേകൈതാനേ.
3. താനെന്റകാരിയതുരേകൈയൊന്റു
ചാതകമായ്രാകുരേകൈയൊന്റു
കാനെന്റകേതുവതുരേകൈയൊന്റു
കൈമുറൈയായൊമ്പതൈയുങ്കുറുക്കെകീറി
വാനെന്റതേവിയടുപാതരേകൈ
വാടിനാര് ചവനന്റുചക്കിരമാക
വാനെന്റചൊവ്വായിൻമുനൈയിരണ്ടും
വാങ്കിയല്ലൊകീഴാകുംവളൈയത്തൂടേ.
4. ഊട്ടിടുവായ്മന്തനതുമുനൈയിരണ്ടും
ഉത്തമനേവളൈയത്തിൻമേൽമുകത്തിൽ
കൂട്ടിടുവായ്തിങ്കളതുമുനൈയിരണ്ടും
കലമാനകേതുവതുനടുമയ്യത്തിൽ
കൂട്ടിടുവായ്കേതുവതുമുനൈയിരണ്ടും
പുകഴാനചെവ്വായിൻമൈയത്തുട്ടു
മാട്ടിടുവായ്കുരുവുചൊന്നമുറൈയാകത്താൻ
വാണ്മെയുടൻവഴിവഴിയായ്വരുത്തിത്താക്കെ
5. താക്കടാവാതിത്തൻമുനൈയിരണ്ടും
തയവാനചുക്കിരനാര്മൈയത്തുട്ടു
തേക്കടാചുക്കിരനാര്മുനൈയിരണ്ടും
തിങ്കളതുമയ്യത്തിൽചേരുചേരാ
പോക്കടാപുതനുടൈയമുനൈയിരണ്ടും
പുകഴാനരാകുവതുയ്യത്തുട്ടു
നോക്കടാരാചാവിൻമുനൈയിരണ്ടും
മനുകാവെചനിമയ്യത്തൂട്ടിപ്പാരേ.

പൂജാസമ്പ്രദായം

ശ്രീ ത്രിപുരസുന്ദരൈ്യനമഃ

വിധിപോലെ കുളിച്ചു സന്ധ്യാവന്ദനം കഴിച്ചു പൂജാഗൃഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ആചമിച്ചു സാമാന്യ ജലംകൊണ്ട് തളിച്ചു ദ്വാരദേവതാരാധനം ചെയ്യുക. സംകല്പം: 'അദ്യ ശ്രീമദ്ഭഗവതോ മഹാപുരുഷസ്യ വിഷ്ണോരാജ്ഞയാ പ്രവർത്തമാനസ്യ ബ്രഹ്മണോ ദ്വിതീയേ പരാർദ്ധേ വിഷ്ണുപദേശ്രീശ്വേതവാരാഹകല്പേ വൈവസ്വതമന്വന്തരേ അഷ്ടാവിംശതിതമേയുഗേ യുഗചതുഷ്കേ കലിയുഗേ പ്രഥമചരണേ ജംബുദ്വീപേ ഭാരതവർഷേ ദക്ഷിണാപഥേ മലയക്ഷേത്രേ ബൗദ്ധാവതാരേ അമുകദേശേ ശാലിവാഹനശകേ സന്ധൗവർത്തമാനേ ഗോദാവര്യാ ദക്ഷിണേതീരേ വർത്തമാനവ്യാവഹാരികേ അമുക (ഇന്ന) സംവത്സരേ അമുക(ഇന്ന) അയനേ ഋതൗ, മാസേ, പക്ഷേ, തിഥൗ, വാസരേ, ദിവസനക്ഷത്രേ, അമുകനക്ഷത്രസ്ഥേചന്ദ്രേ, അമുകസ്ഥിതേസൂര്യേ, അമുകസ്ഥേ ബൃഹസ്പതൗ, അന്യഗ്രഹേഷുയഥായോഗം സ്ഥിതേഷു സത്സു ശുഭനാമയോഗേ ശുഭകരണേ, ഏവം ഗുണവിശേഷണവിശിഷ്ടായാംതിഥൗ മമ ആത്മനഃ ശ്രുതിസ്മൃതിപുരാണോക്തഫലാവാപ്ത്യർത്ഥം അസ്മാകം സകുടുംബാനാം സപരിവാരാണാം ക്ഷേമസ്ഥൈര്യാരോഗ്യൈശ്വര്യാഭിവൃദ്ധ്യർത്ഥം സമസ്താഭ്യുദയാർത്ഥം ച ശ്രീകാമേശ്വരീപ്രസാദസിദ്ധ്യർത്ഥം യഥാപ്രാപ്തോപചാരദ്രവ്യൈഃ ശ്രീചക്രപൂജാംകരിഷ്യേ . അനന്തരം വലതുഭാഗത്ത് 'ഐംഹ്രീം ശ്രീം ഭദ്രകാള്യൈനമഃ', ഇടതുഭാഗത്ത് 3 'ഭൈരവായനമഃ', മുകൾഭാഗത്ത് 3. 'ലംബോദരായനമഃ' എന്ന്. പിന്നെ ഗൃഹത്തിനുള്ളിൽ–മുറിയിൽ–കടന്ന് ആഭരണാദികൾ ധരിച്ച്, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളണിഞ്ഞ്–ഇല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പിച്ചു–മനോഹരവും മൃദുവും ആയിരിക്കുന്ന ആസനത്തിൽ 'സൗഃ' എന്ന് പന്ത്രണ്ടുവട്ടം അഭിമന്ത്രിച്ച് മൂലമന്ത്രംകൊണ്ട് പ്രോക്ഷിച്ചു 'ഐം ഹ്രീം ശ്രീം ആധാരശക്തി കമലാസനായനമഃ'എന്നുപൂജിച്ചു കിഴക്കോട്ടോ വടക്കോട്ടോ തിരിഞ്ഞിരിക്കുക. ഇരിക്കുന്നതിന്റെ വലതുഭാഗത്ത് പൂജാദ്രവ്യങ്ങൾ (പുഷ്പാദികൾ) ഇടതുഭാഗത്തു് വാസനയുള്ള വെള്ളം നിറച്ച ജലപാത്രം ഇവ വെയ്ക്കുക. ഇതിന്റെ ഇടത്തായി

കൈ നനയ്ക്കുക മുതലായതിന് മറ്റൊരു പാത്രത്തിലും ജലം ഉണ്ടായിരിക്കണം. പത്മ-ചക്ര-ത്തിന്റെ ചുറ്റും നെയ്യൊഴിച്ചു കത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായ വിളക്കുകൾ വെയ്ക്കുക. (എണ്ണ, വെളിച്ചെണ്ണ ഇവയുമാകാം)

'ശാലിഭിഃകർണ്ണികാമധ്യമാപൂര്യോപരിതണ്ഡുലൈഃ;

അലംകൃത്യപുനസ്തേഷുദർഭാനാസ്തീര്യമന്ത്രവിത്.

കൂർച്ചമക്ഷതസംയുക്തം ന്യസേത്തേഷാമഥോപരി'.

അർത്ഥം:- പത്മമധ്യത്തിൽ- ബിന്ദുവിൽ- കുറെ നെല്ലിട്ട് അതിന്റെ മുകളിൽ ഉണക്കലരിയിട്ട് പതുക്കെ പരത്തി അതിന്റെ മുകളിൽ ദർഭനിരത്തി അക്ഷത മഞ്ഞളും ദർഭകൊണ്ടുള്ള ഒരു കൂർച്ചവും വയ്ക്കണം. ടി ആസനത്തിലിരുന്ന് ഇടത്തും വലത്തും തൊഴുതു ഗുരുവന്ദനവും ഗണപതിവന്ദനവും ഭൂതശുദ്ധിയും ക്രമേണചെയ്തു, പിന്നീട് കരന്യാസം താളത്രയം മേൽക്കുമേൽ അസ്ത്രമന്ത്രംകൊണ്ട് ദിഗ്ബന്ധം ഇവ ചെയ്തു, പിന്നെ ഋഷി ഛന്ദസ് ദേവത ഇവ മൂന്നും ശിരസ്സിലും വദനത്തിലും ഹൃദയത്തിലും ക്രമേണ ന്യസിച്ചു മൂലമന്ത്രംകൊണ്ട് പ്രാണായാമം ചെയ്ത്, അംഗന്യാസകരന്യാസവും യഥാശക്തി മൂലമന്ത്രജപവും കഴിച്ച് അനന്തരം കലശപൂജ. തന്റെ ഇടതുഭാഗത്ത് മൽസ്യമുദ്ര പിടിച്ചു ചന്ദനവെള്ളത്തിൽമുക്കി, വിന്ദുവും അതിന്റെ പുറമെ ത്രികോണവും അതിനുപുറമേ വൃത്തവും അതിനുപുറമേ ചതുരശ്രവും ആ മൽസ്യമുദ്രകൊണ്ടു വരയ്ക്ക. അതിൽ ചന്ദനപുഷ്പം ഉണക്കലരി ഇവ ഒന്നിച്ചെടുത്തു 'ദേവ്യംഭഃകലശാധാരായനമഃ' എന്നർച്ചിച്ച് അതിന്റെ മുകളിൽ കലശപാത്രം അസ്ത്രമന്ത്രംകൊണ്ടു പ്രക്ഷാളനംചെയ്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടു 'ഐം ഹ്രീം ശ്രീം ഹ്രാം ഹൃദയായനമഃ' എന്നു ജപിച്ചു അംകുശമുദ്ര പിടിച്ചു സൂര്യമണ്ഡലത്തിങ്കൽനിന്ന് തീർത്ഥമാവാഹിച്ച്-

''കലശസ്യമുഖേശംഭുഃകണ്ഠേവിഷ്ണുഃസമാശ്രിതഃ;

മൂലേ തത്ര സ്ഥിതോ ബ്രഹ്മാമധ്യേ മാതൃഗണാഃസ്മൃതാഃ

കുക്ഷൗതു സാഗരാഃ സർവ്വേ സപ്തദ്വീപാ വസുന്ധരാ;

ഋഗ്വേദോഥയജുർവേദഃ സാമവേദോപ്യഥർവ്വണഃ.

അംഗൈശ്ചസഹിതാഃസർവ്വേ കലശാംബുസമാശ്രിതാ;

ഗംഗേ ച യമുനേ സിന്ധോ ഗോദാവരി സരസ്വതി.

കാവേരി നർമ്മദേ കൃഷ്ണേ ജലേസ്മിൻ സന്നിധിംകുരു.''

ആയാന്തു ശ്രീദേവീപൂജാർത്ഥം ദുരിതക്ഷയകാരകാഃ ഓം കലശദേവതാംഭസെനമഃ ഓം-ബ്രഹ്മാണ്ഡോദര തീർത്ഥാനി കരേ സ്പൃഷ്ടാനിതേ രവേ; തേന സത്യേന മെ ദേവ തീർത്ഥം ദേഹി ദിവാകര, 'ആവാഹയാമിത്വാം ദേവി പൂജാർത്ഥമിഹ സുന്ദരി; ഏഹിഗംഗേ നമസ്തുഭ്യം സർവ്വതീർത്ഥ സമന്വിതേ' എന്നുതൊട്ടു ജപിച്ചു ഗന്ധാക്ഷത പുഷ്പങ്ങൾ നിക്ഷേപിച്ചു ചന്ദനാർദ്രകുസുമങ്ങളെക്കൊണ്ടു പാത്രം അലംകരിച്ച്, മൂലമന്ത്രം ഏഴുരുജപിച്ച് ധേനുയോനിമുദ്രകൾ കാണിക്കുക. ഇങ്ങനെ കലശപൂജ.

അഥ ശംഖപൂജാ. തന്റെ മുമ്പിൽ ഇടത്തുമാറി മൂലമന്ത്രം ഏഴോ മൂന്നോ ഉരു ജപത്തോടുകൂടി ശുദ്ധജലംകൊണ്ട് വിന്ദുത്രികോണഷൾകോണവൃത്ത ചതുരശ്രമണ്ഡലം മത്സ്യമുദ്രപിടിച്ചു വരയ്ക്കുക. ബിന്ദുവിൽ മൂലമന്ത്രംകൊണ്ടും, ത്രികോണകോണങ്ങളിൽ മൂലമന്ത്രത്തിലുള്ള ഓരോരോ കൂടങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ഷൾകോണുകളിൽ മൂലമന്ത്രത്തിലുള്ള ഓരോ കൂടങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഹൃദയാദിയായിട്ടും അർച്ചിക്കണം. പിന്നെ, ആ മണ്ഡലത്തിൽ 'ഐം ഹ്രീം ശ്രീം അസ്ത്രായഫട്' എന്ന് ശംഖുകാലു കഴുകിവച്ച് അതിന്മേൽ 'ഐം ഹ്രീം ശ്രീം അം അഗ്നിമണ്ഡലായ ധർമ്മപ്രദ ദശകലാത്മനേ അർഘ്യപാത്രാധാരായനമഃ' എന്നർച്ചിച്ച് അതിനെ അഗ്നിമണ്ഡലമായി ഭാവിച്ച് അഗ്നിയുടെ വലത്ത് കലകളേയും അതിൽ ഓരോന്നായി മുമ്മൂന്ന് പ്രാവശ്യം പൂജിക്കണം. ('ഐം ഹ്രീം ശ്രീം യം ധൂമ്രാർച്ചിഷേ നമഃ 3 രം ഊഷ്മായൈ നമഃ. 3 ലം ജ്വലിന്യൈ നമഃ. 3 വം ജ്വാലിന്യൈ നമഃ 3 ശം വിഷ്ഫുലിംഗിന്യൈ നമഃ 3 ഷം സുശ്രിയൈ നമഃ. 3 സം സുരൂപായൈ നമഃ. 3 ഹം കപിലായൈ നമഃ. 3 ളം ഹവ്യവാഹായൈ നമഃ. 3 ക്ഷം കവ്യവാഹായൈ നമഃ') ഇതി വഹ്നേർദ്ദശകലാം.

പിന്നീട് 'ഐം ഹ്രീം ശ്രീം അസ്ത്രായഫൾ' എന്നു ശംഖുകഴുകി 'ഐം ഹ്രീം ശ്രീം ഉം സൂര്യമണ്ഡലായ അർത്ഥപ്രദദ്വാദശകലാത്മനേർഘ്യപാത്രായ നമഃ' എന്നു ശംഖു കാലിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടു സൂര്യ മണ്ഡലമായി ഭാവിച്ച് അതിൽ സൂര്യന്റെ തപിന്യാദികളായ പന്ത്രണ്ടു കലകളേയും മുമ്മൂന്നു പ്രാവശ്യം പൂജിക്കണം. ('3

കം ഭം തപിന്യൈ നമഃ. 3 ഖം ബം താപിന്യൈ നമഃ. 3 ഗം ഫം ധൂമ്രായൈ നമഃ 3 ഘം പം മരീച്യൈ നമഃ. 3 ങം നം ജ്വാലിന്യൈ നമഃ. 3 ചം ധം രുച്യൈ നമഃ. 3 ഛം ദം സുഷുമ്നായൈ നമഃ. 3 ജം ഥം ഭോഗദായൈ നമഃ. 3ഝം തം വിശ്വാധാരിണ്യൈ നമഃ. 3 ഞം ണം ബോധിന്യൈ നമഃ. 3 ടം ഢം ധാരിണ്യൈ നമഃ 3 ഠം ഡം ക്ഷമായൈ നമഃ') ഇങ്ങനെ സൂര്യദ്വാദശകല.

പിന്നെ 'ഐം ഹ്രീം ശ്രീം മം സോമമണ്ഡലായ കാമപ്രദ ഷോഡശകലാത്മനേ അർഘ്യാമൃതായ നമഃ' എന്നു ശുദ്ധജലം ശംഖിൽ നിറയ്ക്കുക. അതിൽ പതിനാറു ചന്ദ്രകലകളേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം മുമ്മൂന്നുവട്ടം പൂജിക്കണം. ('അമൃതായൈ നമഃ. മാനദായൈ നമഃ. പൂഷായൈ നമഃ. തുഷ്ട്യൈ നമഃ. പുഷ്ട്യൈ നമഃ രത്യൈ നമഃ. ധൃത്യൈ നമഃ. ശശിന്യൈ നമഃ. ചന്ദ്രികായൈ നമഃ. കാന്ത്യൈ നമഃ. ജ്യോൽസ്നൈ്യ നമഃ. ശ്രിയൈ നമഃ. പ്രീത്യൈ നമഃ. അംഗദായൈ നമഃ. പൂർണ്ണാമൃതായൈ നമഃ'. ഈ ചന്ദ്രകലകളിൽ ഓരോന്നിന്റേയും ആദ്യം 'ഐം ഹ്രീം ശ്രീം' എന്നിവയും 'അം ആം' ഇത്യാദി ഓരോ സ്വരങ്ങളും ചേർക്കണം.) പിന്നെ മൂലമന്ത്രഷഡംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും പൂജിക്കണം. അതുകഴിഞ്ഞ് '3 കവചായ ഹും' എന്ന് അവഗുണ്ഠനം ചെയ്യണം. 'അസ്ത്രായഫട്' എന്നു സംരക്ഷിക്കണം; ശാലിനീമുദ്രകൊണ്ട് നോക്കണം; ധേനുമുദ്രയും യോനിമുദ്രയും കാണിക്കണം; അനന്തരം മൂലമന്ത്രം ഏഴുരു ജപിച്ചിട്ട് ആ ജലംകൊണ്ടുതന്നെയും പൂജാഗൃഹത്തിലുള്ള സർവ്വ വസ്തുക്കളേയും പ്രോക്ഷിക്കണം; പിന്നീട് ശംഖതീർത്ഥജലം കുറച്ചു കലശത്തിലേയ്ക്ക് പകരണം; ഇങ്ങനെ ശംഖപൂജ.

അഥാത്മപൂജാ- ഗന്ധപുഷ്പാക്ഷതങ്ങളെടുത്തു 'ശ്രീം ഹ്രീം ക്ലീം പരമാത്മനേ നമഃ' എന്ന് ആത്മ പൂജ ചെയ്ക.

അനന്തരം പീഠപൂജാ- പൂജാവിധിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള 'അമൃതാംഭോനിധയേ നമഃ' എന്നു തുടങ്ങി 'മഹാമായാ യവനികായൈ നമഃ' എന്നവസാനിക്കുന്നതുവരെയും, 'വിഭൂത്യൈ നമഃ' എന്നുതുടങ്ങി 'ഋദ്ധ്യൈ നമഃ' എന്നുവരെയും ഉള്ള ഒമ്പതു പീഠശക്തികളേയും 'ഓഡ്യാണ പീഠായ നമഃ' എന്നു വിന്ദുവിൽ പീഠത്തേയും പീഠപൂജാഘട്ടത്തിൽ പൂജിച്ചുകൊള്ളണം. പിന്നെ ആവാഹനം.

ഋഷിഛന്ദോദേവതകളെ ന്യസിച്ച് അംഗന്യാസകരന്യാസം ചെയ്തു ധ്യാനം നിരൂപിച്ചു കഴിയുന്ന ജപവും അനുഷ്ടിച്ച് അതിന്റെ ഒടുവിൽ– ''മഹാപദ്മവനാന്തസ്ഥേ, കാരണാനന്ദവിഗ്രഹേ;

സർവ്വഭൂതഹിതേ, മാതരേഹ്യേഹി പരമേശ്വരി!

ദേവേശി, ഭക്തസുലഭേ, സർവാവരണസംയുതേ;

യാവത്ത്വാം പൂജയിഷ്യാമി താവത്ത്വം സുസ്ഥിരാഭവ'',

'സഃഹ്രീം ഭഗവതി ആഗച്ഛാഗച്ഛ, മമ ഹൃദയേ സാന്നിദ്ധ്യം കുരുകുരു, മമ പ്രസന്നം കുരുകുരു സ്വാഹാ' (ഇവിടെ മമ ഹൃദയേ എന്നതു ശരീരത്തിൽ പൂജിക്കുമ്പോൾ വേണ്ടതാകുന്നു; ബാഹ്യപൂജയിൽ ഈ ചക്രത്തിലുള്ള ബിന്ദുമധ്യത്തിൽ (അസ്മിംശ്ചക്രേ ബിന്ദുമധ്യേ') എന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ ഉച്ചരിച്ചിട്ട് 'സാന്നിധ്യം കുരുകുരു' എന്നുതുടങ്ങി ചേർത്തുകൊള്ളുക) എന്നു ജപിച്ചു ബിന്ദുമധ്യത്തിൽ ത്രിഖണ്ഡമുദ്രയിൽ എടുത്തിട്ടുള്ള ഗന്ധപുഷ്പാക്ഷതങ്ങളെ എടത്തെ മൂക്കിലെ ശ്വാസത്തോടു ചേർത്തുവയ്ക്കുക. പിന്നെ അവിടെ ആവാഹനാദി ദശമുദ്രകളെ കാണിക്കണം. അതിന്റെശേഷം പ്രാണപ്രതിഷ്ഠ– ''ഐം ഹ്രീം ശ്രീം ആംഹ്രീം ക്രോം യം രം ലം വം ശം ഷം സം ഹോം ഹം സൊ ലളിതാ ഹഃ സഃ ലതഃ ലളിതായ്ഃ സർവേന്ദ്രിയാണി വാക്പാണി പായൂപസ്ഥത്വങ്മനശ്ചക്ഷുഃ ശ്രോത്രജിഹ്വാഘ്രാണ പ്രാണാ ഇഹാഗത്യ സുഖം ചിരം തിഷ്ഠന്തു സ്വാഹാ ക്രോം ഹ്രീം ആം ശ്രീം ഹ്രീം ഐം ശ്രീലളിതാമഹാത്രിപുര സുന്ദര്യാഃ പ്രാണാൻ പ്രതിഷ്ഠാപയാമി സ്വാഹാ'' ഈ പ്രാണപ്രതിഷ്ഠാമന്ത്രം ബിന്ദുവിൽതൊട്ടു ജപിക്കണം. പിന്നീട് പഞ്ചോപചാരം ചെയ്തു മൂലമന്ത്രം യഥാശക്തി ജപിച്ചു യോനിമുദ്ര കാണിച്ചു തന്റെ പേരോടുകൂടി മൂലമന്ത്രംകൊണ്ടു പ്രാണായാമം ചെയ്തു ദേവതയിങ്കൽ ഐക്യം ഭാവിച്ച് മൂലമന്ത്രാവസാനത്തിൽ 'ത്രിപുരസുന്ദരീദേവ്യൈ നമഃ' എന്നു ജപിച്ചു വ്യാപകം കാണിച്ച് 'പുണ്യപുരുഷോഹം എന്നു സ്വാത്മഭാവനചെയ്തു സ്വദേഹം തേജോമയം ദേവതാരൂപമായി ഭാവിച്ച് അനന്തരം സംക്ഷോഭണാദി നവമുദ്രകൾ കാണിച്ച് അക്ഷരന്യാസം ചെയ്ക. ഇതിനുള്ള ക്രമം രാജരാജേശ്വരീകല്പം. പൂജാസമുച്ചയം മുതലായതിൽ കാണാം. (അഥവാ 'അസ്യമാതൃ

കാന്യാസസ്യബ്രഹ്മഋഷിഃ, ഗായത്രീഛന്ദഃ, മാതൃകാ സരസ്വതീദേവതാ, ഹലോബീജാനി, സ്വരാഃശക്തയഃ, ബിന്ദവഃ കീലകം. ന്യാസേ വിനിയോഗഃ. ഓം ബ്രഹ്മണേ ഋഷയേ നമഃ (എന്നു) ശിരസ്സിൽ; ഗായത്ര്യൈഛന്ദസേ നമഃ, മുഖത്ത്; മാതൃകാസരസ്വത്യൈദേവതായൈ നമഃ, ഹൃദയത്തിങ്കൽ; ഹൽബീജേഭ്യോ നമഃ, ഗുഹ്യത്തിങ്കൽ; സ്വരശക്തിഭ്യോ നമഃ, പാദങ്ങളിൽ; ബിന്ദുകീലകായനമഃ, സർവാംഗങ്ങളിൽ, പിന്നെ 'ഓം അം ആം ഇം ഈം ഉം ഊം ഋം ൠം ഌം ൡം ഏം ഐം ഓം ഔം അം അഃ, ഏതാൻഷോഡശവർണ്ണാൻ കണ്ഠ സ്ഥാനേഷോഡശദളപത്മേ ന്യസാമി' എന്നു കണ്ഠത്തിൽ; 'കം ഖം ഗം ഘം ങം ചം ഛം ജം ഝം ഞം ടം ഠം, ഏതാൻ ദ്വാദശവർണ്ണാൻ ഹൃദയത്തിങ്കൽ; 'ഡം ഢം, ണം തം ഥം ദം ധം നം പം ഫം, ഏതാൻ ദശവർണ്ണാൻ നാഭിസ്ഥാനേ ദശദളപത്മേ ന്യസാമി' എന്നു നാഭിയിങ്കൽ; 'ബം ഭം മം യം രം ലം ഏതാൻ ഷഡ്വർണ്ണാൻ ലിംഗസ്ഥാനേ ഷൾദളപത്മേ ന്യസാമി' എന്നു ഗുഹ്യത്തിങ്കൽ; വം ശം ഷം സം, ഏതാംശ്ചതുർവർണ്ണാനാധാരസ്ഥാനേ ചതുർദ്ദലപത്മേന്യസാമി' എന്നു മൂലാധാരത്തിങ്കൽ; 'ഹം ക്ഷം, ഏതദ്വർണ്ണദ്വയം ഭ്രൂമദ്ധ്യേ ദ്വിദലപത്മേ ന്യസാമി' എന്നു ഭ്രൂമധ്യത്തിങ്കൽ; ഇപ്രകാരം ന്യസിക്കുക.)

പിന്നെ 'ശിരസി, മൂലാധാരേ, ഹൃദയേ, ദക്ഷനേത്രേ, വാമനേത്രേ, ഭ്രൂമധ്യേ, ദക്ഷശ്രോത്രേ, വാമശ്രോത്രേ, മുഖേദക്ഷഭുജേ, വാമഭുജേ, പൃഷ്ഠേ, ദക്ഷജാനുനി, വാമജാനുനി, നാഭൗ, ഈ പതിനഞ്ചുസ്ഥാനങ്ങളിലും പഞ്ചദശാക്ഷരീമന്ത്രത്തിന്റെ ഓരോ അക്ഷരത്തെ ബിന്ദുയുക്തമായി ന്യസിക്കണം. അതിനുശേഷം മൂലാധാരഹൃദയഭ്രൂമധ്യങ്ങളിൽ മന്ത്രത്തിന്റെ ഓരോ ഖണ്ഡം ന്യസിക്കണം. മൂലമന്ത്രം മൂർദ്ധാവിങ്കൽ ന്യസിക്കണം. പിന്നെ രണ്ടു കൈകളുടേയും മൂല, മധ്യമണിബന്ധങ്ങളിൽ ഓരോ ഖണ്ഡത്തെ ന്യസിക്കണം: മൂലമന്ത്രം രണ്ടു കൈയിലും ന്യസിക്കണം. മധ്യമാദികനിഷ്ഠാന്തം, അംഗുഷ്ഠാദിതർജ്ജനന്യന്തം ഇങ്ങനെ കരന്യാസം മൂലമന്ത്രഖണ്ഡങ്ങളെക്കൊണ്ടുചെയ്യണം. പിന്നീട് മൂലമന്ത്രസ്വാംഗങ്ങളായ ഋഷി, ഛന്ദസ്സ്, ദേവതാബീജം, ശക്തി, കീലകം, ന്യാസം ഇതുകളെച്ചെയ്ത് 'സകുങ്കുമവിലേപനേ'ത്യാദിധ്യാനിച്ച് ഉപചാര

ങ്ങൾ യഥാശക്തി ചെയ്തുകൊള്ളണം. ചെയ്തേ തീരൂ എന്നുള്ള ഉപചാരങ്ങളെ താഴെ പറയുന്നു.

മൂലമന്ത്രത്തോടുകൂടി "ശ്രീമഹാത്രിപുരസുന്ദര്യൈധ്യാനം കല്പയാമി നമഃ, ആവാഹനം കല്പയാമി നമഃ, ആസനം കല്പയാമി നമഃ, പാദ്യം കല്പയാമി നമഃ, എന്നു പാദത്തിലും; അർഘ്യം കല്പയാമി നമഃ, എന്നു ശിരസ്സിലും; ആചമനം കല്പയാമി നമഃ, എന്നു മുഖത്തിങ്കലും; മധുപർക്കം കല്പയാമി നമഃ", എന്നു വക്രത്തിലും; സങ്കൽപ്പിച്ചു പത്മത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചിട്ടുള്ള ശുദ്ധമായ പാത്രത്തിൽ ശംഖജലം ഓരോ ഉപചാരത്തിന്റെ അന്തത്തിലും വീഴ്ത്തുക. പിന്നെ "ഗന്ധോദകസ്നാനം കല്പയാമി നമഃ, വാസസീപരിധാനം കല്പയാമി നമഃ, ഉപവീതം കല്പയാമി നമഃ, ഹാരാദ്യാഭരണം കല്പയാമി നമഃ, പുനരാചമനം കല്പയാമി നമഃ", ഇത്രയും തീരുന്നതുവരെ മുൻപറഞ്ഞ പാത്രത്തിൽ ജലം വീഴ്ത്തണം. ഇതുകളുടെ എല്ലാത്തിന്റേയും മുമ്പിൽ മൂലമന്ത്രത്തോടുകൂടി 'മഹാത്രിപുരസുന്ദര്യൈ' എന്നു ചേർത്തുകൊള്ളണം. പിന്നെ ഗന്ധപുഷ്പധൂപദീപനൈവേദ്യം.

നൈവേദ്യവിവരം:- സാമാന്യജലംകൊണ്ടു ദേവ്യഗ്രഭാഗത്തു ചതുരശ്രമണ്ഡലം വരച്ച് അതിൽ നൈവേദ്യം സ്ഥാപിച്ചു മൂലമന്ത്രംകൊണ്ടു മൂന്നുവട്ടം പ്രോക്ഷിച്ചു വംബീജംകൊണ്ടു ധേനുമുദ്രകാട്ടി അമൃതീകരിച്ചു മൂലം സപ്തവാരം അഭിമന്ത്രിച്ചു നിവേദിക്കുക 3 അമൃതോപസ്തരണമസി, എന്ന് ആപോശനം നല്കി

"ഹേമപാത്രഗതം ദേവി! പരമാന്നംസുസംസ്കൃതം
പഞ്ചധാ ഷഡ്രസോപേതം ഗൃഹാണ പരമേശ്വരി"

എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ച്, 3 ഐം പ്രാണായ സ്വാഹാ. 3 ക്ലീം അപാനായ സ്വാഹാ 3 സൗഃവ്യാനായ സ്വാഹാ; 3 ഐം ക്ലീം ഉദാനായ സ്വാഹാ; 3 ഐം ക്ലീം സൗഃ സമാനായ സ്വാഹാ എന്നു പ്രാണാഹുതിമുദ്രകൾ കാണിക്കുക. പിന്നീട് 3 ഐം ആദികൂടം ആത്മതത്വവ്യാപിനീ ലളിതാ തൃപ്യതു; 3 ക്ലീം മധ്യകൂടം വിദ്യാതത്വവ്യാപിനീ ലളിതാ തൃപ്യതു" എന്നു കണ്ണടച്ചു 'ദേവീം ഭുക്തവതീം'- ദേവിയെ ഭുക്തയായി- ഭാവിച്ചിട്ട് 'അമൃതാപിധാനമസി'

എന്ന് ഉത്തരാപോശനം നല്കി 'കരപ്രക്ഷാളനഗണ്ഡൂഷപാദ്യാദികൾ അർപ്പിച്ചു പാത്രം നിരൃതികോണിൽ മാറ്റിവച്ച് 3 'അസ്ത്രായ ഫട്' എന്നു സ്ഥലം ശോധിച്ചുവീണ്ടും മുമ്പോൽ ആചമനം കഴിച്ചു താംബൂലം നിവേദിച്ചു പുനഃകർപ്പൂര നീരാജനാദിചെയ്ത്, കർപ്പൂരാരാധന മന്ത്രം:- ''ഓം ശ്രീം ഹ്രീം ഗ്ലൂം, ബ്ലൂം, സ്ലൂം, മ്ലൂം, ന്ളൂം, ഹ്രീം, ശ്രീം പ്രജ്വാല്യമഹാദീപതേജോവതി അമോഘപ്രഭാമാലിനി വിച്ചെ ക്ലീം നമഃ'' ഇപ്രകാരം ജപിച്ചു മൂന്നുവട്ടം കർപ്പുരത്തട്ടുഴിഞ്ഞു താഴെ വയ്ക്കണം.

പിന്നീട്,

'ശിവേ ശിവസുശീതളാമൃതതരംഗഗന്ധോല്ലസ-

ന്നവാവരണദേവതേ! നവനവാമൃതസ്യന്ദിനി!

ഗുരുക്രമപുരസ്കൃതേ! ഗുണശരീരനിത്യോജ്ജ്വലേ!

ഷഡംഗപരിവാരിതേ! കലിത ഏഷ പുഷ്പാംജലിഃ''

എന്നു ചൊല്ലി പുഷ്പമെടുത്തു കർപ്പൂരദീപത്തെ ചുറ്റി ഉഴിഞ്ഞു പുഷ്പാഞ്ജലി ചെയ്ക. പിന്നീടു പ്രദക്ഷിണാദി.

'3 സാധുവാസാധുവാ കർമ്മ യദ്യദാ ചരിതം മയാ;

തത്സർവാകൃപയാ ദേവി ഗൃഹാണാരാധനം മമ'

എന്നു ദേവീവാമഹസ്തത്തിങ്കൽ പൂജ സമർപ്പിച്ചു ശംഖെടുത്തു ദേവിയുടെ ഉപരിഭാഗത്ത് മൂന്നുവട്ടം ചുറ്റിച്ച് ആ ജലം ഹസ്തത്തിലാക്കി സാമയികാത്മാദിപ്രോക്ഷിച്ചു മൂലംകൊണ്ടു ശംഖുകഴുകിവയ്ക്കുക. പിന്നീട് തീർത്ഥനിർമ്മാല്യങ്ങളെടുത്ത്

ജ്ഞാനതോജ്ഞാനതോവാപിയന്മയാചരിതം ശിവേ!

തത്തൽകൃത്യമിതിജ്ഞാത്വാക്ഷമസ്വപരമേശ്വരി!

ആവാഹനം ന ജാനാമി, ന ജാനാമി വിസർജ്ജനം

പൂജാവിധിം ന ജാനാമി, ക്ഷമസ്വ പരമേശ്വരി!''

എന്നു പ്രാർത്ഥിച്ചു ശ്രീദേവ്യംഗത്തിൽ സർവ്വാവരണ ദേവതകളുടേയും വിലയം ഭാവിച്ചു ഖേചരി ബന്ധിച്ചുദ്വസിച്ചു തേജോരൂപയായി തീർന്ന ശ്രീദേവിയെ മുമ്പോൽ ഹൃദയകുഹരം നയിച്ചു തത്ര ച മൂർത്താം ത്രികാരസഹിതയായിട്ടു പഞ്ചോപചാരംകൊണ്ടു

പൂജിച്ചു പിന്നീട് ആത്മാഭിന്നസംവിദ്രൂപയായി ഭാവിക്കണം. ഇങ്ങനെ വിസർജ്ജനം കഴിച്ചു ശാന്തിസ്തോത്രം ജപിക്കുക. ത്രിതാരിയെന്നതു വാങ്മായാകമലാ ബീജങ്ങളാണെന്നു 'ത്രിതാരീച വാങ്മായാ കമലാ ഇതികൽപ്പസൂത്രേ' എന്നു സേതുബന്ധവചനംകൊണ്ടു കാണാം.

കുറിപ്പുകൾ

1. ശ്രീ എന്ന പദത്തിനു ലക്ഷ്മി, സരസ്വതി, പാർവതി എന്നുമൂന്ന് അർഥവും ഉണ്ട്. എങ്കിലും ഇവിടെ പാർവതി (കാളി) എന്ന അർഥത്തിലാണു പ്രയോഗം. ശ്രീയെ- പാർവതിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു നിർമ്മിക്കുന്ന ചക്രമാണു ശ്രീചക്രം. ചക്രമെന്നു പറയാൻ കാരണം ചക്രത്തിന്റെ സങ്കല്പത്തിൽ ആരക്കാലുകളോടെ അതു നിർമ്മിക്കുന്നതാണ്. ശ്രീചക്രത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള പൂജയാണു ശ്രീചക്രപൂജ. ശ്രീചക്രം നിർമ്മിച്ച് അതിനെ ആസ്പദമാക്കി നടത്തുന്ന കാളീപൂജ എന്നർഥം. കല്പ പദത്തിന് ഇവിടെ വിധി എന്നാണർഥം. ശ്രീചക്രപൂജയുടെ വിധി എന്നത്രേ ചുരുക്കത്തിൽ ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം എന്നാലർഥം.

ശിവന്റെ ശക്തിയാണല്ലോ പാർവതി അഥവാ കാളി. ശക്തിപൂജ തന്ത്രസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്, ശ്രീചക്രപൂജയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ അതുകൊണ്ട് തന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണു കാണാനുള്ളത്. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഈ ഗ്രന്ഥമെഴുതുന്നതിനു വിശേഷിച്ചുകാരണം ഉണ്ട്. യാഗപരമായ വൈദികപാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ക്രമമാണു ശ്രീചക്രപൂജയുടേത്. യാഗത്തിന്റെ ഭാഗമായ ദാനത്തിന്റെയും തീർഥാടനത്തിന്റെയും മറുപുറവുമാണ് ശ്രീചക്രപൂജ. നൂറുയാഗം ചെയ്യുന്നതിന്റെയും പതിനാറുവിധമുള്ള മഹാദാനം ചെയ്യുന്നതിന്റെയും മൂന്നരക്കോടി തീർഥങ്ങളിൽ കുളിക്കുന്നതിന്റെയും ഫലം കേവലം ശ്രീചക്രദർശനം കൊണ്ടു കിട്ടുമെന്നാണ് 'തന്ത്രസാര'ത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. യജ്ഞത്തിന്റെയും ദാനത്തിന്റെയും തീർഥത്തിന്റെയും പേരിലുള്ള വരേണ്യന്മാരുടെ മുതലെടുപ്പിനെ എതിർക്കുന്നതിനു പറ്റിയ ഒരു പൂജാസമ്പ്രദായമായതിനാൽ സ്വാമികൾ ഇതിനെ ആദരിച്ചതിൽ അദ്ഭുതമില്ല.

2. ഇതു തികച്ചും സാങ്കേതികമായ ഒരു കൃതിയാകയാൽ സാധാരണ ഭാഷയല്ല ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. സാങ്കേതികപദങ്ങളുടെ അർഥം സ്വാമികൾതന്നെ വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

VIII

പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കുള്ള സ്ഥാനം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

മൂലപ്രകൃതിയും ബ്രഹ്മചൈതന്യവുമത്രേ, സകല ചരാചരങ്ങളുടെയും മാതാപിതാക്കന്മാരായിരിക്കുന്നത്.[1] ബ്രഹ്മസാന്നിദ്ധ്യം കൊണ്ട് മൂലപ്രകൃതി ചേഷ്ടിച്ച് നിത്യപരമാണുക്കൾ തമ്മിൽ സംയോഗ വിശ്ലേഷങ്ങളുണ്ടായി സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരങ്ങൾ സകലതും നിറവേറ്റിപ്പോകുന്നു. പ്രപഞ്ച നിർമ്മാണം ബ്രഹ്മപ്രകൃതികളുടെ സംയോഗം നിമിത്തമാണ് എന്നത് "അ"കാരരൂപണം കൊണ്ടു നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാം. 'അ'കാരം ബ്രഹ്മ മൂലപ്രകൃതി (ശിവശക്തി)കളുടെ സംയോഗം കൊണ്ടുണ്ടായ ശബ്ദമായിട്ടാണ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, പിന്നിട് വ്യവഹാരോചിതമായുണ്ടായിട്ടുള്ള സകല ശബ്ദപ്രപഞ്ചവും, വാക്പ്രപഞ്ചവും, ഭാഷാപ്രപഞ്ചവും ആ ആദ്യ അകാരത്തിൽ നിന്നുണ്ടായതാണ്.[2] മിക്ക ഭാഷകളിലും ഈ അകാരം എഴുതുന്നതിൽ ഈ തത്ത്വം അടക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ അക്ഷരം എഴുതുന്ന ചിഹ്നം ആകെ ഒന്നായിരുന്നാലും അതിൽ മേൽ പങ്ക്, കീഴ് പങ്ക് എന്നു രണ്ടു ഭാഗങ്ങളുണ്ട്. മേൽപങ്കു ബ്രഹ്മത്തെ അതായത് പുല്ലിംഗത്തെ കുറിക്കുന്നതും, കീഴ്പങ്ക് മൂലപ്രകൃതി അതായത് സ്ത്രീലിംഗത്തെ കുറിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു പങ്കും വെവ്വേറെ ഇരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അവയ്ക്ക് ഈ ലിംഗ വ്യത്യാസമോ വാക്യവാചകപ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള ശക്തിയോ ഇല്ല. അവയുടെ സംയോഗത്തിൽ മാത്രമേ ഓരോ പൂർണശബ്ദവും അക്ഷരവുമായി ചേർന്ന് മറ്റു ശബ്ദങ്ങളെ ജനിപ്പിച്ചും അവയോടുചേർന്നും ഭാഷാപ്രപഞ്ചം ഉണ്ടാകുന്നുള്ളു. കാലക്രമത്തിൽ ഈ ആദ്യഅകാരത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന ഇപ്പറഞ്ഞ തത്ത്വം മറച്ചുവച്ചു. അതിനുള്ള കാരണമെന്തെന്നാൽ ഓരോ ഭാഷയും പ്രൗഢാവസ്ഥയിൽ എത്തിയതിന്റെ ശേഷം അതിന്റെ യഥാർത്ഥ മർമ്മസ്ഥാനം ഗോപ്യമായി വയ്ക്കേണ്ടതായും, അതറിഞ്ഞിട്ടു കേവലം കാര്യങ്ങളിൽ പ്രയോജനമില്ലാത്തതായും വന്നുചേർന്നു എന്നുള്ള സംഗതിയാണ്.

സകല ഭാഷാപ്രപഞ്ചങ്ങൾക്കും ശിവശക്തി സൂചകമായ ആദ്യ അകാരത്തിന്റെ മേൽപങ്കും കീഴ്പങ്കും ആണും പെണ്ണുമായിരിക്കുന്നതുപോലെ ഏല്ലാ ജീവജാലങ്ങളുടെയും സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരകർത്താക്കന്മാരായ മാതാപിതാക്കൾ ആണും പെണ്ണുമാണ്. ഇവരുടെ സംയോഗത്തിൽ ജീവജാലങ്ങൾ വർദ്ധിക്കുകയും, ഐകമത്യത്തിൽ നിലനില്ക്കുകയും വിശ്ലേഷത്തിൽ പ്രജാവർദ്ധന[3] ഇല്ലാതിരിക്കുകയും ഭിന്നമതിയിൽ സമുദായനാശം നേരിടുകയും ചെയ്യുന്നു. ബ്രഹ്മസാന്നിദ്ധ്യം കൂടാതെ മൂലപ്രകൃതിക്കു ചേഷ്ടിക്കുവാൻ ശക്തിയില്ല എന്നതു നോക്കുമ്പോൾ സർവപ്രാധാന്യം ബ്രഹ്മത്തിനുതന്നെ നല്കാം. എങ്കിലും ബ്രഹ്മസാന്നിദ്ധ്യ പ്രകടനത്തിനിടം അനുവദിച്ച്, സൃഷ്ടിസ്ഥിതി സംഹാരങ്ങൾ നടത്തുന്നതു മൂലപ്രകൃതിയുടെ ചേഷ്ടാവിലാസം കൊണ്ടാകയാൽ ലോകദൃഷ്ട്യാ പ്രകൃതിക്കു പ്രാഥമ്യം നല്കേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. മൂലപ്രകൃതിയെ പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിക്ക് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് ബ്രഹ്മചൈതന്യമാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എന്നാൽ ആ പ്രകൃതി സൃഷ്ടങ്ങളായ വസ്തുക്കൾ ബ്രഹ്മത്തിനു ലേശമെങ്കിലും അനുഭൂതിക്കും അവകാശത്തിനും ഉതകുന്നതോ അവയിൽ ബ്രഹ്മത്തിന് ഒരു തൽപരതയും അഭിമാനവും ഉള്ളതോ അല്ലാത്തതും ആകുന്നു. സകലവും പ്രകൃതിക്കും അവളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും അനുഭവത്തിനുള്ളതാണ്. അതുപോലെ പുരുഷന്റെ സ്ഥിതിയും പ്രയത്നവും തൽഫലവും ഒന്നും തനിക്കുള്ളതല്ല, എല്ലാം സ്ത്രീക്കും അവളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കും ഉള്ളതാണ്. പരമാർത്ഥത്തിൽ പുരുഷനും സ്ത്രീയും അന്യോന്യം ആശ്രയിക്കാതെ കഴിവില്ലെങ്കിലും പുരുഷന്റേതു സ്ത്രീയെ അപേക്ഷിച്ചുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ, ഒരു ഉദാസീനന്റെ നില മാത്രമാണ്. ബ്രഹ്മസാന്നിദ്ധ്യം മാത്രം കൊണ്ട് സർവപ്രപഞ്ചരചനയ്ക്കും ആ മൂലശക്തിയെ ശക്തമാക്കിത്തീർക്കുന്നതുപോലെ പുരുഷൻ സ്ത്രീക്കു വശംവദനായി നിന്ന് ഒരോ ശരീരപ്രപഞ്ചത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു സംസാരചക്രം പ്രവർത്തിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്യുന്നതു്. അവൻ പ്രസവാദിയായ ക്ലേശങ്ങളും. ഗൃഹഭരണാദി കൃത്യഭാരങ്ങളും ഇല്ലാത്തവനും, അവന്റെ ശരീരനിർമ്മാണം അവയ്ക്കു പറ്റാത്തതും ആണു്. കാര്യപ്രപഞ്ചത്തിൽ, പുരുഷനേക്കാൾ അധികം ക്ലേശവും ബുദ്ധി

മുട്ടും, ഉത്തരവാദിത്വവും സ്ത്രീക്കാകയാലും, സമുദായ വൃദ്ധിക്ഷയങ്ങൾക്കു സ്ത്രീയുടെ കാര്യഭരണം വാസ്തവത്തിൽ ഹേതുവായിരിക്കകൊണ്ടും അവൾക്കാണ് രണ്ടിലും പ്രാധാന്യമുള്ളത്. ഏതു പാഴ്വേലചെയ്തും കാടുകയറിയും നാടോടിയും, തെണ്ടിത്തിരിഞ്ഞും സ്വന്തം കടമ നിർവഹിച്ചു സ്വജനപരിരക്ഷ ചെയ്യേണ്ടതിനത്രേ പുരുഷൻമാരെ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സ്വഗൃഹങ്ങളിൽ ഇരുന്ന് ഇച്ഛാമാത്രശക്തിയാലും സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ടും അവരവർക്കുവിഹിതമായിട്ടുള്ള കാര്യഭരണം ചെയ്ത് ധർമനിഷ്ഠം കൊണ്ടു സ്വഗൃഹപരിസരം മുതൽ ഭൂമിയൊട്ടുക്ക് അജ്ഞാതശക്തിയിൽ പെടുത്തി ഭരിക്കത്തക്കവണ്ണം നിപുണതയും അധികാരവും അവകാശവും സ്ത്രീക്കാണു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. പുരുഷന്റെ സാക്ഷിത്വസഹായത്തിൽ സ്ത്രീ സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രയായ ത്രൈലോക്യനായികയും ആണ്. അല്ലാതെ മൂഢമതികൾ പറകയും ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുംവണ്ണം "ന സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യമർഹതി "[4] എന്നു കല്പിച്ച് കൂട്ടിലിട്ട കിളിയെപ്പോലെ അവളെ അജ്ഞയും, അസ്വതന്ത്രയുമായ അടിമയായും, കേവലം പുത്രോൽപാദനത്തിനുള്ള ഒരു യന്ത്രമായും കരുതുകയും, പുരുഷൻ എന്തു തോന്ന്യാസവും കാണിക്കാമെന്നുള്ള ഗർവോടുകൂടി സകല കാര്യങ്ങളും ശരിയായി ഭരിക്കാൻ തനിക്കേ കെല്പുള്ളുവെന്നു ശഠിക്കയും ചെയ്യുന്നതു തെറ്റും, ന്യായത്തിനും ധർമ്മത്തിനും കാര്യത്തിനും ഏറ്റവും വിരുദ്ധവും ആകുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഇപ്പോൾ ഉദ്യോഗാദി രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്ന പുരുഷൻമാർ സ്ത്രീകൾക്കിടം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്ത് ഗൃഹത്തിൽചെന്ന് ശിശുക്കളെ പോറ്റിവളർത്തണമെന്നോ, ഗൃഹത്തിലിരുന്ന് അന്യാദൃശമായ സ്വയംഭരണശക്തി ലോകമൊട്ടുക്കു വ്യാപിപ്പിക്കേണ്ട സ്ത്രീകൾ ഗൃഹം വിട്ടു കെട്ടിഞെളിഞ്ഞ് രാജ്യകാര്യാദികൾ നടത്തുകയോ സഭകൂടി പ്രസംഗങ്ങൾ തട്ടിമൂളിക്കുകയോ ചെയ്യണമെന്നല്ല. അവരുടെ ഗൃഹം ഒരു ചെറിയ ലോകമായും , അതിലെ അംഗങ്ങളെ ഭൂതലവാസികളായും ഉപമിക്കാം. ആ ഗൃഹത്തിൽ തന്റെ കൃത്യം അറിഞ്ഞ് ധർമ്മിഷ്ഠയായി കാര്യഭരണം നടത്തി അവിടെയുള്ള സകല പരിപുഷ്ടിക്കും ക്ഷേമത്തിനും കാരണമായിത്തീരുന്ന നായികയാണ്, ലോകൈക ചക്രവർത്തിനി. അങ്ങനെ എല്ലാ

കാര്യവും ഇരുന്നിടത്തിരുന്നു നടത്തുവാൻ ശേഷിയും, അധികാരവും, അവകാശവും സ്ത്രീക്കുണ്ടായിരിക്കയാലും അതിനുവേണ്ട ഉപകരണങ്ങൾ സജ്ജമാക്കുന്നതിലേയ്ക്കു പുരുഷൻ കടപ്പെട്ടവനായിരിക്കയാലും, സ്ത്രീക്കു തന്റെ വിധിവിഹിതമായിരിക്കുന്നതു ഉത്തമധർമ്മം നടത്തുവാൻ വേഷമണിഞ്ഞു പുറപ്പെടുകയോ അതിനായി തനിക്കു സ്വതേ സ്ത്രീയാകനിമിത്തം പ്രകൃതി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതിലധികം കായക്ലേശവും മനക്ലേശവും അനുഭവിക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യം ഒട്ടും തന്നെ ഇല്ല.

ഉത്തരവാദിത്വം ഏറുംതോറും അധികാരവും ഏറും ഏന്നതു പരമാർത്ഥമാണ്. മനുഷ്യലോകത്ത് ഉത്തരവാദിത്വം പുരുഷനേക്കാൾ സ്ത്രീക്കാണുള്ളതെന്നതെക്കാലവും അഭേദ്യമായ ഒരു സിദ്ധാന്തപക്ഷം തന്നെ. കരുണാകണിയണുവും തീണ്ടാത്തവനും, സ്ത്രീകൾ, ഭാര്യ, ദൗഹൃദിനി, മാതാ എന്ന ഓരോ താവളങ്ങളിൽ സഹിച്ചുപോരുന്ന ബഹുവിധക്ലേശങ്ങളെപ്പറ്റി ശാന്തമായി അവലോകനം ചെയ്താൽ അവന്റെ ഉള്ളമുരുകി, ആ അത്ഭുതസൃഷ്ടിയുടെ പാദാരവിന്ദങ്ങളിൽ നമസ്കരിക്ക തന്നെ ചെയ്യും. സഹനശക്തിക്കും കരുതലിനും ലോകോത്തരമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ജീവലോകം ആകമാനം പരിശോധിച്ചാലും, സ്ത്രീനിന്ദകന്മാരും തന്മൂലം നിർഘൃണന്മാരും കൃതഘ്നന്മാരുമായ പുരുഷപുരീഷങ്ങൾ പോലും സ്ത്രീകൾ തന്നെയെന്നേ പറയൂ. വിചാരണബുദ്ധിയും, കൃതജ്ഞതയുമുള്ള പുരുഷൻ അല്പനേരം അവന്റെ മനം ഒന്നു നിർത്തി ആലോചിക്കട്ടെ. നോക്കുക, അവരുടെ ദുരന്തമായ ദുഃഖങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വബഹുലങ്ങളും, ആഹോ! മായാവിലാസം! ഈ വന്ദ്യഗാത്രികൾ ഇതെല്ലാം ആർക്കുവേണ്ടി എന്തിനായി അനുഭവിക്കുന്നു. പുരുഷന്റെ കൃതജ്ഞതയും ഒന്നും അവർ ആവശ്യപ്പെടുകയുമില്ല. അവ എത്ര നിസ്സാരങ്ങൾ! പത്തുമാസം വയറ്റിൽ കഷ്ടപ്പെട്ടു ഭേസി, ദുർവാര വേദനയനുഭവിച്ച്[5] പ്രസവിച്ചുണ്ടാകുന്ന പ്രജ എത്രതന്നെ വികൃതവും വിരൂപവുമായിരുന്നാലും അതിന്റെ അമ്മ അതിന്റെ മലമൂത്രാദികളിൽ സ്വയം ആറാടിത്താലോലിച്ച് തീറ്റികൊടുത്ത് വളർത്തിപ്പോരുന്നു. താൻ അംഗവികലനും രോഗിയും സകലകാര്യത്തിനും പരാശ്രയം തന്നെ ശരണമായിട്ടുള്ളവനും ആയിരുന്നി

ട്ടുകൂടിത്തന്നെ എത്രയെന്നില്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിപ്പോറ്റുന്ന തള്ളയെപ്പറ്റി നന്ദിയോടെ സ്മരിക്കുന്നതിനു പകരം, തന്നാലാവുന്ന ദ്രോഹവും ശല്യവും ചെയ്തുവരുന്ന പുത്രങ്കൽകൂടി സദാസമയവും യാതൊരു പ്രത്യുപകാരമോ, ആകാംക്ഷയോ കൂടാതെ അകളങ്കകരുണയോടെ അവൻ നന്നായി വരണേ സൗഖ്യമായിരിക്കണേ എന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിക്കുന്ന മാതാവിന്റെ മഹിമ മറ്റാർക്കുകിട്ടും? പിന്നെ, സ്വശരീരരക്ഷയ്ക്കു യാതൊന്നും കൊണ്ടുവരാതെയും അവനവന്റെ ബാല്യദശയിൽ സ്വേച്ഛയായി കൈകാലുകൾ കൂടി അനക്കുവാൻ വയ്യാതെയും നിലവിളിക്കുവാനല്ലാതെ മറ്റുയാതൊന്നിനും ത്രാണിയില്ലാതിരിക്കുന്ന അവസരം മുതൽ പ്രാണാന്തത്തോളം പുത്രക്ഷേമം അന്വേഷിച്ചു വർത്തിക്കുന്ന മാതൃസ്നേഹശക്തിക്കു തുല്യമായ ശക്തി ലോകത്തിൽ മറ്റുയാതൊന്നുമില്ല. മക്കളുണ്ടായാൽ പ്രായം വരുന്നതുവരേക്കു മാത്രമേ മാതൃശുശ്രൂഷ ആവശ്യമുള്ളൂ എന്നും, അതുവരേക്കുമാത്രമേ അതു നിലനില്ക്കുന്നുള്ളുവെന്നും, അത്രത്തോളം ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടത് അവരുടെ കടമയാണെന്നല്ലാതെ തങ്ങൾക്കു യാതൊരു ബാദ്ധ്യതയുമില്ലെന്നും ശഠിക്കുന്ന പരിഷ്കാരികളുണ്ട്. ഈ കൃതഘ്നന്മാരോട് അവരെ ഈ ലോകത്തിലേക്ക് ആർ വിളിച്ചിട്ടാണ് വന്നത് എന്നും ഇത്ര പരമ ദുഷ്ടന്മാരെയല്ല ക്ഷണിച്ചിരുന്നതെന്നും പറകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമില്ല. ബാല്യത്തിലുള്ള മാതൃശുശ്രൂഷ കഴിഞ്ഞിട്ടും പിന്നെയും മരണംവരെ മാതാവു തന്നെയാണ് സകല ശ്രേയസ്സിനും ഹേതുവെന്നുള്ളതും വാസ്തവമാണ്. കാലം കൊണ്ടും പ്രായപൂർത്തി കൊണ്ടും അവയവപൂർത്തികൊണ്ടും വികാരഭേദങ്ങൾകൊണ്ടും ബാല്യാൽപരം മാതാവിനു കുട്ടികളെ ശുശ്രൂഷിക്കാൻ തരമില്ലാതെ വരുമ്പോൾ മാതാവ് അവരെ വിവാഹാദിക്രിയകൾ ചെയ്ത് ഒരു സ്ത്രീയെ ഭരമേൽപ്പിക്കുന്നു എന്നിരിക്കിലും അവൻ സദാ സമയവും എന്തുചെയ്യുന്നോ അവനുസുഖം തന്നെയോ എന്നും മറ്റുമുള്ള ചിന്താവ്യാപാരങ്ങൾ മാതാവിന്റെ മനസ്സിൽ നിന്നു വിട്ടുപിരിയുന്നില്ല. അവരുടെ അനുഗ്രഹസൂചകവും അൻപുചൊരിയുന്നതുമായ ആ വിചാരം തന്നെയാണ് പിന്നിടു മക്കൾക്കു ശ്രേയസ്സിനു കാരണമായിത്തീരുന്നത്. "ഇച്ഛാമാത്രം പ്രഭോഃ സൃഷ്ടി" ഇച്ഛാ

മാത്രം കൊണ്ട് ഭഗവാൻ എല്ലാം സൃഷ്ടിക്കുന്നു- എന്നപോലെ അമ്മയുടെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ടുതന്നെ മക്കളും പ്രപഞ്ചത്തിൽ പുലരുന്നു. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ പുരുഷനെ ഒരു കാലത്തു ജനിപ്പിച്ച സാക്ഷാൽ അമ്മയും, പിന്നൊരു കാലത്തു തൽക്കാലം ഭാര്യയായിരുന്ന്, താൻ പുത്രീരൂപേണ ജനിക്കുവാൻ ഇടയാക്കുന്നതും ജീവാവസാനം താനൊരുമിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ അമ്മയും ആണ്, സകല കാര്യവും അന്വേഷിച്ച് നടത്തുന്നതെന്നു തെളിയും. ഇങ്ങനെ ലോകദൃഷ്ട്യാ നോക്കുമ്പോൾ, പുരുഷനേക്കാൾ ഉത്തരവാദിത്വവും തന്മൂല അധികാരവും സ്ത്രീക്കാണെന്നതിൽ രണ്ടുപക്ഷമില്ല എന്നുതന്നെ പറയാം. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ മാതാപിതാക്കളത്രേ സർവവും ഭരിക്കുന്നത് എന്നതിന് സംശയമില്ല-എന്നു പറയുമ്പോൾ ,സാമുദായികമായി സർവപ്രാധാന്യവും സ്ത്രീക്കാണ് എന്നു വരുന്നു. ശരിയായിട്ടുള്ളതും ഇതുതന്നെ.

കാര്യം ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും പുരുഷന്റെ അധികാരവലിപ്പവും ഗർവും കൊണ്ട് അയാളെ 'ഭർത്താ'വെന്നും[6] സ്ത്രീയെ അബല[7] എന്നുവച്ച് ഭാര്യ- ഭരിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യ- എന്നും വിളിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇതിൽ അനല്പമായ അനൗചിത്യം സ്ഫുരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞേ തീരൂ. സ്ത്രീ തനിക്കുള്ള യഥാർത്ഥമായ അധികാരബലത്തെപ്പറ്റി സ്വതസ്സിദ്ധമായ വിനയപ്രഭാവം കൊണ്ടും പുരുഷനെപ്പോലെ ഒച്ച പൊങ്ങിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചില്ല എന്നതാണ് പുരുഷന്റെ ഈ അർത്ഥമില്ലാത്ത മുഷ്കിനും ഈ നാമധേയത്തിനും ഇടയാക്കിയത്. പൗരാണികൻമാരും മറ്റഭിജ്ഞന്മാരും പ്രഥമസ്ഥാനം സ്ത്രീക്കാണ് കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്ത്രീയെ ഭർത്തി-രക്ഷതി ഭരിക്കുന്നവൾ-എന്നാണു പറയേണ്ടത്. മൂലപ്രകൃതിയുടെ സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരാദി ചേഷ്ടകൾക്ക് സാക്ഷിമാത്രമായും .ആയതുകളുടെ അനുഭവത്തിൽ യാതൊരു പങ്കുമില്ലാതെയും, നിർവികാരമായും ഇരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തിന്റെ അവസ്ഥ പോലെയത്രേ പുരുഷന്റെ സ്ഥിതിയും. അപ്പോൾ സ്ത്രീക്ക് അവളുടെ ഏതവസ്ഥയിലും ഭാര്യ[8] എന്നു നാമം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത് വെറും മൗഢ്യമൂലകമാണ് എന്നു തെളിയും. ഏന്തെന്നാൽ, അവൾക്ക് ഭാര്യാപദം ഗർഭധാരണം വരെയേ ശോഭിക്കുന്നുള്ളൂ. പിന്നീട് അവൾ ഭർത്താവിനെ പുത്രനായി ജനിപ്പിക്കുന്ന

ജനയിത്രി-ജായതന്നെയായി.[9] വാസ്തവത്തിൽ ഭർത്താവുതന്നെ പുത്രരൂപേണ ജനിക്കുകനിമിത്തം ഭാര്യയ്ക്കു ജായ, അമ്മ എന്നു പേർ അന്വർത്ഥമായിരിക്കുന്നു. നോക്കുക! ഇതു പുരുഷന്റെ വിക്രിയകൾക്കുള്ള ഒരുദാഹരണമായി കരുതാം. ഈപ്രകൃതം ഇവിടെ നില്ക്കട്ടെ.

ജനിപ്പിച്ച അമ്മയും പ്രകാരാന്തരേണയുള്ള അമ്മയും എന്നു രണ്ടുപേരുള്ളതിൽ സർവോൽകൃഷ്ടസ്ഥാനം, ജനിപ്പിച്ച അമ്മയ്ക്കുതന്നെയെന്നതു വാദമറ്റ സംഗതിയാണ്. എന്തെന്നാൽ, ഒരുവനെയും, അവന്റെ സഹോദരീസഹോദരൻമാരെയും ഒരമ്മയ്ക്കേ ജനിപ്പിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ. പ്രകാരാന്തരേണയുള്ള അമ്മ ഒന്നല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊന്നാകാം. ('ദേശദേശേ കളത്രാണി'[10] എന്നത് ഇവിടെ ശ്രദ്ധേയമാണ്.) അക്കാരണത്താലും അതുതന്നെ തന്റെ സാക്ഷാൽ അമ്മയുടെ ഇച്ഛാവിശേഷത്താൽ വന്നുഭവിക്കുന്ന ശരീരാന്തരമായിരിക്കയാലും[11] ബീജാവാപം മുതൽ ശരീരപാതം[12] വരെ ജനിപ്പിച്ച അമ്മയുടെ അനുഗ്രഹൈകാവലംബം മക്കൾക്ക് ഇഹത്തിലെ സ്ഥിതിക്ക് ഹേതുവായിരിക്കയാലും, ആ അമ്മയെ സാക്ഷാൽ ജഗദീശ്വരിയായ പരാശക്തിയായും ആ അമ്മയ്ക്കു സാന്നിദ്ധ്യസഹായം ചെയ്ത് സാക്ഷിയായിനിന്നു രക്ഷിക്കുന്ന പിതാവിനെ പരബ്രഹ്മമായും സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ നമ്മെ വയറ്റിനുള്ളിൽ ചുമന്നു പല സങ്കടങ്ങളും അനുഭവിച്ചു പെറ്റ് ഓമനിച്ചു വളർത്തി, നമ്മുടെ യോഗക്ഷേമങ്ങളിൽ[13] ജാഗരൂകയായി നമ്മെ നിത്യവും അനുഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ അമ്മയ്ക്ക് പുത്രരായ നാം എന്തു പ്രത്യുപകാരമാണ് ചെയ്യാൻ സാധിക്കുന്നത്? ഒന്നും സാധിക്കുകയില്ല. ഉള്ളലിവിനും ക്ഷമയ്ക്കും ഇരിപ്പിടമായ ആ മൂർത്തിവിശേഷത്തിനായ്ക്കൊണ്ടു് നിത്യവും നമസ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുകയേ നിർവ്വാഹമുള്ളൂ. ജനനിയുടെ ആകാംക്ഷകൊണ്ടും, കായക്ലേശങ്ങൾകൊണ്ടും മനഃക്ലേശംകൊണ്ടും പിതാവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടും ജനിച്ചുണ്ടായിവരുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കു് അവരവരുടെ നിലയ്ക്കും ശരീര നിർമ്മാണത്തിനും അനുസരിച്ചു കടമയുണ്ടു്. സകല ശരീരങ്ങൾക്കും പ്രഥമമായ കടപ്പാടു് ആ അത്ഭുതമൂർത്തിയായ അമ്മയുടെ നേർക്കാണെന്നുമാത്രം കരുതിക്കൊ

ള്ളണം. ''ജനനീ ജന്മഭൂമിശ്ച സ്വർഗ്ഗാദപി ഗരീയസീ''-[14] എന്ന പ്രമാണം ഇവിടെ സ്മരണീയം തന്നെ. ഈ കടമ തീർക്കുന്നതിന് സദാ പ്രയത്നിക്കുന്ന അത്യുത്തമ പുത്രനുംകൂടി സാധിക്കുന്നതല്ല. സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടു് നമ്മുടെ അമ്മയെ സഹായിക്കുന്ന അച്ഛന്റെ നേർക്കാണു് രണ്ടാമത്തെ കടമ. തന്റെ അമ്മയുടെ അധിവാസത്തിനും രക്ഷയ്ക്കും തന്നെ പ്രസവിക്കുന്നതിനും ഇടം അനുവദിച്ചുതന്ന തന്റെ ഗൃഹമത്രേ മൂന്നാമതായി പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതു്. അമ്മ ജഗദംബയും, അച്ഛൻ[15] ജഗൽ പിതാവും എന്നു സങ്കല്പിച്ചപ്പോൾ നമ്മുടെ ഗൃഹം പവിത്രമായ ഒരു ക്ഷേത്രമായിത്തീരുന്നു.

ഈ കടമകളെ അല്പംകൂടി വികസിപ്പിച്ചു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സ്ത്രീയ്ക്കു് താൻ സ്ത്രീയാകമൂലവും തന്നിമിത്തം സകല കാര്യഭരണാന്വേഷണങ്ങൾക്കും അധികാരമുണ്ടാകയാലും തനിക്കും തന്റെ മാതാവിനെപോലെ കായികവും മാനസികവുമായ നിരവധി കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കാൻ ഉണ്ടാകയാലും സ്ത്രീധർമ്മം അനുസരിച്ചു് പ്രജാവർദ്ധനയും, ഗൃഹസമ്പൽ ഭരണവും, സാമുദായികചക്രപ്രവർത്തനവും ചെയ്യുന്നതുതന്നെ അവളുടെ കടമ. ഇതു നിവർത്തിക്കാതിരുന്നാലത്തെ ദോഷം സാമാന്യമല്ല. പ്രകൃതി പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്നാൽ പ്രപഞ്ചമില്ല, പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടി ചെയ്ത ഉടനെ പ്രകൃതി വിരമിച്ചാൽ പ്രപഞ്ചനാശവും സൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശവിഫലതയും സംഭവിക്കും. അതുപോലെ സ്ത്രീകൾ സ്വധർമ്മങ്ങളനുഷ്ഠിക്കാതിരിക്കുകയോ വിരുദ്ധ ധർമ്മങ്ങളാചരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ കാര്യവൈഷമ്യവും കലഹങ്ങളും സമുദായ ക്ഷയവും ഘോരാനുഭവങ്ങളും സംഭവിക്കും. ''പെണ്ണിറങ്ങിയാൽ ബ്രഹ്മനും തടുക്കില്ല'' എന്ന പഴമൊഴി കൊണ്ടുതന്നെ അവരുടെ പ്രതാപം ദ്യോതിക്കുന്നു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അബലനായ പുരുഷനു് അവൻ എത്രമാത്രം നല്ലവനായിരുന്നാലും ലൗകികമായ സഹായങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ നല്ല കഴിവുള്ളവനായിരുന്നാലും അവന്റെ അമ്മയുടെ നേർക്കുള്ള കടമ, മാതാവു് അവനു വേണ്ടി അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ക്ലേശങ്ങളോടു് തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ, എത്രമാത്രം തുച്ഛമായിരിക്കുമെന്നു് പറയേണ്ടതില്ല. അതിനാൽ ആ ജഗദംബയ്ക്കു തുല്യമായ അമ്മയോടു് കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിക്കണ

ത്തവരെ പരിരക്ഷിക്ക; അവരുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കു് മനഃശരീരങ്ങ ളാൽ പ്രതികൂലിക്കാതിരിക്ക; അവരെ ആരാധിക്ക; ആ ദേവീസ്വരൂ പത്തിൽ കാണുന്ന അന്യസ്ത്രീകളെ വണങ്ങുക; മുതലായവ ചെയ്യണം. തന്റെ ശരീര രക്ഷയ്ക്കു് അന്യർ ഒരു ക്ഷേത്രവും[16] വിഭ വസാമഗ്രികളും തയ്യാറാക്കിയപോലെ തക്കതായ കരുതലുകൾ തന്റെ ശേഷം ഉത്ഭവിക്കുന്നവർക്കുംവേണ്ടി ചെയ്തുവയ്ക്ക എന്ന താണു് ഗൃഹസംബന്ധമായ കടമ. അല്ലാതെ യഥാർത്ഥത്തിൽ തനി ക്കു് യാതൊരു അവകാശവും ഇല്ലാത്തിടത്തും തന്നെ ക്ഷണിച്ചുവ രുത്താതെ സ്വയമേ വലിഞ്ഞുകേറിയും വന്നുതിന്നുമുടിച്ചു നാശം ചെയ്ക എന്നതു് അധർമ്മവും മഹാപാതകവുമാണു്. ഉത്തമനായ പുരുഷൻ തെണ്ടിയിട്ടെങ്കിലും തന്റെ കടമ തീർക്കും. എല്ലാറ്റിനും ശേഷം സംസാരപ്രവർത്തനത്തിനും, സമുദായ നിലനിൽപിനും വേണ്ടി പ്രകൃതിചോദിതനായി മാതാവിന്റെ ഇച്ഛ നിമിത്തം കളത്ര വാനായി ഭവിക്കും. തന്റെ ശരീരമെടുത്തു് പുത്രന്മാർ ജനിക്കു മ്പോൾ, ആ ഓരോ ശരീരത്തിനും രക്ഷയ്ക്കാവശ്യമുള്ള ആഹാര ക്ഷേത്രവസ്ത്രാദികളും വെവ്വേറെ സംഭരിച്ചുകൊടുക്കണം. ഇതിനു വിപരീതം പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ, ഈ ഒടുവിൽപറഞ്ഞ കടമ തീർക്കുന്നതിനുപകരം മായാപ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള കഷ്ടാരിഷ്ട ങ്ങൾക്കു്[17] അധികം വളം ചേർക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ സകലകാര്യവും അതിന്റെ അവസ്ഥാനുസാരം ചെയ്തുതീർക്കണ മെങ്കിൽ ഒന്നുംതന്നെ തന്റെ അനുഭവത്തിനുള്ളതല്ലെന്നും തനിക്കു യാതൊന്നിലും അവകാശവും അധികാരവും ഇല്ലെന്നും ഉള്ള ബോധം നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ സ്വേച്ഛാപ്രഭു ത്വവും സ്വാർത്ഥതയും സ്ഥലംപിടിച്ച്് അവനും മറ്റുള്ളവർക്കുമു ള്ളതു് ആർക്കുമില്ലാതെ കുട്ടിച്ചോറാക്കിക്കളയുവാൻ ഇടവരി കയും ചെയ്യും. തന്റെ കടമകൾ യഥാർഹം നിർവ്വഹിക്കുന്നവ നത്രെ യഥാർത്ഥ പുരുഷൻ.

ലോകം രമ്യമായി പോകണമെങ്കിൽ ഐകമത്യം ഉണ്ടായി രിക്കണം; അതാണു് സകലതിന്റേയും കാതൽ. ബ്രഹ്മപ്രകൃതിക ളുടെ ഐകമത്യംകൊണ്ടു് സകല സൃഷ്ടിസ്ഥിതികളും നട ക്കുന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെയാണു് സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ ഐകമ ത്യംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന പരിപുഷ്ടിയും, ഭിന്നതകൊണ്ടുവരുന്ന

നാശവും. ഇതിനാലാണീ സമുദായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പുരുഷനെ ബ്രഹ്മമായും സ്ത്രീയെ പ്രകൃതിയായും കല്പിച്ചതു്. ഇരുവരും അവരവർക്കുള്ള കൃത്യങ്ങൾ ഐകമത്യത്തോടു നടത്തുമ്പോൾ ശ്രേയസ്സു് ക്ഷണിക്കാതെതന്നെ കുടിയേറിക്കൊള്ളും. എന്നാൽ ഇപ്പോഴാകട്ടെ, ആളുകൾ പെരുത്തു് ഐകമത്യബുദ്ധി ക്ഷയിച്ചു. അവനവന്റെ കൃത്യങ്ങൾ ഇന്നതെന്നുള്ള യഥാർത്ഥനിശ്ചയമില്ലാതായി. കൈമിടുക്കും, പരാക്രമവും മാത്രം പ്രബലപ്പെട്ടു. ഐകമത്യവും ധർമ്മനിഷ്ഠയും ഈ ലോകംവെടിഞ്ഞു. അതിനോടെ ദാരിദ്ര്യം കുശാലായിക്കയറി ലോകസാമ്രാജ്യം കലശലായി ഭരിക്കാനും തുടങ്ങി. ഉപജീവനഭാരം പരഹിംസകൊണ്ടും പരോപദ്രവം കൊണ്ടും ലഘുപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെ സകലവിധ പീഡനങ്ങൾക്കും – വിപ്ലവങ്ങൾ, കലാപങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കും – നിദാനം അനൈകമത്യം ആണു്.

ഇപ്രകാരം ലോകത്തു നാശഹേതുക്കളായ വിപ്ലവങ്ങളും കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നതു് ഐകമത്യം ഇല്ലാത്തതിനാലും സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വിരുദ്ധധർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടുമാണെന്നു തെളിഞ്ഞു. അപ്രധാനമല്ലാത്ത വേറൊരു കാരണം സർവ്വജ്ഞന്മാരെന്നും നിരീക്ഷണപടുക്കളെന്നും അഹങ്കരിക്കുന്ന വിദ്വാന്മാരുടെ അസുന്ദരങ്ങളായ ചില അഭിപ്രായങ്ങളും, അവയെ പ്രായോഗികമാക്കാൻ ചെയ്യുന്ന പരിശ്രമങ്ങളുമാണു്. ലോകത്തുള്ള ഭിന്നിപ്പിനെയും കലഹങ്ങളേയും നിവൃത്തിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു ഐകമത്യം വേണമെന്നു് ഈ മനുഷ്യന്മാർ കണ്ടു എങ്കിലും, അതിലേയ്ക്കു് അവർ ഉന്നയിക്കുന്ന ഉപദേശങ്ങൾ വിപുലങ്ങളെന്നു് വ്യവഹരിക്കാമെന്നുവരികിലും, പ്രയോഗക്ഷമങ്ങളല്ലായ്കയാൽ ക്ഷുദ്രബുദ്ധിജങ്ങളും[18] ആയിരിക്കുന്നു. ഐകമത്യം ഉണ്ടാകേണ്ടതും ഉണ്ടാവുന്നതും വേഷപ്പകർച്ചകളാലോ, ആഹാരവിഹാരാദികളാലോ, സമാജപ്രസംഗങ്ങളാലോ അല്ല എന്നതു നിശ്ചയം തന്നെ. മേൽ പറഞ്ഞ സംഗതികൾ ഐകമത്യത്തിനു കാരണങ്ങളായാൽ അവയുള്ളിടത്തൊക്കെ ഐകമത്യമല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഉണ്ടായിക്കൂടാത്തതും, അവയില്ലാത്തിടത്തു് ഐകമത്യം വന്നുകൂടാത്തതുമാണു്. ഈ സംഗതികളിൽ നമ്മുടെ അനുഭവം നേരെ വിപരീതമായി കാണുന്നു. അപ്പോൾ ഇവ ഐകമത്യ

ത്തിനു വഴിയായിത്തീരുമെന്നു പറയുന്നതു് ശുദ്ധമേ കമ്പം തന്നെ. അവനവന്റെ വീട്ടിൽ ഉണ്ടും സ്വജനങ്ങളിൽ വിവാഹം ചെയ്തും സകലത്തോടും കാരുണ്യത്തോടും കൂടി സമബുദ്ധിയിൽ പെരുമാറി സ്വധർമ്മംനടത്തിയും കൊണ്ടിരുന്നാൽ ഐകമത്യം ഉണ്ടാകുന്നതിനു യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. അവിടെ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. മുൻ പറഞ്ഞ ഓരോ കാരണങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചു്, ഐകമത്യത്തിനും സമുദായവൃദ്ധിക്കും പ്രവർത്തിക്കുന്നവരുടെ തന്നെ വാസ്തവാവസ്ഥ എന്തെന്നു നോക്കാം. സ്വന്തകുടുംബത്തിൽ അവനവന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെത്തന്നെ ശാസിച്ചു് ഭരിച്ചു് അവിടെ ഐകമത്യം നിലനിർത്താൻ സാധിക്കാത്ത 'മദാമ്മ'മാരാണു്, രാജ്യത്തുള്ള സകലവിധ സ്ത്രീകൾക്കും ഐകമത്യം പഠിപ്പിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതു്. ജനിച്ചപ്പോൾ അഹർവൃത്തിക്കു്[19] ചില്ലിക്കാശുപോലും കൊണ്ടുവരാതെ മാതാപിതാക്കളെ അലട്ടി, അവരുടെ പ്രയത്നത്താലും കാരണവന്മാർ സദ്ബുദ്ധി വിചാരിച്ചും വല്ലതും സമ്പാദിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു തിന്നുമുടിച്ചു് തറവാടു് വിറ്റോ പണയമെഴുതിയോ വിദ്യാഭ്യാസവും മറ്റും ചെയ്തു് താൻ ഏതെങ്കിലും നിലയിലെത്തിയാൽ, തന്റെ കടമ വീട്ടുവാൻ പ്രാപ്തനാണെന്നു വരികിൽകൂടി, ആയതിനു മനസ്സില്ലാതെ, പിന്നെ വല്ലതുംകൂടി തനിക്കു് അവിടെനിന്നുകിട്ടുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടോ, തനിക്കുള്ള ഭാഗമെവിടെ എന്നും മറ്റും അന്വേഷിച്ചു് സ്വക്ഷേത്രത്തിൽതന്നെ ഛിദ്രം വരുത്തുവാൻ ആണിയായിത്തീരുന്ന പുരുഷനാണു്, പിന്നെ നാട്ടുകാരുടെ ഐകമത്യത്തിനും, അഭ്യുന്നതിക്കും പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ. ഇങ്ങനെയുള്ളവർ ഐകമത്യമുണ്ടാക്കാൻ പുറപ്പെട്ടാൽ, വിപരീതഫലമല്ലാതെ മറ്റെന്തുഭവിക്കും? പോരെങ്കിൽ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഐകമത്യത്തോടുകൂടി ഏകയോഗക്ഷേമമായി കഴിയാനും അവരിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന സന്താനപരമ്പരയ്ക്കു് അനുഭവിക്കുന്നതിനും ഉപകരിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മാതാപിതാക്കളോ കാരണവന്മാരോ അവരുടെ ശക്തിക്കുതക്കവണ്ണം അല്പം വല്ലതും സമ്പാദിച്ചുവയ്ക്കുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ആ കൂട്ടുസ്വത്തിൽനിന്നും, എനിക്കു്, എനിക്കു് എന്നുപറഞ്ഞു് പങ്കുവയ്ക്കുന്നതുതന്നെ ഐകമത്യത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലേ? അത്യന്തസംയോഗവും ഐകമത്യവും വേണ്ടിടത്തുതന്നെ ഇപ്രകാരം ഭിന്നമതി സംഭവി

ച്ചാൽ പിന്നെ. ലോകത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തു ഐകമത്യം [illegible] നിൽക്കുന്നതല്ല. അതിലും വിശേഷിച്ച് ആദ്യമായി പറഞ്ഞതു പോലെ തന്റെ യഥാർത്ഥ ധർമ്മമാലോചിച്ചാൽ അങ്ങോട്ടുണ്ടാക്കി കൊടുക്കയല്ലാതെ ഇങ്ങോട്ടൊരു ചില്ലിപോലും ഒരുകണ്ടം[20] തുണി പോലും സ്വാനുഭവത്തിനെടുക്കുവാൻ അർഹതയും അധികാരവു മില്ലാതെ കേവലഭൃത്യനെപ്പോലെ വർത്തിക്കേണ്ട പുരുഷനു. സർവ്വസ്വാതന്ത്ര്യവും യജമാനത്വവും നടിച്ച് തന്നിഷ്ടം നിമിത്തം എല്ലാം തനിക്കുവേണം എന്നത്യാർത്തിപിടിച്ച് സർവ്വസ്വവും വിഴുങ്ങാൻതുടങ്ങിയാലത്തെ കഥ പറയണോ? അവനെ മാതൃദ്രോഹിയെന്നോ, പിതൃദ്രോഹിയെന്നോ, ഗുരുദ്രോഹിയെന്നോ പറഞ്ഞാൽപ്പോരാ. മാതാപിതാക്കൾ സാക്ഷാൽ ശിവശക്തികളാകയാലും, അവരുടെ ഐകമത്യത്താൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും, ഏകമതിയായുള്ള ഇച്ഛയിൽ എന്നും ഒന്നായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കണമെന്ന് അവർ കരുതിവച്ചിട്ടുള്ളതുമായ സ്വത്ത്, സ്വധർമ്മത്യാഗംകൊണ്ട് മാത്രമല്ല, അധർമ്മപ്രവൃത്തികൊണ്ടുകൂടി ധ്വംസിക്കുന്നവനാകകൊണ്ടും അവനെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ബ്രഹ്മഘ്നാതി(ആത്മരാക്ഷസനായി) യായിത്തന്നെ കരുതണം. അതുകൊണ്ട് നാം വിഹിതങ്ങളായ പദ്ധതികൾ ആസ്പദമാക്കി ഐകമത്യം സമ്പാദിച്ചാൽ ഭിന്നിപ്പുകളെല്ലാം ദൂരേ നീങ്ങും. ഈ ദിവ്യൗഷധം ഇപ്പോഴത്തെ പരിഷ്ക്കാരം പ്രസവിച്ചുണ്ടാക്കിയതൊന്നുമല്ല. ഈ തത്ത്വം അനാദിയായിട്ടുള്ളതുതന്നെ. എന്നാൽ നവപരിഷ്കാരം മൂലം സ്വമഹിമഭ്രംശംവന്നു കണ്ണുമയങ്ങിയിരിക്കുന്നവർക്ക് ഈ തത്ത്വമുള്ള കഥകാണ്മാൻ കഴിയുന്നില്ല. ഭിന്നമതിമൂലം കലാപം മുഴുത്ത്, ഘോരസംഹാരം സൂചിപ്പിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ബുദ്ധിമാന്മാരും ദീനദയാലുക്കളും ലോകമെന്നും ശ്രേയസ്സാണ്ടിരിക്കട്ടെ എന്നുള്ളവരുമായ മഹാനുഭാവന്മാർ കാലാനുരൂപമായ സദുപദേശങ്ങൾ ചെയ്ത് ധർമ്മഭ്രംശം വന്നിരിക്കുന്നവരെ നേരായ മാർഗ്ഗം കാണിച്ചു നടത്തുവാൻ പണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയുള്ള ഓരോ അനുഭവ വിശിഷ്ഠന്മാരുടെ ഉപദേശങ്ങളാണിപ്പോൾ നാനാമതങ്ങളായും, ഓരോന്നിൽത്തന്നെ ഉപമതങ്ങളായും തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ഇപ്രകൃതാനുപ്രകൃതം ഇവിടെ നിർത്താം.

ഇപ്പോഴത്തെ മതിമന്നന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും പ്രവൃത്തി

കളും ഐകമത്യത്തിനു കണ്ഠപാശമായി ചമഞ്ഞിരിക്കുന്നു വെന്ന് നാം പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് ലോകരഞ്ജന യ്ക്കായി നാം ഇപ്രകാരം പ്രയത്നിക്കണം. പ്രകൃത്യാ അവര വർക്കു വച്ചിട്ടുള്ള ധർമ്മമനുസരിച്ച് സ്വസ്വകാര്യങ്ങളിൽ യാതൊരു നീക്കുപോക്കും വരാതെ താനാണു് സകലവും നടത്തേണ്ടതെ ന്നുള്ള ബുദ്ധിയോടുകൂടി സ്ത്രീയും തനിക്കിതിൽ യാതൊന്നുമില്ല, സർവ്വവും സ്ത്രീക്കും അവളുടെ സന്താനങ്ങൾക്കുമാണു്; തന്റെ ശ്രമം അവർ സുഖമായിരിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു മാത്രമാകുന്നു; അവ രുടെ ക്ഷേമംതന്നെ തന്റെയും ക്ഷേമം എന്നുള്ള മഹാമനസ്കത യോടുകൂടി പുരുഷനും, അന്യോന്യാശ്രയമായി ഏകമതിയോടെ പ്രവർത്തിച്ചും കൊണ്ടാൽ യാതൊരു പ്രയത്നവും കൂടാതെ ഐക മത്യവും ശ്രേയസ്സും സ്വയമേ വന്നുചേരും. അപ്രകാരം ഭവിച്ചാൽ ശരീരം എടുക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനവും ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാ യിത്തീരും.

സ്ത്രീകളുടെ കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയെന്നു യഥാർത്ഥമായറിഞ്ഞു് അവയെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പരത്തി തങ്ങൾതന്നെയാണു് സാക്ഷാൽ രക്ഷാധികാരികളെന്നു ലോകസ മക്ഷം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി, അവരുടെ സ്ഥാനം സർവ്വ സമ്മാന്യമാ യിത്തീർക്കുക[21] എന്നുള്ളതാണു് സ്ത്രീസമാജങ്ങളുടെ മുഖ്യ ഉദ്ദേ ശമായിരിക്കേണ്ടതും. അല്ലാതെ, സാധാരണ കണ്ടുവരാറുള്ളതു പോലെ നാടകമാടുന്നതിനോ അനർഹങ്ങളായ പ്രക്ഷോഭങ്ങളിൽ പങ്കുപറ്റുന്നതിനോ ആയിരിക്കരുതു്. നാമൊന്നിനു പുറപ്പെടു മ്പോൾ അതിന്റെ പ്രയോജനോദ്ദേശങ്ങൾ മുൻകൂട്ടി കരുതേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. ധർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങൾമൂലം ഹിതമായുള്ള ഫലം ഉണ്ടാകുമെന്നു സൂക്ഷ്മമുള്ളപ്പോൾമാത്രം അതിനുദ്യമിക്കേ ണ്ടതും, അഹിതമോ അനർത്ഥമോ ആണു് ഫലമെന്നുവരികിൽ ഉടനെ അതുപരിത്യജിക്കേണ്ടതുമാകുന്നു. അതാണു് വിവേകിക ളുടെ ലക്ഷണം..... ആരംഭശൂരകളാകാതെ ഉദ്ദിഷ്ടം സാധിക്കുന്നതു വരെ സർവ്വഥാ യഥാശക്തി എല്ലാവരും ഐകമത്യത്തോടുകൂടി പ്രയത്നിക്കേണം. തുടക്കത്തിൽ അനിഷ്ടങ്ങളോ നിരൂപിക്കാ ത്തതോ ആയ മുടക്കങ്ങൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നാലും അതൊന്നും വകവയ്ക്കാതെ സ്വധർമ്മമെന്നു കരുതി തെല്ലും പിന്മാറാതെ

യത്നിക്കണം. എഴുന്നേറ്റു നടക്കാൻ അംഗങ്ങൾക്കു് ശേഷിവ സ്ക്കുംമുമ്പ്, കുട്ടികൾ ചാടുപിടിച്ചു നടക്കാൻ പണിപ്പെടുന്നതി ലന്നപോലെ, ആദ്യശ്രമങ്ങൾ ലഘുവും സാവധാനവും ആയിരി ക്കയേ ഉള്ളൂ. ആയതിനാൽ നിരാശപ്പെടാതെ പ്രയത്നിച്ചുകൊണ്ടി രുന്നാൽ കാലക്രമേണ സകല ഉദ്ദേശങ്ങളും പ്രബലമായി ഫല പ്പെടും. അനാവശ്യമെന്നോ നിരർത്ഥകമെന്നോ, അനർത്ഥക മെന്നോ തോന്നുന്ന യാതൊന്നിലും പരിശ്രമിക്കയുമരുതു്. എല്ലാ റ്റിലും മുഖ്യമായി വേണ്ടതു് ജീവകാരുണ്യവും സകലരിലും ശുഭ ഭാവനയുമാണു്. ഇവയുണ്ടായാൽ ഇടപെടുവാൻ ഇടയാവുന്ന വർക്കുകൂടി നല്ലതുവരുവാൻ മാർഗ്ഗമായിത്തീരും. അതുകൊണ്ടു് ഓരോരുത്തരും വെവ്വേറെ അല്ലെന്നും എല്ലാവരുംകൂടി സമഷ്ടി മൂലപ്രകൃതി ശക്തിയാണെന്നും കേവലം അബലകളല്ല, പ്രബല കൾ തന്നെയാണെന്നും ഉള്ള ബോധത്തോടുകൂടി ധർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ച് സർവ്വോൽകൃഷ്ടസ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു്, ആ പരാശക്തിയുടെ ഓരോ വ്യഷ്ടി രൂപം മാത്രമായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീകളെ എല്ലാം ആ ലോകമാതാവായ സമഷ്ടി പരാശക്തി തന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുമാറാകട്ടെ.

കുറിപ്പുകൾ

1. മൂലപ്രകൃതിയെയും ബ്രഹ്മത്തെയുംകുറിച്ച് 'അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി' കുറിപ്പ് 6-ൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു നോക്കുക.

2. കൂടുതൽ വിവരത്തിനു 'നിജാനന്ദവിലാസം' സദനുഭവനിരൂപണപ്രക രണം നോക്കുക.

3. പ്രജാവർദ്ധന= സന്തതിവർദ്ധന.

4. മനുസ്മൃതി (9,3)യിലെ വാക്യമാണിതു്. സ്ത്രീക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം പാടില്ല എന്നർത്ഥം.

5. ദുർവാരം= തടുക്കാനാവാത്തതു്.

6. ഭർത്താവ് = ഭരിക്കുന്നവൻ

7. അബല= ബലമില്ലാത്തവൾ.

8. ഭാര്യ= ഭരിക്കപ്പെടേണ്ടവൾ.

9. ജായ= യാതൊരുവളിൽ ജനിക്കുന്നുവോ (ഭർത്താവുപുത്രനായി) അവൾ.

10. ദേശേ ദേശേ കളത്രാണി= നാടുതോറും ഭാര്യമാർ.

11. ശരീരാന്തരം= മറ്റു ശരീരം.

12. ശരീരപാതം= മരണം.

13. കിട്ടാത്തതു കിട്ടുന്നതു യോഗവും കിട്ടിയതു പരിരക്ഷിക്കുന്നതു ക്ഷേമവും.

14. അമ്മയും ജന്മനാടും സ്വർഗത്തെക്കാൾ മഹത്തരങ്ങളാണ് എന്നർഥം.

15. ജഗദംബ= ലോകത്തിന്റെ അമ്മ.

16. ക്ഷേത്രം= വാസസ്ഥാനം.

17. അരിഷ്ടം= പ്രയാസം

18. ക്ഷുദ്രബുദ്ധിജങ്ങൾ= അല്പബുദ്ധിയിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നവ.

19. അഹർവൃത്തിക്ക്= നിത്യച്ചെലവിന്

20. കണ്ടം= കഷണം.

21. സർവസമ്മാന്യം= എല്ലാവരാലും പ്രശംസിക്കപ്പെടുന്നത്.

IX

ദേവീമാനസപൂജാ സ്തോത്രം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

1

ഉഷസി മാഗധമംഗളഗായനൈർ –

ഝടിതി ജാഗൃഹി, ജാഗൃഹി, ജാഗൃഹി

അതികൃപാർദ്രകടാക്ഷനിരീക്ഷണൈർ –

ജഗദിദംജഗദംബ![2] സുഖീകുരു.

വിഭക്തി – ഉഷസി – സ – ന – സ – ഏ . മാഗ മംഗള ഗായനൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . ഝടിതി – അവ്യ . ജാഗൃഹി – ലോട്ട് – പര – മദ്ധ്യ – പു – ഏ അതികൃപാർദ്രകടാക്ഷനി രീക്ഷണൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . ജഗത് – ത – ന – ദ്വി – ഏ . ഇദം – മ – ന – ദ്വി – ഏ . ജഗദംബ – ആ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . സുഖീകുരു – ലോട്ട് – പര – മദ്ധ്യ – പു – ഏ.

അന്വയം – ഹേ ജഗദംബ! ത്വം ഉഷസി മാഗധമംഗള ഗായനൈഃ ഝടിതി ജാഗൃഹി ജാഗൃഹി ജാഗൃഹി. അതികൃപാർദ്ര കടാക്ഷനിരീക്ഷണൈഃ ഇദം ജഗത് സുഖീകുരു.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ജഗദംബ! ഭവതി ഉഷസ്സിൽ മാഗധമംഗളഗായനങ്ങളാൽ വേഗത്തിൽ ഉണർപെട്ടാലും, ഉണർപെട്ടാലും. അതികൃപാർദ്രകടാക്ഷനിരീക്ഷണങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഈ ജഗത്തിനെ സുഖീകരിച്ചാലും.

പരിഭാഷ ജഗദംബ = ലോകമാതാവ് . ഉഷസ്സ് = പ്രാതഃ കാലം. മാഗധമംഗളഗായനങ്ങൾ = മാഗധന്മാരുടെ മംഗളഗായന ങ്ങൾ . മാഗധന്മാർ = പള്ളിയുണർത്തുന്ന സ്തുതിപാഠകന്മാർ. മംഗളഗായനങ്ങൾ = മംഗളമായിട്ടുള്ള ഗായനങ്ങൾ. ഗായനങ്ങൾ = പാട്ടുകൾ. അതികൃപാർദ്രകടാക്ഷനിരീക്ഷണങ്ങൾ = അതികൃപ ഹേതുവായിട്ടു ആർദ്രങ്ങളായിരിക്കുന്ന കടാക്ഷംകൊണ്ടുള്ള നിരീ ക്ഷണങ്ങൾ അതികൃപ = അതിരറ്റ കരുണ. ആർദ്രങ്ങൾ =

നനഞ്ഞവ . കടാക്ഷം = കടക്കണ്ണ് . നിരീക്ഷണങ്ങൾ = നോട്ട ങ്ങൾ. ജഗത് = ലോകം - സുഖീകരിക്ക = സുഖമാക്കിച്ചെയ്ക.

ഭാവം - അല്ലയോ ലോകമാതാവേ ! ഭവതി വെളുപ്പാൻകാലത്തിൽ പള്ളിയുണർത്തുന്ന ഗായകന്മാരുടെ മംഗളങ്ങളായ ഗാനങ്ങളാൽ ഉണർന്നാലും. ഏറ്റവും കരുണയാൽ അലിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭവതിയുടെ കടക്കൺനോട്ടങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഈ ലോകത്തെ സുഖിപ്പിച്ചാലും.[3]

2

കനകമയവിതർദിശോഭമാനം
ദിശിദിശി പൂർണ്ണസുവർണ്ണകുംഭയുക്തം;
മണിമയമണ്ഡപമദ്ധ്യമേഹിമാത -
സ്ത്വയി കൃപയാശു സമർച്ചനം ഗ്രഹീതും

വിഭക്തി - കനകമയവിതർദിശോഭമാനം - അ - ന - ദ്വി ഏ ദിശി - ശസ്ത്രീ - സ - ഏ പൂർണ്ണസുവർണ്ണകുംഭ ക്തം - അ - ന - ദ്വി - ഏ മണിമയമണ്ഡപമദ്ധ്യം - അ ന - ദ്വി - ഏ . ഏഹി - ലോട്ട് - പ - മ - പു - ഏ . മാതഃ - ഋ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ ത്വയി - യുഷ്മ - സ - ഏ. കൃപയാ - ആ - സ്ത്രീ - തൃ - ഏ ആശു - അവ്യ സമർച്ചനം - അ - ന - ദ്വി - ഏ - ഗ്രഹീതും - തുമു - അവ്യ.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ! ത്വയി സമർച്ചനം കൃപയാ ഗ്രഹീതും ദിശിദിശി കനകമയവിതർദിശോഭമാനം പൂർണ്ണ സുവർണ്ണകുംഭയുക്തം മണിമയമണ്ഡപമദ്ധ്യം ഏഹി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ മാതാവേ! ഭവതിവിഷയമായ എന്റെ സമർച്ചനത്തെ കരുണയോടുകൂടി ഗ്രഹിപ്പാനായിക്കൊണ്ട് ദിക്കുതോറും കനകമയവിതർദിശോഭമാനമായി പൂർണ്ണസുവർണ്ണ കുംഭയുക്തമായിരിക്കുന്ന മണിമയമണ്ഡപമദ്ധ്യത്തെ പ്രവേശിച്ചാലും.

പരിഭാഷ - സമർച്ചനം = പൂജ . ഗ്രഹിക്ക = സ്വീകരിക്ക. കനകമയവിതർദ്ദിശോഭമാനം = കനകമയ വിതർദിയാൽ ശോഭിച്ചിയങ്ങുന്നത്. കനകമയവിതർദി = കനകമയങ്ങളായിരിക്കുന്ന

വിതർദി. കനകമയം = സ്വർണ്ണമയം . വിതർദി . വേദി (ഇരിക്കാൻ സുഖമാംവണ്ണം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള തറ) പൂർണ്ണസുവർണ്ണകുംഭ യുക്തം= പൂർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്ന സുവർണ്ണകുംഭങ്ങളോടുകൂടി യത്. പൂർണ്ണങ്ങൾ = നിറഞ്ഞവ. സുവർണ്ണകുംഭങ്ങൾ = സ്വർണ്ണ ക്കുടങ്ങൾ. മണിമയമണ്ഡപമദ്ധ്യം = മണിമയമണ്ഡപത്തിന്റെ മദ്ധ്യം. മണിമയമണ്ഡപം = രത്നങ്ങളാൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള മണ്ഡപം.

ഭാവം – അല്ലയോ അംബേ! ഭവതിക്കു ഞാൻ ചെയ്യുന്ന പൂജയെ കരുണയോടുകൂടി സ്വീകരിക്കാനായിട്ട് നിന്തിരുവടി, സ്വർണ്ണത്തറകൊണ്ട് ശോഭിച്ചിരിക്കുന്നതും എല്ലാ ദിക്കിലും നിറച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്ന പൊൻകുടങ്ങളോടുകൂടിയതും രത്നനിർമ്മിതവു മായ മണ്ഡപത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാലും

3

കനകമയവിതർദിസ്ഥാപിതേ തൂലികാഢ്യേ
കനകകുസുമകീർണ്ണേ, കോടിബാലാർക്കവർണ്ണേ
ഭഗവതി!രമണീയേ രത്നസിംഹാസനേ സ്മിൻ
ഉപവിശ പദയുഗ്മം ഹേമപീഠേ നിധായ.

വിഭക്തി – കനകമയവിതർദിസ്ഥാപിതേ – അ – ന – സ – ഏ . തൂലികാഢ്യേ – അ – ന – സ – ഏ . കനകകുസുമ കീർണ്ണേ – അ – ന – സ – ഏ . കോടിബാലാർക്കവർണ്ണേ അ – ന – സ – ഏ . ഭഗവതി! – ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ രമ ണീയേ – അ – ന – സ – ഏ . ഉപവിശ – ലോട് – പര – മ – പു – ഏ രത്നസിംഹാസനേ – അ – ന – സ – ഏ അസ്മിൻ ഇദം – പു – സ – ഏ. പദയുഗ്മം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . ഹേമപീഠേ – അ – ന – സ – ഏ . നിധായ – ല്യബ – അവ്യ.

അന്വയം – ഹേ ഭഗവതി! ത്വം കനകമയവിതർദിസ്ഥാ പിതേ തൂലികാഢ്യേ കോടിബാലാർക്കവർണ്ണേ കനകകുസുമ കീർണ്ണേ രമണീയേ അസ്മിൻ രത്നസിംഹാസനേ ഹേമപീഠേ പദ യുഗ്മം നിധായ ഉപവിശ.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ഭഗവതീ! ഭവതി കനകമയ

വിതർദിസ്ഥാപിതമായി തൂലികാഢ്യമായി കോടിബാലാർക്കവർണ്ണ മായി കനകകുസുമകീർണ്ണമായി രമണീയമായിരിക്കുന്ന ഈ രത്നസിംഹാസനത്തിൽ ഹേമപീഠത്തിങ്കൽ പദയുഗ്മത്തെ നിധാനം ചെയ്തിട്ട് ഉപവേശിച്ചാലും.

പരിഭാഷ – കനകമയവിതർദിസ്ഥാപിതം = കനകമയ വിതർദിയിങ്കൽസ്ഥാപിതം കനകമയവിതർദി = കനകമയമായിരി ക്കുന്ന വിതർദി. വിതർദി = വേദി (ഇരിക്കാൻ സുഖമാകുംവണ്ണം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള തറ) സ്ഥാപിതം = സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. സ്ഥാപിക്ക = വെയ്ക്ക. തൂലികാഢ്യം = തൂലികയാൽ ആഢ്യം തൂലിക = മെത്താരണം. കനകകുസുമകീർണ്ണം = കനകകുസുമങ്ങളാൽ കിരണം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. കനകകുസുമങ്ങൾ = സ്വർണ്ണപുഷ്പങ്ങൾ. കിരണംചെയ്ക = വിരിയ്ക്ക. കോടിബാലാർക്കവർണ്ണം = കോടി ബാലാർക്കന്മാരുടെ വർണ്ണം പോലിരിക്കുന്ന വർണ്ണത്തോടുകൂടി യത്. ബാലാർക്കന്മാർ = ബാലാദിത്യന്മാർ. രമണീയം = മനോ ഹരം. രത്നസിംഹാസനം = രത്നനിർമ്മിതമായ സിംഹാസനം. പദയുഗ്മം = പദങ്ങളുടെ യുഗ്മം. പദങ്ങൾ = കാലുകൾ. യുഗ്മം = ഇരട്ട. ഹേമപീഠം = സ്വർണ്ണപീഠം. നിധാനംചെയ്ക = വെയ്ക്കുക. ഉപവേശിക്ക = ഇരിക്കുക.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭഗവതി! സ്വർണ്ണംകൊണ്ട് പരിഷ്കൃത മായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള തറയിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതായും ഭംഗിയുള്ള മേൽക്കട്ടിയുള്ളതായും കോടി ബാലസൂര്യന്മാരുദിച്ചാലുണ്ടാകുന്ന ശോഭപോലെയുള്ള ശോഭയോടുകൂടിയതായും സ്വർണ്ണപുഷ്പ ങ്ങൾ വിരിച്ചിട്ടുള്ളതായും അതിമനോഹരമായും ഇരിക്കുന്ന ഈ രത്ന സിംഹാസനത്തിൽ സ്വർണ്ണപീഠത്തിൽ രണ്ടു കാലുകളും വെച്ച് ഇരുന്നാലും.

4

മണിമൌക്തികനിർമ്മിതം മഹാന്തം
കനകസ്തംഭചതുഷ്ടയേന യുക്തം
കമനീയതമം ഭവാനി!തുഭ്യം
നവമുല്ലാസമഹം സമർപ്പയാമി.

വിഭക്തി – മണിമൗക്തികനിർമ്മിതം – അ – പു – ദ്വി –

ഏ . മഹാന്തം – ത – പു ദ്വി – ഏ . കനകസ്തംഭചതുഷ്ടയേന – അ – പു – തൃ – ഏ . യുക്തം അ – പു – ദ്വി – ഏ കമനീയതമം – അ – പു – ദ്വി – ഏ ഭവാനി! ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . തുഭ്യം – യുഷ്മ – ചതു – ഏ – നവം – അ – പു – ദ്വി – ഏ . ഉല്ലാസം – അ – പു – ദ്വി – ഏ . അഹം – അസ്മ – പ്ര – ഏ . സമർപ്പയാമി – ലട്ട് – പര – ഉത്ത –ഏ.

അന്വയം – ഹേ ഭവാനി, അഹം മണിമൌക്തിക നിർമ്മിതം മഹാന്തം കനകസ്തംഭചതുഷ്ടയേന യുക്തം കമനീയ തമം നവം ഉല്ലാസം തുഭ്യം സമർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ഭവാനി ഞാൻ മണിമൌക്തിക നിർമ്മിതമായി മഹത്തായി കനകസ്തംഭചതുഷ്ടയത്തോടു യുക്ത മായി കമനീയതമമായി നവമായിരിക്കുന്ന ഉല്ലാസത്തെ ഭവതിക്കാ യിക്കൊണ്ട് സമർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – ഭവാനി = പാർവ്വതി മണിമൗക്തികനിർ മ്മിതം = മണിമൌക്തികങ്ങളാൽ നിർമ്മിതം മണിമൌക്തിക ങ്ങൾ = മണികളും മൌക്തികങ്ങളും മണികൾ = രത്നങ്ങൾ മൗക്തികങ്ങൾ = മുത്തുകൾ നിർമ്മിതം = നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത്. മഹത്ത് = വലിയത് (ശ്രേഷ്ഠം) കനകസ്തംഭചതുഷ്ടയം = കനക സ്തംഭങ്ങളുടെ ചതുഷ്ടയം . കനകസ്തംഭങ്ങൾ = സ്വർണ്ണത്തൂ ണുകൾ ചതുഷ്ടയം = നാല് . യുക്തം = യോജിച്ചത് . (കൂടി യത്) കമനീയതമം = ഏറ്റവും കമനീയം കമനീയം = മനോ ഹരം നവം = പുതിയത് ഉല്ലാസം = മണ്ഡപം.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭവാനി! ഞാൻ മുത്തുകളെക്കൊണ്ടും രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതും വലിയതും (ശ്രേഷ്ഠവും) നാല് സ്വർണ്ണത്തൂണുകളോടുകൂടിയതും ഏറ്റവും മനോഹരവും പുതിയതുമായിരിക്കുന്ന ഈ മണ്ഡപത്തെ ഭവതിക്കായി സമർപ്പി ക്കുന്നു.

5

ദൂർവ്വയാ, സരസിജാന്വിതവിഷ്ണു –
ക്രാന്തയാചസഹിതംകുസുമാഢ്യം
പത്മയുഗ്മസദൃശേ പദയുഗ്മേ
പാദ്യമേതദുരരീകുരു മാതഃ!

വിഭക്തി - ദൂർവ്വയാ - ആ - ന - തി - ഏ. സരസിജാന്വിതവിഷ്ണുക്രാന്തയാ - ആ സ്ത്രീ - തൃ - ഏ. ച - അവ്യ സഹിതം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. കുസുമാഢ്യം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. പദ്മയുഗ്മസദൃശേ - അ - ന - സ - ഏ. പദയുഗ്മേ - അ - ന - സപ്ത - ഏ. പാദ്യം അ - ന - ദ്വി - ഏ ഏതൽ - ഏതദ് - ന - ദ്വി - ഏ. ഉരരീകുരു - ലോട്ട് - പര - മദ്ധ്യ - പു - ഏ. മാതഃ - ഋ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ! ദൂർവ്വയാ സരസിജാന്വിതവിഷ്ണുക്രാന്തയാ ച സഹിതം കുസുമാഢ്യം ഏതൽ പാദ്യം പത്മയുഗ്മസദൃശേ പദയുഗ്മേ ഉരരീകുരു.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ അമ്മേ! ദൂർവ്വയോടും സരസിജാന്വിതവിഷ്ണുക്രാന്തയോടും സഹിതമായി കുസുമാഢ്യമായിരിക്കുന്ന ഈ പാദ്യത്തെ പത്മയുഗ്മസദൃശമായിരിക്കുന്ന പദയുഗ്മത്തിങ്കൽ ഉരരീകരിച്ചാലും.

പരിഭാഷ - ദൂർവ്വാ = കറുക. സരസിജാന്വിത വിഷ്ണുക്രാന്ത = സരസിജാന്വിതമായിരിക്കുന്ന വിഷ്ണുക്രാന്ത. സരസിജാന്വിതം = സരസിജത്തോട് അന്വിതം. സരസിജം = താമരപ്പൂവ്. അന്വിതം = കൂടിയത്. വിഷ്ണുക്രാന്ത = വിഷ്ണുക്രാന്തയെന്ന മരുന്ന്. സഹിതം = കൂടിയത്. കുസുമാഢ്യം = കുസുമങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആഢ്യം കുസുമങ്ങൾ = പുഷ്പങ്ങൾ. ആഢ്യം = ശ്രേഷ്ഠം. പാദ്യം = പാദോദകം (കാൽകഴുകാനുള്ള വെള്ളം) ഉരരീകരിക്ക = സ്വീകരിക്ക

ഭാവം - ഹേ ലോകജനനീ, കറുക, താമരപ്പൂവ്, വിഷ്ണുക്രാന്തി മുതലായവയോടുകൂടിയതും ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ പുഷ്പങ്ങൾ കലർന്നതും ആയ ഈ പാദക്ഷാളനജലത്തെ രണ്ടു താമരപ്പൂക്കൾപോലെ ശോഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഭവതിയുടെ പാദങ്ങളിൽ സ്വീകരിക്കണമേ.

ഗന്ധപുഷ്പയവസർഷപദൂർവ്വാ -
സംയുതം തിലകുശാക്ഷതമിശ്രം

ഹേമപാത്രനിഹിതം സഹ രത്നൈഃ

അർഘ്യമേതദുരരീകുരു മാതഃ

വിഭക്തി - ഗന്ധപുഷ്പയവസർഷപദൂർവ്വാസംയുതം - അ - ന - ദ്വി - ഏ തിലകുശാക്ഷതമിശ്രം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. ഹേമപാത്രനിഹിതം - അ - ന - ദ്വി - ഏ - സഹ - അവ്യ. രത്നൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. അർഘ്യം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. ഏതൽ = ഏതദ് - ന - ദ്വി - ഏ. ഉരരീകുരു - ലോട്ട് - മദ്ധ്യ - ഏ. മാതഃ - ഋ - സ്ത്രീ സംപ്ര - ഏ.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ ഗന്ധപുഷ്പയവസർഷപദൂർവ്വാസംയുതം തിലകുശാക്ഷതമിശ്രം രത്നൈഃ സഹ ഹേമപാത്രനിഹിതം ഏതൽ അർഘ്യം ഉരരീകുരു.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ അംബ! ഗന്ധപുഷ്പയവസർഷപദൂർവ്വാസംയുതമായി തിലകുശാക്ഷതമിശ്രമായി രത്നങ്ങളോടുകൂടി ഹേമപാത്രനിഹിതമായിരിക്കുന്ന ഈ അർഘ്യത്തെ ഉരരീകരിച്ചാലും.

പരിഭാഷ - ഗന്ധപുഷ്പയവസർഷപദൂർവ്വാസംയുതം = ഗന്ധം പുഷ്പം യവം സർഷപം ദൂർവ്വാ ഇവകളോടുകൂടിയത്. ഗന്ധം = ചന്ദനം. പുഷ്പം = പൂവ്. യവം = യവം. സർഷപം = ഉഴുന്ന്. ദൂർവ്വാ = കറുക. തിലകുശാക്ഷതമിശ്രം = തിലകുശാക്ഷതങ്ങളോടു മിശ്രം. തിലകുശാക്ഷതങ്ങൾ = തിലവും കുശവും അക്ഷതവും. തിലം = എള്ള്. കുശാ = ദർഭ. അക്ഷതം = ഉണങ്ങൽ അരി. മിശ്രം = കലർന്നത്. ഹേമപാത്രനിഹിതം = ഹേമപാത്രത്തിൽ നിഹിതം. ഹേമപാത്രം = സ്വർണ്ണപ്പാത്രം. നിഹിതം = നിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. അർഘ്യം = പൂജാജലം. ഉരരീകരിക്ക = സ്വീകരിക്ക.

ഭാവം - അല്ലയോ അംബേ! ഭവതി ചന്ദനം, പൂവ്, യവം, ഉഴുന്ന്, കറുക, എള്ള്, ദർഭ, ഉണങ്ങലരി ഇവയോടും രത്നങ്ങളോടുംകൂടി സ്വർണ്ണപ്പാത്രത്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള ഈ പൂജാജലത്തെ സ്വീകരിക്കണമേ.

7

ജലജദ്യുതിനാ കരേണ ജാതീ -

ഫലതക്കോലലവംഗഗന്ധയുക്തൈഃ

അമൃതൈരമൃതൈരിവാതിശീതൈർ -

ഭഗവത്യാചമനം വിധീയതാം.

വിഭക്തി - ജലജദ്യുതിനാ - ഇ - പു - തൃ - ഏ. കരേണ - അ - പു - തൃ - ഏ. ജാതീഫലതക്കോലലവംഗ ഗന്ധയുക്തൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. അമൃതൈഃ 2 - ം - അ - ന - തൃ - ബ. ഇവ - അവ്യ. അതിശീതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. ഭഗവതി - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ - ആചമനം - അ - ന - പ്ര - ഏ. വിധീയതാം - ലോട്ട് - ആ - പ്ര - പു - ഏ.

അന്വയം - ഹേ ഭഗവതി! ജലജദ്യുതിനാ കരേണ ജാതീ ഫലതക്കോലലവംഗഗന്ധയുക്തൈഃ അമൃതൈഃ ഇവ അതി ശീതൈഃ അമൃതൈഃ ആചമനം വിധീയതാം.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ഭഗവതി! ഭവതിയാൽ ജലജ ദ്യുതിയായിരിക്കുന്ന കരത്താൽ ജാതീഫലതക്കോലലവംഗഗന്ധ യുക്തങ്ങളായി അതിശീതങ്ങളായി അമൃതങ്ങൾപോലെയിരി ക്കുന്ന അമൃതങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആചമനം ചെയ്യപ്പെട്ടാലും.

പരിഭാഷ - ഭഗവതി = ഭഗങ്ങളോടുകൂടിയവൾ. ഭഗങ്ങൾ= ഐശ്വര്യാദികൾ (ഐശ്വര്യം - സമ്പൂർണ്ണമായ വീര്യം - യശസ്സ് - ശോഭ - ജ്ഞാനം - വൈരാഗ്യം ഇവ) ജലജദ്യുതി = ജലജ ത്തിന്റെ ദ്യുതിപോലെയുള്ള ദ്യുതിയോടുകൂടിയത്. ജലജം = ജല ത്തിൽനിന്ന് ജനിച്ചത് (താമര) കരം = കൈയ്. ജാതീഫലതക്കോല ലവംഗഗന്ധയുക്തം = ജാതീഫലത്തിന്റേയും തക്കോലത്തി ന്റെയും ലവംഗത്തിന്റേയും ഗന്ധത്തോട് യുക്തം. ജാതീഫലം = ജാതിക്ക. ലവംഗം = ഇലവർങ്ഗം . യുക്തം = യോജിച്ചത്. അതിശീ തങ്ങൾ = ഏറ്റവും തണുപ്പുള്ളവ. അമൃതങ്ങൾ = സുധകൾ അമൃതങ്ങൾ = ജലങ്ങൾ ആചമനം = അംഗശുദ്ധിക്രിയ.

ഭാവം - അല്ലയോ ഭഗവതി! ഭവതി താമരപ്പൂപോലെയിരി ക്കുന്ന കൈകൊണ്ട് ജാതിക്ക, തക്കോലം, ഇലവർങ്ഗം മുതലായവ യുടെ ഗന്ധമുള്ളതും ഏറ്റവും തണുപ്പുള്ളതും അമൃതുപോലെയി രിക്കുന്നതുമായ വെള്ളംകൊണ്ട് ആചമനം ചെയ്താലും.

8

നിഹിതം കനകസ്യസംപുടേ
പിഹിതം രത്നവിധാന കേനചിൽ
തദിദം ജഗദംബ! തേർപ്പിതം
മധുപർക്കം ജനനി പ്രഗൃഹ്യതാം.

വിഭക്തി - നിഹിതം - അ - ന - പ്ര - ഏ . കനകസ്യ - അ - ന - ഷ - ഏ . സംപുടേ - അ - ന - സ - ഏ. പിഹിതം - അ - ന - പ്ര - ഏ . രത്നവിധാനകേന - അ - ന - തൃ - ഏ . ചിൽ - അവ്യ . തൽ - തദ് - ദ - ന - ദ്വി - ഏ . ഇദം - ഇദം - മ - ന - പ്ര - ഏ ജഗദംബ! ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . തേ - യുക്ഷ്മ - ദ - ച - ഏ . അർപ്പിതം - അ - ന - പ്ര - ഏ . മധുപർക്കം - അ - ന - പ്ര - ഏ ജനനി - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . പ്രഗൃഹ്യതാം - ലോട്ട് - ആത്മ - പ്ര - പു - ഏ

അന്വയം - ഹേ ജഗദംബ കനകസ്യ സംപുടേ നിഹിതം രത്നവിധാനകേന പിഹിതം ഇദം മധുപർക്കം (മയാ) തേ അർപ്പിതം ഹേ ജനനി തൽ പ്രഗൃഹ്യതാം.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ജഗദംബ! കനകത്തിന്റെ സംപുടത്തിങ്കൽ നിഹിതമായി രത്നവിധാനകം കൊണ്ടു പിഹിതമായിരിക്കുന്ന ഈ മധുപർക്കം (എന്നാൽ) ഭവതിക്കായിക്കൊണ്ട് അർപ്പിതമായി. അല്ലയോ അമ്മേ അതിനെ നിന്തിരുവടി സ്വീകരിക്കേണമേ.

പരിഭാഷ - ജംഗദംബ! = ലോകജനനി സംപുടം = പാത്രം. നിഹിതം = നിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. നിധാനംചെയ്ക = വെയ്ക്കുക. രത്നവിധാനകം = രത്നപ്പാത്രം. പിഹിതം = പിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. പിധാനംചെയ്ക = മറയ്ക്ക (അടയ്ക്കുക) മധുപർക്കം = നിവേദ്യവിശേഷം. അർപ്പിതം = അർപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. അർപ്പിക്ക = ആദരവോടുകൂടി വെയ്ക്കുക. ജനനി = അമ്മ.

ഭാവം - അല്ലയോ ലോകജനനി! കനകപ്പാത്രത്തിൽവെച്ച് രത്നപ്പാത്രംകൊണ്ടടച്ചിരിക്കുന്ന ഈ നിവേദ്യ വിശേഷത്തെ ഞാൻ ആദരവോടുകൂടി ഭവതിക്കു സമർപ്പിക്കുന്നു. ഹേ അമ്മേ നിന്തിരുവടി സ്വീകരിക്കേണമേ!

9

ഏതച്ചമ്പകതൈലമംബ, വിവിധൈഃ
പുഷ്പൈർമ്മുഹുർവ്വാസിതം
ന്യസ്തംരത്നമയേ സുവർണ്ണചഷകേ
ഭൃംഗൈർഭ്രമദ്ഭിർവൃതം
സാനന്ദം സുരസുന്ദരീഭിരഭിതോ -
ഹസ്തൈർധൃതം തേ മയാ
കേശേഷു ഭ്രമരഭ്രമേഷു സകലേ -
ഷ്വംഗേഷു ചാലിപ്യതേ.

വിഭക്തി - ഏതൽ - ഏതച്ഛര - ദ - ന - പ്ര - ഏ. ചമ്പകതൈലം - അ - ന - പ്ര - ഏ അംബ - ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. വിവിധൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ പുഷ്പൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. മുഹുഃ - അവ്യ. വാസിതം - അ - ന - പ്ര - ഏ. ന്യസ്തം - അ - ന - പ്ര - ഏ. രത്നമയേ അ - ന - സ - ഏ. സുവർണ്ണചഷകേ - അ - ന - സ - ഏ - ഭൃംഗൈഃ അ - പു - തൃ ബ. ഭ്രമദ്ഭിഃ - ത - പു - തൃ - ബ. വൃതം - അ - ന - പ്ര - ഏ. സാനന്ദം - ക്രി - വി സുരസുന്ദരീഭിഃ - ഈ - സ്ത്രീ - തൃ - ബ. അഭിതഃ - ത - സി - അവ്യ ഹസ്തൈഃ അ - പു - തൃ - ബ ധൃതം - അ - ന - പ്ര - ഏ. തേ - യുഷ്മ - ദ - ഷ - ഏ മയാ - അസ്മ - ദ - തൃ - ഏ. കേശേഷു - അ - പു - സ - ബ. ഭ്രമരഭ്രമേഷു - അ - പു - സ - ബ. സകലേഷ്വു - അ - ന - സ - ബ. അംഗേഷു - അ - ന - സ - ബ. അവ്യ. ആലിപ്യതേ - ല - ആ - പ്ര - ഏ

അന്വയം - ഹേ അംബ! വിവിധൈഃ പുഷ്പൈഃ മുഹുഃ വാസിതം രത്നമയേ സുവർണ്ണചഷകേ ന്യസ്തം ഭ്രമദ്ഭിഃ ഭൃംഗൈഃ വൃതം അഭിതഃ സുരസുന്ദരീഭിഃ സാനന്ദം ഹസ്തൈഃ ധൃതം ഏതൽ ചമ്പകതൈലം മയാ തേ ഭ്രമരഭ്രമേഷു കേശേഷു സകലേഷു അംഗേഷു ച ആലിപ്യതേ.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ അംബേ! വിവിധങ്ങളായിരിക്കുന്ന പുഷ്പങ്ങളാൽ പിന്നേയും പിന്നേയും വാസിതമായി രത്ന

മയമായിരിക്കുന്ന സുവർണ്ണചഷകത്തിൽ ന്യസ്തമായി ഭ്രമത്തുകളായിരിക്കുന്ന ഭൃംഗങ്ങളാൽ വൃതമായി മുൻഭാഗത്തിൽ സുരസുന്ദരികളാൽ ആനന്ദത്തോടുകൂടെ ഹസ്തങ്ങളാൽ ധൃതമായിരിക്കുന്ന ഈ ചെമ്പകതൈലം എന്നാൽ ഭവതിയുടെ ഭ്രമരഭ്രമങ്ങളായിരിക്കുന്ന കേശങ്ങളിലും സകലങ്ങളായിരിക്കുന്ന അംഗങ്ങളിലും ആലേപനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

പരിഭാഷ – വിവിധങ്ങൾ = പലതരങ്ങൾ. വാസിതം = വാസിക്കപ്പെട്ടത്. വാസിക്ക = സുഗന്ധീകരിക്ക. രത്നമയം = രത്നം പതിച്ചിട്ടുള്ളവ. സുവർണ്ണചഷകം = സുവർണ്ണംകൊണ്ടുള്ള ചഷകം. സുവർണ്ണം = സ്വർണ്ണം. ചഷകം = പാനപാത്രം. ന്യസ്തം= ന്യസിക്കപ്പെട്ടത്. ന്യസിക്ക = വെയ്ക്കുക. ഭ്രമത്തുകൾ = ഭ്രമിക്കുന്നവ. ഭ്രമിക്ക = ചുറ്റി സഞ്ചരിക്ക. ഭൃംഗങ്ങൾ = വണ്ടുകൾ. വൃതം = വരണംചെയ്തത്. വരണംചെയ്ക = മറയ്ക്ക. സുരസുന്ദരികൾ = ദേവസുന്ദരികൾ. ഹസ്തങ്ങൾ = കൈകൾ. ധൃതം = ധരിക്കപ്പെട്ടത്. ഭ്രമരഭ്രമങ്ങൾ = ഭ്രമരങ്ങൾ ഭ്രമിക്കുന്നവ. ഭ്രമരങ്ങൾ = വണ്ടുകൾ. ഭ്രമിക്ക = സഞ്ചരിക്ക. (ഭ്രമരങ്ങളെന്നും = ഭ്രമിക്കുന്നവയെന്നും – ഭ്രമിക്ക = ശങ്കിക്ക) സകലങ്ങൾ = എല്ലാം. അംഗങ്ങൾ= അവയവങ്ങൾ. ആലേപനം ചെയ്ക = പുരട്ടുക.

ഭാവം – അല്ലയോ അംബേ! അനേകതരം പുഷ്പങ്ങളാൽ പിന്നേയും പിന്നേയും സുഗന്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതും രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിട്ടുള്ള സ്വർണ്ണപ്പാത്രത്തിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതും സുഗന്ധംകൊണ്ടു വന്നുകൂടിയിട്ടുള്ള വണ്ടുകളാൽ ആവരണംചെയ്യപ്പെട്ടതും ഭവതിയുടെ മുൻഭാഗത്തിൽ ദേവകാമിനിമാർ ആനന്ദത്തോടുകൂടി കൈകളിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്നതുമായ ഈ ചമ്പകതൈലം ഞാൻ പുഷ്പരസാസ്വാദനത്തിനായി വന്നുകൂടുന്ന വണ്ടുകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട (വണ്ടിൻകൂട്ടമാണോ എന്നു ശങ്ക ജനിപ്പിക്കുന്നതായ) നിന്തിരുവടിയുടെ കുന്തളഭരത്തിലും മറ്റെല്ലാ അംഗങ്ങളിലും പുരട്ടുന്നു.

10

മാതഃ കുങ്കുമപങ്കനിർമ്മിതമിദം
ദേഹേ തവോദ്വർത്തനം
ഭക്ത്യാഹം കലയാമി ഹേമരജസാ
സമ്മിശ്രിതം കേസരൈഃ

കേശാനാമലകൈർവ്വിശോധ്യ വിശദാൻ
കസ്തൂരികോദഞ്ചിതൈഃ
സ്നാനം തേ നവരത്നകുംഭനിഹിതൈ –
സ്സംവാസിതോഷ്ണോദകൈഃ

വിഭക്തി – മാതഃ – ഌ – പു – സംപ്ര – ഏ. കുങ്കുമ പങ്കനിർമ്മിതാ – അ – ന – ദ്വി – ഏ. ഇദം – ഇദംശബ്ദഃ – മ – ന – ദ്വി – ഏ ദേഹേ – അ – പു – സ – ഏ. തവ – യുഷ്മ – ഷ – ഏ ഉദ്വർത്തനം – അ – ന – ദ്വി – ഏ ഭക്ത്യാ ഇ – സ്ത്രീ – തൃ – ഏ. അഹം – അസ്മ – ദ – പ്ര – ഏ. കലയാമി – ലട്ട് – പര – ഉത്ത – പു – ഏ ഹേമരജസാ – സ – ന – തൃ – ഏ സമ്മിശ്രിതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. കേസരൈഃ അ – ന – തൃ – ബ കേശാൻ അ – പു – ദ്വി – ബ. ആമലകൈഃ – അ – പു – തൃ – ബ. വിശോധ്യ – ല്യബ – അവ്യ. വിശദാൻ – അ – പു – ദ്വി – ബ. കസ്തൂരികോദഞ്ചിതൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ സ്നാനം – അ – ന – ദ്വി – ഏ തേ – യുഷ്മ – ച – ഏ നവരത്നകുംഭനിഹിതൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ സംവാസിതോഷ്ണോദകൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ.

അന്വയം – ഹേ അംബ! അഹം തവ ദേഹേ കുങ്കുമപങ്കനിർമ്മിതം കേസരൈഃ ഹേമരജസാ ച സമ്മിശ്രിതം ഇദം ഉദ്വർത്തനം ഭക്ത്യാ കലയാമി. വിശദാൻ കേശാൻ വിശോദ്ധ്യ ആമലകൈഃ കസ്തുരികോദഞ്ചിതൈഃ നവരത്നകുംഭനിഹിതൈഃ സംവാസിതോഷ്ണോദകൈഃ തേ ഭക്ത്യാ സ്നാനം കലയാമി

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ അംബേ! ഞാൻ നിന്തിരുവടിയുടെ ദേഹത്തിൽ കുങ്കുമപങ്കനിർമ്മിതമായി കേസരങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഹേമരജസ്സുകൊണ്ടും സമ്മിശ്രിതമായിരിക്കുന്ന ഈ ഉദ്വർത്തനത്തെ ഭക്തിയോടുകൂടി തേപ്പിക്കുന്നു. വിശദങ്ങളായിരിക്കുന്ന കേശങ്ങളെ വിശോധിച്ചിട്ട് ആമലകങ്ങളായി കസ്തുരികോദഞ്ചിതങ്ങളായി നവരത്നകുംഭനിഹിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന സംവാസിതോഷ്ണോദകങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഭവതിക്ക് ഭക്തിയോടുകൂടി സ്നാനത്തേയും ചെയ്യുന്നു.

പരിഭാഷ – കുങ്കുമപങ്കനിർമ്മിതം = കുങ്കുമപങ്കത്താൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത്. കുങ്കുമപങ്കം = കുങ്കുമച്ചാറ്. നിർമ്മിക്ക = ഉണ്ടാക്ക. കേസരങ്ങൾ = അല്ലികൾ. ഹേമരജസ് = സ്വർണ്ണപ്പൊടി.

സമ്മിശ്രിതം = കൂട്ടിക്കലർത്തപ്പെട്ടത്. ഉദ്വർത്തനം = മേൽത്തേപ്പ്. വിശദങ്ങൾ = നിർമ്മലങ്ങൾ. കേശങ്ങൾ = തലമുടികൾ. വിശോധിക്ക = വിടർത്തുക. ആമലകങ്ങൾ = ആമലകങ്ങളോടുകൂടിയവ. ആമലകങ്ങൾ = നെല്ലിക്കകൾ. കസ്തൂരികോദഞ്ചിതങ്ങൾ = കസ്തൂരികത്താൽ ഉദഞ്ചിതങ്ങൾ. കസ്തൂരികം = കസ്തൂരി. ഉദഞ്ചിതം = സമ്മിശ്രിതം. സംവാസിതോഷ്ണോദകങ്ങൾ = സംവാസിതമായിരിക്കുന്ന ഉഷ്ണോദകങ്ങൾ. സംവാസിതം = സംവാസിക്കപ്പെട്ടത്. സംവാസിക്ക = നല്ലപോലെ സുഗന്ധീകരിക്ക. ഉഷ്ണോദകങ്ങൾ = ചൂടുള്ള വെള്ളങ്ങൾ. സ്നാനം = കുളി. നവരത്നകുംഭനിഹിതങ്ങൾ = നവരത്നക്കുടങ്ങളിൽ വെയ്ക്കപ്പെട്ടവ.

ഭാവം – അല്ലയോ അംബേ! ഞാൻ നിന്തിരുവടിയുടെ തിരുമെയ്യിൽ താമരയല്ലിയും സ്വർണ്ണപ്പൊടിയും കുങ്കുമച്ചാറിൽ കുഴച്ചുണ്ടാക്കിയ മേൽത്തേപ്പുകൊണ്ട് തേപ്പിക്കുന്നു. നിർമ്മലങ്ങളായ അവിടുത്തെ തലമുടികളെ വിടർത്തിയിട്ട് നെല്ലിക്ക, കസ്തൂരി ഇവകൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കി, നവരത്നക്കുടങ്ങളിൽ വച്ചിട്ടുള്ളതും നല്ല സുഗന്ധമുള്ളതും ചെറുചൂടുള്ളതുമായ വെള്ളംകൊണ്ട് ഭക്തിയോടുകൂടി ഭവതിയെ സ്നാനം ചെയ്യിക്കുന്നു.

11

മധുദുഗ്ദ്ധഘൃതൈശ്ച ചന്ദനൈ –
സ്സിതയാ ശർക്കരയാ സമന്വിതൈഃ
സ്നപയാമിതവാഹമാദരാൽ
ജനനി! ത്വാം പുനരുഷ്ണവാരിഭിഃ

വിഭക്തി – മധുദുഗ്ദ്ധഘൃതൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ. ച – അവ്യ . ചന്ദനൈഃ – അ – പു – തൃ – ബ . സിതയാ – ആ – സ്ത്രീ – തൃ – ഏ . ശർക്കരയാ – ആ – സ്ത്രീ – തൃ – ഏ . സമന്വിതൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . സ്നപയാമി – ലട്ട് – പ – ഉ – പു – ഏ . തവ – യുഷ്മ – ഷ – ഏ . അഹം – അ + സ്മ – പ്ര – ഏ . ആദരാൽ – അ – പു – പ – ഏ . ജനനി – ഈ സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . ത്വാം – യുഷ്മ – ദ്വി – ഏ . പുനഃ – അവ്യ . ഉഷ്ണവാരിഭിഃ – ഇ – ന – തൃ – ബ

അന്വയം – ഹേ ജനനി! മധുദുഗ്ദ്ധഘൃതൈഃ ചന്ദനൈഃ

സിതയാ ശർക്കരയാ സമന്വിതൈഃ ഉഷ്ണവാരിഭിഃ ച അഹം ത്വാം ആദരാൽ പുനഃസ്നപയാമി

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ജനനി! മധുദുഗ്ദ്ധഘൃത ങ്ങളെ കൊണ്ടും ചന്ദനങ്ങളെക്കൊണ്ടും സിതയോടും ശർക്കര യോടും സമന്വിതമായിരിക്കുന്ന ഉഷ്ണവാരികളെക്കൊണ്ടും ഞാൻ ഭവതിയെ ആദരവോടുകൂടി വീണ്ടും സ്നാനം ചെയ്യി ക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - മധുദുഗ്ദ്ധഘൃതങ്ങൾ = മധുവും ദുഗ്ദ്ധവും ഘൃതവും. മധു = തേൻ. ദുഗ്ദ്ധം = പാൽ. ഘൃതം = നെയ്. സിത = പഞ്ചസാര. സമന്വിതം = കൂടിയത്. ഉഷ്ണവാരി = ചൂടുള്ള വെള്ളം.

ഭാവം - അല്ലയോ അംബേ! തേൻ, പാൽ, നെയ് ഇവക ളെക്കൊണ്ടും കളഭംകൊണ്ടും പഞ്ചസാര, ശർക്കര ഇവ ചേർന്ന ചെറുചൂടുള്ള വെള്ളംകൊണ്ടും ആദരവോടുകൂടി ഞാൻ ഭവ തിയെ വീണ്ടും കുളിപ്പിക്കുന്നു.

12

ഏലോശീരസുവാസിതൈഃസുകുസുമൈർ -
ഗ്ഗംഗാദിതീർത്ഥോദകൈഃ
മാണിക്യാമല മൗക്തികാമലയുതൈ -
സ്സ്വച്ഛൈസ്സുവർണ്ണോദകൈഃ
മന്ത്രാന്വേദികതന്ത്രികാൻ പരിപഠൻ
സാനന്ദമത്യാദരാൽ
സ്നാനം തേ പരികല്പയാമിജനനി!
സ്നേഹാത്ത്വമംഗീകുരു.

വിഭക്തി - ഏലോശീരസുവാസിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . സുകുസുമൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . ഗംഗാദിതീർത്ഥോ ദകൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . മാണിക്യാമലമൗക്തികാമല യുതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . സ്വച്ഛൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ മന്ത്രാൻ - അ - പു - ദ്വി - ബ. വേദിക തന്ത്രി കാൻ - അ - പു - ദ്വി - ബ പരിപഠൻ - ത - പു - പ്ര - ഏ . സാനന്ദം - ക്രിയാ - വി - അ - ന - ദ്വി - ഏ

അത്യാദരാൽ – അ – പു – പ [illegible] സ്നാനം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . തേ – യുഷ്മ – ദ – ച – ഏ – പരികല്പയാമി ലട്ട് – പ – ഉത്ത – ഏ . ജനനി! ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . സ്നേഹാൽ – അ – പു – പ – ഏ . ത്വം – യുഷ്മ – ദ – പ്ര – ഏ . അംഗീകുരു – ലോട്ട് – പ – മ – ഏ.

അന്വയം – ഹേ ജനനി! അഹം ഏലോശീരസുവാസിതൈഃ സുകുസുമൈഃ മാണിക്യാമലമൗക്തികാമലയുതൈഃ സ്വച്ഛൈഃ ഗംഗാദിതീർത്ഥോദകൈഃ സുവർണ്ണോദകൈഃ വേദികതന്ത്രികാൻ മന്ത്രാൻ പരിപഠൻ അത്യാദരാൽ സാനന്ദം തേ സ്നാനം **പരികല്പയാമി.** സ്നേഹാൽ ത്വം അംഗീകുരു.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ജനനി! ഞാൻ ഏലോശീരസുവാസിതങ്ങളായി സുകുസുമങ്ങളായി മാണിക്യാമലമൗക്തികാമലയുതങ്ങളായി സ്വച്ഛങ്ങളായി ഗംഗാദിതീർത്ഥോദകങ്ങളായിരിക്കുന്ന സുവർണ്ണോദകങ്ങളെക്കൊണ്ടു വേദികതന്ത്രികങ്ങളായിരിക്കുന്ന മന്ത്രങ്ങളെ പരിപഠനായി അത്യാദരത്തോടും ആനന്ദത്തോടുംകൂടി ഭവതിക്കായിക്കൊണ്ടു സ്നാനത്തെ പരികല്പിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തോടുകൂടി ഭവതി അംഗീകരിച്ചാലും.

പരിഭാഷ – ഏലോശീരസുവാസിതങ്ങൾ = ഏലോശീരങ്ങളെക്കൊണ്ടു സുവാസിതങ്ങൾ. ഏലോശീരങ്ങൾ = ഏലവും, ഉശീരവും. ഉശീരം = രാമച്ചം. സുവാസിതങ്ങൾ = സുവാസിക്കപ്പെട്ടവ. സുവാസിക്ക = സുഗന്ധീകരിക്ക. (നല്ല വാസനയുള്ളതാക്കിത്തീർക്ക). സുകുസുമങ്ങൾ = നല്ല പുഷ്പങ്ങളോടുകൂടിയവ. മാണിക്യാമലമൗക്തികാമലയുതങ്ങൾ = മാണിക്യങ്ങളോടും അമലമൗക്തികങ്ങളോടും, അമലങ്ങളോടും യുതങ്ങൾ. അമലമൗക്തികങ്ങൾ = അമലങ്ങളായിരിക്കുന്ന മൗക്തികങ്ങൾ. അമലങ്ങൾ = നിർമ്മലങ്ങൾ. മൗക്തികങ്ങൾ = മുത്തുകൾ. അമലങ്ങൾ = വൈരക്കല്ലുകൾ. യുതങ്ങൾ = കൂടിയവ. സ്വച്ഛങ്ങൾ = നിർമ്മലങ്ങൾ. ഗംഗാദിതീർത്ഥോദകങ്ങൾ = ഗംഗ മുതലായ തീർത്ഥങ്ങളിൽ ഉള്ള ജലങ്ങൾ. സുവർണ്ണോദകങ്ങൾ = സ്വർണ്ണകുംഭങ്ങൾ ഉദകങ്ങൾ = ജലങ്ങൾ. വേദികതന്ത്രികങ്ങൾ = വേദികങ്ങളായിരിക്കുന്ന തന്ത്രികങ്ങളോടുകൂടിയവ. വേദികങ്ങൾ = വേദത്തെ സംബന്ധിച്ചവ. തന്ത്രികങ്ങൾ = മുദ്രകൾ. പരിപഠൻ = ഉച്ചരിക്കുന്നവൻ. പരികല്പിക്ക = ചെയ്യുക. അംഗീകരിക്ക = സ്വീകരിക്ക.

ഭാവം – അല്ലയോ ജനനി. ഞാൻ, ഏലം, രാമച്ചം ഇവയെക്കൊണ്ട് വാസന വരുത്തിയിട്ടുള്ളതും സുഗന്ധപുഷ്പങ്ങൾ ഇട്ടിട്ടുള്ളതും മാണിക്യങ്ങൾ നല്ല മുത്തുകൾ വൈരക്കല്ലുകൾ ഇവകൾ ഇട്ടിട്ടുള്ളതും ഏറ്റവും നിർമ്മലവും ഗംഗാ മുതലായ തീർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്നു സുവർണ്ണകുംഭങ്ങളിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ജലംകൊണ്ടു വേദോക്തപ്രകാരമുള്ള മുദ്രകളോടുകൂടി മന്ത്രങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ച് ആദരവോടും അത്യാനന്ദത്തോടുംകൂടി ഭവതിയെ സ്നാനം ചെയ്യിക്കുന്നു. അല്ലയോ അംബേ നിന്തിരുവടി സ്നേഹത്തോടുകൂടി അംഗീകരിച്ചാലും.

13

ബാലാർക്കദ്യുതിദാഡിമീയകുസുമ
പ്രസ്പർദ്ധിസർവ്വോത്തമം
മാത,സ്ത്വം പരിഗേഹി ദിവ്യവസനം
ഭക്ത്യാ മയാ കല്പിതം
മുക്താഭിർഗ്രഥിതഞ്ച കഞ്ചുകമിദം
സ്വീകൃത്യ വിദ്യുത്പ്രഭം
തപ്തസ്വർണ്ണസമാനവർണ്ണമതുലം
പ്രാവാരമംഗീകുരു.

വിഭക്തി – ബാലാർക്കദ്യുതിദാഡിമീയകുസുമപ്രസ്പർദ്ധിസർവ്വോത്തമം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . മാതഃ – ഋ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ ത്വം – യുഷ്മ – പ്ര – ഏ . പരിഗേഹി – ലോട്ട് – ആ – മ – പു – ഏ . ദിവ്യവസനം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. . ഭക്ത്യാ – ഇ – സ്ത്രീ – തൃ – ഏ . മയാ – അസ്മ – ദ – തൃ – ഏ – കല്പിതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ മുക്താഭിഃ – ആ – സ്ത്രീ – തൃ – ബ . ഗ്രഥിതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . ച – അവ്യ. കഞ്ചുകം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . ഇദം – ഇദംശ – മ – ന – ദ്വി – ഏ . സ്വീകൃത്യ – ല്യബ – അവ്യ വിദ്യുൽപ്രഭം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . തപ്തസ്വർണ്ണസമാനവർണ്ണം – അ – പു – ദ്വി – ഏ അതുലം – അ –

പു - ദ്വി - ഏ. പ്രാവാരം - അ - പു - ദ്വി - ഏ
അംഗീകുരു - ലോട്ട് - പര - മദ്ധ്യ - ഏ.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ ത്വം ബാലാർക്കദ്യുതിദാഡിമീയ കുസുമപ്രസ്പർദ്ധിസർവ്വോത്തമം മയാ ഭക്ത്യാ കല്പിതം ദിവ്യവസനം പരിഗേഹി മുക്താഭിഃ ഗ്രഥിതം വിദ്യുൽപ്രഭം ഇദം കഞ്ചുകം ച സ്വീകൃത്യ തപ്തസ്വർണ്ണസമാനവർണ്ണം അതുലം പ്രാവാരം അംഗീകുരു.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ മാതാവേ, ഭവതി ബാലാർക്കദ്യുതിദാഡിമീയകുസുമപ്രസ്പർദ്ധിസർവ്വോത്തമമായി എന്നാൽ ഭക്തിയോടുകൂടി കല്പിതമായിരിക്കുന്ന ദിവ്യവസനത്തെ പരിഗ്രഹിച്ചാലും. മുക്തകളാൽ ഗ്രഥിതമായി വിദ്യുത്പ്രഭമായിരിക്കുന്ന ഈ കഞ്ചുകത്തേയും സ്വീകരിച്ചിട്ട് തപ്തസ്വർണ്ണസമാനവർണ്ണമായി അതുലമായിരിക്കുന്ന പ്രാവാരത്തെ അംഗീകരിച്ചാലും.

പരിഭാഷ - ബാലാർക്കദ്യുതിദാഡിമീയകുസുമപ്രസ്പർദ്ധിസർവ്വോത്തമം = ബാലാർക്കദ്യുതിദാഡിമീയകുസുമപ്രസ്പർദ്ധിയായും സർവ്വോത്തമമായും ഇരിക്കുന്നത്. ബാലാർക്കദ്യുതിദാഡിമിയകുസുമപ്രസ്പർദ്ധി = ബാലാൽക്കദ്യുതിയേയും ദാഡിമീയകുസുമത്തെയും പ്രസ്പർദ്ധിക്കുന്നത്. ബാലാർക്കദ്യുതി= ബാലസൂര്യരശ്മി. ദാഡിമീയകുസുമം = മാതളപുഷ്പം. പ്രസ്പർദ്ധിക്ക = ഏറ്റവും വിരോധിക്ക (ജയിക്കയെന്നർത്ഥം) സർവ്വോത്തമം = എല്ലാത്തിനേക്കാളും ശ്രേഷ്ഠം കല്പിതം = കല്പിക്കപ്പെട്ടത്. ദിവ്യവസനം = ദിവ്യവസ്ത്രം. പരിഗ്രഹിക്ക = സ്വീകരിക്ക. മുക്തകൾ = മുത്തുകൾ. ഗ്രഥിതം = ഗ്രഥിക്കപ്പെട്ടത്. ഗ്രഥിക്ക = ഉണ്ടാക്ക. വിദ്യുൽപ്രഭം = വിദ്യുത്തിന്റെ പ്രഭപോലെയുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയത്. വിദ്യുത്ത് = മിന്നൽ. പ്രഭ = ശോഭ. കഞ്ചുകം = റൗക്ക. തപ്തസ്വർണ്ണസമാനവർണ്ണം = തപ്തസ്വർണ്ണസമാനമായിരിക്കുന്ന വർണ്ണത്തോടുകൂടിയത്. തപ്തസ്വർണ്ണസമാനം= തപ്തമായിരിക്കുന്ന സ്വർണ്ണത്തോട് സമാനം. തപ്തം = തപിപ്പിച്ചത് (ഉരുക്കിയത്) സമാനം = തുല്യം. വർണ്ണം = നിറം. അതുലം = തുലയില്ലാത്തത്. തുല = സാദൃശ്യം. പ്രാവാരം = മൂടുപടം. അംഗീകരിക്ക = സ്വീകരിക്ക.

ഭാവം - അല്ലയോ അംബേ ഭവതി ബാലസൂര്യപ്രഭയേയും

മാതളപുഷ്പത്തിന്റെ ശോഭയേയും തോല്പിക്കുന്ന നിറത്തോടു കൂടിയതും എല്ലാ വസ്ത്രങ്ങളേക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠവും എന്നാൽ ഭക്തിയോടെ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടതുമായ ഈ ദിവ്യവസ്ത്രത്തെ സ്വീകരിക്കേണമേ. മിന്നൽപ്രഭപോലെ ശോഭിക്കുന്നതും മുത്തുരത്നങ്ങൾ പതിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഈ റൗക്കയേയും ധരിച്ച്, ഉരുക്കിയ സ്വർണ്ണം പോലെയുള്ള നിറമുള്ളതും സാദൃശ്യമില്ലാത്തതുമായ ഈ മൂടുപടത്തേയും ഭവതി അംഗീകരിക്കേണമേ.

14

നവരത്നമയേ മയാർപ്പിതേ
കമനീയേ തപനീയപാദുകേ
സവിലാസമിദം പദദ്വയം
കൃപയാ ധേഹി! സമർച്ചനം ഗൃഹീതും.

വിഭ - നവരത്നമയേ - അ - പു - സ - ഏ . മയാ - അസ്മ - ദ - തൃ - ഏ . അർപ്പിതേ - അ - പു - ദ്വി - ദ്വി . കമനീയേ - അ - പു - ദ്വി - ദ്വി തപനീയപാദുകേ - അ - പു - ദ്വി - ദ്വി . സവിലാസം - ക്രി - വി - അ - ന - ദ്വി - ഏ ഇദം - ഇദം - ശ - മ - ന - ദ്വി - പദദ്വയം - അ - ന - ദ്വി - ഏ കൃപയാ - ആ - സ്ത്രീ - തൃ - ഏ . ധേഹി - ലോട്ട് - ആ - മധ്യ - ഏ . സമർച്ചനം - അ - ന - ദ്വി - ഏ ഗൃഹീതും - തുമു - അവ്യ

അന്വയം - (ത്വം) കൃപയാ സമർച്ചനം ഗൃഹീതും നവരത്നമയേ കമനീയേ മയാ അർപ്പിതേ തപനീയപാദുകേ ഇദം പദദ്വയം സവിലാസം ധേഹി.

അന്വയാർത്ഥം - നിന്തിരുവടി കൃപയോടെ അർച്ചനത്തെ ഗ്രഹിപ്പാനായിക്കൊണ്ട് നവരത്നമയങ്ങളായി കമനീയങ്ങളായി എന്നാൽ അർപ്പിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന തപനീയപാദുകങ്ങളിൽ ഈ പദദ്വയത്തെ സവിലാസമാകുംവണ്ണം ധരിച്ചാലും.

പരിഭാഷ - അർച്ചനങ്ങൾ = പൂജകൾ. ഗ്രഹിക്ക = സ്വീകരിക്ക. നവരത്നമയങ്ങൾ = നവരത്നങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവ. കമനീയങ്ങൾ = മനോഹരങ്ങൾ അർപ്പിതങ്ങൾ = അർപ്പിക്ക

പ്പെട്ടവ. അർപ്പിക്ക = വെയ്ക്കുക. തപനീയപാദുകങ്ങൾ = തപനീയങ്ങളായിരിക്കുന്ന പാദുകങ്ങൾ. തപനീയങ്ങൾ = പ്രകാശമാനങ്ങൾ. പാദുകങ്ങൾ = മെതിയടികൾ. പദദ്വയം = പദങ്ങളുടെ ദ്വയം. പദങ്ങൾ = കാലുകൾ. ദ്വയം = രണ്ട്. സവിലാസം = വിലാസത്തോടുകൂടെ. വിലാസം = ധീരമായിട്ടുള്ള നോട്ടം, മനോഹരമായിട്ടുള്ള ഗമനം, മന്ദസ്മിതത്തോടുകൂടിയ വാക്ക് ഇവയ്ക്കാകുന്നു വിലാസമെന്നു പറയുന്നത്.

ഭാവം - നിന്തിരുവടി കരുണയോടുകൂടി എന്റെ പൂജയെ സ്വീകരിപ്പാനായിട്ട് നവരത്നങ്ങൾകൊണ്ടു മനോഹരമാകുംവണ്ണം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതും ഭവതിക്കായിട്ട് എന്നാൽ അർപ്പിക്കപ്പെട്ടതും ഏറ്റവും ശോഭിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ഈ പാദുകങ്ങളിൽ നിന്തിരുവടിയുടെ കാലുകൾ വിലാസത്തോടുകൂടി ചേർക്കേണമേ.

15

ബഹുഭിരഗരുധൂപൈസ്സാദരംധൂപയിത്വാ
ഭഗവതി! തവകേശാൻ കങ്കതൈർമ്മാർജ്ജയിത്വാ
സുരഭിഭിരരവിന്ദൈശ്ചമ്പകൈശ്ചാർച്ചയിത്വാ
ഝടിതി കനകസൂത്രൈർജ്ജൂടമന്വേഷ്ടയാമി

വിഭ - ബഹുഭിഃ - ഉ - പു - തൃ - ബ അഗരുധൂപൈഃ അ - പു - തൃ - ബ . സാദരം - അവ്യ - ധൂപയിത്വാ - ത്വാന്തം - അവ്യ - ഭഗവതി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ കങ്കതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . മാർജ്ജയിത്വാ - ത്വാന്തം - അവ്യ . സുരഭിഭിഃ - ഇ - ന - തൃ - ബ . അരവിന്ദൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . ചമ്പകൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ . ച - അവ്യ . അർച്ചയിത്വാ - ത്വാന്തം - അവ്യ ഝടിതി - അവ്യ കനകസൂത്രൈഃ - അ - ന - തൃ . ബജൂടം - അ - ന - ദ്വി - ഏ അന്വേഷ്ടയാമി - ലട്ട് - പര - ഉത്ത - ഏ.

അന്വയം - ഹേ ഭഗവതി! അഹം സാദരം തവ കേശാൻ ബഹുഭിഃ അഗരുധൂപൈഃ ധൂപയിത്വാ കങ്കതൈഃ മാർജ്ജയിത്വാ സുരഭിഭിഃ അരവിന്ദൈഃ ചമ്പകൈഃ ച അർച്ചയിത്വാ ഝടിതി കനകസൂത്രൈഃ ജൂടം അന്വേഷ്ടയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ഭഗവതി! ഞാൻ ആദരവോടു

കൂടി നിന്തിരുവടിയുടെ കേശങ്ങളെ ബഹുക്കളായിരിക്കുന്ന അഗരുധൂപങ്ങളെക്കൊണ്ട് ധൂപിച്ചിട്ട് കങ്കതങ്ങളെകൊണ്ട് മാർജ്ജനം ചെയ്തിട്ട് സുരഭികളായിരിക്കുന്ന അരവിന്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടും ചെമ്പകങ്ങളെക്കൊണ്ടും അർച്ചിച്ചിട്ട് വേഗത്തിൽ കനകസൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ട് ജൂടത്തെ അന്വേഷ്ടിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - കേശങ്ങൾ = തലമുടികൾ. ബഹുക്കൾ = വളരെ. അഗരുധൂപങ്ങൾ = അകിൽപ്പുകകൾ. ധൂപിക്ക = പുകയ്ക്കുക. കങ്കതങ്ങൾ = ചീർപ്പുകൾ. മാർജ്ജനം ചെയ്യുക = ചീകുക. സുരഭികൾ = സുഗന്ധികൾ. അരവിന്ദങ്ങൾ = താമരപ്പൂക്കൾ. ചെമ്പകങ്ങൾ = ചെമ്പകപ്പൂക്കൾ. അർച്ചിക്ക = പൂജിക്ക. കനകസൂത്രങ്ങൾ = പൊൻനൂലുകൾ. ജൂടം = കേശബന്ധം. അന്വേഷ്ടിക്ക = കെട്ടുക.

ഭാവം - അല്ലയോ ഭഗവതി! ഞാൻ ആദരവോടുകൂടി നിന്തിരുവടിയുടെ കേശഭാരത്തെ വളരെ അകിൽപ്പുകകൊണ്ട് വാസനവരുത്തി ചീർപ്പുകൾ കൊണ്ട് ചീകിമിനുക്കി സൗരഭ്യമുള്ള താമരപ്പൂക്കളെക്കൊണ്ടും ചെമ്പകപ്പൂക്കളെക്കൊണ്ടും പൂജിച്ച് ബന്ധിച്ചിട്ട് സ്വർണ്ണനൂലുകൊണ്ട് അതിനെ ചുറ്റുന്നു.

16

സൗവീരാഞ്ജനമിദമംബ!ചക്ഷുഷോസ്തേ
വിന്യസ്തം കനകശലാകയാമയാ യൽ
തന്നൂനം മലിനമപി ത്വദക്ഷിസംഗാൽ
ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദ്യഭിലഷണീയതാമിയായാൽ.

വിഭക്തി - സൗവീരാഞ്ജനം - അ - ന - പ്ര - ഏ. ഇദം - ഇദം ശബ്ദ ന - പ്ര - ഏ . അംബ! ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . ചക്ഷുഷോഃ - സ - ന - സ - ദ്വി തേ - യുഷ്മ - ദ - ഷ - ഏ വിന്യസ്തം - അ - ന - പ്ര - ഏ . കനകശലാകയാ - ആ - സ്ത്രീ - തൃ - ഏ . മയാ - അസ്മ ദ് - തൃ - ഏ . യൽ - യച്ഛ ദ - പ്ര - ഏ തൽ - തച്ഛ ദ - ന - പ്ര - ഏ . നൂനം - അവ്യ. മലിനം - അ - ന - പ്ര - ഏ . ത്വദക്ഷിസംഗാൽ - അ - പു - പ - ഏ . ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദ്യഭിലഷണീയതാം - അ/

– സ്ത്രീ – ദ്വി – ഏ. ഇയായാൽ – ലങ് – പര – പ്ര – പു – ഏ.

അന്വയം – ഹേ അംബ! തേ ചക്ഷുഷോഃ കനകശലാകയാ മയാ യൽ ഇദം സൗവീരാഞ്ജനം വിന്യസ്തം തൽ മലിനം അപി ത്വദക്ഷിസംഗാൽ നൂനം ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദ്യഭിലഷണീയതാം ഇയായാൽ.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ അംബേ! നിന്തിരുവടിയുടെ ചക്ഷുസ്സുകളിൽ കനകശലാകകൊണ്ട് എന്നാൽ യാതൊരു ഈ സൗവീരാഞ്ജനം വിന്യസ്തമായി, അതു മലിനമാണെങ്കിലും ത്വദക്ഷിസംഗം ഹേതുവായിട്ട് നൂനമായി ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദ്യഭിലഷണീയതയെ പ്രാപിച്ചു.

പരിഭാഷ – ചക്ഷുസ്സുകൾ = കണ്ണുകൾ. കനകശലാക = സ്വർണ്ണക്കമ്പി. സൗവീരാഞ്ജനം = സൗവീരമെന്ന് പറയുന്ന അഞ്ജനം. അഞ്ജനം = മഷി. വിന്യസ്തം = വെയ്ക്കപ്പെട്ടത്. മലിനം = കറുത്തത്. ത്വദക്ഷിസംഗം = ത്വദക്ഷികളുടെ സംഗം. ത്വദക്ഷികൾ = ഭവതിയുടെ അക്ഷികൾ. അക്ഷികൾ = കണ്ണുകൾ. നൂനം= നിശ്ചയമായും. ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദ്യഭിലഷണീയതാം = ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദ്യഭിലഷണീയം. ആവു എന്നുള്ള അവസ്ഥ. ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദ്യഭിലഷണീയം = ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദികളാൽ അഭിലഷണീയം ബ്രഹ്മേന്ദ്രാദികൾ = ബ്രഹ്മാവ്, ഇന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയുള്ളവർ. അഭിലഷണീയം = അഭിലഷിക്കപ്പെടുവാൻ യോഗ്യം. അഭിലഷിക്ക = ആഗ്രഹിക്ക.

ഭാവം – അല്ലയോ അംബേ! നിന്തിരുവടിയുടെ കണ്ണുകളിൽ സ്വർണ്ണക്കമ്പികൊണ്ട് ഞാൻ യാതൊരു സൗവീരാഞ്ജനം എഴുതിച്ചുവോ അത് കറുത്തതാണെങ്കിലും നിന്തിരുവടിയുടെ കണ്ണുകളുടെ സംസർഗ്ഗം ഹേതുവായിട്ട് നിശ്ചയമായും ബ്രഹ്മാവ്, ഇന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയവർക്കുപോലും ആഗ്രഹത്തെ ജനിപ്പിക്കുവാൻ യോഗ്യമായിത്തീർന്നു.

17

മഞ്ജീരേ പദയോർന്നിധായ, രുചിരാം
വിന്യസ്യകാഞ്ചീംകടൗ,
മുക്താഹാരമുരോജയോ, രനുപമാം
നക്ഷത്രമാലാം ഗളേ,

കേയൂരാണി ഭുജേഷു, രത്നവലയ -
ശ്രേണീം കരേഷു ക്രമാൽ
താടങ്കേ തവകർണ്ണയോർവ്വിനിദധേ
ശീർഷേ ച ചൂഡാമണിം.

വിഭക്തി - മഞ്ജീരേ - അ - ന - ദ്വി - ദ്വി . പദയോഃ - അ - ന - സ - ദ്വി . നിധായ - ല്യബ - അവ്യ. രുചിരാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . വിന്യസ്യ - ല്യ - അ കാഞ്ചീം - ഈ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . കടൗ - ഈ - സ്ത്രീ - സ - ഏ. മുക്താഹാരം - അ - പു - ദ്വി - ഏ ഉരോജയോഃ - അ - പു - സ - ദ്വി . അനുപമാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . നക്ഷത്രമാലാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ ഗളേ - അ - പു - സ - ഏ . കേയൂരാണി - അ - ന - ദ്വി - ബ. ഭുജേഷു - അ - പു - സ - ബ . രത്നവലയശ്രേണീം - ഈ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ കരേഷു - അ - പു - സ - ബ . ക്രമാൽ - അവ്യ. താടങ്കേ - അ - ന - ദ്വി - ദ്വി തവ യുഷ്മ - ദ - ഷ - ഏ. കർണ്ണയോഃ - അ - പു - സ - ദ്വി - വിനിദധേ - ലട്ട് - ആ - ഉ - ഏ - ശീർഷേ - അ - ന - സ - ഏ - ച - അവ്യ. ചൂഡാമണിം - ഇ - പു - ദ്വി - ഏ .

അന്വയം - ഹേ ദേവി! അഹം (തേ) പദയോഃ മഞ്ജീരേ നിധായ കടൗരുചിരാം കാഞ്ചീം, ഉരോജയോഃ മുക്താഹാരം, ഗളേ അനുപമാം നക്ഷത്രമാലാം, ഭുജേഷു കേയൂരാണി, കരേഷു രത്നവലയ ശ്രേണീം, കർണ്ണയോഃ താടങ്കേ, ക്രമാൽ വിന്യസ്യ ശീർഷേ ചൂഡാമണിം ച വിദധേ.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ദേവി! ഞാൻ ഭവതിയുടെ പദങ്ങളിൽ മഞ്ജീരങ്ങളെ നിധാനം ചെയ്തിട്ട് കടിയിൽ രുചിരയായിരിക്കുന്ന കാഞ്ചിയേയും ഉരോജങ്ങളിൽ മുക്താഹാരത്തേയും ഗളത്തിങ്കൽ അനുപമയായിരിക്കുന്ന നക്ഷത്രമാലയേയും ഭുജങ്ങളിൽ കേയൂരങ്ങളേയും കരങ്ങളിൽ രത്നവലയശ്രേണിയേയും കർണ്ണങ്ങളിൽ താടങ്കങ്ങളേയും ക്രമേണ വിന്യസിച്ചിട്ട് ശീർഷത്തിങ്കൽ ചൂഡാമണിയെ വിധാനം ചെയ്യുന്നു.

പരിഭാഷ - മഞ്ജീരങ്ങൾ = കാൽച്ചിലമ്പുകൾ. നിധാനം ചെയ്ക = ഇടുക. കടി = അരപ്രദേശം. രുചിര = മനോഹര. കാഞ്ചി = അരഞ്ഞാൺ. ഉരോജങ്ങൾ = മുലകൾ. മുക്താഹാരം = മുത്തു

മാല. ഗളം = കഴുത്ത്. അനുപമാ = സാദൃശ്യമില്ലാത്തത്. നക്ഷത്ര മാല = ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ ഇരുപത്തേഴ് രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാക്കി യിട്ടുള്ള മാല (നക്ഷത്രങ്ങൾ പോലെ ശോഭിക്കുന്ന മാലയെന്നും, നക്ഷത്രങ്ങളാകുന്ന മാലയെന്നും പറയാം) ഭുജങ്ങൾ = തോളുകൾ. കേയൂരങ്ങൾ = തോൾവളകൾ. കരങ്ങൾ = കയ്യുകൾ. രത്നവലയ ശ്രേണി = രത്നവലയങ്ങളുടെ ശ്രേണി. രത്നവലയങ്ങൾ = രത്ന ക്കടകങ്ങൾ ശ്രേണി = കൂട്ടം. കർണ്ണങ്ങൾ = കാതുകൾ. താടങ്ക ങ്ങൾ = തോടകൾ. വിന്യസിക്ക = ചാർത്തുക. ശീർഷം = തല. ചൂഡാമണി = ചൂഡാരത്നം. വിധാനം ചെയ്ക = ചാർത്തുക.

ഭാവം – അല്ലയോ ദേവി! ഞാൻ ഭവതിയുടെ കാലുകളിൽ ചിലമ്പുകളെ ചാർത്തി അരയിൽ അരഞ്ഞാണും മുലകളിൽ മുത്തു മാല്യവും കഴുത്തിൽ നിസ്തുല്യമായ നക്ഷത്രമാലയും തോളുക ളിൽ തോൾവളകളും കൈകളിൽ രത്നക്കടകങ്ങളും കാതുകളിൽ തോടകളും . ക്രമംപോലെ ചാർത്തിയിട്ടു ശിരസ്സിൽ ചൂഡാമണി യേയും (രത്നത്തെ) ചാർത്തുന്നു.

18

മാതഃഫാലതലേ തവാതിവിമലേ
കാശ്മീരകസ്തുരികാ –
കർപ്പൂരാഗരുഭിഃ കരോമി തിലകം,
ദേഹേംഗരാഗംതതഃ
വക്ഷോജാദിഷു ലക്ഷ്മകർദമകലൈ –
സ്സിക്ത്വാ ച പുഷ്പദ്രവൈഃ
പാദൗ ചന്ദനലേപനാദിഭിരഹം
സംപൂജയാമി ക്രമാൽ.

വിഭക്തി – മാതഃ – ഋ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ ഫാലതലേ – അ – ന – സ – ഏ. തവ – യുഷ്മ – ഷ – ഏ. അതിവിമലേ – അ – ന – സ – ഏ. കാശ്മീ രകസ്തുരികാകർപ്പൂരാഗരുഭിഃ – ഉ – സ്ത്രീ – തൃ – ബ. കരോമി – ലട്ട് – പ – ഉ – ഏ. തിലകം – അ – ന – ദ്വി – ഏ ദേഹേ – അ – പു – സ – ഏ. അംഗ രാഗം – അ – പു – ദ്വി – ഏ. – തതഃ – അവ്യ വക്ഷോ ജാദിഷു – ഇ – ന – സ – ബ. ലക്ഷ്മകർദ്ദമകലൈഃ

അ - പു - തൃ - ബ സിക്ത്വാ - ത്വാന്തം - അവ്യ. പുഷ്പദ്രവൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ പാദൗ - അ - പു - ദ്വി - ദ്വി. ചന്ദനലേപനാദിഭിഃ - ഇ - ന - തൃ - ബ. അഹം - അസ്മ - പ്ര - ഏ - സംപൂജ യാമി - ലട്ട് - പ - ഉ - ഏ. ക്രമാൽ - അവ്യയം.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ അഹം അതിവിമലേ തവ ഫാല തലേ കാശ്മീരകസ്തുരികാകർപ്പൂരാഗരുഭിഃ തിലകം കരോമി. തതഃ ദേഹേ അംഗരാഗം കരോമി. വക്ഷോജാദിഷു ലക്ഷ്മകർദ്ദമ കളൈഃ പുഷ്പദ്രവൈഃ ചന്ദനലേപനാദിഭിഃ ച സിക്ത്വാ ക്രമാൽ പാദൗ സംപൂജയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ മാതാവേ! ഞാൻ നിന്തിരുവടി യുടെ അതിവിമലമായിരിക്കുന്ന ഫാലതലത്തിങ്കൽ കാശ്മീരക സ്തുരികാകർപ്പൂരാഗരുകളെക്കൊണ്ട് തിലകത്തെ ചെയ്യുന്നു. അന ന്തരം ദേഹത്തിൽ അംഗരാഗത്തെ ചെയ്യുന്നു. വക്ഷോജാദികളിൽ ലക്ഷ്മകർദ്ദമകളങ്ങളായിരിക്കുന്ന പുഷ്പദ്രവങ്ങളെക്കൊണ്ടും ചന്ദനലേപനാദികളെക്കൊണ്ടും സേചനം ചെയ്തിട്ട് ക്രമേണ പാദ ങ്ങളെ സംപൂജിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - അതിവിമല = ഏറ്റവും നിർമ്മലം. ഫാലതലം= നെറ്റിത്തടം. കാശ്മീരകസ്തൂരികാ കർപ്പൂരാഗരുകൾ = കാശ്മീരം, കസ്തുരികാ, കർപ്പൂരം, അഗരു, ഇവ. കാശ്മീരം = കുങ്കുമം. കസ്തൂരികാ = കസ്തൂരി. അഗരു = അകിൽ. തിലകം = കുറി. അംഗരാഗം = കുറിക്കൂട്ട്. വക്ഷോജാദികൾ = വക്ഷോജങ്ങൾ തുടങ്ങി യുള്ളവ. വക്ഷോജങ്ങൾ = മുലകൾ. ലക്ഷ്മകർദ്ദമകളങ്ങൾ = ലക്ഷ്മ കർദ്ദമങ്ങളെക്കൊണ്ടു കളങ്ങൾ. ലക്ഷ്മകർദ്ദമങ്ങൾ = കുങ്കുമച്ചാറു കൾ. കളങ്ങൾ = മനോഹരങ്ങൾ. പുഷ്പദ്രവങ്ങൾ = പനിനീരുകൾ. ചന്ദനലേപനാദികൾ = ചന്ദനലേപനം തുടങ്ങിയുള്ളവ ചന്ദനലേ പനം = കളഭച്ചാർത്ത്. സേചനം ചെയ്യുക = നല്ലവണ്ണം പുരട്ടുക. പാദ ങ്ങൾ = കാലുകൾ

ഭാവം - അല്ലയോ അംബേ! ഞാൻ നിന്തിരുവടിയുടെ ഏറ്റവും നിർമ്മലമായ നെറ്റിത്തടത്തിങ്കൽ കുങ്കുമം, കസ്തൂരി, കർപ്പൂരം, അകിൽ ഇവകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ തിലകത്തെ ചാർത്തുന്നു. അനന്തരം ഭവതിയുടെ ദേഹത്തിൽ കുറിക്കൂട്ടണിയി

ക്കുന്നു. സ്തനങ്ങൾ മുതലായ അവയവങ്ങളിൽ ചിഹ്നങ്ങളായി ത്തീരുന്ന കുങ്കുമച്ചാറുകൊണ്ട് മനോഹരമായിരിക്കുന്ന പനിനീരും ചന്ദനകുറിക്കൂട്ടു മുതലായവയും നല്ലപോലെ അണിയിച്ചിട്ട് ക്രമേണ പാദങ്ങളെ പൂജിക്കുന്നു.

19

രത്നാക്ഷതൈസ്ത്വാം പരിപൂജയാമി
മുക്താഫലൈർവ്വാ രുചിരൈരവിദ്ധൈഃ
അഖണ്ഡിതൈർദ്ദേവിയവാദിഭിർവ്വാ
കാശ്മീരപങ്കാങ്കിത തണ്ഡുലൈർവ്വാ.

വിഭക്തി - രത്നാക്ഷതൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ. ത്വാം - യുഷ്മ - ദ - ദ്വി - ഏ. പരിപൂജയാമി - ലട്ട് - പ - ഉ - ഏ. മുക്താഫലൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. വാ - അവ്യ. രുചിരൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. അവിദ്ധൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. അഖണ്ഡിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. ദേവി - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. യവാദിഭിഃ - ഇ - ന - തൃ - ബ.- വാ - അവ്യ. കാശ്മീരപങ്കാങ്കിതതണ്ഡുലൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. വാ - അവ്യ.

അന്വയം - ഹേ ദേവി! അഹം രത്നാക്ഷതൈഃ രുചിരൈഃ അവിദ്ധൈഃ മുക്താഫലൈഃ വാ അഖണ്ഡിതൈഃ യവാദിഭിഃ വാ കാശ്മീരപങ്കാങ്കിത തണ്ഡുലൈഃ വാ ത്വാം പരിപൂജയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ദേവി! ഞാൻ രത്നാക്ഷതങ്ങളെക്കൊണ്ടും രുചിരങ്ങളായും അവിദ്ധങ്ങളായും ഇരിക്കുന്ന മുക്താഫലങ്ങളെക്കൊണ്ടും അഖണ്ഡിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന യവാദികളെക്കൊണ്ടും കാശ്മീരപങ്കാങ്കിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന തണ്ഡുലങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിന്തിരുവടിയെ പരിപൂജിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - രത്നാക്ഷതങ്ങൾ = രത്നങ്ങളും അക്ഷതങ്ങളും. അക്ഷതങ്ങൾ = ഉണക്കലരികൾ. രുചിരങ്ങൾ = മനോഹരങ്ങൾ. അവിദ്ധങ്ങൾ = വേധിക്കാത്തവ. വേധിക്ക = തുളയ്ക്ക. മുക്താഫലങ്ങൾ = മുത്തുകൾ. അഖണ്ഡിതങ്ങൾ = മുറിക്കാത്തവ. യവാദികൾ = യവം മുതലായ ധാന്യങ്ങൾ. കാശ്മീരപങ്കാങ്കിതതണ്ഡുലങ്ങൾ = കാശ്മീരപങ്കത്താൽ അങ്കിതങ്ങളായിരിക്കു

ന്ന തണ്ഡുലങ്ങൾ. കാശ്മീരപങ്കം = കുങ്കുമച്ചാറ്. അങ്കിതം = അട യാളപ്പെട്ടത്. തണ്ഡുലങ്ങൾ = ഉണക്കലരികൾ.

ഭാവം – അല്ലയോ ദേവി! ഞാൻ രത്നങ്ങൾ, ഉണക്കലരി ഇവകൊണ്ടും, മനോഹരങ്ങളും തുളയ്ക്കാത്തവയുമായ രത്നങ്ങ ളെക്കൊണ്ടും മുറിയാത്ത യവം മുതലായ ധാന്യങ്ങളെക്കൊണ്ടും, കുങ്കുമച്ചാറിൽ നനച്ച ഉണക്കലരികൊണ്ടും നിന്തിരുവടിയെ പൂജി ക്കുന്നു.

20

ജനനി! ചമ്പകതൈലമിദം പുരോ

മൃഗമദോപയുതം പടവാസകം

സുരഭിഗന്ധമിദം ച ചതുസ്സമം

സപദി സർവ്വമിദം പരിഗൃഹ്യതാം.

വിഭക്തി – ജനനി! ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . ചമ്പ കതൈലം – അ – ന – പ്ര – ഏ . ഇദം – ഇദംശ – മ – ന – പ്ര – ഏ . പുരഃ – അവ്യ മൃഗമദോപയുതം – അ – ന – പ്ര – ഏ . പടവാസകം – അ – ന – പ്ര – ഏ.– സുരഭിഗന്ധം – അ – ന – പ്ര – ഏ . ഇദം – ഇദംശ – മ – ന – പ്ര – ഏ. ചതുസ്സമം – അവ്യ . സപദി – അവ്യ . സർവ്വം – അ – ന – പ്ര – ഏ പരിഗൃഹ്യതാം – ലോട്ട് – ആ – പ്ര – പു – ഏ .

അന്വയം – ഹേ ജനനി! മൃഗമദോപയുതം പടവാസകം പുരഃ (സ്ഥിതം) ഇദം ചമ്പകതൈലം ച ചതുസ്സമം ഇദം സുരഭി ഗന്ധം സപദി ഇദം സർവ്വം ച പരിഗൃഹ്യതാം.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ജനനി! മൃഗമദോപയുതമായി പടവാസകമായി പുരോഭാഗത്തിൽ സ്ഥിതമായിരിക്കുന്ന ഈ ചമ്പ കതൈലവും ചതുസ്സമമായിരിക്കുന്ന ഈ സുരഭിഗന്ധവും ഉടനേ തന്നെ ഇവയെല്ലാം ഭവതിയാൽ പരിഗ്രഹിക്കപ്പെടേണമേ.

പരിഭാഷ – മൃഗമദോപയുതം = മൃഗമദത്തോടുകൂടിയത്. മൃഗമദം = കസ്തൂരി. പടവാസകം = പടങ്ങളെ വാസിപ്പിക്കുന്നത്. പടങ്ങൾ = വസ്ത്രങ്ങൾ. വാസിപ്പിക്ക = സുഗന്ധീകരിക്ക. പുരോ ഭാഗം = മുൻപ്. സ്ഥിതിചെയ്ക = ഇരിക്ക. ചതുസ്സമം = നാലുക

ളോടുകൂടിയത്. നാലുകൾ = കസ്തൂരി, ഗോരോചനം, ചന്ദനം, പനിനീര്. സുരഭി ഗന്ധം = സുരഭിയായിരിക്കുന്ന ഗന്ധത്തോടുകൂടിയത്. സുരഭി = സൗരഭ്യമുള്ളത്. പരിഗ്രഹിക്ക = സ്വീകരിക്ക.

ഭാവം - അല്ലയോ അംബേ! കസ്തൂരി ചേർത്തിട്ടുള്ളതും വസ്ത്രങ്ങളെ സൗരഭ്യമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുന്നതും മുൻപിൽ ഇരിക്കുന്നതുമായ ഈ ചമ്പകപുഷ്പത്തിന്റെ തൈലത്തേയും കസ്തൂരി, ഗോരോചനം, ചന്ദനം, പനിനീര് ഇവ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയ ഈ സൗരഭ്യകളഭത്തേയും ഇവയെല്ലാംതന്നെയും ഭവതി പരിഗ്രഹിക്കണമേ.

21

സീമന്തേ തേ ഭഗവതി! മയാ സാദരം ന്യസ്തമേത -

ത്സിന്ദൂരം മേ ഹൃദയകമലേ ഹർഷവർഷം തനോതി

ബാലാദിത്യദ്യുതിരിവ സദാ ലോഹിതാ യസ്യ കാന്തിഃ

അന്തർദ്ധ്വാന്തം ഹരതിസകലം ചേതസാ ചിന്തയൈവ.

വിഭക്തി - സീമന്തേ - അ . പു - സ - ഏ . തേ - യുഷ്മ - ഷ - ഏ . ഭഗവതി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ മയാ - അസ്മ - തൃ - ഏ സാദരം - അവ്യ ന്യസ്തം - അ - ന - പ്ര - ഏ . ഏതൽ - ഏതച്ഛ - ദ . പ്ര - ഏ . സിന്ദൂരം - അ - ന - പ്ര - ഏ മേ - അസ്മ - ഷ - ഏ . ഹൃദയകമലേ - അ - ന - സ - ഏ ഹർഷവർഷം - അ - ന - ദ്വി - ഏ തനോതി - ലട്ട് - പര - പ്ര - ഏ - ഇവ - അവ്യയം . സദാ - അവ്യയം . ലോഹിതാ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ . യസ്യ - യച്ഛ - ദ - ന - ഷ - ഏ. കാന്തിഃ - ഇ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ . അന്തഃ - അവ്യ ധ്വാന്തം - അ - ന - ദ്വി - ഏ ഹരതി - ലട്ട് - പര - പ്ര - ഏ സകലം - അ - ന - ദ്വി - ഏ . ചേതസാ - സ - ന - തൃ - ഏ . ചിന്തയാ - ആ - സ്ത്രീ - തൃ - ഏ ഏവ - അവ്യ.

അന്വയം - ഹേ ഭഗവതി! മയാ സാദരം തേ സീമന്തേ ന്യസ്തം ഏതൽ സിന്ദൂരം മേ ഹൃദയകമലേ ഹർഷവർഷം തനോതി യസ്യകാന്തിഃ ബാലാദിത്യദ്യുതിഃ ഇവ സദാ ലോഹിതാ ചേതസാ ചിന്തയാ ഏവ മേ അന്തഃ ധ്വാന്തം സകലം ഹരതി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ഭഗവതി! എന്നാൽ ആദരവോടുകൂടെ ഭവതിയുടെ സീമന്തത്തിങ്കൽ ന്യസ്തമായിരിക്കുന്ന ഈ സിന്ദൂരം എന്റെ ഹൃദയകമലത്തിങ്കൽ ഹർഷവർഷത്തെ ചെയ്യുന്നു. യാതൊന്നിന്റെ കാന്തി ബാലാദിത്യദ്യുതിയെന്നപോലെ എല്ലായ്പോഴും ലോഹിതയായിട്ട് ചേതസ്സുകൊണ്ടുള്ള ചിന്തകൊണ്ടുതന്നെ എന്റെ അന്തർഭാഗത്തിലുള്ള ധ്വാന്തത്തെ എല്ലാം ഹരിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – സീമന്തം = സീമന്തരേഖ (തലമുടി ഇരുവശത്തേയ്ക്കും പകുത്തിടുമ്പോൾ തലയുടെ മുൻഭാഗത്തു നടുവിൽ കാണുന്ന രേഖയ്ക്ക് സീമന്തരേഖയെന്നു പേർ) ന്യസ്തം = ന്യസിക്കപ്പെട്ടത്. ന്യസിക്ക = വെയ്ക്കുക, സിന്ദൂരം = കുങ്കുമം. ഹൃദയകമലം = ഹൃദയമാകുന്ന കമലം. ഹൃദയം = മനസ്സ്. കമലം = താമരപ്പൂവ്. ഹർഷവർഷം = സന്തോഷവർഷം. യാതൊന്ന് = ആ സിന്ദൂരം. കാന്തി = ശോഭ. ബാലാർക്കദ്യുതി = ബാലസൂര്യശോഭ. ലോഹിതാ = ചുവപ്പ്. ചേതസ്സ് = മനസ്സ്. ചിന്ത = വിചാരം. അന്തർഭാഗം = ഉള്ള്. ധ്വാന്തം = ഇരുട്ട്. ഹരിക്ക = നശിപ്പിക്ക.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭഗവതി! ഞാൻ ആദരവോടുകൂടി നിന്തിരുവടിയുടെ സീമന്തരേഖയിൽ തൊടുവിച്ചിട്ടുള്ള ഈ സിന്ദൂരക്കുറി എന്റെ മനസ്സാകുന്ന താമരപ്പൂവിൽ സന്തോഷവർഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ആ സിന്ദൂരക്കുറിയുടെ ശോഭ ബാലാദിത്യപ്രഭപോലെ എപ്പോഴും ചുവപ്പുള്ളതായിട്ട് എന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു വിചാരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഉള്ളിലുള്ള എല്ലാ ഇരുട്ടുകളേയും നശിപ്പിക്കുന്നു.

22

മന്ദാരകുന്ദകരവീരലവംഗപുഷ്പൈഃ
ത്വാം ദേവി! സന്തതമഹം പരിപൂജയാമി
ജീതീജപാബകുളചമ്പകകേതകാദി
നാനാവിധാനി!, കുസുമാനി ച തേർപ്പയാമി.

വിഭക്തി – മന്ദാരകുന്ദകരവീരലവംഗപുഷ്പൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ. ത്വാം – യുഷ്മ – ദ – ദ്വി – ഏ. ദേവി! ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ. സന്തതം – അവ്യ. അഹം –

അസ്മ - പ്ര - ഏ. പരിപൂജയാമി - ലട്ട് - പ - ഉ - പു - ഏ. ജാതീജപാബകുള ചമ്പകകേതകാദി നാനാവിധാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ. കുസുമാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ ച - അവ്യ. തേ - യുഷ്മ - ചതു - ഏ. അർപ്പയാമി - ലട്ട് - പര - ഉത്ത - പു - ഏ

അന്വയം - ഹേ ദേവി! അഹം ത്വാം മന്ദാരകുന്ദകരവീരലവംഗപുഷ്പൈഃ സന്തതം പരിപൂജയാമി. ജാതീജപാബകുള ചമ്പകകേതകാദി നാനാവിധാനി കുസുമാനി ച തേ അർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ദേവീ! ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ മന്ദാരകുന്ദകരവീരലവംഗപുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ട് എല്ലായ്പ്പോഴും പൂജിക്കുന്നു. ജാതീജപാബകുള ചമ്പകകേതകാദി നാനാവിധങ്ങളായിരിക്കുന്ന കുസുമങ്ങളേയും ഭവതിക്കായ്ക്കൊണ്ട് അർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - മന്ദാരകുന്ദകരവീരലവംഗപുഷ്പങ്ങൾ = മന്ദാര പുഷ്പവും കുന്ദപുഷ്പവും കരവീരപുഷ്പവും ലവംഗപുഷ്പവും. കുന്ദപുഷ്പം = കുരുക്കുത്തിമുല്ലപ്പൂവ്. കരവീരപുഷ്പം= ചുവന്നരളിപ്പൂവ്. ലവംഗപുഷ്പം = ഇലവർങപ്പൂവ്. ജാതീജപാബകുള ചമ്പകകേദകാദി നാനാവിധങ്ങൾ = ജാതിയും ജപയും ചമ്പകവും ബകുളവും കേതകവും തുടങ്ങിയുള്ള പലവിധങ്ങൾ. ജാതീ = പിച്ചകപ്പൂവ്. ജപാ = ചെമ്പരത്തിപ്പൂവ് ബകുളം = ഇലഞ്ഞിപ്പൂവ്. ചമ്പകം = ചമ്പകപ്പൂവ്. കേതകം = കൈതപ്പൂവ്. അർപ്പിക്ക = പൂജിക്കുക.

ഭാവം - അല്ലയോ ദേവി! മന്ദാരം, ചുവന്നരുളി, കുരുക്കുത്തിമുല്ല, എലവർങം ഇവയുടെ പുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഭവതിയെ പൂജിക്കുന്നു. ചെമ്പരത്തിപ്പൂവ്. പിച്ചകപ്പൂവ്, ഇലഞ്ഞിപ്പൂവ് കൈതപ്പൂവ് മുതലായ അനേകവിധപുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഞാൻ ഭവതിയെ അർച്ചിക്കുന്നു.

23

പാരിജാതശതപത്രപാടലാ
മല്ലികാബകുളചമ്പകാദിഭിഃ
അംബുജൈശ്ച കമലൈശ്ച സാദരം
പൂജയാമി ജഗദംബ! തേ വപുഃ.

വിഭക്തി – പാരിജാതശതപത്രപാടലാ മല്ലികാബകുളചമ്പകാദിഭിഃ – ഇ – ന – തൃ – ബ . അംബുജൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . കമലൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . ച – അവ്യ. സാദരം – അവ്യ . പൂജയാമി – ലട്ട് – പ – ഉ – ഏ . ജഗദംബ! – ആ – സ്ത്രീ – സം – പ്ര – ഏ . തേ – യുഷ്മഷ്മ ഏ . വപുഃ – സ – ന – ദ്വി – ഏ .

അന്വയം – ഹേ ജഗദംബ! (അഹം) സാദരം പാരിജാത ശതപത്രപാടാലാ മല്ലികാബകുള ചമ്പകാദിഭിഃ അംബുജൈഃ കമലൈഃ ച തേ വപുഃ പൂജയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ജഗദംബ! ഞാൻ ആദരവോടുകൂടെ പാരിജാതശതപത്രപാടലാമല്ലികാബകുളചമ്പകാദികളെക്കൊണ്ടും അംബുജങ്ങളെക്കൊണ്ടും കമലങ്ങളെക്കൊണ്ടും നിന്തിരുവടിയുടെ ശരീരത്തെ പൂജിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – പാരിജാതശതപത്രപാടലാ മല്ലികാബകുള ചമ്പകാദികൾ = പാരിജാതങ്ങൾ, ശതപത്രങ്ങൾ, പാടലകൾ, മല്ലികകൾ, ബകുളങ്ങൾ, ചമ്പകങ്ങൾ തുടങ്ങിയുള്ളവ. പാരിജാതങ്ങൾ = പാരിജാതപുഷ്പങ്ങൾ. ശതപത്രങ്ങൾ = താമരപ്പൂക്കൾ. പാടലങ്ങൾ = കുങ്കുമപുഷ്പങ്ങൾ. മല്ലികകൾ = മുല്ലപ്പൂക്കൾ. ബകുളങ്ങൾ = ഇലഞ്ഞിപ്പൂക്കൾ. ചമ്പകങ്ങൾ = ചമ്പകപ്പൂക്കൾ. അംബുജങ്ങൾ = താമരപ്പൂക്കൾ. കമലങ്ങൾ = താമരപ്പൂക്കൾ.

ഭാവം – അല്ലയോ ലോകമാതാവേ! ഞാൻ ആദരവോടുകൂടി പാരിജാതപുഷ്പങ്ങൾ, താമരപ്പൂക്കൾ, കുങ്കുമപ്പൂക്കൾ, മുല്ലപ്പൂക്കൾ, ഇലഞ്ഞിപ്പൂക്കൾ, ചമ്പകപ്പൂക്കൾ മുതലായവകൊണ്ടും താമരപ്പൂക്കളെക്കൊണ്ടും നിന്തിരുവടിയുടെ ശരീരത്തെ പൂജിക്കുന്നു. ഇവിടെ താമരയെ മൂന്നിടത്ത് ആവർത്തിച്ചത്, ചെന്താമര, വെള്ളത്താമര, നീലത്താമര എന്ന മൂന്നിനത്തെ സംബന്ധിച്ചാകുന്നു.

24

ലാക്ഷാസമ്മിളിതൈസ്സിതാഭ്രസഹിതൈഃ

ശ്രീവാസസമ്മിശ്രിതൈഃ

കർപ്പൂരാകലിതൈശ്ശിരൈർമ്മധുയുതൈർ -
ഗ്ഗോസർപ്പിഷാ ലോഡിതൈഃ
ശ്രീഖണ്ഡാഗരുഗുല്ഗുലുപ്രഭൃതിഭിർ -
ന്നാനാവിധൈർവ്വസതുഭിർ -
ദ്ധൂപം തേ പരികല്പയാമി ജനനി!
സ്നേഹാത്ത്വമംഗീകുരു.

വിഭക്തി - ലാക്ഷാസമ്മിളിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. സിതാഭ്രസഹിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. ശ്രീവാസസമ്മിശ്രിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. കർപ്പൂരാകലിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. ശിരൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ മധുയുതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. ഗോസർപ്പിഷാ - സ - ന - തൃ - ഏ ലോഡിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ ശ്രീഖണ്ഡാഗരുഗുല്ഗുലുപ്രഭൃതിഭിഃ - ഇ - ന - തൃ - ബ. നാനാവിധൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ വസ്തുഭിഃ - ഉ - ന - തൃ-ബ ധൂപം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. തേ - യുഷ്മ - ച - ഏ പരികല്പയാമി - ലട്ട് - പ - ഉ - ഏ. ജനനി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. സ്നേഹാൽ - അ - പു - പ - ഏ- ത്വം - യുഷ്മ - പ്ര - ഏ. അംഗീകുരു - ലോട്ട് - പ - മദ്ധ്യ - പു - ഏ

അന്വയം - ഹേ ജനനി! അഹം ലാക്ഷാസമ്മിളിതൈഃ സിതാഭ്രസഹിതൈഃ ശ്രീവാസസമ്മിശ്രിതൈഃ കർപ്പൂരാകലിതൈഃ ശിരൈഃ മധുയുതൈഃ ഗോസർപ്പിഷാ ലോഡിതൈഃ ശ്രീഖണ്ഡാഗരുഗുല്ഗുലുപ്രഭൃതിഭിഃ നാനാവിധൈഃ വസ്തുഭിഃ തേ ധൂപം പരികല്പയാമി. സ്നേഹാൽ ത്വം അംഗീകുരു.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ജനനി! ഞാൻ ലാക്ഷാസമ്മിളിതങ്ങളായി സിതാഭ്രസഹിതങ്ങളായി ശ്രീവാസസമ്മിശ്രിതങ്ങളായി കർപ്പൂരാകലിതങ്ങളായി ശിരൈഃ മധുയുതങ്ങളായി ഗോസർപ്പിസ്സിനോട് ലോഡിതങ്ങളായി ശ്രീഖണ്ഡാഗരു ഗുല്ഗുലുപ്രഭൃതികളായി നാനാവിധങ്ങളായിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കളെക്കൊണ്ടു ഭവതിക്കായിട്ടു ധൂപത്തെ പരികല്പിക്കുന്നു. സ്നേഹത്തോടുകൂടി നിന്തിരുവടി അംഗീകരിച്ചാലും.

പരിഭാഷ – ജനനി = അംബ. ലാക്ഷാസമ്മിളിതങ്ങൾ = ലാക്ഷയാൽ സമ്മിളിതങ്ങൾ. ലാക്ഷാ = അരക്ക്. സമ്മിളിതങ്ങൾ = സമ്മേളനം ചെയ്യപ്പെട്ടവ. സമ്മേളനംചെയ്ക = കൂട്ടിക്കലർത്തുക. സിതാഭ്രസഹിതങ്ങൾ = സിതാഭ്രത്തോടുകൂടിയവ. സിതാഭ്രം = വെളുത്ത അഭ്രം. ശ്രീവാസ സമ്മിശ്രിതങ്ങൾ = ശ്രീവാസത്തോടു സമ്മിശ്രിതങ്ങൾ. ശ്രീവാസം = കുന്തിരിക്കം. സമ്മിശ്രിതങ്ങൾ = കൂട്ടിക്കലർന്നവ. കർപ്പൂരാകലിതങ്ങൾ = കർപ്പൂരത്തോടുകൂടിയവ ശിരൈഃ = ശിരങ്ങളോട് ശിര = രാമച്ചം. മധുയുതങ്ങൾ = മധുവിനോടുകൂടിയവ. മധു = തേൻ ഗോസർപ്പിസ്സ് = പശുവിൻനെയ്. ലോഡിതങ്ങൾ = കൂട്ടിക്കലർത്തപ്പെട്ടവ. ശ്രീഖണ്ഡാഗരു ഗുല്ഗുലുപ്രഭൃതികൾ = ശ്രീഖണ്ഡം, അഗരു, ഗുൽഗുലുതുടങ്ങിയുള്ളവ. ശ്രീഖണ്ഡം = ചന്ദനം അഗരു = അകിൽ. നാനാവിധങ്ങൾ = പലവിധങ്ങൾ. ധൂപം = പുക അംഗീകരിക്ക = സ്വീകരിക്ക.

ഭാവം – അല്ലയോ അമ്മേ! ഞാൻ അരക്ക്, വെളുത്ത അഭ്രം, കുന്തിരിക്കം, കർപ്പൂരം, രാമച്ചം, ചന്ദനം, ഗുല്ഗുലു, അകിൽ തുടങ്ങിയുള്ള പലവിധ സുഗന്ധവസ്തുക്കളിൽ നെയ്, തേൻ മുതലായവ ചേർത്ത് ധൂപിച്ചു ധൂപം കല്പിക്കുന്നു. നിന്തിരുവടി സ്നേഹത്തോടുകൂടി സ്വീകരിച്ചാലും.

25

രത്നാലംകൃതഹേമപാത്രനിഹിതൈർ –
ഗ്ഗോസർപ്പിഷാലോഡിതൈർ –
ദ്ദീർഘൈർദ്ദീർഘതരാന്ധകാരഭിദുരൈർ –
ബ്ബാലാർക്കകോടിപ്രഭൈഃ
ആതാമ്രജ്വലദുജ്ജ്വലപ്രവിലസ –
ദ്രത്നപ്രദീപ്തൈസ്തഥാ
മാതസ്ത്വാമഹമാദരാദനുദിനം
നീരാജയാമ്യുച്ചകൈഃ.

വിഭക്തി – രത്നാലംകൃതഹേമപാത്രനിഹിതൈഃ – അ – പു – തൃ – ബ ഗോസർപ്പിഷാ – സ – ന – തൃ – ഏ –

ലോഡിതൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ. ദീർഘൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ. ദീർഘതരാന്ധകാരഭിദുരൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ ബാലാർക്കകോടിപ്രഭൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ. ആതാമ്രജ്വലദുജ്ജ്വലപ്രവിലസദ്രത്നപ്രദീപ്തൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ. തഥാ - അവ്യ. മാതഃ - ഋ - സംപ്ര - ഏ ത്വാ - യുഷ്മ - ദ്വി - ഏ. അഹം - അസ്മ - പ്ര - ഏ. ആദരാൽ - അവ്യ. നീരാജയാമി - ലട്ട് - പര - ഉ - ഏ ഉച്ചകൈഃ - അവ്യ.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ രത്നാലംകൃതഹേമപാത്രനിഹിതൈഃ ഗോസർപ്പിഷാ ലോഡിതൈഃ ദീർഘൈഃ ദീർഘതരാന്ധകാരഭിദുരൈഃ ബാലാർക്കകോടി പ്രഭൈഃ തഥാ ആതാമ്രജ്വലദുജ്ജ്വല പ്രവിലസദ്രത്നപ്രദീപ്തൈഃ അഹം ആദരാൽ ത്വാം അനുദിനം ഉച്ചകൈഃ നീരാജയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ മാതാവേ! രത്നാലംകൃതഹേമപാത്രനിഹിതങ്ങളായി, ഗോസർപ്പിസ്സുകൊണ്ട് ലോഡിതങ്ങളായി, ദീർഘങ്ങളായി, ദീർഘതരാന്ധകാരഭിദുരങ്ങളായി, ബാലാർക്കകോടി പ്രഭങ്ങളായി, അപ്രകാരം ആതാമ്രജ്വലദുജ്വലപ്രവിലസദ്രത്ന പ്രദീപ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന ദീപങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആദരത്തോടുകൂടി ഭവതിയെ ദിവസംതോറും വഴിപോലെ നീരാജനം ചെയ്യുന്നു.

പരിഭാഷ - രത്നാലംകൃതഹേമപാത്രനിഹിതങ്ങൾ = രത്നത്താൽ അലംകൃതമായിരിക്കുന്ന ഹേമപാത്രത്തിൽ നിഹിതങ്ങൾ. അലംകൃതം = അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടത്. ഹേമപാത്രം = സ്വർണ്ണപാത്രം. നിഹിതങ്ങൾ = വെയ്ക്കപ്പെട്ടവ. ഗോസർപ്പിസ്സ് = പശുവിൻനെയ്. ലോഡിതങ്ങൾ = നനയ്ക്കപ്പെട്ടവ. ദീർഘങ്ങൾ = നീളമുള്ളവ. ദീർഘതരാന്ധകാരഭിദുരങ്ങൾ = ദീർഘതരങ്ങളായ അന്ധകാരങ്ങളെ ഭേദിക്ക ശീലമായിട്ടുള്ളവ. ദീർഘതരങ്ങൾ = ഏറ്റവും ദീർഘങ്ങൾ (വളരെ അകലെയുള്ളവയെക്കൂടി) എന്നർത്ഥം. ഭിദുരങ്ങൾ = ഭേദിക്ക ശീലമായിട്ടുള്ളവ. ഭേദിക്ക = നശിപ്പിക്ക. ബാലാർക്കകോടിപ്രഭങ്ങൾ = ബാലാർക്കകോടിയുടെ പ്രഭപോലുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയത്. ബാലാർക്കകോടി = ബാലാർക്കന്മാരുടെ കോടി. ബാലാർക്കന്മാർ = ബാലസൂര്യന്മാർ. പ്രഭ = ശോഭ. ആതാമ്രജ്വലദുജ്ജ്വലപ്രവിലസദ്രത്നപ്രദീ

പ്തങ്ങൾ = ആതാമ്രജ്വലദുജ്ജ്വലപ്രവിലസത്തുകളായിരിക്കുന്ന രത്നങ്ങളാൽ പ്രദീപ്തങ്ങൾ. അതാമ്രജ്വലദുജ്ജ്വലപ്രവിലസത്തുകൾ = ആതാമ്രജ്വലത്തുകളായിട്ട് ഉജ്ജ്വലങ്ങളെന്നപോലെ പ്രവിലസത്തുകൾ. ആതാമ്രജ്വലത്തുകൾ = ചുറ്റും താമ്രമായി ജ്വലിക്കുന്നവ. താമ്രം = ചുവപ്പ്. ജ്വലിക്ക = പ്രകാശിക്ക. ഉജ്ജ്വലങ്ങൾ = കത്തുന്നവ. പ്രവിലസത്തുകൾ = ഏറ്റവും ശോഭിക്കുന്നവ. പ്രദീപ്തങ്ങൾ = പ്രദീപിക്കപ്പെട്ടവ. പ്രദീപിക്ക = ദീപംപോലെ ശോഭിക്ക. ദീപങ്ങൾ = വിളക്കുകൾ. നീരാജനംചെയ്ക = ഉഴിയുക. ദീപംകൊണ്ടുഴയുന്നതിന് നീരാജനമെന്നപേർ.

ഭാവം – അല്ലയോ അമ്മേ! രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിട്ടുള്ള സ്വർണ്ണപാത്രത്തിൽ വച്ചിട്ടുള്ളതും പശുവിൻനെയ്യൊഴിച്ചു, കത്തിച്ചിട്ടുള്ളതും നീണ്ടുനില്ക്കുന്നതും അകില പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ഇരുട്ടിനെപ്പോലും കോടി ബാലസൂര്യപ്രഭപോലെ പ്രഭയുള്ളതും അപ്രകാരംതന്നെ ചുറ്റും ചുവന്നു പ്രകാശിക്കുന്നതും കത്തുന്നവയെന്നപോലെ ഏറ്റവും പ്രകാശിക്കുന്നവയുമായ രത്നദീപങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആദരവോടുകൂടി ഭഗവതിയെ ദിവസംതോറും വഴിപോലെ ഞാൻ നീരാജനം ചെയ്യുന്നു.

26

മഹതി കനകപാത്രേ സ്ഥാപയിത്വാ വിശാലാൻ

ഡമരുസദൃശരൂപാൻ പക്വഗോധൂമദീപാൻ

ബഹുഘൃതമഥ തേഷു ന്യസ്യ ദീപാൻ പ്രകൃഷ്ടാൻ

ഭുവനജനനി! കുർവ്വേ നിത്യമാരാത്രികം തേ –

വിഭക്തി – മഹതി – ത – ന – സ – ഏ. കനകപാത്രേ അ – ന – സ – ഏ സ്ഥാപയിത്വാ – ത്വാ – അവ്യ. വിശാലാൻ – അ – പു – ദ്വി – ബ. ഡമരുസദൃശരൂപാൻ – അ – പു – ദ്വി – ബ. പക്വഗോധൂമദീപാൻ – അ – പു – ദ്വി – ബ. ബഹുഘൃതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. അഥ – അവ്യ. തേഷു – തച്ഛ – പു – സ – ബ. ന്യസ്യ – ല്യബ – അവ്യ. ദീപാൻ അ – പു – ദ്വി – ബ. പ്രകൃഷ്ടാൻ – അ – പു – ദ്വി – ബ. ഭുവനജനനി! – ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ. കുർവ്വേ – ലട്ട് – ആ – ഉത്ത – ഏ. നിത്യം – അവ്യ. ആരാത്രികം – അ ന – ദ്വി – ഏ. തേ – യുഷ്മ – ച – ഏ

അന്വയം – ഹേ ഭുവനജനനി! മഹതി കനകപാത്രേ വിശാലാൻ ഡമരുസദൃശരൂപാൻ പക്വഗോധൂമദീപാൻ സ്ഥാപയിത്വാ തേഷു ബഹുഘൃതം അഥ ന്യസ്യ ദീപാൻ പ്രകൃഷ്ടാൻ (കൃത്വാ) നിത്യം തേ ആരാത്രികം കുർവ്വേ.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ഭുവനജനനീ! മഹത്തായിരിക്കുന്ന കനകപാത്രത്തിൽ വിശാലങ്ങളായി ഡമരു സദൃശരൂപങ്ങളായിരിക്കുന്ന പക്വഗോധൂമദീപങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചിട്ട് അനന്തരം അവയിൽ ബഹുഘൃതത്തെ ന്യസിച്ചിട്ട് ദീപങ്ങളെ പ്രകൃഷ്ടങ്ങളാക്കിച്ചെയ്തിട്ട് ഭവതിക്കായിക്കൊണ്ടു ഞാൻ ദിവസവും ആരാത്രികത്തെ ചെയ്യുന്നു.

പരിഭാഷ – മഹത്ത് = വലിയത്. കനകപാത്രം = സ്വർണ്ണപ്പാത്രം. വിശാലങ്ങൾ = വിസ്തൃതങ്ങൾ. ഡമരുസദൃശരൂപങ്ങൾ = ഡമരുവിനോട് സദൃശമായിരിക്കുന്ന രൂപത്തോടുകൂടിയവ. ഡമരു = ഉടുക്ക്. പക്വഗോധൂമദീപങ്ങൾ = പക്വഗോധൂമംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ദീപങ്ങൾ. പക്വഗോധൂമം = ഗോതമ്പുപൊടി. ദീപങ്ങൾ = വിളക്കുകൾ. സ്ഥാപിക്ക = വെക്കുക. ബഹുഘൃതം = വളരെ നെയ്. ന്യസിക്ക = വെക്കുക (ഒഴിക്കുക). ദീപങ്ങൾ = തിരികൾ. പ്രകൃഷ്ടങ്ങൾ = ഉജ്ജ്വലങ്ങൾ. ആരാത്രികം = നീരാജനകർമ്മം.

ഭാവം – അല്ലയോ ലോകമാതാവേ! ഗോതമ്പുപൊടി കൊണ്ട് ഉടുക്കിന്റെ ആകൃതിയിൽ വിസ്താരമായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള വിളക്കുകൾ വലുതായ സ്വർണ്ണപ്പാത്രത്തിൽ വച്ചിട്ട് അവയിൽ ധാരാളം നെയ്യൊഴിച്ച് കത്തിച്ച് വർദ്ധിപ്പിച്ച് ഞാൻ ഭവതിക്കായിട്ട് ആരാത്രികമെന്ന നീരാജനകർമ്മത്തെ ചെയ്യുന്നു.

27

സവിനയമഥ ദത്വാ ജാനുയുഗ്മം ധരണ്യാം
സപദി ശിരസി ധൃത്വാ പാത്രമാരാത്രികസ്യ
മുഖകമലസമീപേ തേംബ സാർദ്ധം ത്രിവാരം
ഭ്രമയതി മയി ഭൂയാത്തേകൃപാർദ്രഃ കടാക്ഷഃ

വിഭക്തി – സവിനയം – അവ്യ . അഥ – അവ്യ . ദത്വാ – ത്വാ – അവ്യ . ജാനുയുഗ്മം – അ – ന – ദ്വി – ഏ.

ധരണ്യാം - ഈ - സ്ത്രീ - സ - ഏ . സപദി - അവ്യ. ശിരസി - സ - ന - സ - ഏ . ധൃത്വാ - ത്വാ - അവ്യ. പാത്രം - അ - ന - ദ്വി - ഏ . ആരാത്രികസ്യ - അ - ന - ഷ - ഏ . മുഖകമലസമീപേ - അ - പു - സ - ഏ . തേ - യുഷ്മ - ദ - ഷ - ഏ അംബ! ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ സാർദ്ധം - അവ്യ . ത്രിവാരം - അവ്യ . ഭ്രമയതി ത - പു - സ - ഏ . മയി - അസ്മ - സപ്ത - ഏ . ഭൂയാൽ - ആ - ലിങ് - പര - പ്ര - ഏ . തേ - യുഷ്മ - ദ - ഷ - ഏ . കൃപാർദ്രഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ . കടാക്ഷഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ .

അന്വയം - ഹേ അംബ! സവിനയം ജാനുയുഗ്മം ധരണ്യാം ദത്വാ അഥ സപദി ആരാത്രികസ്യ പാത്രം ശിരസി ധൃത്വാ തേ മുഖകമലസമീപേ ത്രിവാരം ഭ്രമയതി മയി തേ കൃപാർദ്രഃ കടാക്ഷഃ ഭൂയാൽ.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ അംബേ! വിനയത്തോടുകൂടി ജാനുയുഗ്മത്തെ ധരണിയിൽ ദാനം ചെയ്തിട്ട് അനന്തരം ഉടൻ ആരാത്രികത്തിന്റെ പാത്രത്തെ ശിരസ്സിങ്കൽ ധരിച്ചിട്ട് ഭവതിയുടെ മുഖകമല സമീപത്തിങ്കൽ ത്രിവാരം ഭ്രമയന്നായിരിക്കുന്ന എന്നിൽ നിന്തിരുവടിയുടെ കൃപാർദ്രമായിരിക്കുന്ന കടാക്ഷം ഭവിക്കണമേ.

പരിഭാഷ - ജാനുയുഗ്മം = ജാനുക്കളുടെ യുഗ്മം. ജാനുക്കൾ = മുട്ടുകൾ. യുഗ്മം = രണ്ട്. ധരണി = ഭൂമി. ദാനംചെയ്ക = കൊടുക്കുക. ആരാത്രികം = നീരാജനകർമ്മം. മുഖകമലം = കമലംപോലുള്ള മുഖം. കമലം = താമര. ത്രിവാരം = മൂന്നു പ്രാവശ്യം. ഭ്രമയൻ = ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നവൻ. ഭ്രമിപ്പിക്ക = ചുറ്റിക്ക. കൃപാർദ്രം = കൃപകൊണ്ടലിഞ്ഞത്. കടാക്ഷം = കടക്കൺനോട്ടം.

ഭാവം - അല്ലയോ അംബേ! വിനയത്തോടുകൂടി നിലത്തു മുട്ടുകുത്തിനിന്ന് ആരാത്രികദീപപാത്രത്തെ തലയിൽവെച്ച് നിന്തിരുവടിയുടെ താമരപ്പൂപോലുള്ള മുഖത്തിന് സമീപത്തിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉഴിയുന്നു. കരുണകൊണ്ടലിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നിന്തിരുവടിയുടെ കടാക്ഷം എന്നിൽ ഉണ്ടാകണമേ.

മാതസ്ത്വാം ദധി ദുഗ്ധ പായസമഹാ -

ശാല്യന്നസന്താനികാ

സൂപാപൂപസിതാഘ്യൃതൈസ്സവടകൈ -

സ്സക്ഷൗദ്രരംഭാഫലൈഃ

ഏലാജീരകഹിംഗുനാഗരനിശാ -

കുസ്തുംഭരീസംസ്കൃതൈഃ

ശാകൈസ്സാകമഹം സുധാധികരസൈ -

സ്സംതൃപ്തയാമ്യർപയൻ

വിഭക്തി - മാതഃ - ഋ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . ത്വാം - യുഷ്മ - ദ്വി - ഏ . ദധിദുഗ്ദ്ധപായസമഹാശാല്യന്നസന്താനികാസൂപാപൂപസിതാഘ്യൃതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. സവടകൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . സക്ഷൗദ്രരംഭാഫലൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . ഏലാജീരകഹിംഗുനാഗരനിശാകുസ്തുംഭരീ സംസ്കൃതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . ശാകൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . സാകം - അവ്യ . അഹം - അസ്മ - പ്ര - ഏ . സുധാധികരസൈഃ - അ - പു - തൃ - ബ . സംതൃപ്തയാമി - ലട്ട് - പ - ഉ - ഏ . അർപ്പയൻ - ത - പു - പ്ര - ഏ .

അന്വയം - ഹേ മാതഃത്വാം അഹം ദധിദുഗ്ദ്ധപായസമഹാശാല്യന്നസന്താനികം സൂപാപൂപസിതാഘ്യൃതൈഃ സവടകൈഃ സക്ഷൗദ്രരംഭാഫലൈഃ ഏലാജീരകഹിംഗുനാഗരനിശാകുസ്തുംഭരീ സംസ്കൃതൈഃ സുധാധികരസൈഃ ശാകൈഃ അർപ്പയൻ സംതൃപ്തയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ മാതാവേ! നിന്നേ ഞാൻ ദധിദുഗ്ദ്ധപായസമഹാശാല്യന്നസന്താനികാ സൂപാപൂപസിതാഘ്യൃതങ്ങളെക്കൊണ്ടും വടകങ്ങളെക്കൊണ്ടും ക്ഷൗദ്രരംഭാഫലങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഏലാജീരകഹിംഗുനാഗരനിശാകുസ്തുംഭരീസംസ്കൃതങ്ങളായി സുധാധികരസങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശാകങ്ങളെക്കൊണ്ടും അർപ്പയന്നായിട്ട് സംതൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നു.

പരിഭാഷ – ദധിദുഗ്ദ്ധപായസമഹാശാല്യന്നസന്താനികാസൂപാപൂപസിതാഘൃതങ്ങൾ = ദധി, ദുഗ്ദ്ധം, പായസം, മഹാശാല്യന്നസന്താനികം, സൂപം, അപൂപം, സിതാ, ഘൃതം ഇവകൾ. ദധി = തൈർ. ദുഗ്ദ്ധം = പാൽ, മഹാശാല്യന്നസന്താനികം = മഹത്തായ പലവിധ ശാല്യന്നങ്ങൾ. സൂപം = പരിപ്പ്. അപൂപം = അപ്പം. സിതാ = പഞ്ചസാര. ഘൃതം = നെയ്യ്. വടകങ്ങൾ = വടകൾ. ക്ഷൗദ്രരംഭാഫലങ്ങൾ = ക്ഷൗദ്രവും രംഭാഫലങ്ങളും. ക്ഷൗദ്രം = തേൻ. രംഭാഫലങ്ങൾ = കദളിപ്പഴങ്ങൾ. ഏലാജീരകഹിംഗുനാഗരനിശാകുസ്തുംഭരീസംസ്കൃതങ്ങൾ = ഏലം, ജീരകം, ഹിംഗു, നാഗരം, നിശാകുസ്തുംഭരീ ഇവയാൽ സംസ്കൃതങ്ങൾ. ഹിംഗു = കായം. നാഗര = ചുക്ക്. നിശാ = മഞ്ഞൾ. കുസ്തുംഭരീ = കുസുംഭയില. സംസ്കൃതങ്ങൾ = സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടവ. സംസ്കരിക്ക = വഴിപോലെയുണ്ടാക്കുക. സുധാധികരസങ്ങൾ = സുധയേക്കാൾ അധികം രസമുള്ളവ. സുധാ = അമൃത്. രസം = സ്വാദ്. ശാകങ്ങൾ = ഇലക്കറികൾ. അർപ്പയൻ = അർപ്പിക്കുന്നവൻ. അർപ്പിക്ക= വെയ്ക്കുക.

ഭാവം – അല്ലയോ അംബേ, ഞാൻ തയിർ, പാല്, പായസം, പരിപ്പ്, അപ്പം, പഞ്ചസാര, നൈ, തേൻ, വട, കദളിപ്പഴം ഇതുകളെക്കൊണ്ടും ഏലം, ജീരകം, കായം, ചുക്ക്, മഞ്ഞൾ, കുസുംഭയില ഇതുകളാലുണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയും അമൃതത്തേക്കാൾ രുചിയുള്ളവയുമായ ഇലക്കറികളെക്കൊണ്ടും മഹാശാല്യന്നങ്ങളെക്കൊണ്ടും ഭവതിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നു.

29

സാപൂപസൂപദധിദുഗ്ദ്ധസിതാഘൃതാനി
സുസ്വാദുഭക്തപരമാന്നപുരസ്സരാണി
ശാകോല്ലസന്മരിചിജീരകബാഹ്ളികാനി
ഭക്ഷ്യാണിഭുങ്ക്ഷ്വ ജഗദംബ! മയാർപ്പിതാനി

വിഭക്തി – സാപൂപസൂപദധിദുഗ്ദ്ധസിതാഘൃതാനി – അ - ന - ദ്വി - ബ . സുസ്വാദുഭക്തപരമാന്നപുര സ്സരാണി – അ – ന – ദ്വി – ബ . ശാകോല്ലസന്മരിചിജീരകബാഹ്ളികാനി – അ – ന – ദ്വി – ബ . ഭക്ഷ്യാണി – അ –

ന - ദ്വി - ബ. ഭുങ്ക്ഷ്വ - ലോട്ട് - ആ - മ - ഏ. ജഗദംബ - ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. മയാ - അസ്മ - ദ - തൃ - ഏ. അർപ്പിതാനി - അ - ന - ദ്വി -ബ.

അന്വയം - ഹേ അംബ! (ത്വം) സാപൂപസൂപദധിദുഗ്ദ്ധ സിതാഘൃതാനി സുസ്വാദുഭക്തപരമാന്നപുരസ്സരാണി ശാകോല്ലസന്മരിചിജീരകബാഹ്ളികാനി മയാ അർപ്പിതാനി ഭക്ഷ്യാണി ഭുങ്ക്ഷ്വ.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ അംബ! (നിന്തിരുവടി) സാപൂപസൂപദധിദുഗ്ദ്ധ സിതാഘൃതങ്ങളായി സുസ്വാദുഭക്തപരമാന്നപുരസ്സരങ്ങളായി ശാകോല്ലസന്മരിചിജീരകബാഹ്ളികങ്ങളായി എന്നാൽ അർപ്പിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഭക്ഷ്യങ്ങളെ ഭുജിച്ചാലും.

പരിഭാഷ - സാപൂപസൂപദധിദുഗ്ധസിതാഘൃതങ്ങൾ = അപൂപം, സൂപം, ദധി, ദുഗ്ദ്ധം, സിതാ, ഘൃതം ഇവയോടുകൂടിയവ. അപൂപം = അപ്പം. സൂപം = പരിപ്പ്. ദധി = തൈർ. ദുഗ്ധം = പാൽ. സിതാ = പഞ്ചസാര. ഘൃതം = നെയ്. സുസ്വാദുഭക്തപരമാന്നപുരസ്സരങ്ങൾ = സുസ്വാദുക്കളായിരിക്കുന്ന ഭക്തങ്ങളോടും പരമാന്നത്തോടും കൂടിയവ. സുസ്വാദുകൾ = ഏറ്റവും സ്വാദുള്ളവ. ഭക്തങ്ങൾ = കറികൾ. പരമാന്നം = ശ്രേഷ്ഠമായ അന്നം. ശാകോല്ലസന്മരിചിജീരകബാഹ്ളികങ്ങൾ = ശാകത്തോടുകൂടെ ഉല്ലസത്തുകളായിരിക്കുന്ന മരിചങ്ങളോടും ജീരകങ്ങളോടും ബാഹ്ളികങ്ങളോടുംകൂടിയവ. ശാകം = ഇലക്കറി. ഉല്ലസത്ത് = ഉല്ലസിക്കുന്നത്. ഉല്ലസിക്കുക = ചേരുക. മരിചങ്ങൾ = മുളകുകൾ. ബാഹ്ളികങ്ങൾ = കടുകുകൾ. ഭക്ഷ്യങ്ങൾ = ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങൾ. അർപ്പിതങ്ങൾ = സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവ.

ഭാവം - അല്ലയോ ലോകമാതാവേ! അപ്പം, പരിപ്പ്, തയിർ, പാൽ, പഞ്ചസാര, നെയ്യ്, വളരെ സ്വാദുള്ള കറികളോടുകൂടിയ ശ്രേഷ്ഠമായ അന്നം, മുളക്, ജീരകം തുടങ്ങിയുള്ളവ ചേർത്തുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഇലക്കറി ഇങ്ങിനെ എന്നാൽ സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഭക്ഷണദ്രവ്യങ്ങളെ ഭുജിക്കണമേ.

30

ക്ഷീരമേതദിദമുത്തമോത്തമം

പ്രാജ്യമാജ്യമിദമുജ്ജ്വലംമധു

മാതരേതദമൃതോപമം പയഃ

സംഭ്രമേണ പരിപീയതാം മുഹുഃ

വിഭക്തി - ക്ഷീരം - അ - ന - പ്ര - ഏ ഏതൽ - ഏതച്ഛബ്ദം - ദ - പ്ര - ഏ ഉത്തമോത്തമം - അ - ന - പ്ര - ഏ പ്രാജ്യം - അ - ന - പ്ര - ഏ. ആജ്യം - അ - ന - പ്ര - ഏ ഇദം - ഇദംശ - മ - ന - പ്ര - ഏ ഉജ്ജ്വലം - അ - ന - പ്ര - ഏ. മധു - ഉ - ന - പ്ര - ഏ മാതഃ - ഋ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ അമൃതോപമം - അ - ന - പ്ര - ഏ - പയഃ - സ - ന - പ്ര - ഏ. സംഭ്രമേണ - അ - പു - തൃ - ഏ പരിപീയതാം - ലോട്ട് - ആ - പ്ര - പു - ഏ മുഹുഃ - അവ്യ.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ! ഉത്തമോത്തമം ഏതൽ ക്ഷീരം പ്രാജ്യം ഇദം ആജ്യം ഉജ്ജ്വലം ഇദം മധു അമൃതോപമം ഏതൽ പയഃ (ച) സംഭ്രമേണ (ത്വയാ) മുഹുഃ പരിപീയതാം.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ മാതാവേ! ഉത്തമോത്തമമായിരിക്കുന്ന ഈ ക്ഷീരത്തേയും പ്രാജ്യമായിരിക്കുന്ന ഈ ആജ്യത്തേയും ഉജ്ജ്വലമായിരിക്കുന്ന ഈ മധുവിനേയും അമൃതോപമമായിരിക്കുന്ന ഈ പയസ്സിനേയും ഭവതിയാൽ സംഭ്രമത്തോടുകൂടി പിന്നേയും പിന്നേയും പാനംചെയ്യപ്പെട്ടാലും.

പരിഭാഷ - ഉത്തമോത്തമം = ഏറ്റവും ഉത്തമം. ക്ഷീരം = പാൽ. പ്രാജ്യം = ശ്രേഷ്ഠം. ആജ്യം = നെയ്യ്. ഉജ്ജ്വലം = ശോഭിക്കുന്നത്. മധു = തേൻ. അമൃതോപമം = അമൃതുപോലെയുള്ളത്. പയസ്സ് = വെള്ളം. പാനംചെയ്ക = കുടിക്കുക.

ഭാവം - അല്ലയോ അമ്മേ! ഏറ്റവും ഉത്തമമായിരിക്കുന്ന ഈ പാലും ശ്രേഷ്ഠമായിരിക്കുന്ന ഈ നെയ്യും നിർമ്മലമായ ഈ തേനും അമൃതുപോലെയുള്ള ഈ വെള്ളവും നിന്തിരുവടി പിന്നേയും പിന്നേയും കുടിക്കണമേ.

31

ഉഷ്ണോദകൈഃ പാണിയുഗം മുഖം ച

പ്രക്ഷാല്യ മാതഃ കളധൗതപാത്രേ

കർപ്പൂരമിശ്രേണ സകുങ്കുമേന

ഹസ്തൗ സമുദ്വർത്തയ ചന്ദനേന.

വിഭക്തി - ഉഷ്ണോദകൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . പാണിയുഗം - അ - ന - ദ്വി - ഏ . മുഖം - അ - ന - ദ്വി - ഏ . പ്രക്ഷാള്യ - ല്യബ - അവ്യ . മാതഃ- ഋ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . കളധൗതപാത്രേ - അ - ന - സ - ഏ . കർപ്പൂരമിശ്രേണ - അ - ന - തൃ - ഏ . സകുങ്കുമേന - അ - ന - തൃ - ഏ . ഹസ്തൗ- അ - പു - ദ്വി - ദ്വി ചന്ദനേന - അ - ന - തൃ - ഏ . സമുദ്വർത്തയ - ലോട്ട് - അ പ - പു - ഏ.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ കളധൗതപാത്രേ ഉഷ്ണോദകൈഃ പാണിയുഗം മുഖം ച പ്രക്ഷാള്യ കർപ്പൂരമിശ്രേണ സകുങ്കുമേന ചന്ദനേന ഹസ്തൗ സമുദ്വർത്തയ.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ മാതാവേ! കളധൗതപാത്രത്തിൽ ഉള്ള ഉഷ്ണോദകങ്ങളെക്കൊണ്ട് പാണിയുഗത്തേയും മുഖത്തേയും പ്രക്ഷാളനം ചെയ്തിട്ട് കർപ്പൂരമിശ്രമായി സകുങ്കുമമായിരിക്കുന്ന ചന്ദനംകൊണ്ട് ഹസ്തങ്ങളെ സമുദ്വർത്തനം ചെയ്താലും.

പരിഭാഷ - കളധൗതപാത്രം = കളമായിരിക്കുന്ന ധൗതപാത്രം. കളം = മനോഹരം. ധൗതപാത്രം = വെള്ളിപ്പാത്രം. ഉഷ്ണോദകങ്ങൾ = ചൂടുള്ള ജലങ്ങൾ. പാണിയുഗം = രണ്ട് കയ്യ്. പ്രക്ഷാളനംചെയ്ക = കഴുകുക. കർപ്പൂരമിശ്രം = കർപ്പൂരം കലർന്നത്. സകുങ്കുമം = കുങ്കുമത്തോടുകൂടിയത്. ഹസ്തങ്ങൾ = കൈകൾ. സമുദ്വർത്തനംചെയ്ക = നല്ലപോലെ തുടയ്ക്കുക.

ഭാവം - അല്ലയോ അമ്മേ! നിന്തിരുവടി മനോഹരമായ വെള്ളിപ്പാത്രത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന ചുടുവെള്ളംകൊണ്ട് കൈകളും മുഖവും കഴുകി കർപ്പൂരകുങ്കുമങ്ങൾ ചേർത്ത ചന്ദനംകൊണ്ട് കൈകൾ തുടയ്ക്കേണമേ.

32

അതിശീതമുശീരവാസിതം

തപനീയേ കലശേ നിവേശിതം

പടപൂതമിദം ജലാമൃതം

ശുചിഗംഗാജലമംബപീയതാം.

വിഭക്തി – അതിശീതം – അ – ന – പ്ര – ഏ ഉശീരവാസിതം – അ – ന – പ്ര – ഏ. തപനീയേ – അ – ന – സ – ഏ. കലശേ – അ – ന – സ – ഏ. നിവേശിതം – അ – ന – പ്ര – ഏ. പടപൂതം – അ – ന – പ്ര – ഏ. ഇദം – ഇദംശ – മ – ന – പ്ര – ഏ. ജലാമൃതം – അ – ന – പ്ര – ഏ. ശുചിഗംഗാജലം – അ – ന – പ്ര – ഏ. അംബ! – ആ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ. (ത്വയാ) പീയതാം – ലോട്ട് – ആ – പ്ര – ഏ.

അന്വയം – ഹേ അംബ! അതിശീതം ഉശീരവാസിതം തപനീയേ കലശേ നിവേശിതം പടപൂതം ശുചിഗംഗാജലം ഇദം ജലാമൃതം ത്വയാ പീയതാം.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ അംബേ! അതിശീതളമായി ഉശീരവാസിതമായി തപനീയമായിരിക്കുന്ന കലശത്തിൽ നിവേശിതമായി പടപൂതമായി ശുചിഗംഗാജലമായിരിക്കുന്ന ഈ ജലാമൃതം (നിന്തിരുവടിയാൽ) പാനംചെയ്യപ്പെടണമേ.

പരിഭാഷ – അതിശീതളം = ഏറ്റവും തണുപ്പുള്ളത്. ഉശീരവാസിതം = ഉശീരത്താൽ വാസിക്കപ്പെട്ടത്. ഉശീരം = രാമച്ചം. വാസിക്ക = വാസനയുള്ളതാക്കിത്തീർക്ക. തപനീയം = തപനത്തെ സംബന്ധിച്ചത്. തപനം = സ്വർണ്ണം. (സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയത്) കലശം = കുടം. പടപൂതം = പടത്താൽ ശുദ്ധമാക്കപ്പെട്ടത്. പടം = വസ്ത്രം. (വസ്ത്രത്തിൽ അരിച്ചത്) ശുചിഗംഗാജലം = ശുചിയായിരിക്കുന്ന ഗംഗാജലം. (വേനൽക്കാലത്ത്) ഗംഗാജലം. ജലാമൃതം = അമൃതുപോലെയിരിക്കുന്ന ജലം. പാനംചെയ്ക = കുടിക്കുക.

ഭാവം – അല്ലയോ അംബേ! ഏറ്റവും തണുപ്പുള്ളതും രാമച്ചംകൊണ്ട് വാസനയുള്ളതാക്കിത്തീർത്തതും വസ്ത്രംകൊണ്ടരിച്ചു പൊൻകുടത്തിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നതും വേനൽക്കാലത്തെ ഗംഗാജലവുമായ ഈ അമൃതുപോലുള്ള ശുദ്ധജലത്തെ നിന്തിരുവടി പാനം ചെയ്താലും.

33

താമ്രാമ്രരംഭാഫലസംയുതാനി

ദ്രാക്ഷാഫലക്ഷൗദ്രസമന്വിതാനി

സനാളികേരാണി സദാഡിമാനി

ഫലാനി തേ ദേവി! സമർപ്പയാമി

വിഭക്തി - താമ്രാമ്രരംഭാഫലസംയുതാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ ദ്രാക്ഷാഫലക്ഷൗദ്രസമന്വിതാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ . സനാളികേരാണി - അ - ന - ദ്വി - ബ . സദാഡിമാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ . ഫലാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ . തേ യുഷ്മ - ച - ഏ - ദേവി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. സമർപ്പയാമി - ലട്ട് - പ - ഉ - ഏ .

അന്വയം - ഹേ ദേവി! താമ്രാമ്രരംഭാഫലസംയുതാനി ദ്രാക്ഷാഫലക്ഷൗദ്രസമന്വിതാനി സനാളികേരാണി സദാഡിമാനി ഫലാനി തേ സമർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ദേവി! താമ്രാമ്രരംഭാഫലസംയുതങ്ങളായി ദ്രാക്ഷാഫലക്ഷൗദ്രസമന്വിതങ്ങളായി സനാളികേരങ്ങളായി സദാഡിമങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഫലങ്ങളെ ഭവതിക്കായിക്കൊണ്ടു സമർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - താമ്രാമ്രരംഭാഫലസംയുതങ്ങൾ = താമ്രാമ്രങ്ങൾ, രംഭാഫലങ്ങൾ ഇവയോട് സംയോജിച്ചവ. താമ്രാമ്രങ്ങൾ = പഴുത്തു ചുവന്നിരിക്കുന്ന മാമ്പഴങ്ങൾ. രംഭാഫലങ്ങൾ = കദളിപ്പഴങ്ങൾ. ദ്രാക്ഷാഫലക്ഷൗദ്രസമന്വിതങ്ങൾ = ദ്രാക്ഷാഫലങ്ങളോടും ക്ഷൗദ്രത്തോടും കൂടിയവ. ദ്രാക്ഷാഫലങ്ങൾ = മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴങ്ങൾ. ക്ഷൗദ്രം = തേൻ. സനാളികേരങ്ങൾ = നാളികേരങ്ങളോടുകൂടിയവ. ദാഡിമങ്ങൾ = മാതളപ്പഴങ്ങൾ. ഫലങ്ങൾ = പഴങ്ങൾ.

ഭാവം - അല്ലയോ ദേവി! പഴുത്തു ചുവന്നിരിക്കുന്ന മാമ്പഴങ്ങൾ, കദളിപ്പഴങ്ങൾ, മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴങ്ങൾ, തേൻ, നാളികേരങ്ങൾ, മാതളപ്പഴങ്ങൾ ഇവയോടുകൂടിയ അനേകം ഫലങ്ങളെ നിന്തിരുവടിയായിക്കൊണ്ടു സമർപ്പിക്കുന്നു.

കൂശ്മാണ്ഡകോശാതകിസംയുതാനി
ജംബീരനാരംഗസമന്വിതാനി
സബീജപൂരാണി സജാംബവാനി
ഫലാനി തേ ദേവി! സമർപ്പയാമി

വിഭക്തി – കൂശ്മാണ്ഡകോശാതകിസംയുതാനി – അ – ന – ദ്വി – ബ . ജംബീരനാരംഗസമന്വിതാനി – അ – ന – ദ്വി – ബ . സബീജപൂരാണി – അ – ന – ദ്വി – ബ . സജാംബവാനി – അ – ന – ദ്വി – ബ . ഫലാനി – അ – ന – ദ്വി – ബ . [illegible] – തേ – യുഷ്മ – ച – ഏ . സമർപ്പയാമി – ലട്ട് – പ – ഉ – ഏ .

അന്വയം – ഹേ ദേവി! കൂശ്മാണ്ഡകോശാതകിസംയുതാനി ജംബീരനാരംഗസമന്വിതാനി സബീജപൂരാണി സജാംബവാനി ഫലാനി തേ അഹം സമർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ദേവി! കൂശ്മാണ്ഡകോശാതകി സംയുതങ്ങളായി ജംബീരനാരംഗസമന്വിതങ്ങളായി സബീജപൂരങ്ങളായി സജാംബവങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഫലങ്ങളെ നിന്തിരുവടിക്കായിക്കൊണ്ട് ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – കൂശ്മാണ്ഡകോശാതകിസംയുതങ്ങൾ = കൂശ്മാണ്ഡം, കോശാതകി ഇവയോടുകൂടിയവ കൂശ്മാണ്ഡം = കുമ്പളങ്ങ. കോശാതകി = പടവലക്കായ. ജംബീരനാരംഗ സമന്വിതകൾ = ജംബീരങ്ങളോടും നാരംഗകളോടും കൂടിയവ. ജംബീരങ്ങൾ = ചെറുനാരങ്ങകൾ. നാരംഗകൾ = നാരങ്ങകൾ. ബീജപൂരങ്ങൾ = വെള്ളിനാരങ്ങകൾ. സജാംബവങ്ങൾ = ജാംബവങ്ങളോടുകൂടിയവ. ജാംബവങ്ങൾ = ഞാവൽപ്പഴങ്ങൾ.

ഭാവം – അല്ലയോ ദേവി! കുമ്പളങ്ങ, കോശാതകി (പടവലങ്ങ), പലതരത്തിലുള്ള അനേകം നാരങ്ങകൾ, ഞാവൽപ്പഴം – ഇപ്രകാരമുള്ള പഴങ്ങളെ ഞാൻ നിന്തിരുവടിക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു.

35

കർപ്പൂരേണയുതൈർ ലവംഗസഹിതൈ -
സ്തക്കോലചൂർണ്ണാന്വിതൈഃ
സുസ്വാദുക്രമുകൈസ്സഗൗരഖചിതൈ -
സ്സുസ്നിഗ്ദ്ധജാതീഫലൈഃ
മാതഃ കൈതകപത്രപാണ്ഡുരുചിഭി -
സ്താംബൂലവല്ലീദളൈഃ
സ്സാനന്ദം മുഖമണ്ഡനാർത്ഥമതുലം
താംബൂലമംഗീകുരു.

വിഭക്തി - കർപ്പൂരേണ - അ - ന - തൃ - ഏ യുതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. ലവംഗസഹിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. തക്കോലചൂർണ്ണാന്വിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. സുസ്വാദുക്രമുകൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. സഗൗരഖചിതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. സുസ്നിഗ്ദ്ധജാതീഫലൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. മാതഃ - ഋ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. കൈതപത്രപാണ്ഡുരുചിഭിഃ - ഇ - ന - തൃ - ബ താംബൂലവല്ലീദളൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ സാനന്ദം - അവ്യ. മുഖമണ്ഡനാർത്ഥം - അവ്യ. അതുലം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. താംബൂലം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. അംഗീകുരു - ലോട്ട് - പ - മ - പു - ഏ

അന്വയം - ഹേ മാതഃ! കർപ്പുരേണ യുതൈഃ ലവംഗസഹിതൈഃ സുസ്നിഗ്ദ്ധജാതീഫലൈഃ തക്കോലചൂർണ്ണാന്വിതൈഃ സുസ്വാദുക്രമുകൈഃ സഗൗരഖചിതൈഃ കൈതകപത്രപാണ്ഡുരുചിഭിഃ താംബൂലവല്ലീദളൈഃ അതുലം താംബൂലം സാനന്ദം (ത്വം) മുഖമണ്ഡനാർത്ഥം അംഗീകരു.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ അംബ! കർപ്പൂരത്തോടുകൂടിയതായി ലവംഗസഹിതങ്ങളായി സുസ്നിഗ്ദ്ധജാതീഫലങ്ങളായി തക്കോലചൂർണ്ണാന്വിതങ്ങളായി സുസ്വാദുക്രമുകങ്ങളായി സഗൗരഖചിതങ്ങളായി കൈതകപത്രപാണ്ഡുരുചികളായിരിക്കുന്ന താംബൂലവല്ലീദളങ്ങളെക്കൊണ്ട് അതുലമായിരിക്കുന്ന താംബൂ

ലത്തെ ആനന്ദത്തോടുകൂടെ നിന്തിരുവടി മുഖമണ്ഡനത്തിനായ്ക്കൊണ്ട് അംഗീകരിച്ചാലും.

പരിഭാഷ - ലവംഗസഹിതങ്ങൾ = ലവംഗത്തോടുകൂടിയവ. ലവംഗം = ഇലവർങ്ങം. സുസ്നിഗ്ദ്ധജാതീഫലങ്ങൾ = സുസ്നിഗ്ദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജാതീഫലങ്ങളോടുകൂടിയവ. സുസ്നിഗ്ദ്ധങ്ങൾ = ഏറ്റവും മനോഹരങ്ങൾ. ജാതീഫലങ്ങൾ = ജാതിക്കകൾ. തക്കോലചൂർണ്ണാന്വിതങ്ങൾ = തക്കോലചൂർണ്ണത്തോടുകൂടിയവ. തക്കോലചൂർണ്ണം = തക്കോലപ്പൊടി. സ്വാദുക്രമുകങ്ങൾ = സ്വാദുള്ള ക്രമുകങ്ങൾ. ക്രമുകങ്ങൾ = അടയ്ക്കകൾ. ഗൗരഖചിതങ്ങൾ = ഗൗരത്താൽ ഖചിതങ്ങൾ. ഗൗരം = വെളുപ്പുനിറം. ഖചിതം = നിർമ്മിതം. കൈതകപത്രപാണ്ഡുരുചികൾ = കൈതകപത്രംപോലെ പാണ്ഡുവായിരിക്കുന്ന രുചിയോടുകൂടിയവ. കൈതകപത്രം = കയ്തപ്പൂവിന്റെ ഇതൾ. പാണ്ഡു = വെളുപ്പ്. രുചി = ശോഭ. താംബൂലവല്ലീദലങ്ങൾ = വെറ്റിലകൾ. അതുലം = തുല്യമില്ലാത്തത്. താംബൂലം = താംബൂലചർവണം. മുഖമണ്ഡനം = മുഖാലങ്കാരം. അംഗീകരിക്ക = സ്വീകരിക്ക.

ഭാവം - അല്ലയോ ജനനി! കർപ്പൂരം, ഇലവർങ്ങം, നല്ല ജാതിക്ക, തക്കോലപ്പൊടി, സ്വാദുള്ള അടയ്ക്ക, ഏറ്റവും വെളുത്തു കൈതപ്പൂപോലെ ശോഭയുള്ള വെറ്റിലകൾ ഇവകളെക്കൊണ്ട് സാദൃശ്യമില്ലാത്തതായ താംബൂലത്തെ നിന്തിരുവടിയുടെ മുഖാലങ്കാരത്തിനായി സ്വീകരിച്ചാലും.

36

ഏലാലവംഗാദിസമന്വിതാനി
തക്കോലകർപ്പൂരവിമിശ്രിതാനി
താംബൂലവല്ലീദളസംയുതാനി
പൂഗാനി തേ ദേവി! സമർപ്പയാമി!

വിഭക്തി - ഏലാലവംഗാദിസമന്വിതാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ . തക്കോലകർപ്പൂരവിമിശ്രിതാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ. പൂഗാനി - അ - ന - ദ്വി - ബ - തേ - യുഷ്മ - ച - ഏ ദേവി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. സമർപ്പയാമി - ലട്ട് - പ - ഉ - ഏ .

അന്വയം - ഹേ ദേവി! അഹം ഏലാലവംഗാദിസമന്വിതാനി തക്കോലകർപ്പൂരവിമിശ്രിതാനി താംബൂലവല്ലീദളസംയുതാനി പൂഗാനി തേ സമർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ദേവി! ഞാൻ ഏലാലവംഗാദി സമന്വിതങ്ങളായി തക്കോലകർപ്പൂരവിമിശ്രിതങ്ങളായി താംബൂലവല്ലീദളസംയുതങ്ങളായിരിക്കുന്ന പൂഗങ്ങളെ നിന്തിരുവടിക്കായിക്കൊണ്ട് സമർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - ഏലാലവംഗാദിസമന്വിതങ്ങൾ = ഏലാലവംഗങ്ങളോടുകൂടിയവ. ഏലാലവംഗങ്ങൾ = ഏലവും ഇലവർങവും. തക്കോലകർപ്പൂരവിമിശ്രിതങ്ങൾ = തക്കോലത്തോടും കർപ്പൂരത്തോടും കൂടിയവ. താംബൂലവല്ലീദളസംയുതങ്ങൾ = താംബൂലവല്ലീദളങ്ങളോടുകൂടിയവ. താംബൂലവല്ലീദളങ്ങൾ = വെറ്റിലകൾ. പൂഗങ്ങൾ = അടയ്ക്കകൾ.

ഭാവം - അല്ലയോ ദേവി! ഞാൻ ഏലം, ഇലവർങം, തക്കോലം, കർപ്പൂരം ഇവയോടും വെറ്റിലകളോടുംകൂടി അടയ്ക്കകളെ നിന്തിരുവടിക്കായ്ക്കൊണ്ട് സമർപ്പിക്കുന്നു.

37

താംബൂലനിർജ്ജിതസുതപ്തസുവർണ്ണവർണ്ണം
സ്വർണ്ണാക്ഷപൂഗഫലമൗക്തികചൂർണ്ണയുക്തം
സൗവർണ്ണപാത്രനിഹിതം ഖദിരേണസാർദ്ധം
താംബൂലമംബ! വദനാംബുരുഹേ ഗൃഹാണ

വിഭക്തി - താംബൂലനിർജ്ജിതസുതപ്തസുവർണ്ണവർണ്ണം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. സ്വർണ്ണാക്ഷപൂഗഫലമൗക്തികചൂർയണ്ണയുക്തം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. സൗവർണ്ണപാത്രനിഹിതം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. ഖദിരേണ - അ - പു - തൃ - ഏ. സാർദ്ധം - അവ്യ. താംബൂലം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. അംബ! - ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. വദനാംബുരുഹേ - അ - ന - സ - ഏ. ഗൃഹാണ- ലോട്ട് - പ - മ - ഏ.

അന്വയം - ഹേ അംബ! താംബൂലനിർജ്ജിതസുതപ്തസുവർണ്ണവർണ്ണം സ്വർണ്ണാക്ഷപൂഗഫലമൗക്തികചൂർണ്ണയുക്തം ഖദി

രേണ സാർദ്ധം സൗവർണ്ണപാത്രനിഹിതം താംബൂലം ത്വം വദനാം ബുരുഹേ ഗൃഹാണ.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ അംബ! താംബൂലനിർജ്ജിത സുതപ്തസുവർണ്ണവർണ്ണമായി സ്വർണ്ണാക്ഷപൂഗഫലമൗക്തിക ചൂർണ്ണയുക്തമായി ഖദിരത്തോടുകൂടെ സൗവർണ്ണപാത്രത്തിൽ നിഹിതമായിരിക്കുന്ന താംബൂലത്തെ നിന്തിരുവടി വദനാംബുരുഹ ത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചാലും.

പരിഭാഷ – താംബൂലനിർജ്ജിതസുതപ്ത സുവർണ്ണ വർണ്ണം = താംബൂലത്താൽ നിർജ്ജിതമായിരിക്കുന്ന സുതപ്തസു വർണ്ണ വർണ്ണത്തോടുകൂടിയത്. താംബൂലം = വെറ്റില. നിർജ്ജിതം= തോല്പ്പിക്കപ്പെട്ടത്. സുതപ്തസുവർണ്ണവർണ്ണം = സുതപ്തസുവർണ്ണത്തിന്റെ വർണ്ണം. സുതപ്തം = നല്ലപോലെ ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ചത്. സുവർണ്ണം = സ്വർണ്ണം. വർണ്ണം = നിറം. സ്വർണ്ണാ ക്ഷപൂഗഫലമൗക്തികചൂർണ്ണയുക്തം = സ്വർണ്ണാക്ഷം, പൂഗഫലം, മൗക്തികചൂർണ്ണം ഇവയോട് യോജിച്ചത്. സ്വർണ്ണാക്ഷം = കര യാമ്പു. പൂഗഫലം = അടയ്ക്ക. മൗക്തികചൂർണ്ണം = മുത്തുപ്പൊടി. ഖദിരം = കരിങ്ങാലിക്കാതൽ. സാർദ്ധം = കൂടെ. സൗവർണ്ണപാത്ര നിഹിതം = സൗവർണ്ണപാത്രത്തിൽ നിധാനംചെയ്യപ്പെട്ടത്. സൗവർണ്ണപാത്രം = സ്വർണ്ണപാത്രം. നിധാനംചെയ്ക = വയ്ക്കുക. വദനാംബുരുഹം = അംബുരുഹംപോലെ ഇരിക്കുന്ന വദനം. അംബുരുഹം = താമര, വദനം = മുഖം. ഗ്രഹിക്ക = സ്വീകരിക്ക.

ഭാവം – അല്ലയോ അമ്മേ! പഴുപ്പിച്ച തങ്കത്തിന്റെ നിറത്തെ തോല്പിക്കുന്ന നിറത്തിലുള്ള വെറ്റിലകളും കരയാമ്പൂ, അടയ്ക്ക, മുത്തുപ്പൊടി, കരിങ്ങാലിക്കാതൽ ഇവയുംകൂട്ടി സ്വർണ്ണപ്പാത്ര ത്തിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന താംബൂലത്തെ താമരപ്പൂപോലെ ഇരിക്കുന്ന നിന്തിരുവടിയുടെ മുഖത്തിൽ സ്വീകരിച്ചാലും.

38

അഥബഹുമണിമിശ്രൈർമ്മൗക്തികൈ സ്ത്വാം വികീര്യ
ത്രിഭുവനകമനീയൈഃ പൂജയിത്വാ ച വസ്ത്രൈഃ
മിളിതവിവിധയുക്താം ദിവ്യമാണിക്യയുക്താം
ജനനി, കനകവൃഷ്ടിം ദക്ഷിണാന്തേർപ്പയാമി.

വിഭക്തി – അഥ – അവ്യ . ബഹുമണിമിശ്രൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . മൗക്തികൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . ത്വാം – യുഷ്മ – ദ്വി – ഏ . വികീര്യ – ല്യബ – അവ്യ . ത്രിഭുവന കമനീയൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . പൂജയിത്വാ – ത്വാ – അവ്യ . ച – അവ്യ . വസ്ത്രൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ മിളി തവിവിധയുക്താം – ആ – സ്ത്രീ – ദ്വി – ഏ ദിവ്യമാണിക്യ യുക്താം – ആ – സ്ത്രീ – ദ്വി – ഏ ജനനി! – ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . കനകവൃഷ്ടിം – ഈ – സ്ത്രീ – ദ്വി – ഏ. ദക്ഷിണാ – ആ – സ്ത്രീ – പ്ര – ഏ . അന്തേ – അ – പു – സ – ഏ . അർപ്പയാമി – ലട്ട് – പ – പ്ര – ഏ

അന്വയം – ഹേ ജനനി അഥ ത്വാം ബഹുമണിമിശ്രൈഃ മൗക്തികൈഃ വികീർയ്യ ത്രിഭുവനകമനീയൈഃ വസ്ത്രൈഃ പൂജയിത്വാ ച മിളിതവിവിധയുക്താം ദിവ്യമാണിക്യയുക്താം കനക വൃഷ്ടിം ദക്ഷിണാ അന്തേ അർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ അംബേ, അനന്തരം ഞാൻ ഭവതിയെ ബഹുമണിമിശ്രങ്ങളായിരിക്കുന്ന മൗക്തികങ്ങളെക്കൊണ്ട് വികിരണം ചെയ്തിട്ട് ത്രിഭുവനകമനീയങ്ങളായിരിക്കുന്ന വസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂജിച്ചിട്ടു മിളിത വിവിധയുക്തയായി ദിവ്യമാണിക്യ യുക്തയായിരിക്കുന്ന കനകവൃഷ്ടിയെ ദക്ഷിണയായിട്ട് അന്തത്തിൽ അർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – ബഹുമണിമിശ്രങ്ങൾ = വളരെ രത്നങ്ങൾ കലർന്നവ. മൗക്തികങ്ങൾ = മുത്തുകൾ. വികിരണം ചെയ്ക = ആരാധിക്ക. ത്രിഭുവനകമനീയങ്ങൾ = ത്രൈലോക്യസുന്ദരങ്ങൾ (അതിമനോഹരങ്ങൾ) മിളിതവിവിധയുക്താ = മിളിതമായിരിക്കുന്ന വിവിധത്തോടുകൂടിയത്. മിളിതം = കൂട്ടിക്കലർന്നത്. വിവിധം = പലവിധം. ദിവ്യമാണിക്യയുക്താ = ദിവ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന മാണിക്യങ്ങളോടുകൂടിയത്. കനകവൃഷ്ടി = കനകവർഷം അന്തം = അവസാനം. അർപ്പിക്ക = സമർപ്പിക്ക.

ഭാവം – അല്ലയോ അംബ! അനന്തരം ഞാൻ അനേകരത്നങ്ങൾ കലർന്ന മുത്തുകളെക്കൊണ്ടു നിന്തിരുവടിയെ ആരാധിച്ച് ത്രൈലോക്യസുന്ദരങ്ങളായ വസ്ത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു പൂജിച്ച് മാണി

ക്യാദി രത്നങ്ങൾ ചേർന്ന കനകവർഷത്തെ നിന്തിരുവടിക്കു ദക്ഷിണയായി സമർപ്പിക്കുന്നു.

39

മാതഃ കാഞ്ചനദണ്ഡമണ്ഡിതമിദം
പൂർണ്ണേന്ദുബിംബപ്രഭം
നാനാരത്നവിശോഭിഹേമകലശം
ലോകത്രയാഹ്ളാദകം
ഭാസ്വൻമൗക്തികമാലികാപരിവൃതം
പ്രീത്യാത്മഹസ്തേധൃതം
ഛത്രം തേ പരികല്പയാമി ശിരസഃ
ത്വഷ്ട്രാ സ്വയം നിർമ്മിതം.

വിഭക്തി – മാതഃ – ഋ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . കാഞ്ചനദണ്ഡമണ്ഡിതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ ഇദം – ശ – ന – ദ്വി – ഏ . പൂർണ്ണേന്ദുബിംബപ്രഭം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . നാനാരത്നവിശോഭി – ഹേമകലശം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. ലോകത്രയാഹ്ളാദകം – അ – ന – ദ്വി – ഏ ഭാസ്വന്മൗക്തികമാലികാപരിവൃതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . പ്രീത്യാ – ഇ – സ്ത്രീ – തൃ – ഏ . ആത്മഹസ്തേ – അ – പു – സ – ഏ കല്പയാമി – ലട്ട് – പ – ഉ – പു – ഏ ശിരസഃ – സ – ന – ഷ – ഏ . ത്വഷ്ട്രാ – ഋ – പു – തൃ – ഏ . സ്വയം – അവ്യ . നിർമ്മിതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ

അന്വയം – ഹേ മാതഃ കാഞ്ചനദണ്ഡമണ്ഡിതം പൂർണ്ണേന്ദുബിംബപ്രഭം നാനാരത്നവിശോഭിഹേമകലശം ലോകത്രയാഹ്ളാദകം ഭാസ്വൻമൗക്തികമാലികാപരിവൃതം ത്വഷ്ട്രാ സ്വയം നിർമ്മിതം ഇദം ഛത്രം പ്രീത്യാ ആത്മഹസ്തേ ധൃതം തേ ശിരസഃ പരികല്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ മാതാവേ! കാഞ്ചനദണ്ഡമണ്ഡിതമായി പൂർണ്ണേന്ദുബിംബപ്രഭമായി നാനാരത്നവിശോഭിഹേമകലശമായി ലോകത്രയാഹ്ളാദകമായി ഭാസ്വന്മൗക്തികമാലികാ പരിവൃതമായി ത്വഷ്ടാവിനാൽത്തന്നെ നിർമ്മിതമായിരി

ക്കുന്ന ഈ ഛത്രത്തെ ആത്മഹസ്തത്തിൽ ധൃതമായിട്ട് ഞാൻ ഭവതിയുടെ ശിരസ്സിനു പരികല്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - കാഞ്ചനദണ്ഡമണ്ഡിതം = കാഞ്ചനദണ്ഡത്താൽ മണ്ഡിതം. കാഞ്ചനദണ്ഡം = സ്വർണ്ണദണ്ഡം. മണ്ഡിതം = അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടത്. പൂർണ്ണേന്ദുബിംബപ്രഭം = പൂർണ്ണേന്ദുബിംബത്തിന്റെ പ്രഭപോലുള്ള പ്രഭയോടുകൂടിയത്. പൂർണ്ണേന്ദുബിംബം = പൂർണ്ണ ചന്ദ്രബിംബം. പ്രഭ = ശോഭ. നാനാരത്നവിശോഭിഹേമകലശം = നാനാരത്നവിശോഭിയായിരിക്കുന്ന ഹേമകലശത്തോടുകൂടിയത്. നാനാരത്നവിശോഭി = നാനാ രത്നങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഏറ്റവും ശോഭിക്കുന്നത്. ഹേമകലശം= സ്വർണ്ണക്കുടം. ലോകത്രയാഹ്ളാദകം = ലോകത്രയത്തെ ആഹ്ളാദിപ്പിക്കുന്നത്. ലോകത്രയം = മൂന്നു ലോകം. ഭാസ്വന്മൗക്തികമാലികാ പരിവൃതം = ഭാസ്വത്തുകളായിരിക്കുന്ന മൗക്തികമാലികകളാൽ പരിവൃതം. ഭാസ്വത്തുകൾ = ശോഭിക്കുന്നവ. മൗക്തികമാലികകൾ = മുത്തുമാലകൾ. പരിവൃതം = ചുറ്റും ചാർത്തപ്പെട്ടത്. ത്വഷ്ടാവ് = വിശ്വകർമ്മാവ്. ഛത്രം = കുട. പ്രീതി = സന്തോഷം. ആത്മഹസ്തം = എന്റെ കൈ. ധൃതം = പിടിക്കപ്പെട്ടത്.

ഭാവം - അല്ലയോ അംബേ! സ്വർണ്ണക്കാൽകൊണ്ട് അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട് പൂർണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെ ശോഭിക്കുന്നതും അനേകവിധരത്നങ്ങൾ പതിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വർണ്ണത്താഴികക്കുടങ്ങളോടുകൂടിയതും മൂന്നു ലോകത്തേയും ആഹ്ളാദിപ്പിക്കുന്നതും നാലുഭാഗത്തും ശോഭിക്കുന്ന മുത്തുമാലകളോടുകൂടിയതും വിശ്വകർമ്മാവിനാൽത്തന്നെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതുമായ കുടയെ ഞാൻ വഹിച്ചു സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഭവതിയുടെ ശിരസ്സിനായി സമർപ്പിക്കുന്നു.

40

ശരദിന്ദുമരീചിഗൗരവർണ്ണൈർ -
മ്മണിമുക്താവിലസത്സുവർണ്ണദണ്ഡൈഃ
ജഗദംബ! വിചിത്രചാമരൈസ്ത്വാ -
മഹമാനന്ദഭരേണവീജയാമി.

വിഭക്തി - ശരദിന്ദുമരീചിഗൗരവർണ്ണൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . മണിമുക്താവിലസത്സുവർണ്ണദണ്ഡൈഃ - അ -

ന – തൃ – ബ . ജഗദംബ! ആ സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ – വിചിത്രചാമരൈഃ – അ – ന – തൃ – ബ . ത്വാം – യുഷ്മ – ദ്വി – ഏ അഹം – അസ്മ – പ്ര – ഏ. ആനന്ദഭരേണ – അ – പു – തൃ – ഏ . വീജയാമി ലട്ട് – പ – ഉ – ഏ .

അന്വയം – ഹേ ജഗദംബ! ശരദിന്ദുമരീചിഗൗരവർണ്ണൈഃ മണിമുക്താവിലസത്സുവർണ്ണദണ്ഡൈഃ വിചിത്രചാമരൈഃ ആനന്ദ ഭരേണ അഹം ത്വാം വീജയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ജഗദംബേ! ശരദിന്ദുമരീചിഗൗ രവർണ്ണങ്ങളായി മണിമുക്താവിലസൽസുവർണ്ണദണ്ഡങ്ങളായിരി ക്കുന്ന വിചിത്രചാമരങ്ങളെക്കൊണ്ട് ആനന്ദഭരത്തോടുകൂടി ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ വീശുന്നു.

പരിഭാഷ – ജഗദംബ = ലോകമാതാവ്. ശരദിന്ദുമ രീചിഗൗരവർണ്ണങ്ങൾ = ശരദിന്ദുമരീചികൾപോലെ ഗൗരവർണ്ണ മായിരിക്കുന്ന വർണ്ണത്തോടുകൂടിയവ. ശരദിന്ദുമരീചികൾ = ശരൽക്കാലത്തിലെ ചന്ദ്രന്റെ രശ്മികൾ ഗൗരവർണ്ണങ്ങൾ = വെള്ളനിറങ്ങൾ. മണിമുക്താവിലസത്സുവർണ്ണദണ്ഡങ്ങൾ = മണിമുക്തങ്ങളെക്കൊണ്ട് ശോഭിക്കുന്ന സുവർണ്ണ ദണ്ഡങ്ങളോടു കൂടിയവ. മണിമുക്തങ്ങൾ = രത്നങ്ങളും മുത്തുകളും. സുവർണ്ണദ ണ്ഡങ്ങൾ = സ്വർണ്ണപ്പിടികൾ. വിചിത്രചാമരങ്ങൾ = വിചിത്രങ്ങ ളായിരിക്കുന്ന ചാമരങ്ങൾ. വിചിത്രങ്ങൾ = മനോഹരങ്ങൾ. ആന ന്ദഭരം = അത്യാനന്ദം.

ഭാവം – അല്ലയോ ലോകജനനി! ശരച്ചന്ദ്രരശ്മി കൾപോലെ വെളുത്തിരിക്കുന്നവയും മുത്തുകളും രത്നങ്ങളും പതിച്ചിരിക്കുന്ന സ്വർണ്ണപ്പിടികളുള്ളവയും ഏറ്റവും മനോഹരങ്ങ ളുമായ വെൺചാമരങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഞാൻ പരമാനന്ദത്തോടുകൂടി നിന്തിരുവടിയെ വീശുന്നു.

41

മാർത്താണ്ഡമണ്ഡലനിഭോ ജഗദംബ! യോയം

ഭക്ത്യാ മയാ മണിമയോ മുകുരോ ർപ്പിതസ്തേ

പൂർണ്ണേന്ദുബിംബരുചിരം വദനം സ്വകീയ -

മസ്മിൻ വിലോകയ വിലോലവിലോചനേ! ത്വം.

വിഭക്തി - മാർത്താണ്ഡമണ്ഡലനിഭഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ . ജഗദംബ! - ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . യഃ - യച്ഛ - പു - പ്ര - ഏ . അയം - ഇദം - ശ - മ - പു - പ്ര - ഏ . ഭക്ത്യാ - ഇ - സ്ത്രീ - തൃ - ഏ . മയാ - അസ്മ - തൃ - ഏ മണിമയഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ മുകുരഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ. അർപ്പിതഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ . തേ - യുഷ്മ - ച - ഏ . പൂർണ്ണേന്ദുബിംബരുചിരം - അ - ന - ദ്വി - ഏ വദനം - അ - ന - പ്ര - ഏ .സ്വകീയം - അ - ന - പ്ര - ഏ . അസ്മിൻ - ഇദം - മ - പു - സ - ഏ . വിലോകയ - ലോട്ട് - പ - മ - ഏ . വിലോലവിലോചനേ! - ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ ത്വം - യുഷ്മ - ദ - പ്ര - ഏ .

അന്വയം - ഹേ ജഗദംബ! മാർത്താണ്ഡമണ്ഡലനിഭഃ മണിമയഃ യഃ അയം മുകുരഃ മയാ ഭക്ത്യാ തേ അർപ്പിതഃ ഹേ വിലോലവിലോചനേ! ത്വം പൂർണ്ണേന്ദുബിംബരുചിരം സ്വകീയം വദനം അസ്മിൻ വിലോകയ.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ജഗദംബേ! മാർത്താണ്ഡമണ്ഡലനിഭമായി മണിമയമായിരിക്കുന്ന യാതൊരു ഈ മുകുരം എന്നാൽ ഭക്തിയോടുകൂടി ഭവതിക്കായിക്കൊണ്ട് അർപ്പിതമായി. അല്ലയോ വിലോലവിലോചനേ! നിന്തിരുവടി പൂർണ്ണേന്ദു ബിംബരുചിരമായി സ്വകീയമായിരിക്കുന്ന വദനത്തെ ഇതിൽ വിലോകനം ചെയ്താലും.

പരിഭാഷ - മാർത്താണ്ഡമണ്ഡലനിഭം = മാർത്താണ്ഡമണ്ഡലതുല്യം. മാർത്താണ്ഡമണ്ഡലം = സൂര്യബിംബം. മണിമയം = രത്നംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളത്. മുകുരം = കണ്ണാടി. അർപ്പിതം = അർപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. അർപ്പിക്ക = വെയ്ക്കുക. വിലോലവിലോചനാ = വിലോലങ്ങളായിരിക്കുന്ന വിലോചനങ്ങളോടുകൂടിയവൾ. വിലോലങ്ങൾ = ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവ. വിലോചനങ്ങൾ = കണ്ണുകൾ. പൂർണ്ണേന്ദുബിംബരുചിരം = പൂർണ്ണേന്ദു

ബിംബംപോലെ രുചിരം. പൂർണ്ണേന്ദുബിംബം = പൂർണ്ണചന്ദ്ര ബിംബം രുചിരം = മനോഹരം. സ്വകീയം = തന്റേത്. വദനം = മുഖം. വിലോകനം ചെയ്ക = നോക്കുക.

ഭാവം – അല്ലയോ ലോകമാതാവേ! സൂര്യബിംബംപോലെ പ്രകാശിക്കുന്നതും രത്നങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടതുമായ ഈ കണ്ണാടി ഞാൻ ഭക്തിയോടുകൂടി നിന്തിരുവടിക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു. ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കണ്ണോടുകൂടിയ ഹേ ദേവി! പൂർണ്ണചന്ദ്രനെപ്പോലെ മനോഹരമായ നിന്തിരുവടിയുടെ മുഖത്തെ ഈ കണ്ണാടിയിൽ നോക്കേണമേ!

42

ഇന്ദ്രാദയോ നതിശതൈർ, മ്മകുടപ്രദീപൈർ –
ന്നീരാജയന്തി സതതം തവ പാദപീഠം
തസ്മാദഹം തവ സമസ്തശരീരമേത –
ന്നീരാജയാമി ജഗദംബ! സഹസ്രദീപൈഃ.

വിഭക്തി – ഇന്ദ്രാദയഃ ഇ – പു – പ്ര – ബ നതിശതൈഃ – അ – പു – തൃ – ബ . മകുടപ്രദീപൈഃ – അ – പു – തൃ – ബ . നീരാജയന്തി – ലട്ട് – പ – പ്ര – പു – ബ സതതം – അവ്യ തവ – യുഷ്മ – ഷ – ഏ പാദപീഠം – അ – ന – ദ്വി – ഏ തസ്മാൽ – തച്ഛ – ദ – ന – പ – ഏ . അഹം – അസ്മ – ദ – പ്ര – ഏ തവ – യുഷ്മ – ദ – ഷ – ഏ . സമസ്തശരീരം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . ഏതൽ – ഏത – ദ – ന – ദ്വി – ഏ . നീരാജയാമി – ലട്ട് – പ – ഉത്ത – ഏ . ജഗദംബ! ആ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . സഹസ്രദീപൈഃ – അ – പു – തൃ – ബ .

അന്വയം – ഹേ ജഗദംബ! ഇന്ദ്രാദയഃ നതിശതൈഃ മകുടപ്രദീപൈഃ തവ പാദപീഠം സതതം നീരാജയന്തി തസ്മാൽ അഹം തവ ഏതൽ സമസ്തശരീരം സഹസ്രദീപൈഃ നീരാജയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ജഗദംബേ! ഇന്ദ്രാദികൾ നതിശതങ്ങളായിരിക്കുന്ന മകുടപ്രദീപങ്ങളെക്കൊണ്ട് എല്ലായ്പ്പോഴും നിന്തിരുവടിയുടെ പാദപീഠത്തെ നീരാജനംചെയ്യുന്നു. അതു

...തുവായിട്ട് ഞാൻ ഭവതിയുടെ ഈ സമസ്തശരീരത്തെ സഹസ്രദീപങ്ങളെക്കൊണ്ട് നീരാജനംചെയ്യുന്നു.

പരിഭാഷ – ഇന്ദ്രാദികൾ = ഇന്ദ്രൻതുടങ്ങിയുള്ളവർ. നതിശതങ്ങൾ = നൂറു നമസ്ക്കാരങ്ങൾ. മകുടപ്രദീപങ്ങൾ = മകുടങ്ങളാകുന്ന പ്രദീപങ്ങൾ. മകുടങ്ങൾ = കിരീടങ്ങൾ. പ്രദീപങ്ങൾ = വിളക്കുകൾ പാദപീഠം = പാദം വെച്ചിരിക്കുന്ന പീഠം. നീരാജനം ചെയ്ക = ഉഴിയുക. സമസ്തശരീരം = എല്ലാ ശരീരം. സഹസ്രദീപങ്ങൾ = ആയിരം വിളക്കുകൾ. നീരാജനംചെയ്ക = ഉഴിയുക.

ഭാവം – അല്ലയോ ലോകമാതാവേ! ഇന്ദ്രൻ തുടങ്ങിയുള്ള ദേവന്മാർ അനേകം നമസ്കാരങ്ങളോടുകൂടിയ കിരീടരത്നപ്രഭകളാകുന്ന വിളക്കുകളെക്കൊണ്ട് നിന്തിരുവടിയുടെ പാദം വെച്ചിട്ടുള്ള പീഠത്തെ ഉഴിയുന്നു. അല്ലയോ ദേവി! ഭവതിയുടെ എല്ലാ ശരീരത്തിലും (അംഗങ്ങളിലും) ആയിരം ദീപങ്ങൾകൊണ്ട് ഞാൻ നീരാജനം ചെയ്യുന്നു.

43

പ്രിയഗതിരതിതുംഗോ രത്നകല്യാണയുക്തഃ
കനകമയവിഭൂഷസ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരഘോഷഃ
ഭഗവതി! കലിതോയം വാഹനാർത്ഥം മയാ തേ
തുരഗശതസമേതോ വായുവേഗസ്തുരംഗഃ

വിഭക്തി – പ്രിയഗതിഃ – ഇ – പു – പ്ര – ഏ – അതിതുംഗഃ – അ – പു – പ്ര – ഏ . രത്നകല്യാണയുക്തഃ – അ – പു – പ്ര – ഏ കനകമയവിഭൂഷസ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരഘോഷഃ – അ – പു – പ്ര – ഏ . ഭഗവതി! ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ കലിതഃ – അ – പു – പ്ര – ഏ . അയം . ഇദം – മ – പു – പ്ര – ഏ വാഹനാർത്ഥം – അവ്യയം മയാ – അസ്മ – തൃ – ഏ തേ – യുഷ്മ – ഷ – ഏ – തുരഗശതസമേതഃ – അ പു – പ്ര – ഏ . വായുവേഗഃ – അ – പു – പ്ര – ഏ. തുരംഗഃ – അ – പു – പ്ര – ഏ

അന്വയം – ഹേ ഭഗവതി! പ്രിയഗതിഃ അതിതുംഗഃ രത്ന

കല്യാണയുക്തഃ കനകമയവിഭൂഷസ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരഘോഷഃ തുരഗശതസമേതഃ വായുവേഗഃ അയം തുരംഗഃ മയാ തേ വാഹനാർത്ഥം കലിതഃ.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ഭഗവതി! പ്രിയഗതിയായി അതിതുംഗമായി രത്നകല്യാണയുക്തമായി കനകമയവിഭൂഷസ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരഘോഷമായി തുരഗശതസമേതമായി വായുവേഗമായിരിക്കുന്ന ഈ തുരംഗം എന്നാൽ ഭവതിയുടെ വാഹനത്തിനായിക്കൊണ്ട് കല്പിതമായി.

പരിഭാഷ – പ്രിയഗതി = പ്രിയംപോലെ ഉള്ള ഗതിയോടുകൂടിയത്. പ്രിയം = ഇഷ്ടം. ഗതി = വേഗം. അതിതുംഗം = ഏറ്റവും പൊക്കമുള്ളത്. രത്നകല്യാണയുക്തം = രത്നകല്യാണങ്ങളോടുകൂടിയത്. രത്നകല്യാണങ്ങൾ = മംഗളരത്നങ്ങൾ. കനകമയവിഭൂഷസ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരഘോഷം = കനകമയവിഭൂഷമായും സ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരഘോഷമായും ഇരിക്കുന്നത്. കനകമയവിഭൂഷം = കനകമയംകൊണ്ട് വിഭൂഷിച്ചത്. കനകമയം = സ്വർണ്ണാഭരണം. വിഭൂഷിക്ക = അലങ്കരിക്ക. സ്നിഗ്ദ്ധഗംഭീരഘോഷം = സ്നിഗ്ദ്ധമായും ഗംഭീരമായും ഇരിക്കുന്ന ഘോഷത്തോടുകൂടിയത്. സ്നിഗ്ദ്ധം = മനോഹരം. ഘോഷം = ശബ്ദം. തുരഗശതസമേതം = നൂറു കുതിരകളോടുകൂടിയത്. വായുവേഗം = കാറ്റുപോലെ വേഗമുള്ളത്. തുരംഗം = കുതിര. കലിതം = കല്പിക്കപ്പെട്ടത്.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭഗവതി, അവിടുത്തെ ഇഷ്ടംപോലെ പോകുന്നതും അല്പം പൊക്കമുള്ളതും രത്നങ്ങളാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതും സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞു മനോഹര ഗംഭീര ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതും നൂറു കുതിരകൾ അനുഗമിക്കുന്നതും വായുവേഗമുള്ളതുമായ ഈ കുതിരയെ ഞാൻ അവിടുത്തേയ്ക്ക് തരുന്നു.

44

മധുകരവൃതകുംഭന്യസ്തസിന്ദൂരരേണുഃ
കനകകലിതഘണ്ടാകിങ്കിണീശോഭികണ്ഠഃ
ശ്രവണയുഗളചഞ്ചച്ചാമരോ മേഘതുല്യോ
ജനനി! തവ മുദേ സ്യാന്മത്തമാതംഗ ഏഷഃ

വിഭക്തി - മധുകരവൃതകുംഭന്യസ്തസിന്ദൂരരേണുഃ - ഉ - പു - പ്ര - ഏ . കനകകലിത ഘണ്ടാകിങ്കിണീ ശോഭികണ്ഠഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ . ശ്രവണയുഗളചഞ്ചച്ചാമരഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ . മേഘതുല്യഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ . ജനനി! ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . തവ - യുഷ്മ - ഷ - ഏ . മുദേ - ദ - സ്ത്രീ - ച - ഏ . സ്യാൽ - ലിങ് - പ - പ്ര - ഏ - മത്തമാതംഗഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ . ഏഷഃ - ഏത - പു - പ്ര - ഏ .

അന്വയം - ജനനി! മധുകരവൃതകുംഭന്യസ്ത സിന്ദൂര രേണുഃ കനകകലിതഘണ്ടാകിങ്കിണീ ശോഭികണ്ഠഃ ശ്രവണയുഗള ചഞ്ചച്ചാമരഃ മേഘതുല്യ ഏഷഃ മത്തമാതംഗഃ തവ മുദേ സ്യാൽ.

അന്വയാർത്ഥം - ഹേ ജനനി! മധുകരവൃതകുംഭന്യസ്ത സിന്ദൂരരേണുവായി കനകകലിതഘണ്ടാകിങ്കിണീശോഭികണ്ഠമായി ശ്രവണയുഗളചഞ്ചച്ചാമരമായി മേഘതുല്യമായിരിക്കുന്ന ഈ മത്തമാതംഗം നിന്തിരുവടിയുടെ മുത്തിനായിക്കൊണ്ട് ഭവിക്കട്ടെ

പരിഭാഷ - മധുകരവൃതകുംഭന്യസ്തസിന്ദൂരരേണു = മധുകരവൃതമായിരിക്കുന്ന കുംഭത്തിൽ ന്യസ്തമായിരിക്കുന്ന സിന്ദൂരരേണുവോടുകൂടിയത്. മധുകരവൃതം = വണ്ടിനാൽ ചുറ്റപ്പെട്ടത്. കുംഭം = മസ്തകപ്രദേശം. ന്യസ്തം = വെയ്ക്കപ്പെട്ടത്. സിന്ദൂരരേണു = സിന്ദൂരപ്പൊടി. കനകകലിത ഘണ്ടാകിങ്കിണീശോഭികണ്ഠം = കനകത്താൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ഘണ്ടകളോടും കിങ്കിണികളോടുംകൂടി ശോഭിക്കുന്ന കണ്ഠത്തോടുകൂടിയത്. ഘണ്ടകൾ = മണികൾ. കണ്ഠം = കഴുത്ത്. ശ്രവണയുഗള ചഞ്ചച്ചാമരം = ശ്രവണയുഗളചഞ്ചത്തുകളാകുന്ന ചാമരങ്ങളോടുകൂടിയത്. ശ്രവണയുഗളചഞ്ചത്തുകൾ = ശ്രവണയുഗളംകൊണ്ടുള്ള ആട്ടങ്ങൾ. (ഇളക്കങ്ങൾ) ചാമരങ്ങൾ = വെൺചാമരങ്ങൾ. മേഘതുല്യം = മേഘംപോലെയുള്ളത്. മത്തമാതംഗം = മദിച്ച ആന. മുത്ത് = സന്തോഷം.

ഭാവം അല്ലയോ അമ്മേ! വണ്ടുകൾ ചുറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മസ്തകത്തിൽ സിന്ദൂരപ്പൊടി ചാർത്തിയിട്ടുള്ളതും സ്വർണ്ണ മണികളെക്കൊണ്ടും കിങ്ങിണികളെക്കൊണ്ടും ശോഭിക്കുന്ന കഴു

ത്തോടുകൂടിയതും വെൺചാമരങ്ങൾപോലെ ആട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചെവികളോടുകൂടിയതും മേഘംപോലെ ഇരിക്കുന്നതുമായ ഈ മത്തഗജം ഭവതിയുടെ സന്തോഷത്തിനായിട്ടു ഭവിക്കട്ടെ.

45

ദ്രുതതരതുരഗൈർവ്വിരാജമാനം
മണിമയചക്രചതുഷ്ടയേനയുക്തം
കനകമയമമും വിതാനവന്തം
ഭഗവതി! തേ ഹി രഥം സമർപ്പയാമി.

വിഭക്തി – ദ്രുതതരതുരഗൈഃ – അ – പു – തൃ – ബ. വിരാജമാനം – അ – പു – ദ്വി – ഏ. മണിമയചക്രചതുഷ്ടയേന – അ – പു – തൃ – ഏ. യുക്തം – അ – പു – ദ്വി – ഏ. കനകമയം – അ – പു – ദ്വി – ഏ. അമും – അദ – സ – പു – ദ്വി – ഏ. വിതാനവന്തം – ത – പു – ദ്വി – ഏ ഭഗവതി! – ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ. തേ - യുഷ്മ – ച – ഏ – ഹി – അവ്യ. രഥം – അ – പു – ദ്വി – ഏ – സമർപ്പയാമി – ലട്ട് – പ – ഉ – ഏ.

അന്വയം – ഹേ ഭഗവതി ദ്രുതതരതുരഗൈഃ വിരാജമാനം മണിമയചക്രചതുഷ്ടയേന യുക്തം കനകമയം വിതാനവന്തം അമും രഥം തേ ഹി സമർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – ദ്രുതതരതുരഗങ്ങളെക്കൊണ്ട് വിരാജമാനമായി മണിമയചക്രചതുഷ്ടയത്തോടുകൂടിയതായി കനകമയമായി വിതാനവത്തായിരിക്കുന്ന ഈ രഥത്തെ നിന്തിരുവടിക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – ദ്രുതതരതുരഗങ്ങൾ = ഏറ്റവും വേഗമുള്ള കുതിരകൾ. വിരാജമാനം = ശോഭിക്കുന്നത്. മണിമയചക്രചതുഷ്ടയം = രത്നമയങ്ങളായിരിക്കുന്ന നാല് ചക്രങ്ങൾ. വിതാനവത്ത് = വിതാനത്തോടുകൂടിയത്. വിതാനം = മേല്ക്കട്ടി. രഥം = തേര്.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭഗവതി! ഏറ്റവും വേഗമുള്ള കുതിരകളെക്കൊണ്ട് ശോഭിക്കുന്നതും രത്നമയമായ നാല് ചക്രങ്ങളു

ള്ളതും സ്വർണ്ണമയവും മേൽക്കട്ടിയോടുകൂടിയതുമായ ഈ തേരിനെ ഞാൻ നിന്തിരുവടിക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു.

46

ഹയഗജരഥപത്തിശോഭമാനം
ദിശി,ദിശി, ദുന്ദുഭിമേഘനാദയുക്തം
അതിബഹുലതരംഗസൈന്യമേതൽ
ഭഗവതി ഭക്തിഭരേണ തേർപ്പയാമി.

വിഭക്തി – ഹയഗജരഥപത്തിശോഭമാനം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . ദിശി 2 – ം ശ – സ്ത്രീ – സ – ഏ . ദുന്ദുഭിമേഘനാദയുക്തം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . അതിബഹുലതരംഗസൈന്യം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . ഏതൽ – ഏതച്ഛ – ന – ദ്വി – ഏ . ഭഗവതി – ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ . ഭക്തിഭരേണ – അ – പു – തൃ – ഏ . തേ – യുഷ്മ – ച – ഏ. അർപ്പയാമി – ലട്ട് – പ – ഉ – ഏ .

അന്വയം – ഹേ ഭഗവതി! ഹയഗജരഥപത്തിശോഭമാനം ദിശിദിശി ദുന്ദുഭിമേഘനാദയുക്തം ഏതൽ അതിബഹുലതരംഗസൈന്യം ഭക്തിഭരേണ തേ അർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ഭഗവതി! ഹയഗജരഥപത്തിശോഭമാനമായി ദിക്കുതോറും ദുന്ദുഭിമേഘനാദത്തോടുകൂടിയതായിരിക്കുന്ന ഈ അതിബഹുലതരംഗസൈന്യത്തെ ഭക്തിഭരത്തോടുകൂടി നിന്തിരുവടിക്കായിക്കൊണ്ടു ഞാൻ സമർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – ഹയഗജരഥപത്തിശോഭമാനം = ഹയം, ഗജം, രഥം, പത്തി ഇവകളാൽ ശോഭിക്കുന്നത്. ഹയം = കുതിര. ഗജം = ആന. രഥം = തേര്. പത്തി = കാലാള്. ദുന്ദുഭിമേഘനാദങ്ങൾ = മേഘനാദംപോലെയുള്ള ദുന്ദുഭിശബ്ദങ്ങൾ. മേഘനാദം = ഇടി. ദുന്ദുഭി = പെരുമ്പറ. അതിബഹുലതരംഗസൈന്യം = അതിബഹുലതരംഗങ്ങൾപോലെയുള്ള സൈന്യങ്ങൾ. അതിബഹുലതരംഗങ്ങൾ = ഏറ്റവും വളരെ തിരമാലകൾ.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭഗവതി! കുതിര, ആന, തേര്, കാലാൾ ഇവയെക്കൊണ്ടു ശോഭിച്ചിരിക്കുന്നതും ജയഭേരികൊണ്ട് അഖില

ദിക്കുകളും മുഴക്കുന്നതും തിങ്ങിത്തള്ളിവരുന്ന തിരമാലകൾപോലെയുള്ളവയുമായ ഈ സൈന്യങ്ങളെ ഞാൻ ഭക്തിഭരത്തോടുകൂടി നിന്തിരുവടിക്കു സമർപ്പിക്കുന്നു.

47

പരിഘീകൃതസപ്തസാഗരം

ബഹുസമ്പത്സഹിതം മയാംബ! തേ

പ്രബലം ധരണീതലാഭിധം

ദൃഢദുർഗ്ഗം നിഖിലം സമർപ്പയാമി

വിഭക്തി – പരിഘീകൃതസപ്തസാഗരം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. ബഹുസമ്പത്സഹിതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. മയാ – അസ്മ – തൃ – ഏ. അംബ! ആ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ. തേ – യുഷ്മ – ച – ഏ. പ്രബലം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. ധരണീതലാഭിധം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. ദൃഢദുർഗ്ഗം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. നിഖിലം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. സമർപ്പയാമി – ലട്ട് – പ – ഉ – ഏ.

അന്വയം – ഹേ അംബ! പരിഘീകൃതസപ്തസാഗരം ബഹുസമ്പത്സഹിതം പ്രബലം ധരണീതലാഭിധം നിഖിലം ദൃഢദുർഗ്ഗം മയാ തേ സമർപ്പയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ അംബേ! പരിഘീകൃതസപ്തസാഗരമായി ബഹു സമ്പത്സഹിതമായി പ്രബലമായി ധരണീതലാഭിധമായിരിക്കുന്ന എല്ലാ ദൃഢദുർഗ്ഗത്തേയും ഭവതിക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – പരിഘീകൃതസപ്തസാഗരം = പരിഘീകൃതമായിരിക്കുന്ന സപ്തസാഗരത്തോടുകൂടിയത്. പരിഘീകൃതം = പരിഘമാക്കിച്ചെയ്യപ്പെട്ടത്. പരിഘം = കിടങ്ങ്. സപ്തസാഗരം = ഏഴു സമുദ്രം. ബഹുസമ്പത്സഹിതം = ബഹുസമ്പത്തോടുകൂടിയത്. ബഹുസമ്പത്ത് = വളരെ ധനം. പ്രബലം = ഉറപ്പുള്ളത്. ധരണീതലാഭിധം = ധരണീതലമെന്ന അഭിധയോടുകൂടിയത്. ധരണീതലം = ഭൂമി. അഭിധം = പേര്. ദൃഢദുർഗ്ഗം = ഉറപ്പുള്ള കോട്ട.

ഭാവം - അല്ലയോ അമ്മേ! കിടങ്ങുകളാക്കിത്തീർത്തിട്ടുള്ള ഏഴു സമുദ്രങ്ങളോടുകൂടിയതും വളരെ സമ്പത്തുള്ളതും ഏറ്റവും ബലമുള്ളതുമായ ഭൂലോകമെന്നു പറയുന്ന ഉറപ്പുള്ള കോട്ടയെ മുഴുവനും നിന്തിരുവടിക്കായി സമർപ്പിക്കുന്നു.

48

ഭ്രമവിലുളിതലോലകുന്തളാഗ്രാ

വിഗളിതമാല്യവികീർണ്ണരംഗഭൂമീ

ഇയമതിരുചിരാ നടീ നടന്തീ

തവഹൃദയേ മുദമാതനോതു മാതഃ.

വിഭക്തി - ഭ്രമവിലുളിതലോലകുന്തളാഗ്രാ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ. വിഗളിതമാല്യവികീർണ്ണരംഗഭൂമീ - ഈ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ. ഇയം - ഇദംശ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ. അതിരുചിരാ ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ. നടീ - ഈ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ. നടന്തീ - ഈ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ. തവ - യുഷ്മ - ദ - ഷ - ഏ. ഹൃദയേ - അ - ന - സ - ഏ. മുദം - ദ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ. ആതനോതു - ലോട്ട് - പര - പ്ര - ഏ. മാത - ഋ - സ്ത്രീ - സം - പ്ര - ഏ.

അന്വയം - ഭ്രമവിലുളിതലോലകുന്തളാഗ്രാ വിഗളിതമാല്യവികീർണ്ണരംഗഭൂമീ അതിരുചിരാ ഇയം നടീ നടന്തീ ഹേ മാതഃ തവ ഹൃദയേ മുദം ആതനോതു.

അന്വയാർത്ഥം - ഭ്രമവിലുളിതലോലകുന്തളാഗ്രയായി വിഗളിതമാല്യവികീർണ്ണരംഗഭൂമിയായി അതിരുചിരയായിരിക്കുന്ന നടനം ചെയ്യുന്ന ഈ നടി അല്ലയോ അമ്മേ! നിന്തിരുവടിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ മുത്തിനെ ചെയ്യട്ടെ.

പരിഭാഷ - ഭ്രമവിലുളിതലോലകുന്തളാഗ്രാ = ഭ്രമവിലുളിതം ഹേതുവായിട്ടു ലോലങ്ങളായിരിക്കുന്ന കുന്തളാഗ്രങ്ങളോടുകൂടിയവൾ. ഭ്രമവിലുളിതം = ഭ്രമത്താൽ വിലുളിതം. ഭ്രമം = ചുറ്റൽ. വിലുളിതം = അഴിയപ്പെട്ടത്. ലോലങ്ങൾ = ഇളകുന്നവ. കുന്തളാഗ്രങ്ങൾ = തലമുടികളുടെ അറ്റങ്ങൾ. വിഗളിതമാല്യവികീർണ്ണരംഗഭൂമീ = വിഗളിതമായിരിക്കുന്ന മാല്യങ്ങളാൽ

വികീർണ്ണമായിരിക്കുന്ന രംഗഭൂമിയോടുകൂടിയവൾ. വിഗളിതങ്ങൾ = അഴിയപ്പെട്ടവ. മാല്യങ്ങൾ = മാലകൾ. വികീർണ്ണം = വിതറിയത്. രംഗഭൂമി = രംഗപ്രദേശം. അതിരുചിരാ = അതിമനോഹരി. നടീ = നർത്തകി. നടന്തീ = നൃത്തംചെയ്യുന്നവൾ. ഹൃദയം = മനസ്സ്. മുത്ത് = സന്തോഷം

ഭാവം - അല്ലയോ ഭഗവതി! ചുറ്റുന്നതുകൊണ്ട് (നൃത്തം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട്) അഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന തലമുടികളുടെ അഗ്രങ്ങളോടുകൂടിയവളും അഴിഞ്ഞുവീണുകിടക്കുന്ന പൂമാലകൾ വീണുചിതറികിടക്കുന്ന രംഗപ്രദേശത്തോടുകൂടിയവളും അതിമനോഹരിയുമായ നൃത്തംചെയ്യുന്ന ഈ നടി നിന്തിരുവടിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ സന്തോഷമുണ്ടാക്കണമേ.

49

ശതപത്രയുതൈസ്സ്വഭാവശീതൈ -

രതിസൗരഭ്യയുതൈഃ പരാഗപീതൈഃ

ഭ്രമരീമുഖരീകൃതൈരനന്തൈർ -

വ്യജനൈസ്ത്വാം ജഗദംബ വീജയാമി

വിഭക്തി - ശതപത്രയുതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. സ്വഭാവശീതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. അതിസൗരഭ്യയുതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. പരാഗപീതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. ഭ്രമരീമുഖരീകൃതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. അനന്തൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. വ്യജനൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ ത്വാം - യുഷ്മ - ദ്വി - ഏ. ജഗദംബ! ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. വീജയാമി - ലട്ട് - പ - ഉ - ഏ

അന്വയം - ഹേ ജഗദംബ! സ്വഭാവശീതൈഃ അതിസൗരഭ്യയുതൈഃ പരാഗപീതൈഃ ഭ്രമരീമുഖരീകൃതൈഃ അനന്തൈഃ ശതപത്രയുതൈഃ വ്യജനൈഃ ത്വാം വീജയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ജഗദംബേ! സ്വഭാവശീതങ്ങളായി അതിസൗരഭ്യയുതങ്ങളായി പരാഗപീതങ്ങളായി ഭ്രമരീമുഖരീകൃതങ്ങളായി അനന്തങ്ങളായി ശതപത്രയുതങ്ങളായിരിക്കുന്ന വ്യജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് നിന്തിരുവടിയെ ഞാൻ വീശുന്നു.

പരിഭാഷ - സ്വഭാവശീതങ്ങൾ = സ്വതേ തണുപ്പുള്ളവ. അതിസൗരഭ്യയുതങ്ങൾ = ഏറ്റവും സൗരഭ്യത്തോടുകൂടിയവ. പരാഗപീതങ്ങൾ = പരാഗംകൊണ്ടുള്ള പീതങ്ങൾ. പരാഗം = പൂമ്പൊടി. പീതങ്ങൾ = മഞ്ഞനിറമുള്ളവ. അനന്തങ്ങൾ = വളരെ. ഭ്രമരീമുഖരീകൃതങ്ങൾ = ഭ്രമരങ്ങൾ മുഖരീകരിക്കുന്നവ. മുഖരീകരിക്ക = ശബ്ദിക്ക. ശതപത്രയുതങ്ങൾ = ശതപത്രങ്ങളോടുകൂടിയവ. ശതപത്രങ്ങൾ = താമരകൾ. വ്യജനങ്ങൾ = വിശറികൾ.

ഭാവം - അല്ലയോ ലോകമാതാവേ! സ്വതേതന്നെ തണുപ്പുള്ളവയും വളരെ പരിമളമുള്ളവയും പൂമ്പൊടികൊണ്ട് മഞ്ഞനിറമുള്ളവയും വണ്ടുകൾ ശബ്ദിക്കുന്നവയും ആയ അനേകം താമരപ്പൂവുചാർത്തിയിട്ടുള്ള വിശറികളെക്കൊണ്ട് ഞാൻ നിന്തിരുവടിയെ വീശുന്നു.

50

മുഖകമലവിലാസലോലവേണീ -
വിലസിതനിർജ്ജിതലോലഭൃംഗമാലാഃ
യുവജനസുഖകാരി ചാരുശീലാ
ഭഗവതി! തേ പുരതോ് നടന്തി ബാലാഃ

വിഭക്തി - മുഖകമലവിലാസലോലവേണീവിലസിതനിർജ്ജിതലോലഭൃംഗമാലാഃ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ബ. യുവജനസുഖകാരിചാരുശീലാഃ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ബ. ഭഗവതി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ - തേ - യുഷ്മ - ഷ - ഏ. പുരതഃ - അവ്യ. നടന്തി - ലട്ട് - പ - പ്ര - പു - ബ ബാലാഃ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ബ.

അന്വയം - ഹേ ഭഗവതി! മുഖകമലവിലാസലോലവേണീവിലസിതനിർജ്ജിതലോലഭൃംഗമാലാഃ യുവജനസുഖകാരിചാരുശീലാഃ ബാലാഃ തേപുരതഃ നടന്തി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ഭഗവതി! മുഖകമലവിലാസലോലവേണീ വിലസിതനിർജ്ജിതലോലഭൃംഗമാലകളായി യുവജനസുഖകാരിചാരുശീലകളായിരിക്കുന്ന ബാലകൾ നിന്തിരുവടിയുടെ പുരോഭാഗത്തിൽ നടനം ചെയ്യുന്നു.

പരിഭാഷ – മുഖകമലവിലാസലോലവേണീവിലസിത നിർജ്ജിതലോലഭൃംഗമാലകൾ = മുഖകമലവിലാസങ്ങളോടും ലോലവേണീ വിലസിത നിർജ്ജിത ലോലഭൃംഗമാലയോടും കൂടിയവൾ. മുഖകമല വിലാസങ്ങൾ = മുഖകമലങ്ങളിലുള്ള വിലാസങ്ങൾ. മുഖകമലങ്ങൾ = താമരപ്പൂപോലെയുള്ള മുഖങ്ങൾ. വിലാസങ്ങൾ = ശൃംഗാരചേഷ്ടകൾ. ലോലവേണീവിലസിതനിർജ്ജിത ലോലഭൃംഗമാല = ലോലവേണീവിലസിതത്താൽ നിർജ്ജിതമായിരിക്കുന്ന ലോലഭൃംഗമാല. ലോലവേണീവിലസിതം = ലോലവേണികളുടെ വിലസിതം. ലോലവേണികൾ = ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തലമുടികൾ. വിലസിതം = വിലസിക്കപ്പെട്ടത്. വിലസിക്ക = ശോഭിക്ക. നിർജ്ജിതം = തോല്പിക്കപ്പെട്ടത്. ലോലഭൃംഗമാലാ = ലോലങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഭൃംഗങ്ങളുടെ കൂട്ടം. ലോലങ്ങൾ = ഇളകുന്നവ. ഭൃംഗങ്ങൾ = വണ്ടുകൾ. യുവജനസുഖകാരി ചാരുശീലകൾ = യുവജനസുഖകാരികളായും ചാരുശീലകളായും ഇരിക്കുന്നവർ. യുവജനസുഖകാരികൾ = യുവജനങ്ങൾക്കു സുഖത്തെ ചെയ്യുന്നവർ. യുവജനങ്ങൾ = യുവാക്കന്മാർ. ചാരുശീലകൾ = നല്ല സ്വഭാവമുള്ളവർ. പുരോഭാഗം = മുൻഭാഗം.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭഗവതി! മുഖപത്മങ്ങളിൽ പ്രകാശിച്ചിരിക്കുന്ന ശൃംഗാരചേഷ്ടകളോടു കൂടിയവരും ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തലമുടിയുടെ ശോഭയാൽ വണ്ടിൻകൂട്ടങ്ങളെ ജയിച്ചവരും യുവജനങ്ങൾക്കു സുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവരും സൽസ്വഭാവികളുമായ ബാലസ്ത്രീകൾ നിന്തിരുവടിയുടെ മുൻഭാഗത്തിൽ നൃത്തം ചെയ്യുന്നു.

51

ഭ്രമദളികുലതുല്യാലോലധമ്മില്ലഭാരാഃ
സ്മിതമുഖകമലോദ്യദ്ദിവ്യലാവണ്യപൂരാഃ
അനുപമിതസുവേഷാ വാരയോഷാ നടന്തി
പരഭൃതികളകണ്ഠ്യോ ദേവി! ദൈന്യം ധുനോതു

വിഭക്തി – ഭ്രമദളികുലതുല്യാലോലധമ്മില്ലഭാരാഃ – ആ – സ്ത്രീ – പ്ര – ബ. സ്മിതമുഖകമലോദ്യദ്ദിവ്യലാവണ്യപൂരാഃ – ആ – സ്ത്രീ – പ്ര – ബ. അനുപമിതസുവേഷാഃ

- ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ബ. വാരയോഷാഃ - ആ ' - സ്ത്രീ - പ്ര - ബ. നടന്തി - ലട്ട് - പ - പ്ര - ബ. പരഭൃതികളകണ്ഠ്യഃ - ഈ - സ്ത്രീ - പ്ര - ബ. ദേവി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. ദൈന്യം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. ധുനോതു - ലോട്ട് - പ - പ്ര - ഏ.

അന്വയം - ഹേ ദേവി! ഭ്രമദളികുലതുല്യാലോലധമ്മില്ല ഭാരാഃ സ്മിതമുഖകമലോദ്യദ്ദിവ്യലാവണ്യപൂരാഃ അനുപമിതസുവേഷാഃ പരഭൃതികളകണ്ഠ്യഃ വാരയോഷാഃ നടന്തി ഹേ ദേവി! ഭവതീ ദൈന്യം ധുനോതു.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ദേവി! ഭ്രമദളികുലതുല്യാലോലധമ്മില്ലഭാരകളായി സ്മിതമുഖകമലോദ്യദ്ദിവ്യ ലാവണ്യപൂരകളായി അനുപമിതസുവേഷകളായി പരഭൃതികളകണ്ഠികളായിരിക്കുന്ന വാരയോഷകൾ നടിക്കുന്നു. നിന്തിരുവടി ദൈന്യത്തെ ധൂനനം ചെയ്യേണമേ.

പരിഭാഷ - ഭ്രമദളികുലതുല്യാലോലധമ്മില്ലഭാരകൾ = ഭ്രമദളികുലംപോലെ ലോലങ്ങളായിരിക്കുന്ന ധമ്മില്ലഭാരങ്ങളോടുകൂടിയവർ. ഭ്രമദളികുലം = ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വണ്ടിൻകൂട്ടം. ലോലങ്ങൾ = ഇളകുന്നവ. ധമ്മില്ലഭാരങ്ങൾ = തലമുടിക്കെട്ടുകൾ. സ്മിതമുഖകമലോദ്യദ്ദിവ്യലാവണ്യപൂരകൾ = സ്മിതമുഖകമലങ്ങളിൽ ഉദ്യത്തായിരിക്കുന്ന ദിവ്യലാവണ്യപൂരത്തോടുകൂടിയവർ. സ്മിതമുഖകമലങ്ങൾ = സ്മിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന മുഖകമലങ്ങൾ. സ്മിതങ്ങൾ = മന്ദസ്മിതത്തോടുകൂടിയവ. മുഖകമലങ്ങൾ = കമലങ്ങൾപോലെയുള്ള മുഖങ്ങൾ. കമലങ്ങൾ = താമരപ്പൂക്കൾ. ഉദ്യത്ത് = പ്രകാശിക്കുന്നത്. ദിവ്യലാവണ്യപൂരം = ദിവ്യസൗന്ദര്യസമൂഹം. അനുപമിതസുവേഷകൾ = മനോഹരവേഷകൾ. പരഭൃതികളകണ്ഠികൾ = പരഭൃതികളെപ്പോലെ കളങ്ങളായിരിക്കുന്ന കണ്ഠങ്ങളോടുകൂടിയവർ. പരഭൃതികൾ = പെൺകുയിലുകൾ. കളങ്ങൾ = മധുരസ്വരങ്ങൾ. കണ്ഠങ്ങൾ = കഴുത്തുകൾ. വാരയോഷകൾ = വേശ്യാസ്ത്രീകൾ. ദൈന്യം = ദീനഭാവം. ധൂനനംചെയ്ക = നശിപ്പിക്ക.

ഭാവം - അല്ലയോ ദേവി! ഇളകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വണ്ടിൻകൂട്ടംപോലെ മനോഹരങ്ങളായ തലമുടിക്കെട്ടോടും മന്ദസ്മിതത്തോടുകൂടിയ മുഖപത്മത്തിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ദിവ്യ

സൗന്ദര്യത്തോടും സാദൃശ്യപ്പെടുത്താൻ പാടില്ലാത്ത മനോഹരവേഷത്തോടും പെൺകുയിലുകളെപ്പോലെ അതിമധുരമായ ശബ്ദത്തോടുംകൂടിയ വാരസ്ത്രീകൾ (വേശ്യാസ്ത്രീകൾ) ഭവതിയുടെ മുൻപിൽ നൃത്തംചെയ്യുന്നു. അല്ലയോ ദേവി! എന്റെ ദീനഭാവത്തെ കളയണമേ.

52

വിപഞ്ചീഷു സപ്തസ്വരാൻ വാദയന്ത്യ -

സ്തവദ്വാരി ഗായന്തി ഗന്ധർവ്വകന്യാഃ

ക്ഷണം സാവധാനേന ചിത്തേന മാതഃ

സമാകർണ്ണയ ത്വം മയാ പ്രാർത്ഥിതാസി

വിഭക്തി - വിപഞ്ചീഷു - ഈ - സ്ത്രീ - സ - ബ. സപ്ത - സംഖ്യാശ - ന - പു - ദ്വി - ബ . സ്വരാൻ - അ - പു - ദ്വി - ബ . വാദയന്ത്യഃ - ഈ - സ്ത്രീ - പ്ര - ബ. തവ - യുഷ്മ - ഷ - ഏ . ദ്വാരി - രേഫാ - സ്ത്രീ - സ - ഏ . ഗായന്തി - ലട്ട് - പ - പ്ര - ബ . ഗന്ധർവ്വകന്യാഃ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ബ . ക്ഷണം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. സാവധാനേന - അ - ന - തൃ - ഏ . ചിത്തേന - അ - ന - തൃ - ഏ . മാതഃ - ഋ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . സമാകർണയ - ലോട്ട് - പ - മദ്ധ്യ - ഏ ത്വം - യുഷ്മ - പ്ര - ഏ . മയാ - അസ്മ - തൃ - ഏ പ്രാർത്ഥിതാ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ . അസി - ലട്ട് - പ - മദ്ധ്യ - പു - ഏ.

അന്വയം - ഹേ മാതഃ വിപഞ്ചീഷു സപ്തസ്വരാൻ വാദയന്ത്യഃ ഗന്ധർവ്വകന്യാഃ തവ ദ്വാരി ഗായന്തി ത്വം സാവധാനേന ചിത്തേന ക്ഷണം (തൽ) സമാകർണ്ണയ (ഇതി) മയാ പ്രാർത്ഥിതാ അസി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ മാതാവേ! വിപഞ്ചികളിൽ സപ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന സ്വരങ്ങളെ വാദയന്തികളായിരിക്കുന്ന ഗന്ധർവ്വകന്യകൾ നിന്തിരുവടിയുടെ ഗോപുരദ്വാരത്തിൽ ഗാനം ചെയ്യുന്നു. നിന്തിരുവടി സാവധാനമായിരിക്കുന്ന ചിത്തത്തോടുകൂടി ക്ഷണനേരം സമാകർണ്ണനം ചെയ്താലും, എന്ന് എന്നാൽ നിന്തിരുവടി പ്രാത്ഥിതയായി ഭവിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - വിപഞ്ചികൾ = വീണകൾ. സപ്തസ്വരങ്ങൾ =

സപ്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന സ്വരങ്ങൾ. (നിഷാദ ഋഷഭ ഗാന്ധാരാദി) വാദയന്തികൾ = വാദിക്കുന്നവർ. വദിക്ക = അഭ്യസിക്ക. ഗന്ധർവ്വ കന്യകൾ = ഗന്ധർവ്വബാലികകൾ. ഗാനംചെയ്ക = പാടുക. സാവധാനം = അവധാനത്തോടുകൂടിയത്. അവധാനം = ധാരണ. ചിത്തം = മനസ്സ്. സമാകർണ്ണനംചെയ്ക = കേൾക്കുക. പ്രാത്ഥിതാ= പ്രാത്ഥിക്കപ്പെട്ടവൾ.

ഭാവം - അല്ലയോ ദേവി! വീണകളിൽ സപ്തസ്വരങ്ങളെ അഭ്യസിക്കുന്നവരായ ഗന്ധർവ്വബാലികകൾ നിന്തിരുവടിയുടെ ഗോപുരദ്വാരത്തിൽ ഗാനം ചെയ്യുന്നു. നിന്തിരുവടി സ്വല്പനേരം സാവധാനമനസ്സോടുകൂടി കേൾക്കണമെന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

53

അഭിനയകമനീയൈർന്നർത്തനൈർന്നർത്തകീനാം

ക്ഷണമപി രചയിത്വാ ചേത ഏതത്ത്വദീയം

സ്വയമഹമതിചിത്രൈർ നൃത്തവാദിത്രഗീതൈർ -

ഭഗവതി! ഭവദീയം മാനസം രഞ്ജയാമി.

വിഭക്തി - അഭിനയകമനീയൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. നർത്തനൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . നർത്തകീനാം - ഈ - സ്ത്രീ - ഷ - ബ . ക്ഷണം - അവ്യ . രചയിത്വാ - ത്വാ - അവ്യ . ചേതഃ - സ - ന - ദ്വി - ഏ . ഏതൽ - ഏതച്ഛ - ദ - ന - ദ്വി - ഏ . ത്വദീയം - അ - ന - ദ്വി - ഏ . സ്വയം - അവ്യ . അഹം - അസ്മ - ദ - പ്ര - ഏ . അതിചിത്രൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . നൃത്തവാദിത്രഗീതൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ . ഭഗവതി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ - ഭവദീയം - അ - ന - ദ്വി - ഏ . മാനസം - അ - ന - ദ്വി - ഏ . രഞ്ജയാമി - ല - പ - ഉ - പു - ഏ .

അന്വയം - ഹേ ഭഗവതി! അഭിനയകമനീയൈഃ നർത്തകീനാം നർത്തനൈഃ ത്വദീയം ഏതൽ ചേതഃ ക്ഷണം അപി രചയിത്വാ അഹം സ്വയം അതിചിത്രൈഃ നൃത്തവാദിത്രഗീതൈഃ ഭവദീയം മാനസം രഞ്ജയാമി.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ഭഗവതി! അഭിനയകമനീയങ്ങളായിരിക്കുന്ന നർത്തകികളുടെ നർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ടു ത്വദീയമായിരിക്കുന്ന ഈ ചേതസ്സിനെ ക്ഷണമെങ്കിലും രചിപ്പിച്ചിട്ടു ഞാൻതന്നെ അതിചിത്രങ്ങളായിരിക്കുന്ന നൃത്തവാദിത്രഗീതങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭവദീയമായിരിക്കുന്ന മാനസത്തെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – അഭിനയകമനീയങ്ങൾ = അഭിനയംകൊണ്ടു കമനീയങ്ങൾ. കമനീയങ്ങൾ = മനോഹരങ്ങൾ. നർത്തകികൾ = നൃത്തംചെയ്യുന്നവർ. നർത്തനം = നാട്യം. ത്വദീയം = നിന്തിരുവടിയെ സംബന്ധിച്ചത്. ചേതസ്സു = മനസ്സു. രചിപ്പിക്ക = സന്തോഷിപ്പിക്ക. നൃത്തവാദിത്രഗീതങ്ങൾ = നൃത്തവും വാദിത്രവും, ഗീതവും. വാദിത്രം = വാദ്യവിശേഷം. ഗീതം = ഗാനം. ഭവദീയം = നിന്തിരുവടിയെ സംബന്ധിച്ചത്.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭഗവതി! നർത്തകികളുടെ അഭിനയം കൊണ്ടു മനോഹരങ്ങളായ നൃത്തത്താൽ നിന്തിരുവടിയുടെ മനസ്സിനെ കുറച്ചൊന്നു വിനോദിപ്പിച്ചിട്ടു ഞാൻതന്നെ അതിമനോഹരങ്ങളായ നൃത്തം, വാദ്യവിശേഷം, ഗാനം ഇവകൊണ്ടു നിന്തിരുവടിയുടെ മനസ്സിനെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു.

54

തവ ദേവി ഗുണാനുവർണ്ണനേ
ചതുരാ നോ ചതുരാനനാദയഃ
തദിഹൈകമുഖേഷു ജന്തുഷു
സ്തവനം കസ്തവ കർത്തുമീശ്വരഃ

വിഭക്തി – തവ – യുഷ്മ – ഷ – ഏ ദേവി! ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ ഗുണാനുവർണ്ണനേ – അ – ന – സ – ഏ ചതുരാഃ അ – പു – പ്ര – ബ നോ – അവ്യ ചതുരാനനാദയഃ – ഇ – പു – പ്ര – ബ . തൽ – അവ്യ ഇഹ – അവ്യ . ഏകമുഖേഷു – അ – ന – സ – ബ . ജന്തുഷു – ഉ – ന – സ – ബ സ്തവനം – അ – ന – ദ്വി – ഏ കഃ – കിംശ – മ – പു – പ്ര – ഏ തവ – യുഷ്മ – ഷ – ഏ . കർത്തും – തുമു – അവ്യ . ഈശ്വരഃ – അ – പു – പ്ര –ഏ.

അന്വയം – ഹേ ദേവി! തവഗുണാനുവർണ്ണനേ ചതുരാന നാദയഃ നോ ചതുരാഃ തൽ ഇഹ ഏകമുഖേഷു ജന്തുഷു തവ സ്തവനം കർത്തും കഃ ഈശ്വരഃ

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ദേവി! നിന്തിരുവടിയുടെ ഗുണാനുവർണ്ണനത്തിൽ ചതുരാനനാദികളും ചതുരന്മാരാകുന്നില്ല. അതു ഹേതുവായിട്ടു നിന്തിരുവടിയുടെ സ്തവനത്തെ ചെയ്‌വാനായിക്കൊണ്ട് ഏകമുഖങ്ങളായിരിക്കുന്ന ജന്തുക്കളിൽ ഏത് ഒരുത്തൻ ഈശ്വരനാകുന്നു.

പരിഭാഷ – ഗുണാനുവർണ്ണനം = ഗുണസങ്കീർത്തനം. ചതുരാനനാദികൾ = ബ്രഹ്മാവു തുടങ്ങിയ ഒന്നിലധികം മുഖമുള്ള ദേവന്മാർ. ചതുരന്മാർ = സമർത്ഥൻമാർ. സ്തവനം = സ്തുതി. ഏകമുഖങ്ങൾ = ഒരുമുഖമുള്ളവ. ഈശ്വരൻ = സമർത്ഥൻ.

ഭാവം – അല്ലയോ ദേവി! നിന്തിരുവടിയുടെ ഗുണങ്ങളെ കീർത്തിക്കുന്നതിനു ബ്രഹ്മാവു തുടങ്ങിയ ഒന്നിലധികം മുഖമുള്ള ദേവന്മാർപോലും സമർത്ഥരാകുന്നില്ല. അങ്ങിനെയുള്ള ഭവതിയുടെ ഗുണവർണ്ണനത്തിന് ഒരു മുഖമുള്ള ജന്തുക്കളിൽ ഏതൊരുത്തൻ സമർത്ഥനാകും.?

55

പദേപദേ യത് പരിപൂജകേഭ്യഃ
സദ്യോശ്വമേധാദിഫലം ദദാതി
തൽസർവ്വപാപക്ഷയഹേതുഭൂതം
പ്രദക്ഷിണം തേ പരിതഃ കരോമി

വിഭക്തി – പദേ – അ – ന – സ – ഏ പദേ – അ – ന – സ – ഏ – യൽ – അവ്യ പരിപൂജകേഭ്യഃ – അ – പു– ച – ഏ സദ്യഃ – അവ്യ. അശ്വമേധാദി – ഇ – ന – ദ്വി – ഏ ഫലം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. ദദാതി – ലട്ട് – പ – പ്ര – ഏ തൽ – അവ്യ സർവ്വപാപക്ഷയഹേതുഭൂതം – അ – ന – ദ്വി – ഏ.– പ്രദക്ഷിണം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. തേ – യുഷ്മ – ദ – ഷ – ഏ. പരിതഃ – അവ്യ. കരോമി – ലട്ട് – പര – ഉ – പു – ഏ.

അന്വയം - യൽ പരിപൂജകേഭ്യഃ പദേപദേ സദ്യഃ അശ്വമേധാദിഫലം ദദാതി തൽ (അഹം) തേ പരിതഃ സർവ്വപാപക്ഷയഹേതുഭൂതം പ്രദക്ഷിണം കരോമി!

അന്വയാർത്ഥം - യൽപരിപൂജകന്മാർക്കു പദംതോറും ഉടനെ അശ്വമേധാദിയായിരിക്കുന്ന ഫലത്തെ ദാനം ചെയ്യുന്നു അതു ഹേതുവായിട്ടു ഞാൻ നിന്തിരുവടിയുടെ ചുറ്റും സർവ്വപാപക്ഷയഹേതുഭൂതമായിരിക്കുന്ന പ്രദക്ഷിണത്തെ ചെയ്യുന്നു.

പരിഭാഷ - യൽപരിപൂജകന്മാർ = യാതൊരുപാദങ്ങളെ ചുറ്റി പൂജിക്കുന്നവർ. പദം = അടി. അശ്വമേധാദിഫലം = അശ്വമേധം തുടങ്ങിയുള്ളവയ്ക്കുള്ള ഫലം. സർവ്വപാപക്ഷയഹേതുഭൂതം = സർവ്വപാപക്ഷയഹേതുവായിട്ട് ഭവിച്ചത്.

ഭാവം - അല്ലയോ ദേവി! ഭവതിയുടെ പാദങ്ങളെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്ത് പൂജിക്കുന്നവർക്ക് അശ്വമേധം തുടങ്ങിയുള്ള യാഗങ്ങൾ ചെയ്താൽ കിട്ടുന്ന ഫലത്തെ ഉടനേകൊടുക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്തിരുവടിയുടെ ചുറ്റും സർവ്വപാപനാശനകരമായ ആ പ്രദക്ഷിണത്തെ ചെയ്യുന്നു.

56

രക്തോത്പലാരക്തതലപ്രഭാഭ്യാം
ധ്വജോർദ്ധരേഖാകുലിശാങ്കിതാഭ്യാം
അശേഷവൃന്ദാരകവന്ദിതാഭ്യാം
നമോ ഭവാനീ പദപങ്കജാഭ്യാം.

വിഭക്തി - രക്തോത്പലാരക്തതല പ്രഭാഭ്യാം - അ - ന - ച - ദ്വി . ധ്വജോർദ്ധരേഖാകുലിശാങ്കിതാഭ്യാം - അ - ന - ച - ദ്വി അശേഷവൃന്ദാരകവന്ദിതാഭ്യാം - അ - ന - ച - ദ്വി നമഃ - സ - ന - പ്ര - ഏ . ഭവാനീ പദപങ്കജാഭ്യാം - അ - ന - ച - ദ്വി

അന്വയം - രക്തോത്പലാരക്തതലപ്രഭാഭ്യാം ധ്വജോർദ്ധരേഖാകുലിശാങ്കിതാഭ്യാം അശേഷവൃന്ദാരക വന്ദിതാഭ്യാം ഭവാനീ പദപങ്കജാഭ്യാം നമഃ

അന്വയാർത്ഥം - രക്തോത്പലാരക്തതലപ്രഭങ്ങളായി ധ്വജോർദ്ധരേഖാകുലിശാങ്കിതങ്ങളായി അശേഷവൃന്ദാരകവന്ദിത

ങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഭവാനീ പദ പങ്കജങ്ങൾക്കായിക്കൊണ്ട് നമസ്കാരം.

പരിഭാഷ - രക്തോത്പലാരക്തതലപ്രഭങ്ങൾ = രക്തോത്പലങ്ങൾപോലെ ആരക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന തലങ്ങളുടെ പ്രഭയോടുകൂടിയവ. രക്തോത്പലങ്ങൾ = ചെന്താമരകൾ. ആരക്തങ്ങൾ = മുഴുവൻ രക്തങ്ങൾ. രക്തങ്ങൾ = ചുവന്നവ. തലങ്ങൾ = കാലിന്റെ കീഴ്ഭാഗങ്ങൾ ധ്വജോർദ്ധരേഖാകുലിശാങ്കിതങ്ങൾ ധ്വജം, ഊർദ്ധം, വജ്രം ഈ മാതിരിയിലുള്ള വരകളാൽ അടയാളപ്പെട്ടവ. അശേഷവൃന്ദാരകവന്ദിതങ്ങൾ = എല്ലാ ദേവന്മാരാലും നമസ്കരിക്കപ്പെട്ടവ. ഭവാനീപദപങ്കജങ്ങൾ = ഭവാനിയുടെ പങ്കജങ്ങൾപോലെയുള്ള പദങ്ങൾ. ഭവാനി = പാർവ്വതി. പങ്കജങ്ങൾ = താമരപ്പൂക്കൾ. പദങ്ങൾ = കാലുകൾ.

ഭാവം - ചെന്താമരകൾപോലെ കീഴ്ഭാഗം മുഴുവൻ ചുവന്നിരിക്കുന്നവയും ധ്വജം, ഊർദ്ധം, വജ്രം എന്നിവ പോലെയുള്ള വരകൾകൊണ്ട് അടയാളപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയും എല്ലാ ദേവന്മാരാലും നമസ്കരിക്കപ്പെട്ടവയുമായ പാർവ്വതീചരണാബ്ജങ്ങൾക്കു നമസ്കാരം.

57

ചരണനളിനയുഗ്മം പങ്കജൈഃ പൂജയിത്വാ
കനകകമലമാലാം കണ്ഠദേശേർപയിത്വാ
ശിരസി വിനിഹിതോയം രത്നപുഷ്പാഞ്ജലിസ്തേ
ഹൃദയകമലമദ്ധ്യേ ദേവി! ദൈന്യം ധുനോതു.

വിഭക്തി - ചരണനളിനയുഗ്മം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. പങ്കജൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ. പൂജയിത്വാ - ത്വാ - അവ്യ. കനകകമലമാലാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ. കണ്ഠദേശേ - അ - പു - സ - ഏ. അർപ്പയിത്വാ - ത്വാ - അവ്യ. ശിരസി - സ - ന - സ - ഏ. വിനിഹിതഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ. അയം - ഇദം - പു - പ്ര - ഏ. രത്നപുഷ്പാഞ്ജലിഃ - ഇ - പു - പ്ര - ഏ. തേ - യുഷ്മ - ഷ - ഏ. ഹൃദയകമലമദ്ധ്യേ - അ - പു - സ - ഏ. ദേവി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. ദൈന്യം - അ - ന - ദ്വി - ഏ. ധുനോതു - ലോട്ട് - പ - പ്ര - ഏ

അന്വയം – ഹേ ദേവി! തേ ചരണനളിനയുഗ്മം പങ്കജൈഃ പൂജയിത്വാ കണ്ഠദേശേ കനകകമലമാലാം അർപ്പയിത്വാ ശിരസി വിനിഹിതഃ അയം രത്നപുഷ്പാഞ്ജലിഃ മമ ഹൃദയകമലമദ്ധ്യേ ദൈന്യം ധുനോതു.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ദേവി! നിന്തിരുവടിയുടെ ചരണനളിനയുഗ്മത്തെ പങ്കജങ്ങളെക്കൊണ്ട് പൂജിച്ചിട്ട് കണ്ഠദേശത്തിൽ കനകകമലമാലയെ അർപ്പിച്ചിട്ട് ശിരസ്സിൽ വിനിഹിതമായിരിക്കുന്ന ഈ രത്നപുഷ്പാഞ്ജലി എന്റെ ഹൃദയകമലമദ്ധ്യത്തിലുള്ള ദൈന്യത്തെ കളയട്ടെ.

പരിഭാഷ – ചരണനളിനയുഗ്മം = ചരണനളിനങ്ങളുടെ യുഗ്മം. ചരണനളിനങ്ങൾ = നളിനങ്ങൾപോലെയുള്ള ചരണങ്ങൾ. നളിനങ്ങൾ = താമരപ്പൂക്കൾ. ചരണങ്ങൾ = കാലുകൾ. യുഗ്മം = ഇരട്ട (രണ്ട്). പങ്കജങ്ങൾ = താമരപ്പൂക്കൾ. കണ്ഠദേശം = കഴുത്ത്. കനകകമലമാല = സ്വർണ്ണത്താമരപ്പൂക്കൾ കൊണ്ടുള്ള മാല. അർപ്പിക്ക = അണിയിക്ക. ശിരസ്സ് = തല. വിനിഹിതം = അർച്ചിക്കപ്പെട്ടത്. രത്നപുഷ്പാഞ്ജലി = രത്നപുഷ്പങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള അഞ്ജലി. ഹൃദയകമലമദ്ധ്യം = ഹൃദയകമലത്തിന്റെ മദ്ധ്യം. ഹൃദയകമലം = കമലംപോലുള്ള ഹൃദയം. കമലം = താമര. ഹൃദയം = മനസ്സ്. ദൈന്യം = ദീനഭാവം.

ഭാവം – അല്ലയോ ദേവി! നിന്തിരുവടിയുടെ താമരപ്പൂക്കൾ പോലുള്ള കാലുകളെ താമരപ്പൂക്കൾ കൊണ്ടർച്ചിച്ചിട്ട് കഴുത്തിൽ കനകത്താമരപ്പൂക്കളെക്കൊണ്ടുള്ള മാലയും അണിയിച്ച്, ശിരസ്സിൽ അർച്ചിച്ചതായ ഈ രത്നപുഷ്പാഞ്ജലി എന്റെ മനസ്സിലുള്ള ദീനഭാവത്തെ കളയട്ടെ.

58

അഥ മണിമയമഞ്ചകാഭിരാമേ,
കനകവിതാനമയൈർവ്വിരാജമാനേ
പ്രസരദഗരുധൂപധൂപിതേസ്മിൻ
ഭഗവതി! മേ ഭവനേസ്തു തേ നിവാസഃ

വിഭക്തി – അഥ – അവ്യ. – മണിമയമഞ്ചകാഭിരാമേ – അ – ന – സ – ഏ. കനകവിതാനമയൈഃ – അ –

പു – തൃ – ബ. വിരാജമാനേ – അ – ന – സ – ഏ. പ്രസരദഗരുധൂപധൂപിതേ – അ – ന – സ – ഏ. അസ്മിൻ – ഇദം – ശ – മ – ന – സ – ഏ. ഭഗവതി! – ഈ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ. ഭവനേ അ – ന – സ – ഏ. അസ്തു – ലോട്ട് – പ – പ്ര – ഏ. തേ – യുഷ്മ – ഷ – ഏ. നിവാസഃ – അ – പു – പ്ര – ഏ.

അന്വയം – ഹേ ഭഗവതി! അഥ മണിമയമഞ്ചകാഭിരാമേ കനകവിതാനമയൈഃ വിരാജമാനേ പ്രസരദഗരുധൂപധൂപിതേ മേ അസ്മിൻ ഭവനേ തേ നിവാസഃ അസ്തു.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ ഭഗവതി! അനന്തരം മണിമയമഞ്ചകാഭിരാമമായി കനകവിതാനമയങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിരാജമാനമായി പ്രസരദഗരുധൂപധൂപിതമായിരിക്കുന്ന എന്റെ ഈ ഭവനത്തിൽ നിന്തിരുവടിയുടെ നിവാസം ഭവിക്കട്ടെ.

പരിഭാഷ – മണിമയമഞ്ചകാഭിരാമം = മണിമയമഞ്ചകത്താൽ അഭിരാമം. മണിമയമഞ്ചകം = രത്നക്കട്ടിൽ. അഭിരാമം = മനോഹരം. കനകവിതാനമയങ്ങൾ = കനകമയമായ വിതാനങ്ങൾ. വിതാനങ്ങൾ = മേല്ക്കട്ടികൾ. വിരാജമാനം = ശോഭിക്കുന്നത്. പ്രസരദഗരുധൂപധൂപിതം = പ്രസരത്തായിരിക്കുന്ന അഗരുധൂപത്താൽ ധൂപിതം. പ്രസരത്ത് = പ്രസരിക്കുന്നത്. പ്രസരിക്ക = വ്യാപിക്ക. അഗരുധൂപം = അകിൽപ്പുക. ധൂപിതം = ധൂപിക്കപ്പെട്ടത്. ഭവനം = ഗൃഹം. നിവാസം = താമസം.

ഭാവം – അല്ലയോ ഭഗവതി! രത്നമയമായ മഞ്ചത്താൽ മനോഹരവും സ്വർണ്ണമേല്ക്കട്ടികൾകൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്നതും, എങ്ങും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന അകിൽപ്പുകയോടുകൂടിയതുമായ എന്റെ ഈ ഭവനത്തിൽ നിന്തിരുവടി നിവസിച്ചാലും.

59

ഏതസ്മിൻ മണിഖചിതേ സുവർണ്ണപീഠേ
ത്രൈലോക്യാഭയവരദൗ നിധായ ഹസ്തൗ
വിസ്തീർണ്ണം മൃദുലതരോത്തരച്ഛദേസ്മിൻ
പർയ്യങ്കേ കനകമയേ നിഷീദ! മാതഃ!

വിഭക്തി – ഏതസ്മിൻ – ഏതച്ഛ – ദ – ന – സ – ഏ . മണിഖചിതേ – അ – ന – സ – ഏ . സുവർണ്ണപീഠേ – അ – ന – സ – ഏ . ത്രൈലോക്യാഭയവരദൗ – അ – പു – ദ്വി – ദ്വി നിധായ – ല്യബ – അവ്യ . ഹസ്തൗ – അ – പു – ദ്വി – ദ്വി . വിസ്തീർണ്ണേ – അ – ന – സ – ഏ . മൃദുലതരോത്തരച്ഛദേ – അ – ന – സ – ഏ അസ്മിൻ – ഇദംശ – മ – ന – സ – ഏ . പർയ്യങ്കേ – അ – ന – സ – ഏ . കനകമയേ – അ – ന – സ – ഏ – നിഷീദ – ലോട്ട് – പര – മദ്ധ്യ – പു – ഏ . മാതഃ – ഋ – സ്ത്രീ – സംപ്ര – ഏ

അന്വയം – ഹേ മാതഃ മണിഖചിതേ ഏതസ്മിൻ സുവർണ്ണ പീഠേ ത്രൈലോക്യാഭയവരദൌ ഹസ്തൌ നിധായ വിസ്തീർണ്ണേ മൃദുലതരോത്തരച്ഛദേ അസ്മിൻ കനകമയേ പർയ്യങ്കേ നിഷീദ.

അന്വയാർത്ഥം – അല്ലയോ മാതാവേ! മണിഖചിതമായിരിക്കുന്ന ഈ സുവർണ്ണപീഠത്തിൽ ത്രൈലോക്യാഭയവരദങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഹസ്തങ്ങളെ നിധാനം ചെയ്തിട്ടു വിസ്തീർണ്ണമായി മൃദുലതരോത്തരച്ഛദമായി കനകമയമായിരിക്കുന്ന ഈ പർയ്യങ്കത്തിൽ നിഷദിച്ചാലും.

പരിഭാഷ – മണിഖചിതം = രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിട്ടുള്ളത്. സുവർണ്ണപീഠം = സ്വർണ്ണപീഠം. ത്രൈലോക്യാഭയവരദങ്ങൾ = മൂന്നുലോകങ്ങൾക്കും അഭയത്തേയും വരത്തേയും ദാനംചെയ്യുന്നവ. നിധാനം ചെയ്ക = വെയ്ക്കുക. മൃദുലതരോത്തരച്ഛദം = ഏറ്റവും മാർദ്ദവമുള്ള മേൽവിരിപ്പോടുകൂടിയത്. കനകമയം = സ്വർണ്ണനിർമ്മിതം. പർയ്യങ്കം = കിടക്ക (മെത്ത.) നിഷദിക്ക = കിടക്കുക.

ഭാവം – അല്ലയോ അമ്മേ! രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിട്ടുള്ള ഈ സ്വർണ്ണപീഠത്തിൽ മൂന്നുലോകത്തിനും അഭയത്തേയും വരത്തേയും കൊടുക്കുന്ന ഹസ്തങ്ങളെവെച്ച് ഏറ്റവും മാർദ്ദവമുള്ള മേൽവിരിപ്പോടുകൂടിയതും സ്വർണ്ണമയവുമായ ഈ മെത്തയിൽ കിടന്നാലും.

60

തവ ദേവി സരോജചിഹ്നയോഃ

പദയോർന്നിർജ്ജിതപത്മരാഗയോഃ

അവിരക്തതരൈരലക്തകൈഃ

പുനരുക്താം രചയാമി രക്തതാം

വിഭക്തി - തവ യുഷ്മ - ഷ - ഏ . ദേവി! ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . സരോജചിഹ്നയോഃ - അ - ന - സ - ദ്വി . പദയോഃ അ - ന - സ - ദ്വി. നിർജ്ജിതപത്മരാഗയോഃ - അ - ന - സ - ദ്വി അവിരക്തതരൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ അലക്തകൈഃ - അ - ന - തൃ - ബ പുനരുക്താം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ - രചയാമി - ല - പ - ഉ - ഏ . രക്തതാം ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ

അന്വയം - ഹേ ദേവി! സരോജചിഹ്നയോഃ നിർജ്ജിതപത്മരാഗയോഃ തവപദയോഃ അവിരക്തതരൈഃ അലക്തകൈഃ പുനരുക്താം രക്തതാം രചയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ദേവി! സരോജചിഹ്നങ്ങളായി നിർജ്ജിതപത്മരാഗങ്ങളായിരിക്കുന്ന നിന്തിരുവടിയുടെ പദങ്ങളിൽ അവിരക്തതരങ്ങളായിരിക്കുന്ന അലക്തകങ്ങളെക്കൊണ്ടു പുനരുക്തയായിരിക്കുന്ന രക്തതയെ രചിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - സരോജചിഹ്നങ്ങൾ = സരോജംപോലെയുള്ള ചിഹ്നത്തോടുകൂടിയത്. സരോജം = താമര. ചിഹ്നം = അടയാളം. നിർജ്ജിതപത്മരാഗങ്ങൾ = നിർജ്ജിതമായിരിക്കുന്ന പത്മരാഗത്തോടു കൂടിയവ. നിർജ്ജിതം = തോല്പിക്കപ്പെട്ടത്. പത്മരാഗം = രത്നവിശേഷം. അവിരക്തതരങ്ങൾ = ഏറ്റവും അവിരക്തങ്ങൾ (നല്ലവണ്ണം ചുവപ്പുള്ളത്.) അലക്തകങ്ങൾ = അരക്കുകുഴമ്പുകൾ. പുനരുക്താ = പുനർവ്വചിക്കപ്പെട്ടത്. രക്തതാ = ചുവപ്പ്. രചിക്ക = അണിയിക്ക.

ഭാവം - അല്ലയോ ദേവി! ഞാൻ താമരപ്പൂപോലെയുള്ള പാടുകൊണ്ടടയാളപ്പെട്ടതായും പത്മരാഗത്തേക്കാൾ ചുവപ്പുള്ളതായും ഇരിക്കുന്ന നിന്തിരുവടിയുടെ പാദങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ചുവപ്പുള്ള അരക്കുകുഴമ്പുകൊണ്ടു രണ്ടാമതെന്നപോലെ ചുവപ്പിക്കുന്നു.

61

അഥ മാതരുശീരവാസിതം

നിജതാംബൂലരസേനരഞ്ജിതം

തപനീയമയേ ഹി വട്ടുകേ

മുഖഗണ്ഡൂഷജലം വിധീയതാം

വിഭക്തി - അഥ - അവ്യ . മാതഃ - ഋ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . ഉശീരവാസിതം - അ - ന - പ്ര - ഏ . നിജതാംബൂലരസേന - അ - പു - തൃ - ഏ . രഞ്ജിതം - അ - ന - പ്ര - ഏ - തപനീയമയേ - അ - ന - സ - ഏ .ഹി - അവ്യ . വട്ടുകേ - അ - ന - സ - ഏ . മുഖഗണ്ഡൂഷജലം - അ - ന - പ്ര - ഏ . വിധീയതാം - ലോട്ട് - ആ - പ്ര - പു - ഏ

അന്വയം - ഹേ മാതഃ അഥ ഉശീരവാസിതം നിജതാംബൂലരസേന രഞ്ജിതം മുഖഗണ്ഡൂഷജലം തപനീയമയേ വട്ടുകേ ഹി വിധീയതാം.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ അമ്മേ! അനന്തരം ഉശീരവാസിതമായി നിജതാംബൂലരസത്തോടു രഞ്ജിതമായിരിക്കുന്ന മുഖഗണ്ഡൂഷജലം തപനീയമയമായിരിക്കുന്ന വട്ടുകത്തിൽ വിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടാലും.

പരിഭാഷ - ഉശീരവാസിതം = രാമച്ചംകൊണ്ടു സുഗന്ധീകരിച്ചത്. നിജതാംബൂലരസം = തന്റെ താംബൂലത്തിന്റെ രസം. രഞ്ജിതം = കൂടിയത്. മുഖഗണ്ഡൂഷജലം = കവിൾക്കൊണ്ട വെള്ളം. തപനീയമയം = സ്വർണ്ണമയം. വട്ടുകം = പാത്രം. വിധാനംചെയ്ക = ഒഴിക്കുക.

ഭാവം - അല്ലയോ അമ്മേ! രാമച്ചംകൊണ്ട് സുഗന്ധീകരിച്ചതും നിന്തിരുവടിയുടെ താംബൂലത്തിന്റെ നീരും കൂടിക്കലർന്ന് മനോഹരമായിരിക്കുന്നതുമായ കവിൾക്കൊണ്ട വെള്ളത്തെ ഈ സ്വർണ്ണപാത്രത്തിൽ ഒഴിക്കണമേ!

62

ക്ഷണമഥ ജഗദംബ! മഞ്ചകേസ്മിൻ

മൃദുതരതൂലികയാ വിരാജമാനേ

അതിരമസി മുദാ ശിവേന സാർദ്ധം

സുഖശയനം കുരു തത്ര മാം സ്മരന്തീ.

വിഭക്തി - ക്ഷണം - അവ്യ - അഥ - അവ്യ . ജഗദംബ!

- ആ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ. മഞ്ചകേ - അ - ന - സ - ഏ അസ്മിൻ - ഇദം - മ - ന - സ - ഏ. മൃദുതരതൂലികയാ - ആ - സ്ത്രീ - തൃ - ഏ. വിരാജമാനേ - അ - ന - സ - ഏ. അതിരമസി - ലട്ട് - പ - മ - ഏ മുദാ - ദ - സ്ത്രീ - തൃ - ഏ. സാർദ്ധം - അവ്യ. സുഖശയനം - അ - ന - ദ്വി - ഏ തത്ര - അവ്യ - മാം - അസ്മ - ദ്വി - ഏ. സ്മരന്തീ - ഈ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ.

അന്വയം - ഹേ ജഗദംബ! (ത്വം) അസ്മിൻ മൃദുതരതൂലികയാ വിരാജമാനേ മഞ്ചകേ ശിവേന സാർദ്ധം മുദാ അതിരമസി അഥ ക്ഷണം മാം സ്മരന്തീ സുഖശയനം കുരു.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ജഗദംബേ! നിന്തിരുവടി ഈ മൃദുതരതൂലികയാൽ വിരാജമാനമായിരിക്കുന്ന മഞ്ചകത്തിൽ ശിവനോടുകൂടി മുത്തോട് അതിരമിക്കുന്നു. അനന്തരം ക്ഷണനേരം എന്നെ സ്മരന്തിയായിട്ട് സുഖശയനത്തെ ചെയ്താലും.

പരിഭാഷ - മൃദുതരതൂലിക = ഏറ്റവും മാർദ്ദവമുള്ള വിരിപ്പ്. വിരാജമാനം = ശോഭിക്കുന്നത്. മഞ്ചകം = മഞ്ചം. മുത്ത് = സന്തോഷം. അതിരമിക്ക = വിഹരിക്ക. സ്മരന്തീ = സ്മരിക്കുന്നവൾ. സ്മരിക്ക = ഓർമ്മിക്ക.

ഭാവം - അല്ലയോ ലോകമാതാവേ! നിന്തിരുവടി മാർദ്ദവമുള്ള വിരിപ്പുകൾകൊണ്ട് ശോഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ മണിമഞ്ചത്തിൽ ശിവനോടുകൂടി വിഹരിക്കുന്നു. അനന്തരം ക്ഷണനേരം എന്നെ സ്മരിച്ച് അവിടെ സുഖമായി ശയിച്ചാലും.

63

മുക്താകുന്ദേന്ദുഗൗരാം മണിമയമകുടാം
രത്നതാടങ്കയുക്താ -
മക്ഷസ്രക്പുഷ്പഹസ്താമഭയവരകരാം
ചന്ദ്രചൂഡാം ത്രിണേത്രാം
നാനാലങ്കാരയുക്താം സുരമകുടമണി -
ദ്യോതിതസ്വർണ്ണപീഠാം

സാനന്ദാം സുപ്രസന്നാം ത്രിഭുവനജനനീം
ചേതസാ ചിന്തയാമി.

വിഭക്തി - മുക്താകുന്ദേന്ദുഗൗരാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ മണിമയമകുടാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ. രത്ന താടങ്കയുക്താം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . അക്ഷ സ്രക്പുഷ്പഹസ്താം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . അഭ യവരകരാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ ചന്ദ്രചൂഡാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ ത്രിണേത്രാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . നാനാലങ്കാരയുക്താം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ സുരമകുട മണിദ്യോതിതസ്വർണ്ണപീഠാം - സാനന്ദാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ സുപ്രസന്നാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . ത്രിഭുവനജനനീം - ഈ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ ചേതസാ - സ - ന - തൃ - ഏ ചിന്തയാമി - ലട്ട് - പര - ഉ - ഏ

അന്വയം - മുക്താകുന്ദേന്ദുഗൗരാം മണിമയമകുടാം രത്ന താടങ്കയുക്താം അക്ഷസ്രക്പുഷ്പ ഹസ്താമഭയവരകരാം ചന്ദ്ര ചൂഡാം ത്രിണേത്രാം നാനാലങ്കാരയുക്താം സുരമകുടമണിദ്യോ തിത സ്വർണ്ണപീഠാം സാനന്ദാം സുപ്രസന്നാം ത്രിഭുവന ജനനീം ചേതസാ ചിന്തയാമി.

അന്വയാർത്ഥം - ഞാൻ മുക്താകുന്ദേന്ദുഗൗരയായി മണി മയമകുടയായി രത്നതാടങ്കയുക്തയായി അക്ഷസ്രക്പുഷ്പഹ സ്തയായി അഭയവരകരയായി ചന്ദ്രചൂഡയായി ത്രിണേത്രയായി നാനാലങ്കാരയുക്തയായി സുരമകുടമണിദ്യോതിത സ്വർണ്ണപീഠ യായി സാനന്ദയായി സുപ്രസന്നയായിരിക്കുന്ന ത്രിഭുവനജന നിയെ ചേതസ്സുകൊണ്ട് ചിന്തിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ - മുക്താകുന്ദേന്ദുഗൗരാ = മുക്തംപോലെയും കുന്ദംപോലെയും ഇന്ദുപോലെയും ഗൗരാ. മുക്തം = മുത്ത്. കുന്ദം = മുല്ലപ്പൂവ്. ഇന്ദു = ചന്ദ്രൻ. ഗൗരാ = വെളുപ്പുള്ളവൾ. മണിമയമ കുടാ = മണിമയമായിരിക്കുന്ന മകുടത്തോടുകൂടിയവൾ. മണി മയം = രത്നനിർമ്മിതം. മകുടം = കിരീടം. രത്നതാടങ്കയുക്താ = രത്നതാടങ്കത്തോടുകൂടിയവൾ. രത്നതാടങ്കം = രത്നംകൊണ്ടു

ണ്ടാക്കിയ തോട. അക്ഷസ്രക്പുഷ്പഹസ്താ = അക്ഷസ്രക്കും പുഷ്പവും ഹസ്തത്തിലുള്ളവൾ. അക്ഷസ്രക് = ജപമാലാ. പുഷ്പം = താമരപ്പൂവ് ഹസ്തം = കൈയ്. അഭയവരകരാ = അഭയവും വരവും കരത്തിങ്കൽ ഉള്ളവൾ. കരം = കൈയ്. ചന്ദ്രചൂഡാ = ശിരസ്സിൽ (തലമുടിക്കെട്ടിൽ) ചന്ദ്രനെ ധരിക്കുന്നവൾ. ത്രിണേത്രാ = മൂന്നു നേത്രങ്ങളോടുകൂടിയവൾ. നാനാലങ്കാരയുക്താ = പലവിധത്തിലുള്ള ആഭരണങ്ങൾ ധരിച്ചിട്ടുള്ളവൾ. സുരമകുടമണിദ്യോതിതസ്വർണ്ണപീഠാ = സുരന്മാരുടെ മകുടങ്ങളിലുള്ള മണികളാൽ ദ്യോതിതമായിരിക്കുന്ന സ്വർണ്ണപീഠത്തോടുകൂടിയവൾ. സുരന്മാർ = ദേവന്മാർ. മകുടങ്ങൾ = കിരീടങ്ങൾ. മണികൾ = രത്നങ്ങൾ. ദ്യോതിതം = ശോഭിക്കപ്പെട്ടത്. സാനന്ദാ = ആനന്ദത്തോടുകൂടിയവൾ. സുപ്രസന്നാ = ഏറ്റവും സന്തുഷ്ടാ (മന്ദഹാസത്തോടുകൂടിയവൾ). ത്രിഭുവനജനനി = ത്രിഭുവനങ്ങളുടെ ജനനി. ത്രിഭുവനങ്ങൾ = മൂന്നുലോകങ്ങൾ. ജനനി = സൃഷ്ടികർത്രീ. ചേതസ്സ് = മനസ്സ്. ചിന്തിക്ക = വിചാരിക്ക.

ഭാവം - മുത്ത്, മുല്ലപ്പൂവ്, ചന്ദ്രൻ എന്നിവയെപ്പോലെ വെളുത്ത നിറത്തോടുകൂടിയവളും ശിരസ്സിൽ രത്നമയമായ കിരീടം ധരിച്ചിരിക്കുന്നവളും കർണ്ണങ്ങളിൽ രത്നത്തോടകൾ അണിഞ്ഞിരിക്കുന്നവളും ജപമാല, താമരപ്പൂവ്, അഭയം, വരം ഇവയെ കൈകളിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നവളും ചന്ദ്രാലംകൃതമായ ശിരസ്സും മൂന്നു നേത്രങ്ങളും ഉള്ളവളും അനേകവിധത്തിലുള്ള ഭൂഷണങ്ങൾ അണിഞ്ഞിട്ടുള്ളവളും ദേവകളുടെ കിരീടത്തിലെ രത്നങ്ങളുടെ ശോഭകൊണ്ട് ശോഭിച്ചിരിക്കുന്ന പാദം വെച്ചിരിക്കുന്ന സ്വർണ്ണപീഠത്തോടുകൂടിയവളും ഏറ്റവും സന്തോഷത്തോടും മന്ദസ്മിതത്തോടും കൂടിയവളും ആയിരിക്കുന്ന മൂന്നു ലോകങ്ങളുടേയും അമ്മയെ ഞാൻ മനസ്സുകൊണ്ട് വിചാരിക്കുന്നു.

64

ഏഷാ ഭക്ത്യാ തവ വിരചിതാ യാ മയാ ദേവി പൂജാ
സ്വീകൃത്യൈനാം സപദി സകലാൻ മേ പരാധാൻ ക്ഷമസ്വ
നൂനം യത്തത്തവകരുണയാ പൂജിതാ മേ തു സദ്യഃ
സാനന്ദം മേ ഹൃദയകമലേ തേ സ്തു നിത്യം നിവാസഃ.

വിഭക്തി - ഏഷാ - ഏതച്ഛ - ദ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ . ഭക്ത്യാ - ഇ - സ്ത്രീ - തൃ - ഏ . തവ - യുഷ്മ - ഷ - ഏ . വിരചിതാ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ . യാ - യച്ഛ. സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ . മയാ - അസ്മ - തൃ - ഏ . ദേവി! - ഈ - സ്ത്രീ - സംപ്ര - ഏ . പൂജാ - ആ - സ്ത്രീ - പ്ര - ഏ . സ്വീകൃത്യ - ല്യബ - അവ്യ . ഏനാം - ഏതച്ഛബ്ദ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . സപദി - അവ്യ . സകലാൻ - അ - പു - ദ്വി - ബ . ക്ഷമസ്വ - ലോട്ട് - ആ - മ - ഏ - നൂനം- അവ്യ . യൽ - യച്ഛ - ന - പ്ര - ഏ . തൽ - തച്ഛ - ന - പ്ര - ഏ . തവ - യുഷ്മ - ഷ - ഏ . കരുണയാ - ആ- സ്ത്രീ - തൃ - ഏ . പൂജിതാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ. ഏതു - ലോട്ട് - പ - പ്ര - ഏ . സദ്യഃ - അവ്യ. സാനന്ദം- അവ്യ. മേ - അസ്മ - ഷ - ഏ . ഹൃദയകമലേ - അ - ന- സപ്ത - ഏ . തേ - യുഷ്മ - ഷ - ഏ . അസ്തു - ലോട്ട് - പ - പ്ര - ഏ . നിത്യം - അവ്യ . നിവാസഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ .

അന്വയം - ഹേ ദേവി! ഏഷാ തവ യാ പൂജാ മയാ ഭക്ത്യാ വിരചിതാ (ത്വം) ഏനാം സ്വീകൃത്യ സപദി മേ സകലാൻ അപരാധാൻ ക്ഷമസ്വ തവ കരുണയാ യൽ (മയാകൃതാ) തൽ സദ്യഃ പൂജിതാം .ഏതു നൂനം. നിത്യം സാനന്ദം തേ നിവാസഃ മേ ഹൃദയകമലേ അസ്തു.

അന്വയാർത്ഥം - അല്ലയോ ദേവി! ഈ നിന്തിരുവടിയുടെ യാതൊരു പൂജ ഭക്തിയോടുകൂടി എന്നാൽ വിരചിതയായി ഭവതി ഇതിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ട് ഉടനെ എന്റെ സകലങ്ങളായിരിക്കുന്ന അപരാധങ്ങളെ ക്ഷമിക്കണമേ. നിന്തിരുവടിയുടെ കരുണയാൽ യാതൊന്ന് (എന്നാൽ കൃതമായി) അത് എന്നും പൂജിതയെത്തന്നെ പ്രാപിക്കട്ടെ. എപ്പോഴും ആനന്ദത്തോടുകൂടി നിന്തിരുവടിയുടെ നിവാസം എന്റെ ഹൃദയകമലത്തിൽ ഭവിക്കട്ടെ.

പരിഭാഷ - വിരചിതാ = ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടത്. സകലങ്ങൾ = എല്ലാം. യാതൊന്ന് = പൂജാ. കൃതം = ചെയ്യപ്പെട്ടത്. പൂജിതാ = പൂജിക്കുവാൻ യോഗ്യ.

ഭാവം - അല്ലയോ ദേവി, നിന്തിരുവടിയുടെ യാതൊരു

പൂജ ഭക്തിയോടുകൂടി ഞാൻ നിർമ്മിച്ചു (ചെയ്തു) ഭവതി ഈ പൂജയെ സ്വീകരിച്ച് എന്റെ സമസ്താപരാധങ്ങളേയും ക്ഷമിക്കേണമേ! നിന്തിരുവടിയുടെ കരുണയാൽ ഈ പൂജ എന്നും പൂജ്യയായിത്തീരട്ടെ. എപ്പോഴും ആനന്ദത്തോടുകൂടി നിന്തിരുവടിയുടെ നിവാസം എന്റെ ഹൃദയകമലത്തിൽ ഭവിക്കട്ടെ.

65

പൂജാമിമാം യഃ പഠതി പ്രഭാതേ
മദ്ധ്യാഹ്നകാലേ യദി വാ പ്രദോഷേ
ധർമ്മാർത്ഥകാമാൻ പുരുഷോ ലഭേത
ദേഹാവസാനേ ശിവഭാവമേതി.

വിഭക്തി - പൂജാം - ആ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . ഇമാം - ഇദംശ - സ്ത്രീ - ദ്വി - ഏ . യഃ - യച്ഛ - പു - പ്ര - ഏ . പഠതി - ലട്ട് - പ - പ്ര - ഏ . പ്രഭാതേ - അ - ന - സ - ഏ . മദ്ധ്യാഹ്നകാലേ - അ - പു - സ - ഏ ധർമ്മാർത്ഥകാമാൻ - അ - പു - ദ്വി - ബ . പുരുഷഃ - അ - പു - പ്ര - ഏ . ലഭേത - ലിങ് - ആ - പ്ര - ഏ . ദേഹാവസാനേ - അ - ന - സ - ഏ . ശിവഭാവം - അ - പു - ദ്വി - ഏ . ഏതി - ലട്ട് - പ - പ്ര - ഏ .

അന്വയം - യഃ പ്രഭാതേ മദ്ധ്യാഹ്നകാലേ പ്രദോഷേ വാ ഇമാം പൂജാം പഠതി യദി സഃ പുരുഷഃ ധർമ്മാർത്ഥകാമാൻ ലഭേത ദേഹാവസാനേ ശിവഭാവം ഏതി (ച).

അന്വയാർത്ഥം - യാവനൊരുത്തൻ പ്രഭാതത്തിലോ മദ്ധ്യാഹ്നത്തിലോ പ്രദോഷത്തിലോ ഈ പൂജയെ പഠിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ പുരുഷൻ ധർമ്മാർത്ഥകാമങ്ങളെ ലഭിക്കും. ദേഹാവസാനത്തിങ്കൽ ശിവഭാവത്തേയും പ്രാപിക്കും.

പരിഭാഷ - പ്രദോഷം = സന്ധ്യാസമയം. ദേഹാവസാനം = മരണം. ശിവഭാവം = മോക്ഷം.

ഭാവം - യാവനൊരുത്തൻ വെളുപ്പാൻകാലത്തോ ഉച്ചയ്ക്കോ വൈകുന്നേരമോ ഈ പൂജയെ ആചരിക്കുന്നു എങ്കിൽ ആ പുരുഷൻ ഈ ലോകത്തിൽ ധർമ്മം, അർത്ഥം, കാമം ഇവയേയും മരണശേഷം മോക്ഷത്തേയും പ്രാപിക്കും.

പൂജാമിമാം പഠേന്നിത്യം
പൂജാംകർത്തുമനീശ്വരഃ
പൂജാഫലമവാപ്നോതി
വാഞ്ഛിതാർത്ഥം ച വിന്ദതി.

വിഭക്തി – പൂജാം – ആ – സ്ത്രീ – ദ്വി – ഏ. ഇമാം – ഇദം ശബ്ദ – സ്ത്രീ – ദ്വി – ഏ . പഠേൽ – ലിങ് – പര – പ്ര – ഏ നിത്യം – അവ്യ . കർത്തും – തുമു – അവ്യ . അനീശ്വരഃ – അ – പു – പ്ര – ഏ. പൂജാഫലം – അ – ന – ദ്വി – ഏ . അവാപ്നോതി – ലട്ട് – പ – പ്ര – ഏ . വാഞ്ഛിതാർത്ഥം അ – ന – ദ്വി – ഏ . ച – അവ്യ . വിന്ദതി – ലട്ട് – പ – പ്ര – പു – ഏ .

അന്വയം – പൂജാം കർത്തും അനീശ്വരഃ ഇമാംപൂജാം നിത്യം പഠേൽ സഃപൂജാഫലം അവാപ്നോതി വാഞ്ഛിതാർത്ഥം ച വിന്ദതി.

അന്വയാർത്ഥം – പൂജയെ ചെയ്‌വാനായിക്കൊണ്ട് അനീശ്വരനായിരിക്കുന്നവൻ ഈ പൂജയെ നിത്യം പഠിക്കുമെങ്കിൽ അവൻ പൂജാഫലത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. വാഞ്ഛിതാർത്ഥത്തേയും ലഭിക്കുന്നു.

പരിഭാഷ – അനീശ്വരൻ = അസമർത്ഥൻ. പൂജാഫലം പൂജചെയ്താലുള്ള ഫലം. വാഞ്ഛിതാർത്ഥം = വിചാരിക്കുന്ന (ആഗ്രഹിക്കുന്ന) കാര്യം.

ഭാവം – പൂജിപ്പാൻ കഴിയാത്തവൻ ഈ സ്തോത്രത്തെ ദിവസവും പാരായണം ചെയ്താൽ അവന് പൂജാഫലമുണ്ടാവുകയും ആഗ്രഹിച്ച കാര്യം സാധിക്കയും ചെയ്യും.

67

പ്രത്യഹം ഭക്തി സംയുക്തോ
യഃ പൂജനമിദം പഠേൽ
വാഗ്വാദിന്യാഃ പ്രസാദേന
വത്സരാൽ സ കവിർഭവേൽ

വിഭക്തി – പ്രത്യഹം – അവ്യ-ഭക്തിസംയുക്തഃ – അ –

പു – പ്ര – ഏ. യഃ – യച്ഛര – പു – പ്ര – ഏ. പൂജനം – അ – ന – ദ്വി – ഏ. ഇദം – ഇദംശ – ന – ദ്വി – ഏ. പഠേൽ – ലിങ് – പ – പ്ര – ഏ. വാഗ്വാദിന്യാഃ – ഈ – സ്ത്രീ – ഷ – ഏ. പ്രസാദേന – അ – പു – തൃ – ഏ. വത്സരാൽ – അവ്യ – സഃ – തച്ഛ – പു – പ്ര – ഏ. കവിഃ – ഇ – പു – പ്ര – ഏ. ഭവേൽ – ലിങ് – പ – പ്ര – ഏ

അന്വയം – യഃ പ്രത്യഹം ഭക്തിസംയുക്തഃ ഇദം പൂജനം പഠേൽ സ വാഗ്വാദിന്യാഃ പ്രസാദേന വത്സരാൽ കവിഃ ഭവേൽ.

അന്വയാർത്ഥം – യാവനൊരുത്തൻ ദിവസംതോറും ഭക്തിസംയുക്തനായിട്ട് ഈ പൂജനത്തെ പഠിക്കുന്നുവോ അവൻ വാഗ്വാദിനിയുടെ പ്രസാദം കൊണ്ട് ഒരു വത്സരംകൊണ്ട് കവിയായി ഭവിക്കും.

പരിഭാഷ – ഭക്തിസംയുക്തൻ = ഭക്തിയോടുകൂടിയവൻ. പൂജനം = പൂജാ. വാഗ്വാദിനീ = ദേവീ.

ഭാവം – യാവനൊരുത്തൻ ഭക്തിയോടുകൂടി ദിവസം തോറും ഈ പൂജയെ പഠിക്കുന്നുവോ അവൻ ദേവീപ്രസാദം കൊണ്ട് ഒരു വത്സരത്തിനകം കവിയായിത്തീരും.

ഇതി ശ്രീശങ്കരഭഗവൽപാദവിരചിതം ശ്രീദേവീമാനസപൂജാസ്തോത്രം സമ്പൂർണ്ണം.

കുറിപ്പുകൾ

1. ശ്രീചക്രപൂജപോലെ മാനസപൂജയും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾക്ക് പ്രിയങ്കരമായ പദ്ധതിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടത്രെ ശങ്കരാചാര്യരുടേതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന ഈ സ്തോത്രകൃതി വ്യാഖ്യാനിക്കാമെന്ന് സ്വാമികൾ നിശ്ചയിച്ചതു്.

2. ജഗദംബയാണു വിളിച്ചപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതെങ്കിലും സ്വന്തം ജനനിയുടെ അവ്യക്തചിത്രം ഈ സ്തോത്രത്തിൽ കാണാൻ കഴിയും. സ്വ മാതാവായ ആര്യാംബയെ ജഗദംബയുടെ പ്രതിബിംബമായി ശങ്കര്യാചാര്യസ്വാമികൾ കണ്ടിട്ടുണ്ടാവാം. ഈ സ്തോത്രം തന്നെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പുറപ്പെടുകവഴി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ സ്വന്തം ജനനിക്ക് പൂജയർപ്പിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നും.

3. വ്യഖ്യാനത്തിന്റെ പൂർണിമയ്ക്ക് ഉത്തമോദാഹരണമത്രേ ഈ കൃതി. വ്യാഖ്യാനം പഞ്ചലക്ഷണമെന്നാണ് പറയാറ്. അത് ഇവിടെ നമുക്കു കാണാം. സാധാരണയായി പദച്ഛേദം, പദാർത്ഥോക്തി, വിഗ്രഹം, വാക്യയോജന, സാരാർത്ഥകഥനം എന്നിവയാണ് വ്യഖ്യാനത്തിന്റെ അഞ്ച് അംഗങ്ങളായി പറയപ്പെടുന്നത്. അവയെല്ലാം തന്നെ ഇവിടെയുണ്ട്. വിഭക്തി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ പദച്ഛേദം ഉൾപ്പെടുന്നു. പദംച്ഛേദിക്കാതെ വിഭക്തി പറയാനാവുകയില്ലല്ലോ. പദാർത്ഥം അന്വയാർത്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വിഗ്രഹം ഇവിടെക്കൊടുത്തിട്ടുള്ള പരിഭാഷയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വാക്യയോജന അന്വയം തന്നെയാണല്ലോ. സാരാർത്ഥം തന്നെ ഭാവാർത്ഥം.

X

പ്രണവവും സംഖ്യാദർശനവും

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

പ്രണവം എന്നതു രണ്ടുവിധം. ഒന്നു നാദരൂപം (നിഷ്കള ബ്രഹ്മം) രണ്ട് അക്ഷരരൂപം (സകളബ്രഹ്മം). നിഷ്കളബ്രഹ്മ ത്തിന്റെ വിശകലനം ലോക സൃഷ്ട്യാദിദ്വാരാ ജീവേശ്വരജഗദ്ഭേദ ങ്ങളിൽ പടർന്നുപിടിച്ചു കയറിപ്പോകുന്നു. അതു് ഇവിടെ വിഷയ മല്ല. പരബ്രഹ്മത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട മൂലപ്രകൃതി (അവ്യക്തം) ഗുണഭേദമനുസരിച്ച് ഈശ്വര ജീവ ജഗദ്രൂപമായ പ്രപഞ്ചത്തിനു കാരണമായതുപോലെ പരപ്രണവത്തിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ട അപര പ്രണവം, വർണ്ണാക്ഷര സംഖ്യകൾക്കു് എന്നല്ല വേദ വേദാന്ത വേദാംഗാദി സകല വിദ്യകൾക്കും ആദികാരണമാകുന്നു.

ഏകാക്ഷരമായ ഓംകാരം 'അ' കാര 'ഉ' കാര 'മ' കാരങ്ങ ളുടെ സമുച്ചയമാണു്. അതുകൾ സത്വരജസ്തമസ്സുകളും ആകുന്നു. ത്രിഗുണങ്ങളുടെ ന്യൂനാധിക സമതാ ഭേദമനുസരിച്ച് ഓരോന്നും മുമ്മൂന്നായി പിരിയുന്നു. സത്വഗുണം ന്യൂനമായാൽ 1, സത്വഗുണം അധികമായാൽ 2, സത്വഗുണം സമമായാൽ 3 (ന്യൂനാ ധികം ഇല്ലാതിരുന്നാൽ). ഇങ്ങനെ സത്വഗുണം മൂന്നുവിധമായതു പോലെ രജോഗുണവും തമോഗുണവും മൂന്നുവിധം.[1] ആകെ ഗുണ വികൃതി 9 വിധം. പ്രണവം ഒന്നു്. അതിന്റെ ഘടകങ്ങൾ മൂന്നു്. ഗുണവികൃതികൾ ഒമ്പതു്. (1 – 3 – 9) എന്ന മൂന്നു് സംഖ്യകൾ സംജാതങ്ങളായി. ഒരു സംഖ്യയെ അതേ സംഖ്യകൊണ്ടു് തന്നെ പെരുക്കിയാൽ അതിന്റെ ഫലത്തിനു വർഗ്ഗം എന്നും കൃതിയെന്നും പേർ പറയാം. അതുകൊണ്ടു ഗുണവികൃതി എന്നുപറയുന്നതു മൂന്നിന്റെ വർഗ്ഗമാകുന്നു. മൂന്നെന്ന സംഖ്യയ്ക്കും ഒൻപതു് എന്ന സംഖ്യയ്ക്കും പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യം ഉണ്ടെന്നു സാരം. ഒന്നിനും മൂന്നിനുമുള്ള സങ്കലന വ്യവകലനം കൊണ്ടു് 4 – എന്നും 2 –

എന്നും രണ്ടു സംഖ്യകൾ കൂടി ഉണ്ടായി. 1 – 2 – 3 – 4 – എന്ന നാലു സംഖ്യകൾ മൂന്നിന്റെ വർഗ്ഗമായ 9 – ൽനിന്നും വ്യവകലനം ചെയ്താൽ 8 – 7 – 6 – 5 എന്ന് 4 സംഖ്യകൾകൂടി കിട്ടുന്നു. ഒന്നുമുതൽ 4 വരെയുള്ള നാലു സംഖ്യ അനുക്രമമായും ഒൻപതു മുതൽ അഞ്ചുവരെയുള്ള 5 സംഖ്യ അപക്രമമായും യോജിപ്പിച്ചാൽ 1,2,3,4,5,6,7,8,9 എന്ന ഒൻപതു് അക്കങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. സകലത്തിന്റേയും മൂലബീജമായ അവ്യക്തത്തിലുള്ള ഹിരണ്യഗർഭസങ്കേതം മഹാകാശമാണു്. അതു് ശൂന്യവും ആകുന്നു. ശൂന്യത്തിനു പൂജ്യമെന്നും സുന്നമെന്നും പേരുണ്ടു്. അതു് പത്താമത്തെ അക്കമാണെന്നുചിലർക്കഭിപ്രായമില്ലാതില്ല. ഒന്നു് എന്ന അക്കം രണ്ടാം സ്ഥാനത്തിലും പൂജ്യം ഒന്നാം സ്ഥാനത്തിലും ഇട്ടാൽ 10 എന്നുള്ള സംഖ്യ 9 നുമേലായി പ്രകാശിക്കും. ഒന്നുമുതൽ ഒൻപതുവരെയുള്ള അക്കങ്ങളും പൂജ്യവും ചേർത്തു ഏകസ്ഥാനം മുതൽ പരാർദ്ധ $(18)^2$ സ്ഥാനം വരെ യഥേഷ്ടം സംഖ്യകളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിനും വ്യവഹരിക്കുന്നതിനുമുള്ള യുക്തിരഹസ്യം പ്രണവത്തിൽ അന്തർലീനമാകുന്നു. മൂന്നു്, മൂന്നിന്റെ കൃതി, ഒൻപതു്, ഒമ്പതിന്റെ കീഴും മേലുമുള്ള എട്ടു്, പത്തു്, ഈ നാലുസംഖ്യകളും ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടവ തന്നെ. പ്രണവാന്തരിതങ്ങളായ സംഖ്യകളുടെ വിനിമയത്തിൽ, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും, തച്ചുശാസ്ത്രത്തിന്റെയും, സംഗീത ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും, മറ്റു ശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും എല്ലാം യുക്തിരഹസ്യം അച്ചടക്കമാണ്. ദേവാലയമോ മനുഷ്യാലയമോ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു ഭൂമി പരിഗ്രഹം ചെയ്തു ചതുരശ്രമാക്കി ശാസ്ത്രരീത്യാ അഷ്ടാങ്കദിഗ്വർഗ്ഗ പദങ്ങളിൽ അതായതു 8,9,10 എന്നു മേൽ പറഞ്ഞ സംഖ്യകളുടെ വർഗ്ഗങ്ങളിൽ (8x8 = 64, 9x9 = 81, 10x10 = 100)ഒന്നുകൊണ്ട് ഖണ്ഡിതമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു പദത്തിൽ വിധിപരമായി സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കുന്നു. 64 ഖണ്ഡങ്ങൾ അടങ്ങിയ പദം അഷ്ടവർഗ്ഗപദം, 81 ഖണ്ഡങ്ങൾ അടങ്ങിയ പദം അങ്കവർഗ്ഗപദം, 100 ഖണ്ഡങ്ങൾ അടങ്ങിയ പദം ദിഗ്വർഗ്ഗപദം. ഇവയ്ക്കു ക്രമത്തിനു; ചതുഃഷഷ്ടിപദം, ഏകാശീതിപദം, ശതപദം[3] എന്നും പേരുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ മൂന്നു വിധത്തിൽ പദകല്പന കാണുന്നുണ്ടു്. ഗുണസംഖ്യകൊണ്ട് ഒരോ പദത്തിലും മൂന്നിനും അവാന്തരപദങ്ങളും ചുറ്റുചുറ്റായി ഉണ്ടായി

രിക്കണമെന്നുമനുമാനിക്കാം. അതായതു്, മദ്ധ്യത്തിൽ ബ്രാഹ്മം. അതിന്റെ പുറംചുറ്റിൽ ദൈവം, അതിന്റെ പുറംചുറ്റിൽ മാനുഷം. ഇതുകൾ അവാന്തരപദങ്ങളാണു്. നാഡികൾ, രജ്ജുക്കൾ, സൂത്രങ്ങൾ, മർമ്മങ്ങൾ, വീഥികൾ എന്നിതുകളും, പദങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിട്ടിണ്ടു്. അതുകൾ ഒന്നിൽ മറ്റൊന്നു വേധിക്കാതെ ശരിക്കുകാണാവുന്ന പദം ഏകാശീതി പദമാണു്. അതുകൊണ്ടു് അങ്കവർഗ്ഗപദത്തിനു മറ്റുപദങ്ങളേക്കാൾ പ്രാധാന്യവും പ്രാഥമ്യവും കല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്കവർഗ്ഗം 81 ഇതു ഗൃഹനിർമ്മാണത്തിനുപയുക്തങ്ങളായ കണക്കുകളുടെയെല്ലാം ആദിജന്മസ്ഥാനമാണെന്നു പറയാം. ഗൃഹത്തിന്റെ പര്യന്തം (ചുറ്റു് – ചുറ്റളവു്) കോലും ശിഷ്ടമംഗുലമായിട്ടുമാണ് സാധാരണ കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. യവാദിമാനങ്ങൾക്ക്[4] അതിൽ പ്രസക്തിയേ ഇല്ല. അപ്പോൾ 81 എന്ന സംഖ്യ അംഗുലമാക്കി കല്പിക്കാം. അതിനു് മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ കോൽ അളവുണ്ടു്. ഇതു കണക്കുകളുടെ ജന്മസന്ധിയാകുമ്പോൾ അത്രയും കാലം ഗർഭവാസമായിട്ടുകാണാം. ജനനമുണ്ടെങ്കിൽ മരണവും തീർച്ച. അപ്പോൾ അവസ്ഥകളും കൂടിയേ തീരൂ. ബാല്യം, കൗമാരം, യൗവ്വനം, വാർദ്ധക്യം, മരണം ഇങ്ങനെയാണു് അവസ്ഥകൾ. ഒരോ അവസ്ഥയ്ക്കും ഗർഭവാസത്തിലുള്ള പരിമാണംതന്നെ സ്വീകാര്യം. ഗർഭവാസം മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ, ബാല്യം മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ, കൗമാരം മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ, യൗവനം മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ വാർദ്ധക്യം മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ. ആകെ 16 കോൽ 21 അംഗുലം. ഈ സന്ധിക്കു കണക്കിന്റെ മരണം. പിന്നീടു് മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ ഗർഭവാസം. പിന്നീടു് അതിന്റെ സന്ധിക്ക് ഇരുപതു കോൽ ആറു് അംഗുലത്തിന് (ഇരുപതേ കാൽ കോലിനു്) വീണ്ടും ജനനം. ഇങ്ങനെ ജനനവും മരണവും കണക്കുകൾക്കു കാണുന്നു. നൂറുകോലിനകമായിട്ട് ആറു ജനനവും അഞ്ചുമരണവും കണക്കാക്കാം. കണക്കാക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തിൽ പര്യന്ത(ചുറ്റളവു്) മാകുന്ന മൂലപ്രകൃതി വിജൃംഭിക്കുമ്പോൾ യോനിയാകുന്ന ജീവൻ ഉണർന്നെഴുന്നേല്ക്കുമെന്നാണു് ശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തം. ഓരോ ദിക്കിലും ഓരോ വിദിക്കിലും[5] ഓരോ യോനികൾക്കു പ്രാമാണ്യം കാണുന്നു. വിദിക്കിലെ യോനി സാധാരണ ഉപയോഗിക്കാറില്ല. 1 കിഴക്കുദിക്കു്

അവിടെ ധ്വജയോനി, 2. അഗ്നി കോൺ വിദിക്കു്,[6] ധൂമയോനി, 3. തെക്കുദിക്ക് സിംഹയോനി, 4. നിരൃതികോൺ വിദിക്[7] ശ്വായോനി, 5. പടിഞ്ഞാറുദിക് – വൃക്ഷയോനി, 6, വായുകോൺ വിദിക്[8] ഖര യോനി, 7, വടക്കു ദിക് ഗജയോനി, 8. ഈശകോൺ വിദിക്[9] കാക യോനി ഇങ്ങനെ ദിക്‌വിദിക്കുകളും യോനികളും കാണുന്നുണ്ടു്. ചുറ്റുകണക്കിലുള്ള സംഖ്യ3,8 ഈ സാധനങ്ങളുടെ വിനിമയം കൊണ്ടു് യോനി കല്പിക്കാം. ചുറ്റിനേ മൂന്നിൽ പെരുക്കി എട്ടിൽ ഹരിച്ചാൽ ശിഷ്ടം ദിക്കും യോനിയും ആയി വരും. ചുറ്റുകണക്കു മൂന്നുകോൽ 16 അംഗുലം എന്നിരിക്കട്ടെ. അതിനെ മൂന്നിൽ പെരു ക്കിയാൽ 11 എന്ന ഒരു സംഖ്യ കിട്ടും. അതിനെ എട്ടിൽ ഹരിച്ചാൽ ശിഷ്ടം മൂന്ന് എന്നു കിട്ടും. അപ്പോൾ മൂന്നാമത്തെ ദിക്ക് തെക്ക് എന്നും മൂന്നാമത്തെ യോനി സിംഹം എന്നും ക്ലിപ്തമായി വന്നു. ദ്വിഘ്നമായി ത്രിവർഗ്ഗത്തിന്റെ കീഴിൽനിന്നു എട്ടും, ഗുണസംഖ്യ യായ മൂന്നും, ചുറ്റിൽ ഉൾപ്പെട്ട സംഖ്യയും ദിക്കിന്റെയും യോനി യുടെയും ക്രിയാസാധനങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഇതിനു സമുച്ചയവച നവും ഉണ്ടു്. ''ഇഷ്ടതാനവിതാനമാനനിചയേ – ത്രിഘ്നേഷ്ടഭിർ ഭാജിതേ ശിഷ്ടയോനിഃ'' ഇത്യാദി മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ കോലിനു് കണക്കു ജനിച്ചാലും അതു പര്യന്തത്തിൽ പൂർണ്ണമായി തീരുകയില്ല. പൂർണ്ണതവരണമെങ്കിൽ സപ്താംഗസംസ്കാരം കൂടി ചെയ്യണം. ഓരോ അംശത്തിനും ഓരോ അംഗുലം വീതം കണ ക്കാക്കി ഏഴംഗുലംകൂടി 81 അംഗുലത്തിൽ കലർത്തണം. 88 അംഗു ലമാകും. അപ്പോൾ മൂന്നുകോൽ 16 അംഗുലം എന്നൊരു കണക്കു് ഒന്നാമതായി വരും. അതിനകത്തുള്ള കണക്കുകൾ ഒന്നും ഗൃഹ ത്തിനുപയോഗിച്ചുകൂടാ എന്നുണ്ടു്. അഷ്ടാംഗുല സംസ്കാരം കൊണ്ട് ഇഷ്ടയോനി നിർണ്ണയിക്കാം. അതിന്റെ വിധം ഇങ്ങനെയാ ണു്. മുൻപറഞ്ഞ മൂന്നുകോൽ 16 അംഗുലത്തിൽ 8 അംഗുലം കൂട്ടി യാൽ 4 കോൽ പൂർണ്ണമാകും. അതിനെ മൂന്നിൽ പെരുക്കി 8 – ൽ ഹരിച്ചാൽ ശിഷ്ടം 4 വരും. 4 – ാമത്തെ ദിക്കും 4 – ാമത്തെ യോനിയുമാകും. അതിൽ എട്ടംഗുലം കൂട്ടിയാൽ 4 കോൽ 8 അംഗുലം വരും. അതിനെ മൂന്നിൽ പെരുക്കി 8 ൽ ഹരിച്ചാൽ ശിഷ്ടം 5കിട്ടും. 5 – ാമത്തെദിക്കും 5 – ാമത്തെ യോനിയും വരും. ഇങ്ങനെ 8, – 8 അംഗുലം ക്രമേണ കൂട്ടിക്കൂട്ടി (അഷ്ടാംഗുല

സംസ്കാരം ചെയ്തു്) ക്രിയ നടത്തിയാൽ മേലേമേലേ അടുത്ത ടുത്ത ദിക്കും യോനിയും കാണാം. ഇതാണു് അഷ്ടാംഗുലസം സ്കാരം കൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം. ഒന്നാമത്തെ കണക്കു് മൂന്നു കോൽ 16 അംഗുലത്തിൽ ഉള്ളതും 1 - ാമത്തെ യോനി സിംഹ യോനിയും, ഒന്നാമത്തെ ഗൃഹം തെക്കിനിയും ആകുന്നു. സിംഹ യോനിക്കും തെക്കിനിക്കുമുള്ള മേന്മ പ്രാഥമ്യംകൊണ്ടുതന്നെയാ ണു്. ശ്വവൃക്ഷഖരഗജകാകധ്വജധൂമയോനികൾ സിംഹയോനിയുടെ സഹോദരസ്ഥാനികളാണു്. 81 അംഗുലം അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നേകാലേ അരയ്ക്കാൽ ജ്യോതിശ്ചക്രവൃത്തപരിധിയാണു്. 12 രാശികളും 27 നക്ഷത്രങ്ങളും രണ്ടുപക്ഷങ്ങളിലും കൂടിയുള്ള 30 തിഥികളും എല്ലാം ഈ കാലചക്രപരിധിക്കു് ഉള്ളടക്കം നില്ക്കുന്നു. ആറേമുക്കാൽ അംഗുലത്തിൽ ഒരു രാശിയും അതിൽതന്നേ രണ്ടേകാൽ നക്ഷ ത്രവും രണ്ടര തിഥിയും അന്തർഭവിക്കുന്നു. 3 അംഗുലത്തിൽ ഒരു നാളും ഒരംഗുലത്തിൽ 20 നാഴികയും കണക്കാക്കാം.

മാനസാധനവും മാഹാത്മ്യവും

ബ്രഹ്മവാചകമാണു് ഓങ്കാരം. അതു പ്രണവം. പരബ്രഹ്മസ്വ രൂപം. അതിൽനിന്നു് അതിന്റെ ഘടകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് സത്വം, രജസ്സ്, തമസ്സ് എന്ന മൂന്നു ഗുണങ്ങളും അതിനെ തുടർന്നു് ശക്തി കളും, മൂർത്തികളും, കാലങ്ങളും, ലോകങ്ങളും എല്ലാം സംജാത ങ്ങളായി. '' ഭൂഃ ഭുവഃ സ്വഃ'' എന്ന വ്യാഹൃതികളും ''ഐം ക്ലീം സൗഃ '' എന്ന ബീജമന്ത്രങ്ങളും ''ഓം തത് സത്''.എന്ന ബ്രഹ്മമ ന്ത്രവും, മറ്റുമന്ത്രങ്ങളും സകലവിധ ത്രിവർഗ്ഗങ്ങളും വേദവേദാന്ത വേദാംഗാദിവിദ്യകളും ഒന്നിനൊന്നു തുടരെ പ്രണവത്തിൽനിന്നു തന്നെ പ്രകാശമാനങ്ങളായിത്തീർന്നു. സൃഷ്ടികർത്താവുതന്നെ അതിപ്രധാനങ്ങളായ ഋക്, യജുസ്സ്, സാമം എന്ന മൂന്നു വേദങ്ങളി ലുമുള്ള രഹസ്യഭാഗങ്ങൾ സാരസമുച്ചയം ചെയ്തു് പ്രത്യേകം സംഗ്രഹിച്ചു് എട്ടെട്ടക്ഷരങ്ങളിലാക്കി ഗായത്രീഛന്ദസ്സിൽ ചേർത്തു് മൂന്നു പാദങ്ങൾ കൂട്ടി അഞ്ചു സന്ധികൾ കാട്ടി 24 അക്ഷരത്തിൽ ഒരു മഹാമന്ത്രം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതാണു് ''ഗായത്രി''എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ മഹാമന്ത്രം.[10] പ്രപഞ്ചം നിശ്ശേഷം അതിന്നധീനമാ

ണെന്നു പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം വർണ്ണിക്കണമെന്നുണ്ടോ? ഇല്ല. നിശ്ചയം. അങ്കവർഗ്ഗം 81 അംഗുലം. അതു കാലചക്രപരിധി. അതിൽ രാശിചക്രകലാരൂപത്തിൽ21600 ശ്വാസങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ത്രിവർഗ്ഗ(9 അംഗുലം) ത്തിൽ 2400 ശ്വാസങ്ങൾ കണക്കാക്കാം. ദിഗ്വർഗ്ഗം എന്നതു് 100 ദിഗ്വർഗ്ഗംകൊണ്ടു് 2400 നെ കഴിച്ചാൽ (2400 ÷100 = 24) ഫലം 24 എന്നുവരും. ഇതാണു് മാനസാധനത്തിനുള്ള (മുഴക്കോൽ) അംഗുലസംഖ്യ, ഇരുപത്തിനാലു പ്രാണമുദ്രയാണു് 24 അംഗുലമായി പരിണമിച്ചതെന്നും അനുമാനിക്കാം അംഗുലത്തിന്റെ മാനപ്രമാണം പ്രാണമുദ്ര തന്നെയാണു് പ്രാണമുദ്രയെന്നതു് കരോപഹാരകൽപനയിൽ പ്രാണാഹൂതിക്കു് 'പ്രാണായസ്വാഹാ' എന്നുച്ചരിക്കുമ്പോൾ ഒരു മുദ്ര കാണിക്കുക പതിവുണ്ടു്. അതു വലതുകൈ ചെറുവിരലിലും പവിത്രവിരലും ചേർത്തുപിടിച്ചു് അതിൽ പെരുവിരൽത്തുമ്പു് കൊള്ളിക്കുന്നതാണു്. ആ മുദ്രയാണു് പ്രാണമുദ്ര. അതുതന്നെയാണു് അംഗുലം. സാമാന്യം ഒരു പുരുഷന്റെ പവിത്രവിരലും ചെറുവിരലും ചേർത്തു് പവിത്രവിരലിന്റെ കടയിൽ നിന്നും മേലോട്ട് രണ്ടാമത്തെ വരയേ ലക്ഷ്യപ്പെടുത്തി വിലങ്ങനെ ഒരു തോതിടണം. എന്നാൽ അതു് ഒരംഗുലമായിത്തീരും. വിരലുകൾക്ക് കേടുപാടുകളും തഴമ്പും ഒന്നും ഇല്ലാതെയും ഇരിക്കണം. ഈ തോതിൽ 24 അംഗുലം കൂട്ടുമ്പോൾ ഒരു കോൽ സമ്പൂർണ്ണം. അംഗുലം എന്നതു് ഒരു വിരൽ എന്നും പ്രമാണം ഉണ്ടു്. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ പവിത്രവിരലിന്റെ നടുത്തുണ്ടത്തിൽവച്ചു് വിലങ്ങനെ ഒരു തോതെടുക്കണം. അതാണു് ഒരു വിരൽ പ്രമാണമായ അംഗുലം മുഴക്കോൽ ഗായത്രീരൂപം എന്നുതന്നെയല്ല, മൂർത്തിത്രയാത്മകവും ആണു്. ദ്വിഘനത്തെ (8 – നെ) ഗുണസംഖ്യ (3) കൊണ്ടു ഗുണിച്ചാൽ (8x3 = 24) 24 എന്ന സംഖ്യ കിട്ടും. ചതുർവിംശതി സംഖ്യാകമായ[11] ഗായത്രിമന്ത്രത്തിന്റെ അക്ഷരങ്ങളിൽ എട്ടെണ്ണവും എടുത്തു് എട്ടെട്ടംഗുലങ്ങളാക്കി മാനസാധനത്തിന്റെ (മുഴക്കോലിന്റെ) കടയ്ക്കലും. നടുക്കും, തലയ്ക്കലും ന്യസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബ്രഹ്മാവിനേയും, വിഷ്ണുവിനേയും ശിവനേയും കട മുതൽ മൂന്നുസ്ഥാനങ്ങളിലും അടക്കം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ടു്. "തത്" മുതൽ "ണ്യം" വരെ 8 അക്ഷരം ബ്രഹ്മസ്വരൂപമാക്കി മുഴക്കോലിന്റെ ചുവട്ടിലും 'ഭ' മുതൽ 'ഹി'

വരെ 8 അക്ഷരം വിഷ്ണുസ്വരൂപമാക്കി മുഴക്കോലിന്റെ മദ്ധ്യ ത്തിലും. 'ധി' മുതൽ 'യാത്' വരെ 8 അക്ഷരം ശിവസ്വരൂപമാക്കി മുഴക്കോലിന്റെ അഗ്രത്തിലും അംഗുലരൂപേണ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുക യാണ്. ഇതുകൊണ്ടു് "മൂർത്തിത്രയാത്മകം" എന്നു മേൽ പ്രസ്താ വിച്ചത് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. മുഴക്കോലിന് ചുവടും തലയുമുണ്ടോ എന്നു ചിലർ ചോദിക്കാറുണ്ടു്. അതിന്റെ രഹസ്യം അവർക്കറി ഞ്ഞുകൂടാ. അതുകൊണ്ടുചോദിച്ചതാണെന്നു സമാധാനിക്കണം. ശില്പികൾ ഗായത്ര്യുപാസകന്മാരായിരിക്കണം. അവർ ബ്രഹ്മ സർവസ്വമായ മുഴക്കോലിനെ ഗായത്രീമന്ത്രാക്ഷരം ന്യസിച്ച് പൂജിച്ചു സംഗ്രഹിക്കണം, അല്ലെങ്കിൽ മഹനീയമായ ഈ മാന ദണ്ഡം കൊണ്ടു് മറ്റുള്ളവർ അതിന്റെ മാഹാത്മ്യം അറിയാതെ പട്ടി, പൂച്ച മുതലായവയെ തല്ലുന്നതിനും കാക്ക, കോഴി മുതലായ വയെ എറിയുന്നതിനും ഊന്നി നടക്കുന്നതിനും ഉപയോഗമുള്ളതാ ണെന്നു കരുതിയേക്കാം.

കുറിപ്പുകൾ

1. രജോഗുണം ന്യൂനമായാൽ 1. രജോഗുണം അധികമായാൽ 2. രജോ ഗുണം സമമായാൽ 3. തമോഗുണം ന്യൂനമായാൽ 1. തമോഗുണം അധി കമായാൽ 2. തമോഗുണം സമമായാൽ 3. എന്നിങ്ങനെ.

2. 100,000,000,000,000.000.

3. ചതുഃഷഷ്ടി= അറുപത്തിനാലു്. ഏകാശീതി= എൺപത്തൊന്നു്. ശതം=നൂറ്.

4. രണ്ടുയവം ഒരു കുന്നി തുടങ്ങിയ അളവുകൾക്കു് എന്നർത്ഥം.

5. വിദിക്കു് = ഇടദിക്കു്.

6. കിഴക്കുതെക്കേ വിദിക്കു്.

7. തെക്കുപടിഞ്ഞാറേ വിദിക്കു്.

8. വടക്കുപടിഞ്ഞാറേ വിദിക്കു്.

9. വടക്കു കിഴക്കേ വിദിക്കു്.

10. ഓം തത്സവിതുർവരേണ്യം
    ഭർഗോദേവസ്യധീമഹി
    ധിയോ യോ നഃ പ്രചോദയാത്
    എന്നത്രേ മന്ത്രസ്വരൂപം.

11. ചതുർവിംശതി= ഇരുപത്തിനാലു്.

XI

ഭാഷാപദ്മപുരാണാഭിപ്രായം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ഭാഷാപദ്മപുരാണാഭിപ്രായം[1]

ശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണങ്ങൾ ഇവ വേണ്ടുവോളം ജ്ഞാന വിജ്ഞാനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നവയാണു്. അതിനാൽ ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നു പോരെയോ? ഈ മൂന്നും കൂടി എന്തിനാണു്? എന്നാണെങ്കിൽ മനുഷ്യരുടെ സ്വഭാവഗുണ താരതമ്യത്തെ അനുസരിച്ചു് ഈ മൂന്നും അവശ്യം വേണ്ടവതന്നെയാണു്. അതുകൊണ്ടു് ആദ്യമായിട്ടു് ഈ മൂന്നു പ്രമാണങ്ങളുടെ സ്വരൂപങ്ങളെയും അനന്തരം ഇവയുടെ സ്ഥാനമാനതാരതമ്യങ്ങളുടെയും പിന്നീട് ഇവ മനുഷ്യർക്ക് ഇന്ന നിലയിലാണു് ജ്ഞാനവിജ്ഞാനങ്ങളെ ഉപദേശിക്കുന്നതെന്നും ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

സ്വരൂപലക്ഷണങ്ങൾ

ധർമ്മാധർമ്മങ്ങൾ ഇതിന്റെ സഹായത്താൽ കേൾക്കപ്പെടുകകൊണ്ടു് ഇതിനു ശ്രുതി ''ശ്രൂയത ഇതി ശ്രുതി'', ശ്രവിക്കപ്പെടുകയാൽ ശ്രുതിയെന്നു[2] നാമം.

''വേദാർത്ഥസ്മരണപൂർവകം രചിതത്വാൽ സ്മൃതിഃ'' മഹർഷിമാരാൽ വേദാർത്ഥസ്മരണപൂർവകം രചിക്കപ്പെട്ടു എന്നതിനാൽ സ്മൃതി.[3]

''പുരാഭവം പുരാണം'' പണ്ടുകഴിഞ്ഞ കഥയെപ്പറ്റിപ്പറയുന്നതു്. ''പുരാ അതീതാനാഗതാവർത്ഥാ വണതി'' അതീതങ്ങളായും (കഴിഞ്ഞവക) അനാഗതങ്ങളായും (ഇനിവരാൻ പോകുന്ന വക) ഇരിക്കുന്ന കഥകളെപ്പറ്റിപ്പറയുന്നു.

സർഗ്ഗശ്ച പ്രതിസർഗ്ഗശ്ച
വംശോ മന്വന്തരാണി ച

വംശാനുചരിതം ചൈവ

പുരാണം പഞ്ചലക്ഷണം.

പുരാണമെന്നതു് അഞ്ചു ലക്ഷണങ്ങളോടുകൂടിയവയാകുന്നു.

അഞ്ചു ലക്ഷണങ്ങൾ

1. സർഗ്ഗം 2. പ്രതിസർഗ്ഗം 3. വംശം 4. മന്വന്തരങ്ങൾ 5. വംശാനുചരിതം. ഇവയിൽ –

സർഗ്ഗമെന്നതു് ആകാശാദി പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ, ചക്ഷുരാദി ദശേന്ദ്രിയങ്ങൾ, അന്തഃകരണം, സത്വ രജസ്തമസ്സുകളുടെ വിഷമാവസ്ഥയിൽനിന്നുള്ള ഇവയുടെ ഉത്പത്തി.

പ്രതിസർഗ്ഗമെന്നതു് ബ്രഹ്മാവിന്റെ ദേവ തിര്യങ്മനുഷ്യാദി സൃഷ്ടിയും സംഹാര(പ്രളയ)വും വീണ്ടുമുള്ള സൃഷ്ടിയും.

വംശമെന്നതു് രാമകൃഷ്ണാദ്യവതാരങ്ങളുടെയും ആ കാലത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മറ്റു ഭക്തൻമാരുടെയും വംശ വർണ്ണന. മന്വന്തരങ്ങൾ; ഒരോ മനുക്കളുടെയും ഭരണചരിത്രങ്ങൾ. വംശാനുചരിതം, മനുക്കളുടെ പിൻവാഴ്ചക്കാരുടെ ചരിത്രം.

സ്ഥാനമാന താരതമ്യങ്ങൾ

യദദൃഷ്ടം ഹി വേദേഷു
തദ്ദ്രഷ്ടവ്യം സ്മൃതൗകില
ഉഭാഭ്യാം യദദൃഷ്ടം ഹി
തത്പുരാണേഷു പഠ്യതേ
ശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണേഷു
വിരുദ്ധേഷു പരസ്പരം
പൂർവ്വം പൂർവ്വം ബലീയഃസ്യാ -
ദിതിന്യായ വിദോ വിദുഃ

(ആപസ്തംബസ്മൃതി)

വേദത്തിൽ കാണാത്ത വിഷയത്തെ സ്മൃതിയിൽനിന്നും ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളാം. ഈ രണ്ടിലുമില്ലാത്തവ പുരാണങ്ങളിൽ നിന്നും ഗ്രഹിക്കാം. എന്നാൽ ശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണങ്ങളിൽ പര

സ്പരം വിരുദ്ധമായി കാണുമ്പോൾ പുരാണത്തേക്കാൾ സ്മൃതിയും, സ്മൃതിയേക്കാൾ ശ്രുതിയും ബലീയസ്സാകുന്നു.[4]

ശ്രുതിസ്മൃതി വിരോധേഷു
ശ്രുതിരേവ ഗരീയസീ
അവിരോധേ സദാകാര്യം
സ്മാർത്തം വൈദികവത്സദാ
(ജാബാലസ്മൃതി)

ശ്രുതിക്കും സ്മൃതിക്കും വിരോധമിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ശ്രുതി തന്നെ പ്രബലപ്രമാണമാകും. അവയ്ക്കു ഭിന്നിപ്പില്ലാത്ത പക്ഷത്തിൽ ശ്രുതിയേപ്പോലെ തന്നെ സ്മൃതിയും അംഗീകാര്യമാകും.

ശ്രുതിസ്മൃതി പുരാണാനാം
വിരോധോ യത്ര ദൃശ്യതേ
തത്ര ശ്രൗതം പ്രമാണം തു
തയോർ ദ്വൈധേ സ്മൃതിർവരാ.

വേദത്തിനു വിരോധമായ ശ്രുതിവാക്യം വകയല്ലാ. ഈ രണ്ടിനും വിരോധമായ പുരാണ വചനവും വകയല്ല. ഇപ്രകാരം നീക്കേണ്ടവയെത്തള്ളി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പുരാണങ്ങൾ ശ്രുതിസ്മൃതികൾക്കു വിരോധം കൂടാതെ സമ്മതമായിട്ടുള്ളവയാണ്.

ഇനി ഉപദേശ നിലകളെ പറയുന്നു. ഇവയിൽ ശ്രുതിയാകട്ടെ, ഒരു ചക്രവർത്തി രാജാവിന്റെ നിലയിൽ ആജ്ഞാപിക്കും പോലെ അതിഗൗരവമായിട്ടും, സ്മൃതിയാകട്ടെ, ഒരു സ്നേഹിതൻ അന്യോന്യം സമനിലയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് സന്തോഷപ്പെടുത്തി പറയുന്നതുപോലെ വളരെ ഇഷ്ടമായിട്ടും, പുരാണമാകട്ടെ, ഒരു ഭാര്യ സന്തോഷോത്സാഹം സമയം നോക്കി, ശൃംഗാരാദി രസസമേതം കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞു വശീകരിച്ചു ബോധിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ അതിപ്രേമ രൂപത്തിലും ഉപദേശിക്കും. ഈ ഒടുക്കം പറഞ്ഞ പുരാണമാർഗ്ഗം ഏകദേശം മനുഷ്യർക്കെല്ലാവർക്കും രസകരമായിരിക്കുമല്ലോ. ഇതുതന്നെയാണല്ലോ ഇതിലെ വിഷയവും. അത്രയുമല്ല, കവികുലതിലകനായ വള്ളത്തോൾ നാരായണ

മേനോൻ അവർകളുടെ പരിശുദ്ധ ഹൃദയമാകുന്ന അലങ്കാര മണ്ഡപത്തിൽ തന്റെ സംസ്കൃതപദ്യരൂപങ്ങളായ പുരാതന വാസസ്ഥാനങ്ങളിലെ സ്ഥിതിയോടുകൂടി കോമളമായ മലയാള വാണീവിലാസമാർഗ്ഗത്തൂടെ കടന്നുകയറി അനന്തജ്ഞാനപ്രകാശ ത്തിനു നടനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ടി ഓമന മലയാള ഭാഷയെ ത്തന്നെ നവീന സുഖവാസ സ്ഥാനാന്തരമായി സ്വീകരിച്ചു് അതിൽ കല്യാണ മനോഹര ഗദ്യപദ്യ രൂപത്തിൽ ബഹിർഭാഗത്തേയ്ക്കെഴു ന്നരുളി പ്രസരിച്ചു വിളങ്ങുന്നവയാണല്ലോ ഈ പുരാണരത്ന ങ്ങൾ. ഈ സ്ഥിതിക്കു ഇവയെ സാദരം പൂജിച്ചിരുത്തുന്നതി ലേയ്ക്കു, വിശേഷിച്ചു മലയാളികളും രസജ്ഞന്മാരുമായ എല്ലാ പേരുടേയും ഉത്തമാംഗങ്ങൾ ഉത്തമ സൽപീഠങ്ങളായി ഭവിക്കട്ടെ! ഒരു പക്ഷേ ആരും തന്നെ ഇപ്രകാരം അപേക്ഷിക്കുകയും അനുഗ്ര ഹിക്കുകയും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും സ്വയം അപ്രകാരമായിപ്പോകുമാ റുള്ള ഒരീശ്വരാനുഗ്രഹമാഹാത്മ്യം ഈ നവീന പുരാണങ്ങൾക്കു ണ്ടു്. വിശേഷിച്ചു പണ്ഡിത ശിരോരത്നങ്ങളുടെ വിലയേറിയ അഭിപ്രായാനുഗ്രഹങ്ങളും കൂടി ഇതിലിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു പിന്നെ പറയേണമോ? ഇനി ഒന്നുകൂടിയുണ്ടു്. എന്തെന്നാൽ സംസ്കൃത ഭാഷയെ തങ്കത്തിനോടും തമിഴ് അല്ലെങ്കിൽ തമിഴുഭാഷ യുടെ ഒരു വകഭേദമായ നമ്മുടെ മലയാള ഭാഷയെ മണ്ണിനോടും സമമാക്കി മുൻകാലങ്ങളിൽ (ഇക്കാലത്തും ഇല്ലെന്നില്ല) ചില പണ്ഡിത കവികൾ പറയാറുണ്ടു്. ആ മുറയ്ക്കു നോക്കുമ്പോൾ സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും മലയാളത്തിലേയ്ക്കുള്ള തർജ്ജിമ തങ്ക പ്പാത്രത്തിലിരിക്കുന്ന അമൃതത്തെ മൺപാത്രത്തിലും കൂടി ആക്കി വച്ചതുപോലെയും വയ്ക്കുന്നപോലെയും ആകുന്നുവെന്നു വല്ല വരും വിചാരിച്ചുപോയേക്കാം. എങ്കിലും ഇതുനിമിത്തം ഇതി ലേയ്ക്കു എന്തെങ്കിലും ഒരു ന്യൂനതയുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയാൽ അല്പം പോലുമില്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിവരും. എന്തെന്നാൽ മൺപാത്രത്തിലിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അമൃതത്തിനു പാത്രഭേദമ ല്ലാതെ രസഭേദം ലവലേശം ഇല്ല. അപ്രകാരം ഇവിടെയും ഭാഷാ ഭേദമല്ലാതെ അർത്ഥഭേദം ഒട്ടും തന്നെ ഇല്ല.

ഒന്നിൽനിന്നു മറ്റൊന്നിലേയ്ക്കുള്ള തർജ്ജിമയുടെ പ്രയോ ജനം അധികം ബഹുജനങ്ങൾക്കു സംഗതി മനസ്സിലാകണമെന്നു

ള്ളതാണല്ലോ. തങ്കപ്പാത്രമുള്ളവർ ചിലരും മൺപാത്രക്കാർ പലരുമാകകൊണ്ടു് പ്രയോജനവും എത്രയും അധികമാണെന്നുള്ളതിലേയ്ക്കു സംശയമില്ല. പദ്യമായിട്ടുമാത്രമേ ആകാവൂ എന്നു നിർബ്ബന്ധം കൂടാതെ യഥാസൗകര്യം വിട്ടിരിക്കകൊണ്ടു വൃത്തം, പ്രാസം മുതലായവ ഭയന്നു ബദ്ധപ്പെട്ടു ചില കടുത്ത സംസ്കൃത വാക്കുകളെ കുത്തിച്ചെലുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ സംഭവിച്ചുപോകാവുന്ന ന്യൂനതകളൊന്നും ഇതിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിട്ടില്ല; പിടിക്കാനും തരമില്ല. ഗദ്യപദ്യങ്ങളായിട്ടു മാറിമാറി വരികകൊണ്ടു് അല്പവും മുഷികയില്ലെന്നുതന്നെയുമല്ല, നാടകം, ചമ്പു, കഥചെയ്കൽ, രാഗ വിസ്താരവും പാട്ടും ഇവ കേൾക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതുപോലെയുള്ള ശ്രവണ രസവും നല്ലപോലെയുണ്ടു്. പദ്യനിർബ്ബന്ധമില്ലാതെയും തന്നിമിത്തം സംസ്കൃത വാക്കുകൾ തുലോം കുറഞ്ഞും, ഉള്ളതു സാധാരണ അറിയത്തക്കതായുമിരിക്കയാൽ സാമാന്യക്കാർക്കും മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിലേയ്ക്കു് വിഘ്നമോ വിളംബനമോ[5] ഒന്നും തന്നെയില്ല. ഇങ്ങേഅറ്റം പറയുന്നതായാൽ മൂന്നുലക്കകൾ കൊണ്ടു തങ്ങളിൽ കൂട്ടിമുട്ടാതെ ഒന്നിച്ചു നെല്ലുകുത്തുന്ന മൂന്നു സ്ത്രീകൾ, തിളച്ചു തുടുതുടുത്ത കഞ്ഞിയോടുകൂടി അടുപ്പത്തുകിടക്കുന്ന ചോറ്റിനെ ആ അടുപ്പിൽ വച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ സൂക്ഷിച്ചു വാർക്കുന്ന സ്ത്രീ, മലയാള വർഗ്ഗത്തിലുള്ള ഈ ഇവർക്കുപോലും ആ സമയത്തു് ഈ തർജ്ജിമ വായിച്ചുകേട്ടാൽ ഒരുവിധം മനസ്സിലാകാതെയിരിക്കുകയില്ല.

കുറിപ്പുകൾ

1. മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ പത്മപുരാണ തർജ്ജമയെക്കുറിച്ചു് ചട്ടമ്പി സ്വാമികൾ എഴുതിയ അഭിപ്രായമാണു് ഈ ലേഖനം.

2. ഋക്. യജുസ്. സാമം, അഥർവം, എന്നീ നാലുവേദങ്ങൾ അവയുടെ മന്ത്രങ്ങൾ, ബ്രാഹ്മണങ്ങൾ. ആരണ്യകങ്ങൾ, ഉപനിഷത്തുകൾ എന്നീ നാലു ഭാഗങ്ങളോടും കൂടിയതാണു ശ്രുതി.

3. ഭഗവദ്ഗീത തുടങ്ങിയവയത്രേ സ്മൃതികൾ.

4. ബലീയസ്സ്= കൂടുതൽ ബലമുള്ളതു്.

5. വിളംബനം= വിളംബം=താമസം.

XII

കേരളത്തിലെ ദേശനാമങ്ങൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

വിദേശീയരുടെ ആഗമനത്താൽ ഭാരതത്തിലെ മിക്കദേശ ങ്ങളിലേയും നാമങ്ങളെ മാറ്റി പുതിയ പേരുകൾ കൊടുത്തിട്ടു ണ്ടെന്നു കാണാവുന്നതാണ്. ഇതുപോലെ ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ തെക്കേ അറ്റത്തുള്ള മലയാളദേശത്തിലും എന്തെങ്കിലും മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കാം:-

പരദേശികളുടെ വരവു ഹേതുവായിട്ടു നാമങ്ങൾ പലവിധ ത്തിലും ഭേദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിന്നു സാധാരണനടപ്പുള്ളവ യിൽനിന്നും ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. ഇവിടെ കിഴക്കെന്നും, മേക്കെന്നുമാണല്ലോ പൂർവപശ്ചിമദിക്കുകൾക്കു പറഞ്ഞുവരുന്ന ത്. കിഴക്കു, മേക്ക് ഈ വാക്കുകൾ തമിഴു ഭാഷയിൽ പെട്ടതാണ്, കിഴക്കെന്നുള്ളത്, കീഴ് എന്നുള്ളതിൽനിന്നും മേക്കുമേൽ എന്നു ള്ളതിൽനിന്നും ഉണ്ടായവയാകുന്നു. പർവതത്തിന് കിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പാണ്ടിദേശത്തു സമുദ്രം കിടക്കുന്നതും സൂര്യൻ ഉദിക്കുന്നതുമായ ഭാഗം കിഴക്കും പർവതഭാഗമായ മേൽഭാഗം മേക്കുമാണ്. ഈ മുറയ്ക്കു മലയാളദേശത്തു പർവതങ്ങളുടെ ഭാഗം മേൽഭാഗവും സമുദ്രംകിടക്കുന്ന താഴ്ന്നഭാഗം കീഴ്ഭാഗവു മാണ്. നാം ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞുവരുന്ന കിഴക്ക് എന്നുള്ള ഭാഗം നമുക്കു മേക്കും മേക്കെന്നുള്ള ഭാഗം നമുക്കു കിഴക്കുമാണ്. എന്നാൽ നാം പറഞ്ഞും ധരിച്ചും വരുന്നതു മേക്കിനെ കിഴക്കെ ന്നും, കിഴക്കിനെ മേക്കെന്നും വിപരീതമാക്കിയാണ്. ഇതു പാണ്ടി ക്കാരോടു നമുക്കുള്ള അധിസംസർഗ്ഗം ഹേതുവായിട്ടു വന്നു പോയതായിരിക്കണം. (ഈ അഭിപ്രായത്തോടു് കാൾഡ്വൽതന്നെ യോജിക്കുന്നുണ്ടു്. സ: പ:) ഇവിടെ പണ്ടുപണ്ടേ നടപ്പുള്ള പേര് ഉഞ്ഞാറ്, പടിഞ്ഞാറ് എന്നാകുന്നു. ഉഞ്ഞാറ് = ഉയർ + ഞാർ; ഉയർ = ഉയരുന്ന സ്ഥലം; ഞാർ = ഞായർ സൂര്യൻ. അതായതു സൂര്യൻ ഉദിച്ചുയരുന്ന ദിക്കെന്നും; പടിഞ്ഞാറ് = ഞായർ പടി

യുന്ന സൂര്യൻ പടിയുന്ന; താഴുന്ന സ്ഥലം എന്നും; സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്ന എടമെന്നും താൽപര്യം.

"ഉഞ്ഞാറ്റുവരയെ നീങ്കി ഉയിരിളം പതിമേനി" എന്ന തമിഴു പാടലിൽ പടിഞ്ഞാറ് എന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

മറ്റുരാജ്യങ്ങളിലെന്നപോലെ മലയാളത്തും ഒരു ദേശീയഭാഷയുണ്ടു്. തമിഴിന്റെ വകഭേദമായ ഒരു ഭാഷയാണു് ഇവിടത്തെ മലയാളഭാഷ. ഈ നാട്ടിലുള്ള മിക്ക നാമങ്ങളും ഈ ഭാഷയിൽതന്നെ ആയിരിക്കണം. അജ്ഞതയാലോ മറ്റോ പല നാമങ്ങളേയും ഇപ്പോൾ സംസ്കൃതഭാഷാപദങ്ങളും കലർത്തി ദുർവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണാം. സ്ഥലനാമങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം മൂന്നുവിധത്തിൽ സംഭവിക്കാവുന്നതാണു്. ആദ്യമായി ഭൂമിയുടെ കിടപ്പും ഗുണവും അനുസരിച്ചും, രണ്ടാമതു പ്രഭുക്കളുടെ സ്ഥാനമാനങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചും. മൂന്നാമതു ക്ഷേത്രദേവനാമങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചും ആകുന്നു. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ രീതിയനുസരിച്ച് അന്യദേശപ്രഭുക്കന്മാരുടെ നാമങ്ങൾകൂടി പലസ്ഥലങ്ങളിലുമിപ്പോൾ നടപ്പിലായിട്ടുണ്ടു്.

ഒരു വാക്കിനു പല അർത്ഥങ്ങളും കാണുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു സ്ഥലത്തിന്റെ നാമം ശരിയാണോ എന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു് ആ സ്ഥലത്തെ പരിശോധിക്കേണ്ടിവന്നേക്കും.അതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ എഴുതാൻ തുടങ്ങുന്ന സ്ഥലങ്ങൾക്കു് വല്ല വ്യത്യാസവും വന്നാൽ ക്ഷന്തവ്യമാണു്. കൂടാതെ ഈ പേരുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു വളരെക്കാലത്തിനുമുമ്പാണു്. കാലംകൊണ്ടു ഭൂസ്ഥിതിക്കു വ്യത്യാസം വരാവുന്നതിനാൽ ഇപ്പോളുള്ള പരിശോധനകൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമില്ല. ചില ദേശനാമങ്ങളെ അടിയിൽ കുറിക്കുന്നു.

കന്യാകുമാരി – ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രംകൊണ്ടുണ്ടായ പേർ. കുമാരി എന്ന വാക്കിനു് സപ്തനദികളിൽ ഒന്നെന്നുള്ള അർത്ഥവും കൂടി കാണുന്നു.

മരുത്വാൻമല– അധികം കാറ്റുള്ള മല. ശിവസിന്ധുപുരം എന്നുള്ളതു ഉച്ചാരണദാർഢ്യത്താൽ ലോപിച്ച് "ചിവേന്തരം" എന്നായി. ഇതിനെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ "ശുചീന്ദ്രം"

എന്നാക്കി, ഇന്ദ്രൻ ശുചിയായ ഇടം എന്നും മറ്റും തെറ്റായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തിന് തെക്കു "തേരോ, ചെവന്തരമോ തേജാഞ്ചികോപുരമോ" ഇപ്രകാരം സ്ത്രീകൾ താരാട്ട് ചൊല്ലാറുണ്ട്. മലനല്ലൂർ–മലൈനങ്കുർ–മലങ്കുർ.

ഇരണിയൽ– സമുദ്രത്തിന് സമീപമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതും ചതുപ്പുനിലം ഉള്ളതുമായ പ്രദേശം. ഒരു കാലത്തു ഇവിടെ വല്ല കോട്ടയും സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നാലും ഈ പേർ പറയാവുന്നതാണ്.

കൽക്കുളം – കൽപ്രദേശം.

വിളവങ്കോട് – വിളൈവൻ കോട്; വിളനിലവും വലിയ കുന്നുമുള്ള പ്രദേശം.

തിരുവട്ടാർ – ഈ സ്ഥലത്തെ ചുറ്റി നദിയൊഴുകുന്നുണ്ട്. തിരുവെന്നത് ശ്രീ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തെക്കുറിക്കുന്നു.

നെയ്യാറ്റിൻകര– പുഴയുടെ കര. ഈ പുഴയ്ക്കു നെയ്യാറ് എന്നു പേർ. അതിലെ ജലത്തെ സംബന്ധിച്ചു വന്നതായിരിക്കാം.

തിരുവനന്തപുരം– ക്ഷേത്രംമൂലംവന്നപേർ.

നെടുമങ്ങാട്– നെടുവൻകാട്.

ചിറയിൻകീഴ്– ചിറയുടെ കീഴ്ഭാഗം.

കോവളം– കോ=രാജാവ്, അളം=പ്രദേശം. കോവളം എന്ന പേരു ഉച്ചാരണദാർഢ്യത്താൽ ഭേദപ്പെട്ട് കൊല്ലം ആയിരിക്കണം.

പുനലൂർ– പുനൽ + ഊർ; പുനൽ=നദി; ഊർ=ദിക്ക്.

കരുനാഗപ്പള്ളി– കരൈനാഗപ്പള്ളി. കര നായന്മാരുടെ ദിക്ക്.

കാർത്തികപ്പള്ളി– കാർത്തികേയന്റെ ക്ഷേത്രം.

മാവേലിക്കര– മാ+ വേലൈ + കര = മാവേലിക്കര = മഹാ സമുദ്രക്കര. ഒരു കാലത്തു സമുദ്രം ആ നാട്ടിന് സമീപം കിടന്നിരിക്കണം. വേലൈ + ഏറ്റം = വേലിയേറ്റം. ഇത്യാദികളിലെ അർത്ഥം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

ചേർത്തല – ചേർത്തല= ചെളിക്കര. ഇപ്പോൾ സമുദ്ര തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന താഴ്ന്ന നാടുകളെല്ലാം കടൽ വെയ്പാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

ഏറ്റുമാനൂർ – ഏറ്റുമാൽ + ഊർ = ഏറ്റുമാൽ = വൃഷഭ വാഹനനായ ശിവൻ.

ഹരിപ്പാട് – അരുവിപ്പാട് = ചെറുതോട് ഉള്ള പ്രദേശം.

ആലുവാ – ആലപ്പുഴ – ആലങ്ങാട് ആലം = വെള്ളം. വളരെ വെള്ളം പരക്കുന്നിടം എന്നു അർത്ഥം.

കടുത്തുരുത്തി = കടൽതുരുത്ത്.

കഠിനംകുളം– കടൽ + നൻ + കുളം = കടൽ നങ്കുളം = കട നംകുളം = കഠിനങ്കുളം.

കോഴിത്തോട്ടം– കോഴി = ഉറവുള്ള പ്രദേശം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ– കൊടുംകോലൂർ ദണ്ഡനം ചെയ്യുന്ന സ്ഥലം. പണ്ടു കുറ്റവാളികളെ കൊണ്ടുപോയി ശിക്ഷിക്കുന്നതിന് ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സ്ഥലം.

എറണാകുളം – ഇറൈ + നായർ + കുളം. ഇറൈനായർകുളം; ഇറനായർകുളം = ഇറണാകുളം = എറണാകുളം.

കോടനാട് – കോട് + നാട് = കുന്നുള്ള പ്രദേശം

താഴെ കാണിക്കാൻ പോകുന്ന സ്ഥലങ്ങളുടെ നാമങ്ങൾക്ക് ഇന്നത്തെ കാഴ്ചയിൽ വല്ല വ്യത്യാസവും കാണുന്നതായാൽതന്നെയും പിശകായി വിചാരിക്കാവുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ ഭൂമിക്കു പ്രകൃത്യാ ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റംതന്നെ പ്രധാനകാരണം. മനുഷ്യപ്രയത്നത്താലും ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താവുന്നതാണല്ലോ. ഉദാഹരണമായി കൊച്ചി എന്ന പദത്തെത്തന്നെ എടുക്കുക. ഇതിന്റെ ശരിയായ അർത്ഥം നിരൂപിക്കയാണെങ്കിൽ കൊച്ചി എന്ന പേരു തുറമുഖത്തിനുമാത്രമേ യോജിക്കുകയുള്ളു. എന്നാൽ, ഒരു രാജ്യം മുഴുവനും ഇപ്പോൾ നാം ഈ പേരുകൊണ്ടറിയുന്നു. കൂടാതെ മരുഭൂമിയായിക്കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളെ കൃഷിചെയ്യത്തക്ക സ്ഥിതിയിലാക്കിയും പാഴുവൃക്ഷങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു പകരം ഉപയോഗപ്രദമായ വൃക്ഷങ്ങൾ വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചും പല മാറ്റങ്ങൾ ചെയ്തുവരുന്നു

ണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഇവിടെ പറയാൻപോകുന്ന പേരുകൾ ഉണ്ടായതു് അന്നത്തെ കാലസ്ഥിതി അനുസരിച്ചായിരിക്കുമെന്നു കരുതേണ്ടതാണു്.

മുളന്തുരുത്തി= നാലു പുറവും താണപ്രദേശങ്ങളാലും വെള്ളത്താലും ചുറ്റപ്പെട്ടതും മുള ധാരാളം വളരുന്നതുമായ കര (ദ്വീപ്)

ആമ്പല്ലൂർ= ആമ്പൽ എന്ന പദത്തിനു് നെല്ലി, മുള, ആമ്പൽ പൂവ്, പുളിയാര ഇങ്ങിനെ പല അർത്ഥങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും വളരുന്ന ദിക്കിനു ഈ പേർ യോജിക്കുന്നതാണു്. ഊർ= ദിക്ക്, ദേശം. ആമ്പല്ലൂർ എന്ന പേരിൽ കൊച്ചിയിൽ ഒന്നിലധികം സ്ഥലങ്ങളുള്ളതായി അറിയുന്നു.

കാഞ്ഞൂർ= വള്ളിച്ചെടികൾ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലം.

കുമ്പളഞ്ഞി= ചെറുചെടികൾ വളരുന്ന പ്രദേശം.

തോപ്പുംപടി = വൃക്ഷക്കൂട്ടമുള്ള സ്ഥലത്തിന്റെ സമീപപ്രദേശം.

ഞാറക്കൽ= ഞാറ എന്ന ഫലവൃക്ഷം വളരുന്ന സ്ഥലം.

വെള്ളാങ്ങല്ലൂർ= നല്ല വെളിപ്രദേശം.

ചാലക്കുടി= താണസ്ഥലത്തു കുടികൾ ഉള്ള ദേശം.

കവല= വഴികൾ തമ്മിൽ ചേരുന്ന സ്ഥലം.

കുരിയാർകുട്ടി= ചെറിയ ആറ് (പുഴ) ഉള്ള ദിക്ക്.

അടൂർ= താണപ്രദേശം.

പുതുക്കാട്= പുതുതായി ഉണ്ടായ കാട് പാലപ്പിള്ളി= കള്ളിച്ചെടി, പാലമരം മുതലായവ ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലത്തേയും കടൽക്കരയേയും ഈ പേർ വിളിക്കാം.

പറപ്പൂക്കര= (പരപ്പ്+ഊർ+കര) പരന്ന കര [illegible]ദേശം.

കൊടകര= കുന്നുപ്രദേശം. കോട്= കുന്നു്

പതിയാരം= ആഞ്ഞലി, ചന്ദനം മുതലായ വൃക്ഷങ്ങൾ വളരുന്ന സ്ഥലം.

ചെറുതുരുത്തി= ചെറിയ ദ്വീപ്.

അഴീക്കോട്= സമുദ്രക്കര. അഴി(ആഴി)= സമുദ്രം. കോട്= കര.

കോട്ടപ്പുറം= കോട്ടയുടെ സമീപദേശം.

ചേലക്കര= ചേലമരം ഉണ്ടാകുന്ന സ്ഥലം.

അണ്ടിക്കടവ്= അടുത്ത കടവ് എന്നർത്ഥമുള്ള അണ്ടെ ക്കടവ് എന്നുള്ളതായിരിക്കണം ശരിയായ പദം എന്നു തോന്നുന്നു.

അയ്യമ്പിള്ളി. പ്രഭുവിന്റെ പേരോ ദേവന്റെ പേരോ ആയിരിക്കും ഈ നാമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം

കോടശ്ശേരി= കുന്നും മലയും ഉള്ള പ്രദേശം.

അതിരപ്പള്ളി= അതൃത്തിസ്ഥലം.

എൽത്തുരുത്തി= മൈതാനം പോലെ കിടക്കുന്ന ദ്വീപ്.

മുണ്ടൂർ= കായലിന്നു സമീപമുള്ള ചെറിയ ഊർ (ദിക്കു്)

വരൈയിൻ തീരപ്പള്ളി= വരന്തിരപ്പള്ളി= മലയുടെ തീര പ്രദേശം.

വരൈ= മല. തീരം= അരിക്, പള്ളി= ദേശം. ഊര്.

കുറിപ്പു്

ഈ ലേഖനം പഴയ 'സദ്ഗുരു' മാസികയുടെ ചില ലക്കങ്ങളിൽനിന്നു് എടുത്തിട്ടുള്ളതാണു്. ഒറ്റവായനയ്ക്കുതന്നെ ഇതു പൂർണമല്ല എന്നു വ്യക്തമാവും. സ്ഥലങ്ങൾക്കു പേരുണ്ടാകുന്ന പ്രക്രിയയുടെ വിവിധ വശങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇവിടെ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതിൽ കൂടുതൽ സ്ഥലനാമങ്ങളുടെ വ്യുൽപത്തിയും സ്വാമികൾ പല ലേഖനങ്ങളിലായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു 'സ്ദ്ഗുരു' മാസികയിൽ നിന്നുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. പല ലേഖനങ്ങളും സ്വാമികൾ 'അഗസ്ത്യൻ' എന്ന തൂലികാനാമം വെച്ചാണു് എഴുതിയതു്. 'കൊച്ചിയിലെ ചില സ്ഥലനാമങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ 'സദ്ഗുരു'വിൽ വന്ന ഒരു ലേഖനവും ഈ ലേഖനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

XIII

മലയാളത്തിലെ ചില സ്ഥാനനാമങ്ങൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

മലയാളദേശത്തു നടപ്പുള്ള സ്ഥാനപ്പേരുകളെ പരിശോധിക്കയാണെങ്കിൽ, അവ, പ്രഭുത്വംകൊണ്ടും പ്രവൃത്തികൊണ്ടും ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രധാനകാരണങ്ങളാൽ ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. ''മലൈനാട്ടുമാടമ്പി മാക്കിരുഹനാകത്താർമാനം മുട്ടെത്താനമുള്ള മാത്തൂയരല്ലൊ'' എന്നു് ഒരു പ്രാചീനവട്ടെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇക്കാലത്തു് ഒരാൾക്കുതന്നെ രണ്ടോ മൂന്നോ സ്ഥാനങ്ങ(ബഹുമതിക)ൾ ലഭിക്കാറുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ, പ്രാചീനകാലത്തെ മലയാളിപ്രഭുക്കന്മാർക്കും വളരെ സ്ഥാനമാനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു എന്നു മേലെഴുതിയ മൊഴിയിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാം. എന്നാൽ പൂർവ്വകാലത്ത് ഓരോരുത്തർ സ്ഥാനപ്പേരുകൾ സമ്പാദിച്ചതു് ഇന്നു ചിലരെന്നപോലെ അധികൃതന്മാരുടെ സേവകൊണ്ടും സ്വസഹോദരങ്ങൾ ''കുടിക്കക്കഞ്ഞിയില്ലാതേയും ഉടുക്കത്തുണിയില്ലാതേയും'' കഷ്ടപ്പെടുന്നതു കണ്ടിട്ടും ദയതോന്നാതെ അധികാരികളുടെ വല്ല സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും ധനസഹായംചെയ്തിട്ടും അല്ലായിരുന്നു. താഴേ വിവരിക്കാൻപോകുന്ന സ്ഥാനപ്പേരുകൾ അവയെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു് അനർഹന്മാരായ പലരുടേയും നാമങ്ങളോടു കൂട്ടിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നതു, വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം വിവരിക്കുമ്പോൾ കാണാവുന്നതാകുന്നു. ആയതു് അങ്ങനെതന്നെ ഇരുന്നുകൊള്ളട്ടെ എന്നു സമാധാനിക്കാനെ തരമുള്ളല്ലൊ.

നായൻ, നായനാർ, നായന്മാർ എന്നീ വാക്കുകൾക്കു് ഏകദേശം ഒരേ അർത്ഥംതന്നെ. നായൻ, നായനാർ ഇപ്പദങ്ങൾക്കു രാജാവു്, യജമാനൻ, ഈശ്വരൻ, അതിവിശിഷ്ടൻ എന്നും; നായന്മാർ എന്നുള്ളതിനു പ്രധാനകന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ മുഖ്യന്മാർ, ദാനശീലന്മാർ, അതിവിശിഷ്ടന്മാർ എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. നായൻ എന്നതിന്റെ ബഹുവചനം നായർ. ഇങ്ങനെയുള്ള ശരിയായ അർത്ഥത്തെ വിസ്മരിച്ചു് ''മംഗളമാല'' എന്നൊരു ചെറുപുസ്തകത്തിൽ, നായാട്ടു

ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞശേഷം സ്വകപോലകല്പിതമായ നായർശബ്ദവ്യുൽപാദനക്രമത്തിനു തൽകർത്താവിനെ പ്രേരിപ്പിച്ച ചേതോവികാരമെന്തോ?

ഇറൈ, കോ, അടി, പാടു് മുതലായ പദങ്ങൾ പ്രഭു എന്ന അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്നവയും ബഹുമാനസൂചകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നവയുമാണു്. ഇറൈ+അടി=ഇറയടി=ഏറാടി. "ഏറിനെ മേയ്ക്കുന്നവൻ ഏറാടി; (ഏറ്=കന്ന്. അതിനെ ആട്ടുന്നവൻ ഏറാടി) എന്നാണു ഡിപ്യൂട്ടി കലക്റ്റർ ആയിരുന്ന മിസ്റ്റർ കരുണാകരമേനോൻ അവർകളുടെ അഭിപ്രായം. ഇതു വകവെച്ചുകൊടുക്കുന്നതായാൽ എടയന്മാരും ഈ സ്ഥാനത്തിന്് അവകാശികളാണല്ലോ. മേനോന്റെ അഭിപ്രായം ഏറ് എന്ന ശബ്ദം കേട്ടു ഭ്രമിച്ചുണ്ടായ പ്രമാദമാണെന്നു പറയാനേ ന്യായം കാണുന്നുള്ളു.

നെടും+കോ+അടി=നെടുങ്കോവടി=നെടുങ്കോടി=നെടുങ്ങോടി. മഹാപ്രഭു എന്നർത്ഥം. ഇളം+കോ+അടി=ഇളങ്കോവടി, ഇളയ പ്രഭു. അടി+അടി=അടിയടി=അടിയോടി. വല്ലോൻ+അടി=വല്ലോനടി =വള്ളോനടി=വള്ളോടി. വല്ലോൻ=പ്രഭു.

പൂശാ(യാ)രി+അടി=പൂശാരടി=പിഷാരടി=പിഷാരൊടി=പിഷാരോടി. പൂശാരി=പൂജചെയ്യുന്നവൻ. ഇപ്പോൾ കെട്ടിച്ചമച്ചിട്ടുള്ള അർത്ഥം സംസ്കരണാവസ്ഥയിൽ ഓടിയതുകൊണ്ടു് പിഷാരോടി എന്നാണു്. ഇപ്പോൾ ഇവർക്കു പൂജക്കധികാരമില്ലായിരിക്കാം. ഓരോ കാലത്തു പ്രബലന്മാർ ദുർബ്ബലന്മാരെ തരംതാഴ്ത്തിവരാറുള്ള നയം അനുസരിച്ചു പറ്റിപ്പോയതായിരിക്കണം. പിഷാരോടിമാരുടെ ശവസംസ്കാരം യോഗികളുടെ ദേഹം സംസ്കരിക്കുമ്പോലാണു് ഇന്നും നടത്തിവരുന്നതു് എന്ന സംഗതിയും ഓർക്കേണ്ടതാണു്.

അമ്പലത്തിൽ പ്രവൃത്തിചെയ്തു നിത്യവൃത്തികഴിക്കുന്നതിനാൽ അമ്പലവാസി. ശാന്തിക്കാരൻ ഇതിൽ പെടാത്തതുകൊണ്ടു്, മുൻകാലത്തു ശാന്തി നടത്തിവന്നതു വയറുപഴപ്പിനുവേണ്ടി അല്ലായിരുന്നു എന്നൂഹിക്കാം. മൂത്തതു് അമ്പലവാസിയിൽ പ്രധാനി എന്നു പേരുകൊണ്ടുതന്നെ നിശ്ചയിക്കാം. അമ്പലത്തിൽ പൂവുകൊടുക്കുന്നതുകൊണ്ടു പുഷ്പകൻ; ഇതു് ആര്യന്മാരുടെ സമ്മാനമായിരിക്കണം. ക്ഷേത്രം അടിച്ചുവാരുക മുതലായവ ചെയ്യുന്നതിനാൽ വാരിയൻ. ബഹുവചനം വാരിയർ. (Warrior–വാറിയർ) എന്ന ഇംഗ്ലീഷ്

വാക്കിൽനിന്നുമാണ് വാരിയർ എന്ന പദം ഉണ്ടായതെന്ന് ഒരു വിദ്വാൻ സമദർശിയിൽ തട്ടിവീക്കിയിരുന്നു. ഈ വാക്കിനുതന്നെ ഇതുപോലെ വിസ്മയകരമായ പല ഉൽപത്തികളും ഓരോരുത്തർ അവരവരുടെ സരസ്വതിപ്രസാദംപോലെ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പൂവ് കൊരുക്കുകയൊ, കുരുക്കുകയൊ ചെയ്തു് അമ്പലത്തിൽ കൊടുത്തുവന്നതുകൊണ്ടു കുരുക്കൾ എന്ന നാമം ഉണ്ടായി. ഇതു സാധാരണയായി കൊല്ലത്തിനു തെക്കെ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുള്ളു എന്നു തോന്നുന്നു.

മാരായൻ=മാരാൻ. ബഹുവചനം മാരാർ. മഹാപ്രഭു എന്നർത്ഥം. ഇപ്പോൾ ഈ പേരിന് അർഹതയുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കംപേരെ കാണുകയുള്ളു. അധികംപേരുടേയും അവസ്ഥ കൊട്ടിന്മേൽ കലാശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ഒരു വിദ്വാൻ ഇങ്ങനെയാണ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഒരുത്തന് ഒരു സ്ത്രീയോടു് അധികം അനുരാഗമുണ്ടായെന്നും ഇതറിഞ്ഞ മറ്റൊരാൾ അയാളെ മഹാരാഗൻ എന്നു വിളിച്ചു എന്നും അതു് ഒടുവിൽ മാരാൻ എന്നായി പരിണമിച്ചു എന്നും ആകുന്നു. ഒരാളുടെ അനുരാഗത്തിന്നു മറ്റു മാരന്മാർ എന്തു പിഴച്ചു എന്നറിയുന്നില്ല. ഇതെല്ലാം അത്ഭുതസംഭവങ്ങളോടുകൂട്ടിച്ചേർത്തു് ഇതിന്റെ സ്രഷ്ടാക്കാൾ ആശ്വാസപ്പെടട്ടേ.

പണിക്കൻ എന്ന സ്ഥാനം വിഷവൈദ്യൻ, ക്ഷുരകൻ, ചാരായം വില്ക്കുന്നവൻ എന്നീ തൊഴിലുകാർക്കും, സംഘത്തിന്റേയും മറ്റും ആശായ്മസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവർക്കും ഉപയോഗിക്കാനുള്ളതാണ്. ബഹുവചനം പണിക്കർ.

എം+പിരാൻ=എമ്പിരാൻ (എമ്പ്രാൻ)= ഞങ്ങളുടെ തലവൻ, ഞങ്ങളുടെ ദേവൻ. എം=എങ്ങളുടെ (ഞങ്ങളുടെ). പിരാൻ=രക്ഷിതാവ് (തലവൻ, ദേവൻ). ഹേ ബ്രാഹ്മണ! എന്നു വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു് (എന്തു കാരണവശാൽ എന്നറിഞ്ഞില്ല) ഹേബ്ര എന്നു വിളിച്ചു നിർത്തിപ്പോയെന്നും, പിന്നീടു് ആയതു് എമ്പ്രാനായിത്തീർന്നുവെന്നുമാണു കേരളമാഹാത്മ്യം പറയുന്നതു്. ഇതുപോലുള്ള അവസരോചിതമായ സൃഷ്ടികൾ അതിൽ വേണ്ടുവോളം കാണാവുന്നതാണ്. ''ഏബ്രഹാം'' എന്ന പദത്തിൽനിന്നുണ്ടായി എന്നു പറയാത്തതു ഭാഗ്യം!

തം+പിരാൻ=തമ്പിരാൻ (തമ്പുരാൻ)= (തങ്ങളുടെ) ഈശ്വരൻ, കല്പിക്കുന്നവൻ, ദൈവഭക്തസംഘത്തലവൻ. തം+പിരാട്ടി=തമ്പിരാട്ടി (തമ്പുരാട്ടി)=(തങ്ങളുടെ) പ്രഭ്വി. തമ്പിരാൻ, തമ്പുരാൻ, തമ്പ്രാൻ ഇങ്ങനെ മാറി ഒടുവിൽ തമ്പാൻ എന്നായിത്തീർന്നു. ഇതുപോലെ തന്നെ തമ്പാട്ടി എന്നുള്ളതും.

നം+പിരാൻ=നമ്പിരാൻ= നമ്മളുടെ രക്ഷിതാവ് (തലവൻ, ദേവൻ).

ചാമന്തൻ (സാമന്തൻ)=മന്ത്രി, രാജാവ്, സ്നേഹിതൻ, സേനാധിപതി.

തിരു, ആർ, മെയ് എന്നിവയും ബഹുമാനസൂചകപദങ്ങളാകുന്നു. തിരു+മെയ്+പാട്=തിരുമെയ്പാട്. ഇത് ഇപ്പോൾ തിരുമുല്പാട് എന്നായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

കോഴിക്കോട്ട് സാമൂതിരിയുടെ കുടുംബത്തിൽ ചിലർ മൂന്നാർപ്പാടു, ഏറാൽപാട്, എടത്രാൽപാട്, നെടുത്രാൽപാട് എന്നീ സ്ഥാനങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതായി മലബാർ ഗസറ്റിയറിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മുൻ+ആർ+പാട്=മുന്നാർപാട്=മൂന്നാർപ്പാട്. മുൻ=മേലെ (മൂത്തയാൾ). എട+തിരു+ആൾ+പാട്=എടതിരുവാൾപാട്=എടതിറാൽപാട്=എടത്രാൾപാട്. എട=ഇടയ്ക്കുള്ള (മദ്ധ്യം).ബാക്കി പദങ്ങളെല്ലാം ബഹുമാനസൂചകങ്ങൾ. നെടു+തിരു+ആൾ+പാട്= നെടുതിരുവാൾപാട്=നെടുതിറാൽപാട്= നെടുത്രാൾപാട്. നെടു=വലിയ.

ആഴുവാൻ+ചേരി=ആഴുവാഞ്ചേരി=ദേശാധിപൻ. തമ്പ്, നമ്പ്, എമ്പ്, നമ്പി മുതലായവ പ്രഭു എന്ന അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നു.

തമ്പു+ആത്തൻ=തമ്പാത്തൻ=തമ്പാത്തർ=തമ്പാത്തര്=തമ്പാതിരി=തമ്പാരി= തമ്പൂരി=താമൂരി=സാമൂരി=സാമൂതിരി ഇങ്ങനെ പരിണമിച്ചു. ആത്തൻ=പെരിയവൻ, അച്ഛൻ. ബഹുവചനം ആത്തർ. 'ര്' എന്ന രേഫത്തെ'രി' എന്നപോലെ ശബ്ദിക്കും. തലയാർ എന്നതിനെ തലയാരി എന്നു പറയാറുണ്ട്. ഇപ്പോഴും തമിഴ്നാടുകളിൽ ഇങ്ങനെ നടപ്പുള്ളതായി അറിയുന്നു. ഇവിടെ ഇപ്രകാരം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതു് കേരളോല്പത്തിയിൽ കാണാം. തലൈ+ആത്തർ=തലൈയാത്തർ=തലയാത്തര്=തലയാതരി എന്നും അനന്തരം തളിയാതിരി എന്നും ആയി.

നമ്പു+ആത്തൻ=നമ്പാത്തൻ=നമ്പാത്തർ=നമ്പാത്തര്=നമ്പാത്തരി = നമ്പാതിരി=നമ്പൂതിരി=നമ്പൂരി.

നമ്പി+ആത്തൻ=നമ്പിയാത്തൻ=നമ്പിയാത്തർ=നമ്പിയാത്തര്= നമ്പാത്തരി=നമ്പിയാതിരി=നമ്പ്യാതി.

പോര്+അളം+ആതിരി=പോരളമാതിരി = പോരളാതിരി= പോറളാതിരി. പടത്തലവൻ എന്നർത്ഥം.

നമ്പി+അച്ഛൻ = നമ്പിഅച്ഛൻ=നമ്പിഅശ്ശൻ=നമ്പീശൻ.

നമ്പി+അടി=നമ്പിയടി=നമ്പിടി. അടി എന്നതു ബഹുമാന സൂചകപദം.

നമ്പി+ആർ=നമ്പിയാർ.

ഉണ്ണി+ആത്തൻ=ഉത്തിയാത്തൻ= ഉണ്ണിയാത്തർ=ഉണ്ണിയാത്തര് = ഉണ്ണിയാതിരി=ഉണ്ണിയിത്തിരി=ഉണ്ണിത്തിരി= ഉണുത്തിരി.

കോ+എമ്പു്+താൻ=കോയമ്പുതാൻ=കോമ്പിത്താൻ.

ഉണ്ണി+നമ്പി = ഉണ്ണിനമ്പി. ഇപ്പോൾ ഊണുനമ്പിയായി ത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്.

തിരുവിതാംകൂറിലെ ചില പുരാതന നായർകുടുംബക്കാർക്കു ''പാനുപിള്ള'' എന്നൊരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. രാജാവ്, പ്രഭു എന്നാണതിന്റെ അർത്ഥം. ഇപ്പോഴുള്ള എഴുത്തുകുത്തുകളിൽ പാനപ്പിള്ള (നു എന്നതിനു പകരം ന) എന്നാണു് എഴുതിവരുന്നതു്.

തമ്പി, തങ്കച്ചി എന്നീ പദങ്ങൾ അനുജനും അനുജത്തിക്കും ഉപയോഗിച്ചു വരുന്നതുകൂടാതെ, സ്ഥാനനാമങ്ങളായും സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പുരാതനകാലം മുതൽ പാരമ്പര്യമായി സ്ഥാനമാനമുള്ള പ്രഭുക്കന്മാരെക്കൂടാതെ, രാജാക്കന്മാരാൽ സമ്മാനിതരായ സ്ഥാനികളും ധാരാളമുണ്ടു്. ഇതിലേയ്ക്കു് ഒരു ഐതിഹ്യം ഇവിടെ കാണിക്കാം: ഒരിക്കൽ അയോദ്ധ്യയിൽ ക്ഷാമം പിടിപെട്ടതിനാൽ നിത്യവൃത്തിക്കു ഗത്യന്തരമില്ലാത്ത മാതാപിതാക്കന്മാർ അവരുടെ യൌവനദശയെ പ്രാപിച്ച ഒരു പുത്രിയേയും പുത്രനേയുംകൊണ്ടു ശുചീന്ദ്രത്തു വന്നുചേരാൻ സംഗതിയായി. അക്കാലത്തു് അവിടെ എഴുന്നള്ളിത്താമസിച്ചിരുന്ന മഹാരാജാവ് യദൃച്ഛയായി ആ യുവതിയെക്കാണുകയും, ആ സ്ത്രീയുടെ രൂപലാവണ്യത്താൽ ആകൃഷ്ടനാ

യിത്തീരുകയാൽ, പട്ടമഹിഷിയായി സ്വീകരിക്കയും ചെയ്തു. ഈ യുവതിയിൽ, മഹാരാജാവിനു് രണ്ടാണും ഒരു പെണ്ണും ഇങ്ങനെ മൂന്നു സന്താനങ്ങൾ ജനിച്ചു. പുത്രിയെ തങ്ക എന്നു പേരുവിളിക്കയും അതു കാലാന്തരത്തിൽ തങ്കച്ചി എന്നാക്കിത്തീർക്കയും ചെയ്തു. പുത്രന്മാരുടെ നാമത്തോടു തമ്പി എന്ന സ്ഥാനം ചേർക്കപ്പെട്ടു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തു രാജ്യവാഴ്ച കിട്ടുന്നതിനു തമ്പിമാർചെയ്ത കൃത്രിമങ്ങളും മറ്റും ചരിത്രപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പുതിയതായി പുറപ്പെട്ട കുഞ്ചുതമ്പിമാർ എന്ന ആഖ്യായികയിലും ഇവരുടെ പരാക്രമങ്ങളും മറ്റും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

തിരുവിതാംകൂർ പുരാതനവസ്തു പരിശോധനഗ്രന്ഥാവലിയിൽ കാണുന്ന ചില നാമങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു:-

നായതൊങ്കപള്ളവരായൻ രാജാവിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു പ്രഭു തിരുവല്ലാക്ഷേത്രത്തിലെ അഗ്രശാലസംബന്ധമായ ഭൂമികളെ ഭരിച്ചു വന്നിരുന്നു. കന്യാകുമാരിയിലെ ഒരു ശിലാലിഖിതത്തിൽ പള്ളവരായൻ എന്ന സ്ഥാനമുള്ള അനേകംപേരെ കാണാം. പെരുമാൾ= മഹാപ്രഭു. നമ്പിരാട്ടിയാർ= രാജ്ഞിമാർ. ദേവിയാർ=രാജപത്നിമാർ. മേൽ എമ്പെരുമാക്കൾ; വടക്കുംകൂർ രാജാവിനു കീഴ്മലൈയുടയാൻ എന്ന സ്ഥാനമുണ്ടു്. (കീഴ്മലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ); നമ്പു നാരായണൻ, നായത്തിയാർ, അച്ചി; ഇത് അച്ഛൻ എന്നതിന്റെ സ്ത്രീരൂപവും അമ്മ എന്നു് അർത്ഥവുമാകുന്നു. നമ്പിളരാമൻ, നങ്കയാർ, നമ്പിരാട്ടിയാർ, നമ്പുകാളിയാർ, നയന്തൊങ്കപലവരൈയാർ, നാരായണമംഗലത്തു അച്ചുതൻ മേതുപ്പിരാൻ മുതലായവ.

നായ്ച്ചിയാർ (നൈത്യാർ) യജമാനസ്ത്രീ. പുല്ലിംഗം നായൻ. തിരുവനന്തപുരത്തെ മുക്കുവർ, നായർസ്ത്രീകളെ നാച്ചിയാർ എന്നു വിളിക്കാറുണ്ടു്. കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ പട്ടമഹിഷിക്ക്. നൈത്യാർ സ്ഥാനമുണ്ടല്ലോ.

പോറ്റി=രക്ഷിതാവു്. തിരുവനന്തപുരത്തുംമറ്റും വലിയ കാരണവനെ പോറ്റിഅമ്മാമൻ എന്നു വിളിക്കാറുണ്ടു്

താൻ, താങ്കൾ (തങ്ങൾ) എന്നിവ ബഹുമാനസൂചകപദങ്ങളാണു് വലിയ+താൻ=വലിയതാൻ=വല്യത്താൻ. ഉണ്ണി+താൻ=ഉണ്ണിത്താൻ. മാടപ്പാട്ട്, മാടമ്പ്, മാടത്താനം, മുഴിയമ്പി, ആറമ്പി. ചെല്ലമ്പി,

വട്ടമ്പി, മാടമ്പി. ചെല്ലട്ടൻ. പച്ചണ്ണോർ, തലപ്പണ്ണോർ, കോമ്പിത്താൻ ചെമ്പിരാൻ മുതലായവ മിക്കവാറും ഉപയോഗിക്കാറില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

പ്രാചീനവട്ടെഴുത്തുഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ചിലത്.

ആൾപടക്കാലമാടപ്പെരുന്തലൈവർ, കൊട്ടൂലണിവേന്തർ, മേയ്തയ്മ്മ, മുഴുക്കയ്മ, കോയിക്കയ്മ കോയിക്കപ്പെരുങ്കൈമാ കൈമ്മപ്പളുവെണ്ണൂറ് നമ്പുകൊണ്ടതാനിനാലായിരം, എമ്പുകൊണ്ട താനി എണ്ണായിരം, നമ്പുകൊണ്ടതാനിമല്ലച്ചേരിപ്പിരാൻ, നാരങ്ങൊളിപ്പിരാൻ, ചെങ്ങാലിവട്ടത്തറപ്പിരാൻ മാമാത്തൻചേരി അരുമ്പിരാൻ, മാമത്തഞ്ചേരി വട്ടപ്പുതൂർ പെരുംപിരാൻ മുതലായവ.

പാണ്ടിയിൽ നമ്പൂരിയാർ എന്നസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന തമിഴ് ബ്രാഹ്മണരുണ്ടെന്ന് മധുരമാനുവലിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അതേ ഗ്രന്ഥത്തിൽതന്നെ ഒരാൾ പലപ്പോഴായി മൂന്നു സ്ഥാനങ്ങളാൽ അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വെള്ളാളന്മാരെ ''പിള്ള'' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുചേർത്തുവിളിക്കയാണ് പതിവ്. മുമ്പു ബ്രാഹ്മണർമാത്രമേ ഈ സ്ഥാനം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇത് വിഘ്നേശ്വരന്റെ (ഗണപതിയുടെ പിള്ളയാരുടെ) പേരിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ൧൬൧൫– ാംവർഷത്തിൽ നരാശപിള്ള എന്നൊരാൾ നാലു കൊല്ലം നാടുവാണിരുന്നതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇയ്യാൾ പിള്ള എന്നുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു നേരംപോക്കായിത്തോന്നി. എന്തെന്നാൽ ഒരു പ്രമാണത്തിൽ അയ്യർ എന്നും വേറൊന്നിൽ നായകൻ എന്നും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ഈയാളുടെ പൂർവ്വന്മാർ തഞ്ചാവൂരിലെ പിള്ളസ്ഥാനികളായിരുന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ സംശയമെല്ലാം തീർന്നു. ഈയാളും പക്ഷേ ബ്രാഹ്മണനായിരിക്കണം. നായക എന്ന സ്ഥാനം ബ്രാഹ്മണരിൽ ഒരിനക്കാർ ഇന്നും വഹിച്ചുവരുന്നു.''

''പിള്ള എന്ന സ്ഥാനം ബഹുമാനസൂചകമായി നായന്മാർ മാത്രമല്ല ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നത്. ക്യാനഡയിലെ ഒരു ചെമ്പുപ്പട്ടയത്തിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണനെ 'പിള്ള' എന്നപദം ചേർത്തു വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ചേരമാൻപെരുമാൾ രാജാവിനാൽ പണിയിക്കപ്പെട്ട പഴയ ഗ്രാമത്തിൽ വസിക്കും യജൂർവേദിയും ശ്രീവത്സഗോത്രത്തിൽപെട്ടവനും ബ്രാഹ്മണനും ആയ ഗോപാലപിള്ളയുടെ മകൻ നാരായണപിള്ള''

(Indian Antiquary Vol.XXXI)

ഇതുപോലുള്ള സ്ഥാനമാനങ്ങളെല്ലാം മലയാളത്തു ധാരാളം നടപ്പുണ്ടു്. ഇന്നും നടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം.

മന്നൻ+അടി+ആർ=മന്നനടിയാർ=മന്നാടിയാർ=രാജാവ്, പ്രഭു.

തിരു+കോ+എമ്പി=തിരുകോഎമ്പി=തിരുക്കോമ്പി=തിരുക്കമ്പി=തൃക്കമ്പി=തിക്കമ്പി. പ്രഭു എന്നു താല്പര്യം.

വാക്കുകൾക്കു കാലക്രമംകൊണ്ടു വ്യത്യാസം വരുന്നതു സാധാരണമാണു്. ഉദാഹരണമായി നാം പതിവായി ഉപയോഗിച്ചു വരുന്ന വാക്കുകളെത്തന്നെ നോക്കുക. ഉച്ചാരണദാർഢ്യത്താൽ വന്നു പോയ ന്യൂനത: മൂത്തതു, മൂസ്സ്; മകൻ, മഹൻ; അപ്പൻ, അഫൻ; അമ്മ, അംബ; ഉടപ്പുറപ്പ്, ഓപ്പ; ചെറുക്കൻ, ചെക്കൻ; വരാന്ത, വ്രാന്ത; ഇത്യാദി. എളുപ്പത്തിന്നുവേണ്ടി വാക്കുകളെ ചുരുക്കിയതിനാൽ വന്ന ന്യൂനത: നാരായണൻ, നാണു; വേലായുധൻ, വേലു; ഗോവിന്ദൻ, കോന്തൻ, കോന്തു; പരമീശ്വരൻ, പരമൻ, പരമു; പാറുക്കുട്ടി ജേഷ്ഠത്തി, പറുക്കുട്ടിചേടത്തി ക്രമേണ 'പാറുട്ടിച്ചി'യാകയും പിന്നീട് 'പാട്ടിച്ചി'ആയും കലാശിക്കുന്നു.

കുറു+എമ്പി+അത്തൻ (ആത്തൻ)= കുരുഎമ്പിയാത്തൻ. മുമ്പു കാണിച്ചപോലെ കുറുമ്പിയാത്തിരി ആയും ഒടുവിൽ കുറുമ്പിയാതിരി എന്നും പരിണമിക്കുന്നു. ചെറിയ (ഇളയ) പ്രഭു എന്നർത്ഥം.

കോൻ+ആത്തൻ (അത്തൻ) കോനാത്തൻ. ക്രമേണ കോനാത്തിരി, കോനാതിരി ഇങ്ങനെ ആയിത്തീർന്നു. കോൻ=പ്രഭു, രാജാവ്.

മേനവൻ, മേനോൻ=മേന്മയുള്ളവൻ, പ്രധാനി, മേലന്വേഷണം ചെയ്യുന്നവൻ.

മേൽ+നോക്കി=മേൽനോക്കി=മേനോക്കി. പ്രധാനി, മന്ത്രി, മേൽനോട്ടം നടത്തുന്നവൻ.

പണ്ടാരത്തിൽ(പണ്ടാരത്തില്ലം)=ധനികന്റെ ഇല്ലം.

പണ്ടാരത്തിൽ എന്ന സ്ഥാനപ്പേരു ചിലർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്. ധനികൻ എന്ന അർത്ഥത്തിലായിരിക്കണം ഈ

പേരിന്റെ ഉല്പത്തി.

പണ്ടാല=ഖജാനാ, ശേഖരിപ്പ്. സ്രാപ്പുവേല നോക്കിവന്ന. കാരണത്താൻ ഈ നാമം ഉണ്ടായി എന്നു വരാം.

പയ്യന്നൂർഗ്രാമനമ്പൂരിമാരിൽ മരുമക്കത്തായികൾ ഉണ്ടു്. ഇവർ അമ്മാവൻ (അമ്മോൻ) എന്ന സ്ഥാനപ്പേർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു.

ശാസ്ത്രനമ്പൂതിരിമാരെ പയ്യന്നൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ നമ്പിടി എന്നു പറയാറുണ്ട്. കവളപ്പാറനായർക്കു വടക്കുംനമ്പിടി എന്ന സ്ഥാനപ്പേരുള്ളതായി കൊച്ചിസ്റ്റേറ്റ് മാനുവലിൽ കാണാവുന്ന താണ്.

വൈദ്യം പഠിച്ച നമ്പൂരിയെ മൂസ്സ്, നമ്പി. ഈ നാമങ്ങളിലും അറിയുന്നുണ്ടല്ലൊ.

അകത്തെ പുതുവാൾ അല്ലെങ്കിൽ പൊതുവാന്മാർ എന്ന മൂത്തതന്മാരും മൂസ്സ്, നമ്പി ശർമ്മാ മുതലായ സ്ഥാനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ടു്.

ഗ്രാമണിനമ്പൂരിമാരിൽ പ്രഭുത്വമുള്ളവരെ ആഢ്യന്മാരെന്നും തങ്ങന്മാരെന്നും വിളിച്ചുവരുന്നു. ഇവർ ക്ഷത്രിയധർമ്മം അനുസരിച്ചുവരുന്നതായി അറിയുന്നു.

ഇളയത്=അനുജൻ. ചില നായന്മാരുടെ പൌരോഹിത്യം ഇവർക്കുണ്ട്. ചിലദിക്കിൽ ഇവരെ നമ്പ്യാതി എന്നും വിളിച്ചുവരുന്നു. നെടിയിരിപ്പുനാട്ടിൽ നമ്പൂരിമാരിൽ ചിലരെ ഇളയതു് എന്നും ചില സാമന്തന്മാരെ തിരുമുൽപ്പാട് എന്നും വിളിച്ചുവരാറുണ്ട്.

നമ്പി, മൂസ്സ് എന്നീനാമങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണർ മുതൽ ആറൊ ഏഴൊ സമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. നമ്പി=മഹാപുരുഷൻ, ആത്മജ്ഞാനി. മൂത്തത്, മൂസ്സത്, മൂസ്സ് ഇങ്ങനെ ഭേദപ്പെട്ടുപോയതാണു്. ജ്യേഷ്ഠൻ, ബഹുമാന്യൻ ഇപ്രകാരം അർത്ഥം. ജനങ്ങൾ ഏകസമുദായമായിരുന്ന പുരാതനകാലത്തു ഈ നാമങ്ങൾ ആളിന്റെ യോഗ്യത അടിസ്ഥാനമാക്കി ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരിക്കണം. ജനങ്ങൾ പലകാരണങ്ങളാലും വിവിധസമുദായങ്ങളായി പിരിഞ്ഞ ശേഷം മേൽപറഞ്ഞ സ്ഥാനങ്ങൾ പാരമ്പര്യമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നതിനാലായിരിക്കണം ആറൊ ഏഴൊ സമുദായക്കാർ ഒരേപേരു വഹിക്കുന്നതായി കാണാൻ സംഗതിയായതു്. മക്കത്തായം സ്വീകരിച്ച

ാചാരവിശിഷ്ടലക്ഷണങ്ങൾ കാണാനുണ്ട്.

കടുപ്പട്ടൻ=കാവൽശത്രു, ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് ആപത്തുണ്ടാകാതെ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്നവൻ. പരദേശബ്രാഹ്മണരിൽ ചിലർ ദുഷ്ടഭക്ഷണം കഴിക്കയാൽ അവരെ ഭ്രഷ്ട്കല്പിച്ചുനിർത്തിയതിനാലാണു് ഈ പേരുണ്ടായതെന്നു ചില വിദ്വാന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

വെളുത്തടവൻ=ആട (വസ്ത്രം) വെളുപ്പിക്കുന്നവൻ.

വിളക്കത്തലവൻ=(തല) ക്ഷൌരംചെയ്യുന്നവൻ. ഈ രണ്ടു നാമത്തോടും ചിലർ നായർശബ്ദത്തെ ചേർത്തുപറയാറുണ്ട്. നായന്മാരുടെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവന്നതാണു്. നായർ എന്നപദത്തിന്റെ അർത്ഥം മുമ്പുവിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ചാക്കൈ+ആർ=ചാക്കൈയാർ=ചാക്യാർ= രാജാവിനു സഹായഞ്ചെയ്യുന്നവരിൽ ഒരുവൻ. കൂത്തുപറയുമ്പോൾ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അനീതിയേയും മറ്റും കുറിച്ചു സന്ദർഭോചിതമായി പ്രസ്താവിക്കാറുണ്ടല്ലോ. കൂടാതെ രാജാവിന്റെ നർമ്മ സചിവസ്ഥാനവുമുണ്ടായിരിക്കണം. ചാക്യാർകൂത്തു ക്ഷേത്രവുമായി ബന്ധം ഉണ്ടായകാലത്തിനുമുമ്പ് പൊതുസ്ഥലങ്ങളിൽ വെച്ചു നടത്തിവന്നിരിക്കണം. ഈ വാക്കിനെ സംസ്കൃതശബ്ദമാക്കി ശ്ലാഘ്യാർ എന്നുപറഞ്ഞുവരുന്നു.

നങ്ങ+ആർ=നങ്ങആർ=നങ്ങയാർ=നങ്ങിയാർ=സാമർത്ഥ്യമുള്ള സ്ത്രീ, പാടുന്നസ്ത്രീ.

പൊതുവാൾ=ചില ക്രിയാദികൾക്കു പലർക്കുംകൂടി പൊതുവായ ആൾ. തീയാട്ടുണ്ണി=ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ തീയ്കൂട്ടി അതിൽ ചില ക്രിയകളെല്ലാം (തീയാട്ട) കഴിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടായപേർ.

കുറിപ്പു്

പഴയ സദ്ഗുരു മാസികയിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അഗസ്ത്യൻ എന്ന പേരുവച്ച് എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളിൽ രണ്ടെണ്ണമാണു് ഇവിടെ എടുത്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്.

XIV
ദേവാർച്ചാ പദ്ധതിയുടെ
ഉപോദ്ഘാതം
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

മലയനായകപ്പെരുമാക്കൾക്കു് യുഗാന്തരാരംഭകാലാവധി, നിഷ്പ്രതിഘമായി നിലനിന്നുപോന്നവയെങ്കിലും പ്രാകൃതവസ്തു നിയമപ്രകാരം കാലപര്യയംകൊണ്ടു് രജശ്ഛടാച്ഛന്നമായ ദർശന പഥത്തിൽനിന്നും വിദൂരവർത്തികളും ആത്മാനാത്മലോകങ്ങൾ രണ്ടിലും ഒന്നുപോലെ രൂഢമൂലങ്ങളുമായുള്ള വൈദഗ്ദ്ധീസത്താ വാദികളെ ഉദ്ദേശ്യപ്രതിനിർദ്ദേശ്യരീതിയിൽ പടിപടിയാകെ സയു ക്തിപ്രമാണവിന്യാസം വ്യവസ്ഥാപിക്കുന്നതിനായിട്ടു് നായക മൂർദ്ധാഭിഷിക്തരായ സമാജവിയന്മണികളുടെ ഹൃദയപൂർവ്വക സാടോപോത്സാഹത്തിന്റെ ഫലമായും പൂർവ്വപ്രത്യായിതപുരുഷ ധൗരേയരുടേയും മറ്റും ഉപയോഗാർത്ഥം പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ''പ്രാചീന മലയാളാദി''വഴിയായും നായർ സമുദായത്തിനു് ഉച്ചൈസ്സായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന ഉണർവ്വിൽ എൻ-എസ്-, 'സൊസൈറ്റി' - 'സമാജ'- സന്താനങ്ങൾക്കും മറ്റും ദേവാർച്ചനവിഷയത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുന്നയിക്കാൻവേണ്ടി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തക ത്തിന്റെ മുദ്രണോപക്രമത്തെ ഞാൻ സശിരഃകമ്പമംഗീകരിക്കുന്നു.

യോഗജ്ഞാനപാരംഗമതയ്ക്കു് - യോഗജ്ഞാനപ്രമേയ ങ്ങളെ സമ്പ്രദായരീത്യാ ഗ്രഹിക്കയും പരിശീലിക്കയും ചെയ്തു് ആരൂഢപദത്തിലെത്തുന്നതിനു് - അനേക സംവത്സരക്കാലം എന്നോടുകൂടി വസിച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ പ്രഥമശിഷ്യൻ നാണുഗുരു വെന്നു പറയുന്ന ആൾ ആ സമുദായത്തിന്റെ അഭ്യുത്ഥാനത്തി നായി അവരുടെയിടയിൽ ദേവാർച്ചനാദിയെ പുരസ്കരിച്ചു ബഹു വിധ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടാക്കിയതുപോലെ, മറ്റൊരു സമുദായത്തിനു് സ്വയംകൃതാനർത്ഥനിലയിൽ വന്നുകൂടിയ അന്യേച്ഛാധീനവൃത്തിയെ നിഷ്കാസനംചെയ്‌വാൻ ദ്വിതീയ ശിഷ്യൻ ഇങ്ങനെ ഗ്രന്ഥകരണാദിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതു

ഗൗണാത്മതാധ്യാസദൃഷ്ട്യാ ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഫലവിഷയത്തിൽ വൈഷമ്യം കാണുന്നതു് ഭോക്തൃനിഷ്ഠമായ തപ്താതപ്താവസ്ഥാഭേദംമൂലമാണെന്നു് വിചാരദൃഷ്ടിക്കു് കാണാവുന്നതാകുന്നു.

സ്വാനുഭൂത്യന്തവേദാന്തപ്രക്രിയയിൽ സുപ്രതിഷ്ഠനായ ബ്രഹ്മവിത്തിന്റെ നിലയിലുംകൂടി,

''വ്യുത്പത്തിമനുയാതസ്യ പൂരയേച്ചേതസോന്വഹം
ദ്വൗഭാഗൗ ശാസ്ത്രവൈരാഗ്യൈർ ദ്വൗ ധ്യാനഗുരു
പൂജയാ''[1]

എന്നവിധം നിരന്തരമസ്മദായത്തനായ എന്റെ പ്രിയശിഷ്യന്റെ സംസ്കൃതകൃതികളെക്കുറിച്ചു്–,

''പ്രാക്പുസ്തകത്രയമഥ ത്രയമദ്യ ലബ്ധ്വാ
തന്നൈലകണ്ഠഭണിതേരമൃതോപമായാഃ
മാധുര്യകം സഹൃദയൈഃ പ്രണയേന പേയ–
മാസ്വാദയൻ നസുഹിതത്വമുപൈതി ചേതഃ''[2]

എന്ന് മഹാമഹോപാധ്യായ ബിരുദാങ്കിതപണ്ഡിതഹാഥീഭായീ ശർമ്മാവും,

''തന്നൈഷധീയമപി കാവ്യമധഃകരോതി
കുത്രാപി കോമളപദാവലിമേളനേന–
സ്യാദ്രാജശേഖരവചഃ കിമു കൗതുകായ
ശ്രീനീലകണ്ഠയതിവര്യഗിരിശ്രുതായാം
ലോളിംബരാജകവിതോദ്ഭവതീയമദ്ധാ
ശ്രദ്ധാവതാം ച ജയദേവസരസ്വതീ വാ–
നാന്യാ ചമൽകൃതി ച യം വിതനോതി ചിത്തേ
കർമ്മന്ദിവര്യഗിരി ബുദ്ധിമതാംവിതർക്കഃ–''[3]

എന്നും മറ്റും വിദ്വച്ചക്രവർത്തിശ്രീനിർഭയരാമജീയാജ്ഞിക (ദീക്ഷിത)രും,

''ശബ്ദശുദ്ധിരസസദ്ഗുണാകരം [4]
പുസ്തകം തദിഹ മാമരഞ്ജയൽ–''
''ജ്ഞാനഭക്തിരസവർദ്ധകം നൃണാം
നാളികേരപരിപാകരീതിമത് –'' [5]

എന്നു തുടങ്ങി കല്ലിക്കോട്ടു ശാബ്ദികനാരായണ ശാസ്ത്രികളും,

"യോഗാഭ്യാസവിധാമമാർഗ്ഗപരമ
　　　　　　പ്രാവീണ്യമപ്യുച്ചകൈ-
സ്തത്തദ്ദൈവതഭക്തിപൂർവ്വകമഹാ
　　　　　സ്തോത്രാണി ചാഹോ തവ,
അദ്വൈതാധ്വനി സർവ്വലോകഗഹനേ
　　　　　　സംചാരചാതുര്യകം
സർവ്വം ചൈതദനന്യ സൂരിസുലഭം
　　　　　വർവർത്തിസർവ്വോപരി-" [6]

എന്നും മറ്റും വിദ്വന്മണിയായ മഹിമശ്രീ പന്തളത്തുരാജാവവർകളും,

"യാം ഭവാൻ പ്രേഷയാമാസ യോഗാമൃതതരംഗിണിം-[7]
സ്വാദിഷ്ഠമമൃതം തസ്യാസ്സുഖേന പീയതേ മയാ-"

എന്നു ദേവസേനാഖ്യ പ്രൊഫസർ ഡ്യൂസൻ മഹാശയനും, പ്രശംസിച്ചിട്ടുള്ളതുമല്ലാതെ ഭൂഖണ്ഡാന്തരപ്രഥിതവിദ്യാചുഞ്ചുക്കളും ഹൌണ്യാദി വാണികളിൽ സ്വാസ്വാശയാവിഷ്കരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതും തദ്വാരാ സംസ്കൃതവിദ്വല്ലോകത്തിനു് എന്റെ ശിഷ്യൻ സുപരിചിതനായി തീർന്നിരിക്കുന്നതും ആകുന്നു. ഇത്തരക്കാർക്കു പ്രായാഭിപ്രായസിദ്ധമായ ഔദാസീന്യഛായാനുകരണം നിമിത്തം സംഭവിച്ച പത്രപംക്തി പ്രവേശവർജ്ജനംകൊണ്ടും അടുത്തകാലംവരെ ഭാഷാഗ്രന്ഥപ്രണയനാദികളിൽ അനാദരജന്യമായുണ്ടായിരുന്ന അസ്വാരസ്യംകൊണ്ടും തന്നാട്ടുഭാഷാലോകത്തു സങ്കുചിതമായ ഒരു സ്ഥാനമേയുള്ളു എന്നു തോന്നുകയാൽ, രചയിതാവിനെ രംഗംപ്രവേശിപ്പിക്കാനായി "സ്ഥാലീപുലാകന്യായ"[8]ത്തിൽ ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു മേൽക്കാണിച്ച അക്ഷരവിന്ന്യാസം അനാശാസ്യമാകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇതിനുപുറമേ, "യുക്തിയുക്തം വചോ ഗ്രാഹ്യം ന തു പൂരുഷഗൗരവാൽ"[9] എന്നാണു് വിദഗ്ദ്ധസമ്മതപ്രമാണമെങ്കിലും, ജനതയിൽ അധികംപേരും "അന്യപ്രമാണന്മാ"രാകയാൽ, വക്താവിന്റെ പ്രാമാണികത്വത്തിൽ പറ്റുമാനവും ആവഴി തദ്വിഷയമായി ഏതാനും ജിജ്ഞാസയും അവർക്കുണ്ടാകാവുന്നതാണല്ലോ.

ദേവപ്രതിഷ്ഠാദികാര്യങ്ങൾകൂടി ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കകൊണ്ടും അർച്ചാപദം പ്രതിമാരാധനകൾ രണ്ടിനും സമാനമാക

കൊണ്ടും ഇതിന്റെ നാമധേയം സാഭിപ്രായഗർഭമാകുന്നു എന്നു കാണാം. ഇതിലെ ആരംഭഘട്ടമായ ദേവപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു് കൈരളിയിൽ ഇപ്പോൾ നവാവതാരമാകുന്നു. ഈ കൃതിയിൽ–സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ, പ്രതിമാസാധനം, ചലപ്രതിഷ്ഠ, പഞ്ചദേവതാപൂജനം, മുദ്രാവിധി, ലക്ഷ്മീപൂജനം, സരസ്വതിപൂജ, നാഗപൂജ, സർപ്പബലി, ഹോമകുണ്ഡവിധി, ഹോമക്രമം, മൃത്യുഞ്ജയം, തിലഹോമം, ഗണപതിഹോമം, മന്ത്രകോശം ഇത്യാദി അത്യാവശ്യമായ വിഷയം നാതിസംക്ഷിപ്തവിസ്തരമായും സുഗ്രഹലളിതഭാഷയിലും ഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "അസൂര്യംപശ്യ"[10]കളുടെ നിലയിൽ അന്തഃപുരമലങ്കരിച്ചിരുന്ന സീതാദേവി ശ്രീരാമനോടുകൂടി വനത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. മൂന്നോ നാലോ അടി നടന്നശേഷം ദണ്ഡകത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴിയുടെ ദൈർഘ്യത്തേക്കുറിച്ചു് പൃച്ഛിച്ചു ക്ലേശിച്ചതുപോലെ, ഇതിൽ മന്ത്രക്രിയാകലാപം അധികമായി എന്നു് പരിചയക്കുറവുകൊണ്ടു് വല്ലവർക്കും തോന്നിയാൽ നിർവ്വാഹമില്ല. പിന്നെ, ആർഷമനുക്കളുടെ സ്ഥാനത്തു് ഭാഷാമന്ത്രങ്ങളായിരുന്നു വേണ്ടതെന്നു പറയുന്ന ഒരുതരക്കാർ പ്രകൃതകഥാബഹിർഭൂതന്മാരാണെന്നു കണ്ണടയ്ക്കയെല്ലാതെ കാർമ്മണന്മാർക്കു് കഴിവില്ല. ആകപ്പാടെ, ഈ പുസ്തകം പരോപകാരശ്രദ്ധയുടെ ഫലമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാകയാൽ ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യത്തിനു പര്യാപ്തമാകുമെന്നുകണ്ടു് ആ വിഷയത്തിലേയ്ക്കു് ഇതിനെ ബലമായി ശുപാർശചെയ്യുകയും സമുദായത്തിനു് ഉത്തരോത്തരം യോഗക്ഷേമം പ്രാർത്ഥിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

പുറമേ "തർക്കാപ്രതിഷ്ഠാനാൽ"[11] എന്ന സൂത്രസന്ദർഭത്തിൽ,

'യത്നേനാനുമിതോപ്യാർത്ഥഃ കുശലൈരനുമാതൃഭിഃ
അഭിയുക്തതരൈരന്യൈ രന്യഥൈവോപപാദ്യതേ'[12]

എന്നു് ആചാര്യവാചസ്പതിമിശ്രൻ പറഞ്ഞിരിക്കയാൽ, പ്രതിപാദ്യപ്രതിപാദകവിഷയങ്ങളിൽ രുചിഭേദാദിനിദാനമായി ഉണ്ടാകുന്ന നിന്ദാസ്തുതികളും ഖണ്ഡനമണ്ഡനങ്ങളും അകിഞ്ചിൽക്കരമാണെന്നും അധികാരവിഷയത്തിൽ പ്രചരണമവശ്യംഭാവിയാണെന്നും വിചാരിച്ചാൽ ഈ ദൃശ്യവിജ്ഞാപനാദി സമാർജ്ജനക്ലേശം വരികയില്ലെന്നാണു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ആകയാൽ പരോപകാരവ്രതികൾ.

'ഖലേഷു സൽസു നിര്യാതാ വയമർജയിതുംഗുണാൻ
ഇയം സാ തസ്കരഗ്രാമേ രത്നക്രയവിഡംബനാ'[13]
എന്നു വിചാരിച്ചു പരിതാപമടയാതെ ധൈര്യമവലംബിച്ച്,
"മന്നിന്ദയാ യദി ജനഃ പരിതോഷമേതി
നന്വപ്രയത്നജനിതോയമനുഗ്രഹോ മേ"[14]
എന്നു 'ജ്ഞാനാങ്കുശ' കാരൻ പറഞ്ഞതും,
"ഗ്രന്ഥസ്യാസ്യൈവ യഃ കർത്താ സ്തുയതാം
വാ സ നിന്ദ്യതാം
മയി നാസ്ത്യേവ കർതൃത്വമനന്യാനുഭവാത്മനി"[15]

എന്നു "അദ്വൈതസിദ്ധികാരൻ[16] പറഞ്ഞതും പര്യാലോചിച്ച് താന്താങ്ങളുടെ നിലയ്ക്കിണങ്ങിയതുപോലെ യഥായോഗം സമാധാനപ്പെടണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കകൂടിച്ചെയ്തു തൽക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1. ബ്രഹ്മവിഷയത്തിൽ വ്യുൽപത്തി ഉണ്ടായ മനുഷ്യൻ തന്റെ മനസ്സിന്റെ രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ ശാസ്ത്രം, വൈരാഗ്യം എന്നിവകൊണ്ടും രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ ധ്യാനം, ഗുരുപൂജ എന്നിവകൊണ്ടും ഓരോദിവസവും; നിറച്ചിരിക്കും എന്നർഥം.

2. മുൻപേ മൂന്നു പുസ്തകവും ഇന്നു വേറെ മൂന്നു പുസ്തകവും കൈപ്പറ്റി. നീലകണ്ഠയതിയുടെ അമൃതതുല്യമായ ഭണിതികൾ മധുരവും സഹൃദയരാൽ സ്നേഹപൂർവം പാനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതുമാണ്. അതു ആസ്വദിച്ചിട്ട് എന്റെ മനസ് പോരാ എന്നുതന്നെ പറയുന്നു.

3. സാരള്യം നിറഞ്ഞ ആ കൃതികളിലെ പദനിര പര്യാലോചിച്ചാൽ നൈഷധീയകാവ്യവും താഴെ നില്ക്കയേ ഉള്ളൂ. നീലകണ്ഠയതിവര്യന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടാൽ രാജശേഖരന്റെ വാക്കുകൾപോലും പിന്നെ രുചികരമായി തോന്നുകയില്ല.

ഈ കൃതി ലോലിംബരാജകവിതയോ? അതോ ജയദേവഗീതമോ? അലങ്കാരത്തെ വിചാരം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ അറിവുള്ളവർക്കുപോലും ഈ യതിവര്യന്റെ കൃതിയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ സംശയം തോന്നിപ്പോവും.

4. ശബ്ദശുദ്ധി, രസം, സദ്ഗുണം എന്നിവയുടെ ഖനിയായ ഈ പുസ്തകം എനിക്ക് ഏറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

5. മനുഷ്യർക്കു ജ്ഞാനവും ഭക്തിരസവും വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന ഈ കൃതി നാളികേരപാകത്തിലുള്ള രീതിയോടുകൂടിയതത്രേ.

6. യോഗാഭ്യാസം വിധാനം ചെയ്യുന്നതിലുള്ള അങ്ങേയറ്റത്തെ പ്രാവീണ്യം, അതാതു ദേവതകളുടെ ഉച്ചത്തിലുള്ള ഭക്തിപൂർവകമായ സ്തോത്രങ്ങൾ, ലോകർക്കെല്ലാം ഗഹനമായ അദ്വൈതവേദാന്തമാർഗ ത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാനുള്ള ചാതുര്യം എന്നിങ്ങനെ മറ്റു പണ്ഡിതന്മാരിൽ സുലഭമല്ലാത്തതെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തിൽ ഏറിയതോതിലുണ്ട്.

7. അവിടുന്നു കൊടുത്തയച്ച യോഗാമൃത തരംഗിണി വായിച്ച് അതിലെ അത്യന്തം രുചികരമായ അമൃതം ഞാൻ സുഖമായി കുടിക്കുന്നു.

8. സ്ഥാലി = പാത്രം. പുലാകം = തവി. പാത്രത്തിൽ വേവുന്ന അരി വെന്തോ എന്ന് ഒരു തവികൊണ്ടു കോരി അതിൽനിന്നു ഒന്നോരണ്ടോ എടുത്തുനോക്കുന്നതുപോലെ എന്ന അർഥത്തിൽ സ്ഥാലീപുലാക ന്യായം പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

9. പറയുന്ന ആളിന്റെ ഗൗരവംനോക്കിയല്ല പറഞ്ഞതിന്റെ യുക്തിയുക്തത നോക്കിയാണു വാക്യം സ്വീകരിക്കേണ്ടത്.

10. സൂര്യനെ കാണാത്തവർ എന്നർഥം.

11. ബ്രഹ്മസൂത്രം

12. അനുമാനത്തിൽ സമർഥന്മാരായവർ വളരെ പ്രയത്നിച്ചു അനുമിച്ചെ ടുക്കുന്ന അർഥത്തെപ്പോലും അതിനെക്കാൾ യോഗ്യന്മാരായവർ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞൊപ്പിക്കും.

13. കൊള്ളരുതാത്തവന്മാരെ നന്നാക്കാൻ പോവുന്നതു കള്ളന്മാരുടെ ഗ്രാമത്തിൽ രത്നം വാങ്ങാൻ പണിപ്പെടുന്നതിനു തുല്യമാണ്.

14. എന്നെ നിന്ദിക്കുകവഴി ആരെങ്കിലും സന്തോഷിക്കുമെങ്കിൽ അതിൽ കവിഞ്ഞ് എനിക്കു വേറെ അനുഗ്രഹം എന്തുവേണം?

15. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവിനെ സ്തുതിക്കയോ നിന്ദിക്കയോ ചെയ്തുകൊള്ളുക. സത്യത്തിൽ ആത്മാവിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലും മനസ്സൂ ന്നാത്ത എനിക്കിതിൽ കർത്തൃത്വമില്ല.

16. അദ്വൈതസിദ്ധിയെന്ന പ്രൗഢഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ മധുസൂദ നസരസ്വതി.

XV
ചില കവിതാശകലങ്ങൾ
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

കൂട്ടുകവിത

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻ വൈദ്യരും ചേർന്ന് ഈരണ്ടു വരി വീതം പൂരിപ്പിച്ച ചില പദ്യങ്ങൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

പ്രാണൻ ഭവാനരിയകണ്മണിയും ഭവാനെ -
ന്നാണുങ്ങളോടു പലരോടുമഹോ കഥിച്ചു,

പെരുന്നെല്ലി

കാണുംധനങ്ങളഖിലം ബത കയ്ക്കലാക്കും
നാണംകുണുങ്ങികളെയെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും!

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

കയ്യുംപിണച്ചു കണവന്നൊടുറങ്ങുമപ്പോൾ
പയ്യെത്തദീയകരമങ്ങനെ മാറ്റിവച്ചു,

പെരുന്നെല്ലി

കയ്യാലതന്നരികിൽ വന്നൊളിബന്ധുവെക്ക -
ണ്ടയ്യോ! രമിപ്പവരെയെങ്ങനെ വിശ്വസിക്കും!

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ബഹുഗ്രാവകീർണം ബതേദം ഹി റോഡി -
ങ്ങഹസ്സിങ്കലും പോവതത്യന്തകഷ്ടം

പെരുന്നെല്ലി

സഹിക്കാവതോ കൂരിരുട്ടത്തു വെട്ടം
വഹിക്കാതെ പോകുന്ന ദുഃഖം നിനച്ചാൽ

പെരുന്നെല്ലി

മഹിക്കേവനെന്നാകിലും ജാതനായാൽ

സഹിക്കാതെയെന്തോന്നു ചെയ്യുന്നിദാനീം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

വഹിച്ചേ നശിക്കൂ കൃതം കർമമേന്ന

ദഹിക്കും തപസ്സാൽ ക്ഷണം തത് കുരുഷ്വ

പെരുന്നെല്ലി

രഹസ്യം തദപ്യാര്യ! ചൊൽകേറെ രമ്യേ

മഹസ്സിങ്കലേതിൽ മനം ചേർത്തിടേണ്ടൂ ?

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

ബഹിശ്ചോള്ളിലും ഭക്തിയോടെപ്പൊഴും നീ

ഗുഹസ്യാംഘ്രിപദ്മം ഭജിക്കുന്നതേതാൻ

പെരുന്നെല്ലി

ഗുഹൻ താൻ കഥംഭൂതനെന്നുള്ളതേതും

മഹാത്മൻ ! ന ജാനേ മമ പ്രേമരാശേ !

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

മഹച്ചേദണുത്വം ച സർവം കവിഞ്ഞും

സുഹൃച്ചിത്തപദ്മത്തടങ്ങുന്നതും താൻ

പെരുന്നെല്ലി

ഇഹ പ്രോക്തമായൊന്നു കേട്ടേനിദാനീ

മഹം തത്കഥം ചെയ്തിടേണ്ടൂ പ്രവീണാ !

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

അഹം വച്മി കേളഞ്ച്വൃഷീകം ച ജിത്വാ

മുഹുശ്ചാന്തരംഗേ ശുചൗ വേണമോർപ്പാൻ

കവിതക്കത്തു്

മറ്റൊരിക്കൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ പെരുന്നെല്ലിക്കയച്ച ഒരു കത്തിലെ മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ:

മാണിക്യമാമലയിൽ മഞ്ഞുജലക്കുളത്തിൻ -

കോണിൽക്കുരുത്തുവളരും ചെറുകൈതതന്നിൽ
കാണെക്കൊതിക്ക വിലസുന്ന സുമത്തെ വെല്ലും
കായത്തെയൊന്നു കണികാണ്മതിനെന്നു കിട്ടും !
കപോതമേ ! കല്പകസൂനമേ ! ന -
ല്ലപാരസന്തോഷസമുദ്രമേ ! കേൾ
കൃപാമൃതച്ചാർത്തു തുളുമ്പിടും നി -
ന്നപാംഗമോർത്തിട്ടലിയുന്നു ചിത്തം
ഏറെത്താമസിയാതെ വന്നു തവ മെയ്
കെട്ടിപ്പുണർന്നെങ്കിലേ നീറിടും
മനമാറുകൊള്ളു സതതം
കൂറുള്ള മാറുള്ള ഹേ

കൊറ്റിനാട്ടു നാരായണ പിള്ള സ്വാമികൾക്കയച്ച രണ്ടു പദ്യങ്ങൾ

ഓടിച്ചാടിനടന്നുവന്നു മടിയിൽ
ഡിമ്മെന്നിടിക്കുംവിധൗ
കൂടിക്കൂടിവരുന്ന നന്മധുരമാം
ക്ഷീരം നുകർന്നും മുദാ -
കൂടിത്തള്ളയുമായനാരതമിരു -
ന്നീടും പശുക്കുട്ടി വേർ -
പാടിൽപ്പെട്ടുഴലുന്നപോലെ വിരഹം
ചേർക്കുന്നു ദുഃഖാർണ്ണവേ
ഇന്നുമേട്ടിലെനിക്കുദിച്ചൊരസുഖം
സർവം ഭവദ്ദർശനം
തന്നാലെന്നിയൊഴിക്കുവാൻ പണി തുലോ -
മാകുന്നു വേകുന്നകം
എന്നാലും തവ ദിവ്യരൂപമകമേ
കാണുമ്പൊളല്പം സുഖം

ചേർന്നാണത്ര ദിനം നയിപ്പതു ഗുരോ

മാം പാഹി നിത്യം മുദാ

ഇവയ്ക്കു ചട്ടമ്പിസ്വാമികളയച്ച മറുപടി

പൊന്നമ്മാ, തങ്കമേയെന്നിരുനയനമണി -

ക്കാതലേ ഭൂതലേയ - -

മ്മിന്നിൻകൂട്ടം സ്വരൂപിച്ചൊളിവഴിചിതറും

കോമളാംഗാമലാബ്ധേ !

കന്നൽക്കും തോലിനല്കും തവ മധുരമൊഴി -

ത്തേനൊഴുക്കിന്മുഖത്തേ -

ക്കെന്നെൻ കർണങ്ങൾ രണ്ടും വരുവതിനരുളും

ചന്ദ്രചൂഡൻ, ന ജാനേ

ശ്രീമാനായും ചിരംജീവികളിലൊരുവനാ

യും ശിവജ്ഞാനിവർഗ

ക്കോനായും ധീരനായും സുജനഹൃദയമാ -

മാമ്പലിന്നിന്ദുവായും

സീമാതീതാനുകമ്പാമൃതജലനിധിയാ

യും ജനങ്ങൾക്കശേഷം

നേതാവായും ഭവിച്ചിങ്ങുരുതരസുഖിയായ്

വാഴ്ക നീ വാഴ്കയെന്നും

മറ്റു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ

മേലേ മേലേ പയോധൗ തിരനിരയതുപോൽ

ഗദ്യപദ്യങ്ങളോർക്കും

കാലേ, കാലേ ഭവിപ്പാൻ ജഗമതിലൊളിവായ്

ചിന്നിടും തേൻ കുഴമ്പേ !

ബാലേ ! ബാലേ ! മനോജ്ഞേ ! പരിമൃദുലതനോ !

യോഗിമാർ നിത്യമുണ്ണും

പാലേ ! ലീലേ ! വസിക്കെന്മനസി സുകൃത -
സന്താനവല്ലീ ! സുചില്ലീ !
ചാലേ നാലഞ്ചുലോലപ്രസവശരമെടു -
ത്തംഗജന്മാവടുത്താൽ
പാലഞ്ചുംവാണിമാർ തന്മുലമലമുകളിൽ
ചെന്നൊളിക്കാം കളിക്കാം;
കാലൻ കാളുന്ന കാളായസമുസലവുമാ -
യാഞ്ഞടുക്കുന്നതാമ -
ക്കാലം സ്ത്രീതന്റെ കൊങ്കത്തടവുമധരവും
കണ്ടിരിക്കാം, മരിക്കാം
എല്ലാറ്റിന്നുമതീതമെങ്കിലുമേതാണെല്ലാറ്റിനും സൂക്ഷ്മമ -
ങ്ങെല്ലാഭക്തജനാശയത്തിലുമമർന്നീടാത്തതല്ലാത്തതും
ചൊല്ലല്ലാത്തൊരു ചൊല്ലിനാലെതിനെയാണെല്ലാ മഹാന്മാരുമ
ത്യുല്ലാസത്തൊടുകണ്ടിടുന്നതതുതാൻ കല്യാണമെല്ലാം തരും.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെഴുതിയ ഒരു ഗാനം

പന്തുവരാളി - ആദി

പല്ലവി

സ്മര രേ ! ശ്രീശങ്കരമഖിലസുരേശം (സ്മര രേ)

അനുപല്ലവി

മാ കുരു മാ കുരു മൂഢചാപല്യം ത്യക്ത്വാ സംഗം
തത്ത്വാതീതം
(സ്മര രേ)

ചരണം

യമിനാം മനപദ്മവിരാജിതഹംസം
ധൃതചന്ദ്രോത്തംസം - മാനിന്യാ -

ശോഭിതശുഭസവ്യാംഗം
ഭവപാപവിഭംഗം - ഗിരിജാലോലം
സദാനന്ദമീശം - ചിത്പുരുഷഗഗനനടേശം (സ്മര രേ)

മറ്റൊരു ഗാനം
തിരുപ്പുകൾ
മലരണികൊണ്ടപ്പെരുക്കിലും
കമലമുകുളകൊങ്കക്കുലുക്കിലും
മധുവിലുപരിയൻപുറ്റുരപ്പിലും
മനമിളകാതെ...................
അതിസുകൃതത്തൊണ്ടെടുത്ത യോഗിക -
ളകതളിരിൽ കണ്ടുറച്ച മാനസ -
തരസുഖനൃത്തം കളിയുമംഘ്രലിക -
ളരുളേണം.......................

XVI

ചില കത്തുകൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ

(1)

പ്രാചീന മലയാളം എഴുതിയതു് സംബന്ധിച്ചു വടക്കൻപറവൂർനിന്നു ശ്രീ തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികളുടെ പേർക്കു് അയച്ച എഴുത്തു്.

വ്യന്ന മേടം ൻ

പറവൂർ.

ശ്രീ.

ശിവമയം.

ഞാൻ വന്നുചേർന്ന ഉടൻതന്നെ അറിയിച്ചതു് അവിടെ അറിഞ്ഞോ എന്നു സംശയമാണു്. ഞാൻ ഈ മലയാളത്തെപ്പറ്റി അല്പം വലുതായിട്ടു് ഒരു പുസ്തകം എഴുതി. അതിനെ പ്രഫസ്സർ രങ്കസ്വാമി അയ്യങ്കാർ മുതലായ പണ്ഡിതന്മാർ (ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ഒരുപോലെ), പ്രബലന്മാരായ മലയാളിനായരുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ആണറബിൾ ശങ്കരൻനായർ, ഇവരെല്ലാപേരും കണ്ടു. എത്രയും ശീഘ്രത്തിൽ അച്ചടിക്കണമെന്നും കഴികയില്ലെങ്കിൽ അവരായിക്കൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു മുട്ടിക്കൂടിയിരിക്കുന്നു. ആ പുസ്തകവുംകൊണ്ടു പതുക്കെ ഞാൻ അവിടെനിന്നും കടന്നു ഇങ്ങോട്ടു പോന്നു. ഇതു മുഴുവനും നിന്നെ കാണിച്ചതിനുമേൽ മാത്രമേ കൊടുക്കാവൂ എന്നൊരു നിർബ്ബന്ധത്തിൻപേരിലാണു് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്. അതിനാൽ ക്ഷണം നീ ഇവിടെ വന്നു ചേരണം. ശേഷം മുഖദാവിൽ.

എന്നു്

എന്റെ തീർത്ഥപാദനു്,

ചട്ടമ്പി(ഒപ്പ്)

സ്വാമികളുടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിസ്മാരകമായി എഴുമറ്റൂർ ആശ്രമം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി തീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ അയച്ച ഒരു കത്തിനു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ അയച്ച മറുപടിയാണു് താഴെ ചേർക്കുന്നതു്.

(2)

വ്വ മിഥുനം. ൧൪

കൊല്ലം.

ശ്രീ.

ശിവമയം.

എഴുത്തു കിട്ടി. ഇടമില്ലാത്തതിനാൽ വിമ്മിഷ്ടപ്പെട്ടു അടങ്ങിയൊതുങ്ങിയിരിക്കുന്ന സന്തോഷത്തെക്കുറിച്ചു് ഒന്നും തന്നെ പറയുന്നതിനു വിശേഷമില്ല. നിശ്ചയിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ വ്യത്യാസമില്ല. പ്രാരബ്ധപ്രകാരമാകട്ടെ. ഈ ശരീരസംബന്ധമായ രക്ഷാനിയമത്തെ ഇനിയേൽക്കുന്നവർ ശ്രുത്യന്തരെന്നു വരികിലും ഇതിന്റെ അത്യന്തകൃത്യാന്തരായിത്തന്നെയിരിക്കും. ഇഹത്തിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടനിഷ്കാമസുകൃതസാമ്രാജ്യത്തെ പരിപാലിച്ചു് അനുഭവിക്കുന്നതുകൊണ്ടും പരത്തിൽ സർവോത്തമമോക്ഷ സാമ്രാജ്യത്തെ പരിപാലിച്ചു അനുഭവിക്കുന്നതിലേയ്ക്കുള്ള ഉത്തമാധികാരിയുടെ സ്ഥാനത്തിൽ അനന്താരുരുക്ഷുക്കളായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും ലേഖനത്തിൽ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടുകാണുന്ന ധീരന്മാരായ ആ പുരുഷൈകരത്നങ്ങൾക്കു് സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഈ രാജശബ്ദം ഏകദേശാർത്ഥവത്തായേ ഇരിക്കയൊള്ളു. വാസ്തവത്തിൽ ഇക്കാലത്തിലെ ഏകചക്രവർത്തിശബ്ദമാണു് തക്കതായുള്ളതു്. തീർത്ഥന്റെപേർക്കുള്ള എഴുത്തും ഇതോടൊന്നിച്ചു അഞ്ചലിൽ ഇടുവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മറുപടി അയയ്ക്കലും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ ചെയ്യണം. സഹ്യാദ്രിഖണ്ഡം മൂലം നാഗരം

അച്ചടി ഇവിടെ ഇരിപ്പുണ്ടു്. ഹഠയോഗപ്രദീപികയ്ക്കു ഇപ്പോൾ ആവശ്യമുണ്ടു്. പ്രാചീനകേരളം ഇരുനൂറ്റിചില്വാനം പുസ്തകങ്ങൾ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു വച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചട്ടമ്പി (ഒപ്പ്).

1096 – ൽ ഇരിങ്ങാലക്കുടനിന്നു് തീർത്ഥപാദർക്കയച്ച മറ്റൊരു കത്തു്:

(3)

ഇരിങ്ങാലക്കുട.

ശിവമയം

ചേർത്തലവഴി എറണാകുളംവഴി ഇവിടെ വന്നുചേർന്നു. സദ്ഗുരു മാസിക, ഇതാ അയച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരാളിന്റെ സ്ഥൂലശരീരം അഴിഞ്ഞുപോയെങ്കിലും അതിലേയ്ക്കുള്ള കാഴ്ചയ്ക്കും മറ്റുംകൂടി നിന്റെ ആ മെലിഞ്ഞ ശരീരത്തെയാണു് നമ്മുടെ ക്രമത്തിനു ഞാൻ പകരമായിട്ടു വച്ചിരിക്കുന്നതു്. നീ ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങളെ ആകാമെന്നുള്ളിടത്തോളം ഈ മാസികയിൽ ചേർക്കാം. മാസത്തിൽ ഒന്നുവീതം ഈ മാസികയ്ക്കു് ഇവിടെ എഴുതി അയയ്ക്കണം. സൗകര്യംപോലെ ഇങ്ങോട്ടു വരിക. പ്രസംഗിക്ക. ഈ മാസികയ്ക്കു് ഇനി നിന്റെ ശിരസാണു്, ഹൃദയവും പ്രവൃത്തിയുമാണു് ആധാരമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനാൽ അപ്രകാരമനുഷ്ഠിക്കുക. എല്ലാംവേണം. ഇതിനെ നമ്മുടെ ആ മിഷ്യൻ പി.പി. (മ൦൦)വകയാണെന്നു ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളണം. എല്ലാം നിനക്കൊത്തവണ്ണം ഭവിക്കയും വേണ്ടതുപോലെതന്നെ ഒക്കെയും ചെയ്യട്ടെ.

എന്നു്

ചട്ടമ്പി (ഒപ്പ്)

(4)

1089 – ൽ സ്വാമികൾ ഏകദേശം 6 മാസത്തോളം എഴുമറ്റൂർ ആശ്രമത്തിൽ വിശ്രമിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അവിടെനിന്നു പരമഹംസ സ്വാമികൾക്കയച്ച ഒരു എഴുത്ത്.

എഴുമറ്റൂർ,

൯൰ തുലാം. ൨൪

ശ്രീ.

ശിവമയം.

മൃദംഗം നന്നായി. കുട്ടനിതാ അങ്ങോട്ടു വരുന്നു. എന്റെ പാകത്തിനു കൂട്ടാൻവയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇവൻ പണിക്കരേയും ജയിക്കുന്നു. ചോറുമാത്രം ചിലപ്പോൾ മുഴുവനും ഒത്തില്ലെന്നുവരുന്നുണ്ട്. "നിമജ്ജതീന്ദോഃ കിരണേഷ്വിവാങ്കഃ" എന്നപോലെയുള്ളു. ഒട്ടും പിടിക്കായ്കയില്ല: മൃദംഗയജമാനനോട് ഇന്നലെ ഞാൻ പറഞ്ഞു ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കു മനഃപൂർവമായ നിഷ്കളങ്കസ്നേഹാദിയുണ്ട്. രാമൻപിള്ള, കേശവപിള്ളി, തമ്പി, മാസ്റ്റർ തമ്പുരാൻ ഇവരും കാരണവനിവഹവും നമ്മുടെ കാര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണത്തെ അവരുടെ പ്രധാന കൃത്യങ്ങളിലൊന്നാക്കിത്തന്നെ വിചാരിക്കുന്നു. മുടങ്ങാതെ പലഹാരാദി കൊണ്ടുവന്നു തരുന്നുണ്ട്. എന്താണാവശ്യമെന്നു കുട്ടനോടു ദിവസമെന്നപോലെ വന്നുചോദിക്കാറുണ്ട്. ഏകാദശിദിവസം ഭജന മുടക്കുന്നില്ല. വലിയ മഴയും ഇരുട്ടും ആയിട്ടും മുടക്കിയില്ല. ആശ്രമത്തിനുചുറ്റും. കയറിവരുന്ന വഴിക്ക് കാടു തകർത്തുവരുന്നതിനെ ഇവർ തുമ്പായുംകൊണ്ടുവന്നു ഭേഷാക്കി നന്നാക്കുന്നുണ്ട്. വാദ്ധ്യാർ തമ്പുരാനും അതിൽ അഭിമാനം കൂടാതെ തുമ്പാ പ്രയോഗിക്കയും വീഴുകയും ഒക്കെയുണ്ട്.

ഓഹോ പിന്നെയൊരു പപ്പുപിള്ളയും കൂടിയുണ്ട്. തമ്പിയുടെ പടിഞ്ഞാറേതിലെ ആണുപോലും; ഇവർ കൂട്ടുവാൻവയ്ക്കുവാൻ കൊണ്ടുതരും. ഇവർ കാവ്യം പഠിക്കണമെന്നു ഒത്തുകൂടി

നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആവുന്നിടത്തോളം തമ്പുരാനോടുപഠിക്കാം. പിന്നെ നമ്മോടുമാവാം – എന്നൊക്കെയാണു്. മിക്കദിവസവും എല്ലാവരും വരും. തമ്പുരാൻ ദിവസം ഒന്നും രണ്ടും നേരം വരും. എല്ലാവരോടും പകലിൽ വരരുതെന്നും ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വിളിക്കാമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും അവർ സാധാരണ വൈകുമ്പോൾ കുട്ടന്റെ അടുക്കൽ വന്നിട്ടുപോകും. എനിക്കിവിടെ തനിച്ചിരിപ്പു പരമസുഖം. തമ്പുരാൻ സഭാഗിനേയഭാര്യനായിട്ടു തുറവൂർ ഉത്സവത്തിനു പോയി 15 ദിവസമായി. ഇന്നു വരുമെന്നാണു്. കൊച്ചുതമ്പുരാൻ അയിരൂർ ഉണ്ടല്ലോ. അയ്യോ! നമ്മുടെ കുന്നത്തുനാട്ടെ രാമൻപിള്ളയുടെ ഒരെഴുത്തു ഒരു മാസാധികമായി മേൽവിലാസാവ്യക്തത ഹേതുവായിട്ടു് ആറന്മുളയും ചെങ്ങന്നൂരുമായിട്ടു തിരിഞ്ഞു ഇപ്പോൾ വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. വാതോപദ്രവം കൊണ്ടു പിഴിച്ചിൽ ഭവനത്തിൽ വച്ചു ചെയ്തു പഥ്യം കിടക്കുകയാണു്. ഒരു പുസ്തകം കിട്ടിയേകഴിയൂതന്നെ. അയച്ചാൽ ഉടൻ പണം അയച്ചേയ്ക്കുമെന്നും പിന്നെ മറ്റുപലതും എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പുസ്തകം അയച്ചേമതിയാവൂ. എനിക്കു നാലു് അല്ല അഞ്ചു പുസ്തകം (പ്രാചീനമലയാളം) ചുമ്മാ കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടു്: അതു കൊടുക്കണം. ഇരിക്കട്ടെ. പേഷ്കാരദ്ദേഹം വന്നുകൂടുമ്പോൾ ഒന്നുപോയേ കഴിയൂ. തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ഭജനമഠത്തിൽ അതുമിതും പുസ്തകങ്ങൾ കിടപ്പുള്ളതും ചെന്നു കൊണ്ടുവരണം. എല്ലാറ്റിനുമായിട്ടു് ഒരു യാത്ര വേണ്ടിവരും. പിന്നെ അങ്ങോട്ടു നിരൂപിച്ചിട്ടേയില്ല. നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയ്ക്കു് അങ്ങോട്ടു വലിയേചെന്നു എഴുത്തയച്ചു. അയാൾ വള്ളംവഴി പുസ്തകങ്ങളും കൊണ്ടുവച്ചേച്ചുപോയല്ലോ. അതു ചെയ്യിക്കേണ്ടിയില്ലാഞ്ഞു എന്നെനിക്കിപ്പോൾ തോന്നുന്നു. കോടനാട്ടും ഒരു തവണ പോകണം. പപ്പുപിള്ള എന്നൊരാൾ പതിനൊന്നുപുല, കരക്കാരെ കൂട്ടി നടത്തിയതിനെപ്പറ്റി അങ്ങോട്ടു വന്നിരുന്ന എഴുത്തിനു മറുപടി അയച്ചോ? ഇല്ലെങ്കിൽ നല്ലതായിട്ടയയ്ക്കണം (സഹായമായിട്ടു്). നമ്മുടെ തോട്ടാവള്ളി ആശാന്റെ കോഴിക്കൂടു പണി കഴിഞ്ഞോ? പാലുകാച്ചു കഴിഞ്ഞോ? എല്ലാപേർക്കും സുഖം തന്നെയല്ലോ? വെളിയിൽ എങ്ങും ഇറങ്ങാതിരുന്നിട്ടു ശരീരത്തിനു

അല്പം ക്ഷീണം ഉണ്ടു്. എങ്ങും ഇറങ്ങാൻ മനസ്സില്ലാത്തതു കൊണ്ടു് ഇറങ്ങുന്നും ഇല്ല.

എന്റെ തീർത്ഥപാദനു്.

ചട്ടമ്പി (ഒപ്പ്).

(5)

സ്വാമികൾ എഴുമറ്റൂർ വിശ്രമിച്ചിരുന്ന കാലത്തു അവിടെ എപ്പോഴും സംഗീതത്തിന്റേയും വിഹാരരംഗമായിരുന്നു. ധാരാളം എറുമ്പുകൾ അവിടുന്നാഹാരംകഴിക്കുന്ന സമയം നോക്കിവന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. സ്വസന്താനങ്ങളെപ്പോലെ അവിടുന്നു അവയെ പുലർത്തിവന്നു അവിടുന്നു എഴുമറ്റൂർ വിട്ടതിനുശേഷം ശ്രീതീർത്ഥപാദ പരമഹംസസ്വാമികളുടെ പേർക്കയച്ച താഴെ ച്ചേർക്കുന്ന എഴുത്തിൽ അതു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ആറ്റിങ്ങൽ

89 മകരം 28

ശ്രീ.

ശിവമയം.

എഴുത്തു കിട്ടി. കുട്ടന്റെ കാര്യത്തെപ്പറ്റി എനിക്കു് ഒന്നും വിശേഷം തോന്നുന്നില്ല.... ഇവിടെ വന്നിട്ടു് ഏഴുദിവസമായി. മുപ്പതാംതീയതി തിരുവനന്തപുരത്തിലെത്തും. എൻജിനീയരും ഒരുമിച്ചുണ്ടാകും. നമ്മുടെ തമ്പുരാക്കന്മാരെ പ്രത്യേകം കേട്ടതായും കൃതജ്ഞത പറഞ്ഞതായും മറ്റും ഉണർത്തണം. പാണ്ഡ്യൻകുളം, പതാലി മുതലായ നമ്മുടെ സ്നേഹിതഭാഗവതർകൾ പണ്ഡിതന്മാരാകാൻ പ്രവേശിച്ചതുകേട്ടു വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു. കഴിയുന്നതും മുഴുവനാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. പ്രത്യേകം അന്വേഷിച്ചതായും പറയണം. അവിടെ ആ പത്തറപ്പെട്ടിക്കകത്തിരിക്കുന്ന ഭഗവൽഗീത അഞ്ചാറുവ്യാഖ്യാനമുള്ള വലിയ പുസ്തകം ബുക്കുപോസ്റ്റായി അഞ്ചലിൽ അയയ്ക്കണം. ഇപ്പോൾ എഴുതുന്ന പുസ്തകത്തിൽ ചേർക്കാനുള്ളതായി സ്ത്രീ കയ്യക്ഷരത്തിലുള്ളതായി കുറുക്കെ മടക്കി തച്ചതായിട്ടു ''ഇല്ല എനിക്കു ബുദ്ധിയും ഇല്ല എനിക്കു അഹ

ങ്കാരവുമില്ല എന്നു തുടങ്ങി ഏതാനും എഴുതിയിട്ടുള്ളതുമായ കട ലാസുകളും, മുഴുവൻ കടലാസുകൾ നെടുവെ മദ്ധ്യത്തിൽവച്ചു മടക്കി പകുതിമടക്കിലായിട്ടു ഏതാനും പ്രമാണങ്ങൾ മഷി കൊണ്ടും പെൻസിൽകൊണ്ടും നടുവെ മടക്കി വച്ചിട്ടുള്ള പഴയ കടലാസുകളും നോക്കി എടുത്തു അയയ്ക്കണം. പടത്തെ നല്ലതു പോലെ സൂക്ഷിക്കണം. മൃദംഗം സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുവാനും കൊന്ന ത്തടി കളയാതെ സൂക്ഷിക്കുവാനും പാണ്ഡ്യൻകുളം ഭാഗവത രോടു പറയണം. ഊറ്റുകുഴിയിലെ വെള്ളമൊക്കെ വറ്റിയില്ലെ ങ്കിലും ഒഴുക്കു നിന്നുപോയിരിക്കാം. വാദ്ധ്യാർതമ്പുരാൻ. രാമൻപിള്ള മൂപ്പിൽമാർ വരാറുണ്ടോ? കുട്ടന്റെ പോക്കു പോക്കുത ന്നെയെങ്കിൽ നിന്റെ കാര്യം ഇനി എങ്ങനെയാണു നിരൂപിച്ചിരിക്കു ന്നതു്? തീയൂതി കണ്ണിനധികമാക്കരുതു്. നമ്മുടെ ഉറുമ്പുസന്താന ങ്ങൾക്കു നീ ഭക്ഷിക്കുമ്പോൾ ആഹാരം കൊടുക്കാറുണ്ടോ? ഇപ്പോൾ ആശ്രമത്തിൽ ഏകാന്തതയും ശാന്തതയുംകൂടി പാർത്തു വരുന്നതു് ഞാനും കുട്ടനും പുറത്തു കടന്നതിന്റെ അടയാളമാണു്. നാളെ ഉച്ചയ്ക്കു ഞാനും എൻജിനീയരും തിരുവനന്തപുര ത്തേയ്ക്കു പോകും. വൈകുന്നേരം എത്തും.

എന്റെ തീർത്ഥപാദനു്

സ്വന്തം

ചട്ടമ്പി(ഒപ്പ്)

(6)

ശ്രീ തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികൾ 15 - ാമത്തെ വയ സ്സിൽ ഗുരുപാദർക്കു ശിഷ്യപ്പെട്ടതാണു്. ഒരു പിതാവിനു് തന്റെ ഇളയ മകനോടുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞ വാത്സല്യം ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമിതി രുവടികൾക്കു പരമഹംസസ്വാമികളോടുണ്ടായിരുന്നു. 92 - ൽ ശ്രീ തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികൾക്കു അല്പം ശരീരസുഖമി ല്ലാതെ കിടന്നു. ആ വിവരം പിന്നീടാണു് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരു വടികളെ ധരിപ്പിച്ചതു്. ലേഖനമാലിക മുതലായി ചില പുസ്തക

ങ്ങൾ പരമഹംസസ്വാമികൾ എഴുതിയതു് ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ പേർക്കു് അയച്ചുകൊടുത്തു. അതിനെല്ലാം കൂടിയുള്ള മറുപടി യാണു അടിയിൽ ചേർക്കുന്നതു്.

പെരുമ്പാവൂർ

92 മകരം 17

ഓം

അഖണ്ഡബ്രഹ്മാനന്ദാമൃതരസം സർവത്രനിരന്തരം നിനക്കു സ്വാനുഭൂതിരൂപമായി പ്രകാശിക്കട്ടെ! എഴുത്തും പുസ്തകങ്ങളും കിട്ടി. അളവറ്റ സന്തോഷം. ഈ സന്തോഷശബ്ദം അന്യങ്ങളായ പല ഹിതാനുഭവങ്ങൾ നിമിത്തം പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു പോയതാണെന്നുവരികിലും ഇതിലുള്ള അർത്ഥത്തിന്റെ അവസ്ഥ അതുകൾപോലെയൊന്നും അല്ല. ഏറ്റവും ഇഷ്ടമുണ്ടായിരിക്കെ, അധികകാലം മുറയ്ക്കു ലഭിക്കായ്കയോടുകൂടിയിരുന്നിട്ടും, എന്നാൽ വേണ്ട പോട്ടെ എന്നുള്ള ഉപേക്ഷയ്ക്കു ഇടംകൊടുക്കാതെയും സ്ഥിരചിത്തരായുമിരിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു കാണാൻ കൊതിച്ചുണ്ടായ ഒരു കുട്ടി എങ്ങനെയോ അതിലുമധികമാണു എനിക്കു കിട്ടിയ ഈ എഴുത്തു്. സുഖക്കേടായി കിടന്നതുകൊണ്ടും അതിനെ ഭൂതകാലസഹിതം അറിയിച്ചാൽ മതിയെന്നു കരുതിയതുകൊണ്ടും എഴുതിയോ എഴുതിച്ചോ അയയ്ക്കാതെ ഇങ്ങനെ താമസിച്ചുപോയെങ്കിലും എനിക്കു എഴുത്തു കിട്ടുന്നതിലേയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള താമസത്തിന്റെ നൂറ്റിലൊരംശമെങ്കിലും ആകുന്നതിനു കഴിയാതെയായിപ്പോയ എന്റെ ശക്തിക്കുറവിനെ മാറ്റുവാൻ ആരാലും കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതെല്ലാം അങ്ങനെയിരിക്കട്ടെ. പുസ്തകങ്ങൾ രണ്ടും നന്നായിരിക്കുന്നു. ലേഖനമാലിക അതിന്റെ ഉൽപത്തികാലചേർച്ചയെക്കൊണ്ടുംകൂടി അധികം തക്കതായി ശോഭിക്കുന്നു. ഇതു പ്രയാസമേറിയ പരിശ്രമംതന്നെ എന്നുള്ളതിനെ ഞാനും സമ്മതിക്കുന്നു എന്നാൽ എന്റെ അപ്പനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപ്രകാരം സമ്മതിക്കുന്നില്ലെന്നാണു്. ഈ എത്രയും വിലയേറിയ പ്രവൃത്തി "മണ്ണിനായൂഴി കുഴിച്ചനേരം നിധിതന്നെ ലഭിച്ചതു"പോലെ ആയിത്തീരേണ്ടതാണു്. എല്ലാം നിനക്കൊത്തവണ്ണം ഭവിക്കെന്നു കല്യാണമാമ്മാറനു

ഗ്രഹം നിർണ്ണയം. ശുഭമേവ ന സംശയഃ. ഞാൻ ഈ കാലങ്ങളിൽ കോടനാട്ടു നമ്മുടെ സ്ഥലത്താണു താമസം.

ചട്ടമ്പി (ഒപ്പ്)

(7)

സ്വാമികൾ, പരേതനായ ഡാക്ടർ ഗോപാലപിള്ളയ്ക്കു് (റിട്ട: ആയുർവേദഡയറക്ടർ) അയച്ച ചില കത്തുകളാണു് ഇനി ചേർക്കുന്നതു്.

ശ്രീ.

ശിവമയം

കുഞ്ഞേ,

എനിക്കയച്ച എഴുത്തിനെ വായിച്ചുനോക്കിയേച്ചു തിരുമേനി ഉടൻ തന്നെ രൂപാ കമ്പിയാഡറായി ഇതാ അയച്ചിരിക്കുന്നു. ഇഛിച്ചപ്രകാരം സുഖമായി വന്നുചേരുക. എല്ലാം മുഖദാവിൽ. ഒരു ഗുഹ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതിൽ മനസ്സുറപ്പിച്ചുപോകുന്നതിന്നു ലേഖനത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു - ഒഴിഞ്ഞതായിട്ടൊരു ഗുഹ മാത്രമേ ഒള്ളതായിട്ടൊള്ളു. അതിൽ മനസ്സുറപ്പിച്ചു സ്ഥിരപ്പെട്ടാൽ ദൂരം - അടുപ്പം - സ്വദേശം അന്യദേശം മുതലായ ദ്വന്ദ്വവിശേഷങ്ങളും എന്നുവേണ്ട - ഒഴിഞ്ഞഗുഹ - മനസ്സ് - ഉറപ്പിക്കൽ - ഞാൻ - നീ - എന്ന ഭാവനയും അറ്റ - അതായതു് - നാന്തർന്ന മധ്യം ന ബഹിഃ ന ചോർധ്വം ന ചാധോ ന ചാന്തം ന മധ്യം നദീർഗ്ഘം, ന ഹ്രസ്വം ന പൂർവാപരൗ വാ - വിശിഷ്ടാനുഭൂത്യാ വിശുദ്ധാത്മകത്വാത്തദേകോവശിഷ്ടശ്ശിവഃ കേവലോഹം. ഇങ്ങനെ നിത്യാഖണ്ഡാനന്ദാഭയബ്രഹ്മചിദാകാശം തന്നെ.

(ഒപ്പ്)

(8)

അയച്ച എഴുത്തു കണ്ടു. ജോലി അധികമായുള്ള സ്ഥിതിക്കു ആ ചമ്മലു തീർന്നുകിട്ടുന്നതുവരെ വേറെകാര്യത്തി

ധർമ്മത്തെ ഭൂഷണമാക്കിക്കൊണ്ടതുപോലെ – ഏതാദാന ത്തെയും ഡീക്കിനേയും മിടുക്കിനെയും ലക്ഷ്യമാക്കാതെ ജീവ കാരുണ്യത്തെ ഭൂഷണമാക്കിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടാൽ മറ്റുള്ളവയെല്ലാം നടയിൽ കാത്തുകിടക്കും. ഈ ഓർമ്മയെ ചില മിടുക്കന്മാർ ഉദ്യോഗലാഭാനന്തരം തീരെ മറന്നും പുറമെ മാത്രം നടിച്ചുകൊണ്ടും തരം കിട്ടുമ്പോഴെയ്ക്കു എല്ലാം നിസ്സാരമെന്നുവച്ചു കടുംകൈ പ്രവർത്തിച്ചും പ്രവർത്തിപ്പിച്ചും കാണുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴതിലേയ്ക്കു ചില ശുഷ്കജ്ഞായങ്ങളും കൂടി പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വച്ചു പറയാനും മടിയില്ല. കഷ്ടം – കഷ്ടം. ദീർഘായുർഭവ – സുഖീഭവ – എന്റെ ഗോപാലനു്.

(9)

എറണാകുളം

മകരം ൯൯ൻ – ൧൦ നു

ചോപ്പിള്ളിമഠം.

ശ്രീ.

ശിവമയം

എന്റെ അമൃതത്തങ്കക്കുഞ്ഞേ, നിനക്കു ദീർഘായുസ്സും ആരോഗ്യവും സകല സമ്പത്തും പരമാത്മസാക്ഷാൽക്കാരവും ഭവിക്കട്ടെ! മറുപടി അയയ്ക്കാൻ താമസിച്ചതിനെപ്പറ്റി വിശേഷിച്ചൊന്നും നിരൂപിക്കേണ്ട – ഞാനിപ്പോൾ എറണാകുളത്തു ചോപ്പിള്ളിമഠം മാളികഭവനത്തിൽ താമസിക്കുന്നു – നായർ – പണിക്കർ മുതലായവർ പറവൂർ ഒണ്ടു് – ദിവ്യൌഷധങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതിയ എല്ലാം എന്റെ കൈവശം ഇരിക്കുന്നുണ്ടു് – അങ്ങോട്ടയയ്ക്കണമെങ്കിൽ ഉടൻ തന്നെ വിവരമായെഴുതി അയയ്ക്കണമിങ്ങോട്ടു് – ചെമ്പഴന്തിയിലെ (ഗോവിന്ദപ്പിള്ള മുതൽപേരുടെ) വർത്തമാനങ്ങളൊന്നും അറിയാറില്ല. അറിയിക്കാറുമില്ലെന്നു പറയണ്ടല്ലോ – ഇങ്ങോട്ടെപ്പോഴാണു തിരിക്കുന്നതെന്നു സൂക്ഷ്മമായെഴുതി അയയ്ക്കണം. താമസിയാതെ അയയ്ക്കണംമെന്നു പറയാനുള്ള യോഗ്യത എനിക്കില്ലെന്നു നിശ്ചയം. തിരുവനന്തപുരത്തു

ിന്നും പോന്നിട്ടു മൂന്നായെ – നമ്മുടെ പ്രേമഭാജനമായ കൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കും സുഖന്തന്നല്ലോ. പ്രാരബ്ധശരീരം അതുവരെയിരിക്കുന്നെങ്കിൽ വരുമ്പോൾക്കാണാം. അതിലെയ്ക്കത്യാഗ്രഹമുണ്ടെന്നുള്ളതു – ശങ്കരമോനോന്റെ ഭവനം ഇവിടെയാണ്.

എന്ന്,

ചട്ടമ്പി (ഒപ്പ്)

(10)

ൻ്വ ധനു ൨൦

പെരിങ്ങാലാ.

ശിവമയം

എന്റെ ഞാനായ ഉറ്റ അളവറ്റ അൻപനായ പൂർവപ്രിയസഹോദരന്റെ പരമാവസ്ഥയെ ദൂരസ്ഥനാകകൊണ്ടോ എഴുത്തുകിട്ടായ്കകൊണ്ടോ ഒന്നുകൊണ്ടും തടവുപെടാതെ യഥാവസരം അറിഞ്ഞു് തത്സംബന്ധമായെനിക്കവകാശമുള്ള സ്നാനംമുതലായ ബാഹ്യകൃത്യത്തേയും അനശ്വരഫലപ്രദമായ ആന്തരകൃത്യത്തേയും അനുഷ്ഠിച്ചു. മൂന്നാലുദിവസം കഴിഞ്ഞു് പണിക്കരെക്കണ്ടു് ഈ വിവരം പറഞ്ഞു. അവനും അവനെച്ചേർന്നവരും മേൽപ്രകാരം അനുഷ്ഠിച്ചു. അതുകൊണ്ടു് എഴുത്തു കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും കിട്ടിയ ഫലംതന്നെ ഭവിച്ചു.

അല്പം വല്ലതും പേയം കിട്ടിയാലും സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന നിലയിൽ ഏറ്റവും ക്ഷുത്തോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ദരിദ്രന്നു് വളരെ പ്രിയമുള്ള പഞ്ചാമൃതംതന്നെ ലഭിച്ചതുപോലെയാണു് എന്റെ ഓമനത്തങ്കക്കുടക്കുഞ്ഞേ ഈ എഴുത്തു കിട്ടിയതു്. എനിക്കു് കാണാനും പറയാനും വളരെവളരെ താൽപര്യമുണ്ടു് – അവിടത്തെ അസൗകര്യവും വഴിക്കുള്ള അലച്ചിലും കൊണ്ടു് ഈയിടെ എങ്ങും ഇങ്ങോട്ടുള്ളയാത്രയിൽ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ട. കൈപ്പട എഴുത്തു കണ്ടാൽ നേരിട്ടു കാണുന്നതിൽ പകുതി സുഖവും വിവരങ്ങളെല്ലാം മുഴുവനുമറിയാൻ എളുപ്പവുമുണ്ടു്. ഈ വെയിൽമുഴുവനും കഴിഞ്ഞു് മഴപെയ്തു് തണുത്തതിനുമേലേ ഞാനങ്ങോട്ടൊള്ളൂ എന്നുള്ളതു നിശ്ചയംതന്നെ. അച്ഛൻ മുൻകൂട്ടിച്ചെയ്തുവ

ച്ചതു പുരുഷത്വവും യുക്തവുംതന്നെ. അമ്മയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും പിതൃവിയോഗസംബന്ധമായ ക്ലേശമല്ലാതെ സുഖക്കേടൊന്നുമില്ലല്ലോ. എന്റെ പ്രിയത്തങ്കക്കുടകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കും സുഖന്തന്നെല്ലോ. എഴുത്തു കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും കിട്ടിയ ഫലംതന്നെ. പണിക്കരുടെപക്കൽ ഒരു എഴുത്തും ചെന്നിട്ടില്ല. എന്റെ ഗോപാൽക്കുഞ്ഞിന്,

ചട്ടമ്പി (ഒപ്പ്)

(11)

ശ്രീ.

ശിവമയം

എന്റെ തങ്കച്ചുന്തരിയുടെ എഴുത്തു കിട്ടി. സന്തോഷമായി. നമ്മുടെ കല്പകപ്പൂന്തേൻകുഴമ്പും അനന്യ ആത്മാവുമായിരിക്കുന്ന ആ പൊന്നോമനമൂർത്തി തിരുമേനി, 'സർവം ഖല്വിദം ബ്രഹ്മ നേഹ നാനാസ്തി കിഞ്ചന' എന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയസമേതം നിത്യാനന്ദബ്രഹ്മനിഷ്ഠയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തുകൊണ്ടു വിളങ്ങുന്നല്ലോ. എന്റെ സാധുശിരോരത്നമായ തങ്കമേനവന്റെ ലേഖനം യഥാവസരം വരുന്നൊണ്ടു്. ഉള്ളിൽ കവിഞ്ഞു് അടങ്ങിക്കിടന്നു പ്രകാശിക്കുന്ന പരമാനന്ദസ്നേഹസഹിതം നിങ്ങളെല്ലാപേരും കൂടിക്കാഴ്ചയുംകഴിഞ്ഞു അൻപുമൂർത്തികളായി സുഖിക്കുന്നു എന്നറിയുന്നു. ഞാൻ അവിടെ വന്നുചേർന്നാൽ (തിരുമേനിയെഒഴിച്ച്) കാണാനുള്ള വിഗ്രഹങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമായിത്തികയണമെങ്കിൽ മേനവൻ കൂടി ആ കൂട്ടത്തിൽ (അവിടെയുള്ളകൂട്ടത്തിൽ) ഒണ്ടായിരിക്കണം. അതിനാൽ എന്റെ മേനവൻ അവിടെ ഇരിക്കണം. എന്റെ ചുന്തരിമാത്രം വരണം. എന്റെ തിരുമേനി നാലഞ്ചെഴുത്തുകൾക്കു മുമ്പയച്ച ഒരു എഴുത്തിൽ 'തിരുവനന്തപുരം അത്ര നല്ല ദിക്കല്ല; ക്ഷണം ഇങ്ങോട്ടു പോരണം' എന്നൊരു വാക്കു വിശേഷമായി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. പരമവിശ്വാസജനകമായ ഈ വാക്കു പുറപ്പെടുന്നതിലേയ്ക്കു ഹേതുവായ അവിടുത്തെ അക്കരുണക്കടലും എന്റെ മേനവൻ ഇപ്പോളയച്ചിട്ടുള്ള എഴുത്തിൽ

ഞാനിനി അങ്ങോട്ടുവരികയില്ലെന്നുണ്ടോ എന്നൊരുവാക്കു ചേർത്തിരിക്കയാൽ എന്റെ മനസ്സിനെ ഉരുക്കുന്ന ഈ വാക്കിനു ഹേതുവായ അളവറ്റ സ്നേഹപാരവശ്യക്കടലും ചേർന്നു് എനിക്കു് ഒരു വിയോഗസങ്കടാശ്രുധാരയായിട്ടുതീർന്നു് അടിക്കടി കുളിപ്പിക്കുന്നു. എന്റെ ചുന്തരിയുടെ എഴുത്തിൽ ഇത്തരം വാക്കുണ്ടായിരുന്നതു ദർശനമാത്രത്തിൽ അകന്നു. ഇവരണ്ടും – ഈ ഔഷധം തന്നെ – സിദ്ധിച്ചേ തീരൂ....

എന്റെ ഗോപാലപിള്ളയ്ക്കു ഗവർമെണ്ടിൽനിന്നു് ഇൻസ്പെക്ടരായിട്ടു നിയമിച്ചു ആഡർ വന്നതിനെ വേണ്ടെന്നു് ഉപേക്ഷിച്ചു. ധാരാളം ചികിത്സയും പണവും (300 രൂപായിൽ കൂടുതൽ) കിട്ടുന്നുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ 50 രൂപായ്ക്കു ഒരു വലിയ കെട്ടിടം പുത്തൻചന്തയിൽ വാടകയ്ക്കെടുത്തു് അതിൽ താമസിക്കാൻ പോകുന്നുണ്ടു്, അല്ലല്ല, താമസം തുടങ്ങി നാലു ദിവസമായി. വേലായുധൻതമ്പി(ശ്രീ)ക്കു പണിചെയ്യിച്ച അതിമനോഹരക്കെട്ടിടമാണു്. ഒരുമാസം കഴിഞ്ഞേ താമസിക്കുന്ന കെട്ടിടം കൈവിടൂ. സംബന്ധം നിശ്ചയിച്ചു. തഹ. അനുജൻ അയ്യൻപിള്ള ടിപ്പിടി അ ഭാ – പ – അ – യുടെ കടശ്ശിയിലെ അനുജത്തി ഭാനു – മ – കൊച്ചമ്മയാണു്. ഞാൻ ഇവിടെക്കിടന്നു കഷ്ടപ്പെടുവാൻ ഇട ഇനിക്കുറയും. വെയിലേ; ശിവശിവ. നമ്മുടെ ജഡ്ജി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓലച്ചെറ്റപ്പുര ('ശ്രീരംഗവിലാസ'ത്തെ ചവറ്റുപുരതന്നെ. ഇതിലാണു സ്വാമിതിരുവടി സാധാരണ ഇരുക്കാറു്) കണ്ടല്ലോ. ചുന്തരി! ഓരോ കാലത്തെ പ്രാരബ്ധം. ഞാൻ തിരുമേനിക്കയച്ചിരുന്ന എഴുത്തിനു വളരെനാളായിട്ടും മറുപടി കാണായ്കയാലും.... ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എനിക്കു സുഖക്കേടായിരിക്കവെ അങ്ങോട്ടുപോന്നതുകൊണ്ടും വന്നതിന്റെ ശേഷം അങ്ങോട്ടു വരുന്നവിഷയത്തിൽ നല്ല താൽപര്യമായിട്ടു പറയായ്കകൊണ്ടും അതിനാൽ അവിടത്തെ സൌകര്യത്തിൽ ശങ്ക ജനിക്കകൊണ്ടും മന്ദിച്ചിരുന്നുപോയി. 'ഭക്തിയും മനമും പൊരുന്തിനതംകെ സത്തിയം ചൊന്നേൻ ചടലമുമിങ്കേ' എന്നു നന്തൻ പറഞ്ഞതുപോലെയാണിരിക്കുന്നതു്. എനിക്കു് ഒത്തപ്പോൾ ഒത്തപോലെ വരുന്നതിന്നു് ഏതുകൊണ്ടും ഞാൻ അപ്രാപ്തനുമാണു്. എന്റെ ഗോപാലപിള്ള

യുള്ളതുകൊണ്ടു് സകലവുമെനിക്കിവിടെയൊണ്ടു്. ഇല്ലാത്തപ്പോഴുമൊണ്ടു്.

നമ്മുടെ വേലുപ്പിള്ള (ഭാഗവതർ) അവധിയോടുംകൂടി ഇവിടെ വന്നിരുന്നു. കിഴക്കുപോയിരിക്കയാണു്. വരുമ്പോൾ എന്നെ കാണുമെന്നും ഞാൻകൂടി വരുമെന്നും പറഞ്ഞുറച്ചാണു പിരിഞ്ഞതു്. എന്റെ ചുന്തരിക്കു് എന്നു മദ്രാസിൽ പോകണം. വിവരത്തിനു ഒരെഴുത്തുകൂടി ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കണം. ഉടൻ മറുപടി അയയ്ക്കാം. പിന്നെ ഇങ്ങോട്ടും അങ്ങോട്ടും യാത്രതന്നെ, മോക്ഷപ്രദീപനിരൂപണം, ശ്രീചക്രപൂജ, ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം ഇത്യാദി തീർന്നിരിപ്പുണ്ടു്. പിന്നെ കുറെ പുസ്തകങ്ങളും ചുമടായിട്ടൊണ്ടു്. എല്ലാംകൂടികൊണ്ടുപോകേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. കൂവളക്കായ്കൾ, പലവിത്തുകൾ, തുന്തണ മുതലായവ; സുഖം തന്നെല്ലൊ. ഈ എഴുത്തിന്നു നമ്മുടെ പൊന്നു തിരുമേനിയുടെ തിരുക്കരത്തിലും എന്റെ അൻപുരൂപിമേനവന്റെ കയ്യിലും മറ്റും ചാടിക്കരേറുവാൻ പ്രിയമൊണ്ടു്. എന്റെ പൊന്നുമുണ്ടനാട്ടുകുറുപ്പു്, പണ്ഡിതർ; സുഖം തന്നെല്ലൊ. എന്റെ തങ്കപ്രിയസഹോദരൻ സി. എസു്. സുഖമായിരിക്കുന്നല്ലൊ. പ്രിയസ്വരൂപി അസിസ്റ്റന്റു് ആനന്ദചിത്തമൂർത്തി ചാർജ്ജിൽനിന്നും മോചിച്ചല്ലൊ. സുഖസഞ്ചാരം തന്നെല്ലൊ.

എന്റെ ചുന്തരിക്കു് (പൊന്നിനു്)

ചട്ടമ്പി (ഒപ്പു്)

XVII

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ചില തിരുമൊഴികൾ

ഉച്ചാരണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം. "വ്യാകരണസൂത്രങ്ങൾ ആദ്യമായി തുടങ്ങുന്നതു് അ ഇ ഉണ്, ഋഌക്, ഏ ഓങ്, ഇങ്ങിനെയാണല്ലോ. ഇതു് അ മുതൽ തുടങ്ങാൻ വല്ല കാരണവും പറയാനുണ്ടോ?" എന്ന ചോദ്യത്തിനുത്തരമായി ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: - "മനുഷ്യോത്പത്തിക്കും ഭാഷോത്പത്തിക്കും തമ്മിൽ സാമ്യമുണ്ടെന്നുള്ളതു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഗർഭപാത്രത്തിൽവച്ചുമാത്രമല്ല പ്രസവംവരെ പ്രജ പൂർണ്ണമൗനം പൂണ്ടിരിക്കുന്നു. ജനനവേളയിലാണു് ശിശു ഒന്നാമതായി മൗനഭഞ്ജനംചെയ്യുന്നതു്. മൗനഭഞ്ജനംചെയ്യുന്നതു് 'അ'കാരോച്ചാരണംമൂലമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഭാഷയിലെ അക്ഷരമാല "അ"കാരപൂർവമായിരിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം കണ്ടു കൊൾക. ഗർഭക്ലേശങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തിലഭിച്ചശേഷം സന്തോഷഭരിതമായ ഹൃദയത്തിന്റെ വ്യാപാരം സാമാന്യം ഒരു ചിരിരൂപത്തിൽ പ്രസരിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമായി "ഇ"കാരോച്ചാരണം ഉണ്ടാകുന്നു. പിന്നീടു് ശിശുക്കൾക്കുണ്ടാകുന്ന ബാഹ്യപ്രകൃതിയിലെ ശബ്ദാദികളിൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്നതു് ഭയമാണു്. അതുകൊണ്ടു ശിശു ഞെട്ടുകയും, അതിന്റെ ശബ്ദനിർഗമനം 'ഉ'കാരോച്ചാരണമായിത്തീരുകയുംചെയ്യുന്നു."

കവിപ്പയൻ - യോഗശാസ്ത്രപഠനം, പാഠനം ഇവയും പത്മാദ്യാസനബന്ധവും, മനസ്സിനെ ഒരു സ്ഥാനത്തുനിർത്തി നിർന്നിമേഷമായിരിക്കലും - ഇത്യാദി നീ (യോഗി) ചെയ്യുന്നു. പ്രവൃത്തികൾ ജ്ഞാനതപോധനസന്നിധിയിൽ തപോവേഷംകെട്ടി

യാടുകമാത്രമാണു്. എന്നാൽ ഈ യോഗവാസനയെപ്പോക്കി സാക്ഷാൽ മോക്ഷമടയുവാൻ മാർഗ്ഗമെന്തെന്നാൽ: – നീ മുമ്പില ത്തേപ്പോൽ സങ്കല്പവികല്പങ്ങളോടു് അഭിമുഖനാകാതെ, മലടു റിവായ് – ജ്ഞാനമാത്രമായ്, എങ്ങും നിറഞ്ഞ, സംയോഗമറ്റ നിശ്ചലാകാശം എന്നപോലെ ഇരുന്നാലും. തത്വമുട്ടാക്കായ് – തത്ത്വങ്ങളെ എല്ലാം നിയതിചെയ്തു, നീങ്ങി തന്നെ ജ്ഞാനത്താൽ അറിയുംവിധമുള്ള ബോധം കൂടാതെ, മേൽപ്പറഞ്ഞ തത്ത്വങ്ങളെ തന്റേമേൽ പുനപ്പായ് – മൂടിവച്ചുകൊണ്ടു് സമാധി ഇരിക്കുന്ന യോഗിയെ ജീവബോധയുക്തനായ ഭ്രാന്തൻ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ജ്ഞാനിക്കെന്തുകുറ്റം? ഊഹബുദ്ധി കൂടാതെകണ്ടു, കെട്ടുകുറ്റി യിൽ അടങ്ങാത്ത മദകളഭത്തെ ബന്ധിക്കാൻ പാറയിൽനിന്നു നാരുരിക്കുന്നവനെയും തനിക്കിരിക്കാൻ ഇടംനൽകുന്ന ആകാ ശത്തെ ചെന്നുപിടിക്കുന്നവനെയും പോലെയാണു് ഈയോഗി കൾ. നെയ്യിൽനിഴൽ – നെയ്യിൽതോന്നുന്ന നിഴൽപോലെയും ആ നിഴലെ നോക്കീട്ടു് ആകാശത്തെനോക്കിയാൽ ആ നിഴൽപോൽതോന്നുന്ന ഛായാപുരുഷനെപ്പോലെയും ഇന്ദ്രിയങ്ങ ളായ അസദ്വസ്തുക്കളിൽചേർന്നു ജീവബോധവികല്പംകൊണ്ടു താനും ധ്യേയമൂർത്തികളുമായി ആധാരങ്ങളിൽ തോന്നുന്നതും, നിർമ്മലനാദബിന്ദു ദർശനരുപത്തിൽ തോന്നിച്ചു്, അതു സ്ഥിര മാകാതെ വീണ്ടും നശിച്ചുപോകുന്നതും ആയ ഈ കൃത്യങ്ങ ളെല്ലാം വിചാരജ്ഞാനത്താൽതന്നെ സ്പഷ്ടമായറിയാത്തവൻ ചെയ്യുന്നതാണു്. വാലൈമുകമായ് – നിശ്ചിതദേശത്തു് ചെല്ലാൻ എതിരായി ആനയേറിയവൻപോലെയും ജീവബോധത്തെ മുൻനിർത്തി, ജ്ഞാനത്തെ പിന്നിട്ടു; ശിവപ്രാപ്തിക്കു ഭാവിച്ചാൽ സാധിക്കുമോ? തന്നെ ചെന്നു് അതിനൊത്തപടി, തന്നെ അല യ്ക്കുന്ന പിശാചിനെ അറിഞ്ഞിരിക്കെ അതെവിടെ എന്നന്വേഷി ക്കുന്ന ഒരുവന്റെ മൗഢ്യംപോലെ ബന്ധമുക്തികളിലും നിന്നോടു ചേർന്നിരുന്നു മോക്ഷാദി നൽകുന്ന തിരുവരുളിനെ അന്യത്ര എന്നു കരുതി തേടുന്നതു് ജ്ഞാനിക്കു് ഏറ്റവും പരിഹാസ്യമത്രെ. ഉലകത്തെ മായാ – മായാകാര്യമായ പ്രപഞ്ചത്തെയും ദേഹ ത്തെയും മിഥ്യയെന്നറിയിച്ചാൽ ഗന്ധർവരഥംപോൽ അസത്തായ്

കണ്ടറിയുന്നതല്ലാതെ തീരെ ഇതിനെ തള്ളിഒഴിക്കാൻ കഴിയുമോ? എങ്കിൽ സ്വപ്നത്തിൽ നാലുവശവും അഗ്നിചൂഴ്ന്നു മാറിപ്പോവാൻ വയ്യാതെ ഇരിക്കുന്നവൻ ജാഗ്രത്തിൽ അതിനെ കടക്കുമ്പോൾ ജ്ഞാനസൂര്യപ്രകാശാനന്തരം ദേഹാദി പൊയ്യെന്നു വരുമെന്നർത്ഥം.

ചെമ്മീനുപ്പുള്ളികാന്താരി
മുളകുംപുളിയുംസമം
ഇവചേർത്തുള്ള ചമ്മന്തി
ബ്രാഹ്മണർക്കും ഭുജിച്ചിടാം.

ചട്ടമ്പിസ്വാമിഗ്രന്ഥസൂചി

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ
(കിട്ടിയിട്ടുള്ളവ)

അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി

കേരളത്തിലെ ദേശനാമങ്ങൾ

ക്രിസ്തുമതനിരൂപണം

ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം

ദേവാർച്ചാപദ്ധതിയുടെ ഉപോദ്ഘാതം

ദേവീമാനസപൂജാസ്തോത്രവ്യാഖ്യാനം

നിജാനന്ദവിലാസം തർജ്ജമ

പ്രണവവും സംഖ്യാദർശനവും

പ്രപഞ്ചത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കുള്ള സ്ഥാനം

പ്രാചീനമലയാളം

ഭാഷാപദ്മപുരാണാഭിപ്രായം

മലയാളത്തിലെ ചില സ്ഥാനനാമങ്ങൾ

വേദാധികാരനിരൂപണം

ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം

ചില കവിതാശകലങ്ങൾ

ചില കത്തുകൾ

ചില സംഭാഷണങ്ങൾ

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ കൃതികൾ

(കേട്ടിട്ടുള്ളവ)

അദ്വൈതപഞ്ജരം

ആദിഭാഷ

ഒഴുവിലൊടുക്കം തർജ്ജമ

ചിദാകാശലയം

തമിഴകം

തർക്കരഹസ്യരത്നം

പരമഭട്ടാരദർശനം

പുനർജ്ജന്മനിരൂപണം

ബ്രഹ്മതത്ത്വനിർഭാസം

ഭൂഗോളശാസ്ത്രം

മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനം

വേദാന്തസാരം

ഷണ്മതനിരൂപണം

സർവമതസാമരസ്യം

സ്തവരത്നഹാരാവലി

ചട്ടമ്പിസ്വാമി കൃതികൾ

(ഇംഗ്ലീഷിൽ)

The Ancient Land of Kerala (a free translation of Pracheenamalayalam) T.R.G. Kurup

ചട്ടമ്പിസ്വാമി കൃതികൾ
(സംസ്കൃതത്തിൽ)

ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം - തർജ്ജമ
പ്രൊഫ. പാണാവള്ളി രാധാകൃഷ്ണൻ

ജീവചരിത്രം

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ - കെ. ഭാസ്കരപിള്ള
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ - പ്രൊഫ. ജി. സുകുമാരൻ നായർ
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ - പ്രൊഫ. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ
ധന്യജീവിതം - വി. ആർ. പരമേശ്വരൻപിള്ള
പരമഭട്ടാരകശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ -
പി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ
പരമഭട്ടാരശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ -
പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള
ബാലാഹ്വസ്വാമി ചരണാഭരണം
അഥവാ സദ്ഗുരുസർവസ്വം (സംസ്കൃതം) സവ്യാഖ്യാനം -
ആറന്മുള എം. കെ. നാരായണപിള്ള
വ്യാഖ്യാതാ. പ്രൊഫ. കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ
മഹർഷി ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ - പി. ജി. വാസുദേവ്
മഹർഷി ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ -
എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ
മഹർഷി വിദ്യാധിരാജ തീർഥപാദർ (ഹിന്ദി) -
ഡോ. എൻ. ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ
മഹർഷി ശ്രീവിദ്യാധിരാജ തീർഥപാദർ -
ഡോ. എൻ. ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ
തർജ്ജമ - ഡോ. വി. രാധമ്മ
വിദ്യാധിരാജ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ - ടി. ആർ. ജി. കുറുപ്പ്

ദ്യാധിരാജ പരമഭട്ടാരക ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ
ജീവചരിത്രം (ദ്രാവിഡഗാനം)
ആർ. ഈശ്വരപിള്ള – പിരപ്പൻകോട്
വിദ്യാധിരാജ പരമഭട്ടാര
ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ – പരവൂർ എസ്. ചക്രപാണി
ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ (ബാലസാഹിത്യം)
പ്രൊഫ. കുമ്പളത്തു ശാന്തകുമാരി അമ്മ
ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം –
പാറുക്കുട്ടി അമ്മ തൃശ്ശൂർ
ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിചരിതം (ഓട്ടൻതുള്ളൽ)
പളുകൽ ഗംഗാധരൻ നായർ
ശ്രീ വിദ്യാധിരാജചരിതം – ശാന്തിനികേതനം മാധവൻ നായർ
ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ചരണാഭരണം (മലയാളവിവർത്തനം)
കുടവൂർ ജി. വേലു നായർ
ശ്രീ വിദ്യാധിരാജൻ – കുറിശ്ശേരി ഗോപാലപിള്ള
ശ്രീ വിദ്യാധിരാജൻ – പള്ളിച്ചൽ ഗോപിനാഥൻ നായർ
ശ്രീ വിദ്യാധിരാജൻ – മണക്കാട് സുകുമാരൻ നായർ
ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സ്വാമികൾ – യാമിനീദേവി
സദ്ഗുരു ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ
ചെറിയ ഉദേശ്വരം ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ
Chattambi Swamikal - K.P.K. Menon

സ്മരണ സ്തോത്രം മുതലായവ

ഗീതികാഞ്ജലി 2 ഭാഗങ്ങൾ – പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ
ഭട്ടാരകപ്പാന – പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ
ഭട്ടാരശതകം – വാഴപ്പിള്ളേത്തു കൊച്ചുരാമൻപിള്ള

ഭട്ടാരകായനമഃ (കീർത്തനം) – പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ

തത്ത്വമസി (ദണ്ഡകം) – പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ

മഹാസമാധി പദ്യങ്ങൾ (സമാഹാരം)

ശ്രീ ഭട്ടാരകശതകം – മുഴങ്ങോട്ടുവിള കൃഷ്ണപിള്ള

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ അഷ്ടോത്തര ശതനാമസ്തോത്രം –

പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ

ശ്രീവിദ്യാധിരാജ കാവ്യസുധ –

സമ്പാദകൻ പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ഗുരുനാമ കീർത്തനം – വിനയൻ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ഭജനാവലി (രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ) –

പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ വിജയം (തുള്ളൽ)

പ്രൊഫ. കെ. എൻ. ഗോപാലപിള്ള

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ വിലാസം (ഗാനകാവ്യം) – സി. ചന്ദ്രദത്തൻ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ശതകം (സംസ്കൃതം) – സി. പി. നായർ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ത്രിശതീസ്തോത്രം –

പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സഹസ്രനാമ സ്തോത്രം –

പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സഹസ്രനാമാവലി –

പ്രൊഫ. എ. വി. ശങ്കരൻ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സ്മരണാഞ്ജലി –

സമ്പാദകൻ കെ. ആർ. സി. പിള്ള

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സുപ്രഭാതം – തുളസീവനം

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സുപ്രഭാതം (സവ്യാഖ്യാനം) –

പ്രൊഫ. ജഗതി വേലായുധൻ നായർ

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ സുപ്രഭാതം - സി. ചന്ദ്രദത്തൻ

ഷഷ്ടിപൂർത്തി പ്രശസ്തി (മംഗലാശംസാപദ്യസമാഹാരം)

പഠനം, നിരൂപണം മുതലായവ

കേരളത്തിലെ രണ്ടു യതിവര്യന്മാർ - ടി. ആർ. ജി. കുറുപ്പ്

രമണമഹർഷി - ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ -

പ്രൊഫ. വട്ടപ്പറമ്പിൽ ഗോപിനാഥപിള്ള

വിദ്യാധിരാജ പ്രബന്ധസുധ -

സമ്പാദകൻ പ്രൊഫ. ഏ. വി. ശങ്കരൻ

ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും നവോത്ഥാനവും -

കെ. ജി. നീലകണ്ഠൻ നായർ

ശ്രീനാരായണന്റെ ഗുരു -

കെ. മഹേശ്വരൻനായർ (മലയിൻകീഴ്)

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ -

പ്രസാധകർ - ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ വിശ്വകേന്ദ്രം,

നായർ സുഹൃത്സംഘം, തിരുവനന്തപുരം

Psalms on Vidyadhiraja Chattambi Swamikal -

Varkala Sivan Pillai

ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങൾ

Philosophy of Sri Chattambi Swamikal

K. Padmaja. (Ph.D. thesis, Calicut University)

The Advaita Thought in the works of Sri Chattambi Swamikal-

C.Paulose. (Ph.D. thesis, Madurai Kamaraj University)

പലവക

ഉപഹാരമാലിക

(പരമഭട്ടാര ശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികളുടെ

മഹാസമാധി രജതജൂബിലി സ്മാരകം) –

പ്രസാധകൻ പി. ജി. നാരായണപിള്ള

ഗുരു (നോവൽ) – കെ. സുരേന്ദ്രൻ.

ഗുരുപ്രണാമം – ശ്രീവിദ്യാധിരാജസമാധി

സുവർണജൂബിലി സ്മാരകഗ്രന്ഥം,

വിദ്യാധിരാജസഭ, തിരുവനന്തപുരം

ചട്ടമ്പിസ്വാമി പ്രശ്നോത്തരി – പ്രൊഫ. ടോണിമാത്യു

ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരകഗ്രന്ഥം.

സ്മാരകഗ്രന്ഥസമിതി

കൺവീനർ പി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ

പഴയ ആനുകാലികങ്ങൾ

കേരളീയ യുവജനമിത്രം മാസിക – കൊട്ടാരക്കര

നായർ മാസിക – ചങ്ങനാശേരി

രാജർഷി മാസിക – കൊച്ചി

ലക്ഷ്മീഭായി മാസിക – തൃശൂർ

ശ്രീവാഴുംകോട് മാസിക – കൊല്ലം

സദ്ഗുരുമാസിക – ഇരിങ്ങാലക്കുട

സഹോദരൻ മാസിക – എറണാകുളം

സ്വദേശാഭിമാനി പത്രം – വക്കം

അവതാരികയും മറ്റും

അമ്മുണ്ണിമേനോൻ വി. കെ. –

പറവൂർ ഗോപാലപിള്ളയുടെ പരമഭട്ടാരശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ ജീവചരിത്രം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകക്കുറിപ്പ് (1935)

കാട്ടൂർ ജി. കെ. കുറുപ്പ് –

പ്രചീനമലയാളം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള –

വേദാധികാരനിരൂപണത്തിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ പ്രസ്താവന (1963)

കൃഷ്ണമേനോൻ റ്റി.സി. –

ശ്രീചക്രപൂജാകല്പം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുര (1928)

ഗോപിനാഥൻ നായർ റ്റി. എൻ. –

ഭട്ടാരകപ്പാന എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരിക (1993)

തത്തമ്പിള്ളികുഞ്ഞുണ്ണിമേനോൻ –

പറവൂർ ഗോപാലപിള്ളയുടെ പരമഭട്ടാരശ്രീ ചട്ടമ്പിസ്വാമി തിരുവടികൾ ജീവചരിത്രം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരിക (1935)

നരേന്ദ്രഭൂഷൺ –

വേദാധികാരനിരൂപണത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം (1990)

നിത്യചൈതന്യയതി –

നിജാനന്ദവിലാസം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ആമുഖം (1980)

നിത്യചൈതന്യയതി –

നിജാനന്ദവിലാസം ലളിതവിസ്താരം വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ പതിപ്പിന്റെ ആമുഖവും മറ്റും (1987)

നീലകണ്ഠതീർഥപാദസ്വാമി –

വേദാധികാര നിരൂപ[illegible] ഒന്നാംപതിപ്പിനെഴുതിയ ഭൂമിക (1921)

പന്നിശ്ശേരിൽ ശ്രീനിവാസകുറിപ്പ് -

മനോനാശം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഉപോദ്ഘാതം (1987)

പിള്ള കെ. ആർ. സി. -

ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധക ക്കുറിപ്പ് (1992)

പിള്ള കെ. ആർ. സി. -

വേദാധികാരനിരൂപണം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധക ക്കുറിപ്പ് (1990)

പിള്ള കെ.ആർ. സി. -

K.P.K മേനോന്റെ Sri Chattampi Swamikal എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്ത കത്തിന്റെ Publisher's Note (1989)

പിള്ള കെ. ആർ. സി. -

കെ. ഭാസ്കരൻപിള്ളയുടെ ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്ന ജീവച രിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്

മഹേശ്വരൻ നായർ. കെ (മലയിൻകിഴ്) -

ക്രിസ്തുമതസാരം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസ്താവന (1974)

മാവേലിക്കര അച്യുതൻ -

കേരളത്തിലെ രണ്ടുയതിവര്യന്മാർ എന്ന ടി. ആർ. ജി. കുറു പ്പിന്റെ പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരിക. (1980)

രവീന്ദ്രനാഥ്. ആർ. -

വേദാധികാരനിരൂപണത്തിന്റെ (ഋഷിപ്രസാദം, കോട്ടയം.) പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്. (1986).

വേദാധികാരനിരൂപണത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരിക (1990).

രാജേശ്വരിതങ്കച്ചി. ബി. –

മനോനാശം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസാധകക്കുറിപ്പ്. 1987).

രാമകൃഷ്ണപിള്ള –

ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികളും നവോത്ഥാനവും എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരിക. (1983).

രാമൻ മേനോൻ. ജി. –

വേദാധികാര നിരൂപണത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പിനു് ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയ preface (1921).

വിദ്യാനന്ദതീർത്ഥപാദസ്വാമി –

അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസ്താവന (1946)

ശങ്കരൻ എ.വി –

പരമഭട്ടാരക ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ എന്നപുസ്തത്തിന്റെ അവതാരിക (1987)

ശശിഭൂഷൺ എം.ജി –

വേദാധികാരനിരൂപണത്തിൽ (ഋഷിപ്രസാദം, കോട്ടയം) ചേർത്തിരിക്കുന്ന 'വേദാധികാരനിരൂപണത്തിന്റെ ചരിത്രപ്രാധാന്യം' എന്ന ലേഖനം (1986)

സുകുമാരൻനായർ. ടി.ആർ –

ശ്രീ വിദ്യാധിരാജ ഭജനാവലി എന്നപുസ്തകത്തിന്റെ അവതാരിക (1987)

സ്വാമി വിമലാനന്ദ –

കെ.പി.കെ മേനോന്റെ Sri Chattambi Swamikal എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിന് എഴുതിയ Foreword (1967)

കൂട്ടത്തിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചും പ്രദിപാദിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

അഭേദാനന്ദഗുരുദേവൻ - ടി. കുമാരൻ തമ്പി.

അന്നത്തെ കേരളം - ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള.

ഇരുന്നൂറു ഭാരതീയമഹത്തുക്കൾ -

വെള്ളാട്ടുകരുണാകരൻ നായർ.

ഈഴവർ അന്നും ഇന്നും - എൻ. ആർ. കൃഷ്ണൻ

എന്റെ കഴിഞ്ഞകാലസ്മരണകൾ - കുമ്പളത്തുശങ്കുപ്പിള്ള

എന്റെ ജീവിതസ്മരണകൾ - മന്നത്തുപദ്മനാഭൻ

കേരളചരിത്രം - ഏ. ശ്രീധരമേനോൻ

കേരള ചരിത്രം - കേരളഹിസ്റ്ററി അസോസിയേഷൻ

കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകൾ -

ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രം -

പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

കേരള സാഹിത്യചരിത്രം (വാല്യം 5) -

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

കേരളോദയഃ (സംസ്കൃതചരിത്രകാവ്യം) -

ഡോ. കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ

കേരളം ഭ്രാന്താലയത്തിൽനിന്നു് തീർഥാലയത്തിലേയ്ക്ക് -

പി. പരമേശ്വരൻ

ഗുരുപ്രസാദം -

ഡോ. ചന്ദ്രികാ ശങ്കരനാരായണൻ

ജീവചരിത്രസാഹിത്യം – ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്

ഞാൻ കണ്ടമുനിമാർ – എൻ. ആർ. കൃഷ്ണൻ

തെരഞ്ഞെടുത്തലേഖനങ്ങൾ – എം. കെ. കെ. നായർ

നായർ സമുദായത്തിന്റെ ഇതിഹാസം –
പട്ടം ജി. രാമചന്ദ്രൻ നായർ

നായർ സർവീസ് സൊസൈറ്റി ചരിത്രം –
പി. കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ

നാരായണഗുരു (ആന്തോളജി) –
എഡിറ്റർ – പി.കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ

മലയാള സാഹിത്യചരിത്രം (വാള്യം 5) –
ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ

മൂലൂർ ശതാബ്ദ സ്മാരകഗ്രന്ഥം

യജ്ഞസംസ്കാരം: ചരിത്രവും വിമർശനവും, –
എഡിറ്റർ – ഡോ. കെ. മഹേശ്വരൻ നായർ

രണ്ടു വിദ്വത് കവികൾ – വി. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ

വിജ്ഞാനദീപം – കുറിശ്ശേരി ഗോപാലപിള്ള

സാഹിത്യസമരങ്ങൾ – കെ. ഭാസ്കരൻപിള്ള

സോമയാഗം എന്തു് എന്തിനു് –
പ്രൊഫ. കെ. മഹേശ്വരൻ നായർ

ശ്രീ തീർഥപാദപരമഹംസ സ്വാമികൾ – രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ –
ശ്രീ വിദ്യാനന്ദ തീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ,
പണ്ഡിറ്റ്, ശ്രീ. സി. രാമകൃഷ്ണൻ നായർ

ശ്രീനാരായണ ഗുരുദേവൻ – കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ

ശ്രീനാരായണഗുരു, മതം, മാർക്സിസം –

പ്രൊഫ. കെ. മഹേശ്വരൻ നായർ

ശ്രീനാരായണഗുരു പ്രബന്ധത്തിലൂടെ –

കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ

ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രം –

മൂർക്കോത്തുകുമാരൻ

ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമിചരിതം –

എം. സി. കുഞ്ഞുരാമൻ വൈദ്യർ

ശ്രീനാരായണപരമഹംസർ – കെ. കെ. പണിക്കർ

ശ്രീനാരായണപരമഹംസചരിതം – പരവൂർ കേശവനാശാൻ

ശ്രീനാരായണ യുഗപ്രഭാവം – എഡിറ്റേഴ്സ് –

എം. കെ. കുമാരൻ, ഡോ. ടി. ഭാസ്കരൻ

ശ്രീനാരായണ വിജയം (സംസ്കൃതം മഹാകാവ്യം) –

കെ. ബാലരാമപ്പണിക്കർ

ശ്രീനാരായണ ഹംസചരിതം – ജി. നാണു

ശ്രീ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമി

ചരിത്രസമുച്ചയം – രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ –

പന്നിശ്ശേരിൽ നാണുപിള്ള.

എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള, എം. എ. എൽ. റ്റി.

Asan and Social Revolution in Kerala

Dr. T. K. Raveendran

Knowledge Before Printing and After -

The Indian Tradition in Changing Kerala - Ananda Wood

Protestant Cristianity and
People's Movements in Kerala 1850 - 1936 - J. W. Gladstone
The History of Kerala K. P. Padmanabha Menon
The Word of the Guru Nataraja Guru
Travancore Census Report 1941

ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഒറ്റശ്ലോകങ്ങളും മറ്റുമായി പലതും ഇനിയും ഉണ്ടു്. സദ്ഗുരു മാസികയുടേയും മറ്റും പഴയ ലക്കങ്ങളിൽ അവ ചിതറിക്കിടക്കുന്നു. അവ ഈ ഗ്രന്ഥസൂചിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

താഴെ പറയുന്ന മഹാന്മാർ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോടു്

ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവരെ സംബന്ധിച്ച

കൃതികൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചു് ഏറിയോ

കുറഞ്ഞോ പ്രതിപാദിക്കാം.

കുമ്പളത്തു ശങ്കുപ്പിള്ള
ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വർഗീസ്
തീർഥപാദപരമഹംസസ്വാമികൾ
നീലകണ്ഠതീർഥപാദസ്വാമികൾ
പെരുന്നെല്ലി കൃഷ്ണൻ വൈദ്യർ
മൂലൂർ എസ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ
വെള്ളുത്തേരി കേശവൻ വൈദ്യർ
ശ്രീനാരായണഗുരു
സാഹിത്യകുശലൻ ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ